

Recn. No. 3948

பேர்த் தரப் பவனைப் பரமவம்

பின் இன பேரகம் சந்தர்ப்ப சந்தர்ப்ப சந்தர்ப்ப

விநாயக பௌசம் ௪ சிவராத்திரி

(உதவி செய்கிறீர்)

5. 7. 1961.

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE - 571 431
(KARNATAKA STATE)

கனகசுந்தராவார், தாயார் சிறோமணி. தொழில்துறை,
யந்திரப் பராமரிப்பு, மீளாய்வு, மீளமைப்புகள்,
ஸ்தலசாயனத் துறைவார்
78, 1, F, கோவில்படு
திருவல்லூர்-600 005
சென்னை-600 005

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE 571 431
(KARNATAKA STATE)

ஸ்ரீமதேதராமாதுஜாய நம:

Accn. No. 3948

ஸ்ரீபாஷ்யம்.

(ச்ருதப்ரகாசிகா ஸுகிதம்)

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்

திருச்சி

ஸெண்ட்ஜோஸப் காலேஜ் ஸமஸ்க்ருத தலைமைப் பண்டிதர்

மஹாலித்வான், ஸாரஸ்வத ஸாஸ்த்ரர், கவிசிகாமணி,

ஸ்ரீமத் உ. வே. டி. வி. ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியா

ஸ்வாமிகளால்

மொழி பெயர்க்கப்பெற்ற.

யு.வி. ம. ம. சீவசுந்தரன் (வ)

ஸ்ரீமத் உ. வே.

A. V. கோபாலாச்சாரியார் அவர்கள், M.A., B.L.,

அவர்களால் பார்வையிடப்பட்டு.

A. V. கோபாலாச்சாரியார் Ed

ஸ்ரீரங்கம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஸங்கத்து பிரிஸிடண்டு

T. D. இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்களால்

கும்பகோணம்

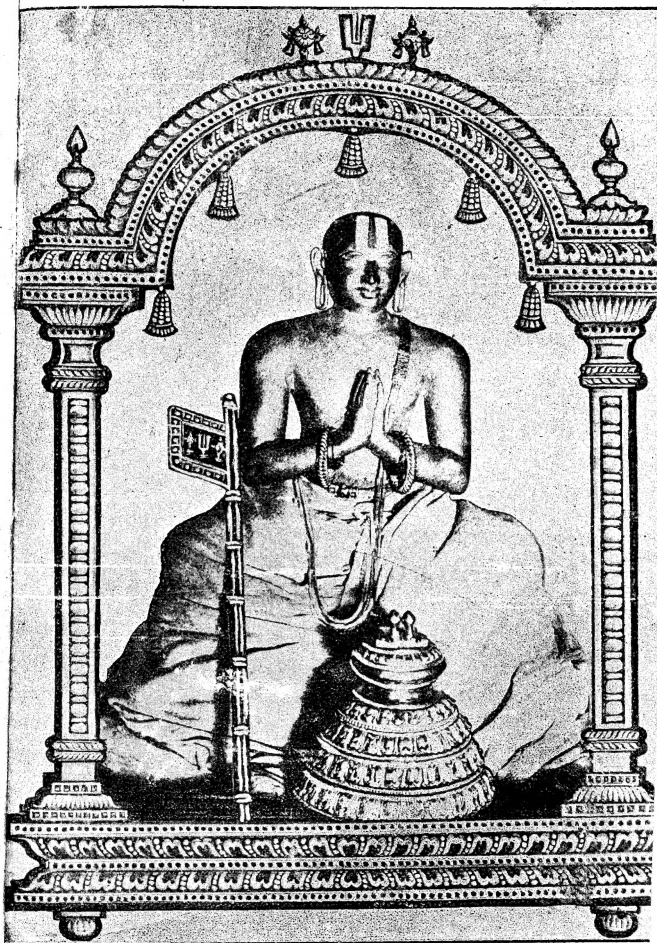
லார்ட் ரிப்பன் அச்சயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

Lord Rippon Press, Kumbha Konam

1938.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் முகவுரை.

ஸ்ரீய:பதியாயும் பரம கர்ணானிகளுகவும் ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனாகவுமிருக்கிற ஸ்ரீமன நாராயணன், த்யாஜ்யோபாதேயங்களுக்கு உரித்தான இஷ்டா நிஷ்டைகளையும், அவைகளின் ஸாதனங்களையும் நன்கு பகுத்தறிவதற்காக வேதாந்தமென்கிற ப்ரமாணதீபத்தை பகுத்தறிவுள்ள பிராணி வர்க்கங்களுக்கு அளித்து, அவதாரம் முதலியவற்றின் மூலமாக அதன் ஞான ஒளியை உலகில் நன்றாகப் பரவச்செய்தான். அத்தகைய சிறப்புற்ற ஞான தீபப்ரபையானது க்ருதபுகத்தில் அவவண்ணமே நிலைபெற்றிருந்தது. த்ரோதாபுகத்தில் சிறிது மாறுபட்டது. த்வாபாபுகத்தில் சிதறுண்டது. அதனால் தத்வஜ்ஞானத்தை இழந்து பராவர தத்துவ விஷயத்தில் மாறாட்டமுள்ளவர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ராத்ரி தேவர்கள் ஸ்ரீமன நாராயணனைச் சரணமடைந்து முற்றிலுமழிந்துபோன ஜ்ஞானத்தை உலகின்கண் பிரகாசிப்பிக்கச்செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டி, அவ்வண்ணமே அவர்களுடைய கோரிக்கைக்கு இணங்கி உலகமூய்யுமாறு ஸ்ரீமன நாராயணன் தாமே பராசா மஹர்ஷி வாயிலாக ஸத்யவதி தேவிக்குப் புதல்வனாகத் தோன்றினார். நதியின் நடுத்திட்டில் ஆவிர்ப்பவித்ததினால் த்வையானர் என்றும், ப்ரஹ்மஜ்ஞான தீபப்ரபையினால் ஜீவகோடிகளுடைய அஜ்ஞாநாத் காரத்தை ஒட்டி, மீண்டும் அது அவைகளை அணுகா வண்ணம் அதை இழுக்கும் வல்லமையுடையவராக இருப்பதுபற்றி மாதா பிதாக்கள் ப்ரத்யக் திருஷ்டியினால் கீருஷ்ணனென்றும் பெயரிட்டு அழைத்தனர். அறியாவண்ணம் ஒன்றுபட்டுக்கலந்து குவிந்திருந்த வேதங்களை நூசி, யஜுஸ், ஸாம, அதர்வா வென்று நான்காகப் பகுத்து அவ்வாறு பகுக்கப்பட்டிருக்கிற ஒவ்வொன்றையும் முறையே இருபத்தொரு விதமாயும், தூற்றொன்றுவிதமாயும், ஆயிரம் விதமாயும், ஒன்பது விதமாயும், பிரித்த அவைகளை அத்தியயனம் செய்வதற்குத் தக்க முறைகளை உபதேசித்து உலகத்தில் சிஷ்யர்கள் முகமாக பரவச்செய்ததனால் வ்யர்ஸரோன்கீற திருநாமத்தையும் வஹித்தார். இத்தகைய மகிமை வாய்ந்தவராக இருப்பதனால் ஸாக்ஷாத் வேதபுருஷனார் “ஸகோ வாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:” என்று புகழ்ந்தான். பரமத்ருபாதியான ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ மஹரிஷியானவர் கர்மஸ்வரூபப்ரதிபாதகமாக இருக்கிற அந்த வேதத்தின் பூர்வபாகத்திற்கு தன்னுடைய சிஷ்யனான ஜைமினி மஹரிஷியைக் கொண்டு பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களடங்கிய பூர்வமீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களையும் காசக்ருத்ஸ்த மஹரிஷியினால் நான்கு அத்தியாயங்களடங்கிய தேவதா காண்டப்ரதிபாதகமான ஸூத்திரங்களையும் செய்வித்து ப்ரம்ஹஸ்வரூபப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தை நன்கு உலகில் ப்ரகாசிக்கும்படி செய்யக்கருதி, தாமே நான்கு அத்தியாயங்களடங்கிய ஐதூற்று நார்பத்தைத்து ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களைச் செய்தார். சுருங்கின அக்ஷரங்களுடனும் விரிந்த பொருளுடனும் இருப்பதுடன் ஸாரவத்தாகவும் ஸர்வதோமுகமாகவும் அநர்த்தக சப்தங்களில்லாததாகவும் நிர்தோஷமாகவுமிருப்பதனால் இந்தப் ப்ரஹ்ம ஸூத்திரமொன்றே ஸூத்ர லக்ஷணத்துக்கு இணைத் திருக்கியம். யோக தசையில் மந்திரங்களை நேரில் காண்பவர்களே ரிஷிகள் என்று கூறப்படுவார்கள். அப்படி ஆசார்யருடைய உபதேசமின்றி தன் யோக மஹிமையினாலேயே மந்திரங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்தவரான வ்யாஸ மஹரிஷியினால் இயற்றப்பட்டிருக்கிற ஸூத்திரங்களின் கருத்தை அவர்போன்ற மஹரிஷியே அறியவல்லவர். ஏனெனில் ஸர்வஜ்ஞர்களான ரிஷிகளின் அபிப்பிராயத்தை ப்ரத்யக் த்ருஷ்டி இல்லாத ஸாமான்யமான மனிதன் அறியத் திறமையுடையவனாக ஆகான். ஆர்ஷமான வசனங்கள் ப்ரம விப்ரஸம்ப் ப்ரமாதங்க்களில்லாததாகவும் ஸத்யார்த்தப்ரதிபாதகங்களாகவுமிருப்பதாலேயே வேதோபப்நம்ஹணங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால்

அப்படிப்பட்ட மஹரிஷி குலதார்தரான வேதவியாஸால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களின் சுருத்தை உள்படி ஆர்ஷ த்ருஷ்டியால் உணர்ந்து போதாயன மஹரிஷியினால் விரித்து உரைக்கப்பட்டுள்ள வ்ருத்திக் கிரந்தத்தை மூலமாகக்கொண்டு அவதரித்திருக்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யமே இவ்வுலகின்கண் ஸம்ஸாரக் கடலில் வீழ்ந்து கரை காணாமல் மூழ்கித் தவிக்கிற ப்ராணிகளுக்கு வீடு பெறுவதில் இன்றியமையாத ஸாதனமாக விளங்குகிறது. ஸூத்திரங்களை அனுஸரிப்பா நின்ற பதங்களால் எங்கு ஸூத்ரார்த்தம் எடுத்தாரைக்கப்படுமோ, முதலில் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள தன்னுடைய சொற்களே எங்கு விரித்துப்பொருள் தெளிவுபடக் கூறப்படுமோ, அதை அறிஞர்கள் பாஷ்யமெனக் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு பகரப்பட்டுள்ள இலக்கணத்துக்கு இணங்கி இருக்கிற இந்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு கர்த்தா ஸ்ரீராமானுஜ முனிவர்.

ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை இடைவிடாமல் எக்காலத்திலும் மனனம் செய்து அஜ்ஞான இருளைஞானச்சுடரொளியினால் போக்கி பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து தான் நேரில் கண்டவண்ணம் உள்ளது உள்படி ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும் அதன் ஞான விபூதிகளையும் இதில் பாக்கப்பேசி இருப்பதால் இதை உபரிஷத்தென்றே அபியுத்தர்சன் கூறுகின்றனர். மேலும் இந்த பாஷ்யமானது திருக்கடிகீழ்நம்பி முகமாகக் கச்சமா ககரில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ போருளான ஸ்ரீமனப்படி, அந்த பகவத் ப்ரோக்தார்த்தங்களை அவண்ணமே அமைத்து இயற்றி இருப்பதால் புல்லறியாளர்களான மனிதர்களால் செய்யப்பட்டுள்ள மற்ற போலிபாஷ்யங்களைவிட ஆயிரம் மடங்கு டோறந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. ஒளபர்ஷத பரம புருஷ ஸ்வரூபியாக இருக்கிற ஸ்ரீ போருளான திருக்கச்சி நம்பி முகமாக இனியாழ்வாருக்கு உபதேசித்த ரஹஸ்யார்த்தங்கள் ஆம். அவைகளாவன:—நூலே பரதந்துலம், ப்ரபந்தி மோகேஷாபாயம். நீர்யாண ஸம்யக்தில் என்னுடைய ஸ்மரணம் உலற மலண்டாக வேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. சரிசீதின் றுடிவில் மோகடும். நம்முடைய மதம் விச்சுடாத்வைதம். பெரிய நம்பிகளை ஆசாரங்கே வேண்டியது என்று. உலகத்தில் ஆர்ஷ கிரந்தங்கள் அளவிறந்தவைகளாக இருந்தபோதிலும் ஸ்ரீ வால்மீகி மஹரிஷியினால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணமொன்றே ப்ரதிபாத்ய நாயகரான ஸ்ரீ ராமபிரானால் நேரில் கேட்டு அபிரக்திக்கப்பட்டதால் எவ்வாறு அஸாதாரணமான உத்தர்ஷத்தைத் தாங்கி ஜ்வுலிக்கிறதோ, அவ்வாறாகவே இந்த ஸ்ரீபாஷ்யமும் உபரிஷதர்த்த விவரணரூபமாக இருக்கிற இந்த கிரந்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற பரம புருஷனால் நேரில் ஸ்வாபிப்ராயத்தைத் திருக்கச்சி நம்பியிடம் வெளியீட்டு இந்த ஸ்ரீ ராமானுஜமுனிவரைக்கொண்டு செவிக்கப்பட்டு இருப்பதால் மிதஜ்ஞர்களால் ப்ரமம், ப்ரமாதல், அசக்தி, வீராலம்பம் முதலிய தோஷங்களால் தாவிக்கப்பட்டுள்ள மனதடனும் ஆக்ரஹத்துடனும் சேர்ந்து ச்ருத்யர்த்தங்களை எங்கு பராமர்சியமலும் முன்பின் தன்னுடைய சொற்களில் வரும் குற்றங்களைக் சவனியாமலும் தார்த்தங்களால் நிறைந்த பிரமாண ஹிணசன ஜாலங்களால் கிறைத்து இயற்றப்பட்டிருக்கிற மற்ற அபவித்தார்த்த கிரந்தங்களைத்தையும் மேரு கிரியின் ச்ருத்கத்திலிருப்பவன் பூமியிலிருப்பவர்களைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்து கஷ்டப்படுகிறது. இந்த ஸ்ரீ பாஷ்ய கிரந்தமானது விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப் போல் வக்த்ருஷ்லக்ஷண்யத்தையும் பொதித்து, கொண்டிருக்கிறது.

இந்த கிரந்தநிர்மாதாவான ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜ முனிவர் ஸ்ரீ பெரும்பூதாரில் ஆஸூரிருவ திலகரான கேசவ ஸோமயாஜிக்கு கலியுகம் 34கக-வகன, பிங்களவருஷம் சித்திரை மாதம் திருவாதினா கஷத்திரத்தில் அருமைப்புதல்வாகாத்தோன்றினார். வேதாந்தஸூத்திரத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே ஸமீகார்த்தங்களைத்தெரிவிக்கைக்

காக தம் பக்கலில் அல்லும் பகலுமகலாமல் நிரத்தர சேஷ வகுத்தி நிரதராக இருக்கிற திருவநந்தாமுவானையே எம்பெருமான் நேரில் நியமித்து இந்த இனைய ஆழ்வாராக அவதரிக்கச் செய்ததினால் இவர் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவரென்று உலகிலுள்ளோர் பூஜிக்கின்றனர். இந்த மஹானுபாவர் ஐந்தித்தவாரே ஸ்ரீ பெரிய திருமலை நம்பிகள் ஸ்ரீ பெரும்புதூருக்கு எழுந்தருளி சிசுவைக் குளிரக் கடாக்ஷித்து, 'லக்ஷ்மீனே லக்ஷ்மி ஸ்ரீமந்' என்று என்கிறபடி திவ்யலக்ஷ்மி ஸம்பண்ணுகை இருப்பதால் இனைய பெருமான் திருநாமமே தரும் என்று ஞானாமாநுஜன் என்று திருநாமம் சாத்தினார். ஸத்வித்தாத்தத்தை உலகில் நிலைநிறுத்தி 'அபவரித்தாத்தங்களை ஒட்டி அஜ்ஞர்களாகவும் அநாதர்களாகவுமிருந்த ஜனங்களை ரக்ஷிக்கவந்த ஸ்வாமியானதால் உடைவவர் என்றும் இந்த திவ்யவ்யக்தியை அழைப்பார்கள். இந்தத்திருநாமத்தைப் பெரிய பெருமான் அர்ச்சகமுக்கத்தால் இவருக்கு அளித்தான். ஞானநாதிகளாலும் அமானுஷங்களை சக்தி விசேஷங்களாலும் அநாதரஸாதாரண ஜகத்காஷண ஸாமர்த்தியத்தினாலும் எம்பெருமானே ஐக்கிய பாவனையினால் இந்தமகா புருஷனை எம்பெருமானார் என்றும் கூறுவார்கள். இவர் பால்யத்தில் யாதவ ப்ரகாசனிடம் பூர்வபக்ஷ சாஸ்திரங்களை ஸவிஸ்தாரமாகக்கேட்டவர். ஞானவருத்தராக ஆகவேஅதிபால்யத்திலேயே வைராக்யத்தால் உலகப்பற்றைவிட்டு துரியாச்ரமத்தைக் கைக்கொண்டார். பிட்டு இவருடைய ஞானவைராக்யாதிகளாலும், அனுஷ்டானத்தினாலும், ப்ரஹ்மஞானத்தாலும், இவரிடம் ஈடுபட்டு இவருக்கு உபாத்தியாயராக இருந்த அந்த யாதவப்ரகாசனே இவரை ஆசார்யனாக ஆச்சரியத்து த்ரிதண்டி ஸன்யாஸத்தை ஏற்று கோவில்த்தீயர் என்று இவரால் இடப்பட்ட நாமதேயத்தையும் வலித்து இவருக்கு செய்து வுமானார். இவர் ஒன்பதினாயிரம் ஸத்யுலிகளுடனும் பன்னாயிரம் பரமமகாத்திகளுடனும் எங்கும் ஸஞ்சரித்து துர்வாதிகளையும் குத்தருஷ்டிகளையும் வாதத்தால் ஜயித்து ஆங்காங்கு இந்த வசிஷ்டாத்வைதமதத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸாஸ்வதி பீடத்தை நிறுத்தருள, ஸாஸ்வதியும் எதிர்கொண்டு அழைத்துத் தவார்த்தங்களைக் கொண்டு இந்தபாஷ்யம் உம்மால் இயற்றப்பட்டிருப்பதால் இந்த கிரந்தம் ஸ்ரீ பாஷ்யமென்று உலகில் வழங்கத்தக்கது. இந்த மஹரீய கிரந்தகர்த்தாவான உமக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யநாதர் என்று இன்று நாம் பெயர்கொடுத்தோம் என்று சொல்லி, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைச் சிவஸாவலித்து தனக்கு ஆராத்யதேவதையான லக்ஷ்மி ஹயகரீவனையும் அந்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் உடையவர்கையிலே கொடுக்கவே, உடையவரும் அந்த மஹாதனங்களைப் பெற்று மனமகிழ்ந்து மீண்டும் அனேக தேசங்களில் நிரங்குசமாக ஸஞ்சாரம் செய்து விசிஷ்டாத்வைதவரித்தாத்தத்தை பரவச்செய்து வைஷ்ணவவித்தாந்த நீவஜ்ஜத்தை உலகில் நிலைநாட்டினார். இந்த தந்தவார்த்தபாதிபாதகமான ஸ்ரீ பாஷ்யகர்த்தத்தால் உடையவர் இவவருள் தருமா ஞாலத்தில் ஆழங்கால்பட்டிருக்கிற சேதனர்களுக்கு ஸ்வரூபோபாயபருஷாத்மங்களைத் தெரிவித்து வர்ணாச்ரமதர்மங்களை வழுவாமலனுஷ்டிப்பவர்களுக்கே பரம புருஷார்த்தவித்தியுண்டென்பதை துலக்கிக் காட்டிஇருக்கிறார். இவர் இயற்றிய கிரந்தங்கள் ஒன்பது. அவைகளாவன-ஸ்ரீ பாஷ்யம், ஸாரம்; தீபம், வேதார்த்த ஸங்கிரஹம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், சரணாதிகத்யம், ஸ்ரீ வைதண்டகத்யம், நீத்யம், கதாபாஷ்யம்.

விஷயம், ஸம்சயம், விசாரம், நிர்ணயம், ப்ரயோஜனம்! என இவ்வைந்து விஷயங்களையும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது அதிகாணமென்று சொல்லப்படும். அத்தகைய லக்ஷணமுள்ள அதிகாணங்கள் இதில் நூற்றைம்பத்தாறு இருக்கின்றன. ஒன்பதினாயிரம் கிரந்தமென்று இந்த பாஷ்யம் அபியுத்தர்கனால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு மூலமாக இருக்கிற பாஹ்மஸூத்ரமானது நான்கு?அத்தி

யாயங்களாடங்கியது. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் நான்குபாதங்களுடன் கூடியது. முதலாவது ஸம்ஸ்யாநீதியாயம். இரண்டாவது அவிரோதாநீதியாயம். மூன்றாவது ஸாத்ஞாயாயம். நான்காவது பலாநீதியாயம். முதல் அத்தியாயங்கள் இரண்டையும் விஷயத்விதமென்றும், பிந்தின அத்தியாயங்கள் இரண்டையும் விஷயத்விதமென்றும் வேதாந்திகள் கூறுகின்றனர். நான்கு அத்தியாயங்களாடங்கிய இந்தப் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களில் பதினாறு பாதங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. முதலாவது அயோமியம் வசீசேதபாத மென்றும், இரண்டாமும் நான்குபாதங்கள் அந்யயோபவ்யவசீசேதபாதங்களென்றும், ஐந்தாவது ஸம்நிதிபாத மென்றும், ஆறாவது தரீகீகபாதமென்றும், ஏழாவது வியத்பாதமென்றும், எட்டாவது ப்ராணபாதமென்றும், ஒன்பதாவது வைராக்யபாதமென்றும், பத்தாவது உபயலிங்கபாதமென்றும், பதினேராவது துணைபலிஹாபாதமென்றும், பன்னிரண்டாவது அங்கபாதமென்றும், பதிமூன்றாவது ஆவருநீதிபாதமென்றும், பதிகாந்காவது உநீகரோநீதிபாதமென்றும், பதினேந்தாவது கதிபாதமென்றும், பதினாறாவது முகீதிபாத மென்றும். கூறப்படுகிறது.

உபநிஷத்துக்களென்று கூறப்படுகிற வேதாந்த பாக்களுக்கு விசிஷ்டாந்தை தத்திலேயே முக்கியமான கருத்து என்கிற பரமத்தவார்த்தத்தை இந்த பாஷ்யம் துலக்கமாக நிரூபிக்கிறது. அதனை மென்கிற பதத்திற்கு 'ஐக்யம்' என்று பொருள். இதின்வயுத்தபத்தி இவ்வாறு கண்டுகொள்ளத்தக்கது. த்வயோர்பாவத்விதா, த்விதவை த்வைதம், நத்வைதம் அத்வைதம்-ஒன்றாக இருத்தலென்று பொருள். 'விசிஷ்டாஸ்ய அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம்' சித்துக்களையும், அசித்துக்களையும், விசேஷணங்களாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமானது ஒன்று என்று அர்த்தம். இதனால் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே மெய்யாக இருக்கும்பொருள். அதைத்தவிர்த்து மற்றது யாதும் உண்மைப்பொருள்ல்ல. எல்லாம் மித்யை என்று சொல்லுகிற மாயாவாதிகளின் மதக்கோட்பாடு முற்றிலும் ச்ருதிரிருத்தமென்று காட்டப்பட்டது. இந்த விசிஷ்டாந்தவைதவிர்த்தார்த்தத்தின் கொள்கையானது, எல்லாச் ச்ருதிகளுடைய உண்மையான கருத்தைக் கவர்த்துகொண்டிருக்கிறது. ஸர்வச் ச்ருதிகளுக்கும் ஸாமஞ்ஜஸ்யம் இந்த விர்த்தார்த்தத்திலேயே ரூபுகொண்டிருக்கிறது. விசிஷ்டாந்தவைத மதமானது ச்ருதிலதத்தினால் ப்ரஹ்மத்திற்கே உபாதானகாரணத்வத்தையும், நிமித்தகாரணத்வத்தையும், ஸாதிக்கிறது. ஆதலால் இவர்கள் அபின்னநிமித்தோபாதானவாதிகள் என்று உலகில் வழங்கப்படுகின்றனர். ஸூக்ஷ்மசித் சித் விசிஷ்டப்ரஹ்மமே காரணம். ஸ்தூலசித் சித்விசிஷ்ட அந்த ப்ரஹ்மமே கார்யமாகவுமாகிறது. இந்த விர்த்தார்த்தத்தில் ப்ரஹ்மம் பரிணாமிகாரணம். இந்த விர்த்தார்த்திகளைப்போல் மாயாவாதிகளும் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதானத்வத்தையும், நிமித்தத்வத்தையும் ஸாதிக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் விவாத்தோபாதானத்வத்தையே ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸாதிக்கின்றனர். ப்ரஹ்மமே ஸத்யம் ஐகத் மித்யை. கானலிலும், கயிற்றிலும், முறையேதண்ணீர், ஸர்ப்பம் என்று ப்ராந்தி உண்டாவதுபோல், ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்குந்தன்மை பொருந்திய அவித்யையால் ஸ்வயம்ப்ரகாசவஸ்துவான ப்ரஹ்மமே மறைக்கப்பட்டு அதின்விசேஷபசுத்தியினால் அதினிடம் ப்ரபவஸ்திமானப்ராபஞ்சி கவஸ்துககள் தோன்றுகின்றன. உண்மையில் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிராமற்றது ஒன்றுமே கிடையாது. ப்ரஹ்மசைதன்யம் ஒன்றே அவித்யையினால் கவரப்பட்டதாக இருத்துகொண்டு நாளாவதிசேதகாசேதநவர்க்கங்களாகப் பாவலிக்கிறது. இவ்வளவு ப்ரமதங்களுக்கும் அதிஷ்டானம் ப்ரஹ்மமே. அஹம்ப்ரஹ்மாஸம் என்கிற மஹாவாக்கியார்த்தஜ்ஞாநத்தால் முற்கூறப்பட்டபின் அவித்யை நீங்கி தன் கண்டத்திலுள்ள மனையைத்தான் தெரிந்துகொள்வதுபோல தன் ஸ்வரூபத்தை 'நானே ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்' என்று தான் தெரிந்துகொள்வதுதான் மோக்ஷமென்றும் கூறு

கின்றனர். இந்த அத்வைதலித்தார்த்தத்தில் ம்ருஷாவாதிகள் அபேதச்ருதிகளைத் தவிர்த்து மற்ற எல்சாச்ருதிகளுக்கும் எள்ளும் தண்ணீர் வார்த்தவிட்டார்கள். பெளத்தர்களோ ச்ருதிகள் அனைத்துக்கும் தாரைவார்த்தார்கள்.

இந்தவிசிஷ்டாவ்வைதலித்தார்த்தமோ எல்லாச்ருதிகளுக்கும் கல்வாவுகூறி அவைகளின் வாவை ஏற்று அவைகளைத் தலைவர்களாக ஏற்படுத்தித் தான் அவைகளுக்கு விதேயமாக இருந்து தொண்டபுரிகிறது. பேதச்ருதிகள் அபேதச்ருதிகள் ஸகுணச்ருதிகள் நிர்ஞுணச்ருதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் இம்மதத்திலேயே ஸாமஞ்ஜஸ்யம் ஸம்பவிக்கிறது. வேதபுருஷனுடைய உண்மையான அபிப்பிராயத்துக்கு இதுதான் இணக்கமுள்ள மதமாக இருக்கிறது. பேதச்ருதிகள் கூறியபடி இந்தமதத்தில் ப்ரஹ்மமும் ப்ரபல சித்சித்வஸ்துக்களும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அபேதச்ருதிகளுக்கும் பேதச்ருதிகளுக்கு பாதமின்றி விசிஷ்டவஸ்துவின் ஐக்கியத்தில் கருத்த கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸகுணச்ருதிகளுக்கு இந்த லித்தார்த்தத்தில் நிகரற்ற முடிபட்டப்பட்டிருக்கிறது. நிர்ஞுணச்ருதிகளுக்கும், ஸகுணச்ருதிகளுக்கு விரோதமின்றி ஹேயகுணங்களின் இன்மையை உணர்த்துவதில் கோக்கு கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஸர்வச்ருதி மனோகாமான இந்த ஸத்வலித்தார்த்தமானது இம்மண்ணில்கிள்கம்பகவிருஷம்போல் வேண்டும் பயன்களைப் பயப்பதில் பத்தகங்கணமாக பிரகாசிக்கிறது. ப்ரஹ்மமேப்ரபஞ்சரூபமாக பரிணமிக்கிறதென்று கூறினால் அப்போது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூபவிகாரம் ஏற்படுகிறது. இது நிரவிகாரச்ருதிகளுக்கு விரோதமென்று வினைவப்படுமேயாகில், அவ்வண்ணமல்ல; காரணாவஸ்தையிலும் காரியாவஸ்தையிலும் ப்ரஹ்மத்தைவிட்டு அகலாமல் அத்துடன் சேர்த்தே இருக்கிற சித்சித்வஸ்துக்களே காரியாவஸ்தையில் ஸ்தூலரூபமான ஸ்வரூபஸ்வபாவவிகாரங்களைக் கொள்ளுகின்றன. காரணாவஸ்தையில் அவைகளே ஸ்வகாரணத்தில் ஸவிஷ்ணுமாக ஒடுங்கி ப்ரஹ்மத்தைவிட்டு தனித்து பிரித்து உரைக்கக் கூடாவண்ணம் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. சித்துக்களுக்கு ஸ்வரூபவிகாரம் கிடையாது. ஸ்வபாவ விகாரமாதிரியே. அசித்துக்களுக்கோ ஸ்வரூப விகாரம் ஸ்வபாவவிகாரம் இரண்டும் உண்டு. சித்துக்களுக்கு ஸ்வரூபவிகாரமென்பது ஞானவிகாஸம். அசித்துக்களுக்கு ஸ்வரூப விகாரமென்பது ஸவிஷ்ணு ரூபத்தைவிட்டு ஸ்தூல ரூபத்தைத் தாங்கி இருத்தல். ஸ்வபாவவிகாரமென்பது புதிதாக ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிற ரூப, ரஸ, கந்த, ஸ்பர்சு, சப்த, குணங்களோடு கூடியிருத்தல். இந்த விகாரங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடம் விசேஷணங்களாக இருக்கிற சித்துக்களிடத்திலும் அசித்துக்களிடத்திலும் ஸம்பவிக்கிறதேயொழிய, விசேஷ்ய பூதமான ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஒருக்காலும் ஸம்பவிக்கிறதேயில்லை. அது இரண்டு அவஸ்தைகளிலும் நிரவிகாரமாகவே இருந்துகொண்டு ஜ்ஞானாகந்தமயமாகவும் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமில்லாததாகவும் அமலமாகவும் ஜ்வலிக்கிறது. சித்சித்விசிஷ்டவஸ்து வே விகரிக்கும் பொழுது விகாரம் பேதமின்றி மூன்றிலும் ஸம்பவிக்கவேண்டியதாக இருக்க எவ்வகையில் விசேஷணம்சங்களை சித்சித்துக்களில் மாத்திரம்? என்று கேட்கில், மூன்று வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் வ்யவஸ்திதங்களுகிருப்பதால் சேர்த்திருத்தலாலேயே ஒன்றின் ஸ்வபாவம் மற்றொன்றுக்கு வருவதற்கு ஹேதுவில்லை. விசேஷணமாக நிற்கிற சித்ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு விகாரம் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுமேயாகில் ப்ரஹ்மம் அபுருஷார்த்தங்களுக்கு ஆஸ்பதமாகும். அவ்வாறே அசித்ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரம்வரின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவவ்யதார்பாவங்கள் ஸம்பவிக்கவேண்டியதாகும். நிரவிகாரச்ருதிபலத்தால் இவைகள் அனைத்தும் நிராகரிக்கப்பட்டன. எந்த அவஸ்தைகளிலும் ப்ரஹ்மத்தை விகாரம் அணுகா. சிசுப்பு, வெண்ப்பு, கருப்பு நிறமுள்ள மூன்று தூல்களால் நெய்யப்பட்ட ஒரு வஸ்திரத்தில் எந்த எந்த தூல்கள் எந்த எந்த இடங்களில் போய் இருக்கிறதோ அவ்வவ்விடம்

களில் அந்தந்த நிறமிருக்கிறதே ஒழிய இடம் மாறி நிறங்கள் கலந்து காணப்படுகி, தில்லை. அவ்வாறாகவே காரணவஸ்தையைவிட்டு கார்யாவஸ்தையை அடைந்திரு கும் ஸமயத்தில் நிர்விகார ஸ்வபாவமான ப்ராஹ்மம் நிர்விகாரமாகவே இருக்கிறத காரணவஸ்தையில் ஸ்வபாவ ஸங்கோசமுள்ளதாக இருந்த சித்துக்கள் கார்யாவஸ்தை யில் ஞானவிகாஸ்ரூபமான ஸ்வபாவ விகாரத்தைப் பெறுகின்றன. இங்ஙனமே காரண வஸ்தையில் ஸங்குதித் ஸ்வரூப ஸ்வபாவமுள்ள அசித்துக்களும் கார்யாவஸ்தையில் ஸ்தூல ஸ்வரூப விகாரத்தையும் வயத்தமான ரூபாஸ் கத்தஸ்பர்ச சப்தரூப விகார களையும் அடைகின்றன. ஆகையால் சித்சித்துக்களை சரீரங்களாகக் கொண்டிருந் போதினிலுக்கட அவைகளின் ஸம்பந்தத்தினால் நிர்விகாரமான ப்ராஹ்மத்திற்கு அபுருஷாந்தாச்ரயத்வமும் ஸ்வரூபஸ்வபாவவிசாரமும் ஸம்பலிப்பதில்லை, அயித்ய கார்யதகையில் ஸ்தூல நியத்தருத்வ ரூபமான விகாரம் ப்ராஹ்மத்தை அஹ்னுகே அஹ்னுகும், அப்படிப்பட்ட விகாரம் ப்ராஹ்மத்திற்குவயின் யாதோரு ச்ருதியையாகோ முமில்லாததினால் அது மாத்திரம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

அநாதோ நமீ ஜஜ்ஞாஸா என்கிற ஸூத்ரம் தொடங்கி 'அநாவருத்திச்சப்தா அநாவருத்திச் சப்தாத' என்கிற ஸூத்திரமவரையிலுள்ள இருபது அத்தியாயங்களட ிய ஸூத்திரங்கள் அனைத்தும் 'கர்மகாண்டம் ப்ராஹ்மகாண்டம்'மென்று வடிவ்குகிற 'இ ண் பாகங்களடங்கிய வேதமென்கிற ஒரு ப்ராபத்தத்தின் வியாகியமானமானதா ஸமம்' என்றும் ஒரேசாஸ்திரம். இது விஷயத்தில் போதாயன மஹரிஷியின் 'ஸம்ஸந் மேதத்த்சாரீரகம் ஹையிஸீயேக வேதாடசலக்ஷணேன இதி சாஸ்திராகத்வவந்திதி' எ ிக்ஷணம் முக்கியப்ரமாணம். இவற்றுள் முந்தியபாகமான பூர்வ மீமாம்ஸாசாஸ் தத்தினால் பசு புத்தான வருஷ்டி அன்னம் ஸவர்க்கம் முதலிய ஐவிகாமுஷ்டிகப்பல களுக்கு ஸாதனமானதர்மம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. "உத்தரபாகமான சாரீரக மீமாம்ஸ சாஸ்திரத்தின்" ப்ராஹ்மஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த சாரீரக மீமாம்ஸாசாஸ்த த்தின் "பூர்வத்விசமென்று" வடிவ்கப்படுகிறது. முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களாலும் சேச த்ரேசதன்களைக்காட்டிலும் விஸக்ஷணமாயும் எல்லாஜகத்தாக்களுக்கும் காரணமாகவுமி க்கிறப்ராஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. "உத்தரத்விக"மென்கிறபிந்தின ப் ண்டு அத்தியாயங்களாலும் முறையே உபாஸனமும் பலமும் நிரூபிக்கப்படுகிறது. அ லும் ஸமன்வயாத்யாயம் என்கிற முதலத்தியாயத்தில் ப்ராஹ்மத்திற்கு ஜகத் காரண வம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. எல்லாகாரணவாக்கியங்களும் ப்ராஹ்மத்தினிடம் நன்றாக அ கியப்பதால் இதற்கு ஸமன்வயம் என்று அன்வர்த்தமான காமதேயம். இதினும் முதல் றுக்கிற நான்கு ஸூத்ரங்களால் இந்த வேதந்த சாஸ்திரமும் ஆரம்பிக்க வேண்டி ில்லா என்கிற சங்கையை நிராகரித்து சாஸ்திராரம்ப ஸமர்த்தனம் செய்யப்பட் றுப்பதால் இந்த நான்கு ஸூத்திரங்களும் சேர்த்து ஒரு பேடினை என வடிவ்கப் புகிறது.

இந்த சாரீரசாஸ்திரத்தில் முதன்மை வாய்ந்துள்ள நான்கு ஸூத்திரங்களாது முறையே சாஸ்திரத்தின் அனாரம்பத்திற்கு மூலமாக இருக்கிற வ்யுபத்தியின் இன்மை, ப்ராதிபத்தியினது தெனஸ்த்யம், மற்றொன்றினால் வந்தித்தல், பயனில் னை என்கிற இந்நான்கு சங்கைகளும் நிராகரிக்கப்பட்டன. முதல் அத்தியா யில் முதல் பாதத்தால் ப்ராஹ்மமானது ஜகத்காரணமே என்பதும், மற்ற மூன்றுட ங்களால் ப்ராஹ்மமே ஜகத் காரணம் என்பதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதே ப்ராஹ்மலக்ஷணத்திற்கு மத்தபுத்திகளால் ஸந்தேஹிக்கப்பட்ட அஸம்பவாவாப்திே ஷங்கா பரிஹரிக்கப்பட்டன, இவ்வாறு முதல் அத்தியாயத்தால் சித்தித்விஸக்ஷண மும், ஞானகார்த்த ஸ்வரூபியாகவும், அபரிமிததாதாராகுண ஸாகாமாகவும், நிதில்

தேக்காரணமாகவும் ஸர்வாத்ராத்மாவாகவுமிருக்கிற பரப்ராஹ்மமானது வேதாந்தங்களுடன் அறியத்தக்கதென்று கூறப்பட்டது. பிறகு இந்த அர்த்தம் எவ்விதத்தாலும் பிரமாணங்களாலோ, யுக்திகளாலோ, நியாயங்களாலோ அசைக்கவொண்ணாதது என்பதை நிரூபிப்பதற்காக இரண்டாவது அத்தியாயம் தொடங்கப்படுகிறது. இதற்கு அவிரோதாத்தியாயம் என்று பெயர். முற்கூறப்பட்டுள்ள பொருள்களில் சூருதிகளுக்கும் ப்ரமாணங்களுக்கும் ஸ்மிருதிகளுக்கும் நியாயங்களுக்கும் விரோதமின்மையை விளக்கிக்காட்டுவதுபற்றி இதற்கு இப்பெயர் வாய்ந்துள்ளது. இந்த அத்தியாயமானது 'ஸ்மிருதிபாதம், தர்க்கபாதம், வியத்பாதம், ப்ராணபாதம்' என நான்கு பாதங்களடங்கியது. முதலாவது ஸ்மிருத்யதிகரணத்திலுலாங்கியஸ்மிருதி விரோதம் வருவதால் வேதாந்தங்களுக்கு ப்ராஹ்மபரத்வம் சொல்லக் கூடாது என்று சொல்லுகிற ஸாங்க்யனுடைய ப்ரத்யவஸ்தானத்தைக் கணிசித்து வேதத்தால்புகழப்பெற்றவர்களும், யோகதசையில் மந்திரங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களும், ஆப்த தமர்களான மன்வாதிகளுடைய தத்துவார்த்தப்ராதிபாதங்களான அனேக ஸ்மிருதிகளின் விரோதம் வருவதால் ப்ரமம் விப்ரஸம்பம் ப்ரமாதம் முதலிய தோஷங்களுள்ள பரிமிதப்ராஹ்மரான கபிலரிஷியினுடைய ஸ்மிருதியானது ஆதரிக்கத் தக்கதல்ல வென்பதை ப்ரமாணங்களாலும் அவைகளுக்கு உபஷ்டம்பகங்களானயுக்திகளாலும் நிரூபித்திருக்கிறார். அதற்கடுத்த அதிகரணத்தால் அப்ராஹ்மாத்மகப்ரதான காரணவாதியான ஹிரண்யகர்ப்பரால் செய்யப்பட்டுள்ள யோக ஸ்மிருதியும் ச்ருதி விரோதத்தால் தசர்க்கப்பட்டது. பிறகு முறையே பாசுபதமதம் முதலிய புறச் சமயக்கோட்பாடுகளும் நீரவிக்கப்பட்டு பரபக்ஷநிரஸனத்தை முன்னிட்டு ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபனமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

மூன்றாவதான உபாஸனாத்தியாயத்தினால் ப்ராஹ்மப்ராப்திக்கு உபாயம் சிந்திக்கப்படுகிறது. இது வைராக்கியபாதம், உபயலிங்கபாதம் குணேபஸம் ஹாரபாதம், அங்கபாதமென நான்கு பாதங்களடங்கியது. ப்ராஹ்மப்ராப்திக்கு உபாயபூதமான உபாஸகத்தின் சிந்தனையிக்கு செய்யப்படுகிறது. அடையப்படத்தக்க ப்ராஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களிடம் பற்றுதலில்லாமலிருத்தலும், அடையப்படத்தக்க ப்ராஹ்மத்தினிடம் ஆசையும், உபாஸனாம்பத்திற்குச் சிறந்த உபாயங்களாகலால் அவைகள் வித்திப்பதன்பொருட்டு ஜீவனுக்கு லோகாந்தரஸஞ்சாரத்திலும் ஜாகரண ஸ்வப்நாத்யவஸ்தைகளிலும் ஸம்பலிக்கிற தோஷங்களும், ப்ராஹ்மத்திற்கு அப்படிப்பட்ட தோஷங்களில்லாமலிருத்தலும், ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களுக்கு ஆஸ்பதமாக இருத்தலும், முறையே ஒன்று இரண்டு பாதங்களால் ப்ராதிபாதிக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது பாதத்தில் ப்ராஹ்மோபாஸனங்களுடைய குணேபஸம்ஹார லிங்கப் ரீர்ணயத்தின்பொருட்டு வித்யைகளின் பேதாபேத சிந்தை தொடங்கப்படுகிறது. காண்காவதான அங்கபாதத்தில் வித்யையினால் புருஷார்த்தமா? அல்லது வித்யை அங்கமாகக்கொண்ட கர்மாவினால் புருஷார்த்தமா என்பது வசாரிக்கப்படுகிறது. இவ்விதமாக மூன்றாவது அத்தியாயத்தினால் ஸாதனங்களோடு வித்யை சிந்திக்கப்பட்டது. காண்காவதான பலரத்தியாயத்தில் வித்யைகளின் ஸ்வரூப சோதனத்தை முன்னிட்டு வித்யாபலம் சிந்திக்கப்படுகிறது. இந்த விசிஷ்டாத்வைத் வேதாந்த வரித்தார்த்தத்தில் புண்யம் பாபமென்கிற இருவினைகளும் தீர்த்த கர்மபந்தத்தினின்று விடுபட்டு மூர்த்தன்ய நாடியினால் உத்த்ரமித்து தேவயான மார்க்கத்தால் அப்ராக்குதமான ஸ்தான விசேஷத்தை அடைந்து பகவத்ஸான்னித்தியம் பெற்று தன் முடியில் அந்த பரமபுருஷனுடைய சரணாவிந்த ஸம்பர்க்கத்தால் குணவுடகஸவிர்ப்பாவத்தைப் பெற்று மீண்டும் ப்ரக்குதிஸம்ஸர்க்கத்தை அடையாமல்பரப்ராப்தி ஸத்தோடு வாசியற அகண்டபரிபூர்ணாத்த்தை ஜீவன் அனுபவிப்பதே மோக்ஷ

மெனக் கூறுகின்றனர். இந்த பரம புருஷார்த்த ப்ராப்தியே வேதாந்த சாஸ்திரத் திரு பரமப்ரயோஜனம். இந்த அத்தியாயத்தின் முதல் பாதத்தில் ப்ராஹ்ம ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற வேதனமானது ஒரு தரம் அனுஷ்டித்தாலே போதாமென்பதுதான் சாஸ்திரத்தினது கருத்தா? அல்லது அடிக்கடி பலதடவை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது சாஸ்திரத்தினது கருத்தா என்று விசாரித்து வேதனம் அஸக்ருதாவருத்தமே சாஸ்திரார்த்தமென்று தெளிய நிர்ணயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது பாதத்தால் ஜீவனுடைய உத்தரார்த்தி ப்ரகாரம் சித்திக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது பாதத்தால் மூர்த்தன்ய நாமியினால் உத் க்ரமித்துச் செல்லுகிற வித்யாநிஷ்டனுடைய மார்க்கம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறாக ப்ராஹ்மத்தை உபாவிப்பவர்களுக்கும் ப்ரக்ருதி வியுத்தமாகவும் ப்ராஹ்மாத் மகமாகவும் ப்ராத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தை உபாவிப்பவர்களுக்கும் அந்நிராதி மார்க்கத் தால் மறுபடி ஸம்ஸாரத்தில் மீட்சி இல்லாவண்ணம் கமனம் கூறப்பட்டது. நான் காவது பாதத்தால் முத்தர்களுடைய ஐச்வர்யப்ரகாரம் நன்கு ஸலிஸ்தராமாக உபபா திக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வேதம் உபாஸனம் தியானம் பத்தி அனுத்யானம் இந்த பதங்களெல்லாம் பர்யாயங்கள். “நிதித்தியாஸன” மென்கிற ஒரு அர்த்தத்தையே இவைகள் உணர்த்துகின்றன. நிதித்தியாஸனமாவது—அதிவினோதமான ப்ராத்யக்ஷ ஸமாநாகார மாயுட் தைலதாரை போல இடை வேளியற்றதாயும் உத்த்ரமண்காலம்வரை யில் அனுவர்த்திக்கத் தக்கதாயும் நாள்தோறும் அப்யாஸத்தினால் உண்டெபண்ணத் தக் க அதிசயத்தோடு கூடியதாயுமிருக்கிற பரமபுருஷவிஷயமான ப்ரீதிருபபண்ண ஸ்மருதி ஸந்ததியே. இதுபரபத்தி, ப்ராஞ்ஞானம், பரமபத்தி என்று உத்தரோத்தரம் மேல் மேல் சிறப்புள்ள மூன்றுபர்வாக்களுடன் கூடியது. இந்த பத்தியே மோக்ஷஸா தநமென்பது இந்த வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் பரமதாத்பர்யம். இதைக்கருத்தில் கொண்டே இந்த ஸ்ரீபாஷ்ய கிரந்தத்தில் தொடக்கத்திலே “சேமூஷீ பத்திருபா” என்று இன் தூலாசிரியர் பத்தியையே ஆசம்வரித்தார். இந்த பத்திமார்க்கத்தில் இழிய வல்லமை இல்லாதார்க்கு ப்ரபத்திதான் மோக்ஷா பரமமாக அணுகத்தக்கது. இதுதான் எளியில் அந்த பரமபுருஷனை வரீ கரிப்பதற்குத்தகுந்த ஸாதனம். இந்தஅர்த்தத்தை “தஸ்யசுவரீகரணம் தச்சரணாக் திரோவ”, என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே இந்த கிரந்தத்தில் ஆதாமாநிகாதிசுரணத்தில் அரு ளிச்செய்தார். பத்தியில் த்ரைவாரணிகாளுக்கே அதிகாரம். சூத்ரர்கள் முதலியவர் களுக்கு அதிகாரமில்லை. பத்திஎன்பது அவதாரத்தாலும் நெடுங்காலத்தாலும் சக்தி யினாலும் ஞானத்தாலும் காலவினம்பலஹரசக்தியினாலும் ஓயாமலனுஷ்டிப்பதாலும் ஸாதிக்கத் தக்கதாக இருப்பதுபற்றி அசக்தர்களுக்கு அஸாத்தியமே. ப்ரபத்தியோ வர்ணவயவஸ்தை இல்லாமலே அந்தணர்முதலாக அந்தியர்ஈறாக அனைவர்களாலும் ஒளியில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாக, இருப்பதாலும் ஸுலபமாதலாலும் ஒருதடவை ஒருகூணம் செய்யத்தக் காரியமாக இருப்பதாலும் அந்திமஸ்மருதியை அபேக்ஷியா யாமலே மோக்ஷரூபமான பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பயக்கும் தன்மைவாய்ந்திருப்ப தாலும் இதையே அசக்தர்கள் இக்கலியில் அவலம்பிக்கின்றனர். இந்த கிரந்தத்தில் மஹாத்மாவான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் புறச்சமயங்கள் முற்றிலும் நிராகரிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. அச்சமயங்களுள் எந்தத்த அம்சங்கள் வேதவிருத்தங்களோ அவை கள் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் “ப்ராத்யக்ஷம், அனுமானம், சப்த”மென மூன்றுபர்மாணங்களை அப்யர்ஹிதங்களாதலால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின் றன. ச்ருதிகளின் தாத்பர்யத்தை நன்கு பாராமிசித்துச்சித்சித்ச்வர தத்துவவயவஸ்தைகளும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் தத்துவங்கள் 26, பக்ஷபேதத்தால் காள்.

ஸவ-வநிண-புஷ-தொடு-பு-பெறு-ஹதா ஜநாடி-மெ ||

என்று பகவத்பக்தியாகிற குணவிசேஷ ஸூஹுஸ்தபாவங்களாலே தான்காவது வர்ணத்தார்களுக்குப் ப்ராஹ்மமண்யமும், உத்திகுஷ்டவர்களுக்குத் தூதர்தவமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “திருஸூரபியாலும் கோத்வம் கழியாகிறே” என்கிற அபியுத்த வசனத்தின்படி ஜாதமாறுவிட்டாலும் பகவத்பக்தியின் ப்ரபாவத்தால் சூத்திரர்களுக்கும் பிராஹ்மணர்களைப்போல் சீசாஷ்ட்யமும் மரியாதையும் உண்டாததென்பது கண்டாகுஷ்டமென்று டூர்வாசார்யர்கள் கூறி இருக்கின்றனர். பரமபுகுஷ்டர்த்தருமான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதில் எல்லோரும் ஸமானர்கள். அதில் ஒருத்தருமில்லை வேற்றுமை இல்லை.

என்று பகவதஜ்ஞானமுடையவனுடையபாப்பாவும் தேவர்களாலும்பரிசீலித்திருக்கின்றனென்றிருக்கிறார். “குலத்தரும்” என்கிற பாட்டுக்கு வியாக்கியானம் பண்ணின அபியுத்தரும் “இன்மத்தால் வருத்தத்தால் குறைந்தானொருத்தனுக்கு பகவதஸ்ஸம்பந்த முண்டானால் அவனை இவையுடையானொருத்தன் தாழ நினைக்கக்கூட வேண்டும்படி யாயிற்று பகவத் பரபாமயமிருக்கும்படி ” என்று கூறி, “சீலாகை குணசிபக்ஷிணி” என்று நிஷ்கர்ஷித்தார்.

ஆயுதம் பதரத்தில் சூரிய லிபி தாவா ராசி டிராகன்ஸ் ஸெக்டாரஸ்யும்; என்று பிராஜ்ஞமணனுக்கு வைச் செவ்வார்த்தமான ஆனந்தனை பக்ருவமெச்சுவய்தில் நான்சாவது வர்ணத்தார்கள் தகுதியுள்ளவர்களுண்டு ஸ்பஷ்டமாகப் பகர்க்கிருக்கிறார்.

ஸாயுஜ்யத்திலுள்ள ஸா ஹந்தி ப்ராஸ்யஸ்யாவி ஹந்தவஃ ||

என்கையால் ஸர்வோத்தமையான ஸாத்விபக்தி என்கிற ப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்து ப்ராபந்தபாபங்கீனையும் கழித்து கிரீமலக்ஷ்ரூபர்களாக பகவத்ப்ராஸாதத்தை எதிர் பார்த்திருக்கிற பாகவதோத்தமர்களுக்கு எவர் எந்தான் ஸமானர்கள். சமாதிகுணம் களாலும் வ்ருத்தத்தாலும், ஆசாரத்தாலும், சீலத்தாலும், பாகவதோபாஸனத்தாலும், ஆராய்ந்தபத்தியினனும் பகவத்பக்தியினனும், மற்றவர்களைப்போல்வதாலும், விசேஷத்தால் ஸக்ரூதர்கடெனும் வியவஹரிக்கப்படத்தக்க வ்யக்திகளுக்கு புராணேதிஹாஸங்களிப்போல் அத்தாய்தம் சாஸ்திரக்கூடிலும் ப்ரவ்ருத்தி அப்யாஸிதமே.

ஸ்ராவயெவ்வுதுரொ வண்காநு க்ஷகார ஸ்ராவணஸிமுத : ।

என்றிருவசனத்தின்படி ப்ராஹ்மணமுகமாக உபதேசம்பெற்று புராணேதிறாஸார்த் தங்களைக் காண்பிப்பதுபோல் அத்தாயத்தமாஸ்திரார்த்தத்தையும் ஆசார்யமுகமாக உபதேசம் பெற்று நீங்கக் கடிமசெய்து ஸம்சயவிய்யயங்களுறே தேவதாஸ்வரூபமின்னதென்று தெளிந்த பத்திரிகத்தினிய முன்னிப்பிடுமோகஸுஸாரஜ்யத்தைப் பெறுவதற்கு யாவரும் தகுதியுள்ளவர்கள். எல்லோரும் எனினும் அதிகரிக்கக்கூடிய தான லலிதமான தமிழ்ப்பாணையில் தாவகளுமான வேதாதீதார்த்தங்களை பண்புமிதர் முதலாக

பாமரர் ஈடுகஅறிந்து ஆகத்திற்கும்படி செய்த இம்மஹான் களுடைய உதாரஸ்வபாவத்தை என்னென்று எடுத்து உரைப்பது. வர்ணபேதமின்றி எல்லாரும் இந்த ஸ்ரீ பாவ்யத்தை இந்த தமிழ்ப்பாவையினால் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியான பாக்கியம் இம்மண்ணுலகில் இந்தத் தந்தைத்தின் வாயிலாக ஏற்பட்டது. இது பகவானுக்கு முகோல்லாஸத்தை உண்டெண்ணுகிறது. உடையவர் ஸம்பந்தம்பெற்ற எல்லோருடைய இதை அடிகரிக்கத் தகுந்தவர்கள். நம்முடைய வித்தாத்தத்தில் ஸ்ரீராமானுஜ முனிவரை ஆச்சரியத்த ஓவ்வொருவரும் மோகித்திருந்த அநிகாரிகளாகிறபொழுது அவர்கள் வேகாத்தத்தின் கருத்தை அறிந்தே தீரவேண்டும். ப்ரணவார்த்தத்தையும் வேதார்த்தத்தங்களையும் தெளிவாக வெளியிடுகிற நம்மாழ்வார் திவ்யஸூக்திகளைப்போல ஸ்ரீ பாவ்யார்த்தப்பாதிபாதகமான இந்த திராவிடபாவ்யத்தையும் ஜாதிபேதமின்றி எல்லோரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கத் தகுதியுள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள். ஸ்வார்த்தத்தில் கோக்கமில்லாமல் தனவ்யத்தையும் சரீரச்சரமத்தையும் புத்திக்லேசத்தையும் பரராட்டாமல் விடாமுயற்சியுடன் இந்த திவ்யகைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டு எல்லோரும் இம்மண்ணுலகில் வேதார்த்தத்தத்தை அறிந்து முக்தி மார்க்கத்தை அணுகும்படியான உபாயத்தை நன்கு காட்டிக்கொடுத்தவர்களான இந்த பாவவத சிரோமணிகள் நீழிகாலம் அரோகத்தருடகாதாரர்களாகவும் திவ்ய ஸம்பத்துடன் உத்தரோத்தரம் விருத்தியடைந்து இம்மையில் கீர்த்தியைப்பெற்று நெடுங்காலம் வாழ்ந்து மறமையிலும் அகண்ட பரிபூரணப் பருமமாகத்தத்தையும் அனுபவித்து பிறவித்துன்பத்தை அகற்றி சாச்வதபதவியை அடைந்து ஸுகித்திருப்பார்களாக.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ பாவ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச்சங்கத்தின் அக்கிராஸனாதிபதியாகிய திருக்குடத்தை ஸ்ரீமான் T. D. இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்களுடைய விடாமுயற்சியினாலும் தனவ்யத்தாலும் இந்த மஹனீயக்கர்தம் அச்சிட்டு முடிவு பெற்று வெளியில் ப்ரசாரமடைந்து எல்லா ஆஸ்திகர்களையும் மாகத்தமடையும்படி செய்கிற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. பரோபகார துரந்தரராகவும் இருக்கிற இந்த ஸ்ரீமான் இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள் விஷயத்தில் ஸாதுக்கள் அனைவர்களும், மிகுந்த நன்றி அறிவுபாராட்டுவதுடன் இந்த மஹாக்கர்த்தத்தை தாங்களும் வாங்கிமற்றவர்களையும் வாங்கும்படி செய்வித்து இவருடைய முயற்சியை ஸபலமாகும்படி செய்து பகவன்முகோல்லாஸத்தை உண்டெண்ணுவார்களென்று திடமான நம்பிக்கையுள்ளவனாகயிருக்கிறேன்.

திருச்சிணுப்பள்ளி, }
9-11-29. }

தட்டை, வாதுல
ஸ்ரீ, நிவாஸ, தாஸன்.

ஸ்ரீ ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: உபோத்தகாதம்.

வடமொழியில் தர்சனம் என்று முதத்திற்குப் பெயர். பொருள்களைக் காட்டும் கண்ணிற்கும் பெயர். மிகச்சிறந்த கருத்திக்கு வழிகாட்டுவது தர்சனம் தின் காரியம்: ஆகமாவின் உயர்ந்த க்ஷேமத்திற்கு கண்போல கின்று வழிகாட்டுவதால் தர்சனமென்று பெயர் இத்திரயங்களுக்கும் மனனுணர்வுக்கும் புலம்படாத பரம்பொருள், தர்மம், முதலியதை நமக்குத்தெரியச் செய்வது வேதமென்பது வைதிகர்களின் கொள்கை. வேதத்தைத் தினையேனும் ஒப்புக்கொள்ளாத மதங்களைப் பாலியதர்சனமென்று வியவஹரிப்பர். பாஹ்யமென்பது வேதத்திற்கு, புறம்பாயுள்ள தர்சனங்களைச் சொல்லும். பெருந்தீர்த்தமும், ஜைனமதமும் நமது தேசத்தில் பிறந்தனவாயினும், அந்தமதத்திற்குள்ள ப்ராசினமான ஸூத்திரங்களும் மற்ற க்ரந்தங்களும் வடமொழியிலும் அதன் திரிபுகளான பரளி மாக்ஷீ முதலிய பிராகிருத பாஷைகளிலும் ஏற்பட்டனவாயினும், வேதத்தை பிரமாணமெல்ல வென்று தள்ளிவிட்டதால், அந்த மதங்கள் வேதபாஹ்யங்கென்று சொல்லுவர். வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத சாரவாஸ்தி தர்சனங்களும் பாஹ்ய மதங்கள். ஸ்ரீ ஸாயணசாஸிரியருடைய ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரஹத்தில் பாஹ்ய தர்சனங்களையும் பற்றி வியாஸங்கள் வரையப்பட்டன “ஷுத்தர்சனம்”; என்று பிராசினமாக ஆறு தர்சனங்களுக்குப் பெயர்—ஸாரீரீக்யம், லோகம், கௌதமீயம், வைசேஷிகம், மீமாம்சை, வேதாந்தம், என்று ஆறு தர்சனங்கள். இந்த தர்சனங்களில் கடையிரண்டு தர்சனங்கள் “வேதத்தின்” பிரமாணயத்தை முழுவதும் ஒப்புக் கொள்ளுவன. மற்றைய நான்கிலும், “தங்களுக்கு இஷ்டமான வேதவாக்கியங்களை மட்டும் தங்கள்” மனத்திற்கு ஆதாரமாக ஒப்புக்கொள்ளுகள். வேதத்தின் பிரமாணயத்தை முழுவதும் ஒப்புக் கொள்ளாததால் அவைகளைப் புறம்பென்று சில கிரந்தங்களில் சொல்லுவதன்கு. மீமாம்சை தர்சனத்தில் கர்மகாண்டத்திற்குப் ப்ராநாயத்தைச் சொல்லுவர். கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குக் கர்த்தா அவசியம் வேண்டியபடியாலும், கர்த்தாவும் கர்மங்களுக்குத் தரவியக்களைப் பெறல் சேஷமாவதாலும், கர்மாநுஷ்டானத்திற்கு சேஷபுகுணை கர்த்தாவின் ஸ்வரூபம் தெரிந்துக்கொள்வதற்காக மட்டும் வேதாத்வகன் உபயோகப்படுகின்றன வென்றும், வேதாத்வகன் ஸ்வதீரிரமர்க் பிரமாணமாகவென்றும், ஞானம் கர்மத்துக்கங்க மென்றும், வேதாத்வகன் சொல்லுகிறபடி ஆத்மஞானத்திற்குக் கர்மமங்கவல்ல வென்றும் சொல்லுவர். வியாஸர் காலத்தில் இந்த ஆறுமதங்களும் கடைபெற்றிருந்தன. வேதாந்தம் தவிர மற்ற ஜைன தர்சனங்களும் வெகுகாலம் பிரகாசமில்லாமல் நீங்கிப் போய்விட்டது.

ஆகமங்கள் என்று பஞ்சராநீம், பாகுபநம், சாக்நீம், என்ஹு தந்திரங்களின் கொத்தங்களைச் சொல்லுவர். பஞ்சராநீம் மட்டும் வைதிகமான வேதாந்தத்திற்கு ஒற்றையுள்ளதென்றும், அது வேதாந்தத்துடன் சேர்த்தென்றும், உடையவரும் ஸ்ரீமத் வாசாரயரும் கொள்ளுகிறார்கள். ஸ்ரீ சுகைராசாரியர் பஞ்சராநீம் வ்யாஹு ப்ரக்ரியை சொல்லுமிடத்தில் மட்டும் பிரமாணமெல்ல வென்றும், மற்ற அம்சங்களின்

லெல்லாம் பிரமாணமென்றும் ஸூத்ரபாக்யத்தில் கூறுகிறார். ஸஹஸ்ரராம பாக்யத்தில் “சதுரீவ்யஸூத்ர:” என்கிற திருநாடித்தை விபாக்கியானம் செய்யும் வரைத்தில் பகவான், வாஸுதேவனுடன் காங்கு வ்யூதவர்க்களையும் பரிசுரஹம் செய்திருப்பதாகச் சொல்லும். வ்யாஸ ஸ்மிருதிவசனத்தை உதாஹரித்து காங்கு வ்யூதவர்களும் பரமாத்மாவின் ரூபங்களென்று கூறுகிறார்கள். அத்தைவத ஸம்பரதாயத்தில் பிரஸித்தமான கல்பநூலில் பஞ்சகரத்திரத்தின் ப்ரமாணயத்தை நாம் ஸமர்த்தனம் செய்வது போலவே ஸமர்த்தித்திருக்கிறார். பாசபதாகமம் முதலியது வேதாந்தத்திற்கு வோவ்வொருதன்று ஸூத்திரகாரர் தன்னினார். பாசபத்தையும், சாகத்ததையையும், சிலர் ஈர்ந்த வந்தாலும், வைதிக மதங்களுள் வேதாந்த தர்சன மொன்றே பெருமான்மையாகப் ப்ரசாஸத்திலுள்ளது. இத்தகர்சனத்திற்கு வேதாந்தங்களென்றும் உபநிஷத்துக்கள் மூலப் பிரமாணமாகும். வேதத்தின் முடிவு பாகத்திற்கு வேதாந்தமே வென்று பெயர், ஞானத்தின் முடிவென்றும் வேதாந்தத்திற்குத் தம் பெரும்தும், வேதாந்தத்திற்கு மேற்பட்ட சாஸ்திரமில்லை யென்பர் மூலப்பிரமாணங்களான உபநிஷத்துக்களின் அபிப்பிராயங்களைத் தெளிவாய்பாட்டுவது உபம் கல்பநாஸகவென்கிற ஸ்ரீ ஈஸரியன்ம, மஹாபாரதம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்முதலிய இவ்விஷ்ணு புராணங்களின் காரியம். இவ்ஹாஸ புராணங்களால் வேதாந்தங்களைக் கொண்டு கொள்ளவேண்டும். வேதங்களுக்கே படித்தவனிடமிருந்து “எங்கே என்னைத் தப்பித்தவர்களைத்தால் மோசம் செய்துவிடுவானே!” என்று, கடங்குகின்றன வென்று சொல்லுவர். உபபாயம்ஹணங்களை ல்மிருதிக்களென்றும் அநாமரணமேனறும் ஸூத்ரகாரர் வ்யவஹரிக்கிறார். வேதத்தை ப்ரத்யக்யமென்றும், ஸ்மருதிகளை அது ஈசனமென்றும் வ்யவஹரிக்கிறார். வேதங்களின் அர்த்தங்கள் ஸ்மருதிகளிலும் தெரியாமல் ஸ்மருதிகளுக்கும் பல அர்த்தங்கள் கொள்ளப்படியாகி, வேதார்த்தங்களை தீர்மானிப்பதற்காக ஈபராயஸூதரால் செய்யவது மீமாம்ஸாஸப்யமும்.

மீமாம்ஸாஸப்யமென்பது, உபர்த்த ஈத்யத்தைப்பற்றி விசாரத்தைச்சொல்லும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்பது ப்ரேமையுடனாக போக்யதா புத்தியுடனும் விசாரித்து நினைப்பது. சொல்லுபேஷண்குமென்கிற. ஆணையச் சொல்லும். வஸுதேவானால் அது விசாரமாகிப் ப்ரேமத்தனையச் சொல்லுமென்றும் சிலர் சொல்லுவர், தர்மம் என்பது கம் ரூபையுச் ச்ரேயஸுக்கு ஈத்யனாகக் கொடுத்திருக்கிற விதிக்கப்படுமையும் தெரியப்படுத்தப்படுவதையும் சொல்லும். ஈத்யத்தை உபாயமென்றும் சொல்லுவர். தர்மம் ஈத்யது ஈதித்தமென்றும், ஈத்யத்தியமென்றும் இருவகைப்படும். பகவான்ஸித்த மூல தர்மம். மூலமூலய ஈத்ய ச்ரேயஸுக்கையும ஈதிப்பதான தர்மங்கள் ஸாத்யோ ஈயமூலக்யுமும். ஈதிப்பதான தர்மங்களினால் விதித்தனாக பகவான் ஸாதேவதப் புத்திப்பட்டு, ஈத்யன் அர்த்த ஈயங்களுக்குப் பலம் கொடுக்கவேண்டும் ஈத்யமான தர்மங்களுள் சேரிக் அகிருஷ்டத்தை யுண்டி புண்ணிப் பலக்கொடுப் பிக்கின்றன ஈத்யன் புர்ஷாடீமும்ஸாத் சொல்லுவர். அர்த்த கருங்குகினால் ஈத்யத்தினுள் ஈஸ்வரன் தான் பலம் கொடுக்கிறசென்று ஸூத்ரகாரருடைய மதம். “கிருஷ்டணம் தர்மம் ஈத்யம்”; என்று விதித்தனாக பகவானையே தர்மமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்தியர்களுக்காகவல்லி உக் கூடாத ஈர்வரன் போன்ற இந்த வஸ்துவை வேதத்திலேஷே தேத்யான் வேதாந்தங்கள் பிரமாணமாகத் தெரிவிக்கின்றன வென்று ஸமவ்யாஸகத்தைக்கல் கூறுகிறார். தர்மங்களை அறிய விரும்புகிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்களுக்கு ஈத்யன் உகியென்று ஈர்வரன் தர்மவிஷயத்தில் வேதங்களின் உண்மையான

தாதபர்யத்தை கிண்ணம் செய்துகொள்வதற்கு மீமாம்னை அங்கமாகும். வேதம் அதில ஸாதனம். மீமாம்னை என்கிற விசாரம் அவகம். வேதாந்த விசாரமான மீமாம்னை முழுவதும் ஒரேசாஸ்திரமென்று உடையவர் திருவுள்ளம்.

‘பிறகு பரம்ஹ மீமாம்னை செய்யவேண்டும்’, என்று, முதல் ஸுத்திரத்தால் சாஸ்திராரம்பத்தை ஸமர்த்தனம் செய்யப்பாரம்பிக்கிறார். பிறகு ஒருமீமாம்னை ஆரம்பிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லுவதால் இதற்குமுன் பொரு மீமாம்னை நடந்ததென்றும், அதற்குப்பிறகு இன்னும் ஒருமீமாம்னை ஆரம்பிக்கிறதென்று மர்த்தம் கொள்ளுவது ஸவஸமென்று சீருதபாகாசிகையில் காட்டப்படுகிறது. பூர்வத்திரமென்பீற அகவைதர்க்கங்களில் ஐயுயினீயமீமாமலையைய்சொல்லுவது வழக்கம். பூர்வத்திரத்திற் சொன்ன விஷயத்தைமறுபடியும் இங்கே சொல்லுவானென்று ஸ்ரீசங்கராஷ்யத்திலும் புருஷத்தேவதேவத்தை சங்கிததழ்பரிஹாரம் செய்யப்படுகிறது. ஸ்ரீமத்வமதத்திலும் உடையவர் மதத்திலும் இரண்டு மீமாம்னைகளும் வேதார்த்த விசாரம் செய்யும் ஒரேசாஸ்திரமாகும். இப்படிச் சொருசாஸ்திரமாயிருந்தாலும் கம் ஸ்வரூபானந்திங்காக அவசிய முபாதேபமான உத்தர மீமாம்னைக்கே இந்த னான் காவது யுத்தில் நமக்கு அவகாசம் கிடைப்பதரிதானகயால், முன்பாதத்திலிருத்து ஆரம்பிக்காமல் முடிவுபாகத்திலேயே இரங்குகிறோமென்று அதிகாரண ஸாராவளி யில் கூறப்பட்டது.

ஆறு தர்சனங்களுக்கும் வேண்டிய ஆதாரங்களையும், யுத்திகளையும் காட்டுவது மூலமாய் ஸ்வமதத்தின் முக்கிய அம்சங்களை தெளிவுக்குக் குறையில்லாமல் கீயுத் திரிபந்ச்ஞகக ஸுத்திரங்களைன்ற குறன் வாக்கியங்களால் அந்தந்த தர்சனப்ப ராதக்கர்களான ஸுத்திரகாரர்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வேதாந்த தர் சனத்திற்கு ஸுத்திரகாரர் வயாஸரென்கிற பாதாரணர். ஸுத்திர மென்பது னுலுக்குப்பெயர். ஒருதர்சனத்திற்கு னுல்பிடித்து ஒரு ஒருங்காய் மார்க்கமேற்படுத்தி வது ஸுத்திராஸுவின் வேலை. ஒருவஸ்துவின் அனைவத்தொரிந்து வண்புறப்ப தற்கும் ஸுத்திரமென்கிறதால்வேணும். தத்துவங்களை அளவிலேவதாலும் ஸுத்திரமென்னும் பெயர் நன்கு அமைந்த தென்று சொல்லலாம். வேதாந்த வாக்கியங்களைன்ற புஷ்பங்களை த தொடுக்கும் னால் ஸுத்திரமெனப்படு மென்பது ஸ்ரீ சககர பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது. வேதம் என்கிற சப்த பரம்ஹமான் தீ ருபி என்றும் தேவியையும் அவருடைய நாயகனுமாகிய நாராயணனென்றும் ப்ருமஹத்தை யும், விவாஹம் செய்துவைக்கும் மகன் ஸுத்திரம் பரமஹ ஸுத்திரமாகுமென்று பட்டரால் ஸ்ரீ சங்கராஜஸுவதத்தின் மகன் சலேகைத்தால் த்வனியாங்கூட்டப்பட்டது.

ப்ருமஹம் என்று வேதத்திற்கு பெயர், பரம்ஹத்திற்கும் பெயர். சப்தபரம் ஹத்தையும் பரம்ஹத்தையும் புணைத்துவைக் கும் மாவகன்யஸுத்திரம் பரம்ஹஸுத்திர மெனப்படுமென்று த்வனி. உபகிஷ்த்தென்னு ம்ருதஸுமத்திரத்தித், ஸுத்திர மென்னும் கயிறுகளைக்கொண்டுகடைந்து ஸார்தமமான் அமிருதத்தைத்திரட்டி பெருப்ப தால், உபகிஷ்த்துக்களைக் கடைந்து ஸார்த்தத்திரட்டி பெருக்க ஸாதனமாகும் கயிறு கள் ஸுத்திரவகனாகுமென்று அதிகாரணஸாரகாரியினிருதியில் வேதாந்தசாஸ்திர மூடைய பாகரம், மூனறுவிதமான யோஜனைகளிலும் ஸுத்திரமெனப்பதற்கு தூலென் னும் ரூடியான பொருளாதாரிக்கப்படுகிறது. ஸுத்திரம் செய்வது ஸுத்திரமென்பது

யொள்கிமையான பொருள். ஸ்ரீமத்திரிபுரங்கோ ஒரு தர்சனத்திற்கு முதல் நூலாகும்—
வழிநூலாகும். அந்த ஸ்ரீமத்திரிபுரங்கள் மிகச்சுருக்கமையவையான படியால், அவைகளின்
அபிப்பிராயங்கள் வார்த்தைமெனும் விருத்தி கிரந்தங்களால் விவரிக்கப்படும். பூர்வ
மீமாம்ஸைக்கு குமாரில பட்டர் செய்தவார்த்திகளிருந்தாலும் அகற்ற உபவரஷ
ரென்பவர் விருத்திகிரந்தம் செய்ததாக சபரபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ சகவரபாஷ்யத்திலும்
மற்ற ப்ராசன்கிரந்தங்களிலும் கூறப்படுகிறது. பூர்வமீமாம்ஸை ஸ்ரீமத்திரிபுரங்கள் ஐயுமினி
மஹருஷிபா வியற்றப்பட்டன. அவர்வ பாஸருடைய சிஷ்யபென்று கூறா பாரதத்தில்
கூறப்பட்டது: அதற்கு பாஷ்யகாரர்சபரஸ்வாமி உத்தரமீமாம்ஸையை சாரீரக மீமாம்
ஸையென்று எல்லோரும் வியவஹரிப்பர். இதற்கு விருத்திகாரர் உபவாஷ்யர் என்று
அத்தை க்ரந்தங்களி னப்பிராயமெனச் சொல்லலாம். போதாயனர் இதற்கு விருத
திகாரர் என்றும், அந்த விருத்திகார்த்தக்கைத் தாமிட பாஷ்யபாரார் முதலிய பூர்வாசார்யர்
கள் சுருக்கமாய் ஸங்க்ரஹித்ததாகவும், அந்த க்ரந்தங்களை னப்பிராயங்களை யனுஸரித்து
ஸ்ரீமத்திரிபுரங்களுக்கு பாஷ்யம் செய்ததாக உடையவர் ஸாதித்திருக்கிறார். போதா
யனர் விருத்தியிலிருந்தும் த்ரமிடபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும், ச்ருதபாகாஸிகை
யிலும் சில வாக்மிகைகளுதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரார்த் க்ரந்தங
களை கூடாக்கித்தது மிச்சயம். அந்த க்ரந்தங்களை எப்பொழுது கிடைக்கமாட்டாது.

சாரீரக ஸ்ரீமத்திரிபுரங்களுக்கு மூலப்ரமாணங்கள் வேதார்த்தங்களும், உபப்தும்ஹணங்
களான ஸ்மருதிகளுமென்றும் சொன்னோம் வேதார்த்தங்களின் ஹ்ருதயத்தையும் ஸ்ரீமத்
திரிபுரங்களின் ஹ்ருதயத்தையும் நன்றாய்த் தெளிந்துகொள்ள வேதந்தமிழ்செய்த மாற
னுடைய ப்ரபந்தங்கள் நன்றாய் உபகரிக்கின்றனவென்பதை அத்தாய்த் சாஸ்திரத்தில்
பரிசரமப்பட்டவர்களறிவர். வேதார்த்தாசாரயரென்று ப்ரஸித்தான ஸூப்பில்பின்னை
ஆழ்வார்களின் திராவிட ப்ரபந்தங்களைத் தெளியவோதி 'தெளியாத மறைநிலங்கள்
தெளிகின்றோமே' என்றும், திருவாய்மொழியின் முதல் இரண்டு திருவாய்மொழிக
ளாலும் ப்ரம்ஹஸூத்திரத்தின் அதிகாரணங்கள் முழுவதையும் ஸங்கிரகிக்கப்பட்டன
வாகவும் கூறுகிறார். அப்படியே முழுவதும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாக விவதாரமாகப்
பெரிசாரங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது அந்த ச்ருபணங்களைப் பார்த்தால சாரீ
ரகம் முழுவதும் இரண்டுதிருவாய்மொழிகளில் யதாச்சரமமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்ற
தென்று நன்கு விளங்கும். அதிலும் முதல்பாசரத்தில் நான்கு அத்திரியங்களின் விஷ
யங்களையும் நான்குஅடிகளால் ஸங்கிரகித்திருக்கிறா உபர்வற வ்யாந்நல முடையவ
னெவனென்று ப்ரம்ஹத்தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறார். ஜ்ஞானானந்த மயத்வம் ப்ரம்
ஹத்தின் ஸ்வரூபலக்ஷணமென்று சொல்லுவார். ஆந்தவல்லியிலோதப்பட்ட ப்ரம்ஹத்
தின் கணக்கிடக்கூடாததும், வாக்குக்கும் மனதிற்கு மெட்டாததுமான ஆனந்தமயத்
வத்தை ஆனந்தமயமான தம்முடைய ஸஹ வாகாதையான ப்ரபந்தத்தினுதியிலேயே
ஸாதித்தருளினார். ஜகத்காரணத்வத்தை இலக்கணமாக ஸூத்ரக்காரருரைத்தபடி ஆத்
வாரும் கூறவேண்டாவோ? வென்று கேள்விவரலாம். அதற்குப் பரிதாரமுண்டு. ப்ருகு
வல்லியே ஞாமபத்திவ் ப்ருகுவினால் தன்னுடைய புத்திரனுக்கு "ஏதனிடமிருந்து இந்த
சேதனோசேதன பூதங்கள் முழுவதும் பிறக்கின்றனவோ, பிறத்தனவெல்லாம் எதனால்
ஜிவித்திருக்கின்றனவோ, ப்ராஹ்மையும்காலத்தில் எல்லாம் எதில் லயத்தை யடை
கின்றனவோ, அதை இன்பத்துடன் விசாரிக்கவேணும் அதுதான் பிரமஹம்என்று
உபதேசித்தார். அந்த இலக்கணச் சொல்லமைதியை யனுஸரித்து ஆழ்வாரும் "யவன்
அவன்" என்று மூன்றுதரம் கூறினார். அந்தப்ரம்ஹம் பொதுவாக யவனெவனென்று

முதலில் கூறப்பட்டதிலிருந்து மட்டும் அது இன்னதென்று என்கு வினங்கவில்லை. இந்தக் குறையைத்தீர்த்து குறிப்பாக பாம்ஹம் இன்னதென்று அறிவிக்க ஆனந்தவல்லியின் முடிவில் “ஆனந்தத்திலிருந்துதான் இந்தப் பிராணிகளெல்லாம் பிறக்கின்றன” “பிறந்ததெல்லாம் அதனுலேயே உயிர்த்து வாழ்கின்றன, பிரளய காலத்தி வந்ததேயே மீண்டு அடைகின்றன” “ஆனந்தத்தான் பாம்ஹம்” என்று தீர்மான வாக்யத்தைக் கூறினார். இதனால் ஆனந்தமென்றும் ஆனந்தமயனே ஜகத்காரணமென்று ப்ருகுவல்லியின் தீர்மானமென்று நிச்சயமாயேற்படுகிறது. ஆழ்வார் முதலடியில் ஆனந்தமய ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னதால், ஜகத்காரணமான ஆனந்தத்தையே கூறினதாகிறது. ஸூத்திரக்காரர் ஜகத்காரணத்தை இவகிணமாகக் கூறியதற்கும் ப்ருகுவல்லியின் முடிவான தீர்மானத்தையனுசரித்து அந்தக்காரணம் ஆனந்தமென்று ஸூசிப்பதில் நோக்கு. ஆழ்வார் இந்த ஸூக்யமான விஷயத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஆனந்தமயம் என்கிற முடிவுவரையையே தெளிவாகக் காட்டிவிட்டார். ஆனந்தமயன் என்பதையிட்டு காரணத்துவத்தை ஆழ்வார் ஸூசனம் செய்தார். ஸூத்திரக்காரர் காரணத்துவக்கூறி ஆனந்தமென்றும் ஸ்வரூபவக்யத்தை ஸூசனம் செய்தார். இருவருக்கும் இரண்டிலும் தாத்தர்யம். ஸூத்திராராரர் ப்ருகுவல்லியி னரம்பவாக்யத்தை யெடுத்தார். ஆழ்வார் முடிவான தீர்மான வாக்யத்தை யெடுத்தார். ஆழ்வார் அனுபவத்திலாழவேண்டியதைக்கருதி ஆனந்த வாக்யத்தையே தமது சாஸ்திராரம்பத்திற் கைப்பற்றினார்.

பாம்ஹ ஸூத்திரத்திற் கணைக பாஷ்யக்கூலன. அதில் பிரஸித்தமானதும் பிரசாரத்திலுள்ளன மூன்று. ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் சைவ விசிஷ்டாத்வைதமென்று அந்த பாஷ்ய வாக்யங்களைச் சுட்டாமாய்த் தெரிகிறது. ஆரம்பணதிகாரணத்தில் “நாம் விசிஷ்டாத்வைத வாதிகள்” என்று ஸ்வஷ்டமமாகக் கூறியிருக்கிறார். அந்த பாஷ்யம் அநேக பாஷ்களில் உடையவர் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அருவரித்து அந்த பாஷ்யம் அவைத்திலேயே தாத்பர்யமுடையதென்று நிரூபிக்க அப்பய்ய தீக்ஷிதர் ரொம்பவும் கிரமப்பட்டிருக்கிறார். ஆனந்தவஹியில் ச்லோகரூபமாயும் அதற்கு வியாக்கியான ரூபமாயும் இதை நிரூபித்திருக்கிறார். இதுவிஷயமாக அவர் செய்திருக்கும் “சிவாத்த்வைத நிர்ணயம்” என்கிறகார்த்தம் இப்பொழுது சென்னை கலாசாலையாரால் அச்சிடப்பட்டு வருகிறது. ஸ்வல்பதின்னத்தில் பிரசாரமாகும். தீக்ஷிதருக்கு முன்னிருந்தவர்கள் நிலைகண்ட பாஷ்யத்தை விசிஷ்டாத்வைத மதமென்றே அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். சிவார்கமணி தீபிகை யென்னும் ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய வியாச்சானத்தில் தீக்ஷிதர் அநேகமாக ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கும் ச்ருதப்ரகாசிகைக்கு மொத்தே வ்யாச்சானம் செய்திருக்கிறார். ஸ்ரீ பாஷ்யம் முந்தியா? ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் முந்தியா? என்பதைப்பற்றி ஒரு வாதம் கிளம்பி விசாரம் நடந்துவருகிறது. ஸ்ரீபாஷ்யம் முந்தியதென்று தீக்ஷிதர் சிவார்க்கதீபிகையில் ஸ்வஷ்டமமாக கூறுகிறார். அவருக்கும் முந்தியுள்ள புற மதக்ரந்தவகையில் ஸ்ரீகண்டரை ராமானுஜ மததல்லிகரென்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தஸ்கரென்றால் அந்த பாஷ்யத்தி லிருந்து கனவுசெய்தவரென்று பொருள். ச்ருதப்ரகாசிகைகாலத்தில் அந்த பாஷ்யம் ப்ரசாரமாயிருந்தது ஸந்தேசம். ஒவ்வொரு அதிகாரணத்தின் முடிவிலும் பரமத் வியாக்யானங்களை அனுவாதம்செய்து அவைகளைப்பற்றி விசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை, ச்ருதப்ரகாசிகைக்குமுன் மாத்வ பாஷ்யம் ஏற்பட்டதென்பது நிச்சயம். அந்த மதத்தை அனுவாதம் செய்யாததற்குக் காரணம், அது உடையவர்தர்சனத்திற்கு முக்கியமான தத்துவபாகங்களில் ஒன்றிருப்பதுதானென்று கிணக்கவேணும். ஸூத்திரங்களை னர்த்தமாகவுரை செய்யும்

கிரமம் அய்யத்தம் வேற்றுமையிருந்தாலும், தத்துவவழிகுருவநார் த்தங்களி லனேகமாக ஒற்றிருப்பதால் அந்த பாஷ்யத்திற் கெ ற்க்ககதி சொல்லவில்லை. ஆனால் ஸத்வி த்யா விசாரத்தில் மட்டும் ப்ரதான வஸ்துவாகிய ப்ரம்ஹருணத்தினு லெல்லா மறியப்பட்ட தாக ஒளபசாரிகமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று அந்த பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டதை மட் டும் அங்கேகாரம் செய்வது உசிதமில்லை யென்று ஸாதிக்கப்பட்டது. மர்த்வமதஸ்தரை ஏகாமனென்று ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் பேதப்படுவதாக ஈட்டில் வ்யவஹரித்திருக் கிறார் வேதாந்தாசார்யர் அவர்கள் மதத்தை நமக்கு நெருங்கிய மதமென்று சத தூஷ ணியிலும் “உதிவ்ரி ஸுஷ்டிவபிரோகேதோபபுரியதஃ” என்கிற ஸ்வேதகத்திலும் ஸாதித்தார். பரமதபங்கம் முடிவிய கிரந்தங்களில் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தையாவது மத த்தையாவது எடுக்கவில்லை. ஸுணதயிலும், சந்திரிகையிலும், அந்த மதத்தினது வாச மாவது தூஷணமாவது கிடையாது. சந்திரிகைக்கு வ்யாகியானமான ப்ரகாசம் என் றும் கிரந்தத்திலுமட்டும், லீலகண்டபாஷ்யத்திற்கும், சிவார்க்கமணிதீபிகைக்கும் அதுவாச மிருக்கிறது. அந்த பாஷ்யம் பிந்தியதென்பதற்குப் பரபலமான காரணங்கள் வேதாந்த தீபிகையில் அனேக வியாஸங்களில் விஸ்தாரமாக காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு அனேக வருஷங்களுக்கு முந்தியது. அந்த பாஷ்யத்தை அங்கேகரிக்காமல் அநினம்சங்களை விஸ்தாரமாகத் தூஷிக்கும் விஷ யத்தில் இப்பொழுது ப்ரசாரத்திலுள்ள கிரந்தங்களில் முதல் க்ரந்தம் ஸ்ரீ ஆளவாந்நா ருடைய ஸித்தித்திரயமும் ஆதமப்ரமாண்யமும். ஸித்தித்திரயம்ஸுத் திரங்களின் வியா க்யானமாக ஏற்படவில்லை. பஞ்சராத்திரங்களை ஸுத்திரங்கள் மட்டும் ஆதம ப்ரமாண் யத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டன. போதாயன வ்ருத்தியும் திரமிடபாஷ்யமும் இப்போது கிடையாது. போதாயனர், டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர் முதலியவர்கள் நம் தர்சன விஷயமாய் உடையவருக்கு முன்பு க்ரந்தங்கள் செய்தவர்கள். போதாயன விருத்தியை உடையவர் கடைக்கித்து அதை அதுஸரித்து ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸாதித்தாரென் பது ஸித்தம் ஸித்தித்யாயம், ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு ஒரு முக்கியமான ஆகாரம் அதிலுள்ள அனேக வாக்கியங்கள் அப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் முதலதிகரணத்தில் வைக்கப்பட்டிரு க்கின்றன. நம் தர்சனத்தோரெல்லாரும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் அதற்கு லோகோத்தர மான வியாக்யானமான ச்ருதப்ரகாசிகையையும் தெரிந்தகொள்ள வேண்டியது அவசியம், நம் தர்சனத்திலுள்ள ஏற்றம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் அதின் வியாக்யான பூதங்களான க்ரந்தங்களையும் ஸேவிததால் தான் பூர்ணமாய்த்தெரியும். புற மதத்தாங்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு இந்த கிரந்தங்களின் ஸஹாயமில்லாமல் ஸமாதானம் சொல்லுவது கடினம்.

ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யம் சுமார் 40 வருஷங்களுக்குமுன்பு ஜர்மனிதேசத்திய ஸம்ஸ் கிருத்விதவாகிய டாக்டர் தீபா என்பவரால் வெகு அழகாக இங்கிலீஷில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. அந்த மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு தோஷமும்கூட அகப்படாது. அவர் ஈசியில் வித்வான்களின் உதவியோடு இரண்டு பாஷ்யங்களையும் நன்றாக சற் றறிந்தவர். ச்ருதப்ரகாசிகையின் விஷயங்களையும் அவர்ந்ரறித்தவர். சங்கரபாஷ்யத் திற்கு அவர் ஒருவிஸ்தாரமான முகவுரை எழுதியிருக்கிறார். அதில் இரண்டு பாஷ்யங் களுடைய வியாக்யானங்களுடைய அனேக அதிகரணங்களில் சிர் தூக்கிப்பார்த்திருக்கிறார். விஸ்தாரமாக இரண்டு வ்யாக்யானங்களின் வ்யாஸ்யங்களை விசாரித்திருக்கிறார்.

உடையவர் பாஷ்யம் ஸூத்திராக்ஷரங்களுக் கணுருணமென்று தம்முடைய நிர்ண்யத்தை வியத்தமாகக் காட்டியிருக்கிறார். இருவர்களுக்கும் விவாதம் வந்தால், மத்தியஸ்தனுடைய உத்தியைக் கொண்டு ஸாதுதவத்தை கிர்ணயம் செய்ய வேண்டுமென்பது ப்ரவரீதம். ஸூத்திராக்ஷரங்களுக்கு வியாக்கியானம் செய்வதாக பாஷ்யகாரர் செய்தருளிய ப்ரதிக்கணு இப்படிக்கொத்த மத்தியஸ்தர் கிர்ணயத்தால் ஸத்தியபிதமாகிறது. ச்ருதப்ரகாசிகையில் கூறப்பட்ட உத்தினை எடுத்து அவர் காட்டியிருக்கிறார். சுமார் 30 வருஷங்களுக்குமுன் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் அவர் இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்த்து பிரசுரம் செய்திருக்கிறார். அந்த மொழி பெயர்ப்பை வாசித்து வெளிதேசங்களில் வேதாந்தவிசாரத்தில் ருசியுள்ள வித்வான்கள் நமது மதத்தைத் தெரிந்து கொண்டு வருகிறார்கள். பெரும்பான்மையாக அந்த மொழி பெயர்ப்பு ஸாியாகவேயிருக்கிறது. 30 வருஷங்களுக்குமுன் இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தும் “ ஐரீ டெஷாஹாஸாரிஸா ” என்றபடி ஆழ்வார்களுவதரித்த இந்த தமிழ் நாட்டில் இனிமையான தமிழ் பாஷையில் இந்தத் தந்தம் இதுவாரும் மொழிபெயர்க்கப்படாதது பெரிய குறையேயாகும். ச்ருதப்ரகாசிகையுடன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைத் தமிழ் மொழி பெயர்த்துவைத்து அச்சிட்டுப் பிரசுர செய்யும் மஹானுபாவர்களை நாமிகவும் க்ருதக்ஞர்களாகப் புகழ்ந்து பல்லாண்டு பாடுகிறோம்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமையை தீபா என்றும் ஜர்மனிதேசத்து வித்வான் புகழ்ந்திருப்பது மட்டுமல்ல. இந்த தர்சனத்தை அனுஸரித்து வட தேசத்தில் நம்பார்க்கள், பாஷ்யம் செய்தார். வல்லபரும், சைதன்யரும் நம் தர்சனத்தை அனேக அம்சங்களிலுனுஸரித்தவர்கள். மத்வஸம்ப்ரதாயிகளில் ஸூத்திரவ்யாக்க்யானத்தைப்பற்றி தர்க்கம் செய்தாலும், ச்ருதப்ரகாசிகையில் கூறப்பட்ட அனேக யுக்திகளை அத்தவைத்திற்கு விரோதமாக அவலம்பித்திருக்கிறார்கள். சந்திரிகையையும், ச்ருதப்ரகாசிகையையும் ஒற்றுப்பார்த்தால் இது நன்கு விளங்கும். விசிஷ்டாத்வைதமான ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்திற்கு வியாக்கியானமான சிவார்கமணி தீபிகையில், ச்ருதப்ரகாசிகையின் யுக்திகள் அனுஸரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமையை வேதாந்தசார்யர் பலவாறும் புகழ்ந்திருக்கிறார். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப் ப்ரவரீததிப்பதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் ப்ரதானகைங்கர்யமென்று ராஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் கூறினர். ஸங்கல்ப ஸூத்ரியோதயம் முதலிய க்ரந்தங்களில் எதுவகையில் எத்தனை ஆவருத்தி பாஷ்யத்தைக் காலகோபம் சொல்லிவித்திருக்கிறோமென்று ஸாதிக்கிறார். தம்முடைய காலவகழிந்த தெப்படியென்று கூறும் பொழுது—தமது யௌவன முழுவதும் யதி ஸார்வ பெளமருடைய ஸ்ரீஸூத்திகளை ஆவருத்திகள் செய்வதினால் ப்ரமபோக்கியமாய் அனுபவிக்கப்பட்ட தென்கிறார். ஸங்கல்ப ஸூத்ரியோதயத்திலிரண்டாவது அங்கத்தில் பாஷ்யத்தை கிளரோளி யீளாம கெடுவதன்முன்னம் யௌவனபருவம் முதலே நன்றாய் அபாயமான ப்ரீதியுடன் அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும், இந்தஸம்ஸாரமென்னும் நன்விருளில் ஸ்ரீபாஷ்யமென்னும் தீபம் உடையவராவேத்தனைக்கப்பட்டதென்றும் கூறுகிறார். சததூஷணியின் வாதங்களைகமாய் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் முதலதிகரணத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றியன. ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அனேக ஆவருத்திகள் ஷெயர்களுக்கத்யயனம் செய்வித்து அதன்பிறகு அதிகரண ஸாராவளி செய்ததாகக் கூறுகிறார்.

நம் சர்ச்சனத்தை நாம் புக்குவது பெரிதல்ல. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ச்ருதப்பிரகாசிகையிலும்கூறப்பட்ட தூஷணங்களை மற்ற மதத்தார் ஒப்புக்கொண்டதற்கு அனுஸமாக தங்கன் வியாக்யானத்தை திருத்வதினால் உடையவர் பாஷ்யத்தின் உண்மையும் ஸ்வாஸ்யமும் நன்று விளங்கும். முதலாவது அத்தியாயம் இரண்டாம்பாதம் முதலாவது அதிகாரமான ஸர்வத்ர பிரஸிதரேப தேசாதிகாரணத்தில் முதல் ஸூத் திரத்தது ஒரே பதமாக ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யத்தில் வியாக்யானம் செய்தார். உடையவர் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும், ச்ருதப்பிரகாசிகையையும் நன்றாய்ப்படித்த அப்பயயினைத் ந்யாய ரகாமணி யென்னும் க்ரந்தத்தில் நம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின்போல இரண்டு பதங்களாகவே வைத்து வியாக்யானம் செய்தார். பஞ்சராத்திராதிகாரணத்தில் பஞ்சராத்திரத்தை ஸூத் திரக்காரர் சிலவம்சங்களில் மட்டும் பரமதமென்று தூஷித்ததாக ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்யத் தில் கூறப்பட்டது அதன் வியாக்யானமான பரமத்திற்கு வியாக்யானமான கல்ப தரு க்ரந்தத்தில், பாஞ்சராத்திரத்தை ஸூத்திரக்காரர் தூஷித்தவில்லையென்றும் அதில் ஆகேஷ்பிக்கப்பட்ட அமசங்களுக்கு, அகாவது வ்யூஹோத்தபத்திற்கும், ஜீவோத்தபத்திற்கும் கௌணமாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமென்றும் ஸமர்த்தித்தார். இது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை யனுஸரித்ததாகும் ஆந்தமயாதிகாரணத்தில் ஸூத்திரங்களுக்கும் ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்யத் தில் செய்யப்பட்ட முந்தி வ்யாக்யானமாகிய இரண்டாவது வர்ணகம் ஸூத்திரங்க ளுக்கு நேர் விருத்தமென்றும், ஸூத்திரங்களின் அர்த்தம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் வியாக்யா னத்தைப் போன்ற விருத்திக்காரருடைய உரைப்படிதமென்றும் கல்பதருவி லொப் புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஊவது அத்தியாயம் ஐவதுபாதம் முடிவில் கார்யாதிகாரணத் தில் முதலில் வித்தார்த்தத்தையும் பிறகு பூர்வபக்ஷத்தையும், ஸூத்திரக்காரர் கூறியதாக ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்ய வ்யாக்யானம் முதலில் வித்தார்த்தோபக் கிரமமாக ஒரு அதிகாரணம் பிரவருத்தித்துப் பிறகு பூர்வபக்ஷத்தைச் சொன்னால் கடைசியில் அந்தப்பூர்வபக்ஷத்தை விஷேதமசெய்து வித்தார்த்தத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று ச்ருதப்பிரகாசிகையில் கிருபித் தார். இந்த யுக்தி அபேத்யமானதென்று இதை ஒப்புக்கொண்டு கௌடப்ரம்ஹாந்திய மென்ற க்ரந்தக்காரர் தாம் செய்திருக்கும் ஸூத்திர வியாக்யானத்தில் இறுதி ஸூத்தி ரத்திற்கு அதற்கு முன் பூர்வபக்ஷத்தைத் தள்ளி மறபடியும் வித்தார்த்தத்தை உறுதிப் படுத்தினதாக அர்த்தம் செய்தார் அப்படிச் செய்திருப்பது ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யத்தி ற்கு நேர் விருத்தம். உதாஹரணத்திற்கு ஸ்தாலிபுராக ந்யாயத்தால் சிலதை யெடுத் துக்காட்டினோம். ஸ்ரீ பாஷ்யம் ச்ருதப்பிரகாசிகை இந்த இரண்டு க்ரந்தங்களின் ரஸம் அதுபவரவிக்ரனரிவார் புத்திமான்களுடைய ரஸநாடியை இந்தக்ரந்தங்கள் தொட்டு ரஸம் புத்தியில் விச்சேதமில்லாமலோடிக் கொண்டிருக்கும்படி செய்யுமென்று வேதந் தாசார்யரனுபவித்தும் பேசியவார்த்தை.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு ச்ருதப்பிரகாசிகையைத் தவிர மேகனாத ஸூத்ரி என்பவர் செய்த ப்ராசீன வியாக்யானம் ஒன்றுண்டு. அந்த வியாக்யானம் அப்பாடவிட்டாலும், அதற்கு மாற்றுகள்களிருக்கின்றன. முதல் நான்கு ஸூத்திரங்களாகிய நான்கு அதி காரணங்களில் முதல் அதிகாரணமட்டும் சாஸ்திராரம்பத்தை ஸமர்த்திப்பதாயும், ஐந்தா ம்யாதிகாரணம் முதல் சாஸ்திர மாரம்பித்தவிட்டதென்றும் பாஷ்ய யக்காரருக்குத் தர்ப்பீய மென்றும் அந்த வியாக்யானத்தில் ஸமர்த்தித்திருப்பதை ஆகேஷித்து ச்ருதப்பிரகாசிகை யில் யுக்திகள் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிகாரண ஸாராவளியில் அந்த பக்ஷத்தை சிலர் பக்ஷமென்று கூறப்பட்டது. ச்ருதப்பிரகாசிகாசார்யருடைய ஆசார்யரான அம்மாள் என் கித் வாதாசார்யர் தத்துவஸாரம் என்றும் ஒரு சிறிய க்ரந்தம் ஸாதித்திருக்கிறார். அதி லுள்ள க்லோகங்கள் சிலது ச்ருதப்பிரகாசிகையிலுதஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசனகை விஸ்தாரமாயிருக்கிற தென்று அதன் விஷயங்களை எங்கிலிவித்த ச்ருதப்ரதீபிகை யென்று ஒரு வியாக்யானமும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் சில பாகம் விசாகப்பட்டணத்தில் மஹா வித்வானான பரவஸ்து ஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டது. ச்ருதப்பிரகாசனையைப் போன்ற ஸம்பூர்ணமான வியாக்யானம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு அமைந்தது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லோகம் பண்ணின புண்ணியமே. கிடமொழியிலிவொருமடப்பட்டதாறாயாம். இதன் பெருமையையும், எஸ்தையும் அனுபவிப்பதினும் வேறு பேரில்லை. இதை ஸுஸமமாக எல்லோரும் எளிதில் அனுபவிக்கும்படி தமிழ்செய்து பிரசாரம் செய்யும் மஹோபகாரத்தினும் பேருதவியில்லை. இதனிலும் பெரிய எகவகரியில்லை ச்ருதப்ரகாசகாசார்யருக்கு ஸுதர்சன பட்டர் என்று திருநாமம். விகாரையா ரென்று இவருக்குப் பெரிய பெருமான் சாற்றின திருநாமம் என்பது ப்ரவரித்தம். இவகில்வாதது எனருமில்லை, மற்ற கிரந்தங்களிலுள்ளது இவையேயுள்ளது என்றும், மஹதவத்தாலும், பாரவத்தவத்தாலும், மஹோபாரதமென்பதும் என்றும் வாணிக்கப்பட்ட மஹோபாரதம் போன்ற பெருமையுள்ளது இந்த கிரந்தம் என்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி வியாஸரென்றே திருநாமம் சாத்தினதற்கு ஒளகித்தயாம். உதயாதம் சாந்திரததில் இது ஒரு மஹோபாரதமாகும். இதில் நடக்கும் வாதயுத்தவாளை மஹோபாரதயுத்தங்களுக்கொப்பிடலாம். ஐயம் எப்பொழுதும் ராமாநுஜனாகம் கண்ணனுக்கு. ஸுதர்சனத்திற்கே ஐயம். ஐயமென்று மஹோபாரதத்திற்குப் பெயர். இதை க்ரந்தத்தை ஆதியில் வேதாந்தாசார்யார் எகித்தி ப்ரவ்ருத்திப்பித்ததாக ஸம்பரதாயம். அவருடைய அதிகாரண வாராவளி இதற்கும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கும் ஸவசரஹும். இதற்கு பாவப்ரகாசிகை மென்றொரு வியாக்யானம் உபவ்ஷத் பாஷ்யயகாரவென்றும் ப்ரவ்ரித்திபெற்ற ரகசராமாநுஜ ஸ்வாமியால் ஸாதிக்கப்பட்டது. அதுவுமச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

[illegible]

ச்ருதப்ரகாசிகையைக் கொண்டே அந்த க்ரந்தத்திற்கு ஸுலபமாய் ஸமாதானம் சொல்லலாம்.

உபநிஷத்துக்களுக்கு மற்றபாஷ்யகாரர்கள் பாஷ்யம் செய்ததபோல் ஸ்ரீ பாஷ்யசாரர் பாஷ்யங்களருளிச்செய்யாவிட்டாலும், அந்தந்த அதிகரணங்களில் விஷய வாக்கியங்களான கண்டங்களுக்கு விஸ்தாரமாக பாவங்களை ஸாதித்திருக்கிறார். அத்தரதிகரணத்திலும் ஆநுமாதிகரணத்திலும், கடவல்லி வியாக்யாதமாயிற்று. தஹராதிகரணத்தில் தஹரப்ராஜாபதி வாக்யங்கள் வ்யாக்யாதமாயிற்று வேதாந்த ஸங்க்ரஹத்திலும், ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்திலும் ஸத்வித்யாதிகள் வியாக்யாதமாயிற்று. ச்ருதப்ரகாசிகையில் உபநிஷத்துக்களிலுள்ள முக்கியமான வாக்யங்கள் முழுவதும் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளன. ச்ருதப்ரகாசிகை வாக்யங்கள் அங்கங்கே விஸ்தாரமாய் உபநிஷத்பாஷ்பத்தில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. ஆறாயிரப்படியின் வியாக்யானமான இருபத்திராலாயிரப்படியில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸாதிக்கப்பட்ட அம்சங்களை அங்கங்கே உதகரித்திருக்கிறார். உபநிஷத்தின் வாக்யங்களுக்கும் நம்முடைய பகஷத்திலும் பிறர் பகஷத்திலுமுள்ள வ்யாஸ்யங்களை சணக்கிட்டு திராசில் வைத்து நிறுத்து இந்த க்ரந்தத்தில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக்ரந்தங்களிலுள்ள அருமையான விஷயங்களின் பெருமையை இங்கே எடுத்துரைப்பதற்கு அவகாச மில்லாததால், மற்றொரு ஸமயத்தில் விரித்துரைப்போம். வருண நிக்ருண வாக்யங்களுக்கு உடைவாய் ஸாதித்தபடிதான் விஷயவ்யஸ்தையால் வ்யாக்யானம்செய்தது உசிதமென்பதற்கு ஒரே சிறிய வாக்யத்தால் 15 அபேத்தியமான யுக்திகளை ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார். இதை 448-வதுபக்கத்தில் கண்டுகொள்க. ப்ரதானப்ரதித்தந்தரமாகிய சரீரசரீரபாவத்தை விஸ்தாரமாய் உபபாதிக்கும் ஸுபாலோபநிஷத்திற்குத் தாமே வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். இவர் வ்யாஸனென்று திருநாமம் சாத்தப்பெற்று, ஸ்ரீபாகவாத்தத்திற்கு சுபகஷ்யமெனது ஒரு அழகான வியாக்யானம்ஸாதித்து அது ப்ருந்தகாவர்த்திலச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதை யநுகரித்தே வீராகவீயம் என்னும் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டதென்று அந்தவியாக்யாதாஸாதித்தார். இவர்பெருமையும் ஞானமும் அளவிடக்கூடாததாயிருந்தும் இவரரசார்யராகிய அமராளிடம் கேட்ட அர்த்தங்களுையே தாம் வெளிப்படுத்துகிறதாக க்ரந்தத்திற்குத் திருநாமம் சாற்றினார். இதனால் இவருடைய ஆக்மகுணங்கள் ப்ரகாசிடமாயிற்று. வேதாந்தாசாரயரும் இதையனுஸரித்து “ஆலோஹுஸுதாஸுபுரேதுதிவஸுஸுஅரக்து” என்று ஸாதித்தார்.

இக் காலத்தில் பகுத்தறிவுள்ள எல்லோரும் தினைவு செட விஷயங்களை விசரித்து ஸாரதமமான தர்சனமின்னதென்று பெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறார்கள். அது நியாயமே. கேவலம் மூடச்சாத்தையினால் மட்டும் ஒரு தர்சனம் நீடித்து நிற்க முட்ப்பாது. இப்போது தமிழ் செய்து அச்சிட்டிருக்கிற இக் இரண்டு க்ரந்தங்களை நன்றாய்தெரிந்து கொண்டுவிட்டால், நம் தர்சனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் சலிக்கமாட்டார்கள். ஞானத்தினால் மட்டும் தான் மோகஷம் ஸாக்ஷமென்பது ப்ரஸித்தம். “ஸாவிடிபு யாவிடுக்யு” என்று மோகஷத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் விதயை தான் விதையாகும். மாணிடமெல்லோரும் ஞானத்தால் மோகஷத்தையடைய விரும்புவர். மோக்ஷருசியுடையவரெல்லோரும் இந்த அந்யாத்ம விதையையதிகரிக்க அதிகாரிகளாவர். ஸ்ரீ பாஷ்யம் இரண்டாவதுசுலோகத்தில் ஸுபாலோபனென்போடி விவரணமஹு என்பதில் ஸுமனஸ: என்பது ஸாராஸாரவிவேக முன்னவர்களால் இந்தகிரந்தம் அநுகரிக்கத்தக்கது என்று ச்ருதப்ரகாசிகாசர்யர் அருளிச்

செய்தனர். “ஆத்யஸ்யந: குலபதே:” என்கிறபடியே ப்ரபந்ஜனகூடஸ்தரான ஆழ்வாருக்கு, ஈசுவரன் தன் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே காட்டிக் கொடுக்க அந்த ஜ்ஞானம் பக்திரூபப்ரபந் ஞானமாகையாலே அவற்றினுடைய அநுபவ ஜ்ஞானித ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் பழித்த திரமிடோபநிவதத்தை ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ‘ஆழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்தாலே லபித்து பின்பு ஆசார்ய உபதேச க்ரமத்தாலே ஸ்ரீ ஆனந்தநாதர் அந்த திரமிடோபநிவதத் ப்ரவித்தமான தத்வஜிதந்களை லபித்து அத்தைத்தாமும் அநுசந்தித்து ஸம்ஸாரிகள் தூர்க்கதிகையக்கண்டுஅவர்கள் இத்தை இடக்கவொண்ணாதென்று பரம க்ருபையாலே ஸகலோபநிவதத் ரகஸ்யமாம் தர்ஜ்ஞேயமான அர்த்தத்தை ஸர்வாதிகாரமரம்படி ஸ்தோத்ரரூபேன அருளிச்செய்திருக்கிறார்” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாந அவதாரிகையில் ஸாதித்துனார். இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறதும், ஆழ்வார் தாம் பெற்றதும், அத்தடியாக ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடக்கமான பூர்வாசாரியர்களாகவும் வந்து “லோகே அவதிக்ஷண பரமார்த்த ஸமகர்பக்தி” என்கிறபடியே பகவத் பக்திக்கு மேட்டமுடையான ஸர்ஸாரத்திலே, பரமபதத்தில் பரிமாறக்கூடா இந்ந ஸாந்ய பக்தி “நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுகே நற்பாலுக்குய்த்தன்” என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸுத்தியின்படியே ஸர்வாதிகாரமரம்பிற்று. இதற்கேற்ப தத்வத்ரய வியாக்யான அவதாரிகையில் ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகளும் “சாஸ்த்ர அப்யாஸத்திற்கு அநுகாரிகளான ஸ்திரீசூத்ராதிகளுக்கு முமுக்ஷு த்வமுண்டாளுவும் நிஷ்ப்ரபோஜனமாம்படி ய்ருக்கையாலும், உபதேச கம்மமரம்பளவில் உக்ததேராவும் ஒன்று மில்லை யென்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

பஞ்ச ஸமஸ்கார ஸம்பந்ஷரம் முமுக்ஷுவான சேதநன் பகவத் விஷயத்திலும் மற்ற திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களிலும் பொகிந்துகிடக்கிற ரகஸ்யபர்த்தங்களுக்கும் உடையவர் ப்ரஸாதித்த ஸ்ரீபாவஷ்பம், ஸ்ரீபகவத்கீதா பாஷ்யம், பூர்வர்களருளிச் செய்த ரகஸ்யத்ரய, தத்வத்ரய, தத்வசேகர, தத்வதிபாதிரகஸ்ய கிரந்தங்களுக்கும், ஸ்தோத்ர ரகச, சுதயத்ரய பஞ்சஸ்தவ, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவாதி ஸ்தோத்ர பாடகங்களையும், ஸம்சய விபர்யமம அறிவதில் அனைகளிலும் அவற்றின்வ்யாக்யானங்களிலும் உதாகரிக்கப்பட்டிருக்கிற சுருதிகளின் அர்த்தங்களை அறிந்துகொள்வது அவசியப்பெகுகிதம். மேற் கூறிய வ்யாக்யானங்களில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கிற சுருதிவாக்யங்களை உச்சரித்து தெரிந்துகொள்ளுமிடத்து அப சூத்ராதிகாண நியாயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்பது “ஆஜ்யாவேகஷண” நியாயக்காலே பரிஷ்ருதம். ஸ்ரீபாவ்யத்தை அதிகரிப்பதற்கு பாஷ்ய காரரால் கூறியுள்ள அர்த்தத்வ ஸாமர்த்திய நியமங்கள் “உபய பரிசுர்பித ஸ்வார்த்தஸ்ய” இத்யாதிப்படியே அதி கீருதாதிகாரமான ஸ்ரீதன பக்தியைப்பற்றியதே யன்றி ஸாந்ய பக்திவிஷயமன்று. முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்ஜன சேதநனுக்கு உபதேச கம்மமாய் ஒருமனவில் ஸ்ரீபாவியகாரர் அபசூத்ராதிகாணத்தில் ஸாதனபக்தி அதிகாரிக்கு அபேகுகிதமென்று கூறின் ஸாமர்த்தியம் இவ்வதிசாரிக்கும் வரத் தட்டிலலை. “ஸுமனஸ:” என்ற சப்தத்திற்கு அர்த்தமாகக்கொண்ட ஸாராஸார விவேசனம் இவ்வதிசாரிக்குமுண்டு. உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமுடைய அனைவரும் இந்த பாஷ்யத்தையும் ச்ருதப்ரகாசிகையையும் நன்றிய் கற்றுணர்ந்து அநுபவத்திற்குக் கொண்டு வாவேணும்.

“பொலிக பொலிக” வென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவதர்சனத்திற்கும், ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கும், ச்ருதப்ரகாசிகைக்கும் இஹபர லோகோபகாரமாகத் தமிழ்செய்த ஸ்வாமிக்கும், இந்த க்ரந்தத்தைத் தமிழ்நாட்டில் பிரசுரிக்குமபடி செய்யும் புனையபுருஷர்களுக்கும். ஸம்ருத்தியை ஆசானம் செய்வதே நமது சடமை.

“ஸாரோநுஜாயுஷிஷ்யாஜ்ஞா வயுட்காலேவியபுட்காடி”

அ. வி. மொபாலாசாரியன்.

**ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சங்கத்தின் மெம்பர்கள்,
அபிமானிகள், மற்றும் பொருளுதவி செய்தவர்களின்
திருநாமங்கள்.**

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ இய்யாஜி வானமாமலைமடம் ஜீயர்ஸ்வாமிகள்.

ஸ்ரீமான் இளையாழ்வார் தாசர் அவர்கள் மெட்டிலிப்பட்டி, சோவில் பட்டி.

„ கோப்பியம், திருநாராயண பிள்ளை அவர்கள் சீர்காழி.

(மெடீபர்கள்)

„ **R. .K** வேணுகோபால நாயுடு அவர்கள். **B. A. B. L.**

„ அழகிராமாநுஜதாசர் அவர்கள் ஸ்ரீ ரங்கலியம்

„ C. இராமாநுஜம் பிள்ளை அவர்கள், ஸ்ரீரங்கம்.

„ வரையோகிராமாநுஜதாசர் அவர்கள் ,

„ ஆளவந்தார் ராமராமாநுஜதாசர் அவர்கள் ,

„ உடமலைப்பிள்ளை அவர்கள் கண்டி ராக்டர் ,

„ N. ராமையநாயுடு அவர்கள் டாக்டர் ,

„ தி லெ கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் ,

„ T. V. பாலகிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் மிராசதார் திருச்சிகேட்டை

„ M. A. கோவிந்தராஜாநு நாயுடு அவர்கள் ரங்கூன் ,

„ ஏ. மா. மாமுண்டிகோலூர் அவர்கள் ,

„ T N. ரெங்கராயகலு அ. ஸ்டு பிரதர்ஸ் உறையூர்

„ தேசாய் அங்கண்ணசெட்டியாரவர்கள் சென்னை

„ பக்தாங்கிரேணு முதலியார் அவர்கள் ,

„ திலலை, கோலிந்தபிள்ளை அவர்கள் சிதாபரம்

„ எ. வெ. ஸ்ரீநிவாச செட்டியார் அவர்கள் திருக்குட்கை

„ கெந்தபொடி கோதண்டபாணி செட்டியார் அவர்கள் ,

„ ஜில்லடி, சாமுஅய்யா அவர்கள்

„ T. D. இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள் திருப்புகழ்ப்பயம்

„ சாரங்கபாணி ராமாநுஜதாசர் அவர்கள் மேல் பட்டி மதுரை

„ C. செளரிராஜபிள்ளை அவர்கள் நாகப்பட்டினம்

„ மெ கு ரெங்கசாமி நாயக்கர் அவர்கள் சுகரலிங்கபுரம்

„ பெருமான இராமானுஜதாசர் அவர்கள் கிருஷ்ணப்பாயக்கன்பட்டி.

„ தேவபிரான் இராமானுஜதாசர் அவர்கள் நாலாட்டாரப்புத்துர்

„ புலிகுத்தி சின்ன கிருஷ்ணஸ்வாமிகள், சாக்தூர்

„ இராமாநுஜதாசர் அவர்கள் மினிவர் ரங்கூன்

„ இராமசாமி நாயக்கர் அவர்கள் (அ) சிந்தாமணி திருச்சி

„ கலியன்ராமானுஜதாசர் அவர்கள் (அ) அமரபேட்டை.

„ பங்கபச்செல்விதாசர் அவர்கள் (அ) ஸ்ரீரங்கம்

„ கண்ணையநாயுடு அவர்கள் டாக்டர் (அ) சென்னை

„ ராமாநுஜதாசர் அவர்கள் மரவாடி (அ) சிதம்பரம்

„ J வெங்கடேச நாயுடு அவர்கள் குபாவைசர் மனனூர்குடி.

இதில் விட்டுப்போனவர்களின் திருநாமங்களை அடுத்த ஸ்க்கிரைபில் வெளியிடப்படும்.

॥ ஸ்ரீ ३ ॥

॥ ஸ்ரீ உதெ நாரோமஹாய நம: ॥

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ப ல் ஷ ய ம்.

முதல் அத்தியாயம்.

மு த ல் ப ல த ம்.

ஸ்ரீ ஹாஷ்ட.

ஸவிலுமுவநஜநவ்யஜ்ஜஹிதீயெ

விநதவிவியலுதவூராதரெஷ்கஜீகெஷ |

ஸ்ரூதிஸிரவி விஜீவெ ஸ்ரஹ்ணி ஸ்ரீநிவாவெ

லவதா உ உவரவிநு செஹ்ஷி ஹிநிவா ||

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

ஸமஸ்த புவனங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதிகளை
லீலையாக உடையவனும்; வணங்கின பற்பல பக்தர்களையும், ப்ரபன்
னர்களையும், அவர்கள் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் ரக்ஷிப்பதில் ப்ர
தான ஸங்கல்பமுள்ளவனும்; வேதாந்தத்தில் விசேஷித்து ப்ரகா
சிப்பவனுமான ப்ரஹ்மமென்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஸ்ரீநிவாஸனிடத்
தில் எனக்கு பக்திருபமான ஜ்ஞானம் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீஸுதர்சனபட்டரருளிச்செய்த

ஸ்ரீஸ்ரூதப்ரகாசிகையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

வரஹ் ஹிநிவா ஸ்ரீநியிம் கருணாநியிடி |

ஸ்ரணஹ் ஸ்ரணஹ் யாதி ப்ரணதாதி-ஹ்ணஹ் ஹரிடி ||

1. பத்தாகளுக்கு அபீஷ்டங்களைக்கொடுப்பவனும், ஹஸ்திகிரிகு இருவைவனும், ஸம் பத்துகளுக்கு நிதியாக இருப்பவனும் (லக்ஷ்மிக்கு ந்தபவாஸஸ்தானமாக இருப்பவனும்) கருணைக்கடலும், ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தனும், வணங்கினவர்களின் துன்பத்தை, அல்லது பாபத்தை அபகரிப்பவனுமான ஹரியை நான் சரணமடைகிறேன்.

வஹிரக்ஷஸ்தேஹேஜ்ஜிரதிவபுஷே ஸுஹஸுமடபு |

யெநாவூஹதஸங்கஹம் வஹு ருக்ஷீயரம் விஹு ||

2. உள்ளும் புறமுமுள்ள இருளை அடியோடு அறுக்கும் தன்மை வாய்ந்த ஸுதர்சன மென்கிற ஜோதியை வந்தனம் செய்கிறேன்.—எதனால் லக்ஷ்மியை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற (வாஸுதேவன் என்கிற) வஸ்துவானது தடையற்றதான ஸங்கல்பத்துடன் கூடியதாகப் பராகிக்குறிதென்று (மகான்கள்) அறிகிறார்களோ.

ஸஜ்ஜாயகதூரெவந உஹதா ஹாரதெந வ |

உவஸ்யஹிதவெஹய நகர வூரஸாய விஷ்ணு வெ ||

3. யுத்திகளால் அசைக்கவொண்ணாத சிறந்த ந்யாயங்களின் ஸமூஹத்தாலும், மஹா பாரதத்தாலும், வேதார்த்தவிசதீகரணம் செய்தவரும், விஷ்ணுஸ்வரூபியாகவுமிருக்கிற வ்யாஸமஹர்ஷிக்கு வந்தனம்.

தடுவெ ராஜாநுஜாநாய நஜீவரஜயொயிதெ |

யஸு திஷுதிஸுதித்ராணாஜைஜ்ஜுரஜஸீஸக ||

4. யோகிகளுக்குள் சிறந்தவரான அந்த ராமாஹஜாசார்யருக்கு நான் வந்தனமளிக்கிறேன்.—எவர் ச்ருதிகளுடையவும் ஸ்ம்ருதிகளுடையவும் (ப்ராஹ்ம) ஸுதிரங்களுடையவும் உள் ஜ்வரத்தைத்தனியும்படி செய்வித்தாரோ.

வஷேஹம் வரஹாநுஜம் வதூஹிஜநஹிஷணபு |

ஹஷாஜுதபூஹாநாஷுஷஜீவயதி ஜாஜவி ||

5. ஸ்ரீவத்ஸவம்சத்துக்கு அலங்காரமாக இருக்கிற அந்த வரதாசாரியரை நான் வந்தனம் செய்கிறேன்.—எவர் பாஷ்யமாகிற அம்ருதத்தைப்பருகச்செய்து என்னைக் கூட நன்கு ஜீவிக்கச்செய்கிறாரோ.

பூவஷே பூணவாகாரம் ஹஷாம் ரம்மஜிவாவரபு |

வரஸு பூஷணோய யசு செஷிஷம் ஸுபுடீக்ஷுதெ ||

6. வேறு ஒரு ரங்கலினாம் போல் ப்ரணவாகாரமாகப் பரகரிக்கிற பாஷ்யத்தை சரணமாக வரிக்கிறேன்.—எதில் ப்ராஹ்மத்தின் *சேஷித்வமானது ஸ்பஷ்டமாகக்காணப்படுகிறதோ.

ஸுதூஷேஷு ஸுதம், ஹாஷே உதம், யூதம் ஹுதம்ஸுஜெ |

ருக்ஷீவதி பூவஷேஹம் ஹுஷம் ஸ்ரீ ரம்மயாஜநி ||

7. வேதார்த்தங்களில் கேட்கப்பட்டவரும், பாஷ்யத்தில் மனனம் செய்யப்பட்டவரும், ஹ்ருதயகமலத்தில் த்யானிக்கப்பட்டவரும், ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தில் காணப்பட்டவருமான ஸ்ரீதரனை நான் சரணமடைகிறேன்.

*சேஷித்வம் - பிராகளால் உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிற அதிசயத்தை (மேன்மையை)த்தாங்கி இருத்தல்.

இதனால், “சூத்ரா வா சரெ! ஓஷ்டவ்யூ, ஸ்ரோதவ்யோ
உஷ்டவ்யோ நிகியுஷிதவ்யூ”

என்கிற ச்ருதியின் அர்த்தம் அனுஸந்திக்கப்பட்டதுடன் அந்த ச்ருதியினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ப்ரமாத்தமா ஸ்ரீரங்கநாதனென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

புரோணண புரேயண புரோதாரஸு ஸாதிகா :
ஜயணு க்ஷவிதாரிஷ்டம் ஸஹ ஸவபுத்ரு ஸவபுஷா ||

8. † ப்ரமாணமும், ப்ரமேயமும் ‡ ஸத்வோத்தரர்களான § ப்ரமாதாக்களும் எல்லா விடத்திலும், எப்பொழுதும் சேர்ந்து அரிஷ்டம் நசிக்கும்படி ஜயம் பெறுவார்களாக.

சுவி ஸ்ரூதாஸுமலீரா ராஜாநுஜஹநெநிபுரஃ |
உஸபுயணு ப்ரஸாபெந ஸு ஹவஜிவிம் உஸபு ||

9. விஸ்தாரமில்லாததும், மிக்க காமப்ரியமுள்ளதுமான ஸ்ரீராமானுஜமுனியினுடைய வாக்குகள் ¶ ப்ரஸாதகுணத்தால் தன்னுடைய கருத்தனைத்தையும் திடமாகக் காண்பிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ ராமேஸாஜித்யா ஹஸ்யவ்யாஸவஹஜிதம் ஸுஉஸபுநட |
வாஹாவிஜயிநஃ வுத்ரு ஹஷுஹதிராஹிஷாஉக ||

10. ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஆஜ்ஞையினால் அடையப்பட்ட வ்யாஸர் என்கிற நாமதேயத்தை வகித்தவனும், வாக்கவியப்பட்டபின் புத்ரனுமான ஸுதர்சனனை | ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ள பத்தியானது (ஸ்ரீபாஷ்ய விவரணத்தில்) எவியது.

மூராவ்யோயபுஸுதஸுஸெஸவசுபுயுஸெஸு யொஜிஸெதஃ |
ஸளகரூய வுஸுதுநரஃ ஸஸகஸுபுஸுஸுதெ ||

11. ஆசார்யர்களிடமிருந்து கேட்கப்பட்டதும், அவர்களால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சப்தங்களோடு சேர்க்கப்பட்டிருப்பதுமான அர்த்தமானது அறிய விரும்பமுள்ளவர்களின் ஸௌகர்யத்திற்காக ஒன்று சேர்த்து ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது.

கஃ க்ருதம் வெதி ஹஷ்டாயபுஃ | ஸுதாஸஸுதயெ க்ருதிஃ |
சூஸெஸுஸகாணிகெஸெவ்யா நெஸெகஸுஸாஸுஸுவிதுஸெஸு ||

12. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்தம் அனைத்தையும் எவன் அறியத்திறமையுள்ளவன்! என்னுடைய இந்த விவரணகார்த்தமானது எந்த அம்சம் (ஆசார்யரிடத்திலிருந்து என்னால்) கேட்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது (உலகத்தில்) நிலை பெறுவதற்காக, தனவான்களால் § காகணிகை போல, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விசேஷப்ராஜ்ஞையுள்ளவர்களாலும் கூட இந்த ச்ருதப்ரகாசிகை உபேக்ஷிக்கத்தக்கதல்ல.

† ப்ரமாணம் - ப்ரமாகாணம்.

‡ ப்ரமேயம் - ப்ரமாணத்தாலறியத்தக்க வஸ்து.

§ ப்ரமாதா - ப்ரமாணத்தால் வஸ்துவை அறிபவன்.

¶ ப்ரஸாதம் - விரைவாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சப்தசக்தி

§ காகணிகா - ஒரு சிறு காணயம், அதாவது ஒரு பைசா.

லாஷ்யென ஸ்வரணோதயம் யதிவதிவநூஷாநவாவா

தயாமாஸ்ரீநாடிநவவிரிதிபுகதகதிபுகதரெ ஜநவலிராடி |

புஷ்யவூக்ஷரேஷஸி நமஃ புஷ்யகூடாவொ டுராம

தஷாஷ்யம் ஸவ லாஷ்யகூட வ ஹரிஸூகவீஷணம் ||

13. யதிராஜர் தாமருளிச்செய்த பாவ்யத்தைத்தாமே வ்யாக்யானித்திருப்பாரே யாகில் வ்யாக்யானவாக்குகளிலுள்ள அப்படிப்பட்ட காம்பீர்யத்தினால் அதை விவரிப் பதற்காக மற்றொரு வ்யாக்யானம் வேண்டும். அதுவும் அர்த்தகாம்பீர்யமுள்ளதாதலால் அதையும் விவரிக்க மற்றொரு வ்யாக்யானம் வேண்டியிருக்கும். இவ்வண்ணம் அந வஸ்தை ஏற்படும். மிதமான மதியை உடையவர்களோ அந்த ஸ்ரீயதிபதியின் வாக்குக ளுக்கு வெகுதூரத்திலேயே நிந்தகத்தக்கவர்கள். ஸ்வஜ்ஞானை பரமாத்மாவையே நாடி ஸ்ரீபாவ்யத்திற்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்வோ மென்றால் அவர் நம்முடைய கண்களுக்குப் பரத்யக்ஷமாகக்கூடிய உருவத்துடன் கூடி யவரல்ல. ஆகையால் அந்த பாவ்யம், அந்த பாவ்யத்தைச்செய்தருளினவர், அந்த ஹரி, எல்லாரும் நம்மிடத்தில் அனுகூலம் செய்யக்கடவர்கள்.

இஷ்டாபிஷ்டங்களையும், அவற்றின் ஸாதனங்களையும் முறையே பெறுவதிலும், விடுவதிலும் விருப்பமுற்றவர்களும், ப்ரமானுஜீனமான ப்ரமேயநிச்சயமுள்ளவர்களு மான எல்லா புருஷர்களுக்கும் அலௌகிக ஸ்ரீ புருஷார்த்தமாகவும், அதற்கு ஸாதனரூபமாகவுமிருக்கிற வஸ்துவானது சப்தப்ரமாணத்தாலேயே அறியத்தக்கது. அதிலும் புருஷபுத்தி தோஷமாவதால் அமுக்கடையாத வேத[†] மென்கிற அக்ஷர ராசியே முக்யப்ரமாணமாக ஆச்ரயிக்கத்தக்கதென்பது லித்தம். அந்த வேதத்திலும் முந்தின பாகமாக இருக்கிற கர்மகாண்டமானது பசு, புத்ர, வருஷ்டி, அன்னம், ஸ்வர்கம் முதலான * ஐஹிகங்களையும் ^{††} ஆமுஷ்டிகமான ஸர்வாபிஷ்டங்களையும் ப்ரதி பாதிக்கிறதாக அறியப்படுகிறது. பரமபுருஷார்த்தத்தையும், அதன் ஸாதனங்களையும்

§ அலௌகிகம் - சாஸ்த்ரத்தாலறியத்தக்கது.

† புருஷார்த்தம் - தர்மம், அர்த்தம், கர்மம், மோக்ஷம், புருஷர்களால் அர்த்திக்க (வேண்ட)ப்படுவதால் புருஷார்த்தம் என்று பெயர்.

‡ வேதம் - வேதயதி—அறிவிக்கிறது (தர்மாதர்மங்களை) என்கிற சப்த வ்யுத்தி யினால் வேதமென்று கூறப்படுகிறது. இது யோகரூடமான பதம்.

ப்ரத்யக்ஷேணுமித்யா வா யஸ்துபாயோ ந லித்யதே.

ஏநம் லிதந்தி வேதேந தஸ்யமாத் வேதஸ்ய வேததா

என்று வேதபாவ்யத்தின் துடக்கத்தில் ஸாயணரும் நிருத்தி கூறியிருக்கிறார். (இதற்கு அர்த்தப்)ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அனுமிதியினாலும் உலகத்தில் எந்த இஷ்ட ப்ராப்தியுபாய மும், அபிஷ்டாபிஷ்டத்தியுபாயமும் அறியப்படுகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட உபாயங் களை அறிவதற்கு ஸாதனமாக இருப்பதால் இதை வேதமென்று (பெரியோர்கள்) அறி கிறார்கள்.

* ஐஹிகபலம் - இந்த உலகத்தில் அனுபவிக்கக்கூடிய க்ருஹம், ஆராமம், சேஷ்த்ரம் பசு, புத்ரன், பாரியை முதலியது.

†† ஆமுஷ்டிகபலமாவது - ஸ்வர்கம், ஸ்வராஜ்யபாலனம், * ஸத்யலோகவாஸம் முதலியது.

தெரிவிப்பது அந்தரு மேற்பட்ட ப்ரஹ்மகாண்டம். அது பூர்வாசார்யர்களுக்கு அபிமதமான முக்திராஜமார்க்கத்திற்கு முட்கள்போன்ற பல குத்ருஷ்டி¹ களுடைய அனேக துவசனங்களால் அழிவுண்டாயிற்று. அந்த குத்ருஷ்டிகள் காட்டின கொடியழியில் இழிந்த மயங்குகிற உலகத்தை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் நன்கு ஆராய்ந்து, நன்று, தீதெனப்பகுத்து அறிவதில் ஸமர்த்தர்களான பூர்வாசார்யர்களால் பரிசும செய்ப்பட்டுள்ளதும், புராதனமாகவே இருப்பதுமான நல்வழியை முட்களில்லாமல் செய்து பரமபுருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிற 'சேதனர்'களைக் க்ருதார்த்தர்களாகச்செய்வதற்கு ஸம்ஸாரத்திலுள்ள தாபந்த்ரயத்தால் மிகவும் வருந்துகிற ஜனங்களின் அத்ருஷ்டவைபவத்தாலவதரிக்கும்படி செய்விக்கப்பட்டவரும், பரமகாருணிகருமான, பகவானுள், ஸ்ரீபாஷ்யபகாரால் சாரீரகசாஸ்த்ரமானது வ்யாக்யானம் செய்தருளப்பட்டது. 'வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்க க்ரந்தங்கள் மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டவைகள். அவைகளுக்கு வ்யாக்யானங்களும் மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டிருக்குமாகில் அவைகளே அனுஸரிக்கத்தக்கவைகள். ரிஷியாக † இல்லாதவன் ஸூக்ஷ்மதர்சி ஆகான். ரிஷியின் அபிப்ராயத்தை ரிஷியே தானாக அறிவதற்குத்தகுதியுள்ளவன். மந்தபுத்தியுள்ள மற்றவன் அறியான். ஒரே ரிஷியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வசனங்களுக்கு அநயோனயம் விரோதம் வரின் பூர்வபக்ஷா * பிப்ராயம் வைபவவாதம்¹ முதலிய காரணங்களால் அவிரோதம் ஏற்படுத்தத்தக்கது. பல வகைக்களின் வசனங்களுக்கு விரோதம் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்க முடியாமற்போனால் எது யுத்திக்கு இசைந்திருக்குமோ அதுவே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஆதலால் தோஷமில்லை. எவர்கள் வ்யாக்யானிக்கத்தக்க க்ரந்தங்களும், வ்யாக்யானங்களற்றிருக்க அவைகளை அனுகூலித்து, அவைகளுக்கு விருத்தமான க்ரந்தங்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் ஆக்ரஹத்தினால் கவரப்பட்ட மனதையுடையவர்கள்; பண்டிதர்கள் என்கிற எண்ணமுள்ளவர்கள்; பாண்டித்யத்தை வெளியிடுவதில் நோக்கமுள்ளவர்கள்; என்பதில் அவர்களுடைய க்ரந்தபிரவிருத்தியே ப்ரமானமாகும். ஸ்ரீபாஷ்யபகாரைத்தவிர்த்த மற்ற ஸூத்ரவ்யாக்யானதாக்கள் † ஆர்ஷவ்யாக்யானங்களை மீறி நடந்தவர்களுள்பது 'உபாஸத்ரைவித்யாத், ஸர்வத்ரப்ரவித்தோபதேசாத், பூமா ஸம்ப்ரஸாதாத், அத்துபதேசாத், தஹா உத்தரோப்ய:' இவை முதலான ஸூத்ரங்களில் நன்கு ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. இந்த பாஷ்யத்திலோ என்றால் † வ்ருத்திக்ரந்தத்தை அனுஸரித்தல் பிரதிக்கொரு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பரிஹரிக்க முடியாத பாதகங்கள் அறியப்படாமையால் அந்த ப்ரதிக்கொருயானது மனதொப்பிச்சொல்லியதல்லவென்று ஸந்தேகிக்கத்தக்கதல்ல. ஆனாலும் கர்ம¹ மீமாம்ஸையில் சிற்சில இடங்

¹ குத்ருஷ்டிகள் - வேதவிருத்தார்த்தங்களை உரைப்பவர்கள்.

[†] ரிஷி - யோகதசையில் மந்த்ரங்களை நேரில் காண்பவர். வேதத்திற்கும் இந்தப் பெயருண்டு.

* பூர்வபக்ஷம் - நிச்சிதமான விரித்தாந்த வசனத்தினால் பாதிக்கப்படுகிற யுத்தியில்லாத கக்ஷி.

¹ வைபவ வாதம் - ஒரு அர்த்தத்தைப்புகழ்வதில் நோக்கத்துடன் கூடிய வாதம்; அல்லது 'இப்படியும் சொல்வோம்; ஆகேஷ்பணை ஏற்பட்டால் ஸமர்த்திப்போம்.' என்று வித்யையில் தேட்டையால் கூறப்படும் வசனம். இதை ப்ரஸாதி வாதமென்றும் சிலர் கூறுவார்கள்.

[†] ஆர்ஷம் - ரிஷிகளால் கூறப்பட்டது.

[†] வ்ருத்தி - போதாயன மஹர்ஷியினால் கூறப்பட்டுள்ளதும் ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு மூலமாயுமுள்ள க்ரந்தம்.

¹ மீமாம்ஸா - விசாரணை.

களில் பிறப்பிடுருக்கி வ்யாக்யாதாக்களால் ரூபம் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், அந்தக் ஸ்ரீ கர்மமீமாம்ஸையில் (மந்த்ரங்களின்) ப்ரயோகமாகத்தில் தமொற்ற மில்லாமையால் அனுஷ்டானமாத்ரத்தைச்சார்ந்ததாயுள்ள ஸ்வர்கம் முதலிய பல வித்தியானது தேவதைகளின் ஸ்வரூபம். அந்த தேவதாஸ்வரூபத்தின் உண்மையான நிலைமை ஸதத் கார்யவாதம் முதலியவைகளின் அறிவைக்கருதாதென்றும், பரமபுருஷாத்ரத்தமான மோக்ஷமானது ஞானமொன்றினாலேயே ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதினால் ஞானமார்த்தத்தில் தமொற்றமேற்படுவது ஸ்ரீ ஆத்மஹானியை உண்டுபண்ணக்கூடிய தாகையால் அதற்கு விபரீதமான ஜ்ஞானங்கள் அவசியம் பரிஹரிக்கத்தக்கவைகளென்றும் (பிந்தின மேல்) பாகமாகிய ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையிலும் அந்தந்த அர்த்தங்களுக்கு ஸாதகங்களாகக்கூறப்பட்டிருக்கிற முன் பாகத்தைச்சார்ந்த அர்த்தங்கள் நன்கு காண்பிக்கப்பட்டேயிருக்கிற ரீதியினால் சொல்லப்படாமலிருந்தபோதிலும் சிசுபிக்கத்தக்க அர்த்தங்கள் ஸூலபமாக நிரவஹிக்கத்தக்கவைகளென்றுமெண்ணி பகவான் ஸ்ரீ பரஹ்மகாரர் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களையே விவரிக்கத்துடங்குகிறார்.

இவ்வண்ணம் துடங்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட ப்ரபந்தமானது இடையூறின் பிழை பெறுவதற்காகவும், அபிவ்ருத்தி அடைவதற்காகவும், ஸ்மருதியினாலும் ஆசாரத்தினாலும் வித்தமான இஷ்டதேவதோபாஸன ரூபமான ஸ்ரீ மங்களத்தை சாப்தமாக அனுஷ்டிக்கிறார். ('அகில' என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக் கொண்ட ச்லோகத்தினால்) † "மங்களாசாரயுக்தாநாம் நித்யஞ்ச ப்ரயதாத்மனாம், ஜபதாம் ஜஹ்வதாஞ்சைவ விநிபாதோ ந வித்யதே" என்றல்லவோ ஸ்மருதி கூறுகிறது; எல்லா கர்த்தக்காரர்களாலும் ஆசரிக்கப்படுகிறது; கேட்பவரின் மனஸ்ஸமாதானத்தின் பொருட்டு சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ஷேபமும், செய்யப்படுகிறது. எவ்வாறெனில், ஸ்ரீ சோதனாஸூத்ரத்தினால் தர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமும், ப்ரமாணமும் ச்ருத்யர்த்தங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கேட்பவர் விஷயங்களை ஸூலபமாகத்தெரிந்து கொள்வதற்காக விரிவான விஷயங்களைச்சொல்பவன் துடக்கத்தில் சுருங்க எடுத்து உரைப்பது உலகத்தில் பிரவித்தமே.

ஸ்ரீ வேதத்தில் முந்தின பாகம் கர்மாக்களையே ப்ரதிபாதிப்பதால் கர்மகாண்ட மென்றும், பிந்தின உபநிஷத் பாகங்கள் ப்ரஹ்மத்தை நிரூபிப்பதால் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் கூறப்படுகிறது.

† தேவதா - ஹோமம் செய்யப்படுகிற ஹவிஸ்ஸுக்கு உத்தேச்யமான வ்யக்தி. தேவ எவ தேவதா, ஸ்வார்த்தத்தில் தல் ப்ரத்யயம்.

† ஸத்கார்யவாதம் - காரணவஸ்துவினிடத்தில் ஸூக்ஷ்மமாக ஒடுங்கி இருந்த கார்யமே பின்பு ஸ்தூல ரூபத்துடன் வெளிப்படுகிறதென்று கூறுதல்.

ஸ்ரீ ஆத்மா - (ஆப்தேதி) சேதனசேதனங்கள் அனைத்தையும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்பதினால்—

† மூன்று விதமான மங்களங்கள் :—காயிகம், வாசிகம், மானஸம்.

† சோதனாஸூத்ரம்— 'சோதனாஸூத்ரோத்தோயம்.' என்கிற பூர்வமீமாம்ஸா ஸூத்ரம்.

ஸ்ரீ (மங்களா)—மங்களாசாரத்தோடு கூடியவர்களும, எப்பொழுதும் பரிசுத்தமான சித்தவ்ருத்தி உள்ளவர்களும், (மந்த்ரங்களை) ஜபிக்கிறவர்களும், (சாந்திக், பெளஷ்டிக்) ஹோமங்களைச்செய்பவர்களுமான (ஸாதகங்களுக்கு) (ஒருவிதமான) அனர்த்தமும் உண்டாகாது.

†“இஷ்டம் ஹி விதுஷ்டம் லோகே ஸமாஸ்வயாஸதாரணம்.” என்று வசனம். சாஸ்த்ரார்த்தத்தின் ஸங்க்ஷேபத்தினால் ஸீ வஸ்துநிர்தேசமும், ‘பவது’ என்பதினால் ஆசீர்வாதமும் செய்யப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ‘விஷத’ என்னும் ‘பக்திரூப’ என்னும் பதங்களால் ப்ரஹ்மவிஷயத்தினால் வணக்கம் அறியப்படுவதால் ப்ராணமும் பலித்தது. ‘ணமு ப்ரஹ்மவத்வே’ ‘வணக்கம்’ என்றல்லவோ ‡ தாது. இவ்வாறாக மூன்று விதமான மங்களமும் செய்யப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. ச்லோகத்தின் முதல் பாதத்தினால் முந்தின இரண்டு அத்யாயங்களின் அர்த்தம் சுருங்கப் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இரண்டாவது பாதத்தினால் பிந்தின இரண்டத்யாயத்தினுடைய அர்த்தம் ஸங்கிரஹிக்கப்பட்டது. கர்மமீமான்ஸையில் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயபேதத்தால் * ஷ்ட்கபேதம்போல் இங்கேயும் ‡ விஷயம், ஸீ விஷயி என்கிற ப்ரதிபாத்யபேதத்தால் ¶ த்விகபேதம் ஏற்படுகிறது. உபாயம், உபேயம் இரண்டும் சாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கவைகள். ப்ரஹ்மமானது † வித்தோபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருக்கிறது. பக்தியானது ஸாத்யோபாயம். இந்த ச்லோகத்திலுள்ள எழாம் வேற்றுமைப்பதங்களால் வித்தோபாயரூபமாயும் ஸீ உபேயமாயுமிருக்கிற ப்ரஹ்மம் சொல்லப்படுகிறது. உண்டாகுதலென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதால், ‘புவன’சப்தம் கார்யவர்த்தத்தைக்குறிக்கிறது. ¶ ரூபசக்தியினால் அந்தக்கார்யவர்க்கு

† (இஷ்டம்) - உலகத்தில் சுருங்கச்சொல்லியதை விரித்துரைப்பது அறிஞர்களுக்கு இஷ்டமன்றோ.

ஸீ வஸ்துநிர்தேசம் — க்ரந்தத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க முக்யவிஷயத்தைக் கூறுதல்.

‡ தாது — க்ரியாவாசகம்.

* ஷ்ட்கம் — ஆறு அத்யாயங்களடங்கிய ஒரு க்ரந்தஸந்தர்ப்பம்.

‡ விஷயம் — நிரூபணத்திற்கு உரித்தானது.

ஸீ விஷயி — விஷயத்துடன் கூடியது.

¶ த்விகம் — இரண்டு அத்யாயங்களடங்கிய ஒரு க்ரந்தஸந்தர்ப்பம். சாரீரகசாஸ்த்ரத்திலுள்ள நான்கு அத்யாயங்களும் இரண்டு த்விகங்களாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவதான ஸமன்வயாத்யாயம், இரண்டாவதான அவிரோதாத்யாயம், இவ்விரண்டுடன் கூடின க்ரந்தஸந்தர்ப்பமானது விஷயத்விகம் என்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில், சேதஸேதனவிலக்ஷணமாயும், அகிலஜகதேககாரணமாயும் இருக்கிற ப்ரஹ்மமானது ப்ரதிபாத்யவிஷயமாக இருப்பதால், அதற்குமேலுள்ள ஸாத்ருத்யமாயும், பலாத்யாயம் இவ்விரண்டுடன் கூடின க்ரந்தஸந்தர்ப்பமானது விஷயத்விகமென்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில், இதிலுள்ள உபாஸினையும், பலமாகிய பரிபூரணப்ரஹ்மானந்தானுபவமும் ப்ரஹ்மத்தை விஷயிகரித்துக்கொண்டிருப்பதால்.

† வித்தோபாயம் — வித்தமான உபாயம். மனிதனுடைய ப்ரயத்னத்தால் பக்தி-ப்ரபர்த்திகளைப்போல் ஸாதிக்கத்தகாததாக இருப்பதால் இந்தப்பெயர்.

ஸீ உபேயம் — உபாயத்தால் நாடத்தக்கது.

¶ ரூபம் — ரூபசக்தியினால் அல்லது ஸங்கேதத்தால் அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தம். பதங்கள் ரூபம், யௌகிகம், யோகரூபம், யௌகிகரூபம், என நான்கு வகைப்பட்டிருக்கின்றன. அவயவார்த்தத்தின் பொருத்தத்தால் பொருளை விளக்கும் சப்தம் யௌகிகம். அவயவசக்தியினாலும், ரூபயினாலும் ஒரே பொருளை உணர்த்தும் சப்தம் யோகரூபம். யோகசக்தியினாலும், ரூபயினாலும் தனித்தனிப்பொருள்களை உணர்த்தும் பதம் யௌகிகரூபம்.

களுக்குக்காரணமான குயவன் முதலியவர்களுக்கு விலகம். புவனசப்தமோ மிகப் பெரிதாக இருக்கிற கார்யவிசேஷத்தில் ருடியுள்ளது. 'அகில' என்கிற பதத்தால் எல்லா இடங்களிலும், எக்காலங்களிலும் உள்ள அண்டஸமுதூறங்கள் கூறப்படுகின்றன. அதனால் நான்முகன் முதலியவர்கள் விலக்கப்பட்டவர்கள். கொஞ்சம் அல்லது சிதறினது கிலம்; அப்படியில்லாதது அகிலம். கார்யங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி முதலிய செய்கைகளுக்கு விஷயமாகாதது ஒன்றுமில்லை என்று பொருள். இந்த 'வ்யதிரேக வசனத்தினால் உலகங்கள் பெரும்பான்மையாக ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு விஷயமே; சிலது விஷயமல்லாமலுமிருக்கலாமென்கிற ஸந்தேகம் நீக்கப்பட்டது. இது 'உணக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை' என்பது போன்றது. ஆகையால் 'ஸகல' என்று 'ஈ அன்வய முகத்தால் கூறப்படவில்லை. அகாரத்தினால் க்ரந்தத்தினது ஆரம்பம் வரித்திப்பதின் பொருட்டு 'நிகில' என்று கூறவில்லை. ஓ "அ இது பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாயிதா னம், பகவதோ வாசகம் மகாரம் ப்ரயுஞ்ஜானேந கிந்நம் மங்களம் ந க்ருதம்;" என்றும் பெரியோர்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அகாரத்தை பகவத்வாசகமாகச் சொல்வதில் க்ரந்தகாரருக்குக்கருத்து இல்லாவிட்டாலும் பகவானப்பொருளாக உணர்தும் சக்திஸம்பந்தம் இந்த அக்ஷரத்துக்கு இருப்பதால் அகாரம் மங்களகரமானது. 'அ இ உண்' என்கிற இடத்தில் அகாரம்போல. ந என்கிற அவ்யயத்திற்கு நிஷேதத்தைச் சொல்லும் தன்மை இருந்தபோதிலும் நிஷேதிக்கத்தக்க வஸ்துவைச்சார்ந்து (ஸந்தர்ப் பத்திற்குத்தக்கப்படி) மங்களமும், அமங்களமும் பொருள் ஆதலால் குறைவை மறுத்து சீர்மையைக்காட்டுவதில் தாத்பர்யமிருப்பதால் 'நிஷ்ப்ரத்யூஹமுபாஸ்மஹே' இது முதலான நிர்தேசம்போல இதுவும் மிக்க மங்களகரமானது. 'அகில' சப் தத்தினால் † சித்சித்துக்களுடைய பேதமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (ஜன்ம) நித்பநைமித்திகப்ரக்ருதரூபமாயுள்ளது. (ஸ்தேம) ஸ்திதி அதுவும் அந்தர்யாயி, விஷ்ணுவின் அவதாரம், லோகபாலர்கள், மன்வாதிகள், அரசர்கள், மாதா, பிதா முதலியவர்கள் முகமாகச்செய்யப்படுகிற பல்வகைப்பட்டுள்ளது விவக்ஷிக்கப் பட்டிருக்கிறது. * (பங்க:) நித்யம், நைமித்திகம், ப்ராக்ருதம் என மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. மோக்ஷமும் ‡ லயத்தில் அடங்கினதாக இருந்த போதிலும் அது சாஸ்த்ரத்

† வ்யதிரேகம் - சொல்லக்கருதிய விஷயத்தின் இன்மையை மறுத்துக்கூறுதல்.

ஈ அன்வயம் - சொல்லக்கருதிய விஷயத்தை சப்தத்தால் நேராகக்கூறுதல்.

ஓ அ - என்கிற அக்ஷரமானது பகவானுண நாராயணனுக்கு முதன்மையான வாசகம் பகவத்வாசகமான அகாரத்தை ப்ரயோகியானின்ற க்ரந்தகர்தாவால் என்ன மங்களம் தான் அனுஷ்டிக்கப் படவில்லை! எல்லாமங்களங்களும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன என்று கருத்து.

† சித் - ஜீவன். அசித் - ஜடவஸ்து.

* (ப்ரளயம்) - நித்யம், நைமித்திகம், ப்ராக்ருதம் என மூன்று விதம். நான்தோறும் ஸுஷூப்தி ஸமயத்தில் ஜீவன் ஆத்மாவினிடம் போய் லயிப்பது நித்யப்ரளயம். நான்முகன்உறக்கத்தை நியித்தமாகக்கொண்டு உண்பாவது நைமித்திகப்ரளயம். ஸ்நானமான ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரக்ருதியில் லயித்து அது பரமாத்மாவினிடம் ஏகி-பாவத்தை அடைவது ப்ராக்ருதப்ரளயம்.

‡ லயமாவது காரணபூதமான் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சேதனசேதனவர்கங்கள் அனைத்தும் அதிஸூக்சம் ஸ்வரூபத்துடன் ஒடுங்குதல். அதாவது பிரிக்கமுடியாத ஓ - தமான ஸமயோகவிசேஷம் இந்த லயமானது மோக்ஷத்திலும் ஸமானம். ஆனால் இந்த

துக்கு முக்ய ப்ரயோஜனமானதால் இதில் உட்படுத்தப்படவில்லை. ஆனதுபற்றியே ஆகி சப்தத்திலும் உட்படுத்தத்தக்கதல்ல. அந்த ‘ஆதி’ சப்தமானது பொதுவாக இருப்பதால் மோக்ஷமென்கிற அர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக உணர்த்துவதற்குக்காரணமாகாது. பூர்வாசார்யர்களால் தனித்தே மிக்க ஸ்பஷ்டமாக மோக்ஷம் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘ஐகதுப்பவ, ஸ்யதி, ப்ராணச, ஸம்ஸார, விமோசனாதய:’ என்றும், ‘ஐகஜ்ஜன்ம, ஸ்யதி, த்வம்ஸமஹானந்தைகஹேதவ:’ என்றும் நிர்தேசங்கள். அவ்வாறே பகவத்பாஷ்யகாரரும் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில், ‘உத்பவ, ஸ்யதி, ப்ரஸ்ய, ஸம்ஸார, நிவர்த்தனைக, ஹேதுபூத’ என்ற நிர்தேசித்திருக்கிறார். பாஷ்யத்திலும் ‘நிசிலஜகதுதயவிபவமஹானந்தைககாரணம்’ என்று தனித்தே எடுத்து உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘விரத’ இது முதலான பதங்களால் ஸ்யதியில் அந்தர்பூதமான ஸ்வர்கம் முதலிய ஸாம்ஸாரிகபலப்ரதத்வத்திற்குத்தனித்து நிர்தேசம் வேண்டுவதில்லை. அஸ்தாரணமாயும், பாம்ப்யோஜனமாயுமிருக்கிற மோக்ஷம் ஒன்றுக்கே தனித்து நிர்தேசம் வேண்டும். ‘ஆதி’ சப்தத்தால் ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு யோக்யமான அந்த:ப்ரவேசம், நியமனம், முதலியது குறிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமாகவே பாஷ்யத்தில் ‘ஐகதுப்பத்திஸ்திஸிம்ஹாராத:ப்ரவேசநியமனாதிஸீலம்’ என்று தாம சொல்லப்போகிறார். ‘ஜன்ம, ஸ்தேதம், பங்க,’ என்கிற சொல்லினாலேயே அந்த:ப்ரவேசநியமனாதிகளும் அர்த்தவித்தமென்று பொருள் கொள்வது யுத்தமல்ல. † அந்யாஸபக்ஷத்திலும் ‡ பரிணமபக்ஷத்திலும் அதற்கு ஆர்யிகத்வமில்லாமையால் அதை விலக்குவதின் பொருட்டு தன்மதத்தில் தனித்துச்சொல்லத்தக்கதாக இருத்தலாலும், சப்தத்தாலேயே விளங்கக்கூடியதாக இருக்க, அதற்கு அர்த்தத்தினால் வித்தியைக்கல்பிப்பது தகாததாலும், விரிவாகச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை சுருக்கமாக எடுத்து உரைப்பதில் விவக்ஷிதம் பொருந்துதலாலும், அந்த:ப்ரவேசநியமனாதிகள் அர்த்தவித்தங்களெனப்பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. ‘ஸீலா’ சப்தத்தினால் பகவான் பரிபூர்ணனாக இருப்பதால் பிறருக்கு அஜீனனாக இராமம், தன்னிஷ்டப்படி செய்தல், முதலியவைகள் கூறப்படுகின்றன. இந்த விஷயம் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. § “அப்ரமேயோ நியோஜ்யஸ்ச யத்ர காமகமோ வசி, மோததே பகவான் பூததர்பால: க்ரீடநகரீவ” என்று. அப்ரமேயத்வம் - பரிபூர்ணனாக இருத்தல், அநியோஜ்யத்வம் - இதர சேதனனால் ப்ரோணம் செய்யத்தகாமை. ‘யத்ர காமகம்’ என்கிற இந்த பதத்தினால் காற்றும், ஜலம், முதலியவற்றின் ப்ரோணத்தினால் ஸம்பவிக்கிற அபுத்திபூர்வமான சலனம் முதலிய சேஷ்டைகள் விலக்கப்படுகின்றன. அல்லது தன்னிச்சையினால் செய்கிற ப்ரவ்ருத்திக்குத்தடையில்லாமை. தனக்கு அஜீனமான லீலோபகாரணங்களோடு கூட இருத்தல் ‘வசி’ சப்தத்தின் அர்த்தம். எவனுக்கு விசுவம் வசமாக இருக்கிறதோ

லயத்தில் லயித்த வஸ்துக்களுக்கு மீண்டும் மீட்சி உண்டு. மோக்ஷத்தில் மீண்டவருதலில்லை, இக்காரணம் பற்றியே ஆத்யந்திகலயம் மோக்ஷமெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

† அந்யாஸபக்ஷமாவது - இது ‘அத்வைத’ வித்தார்த்தத்தைக்கருதிச்சொல்லியபடி, அந்யாஸமென்றால் ப்ரமம். கிளிஞ்சிலப்பார்த்து வெள்ளி என்று எண்ணுதல்போல் ப்ரஹ்மஸவ்ருபத்தை அறியாமையால் அதனிடம் ப்ரபஞ்சம் என்கிற ப்ரமம்.

‡ பரிணமபக்ஷமாவது - இது யாதவப்ரகாசமதம். ப்ரஹ்மமே சேதனசேதனரூபமாகப்பரிணமிக்கிறது என்பது அவர்கள்கை. இது மிகவும் பாபகரமான பக்ஷம்.

§ (அப்ர) - ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்களால் அறியத்தகாதவனும், பிறரால் வைத்தகாதவனும், தடையற்ற ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனும், உலகங்கள் அனைத்தையும் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவனுமான பகவான், சிறுவன் மரப்பாவைகளால் விஜ்ஞாபிடுவது போல், ப்ராணிகளால் விளையாடுகிறான்.

அவன் வசி. இந்ந்ரிய பராதீனமான சேஷ்டை இல்லாமையைச்சொல்லுகிறதாகவாவது 'வசி' சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாலகந்த்ருஷ்டாந்தத்தினால் லீலைக்கு வேறு ப்ரயோஜனத்தில் அபேக்ஷயில்லாமை விளக்கப்பட்டது. இதனால் ராஜாக்கள் பந்தயமாகப்பொருட்களைக்கட்டி ஆடும் சூதாட்டம் முதலியவை விலக்கப்பட்டது. கார்யவர் கத்தை அபேக்ஷித்து பகவானுடைய மகிமை மிகப்பெரிது என்பது 'கீர்டநகை': என்ற தனால் பலித்தது. † ப்ரயோஜகனுடைய செய்கையன்றோ லீலை, ஆதலால் பங்க மொன்றை மாத்திரம் லீலை என்று சொல்லவேண்டியிருக்க ‡ ப்ரயோஜ்யவ்யாபாரங்களான ஜன்மஸ்திதிகளோ எவ்வாறு லீலையென்று சொல்லலாமெனில், மறுமொழி கூறுகிறார். † "பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேய" என்றே ச்ருதி. அதனால் ப்ரயோஜகவ்யாபாரம் போல் ப்ரயோஜ்யவ்யாபாரங்களையும் லீலை ¶ என்று சொன்னதினால் உபாதானத்வம் பலித்தது. 'லீலா' சப்தத்தால் நிமித்தத்வமும் வந்தித்தது. 'பங்காதி' என்ற சொல்லை சற்றிலுடைய பதஸமுதாயத்தினால் முதலத்யாயத்தின் அர்த்தம் சுருக்கமாகக்கூறப்பட்டது. பூர்ண காமனுக்குச்செய்கை ஒன்றும் பொருந்தாது என்கிற ஆகேஷபத்தைப்பரிஹரிக்கிற லீலா சப்தத்தால் விரோதபரிஹாரபரமான இரண்டாவது அப்யாயத்தின் அர்த்தம் ஸூசி க்கப்பட்டது. இவ்வாறாக பூர்வத்விகத்தில் சொல்லப்பட்ட காரணத்வரூபமான பரத்வம் சுருங்கக்கூறப்பட்டது. அவனே ஆச்ரயிக்கத்தக்கவன் என்பதற்காக உத்தரத் விகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற § அபிகம்மியத்வ, மோகசுப்ரதத்வரூபமான ஸௌஸப் யம் ஸங்கேசுபமாக ('விந்த' இது முதலானதால்) கூறப்படுகிறது. மஹாமேரு வுக்கும், மணக்கட்டிக்கும் உள்ள கேவலமான மேன்மையும், ஸௌஸப்யமும், நன்மை யை அடையக்கூடுகிற, நாடுகிறவர்களுக்கு பயன்படாததால் அவைகளை விலக்குவதற்காக இந்த இரண்டு பதமும் விசேஷணங்கள். விசேஷமாக வணங்கினவர்கள் விநதர்கள். ந்யாஸோபாஸனரூபமான எல்லா வித்யாவிசேஷங்களிலும் நிலைபெற்றவர்கள் விவகழிக் கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலவாறாக இருத்தலும் "ததுபாயி பாதராயண:; ஊர்ந்தவரேதஸ் ஸுச" இது முதலியதால் மேலே சொல்லப்போகிற தேவத்வ, மனுஷ்யத்வ, வர்ணச் ச்ரமாத்ரி பேதத்தினாலும் ஜன்மம், ஓழுக்கம், குணங்கள் இவைகளாலுமென்று சுருதப்பட்டிருக்கிறது.

† ப்ரயோஜகன் - நியந்தா, அதாவது கார்யங்களில் ஏவுகிற ப்ரபு.

‡ ப்ரயோஜ்யன் - ஏவலைச்செய்கிற கிங்கான்.

† (பஹுஸ்யாம்) - விந்நானந்தநிதின்மிச்ரவ்யஷ்டஜகந்த்ரூபமாய் நானே பஹுவாக ஆகக்கடவேண்டும். அதற்காக தேஜோபன்னாதி ஸமஷ்டிரூபமாகப்பரிணமிக்கக்கடவேண்டும்.

¶ அந்தரிகரணத்தில் சொல்லியபடி சராசரங்களனைத்தையும் ஸம்ஹரிப்பது பர மாத்தாவுக்கு விளையாட்டே. ஏனெனில் அவன் ஸ்வதந்த்ரரூதலால், தன்னிச்சையினாலே வேறு பலனை உத்தேசிக்காமல் செய்வதால். ஸ்ருஷ்டி, ஸ்தித்திகள், நான்முடன் முதலியவர்க ளாலும், மாதாபிதாக்களாலும், செய்யப்படுவதால் அவ்விருண்டும் ப்ரயோஜ்யர்களுடைய க்ருத்தம். அது அவர்களுக்கு லீலையாகாது. ப்ரபுவால் நியமிக்கப்பட்டலவோ கிர்பந்தத்துடன் அந்தவேலையைச்செய்கின்றார்கள். ஆதலால் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்தித்திகள், ப்ர யோஜகனான பரமாத்தாவுக்கு எவ்வாறு லீலையாக ஆகும் எனில், 'பஹுஸ்யாம் ப்ராஜா யேய' என்று ஸங்கல்பித்து பரமாத்தா தானே சராசரரூபமாகத்தோன்றி உள்ளே ப்ரவேசம், நியமனம் இவைகளால் அவைகளுக்கு ஸ்தித்தியையும் செய்வதால் அந்த ஸ்ருஷ்டி, ஸ்தித்திகளும், ப்ரயோஜகனான பரமாத்தாவின் வியாபாரங்களே. ஆகையால் மூன்று செய்கைகளும் பரமாத்தாவுக்கு லீலை. இவ்வாறு ஸ்ருதி கூறியதால் ப்ரஹ் மத்திற்கு உபாதானத்வமும், 'லீலை' என்றதினால் அதற்கே நிமித்தத்வமும், வரித் தித்தது.

§ அபிகம்யத்வம் - ஸூலபமாக எல்லோராலும் நாடத்தக்க தன்மை.

பகவத்யோனத்தால் ஸத்தையைப்பெறுதல் 'பூத' சப்தத்தின் அர்த்தம். † “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத, ஸந்தமேநம் ததோ விது” என்றல்லவோ ஸ்ருதி. ஸ்வரூபலாபம் பெற்றவர்களுக்கும் ‡ “தேஷ்டாபேவாநுகம்பார்த்தவஹமக்ருணஜம் தம:; நாசயாம் யாத்ம்பாவஸ்ய:; தயாபி புத்தியோகந்தம், அஹம் ஸ்மராயி மத்பத்தம்.” இது முதலான வசனங்களால் ஸாக்ஷாந்தார, விரோதிநிவர்த்தனம் முதலியது பகவானுடைய பாரமாகவே யிருப்பதால் ‡ ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி ஸம்பலிக்காது. பூதங்களுடைய வ்ராதம், பூதவ்ராதம். தன்னை ஆஸ்யித்தவர்களின் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுட அக்காரணத்தினாலேயே பகவானுக்கு ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களாக ஆகிறார்களென்று அபிப்ராயம். † “ஆஸ்போடயந்தி பிதா: ப்ரஸ்ருத்யந்தி பிதாமஹா:; வைக்ஷணவோ ந: குலே ஜாதோ நஸ்ஸந்தராயிஷ்யதி.” என்றும், ‡ “பசர்மனுஷ்ய: பக்ஷி: வா யே ச வைக்ஷணவஸம்ஸாரயா:; தேவை: தே ப்ரயாஸ் யந்தி தத் விஷ்ணோ:பரமம் பதம்.” என்றும் வசனங்கள் கீழ் கூறிய அர்த்தத்தைத்தெரிவிக்கின்றன. ‘ப்ராஹ்மணஸமாஜ:’ என்கிற வ்யவஹாரத்தில் ‘ஸமாஜ’ ஸப்தப்போல் ‘வ்ராத’ ஸப்தம் ஆறும் வேற்றுமையிலுள்ள பூதஸப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தத்தோடு வேறு படாத அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கவேண்டுமென்றால், அவ்வாறு அல்ல. ‘ராஜபரிஷத்’ முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஆறும் வேற்றுமையிலுள்ள ‘ராஜ’ ஸப்தத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைவிட வேறான அர்த்தம் ஸமுதாயத்தை போதிக்கிற சப்தத்திற்குக்காணப்படுவதால், ஸமாஸத்தில் அடங்கிய ஆறும் வேற்றுமையானது ஸம்பந்தமாத்ரத்தைத்தெரிவிப்பதாலும், ஸமுதாயத்தால் போதிக்கத்தக்க அர்த்தமானது ஆறும் வேற்றுமையிலிருக்கும் ஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கக்கூடா தென்கிற நியமமில்லாமையாலும், ஸமுதாயவாசகஸப்தம் கேட்கப்பட்டவுன் ஸமுதாயிகள் எவ்வகைகளன்று அபேக்ஷிக்கையில் பக்கத்திலிருக்கிற ஸப்தத்தால் சொல்லத்தக்க அர்த்த விஷ்டமான ஸமுதாயம் சீக்ரமாக அறியப்படுகிறபடியால், ப்ராஹ்மணஸமுதாயம் முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஸமுதாயியை விட ஸமுதாயத்திற்கு பேதயின்மை அறியப்படுகிறது ‘ராஜபரிஷத்’ இது முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஸமுதாயியைக்காட்டிலும் ஸமுதாயத்திற்கு பேதமும் காணப்படுவதால் அர்த்த ஸமுதாயக்ரஹை ப்ரமாணக் களை அனுஸரித்து அர்த்தத்தை வர்ணிப்பது யுத்தமாதலால் கீழ் கூறப்பட்ட அர்த்தமே பொருத்தமுள்ளது. இவ்விதம் பொருள் கொண்டதனால் ‘வ்ராத’ ஸப்தப்பரயோகம் அர்த்த

† (அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி) - ப்ரஹ்மமிருக்கிறதென்று எவன் அறிகிறானோ அவனை ஸத் என்று அறிகிறார்கள்.

‡ (தேஷ்டாமேவ) - அவர்களிடம் தயவிறாலேயே அவர்களுடைய மனதிலிருந்து கொண்டு நான் அஜ்ஞானத்தினாலுண்டான இருளை நாசம் செய்கிறேன். அப்படிப்பட்ட புத்தியோகத்தைக்கொடுக்கிறேன். நான் பக்தனை ஸ்மரிக்கிறேன்.

§ ஸ்வரூபப்ரச்யுதி - பரமாத்மாவைச் சேஷனாக இருத்தலே சேதனனுக்கு ஸ்வரூபம். ஸ்வாதந்தரியம் வஹித்து இவன் ஒருகாரியத்தைச்செய்தானேயாகில் அது இவனுடைய சேஷத்வஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தம். அப்பொழுது சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தினின்று இவனுக்கு நடுவுதலுண்டாகும்.

† (ஆஸ்போடயந்தி) - நம்முடைய குலத்தில் வைக்ஷணவன் பிறந்துவிட்டான்; அவன் நம்மை உத்தரானம் பண்ணப்போகிறான்? என்று பித்தர்கள் கைகொட்டுகிறார்கள். பிதாமஹர்கள் அதிகமாகக்கூடாடுகிறார்கள்.

‡ பசுவோ, மனிதனோ, பக்தியோ, எவர்கள் வைக்ஷணவஸம்பந்தம் பெற்றவர்களோ அவர்கள் அந்த ஸம்பந்தத்தினாலேயே அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவின்னுடைய ஸர்வோத்தம ஸ்தானத்தை அடைவார்கள்.

முள்ளதாக ஆகும். இவ்வுத்ததை அடைவித்தல், அறிவுத்ததை விலக்குதல், ரகக்ஷ எனப்படும். அதில்(ஏகதிக்கூ:) ப்ராதான ஸங்கல்பமுள்ளவன். தன் ஸத்தையைக்காட்டி லும் தன்னை அனுவினவர்களை ரக்ஷிக்கிற ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்றுவது அபிமதமாத லால் ரகக்ஷ ப்ராதானமாயிற்று. * “அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்.” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. † “காபாந்மாணம், பார்யாம், புத்ரம் வா, உபருந்த்யாத் நத்வேவ தாஸகர்ம-கரம்.” என்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ம்ருதி எவ்னுடைய ஆஜ்ஞையோ அவனுக்குக்கூட அப்படி அதுஷ்டிப்பது மிகவும் அபிமதம் என்பது ‘அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்.’ என்கிறதினால் அறியப் படுகிறது. தீக்ஷாப்ராதான்யத்தால் ரக்ஷாப்ராதான்யம் பலித்தது. ‘தீக்ஷா’ ஸப்தத்தினால் ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் ஸ்வப்ரயோஜனமென்று காண்பிக்கப்பட்டது. வ்ரதத்தினின்று தவறுத லாலும், அதை நிறைவேற்றுவதாலும், ஸம்பவிக்கிற அர்த்தமும், நன்மையும், வ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்கே ‘ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம.’ என்று சொல்லியிருப்பதால் ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் அவ்னுடைய வ்ரதம். ‘விநத’ ‘ரக்ஷா’ ஸப்தங்களால் மூன்றாவது, நான்காவது அந்யாயார்த்தங்கள் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணமாக ஜகத்காரணத்வ, மோக்ஷப்ர தத்வங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்விரண்டும் ராஜனுக்கு சத்ராசாமரங்கள் போல் ப்ரஹ்மத் துக்கு அஸாதாரணினுறங்கள். பரத்வ, ஸௌஸ்ப்ய, குணங்கள் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்க தன் மைக்குக்காரணங்களாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. எப்படியென்றால் † ‘ய எநம் விதுர ம்ருதாஸ்தே பவந்தி.’ என்று தொடங்கிஸம்பாஹூப்யாம் நமதி ஸம்பதத்தாராய்வா ப்ருதி வீ ஜநயந்தேவ ஏக:’ என்றும் † ‘ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம், ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம், ஜ்ஞா த்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சதி.’ என்றும் ப்ரமாணத்தைத்தெரிந்து கொள்வோமேயாகில் ப்ர மேயஸரீரம் திடமாக வலித்திருக்கும். ஆதலால் இரண்டு த்விகங்களுக்கும் சேஷமாயிருக்கிற நான்கு ஸூத்ரங்களுடைய அர்த்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு ப்ரமேயாநுருபமான ப்ர மாணத்தைக்காட்டுகிறார். (ஸ்ருதிபிரவலி விதித்தே) என்பதால். ‘எப்பொழுதும் கேட்கப் படுகிறது’ என்கிற அவயவார்த்தத்தால் ‘ஸ்ருதி’ என்று வேதத்திற்குப்பெயர். † அபௌ ருஷேயமானதால் தோஷமின்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இதனால் ப்ராமாண்யம் முதலிய

* (அப்யஹம்) - உயிரை விட்டாலும் விடுவேன்.

† (காமமாந்மாணம்) - இது ஆபஸ்தம்பபத்ரம்த்தில் இரண்டாவது ப்ரச்சன்ம், ஒன்பதா வது கண்டிகையிலிருக்கிற ஸூத்ரம்.

தாஸனாக ஆகி எவன் ஊழியம் செய்கிறானோ, அவன் தாஸகர்மகரன். அவனை உபரோதிக்கலாகாது-அன்னத்தைக்கொடாமல் பசியால் வருந்தும்படி செய்யலாகாது.

தன்னையோ, மனைவியையோ, புத்ரனையோ அன்னபானாதிகளின் குறைவினால் ஸம்பவிக்கக்கூடிய வருத்தத்துக்கு உள்ளாக்கிக்கொள்ளலாம். அடிமைபூண்டவனை ஒரு பொழுதும் வருத்தலாகாதென்று கருத்து.

† (ய ஏநம்) - எவர்கள் இவனை அறிகிறார்களோ, அவர்கள் முத்ததூல்யர்களாக ஆகி றார்கள்.

† (ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம்) - எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேஸ்வரனாக இருப்பவ னும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாகவுமிருக்கிற என்னை அறிந்து ஸாந்தியை அடைகிறான்.—கீதை.

† அபௌருஷேயம் - மனிதனால் உண்டு பண்ணப்படாதது.

வற்றில் உபயோகமுள்ள பூர்வமீமாம்ஸாந்யாயங்களுக்கு † உபஜீவ்யத்வம் இங்கு ஸூசிப் பிக்கப்பட்டது. ‘ஸூரஸ்’ ஸப்தத்தால் அந்ந்யபரத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. மந்த்ர, ப்ராஹ்மண, பாகங்களாயிருக்கிற உபநிஷத்துகள் பரதத்வத்தையே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவன்றோ. (விதிப்பதே) பூர்வபாகத்திலும் அக்னி, இந்திரன் முதலான தேவதாரூபமாக ப்ராஹ்மமே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது என்பது ‘ததேவாக்கினிஸ்தத்வாயு:’ இது முதலான உபநிஷத்வாயத்தினாலேயே அறியப்படுவது பற்றி விசேஷித்து ப்ரகாசிக்கிற தன்மை விதித்தமென்று கூறப்பட்டது; அல்லது, அல்பஸூகத்துக்கு ஸாதனபூதமாயும், துக்கரூபமாயிருக்கிற * ப்ரவ்ருத்தி, ‡ நிவ்ருத்திரூபமான ப்ரயோஜனம் பூர்வபாகத்தில் தீப்தம். ப்ராஹ்மமோவென்றால், ஸ்வயம் ரிதரிஸ்யாந்த்ரூபமாகையால் பரமபுருஷார்த்தபூதமாக மேல்பாகத்தில் விசேஷமாக தீப்தம் என்று கருத்து. இதனால் † ‘ஸமந்வயாதிகரணத்தின் அர்த்தம் ஸூசிக்கப்பட்டது. ‡ வ்யுத்பத்திலுக்கண ஸௌஷ்டவயில்லாவிடில் ஸ்ருதிஸூரஸால் அறியத்தக்க தன்மை பொருந்தாததாலும், ‘ஸ்ருதிஸூரஸ்’ ஸப்தமானது வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு வ்யாவர்த்தமாகவிரூபத்தலாலும், அதற்கு முந்தின மூன்று அதிகரணங்களின் அர்த்தமும் இங்கு த்யோதனம் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. ‘ப்ராஹ்மணி’ என்ற ஸாமான்யபதம் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ‘ஸத் ப்ராஹ்ம, ஆத்மா, இது முதலான ஸாமான்ய சப்தங்களைக்காட்டுவதற்காக. (ஸ்ரீநீவாஸே) என்ற விசேஷ பதமானது நாயாயணஸப்தம் முதலான விசேஷ ஸப்தங்களைக்காட்டுவதற்காக. ‘பஸூநா யஜேத’ ‘ச்சாகஸ்ய வபாயா மேதஸ:’ என்கிற இடத்தில் † ‘ச்சாகோவா மந்த்ரவரணாத்’ என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ந்யாயத்தினால் ‘பசு’ ஸப்தத்துக்கு ச்சாகத்தில் பர்யவஸாநம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஸாமந்யவாசக சப்தங்களுக்கு விசேஷவாசகஸப்தமிருந்தால், அதில் பர்யவஸாநம் ஸாஸ்த்ரஸம்மதம்.

† உபஜீவ்யத்வம் - ப்ரதான்யம்.

* ப்ரவ்ருத்தி - விஷயாநுபவேச்சையால் இந்த்ரியங்களின் மூலமாய் வெளிப்படும் மனதின் போக்கு.

‡ நிவ்ருத்தி - விஷயாநுபவங்களினின்று உண்டாகும் மனதின் ஒழிவு.

† ஸமந்வயாதிகரணம் நான்காவது. இதில் பரமபுருஷார்த்தபூதமான ப்ராஹ்மம் வேதாந்தவாக்யங்களில் அபிதேயமாக நன்கு அந்வயிப்பதால் ப்ராஹ்மத்துக்கு ஸாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம் விதித்திருந்தென்பது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முந்தி முறையே மூன்று அதிகரணங்கள்:—முதலாவது, ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம். இரண்டாவது, ஜன்மாத்யதிகரணம். மூன்றாவது, சாஸ்த்ரயோந்யதிகரணம்.

† வ்யுத்பத்தி—பதங்களுக்கு அர்த்தங்களோடு ஸம்பந்தம் அறிந்து கொள்ளுதல்.

† ‘ச்சாகோவா மந்த்ரவரணாத்’—இது பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரம். ச்சாகபசுந்யாயமாவது.—ஓரிடத்தில் ‘பசுநா யஜேத.’ என்கிற விதியினால் பசுகரணமான யாகம் செய்யத்தக்க தென்று ஏற்படுகிறது. ‘பசு’ ஸப்தம் நான்குதரமுள்ள எல்லா ப்ராணிகளையும் குறிப்பதால் எந்தப்பசுவைக்கொண்டு யாகம் செய்கிறதென்று ஸந்தேஹம் வரின், மேலே, ச்சாகஸ்ய வபாயா: என்கிற வாக்யத்தில் ‘ச்சாக’பதமிருப்பதால் ப்ரக்ருதமான பசுசப்தம் ச்சாகரூபமான பசுவைக்குறிக்கிறதென்று ஸாமான்யமான பசுபதத்துக்கு விசேஷமான ச்சாகபதத்தில் பர்யவஸாநம் செய்வது. அந்யதாநுபபத்தியினால் ஸாமான்யவாசகசப்தங்களை விசேஷங்களிலேயே பர்யவஸாநம் செய்யவேண்டும்.

இதனால் ஸத்ப்ராஹ்ம, ஆத்மா, முதலான ஸாமான்ய ஸுப்தங்களுக்கு நாராயணரூப விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம் ஸுவிசிக்கப்பட்டது ‘ஸ்ரீநிவாஸ்’ ஸுப்தத்துக்கு ஸம்பத்துக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவர் என்கிற அவயவாராததததினால் சித்யவிபூதியுடன் கூடியிருத்தல் ஸுவிசிக்கப்பட்டது. ரூபசக்தியினால் தரிமூர்த்திஸாம்யமும், த்ரிமூர்த்திகளுக்கு ஐக்கியமும், ப்ராஹ்மமானது தரிமூர்த்திகளுக்கு மேலாக இருக்கிறது என்பது, நிஷேதிக்ஷப்பட்டது, ஈஸ்வரனே ப்ராஹ்மம்; அவன் மும்மூர்த்திகளைவிட வேறாயிருக்கும் ஸதாசிவன்; ப்ராஹ்மாதிகளான மூவரும் ஈச்வரத்தன்மையில்லாதவர்கள் என்கிற பக்ஷமும் நிராகரிக்கப்பட்டது. (பாஸ்மிந்) இந்தப்பதத்தினால் ‘பரமத: ஸேதுன்னமாந’ என்ற அதிகரணத்தின் அர்த்தஸுவிசனம். அதனால் ‘ப்ராஹ்மவிதாப்நோதி பரம்’ என்கிற இடத்தில் ப்ராப்யத்தை பாஸுப்தத்தால் சொல்லியிருப்பதினால் உபேயாந்தராவ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அல்லது ஐகந்தாரணத்வவிஷயத்தில் சங்கிக்கப்பட்ட தோஷத்தை விலககுவதற்காக, ‘நஸ்தாந தோபி’ என்கிற அதிகரணவித்தமானதும், † சோதகவாக்யங்களால் சொல்லப்பட்டதுமான ‘[உபயலிங்கத்துடன் கூடியிருத்தலால் உண்டான ‡ வைலக்ஷண்யம் ஸுவிசிக்கப்பட்டது. பிறகு உபாயஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறார். (சேமூஷி) இது ஸாமான்யசபதம். (பக்திரூபா) இது விசேஷசப்தம். இந்த இடத்திலும் ‘ச்சாகோ வா மந்த்ரவாஹாந்’. என்கிற ந்யாயம் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. ‘சேமூஷி’ ஸுப்தத்தை எடுத்ததினால் * ஜ்ஞான கர்மங்களுடைய ஸமுச்சயம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. (பக்திரூபா) என்றதினால் வாக்க்யார்த்தஜ்ஞானம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. § ‘ஸூத்தபாவம் கதோ பக்த்யா ஸாஸ்த்ராத் வேதமி ஜ்ஞாந்தனம்,’ ‘பக்த்யாத்வந்யயயா, ஜ்ஞாதம், த்ரஷ்டிஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டிஞ்ச’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரீதியில் ஜ்ஞானத்துக்கும், தர்சனத்துக்கும், ப்ராப்திக்கும் ஸாதனமான பக்தியும் இங்கு விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது; பொதுவாக ‘பக்திரூபா’ என்று சொல்லியிருப்பதால். “அஹம்ஸம்யபராதாநாமாலய:” இது முதலான இடத்தில் கூறியிருக்கிற வண்ணம் தன்னை அனுஸந்தித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார் (மம) என்று. (பவது) பக்தி மிகவும் ருசியுள்ளதாக இருப்பதால் பக்தர்களாலேயே பிரார்த்திக்கத்தக்கதாக இருத்தல் ஸுவிசிக்கப்பட்டது. அல்லது, பக்தியானது எல்லோருக்கும் ருசிக்காதேன்றோ எனில், கூறுகிறார் (மம) என்று. பித்தம் தணிந்தவனுக்குப்பால் மிகவும் ருசியுள்ளதாகத் தோன்றுவதுபோல, ப்ரதிபந்தகமான பாபமற்ற எனக்கு என்று கருத்து. (ரக்ஷகதீக்ஷே) என்கிற பதம் தொடங்கி (பாஸ்மிந்) என்கிற பதத்தை ஈறாகக்கொண்ட பதங்களால் உபேயபூதங்களை இருப்பவனே ஷித்தோபாயமென்று கூறப்பட்டது. (பக்திரூபா) என்பதால் ஸாத்யோபாயம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயங்களில் ஏகதேசமான பரபக்ஷிராஸமும் அர்த்தாத் ஸுவிசித

† சோதகவாக்யம்—ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ராஹ்ம.

§ உபயலிங்கம்—ஹேயப்ரத்யநீகத்வம். கல்யாணகுணைகதானத்வம்.

§ வைலக்ஷண்யம்—வேற்றுமை. (வேறுபாடு)

* கர்மயோகமானது ஜ்ஞானத்தை இடையிடும், இடையிடாமலும் மோக்ஷஸாதகமென்று விசிஷ்டாத்வைதவேதாந்திகளின் கொள்கை. ஜ்ஞானம், கர்ம, இரண்டும் சேர்ந்தே ஸம்பந்தானங்களாக இருந்து மோக்ஷத்தைப்பயக்கிறதென்பது மதாந்தரஸ்தர்களின் கொள்கை.

§ (சுத்தபாவம்) - பக்தியினால் சுத்தமான சித்தவ்ருத்தியை அடைந்திருப்பவனுள் நான் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ஜ்ஞாந்தனை அறிகிறேன். (மஹாபாரதம்.)

மாகிறது. 'ஜன்ம, ஸ்தேம, பாங்காதி,' சப்தங்களால் † ஒரே காலத்தில் ஸ்ருஷ்டியாகி களை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களான ஹாட்டர்களும், ப்ராலாகரர்களும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்கள். 'லீலா' ஸப்தத்தினால் ஈஸ்வரனை ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் இருப்பவனாக ஒப்புக்கொள்கிற ஹீரண்யகர்ப்பமதம் நிரவரிக்கப்பட்டது 'விநத' இது முதலான பதங்களால் ஜீவன் களுக்கு அந்யோன்யம் அபேதத்தைபும், ப்ரஹ்மத்தோடு அபேதத்தையும் சொல்லுகிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானவாதிகளும் நிரவரிக்கப்பட்டார்கள். 'ஸ்ருதிபிரவரி' என்கிற பதத்தால் வேதபாஹ்யர்களான சார்வாக, பெனத்த, ஜைனர்கள் நிரவரிக்கப்பட்டார்கள். அதே பதத்தினால் ஆத்மானிகேச்வரவாதமதமும் தர்க்கப்பட்டது. 'ப்ரஹ்மணி' என்கிற பதத்தினால் அப்ரஹ்மாத்மகப்ரதானத்தையும், பரமாமுநையையும் காரணமாகக் கூறுகிற ஸாங்க்ய, வைசேஷிகாதிமதங்கள் நிரவரிக்கப்பட்டன. 'ஸ்ரீநிவாஸ' ஸப்தத்தினால் பாசபதாதிமதம் நிரவரிக்கப்பட்டது. இதனாலேயே ஈச்வரோத்தீர்ணப்ரஹ்மாதிகளும், பேதப்பேதவாதிகளும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்கள். 'ஸோமுஷீ' ஸப்தத்தால் ஜ்ஞான கர்மஸமுச்சயத்திற்கு உபாயம் சொல்லுகிறவர்களின் மதம் நிரவரிக்கப்பட்டது. 'பக்தி ரூபா' என்றதினால் வாங்க்யார்த்தஜ்ஞானமாத்மிரத்தை உபாயமாகச்சொல்லுகிறவர்கள் தர்க்கப்பட்டனர். என அனுஸந்திக்கத்தக்கது. (மங்சன ஸ்லோகவ்யாக்யானம் முற்றிற்று.)

வாராஸ்யபுவவஸுயாஃவ நிஷுக்ஷாஸ்யஸ்யெஸ்யாக்யதாஸ

ஸஸ்வாராஸ்யிவிஜீவநவ்யவமதபுராணாத்ஸஜீவமீ |

வதிவபூவாயபுஸுரக்ஷிதாஸ வஸுஉதிவூவாதகூலிரஸ்யிதாஸ
சூமீதாஸ்தாநிஜாக்ஷரெஸுஉநவஸா ஸளஜீவீஸஸ்யஸ்யவஸு||

உபநிஷத்தாகிற பாற்கடலின் மத்தியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதும், ஸம்ஸாரமாகிற நெருப்பின் இடைவிடாத எரிச்சலால் ப்ராணபூதமான பரமாத்மாவை லபிக்கப்பெறாத ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கிறதும், பூர்வாசார்யர்களால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டதும், வெகு மதிவிகல்பங்களால் ஸமீபினர்த்தங்களுக்கு வ்யாகாதம் நேர்ந்ததினால் அவகாலறிக்க அரிதாம்படி தூரத்திலே விலகி நின்றதும், அம்ருதாக்ஷரங்களால் ஸமீபத்தில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதுமான வ்யாஸருடைய வசனம்ருதத்தை இவ்வுலகில் துண்ணறிவினர் நாள்தோறும் பருகுவாராக.

† 'பஹுஸ்யம் ப்ராஜாயேய' என்றுஸங்கல்பித்து உடனே அசேதனவர்கங்களை உண்டு பண்ணி, அவைகளில் அந்தந்த கர்மாக்களுக்குத்தக்க ஜீவன்களை ப்ரவேசிக்கச்செய்து, அந்த ஜீவன்களுக்குள் தானும் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேசித்து உலகத்தை ரக்ஷிப்பதால், பரபுருஷனால் செய்யப்படும் ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டியும், ரக்ஷணமும் ஒரே ஸமயத்திலேவன்றே ஏற்படுகின்றன. 'யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ராஞ்ச உபே பவத ஓதநஃ; ம்ருத்யுர்யஸ்யோப ஸேசம்' என்கிற ச்ருதியினாலும், 'நஷ்டேடே ஸோகே' என்கிற உபப்ரஹ்மணவசனங்களினாலும் ப்ரபஞ்சத்தின் உபஸம்ஹாரம் ஒரே ஸமயத்திலேதான்.

வேதத்தினாலேயே உபாயோபேயங்கள் அறியப்படுங்கால், உம்மால் சொல்லத்தக்கது யாது? என்றால் அதற்கு உத்தரமானுளிச்செய்கிறார். ‘பராசார்ய’ என்று. தன் பர பந்தத்துக்கு பரமபாயோஜனமாதலால் வித்தரூபமாகிய பரமவிஷயமானது முன் ஸ்லோகத்தில் காண்பிக்கப்பட்டது. ஸாத்யரூபமான பாயோஜனமும் ‘ரக்ஷா’ பதத்தினால் அதி ஸங்கேஷபமாகக்காட்டப்பட்டது. பிறகு இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் தன் பரபந்தத் துக்கு மத்ய விஷயமும், பரம்பனாயாக ப்ரஹ்மவிஷயத்வமும், தன் பரபந்தத்துக்கு ஸம்யக்ஞானம் அடுத்ததான மத்யபாயோஜனமென்பதும், பரம்பரையாக முக்தி யானது பரம பாயோஜனமென்பதும், தன்னால் வ்யாக்ஷியானிக்கத்தக்க க்ரந்தமானது ப்ரமாணமூலமென்பதனால், வ்யாக்ஷேயங்களான மற்ற க்ரந்தங்கள் ப்ரமாணத்தை மூல மாக உடையவைகளால் வென்றும், தன்னால் வ்யாக்ஷானிக்கப்படும் ‘ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை விஷயமாகக்கொண்ட மற்ற பாஷ்யங்களை விலக்குவதின் பொருட்டு, தன்னால் செய்யப் பட்ட ப்ரந்தத்துக்கு ஸம்ப்ரதாயிகத்வம் முதலியதும் சபித்தால் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்துதிரூபமான, குருபாஸநரூபங்களாசாரமும் ஸ்லோகத்தின் அந்தத்தினால் செய்யப் படுகிறது. † “ஜாயமானம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்தஸூதிதன:” † “தத் வித்தி ப்ரணீ பாதேந” ‡ “ததாயி புத்தியோகம் தம்.” இது முதலியவைகளால் ஆசார்யனை அணு குவதற்குஞ்சூட பகவத்க்ரக்ஷம் ஹேதுவென்று அறியப்படுவதால், பரதேவதோபாஸ னத்துக்கு அடுத்தது குருபாஸனம் என்பது யுத்தம். அவ்வாறே ஸ்ருதி † “யஸ்ய தேவே பரா பக்திர்யதா தேவே ததா குரௌ.” என்று முன்னோர்களாலேயே அவ்வாறு ஆசரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில், பகவானுனை வைசம்பாயனரால் ‡ “நமஸ்க்ருத்ய ஹரு ஷ்டேசம்” என்றும்; ‡ “நமோ பகவதே தஸ்மை வ்யாஸாய.” என்று த்ராயிடாசார்யர்களா லும்; † “நம: பாவாருணைகாஸ்பதாய, ஸ்திரதர்ஸகுலபீஜகும்பபூதாய, புவன கோசஸ்ய கோப்த்ரே ப்ரஹ்மணே, நமோ ஜ்ஜமிந்யே, வேதரஹஸ்யஸம்புடிகூட விஷ்பாரயத்ரே ந்யாயப்ரஜ்வலிதேசேதஸே, நமோஸ்த்வாசார்யேப்ய:” என்று, பிந்தினவர்களாலும், * “விசுத்தஜ்ஞான தேஹாய” † “அபிவந்த்ய குருனாதேந”

† (ஜாயமானம்)—பூமியில் ஜனிக்கும்போது எந்த சேதனை மதுஸூதிதனன் கடா ஸிப்க்கிறானே.

† (தத்வித்தி)—ஸாவ்டாங்க வந்தனத்தினால் அதை அறிவாயாக:—(கீதை)

‡ (ததாயி)—அந்த புத்தியோகத்தை நான் கொடுக்கிறேன்:—(கீதை)

† (யஸ்ய)—எவனுக்கு பரமாத்மாவின்னிடம் பரபக்தி இருக்கிறதே; எப்படி. பரமாத் மாவின்னிடத்திலோ அப்படியே ஆசார்யனிடத்திலும்.

‡ (நமஸ்க்ருத்ய)—ஹருஷ்டேசேனை நமஸ்கரித்து.

‡ (நமோ பகவதே)—பகவானுனை அந்த வ்யாஸருக்கு வந்தனம்.

† (நம:ப்ரவா)—யிக்க சிறப்புற்ற குணங்களுக்கு முக்ய ஆதாரமாக இருப்பவரும், ஸ்தாவர, ஜங்கம் ஸமூஹங்களாகிற வித்துகளுக்கு ஸ்தாபகமும்பம் போன்றவரும், புவன கோசத்தை ரக்ஷிப்பவரும், ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற மேன்மை வாய்ந்த ப்ருஹத்வ குணம் பொதிந்தவருமான பரமாத்மாவுக்கு வந்தனம். வேதங்களாகிற ரஹஸ்யார்த்த ஸம்புடங்களில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தர்த்தனங்களை ப்ர காசப்படுத்துகிறவரும், ந்யாயங்களால் நன்றாக ஜ்வலிக்கிற மனதை உடையவருமான ஜ்ஜமிநிக்கு வந்தனம். ஆசார்யர்களின் பொருட்டு வந்தனம்.

* (விசுத்த) - பரிசுத்தமான ஜ்ஞானத்தை உருவமாகக்கொண்ட,—

† (அபிவந்த்ய) - தொடக்கத்தில் ஆசாரியர்களை நமஸ்கரித்து,—

என்றும் 11 “ப்ரணம்ய ஹேதுமீச்வரம் முரிம் காணுதமன்வதே” என்றும் ஆசரிக்கப்பட்டது. ‘பாரசர்ய’ சபத்தினால் பிறப்பின் ஏற்றம் கூறப்பட்டது. 12 “ஸஹோவாச வ்யாஸ:பாரசர்ய:” என்று ஸ்ருதியில் ப்ரவரித்தம். அவருக்கே பாதராயணர் என்றும் பெயர்.

† “த்வீபே பதிகாமிச்சே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதி புத்ரம் லேபே பரந்தபம்” என்று மஹர்வதியினாலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும், வேறு ரிஷியினிடம் கூட பாதராயணசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் ஸூத்ராகாரரைச் சொல்லுகிற பாதராயண சப்தம் பராசரபுத்ரரையே குறிக்கிறது. அவ்வாறே ஸ்காந்தத்தில் வ்யத்தமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‡ “நாராயணத் விரிஷ்பநம் ஜ்ஞானம் க்ருதயுகே ஸதிதம்,கிருத்தித்தத்யபூதம் ந்ரோதாயாம்,த்வாபரே கிலம், கௌதமஸ்ய ரிஷே:சாபாந்.

ஜ்ஞானே த்வக்ஞானதாம் கதே. ஸங்கீர்ண புத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ரபுரஸ்ஸரா: சரண்யம் சரணம் ஜக்முந்ராமாணமநாமயம், தைர்விக்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவான் புருஷோத்தம: அவதீர்ணே மஹாயோகி ஸத்யவத்யாம் பராசராத், உத்ஸன்னாந் பகவான் வேதானுஜ்ஜஹார ஹரி:ஸ்வயம். சதுர்யா வ்யபஜத்தாம்ஸ்ச சதுர்விம்சதியா புன: சத யாசைசக்யாசைவ தயைவச ஸஹஸ்ரயா:க்ருஷ்ட்ணேத்வாதசதாசைவ புனஸ்தஸ்யார்த்த வித்தயே. சகார ப்ரஹ்மஸூத்ராரணி யேஷாம் ஸூத்ரத்வமஞ்ஜஸா, அல்பாக்ஷரமஸந்தித்தம் ஸாரவத் விச்வதோ முகம். அஸ்தோமமவத்யஞ்ச ஸூத்ரம் ஸூத்ரவிதோவிது

11 (ப்ரணம்ய) - ஜகத்காரணமான ஈச்வரனை வந்தம் செய்து அதற்குப்பிறகு கணுதமஹர்வதியை—

12 (ஸஹோவாச) - பராசரபுத்ரானு அந்த வ்யாஸர் சொன்னார்.

† (த்வீபே பதிகா) - ஸத்யவதிதேவியானவள் இலந்தை மாங்களுடன் கூடின யமுனையாற்றின் நவிலுள்ள) திட்டில் அரிஷ்ட வர்க்களை மிராகரித்தவரும், அச்யுதனுடைய அம்சபூதனாகியிருக்கிற பாதராயணர் என்கிற புத்ரனை பராசாரிடத்திலிருந்து அடைந்தாள்.

‡ (நாராயணத்) - நாராயணனிடத்திலிருந்து உண்டான ஜ்ஞானம் க்ருதயுகத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது. ந்ரோதாயுகத்தில் அது கொஞ்சம் மாறாட்டத்தை அடைந்தது. த்வா பரத்தில் சிதறிப்போய்விட்டது. கௌதமரிஷியினுடைய சாபத்தால் ஜ்ஞானமானது அஜ்ஞானபாவத்தை அடையவே தத்வரிச்சயமில்லாமையால் ஸங்கீர்ணபுத்தியுள்ள ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் முதலான தேவர்கள் ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தனும், தோஷமற்றவனுமான நாராயணனை சரணமடைந்தார்கள். அவர்களால் விக்ஞாபனம் செய்யப்பட்ட கார்யத்தை உடையவரும், ஆறு குணங்களுள்ளவரும், மஹாயோகியாகியிருக்கிற புருஷோத்தமன் பராசாரிடத்தினின்றும் ஸத்யவதியினிடத்தில் அவதரித்தார். ப்ரஹ்ம, ருத்திராகிணை பலாத்கரித்து ஸம்ஹரிப்பவரான பகவான் தானே வ்யாஸரூபியாகத்தோன்றி சிதறிப்போன வேதங்களை உத்தரணம் செய்தார். அவைகளை நான்காகப்பங்கிட்டார். அவ்வாறே நூற்றொன்றாகவும், ஆயிரமாகவும், பன்னிரண்ாகவும் பகுத்து அவைகளின் அர்த்தங்களைத் துலக்கிக்காட்டுவதற்காக ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களைச்செய்தார்,—எவைகளுக்கு ஸூத்ரத்வம் உள்பட அமைந்திருக்கிறதோ. ஸூத்ரத்தின் ஸ்வரூபமறிந்தவர்கள்,—பரிமிதமான அக்ஷரங்களுள்ளதும், ஸந்தேஹத்தை அறுக்கும் தன்மை பொருந்தியதும், ஸாரமுள்ளதும், எவ்வழியிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கும் வல்லமையுள்ளதும், நிரர்த்தகமான சப்தமில்லாததும், தோஷமற்றதுமான சப்தஜாலத்தை ஸூத்ரமென்று அழிகிறார்கள்.

† “நிர்விசேஷிதஸூத்ரத்வம் ப்ராஹ்மஸூத்ராஸ்ய சாப்யத: ஸவிசேஷாணி ஸூத்ராணி” ஹ்யபராணி விதோ விது: முக்யஸ்ய நிர்விசேஷேண சப்தோந்யேஷாம் விசேஷத: இதி வேதவித: ப்ராஹ்ம: சப்ததத்வார்த்தவெதிந: , ஏவம் விதாரி ஸூத்ராணி க்ருத்வா வ்யாபேஸோ மஹாயசா: ப்ராஹ்மருத்ராதிதேவேஷு மனுஷ்யபித்ருபக்ஷிஷு, ஞானம் ஸம்ஸ்தாய பகவான் க்ரீடதே பாமேச்வர:”

‘வசஸ்ஸுடாம்’ ‘வசஸ்’ சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தில் தாத்தர்யம். எப்படியெனில், ‘வேதவித், சாஸ்த்ரவித்’ இது முதலிய இடங்களில் வேதம் முதலிய சப்தங்களுக்கு அர்யபரத்வத்தைக்கண்டிருப்பதால், அர்யத்தைச் சொல்வதல்லவோ வாக்யம். ரூபகப்ரகரணமாதலாலும் ‘ஸுடாம்’ சப்தத்தில் லக்ஷணையைக்கல்பிப்பதில் பயத்தினாலும், வசஸ்வின்னுடைய ஸுடைய என்று சில ஆசார்யர்கள் சொன்னார்கள். ஸுடையபோல் வசஸ் என்று உபயிதஸமாஸத்தை வேறு ஆசார்யர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். ‘ஸுடாம்’ சப்தத்தினால் போக்யமாயிருக்கும் தன்மை அபிப்பிராயவிஷயம். இவ்வாறாக அவார்த்தா விஷயம் உரைக்கப்பட்டது. அங்ஙனமாகில் எவ்வாறு ப்ராஹ்மத்துக்கு விஷயத்வமென்கிற சங்கைவரின் ப்ராஹ்மவிஷயத்வம் ஸத்வாரகமென்று சொல்லுகிறார்.—(உபரிஷதிதி). ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் நெருங்கி இருப்பதால் உபரிஷத். ‘உபரிஷண்ணத்வாத்வா உபரிஷத்’ என்றல்லவோ வாக்யம். “கஹநே ஹ்யம் வித்யா ஸந்நிவிஷ்டா” என்று அதின் விஷயமான த்ரமிடபாஷ்யம். “ப்ராஹ்மண்யுபரிஷண்ண” என்று அது விஷயமாய் வாமனருடைய டகைக. நேராக ப்ராஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற திறமையுள்ளது உபரிஷத். (துத்த) சப்தத்தினால் பூர்வபாகத்தைக்காட்டிலும் உபரிஷத்தானது ஸாரமென்று விளக்கப்பட்டது. ‘ஆரண்யகஞ்சுவேதேப்ய: , † ஓஷதிப்பயோ, யடாம்ருதம்.” என்பது இதில் ப்ரமாணம். (அப்தி) சப்தத்தினால் ஆலோசிக்கப்பட்டிருக்கிற உபரிஷத்துகள் அந்நதங்கள் என்பது ஸூதிக்கப்பட்டது. (மத்ய) சப்தத்தினால் எல்லா வாக்யங்களும் முக்யார்யத்தத்தை விடாமலிருக்கின்றனவென்று அபிப்பிராயம். சுற்றிலுமுள்ள எல்லா ப்ரதேசங்களையும்விட மத்யப்ரதேசத்திற்கு ஸம்பந்தமானது துல்யமாகவன்றோ இருக்கிறது! (உத்ருத) சப்தத்தால் மிகக் ஆழ்ந்த இடத்திலிருந்து நன்றாக மூழ்கி மேலே எடுப்பதைச் சொல்லுகிறபடியால் மீதியின்றி எல்லா அர்யங்களுமெடுக்கப்பட்டதென்று ஸூதிக்கப்படுகிறது. தன்கார்த்தத்திற்கு அவார்த்தா விஷயம் உபரிஷத், அதற்கு விஷயம் ப்ராஹ்மம் என்று பரம்பரையாக ப்ராஹ்மம் ப்ரதிபாத்தியமாகிறது. பாதராயணஸூத்ரங்களுக்கு உபரிஷத்தை மூலமாகச்சொன்னதினால் ஸாங்க்யாதிர்ந்தங்களுக்கு அப்ராமான்யம் பலித்தது. அக்காரணத்தினாலேயே அவைகளை அனாதரித்து இவைகளுக்கு வ்யாக்யானஞ்செய்யப்படுகிறதென்பது ஸூதிதமாயிற்று. சுருக்கமாக சாஸ்த்ரத்தினாலுண்டாகிற பரம்பரையோஜனத்தைக்கூறுகிறார் (ஸம்ஸார) என்று. ‘ஸம்ஸாராக்களி’ சப்தத்தால் ஸம்ஸாரம் முழுமையும் * தாபத்ரயரூபமென்பது விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

† ப்ராஹ்மஸூத்ரம் ஒன்றுக்கே தனித்த ‘ஸூத்ரா’ சப்தத்தால் வ்யவஹரிப்பது பொருத்தமுள்ளதாதலால் மற்றஸூத்ரங்களை ஸவிசேஷங்களென்றே அறிஞர்கள் அறிகிறார்கள். சப்தங்களின் தத்வார்த்தவெதிகளான வேதவித்துகள் முக்யத்திற்கு நிர்விசேஷசப்தத்தாலும், மற்றவைகளுக்கு ஸவிசேஷசப்தத்தாலும், அபிதானமென்று கூறுகிறார்கள். அதிக கீர்த்தியுள்ளவரும், பாமேச்வரானாகவியருக்கிற வ்யாஸரூபியான பகவான் ரூபபடிப்பட்ட ஸூத்ரங்களைப்பண்ணி ப்ராஹ்மருத்திராதிகளான தேவர்களிடத்திலும், மனுஷ்யர்களிடத்திலும், பித்ருக்களிடத்திலும், பக்ஷிகளிடத்திலும் ஜ்ஞானத்தை நிலைநிறுத்தி கரீடிக்கிறார்.

† (ஆரண்ய) - ஓஷதிக்களிடத்திலிருந்து அம்ருதம்போல் வேதங்களினின்று (ஸாரமான) வேதார்த்தபாகம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

* தாபத்ரயங்கள்:—ஆயுஷ்யாத்திகம், ஆஜிஜைவிகம், ஆஜிவெளதிகம்.

“இதில் ப்ரமாணம், ஸீ “ஸ்வாகேபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்டணோகாலந்தி நிர்வருதி:” என்று. ஸங்கோசமின்றி எப்பொழுதும் நாம்முறங்களிலும் ஜ்வலித்தலைச்சொல்லுகிற (ஜீபந்) சப்தத்தால் வித்யாலாபத்திற்கு முந்தி ஒரு ஸமயத்திலாவது இது அனைக்கத் தக்கதாக இருந்ததில்லையென்பது அபிப்ப்ரேதம். ஜீபநமும் ஆத்மாத்த்மிகாதி ரூபத்தால் பல்வகைப்பட்டிருள்ளது. அந்த மூன்றிலும் ஒவ்வொன்றும் சாரீரம், மாணஸம், வாசிகமென்ப பல்வகைப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மாக்களுக்கு ப்ராணன் பரமாத்மா. இது “ஸ்ரீவாணி ஹவா இமாரி பூதானி ப்ராணமேவாபிஸம்வி சந்தி” † “கோஹ்யே வாந்யாத் க: ப்ராண் யாத்” முதலான ச்ருதிகளில் வித்தம். (முத) சப்தத்தால் அதிநுடைய அலாபமும் இரண்டு வீ, அப, என்ற உபஸர்கங்களால் அதற்கு (பகவத்லாபத்திற்கு) அனுகித்யமும் விவிபத்வமும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஞான, தர்சன, ப்ராப்திகளில் ஒன்று கூட லபிக்காமையால் அலாபம் பல்லவிதமாயுள்ளது. (ஸஞ்ஜீவினீம்) ஜீவனம்—உஜ்ஜீவினம். அதாவது, ஸம்ஸாரத்தை வேரோடு களைதல். ‘ஸம்’ என்கிற சப்தத்தால் கைவல்யத்தை விலக்கின படி. இதற்குமேல் ஸம்ப்ரதாயிகமென்பதைக்கூறுகிறார். (பூர்வ)என்பதால் பூர்வசப்தத்தி னால் சங்கரர் முதலான பிற்காலத்தவர்கள் விலக்கப்பட்டனர். (ஸூரக்ஷிதாம்) உபதேச மாந்தரத்தினால், க்ரந்தரூபத்தாலுமென்று கருத்து. பூர்வாசார்யர்க்ரந்தங்களால் அர்ய ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிவிட்டால் உம்முடைய க்ரந்தகணப்ரவ்ருத்திக்கு யாதுபயன்? என்று வினவ, மருமொழி அளிக்கிறார் ‘வஹுமதி—’என்று. அநேகங்களான மதிகள் அல்லது, அநேகர்களுடைய மதிகள். அவைகளுடைய பரஸ்பர வ்யாகாத்தத்தினாலும், அவை களால் நல்ல அர்யம் நாசம் செய்யப்பட்டதினாலும் அர்வாசீனர்களால் எவ்விதத்தினாலும் உள்ளே ப்ரவேசிக்க முடியாமையைக்கூறுகிறார் ‘ஹீரஸ்யிதாம்’ என்று. உள்ளபடி அறியாதது மாந்தரமல்ல, விருத்தமாகவும் ப்ரதிபத்தி உண்டாய்விட்டது என்று கருத்து. ஸூத்ரம் முதலான அவாந்தரவிஷயத்திற்குத்தன் க்ரந்தம் விஷயீ என்பது முன்பு கண் டோத்தமாக இல்லை. ஆதலால், அதைக்கூறுகிறார் (ஆரீதாம்) என்று. அம்ருதாபக்ஷத்தில் (நிஜாக்ஷரை:) மாயத்ரியின் அவயங்களான ‡ அம்ருதாக்ஷரங்களால் என்று கருத்து. அத னால் என் அக்ஷரங்களால் என்று சொல்லவில்லை. (ஸுமனஸ:) ஸாராளார விவேசனத்தை

ஸீ (ஸ்வர்கேபி) - ஸ்வர்கத்திலும் கீழே விழுவதினின்றி பயந்து க்ஷயோன்முதலாக இருக்கிறவனுக்கு ஸுகம் கிடையாது.

ஈ (ஸ்ரீவாணி ஹவா) - இந்த எல்லா பூதங்களும் பிராணசப்தவாச்யனுன பரமாத்மா வையே அபிமுகமாக ப்ரவேசிக்கிறதன்றோ.

† (கோஹ்யேவா) - ஆனந்தமயனுன ஆகாசசப்தவாச்யனுன பரமாத்மா இல்லாவிடில் எவன் தான் சலிப்பான். எவன் தான் உச்ச்வாஸ நிச்வாஸமுன்னவனாக உயிரோடமுற்ப்பான்.

‡ அம்ருதஹரணோபாக்பானம்:— கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் 6-வதுகாண்டத்தில் இந்த உபாய்யானம் ஸலிஸ்தரமாகக்கூறப்படுகிறது. அதாவது—நாகமாதாவான கத்ருவுக்கு அடிமையாயிருந்த ‘விதை’ என்கிற தன்தாயை அவ்வடிமையினின்று மீட்கவேண்டி, வேதஸ்வரூபியான கருடன் ஸ்வர்கலோகம் சென்று,—அம்ருதத்தைப்பாதுகாத்துக் கொண்டு ஒருவருக்கும் கொடாமல் தன்வசமாக்கிக்கொண்டிருந்த இந்த்ரனோடு அநேக சந்தஸ்களை அனுப்பிக்கடும்போர் புரிந்தார். அதில் ஜயம்பெறாமல், கடைசியாகயிருந்த மாயத்ரிச்சந்தஸை அனுப்பி சண்டைசெய்து இந்த்ரனை அபஜயமடையச்செய்து மாயத் ரீச்சந்தஸைச்சார்த அக்ஷரங்களால் அம்ருதத்தை அபஹரித்துவந்து கத்ருவிடம் கொடுத்து தந்தாயாரான விதையை அடிமைத்தொழிலின்று மீட்சியடையச்செய்தார்.

அறிந்தவர்கள். இதனால் அஸத்துகளுடைய அபரிகாஹம் தோஷமல்ல என்பது கூறப் பட்டது. தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கு வருத்திகாரருடைய க்ரந்தம் முதலியவற்றால் ஸுலபமாக அர்த்தஞ்ஞானமேற்படுமாதலால் (பௌம:) என்று அருளிச்செய்கிறார். (பிவந்த வந்தவஹம்) ரஸ்யதையின் அதிகசயத்தால் போதுமென்ற த்ருப்தியை உண்பெண்ணுகிற தில்லை, என்று கருத்து. வேறு பலனைவிட பகவத்ப்ராப்த்யுபாயம் மிகக் ஸ்வாதுவா யுள்ளது. “க்வ நாகப்ருஷ்ட மமனம புனராவிருத்திலகநம், க்வ ஜபோ வாஸுதே வேதி முக்திபீஜமநுத்தமம்.” என்று ப்ரமாணம். அல்லது, கம்பீரமாயிருப்பதால் நாள் தோறும் பரிசீலனஞ்செய்யத்தக்கதென்று கருத்து.

லாஷ்யம்:— ஸுலவஸ்தோ ராய மக்யதாம் விவ்ஹீணாம் ஸவஹ ஸதிசூவரதீம் வதிவபூவாரதூர்: ஸக்சிக்ஷாவ: | தநூதாம ஸாரொண ஸதிசூரகூராரணி வூரவூரஸூகெ |

ஸதி | சுயாதொ ஸவஹஜிஜூரஸா || க-க-க

சுதூயஸ்யஸவ சுமனரோ ஸவதி | சுதஸூவோ வரதஸூ ஹெதுஸாவெ |

போதாயனபகவானால் செய்யப்பட்டுள்ளதும், விஸ்தீர்ணமாயு மிருக்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்தியை பூர்வாசார்யர்கள் மிகச் சுருக்கமாகச்செய்தார்கள். அவர்களுடைய மதத்தை அனுஸரித்தே ஸூத்ராகூரங்கள் வ்யாக்யானஞ்செய்யப்படுகின்றன.

ஸூதி. அஸாதோ ப்ரஹ்மஜிஜூரஸா

(பிறகு) ஆதலால், தர்மவிசாரத்தில் இச்சை.

இந்த ஸூத்ரத்திலிருக்கிற ‘அஸ’ சப்தமானது கர்மவிசாரத்திற்குப்பிறகு என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. ‘அதி’ என்கிற சப்தமானது முந்தின கர்மவிசாரத்திற்கு மேலுத்துவத்தைக் காட்டுகிறது.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை:— அங்நனமாகில், புராதனமான க்ரந்தங்களே படிக்கத்தக்கவைகள்? அபூர்வமான க்ரந்தத்தைச்செய்வதாலும் அதை வெளியிடும் ப்ரயதனகௌரவத்தாலும் யாது பயனெனில், உத்தரம் கூறுகிறார். ‘பகவதி’ பகவான் என்று சொன்னதினால் சங்க ரர் முதலியவர்கள் போல ரிஷி அநாப்தரால், போதாயனர் என்று சொன்னதி னால் ‘பூர்வாசார்ய’ சப்தமும் சேர்ந்து விவரிக்கப்பட்டது. “விஸ்தீர்ணம் ஸஞ்சிக்ஷாபுரிதி” இதனால் வ்ருத்தி முதலிய க்ரந்தங்களால் இப்புலியிலுள்ள இக்காலத்தவர்களுக்கு உப யோகமில்லாமை ஸூதிக்கப்பட்டது. போதாயனரால் மிகவும் பெரிதான வ்ருத்திக்ரந்தம் செய்யப்பட்டது. த்ரமிடபாஷ்யகாரர் முதலியவர்களோவென்றால் பரபகூகிரஸனம் முதலியதை அனாதரித்து அதிக சுருக்கமாக க்ரந்தங்களைச்செய்தார்கள். அதிவிஸ்தீர்ண மாயும், அதிஸங்க்ஷிப்தமாயுமிருக்கிற க்ரந்தங்கள் பெரும்பான்மையாய் சிறந்த ஆயுளும், புத் தியுமுள்ள ஜனங்களடங்க்த தேசாந்தரங்களிலும், காலாந்தரங்களிலும் பயன்படுகின்றன.

“க்வ நாக” - மீண்டிருந்தலை ஸ்வபாவமாக உடைய ஸ்வர்க்கமனமெங்கே! முக்திக் குச்சிறந்த வித்தான வாஸுதேவஜபம் என்கே!

க்காலத்திலுள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் நூறு வருஷகாலம் ஆயுளாவது, யிருள்ளவரை க்ரந்தங்களில் உழைப்பாவது, ஜன்மவிர்த்தமான அறிவாவது இல்லை. தலால், பரமதவிராஸத்திற்காகவும், அதிக விஸ்தாரமில்லாமையால் விஷயங்களை ஸூல்பாகத்தெரிந்துகொள்வதற்காகவும், ஸூத்ரம் வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்கதென்று கருத்து.

‘தன்மதாநுஸாரேண’ இதனால் தன்னால் உத்ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்ட மதார்த்தத்தை அணுநிரித்து வ்யாக்யானம் செய்யப்படவில்லை என்பது கூறப்பட்டது. ஸூத்ரத்திலடங்கிய பதங்களின் ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யய விபாகத்திற்கு அனுகுணமாகச்சொல்லுகிறோம்; நம்மால் உத்ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்ட அர்யத்தில் ஸூத்ராக்ஷரங்களை ஒருவிதமாகச்சேர்ப்பிக்கிறோம்—என்கிற ஆக்ரஹமில்லை.—என்று கருத்து. ‘வ்யாக்யாஸ்யந்தே’ -வி-ஆ என்கிற உபஸர்கங்களால் அபேக்ஷிதவிஸ்தாரமும், அந்வேக்ஷிதஸங்க்ஷேபமும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

“ஐ ஸூத்ரார்யோ வர்ணயதே யத்ர வாக்யைஸ்ஸூத்ராநுஸாரிபி:; ஸ்வபதாநிச வர்ணயந்தே பாஷ்யம் பாஷ்யவிஷ்டா விஷு:” என்றல்லவோ பாஷ்யலக்ஷணம். ஆகவே, ஸூத்ரவ்யாக்யானத்திற்கு ஆநுரூப்யமில்லாமையால் ‘அகில’ இது முதலானது பாஷ்யத்தில் சேர்க்கை பெருது என்று சொல்ல ஒண்ணது. ஸூத்ரதாத்த்ரயார்த்தத்தில் நோக்குள்ளதாதலால் பாஷ்யத்திலடங்கியதே. ஸூத்ரதாத்ரயபரத்வமானது ச்லோகவ்யாக்யானத்தில் ஸ்பஷ்டம். மேலும், தொடங்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற க்ரந்தம் இடையூயின்றி முடிவுபெறுவதற்காக மங்களாசரணம் செய்யப்படுவதால், பாஷ்யத்திற்கு உபயோகமாக இருந்துகொண்டு பாஷ்யத்திலடங்கினதாகவே ஆகிறது. சாஸுரபாஷ்யம், சாங்கரபாஷ்யம், முதலியவற்றில் நமஸ்காரம் காணப்படாமையால் இந்த பாஷ்யத்தில் நமஸ்காரத்தைக்கூறியது பொருந்தாதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், த்ரமிட பாஷ்யத்தில் † “நம:ப்ரவரகுணைகாஸ்பதாய” என்று தேவதா, குரு, நமஸ்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சாஸுரபாஷ்யத்திலும், சாங்கர பாஷ்யத்திலும் சச்வரணை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலும், ஜீவப்ரஹ்மபேதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமையாலும், நமஸ்காரம் அநுதரிக் கப்பட்டது. இந்த க்ரந்தத்திலோவென்றால் வித்தார்த்தத்திற்கு ஆநுரூப்யமிருப்பதால் நமஸ்காரம் மிகவும் பொருத்தமுள்ளது. சங்கரக்ரந்தத்தின் தொடக்கத்திலும் நமஸ்காரம் முதலிய மங்களாசரணமில்லாமையால் வ்யாக்யாதாக்கள் குக்ரந்தமென்று ஸந்தேகித்து ‘யுஷ்டம்-அஸமத்’ என்கிற பதங்களை முதன்மையாகக்கொண்ட க்ரந்தத்தில் ப்ரத்யகர்த்தானுஸந்தானமிருப்பதால் † ஆர்த்திகமாக மங்களாசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று ஸந்தேகத்தை பரிஹரித்துக்கொண்டார்கள்.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகாரணம்.

அயோதொ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா,

முன்பு பதங்களை வ்யாக்யானம்பண்ணப்போகிறவராக தொடக்கத்தில் ‘அய’ சப்தத்தை வ்யாக்யானிக்கிறார். “அத்ராயமதசப்த ஆனந்தரீயே பவதி” என்று. † “பதச்சேத: பதார்த்தோக்திர் விக்ரஹோ வாக்யயோஜனா, ஆக்ஷேபஸ்ய ஸமாதானம் வ்யாக்யானம்

ஐ (ஸூத்ரா)-ஸூத்ரங்களை அனுசரிக்கின்ற வாக்கியங்களால் எந்த இடத்தில் ஸூத்ரார்த்தம் வர்ணிக்கப்படுகிறதோ, தன்னால் சொல்லப்பட்ட பதங்களும் விவரிக்கப்படுகின்றனவோ, அதை பாஷ்யமென்று பாஷ்யத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

‡: (நம:ப்ரவர) - மிக்க சிறந்த குணங்களுக்கு முக்யமான ஆதாரமாக இருக்கிற வருக்கு நமஸ்காரம்.

† (பதச்சேத:)-பதங்களைப்பகுத்தல், பதார்த்தங்களை உரைத்தல், விக்ரஹம், வாக்யங்களின் யோஜனை, ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம்—என வ்யாக்யானம், ஐந்து விஷயங்களுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது.

† ஆர்த்திகம்—முன்பின் இருக்கிற அர்த்தஸந்தர்ப்பத்தால் ஏற்படுவது.

பஞ்சலக்ஷணம்.” என்றல்லவோ வ்யாக்யானத்தின் லக்ஷணம். இந்த ‘அய’’, ‘அத:’ என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்கவைகளல்ல. ஏனெனில், ப்ரயோஜனமில்லை. அஜ்ஞானம், ஸம்சயம், விபரீதநிச்சயம் இவைகளை நிவ்ருத்தி செய்வதற்கல்லவோ வ்யாக்யானம்! ஆநந்தாயத்திலும், ப்ரக்ருதத்தினுடைய ஹேதுபாவத்திலும் இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரவரித்தி இருப்பதால் இங்கு அக்ஞானமில்லை. இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் வேறு அர்த்தங்கள் இருந்தபோதிலும் முன் கூறப்பட்ட அர்த்தங்களையே முக்யமாக உணர்த்துவதில் பெரும்பான்மையாக ப்ரவரித்தியிருப்பதால் இங்கு ஸம்சயமும் மில்லை. ‘ஹ’ என்கிற சப்தத்தைக்கேட்பவனுக்கு ஸாஸ்திரிகளுள்ளு; வ்யக்தியில் ஸம்சயமுண்டாவதில்லைவன்றோ! அதிலேயே விபர்யமும் தூரத்தில் விலக்கப்பட்டதே—என்றால், இந்தக்கேள்விக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். ஆநந்தாய்ரூபார்த்த நிர்ணயமும், வ்ருத்தஹேதுபாவபரத்வநிர்ணயமும் பூர்வவ்ருத்தவிசேஷஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிப்பதால், அதன் ப்ரதீதி, இங்கு இல்லாமையால், ப்ரவரித்திப்ராசர்யமானது அபவாதமுள்ளதாக இருப்பதாலும், ‘அத:’ சப்தத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய அர்த்தங்களிலும் ‘எதத்’ சப்தத்திற்கு ‘எததுக்தம்பவதி’ இது முதலிய வாக்யங்களில் கூறப்போகிற அர்த்திலும், எல்லாவேற்றுமைகளுடைய அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிற தவிலந்தமான ‘இத:’ இது முதலிய இடங்களில் ஐந்தாம்வேற்றுமைப் பொருளைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற பொருளிலும் ப்ரயோகம் காணப்படுவதாலும்,—ஸம்சய-விபர்யங்கள் உண்டாகலாம். அதைப்போக்குவதற்காக அய, அத: என்கிற சப்தங்களுக்கு வ்யாக்யானம் செய்வது பொருத்தமென நினைத்து அவைகள் வ்யாக்யானிக்கப்படுகின்றன.

இந்த இடத்தில், அய சப்தத்துக்கு ‘அதிகாரம் அர்த்தம்’ என்று சொல்லுவது பொருத்தது; அதிகாரம் என்றால் ப்ரஸ்தாவம், அதாவது ப்ரக்ருதவிஷயம் என்றல்லவோ அர்த்தம். ஆகவே, ‘ப்ரஹ்மஜிஞ்ஞாணை ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது.’ என்றால், இது மந்தப்ரயோஜனமுள்ள வசனம். ஏனெனில்,—‘இது தொடங்கப்படுகிறது.’ என்று முதலில் சொல்லாமலேயே ஓர் விஷயத்தைத்தொடங்கின மாத்தர்தால் ‘இது தொடங்கப்படுகிறது.’ என்று தெரியவரும். சொல்லப்போகிற விஷயமானது, ‘இப்பொழுது சொல்லப்போகிறேன்.’ என்று சொல்லாமலேயே அருகிலுள்ளவனால் ‘இது சொல்லப்படுகிறது.’ என்றுதானே அறியப்படும்;—இது சொல்லப்படவில்லை.’ என்று அறிய முடியாதன்றோ?

அல்லது, ‘ப்ரஸ்தாவத்துக்கு யோக்யம்’ என்று அர்த்தம் சொல்வோம் என்றால், அப்பொழுதுகூட வ்யாயத்தெ ப்ரதிபாதிக்கிற ஸூத்ரத்துக்கு உபதேசத்தை ஞாபகப்படுத்துவதில் தாத்ரப்யம் இல்லையாதலால், யுக்தியாலேயே ‘ஆரம்பத்துக்கு யோக்யம்.’ என்று அர்த்தம் ஏற்படும். ஏனெனில், யோக்யத்வம் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை.

மேலும், ‘அத்யாஹாரத்தால் அதிகாரம்’ என்று பொருள்படுத்தலாம்; ‘ஆநந்தாயம் அர்த்தம்’ என்று சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் கூட ‘கர்த்தவ்யா’ (செய்யவேண்டும்) என்று அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறதே—என்றால், அப்படியல்ல. அத்யாஹாரத்தால் ‘அதிகாரம் அர்த்தம்’ என்று சொன்னாலும், அத்யாஹாரம் செய்த ‘அதிகாரம்’ என்கிற பதத்துக்கு அவ்வயம் ஒட்டாது. ‘ச யோக்யா’ என்றால் ‘ஸமுச்சயத்துக்கு யோக்யம்’ என்னும் அர்த்தம் எப்படி சப்தத்தால் சொல்லமுடியாதோ, அப்படியே ‘அய யோக்யா’ என்கிற இடத்திலும் ‘அதிகரிப்பதற்கு யோக்யம்’ என்று அர்த்தம் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் தான் மஹாபாஷ்யத்தில்—‘சப்தாநுசாஸனம் என்கிற சாஸ்த்ரம் அதிகரிக்கப்பட்டதெனத்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, ‘அதிகரிக்க யோக்யம்’ என்றில்லை. ‘அதிகரிக்கப்பட்டது’ என்பதுகூட பலிதார்த்தத்தைச்

* விபர்யம்—அந்யதாஞானம். கயிற்பைப்பார்த்து ஸர்ப்பமென்று எண்ணுதல்.

சால்லுகிறதேயன்றி வாசகிகோக்தி இல்லை. ஏனெனில், ச முதலியவைகளுக்கு யோதகத்வமே ஸ்வபாவம். இவ்விடத்தில் அதிக்ருதம் என்று அர்த்தம் சொன்னால் வையர்த்தம் சொல்லியாய்விட்டது. ஆனால், சப்தாதுசாஸந்தின் தொடக்கத் தோ அதிகாரம்—என்கிற அர்த்தமானது கதையில்லாமல் ஆசிரயிக்கப்பட்டது. பத்யம் ஆனதும் வேதாத்யயனம் செய்கிறவனால் அத்தயனம் செய்யவேண்டிய நிகமான வ்யாகரணத்துக்கு அஸாதாரணமான வருத்தவ்சேஷம் உண்டாவதில்லை என்றோ! இவ்விடத்திலோவெனில், ப்ரயோஜநமுள்ள வேறு அர்த்தம் கிடைக்கையில் அய சப்தத்துக்கு அதிகாரம் என்கிற அர்த்தத்தை ஆசிரயிப்பது அயுத்தம். யுத: சப்தத்துக்கு ஆநந்தர்யம் என்று அர்த்தம் சொன்னால் ஏற்படும் ப்ரயோஜநம் பிறகு சால்லப்படும். அய சப்தத்துக்கு மங்களம் வாச்யார்த்தம் அல்ல. ஆனால், சங்கநாதம் 'பால் காநால்கேட்ட மாத்தர்தில் அய சப்தம் மங்களத்தை உண்டுபண்ணும். அய பத்தத்துக்கு வேறு அர்த்தம் இருந்தபோதிலும், ஓங்காரத்தைப்போல் இதற்கும் மங்களம் வித்தம். ஏனெனில், அய சப்தம் ஓங்காரத்துக்கு ஸமமாகவன்றோ ஸம்ருதியில் சொல் லப்படுகிறது! §“ஓங்காரஸ்யாயஸப்தஸ்த்வாவேதேன ப்ரஹ்மண:புரா, கண்டம் பித்வா பிரியாதேன தஸ்மாந்மாங்களிகாவுபபென.” என்று—

அல்லது, அய சப்தம் மங்களவாசகம் என்று ஒப்புக்கொண்டாலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞா ஸை மங்களஸுபமாநது—என்று பொருள்பட்டு ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை புகழப்படுவதுபோ வாகும். ஆகவே, ஸூத்ரம் அர்த்தவாதம் என்று ஏற்படும்; ந்யாயபிந்ததத்வம் வித்திக் காது. ஜிஜ்ஞாஸாபதத்துக்கு இதை விசேஷணமாகக்கொள்ளாவிடில் 'மங்களம் பவதி' என்று வாச்யபேதம் ஏற்படும். ப்ரக்ருதமான அர்த்தத்தைவிட்டு வேறு அர்த்தம் சொல் லுவதும் சரியல்ல; அது ப்ரக்ருதத்தைக்காட்டிலும் இனி சொல்லப்போவது வேறு அர் த்தம் என்று தெரிவிக்கிறது; அதுவும் வேறுகல்பத்தை உபந்யவிற்கும் விவகஸ்யில் தான் காணப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோ என்றால், வேறு கல்பம் உபந்யவிக்கப் படாமையால் அது உபபன்னமாகாது. அய சப்தத்துக்கு வினைவப்பொருளாகக்கொண் ணுவதும் பொருந்தாது. ஏனெனில், வசந்வயக்கியானது ப்ரச்சப்ரதிவசநமாக இல்லை. அப்படியானால், 'கிம் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா கர்த்தவ்யா?' என்று கேள்வியிருக்க வேண்டும்; 'ஸா கர்த்தவ்யா?' என்று வேறொரு வாச்யத்தால் பதிலும் இருக்கவேண்டும். ஆனால், பதிலாக இங்கு ஒரு வாச்யத்தையும் காணோம்.

அய சப்தத்துக்கு முழுமையும் எனப்பொருள் கொண்டால், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை யானது முழுமையும் செய்யத்தகுந்தது—என்று அர்த்தம் ஏற்படும்; அதுவும் பொருந்தாது, ஏகதேசம் செய்யவேண்டுமோ!—என்ற ஸந்தேஹத்திற்கே இடமில்லையாதலால். இங்கு செய்யவேண்டியது மாத்தரம் ஸந்தேஹத்துக்கு இடமேயன்றி அதன் ஏகதேசமல்ல. இந்த ஸந்தேஹத்தைப்போக்கடிப்பதற்குத்தான் இருக்கிறது இந்த ஸூத்ரம். மேலும், அத: ஸப்தத்வ ஸம்பந்தமானது அய ஸப்தத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய பலவேறு அர்த்தங் களை நிவரணம் செய்கிறது. அத: ஸப்தமோவெனில் ப்ரக்ருதார்த்தத்தை ஹேதுவாகப் பராமர்சித்துக்கொண்டு, அய ஸப்தத்தினால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டு, ஸாமர்த்த்யத்தால் ஆகிப் தமான 'ப்ரஹ் ஜிஜ்ஞாஸா' பதத்தைப்பராமர்சித்திருது. அவ்விடத்தில் அய ஸப்தத்தால் உணர்த்தப் ப் அதிக்ருதத்வம் என்கிற அர்த்தத்தைப்பராமர்சிக்குமாகில், அப்பொழுது

§ (ஓங்கார) - ஓங்காரம், அத:ஸப்தம், இவ்விாண்டும் முன்காலத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் கண்டத்தைக்கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டன. ஆகவே, இவை மங்களகரமானவைகள்.

‘அதிக்குத் தவா’ அதிகாத்தவ்யா’ என்று ஹேதுவுக்கு ¹ ஸத்யாவஸிஷ்டத்வமான தோஷம் வரும். மங்களமானது ஸப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லையாதலால் வேறு பதத்தைப்பராமர்சிக்கும் யோக்யதை கிடையாது. அதற்கு வாச்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், அதற்கும், ப்ரக்ருதாபேக்ஷத்வத்திற்கும், கார்த்ஸ்யத்துக்குப் (முழுமைக்கும்) பூர்வபக்ஷயுத்திரோதமில்லையாகையால் அவைகள் ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கத்தகுந்தவையல்ல; அமங்கலத்வ, ப்ரக்ருதாபேக்ஷத்வ, அகார்த்ஸ்யந்தளால் பூர்வபக்ஷத்திற்கு உத்தராம் இல்லை யன்றோ! † நயஸூத்ரங்களும் விருத்தார்த்தத்தை நிரஸம் செய்வதில் நோக்கமுள்ளவைகள் ப்ரஸங்கவாத்யத்திலுள்ள ப்ரஸங்கமோ அதே வாக்யத்தில் ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கத்தகுதியுற்றதே. ‘கிம் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா கர்த்தவ்யா?’ என்னும் வாக்யம் முடிவுபெறாமலிருக்கையில், கிம்ஸப்தார்த்தமானது எப்படி ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கப்படலாம். ஆகையால், அப்யஸப்தமானது அத:ஸப்தபராமர்சயோக்யமான அர்த்தமுள்ளது—என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், அப்பொழுது அதிகாரம் முதலிய அர்த்தங்கள் பொருந்தாது.

ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸாமர்ச்யத்தினால் ஆக்ஷிப்தமாயும், பூர்வவ்ருத்தமாய் அந்தந்த வ்யாக்யாதாக்களால் அபிமானிக்கப்பட்டதாயுமுள்ள கர்மவிசாரத்திற்கு அத:ஸப்தத்தால் பராமர்சமானது இச்சிக்கப்படுமொகில், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு உபயோகமற்ற அர்த்தம் அத:ஸப்தத்தால் ஆக்ஷேபிக்கத்தகாது; உபயோகமுள்ள அர்த்தம்தான் அந்ததசப்தத்தால் ஆக்ஷேபிக்கத்தகுந்தது. ஆகவே, அதைப்பராமர்சிக்கிற அத:ஸப்தத்தால், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு உபயோகமாயிருப்பது பற்றி, அதற்குப்பூர்வபாவியான அர்த்தவிசேஷத்திற்கு உபஸ்தாபனம் ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் அப்யஸப்தத்துக்கு ஸ்வாரஸிகமான ‘ஆந்தர்யம்’ என்ற அர்த்தம் கிடைக்கையில், அஸ்வாரஸமாயும், விபலமாயுமுள்ள பல்வேறு அர்த்தங்களை ஸ்வீகரிப்பது பொருந்தாது. ஆகையால், அத:ஸப்தம்போல், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸாமர்ச்யம்கூட அப்யஸப்தத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய அர்த்தங்களை உணர்த்தும் தன்மையைத்தடுக்கும்.

இவ்விதம் வேறு எந்த அர்த்தமும் பொருந்தாது என்பதைக்காட்டிக்கொண்டு, அப்யஸப்தத்துக்கு ‘ஆந்தர்யம்’ என்கிற அர்த்தத்தையே ‘அத்ர’ என்று தொடங்கி உபபாதனம் செய்கிறார்.

‘அப்யஸப்தம் ஆந்தர்யார்த்தத்தில்’ என்று ப்ரதிக்கூறு. ‘அத்ர, அயம், ஸ்வதி’ என்கிற இம்மூன்று பதமும் அதற்கு உபபாதகம். அவற்றுள் ‘ஸ்வதி’ என்னும் பதத்தால் ஆந்தர்யத்தில் ஸ்வாரஸ்யம் ஸூசிக்கப்படுகிறது. அந்த ஸ்வாரஸ்யத்தை மாற்றுகிற † பூர்வவ்ருத்தாப்ரகிபத்தியை ‘அத்ர’ என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீலாஷ்பதகாரர் பரிஹரிக்கிறார்.

* ஹேதுவுக்கு ஸாத்யாவஸிஷ்டத்வமாவது—ஸாத்யஸந்தேஹாதின, ஸந்தேஹவிஷயத்வம், ‘பர்வதம் வந்த்ஹியையுடையது, வந்த்ஹியை யுடையதாயிருப்பதால்’,—என்பது போலுள்ளவை ஸாத்யஹேதுநிர்தேசஸ்தலங்கள்.

† நயஸூத்ரங்கள்—ந்யாயநிபந்தங்களான ஸூத்ரங்கள். இவை ஜைமிநி எழுதிய பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரங்களும், வ்யாஸர் எழுதிய ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களும். ந்யாயங்களாவன—ப்ரமாணங்களுக்கு யாதொரு பாதகமுமில்லாமல் ஸாதிக்கத்தக்க அர்த்தங்களை ஸாதிப்பதற்கு வேண்டிய யுக்திகள், அதாவது, ப்ரதிக்ஞா, ஹேது, உதாஹரணம், உபநய, நியமனம், என்கிற பார்த்தாநுமான ப்ரயோஜனங்களான பஞ்சாவயவவாக்யங்கள். இவைகளில் சிலவற்றை மூலமாகக்கொண்டு ஸூத்ரங்கள் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பதால் நயஸூத்ரங்களு என்று சொல்லப்படுகின்றன.

† பூர்வவ்ருத்தாப்ரகிபத்தி - என்றால் இதற்குமுன் நேரவில்லை என்கிற ஜ்ஞானம்.

‘அத்ர’—வேதத்தின் உத்தரபாகவிசாரஸுபமான ப்ரஹ்மமாமஸையின் முதல் ஸூத்ரத்தில்—என்று இந்தப்பதத்திற்கு அர்த்தம். ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸாமர்யத்தால் பூர்வபாகத்தின் விசாரஸுபமான வ்ருத்தவிசேஷம் ஆகேஷிக்கப்பட்டது என்று கருத்து ‘அயம்’—வேறு ஹேதுவை அபிப்ராயங்கொண்டு இந்தப்பதத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்த அயஸுப்தம்—அயஸுப்தாநுஸாஸநம், அயு யோகாநுசாஸநம் முதலிய ஸூத்ரங்களிலுள்ள அயஸுப்தத்தைக்காட்டிலும் வேறு—என்று அர்த்தம். இதனால் பக்கத்தில் அத:ஸுப்தத்தை யுடைய இந்த அயஸுப்தம்—என்று சொன்னது போலாகிறது. இந்த அர்த்தம் வேதாந்த ஸாரத்திலன்றோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் கண்டோகதமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது! ப்ரக்ரு தத்தைப்பராமர்சிக்கு அத:ஸுப்தத்தால் பூவவ்ருத்தமானது சொல்லப்பட்டது,—என்று கருத்து. இவ்விதம் ஒன்று சேர்ந்த இவ்விதம் பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தால், ஸாமந்ய மாய் சொல்லப்பட்டு,விசேஷமாய் ஆகிப்பதமான பூர்வவ்ருத்தம் லித்தித்தது. ஆகையால், ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு அபவாதகமான பூர்வவ்ருத்தாபிரதிபத்தி இல்லை. எனவே, அயஸுப்தம் ‘ஆநந்தர்யம்’ என்கிற அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தம். இவ்விதம் அயு சப்தத்துக்கு—உத்தரபாகவிசாரத்தின் முதல் ஸூத்ரத்தை அடைந்திருப்பதையும், அத: ஸுப்தத்தை அருகில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதையும், ஆநந்தர்யம் என்கிற அர்த்தத்தில் இருக்கும் ஸ்வாரஸ்யத்தையும் காட்டுகிற, ஆநந்தர்யத்துக்கு உபபாதங்களான, ‘அத்ர, அயம், ஸ்வதி’ என்னும் பதங்களாலேயே இந்த முதல் ஸூத்ரத்தில் கதியில்லாமல் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியதாயிருந்த மற்றைய அர்த்தங்களுக்கு அநாதரவு பலித்தது.

இனி, ‘அத: ஸுப்தோ வ்ருத்தஸ்ய ஹேதுபாவே’ என்று தொடங்கி அத:ஸுப்தத்தை வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார்.

‘வ்ருத்தஸ்ய’ என்றதால் † ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ‘ஹேதுபாவே’ என்று ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம். இது ப்ரதிக்கை. இவ்விடத்திலும் ‘அத்ர, அயம், பவதி’ என்று ‡ அநுஷங்கிக்கப்பட்ட மூன்று பதமும் உபபாதகம். ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யயம், இவ் விரண்டும் இப்பொழுது சொன்ன அர்த்தத்தில் நோக்குள்ளவைகள் என்கிற ப்ரவிர்த்திப்ரா சர்யமானது ‘பவதி’ சப்தத்தால் காட்டப்பட்டது. ‘அத்ர’ என்பதற்கு முன்போலவே அர்த்தம் இதனால் வ்ருத்தவிசேஷமும், அதற்கு ஹேதுவ்யோக்யதையும் ஆகிப்பதாயிற்று. அந்த யோக்யதையும் சிக்ரத்தில் வெளியாகப்போகிறது. ‘அயம்’ ஆநந்தர்யார்த்தத்தில் ஸ்வாரஸ்யமாகி அயு ஸுப்தத்தை முதலில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இத னால் வ்ருத்தஸாமர்யம் ஆகிப்பதாயிற்று.

அயு ஸுப்தத்தின் அர்த்தநிரணயமானது, ‘அத: ஸுப்தத்தின் அர்த்தநிரணயத்தை ஆபேக்ஷிப்பதாலும், அத:ஸுப்தத்தின் அர்த்தநிரணயமானது அயு ஸுப்தத்தின் அர்த்த

† ப்ரக்ருதி-ப்ரத்யயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பதம். அதாவது பகுதி. அத: என்னும் சப்தத்தில்—‘இதம்’ என்கிற பதம் ப்ரக்ருதி. அதன்மேல் ‘தவதி’ என்கிற ப்ரத்யயம் (விசுதி) ஸுப்தாநுசாஸந்தால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவதிப்ரத்யயம் வ்ரும்பொழுது ப்ரக்ருதியாயுள்ள ‘இதம்’ சப்தம் முதலில் அ என்று ஆதேசம் பெற்று ‘அத:’ என்று மாறுகிறது. இங்கு ‘வ்ருத்தம்’ என்பது ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம்; ‘ஹேதுபாவம்’ என்பது தவதிப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம்.

‡ அநுஷங்கமாகுவது—ஒருமுறை ஓரிடத்தில் அந்வயித்த பதத்தையே ப்ரயோஜனத் தை விரும்பி மறுமுறை மேலுள்ள வாக்யத்திலோ, பதத்திலோ சேர்ப்பது.

நிர்ணயத்தை ஆபேக்ஷிப்பதாலும் † அந்யோந்யாச்சரயதோஷம் வருமேயென்றால்,—அப்படியல்ல. அயுஸப்தத்திற்கு ஆநந்தர்யத்திலுள்ள ஸ்வாரஸ்யமானது அத:ஸப்தார்த்தநிர்ணயத்தை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இவ்விதமே, அத:ஸப்தத்தின் வருத்தலோதுபாவபாத்வமான ஸ்வாரஸ்யமும் அயுஸப்தார்த்தநிர்ணயத்தை எதிர்பார்க்குமில்லை. அயுஸப்தமானது தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அருகிலுள்ள வேறுபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் ஆநந்தர்யத்தையே சொல்லுகிறது. அப்படியே அத:ஸப்தமும் தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், அதோடு சேர்ந்த மற்றொரு பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் வருத்தார்த்தலோதுவத்தை உணர்த்துகிறது—என்பது ‘பவதி, அயம்’ என்கிற இவ்விரண்டு சப்தங்களாலும் நன்கு காட்டப்பட்டதாகிறது. இவைகளும் † அப்யுச்சயயுக்திகள். ‘அத்ர’ என்னும் பதத்தால் குறிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதத்தின் ஸாமர்த்த்யத்தாலேயே இரண்டு பதங்களுக்கும் முன் சொல்லிய அர்த்தபரத்வம் விரித்திப்பதால். ஆதலால், தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், பக்கத்திலுள்ளபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபத ஸாமர்த்த்யத்தாலும் அயுஅத:ஸப்தங்களிரண்டும் எப்படி அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதே அர்த்தத்தையுடையவைகள் என்பதனால் தோஷமில்லை.

அயு அத:ஸப்தங்களிரண்டில் ஒன்று போதுமென்பதும் ஸரியல்ல. என்னில், அநந்தரகாலத்தை உபஸ்தாபிக்கிற அயுஸப்தமானது, நடந்தேற்போகிற ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதத்திற்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது; அத:ஸப்தமானது முன் நடந்திருக்கிற கர்மஜிஜ்ஞாஸாபதத்திற்கு ஹேதுவாவத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகவே, பர்யாயத்வம்(ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துதல்)என்பது அள அத:ஸப்தங்களுக்கு இல்லையாதலால் இவ்விரண்டில் ஒன்றுபோதுமென்பது தகாது. மேலும், * ப்ரதிஞ்ஞாஹேதுரூபமாக இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரயோஜனம் வேறுபட்டிருக்கிறது. ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதம் செய்யத்தகுந்தது—என்ற மல்வோ ப்ரதிஞ்ஞா என்றால் அப்படியல்ல. ‘ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா’ என்று தர்மியைநிரிதேசித்தார். அயு என்று ஸாத்யதர்மத்தைக் கூறியபடி கர்த்தவ்யதாமாத்தர்ம ஸாத்யதர்மமல்ல. ஆநந்தர்யத்வவிசிஷ்ட கர்த்தவ்யத்வமே ஸாத்யதர்மம். இவ்வாறாக, அயுஅத:ஸப்தங்களிரண்டுக்கும் ‘ப்ரதிஞ்ஞா ஹேது’ என்கிற அர்த்தலேதத்தால் விபாகம் ‘அயுஅதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா’ என்கிற இடத்திலும் ஸமாநம். இப்படி அர்த்தங்களின் வேறுபாட்டை விவக்ஷிக்க வில்லையாதலால், அயு யோகாதுஸாஸநம், அயுஸப்தாதுஸாஸநம்? முதலிய இடங்களில் அத:ஸப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை.

மேலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா பதஸாமர்த்த்யத்தால் ஆக்ஷிப்தமானதால் மனதில் ஊன்றியுள்ள கர்மவிசாரத்திற்கு ஹேதுபாவமானது அத:ஸப்தத்தாலேயே அறியத்தக்கதாகிறது; ஆகவே, அயுஸப்தத்தால் என்ன ப்ரயோஜனம்?—எனில், அப்படியல்ல. அயுஸப்தமானது

† அந்யோந்யாச்சரயம்:—இது ஒரு விதமான வாக்கியார்த்ததோஷம். இது இரண்டுவிதம். அவைகளாவன:—உபபந்தன அந்யோந்யாச்சரயம். ஜ்ஞபந்தன அந்யோந்யாச்சரயம். இரண்டு வாக்கியார்த்தங்களும் அந்யோந்யம் (ஒன்று மற்றொன்றை) தவறாமல் அபேக்ஷிப்பதால் (அந்யோந்யாபேக்ஷாரூபமான ப்ரதிபந்தத்தால் வாக்கியார்த்தஜ்ஞானமாவது, வாக்கியார்த்தத்தின் உபபந்தியாவது இல்லாமல் போவது.)

† அப்யுச்சயயுக்திகள் - அதிகமான யுக்திகள். அப்யுச்சயபதம் ‘கூட’ என்னும் அர்த்தத்தில் சாஸ்த்ரகாரர்களால் உபயோகிக்கப்படுகிறது.

* ப்ரதிஞ்ஞாஹேதுரூபம் - ‘ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதம் செய்யத்தகுந்தது’ என்பது ப்ரதிஞ்ஞாவாக்யம். ‘கர்மவிசாரம் முந்தி நடந்திருப்பதால்,’ என்பது ஹேதுவாக்யம். (ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா கர்த்தவ்யா, கர்மவிசாரஸ்ய பூர்வவருத்தத்தவா.)

ஆந்தர்யஸுபார் தத்ததின் மூலமாய் வருத்தமானகர்மவிசாரஸுபஹேதுவுக்கு வேறு சாஸ்த்ரச் சுவணத்தினால் விலக்கத்தைக்கருதாமையைக் காண்பிக்கிறது. இதனால் வேதாந்தச் சுவணத் துக்குமுன் வேறுசாஸ்த்ரங்களைக்கேட்காமல் ஸம்பாதிப்பது அசக்யமாதலாலும், சாஸ்த்ரார் த்ரங்கள் அஸமயத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், சாஸ்த்ரார் த்ரங்களை அபேக்ஷித்துவாத் தக்க நித்யாரித்யவஸ்துவேகா திகளுக்கு பூர்வவ்ருத்தித்வநிராஸம் பஸித்ததாகும்! ஆனால் முன் நடந்த ஏதோ ஒன்றை பூர்வவ்ருத்தம் என்று சொல்லக்கூடாது. சொன்னால் ஸ்ரீ அதிப்ரஸங்கம் வரும். ஆகையால், இனி வரப்போகிற ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்கு உபயோகமாய் எந்த பூர்வவ்ருத்தம் இருக்கிறதோ அது அப்யஸித்தத்தினால் உபஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

சாஸ்த்ரார் த்ரச் சுவணரைபேக்ஷ்யம்போல ஹேதுத்வமும் அந்த வஸ்துஸாமர்த்த்யத்தி னாலேயே விரித்திக்கையில் அது: ஸித்தத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்?—என்றால், அப்படியல்ல. அத:ஸித்தமானது அப்யஸித்தத்தால் ஆகேக்ஷிக்கப்பட்டுள்ள ஹேதுவின் அவித்தி சங்கையை பரிஹரிப்பதற்கு மிகவும் அவச்யமானது. ஸ்ரீஹேதுவோ விரித்தமாயிருக்கிறது. ஸித்தகாரர் அபிராயப்பட்டிருக்கிற அந்த விசிஷ்டஹேதுவினுடைய விசேஷண, விசேஷ்யமாச்சங்களைச்சார்ந்த அவித்திசங்கையும், அதன்பரிஹாரமும் மேலே காண்பிக்கப் பட்டபோகிறபடியால் இந்த அப்யஸித்தங்களிரண்டும் மிகுந்த ப்ரயோஜனமுள்ளவை.

ஹாஷுட:—

சுயீ தவாஜ்ஜஸபிரஹ்மவெஷஸுசுயி மதாஜ்ஜஸபிரஹ்மவெஷஸு
கஜேஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா
வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா
வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா வஜ்ஜாமதயா

வ்யாகரணம் முதலிய அங்கங்களோடும், உபநிஷத்தாகிற ஸ்ரீர ஸோடும் கூடிய வேதங்களை அப்யஸித்தம்செய்து, கர்மவிசாரம் பண்ணி, கேவல கர்மங்கள் அல்பமாகவும் அஸ்யிரமராகவுமுள்ள பலனையே கொடுப்பவைகள் என்றும் அறிந்து, மோக்ஷத்தில் அவி லாஷம் பிறந்திருக்கிற சேதநனுக்கு அகந்தமாயும், ஸ்யிரமராயு மிருக்கிற பலனை வினைக்கும் ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையன்றோ அகந்தரம் உண்டாவது.

க்ருத்ப்ரகாசிகை:—‘அத்ர’ என்கிற பதத்தால் ஸித்திக்கப்பட்ட ‘ப்ரஹ்மஜ்ஜினாஸா’ பதத்தின் ஸாமர்த்த்யத்தினால் விரித்தமான ஸ்ரீ வ்ருத்த, ஸ்ரீ வ்ருத்திவ்யமாணங்களுக்கும், அவ் விரித்தத்துக்குமுள்ள ஹேதுஹேதுமத்பாவத்தையும் விவரித்துக்கொண்டு முன்சொன்ன ஆந்தர்யத்தை நிரூபணம்பண்ணுகிறார் ‘அதித’ என்ற வாக்யத்தால்.

† ஹேது விசிஷ்டமாயிருப்பதாவது - வ்ருத்தஸ்ய கர்மவிசாரஸ்ய அல்பஸ்திர பலத்வாத் - என்று விசிஷ்ட ஹேதுஸ்வரூபநிர்தேசம்.

ஸ்ரீ அதிப்ரஸங்கமாவது - அலக்ஷ்யத்தில் லக்ஷணஸத்தை (இருப்பது) அல்லது நிய மத்துக்குத்தவறுதல்.

ஸ்ரீ வ்ருத்தம் - நடந்த விஷயம்.

† வ்ருத்திவ்யமாணம் - நடக்கப்போகிற விஷயம்.

“கர்மக்ஞான” சபத்தந்தால் வ்ருத்தம் கூறப்பட்டது. “ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” பதத்தால் வர்த்திவ்யமாணம் சொல்லப்பட்டது. “அல்பாஸ்திரபல, அநந்தஸ்திரபல—” என்னும் இவ்விரண்டு சப்தங்களால் ஹேதுஹேதுமத்பாவம் காண்பிக்கப்பட்டது. “கேவல” சப்தத்தால் ப்ரஹ்மக்ஞானபூர்வகமாயுள்ள கர்மாவை விலக்குகிறார்.

கர்மஞ்ஞானம்தான் பூர்வவ்ருத்தம் என்பது எப்படி?— அந்தத்ஸ்வநிரபலப்ராப்திதான் எப்படி உண்டாகும்?— என்று ஸந்தேஹம் உண்டானால், ‘அதித’ என்று தொடங்கிய பதத்தால் விவரிக்கிறார். ‘ஸபிராஸ்கவேத’ என்கிற சப்தத்தால் முழுவேதத்தின் அப்பயமும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது; வ்யாயாநபௌர்வாப்யத்துக்கு ஹேதுமான ‘வ்யாயாக்யேய - க்ரந்தத்தின், ஶீ பௌர்வாப்யநியமமும், இரண்டு பாகங்களும் சேர்ந்து ஒரே ப்ரபந்தம் என்பதும் இந்த சப்தத்தாலேயே ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ‘ஸாங்க’ சப்தத்தால் அந்தத்ஸ்வநிரபலத்துக்கு ஶ்ரீ ஆபாத்ப்ராதிதியை உண்டுபண்ணுவதில் காரணத்வம் காட்டப்பட்டது. *‘க்ருஷ்ணபக்ஷே ததாங்காரி, உபநீயது ய: ஸிஷ்யம் வேதமத்யாபயேத் த்விலஜ: ஸகல்பம், ஸரஹஸ்யஞ்ச தமாமசார்யம் ப்ரசக்ஷதே.’’ இதுமுதலான வசனங்கள் ‘அதிதஸாங்கஸரி ஶஸ்கவேதஸ்ய’ என்கிற இடத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டுள்ளன. இவ்விதம் ‘அதித’ என்று தொடங்கப்பட்டு, ஆறாம் வேற்றமையிலுள்ள இரண்டு விசேஷணங்களால் ‘ப்ரஹ்மஜிஞ்ஞாஸா’ பதத்தின் ஸாமந்த்யத்தால் பாதுகாக்கப்படும் அஃஅத: ஸப்தங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள அதிகாரி விசேஷம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மங்களை நன்றாய் அறிந்தவனும், ஸாம்ஸாரிகபலன்களில் நிரீவேதம் அடைந்தவனும், அந்தமாயும், ஸ்விதாமாயிருக்கிற பலத்தை அடையவிரும்புகிறவனுமான சேதனனன்றோ சாஸ்வதிரத் திற்கு அதிகாரி.

“அநந்தஸ்திரபலப் பரமஜிஜ்ஞாஸா.”

அளவற்றதும்; சர்வதமாயுமுள்ள பலருபமான ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பம்—என்று அர்த்தம். அந்நதஸ்திரபலத்வம் என்பது ஐஜ்ஞாஸைக்கு விசேஷணமாலால், ஐஜ்ஞாஸைக்கு அத்தன்மை ஆதமங்களால் உண்டான விவேகத்தின் மூலமாய்,—என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

“அந்தரப்பாலீ” —என்னும் பத்ததால், ‘அய்யஅத்’ சப்தங்களால் கிடைத்துள்ள ஹேதுவின் சாஸ்த்ரந்தர + நைபேக்யம் விவகழிக்கப்பட்டது. கர்மவிசாரத்திற்குப் பிறகு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது—என்பதில், கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரங்கள் என்னும் நிர்ணயத்துடன் கூடிய அந்தஸ்திரபலத்தின் ஆபாதப்ரதீதி—என்பது விசிஷ்ட ஹேது. அத:சப்தத்தால் வ்ருத்தமான கர்மவிசாரத்துக்கு ஹேதுத்வம் சொல்லப்பட

¶ வ்யாக்யேயம் - வ்யாக்யாநம் செய்யத்தஞ்ந க்ரந்தம்.

₹ பெள்வாபர்யம் - முன்னும் பின்னுமாயுள்ள வரிசைக்ரமம்.

§ ஆபாத் பரநிதி யாவது மேலெழுந்தவாரியாக உண்டாகும் ஸம்சயவிபர்யயஸஹ
மாண ஜ்ஞானம்.

* (க்ருஷ்ணபக்ஷ) க்ருஷ்ணபக்ஷத்திலும் அவ்வாறே வேதாங்கங்களும் கற்கத் தகுந்தவைகள். எந்த ப்ராஹ்மணன் உபநயம் செய்துவைத்து சிஷ்யனுக்கு கல்பத் துடனும், ரஹஸ்யமான மந்த்ரங்களுடனும் அத்யயம் செய்து வைக்கிறாரே அவனே தான் ஆசார்யன் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

† நாரபேக்யம் - மற்றொன்றை எதிர்பாராதிருத்தல்.

டிருப்பதாலும்,—கர்மவிசாரமானது † ஸாங்க வேதாத்யயனத்தால் உண்டான அநந்தஸ்திர பலாபாதப்ரதீதியை முன்னிட்டு வருவதாலும்,—‘அடிக்கடி செய்யவேண்டும்’ என்கிற விதி முதலியவைகளால் கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரமான பலனுள்ளவைகள் என்கிற எண்ணத்துக்குக்காரணமாயிருப்பதாலும் இது விசிஷ்டவேது. இத்தன்மையுள்ள விசிஷ்டவேதுவானது—“அதிகதால்பாஸ்திரபலகேவலகர்மஜ்ஞானதயா ஸஞ்ஜாதமோக்ஷாபிலாஷஸ்ய” என்னும் பதங்களால் சொல்லப்பட்டது.

இங்கு ‘அதிகத’ என்கிற பதத்தால் கர்மாக்கள் பலத்தின் மூலமாய் ஒதுக்குவதின் பொருட்டு அறியத்தக்கவைகள்—என்பது கண்டோக்தமாயிற்று. ஸ்வரூபத்தால் க்ரஹிப்பதற்காக அறியத்தக்கதென்பதும் கூட கர்மவிசாரத்தின் பூர்வவ்ருத்தத்தவத்தில் வேது; அபேக்ஷிதமான கர்மஸ்வரூபத்தின் ஞானமும், கேவல கர்மாக்களுக்கு அல்பாஸ்திரவ பலஜ்ஞானமும் கர்மமீமாண்ஸயினால் நிச்சயிக்கத்தக்கது;—என்றமல்லவோ மேலே சொல்லப்போகிறார். அந்த கர்மஸ்வரூபஜ்ஞானம் முதலியவைகளில் கர்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தால் உபாதேயங்கள்—என்கிற ஜ்ஞானம் அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதியில் உள்ள பங்கியது. உபாயம், அதன் இதுகர்த்தவ்யதாலிசேஷங்கள், இவைகளோடு கூடவேயன்றே அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி—என்பதால் விசிஷ்டவேதுவில் அந்தர்பாவமும், மேல் க்ரந்தத்தின் அவ்ரோதமும் விர்த்திக்கிறது.

ஆனால், கர்மவிசாரம் ப்ரஹ்மவிசாரத்திற்கு நிரபேக்ஷவேதுவாயிருக்குமாயின்,—கர்ம விசாரம் செய்த யாவராலும் ப்ரஹ்மமானது விசாரிக்கப்படவேண்டுமாதலால், ஸ்வர்கார்த்தமான கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பவர்களே இல்லாமற்போக நேரிடுமே—எனில், அப்படியல்ல. ஏனென்றால், மீமாண்ஸையைக்காதால் கேட்காமலிருந்தபோதிலும், உபாத்யாயர் முதலியவர்களின் வசந்தினால் எவர்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஸ்வர்கார்த்தமான கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பதில் விரோதம் கிடையாது. மீமாண்ஸையைக்கேட்டும் எவர்கள் ஸ்வர்கத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களோ அவர்களுக்கு அந்ருஷ்டதோஷத்தாலும், அஸமினமான வ்யாக்யானங்களைச்செவியுற்று மோக்ஷத்தில் விருப்பமில்லாமை ஸம்பவிப்பதாலும்.

ஸாங்காத்யயனம் கர்ம விசாரத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தமாகில் ஸாங்கவேதாத்யயனம் செய்த எல்லோராலும் கர்மாவானது விசாரிக்கப்படவேண்டியதாகும்; ஆனால், அப்படிச்செய்யப்படுவதில்லை. வேதாத்யயனம் செய்திருந்தபோதிலும், அநேகர் கர்மமீமாண்ஸாச்ரவணமில்லாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு கர்மவிசாரம் இல்லாதிருப்பது அந்ருஷ்டம், தேசம், காலம் முதலியவற்றின் வைகுண்யத்தால் ஏற்படுகிறதே தவிர ஸாங்காத்யயனத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தம் இல்லாமையால் அல்ல;—என்றாலும், அது இவ்விடத்திலும் ஸமானம். அப்படியே ஸாதநசதுஷ்டயம் முதலானது விர்த்தித்திருந்த போதிலுங்கூட ப்ரஹ்மவிசாரத்தை அறியாதவர்களாகவே அநேகர் காணப்படுவதால், ஸாதநசதுஷ்டயம் முதலியவற்றிற்கு ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக்குறித்து நியமேன காரணத்தவம் எவ்விதம் பொருந்தும்?—என்று சோத்யம் ஏற்பட்டால், அதற்கு பூர்வவ்ருத்தவாதிகள் கூட அந்ருஷ்டம் முதலியவற்றின் ‘வைகுண்யத்தால் தோஷமில்லை’ என்று பரிஹரிக்கவேண்டியவரும். அதுவும் இங்கு ஸமானத்தான். ஆகவே, பரிஹரிக்கமுடியாத வேறு தூஷணங்கள் அவர்களுக்கு அதிகம். ஆகையால், பாஸினை செய்வதற்குக்குயவன்போல், ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்கு கர்மவிசாரம் அவச்யம் முன்பாகவே இருந்து தீரவேண்டும். ந்ருஷ்ட

† வேதாங்கங்கள் ஆறு :—சிக்ஷை, வ்யாகரணம், ச்சந்தஸ், நிருத்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம்.

டாத்தருஷ்டப் ப்ரதிபந்தம் இல்லாத புருஷனுக்கு ஸமீகீரமாயுள்ள கர்மவிசாரம் ப்ரஹ்ம விசாரத்திற்கு புஷ்கலமான காரணமாகிறது. ஆதலால், ஒரு தோஷமுமில்லை.

இவ்வீதம் அய்ய அத:ஸப்தங்களின் அர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

லாஷ்யம்:—

வ்ருஷ்டனொ ஜிஜ்ஞாஸா வ்ருஷ்டஜிஜ்ஞாவா | வ்ருஷ்டண ஊதி
கூடூணி ஷஷ்டி | 'கூதூடகூடூணொ: கூதி' ஊதி விஸெஷவிடா
நாச | யஷ்டி, வ்ருஷ்டாவாநாநூவரிமூ ஹெவி ஜிஜ்ஞாவாயா:
கூடூவெகஷக்செந கூடூடூசுவவிலி | தயாவி, ச்ருக்சேவத:
பூவாநாவிடாநிகவெஷுவ மூஷ்டூசுவாசு கூடூணி ஷஷ்டி: மூ
ஷ்டுதெ | நவ || 'பூதிவடிவிடாநா ஷஷ்டி ந வடிவூதெ' ஊதி
கூடூணி ஷஷ்டூ: வடிவாநிவெய: ஸஜ்ஜீய:; 'கூடூநாமா வ
ஷஷ்டிவடிவூதெ' ஊதி பூதிபூவவவடிவாசு

ப்ரஹ்மத்தை அறிய வேண்டுமென்ற இச்சை ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை. 'ப்ரஹ்மண:' என்று கர்மார்த்தத்தில் ஷஷ்டி வந்திருக்கிறது. 'கர்த்தருகர்மணோ:க்ருதி' என்று விசேஷித்து ஷஷ்டியை விதித்திருப்பதால், ஸம்பந்தஸாமான்யத்தை பரிசுரஸித்தானும், ஜிஜ்ஞாஸையானது கர்மாவைக்கருதுவதால் இந்த ஷஷ்டிக்கு கர்மார்த்தத்வம் ஸித்திக்கிறது. ஆகிலும், ஆகேஷபத்தால் கிடைப்பதைவிட ஆபிதானிகமே க்ரஹிக்கத்தக்கதாதலால் கர்மணி ஷஷ்டி க்ரஹிக்கப்படுகிறது. 'ப்ரதிபதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஷஷ்டியானது ஸமாஸத்துக்கு விஷயமாவதில்லை' என்பதால், கர்மணி ஷஷ்டிக்கு ஸமாஸத்தில் நிகேதம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. ஏனெனில், 'க்ருத்யோகாச ஷஷ்டி ஸமஸ்யதே' என்று † ப்ரதிப்ரஸவம் ஸம்பவிப்பதால்.

க்ருதப்ரகாசிகை:—பிறகு 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' பதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லவிரும்பி அது ஒரே பதமாவதற்கு ஸமாஸம் காரணமாதலால் முதன்முதல் ஸமாஸார்த்தத்தை நிரூபிக்கிறார், 'ப்ரஹ்மண:' இது முதலிய வாக்யத்தால். † கர்மத்வகாரணத்வாதி-ஸம்பந்த விசேஷங்களில் மற்றைய விபத்திகள் 'கர்மணித்வதீயா' முதலிய ஸூத்ரங்களால் விதிக்கப்

¶ 'ப்ரதிபதவிதாநாச ஷஷ்டி ந ஸமஸ்யதே இதி வத்தவ்யம்.' இது காத்யாயநருடைய வார்த்திகம். (இதற்குப்பொருள்) ஒரு ஸூத்ரத்தில் ஆதூர்விவிசேஷத்தோடு ஒருவார்த்தை எடுக்கப்பட்டு அதின் ஸம்பந்தத்தால் ஷஷ்டி விதிக்கப்பட்டால் அந்த ஷஷ்டியைப்பதங்களுக்கு ஸமாஸம் கிடையாது. விக்ரஹவாக்யம் மாதாமே.

† ப்ரதிப்ரஸவம் - அபவாதத்துக்கு அபவாதம்.

‡ காரகவிபக்தி ரீ—1. கர்த்துவம், 2. கர்மத்வம், 3. காரணத்வம், 4. ஸம்பாதாநத்வம், 5. அபாதாநத்வம், 6. அதிகாரணத்வம். (சேஷே ஷஷ்டி. இதுகாரகமல்ல.)

பட்டுள்ளன. ‘ஷஷ்டி சேஷே’ என்னும் ஸூத்ரத்தால் ஸம்பந்தஸாமான்யத்தில் ஷஷ்டி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அந்த ஷஷ்டிக்கு ஸாமான்யவிஷயத்வத்தை சங்கித்து கர்மவிஷயத்வம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் பொதுவாக ஸமாஸமானது அநேக விபக்திஸாதாரணமாயிருப்பதால், விபக்தியந்தரஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காக இங்கு அவைகளுக்கு அனுபபத்தியை நினைத்துக்கொண்டு விக்ரஹவாக்யத்தைக்காட்டுகிறார் ‘ப்ரஹ்மணேஜ்ஜ்ஞாஸா’ என்று. சதுர்த்தியை (நான்காம் வேற்றுமையை) எடுத்துக் கொண்டால் ப்ரயோஜனம் கிடைத்தபோதிலும்,—ப்ரகருதிவிக்குதிபாவம் இல்லாத இடத்தில் சதுர்த்தி ஸமாஸம் வரக்கூடாதாகையால், அதை எடுக்கவில்லை.

‘ஸப்தமீ’ என்று யோகவிபாகத்தால் ‘ப்ரஹ்மணி ஜிஜ்ஞாஸா’ என்று ஸமாஸம் வந்தாலும், ப்ரஹ்மத்துக்கு விஷயத்வம் தான் வித்திக்குமே ஒழிய ப்ரயோஜனத்வம் வித்திக்காது. ஆகவே, ஸப்தமீபை (ஏழாம் வேற்றுமையை) எடுக்கவில்லை.

‘‘சங்குலயா கண்ட:’ என்பதுபோல் த்ருதியா - (மூன்றாம் வேற்றுமை) ஸமாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் விஷயத்வம், ப்ரயோஜனத்வம், இரண்டும் வித்திக்காதென்று கருத்து.

‘ப்ரஹ்மண:’ என்கிற இந்த ரூபம் பஞ்சமீ (ஐந்தாம் வேற்றுமை) ஷஷ்டி (ஆறாம் வேற்றுமை) இரண்டுக்கும் ஸமானமாகயிருப்பதாலும், ஷஷ்டிக்கு அநேக அர்த்தங்கள் இருப்பதாலும், அதன் நிர்ணயத்துக்காகவும் ‘ப்ரஹ்மண இதி’ என்று சொல்லுகிறார். எந்த விதியினால் இந்த விபக்தி வருகிறது?—என்றால், ‘கர்த்துகர்மணே:’ என்று சொல்லுகிறார்.

ஷஷ்டியானது கர்த்துகர்மா இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயிருத்தபோதிலும், தாப்யர்த்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கே ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாகர்த்துவம், ப்ரஹ்மத்துக்கே கர்மத்வம் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் ‘ப்ரஹ்மண இதி கர்மணிஷஷ்டி’ என்று சொன்னார். கர்மணி ஷஷ்டியை ஸ்வீகரித்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு விஷயத்வம், ப்ரயோஜனத்வங்கள் வித்திக்கும்.

இப்படியானால், ஸம்பந்தஸாமான்ய பரிசுரஹசங்கா விஷயமான ‘யத்யபி’ என்று தொடங்கப்படும் பாஷ்யயத்துக்கு உத்தானம் எவ்வாறு பொருந்தும்?—இதோ பதில்சொல்லுகிறோம். ஸம்பந்த ஸாமான்யத்தை அங்கீகரித்தபோதிலும், ஜிஜ்ஞாஸாபதத்தின்ஸாமர்த்த்யத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு கர்மத்வம் வித்திப்பதாலும்,—பரம்பரையாக ஸம்பந்தம்பெற்ற—† உபாய, ‡ உபாஸக, ‘‘ப்ரதிபந்தம் முதலியவைகளுக்கும் ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் வித்திப்பதாலும்,—ப்ரதிபதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஷஷ்டிக்கு ஸமாஸநிஷேதம் இருப்பதாலும்,—அங்கே ஸாமர்த்த்யத்தால் ஷஷ்டிக்கு கர்மார்த்தத்வவித்தியையும், ப்ரஹ்மாநுபந்திகளுக்குங்கூட ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வவித்தியையும் ‘யத்யபி’ என்பதால் சங்கிக்கிறார்.

‘ஸம்பந்தஸாமான்யபரிசுரஹே’ என்னும் இடத்தில் ‘பரி’ என்கிற உபஸரகபலத்தால் ப்ரஹ்மாநுபந்திகளுக்குங்கூட ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வவித்தி ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. பரித: (நாந்

‡ ப்ரகருதி - வேறுபாட்டுக்கு ஆதாரமான மூலவஸ்து. விக்குதி - வேறுபாடு. ஓர் அவஸ்தையிலிருந்து அவஸ்தாந்தரப்பாதி.

‘‘சங்குலயா கண்ட:’ கண்டக்கோடரியால் வெட்டப்பட்ட ஓர் துண்டு.

† உபாயம் - பக்தி, அல்லது ப்ரபத்தி.

‡ உபாஸகன் - பக்தன்.

‘‘ப்ரதிபந்தங்கள் - உபாஸகாவிரோதிகள்—அல்லது இடையூறுகள்.

புறங்குளியும்) க்ரஹணததாலன்றோ பரித: இருக்கிற வஸ்துக்களுக்கும் க்ரஹ்யத்வம் வந்தித்திருந்தது. ஆகவேதான், மேலே ‘க்ரஹ்யதே’ என்று சொல்லப்பட்டதேயொழிய ‘பரித்ரஹ்யதே’ என்றில்லை. அவ்விரண்டையும் ‘ததாபி, என்று தொடங்கி பரிஹரிக்கிறார்.

இந்த இடத்தில் இதுதான் அர்த்தம்—ப்ரதானமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்துக்கும், அப்ரதானமாயுள்ள மற்றவைகளுக்கும், கர்மத்வம் ஆகேஷ்பத்தால் வந்தித்திருந்தென்பதைவிட ப்ரதானப்ரஹ்மநிஷ்டமான கர்மத்வத்திற்கு நேராக வாசகசபத்தத்தால் ஈ அபிதானமும், மற்றவைகளுக்கு ப்ரதானஸம்பந்தத்தாலும், ஆகாங்க்ஷாபலத்தாலும், வந்தித்திருந்த கர்மத்வத்திற்கு ஸாமர்த்த்யத்தினால் வந்தியும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், “தாமதித்து வரும் புத்திக்கு எது காரணமோ அதைவிட சீக்ரபுத்திக்குக்காரணமாயுள்ளதற்கு அதிகபலம் உண்டு”—என்கிற ந்யாயத்தால் ப்ரதிபதவிஹிதமான ஷஷ்டியே க்ரஹிக்கத் தகுந்தது. ஷஷ்டிக்கு ஸம்பந்தஸாமான்யவிவகக்ஷயிருந்தால் கர்மத்வபுத்தியானது விளம்பமுள்ளதாகும். க்ருத்தயோகஷஷ்டியை விவகசித்தால் அது சீக்ரமாய் உண்டாகும். கர்ந்த்ரத்வம், கர்மத்வம் என்கிற இரண்டு அர்த்தங்களுக்கும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரதிபன்னமாயிருப்பதால் கர்மத்வபுத்தியானது விளம்பித்து வரக்கூடியது—என்றால், அப்படிச்சொல்லக்கூடாது. அறியவேண்டுமென்று எண்ணமுள்ள கர்ந்தா கர்மஜ்ஞானமுள்ளவன் என்று அறியப்பட்டிருப்பதால் கர்மத்வருபமான அர்த்தமன்றோ முதன்முதல் புத்தியில் ஏறும்.

ஸமாஸநிஷேதத்தை ஆசங்கித்து ‘நச’ என்ற பரிஹரிக்கிறார். ச—என்பது சங்காஸமுச்சயத்தில். அபவாதத்திற்கு அபவாதம் ப்ரதிப்ரஸவம் எனப்படும். ‘ஸர்ப்பிஷோ ஜ்ஞானம்’ இது முதலிய ப்ரயோகங்களில் ‘ஜ்ஞோவிதர்த்தஸ்ய கரணே’ என்கிற ஸூத்ரத்தால் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஷஷ்டியில் ஸமாஸநிஷேதம் நிலை பெறுகிறது. ‘ஸர்ப்பிவிஷால் (நெய்யினால்) ப்ரவ்ருத்தி’ என்றல்லவோ அந்த வாக்யத்துக்கு அர்த்தம். ஜ்ஞானபதம் க்ருதந்தம் தான். ஆயினும், ஸர்ப்பிஷ: என்ற ஷஷ்டியானது க்ருத்ப்ரத்யயஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்பட்டதல்ல. ஏனெனில், ‘ஸர்ப்பிஷோ ஜாநீதே’ என்பது திவந்தபதாந்வயாரஹமாக இருப்பதாலும், தாதுவுக்கும், விபக்திக்கும் ப்ரவ்ருத்தி, அதன் காரணம்—என்ற அர்த்தம் இருப்பதாலும், அவையனைத்தும் கர்மத்வமானது க்ருதஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்பட்டது என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் வந்திக்காது. ஆகையால், இங்கே ‘க்ருத்தயோகாச’ என்கிற ப்ரதிப்ரஸவசாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராப்தியில்லாததால் ஸமாஸநிஷேதம் அவகாசமுள்ளதாயிற்று.

இந்த ஷஷ்டை வ்யாக்யாநம் செய்யத்தகுந்ததல்ல. ஏனெனில், ஸூத்ரத்தில் இது ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை. ப்ரயோகிக்கப்பட்ட சப்தமல்லவோ போதகம். ப்ரயோகிக்கப்படாதது போதகமாகாது. போதகசப்தமே வ்யாக்யானிக்கத்தக்கது. ப்ரயோகிக்கப்படாமலிருந்தாலும், ஸ்மரிக்கப்பட்ட விபக்தியானது போதத்தை உண்டுபண்ணுவதால் அது வ்யாக்யானிக்கத்தக்கது—என்றால், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், அதன்ஸ்மாணமின்றியே அர்த்தப்ரதிபத்தி உண்டாவதால். அர்த்தப்ரதிபத்தியும் ஈ ப்ராதி

ஈ அபிதானம் - சப்தத்தால் சொல்லப்படுதல்.

ஈ ப்ராதிபதிகம்—தாது, ப்ரத்யயம், ப்ரத்யயார்த்தம் இல்லாததாயும், அர்த்தமுள்ளதுமான சப்தஸ்வரூபமும், க்ருத தத்திதப்ரத்யயார்த்தங்களும், ஸமாஸமும் ப்ராதிபதிகம்.

பதிகத்தாலும் ஈ லக்ஷணையாலும் உண்டாகிறது. லக்ஷணையும் ஸ்ரீயோக்யதை முதலிய வைகளால் வரித்திக்கிறது. ஆகையால், அநுசாஸந்தினால் (ஸூத்ரத்தால்) ஷஷ்டிக்கு வ்யாக்யாநம் யுக்தமல்ல—என்றால், ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

ப்ராயோகிக்கப்படாத விபக்தியின் அர்த்தத்திற்கு ப்ராதிபதிகத்தால் லக்ஷணையன்றோ ஸமாஸம். இந்த இடத்தில் லக்ஷ்யார்த்தத்துக்கு உபலக்ஷணமாக விபக்தி அனுப்ரவிஷ்டை. (கூட ப்ரவேசித்தாக இருக்கிறது) ஆகையால், லக்ஷ்யார்த்தவிசேஷநிர்ணயத்தின் பொருட்டு விக்ரஹவாக்யத்திலுள்ள ஷஷ்டி வ்யாக்யாநிக்கத்தக்கதே.

அப்படியானால், அது அனுசாஸந்தினால் வ்யாக்யாநிக்கத்தகுந்ததல்ல. லாக்ஷணி கார்த்தமன்றோ யோக்யதை முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ‘கங்கையில் இடைச் சேறி’ (கங்காயாம் கோஷ:) இது முதலிய இடங்களில் அனுசாஸநவசத்தால் கரை லக்ஷ யார்த்தமாகிறதில்லையன்றோ! ஆனால், யோக்யதை முதலியவற்றால் தான் லக்ஷ்யார்த்தம் வித்திக்கிறது—என்றால், அப்படியல்ல. எல்லா லக்ஷணைகளிலும் யோக்யதை முதலிய வற்றாலேயே அர்த்தநிர்ணயநியமம் இல்லாமையால், ப்ராதிபதிகத்தினால் வேறு ப்ராதி பதிகத்தின் அர்த்தலக்ஷணையில் நியமம் கிடையாது. ப்ராதிபதிகத்தால் விபக்தியர்த்தத்துக்கு லக்ஷணை சொல்லுகிற இடத்திலோ இந்த விபக்தியர்த்தம் லக்ஷ்யம். வேறு விபக்தியின் அர்த்தம் லக்ஷ்யமல்ல என்கிற நியமம் இருக்கிறது. அதுவும் சப்தாநுசாஸநநினைமாக இருப்பதால் அதை அநுஸரித்து நிரூபிப்பதே யுக்தம். இங்கே ஸம்பந்தஸாமாந்யத்தை லக்ஷ்யார்த்தமாகச்செய்து அதனால் கர்மத்தவதை ஆகேஷிப்பதைவிட முதலிலேயே சப்தாநுசாஸந்தினால் அனுமதிக்கப்பட்ட கர்மத்தவதுக்கே லக்ஷணை யுக்தமானது. ஆத லால், ஸமஸ்தபதலக்ஷ்யார்த்தவிசேஷநிர்ணயத்துக்காக அநுசாஸந்தை அநுஸரித்து. லக்ஷ்யார்த்தத்துக்கு உபலக்ஷணமாயுள்ள, விக்ரஹவாக்யத்திலிருக்கும் ஷஷ்டி வ்யாக்யாநம் செய்யத்தக்கது.

அல்லது, (ஹந்த) தோன்றி மறைந்துள்ள விபக்தியுடன் கூடிய சப்தத்தால் விபக்தி யின் அர்த்தத்தை அறிவிப்பது முக்யமாகும். ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்துவுக்கன்றோ லக்ஷணை காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்பந்தத்துக்குமாத்ரம் லக்ஷணை காணப்படவில்லையே. விபக்தி யார்த்தமோ ஸ்வயம் ஸம்பந்தரூபமாயுள்ளது. ஸம்பந்தமானது வேறு ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷிக்காமலே தன்னிடத்தில் ஸம்பந்தத்தத்தின் கார்யத்தை உண்டுபண்ணுவதால் லக்ஷணை ஸம்பலிக்காது—என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், ஸம்பந்தம் ஸ்வபர நிர்வாஹம்—என்கிற விஷயத்தை அறியாதவர்களுக்குக்கூட விபக்தியர்த்தப்ரதீகி ஏற்படு வதால். ஸம்பந்தமானது தன்ஸத்தையினால் லக்ஷணைக்குக்காரணமல்ல. ஆனால், அறி

ஈ லக்ஷணை—சப்தத்தின் ஒரு வ்ருத்தி. ‘கங்கையில் இடைச்சேறி’ என்று ஒருவன் சொன்னால், ‘கங்காபதவாச்யமான ப்ரவாஹத்தின்மீது இடைச்சேறி இருக்கிறது’ என்று பொருந்தாதாகையால், கங்காபதமானது லக்ஷணைவ்ருத்தியினால் கங்காதீரத்தை உணர்த் துகிறது. இந்த இடத்தில் கங்காபதம் லக்ஷகம். தீரம் லக்ஷ்யம். இந்த அர்த்தத்தை உணர்த் தும் சப்தசக்தி லக்ஷணை.

ஸ்ரீ யோக்யதையாவது. வாக்யத்தின் அர்த்தங்கள் அந்யோந்யம் விரோதமில்லாமல் அன்வயித்தல். ஆகாங்கை, யோக்யதை, ஆஸத்தி, தாத்தர்யம் இந்நான்கும் சேர்ந்திருந்தா லொழிய ஒருவாக்யம் வக்தாவினால் கருதப்பட்ட அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்ளதாக ஆகாது.

யப்படுவதினாலேயே காரணம். அப்படியில்லாவிடில் † அதிப்ராஸங்கம் வரும். இவ்விதம் ஷக்ஷணுபபத்தியினால் ப்ரயோகம் அந்யதாவித்தமாயிருப்பதால், ஸமஸ்தசப்தத்தால் விபத்தியார்த்தபோதநம் முக்யம். அமுக்யமாயிருந்தால் கூட நமக்கு என்ன கெடுதல்!

விக்ராஹவாக்யத்திலும் கர்மம்வா எவ்வாறு வர்ச்யமாகும்? ப்ரயோகிங்கப்பட்டாலுங் கூட, உபபதவிபத்தியானது ப்ரயோஜனமற்றது. அதற்கு விதியானது—‘தாரா: களத்தர்ம்’ என்பதுபோல் ப்ரயோகத்திற்கு ஸாதுத்வத்தின்பொருட்டே. அர்த்தபோ வென்றால்,— அர்த்தஸாமர்த்தியத்தால் ஆக்ஷிப்தமாகிறது. ஆகையால்தான், ‡ காரகவிபத்தியைக்காட்டிலும் † உபபதவிபத்திக்கு பலக்குறைவு. ஸமாஸத்திலோ, ப்ரயோகிக்கப்படாத உபபதவிபத்தியானது எப்படித்தான் கர்மவ்ருபமான அர்த்தத்தை உணர்த்தும்?—இந்தக் கேள்விக்கு பின்வருமாறு உத்தரம்.

ஆபிதானிகம் போல, க்ருதந்த்ரயோகத்தால் சீக்ரபுத்திவிஷயவ்ருபகுண ஸம்யத்தினால் ஆபிதானிகத்வ வசனம் பதாந்தரஸம்மதபேக்ஷாமாத்ரத்தால், ஆக்ஷேபம் முதலியவைகளாற்போல், விளம்பாதிக்கயமில்லை. ஸாமான்ய ஷஷ்டை பக்ஷத்தில் ஸம்பந்தஸாமான்யத்தை அறிந்து ஜிஜ்ஞாஸாசப்தார்த்தத்தைசார்ந்திருக்கிற ஸகர்பகத்வவ்வபாவாலோசனையினால் அர்த்தவிசேஷநிச்சயம் ஏற்படுவதைவிட, க்ருதந்தபத்சர்வணமாத்ரத்தால் உண்டாகும் கர்மத்வபுத்தி சீக்ரமானது—என்று ஒருவிதமாகப்பரிஹாரம்.—‘கர்மணி த்வித்யா’ என்பதுபோல், ‘கர்த்தருக்மனோ: க்ருதி.’ என்று ஸப்தம்யந்தத்தால் நிர்தேசிக்கப்பட்ட கர்த்தருக்மாக்களுக்கு அபிதேயத்வம் அநுசாஸனத்தின் ஸ்வாரன்யாநுகுணம்—என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் க்ருதப்பிட்ட பரிஹாரம்—என்று ஸம்ப்ரதாயம். காரகவிபத்தியைக்காட்டிலும் உபபதவிபத்திக்கு பதாந்தரஸம்மதவிதானரூபவைஷம்யம் இருக்கவே இருக்கிறது. பதாந்தரஸம்மதத்தால் அறியத்தக்க தன்மையிருப்பது ஆபிதானிகத்வவிரோதியல்ல. ஏனெனில்,—அதற்கு சில இடங்களில் முக்யார்த்த வ்யவஸ்தாபகத்வம் இருப்பதால். ‘ஆதித்யஸ்ய காவ: பாகாசயந்தி’ இது முதலியவை இங்கு உதாஹரணங்கள் அந்த இடத்தில் ஆதித்யாதிபதாந்தரஸம்மதத்தால் மொசப்தத்திற்கு கிரணம் என்கிற அர்த்தத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை லாக்ஷணிகமல்ல. பதாந்தரபராமர்சத்தை அபேக்ஷிப்பதால் உபபதவிபத்தியானது விளம்பித்து வரும் புத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. காரகவிபத்தியோடுவென்றால், அதை அபேக்ஷிக்காமல் சீக்ரபுத்தி ஹேதுவென்று ப்ரபல்யதௌர்பல்யவிபாகமேயன்றி ஸார்த்தகத்வ-நிரர்த்தகத்வங்களால் வைஷம்யம் கிடையாது. விபத்திசர்வணம் இல்லாமையால் அமுக்யத்வம் பரிஹரிக்கப்பட்டது.

ஹாஷ்யம்:—

வ்ருஹஸபெந வ வ்ருஹாவதொ நிரஹநிவிநுஜொஷொ: ௩
நவயிகாதிஸயாவஸ்யௌயகநுாணமணமண: வுராவொத
ரொ:லியீயதெ |

† அதிப்ராஸங்கம்—அதிவ்யாப்திருபமான தோஷம்.

‡ காரகவிபத்தி—கரியா, காரகபாவஸம்மதத்தால் விதிக்கப்படும் விபத்தி.

§ உபபதவிபத்தி—ஸமீபத்திலுள்ள பதஸம்மதத்தால் விதிக்கப்படும் விபத்தி. உபபதவிபத்தியைக்காட்டிலும் காரகவிபத்தி அதிக பலமுள்ளதென்று வையாகர்ணர்களின் கொள்கை. உப-ஸமீபத்திலுள்ள பதஸம்மதத்தால் வருகிற, விபத்தி - வேற்றுமை யுருப - உபபதவிபத்தி. பக்கத்திலுள்ள சப்தத்தை றோக்கி அடைகிற விபத்தி உபபதவிபத்தி. ‘ஸ: ஸ்வாஹ’ முதலிய சப்தங்கள் இருந்தால் உண்டாகிற சதுர்த்தி முதலியவேற்றுமைகளுக்கு உபபதவிபத்தியெனப்பெயர்.

ப்ரஹ்மசப்தத்தினால் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஹேயகுணங்க ளொன்றுமில்லாதவனும், எல்லையற்ற மேன்மை தங்கிய எண் ணிறந்த மங்களகுணஸமுதங்களுள்வவனுமான புருஷோத்தமன் சொல்லப்படுகிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்வாறாக ஸமாஸாந்தர்கதமான விபக்தியுர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. பிறகு ஸம்ஸ தமான இரண்டு புதங்களுக்குள் முதலிலுள்ள ப்ரஹ்மசப்தத்தை வ்யாக்யானிக்கிறார் ‘ப்ரஹ்ம சப்தொஃ ச’ என்ற வாக்யத்தால். ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரதானம் முதலிய அர் வாசனையுள்ள அர்த்தாந்தரங்களில் ப்ரயோகம் காணப்படுவதாலும்,—மற்றைய வ்யாக்யா தாக்களால் ஈசுவரனைத்தவிர்த்த வேறு வஸ்து பரத்வமாய் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப் பதாலும்,—சிலர் தேவதாந்தரபரத்வம் ஒப்புக்கொள்வதாலும்,—இவற்றையெல்லாம் விலக்குவதற்காக ப்ரஹ்மசப்தத்தால் * புருஷோத்தமன் தான் சொல்லப்படுகிறான்— என்று ப்ரதிக்கை செய்கிறார். புருஷோத்தமசப்தத்தின் ரூபுயால் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு வேறு தேவதைகளை அர்த்தமாகச்சொல்லுவது நிராகரிக்கப்பட்டது அவயவசக்தியால் வ்யாப்தர்களாயும், முத்தர்களாயுமுள்ள சேதனர்களைவிட வேறுபாடு ஆர்த்திகமாய் விர்த்திக் கிறது. தன்னையொழிய மற்றைய வஸ்துக்களில் வைவக்ஷண்யமாதரம் த்ருணதிகளுக்குள் கூட இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காக ‘ஸ்வபாவத:’ என்று தொடங்கிய இரண்டு விசேஷணங்களால் அந்த வேறுபாட்டைப்பிரித்துக்காட்டுகிறார். (இரண்டு விசேஷணங் களாவன—ஸ்வபாவத: நிரஸ்தநிகிலதோஷ:; அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணகுண கண:)

இந்த இரண்டு விசேஷணங்களும் சப்தசக்தியாலும், அர்த்தசக்தியாலும் ‘ப்ரஹ்ம சப்தம் புருஷோத்தமனையே சொல்லுகிறது’—என்பதற்கு உபயோகங்களாகச்சொல்லப் பட்டனவேயொழிய ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்களாகச்சொல்லப்படவில்லை. குணத்தாலும் பெரிதாகியவனவில், சப்தசக்திக்கு அஸங்கோசம் ஏற்படுவதாலும்,— எல்லா தோஷங் களையும் நிவர்த்திக்கிற அளவிறந்த ஆனந்தத்தை முழுக்கூ அடைவதற்குக்காரணமாவ தாலும்,—இதரவாதிகளால் சொல்லப்பட்ட அவித்யை முதலிய தோஷஸம்பந்தத்தையும், நிர்குணத்வத்தையும் விலக்குவதற்காகவும்,—உபாதியினால் கவரப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கே கர்மவச்சய்வ, துக்கித்வாதிகளை விலக்குவதற்காகவும்,—‘ஜ்ஞானம் முத லிய சக்திஸம்பந்தமே இவனுக்கு இயற்கையாயுள்ளது; ஸர்வஜ்ஞநிரதிகசயாநந்தம் முத லியவற்றின் ஸம்பந்தம் எதோ ஒரு ஸமயத்தில் தான் உண்டாகிறது—என்று சொல்லும் மதத்தை விலக்குவதற்காகவும் ‘ஸ்வபாவத:’ என்று தொடங்கிய இந்த இரண்டு விசேஷ ணங்கள் காட்டப்பட்டன.

சில தோஷங்களின் நிராஸமம், எல்லாதோஷங்களின் நிராஸமம் பக்தர்களுக்கும், முத்தர்களுக்கும், நித்யர்களுக்குக்கூட இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காகவே ‘ஸ்வ

* புருஷோத்தமபதம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் யோகருடம். ‘புருஷஸ்சாஸனே உத்தமஸ்ச புருஷோத்தம:; புருஷாணம் உத்தம: புருஷோத்தம: புருஷேஷு உத்தம: புருஷோத்தம:’—என்று மூன்றுவிதமான ஸமாஸம் அபியுத்தர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இம்மூன்று ஸமாஸங்களுக்குள் ஷஷ்டஃ ஸமாஸம் பலவ்நீதம். ஏனெனில், அநுசா ணனில்லை. ‘புருஷேப்ய: உத்தம: புருஷோத்தம:’—என்று சில அபியுத்தர்கள் சொல்லு கிறார்கள் இது மிகவும் சிறந்தது.

பாவது: நிரஸ்த நிகிலதோஷ:’ என்று அருளிச்செய்தார். ஏனெனில், நித்யர்களுக்குக்கூட பகவானுடைய நித்யஸங்கல்பாதினமாயன்றோ நித்யநிரதோஷத்தவம் இருக்கிறது. ஸ்வபாவத்தினால் இல்லையே.

‘ஸ்வபாவது:’ என்னும் பதத்தை மேலேயும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் சேர்த்தால் குணங்கள் அவித்யையினால் கல்பிதங்கள் என்கிற பகூத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படும்.

‘தே யே சதம்’ என்னும் இடத்தில் பூர்வபூர்வமாயுள்ள குணங்களைவிட உத்தரோத்தரகுணங்களுக்கு அதிகசமானது வரம்புள்ளதாதலால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ‘அநவதிகாதிசய’ பதம் ப்ரயோகித்திருக்கிறார். அவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மகுணதிகசமானது வாக்குக்கும், மனஸுக்கும் விஷயமாகாதாதலால் ‘அநவதிகம்’ என்று சொன்னார். வசித்தவம் முதலிய குணங்கள் ஸத்யஸங்கல்பத்தில் உட்பட்டவை யென்று மேலே உபந்யாவிக்கப் போகிறார். ஆதலால், ஏதோ ஒரு குணத்தில் அதன் ப்ரகாரபேதமுள்ள அநேக குணங்களுக்கு அந்தர்பாவம்—என்கிற அபிப்ராயமுள்ளது ‘கண’சப்தம்.

மேலும்,—“அநவதிகாதிசயசப்தம் குணங்களுக்கு விசேஷணமானால், கணசப்தத்தோடு ஸாமாநாதிகரணயம் இல்லாமையால், பஹுவீஹி ஸமாஸம் வராது. கணசப்தத்துக்கு விசேஷணமாகச்சொல்லுவதும் தகாது, குணங்களின் ஸ்வரூபவன்றோ அநவதிகாதிசயமுள்ளது, கணஸ்வரூபமல்லவே” என்று ஆகேபம் வந்தால்,—அப்படியில்ல, கணம்தான் விசேஷ்யம். ஆகவே, பஹுவீஹி வரித்திக்கிறது. ஆனாலும், அர்த்தவசத்தால் கணத்திலடங்கிய ஒவ்வொரு குணவ்யயத்திக்கும் அநவதிகாதிசயத்தவம் பலிதமாகும். எப்படியென்றால்,—“இந்த கோஷ்ட அபிஜநங்களையுடையது, சாஸ்த்ரத்தில் தேர்ச்சியுள்ளது.” என்கிற வாக்யத்தில் சாஸ்த்ரம் முதலியவை கோஷ்டிக்கு விசேஷணங்களாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் அந்த கோஷ்டியிலிருப்பவர்களுக்கே சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஸமூஹத்துக்கு இல்லையன்றோ! ஆகையால், கோஷ்டியில் சேராதவர்களுக்கு சாஸ்த்ரம் முதலியவை இல்லையென்று சொல்லவேண்டி வரும்.

மேலும், அஸங்க்யேயத்வத்தையும் கணத்துக்கு விசேஷணமாகச்சொல்லுவதுதான் பொருந்தும். கணத்துக்கு அஸங்க்யேயத்தவம் நேர்ந்தால் கைமுத்யந்யாத்ரால் குணங்களுக்கும் அஸங்க்யேயத்தவம் வரித்திக்கிறது.

‘அநவதிகாதிசய’ சப்தத்தால் அவர்களுடைய குணங்கள் ஜகத்வயாபாரத்துக்கு அநநுகுணமாயிருப்பது பற்றி பகவானுடைய குணங்களைவிட நிக்ருஷ்டமாயிருப்பதால் நித்ய வரித்தர்களுடைய வ்யாவ்ருத்தியும் உண்டாகிறது. அவர்களுக்கு அத்யந்தாநுகூலமான அந்த பகவதுகுணவிபூதிஸாக்ஷாத்காரம் நிரவதிகாதிசயமாயிருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட அஸங்க்யேயகுணங்களில்லாமையால் அவர்களுக்கே வ்யாவ்ருத்தி வரித்தித்தது. அல்லது, அநுஷங்கம் செய்யப்பட்ட ‘ஸ்வபாவது:’ என்கிற பதத்தினாலாவது நித்யவரித்தவ்யாவ்ருத்தி ஸம்பலிக்கிறது. அவர்களுக்கு அப்பேற்பட்ட குணங்களை பகவானுடைய நித்யமான இச்சையின் அதீதம். ஸ்வரூபத்தால் அநவதிகாதிசயத்வமில்லாமையாலும் நித்யவரித்தவ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. அவர்களோ அனுஸ்வரூபிகள். இங்கே ஸ்வரூபத்துக்குக்கூட அநவதிகாதிசயத்தவம் உண்டு—என்கிற அபிப்ராயம் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. ஏனெனில், விபுத்வம்கூட குணங்களுள் அடங்கியிருப்பதால் ‘விபுத்வம் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும்’ என்று உபபாதகக்ரந்தத்தில் சொல்லியிருப்பதாலும் கண்டு கொள்ளவேண்டியது.

‘அபிதியதே’—முய்யவ்ருத்தியால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த கார்த்தத்தில் ‘யேநாக்ஷாம் புருஷம் வேத ஸத்யம்.’ என்கிற ச்ருதியும் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு ஒத்திருப்பதால் அநுஸந்திக்கத்தகுந்ததே. அங்கே “ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மலித்யாம்” என்று ப்ரஹ்மசப்தம் புருஷபர்யாயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

லாஷ்யம்:—

ஸவபுத்ரு ஸ்ரஹக்ஷமுணயொமெந ஹி ஸ்ரஹஸஷு: |
ஸ்ரஹக்ஷம் ஸ்ரஹாக்ஷெணமுணெணயு யத்ராவயிகாதிஸயம்
ஸொஸஷு ஸ்வெஷாமபு: | ஸவ ஸவெஷுர ஸவ | ஸதொ
ஸ்ரஹஸஷுஸெத்ருவஸுஷுஸுத: | தஸுஷுநுத்ரு தஸுணெ
ஸயொமாதெளவவாரிக: | ஸெநகாமபுக்ஷுநாயொமாத: , ஸவ
ஸவஸு: |

எல்லா இடங்களிலும் பெருமை என்னும் குணத்தின் ஸம்பந்தத்தாலன்றோ ப்ரஹ்மசப்தம் வழங்கப்படுகிறது. எந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் அளவிறந்த மேன்மை வாய்ந்த ப்ருஹத்வம் (பெருந்தன்மை) இருக்கிறதோ அதுதான் இந்த சப்தத்துக்கு முக்யமான அர்த்தம்; அந்த வஸ்து ஸர்வேச்வரனே. ஆதலால், ப்ரஹ்மசப்தமானது அந்த ஸர்வேச்வரனிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது. ஒரே சப்தத்துக்கு அநேகம் அர்த்தங்களில் வ்ருத்தியைக்கல்பிப்பது சாஸ்த்ரவிருத்தமாதலால் ‘பகவத்’ சப்தம்போல் இந்த ப்ரஹ்மசப்தமும் அந்த ஸர்வேச்வரனைத் தவிர மற்றைய வஸ்துக்களில் அந்த ப்ருஹத்வகுணலேசம் இருப்பதுபற்றி ஒளபசாரிகமர்க வழங்கப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்விதம் ப்ரதிக்கை செய்த அர்த்தத்தை முதலில் ‘ஸர்வத்ரா’ என்று தொடங்கி சப்தஸாமர்த்த்யத்தால் உபபாதிக்கிறார். அதில் அர்த்தாந்தரங்களில் ப்ரஹ்மசப்தப்ரயோகத்திற்கு அந்யதாவிர்த்தியைச்சொல்லவிரும்பி அதற்கு உபயோகமுள்ள குணஸம்பந்தத்தைக்காட்டுகிறார்.

“ஸர்வத்ரா” ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களிலும் ப்ருஹத்வமென்கிற குணத்தின் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது—என்று பொருள்.

இந்த சப்தம் புருஷோத்தமனிடத்தில் கௌணமாகவும், மற்ற வஸ்துக்களிடத்தில் முக்யமாகவும் ஏன் ஆகக்கூடாது?—என்கிற இந்தக்கேள்விக்கு பதில் “ப்ருஹத்வஞ்ச” என்று தொடங்கிச்சொல்லுகிறார். ப்ருஹத்வகுணமாத்ரஸம்பந்தமுள்ள எல்லா வஸ்து

விலும் பரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரயோகமில்லாமையால் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற மேன்மைவாய்ந்த ப்ருஹத்வம் | ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் என்று பொருள்.

† “ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி தஸ்மாதூச்யதே பரம் ப்ரஹ்ம, ப்ருஹத்வாத் ப்ருஹ்மணத் வாச்ச தத் ப்ரஹ்மேத்யபிதி்யதே.” என்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே ப்ருஹத்வம், ப்ரும் ஹணத்வம் இரண்டும் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தங்கள் என்று அறியப்படுகிறது. ஆகவே, இங்கு எப்படி ப்ருஹத்வம்மாத்ரம் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமென்று சொல்லக்கூடும்?—என்றால், பதில் சொல்லுகிறோம். குணங்களால் ஏற்பட்டிருக்கிற ப்ருஹத்வத்தில் ப்ரும்ஹணத்வம் அடக்கி யிருப்பதால் என்று விடைசொல்லுகிறோம். “ஸசாகந்த்யாய கல்பதே” என்கிற ச்ருதிப்ரவரித் தமான ஸகலஸங்கோசநிவ்ருத்திபூர்வக-நிரவதிகக்ஞானவிதாஸரூப-ஆநந்த்யத்தை வஹித்த லன்றோ ப்ரும்ஹணத்வமாவது. அது ஸகல ஹேயகுணங்களுக்கும் விரோதியாயிருத் தல் கூடும், கருணை முதலிய மோக்ஷப்ரதானத்துக்கு உபயோகமுள்ள குணகணங் களோடு சேர்ந்திருத்தலன்றோ! ஆதலால்தான், ‘இயற்கையாகவே எல்லாதோஷங்களையும் நிரவரித்தவன்’—இதுமுதலியவைகள் ப்ரதிஞ்ஞாவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியாகில், ஸ்வரூபத்தால் ப்ருஹத்வமே நிமித்தமாயிருக்கட்டும்; கௌரவத்தால் என்னபயன்?—என்றால், அப்படியல்ல. ஸ்வரூபத்தால் ப்ருஹத்தாயிருப்பதால் ப்ருஹத்வ குணம் முதலியவற்றைக்கூட ப்ரஹ்மசப்தவாச்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமன்றோ.

அப்படியானால், குணங்களால் ப்ருஹத்வமே நிமித்தமாயிருக்கட்டும்—என்றால், அது வும் கூடாது. சப்தசத்திக்கு ஸங்கோசமின்மை ஸ்வபாவமாகவே இருக்கிறது. ஸ்வரூபத் தாலும் ப்ருஹத்வம் இருப்பதால் “ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம.” என்றே ச்ருதி. குணங்களால் ப்ருஹத்வம் என்பது ஸத்வரகமான ப்ருஹத்வம். குணங்களின் வழியா யன்றோ அந்த ப்ருஹத்வம்.

ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும், நிரதிசயப்ருஹத்வமான வஸ்துவானது புரு ஷோத்த்மனைத்தவர வேறென்றும் இருக்கலாம்; அல்லது, வேறென்றாகவேயாவது இருக்கலாம்—என்ற ஸந்தேஹத்தை ‘ஸச’ என்று தொடக்கிப்பரிஹரிக்கிறார்.

இங்கு சகாரம் சங்காநிவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறது. ஸர்வேச்வரசப்தத்தாலும், ஏவ காரத்தாலும் § “தமீச்வராணாம் பரம்மம் மஹேச்வரத்—நதத்ஸம்ஸ்சாப்பயதிகஸ்ச த்ருச் யதே” என்ற இரண்டு வாய்த்தின் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? எனில், ‘அத:’ என்று தொடங்கி உத்தரம் சொல் லுகிறார்.

‡ ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் - ஒரு வார்த்தை எந்தப்பொருளைச்சொல்லுகிறதோ அந்தப் பொருளின் அஸாதாரணதர்மம்தான் அவ்வார்த்தையின் ப்ரவ்ருத்திக்கு நிமித்தம், ஆகவே கடம் என்றால் குடம் தான் அர்த்தமாகும். படத்தின் தாமம் கடத்துக்கு நிமித்தமாகாத தால் கடம் படத்தைச்சொல்லாது.

† ப்ருஹதி - பெரிதாயிருப்பதாலும், பெரிதாகச்செய்வதாலும் ‘பரம் ப்ரஹ்ம’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

§ தமீச்வராணாம் - ப்ரஹ்மா முதலிய ஈச்வரானுக்கெல்லாம் ச்ரோஷ்டயையும், மஹேச் வரனையும் உள்ளவன் (உதத்ஸம்) அவனுக்கு ஸமம் ஒருவருமில்லை, மேலாக யாருமில்லை.

‘அத:’ என்பதற்கு—அநவதிகமான அதிசயத்துடன் கூடிய ப்ருஹத்வமுள்ள வனிடத்தில் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யமாயிருப்பதாலும், ஸர்வேச்வரனுக்கே அப்பேற்பட்ட ப்ருஹத்வகுணஸம்பந்தம் இருப்பதாலும்—என்று அர்த்தம்.

அது எவ்விதம் அந்கேயே முக்யவ்ருத்தமாகும்?—வேறு இடத்திலும் ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதே!—என்றால், ‘தஸ்மாத்’ என்று தொடங்கி பதில் சொல்லுகிறார். தஸ்மாத் - அந்த ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்—என்று அர்த்தம்.

எல்லா இடத்திலுமே ஏன் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யமாகக்கூடாது?—என்ற கேள்விக்கு ‘அநேகார்த்த’ என்று பதிலளிக்கிறார். ‘அநேகார்த்த’—பரப்ரஹ்மத்தைத் தவிர மற்றவைகளில் ப்ரயோகம் அந்யதாவிர்த்தமாகையால் அவ்விடங்களில் சக்தியைக்கல்பிக்க வேண்டாம். அந்யதாவிர்த்தமாகாத ப்ரயோகம் தான் சக்தியைக்கல்பிக்குது—என்று ந்யாயம் இருக்கிறதென்று கருத்து. ப்ருஹத்வகுணஸம்பந்தமுள்ள எல்லா வ்யக்திகளிலும் ஒரு சக்தியினாலேயே முக்யவ்ம் விர்த்தித்தால் அநேக சக்தி கல்பனமாவது, கௌணத்வமாவது ஸம்பவிக்காது என்றால் ‘பகவத்சப்தம்போல்’ என்று காண்பிக்கிறார். அவ்விதமே ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் பகவத்சப்தத்தை விஷயகீர்த்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “தத்ர பூஜ்யபதார்த்தோகதிபரிபாஷாஸம்வதி: சப்தோயம் கோபசாரோண, அந்யத்ரஹ்யுபசாரத:” என்று.

இதனால் ப்ரஸ்துதமான சோத்யத்துக்கு எவ்விதம் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டதாகும்? இந்தக்கேள்விக்குப்பின்வருமாறு பதில்:—ப்ருஹதிதாதுவில் ‘மநிர்’ ப்ரத்யயாந்தத்தினால் நிஷ்பன்னமான ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரதானம் முதலியவைகளில் காணப்படுகிற ப்ரயோகமானது அவயவசக்தியாலல்ல. அப்படியிருந்தால், ப்ருஹத் ‘மஹத்’ இது முதலிய சப்தங்கள் போல ஆபேஷிக்கமான ப்ருஹத்வஸம்பந்தம் பெற்ற எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் ப்ரயோகம் வரும். ஆனால், அவ்வாறு ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதில்லை. த்ரஸரோணுக்குங் கூட, அதைவிட மிகவும் அணுவாயுள்ள வேறு வஸ்துக்களெக்காட்டிலும் மஹிமகுணமுள்ளதென்று சொல்லுகிறார்கள். த்ரியணுகம் முதலியவற்றில் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகத்தைக்காணோம். இவ்விதம் எல்லா இடங்களிலும் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால் பங்கஜசப்தவ்யவஸ்தாபகமாயும், குமுதம் முதலிய புஷ்பங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாயும், தாமரஸந்தையே அநுவர்த்திக்கிறதமான பத்மத்வஜாதியைப்போல்,—ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு விஷயமான ஐந்தாறு வ்யக்திகளில் தொடர்ந்திருக்கிறதுதம், வேறு வ்யக்திகளை விட்டு விலகி நிற்பதுமான ரூபம் காணப்படாமையால் அநேக சக்தி கல்பிக்கவேண்டியதாக ஏற்பட்டால்,—அந்யதாவிர்த்தமான ப்ரயோகம் சக்திகல்பகமாகையால், ப்ரஹ்மசப்தப்ரயோக விஷயமான மற்றவைகளிலும் ப்ருஹத்வகுணஸேகத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் ப்ரயோகம் அந்யதாவிர்த்தம். ஆகவே, அநேக சக்தி கல்பிப்பது சரியல்ல. ஆதலால், ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திபுஷ்கலமாயுள்ள பரமபுருஷனிடத்தில் தான் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யவ்ருத்தம். மற்றைய இடங்களில் ஓளபசாரிகம் தான். “சக்திஸங்கோசத்தைப்பொருத்துக்கொள்ளும் ஓளபசாரிக ப்ரயோகம் ஸம்மதம் தான்; ஆனால், அது எல்லா இடத்திலும் வரக்கூடாது.” என்கிற இந்த ந்யாயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு—“பகவத் சப்தம் புருஷோத்தனிடம் தான் முக்யம்; வேறு வஸ்துக்களிடத்தில் அமுக்யம்” என்று ஸ்ரீ பராசர மஹரிஷியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில்,

“தத்ர - பூஜ்யமான அர்த்தத்தைச்சொல்லும் இந்த பகவத்சப்தமானது புருஷோத்தமனிடம் முக்யமாயோகருமியினால்ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. மற்றவர்களிடம் ஓளபசாரிகம்.

‘பகவத்’ சப்தத்துக்கு ஜ்ஞானம்மாத்தாம் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமா? அல்லது, தடையற்ற ஜ்ஞானம் முதலிய யாவும் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமா? முதலில் சொன்னது தான் ஸரி என்றால், ஏறம்பு முதலிய ஜந்துக்களிடம் கூட பகவத்சப்தம் ப்ரயோகிக்க வேண்டியவரும். இரண்டாவதுதான்ஸரி என்றால், எல்லா வஸ்துவிலும் தடையற்ற ஜ்ஞானம் முதலியவை இல்லை. யாதலால் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் வித்திக்காது. ஆகவே, ஒரு சக்தியால் எல்லா இடத்திலும் முக்யத்வம் என்பதும் கூடாது. ஆதலால், அநேக சக்தி கல்பிப்பது அயுத்தம். ப்ரயோகங்கள் எல்லாம் அந்யதாவிர்த்திப்பதா என்பது ஸ்ரீபராசுருடைய அபிப்ராயம்.

“உத்பத்திம் ப்ரளயஞ்சுவை பூதாநாமகதிம் கதிம்-வேத்திம்வித்யாம் அவித்யாஞ்சுவை வாச்யோ பகவானிதி” என்கிற க்ரந்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஒளபசாரிக பகவத்சப்தப்ரயோகத்துக்கு யோக்யங்களான வ்யக்திகளில் எந்த அலெனகிகார்த்தஸாக்ஷாத்காரசக்தி இருக்கிறதோ அதையே ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமாகக்கொண்டு பகவத்சப்தம் எல்லா இடத்திலும் முக்யமாகலாமே-என்றால், அப்படியல்ல. அலெனகிகார்த்தஸாக்ஷாத்காரம் மட்டும் ப்ரயோகத்துக்கு அவிஷ்டபூங்களான வ்யக்திகளை விலக்கத்திறமையுள்ளதாக ஆகாது. அங்ஙனமாகில், ஸமாதிர்யந்தமான யோகநிஷ்டையில் நிலபெற்றவர்களான கேசித்வஜர், காண்டிக்யர், ப்ரஹ்மாதர் முதலியவர்களிடத்திலும் பகவத்சப்தம் ப்ரயோகிக்கவேண்டியவரும். ப்ரயோகமோ அவ்வாறு காணப்படவில்லை. மேலும், ப்ரத்யக்ஷமூலவ்யுத்தபத்தியினால் ‘ஹி’ முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல், சாஸ்த்ரமூலமான வ்யுத்தபத்தியினால் நிறைந்த ஆறுகுணங்கள் முதலியவற்றுடன் கூடியவரிடத்தில் தான் பகவத்சப்தத்துக்கு முக்யத்வம் அறியப்படும். “ஜ்ஞான, சக்தி, பவ, ஜச்வர்ய, வீர்ய தேஜாஸ்யசேஷத: பகவத்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயநர் குணநிபி:” நிர்தோஷத்வபர்யந்தங்களான ஜ்ஞான, சக்தி—முதலியவைகள் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமாதலால் வாச்யத்வம் சொல்லப்படுகிறது. நிர்தோஷத்வமும் நிமித்தமாதலால் வாச்யமாகிறது. இல்லாவிடில் அதைச்சொன்னது பயனற்றதாகும். அவாச்யமெல்லாம் நிஷேஷதிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ. சொல்லாமலிருந்தாலே அவாச்யத்வம் வித்திக்கிறதே.

ஜ்ஞான, சக்தி—முதலியவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக ப்ரவ்ருத்திரிமித்தத்வமில்லை. ஆனால், ஜ்ஞானம் முதலிய குணஸமுதாயத்துக்கு மாத்தர்தான். இப்படியில்லாவிடில், ‘அசேஷத:’ என்கிற பதம் வீணாகும். ஏனெனில், ‘ஜச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய, என்று சொல்லியிருக்கிறது. தவிர, ஹி முதலியவற்றில் அதிப்ரஸங்கம் வரும் என்ற பயம் இருக்கிறது. ஆகையால், மேன்மை வாய்ந்த ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம் முதலியவற்றின் கூட்டத்துக்கே ப்ரவ்ருத்திரிமித்தத்வம் சொல்லப்பட்டதென்று ஒத்துக்கொள்ளத்தக்கது.

இவ்விதம் ந்யாயத்தினால் வித்தமான அர்த்தத்துக்கு ஆகமத்தால் வித்தமான அர்த்தம் பாஷ்யத்தில் ‘பகவத்சப்தவத்’ என்று ந்ருஷ்டாந்தம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறே, வேதவ்யாஸமஹர்ஷியால், “பாம் ஹ்மிநிர்முக்யத்வாத் ஸ்யாச்சைகஸ்ய ப்ரஹ்ம சப்தவத்.” இது முதலான ஸூத்ரங்களில் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு பகவானிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தி மேலே கூறப்படுகிறது. ஆதலால், இங்கே எவ்வாறு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதோ அதே யுத்தமானது.

இவ்வாறே ஸ்ரீகாருட்புராணத்திலும்—“வேதே ஸூத்ரி ப்ரயோகாச்ச குணயோகாச்ச சார்ங்கிணி—தஸமிந்நேவ ப்ரஹ்மசப்தோ முக்யவ்ருத்தோ மஹாமுதே.” என்று

“வேதே ஸூத்ரி - மஹர்ஷே! வேதத்தில் அதிகமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அவயவார்த்தமானது நன்கு பொருந்தியிருப்பதாலும், ப்ரஹ்மசப்தம் அந்த சார்ங்கதான ஸ்ரீமந்நாராயணரிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது.

தொடங்கி—“யஸ்யிந் ப்ரஹ்மயமாநே து ருணயோகஸ்ஸுபுஷ்கல: தத்ரைவ முக்ய வ்ருத்தோயமந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:” என்று ஸ்பஷ்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ் விதம் சப்தஸாமர்த்த்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது.

ஹாஷ்யம்:—

காவசுயாதாநொரஜாதகவாய ஸ வனவ ஜிஜ்ஞாஸு: ஸுதஸுவெபுஸா வனவ ஜிஜ்ஞாஸாகபூமதிம் ஸ்வஹ | ஜிஜ்ஞா தா திவ்ர ஜிஜ்ஞாஸா | ஹ்ரயா ஹ்ஷோணைவ்யாநகவாஷிஷ்ஷோணம் ஜிஜ்ஞாதிஹ வியீயதெ ||

ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், என்கிற மூன்று தாபங்களால் துன்பப்படும் ஸம்ஸாரிகளால் மோகித்திற் காக அறியத்தக்கவன் அவனே. ஆகையால், அறியவேண்டு மென்கிற விருப்பத்திற்கு கர்மாவாக இருக்கிற ப்ரஹ்மம் ஸர்வேச் வரனே. அறிவதற்கு விருப்பம்—என்கிற பொருளுள்ளது ‘ஜிஜ்ஞாஸா’ என்னும் பதம். இச்சையானது இச்சைக்கு விஷயமாக இருப்பதை ப்ரதானமாக உடையதாதலால் இச்சிக்கப்படும் ஜ்ஞா னமே இங்கு விதிக்கப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இதற்குப்பிறகு ப்ரஹ்மசப்தமானது அநேக அர்த்தங்களை முக்யவ்ருத்தி யினால் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்திருந்தபோதிலும் இந்த ஸூத்ரத்திலுள்ள அந்த சப்தத்திற்கு அர்த்தஸ்வபாவத்தால் புருஷோத்தமபரத்வமே சொல்லப்படுகிறது ‘தாபத்ரயாதாரை:’ என்று. “ஸ ஏவ அம்ருதத்வாய” என்கிற பதங்களால் † “தமேவம் வித்வாந்முத இஹ பவதி-நார்ய: பந்தா:” இது முதலான ச்ருதியின் அர்த்தம் விவக்ஷித் கப்பட்டது. அந்த ச்ருதியின் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினாலேயே புருஷோத் தமன் சொல்லப்படுகிறான் என்று உரைக்கப்பட்டது. ச்ருதிக்குங்கூட முன்கூறப்பட்ட வேறுப்ரத்யயீகத்வ, கல்யாணகுணைகரத்வ விசேஷ்டனே தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர் களால் உபாவியக்கத்தக்கவனே தவிர்த்து தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர்களுக்குள் ஒரு வனல்லவென்று கருத்து. சிறைச்சாலையில் விலங்கினால் பந்திக்கப்பட்டால் அவனே அவ்விலங்கினின்று விடுதலையை வேண்டுகிறவர்களால் வேண்டத்தக்கவனல்லவன்றோ. அவ்வாறே விஷ்ணுபுராணத்தில் தோஷமில்லாதவனும், கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப் பிடமாயும் உள்ளவனே முக்தியை அடையவிரும்பமுள்ளவர்களால் உபாவியக்கத்தக்கவ னென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.—“ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் விகாராந்.” (அவன் எல்லா

¶ யஸ்யிந் - எந்த அர்த்தத்தில் இந்த ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் அவய வார்த்தஸம்பந்தம் நன்கு பொருந்துமோ அந்த அர்த்தத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது. அதைத்தவிர வேறு அர்த்தங்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுமொகில் அந்தப்ரயோகம் உபசாரத் தாலன்றோ வித்திக்கிறது.

† தமேவம் - இவ்விதமாக ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் இந்த இடத்தில் (உபாஸாதா சையில்) முக்ததவ்யாக ஆகிறான். வேறு வழியில்லை.

பூதங்களுக்கும் மூலகாரணமான மூலப்ராக்ருதியையும் அதினின்று உண்டாகிற் கார்யவர் கங்களையும்) “ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” (எல்லா மங்களகுணஸ்வரூபி அவன்) இதுமுதல் “தஜ்ஞானம்ஜ்ஞானமதோந்யதுக்தம்” (இதைவிட வேறானது அஜ்ஞானம்) இதுவரையிலுள்ள சப்தஸந்தர்ப்பத்தால், “ப்ராஹ்ம” சப்தவ்யாக்யானத்தை முடிக்கிறார் ‘அத:’ என்று. தோஷமில்லாதவனாகவும் மங்கள குணங்களுள்ளவனாகவுமிருக்கிற ஸர்வேச் வரனே தாபத்யத்தினால் வருந்தப்பட்டவா களால் அறியத்தக்கதாகச்சொன்ன ப்ராஹ்மம் ஸர்வேச்வரனே என்று பொருள். இல்லையேல், கீழ் கூறப்பட்ட இந்த சப்தஸாமர்த்த்யத் தினாலும், அர்த்தஸாமர்த்த்யத்தினாலும் என்று அத: சப்தத்துக்குப் பொருள்.

ப்ராஹ்மசப்தமானது \$ வ்யுத்பந்நமாகவோ, \$ அவ்யுத்பந்நமாகவோ, எவ்வாறாக இருந்துகொண்டு பகவானிடத்தில் முந்யமாக இருக்கிறது?—அவ்யுத்பன்னமென்றுசொல் லும்பகஷத்தில் போதிக்கும் தன்னமயில்லாத அந்த சப்தமானது ஒரிடத்திலும் முந்யமா காதது. வ்யுத்பன்னமான அந்த சப்தம் முந்யமெனினும் கூடாது. அலெளகிகமான அர்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிககாததால் அறியப்படாததும், வ்யவஹாரத்திற்கு விஷய மல்லாமலுமிருக்கிற வஸ்துவில் புத்திபூர்வகமாகவும், * யாத்ருச்சிகமாயுமுள்ள வ்யுத்பத்தி யானது எவ்வாறு உண்டாகும்?

(உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.) காமிரீ, சந்தனம், க்ருஹம்—முதலியவைகளில் ப்ராயோகத்தினால் ஸுகமென்கிற பொருளை உணர்த்தும் தன்னமயுள்ளதென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட ஸ்வர்கசப்தத்திற்கு—“யஸ்மிந்நோஷ்ணம்” (எந்த இடத்தில் குழல் லையோ) இது முதலான † அர்த்தவாதபதத்தின் சேர்க்கையால் ‡ அலெளகிகஸுக விசேஷவிஷயமாகவும் எவ்வாறு வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகிறதோ,—லோகத்தில் ஒரிடத்தில் அவ்யுத்பந்நமாயிருந்தபோதிலும் § யூப, ஆஹவரீய, ஸ்ப்ய, கபால, சஷால, சாத்வால— முதலிய சப்தங்களுக்கு வாக்க்யார்த்தத்தின் சேர்க்கையாலும், பதாந்தரங்களின் சேர்க்கை யாலும் எவ்வாறு அந்தந்த அர்த்தவிஷயமான வ்யுத்பத்தி விரித்திக்கிறதோ—இவ்வாறாக, ப்ராஹ்ம, ஆத்மா, ஈச்வராதி சப்தங்களுக்கும் உலகத்தில் சில அர்த்தங்களில் ப்ராயோகத் தினால் வ்யுத்பத்தி இருந்தாலும், இல்லாவிடினும் “யதோ வா இமாரி பூதானி ஜாயந்தே” (எவனிடத்தினின்று இந்த் சித்சித்ருபமான ப்ரபஞ்சங்களுண்டாகின்றனவோ) “ஸத்யம், ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ராஹ்ம.” (விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமான அசேதவஸ்துவைக்காட்டிலும்

\$ வ்யுத்பந்நம் - போதிககத்தக அர்த்தத்துடன் ஸம்பந்தநிச்சயமுள்ளது.

\$ அவ்யுத்பந்நம் - போத்யார்த்தஸம்பந்தநிச்சயமில்லாதது.

* யாத்ருச்சிகம் - யத்ருச்சையாய் ஸம்பவிப்பது.

† அர்த்தவாதம் - வேதத்திலுள்ள ப்ராஹ்மணபாகத்தின் ஓர் பகுதி—தேவதையை யாவது, த்ரவ்யத்தையாவது, கர்மாவையாவது, பலத்தையாவது புகழ்ந்து பேசும் ஓர்வித பாகம், பெருமான்மையாக விதிசேஷமாயிருந்துகொண்டு விதேயார்த்தத்தை துதிப்பதில் நோக்கமுள்ளது.

‡ அலெளகிக - பரலோகத்தில் உண்டாகிற் ஸ்வர்காதிஸுகம்.

§ யூப - மாடுகட்டும் தூண். ஆஹவரீய - த்ரேதாக்கிரகளுள் ஒன்று. ஸ்ப்ய - ஹேராம ஸாதனபாத்தம். கபால - புரோடாசத்தை பகவம் செய்கிற மண்ணேடு. சஷால - பசு பந்தஸ்தம்பத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் வளையம். யூபகடகம் என்றும் சொல்லுவார்கள். சாத்வால - யாகசாலையில் நான்கு மூலச்சதுரமாக போடப்பட்டிருக்கும் ஒரு வேதி.

வில்லுக்கண்ணாயும், ப்ரகாசமற்ற ஜடவஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறாகவுட், தேசகாலவஸ்துக் களால் அளவிடப்படாததாயுமிருக்கிற ப்ரஹ்மம்.) இது முதலான ப்ரவரித்தார்த்தமுள்ள வாக்யவிசேஷம், பதவிசே டும் ஆகிய இவற்றின் சேர்க்கையினால் அலெனகிகமான ப்ராமம் விஷயத்வரிச்சயமானது உபபன்னமாகிறது. ஆகையால், ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு முன் கூறப்பட்ட நீதியினால் பகவானிடத்திலேயே முக்யத்வம் பொருத்தமுள்ளது.

பிறகு ‘ஜிஜ்ஞாஸா’ என்கிறசப்தத்தின் வ்யாகபாணிக்கத்தக்க தன்மையை வெளி யிடுவதற்காக ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களின்பாருபாட்டை ‘ஜ்ஞாதுயிச்சா ஜிஜ்ஞாஸா’ என்பதால் காட்டிகிறார். விஷயவைவலக்ஷணயத்தையசார்த்திருக்கிற இச்சையானது எவ்வாறு விதிக்கத்தக்கது என்கிற ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் ‘இச்சாயா’ என்பதால் அருளிச்செய் கிறார். ஞானம் விதிக்கத்தக்கது என்று ‘இஷ்யமாணப்ரதானத்வாத்’ என்பதால் சொல்லுகிறார். ஸந்ப்ரத்யயத்தால் சொல்லத்தக்க இச்சைக்கு தாதுவின் அர்த்தமான ஞானம் கர்மா. னெனனில், கர்மவரித்திக்காகவே கரியை இருப்பதால், யாகஸம்பந்தமான ஸ்ரீவீஹி முதலியவற்றிற்கு ப்ரோக்ஷணம் முதலியது போல், கர்மாவுக்கு கரியை சேஷமாக இருக் கிறது. கர்த்தாவின்னுடைய கரியையினால் அடைவதற்கு எது ப்ரதானமாக விரும்பப்படு கிறதோ அது கர்மா. ஆதலால், ப்ரக்ருதிக்கு அர்த்தமான ஜ்ஞானத்தை கர்மாவாக உடைய இச்சையானது அந்த கர்மவரித்தியையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டது. ஆகவே, இச்சையானது இச்சிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டிருந்ததால் இஷ்ய மாணமாயிருக்கும் ஜ்ஞானமே விதேயமென்று பொருள்.

‘ஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தக்கது’ என்று விதியிருக்கையில் எவ்வாறு ஞானம் விதேயமாக லாம்?—என்றால், பதில் சொல்லப்படுகிறது. “‘ஸநாத்வா புஞ்ஜீத’” ‘ப்ராஹ்முகோ புஞ் ஜீத’” என்கிற இடங்களில் ‘புஜி’ தாது விதிப்ரத்யயாந்தமாயிருப்பதால் போஜனம் செய் யத்தக்கதென்பது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட, விதிக்கு ஸநாதத்திலும், தவறாமல் கிழக்கு முகமாக இருப்பதிலுமே தாத்தாயமென்று அர்த்தஸ்வபாவத்தால் ஒத்துக்கொள் ளப்படுகிறது. அவ்விரண்டும் அப்ராப்தமாக இருப்பதால் அப்ராப்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவித்தாலன்றோ சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுள்ளதாக ஆகும். அந்த வாக்யத்தில் வேறு காரணத்தால் ப்ராப்தமான போஜனம் அனுவதிக்கப்படுகிறது. அவ்வண்ணமாகவே இச்சைக்கு விதேயத்வம் ஸம்பவியாதாதலால், அந்த இச்சைக்கு விதேயமாயிருக்கிற விசா ராத்மக ஜ்ஞாபகமே தாத்தாயத்தால் விதிக்கப்படுகிறது. இஷ்யமாணமாயுள்ள ஞானம் இங்கே அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறதென்றல்லவோ வேதாந்தஸாரத்தில் கூறப்பட் டிருக்கிறது. ஸந்ப்ரத்யயாத்நிரிதேசமும்—“கிதித்யாவரிதவ்ய:” (த்யானம் செய்யத்தக்க வன்) “விஜிஜ்ஞாவரிதவ்ய:” (அறியவேண்டுமென்று விரும்பத்தக்கவன்) “தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ.” (அதை அறிய விரும்பு) இது முதலான ச்ருதிவாக்யங்களையனுசரித்து செய்

ஸ்ரீவீஹி ப்ரோக்ஷதி - என்கிற இடத்தில் யாகஸம்பந்தம் பெற்ற வ்ரீஹிக்கு ப்ரோக்ஷணம் அதிசயாதாயகமாக இருப்பதால் வ்ரீஹிக்கு ப்ரோக்ஷணம் சேஷமாகவது போல்— ‘ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா’ என்கிற இடத்திலும் ஜ்ஞா-தாதுவாகியாயுள்ள ஜ்ஞான ரூபமான கர்மாவைக்கு ஸந்ப்ரத்யயவாச்சயமாயுள்ள இச்சாரூபமான கரியை மேன்மையை உண்டு பண்ணுவதாயிருப்பதுபற்றி சேஷமாகிறது. சேஷம் - வேறு வஸ்துவுக்கு அதிசயத்தை உண்டிப்பண்ணும் வஸ்து. சேஷியாவது - வேறென்றால் உண்டாகும் மேன்மையை அடையும் வஸ்து.

‘ஸநானம் செய்துவிட்டு சாப்பிடவேண்டும். கிழக்குமுகமாயிருந்து சாப்பிட வேண்டும்.

யப்படுகிறது. ச்ருதியும் உபாயதசை தொடங்கி பகவஜ்ஞானம் ப்ரீதிருபமாகவே இச்சாலிஷ்யமாவதால் அவ்வாறு நிர்தேசிக்கிறது. அல்லது, ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா என்கிற ஸந்தந்தநிர்தேசமானது விசாரம் ராகப்ராப்தம் என்பதை அறிவிப்பிக்கிறது. 'தர்ம ஜிஞாஸா' என்கிற இடத்திலும் இப்படியே.

இந்த இடத்தில் தர்க்கரூபமான ஜ்ஞானம் விதேயம். தர்க்கத்தால் உபகரிக்கப்படும் வாக்யத்தினாலுண்டாகிற ஜ்ஞானம் பலமாதலால் விதேயமல்ல. ப்ராமீதிருபமான ஜ்ஞானம் விதேயம். தர்க்கரூபமான ஞானம் ஆர்த்தமென்று பிறர் சொன்னதும் உள்ளடங்கியிருக்கிற விசாரத்தை ஆகேஷிக்கிறது. அதனாலும் முன்சொன்ன பக்ஷமே மிகவும் சிறந்தது. வேதாந்தார்த்தவிசாராத்ம ந்யாயநிபந்த ரூபமான சாஸ்த்ரமன்றோ ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸை—என்று ப்ரவீர்த்தியுள்ளது. ப்ரஹ்மவிஷயகமான யதார்த்தஜ்ஞானம் பலம். அதனாலன்றோ ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று பாவ்யத்தில் இனி கூறப்போகிறார்.

ஜ்ஞானஸமாந்யத்தைப்பொருள் படுத்துகிற ஸந்தந்தமான இந்த 'ஜ்ஞா' தாதுவுக்கு விசேஷாகாலக்ஷ வரின், தகுதிபுள்ள விசேஷத்தில் பர்யவஸாநமல்லவோ ந்யாயமாகும். ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தக்கது; † கபிலர் ‡ ஸுகதர் முதலியவர்களுக்கு அபிமதங்களான ப்ரதானம், ப்ரக்ருதி முதலிய தத்வங்களுடைய ஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தக்க தல்லவென்று இந்த ஸூத்ரத்தை அறியத்தக்க வஸ்துவிசேஷநிர்ணயத்தில் நோக்குள்ள தாக யாதவப்ரகாசார்யர் வ்யாச்யானம் செய்தார். அதை விலக்குவதற்காக இஹசப்தம். 'இஹ' இந்த முதல் சூத்திரத்தில் என்று பொருள். ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வமாத்ரம் விர்த்திததாலன்றோ அதற்கே ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் விர்த்திக்கும். இரண்டும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரதிபாத்தியமாகா. ஏனெனில், ப்ரஹ்மம் ஜிஜ்ஞாஸ்யமே; ப்ரஹ்மமே ஜிஜ்ஞாஸ்யமென்று வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிப்பதால்.

முத்தியில் விருப்பமுள்ளவர்களால் ப்ரஹ்மமானது தவறாமல் அறியத்தக்கது என்பது தந்த்ராத்ரவிர்த்தமான ப்ரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜிஜ்ஞாஸ்யத்வஜ்ஞானமில் லாவியில் விர்த்தி பெருதாதலால்,—ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் ஸமாததிக்கப்பட்டால் ப்ரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜிஜ்ஞாஸ்யத்வஸமர்த்தனம் தானாக வருகிறது. ஆதலால், வாக்யபேதம் வராதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், — அத்தியயனக்ரமத்தினால் வேதாந்தார்த்தமானது நிரூபிக்கப்படவேண்டிய ஸந்தர்பத்தில் முந்தின பாகத்தின் விசாரமான பிறகு உத்தரபாகவிசாரத்திற்கு ப்ரதானாதிராஸஸாபேகை ஸம்பவியாஸமையால் ஒரு ப்ரபந்தத்தில் ஒரு பாகம் நிரூபிக்கப்பட்டபிறகு அதனுடைய மற்றொருபாக நிரூபணத்திற்கு வேறு ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ரமேயநிராஸஸாபேகை உண்டாகாது. பூர்வவாத்தகம் நிரூபிக்கப்பட்டபிறகு உத்தரவாத்தகநிரூபணமானது கபில, ஸுகதாதி மதங்களின் நிராஸமில்லாவியில் சம்பவியாது—என்பது பொருந்தாதன்றோ. வேதாந்தார்த்தத்

† கபிலர் ஸாங்க்யமதத்தை ப்ரவ்ருத்தி செய்தவர்.

‡ ஸுகதர் - புத்தர். இவரை பகவதவதாரமாகச்சொல்லுவார்கள். இவர் நான்கு சிஷ்யர்களுக்கு புத்தமதத்தை உபதேசித்தார். அவர்கள்—வைபாவிகன், ஸௌத்ராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்யமிகன்—என்பபெயர் கொண்டவர்கள். புத்தர் தன் மதத்தின் கொள்கையை நான்கு சிஷ்யர்களுக்கும் முறையே—எல்லாம் துக்கம், எல்லாம் க்ஷணிகம், எல்லாம் ஸ்வலக்ஷணம், எல்லாம் சூன்யம்—என்று நான்கு விதமாய் உபதேசித்தார். இவருக்கு அஹிம்ஸை ப்ரமதம். ரோஹிணீ நதிக்கரையிலுள்ள கபிலவாஸ்து நகரத்தில் சுத்தோதனராஜனுக்கு மாயாதேவியிடம் இவர் ஜனித்தார்.

தில் ச்ரத்தை த்ருடப்படுவதற்காக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற இதரபக்ஷநிரஸம் இங்கே செய்யப்படுகிறதென்கிற மதம் யாதொன்றுண்டோ அது உபபன்னமாகாது. ஏனெனில், செய்தலைச் செய்தலென்கிற தோஷம் சம்பவிப்பதால்,

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இங்கே ப்ரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜிஸுரூபஸ்யத்வமானது வேதாந்தங்களுக்கு அவைகளில் அபிப்ராயமில்லாமையை உபபாதிப்பதினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறதா?—அல்லது, சபில, ஸுகதாதிகளுடைய சாஸ்த்ரப்ராமாண்யத்திற்கும் ப்ரமேயத்திற்கும் இருக்கிற நிலைதவறுதலை ப்ரதிபாதிப்பதினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறதா?—முந்தினபக்ஷம் சரியல்ல—ஈக்ஷத்யதிகாணம் முதலியவைகளால் வேதாந்தவாக்யங்களுக்கெல்லாம் அவைகளின் தாத்த்ப்யமின்மை சொல்லப்போகிறபடியால் இங்கு சொல்லத்தக்கதொன்றுமில்லை. இரண்டாவதும் சரியல்ல. ஏனெனில், வேதவிருத்தமான ஸம்ருதிகளுக்கு அப்ராமாண்யம் பூர்வமீமாம்ஸையிலேயே ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், ஸாங்க்ய, ஸௌகதாதிகளுக்கு அபிமதமான ப்ரமேயத்தினுடைய நிலைதவறுதலானது தர்க்கபாதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப் படப்போகிறது. “விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம், இதரேஷாஞ்சானுபல்ப்தே: ஏதே நயோந: ப்ரத்யுத்த: , உதாஹீளாஸமபிசைவம் வரித்தி: அந்த்யாவஸ்திதேஸ்சோபாய நித்யத்வாதவிசேஷ:” இது முதலிப் ஸூத்ரங்களால் அவர்கள் சொன்ன மோக்ஷஸ்வரூபங்க ளையும், அவற்றின் உபாயங்களையும் நிராகரிக்கப்போவதால் இங்கு சொல்ல வேண்டிய தில்லை; மேலும் “ஏதேந ஸர்வேஷ்யாக்யாதா வ்யாக்யாதா:” என்கிற இடத்தில் “அனுவ்ருத்தி:சப்தாத்” என்கிற சாஸ்த்ரத்தின் முடிவிலும் ஸத்வரங்களின் அப்யாஸத்திற்கு சொல்லப்படாத அம்சங்களைத்தெரிவிப்பது பலம். அறுத்தாம்சமானது ஸாங்க்ய, யோகங் களால் அறியத்தக்கதென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும், மோக்ஷமானது ஸாங்க்ய, யோகங் களுடைய ஸமுச்சயத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிறதென்று ப்ரதிபாதிக்கிறவர்களுக்கும், ஸௌக தர் முதலியவர்களைப்போல், ஸாங்க்யர் முதலியவர்களுடைய நிரஸத்தினாலே சாரீகசாஸ்த்ரத்திற்கே ஆரம்பணிய்தவ் ப்ரதிஜைஞாயது மிக்க விருத்தமாக ஆகும்.

ஸாங்க்ய, யோகங்கள் ஆதரிக்கத்தக்கவைகளல்லவென்று சொன்னது விருத்தாம்சங் களைக்கருதி என்றா?—அல்ல. விருத்தாம்சமானது ஆதரிக்கத்தகாததென்பது ழிவிரோ தாதிகாணந்யாயத்தாலேயே வரித்தம். ஆதலால், யாதவப்ரகாசரால் செய்யப்பட்ட ஸூத்ரதாத்த்ப்யவரணநம் உபபன்னமாகாது என்பது தான் இஹசப்தத்தின் அபிப்ராயம்.

‘விஜீயதே’ அறியப்படாததை அறிவித்தல் எனப்பொருள்படும் விதியானது இங்கே விவக்ஷிக்கப்படுகிறது. ப்ரவ்ருத்திக்காதவனை ப்ரவ்ருத்திக்கச்செய்தல் எனப் பொருள் படும் விதியல்ல. இச்சையினால் ப்ரவ்ருத்தியானது மேலே கூறப்படுவதால் ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தித்தவனுக்குங்கூட பூர்வபக்ஷயுக்தியினால் அனாமபணிய்தவ்யுத்தி உண்டாகில் ஆரம்பணிய்தவ ஜ்ஞாபனமல்லவோ அஜ்ஞாபனஜ்ஞாபனம். அதனால் ‘விஜீ யதே’ என்பதற்கு தானே ப்ரவ்ருத்திக்கிறுனென்கிற மேல் க்ரந்தத்தோடு விரோதமில்லை. இவ்வண்ணம் பதார்த்தங்கள் வ்யாக்யானிக்கப்பட்டன.

“ழிவிரோதாதிகாணந்யாயம்—“விவிரோதே த்வரபேக்ஷ்யம் ஸ்யாத்” என்று பூர்வ மீமாம்ஸாஸூத்ரம். ச்ருதி, ஸம்ருதி இரண்டுக்கும் விவிரோதம் வந்தால் ஸம்ருதியை அனாதரித்து ச்ருதியை ஆதரிக்கவேண்டும். ஏனெனில், ச்ருதியானது அபேக்ஷிக் காமல் ஸ்வதந்த்ரப்ரமாணமாகிறது. ஸம்ருதியோ தன்னால் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தப்ர மாண்யத்திற்கு மூலபூதமான வேதத்தை எதிர்பார்க்கிறது.

லாஷ்யம்:—

ஜீராவரவதிவபுலாஜிதாநஸ்ய கஜெனாஜ்ஜரவிர
வயுக்பாடிவரிதநலாமாவவெயயஸ்ய ஸ ஸ்ஜிதாநஸ்யாநஸா
ஷ்யவயுக்பாடிவதிவபுலாஜி கஜெனாநாடிநஸா ததவனவ
வெதொஸ்ய ஸ்ஜிதாநஸ்யிதாநஸ்ய ஸவதி ததாஹ வுதி
காரடி,--'வருதாசு கஜெயிமஜாடிநஸா ஸ ஸ்வவிவிஜிஷ'ஈதி
வஷ்யுதிவ "கஜெஸ்ய ஸ்ஜீராவயொரொகராஸ்ய ஸ ஸ்வவிதம்
வநதஸ்யாரகம் ஜெஜிநீயெந ஜொலாயுக்பெனெநததி
ஸாஜெஷ்யுதிவதி" ஈதி ||

மீமாம்ஸையின் முத்திந பாகமான கர்மகாண்டத்தால் அறி
யப்பட்ட கர்மாக்கள் அல்பமாயும், நச்வரமாயும் உள்ள பலன்களு
டன் கூடியிருத்தலாலும், மேல் பாகத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்
கிற ப்ரம்மஜ்ஞானமானது முடிவில்லாததாயும், அழிவில்லாததுமான
பலத்தையுடைய தாதலாலும், -முத்தி நடைபெற்றிருக்கிற கர்மவிசர
ாத்நிற்குப்பிறகு கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரபலப்ரதங்களுக்கிற
அக்காரணத்தினாலேயே ப்ரஹ்மம் அறியத்தக்கதென்று கூறப்
பட்டதாக ஆகிறது. "முத்தி நடந்த கர்ம விசாராத்நிற்குப்பிறகு
ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பம்" —என்று வருத்தி
க்ரந்தத்தைச் செய்வதருளின பேரதாயனர் கூறுகிறார். கர்மமீமாம்
ஸை, ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரமென்று சொல்
ல்பேரகிறார். "இந்த சாரீரகசாஸ்த்ரமானது பதினாறு அத்தியா
யங்களடங்கி இருக்கிற ஜெயினிப்ரோக்தமான பூர்வமீமாம்ஸை
யோடு நியதபெனரவாபர்யமுள்ள ஒரு வ்யாக்யேயவ்யாக்யானரூப
மாக இசைந்திருப்பதுபற்றி ஒரே சாஸ்த்ரமென்பது ஸித்தித்
தது" என்று.

சுருதபாகாசிகை:—பிறகு "மீமாம்ஸா" என்று தொடங்கி ஸூத்ரத்தினுடைய வாக்
யார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்.

இந்த இடத்தில் "பூர்வ வருத்தாத் கர்மஜ்ஞானாதநந்தம் ததவவ ஹேதோ:" என்
றதனால் அஃ, அத: சப்தங்களையுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. 'ப்ரம்மஜ்ஞானதவ்யம்'
என்பதனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸாபதத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞானதவ்யம்
விசாரத்துக்குத்தகுந்தது. 'தத வவ' என்கிற வகாரத்தால், அஃசப்தத்தால் சாஸ்த்ரந்
நாங்களுடைய ஜ்ஞானத்தைக்கருதாமையென்கிறது என்று அபிப்பிராயம். 'உத்தர் பவ
ஜி' சப்தத்தால் அர்த்தத்தாலும் என்று அபிப்பிராயம்.

இந்த ஸூத்ரத்திற்கு இந்த அர்த்தம் எவ்வாறு ஏற்படும் என்று ஸந்தேதகம்வர அனை உபபாதிக்கிறார். ‘மீமாம்ஸா இது முதலியதால்’ ‘அபௌதி’ இது முதலிய பதங்களில் எவ்வாறு பொருள் கூறப்பட்டதோ அதே ஸியானது. கர்மப்ராஹ்மமீமாம்ஸைகள் ஒரே சாஸ்த்ரமாதலால், தவறாமல் முன்பின்னா இருக்கிற இரண்டு பாகங்களுடன் கூடிய வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கு இரண்டும் சேர்ந்து ஒரு வ்யாக்யானரூபமாக இருப்பதால் இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரம் இந்த இடத்தில் வ்யாக்யானரிக்கத்தக்க வேதமானது முன்னும் பின்னும் இருக்கிற இரண்டு பாகங்களோடு கூடி இருக்கிறதென்றும்,—அக்காரணத்தால் அதற்கு வ்யாக்யானமாக இருக்கிற மீமாம்ஸையும் முன் பின்னாக அமைந்துள்ள இரண்டு பாகங்களுள்ளதென்றும்,—பதயோஜினையிலும், வாக்யயோஜினையிலும் சொல்லத்தக்கது. அவ்வாறு இருந்தாலும் க்ரந்தலாகவத்திற்காக பதயோஜினையில் “அதீதஸங்கஸ்சிரஸ்கவேதஸ்ய” என்று வ்யாக்யானரிக்கத்தக்க (வேதத்திற்கு) மாத்ரம் ரியதபௌர்வா பர்யமுள்ள இரண்டு பாகங்களுடன் சேர்ந்திருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால், வாக்யயோஜினையில் வ்யாக்யானத்திற்கு ரியதபௌர்வா பர்யங்களான இரண்டு பாகங்களோடு கூடி யிருப்பதால் ஐகசாஸ்த்ரம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டும் அஹஸந்திக்கத்தக்கது.

லாக சப்தங்களால் மீமாம்ஸைகளிரண்டும் ஒரே அவயயி என்பது ஸூகிக்கப்பட்டது. ‘பூர்வ, உபரித’ சப்தங்களால் க்ரமரியமம் உரைக்கப்பட்டது. ‘கர்ம, ப்ராஹ்ம’ சப்தங்களால் வருத்தவர்த்திஷ்ய மாணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அல்பாஸத்திரபலத்வ, அநந்தஸ்திரபலத்வசப்தங்களால் அவ்விரண்டுக்கும் ஹேதுஹேதும்தபாவம் உபபாதிக்கப்பட்டது. முக்தியின் உபாயத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால் கர்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தால் உபாதேயங்கள் என்கிற ஜ்ஞானம் அநந்தஸ்திரபலப்பாத்ரதீதியில் உள்ளடங்கியது. அதனால் தனித்து உபயவயிக்கவில்லை. இவ்விதம் க்ரமவிசேஷத்துடன் கூடிய வ்யாக்யானரிக்கத்தக்க ஒரு க்ரந்தத்துக்கு வ்யாக்யானமாக இருப்பதினால் கர்ம ப்ராஹ்ம மீமாம்ஸைகளுக்கு ஐகசாஸ்த்ரம் ஏற்படுவதால் ஸூத்ரத்திற்கு இங்கே சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே பொருத்தமானது என்று பொருள்.

முன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்ட வ்ருத்திகாரருடைய மதாநுசாரத்தை * வ்ருத்திக்ரந்தத்தோடு † ஸம்வாதமுன்னதைக்காட்டுகிறது. ‘ததாஹ’ என்பதால் கர்மவிசாரத்துக்கு பூர்வவருத்தத்தவமானது வாசகசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது மாத்ரமல்ல; ஐகசாஸ்த்ரோக்தியினால் ஆகஸித்தமாகவு யிருக்கிறது.—என்று அபிப்ராயமுள்ளவராக ‘லக்ஷ்யதிசேதி’ எனச்சொல்லுகிறது. ‘வ்ருத்தாத்’ என்று தொடங்கி இருக்கிறதும், ‘ஸம்ஹிதம்’ என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக்கொண்டிருப்பதும் வ்ருத்திக்ரந்தங்களின் காண்க. ‘சாரீரகம்’ ப்ராஹ்மமீமாம்ஸை, ஐகத்தை சரீரமாக உடையவன் பரமாத்மா சாரீரன்; “தஸ்யைஷ ஏவ ‡ சாரீர ஆத்மா” (அவனுக்கு இந்த சாரீரனே ஆத்மா) என்று ச்ருதி. அந்தசாரீரவிஷயத்தைப்பற்றிய சாஸ்த்ரம் சாரீரகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. § வேதாடசலக்ஷணை (பதினாறு அந்யாங்களடங்கிய பூர்வமீமாம்ஸையோடு) ஸம்ஹி

* வ்ருத்தி—போதாயநமஹர்ஷியால் செய்யப்பட்ட ப்ராஹ்மஸூத்ரவிவரணம்.

† ஸம்வாதம்—ஒற்றுமை.

‡ சாரீரன்—சேதங்களையும், அசேதங்களையும் சரீரமாகக்கொண்டிருப்பதால் பரமாத்மா சாரீரன்.

§ லக்ஷணம்—அந்யாயம்.

தம்” நியத “பெளர்வாபரயத்துடன் கூடின வ்யாக்யாணிக்கத்தக்க வேதத்திற்கு வ்யாக்யான ரூபமாகயிருப்பதினால் ஸங்கதயென்று கருத்து. ‘அர்த்தைகத்வாதேகம் வாக்க்யம்’ (பொருள்ஒன்றாயிருப்பதால் வாக்க்யம் ஒன்று) என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ரதிபாத்தயவஸ்து ஒன்றாக யிருப்பதால் வ்யாக்யாணிக்கப்பட்ட வேதத்திற்கும் ஏகப்ரபந்தத்வம் உண்டாகும். வேதம் புருஷார்த்தபரமாகவும், ப்ரஹ்மபரமாகவாகவும் இருப்பதினால் அதுவும் உபபன்னமாகிறது. “ஸர்வே வேதா யத்தமாமனந்தி” (எல்லா வேதங்களும் அடையத்தக்க எந்த ப்ரஹ்மத்தை சொல்லுகின்றதுகளோ) “வேதைஸ்ஸ ஸர்வவாஹமேவ வேத்ய:” (எல்லா வேதாங்களாலும் நானே அறியத்தக்கவன்) என்றன்றோ ச்ருதிஸ்மருதிகள். வேதார்த்தவிசாரத்திற்குத்தகுந்ததாக இருப்பதால் மீமாம்ஸைக்கு ஏகப்ரபந்தத்தவம், இந்த ஐகாஸ்திரத்தினால் பூர்வவருத்தவம் கர்மவிசாரத்திற்கு ஆகேஷிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபக்ஷம்:—

கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களுக்கு ஐகாஸ்த்ரயமிருக்குமேயாகில் அ ப் பொ மு து க்ரந்தத்தின் தொடக்கத்தில் “அயாதோ வேதார்த்தஜிஜ்ஞாஸா” என்று ஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வண்ணம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ய வில்லை. பூர்வபாகத்திற்கும் அஸாதாரணமான அர்த்தமே ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டிருக்கிறது—“அயாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா” என்று. ஆனக்யால், ஐகாஸ்த்ரயம் இல்லை. இதற்கு பதில் சொல்லுகிறோம் “அயாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்பதே இரண்டு பாகங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருக்கும் அர்த்தத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை. கர்மவிசாரமோவென்றால்,—ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையிற் மூன்றாவது அத்யாயத்தைச்சார்த்த, நான்காவது பாதத்தில் சேர்ந்து விடுகிறது. எப்படி நிக்ரஹத்தில் உள்ளடங்கின *ச்சலம், ஜாதி இரண்டுக்கும் ஆஹ்நிகபேதத்தால் தனித்து உத்தியோ,—எப்படி நிக்ரஹத்தில் அந்தர்பூதங்களான ிஜேத்வாபாலங்களுக்கு அத்யாயபேதத்தால் தனித்து உத்தியோ—அவ்வாறே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் உள்பட்டிருந்தபோதிலும் (கர்மானவ) வேறுபடுவது உபபன்னமாகிறது. பஹுக்ரந்தங்களால் ப்ரதிபாதிக்கத்தகுந்ததாக இருப்பதுபற்றி தனியாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் முந்தி இருந்தலானது மேலே சொல்லப்போகிற உபஜீவ்ய, உபஜீவக பாவம்முதலிய ஜேதுக்களால் விர்த்திக்கிறது. இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அர்த்த க்ரமத்தால் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையில் மூன்றாவது அத்யாயத்தின் நான்காவது பாதத்தோடு கர்மவிசாரம் பொருந்துகிறது. ப்ரதிபத்திலென்கய்ருபமான க்ரமத்தால் கர்மவிசாரம் அக்கு பூர்வபாகம் ஸங்கதமாகிறது என்று. இவ்வண்ணமாவது ஸாதர்ம்ய ிஸமம் வைதர்மயஸம் என்கிற இரண்டு ஜாதிகளையும் நிரூபித்ததனால் இரண்டையும் அனுஸரித்ததான ப்ரதிதர்மஸம் எவ்வாறு அர்த்தவிர்த்தியோ இவ்வாறாக இரண்டு பாகங்களுக்கும் அசாதாரணங்களாக இருக்கிற அர்த்தவிஷயமான இரண்டு ப்ரதிக்கைகள் செய்யப்பட்டால் ஸாதாரணமான அர்த்தப்ரதிக்கை ஆர்த்தமாக விர்த்திபெறலாம்—ஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிக்கை பண்ணப்பட்ட போதினுங்கூட அஸாதாரணமான அர்த்தம்

பெளர்வாபரயம்—முன்பின்னாக இருத்தல்.

*ச்சலம் - அர்த்தாத்ரதாபிராயத்தால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதற்கு வேறு அர்த்தத்தைக் கல்பித்து தூஷிப்பது. ஜாதி—அஸுதத்தாம்.

ஜேத்வாபாலங்—ஜேதுக்களைச்சேர்ந்த தோஷங்கள் அல்லது, துஷ்டஜேதுக்கள்.

மீமாம்ஸா—வேதார்த்தவிசாரம். ‘மாக்’ தாது. ஸ்வார்த்தத்தில் ‘ஸந்’ப்ரத்யயம்.

ஸமம்—ஜாதிதோஷத்தின் உட்பிரிவு.

தனித்தே ப்ரதிக்கை செய்யத்தக்கது. தர்மஜிஜ்ஞாஸை ப்ரதிக்கை செய்ப்பட்டிருந்தபோதிலும் “அயோத: சேஷலக்ஷணம், அயோத: க்ரத்வர்த்தபுருஷார்ந்தபோஜிஜ்ஞாஸா” என்கிற இது முதலிய இடங்களில் அஸாதாரணமாக இருக்கிற அர்த்தவிஷயமான ப்ரதிக்கை செய்ப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், இரண்டு பாகங்களுக்கும் அஸாதாரணங்களாக இருக்கிற அர்த்தங்களின் ப்ரதிக்கையினால் அதையனுஸரித்திருக்கிற ஸாதாரணமான அர்த்தத்தின் ப்ரதிக்கையும் ஆர்த்தமாக ஆகலாமென்று முதலில் “அயோதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா” என்று ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது. “வேதார்த்தஜிஜ்ஞாஸா” என்று கூறப்படவில்லை. அல்லது, “அயோதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா” என்பதே ஸாதாரணமான ப்ரதிக்கை. அலௌகிகமாகவும், ச்ரேயஸுக்கு ஸாதாரணமாகவு இருப்பதல்லவோ தர்மம். அதை அனுஸரித்திருப்பது ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கது. தர்மமோ ஸாத்யமென்றும், லித்தமென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கிறது. லித்தரூபமான வஸ்துவினிடத்தில் தர்மசப்தத்திற்கு ப்ரயோகம் மஹாபாரதத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில், “யேசு வேதவிதோ விப்ரா யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதனம்.” (வேதார்த்தத்தையறிந்த அந்தணர்களும், வேதார்த்தார்த்தத்தையறிந்த ஜனங்களும் மஹாத்மாவான விஷ்ணுவை சாசுவதமான தர்மமென்று சொல்லுகிறார்கள்.) அவ்வண்ணமே ஜ்ஞானத்தினால் சிறப்புற்றவர்களாலும் ‘அலௌகிகத்தேவ ஸதி ர்ரேயஸ்ஸாதனத்வம்’ என்பதை ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமாக எண்ணி லித்தரூபமான அர்த்தத்தில் தர்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. “தர்வ்யம், க்ரியை, குணம், முதலியவைகளுக்கு தர்மத்வம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோகிறது. அவைகள் இந்திரியங்களாலறியத்தக்கதாக இருந்தபோதிலும்கூட தர்மசப்த வாச்யங்கள். ஆனால் தர்வ்யத்வாதிரூபத்தால் அவைகள் தர்மங்களாகா”. இது முதலியதில். அந்த இடத்தில் தர்வ்யம் முதலியது இருந்தபோதிலும்கூட க்ரியையின் ப்ராதான்யத்தால் பூர்வபாகமானது ஸாத்யதர்மபரம். உபாஸனங்களும், அதற்கு அங்கங்களும் இருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மப்ரதானமானதால் மேல் பாகம் லித்ததர்மபரம். ஆகையால், இரண்டு பாகங்களின் விசாரத்திற்குப்பொதுவானது முதல் ப்ரதிக்கை. அதில் தர்மசப்தத்திற்கு ஸாத்யதர்மவிஷயமாக விசேஷப்ரலித்தி இருப்பதாலும், புத்திஸ்தமாக இருப்பதாலும், அது பூர்வபாகத்தால் அறியப்பட்டபடியால் முதன்மை வாய்ந்திருப்பதாலும், தர்மஜிஜ்ஞாஸா பதத்தினாலேயோ, † தந்த்ரத்தினாலேயோ, அர்த்தத்தினாலேயோ ப்ரதிஞ்ஞாவிஷயத்வம் ஸபண்ணமாதலாலும் ‡ சோதனஸூத்ரத்தில் அதின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது. லித்தரூபமான தர்மவிசேஷமானது சாதாரண ப்ரதிக்கையினாலேயே அர்த்தத்தினால் ப்ரதிக்கை பண்ணப்பட்டிருந்தபோதிலும் அதற்கு பஹுக்ரத்வங்களால் ¶ வ்யவதான மேற்பட்டிருப்பதாலும், சப்தத்தால் அது போதிக்கத்தகுந்ததாக ஆகாது என்கிற *சங்கையை பரிகரிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலும், மீண்டும் ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது. அதற்கு ‘ஜன்மாத்ரி’ ஸூத்ரத்தில் லக்ஷணம் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஐசாஸ்தர்வம் தகுதியுள்ளதே.

† தந்த்ரம் - ஒரே சப்தத்தை அர்த்தங்களின் வேறுபாட்டைக்கருதி இருமுறை ஆவ்ருத்தி செய்து கொள்ளுதல்.

‡ சோதனஸூத்ரம் - “சோதனலக்ஷணேந்தோ தர்மம்” என்று ஜைமிநியின் பூர்வமீமாம்ஸையில் இரண்டாவது ஸூத்ரம்.

¶ வ்யவதானம் இடைவெளி அல்லது விலக்கம்.

(பூர்வபாகம்.)

பூர்வபாகம் 'ஸூத்யதரம்பரதானம்' என்கிற சொல்லானது கீழ் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கிற வசனத்தோடு விரோதிக்கிறது. அந்த பூர்வபாகத்திலும் வித்ததம் ரூபமான பரமபுருஷன் கர்மாக்களால் ஆரதிக்கத்தக்கவனாக இருப்பதுபற்றி ப்ரதான ப்ரதிபாத்யத்வம் அறியப்படுவதால், அந்த வசனத்தில் 'வேதவித்' என்கிற சப்தம் பூர்வ பாகத்தின் அறிவை உணர்த்துகிறது. † கோபலீவர்தர்யாயத்தால் "விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷுச கீயதே" (விஷ்ணு என்கிற ப்ரவித்தி பெற்ற அந்த பரமபுருஷன் வேதங்களிலும், வேதாந்தங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான்.) என்கிற வசனத்தோடு அர்த்தத்தில் ஒன்றுபட்டிருப்பதாலும் அப்ரதானமாகவாவது கர்மாக்கள் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் விரோதமில்லையென்று சொல்வது கூடாது. ஜைமினி மஹர்ஷிக்கு கர்மாக்களை ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிப்பதல்லவோ அபிமதம், உங்களுடைய அவ்வாறே கூறப்பட்டிருப்பதால் உண்மைதான். "ராஜபுருஷன்" என்கிற வ்யவஹாரத்தில் ராஜாவுக்கு எவ்வாறு தாத்தையகோசரத்வரூபப்ரதான்யமிருக்கிறதோ, அவ்வாறே, பர.நா த்யாவுக்கு உள்ளபடி ப்ராதான்யமிருக்கிறது. ராஜபுருஷனுக்குப்போல, சாப்தமான ப்ராதான்யம் கர்மத்துக்கே. அது திராஸ்கரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஏனெனில், அங்கே அதற்கு பர மாத்மாராதனரூபத்வம் அறியப்படாமையால் அந்த பரமபுருஷாராதன ஜ்ஞானம் அவச்யம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கதல்ல. கர்மாக்கள் கொஞ்சகாலத்தில் முடிவுள்ளதான ஸ்வர்கம் முதலிய பலத்தையே கொடுப்பவைகளென்கிற விவேகத்துக்கு பரதேவதாஞ்ஞாநேபைஷுவேண்டி யதில்லை என்பது ச்ருதி ஸ்மருதிகளால் அறியப்படுகிறது. "யோ ஹ வா ஏதக்ஷாம் கார்ய விதித்வாஸ்யின் லோகே ஜஹோதி யஜுதே, தபஸ்தப்யதே, பஹுநி வர்ஷஸஹஸ்ரண்யத் தவதேவாஸ்ய தத் பவதி-அஹம் ஹி ஸர்வயக்ஞாநாம் போக்தாச ப்ரபுரேவச, ந து மாயி ஜாணந்தி தத்வேநாதாஸ்யவந்திதே?" (ஹே கார்ய, சாச்வதமான இந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் இவ்வுலகில் எவன் ஹோமம் செய்கிறானோ, யாகம் செய்கிறானோ, தவம் புரிகிறானோ) (நானே எல்லா யக்ஞங்களையும் அநுபவிப்பவன். நானே ப்ரபு அப்படி யாகாதிகளை அனுஷ்டிப்பவர்களில் எவர்கள் எனின் இந்த ஸ்வபாவமுள்ளவ னென்று அறியார்களோ அவர்கள் உயர்பதம் பெற்றும் அநினின் நமஸ்கரிக்க) என்று. ஆதலால், அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான, க்ஞானரைபேக்ஷண்யஸ்வரூபமான ப்ராதான்யம் கர்மங்களுக்கு இருக்கிறது. ஆகையால், பூர்வபாகத்தில் கர்மாக்களுக்கு முதலில் ப்ராதான யம் அறியப்பட்டது. பிறகு அறியத்தக்கதான பரமாத்மாராதனரூபத்வமும் விருத்தமல்ல. ஆதலால், ப்ரகிஞ்ஞை உபபன்னமாவதால் சாஸ்த்ரங்கள் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் பொருந்தும்.

ஆனால், ஜைமினிமஹர்ஷியினால் கர்மப்ரஹ்மமீமாம்ஸைகளுக்கு ஐக்யாஸ்தர்யம் கூறப்படவில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அதோடு ஒரே சாஸ்த்ரமாக வ்யாஸமஹர்ஷியினால் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் செய்யப்பட்டது யுத்தம். ஏனெ

† கோபலீவர்தர்யாயம்—கோவைக்கொண்டுவா, காளையையும் கொண்டுவா—என்கிற வ்யவஹாரத்தில் பலீவர்தமும் கோவானதால்—'மாமாநய' என்கிற வசனத்தாலேயே பலீவர்தாநயமும் வித்திக்கையில்—'பலீவர்தஞ்சாநய' என்கிற வசனம் பயனற்றதாகிறது. அது பயன்படுதலைக்கருதி 'மே' பதம் 'பலீவர்ததாரே'யோபரம்' என்று நிச்சயிக் கப்படுகிறது. இதுவும் ஸாமான்யவிசேஷ ந்யாயத்தைச்சார்ந்ததே. இந்த இடத்தில் வையர்த்தப்பரிஹாரம் முக்யபலம். ஸாமான்யவிசேஷந்யாயத்திலோ அந்யதாநுப்பத்தி யினால் விசேஷசாஸ்த்ரத்தால் ஸாமான்யசாஸ்த்ரத்துக்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுத்தத்தக்கது.

னில்,—“அதந்தத்தயா க்ஷுப்தமபி யோக்பம்பேக்ஷிதம் தாதர்த்யமர்ஹதி க்ராமே குல்பே பூர்வதடாகவத்” (க்ராமம் புதிதாக ஏற்படுத்தவேண்டியதாக இருந்தால் ஏற்கனவே முந்தி இருக்கிற தடாகத்தை அந்த க்ராமத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதுபோல், பரஹ்மக்ஞானஸம்பாதனத்தை ப்ரயோஜனமாகக்கருகி ஜ்ఞமினியினால் செய்யப்படாமலிருந்த போதிலுங்கூட, பரஹ்மக்ஞானம் கர்மாவை அபேக்ஷித்திருப்பதால் அதையும் இத்துடன் சேர்த்து ஒரே சாஸ்த்ரமெனக்கொள்வது பொருத்தமாகும். இவ்வாறு வந்தாலினுடைய கருத்தும், ஸம்பவமும் காட்டப்பட்டது.

ஹர்ஷ்யம் :-

ஊத : ஸ்ருதிவிவாடியவிதிநாயுலெஷெந ஷட்குலெஷெவசு, ஸயூயலெஷெவசு வசுவெயூதூரஜீராவஸ்யொஷெஷு : | ஜீராவஸா ஸாஸ்த்ரம் ‘கயாதொ ப்ஜஜிஜ்ஜாலா’ ஹதூரஹு “கமாவதூதி: ஸயூயநாவதூதிஸாவாசு” ஹதேவஜெஹ் ஸம்சுதிவிஸெஷெண விஸிஷ்டசூத்ரம் ||

ஆகையால், ப்ரதிபாதிக்க வேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட அர்த்தபேதத்தால் || ஷட்கபேதம் போலும், அத்யாயபேதம் போலும், பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளிரண்டுக்கும் பேதம், மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரமானது—‘அயாதோ தர்மஜிஜ்ஜாலா’ என்று தொடங்கி ‘அநாவ்ருத்தி: சப்தாத், அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்’ என்கிற ஸூத்ரம் ஈருக முத்தினது பித்தினது என்பதற்கு கியாமகமான ஸம்பந்த விசேஷத்தால் க்ரமவிசேஷமுள்ளதாக அமைந்திருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:-

சாரீரகசப்தத்தால் ஸூதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரதானமாய் ப்ரதிபாத்யமான வஸ்து பேதத்தாலும், ஜ்ఞமினியசப்தத்தால் ஸூதிப்பிக்கப்பட்ட கர்ருபேதத்தாலும், அவ்விரண்டினாலும் பலித்த ப்ரயோஜனபேதத்தாலும், அர்த்தவிசேஷத்தாலும், இந்த ஐகசாஸ்த்ரம் கூடாது.—என்கிற சங்கையை அத: என்று தொடங்கி பரிஹரிக்கிறார்.

அத: ப்ரதிபிபாதயிஷித வ்ருத்திகாரால் சொல்லப்பட்ட ஏகவ்யாக்யேய வ்யாக்யாணரூபஸம்பந்தத்தால் என்றுபொருள். ஷட்கபேதமும், பூர்வமீமாம்ஸையில் அத்யாயபேதமும், அங்கே மேலேயும் நிதர்சனார்த்தமாகக்காட்டப்பட்டது. அர்த்தபேதமில்லாவிடில் ஏகஷட்கமாகவாவது ஏகாத்யாயமாகவாவது இருக்கலாம். ஆதலால், அவ்யவி ஒன்று என்பது விதித்தபிறகு அவார்த்தங்களான அர்த்தங்களின் வேறு

|| ஷட்கம்—ஆறு அத்யாயங்களடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்பம். பூர்வமீமாம்ஸாசாஸ்த்ரத்திலிருக்கிற பன்னிரண்டு அத்யாயங்களும் ஆறு அத்யாயங்கள் வீதம் இரண்டாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதல் ஆறு அத்யாயங்கள் அடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்பம் ப்ரதமஷட்கம். இதை ப்ரக்ருதிஷட்கமெனக்கூறுவார்கள். இரண்டாவது, ஆறு அத்யாயங்களடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்பம். த்வதீயஷட்கம். இதை விக்ருதிஷட்கம் என்பார்கள்.

பாடானது மஹாவாக்யத்தினுடைய எகத்வத்துக்கு விரோதியாகாது. எவ்வாறு பதார்த்த பேதங்கள் வாக்யார்த்தத்தின் எகத்வத்துக்கு விரோதியாகாதோ, அவ்வாறு என்று கருத்து. இதனால் ப்ரதிபாத்தியபேதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இரண்டு ஷட்கங்களில் சிந்திக்கப் பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதிவித்ருதிகளுடைய ப்ரயோஜனபேதமான சாஸ்த்ரங்களுடைய வேறுபாட்டுக்குக்காரணமாகாததால் ப்ரயோஜனபேதமும் அர்த்தாத் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இதனால் வருத்திகாரத்தத்திலுள்ள ‘ஷோடசலக்ஷண’ சப்ததாத்ப்ரியமும் காட்டப்பட்டது. ‘பூர்வோத்தராமீமாம்ஸா’ சப்தத்தால் ‘ஜெயினீய, சாரீரக’ சப்தங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. ‘ப்ரதிபிபாதயிஷித’ சப்தத்தால் அர்த்தவிரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ப்ரதிபாதிப்பதற்கு இஷ்டப்பட்ட வஸ்துவன்றோ ப்ரதிபிபாதயிஷிதம். அது தாத்ப்ரியவிஷயமான அர்த்தம். விருத்தமாக ப்ரதிதிவிஷயமாகிற தேவதாரிராஸாதிகளில் தாத்ப்ரியமில்லை என்று அபிப்ராயம்.

மேல் ஆக்ஷேபம்:—

இவ்விதம் எப்படி சொல்லக்கூடும்? வேதமானது யஜ்ஞாதிக்கிரியாநுஷ்டானங்களை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டிருப்பதால் வித்தபரவாக்யங்களெல்லாம் அந்த க்ரியைகளுக்கு சேஷம் என்றல்லவோ ஸூத்ரகாரரால் கண்டோத்தமாய்க்கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது விருத்தமாகவே ஆகிறது. ஆகையால், சாஸ்த்ரபேதம்.

இப்படியல்ல. “பதே ஜஹோதி. ஆஹவரீயே ஜஹோதி. ந ஹிம்ஸ்யாத். பசுமலபேத.” (காலடியில் ஹோமம் செய்கிறான். ஆஹவரீயாக்ரியில் ஹோமம் செய்கிறான். ஒன்றையும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது. பசுவை யஞ்சுத்தில் கொல்லவேண்டும்.) என்பது போலவும்,—வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்தில் “கர்மண்யண், ஆதோறுபஸர்கே க:” (கர்மகாரகன் உபபதமாயிருக்கையில் தாதுவின் மீது ‘அ’ என்ற விருதி வருகிறது. ஆகாரத்தை சுற்றிலுடைய தாதுககளின்மீது ‘க’ என்கிற விருதி ஏறுமானால் உபபதம்பெஸர்கே மாயிருக்கக்கூடாது) என்பது போலவும்,—ஈ உத்ஸர்காபவாதத்யாயத்தால் சாஸ்த்ரங்களுடைய ஐயத்துக்கு விரோதமில்லை. பொதுவாக வித்தபரவாக்யங்களுக்கு க்ரியாசேஷத்வம் சொல்லப்பட்டிருந்தால், வித்தபரவாக்யசேஷத்துக்கு விதிசேஷத்வம் உண்டா? இல்லையா?—என்று விசாரித்து, ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகயிராத வித்தபரவாக்யங்களே க்ரியாசேஷங்கள்.—ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக பர்யவஹிக்கிற வித்தபரவாக்யங்கள் அந்த க்ரியைக்கு சேஷமாக ஆகா—என்று நிர்ணயிப்பதன்றோ யுத்தம். எப்படி, ஹோமம் ஸாமான்யமாக ஆஹவரீயத்தில் செய்யத்தக்கதென்று ஏற்பட்டிருந்தாலும், ‘ஹோமவிசேஷமான குதிரையின் காலடியில்’—என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ, எப்படி, ஸாமான்யமாய் ஹிம்ஸாரிசேஷம் இருந்தபோதிலும்கூட, ஹிம்ஸாவிசேஷம் செய்யலாம் என்று சொல்லப்படுகிறதோ,—எப்படி ஸாமான்யமாய் கர்மகாரகன் உபபதமாயிருந்தால் ‘அண்’ ப்ரத்யயம் வருவதாயிருக்கையில், ஆகாராத்ரதாதுக்களைக்காட்டிலும் கபர்த்தயபவியோ,—அங்கு சாஸ்த்ரபேதமில்லையோ—அப்படியே இவ்விதத்திலும் அபேதங்கொள்ளத்தக்கது.

தேவதாரிராஸத்திலும் தாத்ப்ரியம் கிடையாது. வேதார்த்தம் கேளாதவர்களுக்கு கர்மாவில் ஏற்படும் அசாத்தையைத்தடுப்பதற்காக அது கர்மப்ரதாந்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. “நஹி நிந்தா நித்யம் நிந்திதம் ப்ரவர்த்ததே. அபிது நிந்திதாநிதாத் ப்ரசம்ஸி

ஈ உத்ஸர்கம் - பொதுவான விதி, அபவாதம் - விசேஷவிதி. “பரிஹ்ருத்த்யாத்வாததோஷாத் தத உத்ஸர்கோபிநிவிசதே” என்கிற வசனத்தின்படி அபவாத சாஸ்த்ரத்தின் பார்ருத்திக்குத் தருத்த லக்ஷயத்தை விட்டு மற்றைய லக்ஷயங்களில் உத்ஸர்கசாஸ்த்ரம் நிலைபெறுகிறது.

தும்” (நிந்தையானது நிந்திக்கத்தகுந்த வஸ்துவை நிந்திப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்திப்பதில்லை. ஆனால், நிந்திக்கத்தகுந்ததைவிட வேறு வஸ்துவின் மேன்மையை வெளியிடுவதற்காக.) என்று ந்யாயமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். அல்லது, வேதப்ராமண்யத்திலும் கர்மாக்கள் அவஸ்யம் செய்யத்தகுந்தவை—என்பதிலும் தாத்பர்யமிருப்பதால் ‘தேவதையில்லை’ என்று சொன்னது கர்மவிரோதிகளை நிராகரிக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் * அந்வாருஹ்யவாதமாயிருக்கலாம். தன்னுடைய அதிகமான அபிமானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதை அநாதரித்துக்கூட சத்ருநிராகரணம் காணப்படுகிறது. எப்படியென்றால், “அபிஷ்டார்த்தவ்யயோநாபி ஜயதி கேதாரஹாரிணம்—லப்தகேதாரஹாரணத்துஷ்ப்ரபா: ஸ்யாதர்த்த இதி நிச்சயாத்.” (பிரியமான பொருளைச் செலவுசெய்தாவது தன்நிலத்தை அபகரித்தவனை ந்யாயஸ்தலத்தில் ஜயிக்கிறான்,—நிலம் கிடைத்தால் பொருளையடைவது வருத்தமல்ல என்கிற நிச்சயத்தால்.) இவ்விதமே, அபிமததாரண ஈச்வரனை நிராகரித்தாவது வேதப்ராமண்யஸமர்த்தநம் செய்தால் பிறகு அபிமத விர்த்தி ப்ரயத்தனமின்றியே அடைப்பப்டும்—என்று ஜைமீனியின் அபிப்பிராயம். அதன் வித்திப்ரகாரமும் அவராலேயே சொல்லப்பட்ட † ‘ராத்ரிஸத்ரந்யாயம்’ முதலியவற்றைச் சார்ந்ததென்று மேலே வ்யக்தமாகும். அதன் வித்தியை ஒப்புக்கொண்டமாத்ரத்தினாலேயே அதன் அநாதரவாதத்திற்கு விரோதம் ஒன்றுமில்லை,—அது அந்வாரோஹித்து செய்யப்பட்டிருப்பதால்.

அது எப்படி அந்வாருஹ்யவாதமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதெனில், பதில் சொல்லுகிறோம்.

“ஸம்பதத்ரோதி ஜைமிநி:; அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி:; பாம் ஜைமிநிர்முக்யத்வாத். ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி:” இது முதலிய ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களாலேயே ப்ரஹ்மஸ்வரூபம், அதன் குணம், அதன் உபாவநம், அவற்றின் பலம், முதலியவற்றின் அங்கீகாரம் ஜைமிநிக்கு இருப்பதாக அறியப்படுவதாலும்,—மஹாபாரதத்திலும், ஜஹயக்ரீவ உபாச்யானுதிகளில் பகவானுன் வ்யாஸருடைய உபதேசத்தால் அடையப்பட்ட பரமாத்மஜ்ஞான முள்ளதாக அறியப்படுவதாலும்,—இக்காரணங்களாலே விருத்தமான அர்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லாமையால் அர்த்தவிரோதமில்லை.

மேலும், அர்த்தவிசேஷம் எவ்விதத்திலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. ஏனென்றால், விசேஷா * திதேசங்களை நிரூபிப்பதில் நோக்கமுள்ள 8-வது அந்யாயத்தில்—§ விக்ருதிகளில் ‡ ப்ரக்ருதிதர்மாதிதேசம் செய்யத்தக்கதாக ஏற்படும் ஸந்தர்பத்தில்—எந்த கர்மா

* அந்வாருஹ்யவாதம்—விரோதிகளை நிக்ரஹிப்பதற்காக விஷயத்தை அபிமதம் போல் சொல்லுதல்.

† ராத்ரிஸத்ரந்யாயம்,—‘ப்ரதிஷ்டையில் விருப்பமுள்ளவன் ராத்ரிஸத்ரத்தை அனுஷ்டிக்கக்கூடவன் என்று’ ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அர்த்தவாதமெல்லாம் ச்ருதியின் அர்த்தத்தை ஸ்துப்பதிலேயே தாத்பர்யமுள்ளதாயிருந்தபோதிலும் இங்கு ராத்ரிஸத்ரத்துக்கு ப்ரதிஷ்டை பலமாகவும் ஆகிறது.

* அதிதேசம் - ஏற்கனவே ஒரிடத்தில் சொல்லியிருப்பதை மற்றொரு இடத்தில் ஏறிடுதல்.

§ விக்ருதி - அதிநிச்யமானதர்மவதி—அதாவது, அதிதேசிக்கப்பட்ட தர்மத்துடன் கூடியது.

‡ ப்ரக்ருதி - அதிதேசாங்கப்ரயோஜநதர்மவதி—அதாவது, அதிதேசத்துக்குப் ப்ரயோஜனமான தர்மத்தையுடையது.

வில் எந்த கர்மத்தினுடைய தர்மாதேசம் செய்வேண்டும் என்று அபேகிக்கையில்,— எந்த கர்மாவுக்கு எந்த கர்மாவோடு த்ரவ்யஸாய்மோ, தேவதாஸாய்மோ இருக்கிறதோ, அதில் அந்த தர்மம் அதிதேசிக்கத்தக்கதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் எந்த கர்மாவுக்கு ஒரு கர்மாவோடு த்ரவ்யஸாய்மும், மற்றொன்றோடு தேவதாஸாய்மும் இருக்கிறதோ, அந்த தர்பமே அதிதேசிக்கப்படவேண்டும். தேவதாஸாய்முள்ள கர்மாவின் தர்மம் அதிதேசிக்கத்தக்கதல்ல—என்று ஜைமிநி மஹர்ஷியினால் “த்ரவ்யதேவதாஸாயே த்ரவ்யம் பஸ்ய :” (த்ரவ்யஸாய்மும் தேவதாஸாய்மும் வந்தால் த்ரவ்யஸாய்மும் ப்ரபலம்.) த்ரவ்யப்ரதானம் சொல்லப்பட்டது.

த்ரவ்யம் ப்ரதானமென்று சொன்னது அதிவதாமல். ஏனென்றால் அனுஷ்டான விரோதம் ஏற்படுவதால். த்ரவ்யப்ராதானயத்தாலன்றோ அனுஷ்டானம் காணப்படுகிறது. ஆகையால், த்ரவ்யத்துக்கு ப்ராதான்யம் சொல்லுகிற ஜைமிநிக்கு தேவதாந்ராஸத்தில் தாப்யமுண்டு.

இவ்விஷயத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

ஸத்பாவாஸத்பாவங்களால் த்ரவ்யதேவதைகளுடைய ப்ராதான்யப்ராதான்யங்கள் சொல்ல உத்தேசிக்கப்படவில்லை. ஆனால் விளம்பித்தும், விளம்பமின்றியும் ப்ரவ்ருத்திக் கிற ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாக இருப்பதுதான் உத்தேச்யம். த்ரவ்யமோ அவிளம் விதப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியத்தகுந்தது. தேவதையோவென்றால், விளம்பிதமான சாஸ்த்ரத்தினால் அறியத்தகுந்தது. விளம்பாவிளப்பங்களை ச்ருத்திவங்கம் முதலியவற்றிலும், ப்ரத்யக்ஷாநுமானாதிகளிலும், முன்பின்னிருப்பவைகளுக்கு ப்ரபல்யத்திலும் காரணங்கள்.

ஹவிஸாக இருக்கும் தன்மை சாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியத்தகுந்ததாதலால் த்ரவ்யத்துக்கும் ப்ராதான்யம் இல்லை யென்றால்,—

இப்படியல்ல. † சரு ‡ புரோடாசம் முதலிய த்ரவ்யமன்றோ ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டறியப்படுகிறது. அதில் ஹவிஷ்ட்வம் என்கிற தர்மம் மாத்ரமே சாஸ்த்ரத்தால் அறியத்தகுந்தது. தேவதைக்கு மாத்ரம் ஸ்வரூபம், ச்ரேயஸ்ஸாத்னத்வம், முதலிய தர்மம்—இவ்விரண்டும் சாஸ்த்ரத்தினால் அறியத்தக்கது. ஆகவே, ஸ்வரூபத்தாலும், த்ரமத்தாலும், விளம்பமுள்ள ப்ரமாணத்தால் அறியத்தகுந்ததாயிருப்பதால், தேவதைக்கு அப்ராதான்யம். தர்மம்மாத்ரம் சாஸ்த்ரத்தால் அறியத்தக்கதாயிருந்தபோதிலும், தர்மயிருபமான அம்சத்தினால் அவிளம்பிதமான ப்ரமாணத்தால் அறியத்தக்கதாயிருப்பதால் ஹவிஸுக்கு ப்ராதான்யம். ஆகவே, ப்ராதான்யப்ராதான்யங்கள் ப்ரமாணத்தைத் த்வாரமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வரூபத்தின் அஸுத்தையில் (இன்மையில்) தாப்யமில்லாததுபற்றி தேவதாநிராஸவசனம் வேறு விஷயத்தில் நோக்குள்ளது. இவ்விதம், வேறு அர்த்தங்களும் நிரூபணம் செய்ய முடியாததால் அர்த்தவிரோதமில்லை.

ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களாலேயே ஜைமிநியின் பக்ஷம் அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. எப்படியெனில், “பலமத உபபத்தே” என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஈசுவரன் கர்மபலன்களைக் கொடுப்பவன் என்பதால், “தர்மம் ஜைமி

† சரு—ஹோமஸாதனமாக இருப்பதார், மந்த்ரத்தினால் பரிசுத்தமுமான சால்யனம் முதலியது.

‡ புரோடாசம்—தேவதோத்தேசமாக ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட பெயர்களந்த மாவு.

நிரத வவ' என்கிற ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள தர்மம் பலப்ரதம் என்றவிஷயம் அறுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியில்ல. சுருதியினால் சொல்லப்பட்டிருத்தல், உபபந்தி;—இவ்விரண்டாலும் ஒரு காலவிசேஷத்தில் வரப்போகிற பலன்களுக்கு ஸாதனம் மாத்ரம் ஐஜமிரியால் சொல்லப்படவே அவ்விரண்டினாலேயே இங்கு பலஸாதனவிசேஷவியத்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஆகேபம் சரியில்ல.

“சேஷத்வாத் புருஷார்த்தவாதோயயா “அந்யார்த்தம் து ஐஜமிரி:” என்கிற ஸூத்ரத்தில் வேதாந்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞானம் கர்மசேஷமாதலால் ஆத்மாக்களுக்கு கர்மசேஷத்வம் சொன்னது “அதிக்கோபதேசாத்” என்கிற ஸூத்ரத்தாத்தோடு விரோதப்படுகிறது. விகல்பத்தால் விரோதம் ஸம்பவிக்காது. ஏனெனில், வஸ்துவிகல்பம் கூடாது. ஐஜமிரியால் அந்யபதம் உபந்யவிக்ஃபப்பட்டதென்று சொல்லவுங்கூடாது. ஐஜமிரிமதமாயிருப்பதால் வீர்த்தாந்தியால் நிராகரிக்க முடியாததலால் விரோதம்.

இப்படியில்ல. சுத்ருவின் நிராஸத்தை பலமாகக்கொண்டிருக்கிற ஐஜமிரியின் அந்வாருஹ்யவாதத்திற்கு அவ்விதம் உபந்யாஸமும், நிராஸமும் பொருந்தலாம். அப்படியில்லாவிடில், “பரம் ஐஜமிரி:” இது முதலிய ஸூத்ரங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விரோதமும், பாரதவசனவிரோதமும் வரும். ஐஜமிரியின் அந்வாருஹ்யவாதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களுக்குத்தான் அவர் சொல்லிய விஷயத்தில் தவ்வுபத்தி உண்டாகுமென்று அதைத்தடுப்பதற்காக ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் அதன் உபந்யாஸநிராஸங்கள் இரண்டும் செய்யப்பட்டன. ஆகையால் தான், “பராமர்சம் ஐஜமிரி:” என்கிற ஸூத்ரத்தில் நைஷ்டிகம் முதலிய ஆச்ரமங்களின் நிராகரணமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், “தத்பூதஸ்ய” என்கிற ஸூத்ரத்தில் நைஷ்டிகன் முதலியவர்களுக்கு ஆச்ரமப்ரம்சமானது ஐஜமிரிக்கு அநபிமதம் என்று சொல்லியிருப்பதால். ஆச்ரமமே அநபிமதமானால் அதிலிருந்து ப்ரம்சமும் அநபிமதம் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால், வீதராகணத்தவர மற்றவர்களுக்கு அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றைத்தடுப்பதற்காக ஆச்ரமாத்ராகணத்தடுத்ததும் முன்போல் அந்வாருஹ்யவாதம். அதுவும் பூர்வமீமாம்ஸையில் ஸூத்ரத்தால் சொல்லப்படவில்லை. ஆனாலும் ‘ஒளடிலோமி’ முதலியவர்களின் மதம்போல் அனுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

† ஆச்ரமங்கள் - ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்தம், ஸந்யாஸம்—என நான்கு வகைப்படும். இந்நான்கும் ப்ராஹ்மணன் ஒருவனுக்கே. கூத்தரியனுக்கும், வைச்யனுக்கும்—ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்தம் இம்மூன்றுதான். ப்ரஹ்மசாரிகள்—ஸாவிதரன், ப்ராஜாபத்யன், லௌமயன், ஆக்நேயன், வைச்வதேவன், உபசூர்வாணன் நைஷ்டிகன்—என ஏழுவகைப்படுகிறார்கள். உபநயனமானபிறகு அத்த்யாயோபாகர்மவரையில் ஸாவிதர்மீந்த்ரத்தை மாத்ரம் உச்சரிக்க அதிகாரமுள்ளவருதலால், ஸாவிதரன். நியமாத்யயனகாலத்தில் ப்ராஜாபத்யம் முதலிய நான்கு காண்டங்களை க்ரமமாய் அத்யயனம் செய்கையில் அந்தத்தக்காண்டஸம்பந்தமாய் ப்ராஜாபத்யன், லௌமயன், ஆக்நேயன், வைச்வதேவன், என்று ப்ரஹ்மசாரிக்குப்பெயர். குருகுலத்தில் வேதாத்யயனத்தையும், வேதவ்ரதத்தையும் விதிப்படி அனுஷ்டித்து முடித்தபிறகு, ஆசார்யன் கோரினபடி குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பித்து, ஸநாதகவ்ரதத்தையும் முடித்து க்ருஹஸ்தாச்ரமத்துக்கு வருபவன் உபசூர்வாணப்ரஹ்மசாரி. உயிருள்ளவரையில் ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தோடு குருகுலத்திலேயே இருந்து முக்தியடைபவன் நைஷ்டிகன்.

ஆனால், மதுவீத்யையில் வஸ்வாதிகளுக்கு அதிகாரமில்லைபென்று சொன்னது அதி காரத்தைச்சொல்லும் வார்த்தையோடு இது விரோதப்படுகிறதே என்று சொல்லக் கூடாது. அதிகாரோக்தியானது வஸ்வாதிகேவதாங்கிகாரத்துக்கு அடையாளமாதலால் சாஸ்த்ரங்களின் ஐயத்துக்கு விரோதமில்லாமையால் அதை வெளிப்படுத்துவதில் ப்ர யோஜனமில்லை. “ஹாவம் ஹைமித்” என்ற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன பக்ஷங்களு ம் சாஸ்த்ர ஐயத்துக்கு விரோதமில்லாதவைகள். கபலிசாரத்தில் அவைகளுக்கு ஸமர்த தனமில்லாதலால் அந்தக்கேள்விக்கே அவகாசமில்லை. ஆகவே, அர்த்தவிரோதம் கிடை யாது. கர்நூபேதபரிஹாரம் ப்ரவீத்தமாயிருப்பதால் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை, அதனால் தான் சப்தத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகிறது. தூர்த்ஸ்வாமி, கபரிதி இவ்விரு வரும் செய்த ஆபஸ்தம்பஸூத்ரவ்யாக்யானத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்யத்தகுந்த க்ரத் தத்தின் ஐயத்தினால் ஏகப்ரபந்தம் காணப்படுகிறதன்றோ ! பாணினிஸூத்ரங்களுக்கு \$ வாமரன், ஜயாதித்யன் என்கிற இரண்டு பண்டிதர்களால் செய்யப்பட்டு முன்பின்கு அமைந்திருக்கிற இரண்டு வ்ருத்தி க்ரந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யேயங்களின் ஐயத்தால் ஏக வ்யாக்யானத்தம் காணப்படுகிறது. ஆகையால், ஐகசாஸ்த்ரம் உபபன்னம்.

ஒரே சாஸ்த்ரம் என்பது இருக்கட்டும். பெளர்வபர்யநியமம் எப்படி? என்கிற ஸத் தேஹத்தைப்பரிஹரிப்பதற்காக வ்ருத்திக்ரந்தத்திலிருக்கிற “ஸம்ஹிதம்” என்றபதத்தை “மீமாம்ஸா”—என்று தொடங்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விவரிக்கிறார்.

க்ரமவிசேஷத்தோடு கூடிய ஐகசாஸ்த்ரம் ‘ஸம்ஹிதம்’ என்ற பதத்தினால் கருதப் பட்டிருக்கிறது. ‘ஆர்ப்ய, எவமந்தம்’ (இது தொடங்கி இதுவரையில்) என்பதினால் பெளர்வபர்யநியமம் சொல்லப்பட்டது. ‘ஸங்கதிவிசேஷண’—இந்தப்பத்தால், பாடக்ரமம்,—சேதநர்களுக்கு தர்மார்த்தகாமங்களில் முதலில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகும் அர்த்தஸ்வபாவம்,—உபரிஷத்துகளில் அங்காங்கிபாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களில் யக்ஞம் முதலிய கர்மாக்களுக்கு பதார்த்தபாவத்தால் ஸம்பந்தம்,—சில வித்யைகளில் யக் ளங்களையும், அவற்றின் உபகரணம் முதலியவைகளையும், த்ருஷ்டவிசேஷங்களாகக் கூறுதல்,—கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்ததாரஷ்டாந்திகலாவம்,—வ்ருத்தயக் கும், கர்மாவுக்கும் \$ உத்பாத்யோத்பாதகலாவமிருப்பதால் • அவைகளுக்கு சேஷமான விசாரங்களு ம் அந்தக்ரமத்தையே அலுஸரித்திருக்க வேண்டுமென்கிற உபபத்தியும்,—வேதவ்யாக்யானமாயுள்ள மீமாம்ஸையில் உத்தரபாகத்துக்கு பூர்வபாகத்தில் சொல்லப் பட்ட ந்யாயங்களை அபேக்ஷித்தல்,—என்பது ‘ஸங்கதிவிசேஷண’ என்ற பதத்தால் அபிப்பிராயங்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறான பெளர்வபர்யநியாமகலங்கதிவிசேஷத் தோடு “விஷ்டுடக்ரமம்” க்ரம விசேஷமுள்ளது—என்று அர்த்தம்.

வேதப்ராமாண்யம் விர்த்திப்பதற்காக முதல் அப்யாயம் முந்தியிருக்கட்டும், இரண் டாவது அப்யாயத்துக்கு முன் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஏன் இருக்கக்கூடாது?

கூடாது. அங்கங்கே சொன்ன ஸங்கதிவிசேஷங்களால் பதினாறு அப்யாயங்களுக் கும் வரிசைக்ரமம் விர்த்திப்பதாலும், ப்ரஹ்மவிசாரம் அதற்குப்பின் வருவதாலும் இதை

\$ வாமரன், ஜயாதித்யன்—இவ்விருவரும் ஹைனர்கள். பாணினி செய்த வ்யாகரண- அஷ்டாப்தாயிக்கு ஸூத்ரக்ரமமாக ‘காசிகாவ்ருத்தி’ என்னும் க்ரந்தத்தை இவ்விருவரும் செய்தார்கள்.

¶ ஸம்ஹிதம் - ஸங்கதம். இசைக்கப்பட்டிருப்பது.

\$ உத்பாத்யம் - உண்டுபண்ணத்தகுந்த கார்யம். உத்பாதகம்—ஹேது.

அபிப்ராயப்பட்டு “ஸங்கதிவீசேஷேண விசிஷ்டகாமம்” என்று சொன்னார். இவ்விதம் ஐகசாஸ்த்யம், பெளர்வாபர்யம், சாஸ்த்ரத்துக்கு ஆரம்பிக்கவேண்டிய யோக்யதை, ஆகிய இம்மூன்றும் ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது.

ஹர்ஷ்யம்:—

தயோஹி—புரூஷஜோவசு ‘ஹ்யாயூரயொயெதவ்ஸு:’ (யஜு-ரா ௨. ௧௫) ஐத்யூயமெநெவ ஹ்யாயூரயஸவ்வரவ்வெஷாவ்ஸு க்ஷராராஸெ-புஷ்ணம் வியீயதெ தஹ்யூயமம் கிரா-உவம்? கயம் வகதுஷ்வம்?—ஐதூவெக்ஷாயாம், —“க்ஷஷ்வஷ்வம்-புரூஷண-உவநயீத, தஹ்யூவயீத” (ஸத-புரா) ஐதூமந,

“ஸாவணாம் புரூஷ்வஷ்வாம் வா உவாக்ஸூயயாவியி| யுக்தஸூஹாம்ஸ்யீயீத ஜாவாநு விபுரூ-ப-உவ-உவாநு” (உந-புரூ. ச. ௧௫) ஐதூஷி-பு-தநியவீஸெஷாவபெஷெஸ ஹாவெக்ஷிதாநி வியீயகெ.

அவ்விதமே முதன்முதல் “வேதம் அத்யயநம் செய்யவேண்டும்” என்கிற விதியினால் அத்யயநத்தினாலேயே ஸ்வாத்யாயசப்தத்தால் சொல்லத்தகுந்த வேதமென்கிற அக்ஷராரஸிகளின் க்ரஹணம் விதிக்கப்படுகிறது. அந்த அத்யயநமும், எவ்விதம்?—எப்படிச் செய்யவேண்டும்?—என்கிற அபேக்ஷையில் ‘எட்டு வயதுள்ள ப்ராக்ரஹணனுக்கு உபநயனம் செய்து வேதத்தை அத்யயநம் செய்து வைக்கவேண்டும்’ என்கிற விதியிருப்பதால் ச்ரவண-மாதத்தின் பெளர்ணமாளியிலாவது, ப்ரோஷ்டபதிமாதத்தின் பெளர்ணமாளியிலாவது விதிப்படி வேதாரம்பம்செய்து ப்ராக்ரஹணன் நியமத்துடன் காலரை மாதம் அத்யயனம் செய்யவேண்டும்” என்று இது முதலிய வ்ரதநியமவீசேஷோபதேசங்களால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

முன் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களோடும், சிரஸோடும் கூடிய வேதாத்யயனத்துக்கு ப்ரமாணத்தையும், ஸாதனசதுஷ்டயத்தை எடுத்துரைப்பதற்கு ஸமயமில்லாததையும் காண்பித்துக்கொண்டு ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்ட மூன்று அர்த்தங்களையும் உபபாதிப்பதற்காக ‘தயோஹி’ என்று சொல்லுகிறார்.

ப்ரதிக்கை செய்வத மூன்று அர்த்தங்களையும் உபபாதிப்பதற்காக ‘ப்ரதமம்’ என்று அத்யயனவிதியை நிரூபிக்கிறார்.

வேதப்ராமாண்யஸமர்த்தம் போல கர்மவிசாரத்தால் வித்தித்த அத்யயனவிதிநிரூபணம் ஏன் ஆச்யாயிக்கப்படுகிறதில்லை?—என்றால்,

அப்படியல்ல, ஏனெனில், பின் காலத்திலிருந்த வ்யாப்யாதாக்களால் அவ்விடத்தில் அர்த்தஞ்ஞானபர்யந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஷராசிக்ரஹணபர்யந்தம் தான் ஸ்ரீவ்யாஸபகவானுக்கு அபிமதம்—ஏனெனில், “அத்யயனம் மாத்ரமுள்ளவனுக்கு” என்றல்லவோ மேலே சொல்லுகிறார்! ஆகையால், அங்கே சொல்லப்போகிற அர்த்தமானது சாஸ்த்ரம் “ஆரம்பிக்கத்தகுந்தது” என்பதற்காக இங்கே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. அத்யயனவியதிக்கு அக்ஷராசிக்ரஹணாத்ரபர்யந்தம் நிரூபிக்கப்பட்டால் சாஸ்த்ராரம்பணியைத் தவிர வித்திக்கிறது. முழுவதும் விஷயமென்று நிரூபிக்கப்பட்டால் ஜகசாஸத்யமும், பெளர்வாபர்யமியமும் வித்திக்கிறது.

அக்ஷரஹணமாத்ரத்தை அத்யயநசப்தம் சொல்லுமேயாகில் எவ்வாறு ஆரம்பணியைத் தவிர — எனில், இவ்வாறாக:—அத்யயநவியதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தம் ஏற்பட்டால், அர்த்தஜ்ஞானத்துக்கு “அதித்ய ஸநாயாத்” (அத்யயநம் செய்தது ஸநாதக வரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்) “ஆசார்யகுலாத் வேதமபித்ய அபிஸமாவருதய” (ஆசார்ய க்ருஹத்தினின்று வேதாத்யயநஞ் செய்து ஸமாவர்த்தநஞ் செய்து) என்று யக்ஞாதி, கர்மானுஷ்டானத்துக்கு சேஷமாக விநியோகமிருப்பதால், உபநிஷத்துகளில் விரிததமான ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்குக் கூட கர்மசேஷம் வரவேண்டியதாகும். அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு “ஆத்மாவா இதம்” (இந்த ப்ரபஞ்சம் ஆத்மாவே) “ப்ரஹ்ம வா இதம்” (இந்த உலகம் ப்ரஹ்மமே) “அயமாத்மா ப்ரஹ்ம” (இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்) இது முதலான வேதாந்தத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மசப்தம் ஆத்மபர்யாயமாதலால் ஆத்மஜ்ஞாநத்திற்கு ஆத்மவிஷயம் இருப்பதால், வீரவி முதலியவற்றின் வாயிலாக ப்ரோக்ஷணம் முதலியவற்றுக்குப்போல, த்வாரபூத ஆத்மாவுக்கும் கர்மசேஷம் ஏற்பட வேண்டியதாக ஆகும்.

ஸமுத்ரம் முதலியவற்றின் த்யானம் போல, ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கும் அந்ருஷ்டம் முதலியவற்றின் வாயிலாக கர்மசேஷம் இருப்பதால், ஸமுத்ரம்போல ஆத்மா கர்மசேஷமல்ல என்று சொல்லக்கூடாது.—ஏனென்றால், கர்மசேஷமாக ஏற்பட்டிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு த்வாரபாவம் ஸம்பலிப்பதாக இருக்கையில் அந்ருஷ்டகல்பநம் கூடாததலால். ஸமுத்ரத்துக்கு யக்ஞோபகாரகம் ஸம்பலியாமையாலல்லவோ அந்ருஷ்டகல்பனம்.

ஆத்மாவுக்கு பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை பொருந்தியிருப்பதால் கர்மசேஷமென்று சொல்வது பொருந்தாது. ஸம்ப்ரதிபன்னமான ஆத்மாவினால் ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கு கர்மசேஷம் வித்தித்திருக்க அவ்ஸம்ப்ரதிபன்னமான ஆத்மாவுக்கு கர்மசேஷம் கல்பனம் கூடாது. ஜீவனைவிட விலக்ஷணமாக ஆத்மா நிச்சயமாக வித்திக்கவில்லையன்றோ! ஆகையால், அனுஷ்டானத்திற்கு சேஷமாக இருக்கிற ஆத்மா கர்மாகளில் கர்த்தாவாக இருக்கிற ஜீவனேதான்—என்று வேதாந்தங்கள் ஜீவப்ரதிபாதபரங்களாதல் அந்த ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறான ஈஸ்வரனிருப்பதில் ப்ரமானியல்லாமையால், அப்ரமானிகமான ஈஸ்வரவிசாரரூபமான சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல—என்று ஏற்படும். அக்ஷராசிக்ரஹணமாத்ரபர்யந்தம் (அத்யயன சப்தார்த்தமாகில்), அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு அநுஷ்டானசேஷம்வியல்லாமையால், கர்மாகளில் கர்த்தாவாக இருக்கிற ஜீவாத்மாவைவிட வேறான ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிபாதம் ஸம்பலிக்கிறபடியால் ப்ராமானிகமான பரமாத்மவிசாரரூபமான சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஆகும். ஆதலால், அத்யயநவியானது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

ஸ்நாதகவரதம்—வேதத்தை அத்யயனம் செய்து, வரதத்தையும் முடித்த ப்ரஹ்மசாரியினால் அனுஷ்டிக்கத்தக்க ஒரு வரதவிசேஷம். இதை ஸமாவர்த்தனமென்றும் கூறுவார்கள்.

அதில் ப்ராபாகர்களுக்கு அபிமதமான அத்யயனம், ஸக்துஹோமம் போல், ப்ரா தானகர்மா என்பதையும், ஸ்வரூபத்தினால் விதேயமென்பதையும், அத்யாபனவிதிப்ர யுகத மென்பதையும், உபநயநம் அத்யாபனத்துக்கு அங்கமென்பதையும், அநாதரித்தும்,— ிக்ளோமாரிளர்களுக்கு அபிமதமான அத்யயனம், அவகாதம் முதலியதுபோல், குணகர்மா, நியமம் விதேயம், அத்யயனம் ஸ்வவிதிப்ரயுக்தம், உபநயனம் அத்யயனத்திற்கு அங்கம்,— என்கிற நான்கையும்—இருவர்களுக்கும் ஸம்மதமில்லாத அக்ஷராரிசிரஹணமாந்ரபர்யத் தத்வத்தையும் சுருக்கமாக ப்ரதிக்ஷணை பண்ணுகிறார். ‘ப்ரதமம்’ என்பதால் ‘ப்ரதமம் தாவத்’ முதலிலேயே—‘யாவத்தாவச்ச ஸாகல்யேவதௌ மாநேவ தாரணே’ (யாவத்தாவத் இரண்டு சப்தங்களும் முழுமையும் என்கிற அர்த்தத் திலும், எவ்லை, அளவு, நிச்சயம், இந்த அர்த்தங்களிலும் ப்யோகிக்கப்படுகின் றன) என்று நிகண்டுகளைச்செய்தவர்கள் கூறுகின்றனர். முதன்மையாவது சாஸ்த்ர விசேஷங்களைக்கேட்பதற்குரிய நிலைமையை அபேசுபித்து முற்கியிருத்தல். கர்பகாலம் தொடங்கி எட்டாவது வர்ஷத்தில் உபநயநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறவனுக்கல்லவோ அத்ய யனம்,—அதற்கு முன் சாஸ்த்ரார்தரபரிசீரமத்துக்கு அந்ஹணைதால். அத்யயனவிதிக்கு உடன்பட்டிருப்பவனை (மாணவகனுக்கு) ஸாங்காத்யயனத்திற்குப்பிறகு கர்மவிசாரம் அவச்யம் செய்யவேண்டுமென்பது தானாகவே ஏற்படுவதால் ஸாதகசதுஷ்டயம் முதலிய பூர்வவ்ருத்தவிசேஷங்களால் ஏற்படவேண்டிவதென்பது ஸந்தர்பயிருத்தம் என்கிற விஷயம் “ப்ரதமத்தாவத்” என்பதினால் பலித்தது.

“வேதாக்ய” என்கிற சப்தமானது லௌகிகமான அக்ஷராரிசியை லீலக்குவதற்காக. “வேதாக்ய” என்கிற சப்தத்தினால் முழுமையும் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதென்பது ஸூசிக்கப்பட்டது. வேதாந்தபாகம்மாதிரி ஸ்வாத்யாயசப்தவாச்யமல்ல, ‘அத்யய நே’ என்று சொன்னதினால் அப்ரதானகர்மத்வம் ஸூசிடமாயிற்று. லாவார்த்த தாத்வார்த்தத்திற்கு அந்யனிடத்தில் ஸ்திதி அறியப்படுவதால், அத்யயனத்துக்கு ப்ரதான கர்மத்வத்தைச்சொல்லவேண்டுமென்று விரும்பமுள்ளவராக இருப்பேரயாகில், அப்பொ முது “ஸ்வாத்யாயத்தினால் அத்யயனம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது” என்று வசமிருந்திருக்கும். “அத்யயநேனவ” என்கிற, அவகாரத்தால் நியமவிதித்வம் த்யோதனஞ்செய்யப்பட்டது. புஸ் தகம் பார்ப்பது முதலியவைகளால் வேதம் க்ரஹிக்கக்கூடாதென்று பொருள். “ஸ்வாத்யா யோத்யேதவ்ய” என்று அத்யயனவிதிவாக்யத்தை எடுத்ததினால் ஸ்வவிதிப்ரயுக்தத்வம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. “அத்யாபயேத்” என்று வாக்யமெடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ப்ரா தம்யவசந்தினால் அத்யயனம் உபநயநத்தை அங்கமாகவுடையதென்பது பலித்தது. சாஸ்த் ரார்தரபரிசீரமத்துக்குத்தகாத கர்பாஷ்டம்வாஷ்டாபிராயத்தாலன்றோ முதன்மைகூறப் பட்டது. அத்யயனத்துக்கு ப்ராதம்யமானது “அஷ்டவர்ஷம் ப்ராமணமுபநயீ” என்று. உபநயனவிஷயமாகக்குறிக்கப்பட்டிருக்கிற காலத்திற்கு உபநயனம் வாயிலாக அத்யயன சேஷத்வம் இருந்தாலொழிய உபபன்னமாகுது. இவ்வண்ணம் ி ஐந்து அர்த் தங்கள் சுருக்கமாக ப்ரதிக்ஷணை செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது,

ி குமாரிளபட்டர்—மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகார்களுக்குள் ஒருவர்.

ி ஐந்து அர்த்தங்கள் :—

க. அத்யயனத்திற்கு, அவகாதம் முதலியவற்றுக்குப்போல், குணகர்மத்வம்.

உ. ி நியமவிதித்வம்

ங. ி ஸ்வவிதிப்ரயுக்தத்வம்.

ச. ி உபநயனத்திற்கு அத்யயனங்கத்வம்.

டு. ி அக்ஷராரிசிரஹணமாந்ரபர்யத்தத்வம்.

இந்த அந்யயனவிதிவாக்யத்தில் அந்யயனத்திற்கு ப்ராதம்யமும், ஸாங்கத்வமும், உபநயனத்தை அங்கமாகக்கொண்டிருத்தலும் தோன்றாது. ஏனென்றால்—“உபநயித, தம்யாபயேத்” என்கிற வாக்யாந்தரத்தால் அந்யயனத்திற்கு அந்யாபநயிதிரயுத்தத்வமும், அந்யாபனத்திற்கு உபநயநாகத்வமும், அநியப்படுகிறதென்று ஸந்தேஹம் வா, அதற்குப்பரிஹாரங்கூறுகிறார்—“தச்ச” என்று. ஊகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியிலிருக்கிறது. அது “ஸ்வாத்யாயாயேத்யேதவ்ய:” என்கிற வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பொருள்.

“ஆத்யே த்வத்யயநே நைவ காசிதஸ்தி பலச்ருதி: தாரணே ஜபயஜ்ஞேச யா ஸாப்யேவம் நிவாரிதா” (முதன்மையான அந்யயனத்தில் ஒருவிதமான பலச்சரவணமூயில்லை. தாரணத்திலும், ஜபயஜ்ஞத்திலும், எந்த பலச்ச்ருதியுண்டோ அதுவும் இவ்வண்ணம் நிரவிக்ஷிப்பட்டு) என்று ஜபம் முதலியதுகூட அந்யயனசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாதலால் அவைகளில் ப்ரஸ்துதாத்யயனத்திற்கு ஆத்யாத்யயனத்வவிதிச்சயத்தின்கொண்டு “கீம்ருபம்” என்று கூறுகிறார். ஒரு தடவை உச்சாரணரூபமா? அல்லது, அடிக்கடி உச்சாரணரூபமா? ஸ்வதந்த்ரோச்சாரண ரூபமா? அல்லது பரதந்த்ரோச்சாரணரூபமா? என்று பொருள். பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வமும், அஸந்ருதச்சாரணரூபத்வமும் இருந்தாலன்றோ ஆத்யாத்யயனத்வம் வித்திக்கிறது.

“கரு” எதை அங்கமாகவுடையது என்று பொருள்.

“இத்யபேக்ஷாயாம்” (அபேக்ஷயுண்டாகில்) அபேக்ஷிதங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று அந்வயம். ப்ராதம்யத்தையும், ஆசார்யன் சொன்னபிறகு அதை அனுஸரித்து உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதையும், உபநயனத்தை அங்கமாகக்கொண்டிருப்பதையும் காட்டுவதற்காக “அஷ்டவாஷம்” என்று சொல்லுகிறார். இதனால் ப்ராதம்யம் வித்தித்தது. காலம் உபநயனத்தின்வாயிலாக † அந்யயனத்திற்கு சேஷமாதலால், “பாஷ்மணமுபநயித” என்று இரண்டாம் வேற்றுமையின் சரவணத்தால் மாணவசேஷத்வமநியப்படுவதால், ‡ உபநயனத்திற்கு அவனை அடைந்துள்ள அந்யயனங்கத்வம் வித்திக்கிறது. உபநயனமானது “ஸ்வரிதநிதி: கர்த்ரபிப்ராயே க்ரியாபலே” என்கிற ஸூத்திரத்தினால் விதிக்கப்படாததாலும், அதற்கு அந்யாபனங்கத்வவிதி தியில்லை. “அந்யாபயேத்” என்றதினால் பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வம் வித்தித்தது.

“த்வாதசாஹேக ப்ரஜாகாமம் யாஜயேத், அநாத்யகாமம் பாஜயேத், நிஷாதஸ்தபதிம் யாஜயேத்” என்கிற விதிகளால் ஏற்பட்ட யாஜமப்போல், அந்யாபனமும் பொருள் முதலியவற்றை ஸம்பாதிப்பதற்குக்காரணமாயிருப்பதுபற்றி ராகப்ராப்தமாதலால் விதேயமாகாததாலும் அந்யாபனத்தில் அதிகாரிவிசேஷச்சரவணமில்லாமையாலும், அந்யயனத்திற்கு அந்யயனஞ்செய்விக்கிற ஆசார்யனை முன்னிட்டிருத்தல் கூறப்படுகிறதென்பதினால் இது அந்யயனங்கவிதி என்று கருத்து.

உபாகரம் முதலிய வ்ரதநியமங்களை அங்கங்களாகக்கொண்டிருப்பதையும், அங்கங்களோடு கூடியிருப்பதையும் காட்டுவதற்காக கூறுகிறார். “சராவண்யாம்” (திருவோண நகத்திந்ததுடன் கூடின பெளர்ணமாவியில்) என்று. § “அர்ப்பயஞ்சமாம்மாஸாநித்யாதி”

† அந்யயனம்—முத்யமானது. இதற்கு அங்கம் உபநயனம். இந்த உபநயனத்திற்கு காலம் அங்கம். சேஷம்—அதிசயத்தை உண்டிபண்ணுகிற வஸ்து.

‡ உபநயநம்—ஆசார்யன் பக்கலில் வேதாத்யயனத்திற்காக மாணவனைச்சேர்ப்பித்தல், எந்த காமரூபில் ஏற்படுகிறதோ அது.

§ அர்ப்பயஞ்சமாந் மாஸாந் - நாலரை மாதங்கள் முழுமையும்.

—நாலரை மாதங்கள் இது முதலியது—ஆதி சப்தத்தாலெடுக்கப்பட்ட “அதஹர்த்வந்து † ச்சந்தாம்வரி சுக்லேஷா நியத: படேத்—வேதாங்காநி ரஹஸ்யஞ்ச க்ருஷ்ணபக்ஷேஷா ஸம்படேத்” இது முதலான வசனங்களால் அங்காத்யயனத்திற்குக்காலம் காட்டப் பட்டது.

“வ்ரதம்” வேதார்ப்பம், காண்டவ்ரதம் முதலியது. “நியம்”மானது “பத்யு ஹ வா ஏதத் சம்சானம் யச்சூத்ர:—தஸ்மாத் சூத்ரஸம்பே நாத்யேதவ்யம்” (சூத்ரன் என்பவன் ஐங்க யஸ்மசானம், ஆகையால், சூத்ரண்பக்கலில் அத்யயனஞ்செய்யக்கூடாது.) இது முதலாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற தேசம், காலம், பஞ்சயம், அபஞ்சயம், இது முதலியவைகளுடைய வ்ய வஸ்தாநுபமாயுள்ளது. “அத்யாபயேத்” என்றும், “வ்ரதநியமவிசேஷோபதேசைஸ்ச?” என்றும் தனித்து நிர்தேசமானது ச்ருதிஸம்ருதிவிபாகத்தாலும், † விப்ரதிபன்னத்வ ி அவிப்ரதிபன்னத்வவிபாகத்தாலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உபாகர்மம் முதலிய வ்ரத நியமங்கள் போல, உபநயனமும் அத்யயனத்திற்கு அங்கமென்பது கருத்து. அது எந்த ஸ்வரூபமுள்ளது, எவ்வாறு செய்யத்தக்கது; என்று அபேக்ஷிக்கையில், அங்கங்களை விதிக்கிற இந்த வாக்யங்களால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவைகள் விதிக்கப்படுகின்றனவென்று பொருள்.

பூர்வபக்ஷம்:—

“அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மணம்” என்கிற வாக்யத்தில் உபநயனத்திற்கு அத்யய னாங்கத்வம் அறியப்படுகிறதென்பது ஸரியல்ல. அது உபநயனம் செய்விக்கத்தக்க மாணவகனுடைய ஸாமீப்யம் வாயிலாக அத்யேதாவை ஆகாங்கித்கிற அத்யாபனத் திற்கன்றோ அங்கமென்று அறியப்படுகிறது. “உபநீயது ய: சிஷ்யம்” (எவன் சிஷ்ய னுக்கு உபநயனத்தைச்செய்வித்து) இது முதலான ஸம்ருதிவசனத்தாலும் அது அறியப்படுகிறது—என்றால், மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது,

“ப்ராஹ்மணமுபநீய” என்கிற இடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமையின் சர்வணத் தால் உபநயனம் மாணவகனுக்கு சேஷமென்று அறியப்படுகிறது. உபநயனமும், அதைச் சார்ந்திருக்கிற அத்யயனமும் மாணவனுக்கு சேஷம். அதில் † அந்தரங்க ி பஹிரங்கக் யாயத்தால் உபநயனம் அத்யயனத்துக்கு அங்கமே. “உபநீயது ய: சிஷ்யம் வேதமத்யா பயேத் த்வீஜ: ஸகல்பம் ஸரஹஸ்யஞ்ச தமாசார்யம் ப்ராசக்யதே” (எந்த அந்தணன், சிஷ்யனுக்கு உபநயனத்தைச்செய்து வேதத்தை கல்பங்களோடும், ரஹஸ்யங்களோடும் அத்யாபனம் செய்விப்பனோ அவனை ஆசார்யனென்று சொல்லுகிறார்கள்) என்கிற வச

† அத ஹர்த்வந்து—தைமாதத்தில் புஷ்யநக்ஷத்திரத்துடன் கூடின பெளர்ணமாவியில் உத்ஸர்ஜனவ்ரதத்தைச்செய்து விட்டு அதற்குமேல் அத்யயனம் செய்த வேதபாகங் களை சுக்லபக்ஷங்களில் ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டும். வேதாங்கங்களான வ்யாகரணம் முத லியவைகளையும், ரஹஸ்யத்தையும், க்ருஷ்ணபக்ஷங்களில் படிக்கவேண்டும்.

† விப்ரதிபன்னத்வம்—விப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாக இருத்தல்.

§ அவிப்ரதிபன்னத்வம்—விப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகாமல் எல்லோராலும் ஏகமுக மாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருத்தல்.

† அந்தரங்கம்—அல்பநிமித்தத்தை அபேக்ஷித்திருப்பது.

§ பஹிரங்கம்—அநேகநிமித்தங்களை அபேக்ஷித்திருப்பது.

னத்தில் 'உபநீய' என்று, 'ஈ' 'கத்வா' ச்ருதியிருப்பதால் உபநயனத்துக்கு அத்தயாவனாங்கத்வம் தருந்தது. அந்தரங்கத்வமென்பது வஸ்துவமானத்யபுருபமான லிங்கமன்றோ? ஆதலால், கத்வாச்ச்ருதி அதிக பலமுள்ளது என்று சொல்வது கூடாது.

அந்தரங்கத்வமோவென்றால், ப்ராத்யக்ஷச்ச்ருதியினால் வந்ததம். 'கத்வா' ச்ருதியோ என்றால், ஸம்ருதிகையடைந்திருக்கிறதாயும், அநுவாதவசனத்திலிருக்கிறதாயுமிருக்கிறது. ஆதலால், இது ஸம்ருதிவசனத்திலிருப்பதால் மூலச்ச்ருதியை அபேகித்தல்,—அநுவாதபுருபமான வசனத்தை அடைந்திருத்தலால் வேறு விதியை அபேகித்தல்,—என விளம்பத்துக்கு இரண்டு காரணங்களிருக்கின்றன. * ச்ருதிலிங்காதிகளில் விளம்பித்து வருகிற புத்திக்கு ஹேதுவாகியிருத்தலன்றோ பரதௌர்பல்யவேறுது. ஆதலால், இரண்டு விளம்பங்களால் அபஹதமான கத்வாச்ச்ருதியானது அநிஃ பலமுள்ளதாகா.

மேலும், ச்ரோத்ரியன், உபாத்யாயன், குரு, இது முதலான பெயர்களை விதிக்கும் ப்ரகரணத்திலிருக்கிற இந்த வசனமானது உபநயனஞ்செய்து அத்தயாபனஞ்செய்விக்கிற வனுக்கு ஆசார்யனென்று பெயரை விதிப்பதில் நோக்குள்ளதாக இருப்பதுபற்றி கத்வா ச்ருதியானது உபநயனம், அத்தயாபனத்துக்கு அங்கமென்பதில் ப்ரமாணமாக ஆவதற்குத் தகுதியுள்ளதாகா. மேலும், "ஸ்வரிதந்த: காத்ரபிப்ராயேக்ரியாபலே" (ஸ்வரிதந்தையும், அழிந்து போவதை ஸ்வபாவமாகக்கொண்ட, 'ஸ்' காரத்தையும் இத்தாகக்கொண்ட தாதுக்களின் மீது கரியையினால் உணர்த்தப்பட்ட பலன் கர்த்தாவை அணுகியிருக்குமே யாகில் ஆத்மநேபதமென்று பெயருள்ள ப்ராத்யயங்கள் வரும்) என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மநேபதம் வருவதாக இருந்தபோதிலும், "ஸம்மாநோத்ஸர்ஜநாசாயாகரணஜ்ஞாந ப்ருதிவிசனநய்யவேஷா நிய:" (மர்யாதை, மேலே தூக்குதல், ஆசார்யக்குச்செய்தல், ஞானம், கூலி கொடுத்தல், கடன்தீர்த்தல், சிலவீடுதல், இந்த அர்த்தங்களில் 'நீ' என்கிற தாதுவின்மீது ஆத்மநேபதமென்று பெயருள்ள ப்ராத்யயங்கள் வருகின்றன) என்கிற ஸூத்ரத்தால் மீண்டும் ஆத்மநேபதவிதானமானது பலம் கர்த்தாவை அடையாமலிருந்தேபோலும் கூட இந்த ப்ராத்யயங்கள் வரத்தடை இல்லை—என்று கூறுவதால் உபநயனம் அத்தயாபனத்துக்கு அங்கமாகா. அந்த ஸூத்ரத்திற்கு வருத்தி எழுதினவர் பலம் கர்த்தாவை அணுகாமலிருந்தபோதிலும் ஆத்மநேபதப்ராத்யயங்கள் வருவதற்காக இந்த ஸூத்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பகர்ந்திருக்கிறார்.

காத்ரபிப்ராயத்வமாவது கர்த்தாவின்மீதுத்திலேயே க்ரியாவாச்யபலம் நாடியிருக்க வேண்டுமென்பது. அந்த வகாரப்பொருளை மறுப்பதற்காக மீண்டும் ஸூத்ரவிதானம். பலம் இரண்டிடத்திலும் ஸம்பந்தமுள்ளது. ஆகையால், மாணவன் வாயிலாக உபநயன

ஈ கத்வா—இது இறந்தகாலத்தைக்காட்டும் ஒரு ப்ராத்யயம். 'உப' என்கிற உபஸர்க் கத்தோடு கூடிய 'நீ' என்கிற தாதுவின்மீது 'கத்வா' என்கிற ப்ராத்யயம் வந்து உப-நீ-த்வா. என்று ரூபம் முதலில் ஏற்பட்டு, பிறகு 'த்வா' ப்ராத்யயத்திற்கு 'ய' என்கிற ஆதேசம் வந்து 'உபநீய' என்கிற சப்தம் நிஷ்பன்னமாகிறது. உபநயனத்தைச்செய்துவிட்டு, பிறகு அத்தயயனத்தை செய்விக்கவேண்டும் என்பதினால் அத்தயாபனத்திற்கு ப்ராதான்யமும், உபநயனத்திற்கு அத்தயாபனாகத்வமும் வித்தித்தது.

* ச்ருதி, லிங்கம், வாக்கியம், ப்ரகரணம், ஸ்தானம் ஸமாக்ஷய, என ஆறு ப்ரமாணங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன, இவைகளுக்குள் முந்தி முந்தியிருப்பதைவிட பிந்தியிருப்பவைகள் துர்பலங்கள். ஏனெனில், விளம்பித்து அர்த்தோபஸ்திதியை உண்டு பண்ணுவதால்—என்பது பூர்வமீமாம்ஸைகளின் கொள்கை.

பலம் ஆசாரியனிடத்தில் ஸம்பந்திக்கிறபடியால் அந்தாவனங்கட்குத் தகுந்தது என்று சொல்வாயேயாகில்,—அது ஸரியல்ல. “அக்நீநாததீத” (அக்னிகளை ஆதானஞ் செய்ய வேண்டும்) என்கிற இடத்தில் ஆத்மநேபதமானது ‘கர்த்ரபிராய’ஸூத்ரத்தால் விதிக்கப் பட்டிருந்தபோதிலும், பலம் இரண்டிடங்களிலும் அந்நியப்பதால் நியமத்தை நிகேததிப் பதற்காக இந்த ஸூத்ராரமம் என்பது பொருத்தாததால் பலத்துக்கு கர்த்ரபிராயம்வ மாத்ரம் நிகேததிக்கப்படுகிறது என்று அர்த்தங்கொள்வோம். அதனால் அந்நிய பனங்கட்குமில்லை ‘கர்த்ரபிராய’ சப்தத்தினால் கர்த்தாவைத்தவிர்த்த மற்ற சேதனனிடத்தில் பலஸம்பதமின்மை விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ‘அக்நீநாததீத’ என்கிற இடத்தில் தோஷமில்லை.

மீண்டும் ஸூத்ரத்தால் பரத்யவிதானத்துக்கு அதை மறுப்பதுதான் பலம் என்கிற தீர்மானத்தில் ஆசாரியனிடத்தில் கூட பலஸம்பந்தத்துக்கு உபபத்தி இருப்பதால் உபநயனத்திற்கு அந்நியபனங்கட்குமில்லை சொல்வதே பொருந்துமென்கிற ஆகேபம் சரியல்ல. “ருத்விஜோவ்ருனீதே” (ருத்விக்குகளை வரிக்கின்றன) என்கிறவிடத்தில் ‘ஸ்வரித’ என்கிற பதத்தை முதலிலுடையதான ஸூத்ரத்தால் ஆத்மநேபதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கர்த்தாவைத்தவிர்த்து வேறு சேதனர்களிடத்திலும் பலஸம்பந்தம் காணப்படுவதால் மறுபடி ஸூத்ரவிதானத்திற்கு நியமநிகேதார்த்தத்தவம் சொல்வது பொருத்தமில்லாமல் போவதுபற்றி புரவீதானம் கர்த்ரபிராயமாத்ரத்தை நிகேததிக்கது—என்பபொருள்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் உபநயனம் அந்நியபனத்துக்கு அந்நிகமல்ல. க்ரியாபலமாவது க்ரியையை அடுத்து வரும் பலம், அதற்கு, கர்த்தாவிடத்தில் அந்நியமேற்படுவது கர்த்ரபிராயத்தவம். ஆகையால், ஆசார்யகமானது உபநயனக்ரியையை அடுத்து வருந்தன்மையுள்ளதாக இராமையாலும், அவ்வவ்விதமானபலத்துக்கு கர்த்ருகாமியத்தவமில்லாமையாலும், ஆத்மநேபதம் வராமல் போக, அவ்வவ்விதபலத்துக்கு கர்த்ரபிராயத்தவமில்லாமல் போனாலுங்கூட ஆத்மநேபதம் ‘ஸம்மாந’ என்கிற ஸூத்ரத்தினால் விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், பலம் கர்த்ரபிராயமாக இராமலிருந்தபோதிலும், வ்யவ்விதமான ஆசார்யகநிஷ்பத்திபை ப்ரபோஜனமாகக்கொண்டிருந்ததால் உபநயனத்துக்கு அந்நியபனங்கட்குமில்லை, விருத்தமல்லவென்று கூறுவது சரியல்ல.

“அக்நீநாததீத” என்கிற இடத்தில் “ஸ்வரித” என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மநேபதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அக்நிஸம்ஸ்காரத்தால் வ்யவ்விதமான ஆவ்விதாக்கிரிதவா-

¶ ‘ஸ்வரிதனீத: கர்த்ரபிராயே க்ரியாபலே’ என்கிற ஸூத்ரத்திலிருக்கிற கர்த்ரபிராயபதம் கர்த்தாவை நாடியிருக்கிறதென்கிற அர்த்தத்துடன் கூடியது. அதாவது க்ரியையின் பலமானது கர்த்தாவை அடைவதாக இருக்குமேயாகில், உபநயனத்தாதுக்களின் மீது ஆத்மநேபதபரத்யயங்கள்வரும். அந்த தாதுக்கள் ஸ்வரிதத்தையாவது, நாகரத்தையாவது இத்தாகக்கொண்டிருக்கவேண்டும்—என்று ஸூத்ரத்தின்பொருள். உதாஹரணம்—உபநயீத—அந்நியனம் செய்விப்பதற்காக பையனை விதியினால் தன்பக்கிலே அடையச் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று அர்த்தம் ஏற்படும். அங்ஙனமாகில், உபநயனத்தாலுண்டாகிற பலமாகிய ஆசார்யகரணம், சிஷ்யசக்ருவை முதலியவைகள் ஆசார்யனை அணுகுவதால் உபநயனம் அந்நியபனத்துக்கு அங்கமாய்விடும். அந்நியனங்கமாகாது. ஆகையால், ‘உபநயீத’ என்கிற இடத்தில் இங்கு கூறப்பட்டுள்ள ஸூத்ரத்தால் ஆத்மநேபதபரத்யயத்தை சொல்லக்கூடாது. “ஸம்மாந:....” என்கிற ஸூத்ரத்தாலேயே பரத்யயத்தை விதிக்க வேண்டும். அதற்கு அப்பொழுது ஆசார்யகரணமே அர்த்தம். உபநயனபூர்வமான அந்நியபனத்தினாலன்றே உபநேதாவினிடத்தில் ஆசார்யத்தவம் ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறது.

ஆபத்திருப்பமான பலத்துக்கு கர்த்தருகாமிதவம் காணப்படுவதால். ஆதலால், அகர்த்தரிப்பராயார்த்தமான 'ஸம்மகாநம்' என்கிற ஸூத்ரமானது பலமாதர்த்தத்து கர்த்தருஸம்பந்தத்தைப்படுத்தக்கூடாது.

ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய அநியானது பலமாதலால் ஆதானஞ்செய்பவனிடத்தில் வ்யவஹிதபலாவ்யயமில்லை என்று கேட்கப்படுமேயாகில்,—அப்படியானால், உபநயனஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடினமாணவகலித்திய அவ்யவஹிதமான பலமென்று கர்த்தரிப்பராயஸூத்ரத்தினாலேயே ஆத்மநேபதம் விர்த்திப்பதால் அகர்த்தரிப்பராயஸூத்ரம் பயனற்றதாக ஆகும். இவ்வாறாகில், வ்யவஹிதமோ, அவ்யவஹிதமோ பலம் மாதரம் அகர்த்தரிப்பராயஸூத்ரத்தால் நிவாரணஞ் செய்ப்படுகிறது—என்றாலோ, உபநயனகர்த்தாவுக்கு ப்ரவ்ருத்தியே உபபன்னமாகாது. ஏனெனில், “ப்ரயோஜனமதுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே” (அறிவில் குறைவடையவனாக யிருந்தாலும் ஒருவனும் பலனைக்கருதாமல் காரியங்கரில் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டான்) எனில்—இப்படியால், உபநயனபலம் மாணவகலேச்சார்த்திருந்தபோதிலும் ஆசார்யனுக்கு தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டியதென்கிற வேறு விதியினால் ப்ரபர்த்தமான தக்ஷிணைபலத்தில் விருப்பத்தினால் ப்ரவ்ருத்திக்கு உபபத்தி வருவதால்.

இதனால் அகர்த்தரிப்பராயஸூத்ரமானது அஸாதாரணமான பலஸம்பந்தத்தின் இன்மையை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால், மற்றொன்றினால் இடையூற்றிராத க்ரியாபலத்திற்கு கர்த்தரிமதத்வத்தான் கர்த்தரிப்பராயத்வம். அந்த கர்த்தாவுக்கு அநிமதமாக இருந்தல்தான் அந்ர்த்தரிப்பராயத்வம் என்பதும் யுத்தமன்று,—க்ரியாபலத்துக்கு கர்த்தரிமதத்வம் விருத்தமாதலால், ஆசார்யவிஷயத்திக்கு உபயோகியான மாணவகலம்ஸ்கர்த்தாவுக்கு ஆசார்யாநிமதத்வம் பொருந்தாததால். ஆகையால், உபநயனமானது அத்தியயனஞ் செயப்படுகிற மாணவனுடைய ஸாமீபமுக்கத்தால் அத்த்யாபனங்கமன்று. பின்னையோ வென்றால், அத்த்யயனங்கமே. அத்த்யாபநவிதியானது அத்த்யயனத்தை ப்ரயோகிக்கிறதில்லை. ‘அத்த்யாபயேத்’ என்கிற விதியோவென்றால், ‘த்வாதசாஹேந ப்ரஜாகாமம்’ (ஸ்ந்ததியில் விருப்பமுள்ளவனை பன்னிரண்டு நாட்களால் நிறைவேற்றத்தக்க த்வாதசாஹமென்கிற யாகவிசேஷத்தால் யாகம் செய்விக்கவேண்டும்.) இதுமுதலிய விதிபோல் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும், ‘ப்ரஜாகாமம், அந்நாத்யகாமம்’ (ஸ்ந்ததியில் அபிலாஷையுள்ளவன் அன்னம்முதலியவற்றில் ஆசையுள்ளவன்) என்பதுபோல், § ப்ரயோஜ்ய கர்த்தருவ்யபாரமாக இருக்கிற அத்த்யயனத்திற்கு அநிகாரிவிசேஷனான பலம் கேட்கப்படவில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும் ‘ஸ்வாத்யாயாதி’? அநிகாரிவிசேஷனாக ஆகலாம், § ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய என்று ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அத்த்யயனஸாத்யத்வம் அறியப்படுவதால். எவ்வாறு ‘அக்ரீநாததி’ என்கிற இடத்தில் அக்னிகள் ஆதானத்தால் ஸாத்யங்களென்று அறியப்படுவதால் அக்ரிவித்தியானது அநிகாரிவிசேஷணமோ அவ்வாறு.

§ ப்ரயோஜ்யன் - ஏவல் செய்கிறவன். ப்ரயோஜகன் - ஏவுகிறவன். ப்ரநாநன்.

‡ அநிகாரிவிசேஷணம் - கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிற ஒருவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு முக்யஸாதாமாகவும், ஏற்கனவே விர்த்தமாகவும் இருக்கிற ஒரு தர்மம்—‘ஜ்யோதிஷ்டோமே ஸ்வர்க்காமோ யஜேத்’ என்கிற இடத்தில் யாகம் செய்பவனான அநிகாரியிடமிருக்கும் ஸ்வர்க்காமனை அநிகாரிவிசேஷணம். அநிகாரிவிசேஷணம் என்பது முந்தியே விர்த்தமாதலால் விசேஷ்யமாகாது.

§ ‘ஸ்வாத்யாயோ அத்த்யேதவ்ய’ என்கிற விதியினால் ஸ்வயாத்யாயசப்தவாச்யமான அத்த்யயன் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அத்த்யயநவிஷயத்தில் இது ஸ்வவிதி.

அத்யயனம் ஸ்வலிதிப்ரயுக்தமாகில் அனுஷ்டானஞ்செய்பவர்களே இல்லாமல்போகும் என்று சொல்லக்கூடாது. அறிவில் சிறந்த அந்யேதாக்கள் இருக்கிறார்களன்றோ! அவ்வண்ணம் பகவான் ஆபஸ்தம்பர் கூறியிருக்கிறார், “தஸ்பிரஹ்மீஜ்ஜநவீத்யாஸமுதேதம் ஸமாஹிதம் ஸம்ஸுகர்த்தாரமீப்ஸேத” (அந்த உபநயனவிஷயத்தில் நல்லவம்சம், வீத்யை இவைகளோடு கூடியிருப்பவனும் வெளி இந்திரியங்களையும், மன இந்திரியத்தையும், ஒடுக்கினவனுமான ஒருஉத்தமஅந்தணனை ஸம்ஸுகர்த்தாவாக அடைய விரும்பவேண்டும்). அவர்கள்விஷயத்தில் பரவிதிப்ரயுக்தத்தவம் சொல்லப்பட்டால் அத்யயனம் உபபன்னமாகாது. அப்ரபுத்தவிஷயத்திலோவென்றால், ஸ்வதந்த்ரமான அத்யயனவிதிக்கு மாணவகன் விஷயம்—என்பதை அறிந்து ஹிதத்தை விரும்புகிறவர்கள் மாணவகனுக்கு அத்யயனம் முதலியவற்றைச்செய்விக்கின்றனர். ஆகையால், ப்ரபுத்தர்கள், அப்ரபுத்தர்கள்—விஷயத்திலும் அத்யயனத்திற்கு ஸ்வலிதிப்ரயுக்தத்தவம் யுக்தம். பரவிதிப்ரயுக்தத்தவம் சொன்னால் உத்தமமான அத்யயனத்திற்கு காம்யலிதிப்ரயுக்தத்தவம் ஏற்படும். அதனால் அனுஷ்டானநீயமம் உண்டாகாது, ஆசார்யகத்தில் விருப்பமுள்ளவனன்றோ அத்தபாபகன்; அவனுக்கு ஆசார்யகத்தில் விருப்பமில்லாவிட்டால் அத்யயனம் லித்தியாமல் போவதால், அத்தபாபகர்கள் ஏராளமாகயிருப்பதால் அத்யயனம் லித்திக்கிறது எனில்—அல்ல, அத்தபாபகர்களிடமிருந்து அத்யயனஞ்செய்பவர்களே அதிகமாயிருப்பதாகக்காணப்படுவதால், ஆதாமானது மேலேயுள்ள க்ரதுவிதிப்ரயுக்தமாக இருந்த போதிலுங்கூட காம்யலிதிமாத்திரபயுக்தமல்ல, ‘வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத—யாவஜ்ஜீவமகந்திஹோத்ரம் ஜுஹோதி’ (ஒவ்வொரு வஸந்தகாலத்திலும் ஜோதிஷடோமத்தினால் தேவதாராதனம் செய்யவேண்டும். உயிருள்ளவரையில் அக்ரிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும்) என்கிற நித்யவிதி இருப்பதினால், இது முதலானது இங்கே அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகையால், எவ்வாறு அந்தம் உரைக்கப்பட்டதோ அதுதான் பொருத்தமுள்ளது.

ஹர்ஷ்யம்:—

ஹவம் ஸதநாநஸூஸூத ஸஹாஸாநிஷாந்மஹேணாவெ
தவெஹிஷாஸாநெஹநீதஸூ ஸுதநியஸிவெஷ்யமூதஸூ
சூஸாநெஹாஸாநாநிஷாநாநம் சக்ஷரநாஸிஸூஹணமஹே
யூயநித்யவஹேதே | சூயநகணு ஸூயநயஸம்ஸூஸூ; ஸூ
யூயாஸூயெதவஹே | ஐதி ஸூயநயஸூ கஹிஸூயஸிவெ
ஸம்ஸூஸூஸூ ஹி நாஸூ கஹிஸூஸூஸூயாஸூயாஸூஸூஸூ
யூஸூகஹிஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ
யூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ
யூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ

இவ்வண்ணமாக நற்குலத்தினுதித்தவனும், கல்லொழுக்கத்
தில்லைபெற்றவனும், ஆதம்மகுணங்களுள்ளவனும், வேதார்த்தங்களை
அறிந்திருப்பவனுமான ஆசார்யனால் உபநயனம் பண்ணப்பட்டு,
வ்ரதநியமவிசேஷங்களோடும் கூடின மாணவகனுக்கு ஆசார்
யோச்சாரணநூச்சாரணரூபமான அத்யயனமானது அக்ஷராரி
க்ரஹணத்தை பலமாகக்கொண்டதென்று அறியப்படுகிறது.

அத்யயநமும் ஸ்வாத்யாயமென்று சொல்லப்படுகிற (வேதத்திற்கு) ஸம்ஸ்காரம்; ஸ்வாத்யாயம் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதென்கிற (விதியினால்) ஸ்வாத்யாயத்திற்கு கர்மத்வம் அறியப்படுகிறது. ஸம்ஸ்காரமோவென்றால் கர்யவிசேஷத்தில் யோக்யதையை உண்பெண்ணுதல். ஸ்வாத்யாயத்திற்கு ஸம்ஸ்கரிக்கப்படத்தக்க தன்மை பொருத்தமுள்ளது, — தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகம் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அவைகளின் ஸாதனங்களையும் அறிவிப்பதினாலும் ஜபம் முதலியதால் ஸ்வரூபத்தாலும் அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருப்பதாலும்.

சூத்திரங்களாக :—

அங்கவிதியுடன் கூடின ப்ரதானவிதியினால் அங்கஸ்வரூபமும், அங்கிஸ்வரூபமும் எவ்வாறு அறியப்பட்டதாக ஆயிற்றென்றால், ‘எவம்’ எனத்தொடங்கிச் சொல்லுகிறார். இவ்வண்ணம் அங்கவிதிகளோடு கூட ப்ரதானவிதியானது நிரூபிக்கப்பட்டதாலென்று அர்த்தம். ‘ஸநீஸநீதாந’ என்பதால் ‘அந்த உபநயநவிஷயத்தில் நல்ல ‘வம்சம், வித்யை’ என்கிற ஆபஸ்தம்பருடைய வசனத்தின் அர்த்தமானது அநுஸந்திக்கப்பட்டது. ஆதம் குணங்கள்,—க்ரோதமின்மை முதலியவைகள். இதனால் ‘ஸமாஹித’ சப்தத்தினுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. ‘வேதவிதி’ என்கிற சப்தத்தால் ‘வித்யாஸமுதேத’ என்கிற சப்தத்தினுடைய அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ‘வேதவித்யாசாரியோபநீதஸ்ய’ ஆசார்ய விசேஷணமானது உபநயனத்தின் வாயிலாக மாணவனுக்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உபநயனம் அத்யாபனங்கமாக ஆகும்பொழுது* மாணவகவிசேஷணம் எவ்வாறு ஆசார்யார்த்தமாக ஆகிறதோ, அவ்வாறு—என்று கருத்து. ‘வ்ரதநியமவிசேஷயுகீதஸ்ய’ வ்ரதநியமவிசேஷம் போல் † ஆசார்யவிசேஷணமும் மாணவகார்த்தமென்று கருத்து. ‘உச்சரிக்கப்பட்ட ஆசார்யனுடைய சொற்களை’ அனுஸரித்து ஸிஷ்யன் அச்சொற்களை உச்சரிக்கவேண்டும்’ என்றதனால் ப்ரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வம் காட்டப்பட்டது. ‘அக்ஷர ராசிக்ரஹணபலம்’ என்கிற பதமானது அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யத்தக்கதென்கிற அர்த்தத்திற்கும் ஆக்ஷேபகமென்பதைக்காட்டுகிறது. எப்படி, ‘வ்ரீஹீநவபூந்நி’ (நெல்லுகளைக்குத்துகிறான்) என்கிறவிடத்தில் த்ருஷ்டபலத்தில் லேசங்கூட விடத் தகாதது பற்றி குத்துதலானது உயி போகிற வரையில்—என்பது சொல்லப்படாமலிருந்தபோதிலும், ஆவ்ருத்திவித்தமாக இருக்கிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும் ஸாமர்த்த்யத்தினால் ஆவ்ருத்தி விதித்திருந்து—த்ருஷ்டப்ரயோஜனத்தை, விடாமலே நியமம் விதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் “ஆசார்யோச்சாரணநாச்சாரணம்” என்றதனாலும், ‘வேதவித்யாசாரியோபநீதஸ்ய’ என்றதனாலும் அத்யாயமானது அத்யாபயிதாவை எதிர்பார்த்திருப்பதனால் அதற்கு ப்ரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வமும், ஸ்வவிதிப்பயுத்த்வமும், உபநயனரூபத்வமும் உரைக்கப்பட்டது. ‘ஆசார்யோச்சாரணநாச்சாரணம் அக்ஷர ராசிக்ரஹணபலம்’ என்கிற பதங்களால் அத்யயனம் எந்த ஸ்வரூபமுள்ளது என்கிற

* மாணவகவிசேஷணம்—வ்ரதநியமானுவட்டனம் முதலியது.

† ஆசார்யவிசேஷணம்—ஸநீஸநீதாநப்ரஸூதி, ஸதாசாரரிஷ்டை, ஆத்மகுண பூர்த்தி முதலியது.

ஆகாங்கை தணிக்கப்பட்டது. ‘வேதவிநாசாரீபோபநீதஸ்ய’ ‘வீரநியமயிசேஷயுக்தீநஸ்ய’ என்கிற பதங்களால் எவ்வாறு செய்யத்தக்கது என்கிற அபேகை பூர்த்திசெய்யப்பட்டது. ‘அக்ஷராராசிக்ரஹணபலம்’ என்றதனால் ஸ்வாத்யாயத்தை க்ரஹிப்பதில் விருப்பத்தோடு கூடியிருத்தல் அத்தியானுதிகாரிவிசேஷணமென்றும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

‘ஸக்தூந் ஜுஹோதி’ (மாவுகளை ஜோமஞ் செய்கிறான்) என்கிற இடத்தில் புருஷன் ஸக்துஜோமத்தானவன்தான் அத்ருஷ்டத்தை அடையத்தக்கவனாக இருப்பதால், ஸக்துஜோமம் எவ்வாறு புருஷஸம்ஸ்காரமோ, அவ்வாறே அத்தியானம் புருஷனுக்கு ஸம்ஸ்காரமாகில், இதற்கு அக்ஷராராசிக்ரஹணபலத்தும் விர்த்தியாது. ஆபூர்வ விர்த்தியை பலமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வாத்யாயவிர்த்தியானது பலமாகாது. அதனால், அக்ஷராராசிக்ரஹணம் பலமில்லாமல் போவதால் ஆவ்ருத்தி ஏற்படாததுபற்றி அத்தியானமானது ஒரு தடவை உச்சாரணரூபமாகவே ஆய்விடுமென்று ஸந்தேகித்து ‘அத்தியானஞ்ச’ என்று கூறுகிறார். உபநயனங்கதவம் போலவும், ஸ்வவிதிப்ரயுக்ததவம் போலவும், இதுவும் உபநயனிக்கத்தக்கதென்று பொருள். “ஸ்வாத்யாயஸம்ஸ்கார:” ஸக்துஜோமம் அபூர்வத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் எவ்வாறு புருஷஸம்ஸ்காரமோ அவ்வாறாக இது புருஷஸம்ஸ்காரமல்லவென்று பொருள். ஏனெனில், ‘ஸ்வாத்யாய’ என்று சொல்லுகிறார். தவ்யப்ரத்யயத்தால் கர்மத்வம் அறியப்படுகிறது. ஸ்வாத்யாயத்துக்கு கர்மத்வமே தவிர்த்து, புருஷனுக்கு கர்மத்வமில்லை. கர்த்தாவின்னுடைய க்ரியையினால் அடைவதற்கு இஷ்டதமமாக இருப்பதல்லவோ கர்மா ஆதலால், அத்தியானம்ஸ்வாத்யாயத்திற்கு ஸம்ஸ்காரம், புருஷனுக்கு இல்லையென்று பொருள்.

க்ரியையினால் நிஷ்பாத்யமான வஸ்து முதலிவற்றுக்கும் பொதுவான கர்மத்வமானது எவ்வாறு ஸம்ஸ்கார்யத்வத்தில் ஜோதுவாகக்கூறப்படுகிறது—என்று கேள்விவர, அதற்காக, நிர்வர்த்தயத்வவிதிகார்யத்வாநுபபத்தியை எண்ணி ‘ஸ்வாத்யாயஸ்ய’ என்று மறுபடியும் சொன்னது. வஸ்துஸாமர்த்த்யத்துடன் கூடிய கர்மத்வஜ்ஞானம் ஸம்ஸ்கார்யத்வத்தில் ஜோதுவென்று கருத்து. வேறு பலம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க, ப்ராப்யத்வமாதரத்தில் பர்யவஸாநமும் தகாதது.

கர்மத்வமாதரம் அறியப்படுவதினால் ஸம்ஸ்கார்யத்வமேற்படுமளில் “ஸக்தூந் ஜுஹோதி, ஸுவர்ணம் பார்யம்” என்கிற இடங்களில் ஸக்து, ஸுவர்ணம் இவ்விரண்டெக்கும் ஸம்ஸ்காரயத்வமில்லையே—என்று, சங்கதவர, ஸம்ஸ்காரஸ்வரூபத்தை சோதிக்கிறார். ‘ஸம்ஸ்காரோ நாமஹி’ என்று. ‘ஹி,நாம’இந்த இரண்டு பதங்களாலும் ப்ரவிர்த்தியும்,ப்ரதி யோகியின் அநீகீகாரமும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அல்லது, அபேகை என்கிற அவ்யயம்போல, அபேகாவ்யயங்களுக்கு துவ்யரூபமுள்ள ஒரு சப்தமாகவும் கொள்ளலாம். என்றாலும், இருக்கிற ஸ்வபாவத்துக்கு மேன்மை உண்டெபண்ணுதல் ஸம்ஸ்காரமென்று சென்றகாலத்துக்கும், வருங்காலத்துக்கும் உபபேகியான, ஸம்ஸ்காராநுரூபமான அநுகதலக்ஷணம்; ஆயினும், ஸ்வாத்யாயத்திற்கு பூதகாலோபயோகம் ஸம்பவியானமையால் வருங்காலத்துக்கு உபயோகப்படக்கூடிய ஸம்ஸ்காரலக்ஷணம் இங்கு கூறப்பட்டது. ஸம்ஸ்காரலக்ஷணம் உபபண்னமாகாபால், ‘ஸக்தூந் ஜுஹோதி’ இது முதலிய இடங்களில் ப்ரத்யயஸ்வாரஸ்யத்தாலறியப்பட்ட கர்மத்வம் பக்ஷம்—என்று கருத்து. இந்த இடத்திலோவென்றால், அவ்வாறு அநுபண்னமாகாது என்று ‘ஸம்ஸ்காரியத்வம்ச’ எனக்கொல்லுகிறார். சகாரம் சங்கையின்ரிவர்த்தியைக்காட்டுகிறது. எந்தக்காரணத்தாலென்றால், சொல்லுகிறார் ‘நாமரீதீ’

என்று. 'புருஷார்த்தசதுஷ்டயாதீதஸாதந' என்பதினால் முன்சொல்லப்பட்டுள்ள வ்யாக்யேயத்தின் ஐத்யத்திற்காக ப்ரயோஜனத்துடன் கூடிய அர்த்தத்தைத்தெரி வித்தல் என்பது அநுகதமென்று காட்டப்பட்டதாக ஆகிறது—அல்லது, புருஷார்த்த பரத்வம் அநுகதமானது. தர்மம் முதலியவற்றிலோ புருஷார்த்தத்தவம் அநுகதமாயுள்ளது; இவ்வுடம், அதன் ஸாதனம்—இரண்டும் புருஷார்த்தமாதலால். அர்த்தகாமங்களிலும், அவைகளின் உபாயங்களிலும் சிலது லோகவித்தங்கள்; ஆயினும், குபேரன், இந்தான் முதலானவர்களுடைய ஜ்யோய்யரூபமும், மிக்க மேன்மை வாய்ந்திருக்கிற அர்த்தகாமங் களும், அவைகளின் ஸாதனங்களும், லோகவித்தமான பசுபுத்ராந்நாதிகள் † சித்ரா—முத லியதால் ஸாத்யங்கள் என்பதும் லௌகிகப்ரமாலோகசாமாதலால், நான்கு புரு ஷார்த்தங்களும் வேதவேத்யங்களென்று சொன்னது பொருத்தமுள்ளதே. 'அவபோத்த வந்தால்' அனுஷ்டானத்திற்கு உபயோகமான ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணுவதாலென்று கருத்து. அர்த்தத்தை அறிவிக்குந்தன்மையானது 'ஹும்' முதலிய மந்த்ரசாஸ் திரத்திலுள்ள பீஜாக்ஷரங்களுக்கு இல்லாமையால் அவ்யாப்திதோஷம் வர, அதை 'ஜபாநீதா' என்பதால் பரிஹரிக்கிறார். 'ஸ்வரூபேனாபி' அர்த்தஜ்ஞானம், அதுஷ்ட டானம் இரண்டும் இல்லாவிடினும் ஜபிக்கப்படுகிற அக்ஷரமாத்ரத்தினாலேகூட என்று பொருள். ஆதிசப்தத்தினால் அத்யாபனம் க்ரஹிக்கத்தக்கது. அனுஷ்டானத்திற்கு அநுகுணமான ஜ்ஞானமும், ஜபம் முதலியதும் அத்யயனத்தினால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட ஸ்வாத்யாயத்தினாலேயே என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அன்றிக்கே, புருஷார்த் தங்கள், அவைகளின் ஸாதனங்கள்—இவைகளைத்தெரிவித்தலோடு அவைகளுக்கு ஸாத நத்வமென்கிற அர்த்தமும் சப்தத்தால் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருத்தலும் இரண்டு ப்ரகாரமாக. அதாவது,—ஜபம் முதலியவற்றாலும், மற் காமல் உள்ளத்தில் தரிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபத்தாலுமென்று. ஆகையால், மத்தியில் ஸமுச் சயம்செய்துகொள்ளத்தக்க அர்த்தத்தை ஸமுச்சயிப்பதில் கருத்துள்ளது 'அபி' சப்தம்.

இவ்வண்ணமாக நியமவிதிவரும் உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

லாஷ்யம் :—

ஊவயயநவியிஜகூவக நிய உ வ ஷக்ஷராராயி
ஹணரோத்ரு வயபுவஸூதி| ஷய்யநமரஹீதஸூ ஷ்ராய
ஸூ ஷ்ரலாவத ஊவ ப்ரயொஜநவடிபாவவொயிக்ஷரஃ
நாசுமரஹீதாசு ஷ்ராயாடிவமஜ்ஜாநாநு ப்ரயொஜநவதொ
டிபாநாவாததொ ஷ்ரஹீதா த்ஹூரூவிவபுகார வி செ ஷ
நிணடியமறுவெடிவாகூவி வாராரூவிஜீஜாஸாஸுவணை ஷயீத
வெடி வாரூஷி ஷ்யவெவ ப்ரவதூதெ.

இவ்வண்ணமாக அத்யயனவிதியானது * மந்தம் போல
நியமத்தோடு கூடின அக்ஷராராகிக்ரஹணமாத்ரத்தில் பரவ

† சித்ரா—ஓர் காம்யாகம்.

* மந்தம் போல—அத்யயனோபகாரகமான சந்நோமித்ர: இது முதலிய மந்த்ரம் போல.

ஸானமடைகிறது. அத்தயனத்தினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வேதத்துக்கு ஸ்வபாவத்தினாலேயே ப்ரயோஜனங்களுள்ள அர்த்தங்களைத்தெரிவிக்கிற தன்மை காணப்படுவதால், க்ரஹிக்கப்பட்ட வேதத்தால் அறியப்படுகிற ப்ரயோஜனங்களுள்ள அர்த்தங்களை மேலெழுக்கண்டு அவைகளின் ஸ்வரூபஸ்வபாவவிசேஷநிர்ணயங்களை பலமாகக்கொண்ட வேதவாக்யவிசாரரூபமான மீமாம்சையைக்கேட்டுணர்வதில், வேதாத்யயனஞ்செய்த புருஷன் தானாகவே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்.

சுருதப்ரகாசிகை: —

அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் சப்தஸ்வாரஸ்யபத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதா? அல்லது, அர்த்தம் பொருந்தாமல் போவதினாலா?—என்று விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு அவற்றுள் சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றி பதில் சொல்லப்போகிறவராக அத்தயனவீதி நிரூபணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார். ‘ஏவம்’ என்று ‘மந்த்ரவத்’ என்று தனித்து நிர்தேசமானது, வ்ரதத்துக்கு உள்பட்டோ, உள்படாமலோ அத்தயனத்துக்கு உபகாரமான மந்த்ரமென்கிற அபிப்ராயமுள்ளது. ‘சக்நோமித்ர:’ இது முதலான மந்த்ரங்களுக்கு வ்ரதாறு ப்ரவேசமில்லாமல் கூட ஜபமாத்ரத்தா உபகாரத்வமிருக்கிறதன்றோ! நியமங்கள் முன் சொல்லப்பட்டவைகள். அன்றிக்கே, எவ்வாறு சிறுவனுக்கு உபநாயன காலத்திலும், ஸந்த்யோபாஸனம் முதலிய கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கும் காலத்திலும் விதிக்கப்படுகிற உச்சாரணமானது நியமத்துடன் கூடின அக்ஷரபடநமாத்ரமே ஒழிய அர்த்தஜ்ஞானஸம்பாதனமில்லையோ அதுபோல; பாலகர்களுக்கு முதலில் மந்த்ரார்த்தங்களை அறிவது ஸம்பவிக்காதன்றோ!

அக்ஷராசிக்ரஹண—நியமனத்துடன் கூடின வேதாக்கூரங்களின் உச்சாரணமே அத்தயனசப்தத்திற்கு முக்யமான அர்த்தம்,—“வேதாநாம் கிருஞ்சித்தித்ய ப்ராஹ்மண: காம சாகாமதித்ய ச்ரோத்ரிய: அங்காத்யாயி அநாசார: ஸ்லபாத்யாயி நிஷி: கல்பஸூத்ரப்ரவசனாத்யாயி ப்ரணண:” (வேதங்களில் அல்பபாகத்தை அத்தயனம் செய்தவன் ‘ப்ராஹ்மண:’, ஒருசாகையை அத்தயனம் செய்தவன் ‘ச்ரோத்ரியஸி’, அங்கங்களை அத்தயனம் செய்தவன் ‘அநாசாநி’, கல்பத்தை அத்தயனம் செய்தவன் ‘நிஷி’, கல்பஸூத்ரப்ரவசனங்களை அத்தயனம் செய்தவன் ‘ப்ரணண:’, என்று,) இதுமுதலான ப்ரயோகமிருப்பதால், தன்னுடைய சாகையின் ஒருபாகத்தை அத்தயனம் செய்தவனுக்கு அர்த்தஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்காதன்றோ; அங்காத்யயனத்தைத்தனித்து எடுத்திருப்பதால், அது இல்லாவிட்டால் அர்த்தஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரஸங்கமில்லாமையால், ஸ்வாத்யாயசப்தமும் அர்த்தஜ்ஞானத்தை உணர்த்தாது. தன் சாகையை மட்டும் சொல்லுகிறதாதலால் அத்தயனகர்மத்வம் ஸ்வாத்யாயத்திற்கே தகுந்தது; அர்த்தஜ்ஞானத்துப்பொருந்தாது,—அத்தயனத்துக்கு ப்ரயோஜனாகாக்கூ உண்டாகுங்கால், த்ருஷ்டப்ரயோஜனம் ஸம்பலிப்பதாக இருக்க, அத்ருஷ்டப்ரயோஜனகல்பனம் தகாதாதலால். அக்ஷரக்ரஹணமே அதில் தோற்றுவதாலும், “ஹம்” முதலியவற்றில் அநுகதமாயிருப்பதாலும், அதை ஸவிகரிப்பதேயுத்தமாம். விலகியிருப்பதாலும், எல்லாவிடத்திலும் இல்லாமையாலும் அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் கூடாதென்று அபிப்ராயம். ஒருதடவை உச்சரிப்பதை அளவாகக்கொண்டிருக்க

கும் தன்மையை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக அக்ஷரஹணத்தில் ப்ரயவஸானம் கூறப் பட்டது.

“மாந்தர்ச்” ப்ரத்யத்தால் விதிவ்யாபாரத்திற்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தை விலக்கினபடி. “பரீயவஸ்தி” எப்படி ‘அக்ஷராததீத’ என்கிற வாக்யம் ஆதானாந்த்ரபரமோ மேலேயுள்ள க்ரதுவிநியோகபர்யந்தமாகாதோ, எவ்வாறு, “காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ ய ஜேத” (மழைவேணுமென்கிற எண்ணமுள்ளவன் காரீரியாகத்தால் தேவதைகளைத் த்ருப்தி செய்விக்க வேண்டும்.) என்கிற வாக்யம் வ்ருஷ்டிகவித்திபர்யந்த கர்மவிசேஷபரமோ, வ்ருஷ்டிக்கு மேல்பட்டுள்ள பலவிய்த்தியின் உபயோகத்தை ப்ரதானமாகக்கொள்ளாதோ, அவ்வாறாக என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக சப்தஸ்வாரஸ்யத்தினால் அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் நிர்வாணம் பட்டது. பிறகு அர்த்தாநுபபத்தியைப்பரிஹரிக்கிறார். அநுபபத்திசங்கை மூன்று விதமாக உள்ளது. அந்த சங்கையின் விதங்களாவன:—

க விதியானது அக்ஷரஹணமாந்த்ரபரமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் க்ரஹணத்துக்கு சேஷமாக விநியோகிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அர்த்தபரத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அவிலகிதார்த்தத்வம் ஏற்படும்;

உ. மீமாம்ஸைக்கு ப்ரவர்த்தகமில்லாமையால் அகாரம்பணியத்வம் ஏற்படும்;

உ. அக்ஷரங்களை மாந்தம் க்ரஹிப்பதென்பது துக்கரூபமாதலால் விதிக்கு ப்ரயோஜனபர்யவஸானம் இல்லாமல் போகவேண்டியதாக வரும்—என்று.

இந்த மூன்று சங்கைகளின் நிராகரணத்தை முன்னிட்டு அந்யயனவிதிக்கு அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தையும், அதை நிமித்தமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மவிசாரானுரம்பசங்கையையும் நிராகரித்துக்கொண்டு வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானரூபமாக இருப்பதால் கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களிரண்டுக்கும் ஐகசாஸ்தர்யத்தையும் காண்பிக்கிறார்—‘அந்யயநக்ருஷிநஸ்ய’ என்பதால்.

இந்த இடத்தில் அங்கங்களுடன் கூடின அந்யயனம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ‘அதிதஸாங்கவேதாத்யயநாத்’ என்றும் ‘உதூச ஸாங்கவேதாத்யயநாத்’ என்றுமிருக்கிற முன்பின் க்ரந்தங்களுடைய ஒற்றுமையினால். அதனாலன்றோ ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்திற்கு ஆபாதபரீதி வியத்திக்கிறது. அர்த்தங்கள்—யஜ்ஞம், உபாஸனம், முதலியவை. அவைகள் ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம் முதலியவைகளை ப்ரயோஜனமாயுள்ளவை. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தமென்கிற சப்தத்தால், காக்கையின் பற்களைப்போல, பரீக்ஷை செய்யத்தகாதவைகள் என்கிற சங்கையானது நிராகரிக்கப்பட்டது.

“ப்ரயோஜநவநீதீதாவபேதித்வநீசநாத்” இதனால் விதிக்கு பரம்பரையாக புருஷார்த்தத்தில் பர்யவஸானம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அந்யயனத்திற்கு நேரான ப்ரயோஜனம் அக்ஷராசிக்ரஹணம் என்று சொல்லப்பட்டது, ‘அந்யயனக்ருஷிநஸ்ய’ என்கிற பதத்தால் இது பொருள்—விதிக்கு நேராக புருஷார்த்தபர்யவஸானம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதா? அல்லது, பரம்பரையாகவா? அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் சொன்னபோதிலுங்கூட, விதிக்கு நேராக ப்ரயோஜனபர்யவஸானம் பொருந்தாது—அநுஷ்டானத்தையும், அபூர்வத்தையும், இடையிட்டு ஸ்வர்க்கமே ப்ரயோஜனமாக இருப்பதாலும், அந்யயனவிதிக்கு ஸ்வர்க்கபர்யந்தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையாலும். பரம்பரையினால் புருஷார்த்தபர்யவஸானம் என்று சொன்னாலோ அது எங்கள் பக்ஷத்திலும்ஸம்பவிக்கிறது—என்று.

‘ஸ்வபாவம்’ சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தை அறிவிக்கிற சக்தி ஸ்வபாவத்தாலென்று பொருள். வ்யுத்பன்னபதபதார்த்தங்களைக்குறித்து சப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மையானது ஸ்வபாவவித்தமென்பது உலகத்தில் ப்ரபரித்தம். ஏவகாரமானது விதியின் அபேகை வேண்டாமையைக்காட்டுகிறது. வேறு அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிப்பது சப்தத்துக்கு ஸ்வபாவவித்தமான அர்த்தபரத்வத்தை விலக்காது, ஜபவிதிபோல. பிறருக்கு யாகம் செய்வீந்தாலும், அல்லது, ப்ரகிக்ரஹம் செய்தாலும் அந்த பாபரிவ்ருத்தியின் பொருட்டு உபவாஸமிருந்து மூன்று தடவை தன்வேதத்தை அத்யயனம் செய்யவேண்டும்; அல்லது, மூன்று நாள் காயத்ரீஜபம் செய்யவேண்டும்; வேதத்தையே நித்யம் ஜபிக்கவேண்டும்—இது முதலான விதியானது வேதத்தினுடைய அர்த்தபரத்வத்தைத் தடைசெய்யாது.

அத்யயனம் செய்யப்பட்ட வேதம் தானாகவே அர்த்தத்தை உணர்த்துமேயானால் மீமாம்ஸையால் யாதூபயன் எனில், கூறுகிறார் ‘கீருஷீநா’ என்று. ‘கீருஷீநாத்’ க்ரஹிக்கப்பட்ட மாத்ரத்தினாலே; அத்யயனத்தினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற என்று சொல்லியிருப்பதால். அதனால், மீமாம்ஸை என்கிற இதிகர்த்த்வயதையின் இன்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஆபாதப்ரதீதியானது ஸம்சயவிப்ரயங்களைப்பொதிந்து கொண்டிருக்குமாதலால் அவைகளைப்பரிஹரிப்பதற்காக மீமாம்ஸை என்று கருத்து. ‘அத்யயநகீருஷீநஸ்ய’ இது முதலியதினால் வேதத்திற்கு போதகத்வஸ்வபாவம் சொல்லப்பட்டது. அங்கு ப்ரயோஜனவதர்த்த சப்தமானது பரம்பரையாக புருஷார்ந்தத்தில் பர்யவஸானத்தைத்தெரிவிப்பதற்காக. மேலே அதற்குக்காரணமான ஆபாதப்ரதீதியை உண்டெண்ணுதலென்கிற தன்மையானது ஸஹகாரிகளின் இன்மையால் உண்டாவதுபற்றி பௌரருத்த்யதோஷமில்லை.

வேதத்துக்கு ஆபாதப்ரதீதியை உண்டெண்ணுவது ஸ்வபாவமாக மாட்டாதே, ப்ரமையை உண்டெண்ணுவதே ஸ்வபாவமாதலால், மீமாம்ஸையாகிற பரிகாமில்லாதபோது அந்த வேதம் ப்ரமையை உண்டெண்ணமாட்டாதென்று சொல்லுவது ச்ருதியினுடைய ப்ரமிதிஜனகத்வஸ்வபாவத்திற்கு விரோதியன்று. எப்படி ஸவீர்யப்ரகாசம் முதலான ஸஹகாரிகளில்லாவிடில் ரூபம் முதலியவை அறியப்படாவிருப்பதினாலேயே, அந்த ரூபாதிகளுடைய அதுபலம்மமானது கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள ரூபாதிஸாக்ஷாத் காரசக்தியைக்கொடுக்காதோ—அப்படிப்போல, ஆபாதப்ரதீதியில் கூட ப்ரயோஜனமுள்ளதென்கிற ஜ்ஞானமிருக்கிறதென்பதைக்காண்பிப்பதற்காக மறுபடியும் ‘ப்ரயோஜனவநீந்த’ என்கிற சப்தம் என்றறிக. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதப்ரதீதியன்றோ அதன் நிர்ணயத்தில் இச்சையை உண்டெண்ணும். ப்ரயோஜனமில்லாத காக்கையின் தந்தம் முதலியவற்றின் ஆபாதப்ரதீதியானது அதன் நிர்ணயத்தில் ப்ரதீதியை உண்டெண்ணுகிறதில்லை யன்றோ! ஆபாதமாக அறியப்படுகிறவைகளைக்கண்டு என்று அர்வயம். அர்த்தங்களுடைய அவகம்யமாநத்வத்தைக்கண்டு என்று அர்த்தம், தன்னுடைய புத்தியின் உத்பத்தியைக்கண்டு என்பதுபோல. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதப்ரதீதியானது தன் அனுபவத்தால் விரித்தமாக இருப்பதால் அதை மறுப்பது சக்யமல்லவென்று கருத்து.

வ்யாகரணம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களின் பலஸ்வரூபங்களைக்காட்டிலும் விலக்கணங்களான மீமாம்ஸாபலஸ்வரூபங்களைக்காட்டுகிறார் “தந்ஸ்வரூப” என்று. ஸ்வரூப விசேஷங்கள் அங்கிகள்; ப்ரகாரவிசேஷங்கள் அங்கங்கள். பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஸ்வரூபப்ரகாரங்களைக்காட்டிலும் விரிந்தார்திக்கப்பட்டிருக்கிற பலஸ்வரூபங்

கருக்கு வைஷ்ணவமானது ‘விநேஷ’ சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘ப்ரியோ ஜனவநர்த்தஸ்வாத்யாயவேதமீமாம்ஸா’ சப்தங்கள் பூர்வோத்தரபாகங்களினைக்கும் பொதுவாக இருக்கின்றன. ‘ஸ்வயமேவ’ தானாகவே, விதியினால்ல. ‘அதிதவேத: புருஷ:’ என்கிற இரண்டு பகங்களும் அதற்கு உபபதாங்கள். ‘அதிதவேத’ அப்யயன விதிவ்யபாரமானது அனுஷ்டிதாமிசத்தில் பர்யவலிப்பதால் மீமாம்ஸையில் அதற்கு ப்ராவர்த்தகத்வமில்லை—என்பது த்யோதனம் செய்யப்பட்டது. சேதனை இருப்பதால் பலத்துடன் கூடின அர்த்தங்களுடைய ஆபாதப்ரதீதியினால் தானாகப்ரவ்ருத்திக்கின்றனென்பது புருஷசப்தத்தின் அபிப்பராயம்.

அப்யயனத்துக்கு அக்ஷராசிக்ரஹணமாந்ரம் பலமென்று ஏற்படுகிற பக்ஷத்தில் ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தித்தல் என்பதுகூட உபபன்னமாகாது. “வேதாங்காநி ஸமஸ்தாநி க்ருஷ்ணபக்ஷேஷு ஸம்படேத நிஷ்காரண: ஷடங்கோ வேதோத்யய:வேதமந்யாபயேத் த்வீஜ: ஸகஸ்பம் ஸாஹஸ்யஞ்ச” (வேதத்தினுடைய அங்கங்களான வ்யாகரணம், ஜ்யோதிஷம் முதலியவைகளைத் தையும் அபரபக்ஷத்தில் படிக்கவேண்டும். ந்ருஷ்டபலனைக் கருதாமல் ஆறு அங்கங்களுடன் கூடின வேதமானது அப்யயனம் செய்யத்தக்கது. கல்பங்களோடும், ரஹஸ்யங்களோடும் கூடின வேதத்தைப்ராஹ்மணன் அப்யயனம் செவ்விக்க வேண்டும்) இதுமுதலியவைகளால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற அங்காந்யயனமும் அக்ஷாஹ்ணபர்யந்தமாக இருப்பதால் வ்யாகரணம் முதலியவற்றால் அர்த்தாவபோதமில்லாமையாலும், ப்ரக்ருகிபர்த்தயஜ்ஞானமில்லாமையாலும் ஆபாதப்ரதீதி உண்டாகாது, எனில்,—

அப்படியல்ல. வ்யாகரணம் முதலியவை வேதாங்கங்களாக இருப்பதால் அங்கிக்கு கொஞ்சமேனும் உபகரிக்காமலிருப்பவைகளுக்கு அங்கத்வம் பொருந்தாததால் ப்ரியோஜனம் அவச்யம் கல்பிக்கவேணும். அவ்வாறு கல்பிக்கவேண்டிய இடத்தில் ந்ருஷ்டமர்ன ஒருவித ப்ரியோஜனம் ஸம்பவிப்பதாயிருக்க அதைவிட்டு அந்ருஷ்டப்ரியோஜனகல்பம் கூடாததால், பதம் முதலியவற்றின் அவரோதஸ்வரூபமான ந்ருஷ்டமான ப்ரியோஜனமே ஸவிகரிக்கத்தக்கது. அதுஇல்லாவிடில் அங்கத்வம் பொருந்தாதததால் வ்யாகரணம் முதலியவைகளால் பதபதார்த்தவாக்யார்த்தஜ்ஞானம் வித்திப்பதால் ப்ரியோஜனத்வாரா அர்த்தங்களின் ஆபாதப்ரதீதியினால் மீமாம்ஸாரம்பம் உபபன்னமாகிறது.

அப்யயனம் செய்த புருஷன் தானாகவே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் என்றதனால் “அயுதோதரம்ஜிஜ்ஞாஸா” என்கிற ஸூத்ரம் அர்த்தாத வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. விதிக்கு அக்ஷராசிக்ரஹணபர்யந்தத்வம் நிச்சயிக்கப்பட்டால் ப்ரவர்த்திக்குத்தன்மை இல்லாமையாலும், ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அர்த்தப்ரவ்ருத்தியில் ப்ரமானமில்லாமையாலும், மீமாம்ஸை ஆரம்பிக்கத்தக்தல்லவேன்று பூர்வபக்ஷம். அங்கங்களோடு கூடின வேதாந்யயனத்திற்குப் பிறகு சப்தத்திற்குத்தானாகவே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் ஸ்வபாவம் காணப்படுவதால் வேறு ப்ரவர்த்தகமான வஸ்து ஒன்று இல்லாமலிருந்தபோதிலும்கூட ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தி உபபன்னமாவதால் (மீமாம்ஸை) ஆரம்பிக்கத்தக்தே என்று வித்தாந்தம்.

(கேள்வி) கர்மவிசாரம் ராகப்ராப்தமாகும் பக்ஷத்தில் “அதித்ய ஸநாயாத்” (அப்யயனம் செய்து ஸநாதகவர்த்தத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்) என்கிற ஸமாவர்த்தன ஸ்மருதியானது ச்ருதிக்கு பாதமாகும். (கர்மவிசாரம்) வைதமாக இருக்குமேயாகில் ஸ்மருதியைக்காட்டிலும் ச்ருதி அதிக பலமுள்ளதாகையால் ஸ்மருதி (ச்ருதிக்கு) இடம் கொடுக்கும் எனில், இப்படியல்ல.

அப்யயனவிதியைச்சார்ந்திருக்கிற அக்ஷராசிக்ரஹணபர்யந்தத்வம், அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வம்—ஆகிய இவை இரண்டுக்குள் எதை அபிப்பராயப்பட்டு இவ்வண்

ணம் உரைக்கப்பட்டது? அர்த்தஜ்ஞானபாயத்தன்மம் என்பதைக்கருதிச்சொல்லப் பட்டிருந்தாலோ, அப்பொழுது, “அதித்ய ஸ்நாயாத்” என்கிற ஸ்ம்ருதியிலுள்ள அத்யயன சப்தத்திற்கு ச்ருதியிள்ள சப்தத்தோடு அர்த்தத்தில் ஒற்றுமை வந்து விட்டபடியால் விரோதமில்லை. அக்ஷரராசிக்ரஹணபாயத்தன்மம் என்பதை எண்ணிச்சொன்னாலோ, அப்போதும் துல்பமாக அர்த்தமிருப்பதால், விரோதமில்லை. மேலும், விரோதம் வந்தாலும் ப்ரத்யக்ஷசூகியமிருக்கிறது. எங்ஙனமெனில், ச்சாந்தோக்யத்தில் “ஆசார்ய குலத்தினின்று முறை தவறாமல் வேதத்தை அத்யயனம் செய்து குருவுக்குச்செய்ய வேண்டிய ச்ச்ருஷ்டாசேஷமான தக்ஷிணாதானத்தினால் அவருடைய ஸம்மதி பெற்று ஸமாவர்த்தனம் செய்து கொண்டு குடிப்பத்தில் சத்தமான இடத்தில்” — இது முதலியது. ஆதலால், ஸ்ம்ருதிவசனத்துடன் கூடின ஸ்நாநச்சூதியானது மிக்க பலமுள்ளது. ஆகையால், ச்ருதிஸ்ம்ருதிவசனங்கள் இரண்டுக்கும் ப்ராபல்யதௌர்ப்பல்யங்களைச்சொல்லுவது ப்ரயோஜனமற்றது.

இங்ஙனமாகில், ச்ருதியினாலும் ராகத்தால் ப்ரவ்ருத்தியானது பாதிக்கப்படுமே எனில், இல்லை. ஸமாவர்த்தனத்தைச்செய்தவனுக்கும் ராகத்தால் ச்ரவணமுபபன்னமாவதால்.

ஸமாவர்த்தனமானது அத்யயனத்திற்குப்பிறகு செய்யவேண்டியதாக இருப்பதால் அந்த ஸமாவர்த்தனத்தை முன்னிட்ட க்ருஹஸ்தகர்மானுஷ்டானங்களால் தடை செய்யப்படாத ச்ரவணஸமயம் கிடைக்காமையால் மீமாம்ஸையின் அநாரம்பம் ப்ரஸங்கிக்குமெனில், இங்ஙனமல்ல. ஸமாவர்த்தனத்தைச்செய்தவனாக இருந்தபோதிலும் வேதாத்யயனச் ச்ரவணத்தில் நோக்கமுள்ளவனுக்கு ஸமயம் நேர்வதுபோல, ஸமயம் ஸம்பவிக்கலாம்.

ஆசார்யனுக்கு அத்யயனம் விஹிதம்; க்ருஹஸ்தனுக்கு ச்ரவணம் விதிக்கப்படவில்லையே என்றால், அப்படியல்ல—யாஜனப்ரதிக்ரஹங்கள் போல் அத்யயனம் ராகப்ராப்தமாக இருப்பதால். ராகப்ராப்தமாயிருந்தபோதிலும் அத்யயனமானது ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றால் பொருளைத்தேடவேண்டுமென்கிற சாஸ்த்ரத்தினால் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதெனில், ச்ரவணமும் நிக்ஷேபிக்கப்படாததாலும் யக்ஞாநுஷ்டானத்துக்கு உபயுக்தமாக இருப்பதாலும் சாஸ்த்ராநுமதம்.

‘ஸம்வத்ஸரே ஸம்வத்ஸரே த்வௌ த்வௌ மாவௌ ஸமாவஹி தஆசார்யகுலே வஸேத் பூய: ச்ருதிமிச்சந்நிதி ச்வேதகேது:’ (மறுபடியும் வேதச் ச்ரவணத்தில் விருப்பமுள்ளவன் சித்தஸமாதானமுள்ளவனாக வருஷந்தோறும் இரண்டு இரண்டு யாதங்கள் முழுமையும் ஆசார்யக்ருஹத்தில் வலிக்கவேண்டும் என்று ச்வேதகேது) என்று தொடங்கி “தச்சாஸ்த்ராரவிப்ரதிஷித்தம் நிரேவசே ஹி வ்ருத்தே நையமிகாநி ச்ரூயந்தே அக்ந்ஹோத்ரமதிதய:” என்பதால் க்ரஹஸ்தனுக்கு ச்ரவணம் நிக்ஷேபத்தென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றால் அப்படியல்ல,—

இரண்டு மாதங்கள் முழுவதும் குருகுலவாஸமானது அநுஷ்டானத்திற்குத்தடையாக இருப்பதால் அது மாத்ரமே நிக்ஷேபிக்கப்பட்டிருப்பதால். விவாஹம் ஆனவுடன் அக்நிஹோத்ரம், அதிதிஸ்தக்ராம முதலிய க்ருஹஸ்தத்ரம்நியதங்களான கர்மாக்கள் சாஸ்த்ரத்தினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றல்லவோ கூறப்படுகிறது. ஆசார்யனுக்கும் அனுஷ்டானத்திற்கு உபரோதமின்றி ச்ராவணம் சாஸ்த்ரத்தினால் ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அனுஷ்டானத்தின் உபரோதாநுபரோதங்களைக் காரணமாகக் கொண்ட அநுமதியையும், அநுமதியையும் விஷயமாக்கக்கொண்டிருந்தல் † ச்ரவணத்துக்கும்

§ சீராவணத்துக்கும் ஸமானம். அதனாலேயே, க்ருஹஸ்ததர்மரிஷ்டர்களான யுகிஷ்டிபர் முதலியவர்களுக்கு பீஷ்டம் முதலியவர்களிடத்திலிருந்து சீராவணமானது பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

என்றாலும், சீராவணகாலமேதான் சீராவணகாலம். ஆயினும், சீரோதாவுக்கு, தீர்த் தன்கொண்டு வருதல், விராகுதேடுதல் முதலியவைகளால் அநுஷ்டானத்திற்கு உபரோத மேற்படுமெனில், அல்ல,—

அத்யயனவிதியினால் விதிக்கப்பட்ட உதகாஹாணம் முதலிய கர்யமானது அத்யயனம் முடிந்ததாலேயே முடிவு பெறுவதால். பொருள் சேர்த்தல், புகழ்ச்சியைத்தேடுதல் முதலிய ப்ரயோஜனத்தாங்களில் விருப்பத்தாலும், சிஷ்யனிடத்திலுள்ள நேசத்தாலும் குருவுக்கு சீராவணம் உபமன்னமாகிறது.

சீராவணத்தைச்செய்விக்கிற ஆசார்யன் அர்த்தங்களை அறிந்தவராக இருப்பதால் அனுஷ்டானம் பொருந்தும். சீரோதாவுக்கு அர்த்தஜ்ஞானமில்லாமையால் அனுஷ்டானம் ஸம்பவியாதென்றால், அப்படியல்ல,—உபநயனம் தொடங்கி அனுஷ்டானமுன்னவர்களான ஹிதைதிகளின் வசனத்தினால் அனுஷ்டானமுபபன்னமாவதால். அங்ஙனமாகில், ஹிதைதிகளினுடைய வாக்யமே போதும், எதற்காக மீரம்ஸையின் சீராவணம் என்றால், ஹிதைதிகளுடைய வசனத்திற்கு ப்ராமாணமூலத்தவரிச்சயத்தின் பொருட்டும், ப்ரசன்னம் பண்ணுகின்ற மற்றவர்களுக்கும் தான் உபபாதனம் செய்வதின் பொருட்டும், ஹிதைதிகளின்வசனத்தினால் அனுஷ்டானம் ஸம்பவிக்கும் பகூத்தில் சூதரன்முதலியவர்களுக்குக்கூட அனுஷ்டானம் பாஸங்கிக்க வேண்டியதாக ஆகும் என்றால், அதுஸம்பவிக்காது. “ந சூத்ராய மதிம் தத்யாத் நசாஸ்யோபாதிசேத் தர்யம். ந சாஸ்ய வ்ரத்மாதிசேத்” (சூத்ரனுக்கு ஜ்ஞானத்தைக்கொடுக்கக்கூடாது. அவனுக்கு தர்மத்தை உபதேசிக்கக்கூடாது. அவனுக்கு வ்ரதங்கலையும் உபதேசிக்கலாகாது) இது முதலான நிஷேதவசனமிருப்பதால் ப்ராஹ்மணர்கள் யக்கும் முதலியவற்றைசூத்ரனுக்கு உபதேசிக்கிறார்களில்லையன்றோ. சுச்சூருஷை செய்யாத சூத்ரவிசேஷவிஷயமானதால் இப்படிப்பட்ட நிஷேதவசனங்களுக்கு ஸங்கோசம் செய்ய வேண்டுமென்பது ஸரியல்ல, ஸங்கோசத்தைச்செய்வதற்குத்தகுந்த ப்ராணமில்லாமையால். சூத்ரன் யக்கும் முதலிய கர்மாக்களுக்குத்தகுதியுள்ளவன் என்பதைக்காட்டுகிற வேறு வசனம் காணப்படவில்லையன்றோ! மேலும், யாக்யம் செய்யவனால் வேதம் முழுவதும், மந்த்ரவிசேஷங்களும் ஜபிக்கத்தக்கவைகளென்று வசனமிருப்பதாலும், அந்த வேதம் முதலியவைகள் அத்யயனத்தினால் அடையத்தக்கதாலும், அந்த அத்யயனம் உபநயனத்தை அபேக்ஷித்து இருப்பதாலும், அந்த உபநயனத்தில் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கே அதிகாரமிருப்பதாலும், சூத்ரனுக்கு அதிகாரப்ராஸங்கமே இல்லை.

உபநயனவிதியானது, மூன்று வர்ணத்தார்களுடைய அத்யயனவிஷயமாக, ஒதுக்கக்கூடும். ஆதலால், சூத்ரனுக்கு உபநயனத்தை அபேக்ஷிக்காமலே அத்யயனம் ஸம்பவிக்கலாம். அவனுக்கு யாஜமானமந்த்ரங்களின் உச்சாரணமும் ஸம்பவிக்கலாம் என்றால், கூடாது. “தஸ்மாச்சூத்ரஸம்பே நாத்யேதவ்யம்” (ஆதலால் சூத்ரன் பககலில் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதல்ல) “அத ஹாஸ்யவேதமுபசூண்வதஸ்தாபுஜதுப்யாம் சீரோதா ப்ரதிபூரணம்” (அப்படிக்கின்றி வேதத்தைக்கேட்டானேயாகில் அவன் காதில் ஈயத்தையும், அரக்கையும் காய்ச்சிவிடவேண்டும்) இது முதலிய சாஸ்த்ரங்களால் சூத்ரனுக்கு வேதசீராவணம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்பொழுது அத்யயனம் உபநயனங்களை

§ சீராவணம் - கேட்பித்தல்

முடிந்ததோ, அதனால் அதில் த்ரைவாரணிகளுக்கே அதிகாரம்; சூத்ரனுக்கு அதில் அதிகாரமில்லை—என்று ஏற்பட்டது. அக்காரணம் பற்றி மந்த்ரவிசேஷணங்களின் உச்சாரணம் உபபன்னமாகாததால் ஹிதைவசிவசனத்தால் சூத்ரன் முதலியவர்களுக்கு யாகாநுஷ்டான ப்ரஸங்கமில்லை. ஆதலால், அபசூத்ராதிகாரணவிரோதமில்லை.

மேலும், எவ்வாறு “யாவஜ்ஜீவம் அக்னிஹோத்ரம் ஜுஹேரதி” (உயிருள்ளவரையில் அக்னிஹோத்ரஹோமம் செய்யவேண்டும்.) இது முதலான விதியானது ‘ந ஸ்வாங்கம் ஸ்வவ்யவதாயகம்’ (தன்னுடைய அங்கம் தனக்கு நீ வ்யவதானத்தை உண்பெண்ணுவதாக ஆகாது) என்கிற ந்யாயத்தால் தனக்கு உபயோகியாயும், ராகப்ராப்தமாயுமிருக்கிற பொருள் சேகரித்தல் முதலியவைகளுக்கு அவகாசத்தைக்கொடுக்கிறதோ—அவ்வாறாக அனுஷ்டானத்துக்கு உபயோகியான மீமாம்ஸாசர்வணத்திற்கு ஸமாவர்த்தனவிதியும் அவகாசத்தைக்கொடுப்பதாக ஆகும்.

க்வாப்ரத்யத்துக்கு ஸமானமான கர்த்தாவோடுகூடியிருந்தல்,—முந்தின காலத்தில் இருந்தல்—இதுமாத்ரமே பொருள். பிறகு என்கிற பொருள் இல்லை.

(நநு) ஆநந்தர்யமே விதிக்கத்தக்கது. இல்லாவிட்டால் விதி பயனற்றதாகும், துக்க ரூபமான குருகுலவாஸிவ்ருத்தியானது தானாக வந்துவிடுமாதலால்,—என்று கூறப்படுமே யாகில், அப்படியாவல். ஆநந்தர்யத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டபோதிலும் விதிக்கு வையர் த்யம் வருகிறது, அதுவும் குருகுலவாஸம் துக்கரூபமாக இருப்பதினாலேயே. ஆகையால், நியமத்துடன் கூடிய ஸம்ஸ்காரவிசேஷமே ஸ்நாநமென்று அது விதேயம்; ஆநந்தர்யம் விதேயமல்ல. ஆதலால், ‘ஆதீத்ய’ என்கிற க்வாப்ரத்யத்துக்கு விரோதமில்லை. ஆதலால், தானாக ப்ரவ்ருத்திக்கிருன்.

“யோ ஹ வா அவிதிதார்டேயயச்சந்தோதைவதேநமந்தேனே யஜதி யாஜயதிவாத்யா பயதி வா ஸ்தானும் வாச்சதி கர்த்தம் வாபத்யதேப்ரவாமீயதே பாய்யாந்பவதி அயாதயா மாந்வஸ யச்சந்தாமவ்வி பவந்தி, அத யோ மந்த்ரே மந்த்ரே வேத ஸர்வமாயுரேதி ச்ரேயாமச்சபவ தஸ்மாதேதாரி மந்த்ரே மந்த்ரே வித்யாத்” (எவன் ரிஷிச்சந்தஸ் தேவதைகளை அறியாமல் மந்த்ரத்தினால் செய்வானோ, செய்விப்பானோ அ த் ய யனத்தைச்செய்விப்பானோ— அவன் நாகத்தில் விழுகிறான். மிக்க பாபியாகி ரஸ மில்லாமல் போகின்றான். எவன் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திலும் ரிஷிமுதலியவற்றை அறிகிறானோ அவன் பூர்ணமான ஆயுளைப்பெறுகிறான். ச்ரேயஸை அடைகிறான். அவனுடைய வேதங்கள் பழசாகி ரஸமற்றவைகளாக ஆகிவிடுவன. ஆதலால், ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திலும் இந்த ரிஷி, தேவதைமுதலியவற்றை அறியவேண்டும்) இது முதலிய ச்ருதியினாலும் ‘அவிதித்வா ரிஷம் சந்தோதைவதம் யோகமேவச யோத்யாபயேஜ்ஜு பேத வாபி பாயீயாந் ஜாயதேஸ’ (ரிஷியையும், சந்தஸையும், தேவதையையும், மந்த்ரத்தின் விரியோகத்தையும் அறியாமல் எவன் மந்த்ரத்தைப் பிறருக்கு அத்யயனம் செய்விப்பானோ, அல்லது ஜபிப்பானோ அவன் மிக்க பாபமுள்ளவனாகிறான்) என்கிற ச்ருத்யுப்பநூற்ற மணமான ஸம்ருதியினாலும் அர்த்தஜ்ஞானவிதானம் பலித்தது,—

மந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க தேவதாஜ்ஞானம் இங்கு விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸமானந்யாயத்தாலும் தைவதசப்தமானது மந்த்ரத்தால் ப்ரகாசிக்கத்தக்க அனுஷ்டே யார்த்தத்தை விளக்கிக்காட்டுவதற்காக இருப்பதாலும், விதிமுதலிய பாகங்களின் அர்த்த ஜ்ஞானமும் விதேயமாகவேண்டிவதாலும், (பலித்தது) யோகமாவது மந்த்ரங்களுடைய

விநியோகம். அதன் ஜ்ஞானமானது ப்ராஹ்மணபாகத்தினுடைய அர்த்தஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும், என்றால் அல்ல.

ப்ரதிக்ரஹம், ருதுகாலஸம்வேசனம் இவை முதலியவைகளுக்குப்போல ராகப்ராப்தத்வம் போகாது. ப்ராஹ்மணன் ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றால் பொருளைத்தேட வேண்டும். ருதுகாலத்தில் பத்னியை போகத்துக்காக அணுகவேண்டும். இதுமுதலிய வசனமானது ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றுக்கு ராகத்தால் ப்ராப்தியைத்தடுக்காதுபோலும். இந்த வாக்யத்தினாலேயே அர்த்தஜ்ஞானம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அந்நியனவிற்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் ஆசிரயிக்கத்தக்கதல்ல. எப்படி க்ரதுக்கள் வேறு விதியினால் வரித்தித்துவிட்டபடியால் ஆதானவிற்கு மேலே உள்ள க்ரதுபர்யந்தத்வம் ஆசிரயிக்கப் படுகிறதில்லையோ—அப்படிப்பட்டோல, இந்த வாக்யமானது அந்நியனம் அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தம் என்பதை விதிக்கிறதில்லை, அர்த்தஜ்ஞானமானது வேறு வாக்யத்தினால் வரித்திப்பதாலும், இந்த இடத்தில் மந்த்ரமாத்ரத்துக்கு ரிஷி, சந்தஸ், தேவதைகளுடைய விஜ்ஞானவிதானப்ரதிநியிருப்பதாலும். அதனால் வேதமானது ஸாங்கமாக அந்நியனம் செய்யத்தக்கதென்பது வரித்திக்கும்; அர்த்தஜ்ஞானம் வரித்திக்காது,—சந்தஸ்தேவதை முதலியவற்றின் ஜ்ஞானமானது சந்தஸ், கல்பம், வ்யாகாணம், நிருக்தம், முதலான க்ரந்தங்களே அபேக்ஷிப்பதாலும், மீமாம்ஸையை அபேக்ஷியாமலிருப்பதாலும்.

விநியோகவிஷயமான ஸந்தேகமுண்டாகும்போது மீமாம்ஸை அபேக்ஷிக்கத்தக்கதாக ஆகுமே என்றால், அப்பொழுது ஸந்தேஹத்தைப்போக்குவதற்காக ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியானது உண்டாகலாம்.

“யததீதம்விஜ்ஞாதம் நிகதேதவை சப்த்யதே—அநக்நாவில சஷ்டகைதோ நதஜ்ஜ்வலதி கர்ஹிதி” (அந்நியனம் பண்ணப்பட்ட எந்த வேதவாக்யமானது அர்த்தஜ்ஞானமின்றி சப்தாநுபூரீமாத்ரத்தால் படிக்கப்படுமோ அது நெருப்பில்லாத சாம்பலில் உலர்ந்த விராகு போல ஒருபொழுதும் ப்ரகாசிக்காது) என்கிற இந்த வசனமும் அந்நியனவிற்கு அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தை அறிவிக்கிறதில்லை. ‘அதீதம் அவிஜ்ஞாதம்’ என்கிற இந்த ச்லோகத்திலேயே அந்நியனம், அர்த்தஜ்ஞானம்—இரண்டுக்கும் தனித்து நிர்தேசமிருப்பதாலும், ராகத்தினால் ப்ராப்தமாக இருப்பதை விதிப்பது அசக்யமாதலாலும் வேதங்களில் ஸ்வல்பத்தை அந்நியனம் செய்தவன் ப்ராஹ்மணன், ஒரு சாகையை அந்நியனம் பண்ணி எவன் ச்ரோத்ரியன், அங்கங்களை அந்நியனம் செய்தவன்¹ அநாசானன்—இது முதலியவைகளும், கல்பஸூத்ரப்ராயோகங்களும் அந்நியனத்தைக்காட்டிலும் அர்த்தஜ்ஞானம் வேறாக உள்ளதென்பதை அறிவிக்கின்றன. ஆதலால், ச்ரவணம் துக்கரூபமாதலால் சோம்பலாலேயோ, பொருள் தேடுவது முதலிய வேறு கார்யாஸக்தியினாலேயோ, எவன் ச்ரவணம் செப்கிறதில்லையோ அவனுக்கு ஆசைபுண்டுபண்ணுவதற்காக ‘யததீதம்’ இது முதலியவசனம். எவ்வாறு பச்சகாய்களால் சூதாடாதே, கருஷிபைத்தெரிந்துகொண்டு நிலத்தை உழுது பயிரிடு—பஹுமதி செய்யப்பட்டவனாக பொருளில் ரமிப்பாயாக— என்கிற வாக்யமானது, சோம்பேறிகளுக்கு ப்ரோசனையின் பொருட்டோ; ப்ரபலமான ப்லேச்சையாலன்றோ ப்ரவ்ருத்தி உட்கடமாகும். இவ்வளவு மட்டினாலேயே க்ருஷிக்கும், பொருள் சோகைக்கும் ராகப்ராப்தமென்கிற தன்மைக்கு பங்கமுண்டாகாதோ—அப்படிப்பட்டோல, இந்த வசனமும் ச்ரவணம் ராகப்ராப்தமென்பதைக் கெடுக்காது. ஆதலால் ராகத்தாலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்.

¹ அநாசானன்:—குருவினிடத்திலிருந்து நியமத்துடன் வேதத்தை ஸாங்கமாய் அந்நியனம் செய்தவன்.

இவ்வண்ணம், வேறொன்றினால் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்ஞதாயிருக்க சப்தசக்தியை உல்லங்கனம் பண்ணி மீமாம்ஸாச்ரவணத்துக்கு விதேயவத்வை கல்பிப்பது யுத்தமல்ல.

ஹர்ஷ்யம்:—

தது கஜேஷி யிஷ்ரூபெ நிரூபிதெ, கஜேணா ஜ்யோஷி ரமறுகம் ஐஷ்ரூ அயுய நமூஷீ தவ்யூஷா ரெயெகஜெஸோவ நீஷ்அரகெஷு ஹர்ஷஜேதசுவரூபா நணவ்யூரமறுவாதவ்யூதே தவ்யூஷிணாயமறுவெஷாணவாக்ஷ விவாராரூபஸாரீரகஜேஸ வாராயம் அபிக்ரொதி | தயா வெஷாணவாக்ஷாநி கெவறுகஜே மறுஷு க்ஷயிசுவம் ஸ்ரஹஜிதாநஸு ஹக்ஷயமறுசவநுயுயனி |

‘தஜெயெஹகஜேஷிதொ ரொக: க்ஷீயதெ’ ஹவஜெவாஜு கு வுணூஷிதொ ரொக: க்ஷீயதெ’ (ஹா. அ. க. கூ.)

‘அணவஜெவாஷு தஜ்வதி.’ (ஸூ. ந. அ. கயி.)

‘நஹூயூபெவெ: ஸ்ராவூதெ யூவம்கஜேஷி?’ (கா.உ.யி.)

‘ஹ்வாஹூஜெ அஜேஸா யஜிதூரூபா?’ (ஜு. க. உ. எ.)

‘வரீக்ஷு ரொகாநு கஜேஷிதாநு ஸ்ரஹஜெனா நிவெஷு ஜாயாஸ் நாவூக்ஷத: க்ஷதெந |

‘தவிஜிதூநாயூம் ஸ மூரூஜெவாஸிமஜிஷ் வஜிதூணி: ஸ்ரொத்ரியம் ஸ்ரஹநிஷம் |

தஜெஸு ஸ விஅநாவஸநாய வஜிதூஸாணவிதாய ஸஜிநிதாய |

‘யெநாக்ஷரம் வுரூஷம் வெஷ ஸதூம் ஸ்ராவாஜ தாம் த சுவதொ ஸ்ரஹவிஷ்நா?’ (ஜு. க. உ. கஉ. கந.)

‘ஸ்ரஹவிஷ்நாவூதி வரம்’ (ஜெ. உ. க. க.)

‘ந வுநஜேதூதெவ தஜெகம் வஸூதி’ (ஹா. எ. கக. உ.)

‘ஸ ஸ்ராவூவதி’ (ஹா. எ. உநு. உ.)

‘தஜெவம் விஅநஜேத ஹ ஹவதி’ (நூ. வ.உ. க. கூ.)

‘தஜெவம் விஷிசூ ஜேதூஜெதி நானூ: வஜூ அயநாய விஷுதெ’ (ஸூ. ந. அ.)

வ்யயமாநாநம் ஸ்ரொதிதாரம் வஜூ ஜுஷ்ஷதவெஸநா ஜேதூஜெதி’ (ஸூ. க. கூ.)

ஹர்ஷீநி ||

அந்த வேதத்தில் கர்மவிதிஸ்பரூபத்தை நிரூபணம் செய்ய கர்மங்கள் அல்பமாயும், நச்வரமாயுமுள்ள பலனுள்ளவைகள் என பதை அறித்து, அத்யயநத்தால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற வேதத்தின் ஏகதேசமான உபநிஷத்வாக்யங்களில் மோக்ஷரூபமான அநந்தஸ்திரமாயுள்ள பலத்தில் ஆபாதப்ரதிதியினால் அதன் நிர்ணயத்தைபலமாக உடைய வேதாந்தவாக்யவிசாரரூபமான சாரீரகமீரம்ஸையில் அதிகாரமுள்ளவனாக ஆகிறான். அப்படியே, வேதந்தவாக்யங்கள் (ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டிராத) கேவலகர்மபலத்துக்குக் கூடியத்தையும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்கு அகூடியபலத்தையும் காண்பிக்கின்றன.

“எவ்வாறு இவ்வுலகில் க்ருஷிமுதலிய செய்கைகளால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட (வ்ரீஹ்முதலிய) பலமானது கூடியிக்கிறதோ, அவ்வாறே மறுமையிலும் புன்யத்தால் தேடப்பட்ட ஸ்வர்கம முதலிய பலன்களும் கூடியத்தை அடைகின்றன.”

“(அந்த கர்மங்களால் அடையப்பட்ட உலகம்) இவனுக்கு முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது.”

“அசாச்வதங்களான (கர்மாக்களால்) அது அடையப்படாதன்றோ!”

“யஜ்ஞரூபங்களான ஓடங்கள் (ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தைத்தாண்ட எண்ணுமுள்ளவர்களுக்கு) த்ருடமுள்ளவைகளல்ல.”

“கர்மபலங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து (ஸாங்கமாய் வேதாத்யயநம் செய்த) ப்ராஹ்மணன் அவைகளில் நிவ்ருத்தியை அடைய வேண்டும். செய்யப்பட்ட கர்மவிதிஸ் நித்யனுன (பரமபுருஷின்) ஸித்திக்கமாட்டான். அந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காக அவன் ஸயித் முதலியவற்றைக்கையில் கொண்டுவனாக, வேதாத்யயநம் செய்தவரும், ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவருமான குருவையே நாடவேண்டும்.”

“தன்னை அணுகியவனும், வணக்கமுள்ளவனும், நன்றாக மனதை அடக்கியவனும், வெளி இத்தரியங்களை ஜயித்தவனுமான அந்த சிஷ்யனுக்கு ப்ராஹ்மத்தை அறிந்தவரான அந்த குரு எந்த விஜ்ஞாநத்தினால் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும், விகாரமில்லாத புருஷனை அறிகிறாரோ அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மனிடையையே உண்மையாய் உபதேசிக்கக்கடவார்.”

“ப்ருஹத்வகுணவிசிஷ்டமான வஸ்துவை உபாஸிப்பவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் விடச்சிறந்ததான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.”

“அந்த நிகரற்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷித்கரிப்பவன் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தைப்பார்க்க மாட்டான்.”

“அவன் கர்மவாச்யனாக ஆகிறதில்லை.”

“இவ்விதம் அவனை அறிபவன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான்.”

“அந்த (பரமபுருஷனை அடைவதற்கு) இதைத்தவிர வேறு வழி கிடையாது.”

“ஜீவாத்மாவையும், ப்ரோகணை பரமாத்மாவையும் தனித்திருப்பவர்களென்று அறிந்திருப்பவன் அந்த ப்ருஷக்த்வஜ்ஞாநத்தினால், (ப்ரீதிக்கு விஷயமாக்கப்பட்டவனாக) மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.”

இது முதலியவைகள் என்று (காட்டுகின்றனர்.)

க்ருதப்ரகாசிகை.—

ஐகாஸ்த்யமும், ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியும் இருக்கட்டும். பெளர்வாயநியமம் எவ்வாறு?—என்றால், ‘தநீர்’ என்று தொடங்கி பதில் சொல்லுகிறார்.

‘தநீர்’—அந்தவேதத்தில். “கரீமவிதிஸ்வநுபே நிருபிதே” கர்மபாகம் வேதத்தின் தொடக்கத்தில் இருப்பதால் அந்யநக்ரமத்திலேயே நிரூபணம் யுத்தமாக இருப்பதால் கர்மவிசாரம் முந்தியதாக ஆயிற்று—என்று கருத்து.

கர்மாக்களுக்கு அல்பாஸ்திரபலத்வமும், அநந்தஸ்திரபலத்வமும் பூர்வபக்ஷவித்தாந்த ரூபமாக ஓரிடத்திலும் நிரூபிக்கப்படவில்லை. அப்படியிருக்க எவ்வாறு அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞாநம் உண்டாகும்?—என்றால், ‘கரீமவிதிஸ்வநுபே நிருபிதே’—என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிறார்.

கேவலகர்மவிதிஸ்வரூபமே நிரூபிக்கப்பட்டது. அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞாநமானது ஆவ்ருத்திவிதாநம் (மீண்டும் வருவதைச்சொல்லுகிற விதி) முதலியதால் பலித்ததென்று கருத்து. அல்லது, கர்மவிதிஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆராதிக்கத்தகுந்த பாதேவதாஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படவில்லை—என்று கருத்து. அவனுடைய ஆராதனமாக கர்மாக்கள் செய்யப்பட்டாலன்றோ அந்தமான ஸ்திரபலத்வம் வித்திக்கும்.

அந்யநக்ரமவிதிஸ்வநுபே நிரூபிதே” அந்யநத்துக்கு வேதம் முழுவதும் விஷயமாக இருப்பதாலும், உபரிஷதத்தானது ஸ்வாத்யாயசப்தத்தில் உள்ளடங்கி இருப்பதாலும்—என்று கருத்து.

‘எகநேக’ சப்தத்தால் ஒருப்பதந்தத்தின் அம்சம்—என்பது ஸூசிக்கப்பட்டது. ஸாதாரணமான வேதசப்தத்தால் நிரீதேசிக்கப்பட்ட சப்தாசியில் ‘உபநிஷத்’ சப்தத்தினால்

மற்றவைகளைப் பாதிப்பாதிக்காமல் பரந்திருத்ததேயே பரந்தபாதிக்காமல் பரந்தவாழ்த்தளித்து நிர்தேசிக்கிறார்.

‘வேதாந்த’—சப்தத்தால் விசாரத்தைச்சார்ந்த பெளர்வாபர்யநியமத்துக்கு ஹேது காட்டப்பட்டது. ‘மீமாம்ஸா’ சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வ்யாக்யாநத்தில் ‘சாரீரக’ சப்தத்தால் ப்ரதேசபேதத்தை விசேஷிக்கிறார்.

‘அந்வாநந்தோ பவதி, மஹாந் பவதி ப்ராஜ்யா பசுபிர் ப்ராஹ்மவர்ச்சஸேந’ (ஐச்வர்ய முள்ளவன் ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிறான். ஸந்ததியினாலும், பசுக்களாலும், ப்ராஹ்மவர்ச்சஸந்தினாலும் மஹிமையுள்ளவனாக ஆகிறான்.) இது முதலியவைகளால் சொல்லப்பட்ட ஆநுஷங்கிகமான அல்பாஸ்திரபலன்களை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ‘அம்ருதத்வருப’ சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆநுஷங்கிகங்கள் அல்பாஸ்திரங்களாயிருந்தபோதிலும் ப்ரதானபலத்திற்கு அநந்தஸ்திரத்தேவோ ஆபாதப்ரதீதி இருக்கிறதென்று அர்த்தம். கர்யமீ மாம்ஸையினால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட மனதுடன் கூடியிருத்தலால் இதில் அடையத்தக்க ஆநுஷங்கிகமும், ப்ரதானபலமும், ஸம்பவிக்கிறதென்று ச்ரோதாவஸ்து அறிவு உண்டாகவே உண்டாகிறது.

பலமதலால் இதுவும் அந்யநம் என்று புத்தி உண்டாகலாம் என்றால் அப்படியல்ல. ஏனெனில்,—

விலக்ஷத்தில் பாதகமில்லாமையால், எப்படி பூமியிலுள்ள ஸுகந்தைவிட ஸ்வர்கம் முதலிய ஸுகம் விலக்ஷணமென்று அறியப்பட்டிருக்கிறதோ, அதிலும் ஒன்றுக் கொன்று வேறுபாடு தேசகாலஸ்வரூபத்தால் அறியப்படுகிறதோ,—அப்படியே அதைக் காட்டிலுங்கூட விலக்ஷணமான ஸுகம் ஸம்பவிக்கலாமென்று அதிகமாய் ராகமுண்டாகும் பொருட்டு இதற்கும் ப்ரதீதி உண்டாகலாம்.

‘அதிகரோதி’—அதிகாரியாகிறான். இவ்விதம் கர்மவிசாரம் செய்தவனே அதிகாரியாக ஆகிறான். ஸாதசதுஷ்டயமுள்ளவன் ஆகான்—என்று அபிப்ராயம் இவ்விதமாக ஐகசாஸ்தர்யம், க்ரமம், நியமம், ஆரம்பணீயத்வம்—இவைகள் உபபாதிக்கப்பட்டன.

எந்த வேதாந்தவாக்யங்களால் ஆரம்பணீயத்வத்துக்கு உபயுக்தமான ஆபாதப்ரதீதி உண்டாகிறது—என்பதை ‘தயாச’ என்பதால் சொல்லுகிறார். எப்படி ஸூத்ரம் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதோ அப்படியே என்று அர்த்தம். சுகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியிலாவது, ப்ரஸித்தியிலாவது இருக்கிறது. ‘கேவல’ சப்தத்தினால் ஜ்ஞாநாக்மமான கர்மா வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது.

கர்மவிசாரத்தால் கர்மபலன்கள் அழிவுள்ளவைகள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த போதிலுங்கூட மீண்டும் அல்பாஸ்திரபலத்வப்ரதீதியை உண்டு பண்ணும் வாக்யங்கள் யாது காரணம்பற்றி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன? அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதியை உண்டு பண்ணும் வாக்யங்களே உதாஹரிக்கத்தக்கவைகள்.

இந்தக்கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது:—விசாரம்செய்து கர்மாக்களை அறிந்தவனுக்கல்லவோ நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களோடு ஸம்வாதமுள்ள வாக்யங்களைக் காண்பதினால் கர்மபலன்களின் அஸ்தைர்யம் போல, ப்ராஹ்மஜ்ஞாநபலத்துக்கு அக்ஷ

யிதவமும் ப்ராமாணிகமாக ஸம்பவிக்கிறதென்றிற் சரத்தையை உநதிப்படுத்துவதற் காகவே (உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.)

(தத்யயா) லோக்யதே என்ற வ்யுத்தத்தியினால் 'லோக'சப்தம் பலவாசீ. 'அந்தவ தேவாஸ்ய தத் பவதி' என்றிற் வசனத்தினால் ஜ்ஞாநமில்லாத கர்மாக்கள் அநேக காலங் களாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும், அவை பலவிதமாயிருந்தபோதிலும், க்ஷயத்துடன் கூடியிருத்தல் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது; அந்த வாக்யமானது 'ஃ'யோ ஹ வா ஏததக்ஷ ரம் காரக்ய விதித்வாஸ்யமிந் லோகே ஜுஹோதி, யஜுதே, தபஸ்தப்யதே, பஹுவி வர்ஷ ஸஹஸ்ராணி' என்கிற இந்த வாக்யத்தை முந்தினதாகக்கொண்டிருப்பதால்.

அந்தவத்—(முடிவுள்ளது) என்று சொன்னால், க்ரியாஸ்வரூபம் முடிவுள்ளதென்பது உலகத்தில் ப்ரவீர்த்தமாதலால் அது உபதேசிக்கத்தக்கதல்லவென்று பலத்துக்கே அந்த வத்வம் அர்த்தவரித்தம் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக முந்தி 'தத்யயா' என்ற வர்க் யம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸாம்ஸாரிகபலத்துக்கு அத்ருவத்வம் இருக்கலாம்—கர்மாக் களாலேயே த்ருவமான பலம் ஸம்பாதிக்கப்படலாம்—என்கிற சங்கையை அகற்றுவதற்காக 'ந ஹயத்ருவை; ப்ராப்யதே' என்று எடுக்கிறார்.

'த்ருவம் தத்' என்று வாக்யகண்டம். அதற்கு உபபாதகமாய் அறியப்படுகிற 'ப்ல வாஹ்யதே அத்ருஷ்டா யஜ்ஞரூபா:' என்கிற வேறு வாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார். ஸம் ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தைக்கடந்து அங்கரை சேரும்படி செய்வதற்கு இவை ஸாமர்த்ய முள்ளவைகள் அல்ல; ஏனெனில், நடுவில் உடைந்து போகக்கூடியவைகள்—என்று கருத்து.

'பரீக்ஷ்ய லோகாந்' என்று ஸுத்திரயோஜனைக்கு மிகவும் பொருத்தமுள்ளதான கர் மாக்களின் அஸ்திரபலத்தையும், ப்ரஹ்மோபாஸநத்தின் அக்ஷயபலத்தையும் காண் பிக்கிற வாக்யத்தை எடுக்கிறார். இந்த வாக்யத்தில் ந்யாயவித்தமான அர்த்தத்தை அது வாதம் செய்ததால் குருபஸதநம் விதிக்கப்படுகிறது.

'கர்மசிதாந்' கர்மத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட. 'பரீக்ஷ்ய' மீமாம்ஸாந்யாயங்களால் நிரூ பித்து. 'ப்ராஹ்மண:' ஸாங்கமாயும், ஸசிரஸ்கமாயுமுள்ள வேதத்தை அந்யயநம் செய்தவன். 'ய:' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில், 'ஸ:' என்று மேலே இருப்பதால், 'அக்ருத:' நித்யம். இங்கு 'புருஷ:' என்பது விசேஷ்யம். ஏனெனில், விக்ஷயசத்தாலும், 'அக்ஷரம் புருஷம்' என்று உடனே சொல்லுவதாலும், 'க்ருதேந்' கர்மாலினால், 'நாஸ்தி' வரித்திக்காது—கிடைக்காது. 'இதி' சப்தம் காணத்தகுந்தது. எவன் நிர்வேதமடைவானோ அவன் அதை அறியும்பொருட்டு குருவையே நாடவேண்டும். 'வ'காரத்தால் நியம விதித்வம் அறியப்படுகிறது. 'ஸமித்பாணி:' என்பதால் வெறுங்கையுடன் இருக்கக்கூடா தென்று ஏற்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் 'ரித்தஹஸ்தேந நோபயோத் ராஜாநம் தைவதம் குரும' (ராஜா, குரு, தேவதை—இவர்களிடம் வெறுங்கையுடன் போகக்கூடாது) என்று ஸம்ருதி ப்ரமாணம். 'ச்ரோத்ரியம்' வேதாந்தத்தை குருமுகமாகக்கேட்டவனே. 'ப்ரஹ்ம நிஷ்டம்' ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தவனே. வேதாந்தம் கேட்டவனாயிருந்த போதிலும், ப்ரஹ்மநிஷ்டனல்லாதவன் ருசிபேதத்தால் நாடத்தகுந்தவனாகான் என்று கருத்து. 'அபி கச்சேத' என்பதோடு அந்வயம். 'சம:' வெளி இந்திரியங்களை அடக்குதல். ப்ரசாந்த சித்தாய என்னும் பதத்தால் அந்த:கரணம் சொல்லப்பட்டு விட்டபடியால் பரிசேஷாத்

ஃ யோ ஹ வா—இதற்கு அர்த்தம் நு0-ம் பக்கத்தில் பார்க்க.

இதுதான் 'சம்' சப்தத்தின் ஆர்த்தம். இதனால் சர்வஜ்ஞையுட்காரன் அவதாரம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. உபாஸநோபயுத்தமான அத்தாந்த ஸூத்ரப்பிரஸாரம் முதலியவை சொல்லப்படவில்லை. 'தஸ்மை ஸ வித்வான் ப்ரோவாச' என்று அந்வயம். 'யே' இந்த நிர்देशம் விஜ்ஞாநாபிபாபமுள்ளது; தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் என்றல்லவோ பரக்கும். ஸாமான்யமாய் காரணாபிராயமுள்ளதாவது, விங்கத்தில் மாறுதலாவது. 'அக்ஷரம்' ஸ்வரூபத்தால் விகாரமற்றது. 'ஸத்யம்' குணத்தினாலும் வி காரமில்லாதது. இவ்விருபதங்களாலும் அசித், ஜீவன், இவைகளைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. 'தாம்' ப்ரஹ்மவித்யாம். 'ப்ரோவாச' ப்ரபுருயாத் என்று அர்த்தம், என்று இவ்விதம் வேதாந்தஸாதார்த்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ச்சந்தவீ லங், லங், லிட: என்று லிட

'ப்ரசாந்தசித்தாய சமாந்விதாய' என்கிற பதங்களால் சமம் முதலியவைகளுக்கு பூர்வ வ்ருத்தத்தவம் அறியப்படுகிறதே—என்றால், இல்லை,—சர்வணத்துக்கு உபயோகமான கவனம்மாந்ரம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் உபாஸநத்துக்கு அங்கமாயுள்ள அத்தயந்த விஷயவைத்ருஷணயம் விவக்ஷிதமில்லை. அந்த விஷயமும் 'சமதமாத்புபேத: ஸ்யாத்' என்று நிரூபிக்கப்பட்டுக்கொண்டு. ஆதலால், நிரூபிக்கத்தகுந்த வஸ்துவால் ஸம்பாதிக்கத்தக்க அவைகளோடு முந்தியே சேர்ந்திருக்கை உபபன்னமாகாது. ச்ருதியும், சாஸ்த்ரத்தினால் உண்டுபண்ணத்தகுந்த ஜ்ஞாநமுள்ள புருஷனுக்கு அதற்குமேல் வரக்கூடிய சமம் முதலியவற்றை அங்கமாகக்கொண்ட உபாஸநத்தைக்காட்டுகிறது.—"தஸ்மாந் பஹ் வித் சாந்தோ தாத் உபரதஸ்திதிக்ஷு ஸ்ஸமாஸ்திதோ பூத்வா ஆத்மந்யோவாத்மாநம் பச்யேத்" என்று. (ஆதலால், இவ்வண்ணம் அறிந்தவன் வெளி இந்திரியங்களையும், மனதையும் ஒடுக்கினவனாகவும், ஒழிவுள்ளவனாகவும், பொறுமையுள்ளவனாகவும், அவதானமுள்ளவனாகவும், தன்னுள்ளத்தில் ஆத்மாவைப்பார்க்கவேண்டும்.) இங்கு 'ஏவம் வித்' என்பதால் சாஸ்த்ரங்களால் ஜ்ஞாநத்தவம் கூறப்பட்டது. 'பூத்வா பச்யேத்' என்றதால் உபாஸநத்துக்கு சமம்முதலியவைகளை அங்கங்களாகக்கொண்டிருத்தல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. 'ப்ரஹ்மவித்' என்பதால் தனித்த அநந்தஸ்திரபலபரமான வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார்.

இந்த அனுவாகத்தில் 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே' என்ற சர்வணத்தால் அநந்தபலத்வவித்தி. ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு அநந்தத்தவம், ஸ்திரத்தவம் இவைகளிருந்தபோதிலும் ப்ராபிதி ஏதோ ஒரு ஸயமத்திலோ என்கிற சங்கையை விலக்குவதற்காக 'நபு:.' என்பதால் அபுநாநிவ்ருத்தியைக் கூறுகிறார். அல்லது, வித்யையினால் அநந்தஸ்திரபலரூபமான ப்ரஹ்மப்ராப்தியைச்சொல்லுகிறார் 'ப்ரஹ்மவித்.' ப்ராபிதந்தகவ்ருத்தியை முன்னிட்டு வித்யையினால் ப்ரஹ்மப்ராப்தியை 'நபு:.' என்பதால் சொல்லுகிறார். 'ம்ருத்யு' ப்ரமாதம், அல்லது மோஹம். 'மோஹோ ம்ருத்யுஸ்ஸம்மதேய: கவீநாம்' 'ப்ரமாதம் வை ம்ருத்யுமஹம் ப்ரவீம்' (மோஹமென்பது ம்ருத்யு என்று சொல்லுகிறேன்) என்று இரண்டிடத்திலும் ம்ருத்யுசப்தத்தால் மோக்ஷத்தையும், ப்ரமாதத்தையும் வ்யபதேதித்திருக்கிறது. ப்ரமாதமாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியாமை, மோஹமென்பது ப்ராந்திஜ்ஞாநம் என்று 'திங்மோஹம்' முதலிய வ்யபதேசத்தால் ஏற்படுகிறது. ம்ருத்யுநிவ்ருத்தி மாத்ரமேயல்ல, கார்யமும் நிவ்ருத்திக்கிறது—என்பதை 'ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி' என்பதால் கூறுகிறார். என்னெனில், இந்த வாக்யத்துக்குமேல், 'ந ரோகம் நோத துக்கதாம்' என்று ச்ருதிவசநமிருக்கிறது. 'நபு:.' இது முதலிய வாக்யம்—ப்ரஹ்மம் பார்க்கப்பட்டால் ம்ருத்யு முதலியது நிவ்ருத்திக்கிறது—என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. 'ந பச்யோ ம்ருத்யும்' என்கிற இடத்தில் கூட 'பச்ய' சப்தத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தைப்பார்ப்பவன் என்று அர்த்தம். என்னெனில், 'ததேகம் பச்யதி' என்று அடுத்ததாக

விலக்கமாட்டாது. ஆகையால், அதன் நிர்ணயத்தின் பொருட்டு வேதாந்தவாக்யவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்றால், அப்படியே தர்ம விசாரமும் செய்யத்தக்கதென்றே கண்டுகொள்வாயாக.

சூருத்ப்ரகாசிகை:—

உதாஹரிகசப்பட்ட ஸ்பஷ்டமான அர்த்தத்துடன் கூடிய வாக்யமாத்ரத்தால் த்ருப்தியடைந்த ஒருவன் 'நருசு' என்று சோசனம் செய்கிறான். இவ்விடத்தில் முன்புள்ள வேறு சோத்யங்கள் கண்டோக்தமாய் இல்லாவிட்டாலும், அவைகளின் பரிஹாரம் கண்டோக்தமாக இருப்பதால் அந்த சோத்யங்கள் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, 'சு' சப்தத்தால் அர்த்தவரித்தங்களான அவைகளோடு (அந்த சோத்யங்களோடு) கூட ஸமுச்சயம் தருத்தது.

'ஸாங்க' கர்மஜ்ஞாநத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் சொல்லுபவனாகூட ஸாங்காத்யநம் அபேக்ஷிதமென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைவிட அதிகம்சரிபாசுரணர்த்தமாக 'வெ'காரம். அத்த்யநம் ஸாங்கமாகச்செய்யவேண்டியதாலும்,—அங்கங்கள் அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்குக்காரணமாயிருப்பதாலும்,—மீமாம்ஸையை எதிர்பாராமலே ஸ்வர்கம் முதலியவைகள் கேவலகர்மபலங்களென்றும், அவை அழிவுள்ளவைகள் என்றும், ப்ரஹ்மோபாஸநம் ஆக்யமான பலமுள்ளதென்றும் அறியப்படுகிறதென்று பொருள்.

'ப்ரஹ்மோபாஸநஸ்ய' இதுமுதலிய க்ரந்தம் திருஷ்டாந்தாபிப்ராயபரம். 'ஜ்ஞாயதவ' என்கிற வகாரமானது ஜ்ஞாதத்வஸம்ப்ரதிபத்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஜ்ஞாநஸாமக்ரீ வரித்தமாகவன்றோ இருக்கிறது—என்று அபிப்ராயம். அதனால் என்னவென்றால்,—'அந்தரம்' என்று தொடங்கிசொல்லுகிறார். கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரபலனுள்ளவைகள்—என்கிற ஜ்ஞாநத்தினால் மோக்யத்தில் விருப்பம் உண்டாவதின் பொருட்டன்றோ கர்மவிசாரம். அதை அபேக்ஷிக்காமலே அல்பாஸ்திரபலவஜ்ஞாநத்தினால் முமுகூத்வம் வரித்திப்பதால் ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸையே செய்யத்தக்கது,—தர்ம விசாரத்தில் ப்ரயோஜநமில்லாமையால் என்று பொருள்.

'எவம்' என்பதால் பரிஹரிக்கிறார். 'எவம் தர்ஹி' உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யமாத்ரத்தினால் த்ருப்தியுள்ளவனாக ஆகியுடியாகில். 'க்ருத்ஸ்நஸ்ய' ப்ரஹ்மத்துக்குங்கூட என்று கருத்தது. வேதாந்தவாக்யங்கள் கூட ஸ்புடமாதவன்றோ நம்மால் உதாஹரிக்கப்பட்டன. அவைகளுடைய அர்த்தமும் மீமாம்ஸையை அபேக்ஷிக்காமல் அறியப்படுகிறது. ஆதலால் அந்தத்விரபலஜ்ஞாநத்தின்பொருட்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதல்லவென்று பொருள்.

'ஸத்யம்' என்கிற பதம் அர்யாங்கீகாரத்திலே. ஆபாதப்ரதீதியில் அங்கீகாரம். ப்ரஹ்ம விசாரணரபேக்ஷத்தில் அநங்கீகாரம். 'ஆபாத' ஆபாதப்ரதீதி அஜ்ஞாநநிவ்ருத்திமாத்ரத்தினால் ஸம்சயவிபர்யயங்களை ஸஹிக்கிற ஜ்ஞாநம். ஸம்சயவிபர்யயங்களும் காரணவாக்யங்களிலிருக்கிற ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, ஆகாச, ப்ராண, வைச்வானர—முதலிய சப்தங்களால் அர்த்தத்தவம் ரிசாயிக்கப்படாமலிருப்பதால், 'விஜ்ஞாநகரவ' எதேப்யோ புதேப்யஸ்ஸமுத்தரப தாந்யோவாது விரச்யதி' (ஜீவன் இந்த பூதங்களிலிருந்து எழுந்து அவைகளையே அநுஸரித்து விரசமடைகிறான்,) 'அஸத்வா இத்ராக்ர ஆவித்' (இதுமுதலில்

அஸத்தாகவே இருந்தது.) இது முதலியவற்றால் ஆத்மாவுக்கு அநித்யதவம் முதலியன அறியப்படுவதால் ‘அந்நவார் அந்நாதோ பவதி, மஹார் பவதி ப்ராஜயா பசுபிர்ப்ரஹ்மவர்ச்ச ஸேந’ இது முதலியவற்றால் அவ்வாஸ்திரபலம் அறியப்படுவதாலும் உண்டாகக்கூடும்! அதனால் ஸாங்காத்யநமாத்ரத்தால் அவ்விரண்டும் போகாததலால், அவைகளை விலக்கு வது ந்யாயத்தினால் அநுஸரிக்கப்பட்ட வாக்யபலமாதலாலும், ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத் தகுந்தது—என்று கூறப்படுமேயாகில் என்று அர்த்தம். ‘பவார்’ உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யாந்தரங்களையுங் கூட பர்யாலோசிப்பதில் ப்ரவருத்திக்கிறீர் என்று கருத்து. ‘தயைவ’ இந்த ரீதியாக இவ்விடத்திலும் ஸம்சய விபர்யங்களின் நிராஸம் அபேகிதமென்று தெரிந்துகொண்டவனாக உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யங்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்று பொருள்.

“அக்ஷயம் ஹ வை சாதூர்மாஸ்யயாஜ்நி: ஸுக்ருதம் பவதி, பூர்ணஹுத்யா ஸர்வார் காமாநவாப்நோதி, ஸர்வார் லோகார் பசுபந்தயாஜ்யாபிஜயதி, அபாம்ஸோமமருதா அபூம, அநந்தம் ஹ வா அபாரச் அக்ஷயம் லோகம் ஜயதி யோக்நிம் நாசிகேதம் சிநுதே, நாஸ்யேஷ்டா பூர்த்தே ஸூந்யதே. யோக்நிம் நாசிகேதம் சிநுதே” (சாதூர்மாஸ்யமென்கிற யாகத்தினால் தேவதாராதானம் செய்பவனுக்கு அக்ஷயமான ஸுக்ருதம் உண்டாகிறது. பூர்ணஹுதியால் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைகிறான். பசுபந்தத்தினால் தேவதைகளை பஹிப்பவன் எல்லா லோகங்களையும் அடைகிறான். ஸோமபாநம் பண்ணி மோக்ஷம் பெற்றவர்களாக ஆனோம். முடிவில்லாததும், அக்கரையில்லாததும், க்ஷயமில்லாததுமான உலகத்தை அடைகிறான், எவன் நாசிகேதம் என்கிற அக்நியை மந்த்ரத்தினால் ப்ரதிஷ்டை செய்கிறானோ) இது முதலியவைகள் ‘அம்ருதத்வம் பஜந்தே, ஸோசுநுதே ஸர்வார் காமார், இமார் லோகார் காமாநீ காமரூப்யநுஸஞ்சா’ (மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். அவன் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைகிறான். வேண்டிய போகங்களை அனுபவிக்கிறவனாகவும், காமரூபியாகவும் இந்த உலகங்களில் ஸஞ்சரிக்கிறவனாகவும்) இது முதலிய ப்ரஹ்மவேதநபலவாக்யங்களோடு துல்யங்களான வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆகையால், உபநிஷத்வாக்யங்களில் போல, உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யங்களில் ‘ஈ ஸம்சய விபர்யங்கள் அநேகம் இருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக கர்மவிசாரம் செய்யத் தகுந்தது—என்று அர்த்தம்.

ஈ ஸம்சயம்—ஸந்தேஹம். இது த்விக்கோடிகமாயும், சதுஷ்கோடிகமாயும் உண்டு. இது பாம்போ, அன்றோ! என்று உண்டாகும் ஸம்சயத்தில் லாவம் அவாவம் இரண்டும் விஷய மாயிருப்பதால் இது த்விக்கோடிகம். ‘கட்டையோ! மணிதனோ!’ என்று ஸம்சயம் வரின் இது சதுஷ்கோடிகம். ஏனெனில்,—இங்கு கட்டை, அதன் அபாவம், மணிகன், அவனுடைய அபாவம்—நான்கும் விஷயமாக இருப்பதால்.

இறப்பு —முதலிய ஸாம்ஸாரிகதுக்கமாகிற கடலில் அமிழ்த்திருக்கிறவனுக்கு எல்லா துக்கங்களுக்கும் காரணமான மித்யாஜ்ஞாநநாசத்தின் பொருட்டு ஆத்மா ஒன்று-என்கிற ஜ்நாநம் ப்ரகிபாதிப்பதற்கு இஷ்டம். இதற்கு பேதத்தை அவலம்பித்திருக்கிற கர்மஜ்ஞாநம் என்கே உபயோகப்படும். உபயோகப்படாதுமாத்ரமல்ல, நேர்விருத்தமே. உத்தீதம் முதலியவற்றின் விசாரமோவென்றால், கர்மாக்களுக்கு சேஷமாகவே இருந்தாலும் ஜ்ஞாநரூபத்வம் இதற்கு ஸாதாரணமாய் இருப்பதால் இவ்விடத்திலேயே செய்யப்படுகிறது. ஆனால், அது கோன ஸங்கதமாகாது. ஆகையால், சாஸ்த்ரம் எதை ப்ரதானவிஷயமாக உடையதோ அவ்விஷயத்தினால் பூர்வவருத்தம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது—என்று சொல்லத்தகுந்தது.

(அர்யாங்கீகாரத்துடன் பாஸ்கரீயர்கள் எதிர்த்து உத்தரம் சொல்லுகிறார்கள்) உண்மை, (ஆனால்) அதினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது கர்மஜ்ஞாநமே,—கர்மாவோடு ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷத்தை ச்ருதி சொல்லுவதால். மேலேயும் ஸூத்ரகாரர் சொல்லப்போகிறார்—“ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதிச் ச்ருதேரஸ்வவத்” என்று அபேக்ஷிக்கப்பட்ட கர்மா அறியப்பட்டாமலிருந்தால் எதோடு ஸமுச்சயம், எதோடு ஸமுச்சயமில்லை-என்கிற விபாகம் அறியமுடியாது. ஆதலால், அதே பூர்வவருத்தம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்விதம் பலத்வாரா விடுவதற்காக கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை காட்டப்பட்டது. பிறகு, ஸ்வரூபத்தால் க்ரஹிப்பதன்பொருட்டு தவறாமல் கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை உள்தென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக, முமுக்ஷுவுக்கு சித்தமாக கர்மாபேக்ஷை வேண்டியதில்லை—என்கிற எதிரியின் பக்ஷத்தை உபந்யவஸிக்கிறார்.

‘நதுச’ எது அவச்யம் விவக்ஷிதமோ, அதைத்தவிர மற்றதை விலக்குவதற்காக முதல் வகாரம், அவச்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்படாமலிருப்பது பூர்வவருத்தமாகக்கூடாது—என்பதற்காக இரண்டாவது வகாரம். அதனால் என்ன? என்றால், ‘ந யர்ம’ என்று சொல்லுகிறார். எவ்வனமெனில், ‘அதித’ என்று கூறுகிறார். எவர்கள் ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரிகளோ, அவர்கள் எல்லோருக்கும் அவச்யமாக அபேக்ஷிதமன்றோ நியமேந அபேக்ஷிக்கப்பட்டது. வேதாந்தமாத்ரத்தை அத்யயநம் செய்தவனுக்கோவெனில் அதிலேயே ஆபாதப்ராதித்யும், அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பமும் உண்டாகும். அவனுக்கு கர்மவிஷயமான ஆபாதப்ராதிதில் இல்லாமையால் கர்மவிசாரத்தில் நியமேந அபேக்ஷையிலில்லா’ என்று பொருள். அன்றிக்கே, முமுவேதத்தையும் அத்யயநம் செய்திருந்தபோதிலுங்கூட பூர்வஜ்நமஸூக்ருத வசத்தால் வேதாந்தவாக்யத்தினாலேயே புபுத்வை உண்டாகிறதெனில், அவனுக்கு

கர்மாபேகைக் குல்லையென்று அப்பொழுது 'அநீதவேதாந்தஸ்ய' என்கிற பதம் அயோகத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறது—அங்மயோகத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறதில்லை. முழுவேதத்தின் அத்தியயந்தினால் அபேகதிக்கப்பட்ட வேதாந்தபாகமும் அத்தியயம் செய்யப்பட்டதே—என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் விடுவதற்காகவும் கர்மா அறியத்தக்கதென்பது நிஷித்தம். உபாதாந்தத்திற்காகவும் அறியத்தக்கதல்ல என்பதை உபபாதிப்பதற்காக வேதாந்தமாத்ரத்தை அறிய எண்ணமுள்ளவனுக்கும் கர்மவிசாராபேகையை 'கர்மாங்க' என்பதால் சங்கிக்கிறார். ஒரு *ஸாமாவுக்கு ஐந்து பாகங்கள் உள்ளன. அவைகளுக்கு வரிசையாக—ப்ராஸ்தாவம், உத்தீதம், ப்ரதீஹாரம், உபத்ராவம், நிதநம்— என்று பெயர். அந்த ஐந்து பத்திகளில் ப்ராஸ்தாவமானது ஹிங்காரபூர்வமாக காரம் செய்யப்படுகிறது. உத்தீதமானது ப்ராணவபூர்வமாக காரம் பண்ணப்படுகிறது. அதில் ஐந்துவித ஸாமோபாஸனம் ஒரு இடத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. "ஸோகேஷு பஞ்சஸ்தம் ஸாமோபாஸீத" என்று ஒரிடத்தில் ஸாமாவின் அவயவங்களான ஐந்துகளில் ஒவ்வொரு அவயவோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. அதில் உத்தீதத்திற்கு அவயவமாக இருக்கிற ப்ராணவத்தின் உபாஸனம் விதிக கப்படுகிறது. "ஓமித்யேததக்ஷரமுக்கீதமுபாஸீத" என்று (கர்மாங்காச்யாணீ) கர்மாவுக்கு அங்கபூதமான † உத்தீதாதி விஷயங்கள். கர்மாவை அறியாதவனுக்கு உத்தீதாத்யுபாஸன சிந்தனம் செய்வது முடியாதென்று ப்ரதிஜ்ஞை. "கர்மாங்காச்யாணீ" என்பது ஹேது கர்மமான விசேஷணம். கர்மாங்கங்களான உத்தீதம் முதலியவற்றை ஆச்யந்த உபாஸனங்கள் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் உத்தீத சப்தம் பயனற்றதாக ஆகும். உபாஸன மாத்ரத்துக்கு பக்ஷீகாரமும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால், இங்கே வசனவ்யக்தி எவ்வாறு சொல்லப்பட்டதோ அதே சரி. கர்மா அறியப்படாமலிருந்தால் உத்தீதாதி விஷயமான உபாஸனசிந்தையானது செய்யமுடியாதாதலால் கர்மவிசாரம் அபேகதிக்கப்பட்டது என்று கூறப்படுமேயாகில் என்று அர்த்தம். சிந்தையுடன் பரிஹரிக்கிறார். (அகபிஜ்ஞ இதி) சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஜ்ஞானம் இது என்று உன்னால் அறியப்படவில்லை என்று பொருள்.

இதில் ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஜ்ஞானமெது என்பதற்கு மறுமொழி கூறுகிறார் 'அஸ்மிந்நிதி'. 'பேத:' அறிகிறவன், அறியத்தக்கது, அறிவு என மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. 'பலவகைப்பட்டிருத்தல்' அதின் உள் பிரிவுகளின் பாஹுஸ்யம், இவ்வாறு பற்பல பேததர்சனத்திற்குக்காரணம் அலித்தயை. அந்த அலித்தயைக்கு ஹேது எது என்கிற அவஸ்தையின் பரிஹாரத்திற்காக அநாதி சம்பதம். இவ்வண்ணம் அலித்தயையினால் உண்டிபண்ணப்பட்ட பேததர்சனத்தைக்காரணமாக உடைய ஜன்மஜராமாணம் முதலியதே ஸாம்ஸாரிகதுக்கம். ஆதி சப்தத்தால் நாகம், கப்பவாஸம், முதலியது வாங்கத்தக்கது. ஸம்ஸாரமாவது ப்ருக்ருதி ஸம்பந்தம். அதிலிருந்து உண்டானது ஸாம்ஸாரிகம். அது விலக்கத்தக்கதென்பதற்காகவே துக்கரூபமாகச்சொல்லப்பட்டது.

* ஸாமா-காணப்ரதானமாயுள்ள ரூக்.

† உத்தீதம்—உத்தீதத்தில் அவயவமான ப்ராணவம். இந்த ப்ராணவத்தில் ப்ராஹ்மத்ருஷ்டி பண்ணி உபாஸனம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் ப்ராஹ்மகோபாஸனம். 'ஸாகர'சப்தமானது அதின் முடிவின்மையக்காட்டுகிறது 'நிமக்ஷ்ய' என்பதால் துக்கநிவ்ருத்திக்குக்காரணமான உபாயத்தின் அபேகையானது ஹேதுவாகக்கூறப்பட்டது; அதிகாரஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

ப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லுகிறார் 'ஏகில என்பதால். மித்யாஜ்ஞானம்-ப்ராந்திஜ்ஞானம்; 'துகஜ்ஞம்ப்ரவ்ருத்திதோஷமித்யாஜ்ஞானங்களுள் மேல் மேலுள்ளவைகளுக்கு அபாயம் வரின் அதற்கு அடுத்ததற்கு அபாயம் வருவதால்' என்று பொருளுள்ள வாக்யத்தில் ப்ரயோகமிருப்பதால். ப்ராந்திஜ்ஞானம் என்பது பேததர்சனம். அன்றிக்கே, மித்யாபூதமான அஃஞானம் மித்யாஜ்ஞானம், ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதாக இருப்பதின்பொருட்டு மித்யா சப்தம் அதினுடைய நாசத்திற்காக. அதினுடைய நாசமே மோக்ஷமென்று அபிப்பிராயம்.

அதற்கு ஸாதனம் எது என்றால் சொல்லுகிறார் 'ஆத்மைகத்வ விஜ்ஞானம்' என்று. ஸரீரப் ப்ரமத்தத்துக்கு ரஜ்ஜு-வின் யாதாத்த்யஜ்ஞானமன்றோ நிவர்த்தகம். அதே ஒழிய, காம விசேஷமாகாது. இவ்வண்ணம், பேததர்சனம் அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பதினால் ஐக்பஜ்ஞானமே அதற்கு நிவர்த்தகமென்று வேதாந்தவாக்யங்களுக்கு அதிலேயே தாத்பர்யமென்று பொருள். அதனால் என்னவென்றால் சொல்லுகிறார் 'அஸ்யஹி' என்று. 'க்விவோபயஜ்யதே' ஓரிடத்திலு மில்லை. ஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வரூபோத்தபத்தியிலாவது, அதினுடைய ப்லோத்தபத்தியிலாவது, ஜ்ஞானோத்தபத்திஸாதாநாநுஹத்திலாவது உபயோகப்படுகிறதில்லை என்று அர்த்தம். உபயோகமில்லை என்பது மாத்ரமல்ல. ப்ரதிசூலபலத்வங்கூட என்று சொல்லுகிறார் 'ப்ரத்த்யுத' என்பதால். த்வைதவாஸனையை உண்டுபண்ணுவதாவென்று அபிப்பிராயம்.

எனினும், உபநிஷத்துகளில் பழக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையில் நிரூபிக்கப்படாவின்றிருப்பதாலும் உத்தேதாத்யுபாஸனம் ப்ரஹ்மவித்யையினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று உத்தேதாதி விசாரம் நேராக ஸங்கதமாகிறதென்றால் சொல்லுகிறார் 'உத்தேதாதி' என்று. அங்ஙனமாகில், உபநிஷத்துகளில் அதின் அந்யயனமும், ப்ரஹ்மவிசாரத்தில் அதின் விசாரமும் எவ்வாறு பொருந்துமெனில் சொல்லுகிறார் 'ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வாவிசேஷாததி.' ஜ்ஞானரூபத்வமென்கிற ஸ்வபாவத்தின் ஒற்றமையினால் புத்திஸ்வதமாக இருப்பதால் செய்யப்பட்டது; ப்ரதானமான அர்த்தத்துக்கு உபயோகியாக செய்யப்படவில்லை என்றுபொருள். அதினால் என்-என்கிற ப்ராந்தத்துக்கு உத்தரம் 'ஸத்விதி.' து-சப்தங்கள் இரண்டும் இரண்டு ஸந்தேஹங்களை நிவ்ருத்திக்கின்றன. ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ப்ரதானவஸ்துவுக்கு உபயுக்தமாக இருப்பதற்கே பூர்வவ்ருத்தத்வத்தை நிகமனம் செய்கிறார்—அத:என்று. 'கிமபி' கர்மவிசாரத்தைக்காட்டிலும் வேறு என்று கருத்து. ப்ரதானமான அர்த்தத்துக்கு உபயோகியாக இருப்பதுபற்றி ஏற்படும் 'ஸங்கதி' ஸாக்ஷாத்ஸங்கதி. ஏதோ ஒரு ஆகாரத்தால் ஸாம்யமிருப்பதுபற்றி புத்திஸ்வதமாக இருத்தல் ப்ரஸங்காத்ஸங்கதி. ஆதலால், ப்ராஸங்கிகமான உத்தேதாத்யுபாஸனசின்னையினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதும், ப்ரதானார்த்தவிருத்தமாகவுமிருக்கிற கர்மவிசாரத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் தகாது. ஆனால், ப்ரதானமாகப் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஆத்மைகத்வவிஜ்ஞானத்தால் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட பூர்வவ்ருத்தம் சொல்வதற்குத்தக்கது எனது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

இவ்விடத்தில் பாஸ்கர்யர்கள் எதிர்வாதம் செய்கிறார்கள்:—'பாஸ்யமிதி' பாயம் என்பது பாதி அங்கீகாரத்தைக்காட்டுகிறது. சாஸ்த்ரம் எதை ப்ரதானமாகக்கொண்டிருக்கிறதோ, அதினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதே பூர்வவ்ருத்தம் என்கிற இவ்வளவு மாந்தரத்தில் அங்கீகாரம். 'தத்பேக்ஷிதஞ்ச' என்பது ப்ரதிஜ்ஞா—உண்ணல் எது அபேக்ஷிக்கப்பட்டதல்லவென்று சொல்லப்பட்டதோ அதே அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது எவ்வகாரத்தின் அபிப்பிராயம். எதனாலென்றால், சொல்லுகிறார் 'கர்மஸமுச்சித' என்று. ஸமுச்சித சப்தமானது சேர்ந்திருத்தலென்கிற அர்த்தத்தை மாத்ரம் உணர்த்துகிறதே ஒழிய

† ஸமுச்சயபரமல்ல, “அஸ்தவ்யத்யா, ஆத்மவித்யாஸேநி ஸமுச்சித்யோபாபிதசாத்” என்கிற இடத்தில் ஸமுச்சித்யபதம்போல், கர்மஜ்ஞாநாப்யாம் என்று நிர்தேசிக்கப்படவில்லை. பின்னையோவெனில், “கர்மஸமுச்சிதாத்தஜ்ஞாநாத்” என்று விசேஷணவிசேஷ்ய பாவத்தால் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால், ஜ்ஞானப்பாதானயம் அறியப்படுகிறது. கர்மத்தை அங்கமாகக்கொண்ட ஜ்ஞானத்தாலென்று அர்த்தம். ச்ருதியும் “யஜ்ஜேஞாதானே” இது முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கர்மா வித்யாங்கமென்றால், ஸூத்ரகாரரின் ஸம்மதியைக்காட்டுகிறார் “வக்ஷ்யதிசேதி.” சகாரம் ப்ரதிபாதகஸமுச்சயத்தில். அங்கமாக இருப்பதினால் கர்மவினுடைய அநுஷ்டானமபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக இருக்கும்; அதின் ஜ்ஞானத்துக்கு எவ்வாறு பூர்வபாவிதவம்? கர்மஜ்ஞானமானது ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்குப்பிந்தினதாக ஏன் ஆக்கூடாது?—என்றால் சொல்வகிறார் “அபேக்ஷதேசேதி”. ப்ரயாஜம் முதலியதுபோல், நிஷ்பந்தமான யாகத்துக்கு பலமுண்டாகிற நிலைமையில் அநுக்ரஹமாக இருப்பதால், அங்கதயா அபேக்ஷை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது அத்தியாயத்தில், நான்காம்பாதத்தில், ஸமாநுர்த்தனா இருந்துகொண்டு விவாஹஞ்செய்து கொள்ளாதவன், மனையாளன் இழந்தவன் முதலியவர்களுக்கும், ஆச்ரமவிசேஷத்திலிருப்பவர்களுமான ப்ரஹ்மவித்யாரிஷ்டர்களுக்கும் கர்மங்களில், அனுஷ்டாக்கத்தக்கது, தகாதது என்கிற பாருபாடானது நிரூபிக்கப்பட்டபோகிறபடியால் அதை அபிப்பிராயப்பட்டு சொல்லப்பட்டது “கேந முச்சய; கேந ந” என்று. அல்லது, நித்யநைமித்திகங்களுக்கு ஸமுச்சயம், காமய நிஷித்தங்களுக்கு ஸமுச்சயம் கிடையாதென்கிற விபாகம் அறியப்படுகிறதில்லை என்று பொருள்.

இது திரண்டபொருள்—பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்பட்டதாகவன்றோ வாக்கார்த்தஜ்ஞானமுண்டாகிறது. “யக்ஜேநாதானே” இது முதலிய வாக்க்யத்தினால் யன்றும் முதலிய கர்மாக்கள் பாதார்த்தமாக இருப்பதாலும், வாக்கார்த்தஜ்ஞானம் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டிருப்பதாலும், யன்றும் முதலிய கர்மாக்களின் விசாரம் முந்தியது. “வீரீஹீ நவஹந்தி” இதுமுதலிய ‘வாக்கார்த்தஜ்ஞானமானது, வீரீஹீமுதலான பதார்த்தஜ்ஞானம் இல்லாவிடில் உபபன்னமாகாதன்றோ, வாக்கார்த்தமானது பதார்த்தஸம்ஸ்கரபமாக இருப்பதால்.

‘பசுனவக்கொண்டவா’ என்கிற வாக்க்யத்தினால் வ்யுத்தபத்தியுண்டாகுங்கால் ‘பசுனவக்கொண்டவருதல்’ என்கிற வாக்கார்த்தத்தை முதலில் அறிந்த டு ஆவாபோத்வாபமுகத்தால் பிறகு பதார்த்தஜ்ஞானமுண்டாவதால் வாக்கார்த்தஜ்ஞானம் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை அவஸர்பம் முன்னிட்டே வருகிறதென்பது கிடையாது என்றால்,—

உத்தரம் கூறப்படுகிறது. வ்யுத்பன்னசப்தத்தினால் அர்த்தஜ்ஞானமுண்டாகும் ஸமயத்தில் எல்லாவிடத்திலும் பாதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்ட வாக்கார்த்தஜ்ஞானமுண்டாகிறது. வ்யுத்பத்திதசையிலோவென்றால், ப்ரமாணுத்தாதாலோ, சப்தாத்ராதாலோ வாக்கார்த்தஜ்ஞானம் முந்தி உண்டாகலாம். அதை ஒழிய அதே சப்தத்தாலல்ல, அதற்கு அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தகாஹமில்லாமையற்றி போதகத்தவம் இல்லாமையால். வ்யுத்பத்தியில்கூட வாக்கார்த்தஜ்ஞானம்முந்தியிருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லை,—பதார்த்தஸம்பந்தமில்லாமலே இருக்கிற ‘அம்பாதாதமாதவ’ முதலிய பதங்களுக்கு முதன்மை

† ஸமுச்சயம்—ஸம்ப்ராதான்யமுள்ள இரண்டு. அல்லது, அதற்குமேல்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களின் சேர்க்கை (அல்லது) அநேகங்களின் சேர்க்கை.

§ ஆவாபம்—சேர்த்துக்கொள்ளுதல்.

¶ உத்வாபம்—தள்ளுதல்.

யாக அர்த்தத்தில் வ்யுத்தபத்தி காணப்படுவதால், இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தம் என்கிற வ்யுத்தபத்தியில், வாக்கார்த்தஜ்ஞானத்துக்கு பூர்வபாவம் இல்லாமையாலும், இதே வாக்யத்தில் யஜ்ஞம் முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யுத்தபத்தி ஸம்பவிக்கிறதென்பதில்லை, வேதநேச்சா நிஷ்பத்திரூபமான வாக்கார்த்தம் அப்ரத்யக்ஷமாக இருப்பதால் கவாநயனம் முதலியவற்றில்போல், வ்யுத்தபத்தி உபபன்னமாகாது. அதனால் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டு வாக்கார்த்தஜ்ஞானமென்று கூறப்பட்டது.

‘பாஹி’ என்கிற பதந்தொடங்கி மேலுள்ள வாக்யங்கள், வித்தாந்தியினுடைய சோத்யப்ரதானங்களென்று வாக்யாதாக்களால், வ்யாக்யானிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பொழுதும் பதார்த்தவாக்யார்த்தபாவமானது க்ரமவிசேஷணத்திற்கு ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், “அபேக்ஷிதேச” என்பதனால் அங்கமாக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்கிற விவக்ஷையிருப்பதாலும், கர்மாக்கள் ஜ்ஞானத்துக்கு உத்பாதகங்களாக இருப்பதுபற்றி அதற்கு அங்கங்களானபடியால், உத்பாத்யத்திற்கும் உத்பாதகாத்திற்கும் பெளர்வாபர்யம் நியதமாதலாலும், விசாரவிஷயங்களான கர்மஜ்ஞானங்கள் இரண்டுக்கும் பெளர்வாவர்யம் இருப்பதால் அதற்கு சேஷமாக இருக்கிற விசாரங்கள் இரண்டுக்கும், அந்தக்ரமத்தை அடைந்திருத்தல் ந்யாயமென்று கருத்து. † சேஷமாக இருப்பது ‡ சேஷி க்ரமத்தை அனுஸரித்தே இருக்குமென்பது ந்யாயவிர்த்தமன்றோ! உதாஹரணம் ‘ஸாரஸ்வதேன ஹோமௌ பவத்’ என்று ஸாரஸ்வதஜ்ஞாமங்கள் இரண்டும் ஒரே ஸமயத்தில் உண்டாயிருந்தபோதிலுங்கூட “யாஜ்யாபுரோநுவாக்யா”மந்த்ரங்களை அனுஸரித்து ஸர்ஸ்வதீயாகம் முந்தியும், ஸாரஸ்வதயாகம் பிந்தியும் ஏற்படவேண்டியதாக ஆக, அவைகளின் அங்கங்களுக்கும் அந்தக்ரமத்தினாலேயே அநுஷ்டானம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறதே போல த்ருஷ்டாந்தத்தில். தாஷ்டாந்திகத்திலும் சேஷிகளுக்குக் க்ரமரிச்சாயக ஹேதுவைஷம்யமாந்தரமே, அவ்விரண்டுக்கும் க்ரமம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகு சேஷத்திற்கு சேஷிக்ரமாத்ருஸரணம் அங்குமிங்கும் ஸமானம்.

ஆகவே விசாரத்தைக்குறித்து உபாஸனம் சேஷியாகயிருப்பதால், மூன்றாவது அந்யாயத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிற உபாஸனசிந்தனத்திற்கு மாந்தம் காமவிசாரத்தை அபேக்ஷித்து பிந்தியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் சொல்லக்கூடாது. வித்யாவிஷயசிந்தனமும் அவைகளின் பலசிந்தனமும் அதனாலபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை முழுவதும் கர்மவிசாரத்திற்குப்பிறகுதான் இருக்கவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. நிகமநம் செய்கிறார், ‘அத’ என்று பாஹிமென்கிற சப்தத்தை முதலாகக்கொண்ட்க்ரந்தமானது வித்தாந்தியின் சோத்யபரமாக இருந்தாலும் பாஸ்கரமதத்தில் நோக்குள்ளதென்று சொல்வது உசிதம்; “க்ரமஸமுச்சிதாத் ஜ்ஞானாதபவர்க்ருதே.” என்கிற இந்தக்ரந்தம், பாஸ்கரபாஷ்யத்தில் இருப்பதாலும், அங்கபாவம் அவனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அது விஷயமான ஸூத்ரோபாதனத்திற்கு விரோதமில்லாமையாலும், சப்தத்தாலும் ஷுர்த்தத்தாலும் ப்ரத்யபிஜ்ஞான வருவதால் வித்தாந்திசோத்யமும் அதில் அந்தர்பூதமாவதாலும் பாஸ்கரபக்ஷத்தையும், யாதவப்ரகாசபக்ஷத்தையும் ஆதாரமாகப்பற்றி ‘பாஹி’ மென்கிற பதத்தை முதலில்கொண்ட க்ரந்தத்தினால் பக்கத்திலிருப்பவன் சோதனம் செய்கிறானென்று நிர்வாஹம் செய்வது ஸம்ப்ரதாயிகமாகும்.

† சேஷம் - அபாதானம்

‡ சேஷி - ப்ரதானம்

அதில் இவ்வண்ணம் யோஜினை—‘கர்மஸமுச்சிதாத்’ என்பதிலால் ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. கர்மத்தோடு ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தால் என்று விசேஷண வேசேஷ்ய ஹாவத்தால் நிர்ஜேசம் செய்ததானது ஜ்ஞானத்திற்கு மோகோபாயத்வப்ரா வித்திப்ராசர்யமடியாக. ச்ருதியும் ‘வித்யாஞ்சாலித்யாஞ்ச’ இது முதலியது. இந்த வாக்கியத்திலுள்ள ம்ருத்யுச்சப்தமானது உபேயப்ராப்திவிரோதியான கர்மாவைச்சொல்லுகிறது. ப்ரதிபந்தநிரந்தரி, ப்ரஹ்மப்ராப்தி இவ்விரண்டும் ஸாத்யம்; க்ரமேண கர்ம-ஜ்ஞானம் ஸாத க்ளென்று யாதவப்ரகக்ஷமதஸ்தர்க்ளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், வித்யாஞ்ச’ என்கிற வாக்கியத்தில் பூர்வகண்டம் ஸாதனத்திவ் ப்ரதானமானது, ‘வித்யாஞ்சா உத்தரகண்டமோ’ என்றால் ஸாத்யத்திவ் ப்ரமென்று அவர்களுடைய நிர்வாஹம்.

‘வக்ஷ்யதிசேதி’ ச சப்தமானது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட விஷயத்தினுடைய ஸமுச்சயத்தில் அங்கபாவத்தையும் சொல்லப்போகிறார் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞானோத்பத்திக்குப்பிறகு கர்மாவுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருப்பவைகளை விலக்கும் திறமையும், ஜ்ஞானோத்பத்திக்கு முன் கர்மாவுக்கு ஜ்ஞானோத்பாதகத்தவச்சக்தியிருப்பதால் அதற்கு அங்கத்வமுமென்றல்லவோ அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அங்கத்வப்ரதிபாதகமான ஸூத்ரத்தை எடுக்கிறார் ‘ஸர்வாபேக்ஷதி.’ ஸர்வாபேக்ஷா என்கிற ஸூத்ரம் அங்காங்கிபாவத்தைக்காட்டுகிறது. ‘ஸஹகாரித்வேநச’ என்கிற, ஸூத்ரமானது ஸமுச்சய ப்ரதிபாதகமென்றல்லவோ அவர்களுடைய ப்ரக்ரியை. அங்கபாவத்திலும், ஸமுச்சயத்திலும் ச்ருதிவாக்யமும், ஸூத்ரமும் உதாஹரிக்கத்தக்கதாக இருந்தபோதிலும், க்ரந்தலாக வத்திற்காக ஸமுச்சயத்தில் ச்ருதியும், அங்கஹாவவிஷயத்தில் ஸூத்ரமும் உதாசரிக்கப்பட்டது. அங்கஹாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்கியங்களை விஷயமாகக்கொண்ட ஸூத்ரத்தை எடுத்ததினால் பாஸ்கரமதமும் அவலம்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இவ்வண்ணம் இரண்டுவிதமாக கர்மாவின் அபேக்ஷை காட்டப்பட்டது. அதனுடன்வென்னவென்றால் சொல்லுகிறார் ‘அபேக்ஷிதே’. ஸமப்ராதான்யத்தினாலும், அங்கபாவத்தாலும், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற என்றபொருள். மற்றதெல்லாம் முன்போல. என்றாலும், யாதவப்ரகாக்ஷமத்தில் கர்மவிசாரத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் சொல்லப்படவில்லை. எனினும், ஸமுச்சயத்தாலும், அங்கபாவத்தாலும் கர்மஜ்ஞானபேக்ஷித்தவமென்று அவனால் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவ்வளவு மாத்திரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு இரண்டு மதங்களையும் அவலம்பித்து சோதனம் செய்கிற பக்கத்திலிருப்பவனால் பூர்வவ்ருத்தத்வத்தை ஆபாதகம் செய்தல் வாயிலாக சோதனம் செய்யப்பட்டதென்றதனால் நிகமன்கார்த்தவிரோதமில்லை. ஸமுச்சய சப்தத்தை ப்ரதானமாக அந்வயிப்பதில் ஸ்வாரஸ்யமிருப்பதாலும், அங்கத்வப்ரமான ஸூத்ரத்தை எடுத்திருப்பதினால் அதற்குப்பிறகு ஸாத்யத்வத்வம், ஸாதனத்வத்வம்—இரண்டும் நிராகரிக்கப்படப்போகிறபடியாலும் இரண்டு மதங்களை அவலம்பித்து சோதனம் செய்யப்பட்டதென்று பூர்வாசார்யர்களால் நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டது.

ஹர்ஷாயம்:—

மெதஷுதூ; ஸகருவிஸெஷவ்ரதூநீகவிநாசுஸஹ வஜிராநாஷெவாவிஷாநிவ்ருதூ: | ஸவிஷாநிவ்ருதூரோவ ஹி ரொக்ஷ: | வணடாஸூஉவிஸெஷஸாஸுஸாயமெதி கதூவ்ருதா ஷுநணுவிசுஸூஸூஷு கஷு ஸகருஸெஷுஸாஸுநிவ்ருதூரோவா ஜிராமநிவ்ருதூ: கயலிவ ஸாயமம் ஹவெஷ | ௪௦௮தயஸ்ர கஷு

[illegible]

இது சரியல்ல, —ஸகலமான விசேஷங்களுக்கும் ப்ரதிபடமாகவும், ஜ்ஞானமாத்ரஸ்வரூபமாகவுயிருக்கிற ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானத்தினாலேயே அவித்யையானது விலகிவிடுவதால். அவித்யையின் நிவ்ருத்தியே யல்லவோ மோக்ஷம். வர்ணவிசேஷம், ஆச்ரமவிசேஷம், ஸாத்யம், ஸாதனம், இதிகர்த்தவ்யதை முதலிய அந்தமில்லாத பேதங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற கர்மாவானது ஸகலபேத ஜ்ஞானநிவ்ருத்திரூபமான அஜ்ஞானநிவ்ருத்திக்கு எவ்வாறு ஸாதனமாகும். ச்ருதிகளும் கர்மாக்கள் அநித்யபலத்தைத் த்ருவதால் அவைகளுக்குமோக்ஷவிரோதி த்வத்தையும், ஜ்ஞானத்துக்குமோக்ஷ ஸாதன த்வத்தையும் காட்டுகின்றன ‘இவனுக்கு கர்மத்தால் அடையப்பட்ட உலகம் முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது.’ எவ்வாறு இவ்வுலகில் க்ருஷிமுதலிய கர்மாக்களால் தேடப்பட்ட நெல் முதலிய பலம் ஷயமுள்ளதோ, இவ்வாறாகவே மறுமையில் புண்யத்தினால் தேடப்பட்ட ஸவர்க்கம் முதலியபலனும் ஷயமுள்ளதே. ‘ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உத்தமமான பதத்தை அடைகிறான்.’ ‘ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்’ ‘அந்த ப்ரஹ்மத்தையே அறித்து அவித்யைத்தாண்டுகிறான்’ —என்கிற இதுமுதலியவைகள், வித்யையானது யஜ்ஞம்முதலிய கர்மாக்களை அபேக்ஷித்திருக்கிறதென்று கூறப்பட்டது. அதுவும்—த்வைதவாஸனாஜனகத்வாநித்யபலத்வரூபவஸ்து விரோதத்தாலும், ஸக்த்யயாத்ஜிஜ்ஞாஸாபதகத ச்ருதியின் அக்ஷரங்களின் பர்யாலோசனத்தாலும் அந்

த:கரணத்திற்கு தெளிவையுண்டுபண்ணி அதன் வாயிலாகப் பரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையை உண்டுபண்ணுவதில் உபயோகப்படுகிறதில்லை, விவதிஷந்தி என்கிற ச்ருதி கூறுவதால், விவதிஷ உண்டாய்விட்டால் ஜ்ஞானோத்பத்தியில் சமம், தமம் முதலியவைகளே அந்தரங்கோபாயங்கள் என்பதை ச்ருதியே கூறுகிறது. “சாக்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மானம் பச்யேத்” (வெளி இத்தீரியங்கனையும் மனதையும் ஒடுக்கிவைக்கவும், விஷயங்களினின்று ஒழிவடைந்தவனாகவும், பொறுமையுள்ளவனாகவும், ஸமாதானமுள்ளவனாகவுமாய் ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஆத்மாவைப்பார்க்கக்கடவன்) என்று.

ச்ருதபரகாசிகை:—

இந்த விஷயத்தில் மறுதலித்துக்கூறுகிறார் “நைதத்யுத்தம்” என்று. விடுவதற்காக கர்மாகள் அறியத்தக்கவைகள் என்பது முந்தியே தள்ளப்பட்டது;—வேதாந்தமாத்ரத்தை அப்யயம் செய்தவனுக்கு காமவிஷயமான ஆபாதப்ரதீதி இல்லாமையால் கர்மாபேகையின்மை கூறப்பட்டிருப்பதாலும், புனய விசேஷத்தால் வேதாந்தமாத்ரத்தில் புபுத்வை உள்ளவனுக்கு கர்மஜ்ஞானத்தின் அபேகைக் கொல்லப்பட்டிருப்பதாலும்.

இவ்விடத்தில் (ஸ்வரூபத்தால்) உபாதானத்தின் பொருட்டு கர்மா அறியத் தக்கது என்பதை நிராகரிக்க எண்ணிக்கொண்டவராக ஸமஸமுச்சயத்தாலும், அங்கபாவத்தாலும் செய்யப்பட்ட இரண்டு விதமான உபாதானத்திலும் ஸமஸமுச்சயமான உபாதானத்தை முதலில் நிராகரிப்பதற்காக ஸாதந்த்வித்வத்தையும், ஸாத்யத்வித்வத்தையும் இரண்டு வாக்யங்களாலே நிரஸம் செய்கிறார் “ஸகல விசேஷ” என்பதால். எப்போது ‘பாஜம்’ என்கிற பதத்தால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற கர்மமானது, பாஸகரமத்ததினாலாவது, ஹித் தாந்திமத்தினாலாவது சோத்யபரமோ, அப்போது பூர்வபகத்தில் ஸம்பாவிதமான ஸர்வபரகாரத்தாலும் கர்மவினுடைய அபேகையை நிராகரிக்க விருப்பமுள்ளவராக “உன் ஸம்ஸமுச்சயம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதா, அல்லது, அங்கபாவமா?” என்று விசல்பத்தைக்கருதி முதலில் ஸமுச்சயபகத்தை நிரவிக்ுகிறார் என்று நிர்வஹிக்கத்தக்கது. ‘ஸகலவிசேஷங்கள்’ ஸஜாதீயவிஜாதீய ஸ்வகதவ்யாவ்ருத்தியுடன் அவ்வயரூபமான விசேஷங்கள். ‘அவைகளுக்குப் ப்ரத்யநீகம்’ ஸர்ப்பம் முதலிய வஸ்துவின் ஆகாரங்களுக்கு ரஜ்ஜுவ்வம்போல், அவைகளுக்கு நிவர்த்தகமென்று கருத்து. ‘ஸெந்த்ரம்’ மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தால் ஜ்ஞாந்ருத்வ ஜ்ஞேயத்வ தர்மங்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. அன்றிக்கே, ‘ஸகலவிசேஷப்ரத்யநீக’ சப்தத்தினால் ஸஜாதீயவிஜாதீயபேதப்ரத்யநீகத்வமும், ‘ஸெந்த்ரம்’ என்கிற பகத்திலுள்ள மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தினாலும் தன்னை அடைந்திருக்கிற பேதத்தின் இன்னமயும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ப்ரத்யநீக சப்தத்தால் நித்யமான அநர்ஹத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது கிழிஞ்சல் துண்டு ஒருபோதும் ரஜதத்வஸம்பந்தார்ஹமாகாதனரே! நித்யாநர்ஹமாக இருப்பதினாலேயேன்றே சுக்திஜ்ஞானம் ரஜதத்வநிவர்த்தமாக இருக்கிறது.

“ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானேதவ அவித்யா நிவ்ருத்திரிதி” ரஜ்ஜுவ்வஜ்ஞானத்திலேயே யன்றே ஸாப்பத்வ நிவ்ருத்தி வருகிறது; கர்மவினாலே இல்லையென்பது கருத்து. இவ்

வண்ணம் ஸாதநத்வித்வம்நிரவரிக்கப்பட்டது. ஸாத்யத்வித்வமறியப்பட்டிருக்க எவ்வாறு ஸாதநத்வித்வம்நிராகரிக்கப்படலாமென்று ஸந்தேகமவரா, ஸாத்யத்வித்வத்தை வ்யுதஸஃ செய்துகிறார் “அவித்யா நிவ்ருத்திரோவ ஹி மோக்ஷ” என்பதால். ப்ராஹ்மம் நித்யப்ராப்தமாக இருப்பதால் ப்ராதிபந்தநிவ்ருத்தி ஒன்றே ஸாதிக்கத்தக்கது; அதையடைதலென்பது ஸாதிக்கத்தக்கதல்ல. “ஹி”சப்தத்துக்கு இது அபிப்பிராயம். எந்த ப்ராதிபந்தநிவ்ருத்தியானது கர்மாவிலை ஸாதிக்கத்தக்கதாக உண்ணல் சொல்லப்பட்டதோ, அதுவே ஜ்ஞானத்தால் ஸாத்யமென்று ச்ருதிஸ்மருதிக்ஷித்ராங்கனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—“தமேவம் வித்திவாதிம்ருத்யுபேதே, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை; நிசாய்ய தம் ம்ருத்யு முகாத் ப்ரமுச்யதே, க்ஷயந்தே சாஸ்யகர்மாணி தஸ்யித் த்ருஷ்டே பராவரோ, ஏவமேவம் விதி பாபம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே, ஜ்ஞானோக்னி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே தயா, தத்யகிம உத்தரபூர்வாகயோ:” (அவனை இவ்வண்ணமிறிந்து ஸம்ஸாரத்தைத்தாண்டு கிறான். ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளை வினாயாட்டாகக்கொண்ட பரமாத்மாவை அறிந்து ம்ருத்யுமுகத்தினின்று விடுபடுகிறான். அந்த பராவரவஸ்து காணப்பட்டவுடன் இவனுடைய எல்லா வினைகளும் க்ஷணிக்கின்றன. இவ்வண்ணமாக பரமபுருஷனை அறிந்தவனிடத்தில் பாபகர்மாவானது ஒட்டாது. ஜ்ஞானமாகிற நெருப்பானது எல்லா கர்மாக்களையும் அவ்வண்ணம் சாம்பலாக்கிச்செய்கிறது. உத்தரபூர்வாகங்கள் முறையே ஒட்டாடையும் காசமும் ஸம்பவிக்கிறது. இப்படியல்லவோ வித்யாமாகாதம்மறியப்படுகிறது.) இது முதலியவைகளால். ஆதலால், இரண்டு வாக்யங்களால் ஸாத்யஸாதநத்வித்வமிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதில்லை.

அவித்யையின் நிவ்ருத்தியை மோக்ஷமாக இருக்கட்டும், அதனால் கர்மநரபேக்ஷ்யத்திற்கு என்னவெனில்,—கூறுகிறார் ‘வர்ணசரம்’ என்று. இந்தப்பதத்தால் முன்கூறப்பட்ட இன்ன கர்மவினுடைய பேதாவலம்பித்வமானது சொல்லவிரும்பப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆதிசப்தத்தினால் நிவ்ருத்திகளும், ட்ராய்ச்சித்தகர்மங்களும் விவக்ஷிக்கப்படுகின்றன; ‘அநந்த’ சப்தத்தினால் வர்ணம் முதலியவற்றின் ப்ராஹ்மனயம். ‘விகல்பம்’ பேதம். ‘ஸகல்பேததர்சனநிவ்ருத்திரூப ஜ்ஞானநிவ்ருத்தே’ மூலமான அஜ்ஞானநிவ்ருத்தியின் பலமென்றே பேததர்சனநிவ்ருத்தி. அதனால், பேததர்சனநிவ்ருத்தியானது அஜ்ஞானநிவ்ருத்தியிலுள்ள ஊடங்கியதென்று அர்த்தம். ‘கயோயிவ ஸாதநம்’ ஒரு வித்தத்தாலும் ஸாதநமாகாதென்று கருத்து.

‘வசநவிரோதம் வருகிறஇடத்தில் ந்யாயம் முதன்மையை வஹியாது’ என்கிற ந்யாயத்தால் ச்ருதிவித்தமான கர்மாபேகக்ஷயமானது பாதிக்கத்தக்கதாக ஆகாதென்று சங்கைவரா, சொல்லப்பட்ட உபபத்தியால் ச்ருதியிடையே ஆணுகடல்யத்தைக்காட்டுகிறார் “ச்ருதய்ச்ச” என்பதால். உபபத்திமாத்ரமல்ல, அதனால் அணுகாஹித்ததாயும் இருக்கிறதென்பது ‘ச’ சப்தத்தின் கருத்து. முன்பு பேதத்தை அவலம்பித்து விரோதம்சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்திலோவென்றால், பலத்தினுடைய அநித்யதையால் வரும் விரோதமும் வேறு யுத்தியினால் காண்பிக்கப்பட்டது. “அநித்யபலத்வேந” நித்யபலமான மோக்ஷத்திற்கு அநித்யபலத்தைக்கொடுக்கிற கர்மா எவ்வாறு ஸாதனமாகுமென்றுபொருள். “ச்ருதய:” என்பதால் ஒன்றைக்காட்டிலும் அநேகவாக்யங்களுக்கு ப்ராபல்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. “தர்சயந்தி” என்பதால் மறைவான அர்த்தமுன்னதவிட வ்யக்தமான அர்த்தமுள்ள வாக்யங்களுக்கும் ப்ராபல்யம் கூறப்பட்டது. “அந்தவதேவாஸ்ய” கர்மஸாத்யமாகில் மோக்ஷத்திற்கு அநித்யத்வம் வரும்; நித்யமாகில் கர்மாவுக்கு நச்வரமான பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை தவறாவிருத்தலால் என்று கருத்து. இந்த வாக்யத்தில் கர்மாக்கள் அநித்யங்களென்று உரைக்

கப்பட்டது. “ததயஸ்” என்கிற இந்தச் சூத்திரத்தில் கர்மாக்களும் பலத்வாரக்ஷைகள் பற்றிப் பட்டது. பூர்வாக்யமானது அநேககாலங்களாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லாக் கர்மாக்களும் முடிவுள்ளதென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக; “அஸ்மின் லோகே ஜுஹோதி யஜுதே தபஸ் தப்யதே பஹூரி வர்ஷஸுஷுஸ்ராணி அந்தவதேவாஸ்ய தத்பவதி” என்றல்லவோ ச்ருதிவசனங்கள். அதனாலே கர்மணரோபேக்யவாதத்தில் இந்த வாக்யத்தை முதலில் எடுத்தது. “பாம்மவிதாப்னேதி” என்பதனால் ஜ்ஞானத்துக்கு மோக்ஷாதந் தவம் சொல்லப்பட்டது. அடையத்தக்க வஸ்து, அடைகிறவன்—என்கிற பேதத்தை நிஷேதிப்பதற்காக “பாஹ்மவேத ப்ரஹ்மவைவபதி” என்று எடுக்கப்பட்டது. “தமேவம்” என்கிற ச்ருதி வசனத்தினால் ஜ்ஞானபலத்வம் ப்ரதிபந்திவ்ருத்தி என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது. ஜ்ஞானபலத்தைத் தவிர்த்த கர்மா முதலியவற்றிற்கு உபாயத்வநிஷேதமும் இதனால் வந்ததும்; “நாஸ்ய பந்தா:” என்பதல்லவோ அடுத்த வாக்யம். இவ்வண்ணம் ஜ்ஞானத்துக்கே மோக்ஷோபாயத்வவாததர்க்கத்தால் அனுகூலிக்கப்பட்டதும், ஸ்புடாந்தங்களுடன் கூடியதுமான அநேக வாக்யங்களை எடுத்ததனால் “வித்யாம் சாவித்யாம்” என்று ஸமுச்சயபரமாக பிறரால் சொல்லப்பட்ட ச்ருதியும் அவ்வாந்தமுள்ளதல்லவென்று கூறப்பட்டதாக ஆகிறது,—அது ஒன்றாக இருப்பதாலும், அஸ்புடமான அர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதாலும், தர்க்கத்தோடு சேர்ந்திராமையாலும், வேறு ச்ருதிகளுக்கு விரோதமின்றி வர்ணிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும்.

இவ்வாறாக ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்திற்கு உபாயம் என்பதில் ப்ரமாணங்களாக ச்ருதிகளும், உபபத்திகளும் காட்டப்பட்டன. பிறகு யஜுரூதி ச்ருதியானது வித்யைக்கு கர்மா பேகையைய ப்ரதிபாதிக்கிறதென்பதை நிரஸனம் செய்கிறார்—“யதபிச” என்பதால். வந்ததாந்தி, பாஸ்கரன், யாதவப்ராசன் மூவர்களுக்கும் கர்மாவானது அபிமதமாதலால் இப்படிப்பட்ட ப்ராதான்யத்தை “அபி”சப்தம் ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸமுச்சய பரமான வாக்யத்திற்கு ச்ருத்யந்தரானுருணமாக நிர்வாகம் வரும்பொழுது யஜுரூதி ச்ருதியும் நிர்வாஹிக் கத்தக்கதென்று ஸமுச்சயாபிப்ராயமுள்ளது “ச”சப்தம், அன்றிக்கே அபிச என்பது ஒரே பதம். அப்பொழுதும் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரமாக ஸமுச்சயபரம். “யஜுரூதி கர்மா பேக்யாவித்யா” என்று எது சொல்லப்பட்டதோ இந்த வசனவ்யக்தியில் ஸமுச்சயத்தால் வித்யையினாலேபேகிக்கப்பட்ட எந்தக்கர்மா சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ என்று அர்த்தம். வஸ்துவிரோதமானது த்வைதவாலானையை உண்டாக்குதல், அரித்யமனாபலத்துடன் கூடி இருத்தல். ச்ருத்யக்ஷாப்ரயாலோசனையாவது ஸந்தேயயார்த்தத்தின் நிரூபணம். “சகாரம்” ஸமுச்சயத்தில். விவிதிஷோத்தத்தியில் உபயோகப்படுகிற மாதிரியைச் சொல்லுகிறார்—“அந்த:கரணேதி.” “ந ப்லோத்பத்தென” மோக்ஷோத்தத்தியில் அல்ல. “யஜுரூதே தாதேந அதபஸா நாசகேந ப்ராஹ்மண விவிதிஷந்தி” என்றுச் ச்ருதி. பந்தத்தினின்றி விடுபடுகிறார்களில்லையென்று கருத்து. அக்ஷரப்ரயாலோசனை எவ்வாறு என்றால் கூறுகிறார் “விவிதிஷந்திதி”. ச்ரவணத்திதி. எவம்ச யஜுரூதிச் ச்ருதிப்ரயாலோசனத்தினாலும் ஞானகர்மாக்களுடைய ஸமுச்சயம் மறுக்கப்பட்டது. “ந ப்லோத்பத்தென” என்கிறவிதத்தில் பலசப்தத்திற்கு மோக்ஷத்தில் ஸ்வாரச்யத்தாலே இவ்வாறு யோஜனையெய்யப்பட்டது. அன்றிக்கே, “யஜுரூதி கர்மாபேக்யா வித்யா” என்கிற வசனபங்கியினால் அங்கத்தேவ அபேகிக்கப்பட்டதாக எந்த கர்மா சொல்லப்பட்டதோவென்று பொருள். “ந ப்லோத்பத்தென வேத” நோத்பத்தியிலில்லையென்று அர்த்தம். விவிதிஷையை அபேகித்து வேதனம் பலமன்றோ. மற்றது அனைத்தும் முன்போல. இந்த யோஜனையில் “யஜுரூதி கர்மாபேக்யா வித்யா” என்று நிர்தேசஸ்வாரச்யமிருக்கிறது; —எனென்றால்,

இந்த நிர்தேசமானது அங்காங்கிப்பாவுமுள்ள ஸுதிநாஸ்தாஸ்தாஸ்தா இரூபத்தால். அந்நிதிகே யஜ்ஞாதி என்பதால் விஷ்பன்னமானகரணத்திற்கு பஸோத்பத்திகைசயில் ப்ரயாஜம்முதலி யவைபோல, எத்தகர்மா அங்கமென்று சொல்லப்பட்டதோ, அது பொருத்தது என்று பொருள். “ச பஸோத்பத்தே” மோக்ஷோத்பத்தியில்லல் காரணயிருக்கிற வித்யைக்கு அனுக்ரஹமாக உபயோகப்படுகிறதில்லல் என்று பொருள். இந்த யோஜனையில் அங்காங்கி பாவுஸுதிநாஸ்தாஸ்தாநிர்தேசத்திற்கும், “பஸோத்பத்தே” என்கிற நிர்தேசத்திற்கும் ஸ்வா ரஸ்யமிருக்கிறது. “விவிதிஷந்தி” என்கிற சொல்லானது “அவிநாஜிகாமஸுதி” என்கிறவசகம் போலாதலால், யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேதனோபயோகிதவம் ஸம்பவிக்கலாம் என்று சங்கை வருமேயாகில், வேதனோத்பத்தியில் ஹேதுதவம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் கர்மா வுக்கு இதிக்கத்தவ்யநாத்வமும், கரணத்தவமும் உபபன்னமாகாதென்று கூறுகிறார் “விவிதி ஷ்யாயம்” என்கிற பதத்தை ஆகியில் கொண்ட இரணத்தவாயங்களால். அதில் ‘சமாதிக களோடுகூட ஸமுச்சயத்தாலும், விகல்பத்தாலும் இதிக்கத்தவ்யநாத்வத்தை முதலில் நிராக ரிக்கிறார் “விவிதிஷ்யாயம்” என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்ட வாக்யத்தினால். இரண்டு வகையாங்களால் கர்மாவுக்கு ஸமுச்சயமும், விகல்பமும் நிரலிக்கப்படுகிறது. சமம்முதலிய வைகளெல்லாம் இந்திரியவ்யபாரங்களின் நிவ்ருத்திரூபமாகையாலும், யஜ்ஞம் முதலிய கர்மாக்கள் அதன் ப்ரவ்ருத்திரூபமாதலாலும், அந்யோந்யம் விரோதிகளாக இருப்பதி னால் ஸமுச்சயம் உபபன்னமாகாதென்கிற அபிப்ராயத்தினால் ‘சமாதிகளுக்கே’ என்று கூறப்பட்டது. ஸம்பலமுள்ளவைகளுக்கன்றோ விகல்பம். “பூத்வாத்நாமம் பச்சயேத்” (ஸமாதானமுள்ளவனாகி ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்) என்று சமாதிகளுக்கு ஆத்ம தர்சனத்தைக்குறித்து நேராகவே ஸாதனத்வமானது ந்யாயாபேகையுள்ளவமேலே சீக்ர மாக அறியப்படுவதால், அதிக பவமுள்ளவைகளாக இருப்பதாலும், விவிதிஷந்தி என்று யஜ்ஞம் முதலியவைகள் இச்சைக்கு ஸாதனங்களாக ஸ்வாஸமாய் அறியப் பட்டிருந்தபோதிலும், ஸ்வாஸ்யபங்கத்தினால் “அவிநாஜிகாமஸுதி” இதுமுதலான ந்ருஷ் டாத்வாயாலோசனரூபமான ந்யாயத்தை அபேகிப்பதினால், கர்மாவுக்கு வித்யாஸாத நத்வம் விளம்பித்து அறியப்படுவதால் தூர்பலமாதலாலும், விகல்பம் கூடாதென்கிற அபிப் ராயத்தால் கூறுகிறார் “ச்ருதிரோவாஹம்” என்று.

அவ்விதமிருந்தபோதிலும், விவிதினைவழியினால் அபேகழிக்கப்படுவதால் கர்மாவும் ஜ்ஞானத்துக்கு உபயோகமானது, அவ்வாறிருக்க எப்படி இது விடக்கூடும்—சமாதிகள் எப்படி எடுத்துக்கொள்ளக்கூடும்—என்று ஸ்ரீதேம்ஹவர, அதை விலக்குவதற்காக கர்மாவுக்கு சமாதிகளைக்காட்டிலும் வைஷ்ட்யத்தைக்கூறுகிறார் “அந்தாங்கோபாயதாம்” என்று. “பூத்வா பச்யேத்” என்கிறதினால் அந்தநாகத்தவம் ஸ்பஷ்டம். விவிதினைவழி முந்தியன்றே கர்மாவுக்கு உபயோகம்; சமாதிகளொவ்வன்றால், பிறரும் உபயோகப்படுகிறது—என்று எண்ணி “ஜாதாயகம்” என்று சொல்லப்பட்டது.

ஹாஷ்டு—

தகைவம் ஐநூனாராயதாமுவிதாமலிவம்ஹிதவறுவிசெர
ஷகைபுஜிதகஷாயவஸு விவிபிஷொஹுதள வததூம்—வஸதெவ
வெரெஷெஷெசு ஸுஸீசு, வாகவெவாவிதீயம்' (மூ. கூ. உ. க.)
'வததூம் ஜிநாமநகம் வஸு' (மெ. உ. க. க.) 'நிஷுமம் நிஷியம்'

என்று காரணங்களால் நிலைநிற்கச்செய்வது—மனனம். இதற்கு விசேஷமாய் அனாதியான பேதவாஸனையை நிரஸனம் செய்வதின் பொருட்டு இந்த அர்த்தத்தையே இடைவிடாது சித்தித்தல்—நிதித்யாஸனம். சர்வணம் முதலியவைகளால் எல்லா பேதவாஸனைகளும் நீங்கினவனுக்கு வாக்யசூத்திரஞானம் அவித்யையை நிவ்ருத்தியடையச்செய்கிறதாதலால் இப்படிப்பட்ட சர்வணத்துக்கு அவச்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறதே பூர்வ வ்ருத்தமென்று சொல்லத்தக்கது. அதாவது—நித்யமாயும், அநித்யமாயுமிருக்கிற வஸ்துக்களை, பருத்தறிதல், சமம், தமம் முதலிய ஸாதனங்களின் ஸம்பத், இம்மைமயிலும், மறுமைமயிலும் பலரூபவத்தில் ஆசையின்மை, முக்தியடைவதில் விருப்பமென்கிற கான்ரு ஸாதனங்கள். இவையெல்லாவிடில் ஜிஜ்ஞாஸை உபபன்னமாகாது. அர்த்ததஸ்வரூபவத்தினாலேயே இதுவே பூர்வவ்ருத்தமென்று அறியப்படுகிறது.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை:—

ஜ்ஞாததைக்குறித்து கர்மாவுக்கு காரணவ்ருமில்லை என்று சொல்லுகிறார் ‘ததேவம்’ என்று. காரணவ்ரும் ஸம்பவிக்கிறதென ஆசங்கித்து நிரவிக்கிறார், ஒப்புக்கொள்ளதலாலல்ல. விசுத்தமான மனதல்லவோ காரணம், “மாஸூ தா விசுத்தேத” (தூய்மை வாழ்ந்த மனதால்) என்று ச்ருதி இருப்பதினால். ‘தத்’ கூறப்பட்ட காரணங்களால் ‘ஏவம்’ ஸமுச்சயத்தாலும், விகல்பத்தாலும், இதுகர்த்தவ்யதாத்வம் உபபன்னமாகாமல் போகவே ஸ்வர்கம் முதலிய மறுமைப்பயன்களுக்கு ஸாதனமான கர்மாவுக்கு விவிதிஷாஸாதந்வம் பொருந்தாதென்பதைப்பரிஹரிப்பதின் பொருட்டு ‘அநபிஸம்ஹிதபல’ என்கிற சப்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. விவிதிஷையும் கூட அந்த கர்மாவின்னால் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் பலமாக ஆகிறது. அந்த விவிதிஷைக்கு அநபிஸம்ஹிதவ்வயாவ்ருத்தியின்பொருட்டு ‘பலவிக்ஷேப’ என்று கூறப்பட்டது. விவிதிஷை விர்த்திப்பதை உத்தேசித்து இப்பொழுதுங்கூட அனுஷ்டானத்திற்காக கர்மஜ்ஞானம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது என்கிற ஸந்தேஹநிவ்ருத்தியின்பொருட்டு ‘ஜ்ஞமாந்தர’ சப்தம். ‘அநேக ஜ்ஞம்ஸம்விதத்’ என்கிற இதுமுதலிய வசனங்களால் இப்பொழுதும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்கிற சங்கையை வ்யாவ்ருத்திப்பதற் கூக “சத” சப்தம். காரணம் கார்யத்தினால் கல்பிக்கப்பட்டதன்றோ. இப்பொழுது விவிதிஷோத்தபுத்தி காரணத்தினால் முந்தின அநேக ஜ்ஞம்ஸங்களில் அநுஷ்டானம் கல்பிக்கத்தக்கதென்று கருத்து.

தேத—அந்த கர்மாவின்னால், ம்ருதிதக்ஷாயஸ்ய—அழிந்த பாவமுள்ளவனுக்கு. ‘கஷாய பத்தி: கர்மாணி ஜ்ஞானம் து பரமா கதி: கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞானம் ப்ரவர்தததே’ (கர்மங்கள் பாபங்களைப் பக்வம் செய்கின்றன. ஜ்ஞானமோவென்றால் அடையத் தக்கவைகளுக்குள் சிறந்தது. கர்மாக்களால் பாபம் பக்வமானால் பிறகு ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது) என்றல்லவோ ஸ்மருதி.

இவ்வண்ணம் விவிதினை உண்டான அளவில் ஞானோத்தி ஸாதனத்தைச் சொல்லுகிறார் 'ஸதேவ' என்று. ஸதேவ இதுமுதலானது காரணவாக்யம். 'ஸத்யம் ஜ்ஞானம்' என்பது சோதகவாக்யம். ஸத்யஜ்ஞானாதிவாக்யங்களால் பலித்த வ்யாவருத்தியைத்தெளிவாய் காட்டுவதற்காக "நிஷ்கலம்" முதலான வாக்யம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. "அயமாத்மா ப்ராஹ்ம" என்பது ஐக்யவாக்யம். ஐக்யம்முதலிய ஆறுவிதமான தாற்பரியங்களோடு கூடிய வாக்யதாற்பரியத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு ஆறுவித ப்ரமாணங்கள் உண்டு. அவையாவன:—(க) உபக்ரமம்—உபஸம்ஹாரம், (உ) அப்யாஸம், (ங) அபூர்வதை, (ச) பலம், (ஞ) அர்த்தவாதம், (சு) உபபத்தி—இவைகள் தாற்பரிய நிர்ணயகனங்கள்.

ஐக்யவாக்யத்தைக்காட்டுகிறார் 'தத்வமஸி' என்று. இந்த வாக்யத்தில் ப்ராஹ்மத்தோடு ஜீவவிசேஷத்திற்கு ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஐக்யமானது எல்லா ஆத்மர்களுக்குமென்று அறிவிப்பதன்பொருட்டு 'அயமாத்மா ப்ராஹ்ம' என்ற வாக்யம். இதுமுதலிய வாக்யம் ஜ்ஞானோத்தித்தில் கரணம்;—கர்மாவல்ல என்று பொருள். வாக்யத்தாலுண்டாகி ஜ்ஞானமானது அவித்யைக்கு நிவர்த்தகமாகுமேயாகில், 'சர்வணம்' முதலியவைகள் பூரவகமான த்யானவிதியானது பயன்றதற்கு ஆய்விடுமென்று ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார் 'வாக்யார்த்த' என்று. சகாரமானது சங்கையை விலக்குகிறது. அவைகளுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்—'சர்வணம் நாம்' என்று. ப்ரதிபாதகாரி—நிஷ்பாதனத்தில் ஸமர்த்தங்கள். வாக்யத்தினாலுண்டான ஞானத்தினாலென்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஏதவ்விரோதி—ஆத்மைகத்வவித்யாவிரோதி. சர்வணம் முதலியவைகள் இவ்விதமான ஸ்வரூபமுள்ளவைகளாக இருக்கலாம். இவைகளுக்கு எவ்வாறு வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தில் உபயோகம் எனில் சொல்லுகிறார்—'சர்வணமநாதிபி:' என்று. வாக்யார்த்தஜ்ஞானோத்தித்திக்கு விரோதி ஏதோ அதை நிரஸம் செய்வது உபயோகமென்று அர்த்தம். இதி—கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தினால். ஜ்ஞானகர்மஸமுச்சய அங்காங்கிபாவாநுபத்தி வேறுதக்களால் என்று அர்த்தம்.

ஏவம்ரூபஸ்ய—பந்தநிவருத்தியில் கர்மாவை அபேட்சியாமலிருக்கிற வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு உபக்ரமமாயிருக்கிற சர்வணத்துக்கு; ப்ராஸங்கிமான அர்த்தத்திற்கு அல்ல. அவச்யாபேக்ஷிதம்—தவறாமல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அபேக்ஷிக்கப்பட்டதும் எது, என்றால் சொல்லுகிறார்—'தச்ச' என்று. யாது காரணத்தினால் இது அபேக்ஷிக்கப்பட்டது, எனில்—கூறுகிறார் 'அநேகவிநா' என்று. ஐஜ்ஞாஸாநுபத்தி:—விசாரம் உபபன்னமாகாததால். அனுபபத்தியை உபபாதிக்கிறார்—அர்த்ததஸ்யபாவாத், என்று அர்த்ததஸ்யபாவம் எப்படி? இவ்வாறாக—நித்யாரித்யவஸ்துவிலேவகத்தால் அரித்யஸாம்ஸாரிகபலபோகத்தில் ஆசையின்மையும், நித்யமான புருஷார்த்தத்தில் விரும்பமும் உண்டாகலாம். அதற்குப்பிறகு சர்வணம் முதலியவற்றில் ப்ரவருத்தி மனதின் அவதானத்திற்குக்காரணமாக இருப்பதால் சமம் முதலியவைகளின் ஸபபத்தியானது அந்த சர்வணிகளுக்கு உபயுத்தமாகிறது. அர்த்ததஸ்யபாவாதேவ—பூர்வ ப்ரக்ருதத்தாலேயே என்று ஏககாராபிப்ராயம். ஜ்ஞானத்துக்கே உபாயவ்மமும், கர்மாவைக்கு அநபேக்ஷிதத்வமும் அர்த்ததஸ்யபாவத்தாலன்றோ முன் சொல்லப்பட்டது. அல்லது, "அநேக விநா ஐஜ்

ஐ உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்ப்யாஸோ பூர்வதாபலம், அர்த்தவாதோபபத்திச லிங்கம் தாற்பரியநிர்ணயே. —

ஞானநாதப்பத்தே:” சமர்முதலியவற்றின் அர்த்தஸ்வபாவத்தால் என்று அர்த்தம். சமம் முதலியது பூர்வவருத்தமாக இருக்கட்டும், கர்மாவும் பூர்வவருத்தமாக இருக்கட்டும் என்றால் விடை அறிவிக்கிறார் ‘அர்த்தஸ்வபாவாதேவ’ என்று. எந்த அர்த்தஸ்வபாவத்தால் சமம் முதலியவற்றிற்கு பூர்வவருத்தத்தவம் விர்த்திக்கிறதோ, அதே அர்த்தஸ்வபாவத்தால் மற்றதுக்கு பூர்வவருத்தத்தவமில்லாததற்காக இரண்டாவது வகாரம். இந்த இடத்தில் அர்த்தஸ்வபாவசப்தத்தால் சமாதிகளுடைய அர்த்தஸ்வபாவம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநார்த்தஸ்வபாவமும், கர்மார்த்தஸ்வபாவமும் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறது—ஏனெனில், ஜ்ஞானத்திற்கு கர்மாவை அபேக்ஷியாத உபாயமாக இருப்பது ஸ்வபாவமாதலாலும், கர்மாவும் பேதத்தை அவலம்பித்திருப்பதுபற்றி விரூத்தஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதாலும், சமம் முதலியவைகள் கிவ்ருத்திரூபமாதலால் ப்ரவ்ருத்திரூபமான கர்மாவை விரோதிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதாலும்—ஸாதன சதுஷ்டயமே பூர்வவருத்தம். மற்றதல்ல வென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. “இதமேவ பூர்வவருத்தமிதி ஜ்ஞாயதே” இதம் ஏவ சப்தமிரண்மம் அயோக அந்யயோக வ்யவச்சேதபரம். இதம் சப்தமோவென்றால் ஸாதனசதுஷ்டயமே பூர்வவருத்தமென்பதைக்காட்டுகிறது. ஏவகாரமானது கர்மாவின் நிராவத்தை விளக்குகிறது. சமம் முதலியவைகளின் அர்த்தஸ்வபாவத்தால் அவைகளின் அயோககிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால், ஜ்ஞாநகர்மாக்களுடைய அர்த்தஸ்வபாவத்தாலும் அந்யயோககிவ்ருத்தி உண்டாகிறது.

ஹாஷ்டுத்:—

வனதழகும் லவதி—வெஹவராவாஹரிகாவிழாநேரு
உவாராநாயிபுகம் ஹெஹபுகநகேவ வஸாநேரு

[illegible]

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிற அவித்தியையை மூலமாகக்கொண்ட வாஸ்தவமல்லாத பேதஜ்ஞானமே பந்தத்துக்குமூலம், பந்தமும் பரமமர்த்திகமன்று, அதுவும் (பேதஜ்ஞானமும்) மூலமாகிற அவித்தியையுடன் பரமமர்த்திகமாக இல்லாமலிருப்பதினால் ஜ்ஞானத்தாலேயே நிவர்த்திக்கப்படு

கிறது. நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநமானது ‘தத்வமஸி’ இத்தயாதிகாங்க்யத் தால் உண்டாகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த வாக்க்யஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வரூபோத்தபத்தியிலாவது, கார்யத்திலாவது கர்மாவுக்கு உபயோகம் கிடையாது. விவிதிஷையிலேயே கர்மாக்களுக்கு உபயோகம், அதுவும் பரமடியாக வந்த ரஜஸ்தமஸ்களின் காசத்தின் வழியாக ஸத்வகுணத்தின் வ்ருத்தியினால் உண்டாகிறதென்று—இந்த உபயோகத்தைக்கருதி ‘ப்ராஹ்மணர்கள் அறிய விரும்புகிறார்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் கர்மஜ்ஞாநம் உபயோகமில்லாததால் முன்கூறிய ஸாதகசதுஷ்டயமே சூர்வ்வருத்தமென்று சொல்லவேண்டும்.

ஸகலவிசேஷங்களுக்கும் ப்ராஹ்மம் நிவர்த்தகமாகில், எவ்வாறு ஸம்ஸாரப்வ்ருத்தி உண்டாகலாம், எவ்வாறு வாக்க்யார்த்தஜ்ஞானத்தினாலேயே அலித்யாநிவ்ருத்தி உண்டாக்கப்படும், எதனால் அந்த:காணத்திற்கு அழகு உண்டாகிறது, கர்மாவினால் எவ்வாறு அத்தற்குத் துயம்மை ஸம்பலிக்கிறது, அந்த அர்த்தஸ்வபாவங்கள் எவ்வாறு அந்யயோக வ்யவச்சேதகங்களுக்கு காரணங்களாக ஆகக்கூடும்—என்கிற சங்கை உண்டாக, முன்கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை ஒன்றாகத்திரட்டிக்காட்டாளின்றிகொண்டு சங்கைகளைப்பரிஹரிக்கிறார்—“ஏதுத்தம்” என்று.

‘ப்ராஹ்மஸ்வ்ருபாச்சாதிகா’ சப்தத்தினால் ப்ராஹ்மம் ஸகலவிசேஷப்ரத்யநீகமாக இருந்த போதிலும், ஸ்வரூபத்துக்கு மறைவு ஏற்படுவதால் பேதஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது என்று உரைக்கப்பட்டது. பேதமாவது அறிகிறவன், அறியத்தக்கவை முதலியது. அபராமார்த்திகமான பேததர்சனமே பந்தத்துக்கு மூலம்; கர்மா அல்லவென்று கருத்து. கர்மாவும் ப்ராந்தியடியாக வந்ததென்று கருத்து. அன்றிக்கே, பேததர்சனமே அபராமார்த்திகம், ஸத்யமாக இருக்கிறதொன்றுமில்லை—என்று கருத்து. அவ்வாறு இருந்தாலன்றோ காமாபேக்ஷை, பந்தமாவது பிறப்பு, இறப்பு முதலியது. “பந்தச்சாபாராமார்த்திக:” அலித்யை அடியாக வந்திருக்கிற அபாராமார்த்திகமான பேதஜ்ஞானத்தின் கார்யமாக இருப்பதால் என்று கருத்து. அதனால் கர்மநைரபேக்ஷைத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனம் எனில், கூறுகிறார்—“ஸை” அபாராமார்த்திகத்திலேயே” முன்கூறப்பட்டதாகவே இருக்கிற அபாராமார்த்தியத்தினால் கர்மநைரபேக்ஷையவித்தியென்பது வகாராபிப்ராயம்.

“ஜ்ஞாநேநவை” கர்மாவினால்லவென்று பொருள். அபாராமார்த்தஸர்ப்பநிவ்ருத்திக்கு ரஜ்ஜ்ஞாநத்தைத்தவிர்த்து வைநதேயோபாஸநரூபமான கர்மாபேக்ஷை இல்லையன்றோ. இவ்வண்ணம் மைஸமுச்சயம் மறுக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்தும் கர்மாவுக்கு ஸாதகத்வமில்லையென்று சொல்லுகிறார்—“நிவர்த்தகஞ்சு” என்று. நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் ப்ரமாணத்தால் உண்டாகிறதென்று கருத்து. ப்ரமாணத்தினாலுண்டாகிற சிப்பி ஜ்ஞாநமல்லவோ, வெள்ளியை விலக்குகிறது. இவ்ரு சூமாதிகளுக்கு இதிகர்த்தவ்ய தாத்தவியிருப்பதினால் கர்மாவுக்கு விபோதத்தினால் இதிகர்த்தவ்யதாத்தவ்யம் இல்லையென்று அபிப்ராயம்.

அதனாலென்னவெனில் சொல்லுகிறார் ‘தஸ்ய’ என்று. தஸ்ய—கர்மாவை அபேக்ஷிக்காமலிருக்கிற. ஏதஸ்ய—அத்வைதவியுபயமான. ‘தத் ஏதத்’ இவ்விரண்டு சப்தங்களுக்கும் பா

ஸ்துதவாசித்வம் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், 'தூரத்திலிருக்கிற ஸகீபத்திலிருக்கிற' என்கிற விசேஷணங்களுடன் கூடின வஸ்துக்களின் பராமர்சமல்லவோ தருந்தது. அத்வைதவிஷயமென்பதில் காரணத்தைக்கூறுகிறார் 'வாக்யஜந்யஸ்ய' என்று. தத் த்வமவி-முதலிய வாக்யங்களாண்டாயிருப்பதால் அத்வைதவிஷயத்வமென்று கருத்து.

கார்யே—மோக்ஷத்தில். அங்ஙனமாகில், எவ்விடத்தில் உபயோகமென்றால் சொல்லுகிறார் 'விவிதிஷாயாம்' என்று. துசப்தமானது, காரணத்வத்தையும், இனிகர்த்தவ்யதாத்வத்தையும் நிரஸனம் செய்கிறது. உபயோகம் எவ்வாறாக என்பதைக்கூறுகிறார் 'ஸச' என்று. பாபமூல என்பது தொடங்கி அந்த:காரணநர்மல்யத்வாரோண என்று முன் கூறப்பட்டுள்ளது விவரிக்கப்பட்டாக ஆகிறது. ரஜஸ்தமஸ்களுடைய நாசம் முதலியது, இந்த வாக்யத்தில் சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படவில்லை எனில் சொல்லுகிறார் இதீமம் என்று. அபிப்ரேத்ய சப்தத்தத்தால் சங்கைக்குப்பரிஹாரம். இது என்பது ஹேதுவில். வஸ்துவிரோதத்தால்—இனிகர்த்தவ்யதாத்வம், காரணத்வம் முதலியவற்றின் அனுபபத்தி ஹேதுக்களாலென்பது அர்த்தம். 'இமம் உபயோகம்' ரஜஸ்தமஸ்களின் நாசம் ஸத்வத்தின் அபிவருத்தி ஸ்வரூபமான பரம்பரோபயோகமென்று கருத்து. 'விவிதிஷந்தித்யுத்தம்' என்பதற்கு 'ஏததுத்தம் பவதி' என்பதோடு அந்வயம். ப்ரக்ருதத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்—அத: கர்மஜ்ஞாநஸ்ய—என்று. அத: விடுவதற்கும், எடுப்பதற்கும் கர்மஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமில்லாமையாலென்று கருத்து.

இவ்விடத்தில் வ்யாக்யர்த்தங்களால் இரண்டு ஸங்க்ரஹச்லோகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விரோதாத்ரமாணத்வாச்சித்தசுத்யுபயோஜநாத்.

ஜ்ஞானமாத்ரஸ்ய ஹேதுத்வச்ச்ருதேஸ்ஸாமர்த்த்யதோபி ச. (க)

கூழாமாத்யங்கதாம்நாநாத் ந தீகர்மஸமுச்சய:

சர்வணுகிர்மோந்நித்ரவாக்யஜா தீர்விமோசிகா. (உ)

(விரோதத்தாலும், ப்ரமாணமில்லாமையாலும் சித்தசுத்திக்கு உபயோகப்படுவதாலும், ஜ்ஞாநத்துக்கு மாத்ரம் ஹேதுத்வத்தைக்கூறுகிற ச்ருதியினாலும், ஸாமர்த்த்யத்தினாலும் சமாதிகளை அங்கங்களாகக்கொண்டிருப்பதாக ச்ருதிவசனமிருப்பதாலும், ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயமானது மோக்ஷஸாதனமாகாது. சர்வணம் முதலியவற்றால் க்ரமமாக ப்ரகாசிக்கிற வாக்யஜந்யஜ்ஞானமே பந்தநிவர்த்தகம்) என்று.

விரோதாத்—என்பதினால் கர்மாக்கள் அநித்யபலத்துடன் கூடியதாக இருப்பதாலும், ப்ரேதவாஸநியை உண்டுபண்ணுவதாலும் விரோதம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. 'ஸாமர்த்த்யத:' என்பதினால் ஜ்ஞாநத்துக்கு மித்யார்த்தநிவர்த்தகத்வத்தில் கர்மநாஸர்பேக்ஷ்யரூபமான வஸ்து ஸாமர்த்த்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

முவாமிகாண?

அனெத்ராவுதெ! யதூத்ரவிஷ்ணுநிவ்ருத்திரெவ்ஷோஷை; வர வ
வ்ருவிஜ்ஞாநாஷெவ லவதீதி, ததஷ்ணுவமஷுதெ | அவிஷ்ணுநி
நிவ்ருத்யெ ஹி வெஷாணவாஸெஷுவிபுயிணீதம் ஜ்ஞாநம் கிர்நாவ
லிதி விவெவநீயம் | கிம் வாக்ஷாநாக்ஷாநாஜ்ஞாநமாத்ரும்?—உத
தந்நிமூலவாஸநாத்ருக்ஷ்ணாநம்? உதி | ந தாவவாக்ஷஜநம் ஜ்ஞா
நம்; தவ்ரு விபாநக்ஷரெணாவி வாக்ஷாஷெவவியெஷ; தாவ
நாநெத்ரணாவிஷ்ணுநிவ்ருத்யுமாவருஷெஸு |

ந வவாஷு—ஷெஷவாஸநாயாநிநாநாயாந வாக்ஷவிஷ்ணு
நிவதபுக்ஷ்ணாநம் நஜநயதி | ஜாநெ ஜாதெவி ஸவபுஷ்ணு ஸஹ
ஷெஷவ ஷெஷஜ்ஞாநாநிவ்ருத்திநபுஷாஷாய, வஷெஷுக்ஷெஷ ஜ்ஞா
தெதவிவி வ்ஷுஜ்ஞாநாநிவ்ருத்திவக்ஷ அநிவ்ருத்யெவிவிஷெநிமூலக்ஷ
நநவநாய லவதீதி ||

இந்த பூர்வபக்ஷத்தில் ஸித்தாந்தம் கூறப்படுகிறது—அவித்
யையின் நிவ்ருத்தியே மோக்ஷம் அதுவும் ப்ராஹ்மவிஜ்ஞானத்தி
னாலேயே உண்டாகிறதென்று எதுசொல்லப்பட்டதோ அது ஒப்புக்
கொள்ளப்படுகிறது. (ஆனால்) அவித்யையின் நிவ்ருத்திக்காக வே
தாந்தவாக்யங்களால் விதிப்பதற்கு விரும்பப்பட்ட ஜ்ஞாநம் எந்த
ஸ்வரூபமுள்ளதென்று விவேசித்தறியத்தக்கது. (அதாவது) அது
வாக்யத்தினாலுண்டான வாக்யார்த்தஜ்ஞானமாத்ரமா? அல்லது,
அதை மூலமாகக்கொண்ட உபாஸகாத்தமமான ஜ்ஞானமா? என்று,
—நிச்சயமாக வாக்யஜ்யஜ்ஞானமன்று; அது விதிக்கப்படாம
லிருந்தபோதிலும் வாக்யத்தினாலேயே ஸித்திக்குமாதலாலும்,
அவ்வளவு மாத்ரத்தினாலேயே அவித்யையின் நிவ்ருத்திக்கு உப
ஸத்தியில்லாமையாலும்.

பேதவாஸனை நீங்காமலிருக்குமளவில் வாக்யம் அவித்யா
நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநத்தை உண்டுண்ணுகிறதில்லை. உண்டான
லும் சந்த்ரன் ஒன்று என்கிற நிச்சயமிருந்தபோதிலும் சந்த்ரன்
இரண்டு என்கிற ஜ்ஞாநம் நீங்காமலிருப்பதுபோல, பேதஜ்ஞாநம்
எல்லோருக்கும் முழுமையும் உடனே நீங்காமலிருந்தபோதிலும்
மூலம் அவித்யை அற்றபடியால் பந்தநியித்தமன்று என்று சொல்ல
ஒண்ணுது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

வித்தாந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறார் அத்ரோச்யதே—என்று. இந்த பூர்வபக்ஷத்தில் வித். தாந்தம் கூறப்படுகிறதென்று அர்த்தம்.

பூர்வபக்ஷங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களில் விரோதமில்லாத அம்சத்தை ஒப்புக்கொண்டு மறுமொழி கூறுகிறார் 'யதுக்தம்' என்று. அவிய்யாவிர்த்தி: ப்ரதிபந்த நிவ்ருத்தி. ஸாதந்தின் த்வீத்வநிராஸனமானது அபிமதமென்று பொருள். எந்த ப்ரதிபந்த நிராஸம் கர்மஸாத்பம்,—என்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்கு 'தமேவம் விதித்வாத்மிருத் யுமேதி' இது முதலியவைகளில் ஞானஸாத்யத்வம் கூறப்பட்டது. ப்ரமப்ராப்தியோவென்றால் தானாக வித்தித்திருக்கிறது. எவகாரங்களால் வேறு ஸாத்யமும் வேறு ஸாதனமும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகிறது. என்றாலும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, இஷ்டப்ராப்தி இரண்டிமிருக்கிறது. ஆகிலும், ஸ்வதஸ்வலித்தமாயுள்ள இஷ்டதமமான ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு தனியாக உபாயஸாத்யத்வமில்லாமையால் ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்தியே ஸாத்யம். தானாகவே எல்லாவற்றையும் நேராகக் காண்பதில் தகுதியுள்ள ஜ்ஞானமானது ப்ரதிபந்தம், நிவ்ருத்தித்தவ்ருடன் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவம் முதலிய அனைத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறது. அனை உடைந்துபோனால் ஜலம் தானாகவே எப்படி செல்லுகிறதோ, ஒருவராலும் நடத்தத்தக்கதல்லவோ, எப்படி கல்லைக்கொண்டு வருவதற்காக வழியை மேடுபள்ளமில்லாமல் மைமாகக்குதல், அந்தக்கல்லை கடத்துதல் இவ்விரண்டும் எவ்வாறு தனித்தனியான யத்னங்களால் ஸாத்யங்களோ அவ்வாறு இல்லை—என்று அர்த்தம். அல்லது, பாவார்த்தமே அபாவரூபமாதலால் அவிய்யாவிர்த்தித்யே ப்ரஹ்மப்ராப்தியென்று பொருள்.

ஸாத்யஸாதங்களடைப த்வீத்வநிராஸம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதேயாகில் விப்ரதி பத்திவிஷயம் எது?—என்கிற கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார் அவிய்யா—என்று. ஸாதனஸ்வரூபவிசேஷத்தில் 'விப்ரதிபத்தி' என்று அர்த்தம். கிம்ரூபம்—கர்மங்களை அங்கங்களாகக் கொள்வதற்குத்தகுதியற்றதாக உன்னால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானமா?—அல்லது, கர்மங்களை அங்கங்களாகக்கொள்வதற்குத்தகுதியுள்ளதாக நம்மால்? சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானமா?—என்று பொருள். கிம்ரூபமென்கிற பதத்தால் கருதப்பட்டதை விவரிக்கிறார் கிம்—என்று. கிம் வாக்யாத்—இது முதலியவற்றால் அப்யமதத்தையும் தன்மதத்தையும் சொல்லுகிறார்; பரமதவிசுப்பமல்ல. தொடக்கத்தில் பரபக்ஷநிராகரணம் செய்யப்படுகிறது. தன்பக்ஷத்தை ஸ்தாபனம் செய்தலோ, பிறகு என்று அபிப்பாயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார் ந தாவத்—என்று. துவதிக்கத்தக்கதான இரண்டினுள் ஒன்றின் துவணம் செய்யப்படுகிறதில்லை. ஏனெனில் கூறுகிறார் தஸ்ய—என்று. விதாநமத்தரணுபி—ப்ரமணஜ்ஞானம் வஸ்துதந்த்ரமெயொழிய புருஷதந்த்ரமல்ல, செய்யவும், மாற்றவும் அசம்யமாக இருப்பதால். ஆகையால், புருஷதந்த்ரத்வமில்லாததால் அது விதிக்கத்தக்கதல்ல என்று அவர்களாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து. வாக்யாதேவ — ப்ரம்மஸ்வரூபபாவாக்யத்தினாலேயே. வ்யுத்தத்தியுள்ள புருஷனைக் குறித்து ந்யாயாதுக்குறியீத வாக்யத்திற்கு அர்த்த போதகத்வம் ஸ்வதஸ்வலித்தமாக இருக்கிறது; விதிக்கு அதிநல்ல; அதைக்கேட்பதில் புருஷனுக்குப் பாவ்ருத்தியும் ராகத்தாலேயே என்று உபபாதிக்கப்பட்டது. என்றாலும் ராகத்தாலல்ல. ஆகிலும், அப்யயநவியே, அப்யயநம் செய்யப்பட்ட முழு வேதவாக்ய விசாரத்தில் பாவ்ருத்தகமாதலால் 'ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத்' இது முதலான விதியானது ப்ரயோஜனமற்றதே. ப்ரமணஜ்ஞானத்துக்கு ச்ரேயஸ்ஸாதந்தவம் அலென்கிமாதலால் அதற்கு

தாற்ருப்பேயண விதேயத்வமுண்டென்று சொல்லுவது சரியல்ல;—சிப்பியில் வெள்ளி முதலிய ப்ராமத்திற்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநத்தைப்போல, பந்தநிவர்த்தகஜ்ஞாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளுவதால்.

இதனால் விதிக்கு வையர்த்தம் ஸம்பவிக்கிறது. அதனால் அடிக்கடி ஆவ்ருந்திக்கப் பட்ட ஸாக்ஷாத் காரபக்திஸ்வரூபப்ரதிபாதகங்களும், உயிருள்ளவரையில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க அக்நிஹோத்ரம் முதலியவைகளை நிரூபிக்கிறவைகளும், ‘யாவந்நலிமோக்ஷயே அயு ஸம்பத்ஸ்யே.’

(எவ்வளவு வரையில் ப்ராரப்தகர்மசேஷமான சரீரத்தால் விடப்படுகிறேனில்லையோ அவ்வளவு காலம் வரையில்தான் விளம்பம். பிறகு ப்ரஹ்மத்தை அணுகி ஸாயுஜ்யத்தை அடையப்போகிறேன்) என்று சரீராவஸாநத்தில் வரப்போகிற முத்தியைச்சொல்லுகின்றவைகளும் நாமவிசேஷங்களால் ஜீவனுடைய நிஷத்ரமணத்தைச்சொல்லுகிற மார்கப்ரதிபாதகங்களுமான அநேக ச்ருதிகள் ப்ரயோஜனமற்றவைகளாக ஆகவேண்டிய தாகும் என்று.

இவ்வண்ணம் அநேக ச்ருதிவிரோதத்தைக் காட்டுவதற்காக தஸ்யவிதாநமந்தரோ ணுபி—என்று கூறப்பட்டது. பிறகு ப்ரத்யக்ஷவிரோதத்தைக்காட்டுகிறார்—‘தாவந்மாத் ரோண’ என்பதால். அவ்வளவு அம்சமானது! அதைவிட அதிகத்திலும் இருக்கிறபடியால் அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ‘தாவந் மரத்ரோண’ என்று உரைக்கப்பட்டது. அநேக சாஸ்த்ரவிரோதரூபமாகவும், ப்ரத்யக்ஷவிரோதரூபமாகவுமிருக்கிற இந்த இரண்டு தூஷணங் களையும் சொல்லானின் பகவானான ஆபஸ்தப்ராலும் வாக்க்யார்த்த ஜ்ஞாநமாத்ரம் மோக்ஷ ஸாதனமென்பது மறுக்கப்பட்டது. எவ்வாறு என்றால், ‘புத்தே கேஹம்ப்ராபணம் தச் சாஸ்த்ரார்த்விபதிவித்தம், புத்தேசத் கேஹம்ப்ராபணம் இஹைவ ந துக்கமுபலபேத, ஏதேந பரம் வ்யாக்யாதம்’ (வாக்க்யார்த்தஜ்ஞாநம் வந்தவுடன் முத்தியை அடைதலென்பது சாஸ்த்ரார்த்தம். வாக்க்யார்த்தஜ்ஞாநமாத்ரத்தினால் ஜீவந்முத்தி வருமானால் இங்கேயே துக்கத்தை அறியாமலிருக்கவேண்டியதாக வரும். இதனால் மற்றதும் வ்யாக்யானிக்கப் பட்டது.) என்று, ‘சாஸ்த்ரா:’ என்கிற பஹுவசனத்தினால் முன் உதாஹரிக்கப்பட்ட அநேக ச்ருதிகளின் விரோதம் கருதப்பட்டது.

விப்ரதிஷேதமாவது அதிக பலமுள்ளதினால் நிராகரிக்கப்படுதல்; ப்ரகரண ஸமம் போல துல்யபலமுள்ளதினால் நிராகரணமல்ல. பஹுசாஸ்த்ரவிரோதம் ப்ரபலதரம். ‘பூயஸாம் ஸ்யாத் பலீயஸ்த்வம்’ (அதிக வசனங்களுக்கு ஸ்வல்பவசனத்தைவிட பலாதிக்யம் உண்டாகலாம், என்ற ந்யாத்ர்தாலென்கிற அபிப்ராயத்தால் விப்ரதிவித்தமென்ற உரைக்கப்பட்டது.

இந்த தூஷணத்திற்குப் பிறர்களால் இரண்டு விதமாக எந்த மறுமொழி உரைக்கப் பட்டதோ அதை அதுவகித்து தூஷிக்கிறார் நச வாச்யம்—என்று. வாக்க்யம் ஜ்ஞாநோத் பத்தியை இப்பொழுது உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. என்று ஒரு நிர்வாஹம் அதைக் கூறுகிறார் பேதேதி. இப்பொழுது ஜ்ஞாநோத்பத்தி காணப்படுகிறதென்றால் அதன் பரிஹாரத்தின் பொருட்டு சொல்லுகிறார் அவித்யாநிவர்த்தகம்—என்று. பிறகும் ‘வாக்க்யத்தினாலேயே அவித்யாநிவர்த்தகமான விசதஜ்ஞாநோத்பத்தியுண்டாகுமேயானால் இப்பொழுதே உண்டுபண்ணட்டும் எனில் கூறுகிறார் பேதவாஸநாயாமிதி. ப்ரதிபந்தகபாவங்கூட காரணகலாபத்தில் உள்ளடங்கினது. ஆகையால், ஸாமக்ரியின் குறைவினால் ஜ்ஞாநமுண்டாகவில்லை. ந்யாநாதிவிதிகள் ப்ரதிபந்தகநிராஸத்துக்கு ஸாதகங்களென்று கருத்து.

பரகாசிகை.]

ஸ்ரீலாஷ்யம்.

ராள

இதனால் சாஸ்த்ரபாத்தியக்ஷுவிரோதங்கள் இரண்டும் பரிஹரிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ஜ்ஞாநாதிகர்களாக ச்ருதிஸம்ருதிப்ரவித்தர்களான ஸங்காதிக்குங்கூட ஞாநாநுதப்பத்தி உபபந்நமாகாதென்கிற சங்கையை நீக்குவதற்காக வேறு நிர்வாஹத்தைக் கூறுகிறார் ஜாதேயி—என்று. அவித்யை ஒன்றானதாலும், பரபஞ்சப்ரதிபாஸமானது அத் விதீயமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வப்நரூபமாக இருப்பதாலும் ஸ்வல்யை என்று—கூறப்பட்டது. ‘ந தோஷாய’ அநிவர்த்தகத்வமானது தோஷத்தின்பொருட்டு ஆகிறதில்லை. ஜ்ஞாநோதயமுண்டாகியும் ப்ரமரிவ்ருத்தி உண்டாகாமலிருப்பதில் த்ருஷ்டபாந்தத்தைக் காட்டுகிறார் சந்த்ரைகத்வம்—என்று. பேதஜ்ஞாநம் நிவ்ருத்தியாமலிருந்தால் பந்தகமாக ஆகட்டுமென்கிற வினாவைக் விடை அறிவிக்கிறார் அநிவ்ருத்தமயி என்று. சிந்நமூலத்வே—அவித்யை என்கிற மூலம் வெட்டப்பட்டு போனபடியால், கார்யகரமாக ஆகிறதில்லை—எவ்வாறு, எரிக்கப்பட்ட வஸ்த்ரமானது முந்தின ஸந்திரிவேசத்தோடு அறியப்படாநின்றிருந்தபோதிலும், உடுத்துதல் முதலிய கார்யங்களுக்கு யோக்யமல்லாததாக க்ரமமாக விராசத்தை அடையுமோ,—எவ்வாறு குயவனால் சுற்றி விடப்பட்ட சக்ரமானது சுற்றும்படி செய்விக்கிறவனுடைய செய்கை ஒய்ந்துபோனாலும்கூட முந்தின வேசத்துக்கு உடன்பட்டபடியால் கொஞ்சகாலம் தானாகவே சுழன்று க்ரமமாக ஒய்வடைகிறதோ, அவ்வாறு என்று கருத்து.

இங்கு இதி சப்தத்திற்கு ந ச வாச்யம் என்பதோடு அந்வயம்.

ஸாஷ்டி:—

ஸதூரம் ஸாஷ்டிரம் ஜ்ஞாநாநுதூதூநாவவதே: | ஸதூரவி விவரீதவாஸநாயாஷி ஷோவபெஸஸிஜாபிவிஸுடாய கஜ்ஞாமொதூதிஷிஷுடாகாஸி ஸதூவி வாக்யாஸுஜ்ஞாமெ ஸநாபி வரவஸநயா சாதூயா ஷோஷிஜாநகநாவதூத ஐதி ஸவதா நஸகேதவதூ: ஷோஷிஜாநஸாஷ்டிரா ஸவி வரவஸநாயா சியூராரூவசெவந ஜ்ஞாமொதூதெதூவ நிவ்ருதகூரஸி | ஜ்ஞாமொதூதாவவி சியூராரூவாயாஸுஷூர ஸநிவ்ருதேள நிவதூகூரணா ஸாவாஸி கஜாவிஷிவி நரஸூர வரவஸநாயா நிவ்ருதூ: | ஸ்ரீரவஸநா காயுடம் ஷோஷிஜாநம்விஹேதிஸம், ஸய வரவஸநாவதூத ஐதி வரவி ஸஸாஷிதாமிஸம்ஜ்ஞாநாநெளதூ வாயகஸஸிநாயாவவி சியூர ஜாநகெமெதா: வரவாஸுடகிராபிஷோஷஸூ ஜாநவாஸு ஸ்வாஸாவெநாவி நஷகூரஸி, சியூராரூநாநுவ்ருதூரவிருஷா, ஸ்வஸுஸூரணவாயிதசெவந ஸயாபிகாஸுடகூர நிவதூதெ: | ஸவிவ ஷோஷவாஸநாநிஸவஸநாரெண ஜாமொதூதிஷூ வமஸூதா கஜாவிஷிவி ஜாமொதூதிநு வெதூகி: ஷோஷவாஸநாயா ஸநாபிகாரெஸாவவிதசெவநாவரிதிதகூரஸி, தமிரொயி ஸாவநாயாஸூரஸூவாஷிநயா தநிஸவஸநாநாவவதே: | ஸவதா

வாக்ஷாஸ்யஜாநாடிநுஷெவ யூரெநாவாஸநாடிஸஸ்வாவும்
ஜாநம் வெஷாணவாக்ஷெவி ஸ்யதிதடி ||

ந்யாதுக்குவீ தவாக்யமாகிற ஸாமக்ரீ இருக்கும்பொழுது
ஜ்ஞானமுண்டாவதில்லை என்று சொல்வது பொருந்தாது. விபரீத
வாஸனையிருக்கும்பொழுதே ஆப்தர்களுடைய உபதேசம், அனு
மானம், இவை முதலியவைகளால் பேதவாஸனைகளுக்கு பாதகமா
கிற ஜ்ஞானத்தின் உத்பத்தி காணப்படுவதால் பொருந்தாது. வாக்
ஷார்த்த ஜ்ஞானமுண்டானபோதிலும் அநாதியாயுள்ள அல்பபேத
வாஸனையினால் பேதஜ்ஞானத்துக்கு ஸாமக்ரியான வாஸனையும் மித்
யாருபமானது பற்றி ஜ்ஞானோத்பத்தியினாலேயே நிவ்ருத்தி அடை
ந்துவிட்டபடியால் ஜ்ஞானம் இறந்தும்மித்யாருபமாக அந்த வாஸனை
போகாமலிருக்குமேயாகில் வேறு நிவ்ருத்தவஸ்து இல்லாமையால்
ஒரு பொழுதும் இந்த வாஸனைக்கு நிவ்ருத்தி உண்டாகாது. வாஸனை
யின் கார்யமான பேதஜ்ஞானம், மூலமற்று இருந்தபோதிலும்கூட
தொடர்ந்து வருகிறதென்பது பாலனுடைய பேச்சு.

சக்தான் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞானம் முதலியவற்றிலோவென்
றால், மித்யாஜ்ஞானத்துக்கு ஹேதுவான பரமார்த்ததியிரம் முதலிய
தோஷமானது ஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கத்தகாமையால் இந்த ஸங்கிதி
யிலும்கூட விகாசமடைகிறதில்லை. ஆகையால், மித்யாஜ்ஞானத்தின்
அநிவ்ருத்தி விருத்தமல்ல.

கயிறு முதலியவற்றில் ஸர்ப்பத்தின் பயம் முதலிய கார்யங்
களோவென்றால் ப்ரபலப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால்
நிவர்த்தி அடைகிறது.

மேலும், பேதவாஸனையின் நிராகரணவரிலாக ஜ்ஞானோத்
பத்தியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் ஜ்ஞா
னோத்பத்தி வித்தியாது.

பேதவாஸனை அநாதிகாலமாக வ்ருத்தி அடையும்படி செய்யப்
பட்டு அபரிமிதமாக இருப்பதாலும், அதற்குவிரோதியான பாவனை
அல்பமாக இருப்பதாலும் இதனால் அதை நிரஸிப்பதென்பது
பொருந்தாது. ஆகையால் வாக்ஷார்த்த ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும்
வேறாகவே இருக்கிற த்யானம், உபாஸனம் முதலிய சப்தங்களால்
சொல்லத்தக்க ஜ்ஞானமானது வேதாந்தவாக்யங்களால் விதிக்க
இச்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

முதலில் ஜ்ஞாநாதுப்பத்தியை தூஷிக்கிறார் ஸத்யாம் என்று. ந்யாயத்தினாலுபகரிக்கப் பட்ட வாக்யமே ஸாமக்ரீ, பேதவாஸீனயானது ப்ரதிபந்தமாக இருக்கிறது—என்றால் சொல்லுகிறார் ‘ஸத்யாமபி’ என்று. நிவர்த்திக்கத்தகுந்த வாஸீனை நிவர்த்தகத்தின் உத்பத்திக்கு ப்ரதிபந்தமாகாதென்று பொருள். ஆதிசுபத்தால் இந்நீரியம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறு, நெடுங்காலமாக இருளுடைந்த குகையில் தீபமானது ப்ரகாசமுண்டாகாமல் இராதோ, அந்த தீபமானது ஏற்றப்பட்டவுடன் இருள் எவ்வாறு நாசமடைகிறதோ, எவ்வாறு ஒரு இடத்தில் ஸர்ப்பமென்கிற வாக்யத்தினால் மனிதன் நெடுங்காலம் ப்ரமமுள் ஸவனாக இருந்தபோலும், அங்கு ஸர்ப்பயில்லையென்று ஆப்தோபதேசத்தால் அறிகிறோடு,—எவ்வாறு காடு எரிக்கப்படவில்லை என்கிற வசநத்தைக்கேட்டு நெடுங்காலம் ப்ரமமுள் ஸவனாக்கு பிறகு அங்கு சென்று கணல் முதலிய அடையாளங்களைக் காண்பதினால் காடு தீயினால் எரிக்கப்பட்டதென்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறதோ,—எவ்வாறு நெடு நேரமாக ஸர்ப்பமென்று நினைக்கப்பட்டிருந்த உஸ்துவில் ஸமீபத்தில் சென்றவுடன் இந்நீரிய வ்யாபாரத்தால் கயிறு என்கிற ஜ்ஞாநம் உடனே உண்டாகிறதோ—அவ்வாறு என்கிற அபிப்ராயத்தால், ‘ஆப்தோபதேசஸிங்காதிபிர்பாதகஜ்ஞாநோத்தத்திதர்சநாத்’ என்று சொல்லப்பட்டது. வேதாந்தவாக்யமன்றோ தார்ஷ்டாந்திகம். அதனால் ஆப்தோபதேசம் முதலில் எடுக்கப்பட்டது.

பிறகு இரண்டாவது நிர்வாஹத்தை அறுவதித்து நிரவிக்ஷிதர் ‘ஸத்யபி’* என்று. மாத்ரயா—அல்பமென்று அர்த்தம். பவதா—ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மித்யாவ்த்தைச் சொல்லுகிற உன்னால் என்று கருத்து.

பவதா என்கிற பதத்தினால் ஸலிசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் ‘பேதேதி.’ வாஸீனையுங்கூட மித்யாயூதமாதலால் அதற்கும் ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்தித்தல், அவச்யம் ஆச்யிக்கத்தக்கதென்று கருத்து. ஜ்ஞாநமுண்டாகியுங்கூட வாஸீனயானது நிவ்ருத்தி அடைவதில்லை, என்று சொல்லப்படுகிறதா?—அல்லது, அது நிவ்ருத்தித்தபோதிலும் காரணமில்லாமலே பேததர்சனமுண்டாகிறதா?—என்ற இரண்டு சங்ககளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு முந்தினைதப்பரிஹரிக்கிறார்.

‘ஜ்ஞாநோத்தப்தாவபி’ ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து மற்றதெல்லாம் மித்யையானபடியால் வாஸீனையும் ஜ்ஞாநத்தினாலேயே நிவர்த்திக்கத்தக்கது. அப்படி இல்லாவிடில், நிவர்த்தகார்த்ரமும் ஜ்ஞாநமாதலால் அது இதை நிவ்ருத்தியடையச் செய்யாதென்று பொருள். தானாகவே வாஸீனை ஈகிக்கிறதென்றாலோ அது யுத்தமன்று; “ஸ்வயமேவ” என்கிற சுபத்தால் பாதகஜ்ஞாநாபேகையின் இன்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமாகில், அழிகின்ற வாஸீனைக்குங்கூட ஸத்யவ்ம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்வயமேவ நச்யதி—என்பதினால் தன்னாலேயே தன்னை நாசப்படுத்திக்கொள்ளாதல் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில் வ்யாகாதம். பலத்துக்கு உபாந்த்யமான காரணத்தின் நாசம் முதலியதால் ஈகிக்கப்படுதன்மை இருந்தபோதி லுங்கூட ஸத்யவ்ம்ப்ரஸங்கம் அவர்ஜநீயமே,—கர்மசுப்தம் முதலியவை வகளில், வைசேஷிகர்களால் அப்படியே வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி அவைகளுக்கு பாரமார்த்த்யம் காணப்படுவதால். மேலும், ஸ்வப்தாவஸ்தையில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களின் உத்பத்தி முதலியதுபோல, வாஸீனை மித்யையாக ஆகும்தோது அதன் உத்பத்தி ஸ்திதிக்களும் மித்யையாக ஆவதால், அதன் விநாசமும் மித்யாயூதம்; ஆகையால், விநாசவிஷய ப்ரமையானது மீண்டும் இருக்கிறபடியால் சேஷயில்லாமல் ப்ரமநிவ்ருத்தியானது உண்டாகாது

பிறகு இரண்டாவது ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் 'வாஸநா' என்று. 'சுந்தரமூலம்' அறுக்கப்பட்ட, வாஸனையாகிற மூலம். "பாலிசபாஷிதம்" காரணமின்றி கார்யம் உண்டாக வேண்டியதாக ஏற்படுவதால் என்று பொருள்.

பேதஜ்ஞாநம் காரணமில்லாமலே உண்டாகுமேயானால், அப்பொழுது முந்தியும் ஜ்ஞாநத்தை அபேட்சிக்காமலே உண்டாகலாம்,—சர்வணம் முதலியதில்லாமலே வாகயார்த்தஜ்ஞாநமுண்டாகலாம்,—அவியையிலாமலே ஜகத்ப்ரமமும் உண்டாகலாம்,—அதிஷ்டாநமில்லாமலே அவியையும் கார்யகாரியாகலாம்—என்று கருத்து. அங்ஙனமாகில், பாதக ஜ்ஞாநநிருககும்பொழுதே யாது காரணத்தால் சந்தர்த்தவீதவத்திற்கு நிவ்ருத்தி வருகிறதில்லை?—என்கிற வினாவுக்கு விடை கூறுகிறார் 'ந்விசந்த்ரா:—என்று. துசப்தமானது விவக்ஷிதமான அர்த்தத்திற்கு வைஷய்யத்தை உணர்த்துகிறது. பாதகஸந்திதாவபி—பாதகஜ்ஞாநத்தின் ஸந்தியில் கூட திமிரம், காசம், காமம்—ஆகிய தோஷங்கள் பரமார்த்தமாதலால் ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கக்கூடாதாக ஆகின்றன என்று கருத்து.

அவைகள் பரமார்த்தங்களென்று வ்யவஹாரத்திற்காவது பிறரால் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். இல்லையேல். ஆப்தோபதேசத்திற்கு அடுத்த க்ஷணத்தில் க்யற்றில் ஸாப்பவ்யவகாரத்திற்கு நாசம் வருவதுபோல, தோஷம், மித்யை என்கிற வசநத்திற்கு அடுத்த க்ஷணத்தில் தோஷநிவ்ருத்தியினால் சந்தர்த்தவீதவ வ்யவகாரங்களுக்கு நாசம் வரவேண்டியதாக ஆகும். ஆகையால், தோஷநிருப்பதால் பேதப்ரமமாகிறது மூலமுள்ளது. இதனால் பாதகஸந்தியில் பாதிக்கத்தக்கதின் ஸந்தையும், காரணமில்லாமலே கார்யமுண்டாகுதல் என்கிற இரண்டு தூஷணங்களும் ந்ருஷ்டாந்தத்தில் பரிகரிககப்பட்டதாக ஆகிறது. அந்ந்ர மதத்திலோவென்றால், இரண்டு தூஷணங்களும் இருக்கவே இருக்கிறது. அப்படியானால், ஆப்தோபதேசம் முதலியவற்றுக்கு வையார்த்தம் வருமென்றால், சொல்லுகிறார்—ப்ரபல என்று. ரஜ்ஜுவில் பாம்புப்ரமமுள்ள மணிதனை அபேக்ஷித்து பயம் முதலிய கார்யங்களின் நிவ்ருத்தியானது பலமாக உரைக்கப்பட்டது. ஆகி சப்தத்தால் ஒத்தல் முதலியது கரிககப்படுகிறது. இரண்டு சந்த்ரன் என்கிற ஜ்ஞாநத்திலும் தன்னுடைய இந்திரியங்கள் தோஷபூன்னவகன்ல என்கிற புத்தி நிவ்ருத்தியும், ஓஷததம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தியும் பலம். ஐந்த்ராஜலிகப்ரமாதிகளில் ப்ரமத்துக்கு வேறு ப்ரபலமாக இருப்பதால், உள்ளபடியே ப்ரமமாக இருந்தபோதிலும் அஸத்யவிஷயத்வ நிச்சயம் ப்ரதிபந்தமாக ஆகுமென்று அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ப்ரபலப்ரமாண சப்தம். 'நிவர்த்ததே' தோற்றமிருந்தபோதிலும் விஷயம் ஸத்யம் என்கிற நிச்சயப் படியாக ஆப்தோபதேசம் முதலியது பயம் முதலியவற்றின் நிவ்ருத்திக்கு வேறுதவென்று பொருள். அல்லது, உள்ளபடி வஸ்துஸ்வரூபத்தை நேராகக் காண்பதற்கு உரிய ப்ரவ்ருத்தியின் வாயிலால் பயம் முதலியதின் நிவ்ருத்திக்கு காரணமென்று பொருள். துசப்தம் சங்கையை விலக்குகிறது.

ஜ்ஞாநத்தின் 'அநுப்பத்திபக்ஷமானது அநேகர்களுக்கு அபிமதமாக இருப்பதால் வ்ரிஹாவலோகந்தினால் அதை தூஷிக்கிறார்—அபிச என்று. இது ஸர்ப்பமல்ல க்யிறு, என்பது போல் ந்ருஷ்ட த்வாரத்தாலன்றே பேதநிராகரணம். அந்ருஷ்ட த்வாரமாக பேதநிராகரணம் ஏற்படுமேயானால் பேதத்துக்கு ஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், அதிகமான பேதவாஸனைக்கு அல்பமான 'அத்வைத வாஸனையினால் நிராஸம் உபந்நமாகாதென்று பொருள்.—அந்ருஷ்டத்வாரமாக நிவர்த்த்யத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதற்கு ஸத்யத்வம் அநிஷ்டமல்ல; த்யா

விழி உபாஸி இவ்விரண்டு பதங்களும் பர்யாயங்களாக ஒன்றோ டொன்று கலந்து உபக்ரமவாக்யங்களிலும், உபஸம்ஹாரவாக்யங்களிலும் காணப்படுவதால், “மனோ ப்ரஹ்மேதயுபாஸித” (மனதை ப்ரஹ்மமென்று உபாஸிக்கக்கடவன்.) என்கிற இடத்திலும்,

“பாதி ச தபதிச கீர்த்யா யசஸா ப்ரம் மவர்சஸைக ய எவம் வேத.” “நஸவேத அக்ருத்ஸகோ ஹ்யேஷ ஆத்மேத்யேவோ பாஸித,” “யஸ்நத்வேத யத்ஸ வேத ஸ மயைததுக்த:” எவன் இவ்வண்ணம் அறிகிறாரோ அவன் கீர்த்தியினாலும் யசஸ்ஸாலும் ப்ரம்மவர்சஸத்தினாலும் ப்ரகாசிக்கிறான். சத்துக்களைத் தன் சக்தியினால் வாட்டுகிறான். அவன் அறிகிறானில்லை, அவன் அபூர்ணனன்றோ. ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கக்கடவன், எவன் அதை அறிவனோ, எதை அவர் அறிவாரோ, அவரும் அதுவும், என்னால் கூறப்பட்டது என்கிற இடத்திலும் “அது ம தாம் பகவோ தேவதாம் சாதி யாம் தேவதாமுபாஸ்ஸே” (ஹே! * பகவானே! எந்த தேவதையை உபாஸிக்கிறீரோ அப்படிப்பட்ட இந்த தேவதையை எனக்கு உபதேசிப்பீராக) என்றும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

பாஸிசேஷ்யம் மாத்ரமல்ல. அதனால் அநுக்ரஹிக்கதக்க ச்ருதிகளும் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறார் ததாச என்று. விஜ்ஞாய என்கிற பதம் முதலாக இரண்டு வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநஸாமான்யபோதக சப்தமும், இரண்டு வாக்யங்களின் உபாதானமும் உபஸர்கங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தபோதிலும், விதிப்ரத்யத்தை நற்றில் உடைத்தாயிருப்பினும், அவ்வண்ணமில்லாதிருப்பினும், அர்த்தபேதமில்லை என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. த்யாயத என் பது விசேஷசப்தம். நிசாய்ய என்று த்யானத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷஸமநாகராத்வம் காட்டப் பட்டது. சாய்ரு தர்சனே என்று தாது. உபாவீத என்பதினால் ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாஸந சப்தவாச்யத்வம் வித்தித்தது. அந்வேஷ்டவ்ய: என்பதினால் மகந்தை ப்ரதானமாகக் கொண்ட ச்ரவணம் கூறப்பட்டது. நிதித்யாவிதவ்ய:, விஜ்ஜ்ஞாவிதவ்ய:, என்று எடுத்த தினால் ஸந்தந்தமாக இருந்தபோதிலும் வாக்யமானது இஷ்யமாணஜ்ஞாநப்ரதானம் என்பது காண்பிக்கப்பட்டது. ஸாமான்ய விசேஷ சப்தங்களாக இருப்பதினால் ஸந்தந்தங்களான

* பகவான்—ஆறு குணங்களுள் எவன்.

“உத்பத்திஞ்ச விநாசஞ்ச பூதாநாமாகதிம் கதிம் |

வேத்தி வித்யாமவித்யாஞ்ச ஸ வாச்யோபகவாரிதி ; என்றும்

ஐச்வர்யஸ்ய ஸைக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யசஸ: ச்ரிய:

ஜ்ஞாநவைராக்யயோச்சைவ ஷண்ணம் பக இதீரணா

என்றும் புராண கிரீவசனம்—

இரண்டு பதங்களுந் எடுக்கப்பட்டன. (இத்யேவமாத்யா) இதி சப்தமானது எடுக்கப்பட்டிருக்கிற ச்ருதிவாக்யத்தின் ஸ்வரூபமாத்ரப்ரதர்சகம். ஏவம் சப்தமானது ஸந்ப்ரத்யத்தை ஈற்றிலுடைத்தாயிருத்தல், விதிபாத்யத்தை கடைசியில் கொண்டிருத்தல், அங்ஙனமில்லாமல், உபஸர்க்கஞ்ஞடைய வேறுபாடு, இது முதலிய ப்ரகாரங்களைக்காட்டுகிறது. உதாஹரிக்கப்பட்ட வாச்யங்களில் ஜ்ஞாநஸாமான்யத்தை உணர்த்துகிற பதங்களுக்கு விசேஷா கங்கை வரூங்கால், வாச்யார்த்தஜ்ஞாநஸ்வரூபமான விசேஷம் பர்யவஸாநபூமியாக ஆக லாமென்ற சங்காநிலிருத்தியின் பொருட்டு சொல்லுகிறார் அத்ர என்று. அத்ர—எடுக்கப் பட்ட வாச்யங்களில் இத்யேவமாதிபி: த்யானம் விதீயதே என்று அவ்வயம்.

‘நிதித்தயாவித்ய இத்த்யாநிநா’ ஆதி சப்தத்தால் ஸந்நிஹிதஜ்ஞாந விசேஷ வாசியான வாச்யார்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. † ஸர்வசாகாப்ரத்யயந்யாயத்தால் ஐகார்த்த்யமும்—அது சொல்லப்படாததும், ஆகாங்க்ஷிக்கப்பட்டுள்ள துமான அர்த்தத்தின் ஸ்வீகாரத்தை பலமா கக்கொண்டதன்றோ. அந்த இடத்தில் “சாகோவாமந்த்ரவாஹத்” என்கிற ந்யாயத் தால் ஸாமான்யவாசிசப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம். “அநுவித்ய விஜ்ஞாநாதி, விஞ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத்” என்கிற இடத்தில் எந்த பத்தினால் வாச்யார்த்தஜ்ஞாநம் அநுவதிக்கப்படுகிறது—எதனால் த்யானம் விதிக்கப்படுகிறது—என்று அபேகை வரூங்கால் கூறுகிறார் ‘அநுவித்ய விஜ்ஞாநேய்யநாத்ய’ என்று. அநுவாதம் எதற்காகவென்றால் சொல்லுகிறார்—த்யானோபகாரகத்தவாத் என்று. ‘ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத்’ விஜ்ஞாநாதி, என்கிற வாச்யத்தின் உபாதார்த்திற்கு முன்கூறியதே பலம். இவ்வண்ணம் ஸ்ம்ருதிகளிலும் ஸாமான்யசப்தமானது விசேஷோபஸ்தாபகமியிருக்குமேயாகில் அந விசேஷத்தில் பர்யவலித்ததாய் காணப்பட்டிருக்கிறது. ‘நிஷித்தபக்ஷணம், ஜைஷ்ம்யம் உத்கர்ஷேச வசேர்த்ருதம், ரஜஸ்வலாமுகாஸ்வாதஸூரபாநஸமாநி து’. (சுஸ்வரங்க ளால் விலக்கப்பட்டவைகளை சாப்பிடல், கௌடில்யம், சிறப்புள்ளவர்களிடத்தில் பொய் சொல்லுதல், உத்க்ஷயினுடைய அதரபாநம் செய்தல் இவைகள் சாராயத்தை குடிப் பதற்கு ஸமானங்கள்) என்கிற இடத்தில் நிஷித்தஸாமான்யத்தின் பக்ஷணஸாமான்யம் பாதித் யத்திற்கு ஹேதுவென்று அறியப்பட்டிருக்கிறது. “சத்ராகம் வித்வராஹஞ்ச லசகம் க்ராமகுக்குடம், பலாண்டம் க்ருஞ்ஜநஞ்சைவ மத்யா ஜக்த்வா பதேத்விஜு:” (நாய்க்கொடையையும், மலத்தைத்தின்கிற பன்னியையும், வெங்காயத்தையும், ஊர்க்கோழியையும், உள்எரிப்பூண்டையும், ஒரு தலைப்பூண்டையும் புத்திபூர்வமாக ப்ராஹ்மணன் சாப்பிடுவ னேயாகில் பதிதஞ்வான்.) என்கிற இடத்தில் நிஷித்தத்துக்கு பக்ஷண விசேஷம் பாதித்ய ஹேதுவெனக்காணப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு முந்தின க்ரந்தமானது பிந்தின விசேஷகார்த்தத்தில் பர்யவலிக்கிறது.

ஸாமான்யசப்தம் விசேஷபர்யவஸாயி ஆகட்டும். இங்கோயோவென்றால் ஜ்ஞாநஸாமான்யவாசியான சப்தமானது ‘ச்ரோதவ்ய:’ என்று சர்வணரூபமான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தில் பர்யவலிக்கட்டும் என்றால் கூறுகிறார்— “ச்ரோதவ்ய இதிச” என்று. சகாரம்

† ஸர்வசாகாப்ரத்யயந்யாயம், —ஒரு விஷயத்தை பல வேதசாகைகளில் எடுத்து சொல்லியிருந்தால், எந்த சாகையில் அவசியம் வேண்டியதான எந்த பாகம் குறைவோ அதை மற்றொரு சாகையிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளுதல்

(இந்த சாகையில் இல்லாததை அந்த சாகையிலிருந்தும், அந்த சாகையில்லாததை இந்தசாகையிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம்.)

சங்கையின் நிவ்ருத்தியிலாவது, ஸமுச்சயத்திலாவது இருக்கிறது. “விஜ்ஞாய அநுவித்ய” என்பது போல், இதுவும் அநுவாதமென்று கருத்து. அதை சுருக்கமாக உபபாதநம் பண்ணுகிறார்—‘ஸ்வாத்யாயஸ்ய’ என்று. ஆபாதப்ராதிதியினால் ச்ரவணத்துக்கு தானாகவே ப்ராப்தி உண்டாகலாம், மறந்ததிற்கு அவ்வித ஹேது இல்லாததால் அதில் பர்யவஸாநமுண்டாகவேண்டாமென்றால் சொல்லுகிறார்— ‘ச்ரவணப்ராதிஷ்டார்த்தத்வாத்’ என்று. சகாரம் முன்போல் என்றறிக. ‘தஸ்மாத்யாநமேவ’ வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமல்ல என்று அர்த்தம். ‘ச்ரோதவ்ய:’ என்பது புல்தகத்தைப் ப்ராப்திப்படித்தல் முதலியதை வ்யாவ்ருத்தி செய்கிற விதியாக ஏன் ஆகக்கூடாது? என்றால், இவ்வண்ணமல்ல,—வேதாந்தவாக்யங்களுக்கும் புல்தகத்தைப் ப்ராப்தல் முதலியதின் வ்யுதாஸமானது அத்தயனவீதியினால் வித்திந்நிப்பதாலும், ப்ராஹ்மமீமாம்ஸையை எழுதல், படித்தல் முதலியது நிஷேதிக்கப்பட்ட மாராமையாலும், குருபஸுதனத்தில் ச்ரவண சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தத்வமில்லாமையாலும், அந்த உபஸுத்தியானது இங்கே விதிக்கப்பட்டதாக இருந்தபோதிலும், ‘குருமேவாபி கச்சேசத்’ என்கிற வாக்யாந்தரத்தால் வித்திந்நிப்பதாலும்.

ந்யாயத்துடன் கூடிய வாக்யமாந்தரத்தால் அறியத்தக்காததும் கேவலோபதேசத்தால் அறியத்தக்கதுமான அர்த்தவிசேஷத்தின் ச்ரவணமானது ச்ரோதவ்ய: என்கிற பதத்தினால் விதேயமென்று சொல்வது கூடாது,—மறந்துக்கு முந்தி இருக்கவேண்டியதாதலால், இந்த ச்ரவணமானது ந்யாயத்தினால் உபகரிக்கப்பட்ட வாக்யஜ்ஞாநரூபம் என்று அறியப்படுவதாலும், சப்தஸ்வாரச்யத்தினாலும். மந்தவ்ய: என்பது ஸ்ரீ ஆலம்பநஸம்ஸீலநரூபமான மறவிதியென்று சொல்லத்தக்கதல்ல,—ச்ரவண சப்தத்திற்கு ந்யாயோபதேசமான வாக்யஜ்ஞாநரூபத்துக்குப்போல், மந்தவ்ய சப்தத்திற்கு அந்த ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் ப்ராவித்தி ப்ராசுர்யத்தாலும், அதற்கு அபவாதமில்லாமையாலும், இரண்டுக்கும் அப்ராப்தமான அர்த்தத்வய விதாயித்வத்தை ஒத்துக் கொண்டால் வாக்யபேதம் ப்ரவிங்கிப்பதாலும், கத்யந்தரம் இருக்க விசிஷ்ட-விதாநாச்ரயணம் அந்யாயமாதலாலும். விதியோவென்றால், பதங்களாலறியப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஓரிடத்தில் உபக்ஷிணச்சத்தியுள்ளதாக லாகவத்தின் பொருட்டு அதைத்தவிர்த்த மற்றவைகளில் தானாகவே அநுவாதத்தை அபேக்ஷித்து அடையும் தன்மையில்லாமையால், விசிஷ்டத்தில் தாத்ரயத்தை அடைகிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால், அநுவாதத்திற்கு ஸம்பவமிருப்பதால் விசிஷ்ட-விஷயத்வகல்பநம் யுத்தமல்ல. ஆகையால், அநுவாதம். இதனால் ச்ரவண சப்தத்திற்கு யாத்வமிச்ரனால் சொல்லப்பட்ட நிர்வாஹம் நிர்வகிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் த்ரஷ்டவ்ய சப்தமானது, உபாயோபேயரிஸைகளில் ஸாதாரணமாக இருப்பதால் மேலே நியாமமாயும் வ்யக்தமான அர்த்தத்துடன் கூடியதுமான வாக்யாந்தரத்தோடுகூட வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுக்கொண்டு. நடு ஸாதாரணத்வமில்லை; த்ரஷ்டவ்ய: என்கிற தவ்யத்ப்ரத்யயத்தால் தர்சனத்திற்கு விதேயத்வம் அறியப்படுவதால், பலத்திற்கும் விதேயத்வம் கூடாததால், என்றால் கூறப்படுகிறது—நிதித்யாஸநத்தைப்போல், தர்சனத்திற்கும் விதாநம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் வாக்யபேதம் ப்ரவிங்கிப்பதாலும், நிச்சிதாநுவாதச்ரவண மற ஸாஹசர்யத்தாலும், விதித்வநிச்சயப்ராதிபந்தத்தால் உபாயத்திற்கு தர்சனரூபத்வவிஷயப்ரமாணம் காணப்படாமையாலும், விசிஷ்ட-விதித்வாச்ரயணம் கூடாது. ‘மஹைதாந் காமாந் பச்யந் ரமதேய ஏதே ப்ராஹ்மஸோகே பராத்பரம் புரிசயம் புருஷமீக்ஷேதே’ (மனதினால் இந்த காமங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு ரமிக்ருன்—ஏவன் ஸ்ரீவைகுண்

டத்தில் பரமான வஸ்துவைக்காட்டிலும் பரனாகவும், எல்லா ப்ராணிகளுடைய சரீரத்தில் அநுபாவேசித்திருப்பவனுமான புருஷனைக் காண்கிறானே) இதுமுதலியவைகளால் பல தகையில் தர்சனம் ப்ராமாணிகமாக இருப்பதாலும், ச்ரோதவ்ய என்கிற இடத்தில்போல, தவ்யதர்சத்ததை அநாதரித்து தர்ஷ்டவ்ய சப்தத்திற்கு பலஸம்ப்ரகதவம் சங்கிப்பது யுத்த மென்பதனால், மேலே வ்யாக்யேயத்வம்.—

பிறகு உபாஸநம் விதித்தவிரதமென்பதை ந்ருடப்படுத்துவதற்காக ஸூத்ரகாரருடைய உக்தியைக்காட்டுகிறா வகூடயிச என்று, அப்படிப்பட்ட ஸூத்திரத்தின் அஸம்பவத்தை நிரூபிப்பதற்கு ஸூத்ராதர்கைகெகிறார் ‘ஆவ்ருத்தி’ உபாஸநசப்தத்திற்கு என்று. சாவணியில் லாமையால் ஸூத்ரத்திற்கு உபாஸநபாத்வம் அஸ்புடமென்று அதனுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார் ததிதம் என்று. இரண்டு மூன்று தடவை என்பதை வ்யவ்ருத்திப்பதன் பொருட்டு “அஸுக்ருத்” என்கிற ஸௌந்தரபதம். எதற்கு ஆவ்ருத்தி என்று அபேகை வருங்கால், கூறுகிறார் ‘ததிதம் வேதநம்’ என்று. ததிதம்—அந்த இந்த, மூன்றாவது த்யானத்தின் முடிவில் “எவம் முக்திபலாநியம: ததவஸ்தாவத்ருதே:” என்று ப்ரஸ்தாபிக் கப்பட்டுள்ளதாயும், மோகூதத்தை பலமாக உடையதுமான ஜ்ஞாநமென்று பொருள். அல்லது, ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத இது முதலான ஸாம்யசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வேதந மானது அஸுக்ருதவ்ருத்திருபமான உபாஸநமென்று பொருள்.

வாய்யத்தின் ஈற்றிலுள்ள அவகம்யதே என்ற பதத்தால் ‘ஆவ்ருத்திரஸக்ருத்’ என்கிற ஸூத்ரத்தின் அம்சம் வ்யாக்யாஸிக்கப்பட்டது. உபதேசாத் என்கிறபதத்தை வ்யாக்யானிக்கிறார் ‘வித்யுபாஸ்யோ:’ என்று. ஸ்தலத்தாயத்தையும் உதாஹரிகெகிறார் ‘ம’ என்று. மனோப்ரஹ்ம என்கிற வாய்யம் ராத்ரீருபேயாத் என்பதுபோல. ‘ப்ரகிதிஷ்டந்நிஹ வா ஏதா ராத்ரீருபயந்தி’ (எவர்கள் ப்ரகிஷ்டரூபமான பலிணப்பெறுகிறார்கள்) என்கிற இடத்தில் ‘ய ஏதா ராத்ரீ:’ என்று ஸத்தாநுவாதம்போல, ‘எவம் வேத’ என்று முன் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற உபாஸநத்தின் பலாந்தமாக அநுவாதம், கொடுத்தல் அகிசக்தி முதலிய வேறுதேதததால் கீர்த்தியசஸ் இவ்விரண்டுக்கும்பேதம், மனோப்ரஹ்மேத்யுபாவிரத (மனதை ப்ரஹ்மமென்று உபாவரிக்ககடவன்.) இதைமுதலாகக்கொண்ட ப்ரகாரணத்திலும், “யஸ்தத்வேத” இதுமுதலான ப்ரகாரணத்திலும் வேதந, உபாஸந, வாசிசப்தங்களிரண்டுக்கும் விலக்கமியுப்பதால் ப்ரகாரணக்யத்தைத்தெரியப்படுத்துவதற்காக “அந்ர” என்று உரைக்கப்பட்டது. ‘அநும’ எந்த தேவதையை உபாவரிக்கிறாயோ அந்த தேவதையைப் பகுத்தறிந்து தெரிவிப்பீராக. அதுஎன்கிற உபஸங்க்யூவகமான சாஸ்தாதுவுக்கு பகுத்தறிதல் அர்த்தம், விவேகம்செய்து தெரிவிப்பீரகஎன்று அர்த்தம், “வ்யவஹிதபாச்ச” என்கிற ஸூத்ரத்தினால் வேதத்தில் உபஸங்ககளுக்கு வ்யவஹிதப்பரயோகம். ‘ந ஸ வேத’ என்கிற இடத்தில் ஸாமீப்யத்தினால் அந்ரசப்தத்திற்கு ப்ரயோகமில்லை. ‘ந ஸ வேத’ என்பது “அத யோஜ்யாம் தேவதாநுபாஸத்” என்கிற இந்த வாய்யபூர்வகமாக உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில் உபாஸநசப்தம், நடுவில் வேதநசப்தம். இதுவும் முந்தின வாய்யத்தில் ‘உபக்ரமோபஸம்ஹாராத்ரஸாத்’ என்கிற கார்த்ததால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. “யஸ்தத்வேத” அந்த ப்ரமத்தையறிந்தவர் எந்த ரைக்வர் ‘யஸ்ஸ வேத’ அந்த ரைக்வருக்கு அறியத்தக்கதான எந்த ப்ரஹ்மம். அதையறிந்தவரின் யாதொரு ப்ரஹ்மம் ரைக்கவர். இவராலறியத்தக்கது. இரண்டும் உனக்கு என்னால் உரைக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம்.

ஸாமான்யவிசேஷந்யாயத்தால் வேறு ப்ரகாரணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘ஜ்ஞாநஸாமான்யவாக்யவான சப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம்முந்தியே பால்யகாரா

லேயே காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரவ்யாக்யாந்திலோவென்றால், ஒவ்வொரு ப்ரகாணத்திலும் கலந்தே உபக்ரமோபஸம்ஹாரதர்சனமானது “உபதேசாத்” என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைக்கப்பட்டது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டும் ஹேதுவாகச்சொல்லத்தக்கது, ஆயினும், விரிவாக இல்லாமலிருப்பதற்காக ஒவ்வொன்று சொல்லப்பட்டது. அதினாலேதான் நான்காவது அத்தியாயத்தில் இரண்டையும் காரணமாகக்கூறப்போகிறார். அப்படியில்லாவிட்டால் ‘ததிதம் அபவர்கோபாயதயா விதித்தவீதம் வேதநம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டாம். பின்னையோவென்றால் ‘த்யாகம் உபாஸநம்’ என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கலாம். வேறுவிதமாக இருந்தால் சங்கிலிப்பிணைபோல், ஒன்றோடொன்று கலந்து தொடர்ச்சியாக வருகிற வசனப்ரகாணத்திற்கு ஒளசித்யம் இராது;—பிந்தியும் “த்யாநஞ்ச தைலதாராவதவிச்சின்னஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபம்” என்று முந்தி ப்ரக்ருதமான த்யாநசப்தத்தினால் நிர்தேசிப்பதால் முந்தின க்ரந்தத்தில் த்யாநத்திற்கு உபாஸநரூபத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமோகில், பிந்தி‘உபாஸநம் அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபம்’ என்று உபாஸநசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கலாம்.

லாஷ்யம்—

யூநகண தெதுயாராவடிவி ஹிநவ்யூதிஸகர நரூபம்;
ஸூவாஷ்யகி: | வ்யூதிஹுஜெ ஸவபுத்ரகீநா விபுரோகக்ஷ;
ஐதி ஸூவாயா: வ்யூதெ ரவவமெயூவாயக்யஸுவணாஸிவா
வ வ்யூதிஹுஜெ மஸஜாநாகாரா ; ‘விஹுதெ ஹுஜயத்ரகா:
ஹிஹுஜெ ஸவபுஸம்ஸயா: | க்ஷீபஜெ வாவூ கஜூணி தவ்விநு
ஹுஜெஷ வராவரெ’ ஐதூமெமெககாஸூஸி வாவண ஸதி
ஸூதூவா ஸுரெஜெஷவூ: ஐதூமெந நிஹிஸூஸகஸூ ஹுஜ
நவஜாநாகாரதா வியீயதெ | ஸவதி வ வ்யூதெஸூவநாவூ
கஷூஜஸூமநரூபவதா |

த்யாநமாவது, எண்ணையின் தாரைபோல, இடையின்றி தொடர்ந்து வருகின்ற ஸ்ம்ருதி. த்ருவமான ஸ்ம்ருதியானது ஸ்ம்ருதி உண்டானால், ராகம் முதலிய எல்லா க்ரந்திகளுக்கும் ஆத்யத்திக நாகம், என்று த்ருவமான ஸ்ம்ருதிக்கு மோக்ஷோபாயத்வம் ச்ருதியினால் கூறப்பட்டிருப்பதால் அந்த ஸ்ம்ருதியும் தர்சனமான ஆகாரத்துடன் கூடியது. ‘அந்த பராவர வஸ்து காணப்பட்டவுடன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள ராகாதிகள் பிளந்துபோகின்றன. எல்லா சம்சயங்களும், விபர்யயங்களும் வெட்டப்படுகின்றன, இவனுடைய கர்மாக்கள் நாசமடைகின்றன’ என்கிற வசநத்தோடு ஏகார்த்தமாக இருப்பதால். ஆகவே, ‘ஆத்மாவாஅரேந்த்ரஷ்டவ்ய:’ என்கிற ச்ருதிவசநத்தினால் நிதித்யாஸகத்திற்கு தர்சனமா

நாகாரத்வம் விதிக்கப்படுகிறது. ஸ்ம்ருதிக்கு பாவநாபரகர்ஷத் தால் தர்சநரூபத்வம் ஸம்பவிக்கிறது.

ஸ்ருதபரகநிகை:—

இவ்வண்ணமாக ப்ரஸ்துதஸூத்ரார்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகு முந்தி ப்ரக்ருத மான த்யாநத்திற்குத் த்ருவாநஸ்ம்ருதித்வத்தை உபபாதிக்கிறார் 'த்யாநஞ்சு' என்று. இது வேதநத்துக்கு அடிக்கடி ஆவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரருக்குத் தாத்பர்யம்—எவ்வாறு, ஜ்ஞாநஸாம்யவாசிசப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநத்தினால் அஸக்ருதா வ்ருத்திரூபஜ்ஞாநபரத்வம் விரித்தமோ, அவ்வாறே வேறு விசேஷங்களை உணர்த்துகிற சப்தங்கள் இருக்குமாகில், அந்த அர்த்தவிசேஷத்தில் பர்யவஸாநம் ந்யாயம் என்று. ஆகையால், ஸூத்ரகாரரால் ஜ்ஞாநத்துக்கு கண்டோக்தமாயுள்ள அஸக்ருதாவ்ருத்திரூபத்தையே உபபாதித்துவிட்டு அவரால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிற வேறு ஸ்ருதிகளால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷாந்தரத்தைச் சொல்லுகிறார் 'த்யாநஞ்சு' என்று. இந்த க்ரந்தத்தினால் அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கு வ்யாவஹிதத்வசங்கையை நிரவரிப்பதற்காக. விஜாதீயமான ப்ரத்யயாந்தரத்தால் அவ்யவஹிதத்வம் கூறப்பட்டது.

இந்த இடத்தில் இடையில் விட்டுப்போகிற ஸ்ம்ருதிஸந்திக்கும், விடாத ஸ்ம்ருதிஸந்திக்கும் ஸாதாரணமாக த்யாநசப்தமிருக்குமேயானால் 'த்யாநஞ்சு' இது முதலியதால் விசேஷாந்தரத்தில் பாயவஸாநம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. த்யாநசப்தம் அவிச்சிந் ஸ்மிருதி ஸந்தாதையே சொல்லுகிறதென்றால், த்யாநசப்தம் வ்யாக்யாரிசுக்கப்பட்டதாகிறது. த்யாநசப்தம் அவிச்சிந்ஸ்மிருதிஸந்ததியையே சொல்லுகிறதென்பதில் ப்ரமாண வசம்கூறுகிறார் 'த்ருவ' என்று. ஸ்ம்ருதிக்கு த்ருவமாவது வேருண ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால் மறைக்கப்படாத ஸந்ததிதான்,—ஸ்ம்ருதிவ்யக்திகளெல்லாம் கூணிகமாக இருப்பதால்.

“அபவர்கோபாயத்வச்ரவணத்” அங்கு மோகூத்திற்கு உபாயமாக இருக்கிற வேதநத்திற்கு அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. இங்கும் அந்த அபவர்கோபாயத்வப்ரத்யயீஜ்ஞையினால் அதற்கே விட்டுப்போகாத தொடர்ச்சியானது விவக்ஷிதநத்து. அந்ததம் என்று ஸ்ம்ருதிக்கு தாசநரூபத்வம் சொல்லப்படுகிறது 'ஸாசு' என்று. விஷயம் ஒன்றாக இருப்பதினால்தாம் ஸாம்யமென்பதில்லை. அபரோகூபாவத்தாலுங்கூட என்று ஆகார சப்தத்தின் கருத்து. ஹ்ருதயஸ்ய—மனதினுடைய. கரந்தய:—ராகாதிகள் அல்லது, 'மஞ்சா: க்ரோசந்தி' (சோளக்காட்டுபந்தலங்கள் கத்துகின்றன) என்பதுபோல, ஹ்ருதயசப்தமானது அகில் இருக்கிற ஜீவனைச் சொல்லுகிறது—அன்றிகே, ஹ்ருதஸ்வதாநத்தை அடைந்திருக்கிறான்—என்கிற வ்யுத்தத்தினால். தஸ்ய கரந்தி: ப்ரகருதிஸம்பந்தம். அல்லது, ஹ்ருதய சப்தத்தால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட சரீரம் கரந்தி. ஸம்சயசப்தம் விபாயத்தையும் காட்டுவதற்காக, தேஹாத்மாபிமானம் முதலியவற்றை ஸ்வரூபமாகக்கொண்டிருக்கிற அவித்யை என்று அர்த்தம்.

கர்மாக்களாவன புண்யபாபரூபங்கள். அவித்யையினால் ஸஞ்சிதமான கர்மங்களால் உண்டான ப்ரக்திருஸம்பந்தநிவ்ருத்திதான் தர்சனஸமானாகரோபாஸினை—என்று அர்த்தம்.

'வெஞ்சஸதி' உபாயதசையில் ஜ்ஞாநத்துக்கு தர்சநரூபத்வமானது ஸ்வஷ்டமான அர்த்தமுள்ள வாக்யாந்தரங்களால் விரித்திருக்கும்மளவில்—என்று பொருள். சப்தமானது

தர்ஷ்டவ்ய சப்தத்திற்கு பலதசையில் அபிப்ராயத்வசங்கையை நிவ்ருத்திப்பதற்காக. தர்சன சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாநஸமாந்பரத்வம் ஸம்பவித்தாலும் “தர்ஷ்டவ்ய : ச்ரோதவ்யோ மத் தவ்யோ நிதித்யாவியதவ்ய: , ஆத்தமநி கல்வரோ த்ருஷ்டே ச்ருதேமதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம்” என்று சர்வஹதிகள் தனித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் தர்ஷ்டவ்ய : என்கிற பதமானது ஸாக்ஷாத்காரரூபத்வபரம். த்ருஷ்டசப்தமும் அதற்கு ஸமானமான பொருளுள்ளது. அதுவும் உபாயதசையில் அபிப்ராயமுள்ளது,—அது பார்க்கப்பட்டவுடன் ஹ்ருதயக்ரந்தியானது பிளக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ‘எதனால் நான் மோக்ஷத்தைப்பெற்றவனாக ஆவேன், பொருளால் மோக்ஷத்தை அடைய ஆசைப்படுவதில் பயனில்லை. இவ்வளவேதான் அர்த்தம்’ என்கிற மோக்ஷமுள்ள முன்பின் வாக்யங்களில் பலத்தை நிர்தேசித்திருப்பதாலும், வேறு பிரகாரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸாக்ஷாத்காரத்வமானது இங்கேயும் சொல்லுவதற்கு அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற விதியைவிட அபேக்ஷிக்கப்பட்டிராததை விதிப்பது துர்பலமாதலாலும்.

த்ருவாநுஸம்ருதிக்கே தர்சனரூபத்வவிதியானது யுத்தமன்று. வெவ்வேறு பிரகாரணங்களில் கூறப்பட்டுள்ள த்ருவாநுஸம்ருதி, தர்சனம்—இரண்டுக்கும் தஹராசான்மில்லாதவித்யைகளைப்போல அந்யோந்யாநபேக்ஷாபாயத்வமன்றோ அறியப்படுகிறது—என்றால், இவ்வண்ணமல்ல,—‘தர்ஷ்டவ்யோ நிதித்யாவியதவ்ய’ என்று ஒரே வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். அங்கும் இரண்டு வித்யைகளின் விதானம் சங்கிக்கவேண்டாம் ரூபபேதமில்லாமையால். அதனால்தான் ஏகவாக்யத்வம் ஸம்பவிக்கும்பொழுது வாக்யபேதத்தை ஆசிரயிப்பது கூடாததாலும், வித்யாந்தரங்களைப்போல் அவ்விரண்டுக்கும் விகல்பராஸங்கம் வருதலாலும். நிரபேக்ஷாபாயத்வவாதிக்கு அவ்விரண்டுக்கும் விகல்பம் இஷ்டம்—என்றால் அல்ல. வேறு கதி இருக்கும்பொழுது எட்டு விததோஷத்துஷ்டமான அது ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தகுதியுள்ளதாகாது.

வீரஹியவசாத்ரங்களில் அந்த விகல்பத்துக்கு எட்டுதோஷங்களால் துஷ்டத்வம் காண்பிக்கப்படுகிறதன்றோ, கவீஹியை அநுஷ்டிக்கும் தருணத்தில் யவசாத்ரத்துக்குப் ப்ராமாண்யத்யாகம், (உ) இல்லாத அப்ராமாண்யத்தை ஏற்படுத்தல், (ஈ) யவாநுஷ்டாநத்தில் அதற்கு இழுக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தால் ஸவீகரித்தல், (ச) ஸவீகரிக்கப்பட்ட அப்ராமாண்யத்தை த்யாகம்செய்தல், என்று யவசாத்ரத்தில் நான்கு தோஷங்கள். (க) யவாநுஷ்டான வேளையிலேயே முதன்மையான ப்ரயோகத்தில் ஸவீகரிக்கப்பட்ட வீரஹிசாஸத்ரப்ராமாண்யத்யாகம், (உ) அதற்கு அப்ராமாண்யகல்பம், (ஈ) மூன்றாவது ப்ரயோகத்தில் வீரஹிகள் உபாதாநம் செய்யப்படும் ஸமயத்தில் இரண்டாவது ப்ரயோகத்தில் ஸவீகரிக்கப்பட்ட வீரஹிசாஸத்ரப்ராமாண்யத்யாகம். (ச) இழுக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வது என்று வீரஹிசாஸத்ரத்தில் நான்குதோஷங்கள். இங்கும் ஸம்பவத்துக்குத் தக்கபடி தோஷப்ராப்தி அன்றிக்கே, ப்ரதிபத்திவ்யாயம், அநுஷ்டாநவ்யாயதம், பூர்வவ்யாயம், பலவ்யாயம்—என ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு தோஷங்கள் வருவதால் எட்டுதோஷங்களால் துஷ்டத்வம் விரித்திக்கிறது. ஆகையால், வேறு கதி இருக்கும்பொழுது விகல்பம் கூடாததாலால் த்ருவாநுஸம்ருதி, தர்சனம்—இவ்விரண்டுக்கும் தனித்து உபாயத்வம் கிடையாது. ஸச்சயமும் இல்லை. சசப்தம் கேட்கப்படாததால் தர்சபூர்ணமாஸங்களுக்குப்போல, த்வத்வநிர்ந்தேசமில்லாமையாலும். பரமாத்மா அதிதந்திரியமாதலால் ஸாக்ஷாத்காரம் கண்ணால் சப்தசர்வணம்போல யோகத்தைத்தொடங்கினவனைத் குறித்து அந்த ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரவிதானம் அசக்யமாக இருப்பதாலும், சப்தவிஷயங்க

ளான ஸ்மரணம், சாக்ஷுஷஜ்ஞாநம்—இவ்விரண்டுக்கும்போல, ஸமுச்சயமானது அநுப பந்தம்.

பரமாத்மா யோகத்தினால் பரிசுத்தமான மனத்தினால் க்ரஹிக்கதக்கவனாக இருப்ப தால் அந்த பரமாத்மாவைக்காண்பது கண்ணால் சப்தத்தை க்ரஹிப்பதுபோலுமென்று சொல்லக்கூடாதாதலால் தாசநோபாயமாக இருக்கிற வுப்பாரத்திற்கு விதேயத்வம் உப பந்தாவதால் ஸமுச்சயம் ஸம்பவிக்கிறதென்றால்,—உண்மையே; அவனுடைய தர்சநத் திற்கு உபாயம் எது? ‘ததஸ்து தம் பச்சதேநிஷ்களம் த்யாயமாந:’ (அந்த பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாக்கரிக்கிறான்.) என்கிற ச்ருதியிருப்பதினால் த்யாநமே என்றால், அப்பொழுது த்ரஷ்டவ்ய’ நிதித்யாவதேவ்ய: என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கும் புநருக்கி ஏற்படும், இரண்டுக்கும் தாசநோபாயத்யாநவிதிபரத்வம் ஸாநாதலால் த்ரஷ்டவ்ய:’ என்று தர்ச நோபாயம் விதிக்கப்பட்டவுன் எது உபாயமென்று அபேக்ஷிக்குங்கால் நிதித்யாஸநம் விதிக்கப் படுகிறது.

த்ரஷ்டவ்ய:’ என்கிற பதமில்லாவிடில் நிதித்யாஸநத்திற்கு தர்சநோபாயத்வமறியப் படமாட்டாததால் அதைத்தேரிவிப்பதற்காக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் புநருக்கி இல்லை—என்று சொல்வாயேயாகில், அது சரியல்ல. த்ரஷ்டவ்யபதத்தைக்கேட்டும் தர்சநத் திற்கு த்யாநஸாத்யத்வம் தோன்றாதாதலால், ‘தர்சநத்தில் விருப்பமுள்ளவனான்’ என்று இல்லையே, அவ்வாறு இருந்தாலன்றே ஸ்வர்கயாகங்களைப்போல் ஸாத்யஸாதநபாவம் அறியப்பட்டதாகும். த்யாநத்தைக்குறித்து ச்ரவணமநங்களுக்குப்போல, தர்சாத்தைக் குறித்து த்யாநத்திற்கு த்ருஷ்டமான உபகாரம் ஒன்றுமில்லை,—ஆகையால் வேறுப்ரமா ணத்தினால் அவ்விரண்டிருக்கும் ஸாத்ய ஸாதநபாவஜ்ஞாநமேற்படுவதால் வையர்த்தம், மேலும், தாசநம் த்யாநஸாத்யமானால், த்யாநம், தர்சநம்—இரண்டுக்கும் ஸமுச்சயமும் ஸம்வியாது: தர்சநத்தைக்குறித்து ஸமுச்சயத்தை சொல்லுவாயாகில், தர்சநத்திற்கு தர்சநம் ஸாதநமென்று ஆத்மாச்ரய தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும், மேலாக்ஷத்தைக்குறித்து ஸமு ச்யத்திற்கு சம்பவமில்லை, தன்னால் ஸாதிக்கப்பட்ட தர்சநத்தினால் விவககப்பட்டிருக்கிற த்யாநத்திற்கு மேலாக்ஷத்தைக்குறித்து தர்சநத்தோடுகூட நெருங்கின ஓர் வித உபகாரமு மில்லாமையால், யாகத்தின் நிஷ்பத்தியை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்ட ப்ரோக்ஷணம், அவகாதம்—முதலியவைகளுக்கு அபூர்வத்தை உண்டுபண்ணுவதில் யாகத்தோடுகூட ஸமுச்சயமில்லையன்றே. ஸாக்ஷாக்காரத்தைக்குறித்து த்யாநத்துக்கு இடைவெளியின்றி நெருங்கின உபகாரம் விதிப்பதென்பொருட்டு, தர்சநஸமாகாரம் என ஜ்ஞாநாத்ரம்நவி தேயமென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அது யுத்தமல்ல,—ஸ்வர்கத்தைக்குறித்து ஜ்யோதி ஷ்டோமம்போல, நிதித்யாஸநத்திற்கு ஸாத்யத்தைக்குறித்து நிரபேக்ஷாபாயத்வப்ரதீதி யின், ஸ்வாரச்யத்திற்கு பந்தம் ப்ரஸங்கிப்பதால், “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்காமோ யஜேத்” என்கிற வாக்யத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஜ்யோதிஷ்டோமத்திற்கு ஸ்வர்க ஸாதநத்வமானது வேறு கர்மாவை அபேக்ஷிக்கிறதாக அறியப்படுகிறதில்லையன்றே— இந்த இடத்தில் சப்தமும்மில்லை, த்வந்த்வஸமாஸமுமில்லை. ஆகையால், தர்சநஸமா ஶாக்ஷாத்ரூப விசேஷணத்திற்கு எது விசேஷ்பமென்று ஆகாங்க்ஷித்தால், வேறு விசேஷ்ய மும் காணப்படவில்லை, நிதித்யாஸநமோ பக்கத்திலிருக்கிறது. ஆகையால், அதே தாசநஸ மாநாகாரமாக விதிக்க விருப்பப்பட்டதென்று ஒப்புக்கொள்வது யுத்தமானது. அவ்வாறு ஒப் புக்கொண்டால் வாக்யபேதமும் உண்டாகாது. நிதித்யாஸநத்திற்கு நிரபேக்ஷாபாயதா ப்ரதீதிஸ்வாரச்யமும் பாதிக்கப்படமாட்டாது.

விசிஷ்டவிதியை ஆச்ரயிக்கும்படிக்கூத்தில் உபதேசத்தினாலேயே அறியத்தக்க அர்த்தத் தின் ச்ராவணம், சபாச்ரயமநம், தர்சனம்—இவைகளோடுகூடின நிதித்யாஸநவிதி ஏன் இருக் கக்கூடாதென்றால் இவ்வண்ணமல்ல,—நான்கு அம்சங்களில் தாத்பர்யம் கல்பிப்பதைவிட இரண்டுக்கு அந்த தாத்பர்யத்தைக்கல்பிப்பதில் லாகவாபி ரூபத்தால், இன்னமும் லகு வானபக்யம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க குருவான பக்யத்தை ஆச்ரயிப்பது பொருந்தாததா லும். இந்த வாக்யத்தில் விதாநயில்லாமையால், உபதேசத்தால் வரத்தக்க அர்த்தஜ்ஞா நம், ஆலம்பநஸம்ஸேவநம்—இவ்விதாநயுக்கும் அவரித்தியானது ஸந்தேகிக்கத்தக்கதல்ல, ‘தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண: பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யேந திஷ்டாநேவத் பால்யஞ்ச பாண் டித்யஞ்ச நிர்வித்யாத முநி:’ (ஆதலால் ப்ராஹ்மணன் பாண்டித்யத்தைப்பெற்று பால பாவத்தோடு இருக்க விரும்பவேண்டும். பால்யத்தையும் பாண்டித்யத்தையும் பெற்று பிறகு முனியாக ஆகிறான்.) என்று தன்னுடைய வித்திக்கு வேறொன்றை அபேக்யி யாத வாக்யாந்தரத்தால் வித்தித்திருப்பதால் அதல்லவோ நிருபிக்கப்படப் போகிறது. ஆகையால், தர்சனஸ மாநாகாரத்வ விசிஷ்ட நிதித்யாஸநம் விதிக்கப்படுகிறது. இப்படி இருந்தபோதிலும் எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் தர்சனஸமாநாகாரரூபத்வவித்தி வராது,— த்ரஷ்டவ்யோ நித்யாவிதவ்ய: என்கிற வாக்யமானது மைத்ரேயீப்ராஹ்மணத்தி லிருப்பதால். ஆகையால், அங்கு ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க உபாஸநாவிசேஷத்துக்கே அப்படிப் பட்ட ஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதாக ஆகும் என்றால்; இவ்வண்ணமல்ல,—“ஆத்மநி கல்வரே த்ரஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம்” என்கிற அவ்விடத்தி லிருக்கிற வாக்யத்தினாலே ஜகத்காரணவிஷயமான எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் தர்சனஸமா னாகாரநிதித்யாஸநரூபத்வமறியப்படுவதால். இந்த வாக்யம் வித்யாவிசேஷவிதாயகமல்ல; காரணஜ்ஞாநத்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற ப்ரதிஜ்ஞாநப்ராதான யத்தால். காரணமேயன்றே எல்லா வித்யைகளாலும் உபாவிக்கத்தக்கது; ‘எது த்யாநம் செய்யத்தக்கது’ என்று தொடங்கி ‘காரணந்து த்யேய’ என்று காரணத்துக்கே த்யே யத்வத்தை விதித்திருப்பதால். காரணவிஷயமான உபாஸநமானது இந்த இடத்தில் தர்சனஸமாநாகாரநிதித்யாஸநரூபமாக அறியப்படுகிறது. இந்த வாக்யத்தில் விஜ்ஞாத சப்தம் நிதித்யாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது,— ‘த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாவிதவ்ய: த்ருஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே’ என்கிற ஸ்தாநப்ராணத்தினால். அதனால் இந்த வாக்யமானது ஸர்வவித்யாஸநாரண காரணம்த்ர விஷயமாக இருப்பதால் ஜகத்காரணோபாஸநமாகில் அது தர்சனஸமாநாகார நிதித்யாஸந ரூபமென்று அறியப்படுகிறது.

மேலும், பற்பல வித்யைகளுக்கு விகல்பம் சொல்லப்படப்போவதால், குருபக்ய விஷயமான சாஸ்த்ரத்திற்கு வையர்ந்ய ப்ராஸக்தி வருவதால் குருகுலயத்நங்களுக்கு விகல்பம் தகாததாலும், வஸ்துஸாமர்ந்யம் ப்ரகரணத்தைவிட அதிக பலமுள்ளதாக இருப்பதாலும், த்ருவாநஸம்ருதிரூபத்வமும், தர்சனரூபத்வமும், இனி சொல்லப்போ கிற பக்திரூபத்வமும் எல்லா வித்யைகளுக்கும் ஸாதாரணமன் ஆகாரங்களாக ஆவதற் குத்தகுதியுள்ளவைகள். இந்திரியங்களால் உண்டாகும் அநுபவத்துக்கல்லவோ அப ரோக்யரூபத்வம், அவ்வாறு இருக்க—அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்றால் கூறுகிறார் ‘பவதிக’ என்று பாவனை—வாஸனை. தர்சனரூபாத—தர்சன ஸமாநாகாரம். ‘வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷேச பச்யாமி’ (ஒவ்வொரு மாத்திலும் பார்க்கிறேன்) இது முதலிய இடங்களில் கூட ஸம்ருதிக்கு தர்சனஸமாநாகாரத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து.

அதுவும் அதிவிசததராபாஸுருபத்வம். இது அநுபவத்திற்கு அஸாதாரணமன்று,—
ஸம்நுதிக்கும் அது ஸம்பவிப்பது ப்ராமாணிகமாதலால். தர்சனஸமாநாகாரத்வம் யுத்த
மல்ல, தர்சனத்தைச்சொல்லுகிற சப்தத்தினால் அந்த தர்சனஸமாநாகாரத்தை உபாஸ்தா
பிப்பது முக்யமில்லாதிருப்பதால் “ந விதௌ பர: சப்தார்த்த:” என்றல்லவோ ந்யாய
மறிந்தவர்கள் சொல்வது—என்று! கேட்கில், அல்ல. அவர்களாலேயே “தர்சபூர்ணமா
ஸாப்யாம் ஸ்வர்க்காமோ யஜேத” (ஸ்வாகத்தை விருமபுகிறவன் தர்சபூர்ணமாஸங்க
ளால் தேவதையை ஆராதிக்கக்கடவன்) என்கிற இடத்தில் தர்சபூர்ணமாஸப்தங்க
ளுக்கு லக்ஷணையினாலும், ச்யேநாதி வாக்யத்தில் ச்யேநாதி சப்தங்களுக்கு கௌணீவ்ருத்தி
யினால் கர்மநாமதேயத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும், “அர்யமந்தர்வேதி மிருயா
தர்யம் பஹிர்வேதி”

(பாதி அந்தர்வேதியிலும் பாதி பஹிர்வேதியிலும் சேரக்கடவான்) என்கிற
இடத்திலும் மதயதேசலக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். விசததாரத்வம் பல
ருபமாதலால், அபுருஷதந்த்ரர்த்திற்கு எவ்வாறு விதானமென்று வினவுவது ஸரியல்ல,
† ஆஜ்யாவேக்ஷணத்தைப்போல, விதானத்துக்கும் உபபத்தி வருவதால். அங்கு ஆஜ்யஸா
க்ஷாத்காரத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற வ்யாபாரவிஷயமான விதி என்றாலோ, அது
ஸரியல்ல. இங்கேயும் அதிவிசததரபாவத்துடன் கூடின ஸம்நுதிஸந்ததிவிஷயமான
மனோவ்யாபாரவிதி என்று உபபந்தமாகிறது.

லாஷ்டு:—

வாக்ஷுகாரெடுனெததூபூவணிகதா—“வெடிமஹாவஸ
நம் ஸூாசு தவிஷயெஸுவணாசு”ஐதி| ஸவடூஸாவிவநிஷுதூ
ரெகக்ஷஸாநதயா விஹிகதா வெடிமஹாவஸநதிகுதூ| ‘ஸ
கூசு ப்ரதூயம் சுயடூஹுவாடூஸூ கூதகூவாசு ப்ரயாஜாபி
வசு’ ஐதி வதிவடூவக்ஷம் கூசுவா ‘ஸிஹைவிவாஸநஸூாசு’
ஐதி வெடிமஹஸகூடாவூதம் ரெகக்ஷஸாநதிகி நிணீடதா|
‘உவாஸநம் ஸூாசு பூவ்நாமூஸூதி டூடூநாஹிவடூவநாஜ்’
ஐதி தடுவெஸூவ வெடிவெஸூவாஸநாவிவஸூாஸகூடாவூ
தூஸூ பூவாநாமூஸூதிசுவஹவணீடதா | வெஸயம் ஸூாதிடி
ஸடூநாவிவம் ப்ரதிவாபிகா| டூடூநாவிவதா வ ப்ரதூக்ஷதா
வதூ: |

ஊவம் ப்ரதூக்ஷதாவஹாவிவஸூஸாநதூவிதாம் ஸூாதி
விஸிநஷி—“நாயரீதூ பூவவநெந மூஸூா ந டெயயா ந
வஹுநாஸூதெந யடுவெஷ வுணுதெ தெந மூஸூ
டுவெஷகூதூ விவருணுதெ தநவிவூடூ”ஐதி| கூடுமகெவ

† ஆஜ்யாவேக்ஷணம்—நெய்யைப்பார்த்தல்.

மருவணநநநிபிபூலாநாநாஜாதூபூபூமாவாயகூபூசூர
யமெவெவஷ சூதூ வரணுதெ தெநெவ மஹு? மதுதூ
வி யதக வாவ ஹி வரணீயொ லவதி யஸூயம் நிர திரயவி
யஸூ வாவாஸூ வி யதகொ லவதி யஸூயம் வி யதக சூதூநம்
பூரெபூதி தயா வியபெவ ஹவாநு பூயதத மதி ஹவெதெ
வொகூ—

‘தெஷாம் வததயுதாநாம் ஹஜதாம் ஸ்ரீ திவலிவகம்
பூபாதி ஸூலியொமம் தம் யெந ஜாபுவயானி தெ’ மதி,
ஸ்ரீ யொஹி ஜூநிநொ தூபூபூமம் ஸ வ ஜெ வி ய?’ மதிவ||

வாக்யகாரரால் இவை அனைத்தும் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்
கின்றன—‘வேதநமென்பது உபாஸநமே - அந்த வேதநவிஷயத்தில்
உபாஸநசப்தம் விதியில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், என்று.
எல்லா உபநிஷத்துகளிலும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாக விதிக்கப்
பட்டிருக்கிற வேதநம் உபாஸநமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.
‘யஜ்ஞாங்கமான ப்ரயாஜம் முதஸியதுபோல, வேதநத்தை ஒரு
தடவை செய்வதினாலேயே விதாயகசாஸ்த்ரம் சரிதார்த்தமாகிற
படியால்’ என்று பூர்வபக்ஷத்தைச் செய்து, ‘அந்த வேதநத்துக்கு
உபாஸநரூபத்வம் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதனால்’ என்று
அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட வேதநம் மோக்ஷஸாத
நமென்று சிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘உபாஸநமென்பது த்ரு
வாநஸம்ருதி ச்ருதிவாக்யத்தாலும்’ என்று உபாஸநரூபமாக
வும் அஸக்ருதாவ்ருத்தமாகவுயிருக்கிற, அந்த வேதநத்திற்கே
த்ருவாநஸம்ருதித்வம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமுள்ள
இந்த ஸம்ருதியானது தர்சகரூபமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

தர்சகரூபத்வமாவது ப்ரத்யக்ஷஸ்வபாவத்தை அடைந்தி
ருக்கிறதும், மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநபூதையாக இருக்கிறதுமான
ஸம்ருதியை வேதம் விசேஷித்துச்சொல்லுகிறது.

‘இந்த ஆத்மா மநந்தினாலும் பஹுச்ரவணத்தினாலும்
அடையத்தக்கவனல்ல. எவனை அவனை வரிக்கிறானோ அவன
டையத்தகுந்தவன்; அவனுக்கே இந்த ஆத்மா தன்னிருமேனியை
வெளிப்படுத்துகிறான்’ என்று. இதனால் ப்ரீதியில்லாதச்ரவண,

மகந், கீதித்யாஸநங்களுக்கு ஆத்மப்ராப்திவிஷயத்தில் அதுபாயத் வத்தை சொல்லிவிட்டு, இந்த ஆத்மா எவனைத் தானே வரிக்கிறுனே அவனுலேயே அடையத்தக்கவனென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரியதமனையன்றே வரிக்கத்தக்கவனாக ஆகிறான். எவனுக்கு இவன் கிரதிகசயப்ரீதிவிஷமாக இருக்கிறுனே, அவனே இவனுக்கு ப்ரியதமனாக ஆகிறான். ப்ரியதமனான இவன் எப்படி ஆத்மாவை அடைவனே, அவ்வாறு பகவான் தானே முயற்சிக்கிறான் என்று பகவானுலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—

‘இடைவிடாத ஸம்பந்தத்தை விரும்புகிறவர்களும் ப்ரீதிபூர்வகமாய் என்னை பஜிப்பவர்களுமான அவர்கள் என்னை எதனால் அடைவார்களோ அந்த புத்தியோத்தை நான் கொடுக்கிறேன்’ என்றும்.

‘ஜ்ஞாநிக்கு நான் எவ்வளவுமட்டில் ப்ரியன் என்பது சொல்ல முடியாது அவ்வண்ணமே அவனும் எனக்கு ப்ரியன்’ என்று.

சுருதபரகாசிகை:—

பிறகு ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்தவர்களுடைய வசநத்தைக்காட்டுகிறார்—“வாக்யகாரேண” என்று. “ஏததஸர்வம்” ஸூத்ரகாரரால் கண்டோத்தமாயும் அபிப்ராயப்பட்டுள்ளதாயுமென்றுபொருள்.

“ப்ரபஞ்சிதம்” பூர்வபக்ஷவிர்த்தாந்தரூபமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பொருள். ப்ரபஞ்சமும்—“வேதநூபாஸம் ஸ்பாத்” இதுமுதலான நான்கு வாக்கியங்களால்.

வாக்யம் ஒவ்வொன்றையும் வ்யாக்யாஸிக்கிறார். “ஸர்வாஸூபரிஷத்ஸு” சாந்தோக்யத்தில் மாத்ரமல்லவென்று அர்த்தம். மோக்ஷஸாதநமாக விதிக்கப்பட்ட வேதநமென்பதினால் கடாஜ்ஞாநம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. விஹிதமென்பதினால் அநுவதிக்கப்பட்டச் ச்வணம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தி விர்த்தித்தது. இந்த அர்த்தத்தை பூர்வபக்ஷவிர்த்தாந்தரூபத்தால் வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், “ஸக்ருதப்ராத்யயம் குர்யாத், என்கிற வாக்க்யத்திற்கு பூர்வபக்ஷபாத்வசன்கையின் வ்யாவ்ருத்திக்காகவும், ஸக்ருத இதுமுதலியதை வ்யாக்யாஸிக்கிறார். “ஸக்ருத” என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்டிருக்கிற வாக்க்யமே பூர்வபக்ஷபாதம். “வேதநூபாஸம் ஸ்பாத்” என்கிற வாக்க்யம் பூர்வபக்ஷபாதம் அல்ல; பின்பே வேதநத்திற்கு உபாஸாரூபத்வம் விர்த்தாந்தம் செய்யப்பட்டபோவதால் என்று கருத்து. அவ்வண்ணமே விர்த்தாந்திக்கப்பட்டிருப்பதைக்காட்டுகிறார் “விர்த்தந்து” என்று. விர்த்தந்து விர்த்தாந்தமோவென்றால் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே, வேதநமானது உபாஸநம் என்று விர்த்தம் என்று பொருள்.

‘உபாஸநஸ்பாதா’ என்பதை வ்யாக்யாஸிக்கிறார் “வேதநம் அஸக்ருதாவ்ருத்தம்” என்று. இதற்கு ஸூத்ரகாரரால் அபிப்ராயப்பட்டுள்ளதும், வாக்க்யகாரராலே கண்டோத்தமாயுமிருக்கிற அவிச்சிந்நஸம்ருதிஸந்திரூபத்வத்தைக் காட்டுகிறார் ‘உபாஸநம்

ஸ்யாத்' என்று. 'தர்சநத்' லோகத்தில் காணப்படுவதால். 'நிர்வசநாத்'—ச்ருதிவாக்யத்தினால். 'தஸ்யைவ' மோக்ஷஸாத்மக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அர்த்தம். "உபாஸநாரூபஸ்ய" என்பது ஹேதுகர்பம். உபாஸநாரூபத்வாத்—அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிற வேதநமானது உபாஸநாசப்தவாச்யமாக இருப்பதால், என்று அர்த்தம்,—அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநமல்லவோ உபாஸநம்!

இவ்வண்ணமாக அவிச்சிந்நஸம்ருதிஸந்திரூபத்வம் உபாதிக்கப்பட்டது. ஸூத்ரகாரரால் கண்டோத்தமான அஸக்ருத் ஆவ்ருத்திரூபத்வத்தையும், அவரால் அபிப்ராயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற த்ருவாநுஸம்ருதித்வத்தையும் சொல்லுகிற வாக்யகாரருக்கு இதற்குத்—இதற்கு ஸமாநமான ந்யாயத்துடன் கூடி இருப்பதால், விசேஷாந்தரோபஸ்தாபக வாக்யமிருந்தால் வேதம்முதலிய சப்தங்கள் அந்த விசேஷாந்தரங்களில் பர்யவஸாநமுள்ளவைகளாக ஆகுமென்று.

ஆகையால், முன்கூறப்பட்டுள்ள தர்சநஸமாநாகாரத்வமும், வாக்யகாரருக்கு அபிப்ரேதமென்பதை அபிப்ராயங்கொண்டு கூறுகிறார் 'ஸேயம்' என்று. ஸேயம்—அஸக்ருதாவ்ருத்திரூபமாயும், த்ருவாநுஸம்ருதிரூபமாயுமிருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

தர்சநசப்தத்திற்கு அர்த்தகர்சி, தத்வதர்சி—இது முதலிய ப்ரயோகத்தினால் ப்ரோக்ஷாப்ரோக்ஷஸாதாரண்யத்தை ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார்—'தர்சநரூபதாசப்ரத்யக்ஷதாபத்தி:' என்று. ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரத்தைப்பெறுதல் என்று அர்த்தம். 'ஆத்மாவானது காணப்பட்டால், கேட்கப்பட்டால், மநம் செய்யப்பட்டால், அறியப்பட்டால், இவை அனைத்தும் அறியப்பட்டதாக ஆகும். ஹே! ஆத்மா காணத்தக்கது கேட்கத்தக்கது, மநம் செய்யத்தக்கது, நிதித்யாஸநஞ் செய்யத்தக்கது'—என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற ச்ரவணம் முதலிய ப்ரோக்ஷஜ்ஞாநபர்வககளில்கூட தனித்து நிர்தேசிப்பதாலென்று கருத்து.

ஸூத்ரகாரவாக்யகாரர்கள் இருவர்களுக்கும் விசேஷாந்தரோபஸ்தாபக சப்தமிருக்குமேயாகில் அதில் பர்யவஸாநம் செய்வது ஸம்மதமாதலால், வேறு ச்ருதியால் விரித்தமான வேறு விசேஷமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார் 'ஏவம்' என்று. இதனால் ச்ரவணம் முதலியவைகளுக்கு முக்தியுபாயத்வம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதினால், உபாஸநத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வமில்லை என்கிற சங்கையினுடைய நிராஸமும் ஏற்படுகிறது. சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரம் ஸாமான்யவிசேஷந்யாயத்தால் ஸம்ருதிப்ரத்யக்ஷணையை அடைந்திருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

'அபவர்கஸாதந்ரூபதாம்' என்பதனால் ஃப்ரதீகோபாஸநம் விலக்கப்பட்டது. 'நாயமாத்தமா'—ப்ரவசநமானது மநநபலமாக இருப்பதால், ப்ரவசநசப்தத்தினால் மநத்தைத் தெரிவிக்கிறார். மநமானது ஆசார்யனுடைய ப்ரவசநபலமாக இருப்பதாலாவது, 'ப்ரோச்யதே அநே' என்கிற கரணவ்யூத்தபத்தியினாலாவது, ப்ரவசநம் மநம். மேதா—நிதித்யாஸநம்; பரிசேஷத்தால், இந்த வாக்யத்தில் ச்ரவணம் முதலியவைகளுக்கு அதுபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. த்ருவாநுஸம்ருதி விசேஷணத்வத்தினால் ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. ஆகையால், அதை

ஃப்ரதீகோபாஸநம்—நாமாதிகளில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி பண்ணி உபாவிப்பதும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரக்ருதி விசிஷ்டமாகவோ, ப்ரக்ருதி வியூத்தமாகவோ, உபாவிப்பதும் பரமாத்ம சரீராபூத ஸ்வாத்ம சிந்தனமும், இந்த நான்கு உபாஸினைகளுக்கும் ப்ரதீகோபாஸநமென்று பெயர்.

வ்யாக்யாநம் செய்கிறார்—‘அநேந்’ என்று. ‘கேவலச் சரவரணமநந நிதித்யாஸநாநாம்’ என்று அர்த்தம். ‘இனி கூறப்போகிற விசேஷத்தினின்று விடுபட்டவைகளாக’ இனி கூறப்போகிற விசேஷத்தினின்று விடுபட்டவைகளாக இருக்கிற என்று அர்த்தம். ப்ருதிவியில் அக்னியானது சயநம் செய்யத்தக்கதல்ல என்கிற அர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் ஹிரண்யோபாதாநமில்லாத ப்ருதிவியில் எவ்வாறு, சயநம் நிஷேதிக்கப்பட்டு, ப்ருதிவிமாத்ரத்தில் நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லையோ அவ்வாறே என்று கருத்து.

விவக்ஷிக்கப்பட்ட விசேஷத்தை வாக்யதாற்ப்யநிரூபணத்தால் காண்பிப்பதாக வாக்யத்திற்கு அர்த்தந்வயத்தைக் காண்பிக்கிறார்—‘யமேவைஷ ஆத்மா வ்ருணுதே தேநைவ லப்ய: இத்யுத்தம்’ என்று.

வரிக்கத்தக்கவனாக அடையத்தக்கவனாக இருக்கட்டும், அதனால் எவ்வாறு த்ருவாநுஸ் மருதிக்கு விசேஷம் என்று சங்கைவர, அதைக் காண்பிப்பதற்கு லோகவரித்தான ப்ராதீதி யைக்கூறுகிறார். (‘ப்ரியதமவவஹி’) என்று ப்ரீதிவிஷயமாக இருக்கிற எல்லோருக்கும் பகவானால் வரிகத்தக்க தன்மை கிடையாது. பின்னையோவென்றால், தானாக தன்னருகில் வந்தவனுக்கு ஸ்வீகரித்தல் மாத்ரம தான். ஆதலால், அதை விலக்குவதற்காக ‘ப்ரியதம:’ என்று உரைக்கப்பட்டது. அதனென்னவென்றால், கூறுகிறார்—‘யஸ்ய’ என்று. எந்த உபாஸகனுக்கு இந்த பரமாத்மா நிரதிசயப்ரீதி விஷயமாகிருந்தோ அவனே இந்த பரமாத்மாவுக்கு நிரதிசயப்ரீதி விஷயமாக ஆகிறான்.

சேதநத்வமும், பகவானால் வரிகத்தக்க தன்மையும், பகவானிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதியுள்ளவனாகே. அன்றிகே, ஸ்வத: ப்ரியத்வமும், வரணியத்வமும், தன்னிடத்தில் ப்ராதீதியுள்ளவனாகே. புண்யகேஷத்ரம முதலியவைகளில் பகவான் உகந்திருப்பது தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ள புருஷர்களை வரிப்பதற்காக. அவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு பதாம், புஷ்பம், பலம் முதலியவைகளில் ப்ரீதியுண்டாகிறது. ‘ஸ ஏவ’ என்கிற ஏவகாரத்தால் ப்ரீதியில்லாத கேவலச் சரவணம் முதலியவைகளை உடையவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது.

பகவானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனுக்கே பகவத் ப்ரீதிவிஷயத்வமென்பது எவ்வாறு அறியப்படுகிறது என்கிற அபேகையில், இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக ஸம்ருதி வசநத்தை அர்த்தோபாயாஸ பூவகமாகக் காண்பித்துக்கொண்டு வரணப்ரகாரத்தையும் விவரிக்கிறார்—‘யத:’ என்று. அயம—பகவானிடம் நிச்சயப்ரீதியுள்ளவன். ப்ரியதம:—நிரதிசயமான பகவத் ப்ரீதிக்கு விஷயமாக ஆகிறான் என்று அர்த்தம். ‘ததாமி புத்தியோகந்தம்’ என்கிற இந்த வசநத்திற்கு அர்த்தவிவகையினால் பகவான் தானே ப்ராயத்னம் செய்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் வரணப்ரகாரம் காண்பிக்கப்பட்டது.

‘பகவதவோத்தம்’ என்கிற ஏவகாரத்தினால் பகவானுடைய ஆப்த்யதிசயம் ஸூசி க்கப்பட்டது.

† ‘ஸதத்யுத்தாநாம்’ எப்பொழுதும் என் ஸம்பந்தத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு ‡ ‘ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச’ என்ற ஸூத்ரத்தினால் கந்த்ருவாசகமான க்தப்ராய்யம் வந்திருக்

† ‘தேவாம் ஸதத்யுத்தாநாம்’ என்கிற இடத்திலிருக்கும் க்தப்ராய்யத்திற்கு ஆசம்ஸை மாத்ரம் அர்த்தம். காலவிசேஷம் அர்த்தமல்ல. ‘ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச’ என்று ஸூத்ரம். ஆசம்ஸாநுப அர்த்தத்தில் யஜதாதுவின்மீது பூதகாலிகப்ராய்யம் வருகிறது.

‡ ஆசம்ஸை - போராவல்.

கிறது. ப்ரீதியூர்வகமாகக் கொடுக்கிறேனென்று அவ்வயம். இதனால் பாஸ்பரவிஷயமான ப்ரீதியானது உபாஸ்யன், உபாஸகன் இருவர்களுக்கும் காண்பிக்கப்பட்டது. 'ஸததயுத்' சப்தார்த்தத்தைத் தெளிவுறும்படி சொல்லுகிறார் 'ப்ரியோஹி' என்று. அத்தார்த்தம் அபிதேயத்தை மிஞ்சிக்கிடக்கிறது.

அதாவது, ப்ரியத்வமானது வாசகங்களுக்கு அகோசரம் என்று அர்த்தம். த்ருவாறு ஸ்ம்ருதியை விசேஷிக்கிறாரென்றல்லவோ முந்தி உரைக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் எவன் பகவானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனாக ஆகிறானோ அந்த உபாஸகனிடத்தில் பகவானுக்கு ப்ரீதித்வம் கூறப்படுகிறது.

லாஷ்யம்:—

சுதஸூக்ஷ்மாநாராதிவா ஸ்ரூதிஃ ஸ்ரூதாணாத்யயுலிய
கெவந ஸ்யபிஷ்யுத்யயுலியா பஸ்ய ஸ வளவ வரெணாதூதா
வரணீயொ ஸவதீதி தெநெவ மஸ்தெ வர சூதேதூதூகம்
ஸவதி | ஸவவாரதிவா பூவாநுஸ்ரூதிரெவ ஸதீஸஸெநாஸி
யீயதெ; உவாஸநவயபூயதூகிஸஸஸூ | சுத வளவ பூயதி
ஸ்ரூதிவி ரெவஸிஸீயதெ—'தரெவ விபிசுவாதிஜுதூநெதி,
(ஸ்ரீ. ந. அ.) 'தரெவம் விவாநஜுத ஸஸஸவதி, நாநு:
வ்யா சுயநாய விபிதெ' (நூ. வதி. க. சு.)

“நாஸம் வெநெஷெநு தவஸா ந ஓநெந நஸெஜூயா |
ஸகூ வளவம் விபொ ஓஷ்டும் ஓஷ்டுவாநஸிஸாம் யயா |
ஸகூரகூவநூயா ஸகூ சுஸரெவம் விபொஜூத |
ஜூதாம் ஓஷ்டுணு தகெவ பூவெஷ்டுணு வரணவ |
வாருஷஸு வரூவாடி | ஸகூர மஸ்தூவநூயா” உதி

ஸவவாரதிவாய பூவாநுஸ்ரூதெஸூயநாநியஜூகீநி கஜூ
ணீதி 'யஜூகிஸூதெரஸுவஸி' (ஸ்ரீ. ஸதி. ந. ச. ச சு) உதூ
வியாஸூதெ ||

ஆகையால், ஸ்மரிக்கப்படுகிற வஸ்து அதிப்ரியமானதால்
ஸூக்ஷ்மாநாராஸம்ஸ்ருதி தானும் எவனுக்கு இருக்கிறதோ,
அவனே பாமாத்மாவினால் வரிக்கத்தக்கவனாக ஆகிறானென்றும்
அவனாலேயே பாமாத்மா அடையப்படுகிறான் என்றும் சொல்லப்
பட்டதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட த்ருவாறுஸ்ம்ருதியே பக்தி
சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது,—பக்தி சப்தம் உபாஸகபர்வாய
மாக இருப்பதால். அதனாலேயே ச்ருதிகளாலும், ஸ்ம்ருதிகளா
லும், இவ்வண்ணம் கூறப்படுகிறது. “அவனையே அறிந்து ஸம்

ஸாரத்தைக்கடக்கிறான். அந்த பரபுருஷனை இவ்வண்ணம் அறிந்தவன், இவ்வுலகத்திலே முத்தனுக்கு துல்யனாக ஆகிறான். அந்த பரமாத்மாவை அடைவதற்கு வேறு வழியில்லை.”

“என்னை இப்பொழுது எவ்வாறு கண்டாயோ இப்படி உன்னை நான் வேதங்களாலும், தபஸினாலும், நாதத்தினாலும், யாகத்தினாலும் காணமுடியாதவன். அர்ஜுனா! சத்துருக்களை தபிக்கச் செய்பவனே! இப்படிப்பட்ட என்னை உள்ளபடி அறிவதும், பார்ப்பதும், அடைவதும் அநந்யமான பக்தியினால்மாத்ரம் கூடும்.

“ஹே, குத்திபுத்ரா. அந்த பரபுருஷன் அநந்யமான பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்” என்று, இப்படிப்பட்ட த்ருவாநுஸம்ருதிக்கு யஜ்ஞம்முதலிய கர்மங்கள் ஸாதகங்கள் என்று ‘யஜ்ஞாதிச்ருதோர்சவவத்’ என்று ஸாந்ரகாரர் சொல்லப்போகிறார்.

ச்ருதபாகாசிகை:—

அவ்வாறு இருக்க, எவ்வனம் த்ருவாநுஸம்ருதிக்கு விசேஷமெனில் கூறுகிறார். ‘அத:’ சொல்லப்பட்ட அர்த்தமானது, உலக நடையினாலும் ஸம்ருதியினாலும் வித்தமாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம்.

அன்றிகே, த்ருவாநுஸம்ருதி வசந்தாலும், வரணீயத்வ வசந்தாலும், வரணீயமான சேதநுக்கு பகவானிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதிமத்வ வசந்தாலும்—என்று பொருள்.

‘ஸாக்ஷாத்நாநுபமான ஸ்மருதி’ என்பதினால் முன் கூறப்பட்ட ஆகாரத்துடன் கூடின் அதற்கே வேறு விசேஷம் இவ்வாறு காட்டப்பட்டது.

‘ஸ்மர்யமானுத்யாத்த ப்ரியத்வேந ஸ்வயம்ப்யத்யர்த்தப்ரிய, ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஆகாரமில்லாமையால் அர்த்தத்தினாலேயேயன்றே, விசேஷமென்று கருத்து, தானும் அத்யர்த்தப்ரியை என்கிற இந்த நிராதேசமானது அநுபவிக்கப்படுகிறதை அநுபவமென்பதுபோல, ஒளபசாரிகம் அத்யர்த்தப்ரதிருபை என்று அர்த்தம்.

அன்றிகே, அத்யர்த்தப்ரியா—மிக்க அநுகூலருபை—ஸ்மரிகப்படுகிற பகவத்ரூபமான விஷயத்திற்கு நிருபாதிகமாயும், நிரவதிகமாயுமுள்ள ஆநுகூல்யமிருப்பதால் அது விஷயமான அநுஸ்ம்ருதியும் நிரதிசயாநுகூலமாகவல்லவோ ஆகிறது.

அன்றிகே, த்ருவாநுஸம்ருதியானது தான் அத்யந்தம் அநுகூலமாக இருப்பதினால் † அபுத்தாவஸ்தையிலங்குட ப்ரீதிருபஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரதிஸந்தானம் பண்ணப்படுகிற தென்பதினால் ப்ரியையாக இருக்கிறது.

அதனாலேயன்றே—“யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிந்” (அவிவேகிகளுக்கு விஷயங்களில் அழிவற்றதான எந்த ப்ரீதியுண்டோ) இது முதலியதால், அது வேண்டப்படுகிறது. ப்ரீதிருப த்ருவாநுஸம்ருதிககு மோக்ஷாபாயத்வம் சொல்லப்பட்ட

† அபுத்தாவஸ்தை—யோகத்திலிருந்து ஒழிந்து இருக்கிற நிலைமை.

டது. வேறு இடத்தில் பக்திக்கு உபாயத்வம் காணப்படுகிறது. அவ்வாறு இருக்க, ஏங்ஙனம் இவ்விரண்டிக்கும் ஐகாரத்யம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—‘ஏவம்ரூப’ என்று.

அன்றிகே, ‘சேமுவஃ பக்திருபா’ என்று பக்திருபமான ஜ்ஞாநத்துக்கு முன்பு உபாயத்வம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது, எவ்வாறு, ப்ரீதிருபத்ருவாநஸம்ருதிக்கு உபாயத்வம் ப்ரகிபாதிக்கப்படுகிறது என்றால் கூறுகிறார் ‘ஏவம் ரூப’ என்று. ஏவம் ரூபா—ஸாக்ஷாத் ப்ரீதிருபத்வபாயந்தமான த்ருவாநஸம்ருதியே பக்தி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து.

ஏதனாலெனில் சொல்லுகிறார்—‘உபாஸந ஸ் பர்யாயத்வாத்’—என்று. உபாஸநம் முதலிய சப்தங்களுக்கும், பக்திசப்தத்திற்கும் ஏகார்த்தவ்ருத்தித்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய கட்கும்பசப்தங்களைப்போல் பர்யாயத்வமில்லை. ஏகார்த்தவ்ருத்தித்வமும்—‘ஸேவா பக்திருபாஸ்தி’ என்று நிகண்டு செய்திருப்பவர்களுடைய வசநத்தினால் அறியப்படுகிறது. ‘ஸ்நேஹபூர்வமவநுத்பாநம் பக்திரித்யபித்யதே பஜ இத்யேஷ ஸாதூர்வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தித: தஸ்மாத் ஸேவாயுகதை: ப்ரோக்தா பக்திசப்தேந பூயவஃ’ ஸ்நேஹமடியாக வந்த தொடர்ச்சியான த்யாநம் பக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. பஜ என்கிற தாதுவானது ஸேவா என்கிற அர்த்தத்திற்கு வாசகமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அறிஞர்களால் நிரந்தரஸேவையானது பக்திசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது முதலியவைகளும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. என்றாலும், ஸாக்ஷாத் காராரூபத்வம் பக்திருபத்வம் முதலியவற்றில் நோக்குள் வாக்யங்கள் வித்யாவிசேஷவிஷயமான ப்ரகரணங்களில் பரிக்ரஹமிருந்தபோதிலும், லகுவாயும், குருவாயுமுள்ள யந்தங்களுக்கு விகல்பம் உபபந்நமாகாததால் எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் அவைகள் ஸாதாரணமாயிருத்தல் ப்ராப்தமாகிறது.

அப்படி இருந்தபோதிலும், ப்ரபதநத்தில் மாத்ரம் குருலகுயந்தங்களுக்கு விகல்பாநுப பக்திருபந்யாயம் வசநபலத்தால் நிரவிக்ஷப்பட்டது. வசநவிரோதமுள்ள இடத்தில் ந்யாயம் ப்ரவ்ருத்தியாதன்றே. வசநவிரோதமில்லாமையால் உபாஸநங்களில் அதற்கு ப்ரவ்ருத்தி இருக்கிறது.

வேதாந்தங்களில் உபாஸநாபரவாக்யங்களுக்கு ஐகார்த்த்யம் வித்திப்பதற்காக, பக்தி தசாபந்நமான உபாஸநத்திற்கே மோகேஷாபாய வேதநத்வம் கூறப்பட்டது.

ஸ்ம்ருதி வசநபரதர்சனமும் ச்ருத்யர்த்தவைசத்யத்திற்காக செய்யப்பட்டது. இப்பொழுதோவென்றால், ச்ருதிஸ்ம்ருதி இரண்டிக்கும், அர்த்தைக்யமிருப்பதால், முக்திக்கு உபாயமாக இருக்கிற வேதநத்திற்கு பக்திருபோபாஸநத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது ‘அத ஏவ’ என்பதால். அத ஏவ—அபவர்கோபாயவேதநமானது பக்திருபோபாஸநமாக இருப்பதனாலேயே என்று அர்த்தம்.

‘தமேவ விதித்வா’ என்கிற வாக்யம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தின் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ‘தஸ்மாத் ஸர்வகத: சிவ:’ என்று சிவசப்தம் எடுக்கப்பட்டிருப்பதினால், சிவன் பரமாத்மாவோ என்கிற ப்ரமமானது ஒரு மந்த புத்தியுள்ளவனுக்கு உண்டாகலாமென்று அதை நிவர்த்திப்பதன் பொருட்டு. “வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாத்மம், மஹாப் ப்ரபுர்வை புருஷ: ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:” (நான் இந்த மஹாபுருஷனை அறிகிறேன். இந்த மஹாபுருஷன் ப்ரபுவாக இருப்பவன், ஸத்வகுணத்துக்கு ப்ரவர்த்தகன்) என்று

ஸ் பர்யாயங்கள்—ஏகார்த்தங்களான பதங்கள்.

உபகரமோபஸம்ஹாரங்களால் அறியப்பட்ட பரமபுருஷபரமே அந்த உபநிஷத்தென்று புருஷஸூக்தத்தோடு ஐகார்த்தயத்தைக்காண்பிப்பதற்காக “தமேவம் வித்வான்” என்ற வாக்யமெடுக்கப்பட்டது. “தமேவாம் வித்வான்” என்கிற வாக்யத்தினால் “நான்: பந்தா:” என்று பரமபுருஷவேதநத்தைத்தவிர்த்து வேறு உபாயத்தின் நிஷேதம் சொல்லப்பட்டது

“நாஹம் வேதை:” இது முதலியவற்றால் அந்த பகதியைத்தவிர்த்த வேறு உபாயத்தின் நிஷேதம் சொல்லப்பட்டது. உபப்ரஹ்மணோபப்ரஹ்மணீய வசநங்கள் இரண்டிக்கும் ஐகார்த்தயமானது, வேதநாதி சப்தங்களுக்கு பக்தி பர்யாதத்வம் சொல்லப்பட்டால் வித்திக்கிறதென்று கருத்து. உபாயாந்தரநிஷேதமானது சப்தத்தால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ஜ்ஞாநம் தர்சனம், ப்ராப்தி - இவைகள் பக்தி ஸாத்யங்க ளென்று கண்டோத்தமாக இருப்பதாலும், ‘நாஹம் வேதை:’ என்கிற வசநம் எடுக்கப்பட்டது.

‘பக்த்யா மாமிஜாநாதி’ (பக்தியினால் என்னை அறிகிறான்) “ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே ததந்தரம்”(என்னை உண்மையாய் அறிந்த பிறகு அடைகிறான்) என்று பக்தியினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாதத்துக்கே * அவ்யவஹிதோபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. பக்திக்கு உபாயத்வம் கிடையாது—என்கிற ஈங்கையும் “நாஹம் வேதை:” என்பதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது;—இந்த இடத்தில் ஜ்ஞாந தர்சனங்களுக்குப் போல, ப்ராப்திக்கும் பக்திஸாத்யத்வம் அறியப்படுவதால், ‘பக்தியினால் ப்ரவேஷ்டிஞ்ச சக்ய:’ என்றல்லவோ அந்வயம். ‘பக்த்யாமாம்’ என்கிற வசநத்திலும் “ததோ மாம் விசதே” என்று தத்சப்தத்தால் பரமாரிசுக்கப்பட்டிருக்கிற பக்திக்கே ப்ராப்த்யுபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. ‘தத:’ என்கிற பதத்தினால் பக்தியை பரமாரிசுக்காமல் போனால் ததந்தரம் என்பதினால் பெளருத்த்யம் ப்ராஸங்கிக்கும். அதினாலும் பக்திருபோபாஸநத்வம் வித்தித்தது.

‘புருஷ:ஸ பர: பார்த்த’ என்கிற இடத்திலும் ‘பகத்யா ஸ்ய:’ என்று பக்திக்கு ப்ராப்திஸாதநத்வம் ஸ்வரஸமாம் அறியப்படுகிறது. இதனால் புருஷசப்தத்தால் தெரிவிக்கப்பட்ட புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்யமான வஸ்து ஐக்யமபோல, அதனால் ப்ரதிபாத்யமான உபாய ஐக்யமும் ந்யாய்யம் என்று காட்டப்பட்டது:

வேதநத்துக்கு பகதிரூபமான உபாஸநத்வவிததி இருக்கட்டும், அதனால் ப்ரகருதமான கர்மபேக்ஷத்வத்திற்கு ப்ரயோஜனமெண்ணன்னில் சொல்லுகிறார்—‘ஏவம்’ என்று. ‘ஏவம்ரூபாய:’ ப்ரத்யக்ஷமாயுள்ள அபரோக்ஷயப்ரீதிரூபத்வவிசேஷண விசிஷ்டையான. வாக்யகாரர், ஸூத்ரகாரர், இருவர்களாலும் அபிப்பிராயப்பட்டும் கண்டோத்தங்களுமான மோக்ஷோபாய ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்கள் காமஸாதனங்கள் என்று கருத்து.

‘த்ருவாநுஸ்மருதேஸ்ஸயநாதி’ எவ்வாறு ‘கத்தியினால் வெட்ட விரும்புகிறான்.’ என்கிற இடத்தில் கத்திக்கு ஹநக்ரீயாஸாதநத்வமே ஒழிய இக்காஸாதநத்வமில்லையோ, அவ்வாறு ‘யஜ்ஞத்தினால் அறியவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள்’ என்கிற இடத்திலும் வித்யாஸாதநத்வமே கூறப்பட்டது. வேதநேச்சாஸாதநத்வம் கூறப்படவில்லை. யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேதநேச்சாஸாதநங்களாக விரியோகமில்லாமையால் என்று கருத்து. அவ்விதமாகவே புருஷர்களுக்கு அவாந்தரமான ஸாத்யத்தின் உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியானது, பரமஸாத்யத்தில் இச்சையல்லாவிடில் உபபந்தமாகாதன்றோ. எவ்வாறு, யாகம் முதலியவைகளுக்கு உபாயமாக இருக்கிற த்ரவ்யாஜ்ஜம் முதலிய

* அவ்யவஹிதம்—இடையில் ஒன்றுமில்லாமல் அடுத்து நெருங்கி எது இருக்கிறதோ அது. வ்யவஹிதம்—விலகி இருக்கிறது; இதற்கு எதிர்த்து அவ்யவஹிதம்.

வற்றில் ப்ரவ்ருத்தியானது யாகாதிகளால் ஸாதிக்கத்தக்க அபூர்வம் முதலியவற்றில் இச்சை இல்லாவிடில் பொருந்தாதோ—அவ்வாதே, இச்சாவிய்யர்த்தமான அநுஷ்டாபமானது இச்சையினால் ஸம்பாதிக்க வேதநேச்சை இல்லாவிடில் உபபந்நமாகாது. ஆகையால், வேதநேச்சை உண்டானால் வேதநத்திற்கு உபாயபூதமாய் இச்சாவிய்யர்த்தமான அநுஷ்டானம் ஏற்கனவே உண்டாய்விட்டால் அதற்காக அநுஷ்டானம் வேண்டியதில்லை என்று அதின் அநுஷ்டானவிதிக்கு வையர்த்தம் வரும். மேலும் தன்னுடைய வித்தியை தன்னுடையவிதி அபேகித்திருது. என்பதினால் * ஆத்மாச்சரய தோஷம் வருகிறது.

அன்றிக்கே, வேதநேச்சையால், இச்சாவிய்யர்த்தமான கர்மாநுஷ்டாபத்தால், வேதநேச்சாவிய்யர்த்தம் என்று அந்யோந்யாச்சரயதோஷம் வரும்.

ஆதலால், கர்மங்களுக்கு விவிதிஷாஸாதந்தவம் யுத்தமல்ல, இச்சாவிய்யர்த்தகர்மாநுஷ்டாபமானது ஆத்மாச்சரயம் முதலிய தோஷங்களால் கவரப்படுமெயாகில் ஒரு ஸமயத்திலும் இச்சை ஸம்பவியாது,—இச்சைக்குக்காரணமான கர்மாநுஷ்டாபமில் லாமையால்—இச்சைக்கு விஷயவைவக்ஷணயஜ்ஞாநமாந்ராதிந்வமென்பது கிடையாது,—வைவக்ஷணயஜ்ஞாநமிருந்தபோதிலுங்கூட ஒருவனுக்கு இச்சை உண்டாகாமலிருப்பது காணப்படுவதால், ஆகையால், ஒருவனுடைய இச்சைத்ததிக்கு கர்மவேதந்தவம் ஆச்சரியக்கத்தக்கது. அதுவும் உனக்கு உபபந்நமாகாது என்றால் இவ்வண்ணமல்ல—போகாந்ருஷ்டத்தினால் தூண்டிவிடப்பட்டிருக்கிற வாஸீனயுடன் கூடின விஷயவைவக்ஷணயஜ்ஞாநத்தினால் இச்சையானது உத்பத்தி உபபந்நமாவதால் அறியாத ஸுக்ருதவசத்தால் தர்மத்தில் வேதநேச்சை வித்திக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது—ஏராளமான பொருள் சிலராலும் ப்ரயாஸத்தாலும் ஸாதிக்கத்தக்கயஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு அஜ்ஞாத ஸுக்ருத்ருபத்தவம் அஸம்பாவியதமாவதால். ‘யஜ்ஞேந—விவிதிஷந்தி’ என்கிற வாக்கத்திற்கன்றோ அர்த்தம் சிந்திக்கப்படுகிறது.

ஆகையால், யஜ்ஞாநுஷ்டாபம் புத்தியூர்வகமே. மோக்ஷோபாயமான வேதநேச்சை இல்லாவிடில் ஏராளமான பொருள்களாலும், முயற்சியினாலும், ஸாதிக்கத்தக்க கர்மங்களுக்கு பலாந்தரபிஸந்தியூர்வகத்தவம் நியதமாதலால் விவிதிஷையெஸாதிக்காது. பலாந்தரபிஸந்தி சூர்யமானயஜ்ஞம் முதலியதோடுவெனில், வேதநேச்சை இல்லாவிடில் உபபந்நமாகாது,—ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசிக்காமல் பக்திமாறுக்கு ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவியாததாலும், சிறந்த ப்ரயோஜனம், அதற்குரிய உபாயத்தில் இச்சை இவைகளில்லாவிடில் அல்பப்ரயோஜனங்களை விடுவது பொருந்தாததாலும். ஆகையால், அவாந்தரஸாத்யேச்சாவிய்யர்த்தமான அநுஷ்டாபமானது, பரமஸாத்யவேதநேச்சை இல்லாவிடில் உபபந்நமாகாததாலால், ஸ்வவிய்யர்த்தமான கர்மாநுஷ்டாபத்திற்கு ஸ்வவிய்யர்த்தியின் அபேகை இருப்பதால் ஆத்மாச்சரயம் முதலிய தோஷம் வரவே வரும். ‘அபிதாஸ்யத’ இங்கு உபாதிக்கப்போகிறோமென்று கருதது.

ஹாஷுட—

யஷுவி விவிதிஷந்தி யஜ்ஞாநயோ லீவிதிஷந்தி தளவிரியுஜ்ஞே, தயாவி தடுவெஸுவ வெஷநஸூ யூநாநாவிவஸூ ஹாஹாநாஷ்யேயாநஸூ ஹாஸாநயாகி ரயஸூ ஹயாணாநாவதூநாநஸூ ஸ்ரஹஸூராவீஸாநாநகவாதுஷு ததயே

னில், உபாஸகோத்யோககாலத்தொடங்கி மரணகாலம் வரையிலுள்ள மத்யகாலத்திலும் உபாஸகம் காணப்பட்டிருக்கிறது.) “அக்ரிஹோத்ராதி து தத்கார்யாஸ்யவ தத்தர்ச்சகாத்” (அக்ரிஹோத்ரம் முதலிய நித்யவையித்திக காமயகர்மங்களும் அந்த வித்யரூபமான கார்யத்தின்பொருட்டே அறுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள், — ஏனெனில், ச்ருதியில் காணப்படுவதால்.) “ஸஹகாரித்வேகச” (வித்யைக்கு ஸஹகாரியாக இருப்பதாலும்) இவை முதலியவைகளில் சொல்லவும் போகிறார். வாக்யகாரரும் த்ருவாறுஸ்மருதிக்கு விவேகம் முதலியவைகளாலேயே நிஷ்பத்தியைக் கூறுகிறார்— “அந்த த்ருவாறுஸ்மருதியின் லாபமானது விவேகவிமோகாப்யாஸகல்யாணாவஸாதாறுத்தர்ஷங்களால் உண்டாகிறது. ப்ரமாணத்தாலும் உபாயத்தினாலும்” என்று, விவேகம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறார்— “ஜாதியினாலும், ஆச்ரயத்தினாலும், நிமித்தத்தாலும் தோஷமுள்ளதாக இராத அன்னத்தினால் தேகசுத்தி விவேகம்” என்று. இந்த விஷயத்தில் நிஷ்க்ருஷ்டவசகம்— “ஆஹாரசுத்தி உண்டாகில் ஸத்வசுத்தி, ஸத்வசுத்தி வித்தித்தால் த்ருவையான ஸ்மருதி” என்று “விமோகமென்பது காமம், க்ரோதம்-முதலியதுர்குணங்களின் இன்மை” என்று, “சார்த்தக, இருந்துகொண்டு உபாஸிக்கக் கடவான்” என்று ப்ரமாணவசகம். “அடிக் கடி ஆரம்பணஸம்சிலகம் அப்யாஸம்” என்பது த்ரமிடபாஷ்யகாரரால் ஸ்மருதிவசகம் ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ஸதா தத்பாவ ஶீ பாவித:” (எப்பொழுதும் அந்த பரமபுருஷபாவணியினால் நிலைபெற்ற மனமுள்ளவனாக) என்று, சக்திக்குத்தக்கபடி பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளை அறுஷ்டிப்பது க்ரியை என்று ப்ரமாணவசகம் “க்ரியாவான இவன் ப்ரஹ்மவித்துகளுக்குள் பெருமைவாய்த்தவன்” — “ப்ரஹ்மணர்கன் அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை யஜ்ஞத்தாலும், தாகத்தாலும், தபஸ்தாலும், அநசகவ்ரத்தினாலும், அறிய விரும்புகிறார்கள்” என்று. “ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தாகம், அஹிம்ஸை, அகமித்யை-இவைகள் கல்யாணங்கள்” என்று. ப்ரமாணவசகம். “ஸத்யேக லப்யஸ்தேஷாமேவைஷ விரஜோ ப்ரஹ்மலோக:” (அவர்களுக்கே ரஜ்ஸ்தமஸ்களால் விடுபட்டிருக்கிற இந்த ப்ரஹ்மலோகமானது, ஸத்யத்தினால் அடையத்தக்கது) இதுமுதலியது. “தேசகால வைகுண்யத்தாலும், சோகநியித்

தமான வஸ்து முதலியவைகளை நினைப்பதினாலும், அவைகளால் உண்டாகிற தைந்யம், மனதின் ப்ரகாசமின்மை, அவஸாதம்” என்று, அதன் விபர்யம் அவஸாதம். ப்ரமாணவசம். “நாயமா த்மா பல ஹீநேக லப்ய:” (இந்த ஆத்மா மனோபலமற்றவனால் அடையத் தக்க வனல்ல) என்று. “அவைகளின் விபர்யம் த்மால் உண்டாகிற ஆஷ்டி, உத்தர்ஷம்.” அதின் விபர்யம், அறுத்தர்ஷம் என்று. அதிஸந்தோஷமும் விரோதி என்று அர்த்தம். நிர்வசநமும் “சார்த்மோதாத்” என்று (பஹிரித் த்ரியங்களையும், மனதையும் அடக்கிவைவனாக) என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

யஜ்ஞாதிகள் விவிதிஷைக்கு ஸாதநங்களென்று சொல்வதில் ஆத்மாச்ரயம் முதலிய தோஷங்களின் இன்மையை ஒப்புக்கொண்டு சொல்லுகிறார் ‘யத்யபி’ என்று. தல்பைவ-இச்சைக்கு விஷயமாக ஆயிருக்கிற. த்யாநவிரூபஸ்ய—என்பதினால் வாக்யாத் தஜ்ஞாத துக் து வ்யுதாஸம் விதித்தது. த்யாநமும் ஒருதினம் அநுஷ்டிககத்தக்கதென்பதை நிர் கரிப்பதற்காக கூறுகிறார்—‘அஹாஹ:’ என்று.

தினந்தோறும் அநுஷ்டாநத்திற்கு பலத்தைக்கூறுகிறார்—‘அப்யாஸ்’ என்றீர். ப்ரதி தினமும் அநுஷ்டாநமிருந்தபோதிலும், மாஸம், ருத், ஸம்வத்ஸரம் முதலிய காலவிசேஷங் களால் அதற்கு அவதியை நிராகரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—‘ஆப்ரயாணத்’ என்று. ப்ராணோத்ஸ்ரமணபர்யந்தம் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தபோதிலும், ஒன்று, இரண்டு மூன்று, தினங்களால் வ்யவதாநத்தை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக தினந்தோறும் அநுஷ்டிககப் படுகிற என்று கூறப்பட்டது. அதிலும் ஸம்ருதிவிச்சேதத்தை வ்யுதவரிப்பதற்காக ‘த்யாந ரூபஸ்ய’ என்று கூறப்பட்டது. ததுத்பத்யே—விவிதிஷையின் உபத்தியின்பொருட்டு. வேதநமானது வ்யதானமின்றி ப்ரக்ருதமாக இருந்தபோலும் அர்த்தவசந்தினால் அதன் சப்தமானது விவிதிஷாபரம். கர்மங்களுக்கு விவிதிஷாஸாதநத்வமன்றோ ஒப்புக்கொண்டு சொல்லப்படுகிறது. மரணபர்யந்தம் ஈடோறும் உபாஸநத்தின் அறுவருத்தியிலும், உயி ருள்ளவரையில் அவைகள் அநுஷ்டிககத்தக்கவைகளென்பதிலும் ப்ரமாணம் எது என்றால் அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்—‘வக்ஷதிச’ என்று. சகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியில். ஸூத்ரத்தைக்காண்பித்தால் அதற்கு விஷயமாக இருக்கிற ச்ருதிவாக்யமும் காட்டப்பட்ட தாக ஆகிறதென்கிற அபிப்ராயத்தால் உபாஸநாநுவ்ருத்திபரமான் ஸூத்ரம் காண்பிக்கப் பட்டது—‘ஆப்ரயாணத்’ என்று. ‘ஸ கல்வேவம் வர்தயந் யாவதாயுஷம்’—என்று. ச்ருதி—யாவத் என்கிற சப்தம் ஸாகல்யார்த்தகமாதலால் அஹாஹரநுஷ்டாநம் வித்திக்கிறது. அவ்வளவு காலம்வரையில் கர்மாபேகையைச் சொல்லுகிறார்—‘அகநிஹோத்ர, என்று. ஆச்ரமதாமங்களுக்கு ஆச்ரமசேஷத்வமிருந்தபோதிலும் வித்யாங்கத்வமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—‘ஸஹகாரித்வேநச’ என்று. இதுமுதலிய ஸூத்ரங்களில் இந்த அர்த் தைச்சொல்லப்போகிறார் என்று அர்த்தம்.

கர்மாவக்குச்சொல்லப்பட்ட வித்யாங்கத்வமானது உபாஸநத்தினுடைய ஸமாந்யங் கத்வத்துடன் விரோதிப்பதால் உபந்நமாகாதென்று சங்கித்து, விரோதத்தைப்பரிஹரிக்க வும், அதற்கு விஷயமான ச்ருதிவாக்யத்தைக்காட்டுவதால் அப்ரமாண்யத்தைமும்” நிரா

ஹரிக்கவும் திருவுள்ளங்கொண்டு கூறுகிறார்—‘வாக்ய’ என்று. ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவர்களாலும் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து.

‘தல்லப்தி’ என்கிற இடத்தில் தத்சப்தம் த்ருவாநுஸ்மருதி சப்தத்தால் வ்யாபிக்கப் பட்டது. விவேகம் முதலியவைகளாலேயே கேவலகர்மாவின்னாவது கேவலஸமாதியினாலாவது இல்லை. என்று அர்த்தம்.

வாக்யகாரருடைய கார்த்தம் எடுக்கப்படுகிறது.—‘தல்லப்தி:’—என்று.

‘உபாஸநம் ஸ்யாத் த்ருவாநுஸ்மருதி:’ என்பதன்றோ ப்ரக்ருதம். ‘அதனால்த்ருவாநுஸ்மருதியின் லாபமென்று பொருள்.

“விவேக விமோகாப்யாஸக்ரியா கல்யாணநவஸாதாநுத்தர்ஷேப்ய:” என்று—

அதுவும் இதரேதரயோகார்த்தத்தில், இவைகளுள் ஏதாவது ஒன்றினால் அதின் லாபம் துவக்கரமாக இருப்பதால் ஸமுச்சயம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க பாஷிகமாயும் பாயத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டு விகல்பம் யுத்தமாகாதன்றோ.—அந்த விகல்பம் எட்டு தோஷங்களால் துவட்டமாக இருப்பதால், ஸமுச்சயத்திற்கும் இங்கு ஸம்பவமிருப்பதால்.

இவ்வண்ணம் விவேகம் முதலியவற்றை விதிக்கிற வாக்யங்களுக்கு ஸமுச்சயத்தில் தாப்யபர்யமென்பதைக்காண்பிப்பதற்காக இதரேதரயோக த்ருவத்தால் வாக்யகாரருடைய நிர்देशம் இதரேதரயோகம் ஸமுச்சயத்தைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தம். அவ்வாறிருக்க இதரேதரயோகத்வத்தால் எவ்வாறு ஸமுச்சயலாபம்—உத்தரம் கூறப்படுகிறது—அந்வாசப்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயத்தைக்காட்டிலும் விகல்பாதிஸம்பந்தியான ஸமுச்சயம் வேறான அர்த்தம்.

ஒரு கார்யத்தில் ஒன்றோடொன்று நிரபேக்ஷங்களான ஸாதகங்களுக்கு அந்வயம் அந்வாசயத்தோடுகூட படிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஸமுச்சயம். விகல்பத்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயமோவென்றால், ஒரு கார்யத்திலேயே ஒன்றோடொன்று ஸாபேக்ஷங்களக்கு அந்வயம். அதுவே இதரேதரயோகமென்பதினால் விரோதமில்லை என்று. நிவ்ருத்தி ரூபமான ஸமாதிகளுக்கும், ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும், விரோதத்தால் ஸமுச்சயம் இல்லை என்று சொல்வாயேயாகில்—அது சரியல்ல. விஷயம் பிந்நமாக இருப்பதால் விரோதமில்லை. ஸமாதிகள் அவிஷிதமாயும், அப்ரதிவித்தாயுமிருக்கிற நிவித்தவிஷய கர்மயவிஷயங்களன்றோ ‘ஸம்பவாத்’ உபபந்நமாவதால், ‘நிர்வசநாச்ச’ ச்ருதிவசநத்தாலும் ப்ரமாணோப்பத்திகளாலென்று அர்த்தம்.

விவேகம் முதலியவைகள், எந்த ஸ்வரூபமுள்ளவைகள், எவ்வாறு சமாதிகளுக்கும் கர்மாவக்கும் அவிரோதம்? என்றால் சொல்லுகிறார்—‘விவேகாநீதாம் ஸ்வரூபஞ்சாஹ’—என்று. எண்ணிக்கை மாத்தரமல்ல அதின் ஸ்வரூபத்தையும் வாக்யகாரரே சொல்லுகிறார் என்று அர்த்தம்.

முதலில் விவேகஸ்வரூபவிஷயவாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார்—‘ஜாத்யாச்ச்ய:’ என்று.

ஆஹார விஷயவிவேசநமானது விவேகசப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. (க) துவட்டாஹாரத்தினின்று ஸாத்விகாஹாரங்களுடைய விலேசகம், விவேகம். (உ) களஞ்சம், க்ருஞ்சகம் முதலியவைகள் ஜாதி துவட்டங்கள். ‘ஆச்சர்ய:’ த்ரவ்யத்திற்கு யஜ்மானை இறுக்கிற் புருஷன். (ஈ) ‡ அபிசஸ்தன் பதிதன். சண்டாளன் முதலியவர்களுடைய

‡ அபிசஸ்தன்—மஹாபாதகி, அல்லது உபபாதகி. பதிதன்—ஜாதிப்ரவ்ரடன்.

தரவம், ஆசிரயதுஷ்டம். (சு) எச்சல், மயி முதலியவைகளால் கொடுக்கப்பட்டது—
நிமித்ததுஷ்டம். இந்த மூன்று வித தோஷமில்லாத ஆஹாரவிவேசநத்திற்கு பலமாக
இருக்கிற காயசத்தியில் விவேசுபத்தம் உபசரிகப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றிக்கே, விவித்தாஹார ஸேவையினால் ராஜஸ்தாமஸாஹாரங்களால் ஆப்பாயித
மான தேஹத்தினின்று தன் தேஹத்தை விவேசநச் செய்தல் விவேகம். அசுத்தங்களி
னின் விரவேசநமல்லவோ சுத்தி. இதிசுப்தம் பாஷ்யகாரருடையது. ‘அத்ர நிர்வசநம்’
என்பதும் பாஷ்யகாரந்தம், நிர்வசநம்—நிஷ்க்ருஷ்ட வசநம். அப்ரமாணங்களினின்று நிஷ
க்ருஷ்டம் ப்ரமாணபூதமான வசநமென்று அர்த்தம். ‘ஆஹாரசுத்தேன’ இது முதலியது
நிர்வசநம்.

விமோகமாவது காமத்தின் அநிஷ்டங்கம். எதினால் விஷயத்தை அநுபவிக்காமல்
இருக்கமுடியாதோ அந்த விகாரம் அபிஷ்டங்கம். ‘காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே’ (காமத்தி
னின்னு கோபமுண்டாகிறது) இது முதலியவசாததினால் க்ரோதம் முதலியதின் இன்மை
யும் பலித்தது. ‘சாந்த உபாவீத’ என்கிற நிர்வசநத்தில் சாந்தசப்தத்தினால் ராகத்வே
ஷாதிகளின் அபாவம் விவசுதிக்கப்பட்டது. ஆரம்பணமாவது ஆலம்பணம்—சுலா ஸூயஃ
அதினுடைய ஸம்ஸேகம். எவ்வாறு இது ஸாதம்? ஸாத்யமல்லவோ இது. அல்ல.
‘சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்டாய’ இது முதலியவற்றால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தேசகலா
விசேஷங்களில் அப்பவிக்கத்தக்க யோகசப்தவாச்யமான ந்ருவாநஸம்ருதியல்லவோ
ஸாத்யம்.

இதுயோககாலத்தில் செய்யத்தக்க த்யானாநுக்ராஹமான ஸர்வகாலிகஸம்ஸேகம்
‘ஸஹ தத்பாவபாவித’ என்றல்லவோ சொல்லப்போகிறார். எப்பொழுதும் பகவத்ஸம்ஸேக
மில்லாவிட்டால் யோககாலங்களில், காலாந்தரத்தில் ஸம்ஸேகம் செய்யப்பட்டிருந்த விஷ
யாந்தரம் புத்திஸ்தமாக ஆகும். ஆகையால், ஆரம்பண ஸம்ஸேகத்துக்கு ஸாத்யாவிஷிஷ
டத்யமில்லே.

“நிர்வசநஞ்ச ஸ்மார்த்தமுதாஹ்ருதம் பாஷ்யகாரோன” என்பதினால் முன்சொல்லப்
பட்ட நிர்வசநங்களும் த்ரமிடபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளென்று அறியப்படுகி
றது. ‘அபுமுநி’ என்று க்ரோதமான வசநம். அது ந்யாயோபந்யாஸஸாபேக்ஷமாயிருப்ப
தாலும், ‘ஸஹகார்யந்தகவிதி’ என்கிற அதிகரணத்தில் வ்யாக்யாரிக்கத்தக்கதாக இருப்ப
தாலும், ஸ்மார்த்தநிர்வசநமானது ஸ்பஷ்டார்த்தமாக இருப்பதாலும், ஸ்மார்த்தநிர்வசநம்
உதாஹரிக்கப்பட்டது.

‘தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மா’ என்பதை ஈற்றிலுடையவசநம் இவ்
விடத்தில் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது.

‘பஞ்சமஹ்யஜ்ஞ’— சக்தித: சாஸ்த்ரம் அசக்யத்தை விதிக்காதன்றோ:—

‘க்ரியாவாநேஷ’ ஸ்மார்த்த்யமில்லாத வாக்யம். ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:—ப்ரஹ்ம
வித்துகளுடைய மத்தியில் மேன்மைபெற்றவன். ‘ப்ரஹ்மவிதிவிஷ்ட’னாம் என்று சொல்
லப்பட்டிருக்கவில்லையன்றோ.

க்ரியா சப்தத்தின் அர்த்தத்தினுடைய விசதிகரணத்தின்பொருட்டுசெல்லுகிறார்—
‘தமேதம்’ என்று. ‘ஸத்யம்’—பூதஹிதமானது. ஆர்ஜவம்—மனோவாக்காயங்களுக்கு ஐக்யநுப்
யம். தயா—ஸ்வார்த்தத்தை அபேக்ஷியாத பரதுக்காலவிஷ்ணுவாம். ‘அஹிம்ஸா—

காண்த்ரயத்தாலும் பாஹிர்மையினின்று விலகுதல். தாநம்—பேராசை இல்லாமை. அபித்யா—பிறருடைய வஸ்துவினிடத்தில் தன்னுடையதென்கிற புத்தி, அல்லது, நிஷ்பல சிந்தை. அன்றிக்கே, அந்யனால் செய்யப்பட்ட அபகாரத்தெச்சிந்தித்தல்—அதில்லாமல் அநபித்யை. ‘ஸத்யம்’ என்கிற வாக்கியங்களுக்கு ஆதிசுபத்தால் ஆர்ஜாவாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்கியமூஹம் க்ரோடகரிக்கப்பட்டது. (தேசே—இத்யாதி) அவஸாதம் அநுத்தர்ஷம் இரண்டும் அவஸாதோத்தர்ஷ விபர்யயரூபமாக இருப்பதால் வாக்கயாரால் அவஸாதோத்தர்ஷலக்ஷணம் மாத்ரம் கூறப்பட்டது. அதன் விபர்யயரூபமான நஞர்ந்தமானது அர்த்தாத் வரித்திக்கிறதென்று வாக்கயாரருடைய அபிப்ராயம், சோகவஸ்து—சோகநிமித்தமான வஸ்து. அதிதமான புத்ரமானம் முதலியது. ஆதி சுபத்தினால் வரப்போகிற பயநிமித்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. சோகம் ॥ அதித விஷயமன்றோ பயமானது. १ ஆகாமி’ விஷயம். அபாஸ்வரத்வமென்பது தைந்யசுபத்திவாரணம். அபிஷ்டமான கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குத்திறமை இல்லாமை தைந்யமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

‘பாஸ்வரத்வவிரோதி’ என்றாவது தைந்யவிசேஷணம். சசுப்தம் பிந்நக்ரமமுன்னது தஜ்ஜஞ்சு—தைந்யத்தாலுண்டான தைந்யமுமென்று அர்த்தம். பந்து ஜனங்களுடைய தைந்யத்தாலும் தைந்யமுண்டாகும். தேசகாலவையுண்யம்—சோகநிமித்தமான வஸ்து இவைகளின் மாணம். இவைகளைக்காரணமாகக்கொண்ட மனத்தெளிவின்மையாவது மனத்தெளிவின் விரோதியாவது தைந்யம். தைந்யத்தினாலுண்டான தைந்யமும் மனதினுடைய அவஸாதம் என்று அர்த்தம்.

அல்லது, பிந்நவாக்யமாக யோசிக்கத்தக்கது. தேசகாலவையுண்யசோகவஸ்த்வாத்ய நஸம்ருதிஜநிதம் மஸோஅபாஸ்வரத்வமவஸாத:” எது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்றால் சொல்லுகிறார்—‘தஜ்ஜம் தைந்யம்’ என்று. அந்த அபாஸ்வரத்வம் ‘தஜ்ஜம்,’ கூறப்பட்டுள்ள காரணத்துடன் கூடின தைந்யமென்று வ்யாக்யேயவ்யாக்யாநரூபமர்ன வாக்க்யத்வயமென்று, ‘தத்விபர்யய,’ இதுமுதலானது பாஷ்யக்ரந்தம். பலஹீநே—மனோபலமில்லாத வனால், ‘தத்விபர்யயஜா’—தேசகால ஸாந்குண்ய பிரியவஸ்து முதலியவற்றின் மாணத்தால் “துஷ்டிருநுத்தர்ஷ:” என்று இவ்வளவு மட்டிலுமே தான் வாக்க்யம். “தத்விபர்யய: அநுத்தர்ஷ:” என்பது அர்த்தவரித்தம். “ஸவாத்யாய செளசஸந்தோஷதபாம்வரி நியதாந்வாந்” என்று அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸந்தோஷம் எவ்வாறு இழக்கத்தக்கதாக ஆகலாமென்றால் சொல்லுகிறார்—‘அதிஸந்தோஷச்ச விரோதித்யர்த்த:’ என்று அஸந்தோஷம் மாத்ரம் விரோதியல்ல. அதிஸந்தோஷமும் விரோதி என்பது சகாரத்தின் அர்த்தம்.

அந்யவிஷயங்களிலேயே எவ்வாறு ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகுமோ அவ்வாறான ஸந்தோஷம் அதிஸந்தோஷம். அது விடத்தக்கதென்று ஆகிறது. ‘நிர்வசகமபி’ என்கிற இடத்திலிருக்கிற அபிசுப்தமானது எல்லா நிர்வசநங்களுடைய ஸமுச்சயத்தில். இவ்வண்ணம் பதார்த்தங்கள் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டன. ‘தல்லப்தி:’ இது முதலிய வாக்கயகாரக்ரந்தத்தினுடைய வாக்கயார்த்தைக்கூறுகிறார் ‘ஏவம்’ என்று. இவ்வாறு நியமமுள்ளவனுக்கு ஆச்ரமவிஹிதகர்மாதுஷ்டாநந்தாவென்று தனித்து நிர்தேசமிருப்பதால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திருபமான கோடித்வயவிபாகம் காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு பதங்களால் கேவல சமாதிகளும், கேவல கர்மாவும், வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. சமாதிகளும், கர்மாவும், சேர்ந்து அங்கமென்று பொருள்.

॥ அதிதம்—சென்றது.

† ஆகாமி—வரப்போகிறது.

கஅ

எது விவிதிஷாஸாதனென்று உன்னால் கூறப்பட்டதோ அதினாலேயே வித்யாசிஷ் பத்தி என்பது வைகாராபிப்ராயம். ‘இத்யுகதம் பவதி’—என்று வாக்யார்த்தம் ஏற்படுகிறது என்று அர்த்தம். ‘வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச’ என்கிற ச்ருதிக்ரு சங்கரயாதவப்ரகாசர்களுக்கு அபிமதமான யோஜனையை நிரஸிப்பதற்காக அதை வ்யாக்யாநம் செய்யத்திருவுள்ளம் கொண்டு உபாதாநம் பண்ணுகிறார் ‘ததாச’—என்று.

ஹாஷ்யம்:—

வணவம் நியஜயுகஸூரஸூரவிஹிதகஜோநாஷோநெநெவ விஷாநிஷுதிரிதூகம்லவதி |

தயா உ ஸூதூணாம்—“விஷாணாவிஷாணயஸூதெஷா லயம் லஹ | ஸவிஷயா ஜேதூம் கீகூபா விஷயாஜேதேஸூ தெ”(ரம். கக.) ஐதி |

ஸூதாவிஷாணாவிஹிதம் வணாஸூரவிஹிதம் கஜ | ஸவிஷயயா—கஜேணா | ஜேதூம் ஜேதாநொதூதிவிரொயிவூரஹீ மம் கஜ | கீகூபா ஸவொஹு | விஷயா ஜேதாநெம | ஸஜேதம் ஸஹ | ஸஸூ தெ-ஸூரொவூதீதூயுஜி | ஜேதூ தரணொவாய தயாஸூதீதாவிஷா விஷேதரவிஹிதம் கஜேஷவ | யயொகூம் “ஐயாஜ ஸொவி லுஸஹிநு யஜேதா ஜேதாநவூவாஸூயஜி | ஸஹவிஷாஜேஷாய ததூம் ஜேதூஸவிஷயா | (வி.வா. சு.சு. கஉ.) ஐதி | ஜேதாநவிரொயி உ கஜ லுணூவாவரலிஷு ஸஹஜேதாநொதூதிவிரொயிதேநாநிஷுலஹுதயொஹயொரவி வாவஸாவிபெயகஷ்டி ஸஹ உ ஜா நவிரொயிகூம் ஜேதாநொ தூதிஹெதூலூதஸூஸூலகவி ரொயிர ஜஸூரொவிவூஜிவாரொண ||

இவ்வண்ணம் நியமத்துடன் கூடியவனுக்கு, ஆச்ரமவிஹித கர்மாறுஷ்டரகத்தினாலேயே வித்யையின் நிஷ்பத்தி என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அவ்வாறே மற்றொரு ச்ருதியும்—‘வித்யை அவித்யை இரண்டையும் எவன் அறிவனோ அவன் அந்த பரப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்—’

‘கர்மாவினால் ம்ருத்யுவைக்கடந்து வித்யையினால் அம்ருதத்தை அடைகிறான் என்று, இந்த இடத்தில் அவித்யா சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பது வர்ணாச்ரமவிஹிதமான கர்மம். அவித்யையினால் கர்மாவினால், ம்ருத்யுவை ஜ்ஞானோத்பத்தி விரோதியானப்ராசீக

கர்மாவை. தீர்த்வர-போக்கடித்து வித்யையினால்-ஜ்ஞாநத்தினால் அம்ருதத்தை-ப்ராஹ்மத்தை அடைகிருனென்று பொருள். ம்ருத்யுவை-விநாசஞ் செய்வதற்கு உபாயமாக அறியப்பட்ட அவித்யையானது வித்யையைக்காட்டிலும் வேறான விஹிதகர்மாவே. ஜ்ஞாநயோகி என்று ப்ராஸித்திபெற்ற ஜகந்ரம், ப்ராஹ்மவித்யையை அதிஷ்டாநம் செய்து, அவித்யையினால் ம்ருத்யுவை தாணம் செய்வதற்காக அபரிமிதங்களான யஜ்ஞங்களை அறுஷ்டித்தார்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஜ்ஞாநவிரோதியான கர்மாவானது புண்யபாபரூபமாயுள்ளது. ப்ராஹ்மஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு விரோதியாய் அநிஷ்டபலனகளை விளைவிப்பதினால் இரண்டும் பாபசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன. இதற்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வமானது ஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு றேறுவான சுத்தஸத்வத்திற்கு விரோதியான ரஜஸ்தமஸ்களுடைய வ்ருத்தியினடியாக

ச்ருதப்ரகாசிகை :—

இதனால், கர்மா அபேக்ஷிதமென்கிற விஷயத்தில் ஸத்ப்ரத்யயமில்லாத ச்ருத்யந்தரம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அப்படியே ச்ருத்யந்தரம் எது உங்களால் வேறு விதமாக வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதோ அதுவும், நம்மால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு அநுருணமென்று ததாசப்தத்தையும், அந்தரஸப்தத்தையும் ப்ரயோகித்தவருக்குக்கருத்து.

ஸந்ரஹிதமாக இருப்பதால் யஜ்ஞாதி வாக்யவைவக்ஷண்யமும் அந்தரஸப்தத்தால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாக்யத்தில் கர்மவாசிசப்தம் கேட்கப்படவில்லையே என்றால், கூறுகிறார் ‘அத்ர’ என்று. அத்ர இந்த ச்ருதிவாக்யத்தில்; “ஆநாத்ம்யாத்ம புத்திர்யா” இது முதலியவைகளில்ல. வர்ணசூரமவிஹிதமான கர்மாவானது அவித்யாசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாக இருக்கட்டும், அதனால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது ஏன் என்று சங்கை வர பதாந்தரங்களையும் (விவரித்துக்கொண்டு வாக்யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார் ‘அவித்யா’ என்று.

அவித்யையினால்—கர்மாவினால். வித்யயா—ஜ்ஞாநேன என்கிற இடத்திலும் கர்ம ஜ்ஞாநசப்தங்களால்—“கஷாயபக்தி: கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பாமாகதி: கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே” கர்மாக்கள் பாபத்திற்கு பரிபாகத்தை உண்டிபண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகள். ஜ்ஞாநமோவென்றால், அடையத்தக்கவைகளுக்குள் சிறந்தது. பாபம் கர்மாக்களால் பகவம் செய்யப்பட்டால் பிறகு ஜ்ஞாநமுண்டாகிறது என்று தனக்கு உபஜீவ்யமான அர்த்தத்துடன் கூடின ஸ்ம்ருதியானது ஸ்ம்மிக்கும்படி செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மாணி கஷாயபக்தி: கஷாயபக்திக்கு ரிமித்தங்கள். கஷாயசப்தம் பாபவாசகம்,—“தர்மத்தினால் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறான்” என்கிற வசநந்தோடு ஏகார்த்தமாக இருப்பதால் கஷாயசப்தம் ராகம் முதலியவற்றை பேசுகிறதற்காக இருந்தபோதிலும் பாப

நிர்ஹாணமடியாக ராகாதிபரிபாகவேறுதல்வம். 'ஜ்ஞாநம் பரமாகதி :? 'இறந்த கத்யுபாயம். இரண்டிடத்திலும் காரணத்தில் காரியோபசாரம். கஷாயம் பக்வமாஸூல் பிறகு ஜ்ஞாநம் ஸம்பலிக்கிறது—பாஸுரிகிறதுதென்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் உபாயவிரோதி நிராஸ கத்வம் கர்மாவுக்கு ஸ்பஷ்டம். விவிதிஷைப் ப்ரவ்ருத்திகிறது; மோக்ஷம் ப்ரவ்ருத்திகிறது தென்று சொல்லப்படவில்லையன்றோ. ஜ்ஞாநம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதுதென்றே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாக்யத்தினுடைய அர்த்தத்தை உபஜீவித்து சொல்லுகிறார்—'ம்ருத்யும் ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி'—என்று ப்ரஹ்மப்ராப்தி விரோதியல்ல. விவிதிஷாவிரோதியல்ல என்று அர்த்தம். உபேயவிரோதியான கர்மாவுக்கு ஜ்ஞாநநிவர்த்தயத்வம் அநேக ச்ருதிகளாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும் வந்ததம்.

எப்படி என்றால்—'தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய : பந்தா : , ஏவமேவம விதிபாபம், கர்ம ந ச்லிஷ்யதே, க்ஷயந்தேதசாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரோ நிசாயம் ம்ருத்யுமுகாத்ப்ராமுச்யதே, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்சயதே ஸர்வபாபை : , ஜ்ஞாநாந்தி : ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதேததா? 'என்று, இவ்வாறாக உபேயவிரோதிக்கு ஜ்ஞாநநிவர்த்தயத்வம் ச்ருதியினால் அறிப்பப்படுவதால் பரிசேஷத்தால் 'நாந்ய : பந்தா : ' என்று உபேய விரோதி நிராஸத்தில் உபாயாத்ரநிவேதஸ்வாரஸ்யத்தாலும், ஸமஸமுச்சய பக்ஷத்தில் கர்மாவும், உபாயமாதலால் வேதநத்தைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லாவற்றையும் விஷயீகரிக்கிற அந்ய சப்தத்திற்கு ஸங்கோசம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும், 'யஜ்ஞே வவிதிஷந்தி' என்று கர்மாவுக்கு உபாயவேறுதல்வம் கண்டோக்தமரக இருப்பதாலும், 'கஷாயே கர்மபி : பக்வேததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' என்கிற ஸ்ம்ருதியின் ஆறுகுணயத்தாலும், ஸாமான்யமான ம்ருத்யுசப்தத்தால் நிரலிக்கத்தக்கது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் உபாயவிரோதி கர்மரூப விசேஷத்தில் பர்யவலிக்கிறது.

அப்படியே விவிதிஷாஸாதநத்வமானது முன்கூறப்பட்ட அந்யோந்யாசரயம் முதலியவற்றால் நிரலிக்கப்பட்டபடியால் பரிசேஷத்தால் 'விவிதிஷந்தி' என்கிற இடத்திலும், ப்ரக்ருதிப்ரத்யங்களின் அர்த்தங்களான வேதநம், அதின் இச்சை இவ்வரண்டுக்கும் விசேஷமின்றி யஜ்ஞாதிகள் ஸாதநங்களென்று அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும்—'ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' என்கிற ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளுக்கு அறுகுணபாசிரூப்பதாலும், நீதியை அறிந்தவர்களால் வேண்டப்பட்ட ப்ரக்ருத்யர்த்த ப்ராதாந்யம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ப்ரக்ருத்யர்த்தமான வேதநஸாதநதவம் வித்தமாயிற்று. ஆகையால், உபாயத்துக்கு விரோதியான கர்மாவே இந்த இடத்தில் மருத்யு சப்தவாச்யமாயும், அவிய்யாநிவர்த்தயமாயுமிருக்கிறதுதென்று அபிப்ராயம். உபாஸாநரூபமாயும் ந்யாயரூபமாயுமிருக்கிற உபேயவிரோதிநிராஸஜ்ஞாநமானது உத்தரபூர்வபாகம் இரண்டுக்கும் நிராஸகமாக ஆகலாமென்று அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ப்ராசீனமென்று கூறப்பட்டது. உபாயவிரோதிநிராஸகமாகாவானது ப்ராசீனபாபத்தையே தனிக்கிறது, 'உத்தராகத்தைத்தனிக்கிறதுதில்லை—என்று பொருள். 'தீர்த்வா' என்கிற பதத்தை வ்யாக்யாநிக்கிறார்—'அபேர்ஹ்ய' என்று. 'ஏதம் ஸேதம் தீர்த்வா' என்கிற இடத்தைப்போல் ப்ராப்திவசநமல்ல என்று கருத்து. 'அவித்யயா தீர்த்வா' என்கிற இரண்டு பதங்களின் வ்யாக்யாநத்தினால், சங்கரமதயோஜனையானது நிரலிக்கப்பட்டது. அஜ்ஞாநத்தினால் ஸம்ஸாரத்தை அடைந்திருக்கிறவன் என்றல்லவோ அந்த மதயோஜனே. அதில் அவித்யையானது ஹேறயமாக அறியத்தக்கது. அவித்யாசப்தமானது விவிதிஷாவிரோதி நிவர்த்தககர்மவாகி என்றாவது, சங்கராபிமதமான யோஜனையாக இருக்கலாம். அவித்யாசப்தம் உபேயவிரோதி நிவர்த்தக கர்மவாகி என்ற யாதவப்ராசாரபிமதமான யோஜனே.

‘ஜ்ஞாநோத்தி விரோதி’ என்கிற ம்ருத்யுசப்தவ்யாக்யாநத்தினால் அவை இரண்டும் நிரவலிக்கப்பட்டன. இந்த அவித்யாசப்தமானது ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவான அஜ்ஞாநமாக ஏன் ஆகக்கூடாது?—அதற்கு கர்மவாசித்வம் எவ்வாறு?—என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார் ‘ம்ருத்யுதாண்’—என்று தாதிக்கு உத்தரானுத்தகத்வம் ஸ்வராஸ்யத்தால் வரித்தம். ப்ராப்தியை அர்த்தமாகக்கொண்டால் ஸ்வராஸ்யத்திற்கு பங்கமென்று அபிப்ராயம் அவித்யாசப்தம் கர்மவாசி என்பதைக்காண்பிக்கிறார். ‘வியேதரத்’ என்று. அதைக்காட்டிலும் வேறு என்கிற அர்த்தத்தில், நஞ் என்று கருத்து.

‘விஹிதம் கர்மவை’ என்கிற வகாரத்தால் அஜ்ஞாநமும், அவிஹிதகர்மாவும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் ‘வியாஞ்சாவித்யாஞ்ச’ என்கிற ‘வி’ சப்தங்கள் அறுத்தஸமுச்சயபரங்கள்.

விய்யாநுபந்தியாயும், கர்மாநுபந்தியாயுமுள்ளது எது சொல்லப்படவில்லையோ, அது ஸமுச்சயிக்கத்தக்கது. விய்யாநுபந்தியாக இருப்பவை சமதமாதிகள். கர்மாநுபந்தியாக இருப்பவை பலாபிஸந்திகர்த்தருத்வாரமான ராஹித்யம் முதலியவை. அது இரண்டும் ‘ச’ சப்தத்தால் ஸமுச்சயிக்கத்தக்கது.

அன்றிக்கே, “தர்மே சார்த்தேச காமேச மோக்ஷேச பாதர்ஷப” என்கிற இடத்தில் ‘ச’ சப்தம் போல், இங்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விரோதிகள் எவைகளோ அவைகளின் ஸமுச்சயத்தைக்காட்டுகிறவைகளாக இரண்டு ‘ச’ சப்தங்கள் இருக்கலாம். விய்யாவிரோதியும், கர்மவிரோதியும், ஹாநத்திற்காக அறியத்தக்கவைகளாக இருப்பதால், சப்தங்களால் ஸமுச்சயிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன.

விய்யா-ப்ராஹ்மவிய்யா. அதற்கு விரோதி அதற்கு வேறான வஸ்துவை விஷய்கரிக்கிற ஜ்ஞாநம் அது விஷயமான ராகத்வேஷம் முதலியது. அவிய்யா—விய்யாங்கமான கர்மம். அதற்கு விரோதியாக இருப்பது. ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவாயும் பலாபிஸந்தி முதலியதோடு கூடியதாயுமிருக்கிற கர்மாவும், பாபமும், அது இரண்டும் விட்டுவிடுவதற்காக அறியத்தக்கதென்பது சப்தங்களுடைய அபிப்ராயம். அன்றிக்கே, ப்ரதிபதத்தோடாக தகங்களாக ‘ச’ சப்தங்கள் இருக்கலாம். எப்படி என்றால், “தர்மே சார்த்தேச காமேச” என்று பதந்தோறும் எது அபிதேயமோ அதன் ஸமுச்சயத்தோடாகத்வம், ப்ரதிபதத்தோடாகத்வம்—அது இங்கேயுமிருக்கலாம். இந்த வாக்யத்தில் ‘அவிய்யா, தாண்’ சப்தங்களுக்கு கூறப்பட்ட அர்த்த பாத்வத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக உபநாமஹண வசநத்தைக் காட்டுகிறார்.—‘யதோக்தம்’ என்று ‘ஜ்ஞாநவ்யபாச்சரய’ ஆகமத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநமுள்ளவர். ‘ப்ராஹ்ம விய்யாமதிஷ்டாய’ உபாஸநாத்மகமான ஜ்ஞாநத்தை ஸாத்யமாக அவலம்பித்து என்று அர்த்தம்.

ஜ்ஞாந விய்யா சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் அர்த்தபேதமறியவேண்டுமென்கிற இச்சையுண்டாகில் ஆகமத்தினாலும், விவேகம் முதலியவாற்றாலும் உண்டாகிற ஜ்ஞாநங்கள் ப்ரக்ருதமாக இருப்பதால், தத்பாத்வாச்சரயணமன்றோ யுத்தம், ‘தாத்து’ ம்ருத்யும்’ என்றதனால் அர்த்தத்தை உணர்த்துந்தன்மையுள்ளது என்கிற த்ருதாதுவானது ப்ராப்தி என்றும் சங்கை விலக்கப்பட்டது.

ஸம்ஸாரத்தை அடைவதற்காக, ப்ராஹ்மவித்தான கேசித்வஜ்ஞாநனால் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மா அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. ம்ருத்யுசப்தம், விவிதினைக்கு விரோதியான கர்மாவைச்சொல்லுகிறதென்று சந்தேகிக்கத் தக்கதல்ல,—‘ஜ்ஞாநவ்யபாச்சரய:’

என்றதினால் சாஸ்த்ரத்தினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ப்ரஹ்ம வித்யேச்சையை அதிஷ்டித்து என்று சொல்லப்படவில்லையன்றோ. ஜ்ஞாநோத்தத்திக்கு விரோதியான ப்ராசீரமான கர்மம் என்று புண்யபாப ஸாதாரணகர்மசப்தத்தால் எவ்வாறு கர்மம்மாத்ரம் நிரவிக்ஷத்தகதாச சொல்லப்பட்டது. ச்ருதியோவென்றால், 'தர்மேண பாப மபநுததி' என்று பாபரூபமான கர்மவிசேஷத்திற்கு நிராஸததைச்சொல்லுகிறதென்று சங்கை உண்டாகில், அவ்விடத்திலும் பாபசப்தத்திற்கு புண்யபாபபரவ்வத்தைக்காட்டுவ தற்காக புண்யபாபம் இரண்டுகளும் பாபசப்தவாச்யத்தை உபபாதிப்பதின் பொருட்டு அவ்விரண்டுக்கும் ஜ்ஞாநோத்தத்தி விரோதித்வத்தைக் கூறுகிறார்—'ஜ்ஞாநவிரோதிச' - என்று. 'ச'காரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறது. புண்யபாபங்கள் இரண்டும் ஜ்ஞாநவிரோதிகளாக ஆகுமேயாகில், எவ்வாறு அவ்விரண்டினுள் ஒன்றான பாபத்திற்கு நிராஸதீயவமும் மற்றொன்றான புண்யத்திற்கு நிராஸதவமும் ச்ருதியினால் கூறப்படு கிறது—எனில் கூறுகிறார் 'உபயோரபி' என்று. அவ்விரண்டுக்கும், நிவர்த்தயவமும், பலாபிஸந்தி முதலியதில்லாத தர்மாந்தரத்திற்கே நிவர்த்தகவமும் விவக்ஷிக்கப்பட்ட தென்று கருத்து.

இரண்டுக்கும் பாபசப்தவாச்யத்வம் எவ்வாறு பொருந்துமென்றால், சொல்லுகிறார் 'ப்ரஹ்மஜ்ஞாநோத்தத்தி' என்று 'அநிஷ்டபலதயா' என்கிற பதத்தினால் ப்ரவ்ருத்தி நிமி த்த ஸூச்சகம் செய்தபடி அலெனகிகத்வமிருந்தாலும் அநிஷ்டாபலாஸாதாரணகாரணத் வம் பாபரூபமாயிருக்குமென்று கருத்து.

அதினால்தான் சாஸ்த்ரம்முதலியதிலும், ஈசவரனிடத்திலும் அதிவ்யாப்தி இல்லை. 'வாஸுதேவ மனோ ஸ்ய ஜபஹோமார்ச்சசாதிஷ்டு தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய, தேவேந் த்ரத்வாதிகம் பலம் ஏதேவை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாஸ்ய பரமாத்மக:' (தேஹமைத்ரேய! ஜபம் ஹோமம் அர்ச்சகம்முதலிய கர்மாக்களில் எவனுடைய மனது வாஸுதேவனிடத்தில் பற்றுதலுள்ளதாக இருக்குமோ, அவனுக்கு தேவேந்திரானுடைய பதத்தைப்பெறுதல் முதலிய பலங்கூட இடையூறாக ஆகிறது. லெளஸ்ய! பரமாத்மாவனுடைய ஸ்தாத்ரத்திற்கு இவைகள் நாகங்கள்.) இதுமுதலியவைகளால் புண்யத்துக்கும் முமுகூவைக்குறித்து அநிஷ்டபலனைக்கொடுக்குந்தன்மை விரித்தம். ச்ருதியும் பாபத்தோடு கூட முற்கூறப் பட்ட ஸூகருதத்தையும், பாபம்சப்தத்தால் நிர்ந்தேசியாநின்றகொண்டு நிகரகம் செய்கு றது, 'ஹேநம் ஸேதுமஹோராத்ரம் தாதோ ந ஜரா ந ம்ருத்யுந் சோகோ ந ஸூக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம் ஸாவே பாபமனோதோ நிவர்த்தந்தே' (இந்த ஸேதுவை அஹோராத்ரங்கள் தாண்டிச்செல்லுகிறதில்லை. ஜரையாவது, ம்ருத்யுவாவது சோகமாவது, ஸூக்ருதமாவது, துஷ்க்ருதமாவது தாண்டிச்செல்லுகிறதில்லை. எல்லா பாபங்களும் இவனிடத்தி னின்ற நிவர்த்திக்கின்றன) என்று பாபம்சப்தம், சொல்லப்படாத பாபாந்தர விஷய மென்றுசொல்வது ஸரியன்று. துஷ்க்ருதசப்தமானது எல்லோராலுமறியப்பட்ட எல்லா பாபங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருப்பதால், சொல்லப்படாத பாபாந்தரங்களுக்கு ஸம் பவமில்லாமையால், அதை விஷயமாக உடையதென்பது பொருந்தாது. ஸப்பவித்தபோ திலும், பாபம்சப்தமானது, அந்த பாபாந்தர விஷயத்தளவு ஆகமாட்டாது.

சொல்லப்பட்ட எல்லா ஹேயநிவ்ருத்திக்கும் ஸம்வாதியாக எடுக்கப்பட்ட 'அபஹத ப்ரஹ்மயேஷ ப்ரஹ்மலோக:' என்கிற அடித்த வாக்யத்தில், பாபம் சப்தமானது எல்லா (ஹேய) விஷயமாகக் காணப்படுவதால். சொல்லப்பட்டிராத சில பாபநிவ்ருத்தியைச சொல்லும் பகூத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிற ஸம்வ ஹேய நிவ்ருத்தி ஸம்வாதம் விரித்தியாது.

சோகம்முதலியவைகளில் பாபசப்தம் அமுக்யமாக இருந்தபோதிலும் ஸூக்ருததுஷ்க்ருதங் களில் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் ஸம்பலிப்பதால் முக்யத்வம் விடவொண்ணாது,—ஒரிடத்தில் அமுக்யமாக இருக்கிற வஸ்துவானது, எல்லா இடங்களிலும் அமுக்யமாக இருக்கவேண்டு மென்கிற நியமமில்லாமையால். ஆதலால் “ஸ்ரீவே பாப்மாஃ” என்கிற இடத்தில் ஸீ சத்ரி ந்யாயத்தால் அஜஹல்லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. ‘தர்மேண பாபம்’ என்கிற இடத்தில் முக்யத்வமே.

ஹாஷ்யம்:—

வாவஸ்ய வ ஜீராமொடியவி ரொடியிக்ஷம்—‘வனஷ வனவா வஸாய கஜ காரயதி தம் யதெயா நிரீஷதி’ இதிக்ரூதாவ மஜுதெ | ரஜஸூவெவாயயூயஜீராமாவரணாக்ஷம் வஸவஸ்ய வ யயூயஜீராமவெதாசகம் ஹவவெதெவ ப்ரதிவாழிதம்— ‘வஸகாந்ஜாயதெ ஜீராம’ இதிராஜிநா—

சுதஸு ஜீராமொதுத்யெ வாவம் கஜ நிரவஸீயம் | தஹிர வஸகாந்ஜாயதெவெதாநாநுஷிதெந யதெஜுண | தயூவ ஸூகிரீ—‘யதெஜுண வாவவெதாசகி’ இதிக்ரூதாவ மஜுதெ | ரஜஸூவெவாயயூயஜீராமாவரணாக்ஷம் | சுதொஜ வெக்சிதகஜவ்யூரூவஜீராம, கெவயுகஜுணாஜூவ்யூரவமது

ஸீ சத்ரிந்யாயம்—குடையுள்ள சிலர்களும, குடையில்லாத சிலர்களும் சேர்ந்து செல் லுகிற கூட்டத்தைப் பார்த்து—‘குடைக்காரர்கள் போகிறார்களென்று சொன்னால் குடைக் காரர்களைச் சொல்லுகிற சத்ரிபதம் குடையுள்ளவர்கள், குடை இல்லாதவர்கள் இவ்விருவர் களையும் போதிக்கிறது. இந்த இடங்களில் அஜஹல்லக்ஷணை ஒத்துக்கொள்ளத்தக்கது. இடத்திலோவென்றால் பதங்களுக்கு அர்த்தங்களை போதிக்கும் வ்யாபாரங்கள் மூன்று— அவையாவன. சக்தி, லக்ஷணை, வ்யஞ்ஜணை.

சக்தியாவது இந்த சப்தத்தால் இந்த அர்த்தம் அறியத்தக்கது என்கிற ஈச்வர னுடைய இச்சை. சில இடங்களில் மனிடர்களுடைய இச்சையைக்காரணமாகக்கொண்ட ஸங்கேதமும்.

லக்ஷணையாவது—வாச்யார்த்தத்திற்கு அநுபபத்திவரின் அந்த வாச்யார்த்தஸம்பந் தத்தால் வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்தினவக்கும் சப்தவ்யாபாரம். இது மூன்று விதம். ஜஹல்லக்ஷணை, அஜஹல்லக்ஷணை, ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை என்று. சப்தமானது வாச்யார்த் தத்தை முற்றிலும் இழக்குமேயாகில் ஜஹல்லக்ஷணை. வாச்யார்த்தத்தை விடாமல் வேறு அர்த்தத்தை போதிக்குமேயாகில், அஜஹல்லக்ஷணை. வாச்யார்த்தத்தில் சில பாகத்தை விடாமலிருக்குமேயாகில் ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை. இந்த மூன்றுவது லக்ஷணையானது ஜீவ னுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்யம் கூறுகிற மாயாவாதிகள் மதத்திற்கே ஏற்கும். மற்ற ஒரு வித்தார்த்திகளும் இந்த லக்ஷணையை ஒப்புக்கொள்ளார்கள்.

ஜ்ஞாநம் உகஜேஜீவாஹவஸையதி லெஸவாவெக்ஷிதா ஸஹ
ஜிஜ்ஞாஸாயாஜிவதிவபுரதா வதவநா—

பாபத்திற்கும் ஜ்ஞாநோதய விரோதித்வமானது ‘எவனை நர
கத்தில் தள்ள விரும்புகிறானோ அவனை இவனை தீய செயல்களை
செய்விக்கிறான்’ என்கிற ச்ருதியினால் அறிப்பப்படுகிறது. ரஜஸ்த
மஸ் இரண்டும் யதார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு ஆவரணமென்பதும் ஸத்வ
மானது யதார்த்தஜ்ஞாநஹேது என்பதும் பகவானாலேயே ப்ராதி
பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது “ஸத்வத்தினாலே ஜ்ஞாநம் உண்டாகி
றது” இதுமுதலியதால்.

ஆதலால், ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியின்பொருட்டு பாபமான
கர்மாதிரஸிக்கத்தக்கது. பலத்தைக்கருதாமல் அறுஷ்டிக்கப்பட்
டிருக்கிற தர்மத்தால் அதன் நிரஸமும் ஸித்திக்கிறது. அவ்வாறே
ச்ருதி கூறுகிறது. ‘தர்மத்தினால் பாபம் நீக்கப்படுகிறது’ என்று
இவ்விதமாக ப்ராஹ்மப்ராப்திக்கு ஸாதகமான உரிய கர்மங்களை
அபேக்ஷித்திருக்கிறது. ஆகையால், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற
கர்மஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும், கேவலகர்மாக்கள் அல்பமாயும், அஸ்திர
மாயுமிருக்கிற பலத்துடன் கூடியவைகள்—என்கிற ஜ்ஞாநமும்
கர்மமீமாம்ஸையினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் ப்ராஹ்ம
ஜிஜ்ஞாஸைக்குப் பூர்வவ்ருத்தமாக அதுவே அபேக்ஷிக்கப்பட்ட
தென்று சொல்லத்தக்கது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

பாபத்துக்கு எவ்வாறு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம்?—ரஜஸ்தமஸ்களுக்கல்லவோ அதுஅறியப்
படுகிறது—என்று சங்கைவர த்வாரத்வாரிபாவாததால் அவ்விதத்தைச்சொல்லுகிறார்—
அஸ்ய, என்று.

பாபத்துக்கும், ரஜஸ்தமஸ்களுக்கும் ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் ப்ராமாணிகமாக இருப்ப
தால் அவைகளுக்கு த்வாரத்வாரிஹாவம் கலபிக்கப்படுகிறதென்று கூறுகிறார்—‘பாபஸ்
யசு’—என்று

இந்தச் ச்ருதியானது நரகப்ராபணேச்சாவிஷயமாக ஏன் ஆகக்கூடாது?—அதோநயந
மானது உந்நயநத்திற்கு விருத்தமாக இருப்பதால் என்றால் சொல்லுகிறோம். இந்த இடத்
தில் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற உந்நயநஹேதுத்வம் உபாஸநிஷ்பாதநஸ்வரூபமாயுள்ளது.
உந்நயநமும் ஸ்வாகம முதலிய ஸ்தாநங்களை அடைவிப்பித்தலென்று ஸந்தேகிக்கத்தக்க
தல்ல—“யமேப்யோ லோகேப்ய: உந்நிநீஷ்தி” என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தினால் ஸமஸ்தலோ
கங்களை விட மேலான ஸ்தாநத்தை அடையும்படி செய்தலென்று அறியப்பட்டிருக்கிற
உந்நயமானது மோக்ஷப்ரமாண ரூபமாக இருப்பதால், அக்ஷணமாகில், கர்ப, ஜம், ஜரா,

மரணம், முதலிய ஸம்ஸாரப்ராபணம் அதோநாயநமாக ஆகட்டும்; உபாஸநவிரோதமாக வேண்டாமெனில்—அல்ல,—உந்நயநத்திற்கு ஜ்ஞானோத்பாதந்வாரமாக இருக்கும் தன்மை அறியப்படுவதால். “யம் த்வம் மதுஷ்யாய ஹிததம் மந்யஸே” (எதை நீர் மனிதனுக்கு மிக்க ஹிதமென்று எண்ணுகிறீரோ) என்கிற உபக்ரமவாயத்தினால் “மாமு பாஸ்வ” என்று விதிக்க இச்சிக்கப்பட்டிருக்கிற உபாஸநத்திற்கு அவ்யவஹிதோபாயத்வ மன்றோ அறியப்பட்டிருக்கிறது.

‘நான்: பந்தா:’ இது முதலான ச்ருத்யந்தரங்களும் அவ்வாறு அறிவிக்கின்றன. அது வும் கர்மங்களுக்கு † அபவர்கத்தைக்குறித்து அவ்யவஹிதோபாயத்வம் சொல்லப்பட்டால் விரோதிக்கும்.

ஆகையால், உபக்ரமம் முதலியவைகளுக்கு விரோதமில்லாமையால் ஸாதுகர்மங் களுக்கு மோக்ஷத்தைக்குறித்து உபாயத்வம் உபாஸநமூலமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

ஆதலால், கர்மங்களுக்கு உந்நயநஹேதுத்வம் உபாஸந நிஷ்பாதந ரூபமென்றும், அதற்கு விபரீதமான அதோ நயநமானது உபாஸநப்ரதிபந்த ரூபமென்றும், மிகவும் ஸபஷ்ட டமாக அறியப்படுகிறது.

மேலும் உந்நயநாதோநயநங்கள் இரண்டும் ஸ்வர்க நாக ப்ராபண ரூபங்களே. ஆகிலும், அஸாத கர்மங்களுக்கு ஜ்ஞானவிரோதித்வம் விரித்திக்கிறது—

எப்படியன்றால், ‡ உந்நிரீவைஷ் அதோநிரீவைஷ இரண்டுக்கும் காரணயின்மை கூறப் படுமேயாகில் பரமாத்மாவுக்கு வைஷ்ணவநார்க்ருண்யங்கள் ப்ராஸங்கிப்பதால், நடத்தத்தக்க சேதநளவிலுள்ள யாதொரு வ்ருத்தத்தவயமுண்டோ அது, கதித்தவய நிரீவைஷுக்கு நிமித்த மாக இருக்கிற அபரிமிதமான புண்யபாப கர்த்து விஷயமாக அறியப்படுகிறது.

அதில் இரண்டு கதிகளுக்கும் போதுமான திறமை வாய்ந்த மேன்மேலாக நற்செயல், தீர்ச்செயல்களை செய்வித்தலானது, ஈச்வரனுக்கு, பூதப்ரவேசம் முதலியவற்றைப்போல், ஜீவனுடைய புத்தியை அபேக்ஷிக்காமல் உண்டாகிதில்லை. அங்ஙனமொப்புக்கொள்ளப் படுமேயாகில், ஜ்ஞானம், செய்வதிலிச்சை இது முதலியது இல்லாமையால், காற்று,ஜலம் முதலியதால் ப்ரோணஞ்செய்யப்பட்ட த்ருணம் முதலியவற்றைப்போல் ஸம்ஸாரிகளுக்கு சாஸ்த்ரவச்யத்வமில்லாமல் போவதால், கர்மபலங்களை அனுபவிப்பதென்பது பொருந்தா மல் போகவேண்டியதாகும்.

இவ்வண்ணமாக ஸாம்ஸாரிகளுக்கு கர்மபலபோக்த்த்ருத்வம் இன்றியமையாதது—என் கிற ந்யாயத்தாலதுதரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற “ஏஷ வ” இது முதலான இரண்டு வாக்யங் களும் ஜ்ஞானோத்பாதந்ருக்கு மூலமாயிருக்கிற காரயித்ருத்தவவிஷயமென்று நிச்சயிக்கப் படுகிறது. அவ்வாறு நிச்சயம் கொள்வதில் ஸ்ம்ருதியின் அநுக்ரஹமும் உண்டாகிறது. இடையர்கள் கோலக்கையில் எடுத்து பசுக்களைக்காப்பதுபோல, தேவர்கள் யஷ்டியை எடுத்துக்கொண்டு காக்கிறார்களில்லை. ஏவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று வீரும்புகிறார்களே அவனை புத்தியோடு சேர்ப்பிக்கிறார்கள். தேவர்கள் எந்த மனிதனுக்கு அவமானத்தைக் கொடுக்க விரும்புகிறார்களோ அவனுடைய புத்தியை இழுத்துவிடுகிறார்கள். அந்த புத்தி

† அபவர்கம்—மோக்ஷம், அல்லது முடிவு.

‡ உந்நிரீவைஷ—மேலான பூதத்திற்குக்கொண்டு வரவேண்டுமென்கிற இச்சை.

¶ அதோநிரீவைஷ—கீழ்நிலைமைக்குக்கொண்டு போகவேண்டும்—என்கிற இச்சை.

யிலிருந்து விலக்கப்பட்டவனாக நாலும் அடைகிறான். என்றல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறே “அடிக்கடி செய்யப்படுகிற புண்யமானது ப்ராஜ்ஞனையை வ்ருத்திபண்ணுகிறது. திடமான ப்ராஜ்ஞனையுள்ள மனிதன் நித்யம் புண்யத்தையே செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். அடிக்கடி செய்யப்படுகிற பபமானது ப்ராஜ்ஞனையை நாசமடையச்செய்கிறது. ப்ராஜ்ஞனையை இழந்த மனிதன் எப்பொழுதும் பபத்தை யே செய்யத்தொடங்குகிறான்” என்றும் அதில் “புத்திமவர்கூட ப்ராஜ்ஞாநாசயதி” என்றும் நல்ல அறிவின் அழிவை முன்னிட்ட அதற்கு விபரீதமான ஜ்ஞாநத்தின் நிகழ்த்தியானது இங்கே விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்நவனிலலாவியில், வேறு கர்மங்களின் ஆரம்பம் உபபந்தமாகாது.

எப்படியும் இந்த வசநகலாபமானது ஸாவகர்மதேவதாஸாமாந்யவிஷயமாக இருக்கிறது, ஆயினும் பகவத்ய்ஞாநமானது ஸயக்யஜ்ஞாநஸாமாந்யத்திற்கு வெளிப்பட்டிராமையால், அஸாதுகர்மாவுக்கு அந்த ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் விர்த்திக்கிறது. அவ்வாறே விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகிறது—“ததாமி புத்தியோகந்தம் யோந மாம் உபயாந்தி தே, ஆஸாநீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி, மாமப்ராப்யயவ கௌந்தேய, ததோ யாந்யதமாம் கதிம்” (எதனால் அவர்கள் என்னை அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்டபுத்தியை நான் கொடுக்கிறேன். வேறு குந்திபுத்திர! அஸாரஜாதியை அடைந்தவர்களாகவும், ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும் மூடர்களாகவும் என்னை அடையாமலே அதினின்று அதமமான கதியை அடைகிறார்கள்) என்றும், இவ்வண்ணம் ந்யாயத்தினாலும், ஸம்ருதியினாலும் உபபந்மம்ஷண்ணம் செய்யப்பட்ட இந்த ச்ருதியினால் அஸாதுகர்மங்களுக்குப்பொதுவாக ஜ்ஞாநவிரோதம் விர்த்திக்கிறது. இந்த நிரவாஹததாலும் முற்கூறப்பட்டது உபபந்தமாகாது—ப்ரகாரணத்தின் ஒற்றுமை இருத்தலால்.

இவ்வாறாக பபம் ஜ்ஞாநவிருத்தமென்பதில் ப்ராமணம் காட்டப்பட்டது. பிறகு ரஜஸ்தமங்கன் ஜ்ஞாநவிரோதிகள் என்பதிலும், ஸத்வகுணமானது ஜ்ஞாநத்துக்கு வேறுதான் என்பதிலும், ப்ராமணத்தைக்காட்டுகிறார். ‘ரஜஸ்தமஸோ:’ என்று. அதனால் ப்ரஸ்துத கர்மாபேக்ஷித்தவத்திற்கு ப்ரயோஜனமென்னவெனில், கூறுகிறார் ‘அதஸ்ச’ என்று. அத: பபத்திற்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். அதினாலும் என் எனில் சொல்லுகிறார்—‘தந்நிரஸநஞ்ச’—என்று. பாபசப்தத்தால் சொல்லத்தக்க புண்யபாபம் இரண்டும் நிரவரிக்கத்தக்கதாலால், பாபத்தை விலக்குகிற கர்மாவின் அஸம்பவத்தை ஆசன்கித்து கூறப்பட்டது. † ‘அநபிஸம்ஹிதபலே’ இதனால் ஸ்வர்கம் முதலிய பலத்தைக் கொடுத்த கர்மங்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டன. அதுவழிக் கப்பட்டிருக்கிறது—அறியப்பட்ட மாத்ரத்தினாலே! அந்த கர்மாவின் நிரஸநம் ஸம்பவியாதென்று கருத்து. அதில் ப்ராமணம் எது என்றால் கூறுகிறார். ‘ததாச ச்ருதி:’ என்று. இப்பொழுது நிராஸகவிசேஷத்தில் ப்ராமணமாக உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தின் அர்த்தநிரணயத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால், இந்த வாக்யத்திலுள்ள நிரவரிக்கவேண்டிய வஸ்துவாசியான பதத்தினுடைய அர்த்தமானது முன்னமே கிஷிக்கப்பட்டது. நிராஸகவாசிபதத்தினுடைய அர்த்தமானது அடுத்து உரைக்கப்பட்டது.

இந்த தர்மசப்தமானது * க்ருச்சரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய † ப்ராயச்சித்தநுபமான

† அநபிஸம்ஹிதம்—சுருதப்பட்டாதது.

* க்ருச்சரம்—சாந்த்ராயணம், இவைகள் ப்ராயச்சித்த பேதநகல்.

† ப்ராயச்சித்தம்—பாபத்தை பேக்கடிப்பதற்காக செய்யப்படும் சாஸந்ரியமான கர்மாநுஷ்டாபம். ப்ராயஸ் என்றால் பாபம் சித்தம் என்றால் அதைப்போக்குகிற சாஸ்த்ர ஸம்மதமாக கர்மானுஷ்டாபம்.

ப்ராயம் பாபம் விஜாநீயாத்—சித்தம் தஸ்யவிசோதநம்—என்று நிருத்தி.

தர்மமாத்ர விஷயமாக ஏன் இருக்கக்கூடாது. அநபிஸம்ஹிதபலதாமவிஷயமென்று ஏன் நிச்சயிக்கப்பட்டவேண்டும் எனில் சொல்லப்படுகிறது.

“யஜ்ஞேந, தானேந, தபஸாநாசகேந சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிஃ”, கஷாயே கர் மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே. யஜ்ஞதாநம், தப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத், யஜ்ஞோ தாநம் தபஸ்சைவ பாவநாநி மரீஷிணம், சமோ தமஸ்தபஸ்சௌசம்” (யஜ்ஞத்தாலும், தாந்தத்தாலும், தபஸ்வினாலும், அநசநவர்த்தாலும்—வெளி இத்தீர்யங்கனையும் மகதையும் ஒடுக்கினவனாகவும், விஷயங்களிலிருந்து ஒழிவுள்ளவனாகவும், ஷடநசக்தியுள்ளவனாகவும்—பாபமானது கர்மாக்களால் எரிக்கப்பட்டால் பிறகு ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது. யஜ்ஞம், தாநம், தபம், கர்ம, இவைகள் விவேகிகளுக்கு பரிசுத்தியையுண்டிபண்ணுகிற எவ் பாவமுள்ளவைகள் சமம், தமம், தபஸ் சத்தியாக இருத்தல்; இது முதலிய ச்ருதிக்ருதிகளால் முமுகூவுக்கு அபேக்ஷிதங்களாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிற யஜ்ஞம், தாநம், தபஸ், சமம் முதலியவைகள் இங்கு கூறப்பட்டிருப்பதாலும், “விஜ்ஞாநாதாந்தோ ப்ரஹ்ம யோநி:” இதுமுதலியதால் இந்த ப்ரகாணத்திற்கு ப்ரஹ்மவித்யாவிஷயத்தம் வித்தித் திருப்பதாலும், இந்த தர்மசப்தமானது முமுகூவினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அநபிஸம்ஹித பல தர்மவிஷயமென்று அறியப்படுகிறது.

இந்த இடத்தில் யஜ்ஞதாநாநி பர்யாயங்களில் “தானேந த்விஷந்தோ மித்ரா பவந்தி” (சத்ருக்கள் கொடையினால் மித்ரர்களாக ஆகிறார்கள்.) இது முதலியதால் ஸாம்ஸாரிகபல கிர்த்தமானது, “அந்வாநந்தோ பவதி” இது முதலியது போல, ப்ரஹ்மவேதநாது குணமாயும், “ஆநுஷங்கிகமாயிருக்கிற பலவிஷயமாக எண்ணத்தக்கது,—“பூயேர நம் ருத்யுபயாஹி வித்வாந்” என்று ப்ரதாநபலச்ச்ரவணத்தால், மேலும், இந்த வாக்யம் எப்படியும் முமுகூமாந்ரவிஷயமல்ல. ஆயினும், அமுமுகூமாந்ரவிஷயமுமாகாது,—ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் ஸாதநமாக இருப்பதால். காம்யபலத்தைக்கொடுத்தல் தர்ம சப்தார்த்த மல்லவன்றோ. அலௌகிகமான இஷ்டத்திற்கு அஸாதாரணமான ஸாதநத்தினால் அலௌகிக நிஷ்டா ஸாதாரண காரணத்தைப்போக்க வேண்டுமென்றல்லவோ அர்த்தமாகும்.

அப்படியானால், முத்தியில் வீருப்பமுள்ளவனைக்குறித்து காம்யகர்மாவானது அநிஷ்ட பலமுள்ளதாக இருப்பதால், தர்மசப்தத்தால் சொல்லத்தகாததாலும், பாப சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதில் உள்ளடங்குவதாலும், பக்ஷதர்மதையின் பலத்தினால் பலாபிஸந்தி இல்லாத தர்மத்தினால் புண்யபாபம் இரண்டுக்கும் போக்கக்கூடிய தன்மை சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். ஜ்ஞாநம் கர்மாபேக்ஷையுள்ளதென்பதை நிகமநம் செய்கிறார்—“ததேவம்”—என்று. தத்-ச்ருதிஸ்மிருதிகள் அவைகளுக்கு அநுக்ராஹங்களான உபபத்திகள், ஸூத்தகாரவசநங்கள் இவைகளாலுண்டான, இவ்வண்ணம் உபாயப்ரதிபத்திரிஸத்திற்காக எல்லா ஆச்ரமி களுக்கும் அந்தந்த ஆச்ரமதர்மங்களை அங்கங்களாக்கக்கொண்ட உபாஸநாதிகாரம் மேலே உரைக்கப்பட்டபோகிறதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸர்வாச்ரகர்மாபேக்ஷமென்று உரைக்கப்பட்டது. அதனால் ப்ரஹ்மவிசாரபூர்வவ்ருத்தத்தத்தில் கர்மவிசாரத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனமென்று அபேகை உண்டாகுங்கால், அதுஷ்டாநம் ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால், ஜ்ஞாநம், மீமாம்ஸாதீநமாதலால், அதின் ஜ்ஞாநம் முத்தியிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். ‘அத:’ ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கு பலாபிஸந்தி இல்லாத ஆச்ரமகர்மாவை அபேக்ஷித்திருப்பதால், ஜ்ஞாநம் ஹாநத்திற்காகவாவது, உபாதாநத்திற்காகவாவது வேண்டியது.

இங்கேயோ இரண்டுக்காகவுமென்று சொல்லுகிறா—‘அபேக்ஷித’—என்று. பலதவாரா ஹாநம். ஸ்வரூபத்தால் உபாதாநம். மீமாம்ஸாசப்தம் பூரவோத்தரஸாதாரணமாதலால் காமமீமாம்ஸையினால் நிச்சயிககத்தக்கதென்று உரைக்கப்பட்டது. ‘ஸைவ’ எதுவிரூத்தமென்று உன்னால் நிரவிககப்பட்டதோ அதுவே என்று அர்த்தம். எது அநபேக்ஷிதமென்று அந்யனால் கூறப்பட்டதோ அதுவே அபேக்ஷிதமென்று கூறப்பட்டது.

ஹாஷ்யம்:—

சுவீவ நிதூநிதூவஹுவிவெகாடியஹு ஜீவாவாஸு வணஜகரண ம ஸ்வஹுஜை; வஹுகரணெமெதிசுதஹுதாயிசாரிவிரெஷநிதூயாடிதெ சுஜஹுரஹுவதஹுதஹிசுவாஹிநதூநிதூசுவாஹி நாம ஹாவவெவாபசுவாஹி |

மேலும், நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகம் முதலியவைகள் மீமாம்ஸையின் ச்ரவணமில்லாவிட்டால் ஸம்பநியாது,—பலம், கரணம், †இதிகர்த்தவ்யதை, அதிகாரி விசேஷம் இவைகளின் நிச்சயமில்லாவிடில், கர்மஸ்வரூபம், அதின் பலம், அதின் ஸ்திராத்வாஸ்திராத்வங்கள் ஆத்மநித்யத்வம் முதலியவைகள் அறிவதற்கு ஸாத்யப் படாதாதலால்.

ச்ருதப்காசிகை:—

எது அந்யனால் அபேக்ஷிதமென்று உரைக்கப்பட்டதோ அதற்கு அநபேக்ஷிதத்வம், கூறப்படுகிறது—‘அபிசேதயாதிரா.’ ‘நித்யாநித்யவஸ்து விவேகாதயஸ்ச’—என்று. சகாரம் து என்பதின் அர்த்தமுள்ளது. முற்றிலும் ஆததவிரோதம் என்று அர்த்தம். ‘மீமாம்ஸா ச்ரவணமந்தரோண, கர்மபரஹ்மமீமாம்ஸாச்ரவணமில்லாவிட்டால் என்று அததம்.’ ‘ந ஸமநதீயஸ்தே’ என்றதிலால் பிறகு வருந்தன்மை சொல்லப்பட்டது. எதனென்றால் சொல்லுகிறார் ‘பல’—என்று. பலவிசேஷமாவது போகமோக்ஷரூபமாயுள்ளது.

கரணவிசேஷம்—யஜ்ஞம், உபாஸநம் முதலியது. ப்ரயாஜம் முதலியதும், ஸாதாஸப்தகமும், போகத்தில் இச்சையுள்ளவனும், மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் அதிகாரிவிசேஷம். இவைகளின் நிச்சயமில்லாவிடில் கர்மஸ்வரூபமாவது—அங்கங்களோடு கூடினயஜ்ஞாத்மகமாகவும், உபாஸநாத்மகமாயுமுள்ளது.

பாஷ்யகாரரும் யாகாத்மகமாயும், உபாஸநாத்மகமாயுருக்கி கர்மம் என்று உரைக்கப்போகிறார். “ப்ரகாசஸ்ச கர்மணயப்யாஸாத்” என்றும் ஸூத்ரம்—‘உபாஸநாத்மகமான கர்மணி’ என்றும் அதற்கு பாஷ்யம். உபாஸநத்திற்கு காமத்வமானது ஸ்ம்ருதிஸந்ததி ரூபமாக இருத்தலால்; அது ப்ரயாஸநாத்மகமாக இருப்பதால். “ப்ரமாணம் வாசிகை பகழிந்ருகதாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம்—சரீரணை கர்மதோஷை யாதி ஸ்தாவராதாம் ந:” (மனிதன் வாத்தோஷங்களால் பகழிகளாகவும், ம்ருகங்களாகவும் பிறக்கிறான். மாநஸதோஷங்களால் சண்டாளனாகப்பிறக்கிறான்—சரீரத்தில் உண்டான தோஷங்களால் ஸ்தாவராஜ்மா

†இதிகர்த்தவ்யதை—அங்கம்.

வைப்பெறுகிறது.) என்கிற இடத்தில் மறுவும் † “மானஸை : கர்மதோஷை:” என்று சொன்னார். பலமும்—போகம், மோகமென இரண்டு.

‘ஆத்மநித்யவாதீநாம்’ என்று ஆதிசுபத்தால் ஆத்மாக்களுக்கு ‡ ‘நிர்ஷாண மய ஏவாயம்’ என்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாத்ஸ்வரூபத்வம் முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இங்கு ஸாதநத்துக்கு § ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வம் அறியப்படுகிறதென்றால், இப்படி அல்ல. மீமாம்ஸையில் பலகரணேதிகர்த்தவ்யதை முதலியவைகளுக்கு ஒவ்வொரு அதி கரணத்திலும் அந்தந்த ந்யாயங்களால் எந்த நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறதோ அது ஹேது ஸாதநம். இவ்வண்ணம் அந்த அந்த அதிகரணந்யாயத்தால் அநுகூலிக்கப்பட்ட சூத்திரி வாக்யங்களால் உண்டாகிற உபாயோபேய விஷயமான யாதொரு ஜ்ஞாநம் உண்டோ அது ஸாத்யம். அந்தந்த வாக்யார்த்த நிச்சயங்களால் அவைகளின் ஸமுதாயரூபமான மஹாவாக்யார்த்த நிச்சயம் ஸாதிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். பதார்த்த நிச்சயங்களால் வாக்யார்த்த நிச்சயமென்று சொன்னால் எவ்வாறு ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வமில்லையோ, அப்படிப்போல, அதனாலேயன்றோ கரணேதிகர்த்தவ்யதாதிசுபத்தங்களால் முந்தி தனித்துச்சொல்லி பிறகு கர்மஸ்வரூபசுபத்தால் சொல்லப்பட்டது. பலகரண சுபத்தங்களால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற பாஷ்யகார்த்தமானது கர்மமீமாம்ஸாமாத்ரவிஷயமாக இருக்குமேயாகில், ‘தத்பல ஸ்திரத்வாஸ்திரத்வாத்மநித்யவாதீநாம்’ என்று சொல்வது யுத்தமன்று. உபபதமில்லாத ‘மீமாம்ஸா’ சுப்தமானது, ‘மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம்’ என்கிற பதங்களை முதலாகக்கொண்ட பாஷ்யத்தில் பாகத்வயவிஷயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஈம் சொன்னதே ஸரியான அர்த்தம்.

ஆகையால், கர்மப்ரம்ம விசாரங்களுக்கு அந்தராலாவீ (க) நித்யாநித்யவஸ்துவவிவேக மும்—அதற்குப்பிறகு (உ) இம்மையிலும், மறுமையிலும் பலபோகத்தில் வைராக்யமும்— (ங) முக்தியடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையுமீ (ச) சமதாதிஸாதநஸம்பத்தம். சமத மாதிகளோடு கூடினவதை இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரம்மமீமாம்ஸையில்லவோ சமத மாதிஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த நான்கும் வரித்தித்தால் ப்ரஹ்மவிசாரம், ப்ரஹ்ம விசாரத்தால் சமாதி வரித்தி என்று அந்யோந்யாச்யதோஷம் ஸம்பவீக்கும். ஆகையால் பிந்தி வரப்போகிறதற்கு முந்தி நடைப்பெற்றிருத்தல் பொருந்தாது. ஸாங்காத்யநத்தா லுண்டான ஆபாதப்ரதீதியான நித்யாநித்யவஸ்துவவிவேகமென்று கூறப்படுமேயாகில், அது யுத்தமல்ல.

ஆபாதப்ரதீதியானது, இம்மையிலும் மறுமையிலும் பலபோகவிராகத்துக்கும் முமுக்ஷுத்வத்திற்கும் ஹேதுவாகாதன்றோ,—நித்யாநித்யங்களுடைய விபரயயத்திற்கு ப்ரதீதி வருவதால். மேலும், ஆபாதப்ரதீதியானது இரண்டு பாகங்களின் விசாரத்தித்திற்கும் பொதுவானது.

அதில் முதலில் கர்மவிசாரத்திலேயே தான் ப்ரவ்ருத்தி யுத்தமானது, இரண்டிடத் திலும் புபுத்தவை வேற்றுமையின்றி இருப்பதாலும், முந்தி இருப்பதை அதிக்ரமிப்பதில்

† மானஸை:—மானவிகங்களான கர்மதோஷங்களால்.

‡ நிர்ஷாண மய ஏவாயம்—இந்த பரமாத்மா ஆந்த்ரையனே.

§ ஸாத்யாவிசிஷ்டத்தும் ஸாதநத்துக்கு அதாவது (ஹேதுவுக்கு) ஸாத்யத்வவிட வேற்றுமை இன்மை.

காரணமில்லாமையாலும்—வேறு சாஸ்திரத்தாலும் நித்யாபித்யவிலேகம்முதலியது உப பந்தமாகாது.

முதலிலேயே புருஷன் அப்யயநவீதிக்கு வச்யகை இருப்பதால் வேறு சாஸ்திரத் திற்கு அவகாசமில்லாமையால், மேலும் சாத்திராந்தரத்தில் பரமானுகாரணத்வமும், அப் பரஹ்மாத்தம ப்ரதானகாரணத்வமும், ககநாதி நித்யத்வமும், நிமித்தமாந்தர ஈச்வரத்வமும்— இவை முதலிய வேதாந்த விருத்தங்களான அர்த்தங்களே அநேகங்கள் அறியப்படுகின்றன.

ஆகையால், வேறு சாஸ்திரங்களினால் உண்டாகிநித்யாபித்ய வஸ்து விலேகமா னது, வேதாந்தவிருத்தமாதலால் அதின் விசாரத்தைக்குறித்து பூர்வவ்ருத்தமாக ஆவதற் குத்தகுதியுள்ளதல்ல.

மேலும், சாஸ்திராந்தரத்தில் ஆறுபதார்த்தங்களின் ஜ்ஞாநமும், பதினாறு பதார்த்தங் களின் ஜ்ஞாநமும் இவை முதலியவைகளுக்கு மோக்ஷஸாதந்தவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப் பதாலும், வேதாந்தச் ச்ரவணபேகை இல்லாமையாலும் அதினாலுண்டாகிநித்யவிலேகத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் யுத்தமல்ல.

‘எதனால் + அப்யுதய ிநிச்ரேயஸ விர்த்தி உண்டாகிறதோ அது தர்மம். ஹலஜாதி நிக்ரஹஸ்தாநங்களுடைய தத்வஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷப்ராப்தி என்மல்லவோ ஆங்காங்கு கூறப்படுகிறது மேலும் + “தஸ்மாதேவம் வித் சாந்தோ தாந்த உபரததஸ்திக்ஷு:”, ஸமா ஹிதோ பூத்வா ஆத்மஸயேவாத்மாநம பசயேத்” என்று ச்ருதியானது “ஏவம்வித்” என்கிற சப்தத்தினால், சாஸ்திரத்தினாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தை அருவதித்து “பசயேத்” என்று ப்ரதிபந்நமான உபாஸநத்திற்கு அங்கங்களாக சமாதிகளை உபதேசிக்கிறது. ஆகையால், சமாதிகளுக்குச் ச்ரவணபூர்வவ்ருத்தத்வம் ச்ருதிவிருத்தம், ‘ப்ராசாந்தசித்தாயு’ என்கிற சப் தத்தை முதலிலுடைய ச்ருதியோடுவென்றால், ச்ரவணத்திற்கு உபயுக்தமான அவதானத்தை உண்டிபண்னுவதற்காக—என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ி இதிஹாஸம் புராணம் முத லியவைகளைச் ச்ரவணம்செய்வதினால் நித்யாபித்யவிலேகம் உண்டாகலாமென்றால் அப்பொ முது அதனாலேயே ப்ரஹ்மஸ்வரூபமறியப்படுவதால் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஏற்படும். இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஸம்சயவிபர்யயங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக ப்ரஹ்மவிசாரமானது அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதென்றால், ஸம்சய விபர்யயங்களுடைய பாஹுஸ்யத்தாலேயே நித்யாபித்யவிலேகங்கூட அவைகளில் ஸம் பாதிக்க முடியாதென்று ஸாதநசதுஷ்டயத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் தகுதியுள்ளதாகாது.

+ அப்யுதயம்—காமயக்ரமங்களால் அடையப்படும் அல்பபலம்.

ி நிச்ரேயஸம்—நிச்சிதமானச் ச்ரேயஸ், அதாவது மோக்ஷம் நித்யநைமித்திக காமங் கள் இரண்டுகும் இந்த நிச்ரேயஸமே பலம்—காமயக்ரமாக்களுக்கு அப்யுதயம் பலம்.

+ தஸ்மாதேவம்—ஆகையால், இவ்வண்ணமறிந்தவன் பவிரிந்திரியங்களை அடக்கின வனாகவும், மனதை அடக்கினவனாகவும், விஷயங்களில் ஒழிவு உள்ளவனாகவும் பொருமை யுள்ளவனாகவும், சித்தஸுமாதாநமுள்ளவனாகவும் ஆகி—தன் உள்ளத்திலேயே ஆதமாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்.

ி இதிஹாஸம்—தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களுடைய உபதேசத்தோடு கூடியதும் முன் காலத்தில் நடந்தேறியதும் பசு கதைகளோடு கூடியதுமான புண்ணியபுருஷர்களின் சரித்திரம்.

ி புராணம்—ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ப்ரளயம் வம்சங்கள், மந்வந்தரங்கள், வம்சங் களை அருஸரித்த சரித்திரங்கள் இந்த ஐந்து மடங்கினது.

‘நித்யாநித்யங்களில் வலிக்கின்றன’ என்று ‘நித்யா நித்ய வஸ்துக்கள், அவைகளின் † தர்மங்கள்’ என்று தொடங்கி நித்யமான தர்மிக்கு நித்யத்வம், ஸத்யத்வம், அதனாலேயே உபாதேயத்வம்; அநித்யமான தர்மிக்கு அநித்யத்வம் அஸத்யத்வம் அதனாலேயே ஹேயத்வம் என்று இவ்வண்ணங்களாலும், அவைகளின் தர்மங்களாலும் பிறக்கிற விவேகம் நித்யாநித்யவஸ்து விவேகமென்று வாசஸ்பதியால் எது சொல்லப்பட்டதோ அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறோம். அநித்யமான வஸ்துவுக்கு முற்றிலும் அஸத்யத்வம் மேலே சொல்லப் போகிற ரீதியினாலே நிரவரிக்கப்பட்டதாக அறியத்தக்கது.

எது நித்யமோ அது உபாதேயம், எது அநித்யமோ அது ஹேயம்—என்கிற இரண்டும் உபபந்தமன்று.

ஸூகம், துக்கநிவ்ருத்தி, அவைகளின் ஸாதநங்கள், அவைகளுக்கு உபயோகிகள் இவைகளுக்கே உபாதேயத்வப்புத்தி காணப்படுவதாலும், அவைகளைத்தவிர்த்த மற்றவைகளுக்கு அதுபாதேயதாப்புத்தி காணப்படுவதாலும் நித்யமாக இருந்தபோதிலும் துக்கரூபமாகவாவது துக்கநிமித்தமாகவாவது இருக்குமேயாகில், அது ஹேயமென்றே அறியப்படும். இரண்டு ப்ரகாரமாக இல்லாவிட்டால் உபேக்ஷிக்கப்படும், அநித்யமாக இருந்த போதிலும் ஸுகரூபமாகவாவது, ஸூகநிமித்தமாகவாவது இருக்குமேயானால் அது உபாதாநம் செய்யப்படுகிறது.

ஆனால் நிரூபகனுக்கு ஹேயமாகிறது—என்று கூறப்படுமேயாகில், அல்ல—மேலான வேறு ஸூகத்தின் தர்சனம் அந்யந்த துக்கத்தால் ஸாதிக்கத்தக்க தன்மை, துக்கத்தை பிந்தின பலமாகக்கொண்டிருத்தல் இவைகளினிடுக்கே இருக்குமேயாகில் நிரூபகனுக்குக் கூட அதில் உபாதேயதா புத்தி காணப்படுவதால். —பாலுடன் சேர்ந்த அந்நத்தின் லாபத்தால் கணம் விடப்படுகிறது. பாழும்பிணத்தில் விழுந்த சோழி அதை எடுப்பதில் ஸம்பவிக்கக்கூடிய க்லேசமானது, அடைவதினாலுண்டாகிற ஸூகத்தைவிட அதிகமாக இருப்பதால் இழக்கப்படுகிறது.

விஷம் கலந்த அந்நமானது மாணபயத்தால் ந்யஜிக்கப்படுகிறது. புஷ்பமாலை, சந்தனம் முதலியதோவென்றால் அவைகளிடத்தினின்று சிறந்த ஸூகம் கிடைப்பதாலும், தொடக்கத்திலும், முடிவிலும் தீவ்ரமான துக்காறுபந்தமில்லாமையாலும் பரிமிதமாக இருந்தபோதிலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

ஆகையால், அநித்யத்திற்கு ஹேயத்வமானது அநித்யத்வமாத்ரத்தினால் உண்டு பண்ணப்பட்டதன்று. நித்யமான வஸ்துவானது துக்கத்தோடு கலவாத ஸுகரூபமாக இருப்பதால் அது உபாதேயம், அதில்லாமையால் அநித்யமான வஸ்து ஹேயம் என்று கூறப்படுமேயாகில் கூறப்படுகிறது—நித்யத்திற்கு துக்கத்தோடு கலவாத ஸுகரூபத்வமானது வ்யாப்தியினால் அறியப்படுகிறதா? அல்லது சாஸ்திரத்தினால்!

முதலாவது சரியல்ல,—நித்யமான காலம் முதலியவைகளுக்கு ஸுகரூபத்வம் காணப்படாமையால், நித்யமான ஆத்மாவுக்கு துக்கத்தோடு சேராத ஸுகரூபத்வம் காணப்

† தர்மங்கள்—அலௌகிகமாயும். ச்ரேயஸ்ஸூக்கு ஸாதநமாயிருப்பது தர்மம். இது ச்ரௌதம், ஸ்மார்த்தமென இருவகைப்பட்டுள்ளது. முதலாவது ச்ரௌததர்மம் ஒன்றே ஸ்மார்த்த தர்மங்கள் ஆறுவிதங்கள். —

அவைகளாவன:—வர்ணதர்மம், ஆச்ரம தர்மம், வர்ணாச்ரம தர்மம், ஜாதிதர்மம், நிமித்த தர்மம், குண தர்மம்—என.

படாமையாலும். 'நான் துகமுள்ளவன்' என்று ஆத்மாவுக்கல்லவோ துககம் உபலப்தி விஷயமாகிறது

சாஸ்த்ரத்தினாலென்றால்—வேதத்தினாலாகில் வேதத்தினாலுண்டாகிறது ஆபாத ஜ்ஞாநமா ? ப்ரமிதிருபமா ?

முதல் பக்ஷத்தில் காமப்ராஹ்ம பாகங்களுக்குப்பொதுவாக இருப்பதால் கர்மவிசாரத்தை அதிகரித்துப் ப்ராஹ்ம விசாரத்தைக்குறித்து அதற்கு பூரவ வ்ருத்தத்வம் அறுப பந்ம்.

ரிச்சயருபமானால், மீமாமஸா த்வயபலம் உண்டாகலாம். ஆகமாந்தர முதல்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் விருத்தமாதலால், உபயோகமில்லாமையாலும் அதற்கு இதன் அபேக்ஷ இல்லாமையாலும் பூரவ்ருத்தத்வம் உபபந்மாகாது. ஆன பின்பு ஏது நித்யமோ அது உபாதேயம் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூடாது. இவ்வண்ணம் ப்ரதிதி உண்டாகிற தில்லை. பின்னை நித்யமான சுகம் ஸம்பவிக்விதேயாகில் அது உபாதேயம். அது இருக்க அதில் அநித்யம் அநுபாதேயமென்று அதில், நித்யஸுகஸம்பவஜ்ஞாநத்திற்குப் ப்ரம்ம விசாரத்தின் உபயோகமானது நித்யமான பலத்தைக்கொடுப்பதில் இச்சையினடியாக என்று சொல்லத்தக்கது. சாஸ்திராந்தரங்களிலும் கர்மகாண்டத்திலும் நித்யபல ஸம்பாவனைக்கு நிவாரகமொன்றுமில்லாமையால், நித்யா நித்ய விவேகம் வந்தவுடன் அவைகளும் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஆகும். அவைகளிலின்றே நித்யமான பலம் அறியப்படுகிறது. அது அஸத்தென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அந்த அஸத்வமானது அப்ராமாண்யத்தாலாவது ஸ் அந்யபரத்தாலாவது இருக்கவேண்டும். அவைகள் இரண்டும் கர்மமீமாம்ஸை இல்லாவிடில் வ்ரிததிக்கிறதில்லை என்பதினால் அந்த கர்மமீமாம்ஸைக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. முதல் ஸூத்ரமானது அதைத்தெரிவிப்பதில் நோக்குள்ளதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல,—அதற்கு ஸ்வசாஸ்திராரம்பத்திற்கு யுக்தமான விஷயப்ரயோஜஃபரதவமிருப்பதால், சாஸ்திரங்களைக்குறித்து அப்ராமண்யாதிப்ரதிபாதந பரத்வ மில்லாமையால், ஸ்வார்த்தோபயோகியாக இருப்பதால் அதற்கு அப்ராமாண்யம் முதலியது அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறதென்று கொள்ளில், அப்பொழுது அதற்கு ஸ்வோபஜீவ்யஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமாதலால் கர்மவிசாரத்திற்கும், தர்க்கபாதத்திற்கும் பூர்வவ்ருத்தத்வம் ஏற்படவேண்டியதாக வரும்.

சாஸ்திராந்தரப்ராமாண்யமோவென்றால் கர்மமீமாம்ஸையின் முதல் பாதத்தால் நிச்சயிக்கத்தக்கது, அந்யபரத்வம் வாக்யாந்தரவிரோதம் முதலியவைகளால் நித்யபலத்தின் அவிவக்ஷாந்யவஸாயமும் அந்த இடத்திலுள்ள நாயாயநீரமாக இருக்கிறது. சாஸ்திராந்தரப்ராமேயத்தின் நிலைகுலைதல் தர்க்கபாதத்தில் காண்பிக்கப்படும். மேலும், முதல் ஸூத்ரத்தினாலேயே சாஸ்திராந்தரத்திலுள்ள நித்யபலத்தின் அஸத்வமறியப்படுமேயாகில் அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் வருகிறது. இப்படியாகில் தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா ஸூத்ரத்திலும் அந்யோந்யாச்ரயம் வருமென்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. பிதாமுதலியவர்களுடைய ப்ரேரணையால் ணாக்காந்யயகம் செய்த புருஷனுக்குப் ப்ரயோஜஃமாயுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதப்ரதிதியினாலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கு உபபத்தி இருப்பதால், எவர்களுக்கு தர்மவிசாரம் வைதமோ அவர்களுக்கேதான் அந்யோந்யாச்ரயம். வைதத்வஜ்ஞாநத்தால் விசாரம், விசாரத்தால் வைதத்வ ஜ்ஞாநமென்று. மேலும், அநித்யபலஹேயதா ஜ்ஞாநத்திற்குப் ப்ரம்மவிசாரோபயோகம் சொல்லத்தக்கது.

§ அந்யபரத்வம்—வேறு ஒன்றில் நோக்குள்ளதாக இருத்தல்.

ஸ்வர்கம் முதலிய பலத்திற்கு அரித்பதவமும், துக்கத்துடன் சேர்ந்திருத்தலும் எவ்வண்ணம் அறியப்படுகிறது?

சாஸ்திரார்த்தத்தினாலென்றால், அதனாலேயே நித்யபுருஷார்த்தம் வித்திப்பதால், ஆகாங்கை இல்லாதபோது ப்ரம்மவிசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகாது. ஆகையால், அதற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தம் உபந்நமாகாது. எது சுகமோ அது அரித்பமென்று தன்னால் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்க்கமாத்ரத்தினாலென்றால், அதனாலேயே நிரஸ்தமான நித்யபுருஷார்த்த ஸம்பாவனையுடன் கூடி இருந்தால், ப்ரம்மவிசாரம் ப்ரதிபத்திக்கப்படும். துக்க நிவ்ருத்திக்கு முடிவு இல்லாமையாலும், ஸ்வாபாவிகமான ஸுகமானது அநாதியாக இருப்பதாலும், அந்தமில்லை என்பது பொருந்துவதாலும் நித்யபுருஷார்த்த ஸம்பாவனை இல்லை எனில், அல்ல—வேதாந்தச் சரவணத்தை முன்னிட்டு வ்யாப்தி நிச்சயம். அதை முன்னிட்டு வேதாந்தச் சரவணம் என்று அந்யோச்யதோஷம் ப்ரஸங்கிப்பதால்.

ஆகையால், ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக்குறித்து நித்யாநித்யங்களிலுள்ள த்ரம் விவேகோபயோகத்திற்காக நித்யாநித்யவிவேகத்தில் பரத்பக்ஷம் ப்ரவ்ருத்தியாதலாலும், தர்க்கம் அதிப்ரஸத்தமாவதாலும் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் ப்ரம்மவிசாரத்தில் அநாகாங்கைக்ஷயை உண்டிப்பண்ணுவதாலும், அதின் விரோதத்தால் உபயோகமில்லாமையாலும், வேதமே ப்ரமாணமாக ஆச்யிக்கத்தக்கது. அதில் ஆபாதப்ரதிதியானது இரண்டு பாகங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருப்பதாலும், நித்யாநித்ய நிச்சயமானது இரண்டு மீமான்ஸைகளின் பலமாக இருப்பதுபற்றி அந்யோப்யாச்யம் எவ்விதத்தினாலும் தாண்டமுடியாததாக இருப்பதாலும், நித்யாநித்யங்களை அடைந்திருக்கிற ஹேயோபாதேயத்வஜ்ஞாநம் நித்யாநித்யவஸ்துவவிவேகமென்பது யுத்தமன்று.

வேறு சாஸ்திரங்களில் நித்யபலஸம்பாவனைக்கு நிவாரகமில்லாமையால் நித்யாநித்யவிவேகம் முதலியதை உடையவனுக்கு அவைகளிலும் ப்ரவ்ருத்திவாக்கடமென்று எது சொல்லப்பட்டதோ, அது சரியல்ல—முதல் ஸூத்ரம் சாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கு நிவாரகமாதலால், ப்ரம்மமே ஜிஜ்ஞாஸ்யம், ப்ரக்ருதி புருஷர்களல்லவென்றல்லவோ ஸூத்ரார்த்தம்—என்று சொல்வது யுத்தமாகாது—ஸாதகசதுஷ்டயத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தைச் சொல்லுகிறவர்களால் இந்த அர்த்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தால், தாபத்யஜ்ஞாநத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவாதிகளால் இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அர்த்தமும் உபந்நமாகாது. தயோஹி—ஏனெனில், நிச்சயமாக இந்த அர்த்தமானது ஸூத்ரகாரரால் உபதேசிக்கப்பட்டவுமில்லை.—ஆனால் ஸூத்ரங்கள் ந்யாயநிபந்தனமாதலால், உபபாதிக்கப்படுகிறதென்ற சொல்லத்தக்கது. உபத்தியும் சாஸ்த்ரார்த்த தெளப்பல்யமோ? அல்லது ஸ்வசாஸ்த்ரப்ரபல்யமோ? அல்லது ஸமுச்சிதமான இரண்டுமோ? இவற்றுள் முதலாவது பொருத்தது ஸ்வசாஸ்திரத்துக்கு (வேதத்திற்கு) தெளப்பல்யம் வரின் ப்ரம்மத்துக்குக்கூட அறியவேண்டுமென்கிற இச்சாவிஷயத்வமில்லாமல் போவதால் இரண்டாவது சரியல்ல.

சாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கு ப்ரபல்யம் உண்டாயின், ப்ரம்மத்துக்கே ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் வித்தியாமல் மூன்றாவதில் ஸூத்ரத்தித்துக்கு வைபர்த்தம் வருகிறது—பூர்வமீமாஸையிலேயே சோதகாஸூத்ரம் முதலியவைகளால் அவை இரண்டும் வித்திப்பதால் அவச்யமபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். அதனாலேயே அதற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவாபத்தியும் வித்திக்கிறது. வேதப்ரமாண்யம்மாத்ரம் வித்தித்தபோதிலும் அவ்வளவு மாத்ரத்தினால் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ப்ரமாண்யம் வித்தியாதென்றால்—அங்மனமாகில், எந்த ஹேதுக்களால் உன

கரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ப்ராமாண்யாஸம்பவசங்கைகள் பரிஹரிக்கத்தக்கவைகளோ, அவைகளும் வரித்தவஸ்துவில் வ்யுத்தபதபுபத்தி முதலியவைகளென்று அவைகளின் பரிஹாரத்தால் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் வேதாந்தப்ராமாண்ய ஸ்மார்த்தபரத்தவம் அங்கீகரிக்கில் நம்முடைய பக்ஷமே ஏற்றுகொள்ளப்பட்டதாக ஆகும். அதனாலேயே மூன்று துக்கங்களின் * அபிகாதஜ்ஞாநத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவமும் நிரவிக்കப்பட்டது.

நிரஸநபரகாரம் காட்டப்படுகிறது. ஐவரிகதுக்க ஜ்ஞாநம் பூர்வவ்ருத்தமா? அல்லது, நரகதுக்கஜ்ஞாநமா? அல்லது, ஸ்வர்கமமுதலியது அல்பமாயும் அஸ்திரமாயு மிருப்பதால் தாபத்யாந்தரத்தவ்ஜ்ஞாநமா? முதலாவதல்ல,—ஆயுரவேதம் முதலியவைகளால் அவைகளின் நிரஸநோபாயமறியப்படுவதால். வேதாந்த விசாரத்துக்கு நைரபேக்ஷ்யம் வருவதால் இரண்டாவதும்ல்ல,—நரகதுக்கத்துக்குக் காரணமான பாபங்களைப் போக்கடிக்கிற வ்ரதநியமங்களை விதிக்கிற சாஸ்திரங்கள்தான் அநேகமாக இருப்பதால் வேதாந்தத்திற்கு நைரபேக்ஷ்யம் வருவதால். மூன்றாவதிலோவென்றால் கர்மவிசாராபேக்ஷை நிச்சயமாக உண்டாகலாம்,—முதலிலேயே அத்யயநவிதிவசயனுக்கு சாஸ்த்ராந்தரங்களை அறிவதற்குப் போதாமான ஸமயமில்லாமையாலும், அவஸையிருத்தபோதிலும் ஸ்வாகாதிகளுக்கு அல்பாஸ்திரத்தவ்ஜ்ஞாநமாகிற பூர்வவ்ருத்தத்தவம் கூடாததாலும் ஆபாதபீதிதியும், இதிலுமாஸபுராணங்களும் அல்பாஸ்திரத்தவாந்தஸ்திரத் தவிபர்யயப்ரதீதிக்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலும்.

லாஷ்யம்:—

ஊஷா ஸாயநக்ஷண விநியொமாவலெயம்|விநியொமஸு
மூகிவிஜாஷிஷு|வஸ தாகீடிய: உஜீயாஷுவரஸநாநி கஜே
வஜ்ஜயபாநுவி ஸ்ஷஜ்ஷிர்வாணி ஸ்ஷ ஜ்ஞாநாவெ
க்ஷாணீதீவெவ விநீயநாநி | தாகுவி கஜாணுநவிஸம்
விதவதாநி ஸ்ஷ விஜ்ஜாநாநிதி தக்ஷாணுநாநி
நாநி வஸதாநிவெவ வஜ்ஜாநி | தெஷாணு கஜே
வ்ஜாநிவிஜாவெக்ஷா வவ்ஜாநி

இவைகளுக்கு ஸாததத்வமானது விநியோகத்தால் நிச்சயிக் கத்தக்கது. விநியோகமும் ச்ருதிலிங்கம் முதலியவைகளால், அது வேர பூர்வமீமாம்ஸையின் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உத்தீயம் முதலியவைகளின் உபாஸநங்கள் கர்மத்திற்கு ஸம்ருத்தியை வினைவிக்கக்கூடியவைகளாக இருந்தபோதிலும் ப்ரம்மத் யாகநுபங்களாக இருப்பதால் ப்ரம்மஜ்ஞாநஸாபேக்ஷைக்கொன்று இங்கேயே சிந்திக்கத்தக்கவைகள். பலத்தைக் கருதாமல் அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்கர்மங்களும் ப்ரம்மவித்யோத்பாதகங்க

* அபிகாதம்—ஹிம்ஸை.

ளாக இருப்பதால் அதற்கு சிக்கிரபலப்பாதத்வத்தை உண்டுபண்ணுகிற இந்த உத்கீதாத்யுபாஸங்கள் இங்கேயே மிக்க பொருத்தமுள்ளவைகள். அவைகளுக்கு கர்ம ஸ்வரூபஜ்ஞாநாபேக்ஷையானது எல்லோருக்கும் ஸம்மதமானது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

முன்பு வ்யாக்யேயஸ்வபாவத்தால் கர்மநியமம் கூறப்பட்டது. வ்யாக்யாநஸ்வபாவத்தாலும் அதன் வரித்தி இப்போது கூறப்படுகிறது—ஏஷாம்—என்று. ஏஷாம்—சமாநிகளுக்கு ஸாதநத்வம். சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். ‘விநியோகாவஸேயம்’ விநியோகமாவது அங்கத்வஜ்ஞாபநம். அதனென்னவென்றால் கூறுகிறார்—‘விநியோகாச்ச’ என்று. அதனென்னவென்றால் கூறுகிறார்—‘ஸ ச தார்த்திய:’ என்று. மூன்றாவது அந்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டது என்று அர்த்தம். இது நிதர்சனார்த்தமாக சொல்லப்பட்டது.

ப்ரம்மவிசாரமானது கர்மவிசாரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா ந்யாயங்களையும் அபேக்ஷித்திருப்பதால் இவைகளன்றோ கர்மமீமாம்ஸாத்யாயங்களின் ப்ரமேயங்கள்.

முதலத்யாயத்தில்—ப்ரமாணலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டாவது அந்யாயத்தில்—சாஸ்திரபேதம், கர்மபேதம், பேதத்திற்கு ஹேதுக்களும் சப்தாந்தராயாஸ ஸங்க்யாகுண ப்ரக்ரியாநாமதேயங்கள்.

மூன்றாவதில்—அங்கநிரூபணம். ச்ருதி, லிங்க, வாக்ய, ப்ரகரண, ஸ்தான, ஸமாக்யாநங்கள் அங்கத்வஜ்ஞாபகப்ரமாணங்கள்.

நான்காவதில்—கர்த்வர்த்தபுருஷார்த்தங்களுடைய பேதநிரூபணத்தால் புருஷார்த்தங்களால் கர்த்வர்த்தங்களுக்கு யுக்தியானது நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாவதில்—கர்மம், ச்ருத்யர்த்த பாட ப்ரவ்ருத்தி முக்ய காண்டங்கள், கர்மப்ரமாணங்கள்.

ஆறாவதில்—அதிகாரி நிரூபணம்.

ஏழாவதில்—ஸாமாந்யாதிதேசம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

எட்டாவதில்—விசேஷாதிதேசம்.

ஒன்பதாவதில்—உஹம்.

பத்தாவதில்—வாயம். பதினொன்று, பன்னிரண்டுகளில்—தந்த்ரப்ரஸங்கங்கள் இவ்வாறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—

‘தர்மதீமாநபேதாங்க ப்ரயுக்தி க்ரமகர்ச்சுபி: ஸாதிதேச விசேஷோஹ பாத தந்த்ரப்ரஸங்கிபி:’ என்று. இந்த ந்யாயங்களின் அபேக்ஷையும், ஸங்கர்ஷ காண்டாபேக்ஷையும் ப்ரம்மவிசாரத்தில் ஆங்காங்கு காணத்தக்கது. ஆகையால், ‘ஸ ச தார்த்திய:’ என்பது ப்ரதர்சனார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு கர்மவிசாராபேக்ஷையில் உபயுக்தியானது கூறப்படுகிறது. ‘உத்கீதாதி’ என்று வேறு ஒன்றோடு ப்ரஸங்கத்தால் வரும் ஸங்கதி கூறப்பட்டது.

இந்த இடத்திலோவென்றால் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி உபபாதிக்கப்படுகிறது. ‘கர்ம ஸம்ருத்யர்த்தாபி:’—என்று ‘கர்மஸம்ருத்யர்த்தத்தவே தத்ப்ரயோஜனம் தந்ரிவசநாத்’ என்கிற

வாக்யகாவசம் ஸ்மிர்ப்பிக்கப்பட்டது. 'ப்ரம்மத்ருஷ்டிரூபாணி' என்று ப்ரம்மமல்லாத வஸ்துவினிடத்தில் ப்ரம்மத்ருஷே த்ருஷ்டி தான் ப்ரம்மத்திருஷ்டி. ப்ரம்மத்திருஷ்டிரூபமாக இருப்பதால் ப்ரம்மஜ்ஞாநஸாபேக்ஷங்களென்று அர்த்தம். 'இதி' என்பது ஹேதுவில் 'இவைஹ சிந்தயீயாநி' கர்மவிசாரத்தில் கூடாது. 'தாந்யபிகர்மாணி' உத்தீதம் முதலியவற்றின் உபாஸங்கன் எவைகளின் ஸம்ருதியை உத்தேசித்தின் மனவோ அவைகளுமென்று அர்த்தம். 'அநபிஸம்ஹித பலாநி' அநபிஸம்ஹிதபலமாக இருப்பதால் ப்ரம்மவித்யைகரு உத்பாதகங்கள் என்று அர்த்தம்.

'இதி' சப்தம் ஹேதுவில். 'ததஸாத்ருண்யபாதநாநி' ஸாத்ருண்யமாவது ப்ரபலப்ராதிபத்தகமிகருக்கும்போதே சீக்ரமாக பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை, அதை உண்டுபண்ணுகின்றன. ப்ரம்மவித்யையை விரைவாக ஸம்பாதிக்கின்றனவென்று பொருள். 'ஏதாநி' உத்தீதாத்தியுபாஸங்கன். ஆதலால், 'இங்கேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ளவைகள். ப்ராஸங்காத் ஸங்கதியாவது முகயவித்யத்திற்கு உபயோகியாக இல்லாமைபால் ஒற்றுமை முதலியதால் புத்தியிலுள்ள பிரிக்கும் தன்மை ப்ராஸங்கிகளாகிவிட்டது. இரண்டிலொன்றின் அபேக்ஷையிலாவது, இரண்டின் அபேக்ஷையிலாவது உண்டாகி சங்கதி ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி. இங்கேயோவென்றால் இரண்டும் அபேக்ஷிதங்களென்று ப்ராதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ப்ரம்மத்ருஷ்டிரூபாணி' என்று உத்தீதாத்தியுபாஸங்களுக்கு ப்ரம்மஜ்ஞாநஸாபேக்ஷை சொல்லப்பட்டது. 'ப்ரம்மவித்யோத்பாதகாநி' என்று ப்ரம்மஜ்ஞாநத்துக்கு உத்தீதம் முதலியவற்றின் உபாஸாநாபேக்ஷை சொல்லப்பட்டது. இந்த அபிப்பிராயத்தால் 'ஸூதராம்' என்று கூறப்பட்டது 'இவைஹ'—என்று உபாயாபேக்ஷை இங்கேயே, இருப்பதால் இந்த இடத்திலேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ள ஸங்கதி கர்மவிசாரத்திலேயே என்று அர்த்தம்.

எவ்வாறு உத்தீதாதி விசாரத்திற்கு ப்ரம்மவிசாரத்திலேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ள ஸங்கதி? கர்மவிசாரத்திலும் ஸூதராம் ஸங்கதி இருக்கிறது. உபாயாபேக்ஷையினால் ஸங்கதியின்றோ ஸூதராம் ஸங்கதி. உத்தீதாதி புத்திகள் கர்மத்திற்கு அங்கங்களாயும் ஆசாயித்திருப்பதால் அந்த விசாரத்திற்கு கர்மாபேக்ஷை இருக்கிறது. கர்மங்களுக்கும் ஸ்வஸம்ருத்த்யர்த்தமாக உத்தீதாத்தியுபாஸாநாபேக்ஷை இருக்கிறதென்று உபாயாபேக்ஷை இருப்பதால்—எனில், உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.

கர்ம ஸம்ருத்த்யர்த்தங்களான உத்தீதாத்தியுபாஸங்களின் அபேக்ஷை கேவலகர்மங்களுக்கும், வித்யாங்கங்களான கர்மங்களுக்கும் துல்யை, ஆதலால், கர்மஸம்ருத்த்யர்த்தத்தவ் ஹேது பொதுவானது, கர்மாங்ககர்மயத்வமானது பூரவாக விசாரஸங்கதிக்கு அஸாதாரண ஹேது, ப்ரம்மஜ்ஞாநஸாபேக்ஷை உத்தரபாகவிசாரஸங்கதிக்கு அஸாதாரண ஹேது. இவ்வண்ணம் ஸாதாரணஸாதாரணங்களான இரண்டு ஹேதுக்களுடன் கூடியிருத்தல் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், ப்ரம்மத்ருஷ்டிரூபோத்தீதாத்தியுபாஸங்கன் ப்ரம்மஜ்ஞாநஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால் அதில்லாவிடில் அவைகளைச் சிந்திப்பது பூர்வபாக விசாரத்தில் அசக்யம். கர்ம விசாரத்திற்குமுன் ப்ரம்மசவிசாரம் உபபண்ணாக்கிறதில்லையென்றோ,—அவ்விரண்டும் முன்சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிவிசேஷங்களோடு கூடியிருப்பதால். உத்தரபாகத்திலோவென்றால் ப்ரம்மஜ்ஞாநமாகிறது சுலபமாதலால் கர்மவிசாரஞ்செய்திருப்பவனுக்கு உத்தீதாத்தியுபாஸசிந்தனம்செய்வது சக்யமாகும். அதிலேயே சக்யமாயிருப்பதால் உத

† உத்தீதம்—ஸாமாவில் ஓர்பாகம். பாகத்தை பக்தி என்று சொல்வார்கள். ஐந்து விதமான பக்திகளில் உத்தீதமென்கிற இரண்டாவது பக்தியானது ப்ராணவபூர்வக கானம் செவ்யப்படுகிறது.

கீதாந்யபுஸனங்கள் உபநிஷத்பாகத்தில் விதிக்கப்பட்டன. அதினாலேயே ப்ரம்மமீமாம்ஸையில் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதும். இவ்வண்ணமாக வேதாந்தபாகவிலிததவமும், ப்ரஹ்மமீமாம்ஸாவிராத்தவமும், சக்யத்வரூபமுமான மூன்று வைஷத்யங்களால் விசேஷிக்கப்பட்டுள்ள உபாயபேஷையானது உத்தரபாகத்திலேயே இருப்பதால் அதை ஹேதுவாகக் கொண்டது ஸூத்ரம் ஸங்கதியானது அந்த இடத்திலேயே என்கிற அபிப்ராயத்தால் “ஸூத்ராமிகை ஸங்கதாநி” என்று உரைக்கப்பட்டது. அப்ரதானமான அர்த்தத்திற்கும் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி இருப்பதால் அதற்கும் கர்மவிசாரம் அவச்யாபேக்ஷிதமேயென்பது யாதொன்றுண்டோ இதுவும் அப்யுச்சயமான ஹேதுப்ரதாநஹேது தவராமல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருத்தல் என்கிறது முன்சொல்லப்பட்டது.

அதனால் ப்ருக்ருதாநந்தாயத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனமென்றால் சொல்லுகிறா ‘தேஷ்டாஞ்ச’ என்று. ‘தேஷ்டாம்’ உத்தீதாந்யபுஸனங்களுக்கு. ‘ஸர்வஸம்மதா’ அவைகளுக்கு ஸாக்ஷாத் ஸங்கதத்தவம் சொல்லப்பட்டாலன்றோ நின்றை. உத்தீதாந்யபுஸனம் சிந்திக்கத்தக்கதாக இருக்கும் தருணத்தில் அதற்கு கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை எல்லோராலும் நிந்திக்கப்படாதது. வேதாந்தாத்யயனம் செய்தவனுக்கு கர்மஜ்ஞாநானேக்ஷை இல்லையென்று ஏது சொல்லப்பட்டதோ அது யுத்தமன்று.—வேதாந்தங்களிலும் உபாயபரமும் முக்திபரமும்புள்ள வாக்யமாத்ரத்தை அத்யயனம் செய்த புருஷனுக்கு, ப்ரஹ்மவிசாரத்திலும் மூன்றுவது, நான்காவது அந்யாயங்களில் மாத்ரம் ச்ரவணம் ப்ரஸங்கிப்பதால். மூன்றுவது, நான்காவது அந்யாயங்கள் இரண்டுக்கும் முதல் இரண்டு அந்யாயத்திலும் சொல்லப்பட்ட ந்யாயாபேக்ஷையிருக்கிறதென்றால்—அங்ஙனமாகில், ப்ரம்மவிசாரம் முழுவதும் கர்மவிசார ந்யாயஸாபேக்ஷாமாத்ரம் அதற்கே பூர்வவ்ருத்தத்தவம் ஜ்ஞாநாத்ரஸூக்ருதவிசேஷத்தால் ஏதோ ஒருவனுக்கு ப்ரம்மவிசாரமாத்ராபேக்ஷை என்று சொன்னால், அவனுக்கு ஸூக்ருதவிசேஷத்தால் மூன்றுவது, நான்காவது அந்யாயமாத்ராபேக்ஷை ஏன் உண்டாகக்கூடாது. அன்றிக்கே புண்யாநிக்யத்தால் ஸமஸ்தப்ரம்மவிசாரநிபேக்ஷை ஏன் உண்டாகக்கூடாது? மேலும், வேதாந்தங்களில் உபாயபலபரவாக்ய மாத்ராத்யயனம் அசாஸ்த்ரியமென்று உன்னாலும் சொல்லத்தக்கது. அது வேதாந்தமாத்ராத்யயனத்திற்கும் துல்யம்.—ஸம்பூர்ணமானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். ஆகையால், விதியை அதிவங்கதம் செய்பவர்களுக்கு ஏது அபேக்ஷிதமோ அதுவே பூர்வருத்தமென்பது அஸங்கதம். முழுமையும் அத்யயனம் செய்தவனுக்கும் ஸூக்ருதவசத்தால் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் ச்ரவணபேக்ஷை ஸம்பவிக்கலாமென்றால் முன்பே உத்தரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‘விரோதாத்ரபரணத்தவாதி’ இது முதலிய க்ரந்தத்தால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற தூஷணங்கள் ‘அந்த்ரோச்யதே’ இது முதலான வித்தாந்த பாக்யத்தினால் பரிஹரிக்கப்பட்டன. அந்த பரிஹார ப்ரகாரங்களாவன—கர்மங்கள் அநித்யபலத்தைக்கொடுப்பதால் விரோதமென்பது அகபிஸம்ஹிதபலத்துடன் கூடி இருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. பேதவாஸனையை உண்டுபண்ணுவதால் ஐக்யஜ்ஞான விரோதமும் ‘ப்ருதகாத் மாநம்’ என்று ப்ருதத்தவ ஜ்ஞானத்திற்கு மோக்ஷாபாயத்வ ச்ருதியினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இந்த விரோதம் இனி சொல்லப்படும் வஸ்து ஸாமந்த்யத்தில் அந்தர்பூதமானது. மோக்ஷத்திற்கு ஸகலபேத தர்சன நிவ்ருத்திருப்பதையானது ப்ரபஞ்ச மித்யாத்வோபாத்ரஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால், ‘ஐக்யஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயத்வமிருந்தபோதிலும் கர்மங்களுக்கு அக்ருஷ்ட த்வாரத்தினால் உபயோகமிருப்பதால் விரோதமில்லை. அப்ரமணத்தவமானது ‘கரியாவாநேஷ ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட’—இது முதலிய ஸந்த்யாயமிலவாத விசியாஜகப்ரமணங்களால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. விவிதிஷ்டார்த்தமான சித்தசுத்தியின் உபயோ

கமோ வேதநோத்பத்திக்கு உபயுத்தமான மனத்தெளிவுக்கு காரணத்வத்தை உபபாதநம் செய்ததினால் விவிதிஷார்த்தவமிருந்தபோதிலும் அதற்கு தினந்தோறும் உத்பத்தியபேசுபின் உபபாதனத்தாலும் மறுமொழி கூறப்பட்டது. ஞானமாத்ரத்திற்கு ஹேதுத்வச்ரவணமும் ஸாதநத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் உத்தரமளிக்கப்பட்டது. ஸாமர்த்த்யமாவது மித்யாபூதமான சப்தத்திற்கு ஜ்ஞானத்தினாலேயே நிவர்த்திக்கத்தக்க தன்மையாகிற வஸ்துஸாமர்த்த்யம். அதற்கு ப்ரபஞ்சத்தின் மித்யாத்வத்தை தூஷிப்பதால் மறுமொழி உரைக்கப்பட்டதாக ஆகப்போகிறது. சமாதிகள் அங்கங்களென்று சொல்லுகிற ச்ருதியில் உண்டான விரோதமும் ப்ரவ்ருத்திரூபமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும், நிவ்ருத்திரூபமான சமாதிகளுக்கும் விஷயபேதத்தால் 'விரோதமில்லாதது பற்றி' பரிஹரிக்கப்பட்டது. சமாதிகளோடுவென்றால் அவிஹிதமாயும், அப்ரதிஷித்தமாயும், நிஷித்தகாம்யமாயுமுள்ள விஷயங்களென்று கூறப்பட்டது. வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்திற்கே மோக்ஷோபாயத்வம் ப்ரத்யக்ஷவிரோத, சாஸ்த்ரவிரோதங்களால் நிரவிக்ஷிப்டது. அதில் நிவ்ருத்திக்கப்படுகிற வாஸனக்கு நிஜாத்நதமும் உத்பத்திப்ரதிபந்தகத்வமுமில்லாமையாலும்ச்ரவணம்முதலியவற்றிற்கு பேதவாஸனையைப் போக்கடிக்கும் விஷயத்தில் அபேசை இல்லாமையாலும், அதின் வையர்த்தப்பரிஹாரம் அநுபண்ணமாதலாலும்ச்ரவணம் முதலியதால் க்ரமமாக எழுந்து ப்ரகாசிக்கின்ற வாக்பஜ்ஞ்யஞானம் விமோசகம் என்பதும் நிரவிக்ஷிப்டது.

லகுஸித்தாந்தம்

ஸம்பூர்ணம்.

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH

MELKOTE 571 431

(KARNATAKA STATE)

THE ACADEMY OF KANNADA
MELKOTE 57. 491
(KARNATAKA STATE)

உணாவகுவுவகூஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

25

கும் நிலை பெற்றதாயும், மிக்கஸ-லக்ஷம்மாயும், அபரிவற்றதாயும் இருக்கிறதோ; பூதங்களுக்குக்காரணமான அந்தப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞானிகள் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள்"; "ப்ரஹ்மமானது ஸத்யமாயும், ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயும் இருக்கிறது"; "அது, அவயவமில்லாததாயும், செய்கையற்றதாயும், சார்த்தமாயும், கர்மஸம்பந்தமும், அதன் படினும் அற்றதாயும் இருக்கிறது"; "(சர்வணமநாதிகளால்) அறியமுடியாததென்று இந்தப்ரஹ்மத்தை எவன் எண்ணுகிறானோ அவனால்தான் இது அறியப்படுகிறது எவன் இது, (சர்வணதிகளால்) அறியத்தக்கதென்று எண்ணுகிறானோ அவனிடையேயான்"; "அறிந்துவிட்டு டோமென்று எண்ணுகிறவர்களுக்கு அந்தப்ரஹ்மம் அறியப்படாததாகவும், அறியத்திறமை இல்லையென்றெண்ணுகிறவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவும் ஆகிறது"; த்ருஷ்டிபைத்தவிர வேறான த்ரஷ்டா இருக்கிறானென்றெண்ணாதே. மதியைத்தவிர வேறான மந்தாவிரூக்கிறானென்றெண்ணாதே"; "ஆனந்தரூபம் ப்ரஹ்மம்"; "இவையனைத்தும் இந்த ஆத்மாவே"; "இவ்வுலகில் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு நானாவியதாயுள்ளதொன்றும் கிடையாது"; "இவ்வுலகில் எவன் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர வேறுவஸ்துக்களிருப்பதுபோலப் பார்க்கிறானோ அவன் அவித்யையின் நின்று (அதிக) அவித்யையையடைகிறான்"; எப்பொழுது இரண்டாக இருந்தல் ஸம்பவிக்கிறதோ அப்பொழுது மற்றவன் மற்றொருவனைப்பார்க்குகுன். எப்பொழுது எல்லாமாத்மாவாகவேயாய்விட்டதோ அப்பொழுது, எவன் எதனால் எவனைப்பார்ப்பான், எவன் எதனால் யாரை அறிவான்"; "குடும் முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவஸம்ஸ்தானமும் நாமதேயமும் வ்யாவஹரிசம், ம்ருத்திகையே உண்மை"; "எப்பொழுது இவன் இந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் கொஞ்சம் பேதத்தைப் பாராட்டுகிறானோ அவனுக்கு பயம் உண்டாகிறது"; "எல்லாவிடங்களிலிருந்தபோதிலும் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு ஆக்ரயஸம்பந்தத்தாலுண்டாகக்கூடிய தோஷமணுகுவிதிலை, ஏவ்லாவிடத்திலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாகராத்வம் ஸாகாரநிராகராத்வமென்கிற இரண்டு அஸாதாரண சிஹ்நங்கள் இருக்கின்றனவன்றோ"; (எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததால்) கனலில்கண்ட வஸ்துஸூஹம் முழுவதும் மாயைமாத்ரமே.

ஸுருதப்ரகாசிகை:—

§ ஸாதன சதுஷ்டயம் பூர்வவ்ருத்தமென்கிற விஷயத்தில் வஸ்துஸாமர்த்தியமன்றோ ஹேதுவாக உரைக்கப்பட்டது. அது முந்தி "ப்ரஹ்மஸ்வரூபாச்சார்திகா" என்றிது முதலியவற்றால் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. அதை உபபாதித்தல் தூஷித்தல் இவை இரண்டும் வெருத்த வஸத்யமாத்ரவால் அவ்விரண்டும் முன்பு செய்யப்பட்ட

§ ஸாதனசதுஷ்டயமாவது:—நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகம், இம்மையிலும் மறுமையிலுமுள்ள பலன்களை அநுபவிப்பதில் ஆசையின்மை, மனதையும் வெளி இந்திரியங்களையும்டக்குதல் முதலிய வாதனங்களின் ஸம்ருத்தி, மோகத்ததை அடைவதில் விருப்பம்.

† ஆக்சாதிகா—மறைக்கும்து

வில்லை. இதற்குமேல் அவற்றை உபபாதிக்கத்தொடங்குகிறார். முன்பு உபாயோபதேச பாவாயக்களின் பர்யாலோசனையினால் வஸ்துஸாமர்ந்யத்தைத் தவிர மற்ற வேறுதக்கள் உபந்யஸித்க்கப்பட்டு நிரஸித்க்கவும் பட்டன. விதிபபதற்கு விரும்பப்பட்ட ஜ்ஞாகமென்றல் உவோ அங்கு சொல்லப்பட்டது-வஸ்துஸாமர்ந்யமோ வென்றால், ஸித்தபாவாயக்களாக ஸித்க்கப்படுது. 'வஸ்துஸ்வரூபோபதேசபரை:' என்றல்லவோ சொல்லப்பட போகிறது. ஆகலின் ஸ்வரூபபாவாயக சிபர்யாலோசனாமுசத்தால் அதை உபபாதிக்கத் தொடங்குகிறார்-யதப்யாவஹு: என்று. 'அபி' சப்தத்தினால் உபபாதிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கு ப்ராதார்யம் ஸூசிபிக்கப்படுகிறது. 'ஆஹு:' என்பதனால் க்ரந்தகாரர்கள் அநேகர்கள் என்று ஏற்படுகிறது. இதனால் இக்கிரந்தம் அவ்வவபிரபந்தங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள கைலார்த்தங்களையும் தன்னுட்கொண்டிருக்கிறதென்பது காண்பிக்கப்பட்டது. ஸர்வே வேதார்த்த ஆரப்யத்தே இதி யதப்யாவஹு: ததநாதாரணியம், என்று மேலே அங்வயம். முதலில் ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யம் என்று ப்ரகிஜ்ஞாந செய்கிறார்—அசேஷி என்று. அசேஷவிசேஷங்களாவன—சொல்லப்படப்போகிற *ஜ்ஞாந்ரு ஜ்ஞேயம் முதலியவைகள். அல்லது, டீவிஜாதீய டீஸஜாதீய டீஸ்வகதபேதங்கள். ஸ்வகதங்களுக்கு அங் வயிப்பனவாகவும் ஶ்வயாவ்ருத்தி ரூபங்களுக்கடியிருக்கிற விசேஷங்கள் அசேஷசப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்கு ப்ரத்யயீகம்—ஸ்வஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்தகம். ரஜதத்திற்கு சுத்திபோல வென்று பொருள். நிர்விசேஷத்வம் கூறப் படுமேயாகில் ரூப்யதைதுண்டாக வேண்டியதாருமெனில் கூறுகிறார்—சிந்மாநீரம் என்று. சிசுசப்தத்தால் துச்சத்வத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமல்லவோ சித்த்வம். 'மாத்ரா' டீ ப்ரத்யயத்தால் ஜ்ஞேயத்வத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தி யுண்டாகிறது. அன்றிக்கே ப்ரத்யயீகத்வரூப தர்மமும் கூட மாத்ராச்சிஞல் வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகிறது. அன்றிக்கே மாத்ராச்சிஞல் உள்ளபடி ஸமஸ்த விசேஷங்களினிர்ணயம் சொல்ல விரும்பப்படுகிறது. 'ப்ரஹ்மைவ' என்கிற வாகாரத்தால் ஸருண ப்ரஹ்மம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. பரமார்த்தமாவது தத்வத்தை தெரிவிக்கிற ப்ரமாணத்திற்கு விஷயம். ஸருணவாயக்களுக்கு தத்வத்தில் நோக்கில்லை. பல விசேஷத்தை உத்தேசித்து செய்யப்படுமுபாஸநத்தில் அவைகள் அந்யபாங்கனாக இருப்பதால் என்று கருத்து. ப்ரஹ்மத்துக்கு மட்டும் ஸத்யத்வமெப்படி? மற்றதும் அறியப்படுகிறதன்றோ வென்று சகைவரின், ப்ரஹ்மத்துக்கே பரமார்த்தத்வஸித்தியின் பொருட்டும் அதைத்தவிரந்த மற்றவைகளுக்கு அந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்த்வம் விதிப்பதற்காகவும் எல்லாவற்றுக்கும் மித்யாத்வத்தை ப்ரகிஜ்ஞாந செய்கிறார்—தத் என்று. †'அயாத ஆதேஸோ நேதி நேதி' இது முதலிய சுருதியில் "பாத்ருதை தாவந்த்வம்" என்கிற ஸூத்ர விஷயத்தில் ஸமஸ்தமும் மித்யையானதால் ப்ரஹ்மத்

டீ பர்யாலோசனை—பராமாசித்தல்

* ஜ்ஞாந்ரு—ஞானத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன், அதாவது அறிகிறவன்.

ஜ்ஞேயம்—அறியப்படுவது.

டீ விஜாதீயம்—வேற்றுமைப்பாடுள்ளது.

டீ ஸஜாதீயம்—ஒன்றுமையுள்ளது.

ஶ்வகத—தன்னை அடைந்திருக்கிறது.

ஶ்வயாவ்ருத்தி:—வேறுபாடு.

டீ ப்ரத்யயம்:—விகுதி.

† அதாத ஆதேஸோ நேதி நேதி—இதுவன்று, இதுவன்று என்று புலப்படும் வஸ்துகள் அனைத்தையும் தத்து ப்ரஹ்மத்தை உபலக்ஷித்தல்.

[illegible]

§ மித்பாத்வம்:—முற்பட தோற்றத்துக்கு விஷயமாக விருத்தியநாவஸ்திதமான ஸ்ரீ ஐஞானதால் நிவ்ருத்திக்கப்பட்டதக்கத தன்மையுள்ளது.

4. ஈவ்ருத்திஜ்ஞானம்:—இந்திரியங்களின் வாயிலாக வெளியில் ப்ராஸரித்து பாஹ்ய ஸீஷதங்களை அவகாஷிக்கும் ஜ்ஞானம்.

§ அதிஷ்டானம்:—ஆதாரம்.

* அதிஷ்டான் தவம்:—பிரமத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கை

சூச்சத்வம்—வஸ்து ஸ்வரூபத்தின் இன்மை.

முன்னு, பின்னையோவெனில், மிக்க ஸுக்யமாச இருப்பதெனவன்று அபிப்பிராயம். வாக்யபேதத்தால் அநேக யதகத்சுபந்தாவயத்திற்கு உபபத்திவருகிறது. பிறகு ஸோதச வாக்யத்தை எடுக்கிறார்—ஸூயம் என்று. காரணவாக்யங்களோடும் மற்ற ஸோதசவாக்யங்களோடும் ஒரே பொருளாயிருப்பதாலும் ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு வேறு விதத்தால் உபபத்தியில்லாமையாலும் இத்தவாக்யம் ஓ அந்ருத, ஐட, பரிசுகெ வஸது வ்யாவருக்த மான நிரவீசேஷவஸதுபரமென்று உரைக்கப்படுப்போகிறது. நிஷ்கனம்—கனா:—என்பது அவயவங்கள், அவயவமில்லாததென்று பொருள். அதில் கிஷ்ட்கிரியத்வம் ஹேது. சார்தம்—ஆறு ஊர்மிகளில்லாதது பரி தாஹம், சோகம் மோஹம், மூப்பு, மரணம் இவைகள் ஊர்மிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. சிரவத்யம், நிரஞ்ஜனம்—கர்மஸம்பந்தமும் கர்மபலமும் இல்லாதது. இதனால், *ஸத்யஜ்ஞநாதிவாக்யங்களுக்குள்வடங்கியதான வ்யாவருத்தியானது ஸ்பஷ்டமாக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் சிந்தாநாசபத்ததால் அபிப்பிராயப்பட்ட ஜ்ஞேயத்வவ்யாவருத்தியைக்கூறுகிறார்—யஸ்ய—என்று. அமதம் அவிஜ்ஞாதம் என்பதனால்—சாரண மகநாதிரூபமான ஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயமல்ல வென்பது கூறப்பட்டது. இதற்குமேல் ஜ்ஞாத்ருக்வரிஷேஷத்தில் கருத்துள்ள வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்—நந்நூட்டே: என்று. இதிலும் முந்தற்பட்ட ஜ்ஞானத்தினுடைய நிஸைமயின் வேறுபாடு விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இது புருஷார்ந்த மென்பதற்காக சுகமின்மையினின்று வ்யாவருத்தி உரைக்கப்படுகிறது—ஆநந்நோ ப்ரஹ்ம என்று ஆரந்த சப்தமானது ஸுகமின்மையினின்று வ்யாவருத்தி மாத்திரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதனாலேயே ‘ஆரந்தி’ என்று சொல்லவிலலை. இவ்வண்ணமாக ப்ரஹ்மத்திற்கு நிரவீசேஷ சிந்தாநாத்வத்தில் கருதிவாக்யஸமூஹம் உபந்யஸிக்கப்பட்டது. பிறகு ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றது அனைத்தும் மித்யை என்பதில் ப்ரமாணம் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. அதில் முதலில் மித்யாபூதமான ஜகத்தான்து ப்ரஹ்மமாகி அதிஷ்டானத்தில் அத்யஸ்தமென்பதைக் காட்டுகிறார்—“இதம்ஸர்வம் யதயமாத்மா” என்று ஸாமாநாதிகரணயத்தால். ‘அதிஷ்டானத்துடன்’ அத்யஸ்தவஸ்துவுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம் அதாவது (ஒற்றுமைச்சொல்) முன் தோற்றத்தை ப்ரதிப்பதற்கல்லவோ காணப்பட்டிருக்கிறது. உபாஹாணம், ரஜ்ஜுஸ்வானது ஸர்ப்பமென்று முன்பு, ‘எல்லாம் அதனிடத்திலேயே’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸர்வ ப்ரமாணங்களுக்கும் ஆதாரத்வமும் இந்த வாக்யத்தால் காண்பிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த வஸ்துவினது நிஷேதத்தை நேராகச்சொல்லி இருப்பதைக்காட்டுகிறார்—நேஹ நாநாஸ்தி கீத்யந என்று. பலவாரூகப் பார்ப்பவன் மிக்க அறிவின்ன என்பதைக்காண்பிக்கிறார்—மீநத்யோ: என்று. இவ்விடத்தில் ம்ருக்யுவென்பது அவிக்கைய, “தமஸோ வா ஏஷ தம: ப்ரவிஸதி” (இவன் சொற்ப இருட்டிலிருந்து மிக்க இருட்டில் ப்ரவேசிக்கிறான்) என்பதுபோல. ‘இவ’ சப்தத்தால் நாரணத்திற்கு அபாரமார்த்தம் காண்பிக்கப்பட்டது. மித்யாபூதமாக இருக்குமேயாகில் ஒரு ஸயத்தில் நிவ்ருத்தியுண்டாகலாமெனில், சொல்லுகிறார்—யத்ரஹி என்று. யத்ரஃ எப்போது. த்வைதமில் பவதி—இவ சப்தம் முன்போல. தத்—அப்போது. இதரன் இதரத்தை இதரத்தினால் பார்க்கிறான் என்று ஶார்தம்—கேந (எதனால்) என்று சொல்லப்போகிறபடியால் இதனே என்கிற பதத்தை அந்யாஹாரம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும். யத்ரஃ என்று, யத்ர-எப்போது, இவனுக்கு எல்லாம் ஆன்மாவாகவே ஆயிற்றே

ஓ அந்ருதம்:—அஸத்யம், அதாவது மித்யாபூதம்

* ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம (இது ஸோபகவாக்யம்.) ப்ரமஹ்ந்தின் ஸ்வரூபம் இத்தன்மைவாய்ந்தது என்று நன்கு சோதித்து காட்டும் தன்மை பொருத்தி இருத்தலால் இதற்கு இப்பெயர் வாய்ந்தது.

தத்-அப்பொழுது எதனால் எவனைப்பார்ப்பான் 'சு:' என்கிறபதம் *அத்யாஹரிக்கத்தக்கது. "இதா:" என்று முன் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். 'பரீயேத், விஜாநீயாத்' என்று ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்தாபேதம் உரைக்கப்பட்டது. இத்தெல்லாம் மித்யை என்பதைத் த்ருஷ்டார்த்தத்தினால் உபபாதிக்கின்றதருதியை உதாஹரிக்கிறார்-வாசா என்று. விகாரம் குடம்முதலியவற்றின் உருவம், (அதுவும்; நாமதேயமும், வாசாரம்பணம்—நீவாகாலம்பணம் (வாக்கை ஆலம்பித்திருக்கிறது) வ்யாவஹாரிகமென்று அர்த்தம். ஆதலால் ம்ருத்திகை (மண்) என்பதே ஸத்யம்—ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் நானாத்வத்தைப் பார்க்கிறவனுக்கு முற்கூறப்பட்ட ம்ருத்யுசுபத்த்தால் சொல்லப்பட்ட அஜ்ஞாநகாரியமான பயத்தையும் காண்பிக்கிறார் யதாஹி என்று உதாம்-உ என்பதுநிச்சயத்தில், "தேதவார்தம் ததுஸத்யமாஹு: தேதவப்ராஹ்ம பரமம் கவீநாம்" (அதே ருதமென்றும் அதே ஸத்யமென்றும் அதே பரப்ராஹ்மமென்றும் ஜ்ஞானிகள் கூறுகின்றார்கள்) என்கிற வாக்யத்தின்போல. ஓரம் அல்பம். அன்றிக்கே உத் அரம் உத் என்பதற்கு பவதி என்பதோடு அந்வயம், 'வ்யவஹிதாஸ்ச' என்கிற வ்யாகரணஸூத்ரத்தால். அரம் சிக்கிரம். யதாஹ்யேவ இது முதலியதைப்பின் எடுத்ததானது ஸித்தார்த்தத்தில் பரிஹார ஸௌகர்யத்திற்காக-அதுவும் முற்கூறப்பட்ட வாக்கியங்கள் ஏகவாக்யந்யாயத்தால் பரிஹரிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால். ப்ராஹ்மம் நிர்விஸேஷசிம்மாந்ர மென்பதிலும், அதைத்தவிராந்ர மற்றவைகள் மித்யை என்பதிலும் ச்ருதிகாண்பிக்கப்பட்டது, அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் நிர்விஸேஷத்வத்தில் ஸூத்ரம் காண்பிக்கப்படுகிறது—ந ஸ்தாநத: என்று. உபயலிங்கம்—ஸாகாரத்வமும் ஸாகாரிராகாரத்வமும்—ப்ராஹ்மம் எல்லா இடத்திலும் இருந்த போதிலுங்கூட அதற்கு இல்லை; அது நிராகாரமென்று அர்த்தம். ப்ராஹ்மத்தைத்தவிராந்ர மற்றவை மித்யை என்பதற்கு ஸூத்ரத்தைச் சொல்லுகிறார்—மாயா என்று-ஸ்வப்நஸமயத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்கள் அனைத்தும் மாயாமாதாம். யாதுகாரணத்தாலென்றால், அப்யவக்த மாகாதஸ்வரூபத்துடன் கூடியிருப்பதால்—நிருபிக்கமுடியாமையால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் என்று அர்த்தம். ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களின் மித்யாத்வம் ஜகம்மித்யாத்வத்திற்குத் த்ருஷ்டார்த்தமாகக் காண்பிக்கப்பட்டது

புதுஸூரிதஹேஹம் யததாரிதூரீமொவாஸு | வஹஸாரீதஹஸம்
வெஷ்யம் தகஜ்ஞாநம் ப்ராஹ்மஸம்ஜ்ஞாநம் (வி-வா-சு-௭-௫௩) ஜ்ஞாநஸு
ரூபவரிதூநிமிஷமும் வாரிதூயுத: | தவெவாஸுஸுரூபவெணஸு
நிதூஸுதூஸுதூ || (வி-வா-சு-௭-௫௪) வாரிதூயுஸுரூபவெணஸு
நாநொரவூ ஜமதூவதெ | (வி-வா-சு-௭-௫௫) யதெதூஸுரூபவெணஸு
ரூபவரிதூஸுதூஸுதூஸுதூ | ஸூநிதூஸுதூஸுதூ வஸுநி ஜமதூ
வரிதூயுதூ || ஜ்ஞாநஸுரூபவரிதூஸுதூ ஜமதூஸுதூஸுதூ || சுயுதூ
ஸுரூபவம் வஸுநொ ஸூரூபினொ ரொஹஸம்வெண || யெ தூஜ்ஞா
நவரிதூஸுதூஸுதூஸுதூஸுதூ ஜமதூ || ஜ்ஞாநாஸுதூஸுதூ வஸுநி
கூரூபவம் வாரிதூஸுதூ || (வி-வா-சு-௭-௫௬-௫௭-௫௮) தஸுரூப
நொதூஸுதூஸுதூ ஸதொதூஸுதூஸுதூ ஹிதூ || விஜ்ஞாநம் வாரிதூயுதூ

* அத்யாஹரிக்கத்தக்கது—ஸந்தர்ப்பாதுகுணமாக வாக்யபூத்தியின் பொருட்டுச்
பதத்தையோ அர்த்தத்தையோ சேர்த்துக்கொள்ளுதல்.

நீஜலம்பநம்—ஆசரயம்.

ஹி டெஷிடுநொதயுடிஸிட்டுநஃ || (விவா உகசநக) யடிநொர
 ஹி வாரஃ கொஷி சித்ஃ வாயிடுவஸுத்ஃ | தடெடிஷொஃஹிஹம்
 வாதொர வதுடுவெவிலீஷுடுத || (விவா உகநக) வெணுர
 ஸீவிலெடிந ஹெடி ஷுஜாஹிஸாஜிதஃ | சஹெடிவாவிநொ வாயொ
 ஸயாஸெள வாரிதஃ || (விவா உகசநக) லொஃஹம் ஸ வ
 ஸம் ஸ வ ஸவடுதெததாதுஸுரடுவம் துஜ ஹெடிஹிஹம் | ஹரி
 தஹெடு ஸ ராஜவயடுதுதுஜ ஹெடி வாரியடுடிஷுடி || (விவா உ
 கசநக) விலெடிஹெடி ஜொடு நாஸிதாதுஹிஹம் மடுத | ஸுடுநொ
 ஸுஹெணொ ஹெடிஹெடி கஃ கரிஷுடி || (விவா கௌகச) கஹ
 ஸிதா மஃகாஸெஸ ஸவடுஹிதாஸயஸிதஃ || (ஸீ கயடுஉ) கெடுது
 ஜுஹாவி ஸா விலி ஸவடுகெடுது ஷு ஹாஸ | (ஸீ கநக) நகடி
 ஹி விநா யதுநா ஹிதம் ஹாஹாடி | (ஸீ கயடுக) ஹாஹி
 வடுஸுஸுரடுவொவஹெடிஸவடுடு ஸாடுஸு - ஹிடுடுஸெடிஹிதா
 து ஸ ஹெடிவ ஸதுடுடுஷுடு ஸிதா - ஹிஹிதாஸா ||

புரீபாஷ்யம்:—

‘எது ஸத்தாமாத்ரமாய் பேதமில்லாததோ, வசனங்களுக்கு ஆகோசா
 மேச, ஸ்வயம்ப்ரகாசமோ, அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மமென்று பெயருள்ளது’.
 “ஜ்ஞானஸ்வரூபனயும், அத்தந்த நிர்மலனயும், பரமார்த்த பூதனயும்,
 ப்ராந்தஜ்ஞானத்தால் ப்ரபஞ்சரூபமாகப்பார்க்கப்பட்டவனயுமிருக்கிற அன
 னையே (விஷ்ணுவையே நமஸ்கரித்து)” “ஜகத்பதியே ! நீ ஒருவனே
 பரமார்த்தமாகவிருப்பவன், வேறுஒருவனில்லை”. “*மூர்த்தமாக எது காணப்
 படுகிறதோ, இது ஜ்ஞானஸ்வரூபியான உன்னுடையதே இதையோகஜ்ஞான
 மில்லாதவாகள் ப்ராந்தி ஜ்ஞானத்தால் ஜகத்ரூபமாகக்காண்கிறார்கள்”. “ஜ்ஞான
 ஸ்வரூபமாகவிருக்கிற இந்த ஸமஸ்த ஜகத்னையும், புத்தியில்லாதவர்கள் ஜட
 ஸ்வரூபமாகப்பாராநின்றகொண்டு மோஹமாகிறவெள்ளத்தில் சுழலுகின்றா
 கள். ஹே! பரமேஸ்வர! எவர்கள் ஜ்ஞானஸ்வரூபான ஆத்மாவை அறிந்தவர்
 களாயும் சுத்தமனதுள்ளவர்களாயும் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் உலகமனைத்
 தையும் ஜ்ஞானாத்மகமான உன்னுடைய உருவமாகக் காண்கிறார்கள்”. “தன்
 தேகத்திலும், பிறர் தேகங்களிலும் நிலபெற்றிராநின்றபோதிலுங்கூட அந்த
 ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஏகமயமாயிருக்கிற யாதொரு விஜ்ஞானமுண்டோ, அது
 வன்றோ பரமார்த்தம். த்வைதபாவனை உள்ளவர்கள் உண்மையறியாதவர்
 கள்”. “ஹே! வேந்தர்களுள் சிறந்தவனே! என்னைக்காட்டிலும் வேறு
 ஆகாரமுள்ளவனாக மற்றொருவன் இருப்பானேயாகில் அப்பேருது இது நான்,
 இது மற்றவன் என்று இவ்வண்ணம் சொல்வதற்காவது பொருத்தமுண்டு”.

“பேதமின்றி எங்கும் வ்யாபித்திருக்கின்ற தாற்றக்கு புல்லாங்குழல் முதலிய வற்றின் த்வாரபேதக்கினால் எவ்வாறு தீவிரமும் முதலிய நாமபேதங்கள் ஏற்படுகின்றதோ, அவ்வண்ணமே பரமாத்மாவுக்கு பேதமேற்படுகின்றது” “அப்படிப்பட்ட நானும், நீ, அவன், இவை அனைத்தும் ஆத்மஸ்வரூபம். பேதமபக்கத்தை விட்டு விடு இவ்வண்ணம் அவரால் (பரதரிஷியால்) சொல்லப்பட்ட அந்த ராஜசிரேஷ்டன் ‘ராமார்க்கத்திருஷ்டியுள்ளவனாக பேதத்தை இழந்தான்’”. “பேதஜநகமான (அஜ்ஞானமானது) முற்றிலும் நாகமடைந்த பிறகு, ஆத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் வாஸ்தவமாயில்லாத பேதத்தை எவன் உண்டு பண்ணப்போகிறான்”. “ஹே! ஆலஸ்யமற்றவனே! (அர்ஜுனா) ‘வ்யாபனசீலனான நான் எல்லாப்ராணிகளினுடைய உள்ளத்தில் நிலிபெற்றிருக்கிறேன். ஹே! பரதகுலத்திலுதித்தானே! எல்லா தேகங்களிலுமிருக்கிற (ஜீவாத்மாவாகவும்) எனனாயறிவாயாக” “சராசரரூபமான பூதவர்க்கங்களுக்குள் நானில்லாமல் எது இருக்குமோ, அது இல்லை” என்கிற இது முதலான வஸ்துஸ்வரூபோபதேசபரங்கான சாஸ்திரங்களால் நிர்விசேஷ சிர்மாத்திர ப்ரஹ்மமே ஸத்யம், மறந்து அனைத்தும் மித்யை என்று சொல்வதால்.

ஸ்நுதப்ரகாசகை:—

இவ்விரண்டு அர்த்தங்களில் உபப்ரஹ்மணவசநங்களைக் காண்பிக்கிறார்—ப்ரத்யயஸ்தமித என்று. ப்ரத்யயஸ்தமித பேதம்—ஐனாதீய விஜாதீய பேதமில்லாதது. ஸத்தாமாதாம்—ஸ்வகத பேதமில்லாதது, அதனாலேயே வாக்குகளுக்கு அகோசாம், அகவனமாயில் துச்சத்தம் ஏற்படலாம், ஸத்தையிலவமல் போருமெனில் கூறுகிறார்—ஆத்மஸம்வேத்யம் என்று. தனக்குத்தானே ப்ரகாசம் என்று அர்த்தம், ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞதம் என்று. ப்ரஹ்மம் என்று பெயர் மாத்கிரமே; ப்ரஹ்மத்தவம் முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தமில்லை என்று கருகது. நிர்விசேஷமாக இருக்குமேயாகில் எவ்வாறு ஜகத்தின் தோற்றமென்று கேழ்வுவவரின் ப்ரமானம் எடுக்கிறார்—ஜ்ஞானஸ்வரூபம் என்று. இந்த சுலோகத்தால் ப்ரபஞ்சமியாதவம் கூறப்படுகின்றது. அத்தயந்த் நிர்மலம்—ஸகல விசேஷங்களுமில்லாதது. அர்த்தஸ்வரூபத்தால்—ஜடஸ்வரூபத்தால். அர்த்தங்களின் நாகாதவம் ப்ராந்தியித்தமாதவால் ஒன்றே பரமார்த்தமென்று காண்பிக்கிறார்—பரமார்த்தஸ்த்வம் என்று. இதை இரண்டு சுலோகங்களால் விவரிக்கிறார்—யதேதத் இது முதலியதால். ப்ராந்தியாகில் எவனாவது ஒருவனுக்கு நிவர்த்திக்கக்கூடுமென்று அபேகைநுபுண்டாகில் சிலருக்கு அதன் நிவருத்தியைக்காண்பிக்கிறார்—யேது ஜ்ஞானவித. என்று. ஜ்ஞானஸத்யத்தவமும் ஜடமியாதவமும் சொல்லப்பட்டது. பிறகு ஜ்ஞானாகாரமான ஆத்மாக்களுக்கு ஐத்யோத்தியைக் காண்பிக்கிறார்—தஸ்ய என்று ஏகமயம்-ஏகம். ஆத்ம என்றும் பரனன்றும் சப்தங்களின் ப்ரயோகத்தால் உண்டாகக்கூடியபேதசங்கையையும் நிர்வகிக்கிறார்—யத்யநீயேஸ்தி என்று. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்

தீவிரமும்—ஷடாஜாயுத உரஸ, கண்டம் முதலிய ஆறுஸ்தானங்களினின்றும் உண்டாவதால் ஷட்ஜம் என்று பெயர். இது கார்த்ரவ சாஸ்திரத்தில் ப்ரஸித்தமரண ஸப்தஸ்வரங்களிலொன்று. இது மயிலினுடைய குரலை ஒத்திருக்கும்.

*வ்யாபனசீலன்—பரவிச்செல்லும் ஸ்லபாவமுன்னவன்.

மறைபட்டிருந்தது". "மாயையைப் பர்க்குதி என்றும், மஹேஸ்வரனை மாயையை உடையவனென்றும் அறியவேண்டும்". "இந்திரன் (பிரமாத்மா) மாயைகளால் அநேக உருவங்களை எடுக்கிறான்" "என்னுடைய மாயை எவ்விதத்தினாலும் தாண்டமுடியாதது". "அநாதியான மாயையினால் உறவிருகிற ஜீவன் எப்பொழுது விழித்துக்கொள்ளுகிறானோ" இது முதலியவைகளால் நிர்விசேஷசுர்மாதிரிப் ப்ரஹ்மமே, ஸத் என்றும் அஸத் என்றும் நிரூபிக்கத்தக்கது அநாதியான அவித்யையினால், ஸ்வரூபநீதிரோதாநத்தைப்பெற்று நானாதத்துத்தானடைந்திருப்பதாகக் காண்கிறதென்று அறியப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "எதனால் ஸ்மரீதசேஷதர்ஜ்ஞரூபியாக இருக்கிற அந்தபகவானுக்கு ஜ்ஞானமே ஸ்வரூபாவிகமான ரூபமோ (தேவமனுஷ்யாதி) வஸ்துக்கள் ஸ்வரூபமன்றன்றோ, அதினாலேயே மலை, ஸமுத்திரம், பூமி முதலிய வஸ்துபேதங்களை அந்த ஜ்ஞானைக்காரமாக இருக்கிற (ப்ரஹ்மத்தின்) ஸ்வஸித்யாநஸந்தானமூலங்கள் என்றறிவாயாக. அவித்யாஸம்பந்தமற்றதாயும், பேததர்சனமில்லாததாயும், (அவைகளுக்கு நிமித்தங்களான) எல்லாக்கருமங்களும் நாசமடைந்தபின், (ராகாதி) தோஷங்களினின்று அகன்று, ஜ்ஞானம் எப்பொழுதுஉளதோ அப்பொழுதன்றோ ஸங்கல்பமாகிற (அனிட்யை என்கிற) மரத்தின் பழங்களான ஆகார பேதங்கள் (தர்மபூதங்களான) பதார்த்தங்களில் உண்டாவதில்லை. ப்ராஹ்மணஸ் ஆதலால் விஜ்ஞான (ரூபியான ப்ரஹ்மத்தை) க்தவிர்ந்த வேறு யாதொரு வஸ்துவும் எவ்விதத்திலாவது எக்காலத்திலாவது இருந்ததில்லை விஜ்ஞானமொன்றே, தந்தம் கர்மபேதங்களால் பலவகைப்பட்டிருக்கிற சித்தவ்ருத்தியுடன் கூடியவர்க்குளால் பலவாறாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சுத்த ஸ்வரூபியாயும், மலமற்றதாயும், சோகமற்றதாயும், லோபம்முதலிய ஸமஸ்தமான மனோமூலங்களின் ஸம்பந்தமில்லாததாயும், ஒன்றாயும் பிறப்பு வளர்ச்சி முதலியதில்லாததாயும், யாதொரு விஜ்ஞானமுண்டோ, அதுவே தனக்கு மேற்பட்டவன் இல்லாதவனும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக்கூட ரியந்தவமுமான வாஸுதேவன். அவனைவிட வேறொரு வஸ்துவமில்லை. எவ்வாறு ஜ்ஞானமொன்றே ஸத்யம், மற்றது அஸத்யமோ, இவ்வாறாக ஸத்பாவமானது என்னால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டதாகவாகிறது. (ஞானைக்காரமாயிருப்பதால் ஸமமாயிருக்கிற) யாதொரு இந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமானது உலகத்தை ஆசிரயித்து (தேவமனுஷ்யாதிரூபமாக) நன்குலவஸுதற்க்கத்தக்க பேதமுள்ளதாகவிருக்கிறதே அநாதம் (அனிட்யையே) ஹேதுவென்று (உனக்கு) உரைக்கப்பட்டது. நிர்விசேஷசுர்மாதிரி ப்ரஹ்மாத்மைகத்தன விஜ்ஞானத்தினால் இவ்வித்யைக்கும் நிவ்ருத்தியை (மேலே உதாஹ்ரிக்கப்போகிற சுருதிகள் கூறுகின்றன). "அந்த (ப்ரஹ்மத்தை) எவன் ஒன்றென்று பார்க்கிறானோ அவன் மீண்டும் ம்ருத்யுவை

தீரோதானம்—மூடுவது.

ஸ்வஸித்யம்—பற்பலவிதமாக இருத்தல்.

(அ வி த் யை யை) அடைவதில்லை” “(அதை) பார்ப்பவன் அவித்யை யைப்பாரான்”. “ப்ரத்பக்ஷாதிகளுக்கு விஷயமாகாததும், சரீரமிலாததும், இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவமுள்ளதென்று நிர்வசனஞ் செயயத்தகாததும், ஆதாரமற்றதுமான இப்ரஹ்மத்தினிடத்துள்ப்போது இவன் அபயார்த்தமாக நிலைபெறுதலை அடைகிறானே, அசுன்பிறகு அபயத்தை அடைந்தவனாகவாகி ழுன்”. “பராவர ஸஸ்துவாகிய (அந்தப்ரஹ்மமானது) ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டவுடன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள முடிச்சு (அவித்யை) பிளக்கப்படுகிறது. எல்லா ஸம்சயங்களும் அறுபடுகின்றன. இவனுடைய கர்மங்கள் எல்லாம் நாசமடைகின்றன”. “ப்ரஹ்மத்தையறிகிறவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகி ழுன்”. “அப்பரமபுருஷனை இவ்வண்ணமறிந்தவன் அவித்யையைக் கடக்கி ழுன். வேறுவழி கிடையாது”, இது முதலிய சுருதிகள்.

ஸ்ருதப்ரகாசிகை—

ஐயா! வேறு கூடத்தில் இருக்கிற வானதுவுக்கு மற்றொரு இடத்தில் தோன்றுவது மித்யாத்வமா? அல்லது முற்றிலும் அஸத்வமா? முயதின கல்பத்தில் ஓகிடத்தில் பாரமார்த்தம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக ழுகும். இரண்டாவது கல்பத்திலோ என்றால், நிவர்த்திக்கத்தக்கதேயில்லை என்பதனால் சாஸ்தரம் பயனற்றதாக ழுகிறது. அத்த்யந்தாஸத்வம் என்பதும், பொருந்தாது-ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாவதால். ஸ்வயம் பிரகாச வஸ்துவுக்கு ஸீமாதிஷ்டானத்வம் உபபந்மமாகாது. அத்த்யாஸம் என்பது தன்னுடைய யதார்த்த ஸ்வரூபத்தின் அப்ரகாசத்தை மூலமாகக்கொண்டதன்றோ. பராதீனப்ரகாசமான ஜட வஸ்துவுக்கே அது ஸம்பவிகிறது. ஆகையால் முந்திப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்சமித்யாத்வமும், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸீமாதிஷ்டானத்வமும் அயுகதம் என்கிற இவவிரண்டு ஆகேஷங்களில் முந்தினதை பரிஹரிப்பதற்காக மித்யாத்வத்தின் லக்ஷணத்தைக்கூறுகிறார்-மித்யாத்வம்நாம என்று, நிவர்த்த்யத்வமே மித்யாத்வமென்று சொல்லும்படித்தனிய குண்டாந்தடி முதலியவைகளால் நிவர்த்திக்கத்தக்க கடம்முதலியவற்றில் ஸீஅதிவயாப்திவருகிறது. அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜ்ஞான்சப்தம். அவ்வனம் லக்ஷணம்கூறிலும் சக்தியுள்ள ஈசுவான் முதலியவர்களுடைய ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க வஸ்துவில் அதிவயாப்திவருகிறது. அந்த அதிவயாப்தியும் “யதாவஸ்தீத வஸ்துஜ்ஞான்” மாத்ரத்தால் நிவர்த்த்யத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ழுகிறது. ப்ரபலமான ப்ராந்திஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க ஸத்ய ரஜதம் முதலியவைகளில் அதிவயாப்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காக ‘யதாவஸ்தீத’ என்கிற சப்தம். ‘யதாவஸ்தீதஜ்ஞான் நிவர்த்த்யத்வம்’ என்று சொல்லப்பட்டால், ஸாமாநாதிகரணபுத்தியுண்டாகும் அப்போது, ப்ராந்திஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க தில் (ஸத்யரஜதஜ்ஞானத்தில்) உண்டான வ்யபிசாரமானது அப்படியே நிலைபெற்றிருக்கும். அவ்விடத்தில் ஜ்ஞானஸ்வரூபம் யதாவஸ்தீதமன்றோ-விஷயத்துக்கே அயதார்த்தத்தன்மை. ஆகையால் யதாவஸ்தீதம் ஜ்ஞானமென்று ஸாமாநாதிகரணய சங்கையை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக யதாவஸ்தீத வஸ்துஜ்ஞான் நிவர்த்த்யத்வம் என்று உரைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞானப்ரகாபாவத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால் அதை கிரவிப்பதற்காக “ப்ரதீயமாந்ந்வ பூர்வக”பதம். ஜ்ஞானப்ரகாபவமுங்கூட ஒருமயத்தில்,

ஸீஅதிவயாப்தி—அலக்ஷயங்களில் லக்ஷணத்தினிருப்பு.

ப்ரதீயமாநவபூர்வகமாக நிவர்த்திக்கப்படுகிறதென்றால் அல்ல—(அதைவ்யாசவர்த்திப் பதற்காக) நியமம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். (ஆகையால் நியமேந ப்ரதீயமானவ பூர்வக யதாவஸ்திதவஸ்து ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் என்று பலித்தது). எவ்வாறு “விடுபி சப்ஹார்த்தஸம்பந்தே” என்கிற வாக்யத்தில் “விபிவ” என்று அவ்யாபாணம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் நித்யத்வம் வித்திக்கிறதோ; எவ்வாறு “அஹிக்ஷா வாயு ஹக்ஷ” இது முசலியதில் அப்பையே பக்ஷக்கிறான் என்று ஸிவ்யாபாணம் வித்திக்கிறதோ அவ்வண்ணமாக. பூமிவெடிப்பு என்கிற தோற்றத்தினால் நிவர்த்திக்கப் பட்ட ரஜ்ஜுஸர்ப்பத்திற்கு யதாவஸ்திதவஸ்துஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் இல்லாமையால் †அவ்யாபதி வருகிறதென்றால்; அல்ல—அதாவும் (ரஜ்ஜுஸர்ப்பஜ்ஞாநமும்) யதாவஸ்திதவஸ்து ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திப்பதற்குத்தகுதியுள்ளதாய் இருப்பதால். அதனாலே யேயன்றே *நிவர்த்த்யத்வம் என்று சொல்லப்பட்டதெயொழிய; நிவ்ருத்தத்வம் என்று சொல்லப்படவில்லை. ஸர்ப்பரமத்தால் உண்டெண்ணப்பட்டதும் ரஜ்ஜுஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதும் பரமார்த்தபூசமுமான பயத்தில் அதிவ்யாபதி என்று சொல்லவுட்கூடாது. பயமாகிறது க்ஷணிகமானதால் தானாகவே நீக்கின அந்த பயத்துக்கு ரஜ்ஜுஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் இல்லாமையால். ரஜ்ஜுஜ்ஞாநமோ எனில், மேல்வரப்போகிற பயத்தின் உற்பத்தியைத்தடுக்கிறது. ஆகையால் ப்ரதீயமாநந்வநியமபூர்வகயநாஸ்திதவஸ்து கோசாஜ்ஞாநமாந்ரநிவர்த்தநியத்வம் மித்யாத்வம் என்று அர்த்தம். இந்த லக்ஷணத்தால் ஸதஸத்வைலக்ஷணயம் பலித்தது. அதில் ப்ரதீயமாநவபூர்வக என்பதனால் அஸத்வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. மிகுதியால் ஸத்வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது.

இந்த மித்யாத்வலக்ஷணம் அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மித்யாவஸ்துக் களில்தொடர்ந்துவருகிறதென்பதைக்காண்பிக்கிறார்—யதா என்று. இனி, கூறியலக்ஷணத்தை பேசுகமாகிய கதத்தில் ஏறிட்டுக்காட்டுவது உசிதமாயினும், ஸ்வப்ரகாசவஸ்துவினிடத்தில் அப்யாஸம் அஸம்வாலிதமென்கிற இரண்டாவது †சோத்யத்தைபரிஹரிப்பதற்குக்கூறுகிறார்—(ஹேஷ்வரோஹி ததா தத்கல்பநம்) என்று அஜடத்வம்போல் ஜடத்வமும் அப்யாஸத்திற்கு ஸாதகமாகாது ஜடவஸ்துவினிடத்திலும் தோஷமில்லாவிடில் அப்யாஸம் காணப்படாமையால் ஆதலால் தோஷமேயன்றே எல்லாவிடத்திலும் கல்பனைக்குமூலம். கல்பநம் தோஷாதீனமாக இருக்கும்போது, தன்னாலேயோ மற்றொன்றினாலேயோ, ப்ரகாசம் ஸிமாதிஷ்டானத்வத்திற்கு உபயோகியாக இருக்கிறது. எதிரிலிருந்து ப்ரகாசிக்கின்ற வஸ்துவிலில்லையோ, ரஜதஹிம் உண்டாகிறது தார்ஷ்டாந்திகத்தில் பரிஹரிப்பதற்காக, ச்ருஷ்டாந்தத்தில் கல்பநத்திற்கு தோஷாதீனத்வம் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு ப்ரதீயமாநவபூர்வகயதாவஸ்திதவஸ்துஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வஞுபமான மித்யாத்வமும் மித்யாபூதமான அர்த்தகல்பநமும் தோஷவசத்தால் என்று ச்ருஷ்டாந்தத்தில் *ஸிக்ஷிதமான இரண்டு அர்த்தங்களையும் தார்ஷ்டாந்திகத்தில் †அதி

‡அவ்யாபாணம்—ரிச்சயம்.

†அவ்யாபதி—லக்ஷயங்களுள் சிலவற்றில் இல்லாமலிருத்தல்.

*நிவர்த்த்யத்வம்—நிவர்த்திக்கப்படும் தன்மை.

‡நிவ்ருத்தத்வம்—நிவர்த்திக்கப்பட்டிருத்தல்.

‡பேசும்—ஸந்தேஹவிஷயமான ஸாத்யத்துடன் கூடியது.

†சோத்யம்—ஆகேஷ்பிண.

*சிக்ஷிதமான—சாஸ்திரத்தாலும் ந்யாயத்தாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற.

‡அதிதேசியாகின்று கொண்டு—ஏறிடாகின்ற கொண்டு.

தேசிபா நின்றுகொண்டு, இரண்டு சங்கைகளையும் அர்த்தாத் நிராகரிக்கிறார்—ஏவும் என்று. மிகவும் வேற்றுமையில்லாத சில வஸ்துக்களின் அப்யாஸம் ஒரு அநிஷ்டாநத்தில் காணப்படுகிறது. எவ்வாறு ரஜ்ஜுமாத்திரத்தில் ஸர்ப்பம், பூமிவெடிப்பு, ஜல தாசை, முதலியவற்றின் அப்யாஸமோ. (அவ்வாறென்றபடி) எப்படி ஒரு அநிஷ்டாதத்தில் ஓசோஷ்யத்தில் ஒன்றோடொன்று மிகவும் ஒற்றுமையில்லாதவைகளாயும் அந்நவ்ஸாயுழாண்ட ப்ரபஞ்சங்களின் அப்யாஸம்? என்பது ஒன்று; “யஸஸர்வஜ்ஜு” இது முதலியவைகளில் ஸர்வஜ்ஜுத்வம் முதலிய குணங்களுள்ளதாக ப்ராவீத்தி பெற்றிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எங்ஙனம் அப்யாஸம்? என்பது இரண்டாவது. சிந்மாந்ரவபுஷி என்பதனால் முன்சொல்லப்பட்டதும், ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வத்தால் உண்டென்பாப்பட்டிருப்பதுமான அப்யாஸாதூபத்தியை ஈஸ்புரிக்கச் செய்கிறார். பரோ ப்ரஹ்மணி என்பதனால் இரண்டு சங்கைகளும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன—விவக்ஷணாதிஷ்டாநமாக இருப்பதால் எல்லா அப்யாஸங்களும் உபபந்ம் என்று. வைவக்ஷண்யமும் ஸர்வஸாதாசணமான ஸம்மாந்ரபுத்தவம். ஸர்வஜ்ஜுத்வம் முதலிய குணங்கள் அப்யாஸம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில். ப்ரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலோ வெளியில், சிந்மாந்ரமாக இருப்பதால் ஸர்வஜ்ஜுத்வமாகி குணஸம்பந்தமில்லாமையால், அப்யாஸம் உபபந்ம் என்றுவும் அபிப்ராயம். அறியப்படுகிற ஆகாரத்தைப் ப்ராமாஸிக் கின்ற “இதம்” என்கிற பதத்தினாலும், யதாவஸ்தித்ப்ரஹ்மஸ்வநுபாவவோய ப்ரஹ்மம் என்கிற பதத்தாலும், முற்கூறப்பட்ட மித்யாத்வலக்ஷணம் அறுவதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. தோஷபுரிக்கல்பித மென்பதனால், தோஷபுரிக்கல் என்று ஆரம்பித்த வாக்கியத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பது அதிதேசிக்கப்பட்டது. பற்பலவிதமுள்ள எல்லா அப்யாஸங்களையும் காண்பிக்கிறார்—தேவ என்று. மித்யாருபம்—மித்யாத்வலக்ஷணத்துடன் கூடியிருப்பதால், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் மித்யை யென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

தோஷமென்பது யாது—அது ப்ராமாஸ்த்தமா? அல்லது அபாமாஸ்த்தமா? ப்ராமாஸ்த்தமாகில் ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யமாகாது, அபாமாஸ்த்தமாகில் ப்ரபஞ்சத்திற்குப்போல் (தோஷத்துக்கும்) வேறு கல்பகம் அபேக்ஷிக்கப்படுவதால் அவஸந்தை வரும். அந்த தோஷமானது, மறைக்கப்படாத ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் (ப்ரபஞ்சத்தை) கல்பிக்கிறதா? அல்லது மறைக்கப்பட்டிருக்கிற (ப்ரஹ்மத்தினிட)த்திலா?—மறைக்கப்படாத ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அது உபபந்ம்மாகாது—ரஜ்ஜுத்வம் ப்ரகாசியாநிந்தையில் (ஸர்ப்பாத்யாஸத்திற்குப்) போன, ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் (ப்ரபஞ்ச) கல்பனை உண்டாக்கவற்கு விரோதம் வருவதால். விரோதமிலலை என்றால் பிறகு நிவ்ருத்திவரக்கூடாது. திரோஹிதமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எனில், திரோதானம் தானாகவே உண்டாயிருக்கிறதா? அல்லது வேறு ஒன்றிலுலா? தன்னாலேயே என்று சொல்லப்படுமேயானால் நிவர்த்திக்கத்தகாத தன்மைபாவது அல்லது நிவ்ருத்திவரின் ஸ்வரூபத்துக்கே நர்சம்வது வரும். வேறொன்றினாலென்றால் வேறுகயிருக்கிற அந்த வஸ்து எது என்று சொல்லவேண்டும். மேலும், பற்பல அப்யாஸங்களுக்கு பற்பல தோஷமூலத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அசேக தோஷங்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள் என்கிற இந்த சங்கைகளை பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—தோஷபுரி என்று. சகாரம் சங்கையையே போக்குகின்றது. தோஷம் என்ன? வெண்பதற்கு அவித்யை என்று மறுமொழி. அந்த அவித்யை வால்வையா? அவாஸ்தவமா? என்

ஈஸ்புரிக்கல்—தோன்றும்படி.

*ப்ராமாஸிக்கின்ற—சூழிக்கின்ற.

கிற விகல்பத்தில் ஸ்தலதநீர்வசநிய என்று அபாரமார்த்தத்தை அங்கீகரித்தபடி. அந் வஸ்தைக்குப் பரிஹாரம் அநாதீ என்று. ஸ்வரூபத்ரோதான சப்தத்தினால் திரோஹி தாதிரோஹித விகல்பத்திற்கு மறுமொழிகூறப்பட்டது. அந்தத்ரோதானமும் தன்னு லேயா, வேறொன்றிலுலேயா என்கிற விஷயத்தில், திரோதானத்திற்குக்காணத்தை நிர்த்தேசித்திருப்பதால், வேறொன்றிலுலென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது. விவித் இது முதலியவற்றால் காசாத்யாவஸ்தைகளுக்கு ஏகதேவதமம் கூறப்பட்டது. விசேஷம்— அத்யாஸம். ஆச்சாதிசாவித்யை விசேஷிகாவித்யை என்று அவித்யை ஒன்றுக்கே இர ண்னி அவஸ்தைகள். அவர்களுக்கு அபிமதமான அந்த அவஸ்தா த்வயமானது திரோ தானத்துக்கும் விசேஷத்திற்கும் ஹேதுத்வஞ் சொன்னதினால்ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணமாக விருக்கிற அவித்யையைப் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து இதற்கு அதுருணமான ப்ரமாணத்தைக்கூறுகிறார்— அந்ருதேந் இது முதலியதால். ப்ரத் யூடா:—விபரீத புத்தியை யடைவிக்கப்பட்டன. ப்ரத்யூட சப்தத்தைத் தெளிவாக அநி வதின் பொருட்டு எடுக்கிறார்—தேஷாம் என்று 1+“அவிதி பாஸாந் ப்சமுமோக்து” என்கிற விடத்தில் கொள்வதுபோல இங்கு பஹுவசனத்தில் தாத்பர்யயில்லை. இந்த அவித்யைக்கு ஸதஸ்தநிர்வசநியத்வம் கூறப்படுகிறது— நாஸ்தாஸிந் நோஸ்தாஸிந் என்று. ஏது இருந்தது எனில் கூறுகிறார்—தம் என்று. தமஸுப்தத்தினால் “மறைத்தல்” என்கிற அர்த்தம் கருதப்பட்டிருக்கிறது. தமஸ்ஸாவது “அக்ஷரம் தமவிலீயதே” என்று ப்ரக்ருதிதான் சொல்லப்படுகிறது என்று சங்கைவரின் உதாஹரிக்கிறார்— மாயாநீது ப்ரக்ருதீம் என்று. ப்ரபல அத்யாஸங்களுக்கு ஹேதுத்வத்தைக் காணபித் திருர்—இந்ந்ரோமாயாபி: என்று. கியஜ்ஞாந மில்லாவிடில் இந்த (அவித்யை) நிவர்த்திக்கமுடியாத தென்பதைக் கூறுகிறார்—மம் என்று. அநாதித்வத்தைச் சொல்லு கிறார்—அநாதீ என்று. இந்த விடத்தில் நியாமவஸ்துக்களை அபேக்ஷித்திருக்கிற மஹேசுவர்த்வ, இந்த்ராத்வ, பஹுவசனங்களின் சாவணத்தால் விஜாதிய ஸஜாதிய ஸ்வாத் பேதங்களைோடு கூடியிருத்தல் ஏற்படக்கூடாமாதலால், அதை நிராகர்ப்பதற்காக வ்யாக்யாநம் செய்கிறார்—நிரீவிசேஷ என்று. ஸருணத்வம் அறியப்பட்டிருந்த போதி லும், ஸ்வரூப ப்ரவாக்யங்களுக்கு அதுருணமாக தோஷத்தை வெளியிடுவதில் நோக் குள்ள வாக்யங்களுக்கு, வெளிப்படையாக அர்த்தமாகும் பேதத்தில் தாத்பர்யயில்லை என்று கருத்து. ப்ரஹ்மமயா—இந்த்ராதிகுப்தவங்களால் உணர்த்தப்பட்டிருந்த போதி லும், ஸ்வரூபபாவாக்யங்களால் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பது ப்ரஹ்மமே என்று கருத்து. (ப்ரமாணங்களாக) எடுக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தந்த வாக்யங்களால் அறியப்பட்டிருப்ப வைகளான அநாதித்வ, ஸதஸ்தநிர்வச நியத்வ, திரோதாமத்தல், விவிதாத்யாவஸ்தைத்வங் ணைச்சொல்லுகிறார்—அநாத்யவித்யயா இது முதலியதால். ஸ்வாத் சப்தத்தால் அகித் தானமாக இருத்தலால் ஸம்பந்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதே யொழிய, ஸஜாதிய ஸிஜாதியங் களோடுகூட சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்வகதந்ராத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதல்ல.

இவ்வாறாக தோஷவாசியசன வாக்யங்களையடைந்திருக்கிற இந்த்ர, ஹிஜ்ஞை த்வ முதலிய பதஸூதாமானது அர்த்த ஸ்வாரஸ்யத்தால் ஸ்வரூபபாவத்வம் ப்ரப ல்யத்தை யுதஸரித்து நிரீவிசேஷவஸ்து ப்ரமாந வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது. அதற்கு மேல், தோஷவாசிகளான உபந்ருஹ்மண வாக்யங்களாலேயே நிரீவிசேஷவஸ்து வுக்கே தோஷஸம்பந்தித்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்பதைக் காட்டுகிறார்— யதேநோகீதம் என்று. ஜகத்தானது சிம்மாந்ரமான ப்ரஹ்மத்தினது அஜ்ஞாநவிகாஸ மென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்படுகிறது—ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்று. ந்ருவஸ்துபுத்— (அது) சொல்லப்படுபாடிகிற மலை, ஸமுத்திரம், பூமி முதலியவஸ்துக்களாக ஆகிறதில்லை

1+அதிதி:பாசாந்ப்ரமுமோக்து—அதிதிதேவதை பாசத்தைஅவிழ்த்துவிட்டீம்.

என்றுபொருள். விஜ்ஞாநசப்தத்தினால் 'விவிதம் ஜ்ஞாயதே அநேந' என்கிற டிகாணல் யுத்தத்தியினால் அவித்யைசொல்லப்படுகிறது. ப்ரதிஜ்ஞைஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்சத்தினுடைய அவித்யாகல்பித ஸ்வபாவத்தை வயதிரேகமுகத்தால் உபபாதிக்கிறார். யதா என்று. சுத்தம்—அவித்யையில்லாதது. நிஜநடு பேததர்ஸநமில்லாதது—அதற்கு நியித்தமான கர்மங்கள் நசமடைந்ததினால் ராகம் முதலிய ஜோஷங்களைற்றது. 'ஸைந் தாத்கல்பயதே அநேந' என்று ஸங்கல்பம்—அதாவது அவித்யை. வஸ்துஷு—தர்மி பூதங்களான பதார்த்தங்களில். வஸ்துபேதா:—ஆகாரபேதங்கள் ஜகத்தில் காணப் படுகிறபடி வஸ்துபேதம் ஸத்யமல்ல என்பதை உபபாதிக்கும் நடுவிலுள்ள "வஸ்த்வஸ்தி கிம், மஹி கடத்வம்" என்கிற இரண்டு சுலோகங்களும் உபபாதிக்கவேண்டிய அதிக ப்ரமேயமில்லாமையால் இங்கு எடுக்கப்படவில்லை. அப்பிரமாணங்களையும் வித்தாந்தத்தில் எடுக்கப்போகிறார். விஜாநீயபேதமில்லாமையை உபஸம்ஹரிக்கிறார். தஸ்மாந் என்கிற முன்பாதிதால். பிறகு ஆக்மபஹுத்யம் கால்பரிகம் என்று சொல் லுகிறார்—விஜ்ஞானம் என்கிற பாதிசுலோகத்தால்—முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஆத்மைக்யத்தை ஏகம் ஸதைகம் என்கிற விடத்தில் 'ஏக' சப்தத்தால் அதுவகித்து, ஸ்வகதநாந்வத்தை நிஷேதித்து, பரம பரோஸாதி சப்தங்களுக்குட்கூட வஸ்து மாத்ர பரவ்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார்—ஜ்ஞாநம் என்று. 'விஸூத்தம்' இது முத லிய பதங்களால் அவித்யாராஹித்யமும், அந்த அவித்யையினால் உண்டெண்ணப் பட்டிருக்கிற பேததர்ஸநராஹித்யமும், அந்த பேததர்ஸநமூலமாக ஸம்பவிக்கிற சோகம், லோபம் முதலியவைகளினின்மையும் கூறப்படுகிறது. ஸடெஷகம்—ஜந்ம வ்ருஜி முதலியவைகளால் விடுபட்டது. எதைக்காட்டிலும் வேறென்று இல்லையோ அது யதோத் ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதென்று அர்த்தம். இது பரமதமல்லவென்று சொல்லுகிறார்—ஸந்நாஸ: என்று. ஏதத்ஸுவராஸரிதம்—புவரத்தினால் அதிஷ்டாந மாக ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானம். ஸம்வயவவாராஸூதம்—நாலாபக்கங்களில் வ்யவ நார விஷயமாக எது இருக்கிறதோ அந்த விஷயத்திலும் காரணம் அவித்யை என்று கூறப்பட்டது. அதுவும் பரமதம் அல்ல, உள்ளபடியே சொல்லப்படுகிறதென்று அர்த்தம்.

இவ்வண்ணம் வித்தபரமான வாக்ய பர்யாலோசனையினால் ப்ரஹ்மத்துக் கே ஸத்யத்வமும், மற்றதாகவு அவித்யாபரிகல்பிதத்வமும் தத்வமென்று உரைக்கப் பட்டது. கர்மங்கள் அங்கங்களாக இருக்கத்தகாத வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு மோகேஷாபாயத்வம் சொல்லும் ப்ரஸுதுத விஷயத்திற்கு இதனால் என்னப்ரயோஜநம்? என்கிற சங்கைவர, உபாய பரவாக்யங்களுக்கும், வித்த பரவாக்யங்களால் அறியப் பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு அதுகுணமான உபாயபரவ்வத்தைக் கூறுகிறார்—அஸ்யா: என்று. சகாரம் சங்கைபவிலக்குகிறது. அஸ்யா: என்கிற பதத்தினால் ஸதஸதநிர்வச நியத்வாதி விஸேஷண விஸிஷ்டத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அதன் நிவ்ருத்தியில் ப்ர மாணத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நபுந: என்று. இங்கு மருத்யு: என்பது அவித்யை. அதன் நிவ்ருத்தியும் ஐயம் ஜ்ஞானத்தினால் என்றுகூறுகிறார்—நு தேகம்ப்ரயயதி என்று. ம்ருத்யுகார்யமான ரோகம் முதலிய வற்றுக்கும் நிவ்ருத்தியை ஜ்ஞாநம் செய்கிறார். நபச்யோ ம்ருத்யுமீ—என்று. 'நரோகம் நோத துக்கதாம்' என்பது அதற்கு ரோஷம். நிர்விஸேஷவஸ்து ஜ்ஞாநம் உண்டான க்ஷணத்துக்கு அடுத்த க்ஷணத்திலேயே அபய

டிகாணவ்யுத்தபத்தியாவது—அநேந என்று மூன்றாமவேற்றமையினால் காட்டப் படும் கரணகாரகத்தை முன்னிட்டு ஏற்படுத்தப்படும் சப்தநிஷ்பத்தி.

ஸஷடநிர்வசநீயம்—இருக்கிறதென்றாவது இல்லையென்றாவது நிரூபிக்கக் கூடாது.

பார்பதியைக் காண்பீக்கிறார்-யதாஹி என்று. அத்ருஸ்யே—பாத்தியகாதிக்கு விஷயமாகாது. அநாதீயே ஆத்மயம்—வயாபிக்கப்படு. து, அஃவது சீரம்: சீரமில்லாது. அநிருத்தே—நிரவசனம் சீமடந்தனாது. அநலயம்—ஆதாரமில்லாது. அபயம்—பயமின்மைக்கா. அவ்யபிபாவவமானம். ப்ரதிஷ்டா—நிஷ்டை. வாதிகளால் பந்தத்திற்கு மூலமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற கர்மமும் அவிய்யாகவ்யபிபாவதலால் அதற்கும் ஜ்ஞாநத்தால் நிவருத்தியைக்கூறுகிறார்-பித்யதே என்று. ஹ்ருதயசார்ந்தி:—அவித்யை. முன் வாத்யங்களில் எவ்வப்பேதம் அறியப்பட்டதா போலாகிறதென்று அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதின் பொருட்டு ஜ்ஞாநத்திற்கு கீத்யவிலக்யத்வத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக கீத்யாபத்தியாகிற பலத்தைக் காண்பீக்கிறார்-ப்ரஹ்மவேத என்று. எவ்வாறு உபாஸநமோ அவ்வாறன்றோ பலம். ஆதலால் கீத்யஜ்ஞாநமே பந்தநிவர்த்தகமென்று கருத்து. உபாயாந்நாரிஷேதத்திற்காக உதாஹரிக்கிறார்-தமேவம என்று.

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

இவ்விடத்தில் ம்ருத்யு சபத்தால் அவித்யை கூறப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம் ஸந்தஸுஜாதவசநம்—“ப்ரமாதத்தையே ம்ருத்யு வென்று நான் சொல்லுகிறேன். எப்போதும் அப்ரமாதத்தை (ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிதலை) மோக்யமென்று சொல்லுகிறேன். “ப்ரஹ்மமானது அஸத்யத்தினின்றும், ஜடத்தினின்றும், தேசகாலங்க ளால் பரிச்சின்னமானவஸ்துவினின்றும் வ்யாவ்ருத்தமானது”. “விஜ்ஞாந

மாந்தம் பரஹ்ம” இதுமுதலிய ஸோபகவாக்யங்களால் நிச்சயிக்கத்தக்க நிர்விசேஷ ஸ்வரூப பரஹ்மாத்மைகத்வ விஜ்ஞானமும் “பின்பு அதுவேறு நான்வேறாக இருக்கிறேன் என்றுஎண்ணி எவன் தேவதையை தன்னிலும் வேறாக உபாஸிக்கிறானோ, அவன் அந்த பரஹ்மத்தை அறிகிறானில்லை— இவன் அபூர்ணனன்றோ, தான் என்றே உபாஸிக்கக்கடவன்” “நீ அந்த பரஹ்மமாக இருக்கிறாய்” “ஹே பகவன்! தேவதையே! நீயே நானாகிறேன். பகவன்! தேவதையே! நான் தான் நீ ஆகிறாய். ஆகையால் நான் என்பவன் யாரோ அவன்தான் அந்த பரமாத்மா. எவன் அந்த பரமாத்மாவோ அவன்தான் நானாகிறேன்” என்கிற இது முதலிய வாக்யங்களால் வித்தம். இனதயே (ஸூத்ராகாரமும்) கூறப்போகிறார், “ஆத்மேதி தூபகச சந்தி க்ரஹயந்திச” தான் என்றே உபாஸிக்க வேண்டும். அவ்வண்ண மல்லவோ (முருகசூக்தன்) உபாஸிக்கிறார்கள். அவ்வாறே சாஸ்திரங்களும் உபதேசிக்கின்றன என்று. அப்படியே வாக்யகாரமும் “ஆத்மேதயே வது க்ருஹ்ணியாத் ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பததே:” (ஆதமாவென்றே க்ரஹிக்க வேண்டும்; எல்லாம் அங்கு கல்பிதமாக இருப்பதால்) என்று. இந்த பரஹ்மாத்மைகத்வவிஜ்ஞானத்தினால் மித்யாரூபமானதும் காரணத்துடன் கூடிய துமான பந்தத்திற்கு நிவ்ருத்தி யுத்தமானதே.

சீருதப்ரகாசிகை.—

இந்தவிடத்தில் அவியநிவ்ருத்தியானது அறியப்படுகிறதில்லை; அவ்வந்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தசீரவணமில்லாமையால், என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—அந்ர என்று. “மருத்யுர்பாவதி பஞ்சம:” (இந்தாவனாக யமன் ஓடுகிறான்) என்கிற இது முதலிய சுருதிவாக்யத்தில் மருத்யுசப்தத்திற்கு யமன் முதலியவர்களிடத்தில் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால், அதை வயாவ்ருத்திப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டது—அந்ர என்று. பந்தநிவ்ருத்திபாவாக்யங்களிலென்றந்தம். அதில் ப்ரயோகத்தைக் காண ப்ரேக்ஷித்யதா என்று. “ப்ரமாதம் வை” என்கிற வசந்தத்திற்கு முந்தி “மோஹோ மருத்யு: ஸம்மதேசய: கவிநாம்” என்பது கூறப்பட்டது. மோஹம்—விபரீதஜ்ஞானம். அது மருத்யு என்பது அஃயமதம். ஸந்தஸுஜாதரோ ப்ரமாதத்தை மருத்யு வென்கிற சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கிறார். ப்ரமாதமாவது—உள்ளபடி வஸ்துவை அறியாமை. ஸ்வரூபத்தை காணிக்காவிட்டால் வேறுவிதமாகவன்றோ ஞானம் உண்டாகிறது. ஆகையால் மோஹத்திற்கும் ஹேதுவாக விருக்கிறது, ஆத்மாவின்விடத்திலுள்ள அநவ தான ரூபமான ப்ரமாதம். இதனால் அதற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற அவிய்யையே ப்ரமாத சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அந்த அவிய்யையே மருத்யு வென்று அபிப் பிராயம். எடுக்கப்பட்ட வாக்கியங்களில் ஞானம் அவிய்யையைப் போக்குகிறதென்று அறியப்பட்டது. ப்ரஹ்மமானது நிர்விசேஷ சிந்தாத்ர மென்பதும், அதனால் ஆத்மாவின்னுடைய ஏகத்வஜ்ஞானம் நிவ்ரத்தக மென்பதும் அறியப்படவில்லை என்று

§ ஸோபகவாக்யம்—ப்ரஹ்மம் காணமென்றுசொல்லுவதால், விகாரித்வம்முதலிய தோஷங்கள் வரக்கூடியதாயிருப்பதால் அந்த தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் தட்டாதபடி சத்தமாகக்காட்ட ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை தெளிவாய் சொதிக்கும் “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்” இது முதலிய வாக்யம். § அகவதன்மம்—கவனமின்மை.

கேட்கில் கூறுகிறார்—ஸ்த்யம் ஜ்ஞாண மென்று. ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யம், எல்லாவஸ்துகளிடத்தினின்றும் ப்ராஹ்மத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தியை அறிவிப்பதற்காக எடுக்கப்பட்டது. புருஷார்த்தத்வத்தின் பொருட்டு அஸுக்த்தினின்றும் வ்யாவ்ருத்தியை ரூபிப்பதற்காக எடுக்கப்பட்டது—விஜ்ஞானமான்ந்தம் என்று. ஜூதி சப்தத்தினால் ‘அஸ் தூலம்’ இது முதலியது காணிக்கப்படுகின்றது, இவ்வண்ணம் ப்ராஹ்மத்துக்கு நிர்விசேஷத்வத்தில் சோடியகவாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. பிறகு, ப்ராஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்று அறிவிக்கும் ஸ்ருதியை எடுக்கிறார்—அப்யுய: என்று. “அப்யோந்யாம்” என்று ஐக்ய உபாஸனவித்யானது பேதவாஸனையை விலக்குவதற்காக ஸ் விஹிதமான உபாஸனத்திற்கு ஐக்யம் தான் விஷயமென்று ரூபிப்பதற்காக ஐக்யோபதேசத்தைக்காண்பிக்கிறார்—நந்வமஸி என்று. உபதேசாத்ருணமாக உபாஸகன் தேவதையைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்—ந்வம்வா என்று. உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை சன்மனதில் அதுஸந்தானஞ்செய்கிறான், தத்யோஹம் என்று. இந்த அர்த்தம் ஸ்ருதிக்கு தாத்பர்ய மென்று காட்டும் பொருட்டு ஸூத்ரத்தைக் காண்பிக்கிறார்—வநிஷ்யத்ச என்று “ஆதமேதி தூபகச்சந்தி க்ராஹயந்திசு” —ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கவேண்டும், அவ்வண்ணமே முமுக்ஷுக்கள் உபாஸிக்கிறார்கள். க்ராஹயந்தி — அவ்வாறே ஸாஸ்திரங்களுக்கும் ரூபிக்கின்றன. ஸூத்ரக்காரருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவர்களுடைய வாக்யத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ந்யாச என்று. அதில் நிஷ்பண்ணமானதால் அதாவது ஆங்கு கல்பிதமாக விருப்பதால், என்று அர்த்தம். ஸ்ருதிமாதாமல்ல, அதற்கு அநுக்ராஹக தர்க்கமும் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—அநேந்ச என்று. சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். கர்ம கிரபேக்ஷமான ரூணத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதென்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—மீத்யாநுபல்ய என்று. இந்த விசேஷணத்திலே ஹேதுதவம் உண்டாகக்கிடருக்கிறது. ஸகாரணல்ய—அவியையினால் உண்டு பண்ணப்பட்ட ஹேது தர்சனத்தோடு கூடின பர்த்தத்திற்கு நிவ்ருத்தியானது யுத்தம், மித்யாஸர்ப்ப சிவ்ருத்தியில் இது ஸர்ப்பமல்ல இது கயிறு என்கிற ரூணத்தைத் தவிர்த்து கர்மாபேக்ஷையில்லை என்று கருத்து.

௩௩௦ உ ஸகௌஹெஷ்நிவ்யுதி: ப்ரத்யக்ஷவிருஜா கயஜிவஸாஸூஜி ந்யுவிஜ்ஞாநெந கியதெ ? ! கயம் வா “ரஜ்ஜுரெஷா ந ஸவபு: ” ஐதி ஜ்ஞாநெந ப்ரத்யக்ஷவிருஜா ஸவபுநிவ்யுதி: கியதெ ? ! ததூ அயொ: ப்ரத்யக்ஷயொவிடரொய: ; ஐஹதூ ப்ரத்யக்ஷரெஹஸ்ய ஸாஸூஜி ப்ரத்யக்ஷஸ்ய உ—ஐதி வெசு ; தூயொயொவிடரொயெ வா கயம் வாய்யுவாயகஸாவ ? வடுவெடூதூயொடிடூஷகாரணஜி ந்யுக்ஷதஹாவாஸூஜி—ஐதிவெசு ; ஸாஸூஜி ப்ரத்யக்ஷயொரவி ஸகிரெந ரெதெசு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

ஐயா ! ப்ரத்யக்ஷவிருத்தமான ஸகலபேதநிவ்ருத்தியானது, எவ்வாறு

ஸ் விஹிதம்—விதிக்கப்பட்டது.

சாஸ்திரஜ்யஜ்ஞானத்தினால் உண்டுபண்ணப்படும்? இது பழதை பாம்பல்ல என்கிற ஞானத்தால் ப்ரத்யக்ஷ விருத்தையான ஸர்ப்பநிவ்ருத்தி எவ்வாறு செய்யப்படலாம்? அங்கு இரண்டு ப்ரத்யக்ஷங்களுக்கு விரோதம். இங்கேயோ ப்ரத்யக்ஷமூலமான சாஸ்திரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம் என்றால், துல்யங்களான இரண்டுக்கும் விரோதம்வரின் எவ்வாறு ப்ரத்யபாதகபாவம்? ஸ்ரீவோத்தரங்கரிரண்டுக்கும் துஷ்டகாரணஜ்யத்வமும் தத்பாவமுமாகிற இவைகளாலென்று கூறப்படுமேயானால், சாஸ்திரம் ப்ரத்யக்ஷம் இவையிரண்டுக்கும் (இந்த நியாயம்) ஸமாநம்.

ஸுருதப்ரகாசிகை—

பிறகுஅநுமானம் ஸ்ரீ ஆகமம் இரண்டும் † வ்யாப்திக்ரஹணம்*விங்கதர்சனம், ‡ தர்மி ப்ரதிபத்தி இவைகளின் பொருட்டும் வ்யுத்தபத்தியின் பொருட்டும் ப்ரத்யக்ஷத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால்—அநுஷ்டேயமக்றி: த்வயத்வாத்—“இந்த அக்ஷியானது உஷ்ண மில்லாதது, த்வயமாக இருப்பதால்” “ஆகியோ † ஸூப:”ரூர்யன் பசுபாதஸத்வம் “யஜுமான: || ப்ரஸ்தா:” யாகம் செய்பவன் கல், இதுமுதலிய வீடங்களில் அநுமானம் ஆகமம், இரண்டும் ப்ரத்யக்ஷவிருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் சக்தியற்றவைகளாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றன, ஆகலால், ஸ்ருதியானது ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் ஸாமர்த்தியமற்றது என்கிற அபிப்பிராயத்தினால், பேதவாதியானவன் வினவுகிறான்—நநுச என்று. சுருதிவாத்யங்களில் @ அவாந்தரசோத்யங்கள் பரிஹரிக்கப்பட்டபோதிலும், இந்த சோத்யமும் இருக்கிறதென்பது சாரத்ய தினர்த்தம். ஸ்வபதம் முதலியவைகளிலும், ஸர்ப்பம் பூமியின் பிளவு முதலியவைகளிலும், சிவ பேதநிவ்ருத்தியானது காணப்பட்டிருக்கிறது; அதை விலக்குவதற்காக லிகல சப்தம். இவ்விடத்தில் ப்ரத்யக்ஷமானதால் வொய்யத்வ மில்லையா? அல்லது, ‡ பரோக்ஷமாயிருப்பதாலும் மூலமான ப்ரத்யக்ஷத்தை அண்டியிருப்பதாலும் ஆகமத்திற்கு வொயகத்வமில்லையா? என்கிற இரண்டு சங்கைகளையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு முதலில் ப்ரத்யக்ஷத்வத்தால், அபாத்யத்வம் என்பதைப்பரிஹரிக்கிறார்—சுயம் வர் என்று. அது ப்ரத்யக்ஷாபாஸமென்று கூறப்படுமேயாகில் அது ஒவ்வாது—முதலில் தோற்ற முண்டாகும் பொழுது ஆபாஸத்வம் அறியப்படாமையால் பிறகு ப்ரமாண வொயத்தால் அது அறியப்படுகிற தென்று கூறப்படுமேயாகில், அது ப்ரபஞ்ச காஹியான ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் ஸமானம். “பேதத்திற்கு சுருதியினால் வொயம் வருவதால்” என்கிற இது இவ்விடத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரத்யக்ஷத்தை மூலமாகவுடையதாயிருப்பதாலும் பரோக்ஷமாக இருப்பதாலும், சாஸ்திரம் வொயக

ஸ்ரீ ஆகமம்—சாஸ்த்ரம். † வ்யாப்தி கிரஹணம்—ஹேதாவும் ஸாத்யமும் தவறாமல் அநேகவிடத்தில் சேர்ந்திருத்தலை கிரஹித்தல்.

* விங்கதர்சனம்—ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கக்கூடிய அநுஷ்டமானனோடுவைக்காணுதல்.

‡ தர்மிப்ரதிபத்தி—வஸ்து ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.

† ஸூபம்—யாகத்தில் பசுவைக்கட்டும் ஸ்தம்பம். || ‘ப்ரஸ்தா:’—கல்,

@ அவாந்தரசோத்யங்கள்—இடையில் வரும் ஆசேஷங்கள்.

‡ பரோக்ஷம்—தேரில் காணப்படாதது.

மாகாது என்று சங்கிக்கிரார்—நந்திரா என்று. இஹது எனறு; துல்யதவத்தை விலக்குவதற்காக “து” சப்தம். ப்ராத்யக்ஷ ழுலஸ்ய என்று. || மூலியாக இருப்பதினால் சாஸ்திரம் வொயக மல்லவென்று கருத்து. ஸாஸ்திரஸ்ய என்று பரோக்ஷமாக விருப்பதால் பாதகமல்லவென்று கருத்து. துல்யதவம் வேறுதவாக இருக்கும் பகஷத்தில், வொய்ய வொயகலாவமானது மாறியும் வரக்கூடுமாய்கையால் அது † ப்ரயோஜகமல்ல. ஆதலால் அந்த இடத்தில் வொய்ய வொயக பாவத்தில் உன்னால் வேறு காரணம் சொல்லத்தக்கது. அதுவே நமக்கும் வேறுது என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—துல்யயோ: என்று. வொய்ய வொயக பாவத்தில் அநியமத்தை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக பேதவாதி சொல்லக்கூடிய வேறு வேறுதவை ஆசங்கிக்கிரார்—பூர்வோத்தரயோ: என்று பூர்வோத்தரயோ:—வொய்யவொயகங்கள் இரண்டுகளும், உன்னால் சொல்லப்பட்ட ப்ரயோஜகம் இவ்விடத்திலும் துல்யமென்று கூறுகிறார்—சாஸ்திர என்று.

வனதஹஸ்தம் ஸ்வதீ— வொய்யவொயகலாவெ துலுக்ஷலாவெக்ஷகநிராவெக்ஷகாடி ந காரணம்; ஜ்வாலாவொநுபாநெந ப்ரத்யக்ஷாவஜீடாபொமாஸு | ததூ ஹி ஜ்வாலெக்யா ப்ரத்யக்ஷணாவமஜுதெ | வனவஹஸ்தி உபொ: ப்ரணையொலித்ரொயெ யதூலாவஜீடாநாந்யூராவஜீ, தகி வொய்ய: , சமந்யூராவஜீநவகாஸஜிதரகி வொயகம்— உதி ஸவபுத்ர வொய்யவொயகலாவநிஷ்டய:— உதி ||

பூர்வபாஷ்யம் —

இது சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது—வொய்ய வொயக பாவத்தில் துல்யதவம், ஸாபேக்ஷதவம், நிரபேக்ஷதவம் முதலியது காரணமன்று. † ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தால். ப்ராத்யக்ஷத்திற்கு வொய்யபத்வமானது உண்டாகாமல் போகவேண்டி வருவதால். அவ்விடத்திலோ எனில் ப்ராத்யக்ஷத்தால் ஜ்வாலை ஒன்று என்று அறியப்படுகிறது. ஆனது பற்றி இரண்டு ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வரின், எது ஸம்பந்திக்கக்கூடிய அந்யதாஸித்தகியுடன கூடியதோ, அது வொய்யம்; † அந்யதாஸித்தமாயும் † அவகாசமில்லாததாகவுமிருக்கிற மற்றது வொயகமென்று எல்லாவிடத்திலும் வொய்யவொயக பாவநிரணமம்.

ஸ்ருதப்ரகாசிகை:—

மூலமூலித்வம் முதலியது உள்ளவிடத்தில் மூலமான ப்ராத்யக்ஷத்திற்கு வொயகத்வமும், மற்றதாக்கு வொய்யபத்வமும் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், மூலமூலி

|| மூலி—மூலத்தை யுடையது. † ப்ரயோஜகம்—காரணம்.

‡ ஜ்வாலாபேதாநுமானமாவது— தீபஜ்வாலையானது பார்க்கும்போது ஒன்றாய்தோன்றினபோதிலும் என்னென்று திரிமுதலிய ஸாம்கிகளின் பேதத்தினால் ஜ்வாலைகள் அநேகங்கள் என்று அநுமரித்தல்.

† அந்யதாஸித்தி—வேறுவிதத்தினால் வித்திக்க முடியாதது.

‡ அவகாசம்—வேறுபோக்கு இடமில்லாதது,

தவம், பரோக்ஷத்வ அபரோக்ஷத்வம் முதலிய வைஷ்வயதிகளில்லா மலிருக்குப்போது துஷ்டகாரண ஜயத்வம் ததபாவம் என்கிற இரண்டும் வொய்யவொயக பாவத்தில் ப்ரயோஜகங்களென்கிற சககைவாகுறுகிறார்—ஏத்துகீதம் என்று. துல்யத்வமிருக்கையில் துஷ்டகாரண ஜயத்வ ததபாவங்கள் இரண்டும் ப்ரயோஜகங்கள் அல்ல வென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் துல்ய சப்தம் பிரியாகிச்சப்பட்டது. † விஷ்டுத்தத்துக்கு ஹேதுத்வம் வரின் விசேஷணம்சத்தக்குக்கூட ஹேதுத்வம் வருவதால் துல்யசப்தத்தினால் ‡ ஏகதேசத்தை எடுத்தபடி. துஷ்டகாரண ஜயத்வ ததபாவங்களுக்கு விசேஷணபூத மாயிருக்கிற துல்யத்வம் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. துல்யத்தவேஸதி—விபரீத, ப்ராபல்ய, தெனர்பல்ய காரணபாவமிருக்கையில் துஷ்டகாரண ஜயத்வ ததபாவங்கள் ப்ரயோஜகங்கள்வென்கிற பொருள். ஸாபேக்ஷத்வம் நிரபேக்ஷத்வம்—*மூலமூலிபாவம். ஜூதி சப்தத்தினால் பரோக்ஷாபரோக்ஷபாவ, † வினம்பாவிளம்பகங்கள் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன சுருதிலிககாதிகளில் ‡ வினம்பாவிளம்பக்களாலன்றே ப்ராபல்ய தெனர்பல்யங்கள். அன்றிக்கே—அப்யோஜகமாகக்கூறப்பட்ட துல்யத்வமானது, திருஷ்டாந்தமாக அதுவாதிக்கப்பட்டது. வேறுவிதமான வைஷ்வய மில்லாமலிருக்கையில் *துஷ்டகாரண ஜயத்வ ததபாவங்களுக்கூட ஜூதி சப்தத்தால் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு அப்யோஜகத்வத்தை ஒரு திருஷ்டாந்தத்தால் உபபாதாகக் செய்கிறார்—ஜ்வாலா என்று. “அந்யதா” என்கிற பதம் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்கது. பாத்யகோபாமரீந்தாயோகரீதம் என்று. † (உபமந்தத்திற்கு) அவேந்தியானது பாவககிக்கவேண்டியவருவதால் என்று அர்த்தம். ஜ்வாலாபேதாது மாதத்திலேவெனில்*மூலமூலிபாவமிருக்கிறது. ‡ வினம்பா விளம்பக்களும் இருக்கின்றன. அதுமாதம் பாத்யகூ ஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால்-துல்யத்வமிருக்கையில், துஷ்டகாரணஜயத்வம் அதின்பாவம் இவ்விருண்டுக்கும், ப்ரயோஜகத்வங்கூட இதனால்வென்பப்பட்டதாக ஆகிறது—அந்த துல்யத்வ மில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட வொத்ய வொயக பாவம் ஊனப்படுவதால். அதில் எதை விஷயீகரிக்கிற பாத்யகூ வொதிக்கத்தக்கதாக ஆகிறது எனில் சொல்லுகிறார்—நந்தாவூ என்று. ஜயத்தை காணிக்கிற பாத்யகூ வொயகிச்சத்தக்கதென்று அர்த்தம். அகனனமாகில் எது ப்ரயோஜகமெனில் கூறுகிறார்—வைஷ்வயதிகளும். துல்யத்வம் முதலியவைகளுக்கு ப்ரயோஜகத்வமானது பொருந்தாமல் போகவே, த்வயோ: என்று. இரண்டு பாத்யகூக்களுக்கும், இரண்டு அனுமானங்களுக்கும், இரண்டு ஆகமங்களுக்கும், பாத்யகூ அதுமாதம் இரண்டுக்கும், அதுமாதம் ஆகமம் இரண்டுக்கும், பாத்யகூ ஆகமம் இரண்டுக்குமாவது என்று பொருள். யதிலைமலாவியமாதாநீயநாலிந்தி என்று. ஸாவகாசமாயிருப்பதால் அந்யதாஸித்தம் என்று அர்த்தம்—அடுத்த அந்யதாஸித்தம் அநவகாசமென்று சொல்வதால். X விஷயாத்நாலாபமாவது அல்லது அப்ரமானகோடிவிசேசமாவது ஸாவகாசத்வம்—தன்னால் உணர்த்தப்பட்டுள்ள அர்த்தவிஷயப்ராமான்யத்தை விட்டுக்கூட ஸம்பாவிதமான உத்பத்தியுடன் கூடியிருத்தல் அந்யதாஸித்தத்வம்—விருத்தமான அர்த்தத்தை

† விஷ்டுத்தம்—விசேஷணத்துடன் கூடியது. ‡ ஏகதேசம்—ஒரு அம்சம்.

† வினம்பம்—தாமதமாய் அறியப்படுதல். அவினம்பம்—இக்கிரம் அறியப்படுதல்.

† உபமந்தம்—காசம்.

* மூலம்—காரணம், மூலி—ஹேதுவுடன் கூடியது—அதாவது காரணம்.

‡ வினம்பம்—தாமதம், அவினம்பம்—இக்கிரம்.

X விஷயாத்நாலாபம்—ஹேதுவிஷயத்தினால் விலக்கப்பெற்று பூர்வத்துக்கு அப்ரமான வேஷி கிவேசம்.

உணர்த்துகிற, பிரமாணத்தை வாயிக்காமலுங்கூட தான் உதித்தல் என்று. கருத்து. அந்நீயதாஸித்தம் அநவகாசம் என்று. அந்யதாஸித்தமாவது - தன்னுடைய அர்த்தத்தில் ப்ராமான்யமிவ்லமல் உண்டாகாமை விருத்தார்த்த அப்ரமாணவகளை வாயிபாமல் உண்டாகாமை என்று அர்த்தம்—அதுவும் அநவகாசமாக விருத்தலால். அநவகாசத்வமாவது—வேறு இடம்கிடையாமை, அல்லது அப்ரமாணகோடிக்கீவே சாபாவம். அப்ரமாணகோடியில் சேர்க்கக்கூடாமை, வேறுபோக்கிடம்கிடையாமை இவ்விரண்டுகாரணவகளை விரூத்தார்த்த ிதோபஸ்தாபகமான ப்ரமாணத்தை வாயியாமல் உதியாமை என்று அர்த்தம். இதிலீவநீர்—முற்கூறப்பட்ட விதமாக ிஸஜாதியவகளாகவோ, ி விஜாதியவகளாகவோ இருக்கிற இரண்டு பிரமாணங்களுக்கு விரோதம் வருமாகில், என்று அர்த்தம்.

தஸாடிநாடிநியநாவிலிஹ ஸாப்யாபாஸ-லாவ்யோந ஷொஷ்யஸாநவகாஸாஸாஸூஜிந்ய நிவிடஸெஷ நித்யஸாஸ ஸாஸூபாஸ ஸபூகாஸ விநூக்ய ஸூஷாநதலாவாவெவாபெந ஸாஸாப்யோநஷொஷலாவகாஸ பூக்யகூடாஸிஸிஜி விவியவிக்ஷுராபவ வஸாநிவ்யூக்யபூகெஷ்வ ! ஸாஸாப்யுதெ வ விவியவிக்ஷுஷெஷ்வஸாஸிபூக்யகூஷ்யுநாடி ஷெஷ்வாஸாநாடிஸாபாவிஷ்யாஷொஷொ ஷொஷொ :

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆதலால், ஆதியும் அந்தமுமில்லாததும் தொடர்ச்சியாகவும் இருந்து வருகிற ஸம்பந்தயமுள்ளதும், தோஷகந்தமில்லாததும், அவகாசமற்றதுமான சாஸ்தியத்தினால் உண்டாகக்கூடிய நிர்விசேஷ, நித்யசுத்த முத்தபுத்தஸ்வப்ரகாச சிந்மாத்ரப்ரஹ்மாத்ம பாவஜ்ஞானத்தினால், ஸம்பாவ்யமானதோஷத்துடன் கூடியதும் ஸாவகாசமாகவுமிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷாதிஸித்தமான பற்பல விகல்ப ரூபமானபந்தம் நிவ்ருத்தியாவது யுக்தமே. பற்பல விகல்பபேதமுள்ள ப்ரபஞ்சக்ராஹியான ப்ரயத்னசுத்திந்ரு அநாதிபேதவாஸநாதிருபமான அவித்தைய என்கிற பெயருள்ள தோஷமானது ஸம்பவிக்கக்கூடியதே.

ச்குதப்ரகாசிகா—

இவ்வண்ணம் வாய்யவோயக பாவத்தில் ப்ரயோஜகமிருக்கட்டும், அதனால் ப்ரஸ்துதமான சாஸ்த்ர ப்ராபல்யத்திற்கு என்ன பிரயோஜனமென்று வினாவினால் அதற்கு உத்தரம் கூறுகிறார்.—தஸமாந் என்று. தஸமாந்—அந்யதாஸித்தத்வம் அந்யதாஸித்தத்வம் இவ்விரண்டுமே வாய்யவோயகபாவத்தில் பிரயோஜகமாக விருப்

‡ உபஸ்தாபகமான—உணர்த்துகிற, ி ஸஜாதியம்—ஓர் வகுப்பிலடங்கியது.

§ விஜாதியம்—வெவ்வேறு வகுப்பைச்சார்ந்தது.

பதால். அநதி நிதநாவிச்சிந்நஸம்ப்ரதாய என்று விட்டுப்போகாமல் தொடர்ந்து வருகிற ஸம்ப்ரதாயமாதலால், அநாதிரிதனம் (ஆதியந்தமில்லாதது). ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு அவிச்சேத மிருக்கும்போது † காத்ருஸமரணம் இல்லாமையன்றே அபௌருஷேயதவத்திற்கு ஸாதகம். “அநாதிநியநூஹ்யேஷா வாஸுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்” “வா! ஆஷௌ வேஷமயீ ழிவ்வா யதஸஸாவா.ப்ராஸுதய:” (எதனிடத்தினின்றும் அனைத்தும் உண்டாயிருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்டதும், ஆதியந்தமில்லாததுமான வேதமயமான இந்த திவ்ய வாககானது, ஆதியில் பரமாத்மாவினால் வெளியிடப்பட்டது). “அனாகிததம் ப்ரஹ்ம” இது முதலிய வசனங்களும் அநாதிநித்ந சப்தத்தினால் ஞாபகப்படுத்தப்பட்டன. அதனாலேயேதான் தேரஷஸம்பாவணையற்றது. ப்ராம், ஏமாற்றும் எண்ணம் கவனமின்மை, அசகதி என்கிறவர்களுக்கு தேரஷங்களுடன் கூடியிருத்தல், பெளருஷேயதவத்தால் உணடுபண்ணப்படுகிறதன்றே, அதனாலேயே அகவகாசம். சாஸ்தீரஜந்ய என்கிற சப்தத்திற்கு ‡ அவபோத சப்தததோடு அந்வயம் வாய்யவாய்க்பாவததின் அகங்காரமானது விரோதத்தை அபேஷித்திருப்பதால், விரோதத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நீர்விசேஷ இது முதலியதால். நீத்யம் - காலத்தால் அளவிடப்பட்டதது. சுதீதம் - அலிதயாஸம்பந்தமில்லாதது. அதனாலேயே முக்த சப்தமானது அலிதயையினால் உணடுபண்ணப்பட்ட பிறப்பு முதலியவற்றின் இனமையை உணர்த்துகிறது. வாயுஹம் - பிரகாசிக்கின்ற, ஸ்வப்ரகாச சப்தமானது; பூர்வம் புத்தசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாசமானது பராதீனமென்கிற ஸந்தேஹத்தை நிரஸிப்பதற்காக. தானே ப்ரகாசிக்கின்ற ஸ்வபாவத்தான் கூடியிருத்தல் ஸ்வப்ரகாசதவம் - அதுவும் சித்மாதா சப்தத்தால் வாச்யமாக விருப்பதால்; ஸ்வயம் ப்ரகாசதவ மல்லவோ சித்த்வம். சிதஸவருபதவமும் சுருதிவித்தம். மாநீர சப்தம் ஜ்ஞேயதவநிராஸத்தில் நோகருள்ளது. ப்ரஹ்மாநீம்பாவாவேவோபேந—இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் தனக்கும் ஐக்யஜ்ஞானத்தினால் என்று அர்த்தம். ஸம்ஹாஸ்யமாந என்று. ஸம்பாவ்யமானதோஷத்துடன் சோந்திருப்பதால் வாவகாசம் - அப்ரமான்கோடியில் இடம் பெற்றது. அதனாலேயே அந்யதாஸித்தத்வமும் பவித்தது. அந்யதாஸித்தத்வமாவது - விபரீதப்ரமானத்தைப்பாதிபாமல் கூட கூடப்பத்தியில் ஸம்பவம். ப்ரத்யகஷ்டி என்று ஆதிசப்தத்தால் அதுமானம் முதலியது சொல்லப்படுகிறது. விவிய என்று. தேவாதி ரூபத்தாலும் ஸ்வகார்யமான ஜம்மஜா மாணிக்ரூபத்தாலும் பலவாராக இருக்கிற ஜ்ஞாந்ரு ஜ்ஞேயாதி விகல்பம் - அதுவே பந்தம், அதின் கீவ்ருத்தி என்று அர்த்தம் ஸம்பாவ்யமானதோஷம் எது வெனில் சொல்லுகிறார்—ஸம்பாவ்யதேச என்று. பேதப்ப்ரஞ்ச: - பேதஸமுதாயம், அன்றிக்கே பேதஸ்ரமான ப்ரபஞ்சம் விவிதவிசல்ப சப்தமானது, ப்ரபஞ்ச விசேஷணம். அல்லது பேதவிசேஷணம். பேதம் ஜ்ஞாந்ருஜ்ஞேயம் முதலியது. அதுவும் ப்ராஹ்மணிக்ரூபத்தால் பலவாராக உள்ளது. தேவமனுஷ்யாதி ரூபத்தால் விகல்பமுள்ளது. இக்காலத்திலுள்ளவர்கள் சிலர் காமாலை, ஸீ திமிரம் முதலியதோஷத்தைகூறுகின்றனர். அதுபுத்தம்: அது எதோ ஒரு ஸமயத்தில் ஸம்பவிப்பதால்: கர்சாதிகளால் துஷ்டமான ப்ரத்யக்ஷத்தை ஸபக்ஷமாகச் செய்துகொண்டு, மற்றவைகளுக்கு கர்சாதி துஷ்டத்வம் அறுமணிக்கப்படுகிறது எனில், அல்ல, —அதிப்ரஸங்கம் வருவதால். அநாதிநிததம் என்று

§ ஸம்ப்ரதாயம்—பரம்பரையாக வருகிற ஸதாசார்யாளுடைய உபதேசம்.

† காத்திருக்கின்றது—சப்ததான்வா ஸ்வரிப்பித்தல். § திமிரம், கர்சம்—ஒர்விதமான கண்ணுக்குவரும் ரோகணம். ‡ அவபோதம்—ஞாநம்.

எந்த சாஸ்திரம் சொல்லப்பட்டதோ அதற்கும் “சப்தத்வாத்” இது முதலிய வேறுதவால் தவ்ஷ்டகர்ந்தருத்வாறுமாதம் சுலபமாகச் செய்யத்தக்கதன்றோ. அவ்ரு, கந்ததா ழீ யோக்பாறுபலப்பதியினால் கிரஸிக்கப்பட்டானென்று சொல்லப்படுமேயானால் அது இகவேயும் துல்யம். காசம் முதலியவற்றுக்கு தோஷத்வகல்பம பொருந்தாமல் போவதால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காகக் கூறுகிறார்— அநாதி இது முதலியதால். பேதவாஸநாதி ரூபா— ஆதிசப்தத்தினால் பேதவாஸனைக்கு வேறுதவாக இருக்கத் பேததர்சனம் விவகரிக்கப்படுகின்றது. இவ்விரண்டுக்கும் வேறுதவேறுதமுப்பாவத்தில் அந் யோக்யம்ரயதோஷபரிஹாரத்திற்காக அநாதி சப்தம். வீஜானுரா கியாயத்தால் என்று கருத்து பேததர்சனமும் பேதவாஸனையுமன்றோ கார்யாவித்யை அதனால் தான் சொல்லப்பட்டது பேதவாஸநாதி ரூபா அவித்யா என்று. “ஆதித்யோ யூப:” இது முதலியவிடங்களில் யூபம். ஆதித்யன் முதலியவற்றுக்கு ஐம்மம் முதலியவற்றை ப்ரதிபாதிபயாமவிருப்பது ப்ரத்யக்ஷவிதோத்தவால்ல; பின்னையோ, அந்யபரமாகவிருப்பதால், “யத்பரஸ்யஸ்தி: ஸஸுஜ்ஜாத:” (சப்தம் எந்த அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் முக்கியமான கோக்குள்ளதோ, அதுதான் சப்தத்தினர்த்தம்) என்றல்லவோ கியாயத்தை யறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். அந்யபரத்வமும் தாத்பர்யவிகக் பில்லாமையால் அறியப்படுகிறது. ஆதித்யோ யூப: என்கிற வாக்யம், ழீ யூபாஞ்ஜகவிதசேஷமாக விருப்பதால், அந்யபரமென்று அந்யனுடைய அபிப்பிராயம்.

நநு சுநாநிநியநாவிநிநுஸுவுடாபதயா நிநெடாஷஸுரவி ஸாஸு
ஸு, “நெஜாநிநெடாநெந ஸுமட்குடாடாபநெத” ஐநெதுவநாநெநெடா
வநுநிநெநா வொயுகு வுஸநெஜுத । ஸத்யு, வநெடாபராவநெ
நெடெவட்குஸாஸுநெடாநுஸாஸுநு நிரவகாஸகூநெந வொயுகு
வரவ । வெடாநவாநெதுவ்வி ஸமணஸுநெவாபாஸநவராணா
ஸாஸுநாணாபயநெவ நூய, நிமட்குணகூசு வரஸு வுஹுண :
நநு வ “ யு ஸவட்கு ஸவட்கிச ” (பு-உ-உ-௭) “வராநஸு
கிவிட்கெய நுநியநெ ஸாஸாவிநி ஜாநவநெய்யா” (ஸு-சு-
அ) “ஸத்யுகாபு ஸத்யுஸத்யு ” (மா-அ-க-௫) ஐநாநிபுஹு
நெவ வுநிவாநவராணா கயம் வொயுகு ? நிமட்குணவாகு
ஸாபயட்காசு-ஐநி வுநிபு : ॥

§ உபலப்தியின் அபாவம் அநுபலப்தி, உபலப்தி - அறிதல், அதின் இன்மை அநுபலப்தி - யோக்யாநுபலப்தியாவது, ப்ரதியோகி ஷதவப்ராஸஞ்ஜை ப்ராஸஞ்ஜித ப்ரதியோகிகத்வம் - ப்ரதியோகியின் ஸத்தாப்ராஸஞ்ஜைத்தினால் ப்ராஸஞ்ஜிதமான ப்ரதியோகியோடு கூடியிருத்தல் (உதாஹரணம்) பூமியில் கடம் இல்லாதவமயத்தில் அந்த கடத்தின் அபாவமானது இந்தயோக்யாநுபலப்திப்ரமாணத்தால் அறிப்பட்டுகிறது, கடம் இவரு இருக்குமேயானால் பூதலததைப்போல அறியப்படும். அப்படி அறியப்படாமையால் இக்குத்தமில்லை என்பது அநுபலப்திக்கு 'யோக்யம்' என்கிற அகடமொழியினால் ஒருபோதும் புலப்படாத ப்ரதியோகிகானை பிசாசம்முதவிய அதருச்சவஸ்துக்களின் அபாவமானது இந்தப்ரமாணத்துக்கு விஷயமாகாது. § அஞ்ஜகம்—அபிஷேகம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஐயா ! ஆதியந்தமில்லாமல் அவிச்சிந்ந ஸம்ப்ரதாயத்துடன் கூடியிருப் பதால் தேஷமில்லாமலிருந்தபோதிலும் “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத ” (ஸ்வர்க்கத்திலாசையுள்ளவன் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தினால் தேவதையை ஆரதிக்கவேண்டும்) என்கிற இது முதலான பேதத்தை அவ வம்பித்திருக்கிற சாஸ்திரத்திற்கு வாத்யத்வம் ப்ராஸங்கிக்குமே யெனில், உண்மைதான்; பூர்வாபராபச்சேதத்தில் பூர்வசாஸ்திரத்தைப் போல; மோக்ஷ சாஸ்திரத்திற்கு அவகாசமில்லாமையால் அந்த மோக்ஷசாஸ்திரத்தினால் (பே தாவலம்பியான சாஸ்திரம்) பாதிக்கவேபடுகிறது வேதாந்த வாக்கியங்க ளிலும் பரப்ராஹ்மம் நிர்ஞுணமாக இருப்பதால், ஸுருணப்ராஹ்மோபாஸந பரசாஸ்திரங்களுக்கு இதுவே நியாயம். ஐயா ! “யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித” “பாஸ்ய ஸக்திர் விவியைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாவாவிஜ்ஞானவல கரிபாச” “ஸத்யகாமஸஸத்யஸங்கல்ப:” எவன (எல்லாவற்றையும் ஸா மான்யாகாரத்தாலுமறிகுளுதே, எல்லாவற்றையும் விசேஷித்துமறிகுளுதே, இவனுக்குச் (பரப்ராஹ்மத்திற்கு) சிறந்த சக்தியானது பற்பலவிதமாக சுருதி யினால் கூறப்படுகிறது ஜ்ஞானம், பலம், க்ரியை, இவைகள் அனைத்தும் ஸ்வ பாஸவிததமாக இருக்கிறது. ஸத்யமான காமமுள்ளவன் - ஸத்யமான ஸங் கல்பமுள்ளவன்) இது முதலிய ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதில் நோக் குள்ள சாஸ்திரங்கள் எவ்வாறு வாதிக்கத்தக்கதாக ஆகும் ? நிர்ஞுணவாக் யங்களுடைய ஸாமர்த்த்யத்தால், என்று சொல்லுகிறோம்.

சீருதப்ரகாசிகை.—

எது தேஷமற்றதென்று உரைக்கப்பட்டதோ, அதிலும் பாத்யபாதகபாவத் திற்கு கிமித்தமாக இருக்கிற அர்த்த விரோதமிருக்கிறது. ஆகையால் அவசியம் இரண் டில் ஒன்றுக்கு பாத்யத்வ முண்டாகலாம். அதில், பாத்யத்வத்தில் ப்ரயோஜகமான யாதொரு துஷ்டகாரண ஜ்யைத்வமுண்டோ அது இல்லையே இந்த விடத்தில் எவ் வாறு கிர்வாஹம்? என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சோதனஞ்செய்கிறார்--நடுநுன்று. ப்ராபல்ய தெனர்பல்யகைகளுக்கு ஹேதுவில்லையென்று சொல்லுகிறார்—அநாதீ என்று. “அபி” சப்தம் விரோதத்தைக்காட்டுகிறது. அர்த்தவிரோதத்தைக் காண்பிக்கிறார்—வேடாவலம் லபி: என்று. ஸத்யமென்கிற பதம் பாதிஅவகேசாரத்தில். பேதாவலம்பி சாஸ்திரத் திற்கு பாத்யத்வம் என்கிறவியதத்தில் அவகேசாரம் - துஷ்டகாரணஜ்யைத்வ வியத்யத்வத் தில் அவகேசாரம். பாத்யபாதகபாவத்தில் அநயதாஸித்ததவாந்யதாஸித்தத்தவங்க ளே ப்ரயோஜகங்கள். முந்தறப்பட்ட துஷ்டகாரண ஜ்யைத்வமும் அந்யதாஸித்தத்வப்ரா கரவிசேஷமன்றோ, இவ்விடத்திலும் முகபேதத்தால் அந்யதாஸித்தியை உபபா திக்கிறார்—பூர்வாபா இது முதலியதால். அபச்சேத நியாயத்தால் பாத்யத்வம் ப்ரத்ய கஷித்திற்கும் சூல்யம், அவ்விடத்தில் தோஷமூலத்வமும் பாத்யத்வவியத்யத்தில் அதிஷ்டானமேயுள்ளது. அபச்சேதத்தில் பூர்வாபாஸாஸ்திரங்களுக்கும் பெளர்வாபாய் மானது, ப்ராயிதியின் உதப்பதி காமததாலல்லது பாடகரமத்தாலல்ல “ஐந்து ருதவித்

ருக்கன் கன்றாக * அந்வாரம்பணஞ்செய்துகொண்டவர்களுக்க ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள். அந் வாயுபுவைப் பரஸ்தோதா பிஸ் கொடருகிறான் ; பரஸ்தோதாவைப் பாரதிவந்தா ; பாரதி வந்தாவை உச்சாதா ; உச்சாதாவைப் பரஹ்மா ; பரஹ்மாவை யஜுமாதன் ** என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்வாரம்பணத்திற்கு விச்சேதம் வரின் ப்ராயச்சித்தம் சொல்லப் படுகிறது. † வெந்நீர் பவமானத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களுள் உச்சாதா, பாரதிவந்தா வை விட்டுவிடுவானேயானால் தக்ஷிணையிலாமலே அந்நயஜ்ஞம் நிறுத்தத்தக்கது. அவன் மறுபடியும் யாகஞ்செய்யவேண்டும் முந்தின யாகத்தில் எந்த தக்ஷிணையைக்கொடுக்கப் போவதாக தீர்மானித்திருந்தானோ, அந்த தக்ஷிணையைக்கொடுக்கக்கூடாது. பாரதிவந்தா விட்டு விடுவானேயானால் தன்சொத்துமுழுவதையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்து யாகத்தை முடித்து விடவேண்டும்* என்று. அப்படிப்பட்ட இந்த இரண்டு சாஸ்திரங்கள் விஷயம். இவ்விடத்தில் உச்சாதா பாரதிவந்தா இரண்டுபேர்களுக்கும் வெவ்வேறு ப்ரயோகத்தில் அபச்சேதம் ஸம்பவிக்கும்கால் அதற்கேற்பட்ட ப்ராயச்சித்த சாஸ்திரம் ப்ரவருத்திக்கி லது. ஒரு ப்ரயோகத்திலேயே இருவரும் ஒரேஊமயத்தில் விட்டு விடுவார்களேயானால், உத்தாபாவுக்கு ப்ராயச்சித்தம் ப்ரவருத்திக்கிறது—அவன் வார்க்கத்தில் ப்ரதானஞ்செய்தால், ப்ரதானாபச்சேதமே ஸமாதானஞ்செய்யத்தக்கதாதலால். அன்றிக்கே இத்தையாவது அதை யாவது விகல்பித்தும் அநுஷ்டிக்கலாம் ; ஒன்றிலேயே முன் பின்னாக அபச்சேதம் நேர்ந்தால் முந்தின ப்ராயச்சித்தசாஸ்திரத்திற்கு தெளர்ப்பயமுமாம். பிந்தினசாஸ்திரத் திற்கு ப்ராயச்சித்தம் கர்மமீமாமணையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “பெளர்வாப்யேபூர்வ தெளர்ப்பயம் ப்ரக்ருதிவத” என்று. இவ்விடத்தில், விரோதியுண்டாவதற்கு முன்பே உதித்தபடியினால் பூர்வசாஸ்திரத்திற்கு ப்ராயச்சித்தம். ப்ராயச்சித்தம் ப்ரதிபக்ஷத்தோடு கூடலே உதிப்பதால் அதற்கு தெளர்ப்பயமென்று பூர்வபக்ஷம். ஸித்தாந்தமோலெனில் பூர்வசாஸ்திரம் பிறக்குந்தருணத்தில் விரோதியில்லாமையால் அந்தவிரோதியையபாதிபா மல்கூட உத்பத்தி ஸம்பவிக்கிறது. பிந்தின சாஸ்திரத்துக்கோ ; தானுண்டாகுந்தருணத் தில் விரோதியிருப்பதால் அதை பாதிபாமல் தானுண்டாவதென்பது பொருந்தாதா தலால் முந்தியதை பாதித்தே பிந்தினசாஸ்திரமுண்டாகிறது. ஆதலால், அந்நயதா ஸித்தமாக இருப்பதால் உத்தாசாஸ்திரத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமென்று, “பூர்வத்தை பாதி யாமல் உத்தாசாஸ்திரத்திற்கு உத்பத்தி ஸித்தியாத” என்றல்லவோ நியாயநிந்தாவர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஐயா ! உத்தாசாஸ்திரம் உதிக்குமேயானால் பூர்வசாஸ்திரத்தை பாதியாமல் உதிக்கமுடியாது. பூர்வசாஸ்திரம் உத்தாசாஸ்திரோத்பத்திக்கு, ஏன் ப்ரதிபத்தமாகக் கூடாதெனில்?—இவ்வண்ணமல்ல; ஸிமித்தமுண்டாகும்போது †† ஸைமித்திக சாஸ்த் ரம் உதித்தே விட்டதாதலால். அங்கு உதிக்கிற உத்தாசாஸ்திரத்திற்கு பூர்வ சாஸ்திர பாதமில்லாமல் உத்பத்தி அநுபாசமாதலால் முந்தினது பாதிக்கப்பட்டதே. மேலும் சாஸ்திரத்தில் எவ்வாறு உறைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்வாறான தக்ஷிணையுடன் கூடிய கர்மம் ஸமொபகமனரோ சாஸ்திரத்தினால் முந்தியே நூறாகப் ப்ராப்தமாக இருக்கிறது. அதுவோ ப்ராயச்சித்தசாஸ்திரத்தினால் வேறுகச்செய்யப்பட்டு விட்டது.

* அந்வாரம்பணம்—ஒருவனையொருவர் தொடர்ந்து பின்புறம் சுச்சத்தைப்பிடித் துகொண்டல்.

† பஹிஷ்டபவமானம்—ஹோமவேதிக்ரு நாற்புறத்திலுமுள்ள வெளிப்பாதேசம்.

†† ஸைமித்திகம்—ஸிமித்தத்தினால் ஸம்பவிக்கிறது (அமாவாஸ்யையில் தர்ப்பணம் போலவும் அபச்சேதத்தில் ப்ராயச்சித்தம் போலவும்).

† ஸமொபகம்—ஈதலேதென்றுதல்,

இவ்வண்ணம் முந்தி வீததமாக விருகிற அர்த்தத்தை வேராகச் செய்கிற ப்ரகரண மாதலால் இவ்விடத்திலும் முந்தியதே பாதிக்கப்பட்டதென்கது என்று காமவீசாரத்தில், நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக உத்தரகாஸ்திரத்தைப்போல மோக்ஷசாஸ்திரத்திற்கு வேறு அவகாச மில்லாமலிருப்பதால், பேதாவலம்பியான சாஸ்திரம் பூர்வசாஸ்திரம் போல் பாதிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம் பரதவம் (பிந்தி இருத்தல்) என்பதும் பாடக்ரமத்தாலும், அர்த்தக்ரமத்தாலும். தர்மார்த்தகாமங்களை பயனாகக்கொண்டிருத்த வாலன்றோ கர்மத்தில் ப்ரதம்பராவணயம். நிரூபகளுகவும் தத்வபாளுகவும் இருப்பவ னுக்கன்றோ மோக்ஷசை அப்படிப்பட்ட பெளவாபாயககளில்லாததும் ல்ரோத காப்பக்களாகவும் ஸகுன்னோபாஸனபாகளாகவுமிருக்கிற வேதாதத வாக்யங்களில் எவ் வாறு கிர்வாஹம் எனில் ? சொல்லுகிறார்—வேதாந்த வாத் யேஷ்வபி எனது. ‘அபி’ சப்தம் * ஸமுச்சயத்தில். பூரவோத்தரபாகங்களிரண்டுக்கும் விரோதம் பரிஹரிககப்பட் டது. உத்தரபாகத்திலும் விரோதம் பரிஹர்க்கப்படுகிற தென்று அர்த்தம். எவ்வாறு இவ்விடத்தில் || அபச்சேத நியாயத்திற்கு அவதாரம் எனில் கூறுகிறார்—நிர்ருணத்வாத் என்று. ‘பு’ சப்தத்தாலிஹி அர்வாசனமான ஸகுணப்ரஹ்மத்தின் வ்யாவ்ருத்தவருகிறது. அபச்சேத நியாய அவதாரணத்திற்கு பலனாக விருக்கிற நிரகுணதவ ஹோபாயம் காணப்படு வதால் அபச்சேத நியாயம் பிரவேசித்தது என்று அறியத்தக்கது என்று பொருள்.

§ ‘ஜகத்ச் கரீடம் சமமாண:’ இதுமுதலிய சுருதியினுடைய தாத்வீதவாதாத்வீகத் வக்ஷஸின் நிரூபணத்தை அநாதரித்து முதலில் ஸகுன்னோபாஸனத்தில் ப்ராவணயம். நிரூபகனாவெனில் கிருண பரப்ரஹ்ம வேதநத்தில் அதிகாரியென்று பெளவாபர்ய மென்று கருத்து. உபாஸன பாகளான ஸகுணகிருண வாக்யங்களிரண்டுக்கும் பலத தின் வாயிலாக பெளவாபாயம் கூறப்பட்டது அதுவோவெனில் ஸவரூப பாகளான னுருண நிரூபண வாக்யங்களிரண்டுமில்லையாதலால், எவ்வாறு அகேத பாத்யபாதக பாவம் ? என்று ஜோதனஞ் செய்கிறார் நநுசு எனது விகி நிகேதஞ்ரபமான பெளவா பர்பததை மனதல் வைத்ததுக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—நிர்ருண என்று.

வனதஹுஸ்தம் ஸவதி—‘சஸுருவநணஹுஸுஜீவ்யபு’ (பு-தி ௮-௮) ‘ஸத்யுஜ்ஜாநபீநஹு ஸு ஹு’ (தெ-க-க-க) ‘நிம-ஹுண’ (சுதேதாவநிஷக்) ‘நிரஹந’ (பு-க-க-க) உத்யாதி வாக்யாநி கிரஹஸிஸவிரோஷக-பு-ஸுநிதிவெதநு ஸு ஹு உதி ப்ரதி வாக்யநி, உத்யாணி ஸ ஸு-ஹு | உபயவியாநா வாக்யாநா விரோபெ தெதெவாவஹுந்யாநெந நிம-ஹுணவாக்யாநா ஹு ணாவெக்தெந வாக்யாஸு வய்யஸுநிதி ந கிஸிடிவஹ்நு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

‘இதுசொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—அஸ்தாஸம், அநணு, அஹ்ரஸ்வம்,

* ஸமுச்சயம்—கூட்டுமணம். || அபச்சேத:—தொடர்ச்சி விட்டுப்போகுதல்.

† அர்வாசனம்—சீழ்ப்பட்டது.

§ ஜகத்ச் கரீடம் சமமாண:—சாப்பிடுகிறவன், வீளையாடுகிறவன், ரமிக்கிறவன்.

† தாத்வீதவாதம்—யாதார்த்தம். § ப்ராவணயம்—இழிதல்.

அபீர்க்கம்' 'ஸ்த்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ராஹ்ம' "நிர்குணம் நிரஞ்ஜனம்" (பெருத்ததாக இராததும், அணுவாக இல்லாததும் குட்டையாகவும் நீண்டு மிராததும். ப்ராஹ்மம், அஸ்த்யமாயும் ஜடமாயுமிருக்கிற வஸ்துக்களினின்று வ்யாவருத்தமாயும் தேசகாலவஸ்துக்களால் அபரிச்சிந்நமான கவுமிருக்கிறது. குணரூபமாயும் கர்மஸம்பந்தமில்லாததாகவுமிருக்கிறது இது முதலானவாக்யங்கள், ப்ராஹ்மத்தை எல்லாவிசேஷங்களினின்று விடுபட்டதாயும் ஸீ கூடஸ்தமாயும் நித்யமாயுமிருக்கிற † சைதந்யமென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன. மற்றவைகளோ, ஸகுண ப்ராஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றன. இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கு விரோதம் வரின், அந்த அபச்சேத நியாயத்தினாலேயே நிர்குண வாக்யங்கள் குணங்களை அடே, கூலித்திருப்பது பற்றி பிற்பட்டவையாயிருப்பதால், அதிகபலமுள்ளது. ஆதலால் ஒருகுறைவுமில்லை.

யுஞ்சுப்பாகாசிகை:—

எவை நிர்குணவாக்யங்கள், எவ்வாறு அவைகளுக்கு ஸாமித்தியமெனில் கூறுகிறார்—எடுத்துக்கீழ் என்று. அஸ்துவ இதுமுதலானவாக்யம் குணவிசேஷங்களை மறுப்பதில் சுருத்துள்ளது. வஸ்துஜ்ஞாநாதி வாக்யத்தில் அஸ்தவ்யவாய்ருத்தியானது உள்ளடங்க இருக்கிறது. நிர்குணம் இதுமுதலான வாக்யம் குணஸாமாந்யநிலேஷத்தத்தில் சுருத்துள்ளது. ஆதி சப்தத்தினால் "யத்தததரோஸ்யம்" இது முதலியது க்ரஹிக்கப்படுகிறது. விரோதத்தை ஸ்புரிக்கும்படி செய்கிறார்—நாஸ்த என்று. கூடஸ்த சப்தமானது நிர்விசாரத்வத்தையாவது ஸர்வாதிஷ்டாஸத்வத்தையாவது சொல்லுகிறது. † கூடம்போல் நிலைபெற்றிருக்கிற தென்கிற அர்த்தத்தினாலன்றோ கூடஸ்த சப்தம் ப்ராஹ்மவாசகமாகிறது. "நித்யஸைதந்யம்" என்கிறவரையிலுள்ள பதங்களால் உதாஹரிக்கப்பட்ட நிர்குண ஸ்ருதியின் அர்த்தமானது ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. இதரரணி—யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: இது முதலிய முன்பு எடுக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்யங்கள். சகாரம் ஸமுச்சயத்தில், ஸகுண நிர்குண பரமாதலால் இரண்டுவிதவாக்யங்களுக்கும் விரோதம். தேநைவ—பூர்வோத்தர பாகங்களுக்கு விரோதம்வரின் உதரவாக்யத்திற்கு எது ப்ராபல்ய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதோ, அதினாலேயே என்று அர்த்தம். நிர்குண வாக்யங்களுக்கு அதிகபலம் எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார்—குண பேகஷுத்வேந பரத்வாத் என்று. சிஷேதிக்கப்பட்டத்தக்கதை விஷயமாகக்கொண்டனரே நிஷேதம் உதிக்கிறது. நிர்விஷயமான சிஷேதமில்லையன்றோ. முந்தையே ப்ராஸத்தமாக இருக்கிற விஷயத்திற்கு நிஷேதிக்கத்தக்க தன்மை அதனால் நிஷேதிக்கப்படுமதை அடேவு, த்தருப்பதால் நிஷேதத்திற்கு பரத்வம்

§ கூடஸ்தம்—கூடம்போல் ஸ்திரமாக இருக்கிறது. கூடம் என்பது கொல்லன் வேலை செய்யும் இடத்தில் இரும்புகளைக் காச்சி அடிப்பதற்காக அங்கு போடப்பட்டிருக்கிற அடிப்பட்டறை, அதினின்று அடிக்கப்படும் இரும்புகள் பற்பல ஆயுதங்களாக மாறுதலை அடைந்து கொண்டிருந்த போதிலும் இவ்வனைத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ள கூடம் மாத்திரம் ஒருவிதவேறுபாடும் உள்ளதாக ஆகிறதில்லை, ஒரே நிலைமையுடன் எப்போதும் மாறுதலின்றி இருக்கிறது. † சைதந்யம்—ஜ்ஞானம்;

‡ கூடம்—சுருமான் ஒலியில் இரும்புகளைக் காச்சி அடிப்பதற்கு ஆதாரமாக இருக்கிற ஒரு இரும்புப்பட்டறை.

மென்று கருத்து. ஸகுணவாக்யங்களுக்கு வையர்த்தம், உபாஸனவிஷயமாக விருப்பதால், பரிஹரிக்கப்பட்டதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஒரு குறைவுமில்லையென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றிக்கே “யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:” இது முதலியவாக்யங்களுங்கூட உபாஸனத்திற்கு சேஷங்கள் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்—வேதாந்தவாக்யேஷு என்பது முதலாக உபாஸநபரானம் என்று, அந்தவாக்யங்களும மலவிசேஷாத்மமாக உபாஸனபரங்களே யொழிய தத்வபரங்களல்லவென்று கருத்து. அபச்சேத நியாபாவதார்த்தை உபாதானஞ்செய்கிறார்—நீர்துணைவாத் என்று அர்த்தம்முன்போல நீர் குணத்வம் ஸித்திக்கமாட்டாது—பெளர்வாபாய மில்லாமையால், அபச்சேத நியாயத்திற்கு அவகாசமில்லாததுபற்றி குணங்களுக்க வொய்யத்வம் ஸித்தியாமையால். அதனாலேயே ஸகுணவாக்யங்களுக்கு வையர்த்தப் பரிஹாரமும் பொருதுகிறதில்லை. ஸ்வரூப பரமாகவே யறியப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு உபாஸன பரத்வ கல்பமானது வொய்யத்வ ஸித்தயதீன மன்றே என்று. ஹோதனஞ்செய்கிறார்—நது உ என்று. பரிஹரிக்கிறார்—நீர்துணை என்று. மற்றதெல்லாம் முன்போலவே.

நநு உ “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமிதக்ஷம் ஸ்ரஹ” ஐத்யுத்ர ஸத்யஜ்ஞாநாடிபொ முணா: ஸ்ரத்யக்சு ! ஸாரோநாயிகாணெணெநெகாயுக்ஷ ஸ்ரத்கெத: ! சுநெகமுணவிஸரிஷ்டாஹியாநெதெவெகாயுக்ஷவிஸரிஷ்டி ஹெக, சுநஹியாநெஜ்ஞா ஹெவாநா ஸ்ரத்ய: ! ஸகாயுக்ஷம்நாஸிஸவபுஷ்டாநாமிதெயுக்ஷ, விஸிஷ்டபுஷ்டாயுஷ்டாஹியாநெ விஸெஷண ஹெஷ்ட பஷ்டாநாமிதெஷ்டாஷ்டமித்ய, ததெஸுஸகாயுக்ஷம் ந ஸிஷ்டி ! ஸஸவ தஹிபு ஸவபுஷ்டாநா வபுஷ்டாயதா ஸுஸா, சுவிஸரிஷ்டாயுஷ்டாஹியாயிகா: ! ஸகாயுஷ்டாஹியாயிகெஷ்டவபுஷ்டாயகூஸிவ ஹிதமிதா: ஸுஸா, ஸகஸூதாதபுஷ்டிஸுயாஹெகெஸுஸவாயுஷ்டததஷ்டாயுஷ்டிரொயிஷ்டமிதவாநெந ஸவபுஷ்டாநாமிதெஷ்ட ஹெகாயுக்ஷிவபுஷ்டாயதா ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

ஐயா ! “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமந்தம் ப்ரஹ்ம” என்கிற ஹிடத்தில் ஸத்யஜ்ஞானாதி குணங்கள் அறியப்படுகின்றன ! (மறுமொழி) அல்ல என்று கூறப்படுகிறது—வாமாநாதிகாணயத்தினால் ஏகார்த்தத்வம் அறியப்படுவதால். அநேக குணங்களுடன் கூடின வஸ்துவைச்சொன்ன போதிலும், ஏகார்த்தத்வம் விருத்தமல்லவென்று சொல்லப்படுமேயானால், * அபிதானத்தை அறியாதீர் அஃம் தான். ஏகார்த்தத்வமாவது எல்லாபதங்களுக்கும் அர்த்த ஐக்கியம். விசிஷ்டபதார்த்தத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் விசேஷண பேதத்தால் பதங்களுக்கு அர்த்தபேதம் ஹிடத்தக்கதன்று; ஆகவே ஏகார்த்தத்வம் ஸித்தியாது. இங்ஙனமாகில் விசேஷமின்றி ஒரு அர்த்தத்தையே

* அபிதானம்—சுபதசக்தி, அபிதேயம் - அர்த்தம் (வஸ்து),

உணர்த்துவதால் எல்லாபதங்களுக்கும் பரியாயங்களாக ஆகட்டும் ! ஒரு அர்த்தத் தையே உணர்த்துகிறதாக விருந்தபோதிலும், அபரியாபத்வத்தை கவன முன்ன மனதுடன் கேள் ஏகத்வ தாத்பர்ய நிச்சயமிருப்பதால் ஒரு அர்த்தத் திற்கே அந்தந்த பகார்த்த விசேடிகளுக்கு ॥ ப்ரத்யயீகதையில் லோககிருப் பதால் எல்லாபதங்களுக்கும் அர்த்தவத்வமும், ஏகார்த்தத்வமும் † அபரிய யத்வமும் வரித்திக்கிறது.

ச்குத்ப்ரகாசிகை:—

கிருண வாக்யங்களோடுகூட எடுக்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யம் ஸகுண ப்ரதிபாதபா மென்கிற புத்தியினால் சோதனம் செய்கிறார்— நநூத என்று. சனாரம் சோடிய ஸமுச்சயத்தில், “ ஸதஜ்ஞாநாதயோ ॥ னா, ப்ரதீயந்தே ” என்கிற இடத்தில் ஸதஜ்ஞாந சப்தங்கள் ஸத்பத்வஜ்ஞாநத்வபரங்கள் ‡ உவ்யேகயோர் த்விவசனாகவசனே” என்கிற பாணிகிஸூத்ரத்திலிருக்கிற “ உவ்யே ” சப்தங்களிரண்டும் எவ்வாறு த்வித்வ ஏகத்வபரங்களோ அங்மனையில்லாவிடில் “ த்வ்யேகேஷு ” என்றல்லவோ சொல்லத் தக்கதாக ஆகும். அவ்வண்ணமே, ஸ்ரீவத்ஸாகமீசரர்கள் (அதாவது - கூரத்தாழ்வான்) “ குணால்ஸத்ப்ஜ்ஞாந ப்ரப்ருதய உத ” என்றார்.

இந்த வாக்யத்தின் வைசத்யத்திற்காக முதலில் ஸாமாநாதிகரண்யம் கிருபிக்கப்படு கிறது. அது ॥ ஆசார்யபாதர்களால் ப்ரமேயமாஸையில் மிக்கதெளிவாக உபயஸிக்கப் பட்டிருக்கிறது அவ்வாறே பகவானுண பதஞ்சலியினால், “ லடஸ்ஸத்ருஸாக லாவ ப்ரப்யமா ஸமாநாபிகரணே ” “ தத்ப்ருஷஸ்ஸமாநாதிகரண: கர்மதாசய: ” இது முதலான ஸூத்ரங்களிலுள்ள ஸாமாநாதிகரண சப்தவிவரணத்திற்காக ஸாமாநாதி கரண்ய லக்ஷணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது— “ பிந்நப்ரவ்ருத்திநிமித்தநாம் சப்தநா மேகஸமிந்நர்த்தே வ்ருத்திஸ்ஸமாநாதி கரண்யம் ” என்று. இதற்கு இது அர்த்தம். ப்ரவ்ருத்திக்கு. எது நிமித்தமோ அது ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். ப்ரக்ருஷ்டையானவ்ருத்தி ப்ரவ்ருத்தி. சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தில் வ்ருத்தியாவது— அதை போதித்தல் அதில் விசேஷ்யமாயிருக்கிற ப்ரதானார்த்தவிஷயமான வ்ருத்திதான் ப்ரவ்ருத்தி. விசேஷ்ய த்திற்கு ப்ராதான்யமும் “ குணங்களுடைய ப்ரதிபத்தியானது “ குணியின் ப்ரதிபத்திக் காகவன்றோ ” என்பதினால், ஸித்திக்கிறது. அந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு, நிமித்தம்—த்வாகம்; † நிமித்த மாத்ரம் பவ ஸ்வயஸாசிந் ” இது முதலிய ப்ரயோகம் இருப்பதால். அதுவும்

॥ ப்ரத்யயீகதை—விசேடியாயிருத்தல் † பரியாயங்கள்—ஏகார்த்தக பதங்கள்.

‡ உவ்யேகயோர் உவ்வசனைக வசனே—ஒருமை, இருமை இருக்குமிடங்களில் ஏக வசனமும் த்விவசனமும் வருகின்றன.

॥ ஆசார்யபாதர்கள்—நடாதூ ஸ்ரீ அம்மான், இந்த ஸ்வாமிக்கு வரதாசர்யர் என்று திருகாமம்,

† நிமித்த மாத்ரம்பவஸ்வயஸாசிந்—(பகவத்கதை): இடது கையினாலும் பாணங் களை ப்ரயோகிக்குந் திறமைபுன்னவனே ! நீ, (இந்த கௌவர்களைக் கொல்வதில்) த்வா ரமாக மாத்ரம் இருப்பாயாக. (தத்ப்ருஷஸ்ஸமாநாதிகரண: கர்மதாசய: லடஸ்ஸத்ருஸா கசாவப்ரதமா ஸமாநாதிசரணே) இந்த இரண்டோடு பாணிகிஸூத்ரங்கள்.

விசேஷணமாக இருக்கிற ஜாதிகுணம் முதலியது. ஸமாந ௩- ஏகம். அதிகரணமாவது- விசேஷணங்களுக்கு ஆதாரபூதமான விசேஷப் பம் 'ஏகஸ்மிந்நாத் தே வ்ருத்தி.' என்கிற இடத்தில் ஏகசப்தத்தினால் ஸமாந சப்தத்திற்கு ஸத்ருஸாந்த பரத்வம் நிர்வாகப்பட்டது. ஸமாநசப்த ஸாமர்த்தியத்தினால், ஏகசப்தம் ஸாதாரணபரம், ஸமாந சப்தம் ஸாதாரணத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதன்றோ— § "ஸமாநகாத்த்ருகயோ: பூர்வகாலே" என்று. அந்த சப்தமும் விசேஷப்பூதமான பரதாநாபிதேயபரம் இதனால் அதிகரண சப்தமானது விசேஷப்பரமாக வியாங்கியாநிககப்பட்டது.

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது— சப்தங்கள் மூன்றுவிதங்கள். சில சப்தங்கள் விசேஷணத்தாலும் விசேஷ்யத்தாலும் ஒரு அர்த்த முன்னவைகளே உதாஹரணம் கூட; , ரூப: , நீலம், க்ருஷ்ணம், இது முதலியவைகள். சில சப்தங்கள் இரண்டு ப்ரகாரத்தாலும் அர்த்தபேதமுன்னவைகள். உதாஹரணம் — கௌ அச்வ: , § மஹிஷ: , நீலம், சக்லம், படம், இது முகலியவைகள். சில சப்தங்கள், விசேஷணத்தால் பின்னர்த்தங்களாகவும் விசேஷ்யத்தால் ஏகார்த்தங்களாகவும் இருக்கின்றன. உதாஹரணம்:—நீலமுத்பலம், தேவதத்த: ச்யாமோ யுவா லோஹிதாங்க: இது முதலியவைகள். அவற்றின் முந்திய இரண்டு கோடிகளிலிருந்து விலகி, மூன்றாவது கோடியில் ப்ரவேசித்திருக்கிற சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம் அவற்றுள் "பிந்ரப்ரவ்ருத்திநிமித்தநாம்" என்பதினால் விசேஷணத்தாலும் விசேஷ்யத்தாலும் ஏகார்த்தங்களானகூட; ரூப: இது முதலியவைகளுக்கு ஸாமாநாதி கரணயமில்லை என்று கூறப்பட்டது. "ஏகஸ்மிந்நாத் தே வ்ருத்தி." என்றதினால் இரண்டினாலும் அர்த்தபேதமுள்ள கௌரச்வோ மஹிஷ: இது முதலியவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரணயமில்லை என்று கூறப்பட்டது. ஆகையால் விசேஷணத்தால் பின்னர்த்தங்களாகவும் விசேஷ்யத்தால் ஏகார்த்தங்களாகவுமிருக்கிற நீலமுத்பலம் இது முதலிய சப்தங்களுக்கே ஸாமாநாதிகரணயம்— என்று, அதில் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தசப்தங்கள் இரண்டுக்கும் இவ்வண்ணம் அர்த்தம் சொல்லலாம்-- ப்ரவ்ருத்தி:—அபிதானம்; நிமித்தம்— அபிதேயம் அர்த்தசப்தமும் அபிதேயத்தைச் சொல்லுகிறது. வெவ்வேறான அபிதேயங்களுள்ள சப்தங்களுக்கு ஒரு அபிதேயத்தில் வ்ருத்தி ஸாமாநாதிகரணயம் என்றதினால், பின்னவிசேஷணாபிதாயிகளான சப்தங்களுக்கு ஒரு விசேஷ்யத்தில் வ்ருத்தி.— அதாவது பர்யவஸாநம் (இது) ஸாமாநாதி கரணயமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. "பிந்ர" என்கிற பதத்தின் ஸாமர்த்தியத்தால் நிமித்தசப்த நிர்ந்திஷ்டம் விசேஷண பூதமான அபிதேயமென்றும், 'ஏக' சப்த ஸாமர்த்தியத்தால் அர்த்த சப்த நிர்ந்திஷ்டம், விசேஷ்ய பூதமான அபிதேயமென்றும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டு விதத்தாலும் அநேக விசேஷணாபிதாயிகளான சப்தங்களுக்கு ஒரு விசேஷ்யத்தில் பர்யவஸாநம் ஸாமாநாதிகரணயம் என்று. "பிந்ரப்ரவ்ருத்தி நிமித்தநாம்" இத்தயாதியான ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷண வாக்யத்தால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இங்குசொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைவிட முற்கூறப்பட்ட அர்த்தம் சிறப்புற்றது.

ஸமாநாதிகரணபதங்களில் † ப்ராதிபதிகம் விசேஷணாவ்யபரம். அதோடு (விசேஷணத்தோடு) ஸமானமான விபத்தியானது விசேஷ்யையகயத்தைக காட்டுகிறது.

§ ஸமாநகாத்த்ருகயோ: பூர்வகாலே—பாணினி ஸூத்ரம் § மஹிஷ:— ஏறணை

† ப்ராதிபதிகம்—அர்த்தமுள்ளதும் தாதுவல்லாததும் ப்ரத்யயமல்லாததும் ப்ரத்யயசத்தமல்லாததுமான சப்தஸ்வரூபம். அநேகமாய் பெயர்ச்சொல்லாய் வ்ருத்.

ஸமானவிபத்திகளுக்கு ஐக்யபோதகம் வருத்தி சப்தத்தினால் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அகனால் “ ராஜா தஸ்ய புதார்ப்ச தர்சகீயென ” (அரசனும் அவன் புதல்வனும் ஸௌந்தர்யமுள்ளவர்கள்) என்கிற இடத்தில் ராஜசுத்தத்திற்கும் ‘ தத் ’ என்கிற சப்தத்திற்கும் ஸாமாதிகரணம் சிவந்தி ஸம்பவிக்கிறது. அங்க இடத்தில் ப்ரக்ருத பராமரியான தச் சப்தப்பிரதிபதிகத்தால் ஐக்யம் தெரியவருகிறதே ஒழிய ஸமாச விபத்தியினால். அப்பா! நீலாதி உத்பலாதி (சுருத்தநெய்தல்கள்) என்கிற இடத்தில் ஸாமாதிகரணம் ராராமல் போகவேண்டியதாகும். ஏனெனில் விசேஷ்யங்கள் வெத்ருவாக இருப்பதுபற்றி ஏகார்த்த வருத்தித்ம் பொருத்தாமல் போவதால்; இவ்வண்ணமல்ல:— ‘ ஏகஸ்மித் ’ என்கிற பதமானது சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற பதாந்தரத்தினால் † உபஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஆகாரத்திற்கு அதிகரணமன்று என்பதை வ்யாவருத்திப்பதின் பொருட்டு இருப்பதால். அந்தந்த பதங்களால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற அனேக விசேஷணங்களை அபேகித்துப்பொதுவாக இருத்தலன்றே ஏகசப்தத்தின் அர்த்தம். நீலாதி உத்பலாதி என்ற இ—தில் நீலத்திற்கு ஆதாரமாயில்லாத வஸ்துக்களில் உத்பலத்தாமானது இருக்கெனில்ல யன்றே— ஆகையால் அங்கே ஸாமாதிகரணம் பொருந்துகிறது. ஆதலால் ஸாமாதரிசரணய லக்ஷணக்ாரத்திற்கு எவ்வாறு இங்கே கூறப்பட்டிருக்கிறதோ இது தான் அர்த்தம்.

இந்த இடத்தில் ‡ ம்ருஷாவாசிகள் சொல்லுகிறார்கள்— ஸாமாதிகரணயவாய்யம் † அகண்டார்த்தமுள்ளது. நிருபிக்கிறார், ஸாமாதிகரணயத்திற்கு ஏகார்த்தபாவம் கிரீவாவதம். அதில் ஸாமாதிகரணய பதங்கள் விசேஷணமாந்ர பரங்களா? அல்லது, விசேஷண விசிஷ்டபரங்களா? அல்லது, ஸ்வரூபமாந்ர பரங்களா? என்று பருத்தறியத்தக்கது. விசேஷணமாந்ர பரங்களல்ல— விசேஷணங்கள் அசேகார்த்தங்கள் ளுள்ளதாதலால். ஏகார்த்ததாம் வித்தியாணமயால் விசிஷ்ட பரங்களாமல்ல— விசல்பத்தை ஸஹியாணமயால். பதங்களுக்கு விசிஷ்டார்த்த ப்ரதிபாதமானது க்ரம்மாக்கா? அல்லது ஒரே ஸமயத்திலேயா? க்ரமமாக என்பது பொருத்தது. அவற்றின் முதற் பதத்தால் ப்ரதிபன்னமான விசிஷ்டத்திற்கு மற்றொரு பதமானது தன்னால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள விசிஷ்டத்தோடு ஐக்யத்தை விதிக்கிறதா? அல்லது வேறு விசேஷணத்தோடு அவ்யத்தை விதிக்கிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் விசிஷ்டைக்யம் விதிக்கப்படுமனவில, இரண்டு விசேஷ்யம்சங்களைப்போல விசேஷணம்சபூதங்களான ஜாதி குணம், இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ப்ரஸவிக்வேணவ வரும். இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் விசேஷணங்களுக்கு * அந்யோர்ய ஸமவாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். முதலில் ஒரு விசேஷணத்தோடு கூடியதாக அறிப்பப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு பிறகு வேறு விசேஷணத்தோடு சேர்க்கை பெற்றிருப்பதாக போதிப்பதன்றே விசேஷணந்தாரவ்ய ப்ரதிபாதனம்—அதில் விசிஷ்டத்தைக்குறித்து விசேஷணமாக அவ்யிக்கப்படும் சப்தம் பூதவ

† உபஸ்தாபிக்கப்பட்ட—ஏற்படுத்தப்பட்ட, அல்லது உணர்த்தப்பட்ட;

‡ ம்ருஷாவாதி—ப்ரபஞ்சத்தை மித்யை என்று அபலாபஞ் செய்கிறவன்.

§ அகண்டார்த்தம்—அவயவார்த்தங்களின் பாகுபாடன்றி மொத்தமாகத்தோன்றும் அர்த்தம்.

* அந்யோர்ய ஸமவாயம்—விசேஷணங்கள் இரண்டுக்கும் ஒன்றாகொன்று விசேஷண விசேஷ்யபாவம். இது சாஸ்திர ஜ்ஞர்களால் ப்ரபஸ்தோஷ மென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

விசேஷணத்துக்குக்கூட விசேஷணமாக ஆகிறதாதலால் விசேஷணங்களுக்கு அந்யோ ந்யவிசேஷண விசேஷ்யபாவப்ரஸங்கம் தடுக்கமுடியாதன்றோ. பதங்களுக்கு கிரமமாக அந்தப்ராதிபாதமமானது விடத்தகாதது—ஏனெனில், எல்லாவாக்யங்களும் உத்தே ம்யோபாதேய விபாகமுன்னதாகயிருப்பதால். ஒரே மையத்தில் அந்தப்ராதிபாதன் மென்பதும் ஸரியன்று. ஸ்ரீ உத்தேம்யோபாதேய விபாகத்திற்கு ஹாசியானதுப்ரஸங் கிப்பதால், ஒரேமையத்தில்ப்ராதிபாதம் ஸம்பவியாத. ஸம் பவித்தபோதிலும், விசேஷ ணங்களுக்குப்ரஸ்பா ஐயம்ப்ரஸங்கிப்பதாலும். இதை நிரூபிக்கிறார்.ப்ராதிபதிகங்கள் விசிஷ்டார்த்தப்ரகவளாகில்,ப்ராதிபதிகார்த்தங்களுக்கு ஐயத்தைக்காட்டுகிற ஸமாந டி விபக்தி நிர்தேசத்திற்கு விசிஷ்டைகம்பரத்வம் அவசியம் ஆசரியக்கத்தக்கதாத் லால், விசேஷ்யஐயம்போல விசேஷணங்களுக்கும் ஐயம் சொல்லவேண்டியதாக ஆகும் அது பொருத்தாததலால், ஸமாநவிபக்தி நிர்தேசமானது விசேஷ்யத்திற்குக் கூட ஐயத்தைப்ராதிபதிப்பதற்கு ஸாதார்த்தியமுன்னதாக ஆகாது.

மேலும், விசிஷ்டப்ரத்வம் சொல்லில் விசேஷண விசேஷ்யங்களிரண்டாலும் அனேகார்த்தத்தையும், விசேஷணப்ருத்வத்தாலும் அநேகார்த்தத்தையும் ஏற்படும். ஆத லால் ஸாமாநாதிகரணம் ஸித்தியாத. மேலும் விசேஷணங்களுக்கு டி வ்யாவர்த்தக்கத்வம் ஸ்வபாவமாதலால் விசேஷணபேதத்தால் விசேஷ்யப்ரஸங்கம் எவ்விதத்தாலும், தடுக்கமுடியாதது. இதை உபபாதனஞ்செய்கிறார்; பேதகம் விசேஷணம், பேதம் விசே ஷ்யமென்றல்லவோ விசேஷணவிசேஷ்யங்களுடைய ஸ்வரூபவிவேகம். விசேஷ ணங்களுக்கு விசேஷ்யபேதத்தமானது—‘உண்ட’, ‘முண்ட’, ‘கட’, ‘பட’, இது முதலிய ப்ரயோகஸ்தவங்களிலும் காணப்படுகிறதன்றோ. நீலம் உத்பலம், தேவதத்த: ச்யாம: ப்யாடி, இது முதலிய ப்ரயோகஸ்தவங்களில் விசேஷணபேதமிருத்தபோதிலும் விசே ஷ்யைய்யம் காணப்படுகிறதே என்றால் இது தோஷமல்ல. இந்த இடத்தில் விசே ஷணங்களுக்கு ஸ்வபாவ வித்தமக இருக்கிற விசேஷ்யப்ரேதத்தமானதுப்ரத்யக்ஷவி ரோத்ததால் தள்ளப்படுகிறது. ப்ரத்யக்ஷாகோசாமானப்ரஹ்மத்தினிடத்திலோ, விசே ஷணப்ரேதத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட விசேஷ்யப்ரேதமானது யாரால் தடுக்கக்கூடும். ஆகையால் ஸாமாநிகரணவாக்யம் வஸ்துமாத்ரபரமே. நீலம் உத்பலம் இது முத லிவாக்யத்தில் வித்திப்பதுபோல ஸத்யாதி வாக்யத்திலும் ஏகவசார்த்தமானதாயிவா சிபதைத்யத்தினால் விசேஷ்யைய்யம் வித்திக்கிறதென்று சொல்லில், அல்ல; “உண்ட’, ‘முண்ட’, பூர்ணசுருக்ச:’, ‘கௌ:’” என்கிற இடத்தில் விசேஷ்யப்ரேதமிருப்பதால், ஐயம்! விசேஷணப்ரேதமானது விசேஷ்யைய்யத்திற்கு விரோதி அன்று, ப்ரத்யக்ஷ மே தான் அதற்கு விரோதி. ப்ரத்யக்ஷத்திற்கெட்டாதப்ரஹ்மத்தினிடத்தில், ஏவீ வசார்த்ததாயிவாசிபனைபதைத்யத்தால் தாளுக கிடைத்திருக்கிற ஏகத்வமானது தடுக்க முடியாதது என்றால், அல்ல. “உண்டோ, முண்ட; பூர்ணசுருக்சோகௌ:” என்று. ஏருது எதிரில் இவ்வாதபோது சொல்லும் வாக்யத்திலும் விசேஷ்யப்ரேதம் அறியப்படுவதால். ஆதலால், தாயிவாசிபதைத்யமானதுப்ரோக்ஷமானப்ரஹ்மத்தி னிடத்தில் ஐயப்பாதிபாத ஸமர்த்தமன்று. ஆகையால் விசேஷணப்ரேதப்பாபுத்தமான

§ விபக்தி—வேற்றுமை உருபு ;

§ வ்யாவர்த்தக்கத்வம்—வேறுபாட்டை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்துவின் தன்மை.

§, உத்தேசம்—விதிக்கவேண்டியதாகக் கருதப்பட்டிருக்கிற குணங்களுக்கோ ஸம்ங்களுக்கோ ஆகாமான வஸ்து. †† விதேயம்—விதிப்பதற்குத் தக்கது,

விசேஷ்யபேதம் எவ்விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாதது. ஆகவே ஏகார்த்தத்வம் வித்தி பெறுதல். ஆகையால் பாசிசேஷ்யத்தால் மட்டுமே வழிபட ஒவ்வொருதால் ஸாமாநாதி கரணபதங்களுக்கு ஸ்வரூபமாத்ரத்தை போதிப்பதில் தாற்பாடம் என்று அவகேசிக் க்த்தக்கது.

இங்ஙனமாகில் பதங்களுக்கு பர்யாயத்தவமும், ஒரே பதத்தால் ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டபடியால் மற்றபதங்களின் ப்ரியோகத்துக்கு வைபாத்தியமும், ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தபேதமில்லாமையால் ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷணத்திற்கு ஹாசியும் ப்ரவ்ருத்திக்கும் எனில், இவ்வண்ணமல்ல. ஒரே அர்த்தத்திற்கு அர்த்தத் பதத்தால் உணர்த்தப்படும் அர்த்தத்திற்கு எதிர்த்தான அர்த்தத்தைத் தள்ளுவதில் மட்டும் நோக்கு என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதால். ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ப்ரியோஜனமும் † அபர்யாயத்தவமும், நிமித்தபேதலாபத்தினால் ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷணவித்தியும் உண்டாகின்றன. இதனாலேயே ஜகத்காரணத்தால் சங்கடக்கப்பட்ட அந்ருத்தவ ஜடத்வ பரிச்சின்னத்வரூபமான தோஷங்களின் வ்யாவ்ருத்தியானது, ஸத்யஜ்ஞாகாதி வாக்யத்தால் உண்டு பண்ணப்படுகிறது. வ்யாவ்ருத்தி ரூபமான தர்மமும் ப்ரஹ்மத்தை வந்தணுகாது. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமோ, ஸகலமான இதரபதார்த்தங்களின் வ்யாவ்ருத்தி ரூபமானதால்— எவ்வாறு வெண்மை முதலியவற்றுக்கு கருமை முதலியவைகளின் வ்யாவ்ருத்தியானது அப்பதார்த்தஸ்வரூபமேயொழிய வேறுதர்மமல்லவன்றோ— வேறுதர்மம் காணப்படாமையால். அதை ஒப்புக்கொண்டால் || அகவஸ்தை வருவதலாலும். ஆதலால் ‡ கார்ஷ்ணயவ்யாவ்ருத்தமாயும் § ரத்திமவ்யாவ்ருத்தமாயுமிருக்கிறது “செனக்லயம்” என்பதனால் செனக்லய ஸ்வரூபமாத்ர விஷயங்களை பதங்களுக்கு, வ்யாவர்த்திக்கத்தக்க வஸ்துபேதத்தால் எவ்வாறு அபர்யாயத்தவமும் அர்த்தவத்தவமும் ஏகார்த்தத்தவமும். அதனாலேயே ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணப் பொருத்தமும் வித்திக்கிறதோ.— அவ்வாறாக ஸத்யாதி பதங்களுக்கும் விலக்கப்படும் தர்ம பேதத்தால் பர்யாயத்வ தோஷம் ப்ரவ்ருத்தியாகு.

இவ்வண்ணம் அந்தத்தபதார்த்தங்களின் விரோதவ்யாவ்ருத்திபரத்வம் கூறப்படுமேயாகில் லக்ஷணை ஏற்படவேண்டியதாருமெனில், இவ்வண்ணமல்ல; வாச்யமல்லாத அர்த்தத்தை உணர்த்தினாலன்றோ லக்ஷணை; எவ்வாறு கங்கையில் எடைச்சீசரி இருக்கிற தென்கிற வாச்யத்தில் கரையை உணர்த்தும் விஷயத்தில் கங்காபதம் லக்ஷணமோ, கரை கங்காபதவாச்யமல்லவன்றோ. இவ்விடத்திலோ ஸத்யாதி பதங்களுக்கு லாச்யைகதேசமான விசேஷணத்திற்கு பரித்யாகமிருந்தபோதிலும், லாச்யப்ரதாநம்சமாக இருக்கிற விசேஷ்யஸ்வரூப ப்ரதிபாதனத்தினால் லக்ஷணைக்கு ப்ரஸத்தி இல்லை. அவ்வாறிருந்தபோதிலும் விசிஷ்டவாசியான சப்தத்திற்கு விசேஷ்ய மாத்ரபரத்வம் சொல்லில், ஸ்வாரஸ்யத்திற்குபங்கம் நேரிடுகிறது என்றால், இது தேசஷ்யமல்ல, ஸாமாநாதிகரணவாக்யங்களில் ஏகார்த்தபரத்வ பலத்தால் விசேஷணங்களின் பரித்யாகத்தினால் ஸ்வரூபமாத்ர பரத்வமே பதங்களுக்கு ஸ்வாரஸ்யம்— அவ்வண்ணம் வ்யூத்பத்தி

† அபர்யாயத்தவம்— ஒரே பொருளை உணர்த்தும் சப்தங்கள் பர்யாயங்கள். அப்படிக்கல்லாத சப்தங்கள் அபர்யாயங்கள் - வ்யட: , ரூப: என்கிற சப்தங்கள் - பர்யாயசப்தங்கள். பர்யாயசப்தங்கள் சேர்ந்து ப்ரியோகிக்கத்தக்காதவை.

|| அகவஸ்தை—முடிவின்மை. ‡ கார்ஷ்ணயம்—சுருப்புநிசம். § ரத்திமா—செப்புநிசம்.

இருக்கிறபடியால். வ்யதிகரணவாக்யங்களில் பதங்களுக்கு விசிட்ட பாத்வம் எவாஸிகம், லக்ஷணைய ஏற்றுக்கொண்டாலும் தோஷமில்லை வாக்யதாற்பாயாது ருணமான லக்ஷணையானது, அதற்கு விரோதியான முக்கிய வ்யுத்தியைக்காட்டிலும் அதிக பல முன்னதாகக் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ— கங்கபதத்தில் போல. ஸமாநாதிகரண வாக்யத்திற்கு ஐக்யத்திலேயே தாற்பாயம் என்பது எவ்வளவம்மதம் அன்றோ. ஐயா எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணையானது காணப்பட்டதில்லை-ஸரியுமல்ல. முக்யார்த்தத்தை உணர்த்துகிற ஒரு பதத்தால் தாற்பாயம் நிச்சயிக்கப்பட்டாலன்றோ பதாநாதரங்களுக்குலக்ஷணையுத்தமானது எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்படுமேயாகில் தாற்பாயத்திற்கு ஓசிச்சாயகம் எது? கூறப்படுகிறது—“விஷம் லுங்க்ஷ்வ” (விஷத்தைச்சாப்பிடு) இது முதலியவாக்யங்களில் எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணை காணப்பட்டிருக்கிறது. அதில் விஷபதமானது நிஷத்தமான போஜ்யவஸ்துவை லக்ஷணை வ்யுத்தியிலுல் உணர்த்துகிறது. “லுங்க்ஷ்வ” என்கிறபதம் போஜ்யம் பண்ணவேண்டாமென்று கூட்டுகிறது. அதில் யோக்யதை முதலிய ஸாமக்ரிகளின் உடன்பாட்டினால் வாக்யதாற்பாயநிச்சயம், ஸத்பாநிவாக்யங்களில் ஸமாநாதிபத்திபலத்தால் ஐக்யதாற்பாய நிச்சயம்; அந்த (ஐக்யதாற்பாய நிச்சயத்தின்) அவிரோதத்திற்காகப் ப்ராதிபதிகங்களுக்கு லக்ஷணை ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏகபதலக்ஷணையிலுல் கூடணக்காதாற்பாய விரோதமேயன்றோ ஹேது. உபாயாம் வேறாவது. இது முதலிய வாக்யங்களிற் போல. அதற்கு விரோதமில்லாவிடில் ஒரு பதத்திற்குக்கூட லக்ஷணை காணப்பட்டதில்லை. கங்காயாம் மத்யம்: ப்ரதவஸதி” (அங்கையில் மத்யம்யங்கள் வாஸம்பண்ணுகின்றன) இது முதலியவாக்யங்களிற் போல. ஆகையால் வாக்யதாற்பாயத்தின் அவிரோதத்திற்காக ஒருபதத்தைப்போல் எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணை தோஷமன்று. ஆகையால், ஸமாநாதிகரணவாக்யம் வஸ்துமாத்ரபரமே.

இந்த அபிப்பிராயத்தால் மறுக்கிறார்—நேத்யூக்யதே என்று “ஸத்பஜ்ஞாநாதிகுணங்கள் காணப்படுகின்றன” என்று யோதனம் ஏற்பட்டவே, “நேத்யூக்யதே” என்று சொல்லுகிறவருக்கு இது அபிப்பிராயம்—“ப்ரத்யுதே” என்பதிலுல் ஆபாதப்ரதீதிபாதக் விவகைஷ இருக்குமேயானால், அதனால் ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. ப்ரமிதிவிவகைஷ என்று சொல்லப்படுமேயாகில், “நதப்ரமிதிர் ஜாயதே” என்று உபபாதிக்கப்படுகிறது. எதனிலெனில் கூறுகிறார்—ஸாமாநாதிகரணயேந என்று எந்தவாறு பூ வ்யதிகரணவாக்யங்களில் வெவ்வேறு அர்த்தங்களில் பாவவஸிக்கின்ற காரகபதார்த்தங்களின் பரித்யாக மில்லாமலிருந்தேபோதிலும், ப்ரதாநார்த்தமான கார்யத்திற்கு ஏதவ்மனது, “அர்த்தைகத்வாதே கம் வாக்யம்” என்கிற விடத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ அவ்வாறாக ஸமாநாதிகரணவாக்யங்களிலும் விசேஷண பூதகுணவாயான சப்தார்த்தங்களின் பரித்பாகமில்லாமலிருந்தேபோதிலும் விசேஷணபக்யம் வித்திக்கிறதென்று அர்த்தம். வினவுகிறவனை நிந்திக்கிறார்—அந்நியந்நேஜ: என்று. வ்யதிகரண ஸமாநாதிகரணவாக்யங்கள் இரண்டின் துஷீதனைவிசேஷத்தை அநியாதவன் என்று அர்த்தம். தேவர்களுக்குப்பிரியன்.

“விஷம் புங்க்ஷ்வ—விஷத்தைச் சாப்பிடு அதாவது சத்தருவின் அன்னமாத்ரணக் கங்கப்பிரதே என்பது பொருள்.

“நிச்சயகம்—தாற்பாயநிச்சயத்தை உண்டாப்பனனாகிறசப்தம்.

“ஐக்யதாற்பாயம்—விவகைஷ வேறுதலாகவே பதங்களால் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது ஆடு; அஞ்ஞன் என்று அர்த்தம். பரிஹரிக்ரூர்—ஏகாரீந்தந்தவம் என்று. ஏகாரீந்தந்தவமாவது—எல்லாபதங்களுக்கும் ஒரு அபிதேயத்தால் பரமவண்ணம்; வாச்யத்திற்கு அல்லவென்று அர்த்தம். தனித்தனியான அர்த்தங்களில் பரமவணிக்ஞன் பதங்களுக்கு ஒரு பாதாணரீதத்தால் அர்வயத்தினால் அர்த்ததையமானது வ்யதிகாணவாக்யத்தில் மாத்ரமே. ஸாமாநாதிகாணவாக்யத்திலோ, பதங்களுக்கே ஏகாரீந்தபரமவணயித்யமென்பது சொல்லப்பட்டதாகிறது. அதனால் என்ன? என்று அபேக்ஷிக்குவதால் ஸாமாநாதிகாணபதங்களுக்கு விசேஷணமாத்ரபாத்தவத்திலும் விசிஷ்டபாத்தவத்திலும் தூஷணத்தை ஒரே கார்த்தத்தால் சொல்லுகிறார்—விசிஷ்ட என்று. “விசிஷ்ட” என்று ஆரம்பித்த முழுவாய்த்தால் விசிஷ்டபகூத்தில் தூஷணம் கூறப்பட்டது. விசேஷணபேதத்தால்—விசேஷணங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்றிலும் விசேஷ்யத்தாலுமுண்டாகிற பேதத்தால், விசேஷணங்களிலும் விசேஷ்யத்தாலும் அநேகாரீந்ததவம் உண்டாகுமென்று கருத்து. மேலும், அர்த்தசப்தமானது விசேஷ்யபரமாகவும் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதனால் விசேஷண பேதமிருந்தால் விசேஷ்யபேதம் உண்டாகலாமென்கிற வேறு தூஷணமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. மேலும், விசேஷண பேதத்தால் விசேஷ்யபேதமென்று சொல்லில், + வ்யதிகாணவசத்தால் விசேஷ்யத்தின் அபேதத்தால் விசேஷணபேதமும் உண்டாகலாமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. விசிஷ்டபகூத்தவத்தையத்தையத்தையம் ஸமானவிபத்திபாணது, பேதமின்றி விசேஷணங்கயத்தையத்தையம், விசேஷணங்கயத்தையம் பாதிபாணிக்கிறதென்று அபிப்பிராயம் இவ்வாறாக விசிஷ்டபாத்தவத்தில், ஒரேஸமபத்தில் அஹிபாந மென்கிறபகூத்தில் தூஷணம் கூறப்பட்டதாக ஆகிறது—உத்தேரயோபாடேயவிவாஹாசிபாணங்கமும் அர்த்தவீர்த்தம். க்ரமமாக அபிதான மென்கிறபகூத்தில் அன்யோன்யஸமவாயமானது, ஆகந்தமயாதிகாணத்தில் சொல்லப்பட்டபேதமாகிறது. விசேஷணபேதத்தால் அர்த்தபேதம் என்கிற இவ்வளவு அம்சத்தினால் விசேஷணமாத்ர பாத்தவத்திலும் தூஷணம் உரைக்கப்பட்டதாக வாங்கிறது. விசேஷணங்கள் அநேகங்களாதலால் ஏகாரீந்ததவத்திற்கு ஹரி என்று பொருள். இவ்வண்ணம் பதங்களுக்கு பாதிபாத்தபேதம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.

அதனால் என்ன? எனில் சொல்லுகிறார்—ததஸைகாரீந்தந்தவம் ந லீநீயதி என்று ஸாமாநாதிகாணபகூணம் வித்தியாசென்று பொருள் ஆகையால் வந்து மாத்ரபரம் என்பது பரிசேஷ்யத்தால் லீந்தம். அதை அதுவதித்து சோதனம் செய்கிறார்—ஏவம் என்று. ஏவம் தர்வரி—வஸ்துமாத்ரபாத்தவம் சொல்லில், எதனால் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—அவிசிஷ்டாரீபாநிதாயித்தவாத் என்று. இதனால் “ததஸைகாரீந்ததவம் ந லீநீயதி” என்கிற விடத்தில் பலிதமான அர்த்தம் விவரிக் கப்பட்டது. இந்த பரமவணிக்ஞனாய்த், பரவருத்தி நிமித்தபேதமில்லாணமதில் ஸாமாநாதிகாணய லக்ஷணஹாசியும், இரண்டில் ஒருபதத்திற்கு வையரீந்ததமும் என்னி இரண்டு சோதயங்கள் கருதப்பட்டிருக்கின்றன; பரிஹரிக் கப்படப்போவதால் கூறப்பட்டிருக்கின்ற மூன்று சோதயங்களையும் பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—ஏகாரீந்தத என்று. கவனமுள்ளமனுதான் கூடியவனாகக்கேள். மறுமொழியானது அநேக வாக்கியங்களால் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால், மத்தியில் சோதனம் செய்யத்தக்கதல்ல. ஆனால் அர்த்தம் அறியவரிதாதலால் கவனம் வைக்கத்தக்கதென்று கருத்து. மூன்று அறுபத்திகளையும் பரிஹரிக்ரூர்—ஏகந்தவ இது முதவியதால். ஏகந்தவாத்ரப

வ்யதிகாணம்—முத்கூறப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு எதிர்த்தானது,

நிச்சயம் ஸுமணஸ்பக்தியினால் அர்த்தத்துவமாவது—ப்ரயோஜனத்துடன் சேர்ந்திருத்தல் ஓ வயாபாந்ப்பேதத்தால் செய்யப்பட்ட ி வ்யாவருத்திபேதத்தால் அபர்யாபக்தமும் வ்யாவருத்திருப்பாவருத்தியிதல்லாபத்தால் வாமாநாதிகாசனய வரித்தியும், † வ்யாவருத்திகளின ஹைஹுவத்துத்தால் பதகளுகரு அர்த்தத் வயாவருத்திருபமான ப்ரயோஜனமும் எனது அர்த்தம்.

ஊதகாஹ்வதி—தகணத: ஸ்விவத்யு ஸ்ஹ ஸகதெ
தரவதாபுலிராயிராதிவ் | ததிராயிராதிவ் ஸவபுரிதெந
பதத்யெண் மதகொ வுடவ்யுதெ | தத் ஸத்யவஃ விகாராஸ்த
கெதாஸத்யாஹ்வாநொ வ்யாவத்யுஹ்வவர | ஜாநவஃ யா
ந்யாயீந்யகாஸஜயிராதிவாஹ்வாநொ வ்யாவத்யுஹ்வவர | சுந
ஹவஃ வ தெஸத: காதகொ வஹ்வாத்யு வரீதிஹ்வாவத்யு
நய வ்யாவத்யுஹ்வவராத்வொஹ்வவராத்வொ வா யதி: | சுவித
ஸகதெதரவிராயிவ்—தெஹ்வ | யதா தெஸத்யாநத: காஷபு
த்யாவத்யுஹ்வதாபுலிராதிவதெவ, த யதிதாஹ்வ | ஹ்வதெ
தெஸ்யு வஹ்வாநஸகதெதரவிராயாகாரதாவிமயபுத்யுத்யுதெ
காபுரிவ்யாயம் வ பதத்யு | தஸாநெகதெவ ஸ்ஹ ஸ்யாநெ
கிதிபுதிததிவிவிரெஷதித்யாஹ்வதி ||

வணவா வாசுதாயபுருஷபாஷ்டகந ஸதெவ “ஸதெவ ஸொ
 ரேஷிபுருஷஸ்தெவாதித்ய” (மா - சு - உக) உத்தாபிவி
 ரொகாபுபு 1 “யதொவா ஊரநி ஹதநாநி ஜாயநெ (தெ-
 ஹ-க) ஸதெவ ஸொரேஷிபுருஷஸ்தெ, ஸுதாவா ஊரெகவாபு
 ருஷஸ்தெ” (தெ-த-க-க) உத்தாபிவிஜிபுதாரணதயா உவெகூபி
 தஸு ஸுஹுண: ஸுராவிஷிபுபுதெ— “ஸுதா ஜாநிநெ
 ஸுஹு” (தெ-சு-க-க) உதி 1 தத் ஸவபுஸாவாபுத்யநாயெ
 ந காரணவாகுஷு ஸவெபுஷு ஸஜாத்ய யுவாபுதீதித்யா ஸு
 ஹாவமத்ய 1 ஜிமதாரணதபொவகூபிதஸு ஸுஹுணொரதித்ய
 ஸுபுரூபிவிவாபுபிஷிதம் ஸுராவம், தஷ்விரொபெந வசதஸு 1
 சுதித்யகபுரூகிமபுணதொரவி ஸதித்யதாந ஸஹதெ 1 சுநு
 ஹ “ஜிஹுத்ய” (ஸு-சு-க-க) “கிமபுண” (சுதொவநி
 வச) உத்தாபிவி ரொப: 1 சுதெஸுததகூணவாகுபிவெஸு
 ஸதெவ ஸுபிவாபுத ॥

❖ வியாஸ்தீரம் — விலக்கப்படத்தக்கவாஸ்தீரம்.

† வ்யாவர்த்தம்—வ்யாவருத்தியைச் செய்து பதம் வ்யாவருத்தி—விவ்ருதல்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

இது சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது—இலக்கணத்தாலறியத்தக்க ப்ரஹ்மமானது, இதரபதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் விரோதிரூபமாயிருக்கிறது. அந்த (ப்ரஹ்ம) விரோதிகளான (வஸ்துக்களின்) ரூபங்களனைத்தும் இம்மூன்று பதங்களால் பரித்த அர்த்தத்தால் நிரஸிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் ஸத்பபதமானது விகாரஸ்பதமாக விரூப்பதால், அஸத்யவஸ்துவைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தமான ப்ரஹ்மத்தைக்குறிக்கிறது. ஜ்ஞாநபதமும், அந்யாதீனப்ரகாசமான ஜடரூபவஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறாக விருக்கிற ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. அநந்தபதமும் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவிலுமும் பரிச்சின்னவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தமான வஸ்துவைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளது. வ்யாவ்ருத்தியானது பாவரூபமாகவோ, அபாவரூபமாகவோ இருக்கிற தர்மம் அல்ல; பின்னையோ ஷெனில் ஸகலமான இதரவஸ்துக்களுக்கு விரோதியாக இருக்கிற ப்ரஹ்மமே. எவ்வாறு வெண்மை முதலியவற்றுக்கு கருமை முதலிய நிறங்களின் வ்யாவ்ருத்தியானது அந்த பதார்த்தஸவரூபமேதானோ, வேறு தர்மம் அல்லவோ, இவ்வாறே இம்மூன்று பதங்களும் ஒரு வஸ்துவுக்கே ஸகலேதா விரோதியான ஆகாரத்தை அறிவித்து நிரம்பிரோயோஜனமுடையதாகவும் ஏகார்த்தங்களாகவும், அபர்யாயங்களாகவும், இருக்கின்றன. ஆகையால் ப்ரஹ்மமொன்றே ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸாகவும் ஸகலவிசேஷங்களற்றதாயுமிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது.

இவ்வண்ணமாக வாச்யார்த்த ப்ரதிபாதனம் இருந்தால் தான் “ஸதேவ ஸோம்யே ஓமஹ் ஆஸீத் ஏகமேவாஹ்னிதீயம்” இவை முதலியவைகளோடு ஐகார்த்த்யம் ஸித்திக்கும். “யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே” “ஸதேவஸோம்யே ஓமக்ர ஆஸீத்” “ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்”, இவை முதலியவைகளால் ஜகத்காரணமாக உபலக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தின் ஸவரூபம் இதுவென்று கூறப்படுகிறது. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரஹ்ம என்று” அதில் ஸர்வசாகாரபத்யபந்த்யயத்தினால் காரணவாக்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸஜாதீய விஜாதீய வ்யாவ்ருத்தமாகவும் அத்விதீயமாகவும் ப்ரஹ்மம் அறியப்பட்டிருக்கிறது. ஜகத்காரணமாக உபலக்ஷிக்கப்பட்டதும், அத்விதீயமாயும், இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவேண்டிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபமானது (முற்கூறிய) அந்த (லக்ஷணத்திற்கு) விரோதமின்றி சொல்லத்தக்கது. அத்விதீயக்வ சுருதியானது குணங்களாலும் ஸதவிதீயதையை ஸஹிக்கிறதில்லை. அப்படி இல்லாவிடில் “நிரஞ்ஜனம் நிரஞ்ஜனம்” இது முதலியவைகளோடும் விரோதம் ஸம்பவிக்கும். அதனாலும் இந்த லக்ஷணவாக்யமானது, அகண்டைசஸ்வபாவத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

ஐயா ! “தத்நம்மவரி” முதலியவாகையம் போல அவ்வயமுதத்தால் உபலக்ஷணமாக ஆகட்டும். வ்யாவ்ருத்தி எதற்காக?—வ்யாவ்ருத்திகளை அநேகமாயிருப்பதால் அநேகார்த்தத்வம் வந்து சேருகிறது. வ்யாவர்த்திக்ஷப்படுத்தக்க ஆகாரங்கள் அர்த்தங்களை விரூப்பதால் சிலபதங்களால் அவைகளின் வ்யாவ்ருத்தியானது செய்வதற்கு சக்யமானது. ப்ராஹ்மத்திற்கு எவைகளினின்றும் வ்யாவ்ருத்தியோ அவ்வஸ்துக்களை எவை? ப்ராஹ்மத்திற்கு அநேக வ்யாவ்ருத்திகள் வருவதால் தாமகங்களோடு கூடியிருக்கத்தன்மை (ஏற்படும்). வ்யாவ்ருத்திகளை தாமங்கனென்று ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் பதங்களுக்கு ப்ராப்யத்வம் (வரும்) இது முதலான அநேக சுவைகளை பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்— ஏத்துக்நம்மபவதி என்று லக்ஷணம்:—ஸ்வரூபலக்ஷணத்தினால். தடஸ்ஸத்த வக்ஷணத்தாலல்ல. இதனால் ஜகத்நாரணமாக சங்கிக்ஷப்பட்டிருக்கிற தோஷங்களின் வ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டு, ப்ராஹ்மத்திற்கு ஸகல இதரவிரோதித்வத்தை ப்ராதிபாதிக்கிற இதே மோடியகாஷ்யமானது வ்யாவ்ருத்திபரமாவதற்குத் தருகதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பஹுவ்யாவ்ருத்திகளால் அநேகார்த்தத்வ ப்ராஸங்கத்தைப்பரிஹரிக்கிறார்—தத்விரோதிநியம் என்று. மலதோவ்யுடிஸ்யதே என்று இந்த வாக்யம் ஸ்வரூபாதாரபேம. இதனால் ஜகார்த்த்யம் விர்த்திக்கது; மற்றபொருள்களுக்கு வ்யுதானமேவெனில், பலித்தவ என்று கருகது. வ்யாவர்த்திக்ஷத்தக்க ஆகாரங்கள் அநேகங்களாக விரூப்பதால் சிலபதங்களால் வ்யாவ்ருத்தியானது சக்யமாகாதென்பதை பரிஹரிக்கிறார்—ஸர்வம் அநேந பதந்யேணமெலதோவ்யுடிஸ்யதே என்று. ஸீப்ரயோஜகரூபத்தால் வ்யுதாஸம்வரின் எவ்வாம் வ்யுதஸ்வகமாக ஆகிறதென்று அர்த்தம். விரோதிகள் எவைகள் எனில்? கூறுகிறார்—தநீர என்று. ஜகத்நாரணத்வத்தால் துச்சத்வம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது எதற்காக அஸத்யவ்யாவ்ருத்தி எனில் கூறப்பட்டது. விகாரால்பதநீவேந அஸத்யாநீ என்று. அசைவதிறிருக்கிற வஸ்து, சீதம், முதலிய அர்த்தங்களுக்கும்பொதுவாக போதகமாக விரூப்பதால், அநேகார்த்த ஸாதாரணமான ஜடசப்பவ்யவாணத்திற்காக “அந்யாதினப்ரகார” என்கிற சப்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியும் ஸத்யாதிபதங்களில் ஒவ்வொருபதத்தினாலேயே ஸகல ஸத்யாவ்ருத்தியும் விர்த்திக்கிறது. ஆயினும்; ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் சங்கிக்ஷப்பட்டிருக்கிறது, தன்னைக்காட்டிலும் வேறான பதார்த்தங்களிலுள்ள விரோதி ஆகாரமானது திரு பதத்தினால் நிவ்ருத்தி அடையாததால் மூன்று பதங்களுக்கும் ஸாமெல்யம். வ்யாவ்ருத்திகளால் ஏற்படக்கூடிய ஸதர்மசத்வத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—நச என்று. ஸீப்ரயாகர பக்ஷத்திலும் விர்த்தாதி மதத்திலும் பாவருபமான தர்மம். த்வைசேஷிகள் முதலியவர்களின் மதத்திலோ அபாவருபமான தர்மம், அதனால் “பாவருப: அபாவருபோவ” என்று சொல்லப்பட்டது. வ்யாவ்ருத்தியானது தாமலில்வாவிடில் வேறு எவ்விதமாக இருக்கக்கூடுமெனில் கூறுகிறார்—அபிதே என்று. சிப்பிமுதலியவற்றில் தர்மத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தித்வமானது ரஜதம் முதலியவற்றிற்கு விரோதியாக விரூப்பதால் ஒப்புத்தென்னப்படுகிறதென்றே. இவ்வண்ணமாக ப்ராஹ்மமானது ஸகல இதர விரோதிகளாக இருப்பதால், தானே வ்யாவ்ருத்தி என்று அர்த்தம்.

ஸீப்ரயாகரபேம வ்யாவ்ருத்தி என்பதில் த்ருஷ்டபாத்தத்தைக்கூறுகிறார்—யதா என்று. நெருக்கமான முதலியவற்றுக்கு கருணாமுதலியதின் வ்யாவ்ருத்தியானது வேறுதாமமல்ல.

ஸீப்ரயோஜகரூபேண—மொத்தவகுப்பாய். ஸீப்ரயாகார—மீமாம்ஸதர்.

த்வைசேஷிகர்—ஊனாத மஹரிஷியின் மதத்தை அதுஸரிப்பவர்.

அப்படிக்காணப்படாமையால் வேறு தர்மமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படும்படிக்குத்தில் அச்
வஸ்தை வருவதாலுமென்று அபிப்பிராயம். அங்கனமாகில், பதவக்ஞாக்கு பர்யாயத்வம்
உண்டாகட்டும் என்று ஆசங்கித்து கார்ஷ்ணய்யவ்யாருத்தம் பீதிமவ்யாருத்தம்,
சௌல்லயம் என்று த்ருஷ்டாந்த வாக்க்யாபிபிராயத்தால் பரிஹரிக்கிறார்— ஏகஸ்ய
வந்து. விலக்ஷத்தக்கவஸ்துக்களின் * வ்யுதாஸபேதத்தால் பதங்கள் ப்ரயோஜன
முள்ளவைகள். அதிலேயே அபர்யாயத்வம் என்று அர்த்தம். ப்ரதியோகியைக்குறிப்
பிட்டுக்காட்டும் வேஷத்தால் ப்ரவ்ருத்தியித்தவாபம் ஏற்படுவதால் ஸாமாநாதிகர
ணயலக்ஷணவிர்த்தியுமென்று அபிப்பிராயம். பர்யாயத்வம் முதலியவைகளின் ப்ரஸங்
கத்திற்குப் பரிஹாரம் ஐகர்த்தயத்திற்கு விரோதமில்லாமல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது
என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லப்பட்டது— ஏகார்த்தம் என்று. ஸ்வரூபமாத்ர
பாத்தவதைக்கூறினதினால் ஐகர்த்தயம் சுகிப்க்கப்பட்டதன்றோ. அர்த்தவத்தாய் என்று.
தரப்பர்யயத்தினால் த்ருஷ்டாந்தமான சௌல்லயத்தைக்காட்டிலும் பேதவாதிக்கு
அபிமதமான ஸௌணபாத்தவத்தைக் காட்டிலும் ப்ரயோஜனாதிக்கம் கருதப்பட்டிருக்
கிறது. சௌல்லயாதித்ருஷ்டாந்தம் ப்ர்த்யக்ஷமாகவல்லவோ இருக்கிறது. அதில்
ஸ்பஷ்டாந்தமாக கார்ஷ்ணய்யவ்யாருத்தம் இதுமுதலிய பதப்ரயோகம். ப்ர்த்யக்ஷ
த்திற்கு அகோசரமான பர ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயோ வெனில் ஸகலேதா வ்யா
வ்ருத்திவசனமானது அதிகப்ரயோஜனமுள்ளதாக இருப்பது பற்றி த்ருஷ்டாந்தத்தை
காட்டிலும் ப்ரயோஜனாதிக்கமுள்ளது. ஜகத்காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்திற்கு சங்கிக்
கப்பட்டுள்ள தோஷங்களின் வ்யாவ்ருத்தியே அபேகிப்க்கப்பட்டிருக்கிறதேயோழிய,
வேறுகுணம் அபேகிப்க்கப்படவில்லை என்பதனால் பேதவாதிபக்ஷத்தைக் காட்டிலும்
ப்ரயோஜனாதிக்கம். இவ்வண்ணம் ஸத்யஜ்ஞாநிவாக்யத்திற்கு அநுக்ரஹக்ஷக்கம்
கூறப்பட்டது. தர்க்கத்தால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட வாக்க்யத்தினால் எந்த அர்த்தம் அநி
யப்பட்டதென்றால் சொல்லுகிறார்— தஸ்மாந் என்று. தஸ்மாந்— இந்த வாக்க்யமா
னது சொல்லப்பட்டபிரயயங்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருப்பதனால் என்று பொருள்.
ஏகம் என்று ஸமானவீபத்திரிதேசத்தால் பலித்தஐயம் உரைக்கப்பட்டது அவகாந்
தால், ஸ்வரூபத்தால் ஐயம்சூருணங்களால் பேதயுமென்று. அம்சத்தால் அநேகர்த்
தத்வம் தன்னபடுகிறது. இதை விசதமாக்குகிறார்— நீர்தூநநிகிலவிசேஷம் என்று.
நிரிவீசேஷவஸ்துவக்கு + துச்சத்வத்தை விலக்குவதற்காக “ ஸ்வயம்ஜ்யோதி: ” என்க்
கிறபதம். இந்நியுத்தம் என்று. “ ஸத்யஜ்ஞானி ” வாக்க்யத்தினால், இந்தவாக்யம் பூரிக்கத்
தக்கது. இப்படி ஸாமாநாதிகரணயம் வேறுவிதமாய் பொருந்தாததால் ஸத்யஜ்ஞானாதி
வாக்யத்திற்கு வஸ்துமாத்ரபாத்தவம் உபபாதிக்கப்பட்டது.

பிறகு, காரணவாக்யத்துடன் ஒற்றுமை, மற்றபேராதகவாக்யங்களோடு ஒற்றுமை
என்கிற, இவ்விரண்டு ஹேதுக்களால் வஸ்துமாத்ரபாத்தவம் உபபாதிக்கப்படுகிறது—ஏவம்
இதுமுதலியதால். அதில் முதலில் காரணவாக்ய ஐகர்த்தம் என்கிற ஹேது கூறுப
டுகிறது—ஏவம் என்று. ஏவம்—நிரிவீசேஷவஸ்துபரமாக நிரவாஹபிரந்தரத்தான் கார
ணவாக்ய ஐகர்த்தம் என்று பொருள். காரணவாக்ய ஐகர்த்தம் எதற்காக அபேகிப்க்கப்
பட்டிருக்கிறது? ஐகர்த்தம்வரின்வஸ்து நிரிவீசேஷபாத்தவம் எனில்கூறுகிறார்—யத:
இது முதலியதால், “ யதோவா இமாரி ” இது முதலியது லக்ஷணவாக்யம். காரண
த்வத்தை முன்புசொல்லப்பட்டதாக வைத்துக்கொண்டு இந்தவாக்யம் லக்ஷணத்தை

* வ்யுதாஸம்—விலக்குதல். ௩ ப்ரதியோகி—ப்ரதிஸம்பந்தி.

௩ துச்சத்வம்—தாமிஸ்வரூபத்தின் இன்மை.

விதிப்பதால், காரணத்தைமுதலில் சொல்லும் வாக்யத்தை எடுக்கிறார்—ஸேஷ என்று. உபலக்ஷிதத்திற்கு உபலக்ஷணமாவது, சந்திரனுக்கு கிரோபோல் ஸ்வரூபத்துக்கு வெளி மிலிருந்தே காட்டிக்கொடுப்பது. ஸத்யம்ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம என்னும் இந்தவாக்யத்தினாலென்று அர்த்தம். காரணவஸ்துவினுடைய ஸ்வரூபரோதகமாக விருப்பதால், காரணவாக்யத்தோடு ஒற்றமை இடற்கு அபேக்ஷிதமென்று சொல்லப்பட்டதாக வாகி ரது. காரணவாக்ய ஐகார்த்தியிருக்கட்டும் ; அந்த ஒற்றமை ஸருண ப்ரஹ்மத்துக்கு காரணத்துவத்தைச்சொல்லும் “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஞஸ்ஸர்வவித்” “யஸ் பஜ்ஞானமயம் கப;” தஸ் மஹேதஹ் ப்ரஹ்மநாமரூபமந்ருசு ஜாயதே” “ தமீச்வரானாம் பரமம் மஹேச்வரம் ” “ ஸகாரணம் கரணகிபாதிப;” (எவன் ஸர்வவிஷய ஸாமான்ய ஜ்ஞானமுள்ளவனோ, எவன் ஸர்வ வஸ்துக்களையும்பற்றி ஸர்வப்ரகாரஜ்ஞானமுள்ளவனோ, எவனுக்குஜ்ஞான மையமான தபஸ்விருக்கிறதோ) (ஸங்கல்பத்தால் ஸ்ருஷ்டியில் உள்முகமான அந்த ப்ர ஹ்மத்தினிடத்தினின்று இந்த ஓ (அவ்யாக்ருதமென்ற அவஸ்தையுள்ள) ப்ரஹ்மமும், அதின் வாயிலாக நாமரூபமுள்ள (போக்த்து போக்யரூபமான) ப்ரபஞ்சமும் உண்டாகி ரது. ஈச்வரர்களுக்கெல்லாம் சிறந்த மஹேச்வரனுள் அந்த பரமாத்மாவை. அவன் காரணவஸ்து, இத்திரியங்களுக்கு நியந்தாவான ஜீவனுக்கு † நியந்தா” இது முதலிய வாக்யங்களுடையே இருக்கட்டும்மென்று சொல்லப்படுமேயானால், உத்தரம் சொல்லு கிறார்.—தந்தஃ என்று. தந்தா—காரண வாக்ய ஐகார்த்தம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கையில் ஸர்வகாரணப்ரத்யயவ்யாயமானது, சொல்லப்பட்டிராத அர்த்தத்தின் ஸ்வீகாரத்தை பல மாகக்கொண்டது. அதனால், இங்கே சொல்லப்பட்டிராததும் வேறு உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டதாகவுமிருக்கிறவார்த்தம் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதாகவியுக்கையில் ஸருணப்ரஹ்ம மாத்மிரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற உபநிஷத்துக்களில் நிருணமான ப்ரஹ்மமும் சொல்லப் பட்டதாக ஆகிறது. அதில் அபச்சேதந்யாயத்தால் நிருணவாக்யங்கள் ஸருணவாக்யங் களைவிட அதிகப்படுள்ளவைகளாதலால், எல்லாவிடத்திலும் ஸஜாதீய விஜாதீய வ்யா வ்ருத்தமாயும் அத்வீதீயமாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்மமே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகவாகிறதெ ன்று அபிப்பாயம். அதனால் என்ன? எனில், கூறுகிறார்—ஜகத் என்று “ஜகத்காரண” என்கிற இதுமுதலிய பதங்களால் காரணவாக்யங்களால்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை அறு எதிக்கிறார். ப்ரதிபிபாதயிஷிதம்— தாத்பர்யவிஷயம்—வஸ்து மாத்மிரத்திலேயே தாத் பர்ய மென்றபொருள். “ததவிசோதேந வாகீதவ்யம்” —காரணவாக்யங்களாலறியப்பட்ட ஈருந்தி ப்ரஹ்மஸ்வரூப ரோதகமாதலால், அதற்கு விசோதமின்றி இந்த வாக்யத் தினால் சொல்லத்தக்கதென்று அர்த்தம். “நாபதி: அத்வீதீய:” இது முதலிய வ்யவ ஹாரத்தில் போல ஸமானமும் மேலானவனுமில்லை என்கிறஅர்த்தம் கொள்ளில், † அத் வீதீயத்தம் பொருத்தமுள்ளதாவதால், அதோடு ஐகார்த்தம் இதற்குச்சொன்னபோதி னும், நிருணபர்த்தம் வித்தியாதெனில் சொல்லுகிறார்—அத்வீதீயத்வப்ரநதி: என்று “ஸேஷவ” “ஏசமேவ” என்று விஜாதீய ஸஜாதீய வ்யாவர்த்தகமான அவதாரண த்வயத்தோடு சேர்க்கை பெற்றிருப்பதால், இந்த அத்வீதீயபதமானது ருணத்தி னாலும் ஸத்வீதீயஸ்தையை ஸவீகித்திலில்லை என்று அபிப்பாயம். இவ்வண்ணமாக காரணவாக்யத்தோடு ஐகார்த்தத்தால் ஸத்யஜ்ஞானது வாக்யத்துக்கு வஸ்துமாத்ர பர்த்தம் உபபாதிக்கப்பட்டது. பீரகு, ரோதகவாக்யாத்ர ஐகார்த்தரூபமான ஹேது

ஓ, அவ்யாக்ருதம்— நாமரூபவ்யாகரணமில்லாதது.

நியந்தா—ஜ்ஞான இமிகிறவன் அல்லது ஏவுகிறவன்.

அத்வீதீயம்—தன்னுடைய ரூபமென்ற இரண்டாவது பதார்த்தத்தைக்கூட ஸ்வீகரிக்கவில்லை.

சொல்வப்படுகிறது—அந்யயோ என்று. அந்யயோ-ஸத்யஜ்ஞானாதி வாச்யத்துக்கு விசிஷ்டப் பரத்வம் சொல்லில், “நிரஞ்ஜனம் நிருகுணம்” இது முதலியவைகளோடு விரோதம் வரும் ஆகையால் அவைகளோடு அவிரோதத்தின்பொருட்டு இத்தவாக்யம் சர்வீசேஷ வஸ்துமாத்ரபரமென்று அர்த்தம், “அந்யதா, நிரஞ்ஜனம் நிருகுணமியதாவிஹிர்வி ரோயுரஸ” என்பதிலுள், அத்விதீயசுருதிக்கு குணத்தினாலும் ஸத்விதீயதா நிஷேத பரத்வமும் ஆர்த்திகமாக உபபாதிக்கப்பட்டதாக வாகிறது. மூன்று ஹேதுக்களால் உபபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை நிகமநஞ்செய்கிறார்—அதஸ்ச என்று. அத:—முற்கூறப் பட்ட ஸாமாநாதிகரணம வேறுவிதமாக பொருத்தாதவாலும், பிறகு கூறப்பட்டுள்ள காரணவாக்ய ஸோதகவாக்யாத்ர ஜகார்த்ய ரூபமான, இரண்டுஹேதுக்களாலும் என்று அர்த்தம். ஏதல்லக்ஷணவாக்யம்—ஸ்வரூபலக்ஷணவாக்யம். அகண்டைகரணம்—நிர்வீசேஷைகஸ்வபாவத்தையே ப்ராதிபாதிக்கிறதென்று அர்த்தம்.

நமஸு ஸத்யஜ்ஞானாதிவஹாநாம் ஸாமயுபுக்ஷமானேந ஸாமயுபி ரொயிவ்யூதவஸ்துஸ்யாருபொவஸ்யாவநவாக்ஷை அக்ஷணா ஸ்யாஸி | நெஷுஷொஷி, சுலியாநவ்யுதேநாவி தாத்யுபுவ்யுதேஷுபுலீயஸாஸி | ஸாஸிநாயிகாணுநெஸ்யூக்ஷணவ தாத்யுபுதி ஸவதுஸஸ்தி ॥ நமஸு வஸவதுவஹாநாம் அக்ஷணா ந ஷுஷுஷி | தத: கிபு? வாக்யதாத்யு விரொயெ ஸதேக்ஷஸ்யாவி ந ஷுஷி; ஸதேவ்யூக்ஷவஹிஷு ஷாபநெஸ்யுததாத்யுபுதி நிஸிதெ ஸதி அயொஸ்யூபாணாம் ஸதெவதுஷாம் வாதேவிரொயாய வாக்ஷெஸ்ய அக்ஷணா ந ஷொஷாய | தயா வ ஸாஸ்யுநெஸ்யாஸ்யுபமஸ்யெத | காயதுவாக்யாஸதுவாஹிஷெஸ்கிவாக்ஷெஷு ஸதெவதுஷாம் வஹாநாம் அக்ஷணா ஸாஸ்யுயதெ | சுபாதி வதுகாயதுஸவ விஹாஷெஸ்யுபுததாஸி விஹிஷி: கிபாகாயது அக்ஷணபா ப்ரதிவாஷெத | காயதுநிதஸ்யாஸதுவாஹிஷாயிநாம் வெதரெஷாம் வஹாநாஸிவதுகாயதுநித வஸஸ்யூயுததி கிபாகாயதுநிதப்ரதிவாஷெந வாக்ஷணிகதெவ | சுதொ வாக்யதாத்யு விரொயாய ஸவதுவஹாநாம் அக்ஷணாவி ந ஷொஷி: | சுத உஷெஸி வாயுஜாதம் ப்ரதிவாஷயனொ வெஹாநா: ப்ரபாணஸு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இன்னும் ஐயா ! ஸத்யஜ்ஞானாதிபதங்கள், தன் அர்த்தத்தையெழுந்து, ஸ்வார்த்த விரோதிகளினின்று வேறுபட்டிருக்கிற வஸ்துஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளவைகளாக ஆகின்றன என்று சொன்னால் லக்ஷண ஏற்படுமே—எனில், உத்தரம்—இது தோஷமல்ல—அபிதாநவ்ருத்தியைவிட தாத்ரயவ்ருத்தியானது அதிக பலமுள்ளதுக இருப்பதால், ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு ஐக்கயத்திலேயே தாத்ரயமென்பது எல்லோருக்கும் ஸம்மதம்,

ஐயா ! எல்லாப்பதங்களுக்கும் லக்ஷணையானது எங்கும் காணப்பட்டிருக்க வில்லையே என்றால், அதனுள்ளென்ன ? வாக்யதாத்பர்யத்திற்கு விரோதத்தில் லாபீதில், ஒரு பதத்திற்குக்கூட லக்ஷணைகாணப்பட்டதில்லை. சேர்ந்துப் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற பதங்களின் ஸமுதாயத்திற்கு “ இது தாத்பர்ய ” மென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்டால், அந்த தாத்பர்யத்திற்கு விரோதத்தில் லாமலிருப்பதற்காக இரண்டுபதங்களுக்கோ மூன்றுபதங்களுக்கோ, எல் லாப்பதங்களுக்குமோ, ஏதாயினும் ஒருபதத்தைப்போல் லக்ஷணையைக்கற்பிப் பது தோஷத்தின் பொருட்டாகாது. அவ்வண்ணமே சாஸ்திரத்தில் நிலை பெற்றவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. கார்யரூபனாக்யார்த்தவாதிக ளால் லௌகிகவாக்கியங்களில் எல்லாப்பதங்களுக்கும் லக்ஷணை ஆசிரயிக்கப் படுகிறது. ஏனெனில் அபூர்வரூபமான கார்யத்தை “லிங்” முதலியவை களே முக்கிய வருத்தியினால் ப்ரதிபாதிப்பதால், “லிங்” முதலியவைகளால் க்ரிபா கார்யம் லக்ஷணையினால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. கார்யத்துடன் அந் லபித்து ஸ்வார்த்தத்தைச் சொல்லுகிற மற்றபதங்களுக்கும் ஆபூர்வகார்யார் விதமே முக்யார்த்தமாதலால் *க்ரிபாகார்யார்விதப்ரதிபாதம் லாக்ஷணைரிதமே. ஆகையால் வாக்யதாத்பர்யத்தின் விரோதம் வாராமலிருப்பதற்காக எல்லாப்ப தங்களுக்கும் லக்ஷணை கல்பிப்பதும் தோஷமாகாது. ஆதலால் இந்தஅர்த்த ஸமூஹத்தையே ப்ரதிபாதனஞ்செய்கின்றவேதாந்தங்கள் ப்ரமாணம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல், முக்யமான அர்த்தத்தைவிட்டு லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பதில் தோ ஷத்தை வெளியிடுகிறார்— நனுகு இது முதலியதால், ஸ்வார்த்தப்ரஹ்மணே—ஸ்வார் த்தமோ விசேஷணத்தை த்வாரமாகக்கொண்ட விசேஷ்யம். அதை யிழப்பதாலென்று அர்த்தம். லக்ஷணையை ஒப்புக்கொண்டு அதனால் தோஷமில்லை என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்—நிநஷ்டேஹஷ்ட: என்று. முக்யார்த்தத்தவம மேலே கூறப்பட்டபோகிறது. ஜ்ஞைதவஸ்சொல்லுகிறார்— அபிதாநவ்நுத்தோடி என்று. தாத்பர்யவருத்தியாவது தாத்பர்யத்தால் வந்த வருத்தி—அன்றிகே அந்த அர்த்தத்திலேயே ஒரே னோக்குடை யவருத்தி. அதுவும் இங்கு லக்ஷணை வருத்தியாக விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாக்ய தாத்பர்யத்திற்கு விரோதியாயுள்ள முக்கியவருத்தியைவிட வாக்யதாத்பர்யாநுருணமான லக்ஷணைவருத்தியானது அதிகபலமுன்னதென்று பொருள். எந்த அர்த்தத்தில் தாத் பர்யம் ? அதை அநுஸரிப்பதற்காக லக்ஷணை ஸவீகரிக்கத்தக்கது, என்றால் சொல்லுகி ரார்— ஸரிமாநாதிகரணயல்லய என்று. ஐகீய ஏவதாரித்பர்யமீதி— ஸமாத விபத்தி யானது தாத்பர்யநிச்சயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்று கருத்து. ஆர்த்தமயாதிகா ணத்தில் வித்தார்தியினுள்ளேரே இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டபோகிறது. ஸரிவஸம் ஐத்ய—விசிஷ்டைக்யவாதிகளாலும், மற்றவர்களாலும் ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

*க்ரிபாகார்யார்விதம்—க்ரிபாரூபமான கார்யத்தோடு சேர்க்கைபெற்றது.

கக்காயாம் கோஷ: இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் ஸர்வபதலக்ஷணை காணப்பட்டிருக்கவில்லையே என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்—நூறு என்று. தாத்பர்யசிச்சாயகமான சில பதத்தின் முக்கியவருத்தியினால், அதற்குருணமாக மற்ற பதங்களுக்கு லக்ஷணிகத்வம் ஆசிரயிக்கத்தக்கது. ஸர்வபதலக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயாகில் அது ஸம்பலியாதென்று அபிப்பிராயம். தாத்பர்யாவிருத்தமான பதத்திற்கு முக்யார்த்த ஸ்வீகாரமானது தாத்பர்யவிரூதபதலக்ஷணைவிக்காததிரு விருத்தமன்று என்கிற எண்ணத்தினால் சொல்லுகிறார்— நந:கீம் என்று. தந:கீம் என்பதனால் கருதப்பட்டதை விவரியா கின்றனாகண்டு பதில் சேழ்வி சேழ்ப்பதால் சொல்லக்கருதப்பட்ட அர்த்தத்தைக்காண்பித்துப்பரிஹரிப்பதற்காக எதிர்க்கதிரியில் ஸபாயக தோஷத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கிற ப்ரதிபந்தியைக்கூறுகிறார்—வாக்யதாநீபர்ய என்று. தாத்பர்யத்திற்கு விரோதமில்லாதபோது பதத்திற்கு முக்யார்த்தத்வம் சொல்வதைக்கொண்டு தாத்பர்ய விரோதமுள்ளவிடத்திலும் பதத்திற்கு லக்ஷணைசொல்லக்கூடாததன்றால் அப்போது “கக்காயாம் மத்ஸ்யா: ப்ரதிவஸந்தி” இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் விரோதமில்லாமையால் ஒரு பதத்திற்குக்கூட லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால், கக்காயாம் யோஷ: என்கிற இது முதலியவைகளிலும் ஒரு பதத்துக்குக்கூட லக்ஷணை வாராமல் போகவேண்டியதாக வருமென்று அபிப்பிராயம். “முககாயாம் மத்ஸ்யா:” என்கிறவாக்கியத்தில் விரோதமில்லாமையால் லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்படவில்லை; “கக்காயாம் கோஷ:” என்கிற விடத்தில் விரோதமிருப்பதால் லக்ஷணைகல்பம் தோஷமாகாததென்று சொல்லப்படுமே யாகில், அது இங்கும் ஸமானமென்று சொல்லுகிறார்—ஸம்பலியாஹிருத என்று. “விஷம் புகக்ஷ்வ” இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் ஸர்வபதலக்ஷணையும் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று அபிப்பிராயம். ஏதந்தாநீபர்யமீதிநிர்ஸிதே ஸதி என்று. § அபவாதகமில்லாத ஸமானவிபத்தி கிர்த்ததேசம் சிர்ஸாயகமென்று கருத்து. “ஃவயோஸ்தீரயானும் இத்தாதி” அவிரோதம் விரோதம் இவைகளே முக்யவருத்தியையும் லக்ஷணவருத்தியையும் ஏற்றுக்கொள்வதில் ப்ரயோஜகங்களே யொழிய பதங்களின் எகதவம் தவீத்வம் முதலியவைகள் ப்ரயோஜகங்கள் ஆகா என்று அர்த்தம். “விஷம் புகக்ஷ்வ” இது முதலிய லௌகிகப்ரயோகங்களிலே மாத்ரம் ஸர்வபதலக்ஷணையானது கதிரியில்லாமையால் ஆசிரயிக்கப்பட்டதென்பதில்லை, பரீக்ஷகர்களை மற்றவர்களாலுக்கூட ஆசிரயிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று கூறுகிறார்—நதாச என்று. தபூர-ஸர்வபதலக்ஷணைக்கு தோஷமில்லாமை ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஒப்புக்கொள்வதற்கு ஹேது இருப்பதினால் ஒப்புக்கொள்ளாமலிருக்கமுடியாது என்றுகருத்து.

எந்த பரீக்ஷகர்களால் எந்தவிடங்களில் ஸர்வபதலக்ஷணை ஆசிரயிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றால் சொல்லுகிறார்—காரீயவாக்யாரீதே என்று. லௌகிகவாக்கியங்களில் எல்லாபதங்களும் லக்ஷணிகங்கள் என்பதை உபபாதிக்கிறார்—ஆபூர்வகாரீயஏவ என்று. க்ரியாகாரீயம் லக்ஷணிகமாக விருக்கட்டும். அதனால் எவ்வாறு ஸர்வபதலக்ஷணையெனில் கூறுகிறார்—காரீயாநீவிதே என்று. பதங்கள் க்ரியையோடு அந்விதமானதையே சொல்லுவதால் அபூர்வகாரீயாவ்விதாபிதாயிகளான காரகபதங்களுக்கு அந்த அபூர்வத்தோடு ஸம்பந்தம் பெற்றதே முக்யார்த்தமாதலால் அதோடு அந்வயத்தை விட்டு விட்டால் லக்ஷணை என்றே அர்த்தம்.

ஐயா ! “கக்காயாம் கோஷ: ப்ரதிவஸந்தி” இது முதலிய வாக்கியங்களில் கக்காய பதத்திற்கு லக்ஷணிகார்த்தத்வம் இருந்தபோதிலும், அதோடு அந்வயத்தார்த்தாபிதாயி

களான பகர்த்தாங்களுக்கு அமுக்கியத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லையே என்று சொல்லப் படுமேயாகில், அப்படியல்ல—கணபதத்தால் லக்ஷிதமான கரையானது வாக்யத்தினர்த்தமாகாமையால். இங்கேயோ வாக்கியத்திற்குப் பரதானப்பாதிபாத்யமாகவிருக்கிற கார்ய ரூபமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறபதம் லாக்ஷணிகமாதலால் அதோடு அந்விதமானதைச்சொல்லும் பதங்களுக்கு லக்ஷணை வந்தேதீதும். அதனாலேயே கார்யவாக்யார்த்த வாக்ஷணாலென்று உரைக்கப்பட்டது. ஐயா! “கமலாநி டீ நமீலந்தி, டீ குமுதாந்யுந்மிவ ந்திசு” என்கிறவிடங்களில் வாக்யார்த்த பூதமான மீலாம் முதலியவற்றுக்கு லாக்ஷணிகதவயிருத்தபோதிலும், அதோடு அந்விதமான அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற கமலமமுதலிய பதங்களுக்கு லாக்ஷணிகத்வம் காணப்படவில்லையே என்று வினவுவாயே யாகில், அப்பிராயத்தை யறிபாதவளுக நீ சோதனஞ்செய்கிறாய். எல்லாபதங்களுக்கும் நமீ லனரூப வாக்யார்த்த பாதவம் ஒருவராலும் வ்யவஸ்தாபிக்கப்படாததால். நமீலனரூபா ர்த்தத்திற்கு உபஸ்தாபகமான பதத்திற்கு லக்ஷணை சொன்னபோதிலும் அதோடு அந்விதார்த்தாபிதாயினான பதங்களுக்கு லாக்ஷணிகத்வம் ஏற்படவேண்டுமெனப்பாதி கிடையாது. உன்னாலேயோ எல்லாபதங்களுக்கும் கார்யபரத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அந்தகார்ய ஸம்பர்பகமான பதத்திற்கு லாக்ஷணிகத்வம் ஸம்பலிக்கும் போது அதோடு அந்விதமான அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற பதங்கள் லக்ஷணையை அடைகின்றன.

(அதை உபபாதிக்கிறார்) கார்ய வாக்யார்த்த வாதியினால் பதங்களுக்கு விசிஷ்டகாரணயகதேசத்தில் பதசந்தி நிச்சயிக்கப்படுகிறதா? அல்லது, விசிஷ்டஸ்தாயிகாரணயகதேசத்திலா? முத்தினபகசத்தில் விசிஷ்டகாரணயகதேசத்வம் பொதுவாக விரும்பதால் ஸ்வார்த்தங்களில் காரகபதங்களுக்குப்போல “லிங்” முதலியவற்றுக்கு க்ரியாகார்யத்தில் முச்சயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும் இரண்டாவது பகசத்தில், விசிஷ்டஸ்தாயிகாரணயகதேச பாத்வத்தை விடுவது, எல்லாபதங்களுக்கும், ஸமமாதலால் “லிங்” முதலியவற்றுக்கு க்ரியாகார்யத்தில் போல காரகபதங்களுக்கு க்ரியாகார்யாவ்விதபாத்வத்தில் லக்ஷணை ஏற்படவேண்டும் பதங்களுக்கு விசிஷ்டகாரணயகதேசபரத்வம் துல்யமாக இருந்தபோதிலும் “லிங்” முதலியது க்ரியாகார்யத்தில் லாக்ஷணிகம்; கார்யாவ்விதமாத்ரத்தில் காரகபதங்களுக்கு முச்சயதவமென்று கூறப்படுமேயானால், கார்யாவ்விதமாத்ரத்தில் காரகபதங்களுக்கு முச்சயத்வம் இஷ்டமாகில் “லிங்” முதலியவற்றுக்கு க்ரியாகார்யத்தில் ஸ்வவாது வாக்ஷணிகத்வம்? ஸ்தாயிகார்யபரமாக வேதத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்கிற நிச்சயத்தால், லக்ஷணையினாலுக்கூட, க்ரியாகார்யபோதனம்

டீ நமீலந்தி—முடுகின்றன; டீ குமுதாநி—அல்லிப்பூக்கள், டீ உந்மிவந்தி—மலர்கின்றன;

பாபாகா மீமாம்ஸகர்கள், லிங் லோட, தவ்யப்ரத்யார்த்த பதங்களோடுகூடிய விதிவாக்கியங்களால் அபூர்வம் போதிக்கப்படுகிறதென்று கூறுகின்றனர். லிங் முதலிய பாத்யங்களால் கோக அபூர்வமே சொல்லப்படுகிறது. அதுதான் விசேஷ்யம் க்ரியையினாலும் காரகங்களாலும் அதாவே விசேஷிக்கப்படுகிறது. வைதிசவாக்கியங்களில் அபூர்வமான கார்யத்தோடு அந்வயித்த அர்த்தங்களைச்சொல்லுகிற பதங்களுக்கு அந்த அபூர்வகார்யத்தோடு அந்வயித்த அர்த்தத்திலேயே முக்கியவருத்தி. லெனகிவாக்யங்க சரிசின், துல்யவாக்யங்கவா பரிதாபகத்தால் ஸ்வபாதங்களும் லக்ஷணைவருத்தியினாலேயே அர்த்தங்களைப் போதிக்கின்றன. இந்த லக்ஷணைவாதத்திற்கு பீஜம் தாத்ரப்யரூபபத்தியே. அந்விதார்த்தத்தி என்று சொல் கூறுவார்கள்.

ஸம்பலீகலாமென்றால் காரகபதங்களுக்கும் ஸ்தாயியான கார்யாவ்விதபரமாக வேதத்தில் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால், லக்ஷணையினாலுங்கூட க்ரியா கார்யாவ்விதபோதகம் உபபன்னமாவதால் க்ரியாகார்யாவ்வித ப்ரதிபாதகம் லாக்ஷணீகமாக ஆகும். ஐயா! 'கோ' பதத்திற்கு 'ஃ' ஸாஸ்னாசமுதலிய அவயவஸம்ஸ்தானமுன்ன வ்யக்தியில் மாத்மிகம் முக்யத்வ மிருந்தபோதிலும், வேறுப்ரமாணத்தால் *ஊண்டாநிகச்' விததிக்கிறதபோல 'லிக' முதலியது கார்யமாத்ர பரமாகில், கார்யவிசேஷத்திற்கு வேறு பிரமாணத்தால் வித்தி இல்லாமையாலும் இரண்டு இடத்திலும் ஒரு சக்தி கல்பிப்பது பொருந்தாததாலும், சக்தித்வய கல்பநத்தில் கௌரவத்தாலும், லிக முதலியவற்றுக்கு அபூர்வகார்யத்தில் முக்யத்வமென்பதுபற்றி க்ரியாகார்ய ப்ரதிபாதகம் 'ஃ' லாக்ஷணீகம். அப்படி இவ் லாவிட்டால் சப்த சக்தியானது கார்யமாத்ர விஷயமாதலாலும் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றுக்கு விஷயயில்லாமலிருப்பதாலும், கார்யவிசேஷம் ப்ரமாணமற்றதாக ஆகவேண்டியதாகமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல— 'கார்யவிசேஷம் ப்ரமாணீகமாக இல்லை, 'அங்கு சக்தி கல்பம் செய்யக்கூடாது. சக்தி கல்பிக்கப்பட்டால், அதற்கு ப்ரமாணீகத்வம்' என்று அந்யோந்யாசராதேதாவும் ப்ரஸங்கிப்பதால். மேலும் கார்யவிசேஷத்திற்கு அப்ரமாணீகத்வத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக அவரு சக்தி கல்பிக்கப்படுமேயாகில், அப்பொழுது காரகபதங்களுக்கு கார்யாவ்விதமாத்ரபரத்வம் ஏற்படுவதால் கார்ய விசேஷாவ்வயம் ப்ரமாணத்தாத்தத்துக்கு அகோசாமாதலாலும் இரண்டு இடத்திலும் சக்தி கல்பிப்பதில் கௌரவமேற்படுவதாலும் கார்யவிசேஷாவ்வயத்தில் ப்ரமாணம் இல்லாமல்போகுமென்று அதைப்பரிஹரிப்பதற்காக கார்யவிசேஷத்தோடு அவ்வயத்தில் காரகபதங்களுக்கு முக்யத்வமென்பதினால் க்ரியா கார்யாவ்விதபரத்வம் லாக்ஷணீகமாக ஆகும். 'லிக' முதலியவற்றின் ஸம்பலிப்பாஹார பலத்தால் காரகபதங்களுக்கு கார்யவிசேஷாவ்வயபரத்வம் வித்திக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது ஸ்வர்க காமபதத்தின் சேர்க்கைபலத்தால் 'லிக' முதலியவற்றுக்கு கார்யவிசேஷபரத்வவித்தி என்று 'லிக' முதலியது கார்யமாத்ரபரமாக ஆகும். ஆகையால் லிக்முதலியவைகள் அபூர்வகார்யத்திலேயே முக்ய வ்ருத்தமாதலால் க்ரியாகார்யம் அமுக்யமானதுபற்றி காரகபதங்களுக்கும் க்ரியாகார்யாவ்வித பரத்வம் லாக்ஷணீகமென்றே ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது. காரகபதங்களுக்கு அவ்வயம்சத்தில் லக்ஷணை எல்லாஇடத்திலுமில்லை என்று கூறப்படுமேயானால் ஸமாநாதிதரணவாக்கியத்திலும் பதங்களுக்கு ப்ரதிபதிக்காம்திலேயே லக்ஷணை, ஸமாநவிபக்தியிலில்லை என்பது துல்லயம்.

ஸர்வபதங்களுநுபபத்திபரிஹாரத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார்— அத: என்று. அத: எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணை கல்பிப்பது உபபத்திவித்தமாதலாலும், லௌகிகர்களாலும் பரீக்ஷகர்களாலும் ஆங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் என்று அர்த்தம். யத்யாஹ: என்று தொடங்கி சாஸ்திரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற தமக்கு அபிமதமான அர்த்தத்தின் வித்தியை உபஸம்ஹரிக்கிறார். அத: இத்தமேவ என்று. அத: - வின்து நிர்விசேஷமென்பதிலும்; அதேபரமார்த்தம், அதைத்தலிர்த்தமற்றதெல்லாம் மித்தியை என்பதிலும்; அந்த பேதம் தோஷத்தால் உண்டுபண்ணப் பட்டிருக்கிறது, தோஷமும் ஸத்தென்றாவது அஸத்தென்றாவது நிரவசமம் செய்யத்தகாதது ஜ்ஞாநமாத்ரத்தினால்

ஃ ஸாஸ்னா—பசுக்களின் கழுத்துக்குக்கீழ்பக்கத்தில் தொங்கும் சதை.

* ஊண்ட:—ஒரு கொம்பு ஒடிந்தமாடு.

ஃ லாக்ஷணீகம்—லக்ஷணவ்ருத்தியினால் அர்த்தத்தைப் போதிக்கிறபதம்.

சிவரத்னிகத்தக்கது என்கிறவ்வுபயத்திலும்; சொல்லப்பட்டிருக்கிற உபபத்தியுடன் கூடிய சுருதிவாக்யங்களால் என்று அர்த்தம். இடிமேவார்த்தீதஜ்ஜாதம் — முன்சொல்லப்பட்டதாகவே இருக்கிற அர்த்தஸமுஹமே ஒழிய ஸுருண வஸ்து முதலியதல்ல. பர்த்தபாடியநீநோவேஷாந்தா பரமாரணம் என்று. வாக்யாந்தாங்களுக்கு காலபிகாரத்தத்தில் கோக்குண்டாய் தகவததை உணர்த்துத்தன்மைஇல்லாமையால், கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தையே விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிற வாக்யஸமுஹம் தகவத்தில் பரமானமென்று அர்த்தம்.

[illegible]

ஸ்ரீ பரஞ்சயம்.—

பட்டியலும் முதலியவற்றோடு விரோதம்வரின், சாஸ்திரத்திற்குப் ப்ராபல்யம் உரைக்கப்பட்டது. விரோதம் வந்தாலன்றோ ப்ராபல்யமும் சொல்லதக்கது. விரோதமே காணப்படவில்லை—ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நிர்விசேஷ ஸந்த்ரபூதத்தைக் க்ரஹிக்கும் தன்மை வாய்ந்திருப்பதால். அய்யா! “சூடம் உளது, வஸ்திரம் உளது” என்று நாநாவித ஆகாரங்களுள்ளவஸ்துக்களை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரத்யக்ஷமானது எவ்வாறு ஸந்த்ரபூதக்ரஹி என்று சொல்லப்படுகிறது? பேதவஸ்துக்களின் க்ரஹணமில்லாவிடினால் ஸந்த்ரபூதங்களுக்கும் விஷயம் ஒன்றாக இருப்பதால் *யாராவாஸ்திக

* பராவாழிக விஜ்ஞானம்—வேறு வஸ்துக்களை விஷயீகரிக்காமல் தெரடர்ச்சி யாகவத் தன்னெருக்கிற் றே வஸ்து விஷயமான ஜ்ஞானம்.

விஜ்ஞானத்தைப்போல ஒரே வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுத்வமே இருக்கவேண்டியதாக ஆகும். னிரிதான்— அப்படியே இங்கு விவேசநம் செய்யப்படுகிறது. எவ்வாறு? “குடம் உளது” என்கிற இடத்தில் அஸ்தித்வமும் (இருப்பும்) அதின் கேற்றமையும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது? இரண்டு வ்யவஹாரங்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷ மூலத்வம் ஸம்பவியாதா— அவையிரண்டும் பின்னகாலங்களில் உண்டாகிறஜ்ஞானங்களுக்கு பலனாக விருப்பதால். ஏனெனில்— ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானமானது ஒரு க்ஷணமே நிலைபெற்றிருப்பதால். அந்த (ஏகக்ஷணவாத்திஜ்ஞானத்தில்) ஸ்வரூபமோ அல்லது பேதமோ ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு விஷயமென்று பகுத்தறியத்தக்கது. பேதக்ரஹணமானது ஸ்வரூப க்ரஹணத்தையும் அதனுடன் அதின் ப்ரதியோகி ஸ்மரணத்தையும் அபேக்ஷித்திருப்பதனாலேயே ஸ்வரூபவிஷயத்வம் அவச்யம் ஆகியிருக்கத்தக்கதாதலால், பேதம் ப்ரத்யக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் பேதவ்யவஹாரம் ப்ரான்தி மூலமே.

ச்ருதபாகாசிகை:—

முன்பு, ப்ரத்யக்ஷத்தோடு விரோதம்வரின் சாஸ்திரத்திற்கு ப்ராபல்யமும் சாஸ்திரத்திலும் பேதாவலம் பிகளாக விருக்கும் வசனங்களுக்கு ப்ரத்யத்வமும் கூறப்பட்டது. இதற்குமேல், ப்ரத்யக்ஷவிரோதமில்லை என்பதை உபபாதிப்பதற்குத்தொடங்குகிறார்— ப்ரத்யக்ஷாதி என்று. சாஸ்திரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம்வரின், சாஸ்திரத்திற்கு ப்ராபல்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஸாங்கத்தோடு இனிகூறப்போகிற அர்த்தத்திற்கு ஸங்கதி என்று கருத்து சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். அவ்விரோதபக்யம் புத்தியில் நிலைபெற்றிருப்பதால் அதற்கும் ஃ அக்வாரோஹணம் செய்து சொல்லப்பட்டதற்கும் ஸமுச்சயம். விரோதத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலுமென்று அர்த்தம். ஸந்திச என்று. இங்கு ‘ச’ சப்தம் ‘ஹி’ சப்தத்தின் அர்த்தமுன்னது. அவ்விரோதத்தை ப்ரதிஜ்ஞைரு செய்கிறார்— விரோத ஏவநந்தநீசயதே என்று. ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்— நீர் விசேஷ என்று ஸ்விஷய விஷயபாவரூபமான பேதவ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டு ‘ஸம் மாத்ர ப்ரஹ்ம’ என்று கூறப்பட்டது. ப்ரதீதிவிரோதத்தால் சோதனம் செய்கிறார்— நநுச என்று. விரோதத்தை உபபாதிக்கிறார்—கடோஸதி இது முதலியதால். தனித்து அஸ்தி என்று மாத்ரிம ஐஞாநம் வருகிறதில்ஸ்யன்ரே; பின்னையோ “குடம் உளது, வஸ்திரம் உளது” என்றேயல்லவோ ப்ரமிதி உண்டாகிறதென்று அர்த்தம். ப்ரதீதிக்கு ப்ரான்திரூபத்வம் ஸம்பவிக்ஷக்கடியதாதலால், அதைவிலக்குவதற்காக வ்யவஹாரவிரோதத்தைச்சொல்லுகிறார்— விலக்ஷண என்று. பரிஹரிக்கிறார்—ஸந்த்யம் என்று. ஸந்த்யம்என்று அர்யாக்ஷிகாரத்தால்குடம் உளதுவஸ்திரம் உளது என்கிற இடங்களில், அஸ்தித்வவ்யவஹாரம் ஏகரூபமாக இருப்பதால் அவ்வளவு மாத்ரிதத்திலும் பேதா ஃ வபாஸமாத்ரிதத்திலும் அக்ஷிகாரமும், பேதவ்யவஹாரம் ப்ரத்யக்ஷமூலம்

ஃ ‘அக்வாரோஹணம்—எதிர்ப்ரகக்ஷத்தை ஒப்புக்கொண்டும் ஸமாதானம் சொல்லுதல்.

ஸ்வி விஷயவிஷயபாவரூபமானபேதம்—ஸத்வேறு, ஞானம்வேறு, ஸத் ஞானத்துக்கு விஷயம் என்று சொல்லக்கூடிய பேதம். ஃ அவபாஸம்—தோற்றம்.

என்பதிலும் பேதாவபாஸம் ப்ரதயக்யம் என்பதிலும் அநகிகாரமும் ஸஹிப்பிக்கப் படுகிறது. ததேயே— எவ்வாறு ஸம்மாத்திரத்திற்கே ப்ரதயக்யத்வமும் எகவ்ய வஹாரஹேதுத்வமும் உண்டாகுமோ அவ்வாறே என்று அர்த்தம். அதர் - கடாதிவீத்ய வ்யவஹாரம் ஸ்வரூபவீத்ய வ்யவஹாரம் இவைகளின் கலப்பில். விவிச்சயதே-எவ்வாறு “இதாவென்” என்கிற வ்யவஹாரத்தில் “இதம்” வ்யவஹாரத்திற்கு ப்ரத்யக்யமூ லத்வமும், ரஜதவ்யவஹாரத்திற்கு ப்ராந்திஜமூலத்வமும் ஸம்பவிக்ருமோ அவ்வாறு விவேகஞ் செய்யப்படுகிறதென்று அர்த்தம். அதில இதமஸ ரஜதாம்ச வ்யவஹாரங் களிரண்டுக்கும் அபாதிததவபாதிதத்வங்களால் விவேகம் உண்டாகிறது இந்த வீடத்தில் ஸ்வரூபவீத்ய பேதவீத்ய வ்யவஹாரங்கள் இரண்டுக்கும் அபாதிதத்வம் விசேஷமின்றி இருக்க, எவ்வாறு விவேகம் உண்டாகிறது என்கிற அபிப்பிராயத் தால் உறுகிரார்—கூதம் என்று. யெனத்திகவ்யாயமிருக்கிற தென்கிற அபிப்பிராயத் தால் சொல்லுகிரார்—கடோஸ்தி என்று.

அஸ்தித்வம், பேதம் இரண்டும் ஒரு பதார்த்தமா? அல்லது இரண்டா? இரண் டாகில், அந்த இரண்டு வ்யவஹாரங்களும் ப்ரதயக்யமூலமா? அல்லது இரண்டில் ஒன்று மட்டும்மா? இரண்டுக்கும் ப்ரதயக்யமூலத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில், ப்ரத்ய க்யமானது ஒரே ஸமயத்தில் இரண்டையும் க்ரஹிக்கிறதா? அல்லது க்ரமமாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக க்ரஹிக்கிறதா? என்கிற விகல்பங்களைமனதில் வைத்துக்கொண்டு அஸ்தி த்வ கைக்யமான ஸ்வரூபம் அதின்பேதம் இவையிரண்டுக்கும் ஐக்யம் ஸம்பவியாது, பேதக்ரஹணமானது ஸ்வரூபக்ரஹணத்தையும் ப்ரதியோகிஸ்மரணத்தையும் அபே க்ஷித்திருப்பதாலும், ஸம்மாத்தர்க்ரஹணமானது அதை அபேக்ஷியாமவிரூப்பதாலும் என்று அபிப்பிராயங்கொண்டு கூறுகிறார்—அஸ்திநீவமீதந்நீபேதஸ்ச என்று. பிந்: என்கிற வ்யவஹாரத்தில் போல கூட: என்கிற அஸாதாரணவ்யவஹாரத்திலும் கடம், படத் தைச்சாட்டிலும் வேறுபட்டதென்கிற ப்ரதிதியில் ப்ரதியோகியின் அபேகைக்யிருப்ப தால், கடவ்யவஹாரமே பேதவ்யவஹாரமென்று உரைக்கப்படுகிறது. இரண்டு என் கிறபக்யத்திலும் இரண்டுக்கும் ப்ரத்யக்யமூலத்வமில்லை என்று சொல்லுகிரார்—நச ந்வ யேந்ததி என்று. த்வயோரபி வ்யவஹாரயோ:—ஸ்வரூபவீத்ய, பேதவீத்ய வ்யவஹாரங்கள் இரண்டுக்கும். ப்ரத்யக்யமானது ஒரே ஸமயத்திலா? அல்லது க்ரம மாக ஒன்றின்பின் ஒன்றாக மூலமாக ஆகிறதா? என்கிற விகல்பத்தை கருதி, ஒரே ஸமயத்தில் என்கிற பக்யத்தை தூஷிக்கிரார்—தயோ: என்று. ப்ரதியோகியின் அபே கைக்ய, அபேகைக்ய என்கிற வைஷமயத்தாலென்று கருத்து. க்ரமபக்யத்தை கிரஸிக்கிரார்—ப்ரத்யக்யஜ்ஜோரஸ்ய என்று. சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். இவ்வண்ணம் ஒரே ஸமயத்தாலும் க்ரமத்தாலும் இரண்டு வ்யவஹாரங்களுக்கும் ப்ரத்யக்யமூலத்வம் ஒவ்வா தாதனால், அவ்விரண்டில் ஒன்றுக்கு ப்ரத்யக்யவீத்யத்வத்தைச் சொல்லுகிரார்—நநீர என்று. பேதம் ப்ரத்யக்யவீத்யமாக ஆகட்டும்? என்று கேட்கில் சொல்லுகிரார்—பேத என்று. அஸ்தித்வம் பேதம் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ஸம்பவியாது என்பதிலும், அந்த வ்யவஹாரங்கள் இரண்டும் பிச்சகாலஜ்ஜோரணபவன்கள் என்பதிலும், எது ஹேதுவாகக் கூறப்பட்டதோ அதிலேயே என்பது வகாராபிப்ராயம். ப்ரத்யக்யம், ஸ்வரூபமாத்த்ர க்ஷேத்ரங்களில், எவ்வாறு பேதவ்யவஹாரத்திற்கு ஸம்பவம்? என்று யோஜ்யம்வரின் சொல்லுகிரார்—அதோப்ராந்தி என்று அவ்வண்ணமே ஸமவீத்யித்தி என்கிற க்ரந்தத்

இரண்டையும்—ஒரே காலத்தில்.

தில் “யெனகபதயக்ரமாயோகராத் வ்யவச்சேத விதரயோ: || ஐக்யாயோகராச்ச பேதே க ப்ர த்யக்ஷ இதி யோ ட்ராம: || ” (பேதக்ரஹணம், ஸ்வரூபக்ரஹணம் இரண்டும் ஒரே ஸமயத் திலாவது, பித்காலத்திலாவது ஸபடவ்யயதாத்லாலும் இரண்டுக்கும் ஐக்யமும் பொ ருத்தாத்லாலும், பேசும் ப்ரத்யக்ஷமனது என்னிது யாதொருப்ரம்முண்டோ ஆக்தப்ரம்) எனது சொல்லிப்ருத்தது. வ்யவச்சேத:— பேதக்ரஹணம். வியோகம் ஸ்வரூப க்ரஹணம் இவ்வணனம் பேதத்தல் ப்ரமாணநுபபதி ஊர்க்கப்பட்டது.

கின்று, சென்னைநாட்டிலிருந்து திரைப்படம் எடுத்தார். அந்த நேரத்தில், அவருக்கு ஒரு பெரிய நோய் வந்தது. அந்த நோய் காரணமாக, அவர் மரணம் அடைந்தார். அவரது மரணம், தமிழ் சினிமாவுக்கு ஒரு பெரிய இழப்பாக இருந்தது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மேலும், பேதமென்கிற ஒரு பதார்த்தமானது நியாயத்தை அறிந்தவர் களால் நிரூபிப்பதற்கு சக்யமாகாது. பேதமானது வஸ்துஸ்வரூபமன்று வஸ்து ஸ்வரூபம் க்ரஹிக்கப்பட்டால் ஸ்வரூபவ்யவஹாரம்பேசல், எல்லா வற்றைக்காட்டிலும் பேதமென்கிற வ்யவஹாரம் ப்ரஸங்கிக்கவேண்டியதாகும். ஸ்வரூபம் க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், “மின்ன” என்கிற வ்யவஹாரம், எதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று ப்ரதியோகியின் ஸ்மரணத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால் அந்தப்ரதியோகிபதார்த்தத்தின் ஸ்மரணமில்லாமையால் அப்பொழுதே பேதவ்யவஹாரமுண்டாகிதில்லை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல; (ஏனெனில்) ஸ்வரூபமாதார்த்தை பேதமாகச்சொல்லுமவனுக்கு ப்ரதியோகியின் அபேகையானது உத்ப்ரோக்ஷிக்கத்தக்க தன்று—

ஸ்வரூபம், பேதம் இரண்டுக்கும் ஸ்வரூபத்வம் விசேஷமின்றி நிரூபித்தால் எவ்வாறு ஸ்வரூப வ்யவஹாரம் ப்ரதியோகியை அபேக்ஷிக்கிறதெனையோ, பேத வ்யவஹாரமும் அப்படியேயாகும். ஹஸ்த: கர: என்பதுபோல கட: பின்ன: என்கிற இரண்டும் பர்யாயங்களாகவுமாக வேண்டியவரும். அந்த பேதம்தர்மமும். தர்மமாக ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கு ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும். பேதம் (வேறுபாடு) அவச்யம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்படியில்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமாகவே ஆகும். அந்த தர்மத்திற்கு ஸ்வரூபத்தையபேக்ஷித்து பேதம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், அதற்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுள்ள பேதம், அதிநுடைய தர்மம் அதற்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுள்ள பேதம், அதிநுடைய தர்மமென்று அநவஸ்தை ஏற்படும். மேலும் ஜாத்யாதி விசிஷ்ட வஸ்துக்ரஹணம் வரின், பேதக்ரஹணம்; பேதக்ரஹணம்வரின் ஜாத்யாதி விசிஷ்ட வஸ்துக்ரஹணம் என்று அந்யோந்யாசரயணதோஷம் ஸம்பவிக்கும். ஆதலால் பேதம் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாதாதலால் ப்ரத்யக்ஷம் ஸம்மாத்ரத்திற்கே ப்ரகாசகம்

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு, ப்ரமேயாநுபத்தியைக்கூறுகிறார்—கிரீடா என்று, கிரீடா இது முதலியதால் ப்ரமாணத்துக்கு அநுக்ராஹகமான தாக்ஷயில்லாமையும் உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. துர்ஜிபூதவத்தை ப்ரதிஜ்ஞை டண்ணாகிரா—பே. தோநாம என்று. விகல்பத்தை ஸாமி யாமையால் என்று கருத்து. நீயாயவீதிபி ஆபாதப்ரதிதியினால் த்ரூப்தியுள்ள வர்களால்வென்று கருத்து. ஸ்வரூபமா, தர்மமா என்கிற விகல்பத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்வரூபபக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—பேதஸ்தாவங் என்று எதனெனில் சொல்லுகிறார்—வஸ்துஸ்வரூபமே என்று. ஸ்வரூபவ்யவஹாரவத்ஸர்வஸ்வாந் பேதவ்யவஹாரப்ரஸக்தே என்று. ப்ரதியோகியை, அபேக்ஷியாத பேதவ்யவஹாரப்ரஸக்தியினால் என்று அர்த்தம் ஸ்வரூபக்ரஹணமானது சப்தவ்யூத்தத்தினையும் வ்யூத்தப்பதம் ஸ்மாணத்ததம் அடேக்ஷ்யாமலிருந்தபோதிலும், பிந்ந: என்கிற வ்யவஹாரம்மாத்திரம் எவ்வாறு அந்த சப்த ஸ்மாணஸாடேக்ஷமாக ஆகிறதோ, அவ்வாறே ப்ரதியோகி ஸ்மாணமும் பேதவ்யவஹாரஸாமகரியிலுள்ளதாகியது. ஆதலால் அந்த ப்ரதியோகியின் ஸ்மாணமில்லாமையால் அப்பொழுதே பேதவ்யவஹாரமில்லையே யொழிய பேதக்ரஹணமில்லாணமால்வென்கிற பரமதத்தை ஆசககித்துச் சொல்லுகிறார்—நக் என்று. எதனெனென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—ஸ்வரூப என்று. எவ்வாறு ஸ்வரூபக்ரஹணத்தில் ப்ரதியோகியின் அபேகை இல்லையோ, அவ்வாறே பேதவ்யவஹாரத்திலும் என்பது சப்தார்த்தம் 'ஹி' சப்தம் ஹேதுவில்-ஸ்வரூபக்ரஹணத்தின்போல பேதவ்யவஹாரத்தில் ப்ரதியோகியின் அபேகை ஸம்பவியாமையாவென்று அர்த்தம் அஸம்பவம் எதனெனெனில் கூறுகிறார்—ஸ்வரூப என்று. ஸ்வரூபம் பேதம் இரண்டுக்கும் ஸ்வரூபத்வம் விசேஷமின்றி இருக்கட்டும். அதனால் ப்ரதியோகிரிபேக்ஷிபேதவ்யவஹாரப்ரஸக்திக்கென்ன ப்ரயோஜனமென்கிற சங்கைவா, அதை விவரிக்கிறார்—யபூர என்று. ஸ்வரூபபக்ஷத்தில் வேறுதூஷணத்தையும் சொல்லுகிறார்—ஹஸ்த: கர: என்று. பர்யாயமாக இருக்குமேயாகில் சேர்ந்து ப்ரயோகமானது விடத்தக்கதாக ஆகும் என்று கருத்து. ஸ்வரூபபக்ஷத்தில், ம்ருஷாவாதிகளால் தூஷணத்த

ரகங்களும் சொல்லப்பட்டன. உதாஹரிக்கப்பட்ட துஷணபரிஹாரத்தினால் அவைகளுடைய பதில் சொல்லப்பட்டவைகளைக் ஆகித் தனவென்று பாஷ்யத்தில் கண்டேத்தவர்களால் இல்லை. அவைகள் கூடப்படுகின்றன—ஸ்வரூபபகஷ்யத்தில். பிங்கு என்று வ்யவஹரிப்பது யுத்தமன்று. பேதநியாகமுன்னதன்றே பின்னம் இந்த வ்யவஹாரம் வயத்திப்பதின்பொருட்டு ஸ்வரூபபகஷ்யம் பேதநீதரம் ஸவீகரிக்கப்படுமேயா ஏல் அவ்விதத்திலும் பிங்கு என்கிற வ்யவஹாரம் அயுத்தமாதலால் அதற்கும் ஸ்வரூபபகஷ்யமான வேறு பேதம் ஆசாயிக்கத்தக்கதென்று அகவஸ்தைவரும். மேலும் சப்தநீதரத்தால் தாமமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அப்பொழுது தம்மபகஷ்யதுஷணககள் நாலா பகஷ்யகளினின்றும் வந்து விழும. மேலும் பேதம் அதுவருத்தமா? அல்லது வ்யவ்ருத்தமா? வ்யவ்ருத்தமென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அது ஸ்வரூபமா? தம்மா? முதல் பகஷ்யத்தில் கடத்துக்குபேதவ்யவஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கையில்படவ்யபேத வ்யவஹாரம் வாராமல் போகும்—வ்யவ்ருத்தமாக விரும்பதால். தம்மாகில் முந்தாதப்பட்டதோவரும் தம்மதவ் ப்ராயுத்த துஷணககளும் வரும். அதுவருத்தமானால் அதுவும் ஸ்வரூபமாகயிருக்குமேயாகில் சப்தநீதரத்தால் ஸம்மாந்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக வாகும். தாம பகஷ்யத்தில் முன்போல்; மேலும் 'பிதி' தாதுவுக்கு 'விதாரணம் அர்த்தம். ஒரு வஸ்துவுக்கு பேதமாவது இரண்டாக ஆதல் அதன் கண்டத்துக்கும் அவ்வாறாக ஆகும். ஆதலால் வஸ்துவினிடத்தில் பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டால் விதாரணபாரம்பரியால் நாகமே ஸம்பவிக்கும் என்று இது முதலியவைகள். பிறகு தம்மபகஷ்யத்தை துஷிக்கிறார்—நாடி என்று எதனால் என்றால் சொல்லுகிறார்—தம்மநீதே என்று. ஸ்வரூபத்தைவிட தம்மத்திற்கு பேதநிலை என்றாக அகிஷ்டத்தைக்கூறுகிறார். அநீயபர என்று. ஸ்வரூபம் தம்மம் இரண்டுக்கும் பேதம் இருக்கட்டும். அதனால் என்னெனினிவ சொல்லுகிறார்—பேதேவ என்று. தம்மப்பேதஸ்தத்தம். தம்ம - தம்மமாக ஸவீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்திற்கு, ஸ்வரூபத்தை அபேகித்த எத்பேதமுண்டோ அதுவும் அதற்கு தம்மமாகஸவீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்திற்கு தம்மம். அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் தம்மத்திற்கு எத்பேதம் ஸவீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதற்கு தம்மபகஷ்யமான தம்மத்தைக்காட்டிலும் பேதங்கட தம்மம். அப்படி இல்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமேயாகும். அப்படியாகில் ஸ்வரூபபகஷ்யத்திலுள்ள துஷணககள் வரும். அந்த பேதமும் தம்மம்; அதற்கும் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் பேதம் என்று அகவஸ்தையென்று பொருள். இவ்வாறாக தம்ம பகஷ்யத்தில் அகவஸ்தையைச் சொல்லி அந்மோத்யாசரயணத்தைச் சொல்லுகிறார்—கீதீச இது முதலியதால். அது மூன்றுவிதம் தம்மியும் ப்ரதியோகியும் க்ரஹணிக்கப்பட்டால் பேதநீதரஹணம் - பேதம் க்ரஹணிக்கப்பட்டால் தம்மியும் ப்ரதியோகியும் க்ரஹணம் என்று; தம்மமும் தம்மியும் க்ரஹணிக்கப்பட்டால் பேதநீதரஹணம்—பேதம் க்ரஹணிக்கப்பட்டால் தாமதநீதரஹணமென்று; அயம்சுட என்கிற விடத்தில் இதம் சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவின்னைய கடஜாதீயத்வ விநிஷ்ட க்ரஹணமானது, படஜாதீயத்தைக்காட்டிலும் பேதநீதரஹணத்தைதான் விட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அங்ஙனமில்லாவிடில் கடஜாதீயத்வத்திற்கு விநோதம் வருவதால், படத்தைக்காட்டிலும் பேதநீதரஹணமானது. இதம் சப்த கிர்த்திஷ்டத்திற்கு கடஜாதீயத்வ க்ரஹணத்தை முன்னிட்டு வருகிறது. அப்படியில்லாவிட்டால் படத்வம் ப்ரஸங்கிக்கவேண்டியதால் என்று. இவ்வண்ணம் தம்மதநீதரஹணத்திலும், தம்மியாகவும் ப்ரதியோகியாகவும் க்ரஹணிக்கப்படுகிற வஸ்து க்ரஹணத்திலும், அந்தத் வருப்பைச்

ஸத்தை, அதுபூதி இவைகளோடு கூடியவைகளாகவே காணப்படுகின்றன. இங்கு, எல்லாப் பாதிகளிலும் ஸம்மாத்ரம் அதுவர்த்தமானமாகக் காணப்படுகிறதாதலால் அதுவே பரமார்த்தம். விசேஷவாதோ, விலகு வனவாதலால் அபரமார்த்தங்கள்— ரஜ்ஜுவாதிகளைப்போலவும் ஸாப்பாதிகளைப் போலவும். ரஜ்ஜுவானது அதிஷ்டானமாக இருப்பதால், தொடர்ந்து வந்துகொண்டு பரமார்த்தமாயிருக்கிறது. வ்யாவர்த்தமானங்களான ஸர்ப்பம், பூமியின் பிளப்பு, ஜலதாரை முதலியவைகள் அபரமார்த்தங்கள். ஐயா! ரஜ்ஜுஸர்ப்பம் முதலியதில் இது ரஜ்ஜு, ஸர்ப்பமல்ல, இதுமுதலிய ரஜ் வாத்யதிஷ்டானங்களின் யாதார்த்தயஜ்ஞானத்தினால் பாதிதமாதலால், ஸர்ப்ப பாதிகளுக்கு அபரமார்த்தமேயொழிய வ்யாவர்த்தமானத்துவத்தாலல்ல ரஜ்ஜுவாதிகளுக்கும் பாரமார்த்தமானது, அதுவர்த்தமானத்துவத்தாலல்ல. பின்னையோ, அபாதித்துவத்தாலேதான், இவ்விடத்திலோ அபாதிதங்களான கடாதிகளுக்கு அபரமார்த்தம் எங்ஙனம்? உத்தமம் சொல்லப்படுகிறது. கூடம் முதலியவற்றில் வ்யாவ்ருத்தியானது காணப்பட்டிருக்கிறது. அது எவ்விதமான ஸ்வரூபமுள்ளதென்று விவேசனம் செய்யத்தக்கது கடோஸ்தி என்கிற விடத்தில் படாதிகளின் அபாவம் இருக்குமேயாகில், அப்பொழுது கடோஸ்தி என்கிற இந்த வ்யவஹாரத்தால் படாதிகளுக்கு பாதிகதவம் விரித்தம். ஆதலால் வாதத்திற்கு பலபூதையான விஷய நிவ்ருத்திதான் வ்யாவ்ருத்தி. அது வ்யாவர்த்தமானங்களுக்கு அபரமார்த்தத்தை ஸாதிக்கிறது. ரஜ்ஜுபோல ஸம்மாத்ரம் அபாதிதமாக அதுவர்த்திக்கிறது ஆதலால் ஸத் ஓன்றைத்தவிர்த்து அதிகமாக இருக்கிறவை எல்லாம் அபரமார்த்தம் ஐப்பரயோகமுமிருக்கிறது. ஸத் பரமார்த்தம், நீங்காமல் இருப்பதால் - ரஜ்ஜுஸர்ப்பாதிகளில் ரஜ்ஜு முதலியதுபோல. கடாதிகள் அபரமார்த்தங்கள், விலகுவனவாக இருப்பதால்-ரஜ்ஜுவாதிகளையதிஷ்டானமாகவுடைய ஸர்ப்பாதிகளைப் போல வென்று-இங்ஙனம் அதுவர்த்தமானையான அதுபூதியே பரமார்த்தம், அதுவே ஸத்தார்த்தம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இதற்குமேல் வாதக ப்ரமாணத்தை உபந்யஸிக்கிறார்—கீஞ்ச என்று. அவ்விடத்தில் அதுமானத்தைச் சொல்ல விரும்பி வ்யாப்தியை சிஷிக்கிறார்— கடோஸ்தி இது முதலியதால் நீ வைதர்மயாச்சக ஸ்வப்நாதிவத் என்கிறவிடத்தில், ஸுத்தானாராலேயே

நீ வைதர்மயாச்சகஸ்வப்நாதிவத்—ஜாக்ரிதஜ்ஜ்ஞாநங்களுக்குகூட ஸ்வப்நஜ்ஞாநம் முதலியவைகளே திருஷ்டாந்தவகனாகக்கூறி நிராலம்பகத்துவம் கூறியது ஸரியன்று. இவைகளுக்கு அவைகளைக்கூட்டிலும் வேறுபாடு இருப்பதால்.

ஐப்ரயோகம்—புகழ் ஸுத்தம் வேறுது என்கிற மூன்று அவயவங்களோடு கூடிய அதுமானம்.

தூய்மைநுமானம் நிராகரிக்கப்படப் போவதாலும், அதன் நிராஸமானது மிகியா த்நாது மானகளைத்துக்கும் தூஷ்யதீவத்தைக்காட்டுவதற்காக வாதலாலும், பூர்வ பக்ஷத்தில் வ்யாவர்த்தமானத்வ ஹேது உபாயஸிக்கப்படுகிறது. அதுவருத்தத்தவத்தைசகா ட்டுவதற்காக கடோஸ்தியென்று கூறப்பட்டது. ஸத் அநுபூதியிரண்டுக்கும், இனி சொல்லப்போகிற ஐத்யத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அநுபூதிக்க அநுவர்த்தியைக் கண்ணிக்கிறார்— கடோஸ்தியுதே பட்டோஸ்தியுதே என்று. அதனாலென்னென்றிற் சொல்லுகிறார்—அந்நான் என்று வ்யாவர்த்தமானதயா—உத்தரோத்தரபிரதிபத்திகளில் விஷய மில்லாமலிருப்பதால். ரஜ்ஜுஸர்ப்பாதிவத-ரஜ்ஜுஸுதவியவைகளைப்போலவும் ஸர்ப்பம் முதவியவைகளைப்போலவும் என்று அர்த்தம் அதைவிவரிக்கிறார்—பயாதிமுதவியதால். பாதிதன் அபாதிதத்தவங்கனல் இரண்டு வேறுசுக்களும் உபாதிதயோடுகடியுடன் பதைத் காண்பியாசின் றுகொண்டு சோதனம் செய்கிறார்—நருச என்று. உபாதி நிவ்ரு த்தியினால் பக்ஷத்தில் ஈ ஸாத்ய சிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறார்—அந்நாது என்று. விபரீத மாணபாதிமிருப்பதாலும், வ்யாகாதவிரோதமென்று அபிப்பிராயம். பரிஹரிக்கிறார்— உத்யதே என்று இதுமுதவியதால். முதலில் விவாதமின்றிய ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அம்சத்தைக்கூறுகிறார்—கடா தேனாந்ருஷ்டா வ்யாவ்ருத்தி: என்று. பக்ஷங்களெல் லாவற்றிலும் இருக்கிறதும் பக்ஷத்தில்லாமலிருக்கிறது மனரோ, உபாதி. அதில் அந்ய னால் உபாதி என்று சொல்லப்பட்ட தர்மத்திற்கு பக்ஷத்தில் இருப்பு கூறப்பட்டபடி யால், வ்யாவர்த்தமானத்வ ஹேதுவுக்கு ஸோபாதிதத்தவத்தை தூஷிக்க விரும்பி அத த்ரு உபயோகியாக கடாதிகளில் காணப்பட்ட வ்யாவ்ருத்தியானது ஸம்வாதபலபு தமசு, அல்லது வாதவிலபூதமா என்று விவாதிக்கத்தக்கதென்று கூறுகிறார்—ஸா கிம் நூபா என்று. பாதத்திற்கு பலபூதகமாக இருத்தலைக்காண்ப்பதற்காக வ்யா வ்ருத்திஸ்வரூபத்தைக்கூறுகிறார்—கிம்கடோஸ்தி இத்யதீர என்று. கடமானது இரு க்கிறதென்றறியப்பட்ட விஷயத்தில் படமில்லாமை யென்று அர்த்தம். ஸரிஷமீதரீ ஷி என்று. ரஜ்ஜுஸில் பூமியின் பின்பு முதவியவைகளின் அபாவமன்றோ வ்யாபி தத்வம் என்று கருத்து. ஆகவால் வ்யாபுபலபூதயே என்று கூறுகிறார்—அந்: என்று வ்யாபாவது தோஷமற்ற காரணத்தாலுண்டாகிற நிஷேதபூத்தி—அதனால், முன்னி னையிலிருப்பதில் இருக்கும்அபாவம் வ்யாவ்ருத்தி. இவ்வாறாக உபாதிவில்லாமையால், வ்யாவர்த்தமானத்வம் அபாரமார்த்தயஸாத்கமென்று கூறுகிறார்—ஸா என்று அபாதித த்வபலபூதமான அநுவ்ருத்தியானது, பரமார்த்தத்வவ்யாயோஜகமாயிருப்பதால், அநு

ஈ ஸாத்ய வ்யாபகமாகவும் ஸாதனவ்யாபகமாகவுமிருக்கிறது உபாதி— உபாதி யானது ஹேதுவைதுஷ்டமாகச்செய்தவிலும் தன்மையுள்ளது. பரவதம் புகையுள்ளது நெருப்பிருப்பதினால் என்று சொன்னால் ஆர்த்ரோத்தன ஸம்யோகம் (சுரவிரா ஸம்பத் தம்) உபாதி-இந்த உபாதி ஸாத்யமானபுகையுள்ளவிடங்களிலெல்லாம் தவிராமலிருப்ப தால் ஸாத்யத்திற்கு வ்யாபகம். ஸாதனமான நெருப்புள்ள இடங்களில்லாததால் ஸாத னவ்யாபகம். உபாதியானது வ்யாபாவவத்வ்ருத்தித்வ ஸம்பந்தத்தினால் ஹேதுவி னிடத்திலிருந்துகொண்டு ஹேது ஸாத்யங்களுக்குள்ள வ்யாப்தியைக்கொடுத்து விடுகி ரது. அதாவது ஹேதுவுக்கு ஸாத்ய வ்யாபிசார உத்யோகமாக ஆகிறது. வஹ்னியா னது தாமவ்யாபிசாரீ - தாமவ்யாபகமான ஆர்த்ரோத்தன ஸம்யோக வ்யாபிசாரியாக இருப்பதால்— ஏது எதின் வ்யாபகவ்யாபிசாரியேர் அது அந்நரு வ்யாபிசாரீ என்கிற சிவ்யத்தால்— உபாதிபுள்ளஹேதுதுஷ்டஹேதுவாகப்பெய்ந்நிடுவதால் அப்படியப்பட்ட ஹேதுவினால் ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கமுடியாது.

வந்தமனத்தில் பாரமார்த்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்— ஐஐஐஐவநீ என்று. அப்பொழுது அவரோதித்தும், அந்நிருத்தியாவது, அதனால் (அவரோதித்ததால் உண்டபண்ணப்பட்டவிஷயமானதென்றி அங்ஙனம். அன்றிக்கேயுண்ணியிலிருக்கும்வஸ்துவினிடத்தில் இருப்பு. இவ்வண்ணமாக வ்யாப்தியானது சித்திக்கப்பட்டது. தாக்கராதாமல்ல, உதகர ஹ்யநம் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—பாரோகஸ்சு பவதி என்று. மாயாவே தாத்திகளோ ஜ்ஞானமாத்ரத்திற்கு பாரமார்த்தத்தைக்கூறுகின்றனர். ஆதலால் ஸத்துக்கு பாரமார்த்தஸாதனம் எவ்வண்ணமெனில் கூறுகிறார்.—ஏவமிஸிதி என்று. பாரமார்த்தத்திலும் அபாரமார்த்தத்திலும் வ்யாவர்த்தமனத்தும், அதுவாத்தமனத்தும் இரண்டிற்கும் பரோஜாத்வம் ஸீத்தத்திருக்க என்று அர்த்தம். அங்ஙனமெனில் இரண்டு பாரமார்த்தங்கள் இருக்கவேண்டியதாக ஏற்படுமென வானிச் சொல்லுகிறார்—ஸைவஸிதீ என்று.

நநுஅ ஸநாதுபிநுஅடுதெவிடெயதயா ததொ லிந்ஹு ;
 டெநவழ ; ஹெஹாஹி ப்ருத்யக்ஷாவிஷயக்ஷாஹி நிபுரடுவக்ஷாஹி வு
 ரஹாஹி விரஹ : சுத வநவ ஸதொநுஅடுதெவிஷயஹாவொநுஅ
 நபுரோணவஹிபிநுஅஸாதி : தஸாதுபிநுஅடுதெவிஷய : ஸாஅ ஸ
 தஹிஹா, சுநுஅடுதெவிஷய : சுநுதஹிஹி வுபாஹிஷயநுஅடு
 திஹிபுஸாஹி : கிஹ, சுநுஅஹாவெக்ஷா வுநுஅடுதெநுஅடுதெ
 கஸ்யிதாஹி ; ஸததெயவ ப்ருநாஸாநக்ஷாஹி : நஹிநுஅடுதெ
 துபிநா வுபாஹிஷயபுக்ஷாஸாஹிபுதெ ; யெந வராயதபுக்ஷாஸா
 ஹிவமஹித ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், ஸ்ரீமாத்ரம் அதுபூதிக்கு விஷயமாக இருப்பதால், அதைக்காட்டிலும் வேறொன்று என்னால், இப்படியில்லை—பேதமானது ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு விஷயமாக இல்லாமையாலும் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிப்பதற்கு முடியாததாலும் முன்பே நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டது. அதனாலேயே ஸத்தத்துக்கு அதுபூதி விஷயத்வங்கடப்ரமானமார்க்கத்தை அதுஸரிக்கிறதில்லை. ஆதலால் ஸத் என்பது அதுபூதியே. அதுவும் ஸ்வதன்ஸித்கமாயுள்ளது—அதுபூதியாக நிரூபித்தால், மற்றொன்றால் ஸித்திக்கும்படித் தனில் கடமமுதலிய வஸ்துக்களைப்போல அந்நூதித்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். மேலும் தன்ஸித்பித்தாலேயேப்ரகாசிக்குநன்மையுடையதாதலால் அதுபூதிக்கு இதைக்காட்டிப்பதற்கு ஸாப்தமானமற்றொரு அதுபவாபேக்ஷையுட்கல்பிப்பதற்கு சக்யமாகாது. அதுபவாபேக்ஷை தான் இருக்கும்பொழுது (ஜடமான) கடம்முதலிய வஸ்துக்களைப்போல அப்ரகாசமாகக் காணப்படுகிறதில்லையல்லவா. தான் இருக்கும்பொழுது எப்பொழுதாவது ப்ரகாசியாமவிரூந்தாலல்லவோ கடம்முதலிய ஜடவஸ்துக்களைப்போல ப்ராஜினப்ரகாசமென்று சொல்லக்கூடும்.

சீருதப்ரகாசிகை.—

பிரகு ஸத் அநுபூதிஇரண்டுக்கும் விஷயவிஷயப்பாவருபமான பேதத்தை வெளி யிட்டுக்கொண்டு வேராதாரு செய்கிறார்— நநுக என்று. பிந்தவம்— ஸாத்யம். விஷய தயா என்பது ஹேது. பரிஹரிக்கிறார்— நைவம் என்று. அதில் ஸாத்யம்சத்தை தூஷிக்கிறார்— பேதேநஹி என்று. புரஸ்தாதேவ - ஐரூயபேத நிவேதத்தாலேயே ஜ்ஞாஸபேதமும் கிரஸிகப்பட்டுதென்று அர்த்தம். ஹேதவம்சத்தை தூஷிக்கிறார்— அத: என்று. ந ப்ரமாணபதவீமநுஸரதி என்று. விஷய விஷயப்பாவமானது ப்ராந்தி வித்தவென்று கருத்து. பேதம் ப்ராந்திவித்தமென்பது ‘அபி’ சப்தத்தால் ஸமுச்ச யிக்கப்படுகிறது. சுருதியினால் ப்ரகிபாதிக்கத்தக்க அர்த்தக்களை தர்க்கத்தாலும் ஸாதி யாமின்னகொண்டு விஷயவிஷயப்பாவம் கிரஸிக்கப்பட்டபிரகு, நீ க்ரஹகமில்லாமையால் ஞாய்வஸகஸ்கையையும் வ்யாவர்த்திததுக்கொண்டு ஸ்வப்ரகாசத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்— ஸாத: என்று. சகாரம் சஹகயின் ஸ்ருத்தியில், அந்த இடத்தில் வ்யாதிரேகி ஹேது வைக்குகிறார்.— அநுபூதிந்வாத் என்று. விபக்ஷத்தில் பாதத்தைக்காண்பிக்கிறார்— அநீயத:ஸித் தேன என்று. எது வேறென்றினால் ஸித்திக்கிறதோ, அது அநுபூதியில் ஸாததாக்காணப்பட்டிருக்கிறது. கடம்போல், என்கிற வ்யாப்தியானது அர்த்தத்தாலே ஷண்பிக்கப்பட்டது. இந்த வ்யாதிரேகிக்கு பராபிமதமான ப்ரத்யநுமானம் உபாதிப்யோ ஷகடியதென்று காணபியாமின்னகொண்டு அர்த்தபலத்தால் அநுமானார்த்தத்தையும் சொல்லுகிறார்— கீர்தக இது முதலியதால். அநுமானார்த்தம் கண்டோகத்தம். அர்த்த பவத்தால் ப்ரத்யநுமான கிராஸமாவது இருக்கலாம். அநுமானார்த்தம் கண்டோகத்தமென்பதில் பதில் கிருது சப்தம் ஸ்வரஸம். ப்ரத்யநுமான கிராஸமானது கண்டோகத்தமென்பதில் “கசக்யாகல்பயிதம்” என்கிற கிர்தேசமானது ஸ்வரஸம். கீர்து என்று ஸ்வமதோப பத்திமாத்தரமல்ல; பரமதத்தில் அதுபததியுமென்று அர்த்தம். அநுமானார்த்தமும் என்றாவது அர்த்தம். அநுபவார்பேக்ஷாய என்று. முற்கூறப்பட்டதை ஸமுச்சயிக்கத் தக்க சப்தக்கள் இரண்டில் ‘கிருது’ சப்தத்தால் ஸமுச்சிதமான அர்த்தத்தைவிட வேறான அர்த்தத்தினுடைய ஸமுச்சயபரம் ‘ச’ சப்தம். நகச்யாகல்பயிதம் ஜ்ஞாஸம்பரப்ர காசம் - வஸ்துவாயிருத்தலால்; அல்லது ப்ரகாசித்தலால். கடம்முதலியதுபோல் என்று ப்ரத்யநுமானம். இவைமுதலியவைகளால் பரப்ரகாசத்வமானது சொல்வதற்குச்சம்மல்ல வேண்டுமென்று அர்த்தம். எதனால் என்றால் சொல்லுகிறார்— ஸந்தநயஸ என்று. “ஸந்தை ஸந்தவீரணசமாணத்வாத்” என்கிற ஹேதுவுக்கு அஸித்திசிக்கையைப்போக்குவதற்காக அஸ்த விஸித்திகிறார்— நஹி என்று. இருக்கும் ஸமயத்தில் ஒருஸமயத்தில் ப்ரகாசியாம லிருத்தல் பாதிக ப்ரகாசத்வத்தில் ப்ரயோஜகம். ஆதலால் ப்ரத்யநுமானம் ஸோபாதிச மென்று அர்த்தம். “இருக்கும் ஸமயத்தில் எப்போதும் ப்ரகாசிக்கும் தன்மையுடைய தால்” என்று வ்யாதிரேகியான அநுமானார்த்தம் என்பது அதிஸ்புமமாக இருக்கிறது. ஸம்விதவித்தியில் “யத்யப்ரகாசமானதி: கதாசிதவதிஷ்டதே” என்று தொடக்கி “கதாதாவீவ ததாபி கல்பஸம் ப்ரகாசகம்” என்று. இந்த க்ரந்தத்திற் சொல்லிய வண்ணம் “ஸ்வஸத்தைவைவ ப்ரகாசமானத்வாத்” என்கிற ஹேதுவுக்கு அஸித்தி சங்கம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இருக்கும் ஸமயத்தில் எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்தல் ஸாகம் முதலியவற்றிலும் இருக்கிறதென்பதால் அகைகார்த்தம் என்று சொல்லப்படுமானால்

நீர் க்ரஹகம்—விஷயத்தை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யநுமானம் முதலிய ப்ரமாணஜ்ஞாஸகம். “அநுமானார்த்தம்—அதி தன்பதத்தை ஸாதிப்பதற்காக எந்த அநுமானத்தை ஸ்வஸத்தைவிட வேண்டுமென்று அர்த்தம்” இருத்தலான அர்த்தத்தை ஸாதிப்பதற்கு ஸாதகமாய் பிரதி ஷ்டிதிலிருந்து அஸித்திசிக்கப்படும் ப்ரத்யநுமானம்—அதாவது ஸந்தப்ரதிபக்ஷம் என்றபடி.

அல்ல— “ஸுகாதிவ்யதிரித்தவேஸதி” என்கிற விசேஷணம் இங்கு சொல்லக் கருதப்பட்டிருப்பதால். வித்தாங்கிமத்ததில், ஸுகம்முதவியதம் ஜ்ஞாநவீசேஷ மாதலால் பஷுத்துள்ளடங்குவதால் அகைகாந்த்யமில்லை. இவ்வனமாக அநுமாதாந்தம் கூறப்பட்டது. சங்கிக்கப்பட்ட ப்ரத்யநுமானத்திற்கு ஸோபாநிகத்வமுத காரணிக்கப் பட்டது.

சுடுமெவம் உநுடுஷ—உது ஸாபாபிஷுநுஹுடுதெள விஷயபிராது விவஸாஸதெ 1 “வடுடாநுநுஹுடுதெ” உதி நஹி கஸிசு “வடுடாநுயு” உதி ஜாநநு தடாநீடுவாவிஷயஹுடுதாநீடுஹி ஹாவாநி நுஹுடுதிவிஷுநுஹவதி 1 தஸாசு வடாபிஷுகாஸநிஷுதுள உகஸு ராபிகாஸஸஹிஷுஷுடவடநுஹுடுதெ ஸுடாவஸவ ஹெது: 1 தட நஹாநீடுமககாபாதிதபுசாஸாநிஸயநிஷுநாநுஹுடுதி ராநு நீயதெ 1 வஸவ தஹுடுநுஹுடுதெரஜியாஸா சுடுவஜிவகாபாஷு தஉதி ஹெசு; கிரிபிஜிவகவ நாரி? நதாவசு ஸுஸதாஸா: புகாஸா வுஅிவாஸு, ஸுவாபிஷுவி ததஜிவாசு; நஹி கபாவிஷுவி ஸுவா டியஸுஹெ நொவஹுடுதெ, சுடுதாநுஹுடுதி: ஸுபடுவ நாநு ஹுடுதெ, சுடுடாஹாஸு ஸுபுஸடுதாநுஹுடுதி ஸுடாஸுஸுடவட ஸகுகாபிதி ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

(ஸ்ரீவபக்ஷாநுவாதம்) பிறகு, இங்ஙனமெண்ணுகிறாயோ?—அதபுதி புண்டானாலும் “இது கடம்” என்று விஷயமாதாம் ப்ரகாசிக்கிறது. இது கடமென்று அறிகிறவன் ஒருவனாவது, அப்போதே “கடம் அதபவிக்கப்படுகிறது” என்று விஷயமாகாததும் இது என்று சொல்லக்கூடாததுமான அதபுதியையும் அதபவிக்கிறானில்லையென்றே ஆதலால், கடம் முதலிய வஸ்துக்களின் ப்ரகாசவிஷயத்தியில் கண்முதலிய இந்திரியங்களுடைய ஸந்திகர்ஷம் ஹேதுவாயிருக்குமாப்போல அதபுதியின் இருப்பே ஹேது. அதற்குப்பிறகு அர்த்தங்கலாயடைந்துள்ள, ஏதோ ஒரு மையத்தில் ஸம்பவிக்கின்ற ப்ரகாசாதிசயரூபமான அடையாளத்தினால் அதபுதியானது அதுமிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனமாகில் ஜடமல்லாத அதபுதிக்கு அர்த்தங்கலாப்போல ஜடத்வமும் ஏற்படவேண்டியதாகுமென்றால், அஜடத்வமாவதென்ன? ஸ்வஸத்தைபிணுடைய தவருதப்ரகாசம்என்பதல்ல— ஸுகம்முதவியவற்றில் கூட அதுஸம்பவிப்பதால். ஸுகாதிகளிலிருந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருமையத்திலாவது அறிப்பபாமவிருக்கிறதில்லைபன்றே. ஆதலால் அதபுதியானது தன்னாலேயே அதுபவிக்கப்படுகிறதில்லை—வேறுபதார்த்தத்தைத்தொடுகிறவாஸ்துவிக்குத் தன்னித் தொடுவது அசக்யமாகிருப்பதுபோல்— என்று.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு-ப்ரகட்யாதுமேயபகூத்தை நிராகரிக்க எண்ணங்கொண்டு அநுவதிக்கிறார்—
அகதவம் மநுஷே இது முதலியதால். முதலில் “ஸ்வஸத்தையைப் ப்ரகாசமாநத்வாத்”
என்கிற ஹேதுவுக்கு அஸித்தியை உபபாதிக்கிறார்—உத்பந்நாயகம் என்று. இதனால்
தன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற “வஸ்துத்வாத், பாஸமாநத்வாத்” என்கிற ப்ரதய
மூலமாத் திருவேபாதித்தவ்யுதாஸம் வித்திக்குமென்று கருத்து. “உத்பந்நாயா
மப்பநுபுதேன விஷயமாத்ரமவபாஸதே” என்கிறவிடத்தில் “கடோயமிதி” என்று
அத்பாஹாரம் செய்துகொள்ளத்தக்கது. “இது கடம்” என்று விஷயமாத்ரம்
அவபாஸிக்கிறதென்று அர்த்தம். “கடோயமிதி ஜாநம்” என்றல்லவோ சொல்லப்பட
பபோகிறது. (எப்படி யென்றால்) ஸம்விதஸித்தியில், “கடோயமிதி விஜ்ஞாநே ஸமா
த்ரம் ப்ரகாசதே-அவித்திரிதி யுஷ்மாசம கோஷ்டிஷா நநு யுஷ்யதே” (இது கடம்
என்கிற விஜ்ஞாநத்தில் கடம் மாத்ரம் ப்ரகாசிக்கிறது அறிவானது ப்ரகாசிக்கிறதில்லை
என்றல்லவோ உங்களுடைய கோஷ்டிகளில் கோஷிக்கப்படுகிறது என்று) “கடோ
நுபுயதே இதி” என்பதற்கு மேலே அர்வயம். முத்தினதோடு அர்வயமானால் “விஷ
யமாத்ரமவபாஸதே” என்கிற இந்தவாக்யத்தோடு விரோதம் உண்டாகும். விஷயமாத்
நிரத்திரகு அவபாஸம் எவ்வளம்?—“கடோநுபுயதே” என்று அநுவமும் ப்ரகாசிக்
கிறது என்கிற சங்கைவரின், விஷயமாத்ரத்திற்கே தோற்றத்தை உபபாதிக்கிறார்—
கடோநுபுயதே இதுமுதலியதால். எப்பொழுது, இது கடமென்று அறிகிறானோ,
அப்பொழுதே “கடோநுபுயதே” என்று அறிகிறானில்லை. எதனால் எனிற்சொல்லுகி
றார்—அவிஷ்யபூதம் மநிந்தம்பாவாம் என்று. அவிஷ்யபூதம் - கடசுப்தார்த்தத்தைக்
காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற; அரிதம்பாவாம்-அயம் சுப்தார்த்தைக்காட்டிலும் வேறாக
இருக்கிற; கடவ் வசிஷ்டமாய் பெருந்த அடிவயிறுள்ள வடிவத்துடன் கூடிய தரவ்யம்
“கட” சுபத்தின் அர்த்தம். சமீபித்தவிடத்தில் வர்தமானகால விசேஷத்தோடு
கூடியிருத்தல் “அயம்” என்கிற சுபத்தின் அர்த்தம். இரண்டைக்காட்டிலும் வேறாக
வல்லவோ இருக்கிறது அநுவமம். அதனோ “இது கடம்” என்கிற அநுவவவேளை
யில் அநுவதிக்கப்படுகிறதில்லையென்று அர்த்தம் “அவிஷ்யபூதம்” என்கிற பொது
வாசன கிரீதேசமானது, படம் முதலியவைகளையும் காட்டுவதற்காக. அதனாலேதான்
“அகபூதம்” என்று சொல்லவில்லை. அன்றிக்கே, “கடோநுபுயதே” என்கிற வாக்யத்
துக்கு முநினதோடு அர்வயம். “இதி” சுப்தம் ஹேதுவைசொல்லுகிறது. யாதொ
ருகாரணத்தால் கடமே அநுபூதியின் செயப்படுபொருளோ; அநுபூதியும் அப்பொழுது
அநுபூதியின் செயப்படுபொருளாகிறதில்லையோ; அக்காரணத்தினால் விஷயமாத்ரம்
தோன்றுகிறது என்று அர்த்தம். இதற்கே “நஹி” என்பது விவரணம். ப்ரகாசக
ளான சுப்தம், விகம், வெளிச்சம் முதலியவைகள் அறியப்பட்டவைகளாகவே இருந்து
ப்ரகாசகங்களாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் அநுபூதியானது ப்ரகாசமில்லா
திருக்குமேயானால், ப்ரகாசகத்வமும் ஸம்பவியாமஸீ போகவேண்டியதாகு மெனில்
கூறுகிறார்— தஸ்மாந்நீகடாதி என்று. ஸத்தையினால் ப்ரகாசகமென்றும், அறியப்ப
டுவதனால் ப்ரகாசகமென்றும் ப்ரகாசகம் இரண்டுவிதம். அவற்றுள் ஜ்ஞாநமானது ஸத்
தையினால் ப்ரகாசககோடியில் சேர்க்கைபெற்றது. இவ்வளம் நியமனம் யார் செய்கிறது?
என்றால் சொல்லுகிறார்—தஸ்மாந் என்று. ஸ்வஸத்தையினாலேயே ப்ரகாசிக்கத் தன்
கிற ஹேது வித்தியாததாலும், நம்மால்சொல்லப்பட்ட ஹேதுவுக்கு ஸேபாதித்தவ
நிராஸத்தாலும் என்று அர்த்தம். அநுபூதியானது தானே ப்ரகாசியாமல் போமேயாகில்
அப்பொழுது இதில் எது ப்ரமாணமெனில் கூறுகிறார்—தநந்நீதம் என்று. அர்த்தம்

தகாதாசிக்கப் பரகாசாதீசயலிங்கேந் எனோ ஒரு ஸமயத்தினுண்டாவதால் கார்யம், கார்யமாக விருப்பதால் ஹேதுவுடன் கூடியதென்று அநுமானத்தாலறியப்படுகிற தென்று அர்த்தம். விஷயத்தையடைந்திருக்கிற ப்ராகட்யலிங்கத்தால் எவ்வளம் தன்னிடத்திலிருக்கிற ஜ்ஞாநம் அநுமிக்கப்படுகிறது? என்று கேட்டில், தனக்கு ப்ரகாசிக்கிறதாக இருப்பதால் தன்னை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞாநத்தினது அநுமானம் பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறது. ஜ்ஞானத்திற்குப் பிற்காலத்திலுண்டாகிற ப்ரகாசலிங்கத்தால் ஜ்ஞானம் அநுமிக்கப்படுமேயாகில் அப்பொழுது கடம் அநுபவிக்கப்படுகிற தென்று சொல்வது யுத்தமன்று; கடம் அநுபவிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுவது யுத்தமென்று சுவகைவரின் கூறப்பட்டது ‘ததநந்தாம்’ என்று. அதிசயமாகக் கத்தால் வர்தமானவ்யயதேசம் என்று அர்த்தம். அர்த்தத்திற்கும் இந்திரியத்திற்கும் ஸம்யோக முண்டானவுடனே கடம் அநுபவிக்கப்படுகிறது என்கிற ப்ராதீகியுண்டாவதால்; ப்ராகட்யலிங்கத்தினால் ஜ்ஞானமுமானத்திற்கு அரகாசத்வ சங்கையுமே இதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ததநந்தா மென்பது, அநேகம் தாமனா இதழ்களா ஊசியினால் குத்தவதுபோல, அநுமாகத்தின் ஸூசைக்ரயத்தால் அவ்வாறு ஜ்ஞானம் உபபங்கமாகிறது என்று கருத்து. ஈ ம்ருஷாவாதியானவன் தன்னுடைய தர்சனப்ரஸித்தியினால் அறிஷ்டத்தைப் ப்ரஸ்தாவிக்கிறான்— ஏவம் தர்ஷி என்று. ஜடத்வமாவது, ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறாகவிருத்தல்; அசித்தவம் என்று அர்த்தம். இவ்விடத்திலும் அநுபூதியானது அஜுடையென்று ஈ விபர்யயத்தில் பர்யவஸாநம். ஈ ப்ரஸஞ்ஜீயமான ஜடத்வத்திற்கு அறிஷ்டத்வத்தை நிரஸிப்பதற்காக அஜடத்வத்தை விகல்பித்து தூஷிக்கிறார்— கீழீதம் என்று. கீழீதம்—ஒன்றுமில்லை, எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததென்று அர்த்தம். அடுத்து இரண்டுபக்கத்தையும் காண்பிக்காமையால், மேல்பரத்தம் நிரூபிக்கமுடியாததென்பதற்கு விவரமான ஆகிறது. அன்றிக் கே, ‘கிம்’ சப்தமானது விகல்பமாம். ஹேதுவாகக்கூறப்பட்ட அஜடத்வமென்பது என்ன; வித்யமானதசையில் எப்பொழுதும் ப்ரகாசமாகத்வமா? அன்றிக் கே, ஸாத்யமாக அபிமதமான தரணே தனக்கு ப்ரகாசமாக விருக்கையா? என்கிற விகல்பம் அபிப்ராயப்படப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் முதல் பக்கத்தில் உத்பத்திகாலத்திலும் ப்ரகாசத்தின் தவறாமையே விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது உத்பத்தி க்ஷணத்திற்கு மேல் ப்ரகாசத்தின் அவ்யபிசாரமா? என்கிற விகல்பம் அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முதற்பக்கத்தில், அவரித்தி முன்னமேயே கூறப்பட்டதென்றெண்ணி இரண்டாவதில் வ்யபிசாரத்தைக்கூறுகிறார்—ஸுகாதீஷு என்று. அதை விவரிக்கிறார்—நூலி என்று. வேறுபக்கத்தை தூஷிக்கிறார்—அத: என்று. அத: - ஹேதுவுக்கு அவரித்தியினாலும் ஈ அனைகார்த்திகத்வத்தாலும் ஸாத்யமுமில்லை என்று அர்த்தம். இதனால் ஜடத்வமானது அறிஷ்டமல்லவென்று காண்பிக்கப்பட்டது. வேறு அநுமானத்தால் ஸாதிக்கப்பட்டபோகிறதென்று சொல்லிவ கூறுகிறார்—அர்த்தநாந்நாந் என்று. வ்யாஹதமாதலால் ஒரு ப்ரமாணமும் இந்த அர்த்தத்தை ஸாதிப்பதற்கு ஸாமத்திய முன்னதாகாது என்றர்த்தம். இந்த அர்த்தத்தையே கூறுகிறார்கள்— “அந்ருண்யகாமயதாத்மானம் நாத்தமா ஸ்ப்ரஷ்டுமர்ஹதி—ஸ்வாம்சேக ஜ்ஞாநமப்யேவம் நாத்தமானம்

ஜ்ஞாநைக்ரயம்—விளம்பரமில்லாமை.

ஈ ம்ருஷாவாதி—உலகத்தை அளவய்மென்று சொல்பவன்.

ஈ ப்ரஸஞ்ஜீயம்—இவ்வாததை ஏறிட்டுச்சொல்லாதல். ஈ விபர்யயம்—மாறுதல்.

ஈ அனைகார்த்திகத்வம்—வ்யபிசாரம்.

ஜ்ஞாதமர்ஹதி? (விரவ்நனியானது எப்படி தன்னுடைய ஒரு அம்சத்தால் தன்னைத் தானாகவே தொடருடியாதோ, அப்படியே ஜ்ஞானமும் தன்னைத்தானாகவே அறிந்து கொள்வதற்குத் தகுதியுள்ளதாகாதென்படி; இவ்வனம், ஜடத்வப்ராஸங்கரூபமானதாக கத்திற்கு விபரீதத்தில் பர்யவஸாநமின்மையும், வ்யாப்தியின் இனமையும், இஷ்டப்ராஸங்கத்வமும், வ்யாகாநவரூபமானப்ராதிதர்கசத்தால் அடிபடுதலும் காண்பிக்கப்பட்டது. இத்தயதைவம்மநுஷே, என்று முத்தியதோடு அவ்வயம்.

கஷ்டிநாகலிதாநுஹவலிவவஸ்ய ஸூகிலிஜ்ஜிதம்! சுநுஹு
கிவ்யகிரொகிணொ விஷயயஜிஷ்ய ப்ரகாஸஸ்ய ராநிவாஹிஷடநுவ
வஸ்யே, உஹபாஸ்யுபெகாநுஹுதெக்யவாஸொக்யவஹொரொவ
வதென ப்ரகாஸாஸ்யயஜிஷ்யநாநுவவதெஸு ! சுதெகா நாநு
ஹுதிநாநுஜீயதெ ! நாவி ஜ்ஞாநாநாஸிவா ! சுவிதா ஸவ்யு
ஸாஸ்யபந்யுநுஹுதி: ஸ்யதெவ விக்யகி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

இவைகளெல்லாம் அநுபவவிபவத்தை ஆலோசியாமலிருப்பவனது ஸ்வபுத்தியின் கீ விஜ்ஞம்பணம் - அநுபூதியைக்காட்டிலும் வேறாயும் விஷயதர்மமூலாகவிற்குப் ப்ரகாசத்திற்கு ரூபாதிகனைப்போல் உபலப்தியில்லாமையால் இருதித்தார்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அநுபூதியினாலேயே ஒன்றொழியாமல் எல்லாவயவஹாரங்களுக்கும் உபபத்திவருவதாகவிற்குப் ப்ரகாசமென்கிற பெயருள்ள தர்மத்தை கல்பிப்பது உபபந்நமாகாததாலும். ஆகையால் அநுபூதியானது அநுமிக்கப்படுகிறதில்லை; வேறு ஜ்ஞாநத்தாலும் விரித்திப்பதுமன்று; பினையோ, எல்லாவற்றையும் ஸாதிக்கிற அநுபூதியானது தானாகவே வித்திக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

பீரகு, ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வவாதி சொல்லுகிறான்— தந்திரம் என்று. அந்நிகலிதாநுபவவிபவஸ்ய, அநுபவத்திற்கு தன்னையொழித்த மற்ற எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாசகமகவிற்குத்தொண்டு தன் ஸ்வரூபப்ரகாசத்தில் மற்றொன்றையபேக்ஷியாமலிருக்கிற தென்பது ஒருவிபவம். ப்ரகாச்யத்தை கேதுவாகக்கொண்டு “ப்ரகாசிக விதா” என்கிற யாதொரு வ்யவஹாரமுண்டோ, அதையுமுண்டிபண்ணுவதற்கு இத்தியைத் தகுதியுண்டென்பது மற்றொருவிபவம். இவ்வாறான இரண்டுவித அநுபவவிபவம் எவ்வளவு ஆலோசிக்கப்படவில்லையோ, அவன் அநுபவவிபவத்தை ஆலோசியாதவன்— அன்னுடைய ஸ்வமதிவிஜ்ஞமிடுதல் ப்ரமாணதர்கத்தை அபேக்ஷியாமல்

தன்னுடைய உத்ப்ரோக்ஷாமாதத்தின் விஜ்ஞர்பிதமென்று அர்த்தம் அன்றிக்கே ஸ்வபுத்திமாஹாத்மயமென்று அதிகேசுபம். பாரிசேஷ்யத்தால் ஸ்வயம்ப்ராசாத்ஷத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் செய்விப்பதற்காக. முதலில் ப்ராகட்யவிக்ஷத்தை சிரஸ னஞ்சயங்கிரா— அநுபூதி இதுமுதலியதால் “அநுபூதியைத் தோகே” என்கிற இந்த பதத்தால் அஸாதான்யப்ரதிகேசுபம் பலித்தது. “விஷயதர்” சுபத்தால் ஆத்மதர்மத்திற்கு சிராஸம் பலித்தது. அதனால் ரூபாதிகளோடு ஸாம்யம் பலித்தது. அநுபூதியைக்காட்டிலும் வேறுனவிஷயசர்மமான ப்ராசாமானது, ப்ராத்ஷயோக்யமா? இல்லையா? ப்ராத்ஷயோக்யமில்லையானால் விஷயஞ்ஞானமில்லாமையால் அநுமான முதியாது. ப்ராத்ஷயோக்யமாகில் பிறர்களாலும் ரூபாதிகளைப்போல் அறியத்தக்கதாவாகலாம் என்று கருத்து. அபேக்ஷாபுத்தியினால் உண்டாகிற இரண்டு மூன்று முதலிய எண்கள் எவ்வாறு அர்த்த புருஷனுலேயே அறியத்தக்கதாக விருக்கிறதோ, அதுபோல ப்ராகட்யமும் அந்த புருஷன் ஒருவனுலேயே அறியத்தக்கதாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால்; அல்ல; இரண்டு மூன்று முதலிய எண்கள் முத்தியே இருக்கின்றன—எவ்வாறு ஒரு இடத்தில் எல்லாதிக்குகளும் இருக்கின்றனவோ, அந்த திக்குகள் அர்த்த உபாதிகளின் அபேக்ஷாபுத்தியினால் அறிவிக்கப்படுகிறதோ. இவ்வண்ணம் ௧ அபேக்ஷாபுத்தியினால். ௨ அபிவ்யங்க்யமான த்வீத்வம்முதலியது ௩ அபிவ்யஞ்ஞகம் எவ்விதமானதென்கிறதோ அவனுக்கே ப்ராசுரிக்கிறது. இவ்வித்திலோ ரூபம்முதலியவைகளைப்போல ஐயதர்மமாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால், எல்லோராலும் அறியப்படவேண்டும். அபிவ்யங்க்யம் என்கிறபொருளில் லித்தாஞ்ஞமூன்வவனுக்கே சித்திதோன்றுவதுபோல, அபிவ்யஞ்ஞகமூன்வவனுக்கே தோற்றமுண்டாகவேண்டியவரும். ஐயமானவனது ஐயத்தக்கே தோற்றுகிறதென்பதில்லையோ— குயவனுக்கே குடம் ப்ராசுரிக்கிறதென்பது இல்லையோ. மேலும் நுபாதிவந் என்று தர்மத்திற்கு சிராச்யமான உத்பத்திகுடாதாதலால் ௪ அதிதங்களுகவும் ௫ அநாகதங்களுகவும் பிறந்துகொண்டிருப்பவைகளுமான அர்த்தங்களுக்கு ப்ராகட்யம் பொருத்தாதாதலால் ப்ராகட்ய மில்லாமலிருத்தாலும் ஐஞ்ஞானமறியப்படுகிற தென்பதனால். அங்குரூபாதிகளைப்போல் ப்ராசுரித்திற்கு உபலப்தியில்லாமையால் ப்ராகட்யத்தினால் ஐஞ்ஞானமானம் ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்று கருத்து. இவ்வண்ணம் ஸம்வித்ஸித்தியில் - அநீதேநாகதே சார்த்தே கதம் ப்ராகட்ய ஸம்பல: ! நஹி தர்மிண்யஸத்யேவ தர்மஸ்ஸம்பவம்ருச்சதி (சென்றதும்)வரப்போகிறதமான அர்த்தத்தில் எவ்வாறு ப்ராகட்யம் ஸம்பலிக்கும், தர்மி இல்லாமலிருக்கும்பொழுதே தர்மமானது ஸம்பலியாதன்றோ) (அவ்வாறு) என்பது. ௬ அதிதாநாகதங்களிலும், த்வீத்வாதிகளைப்போல ப்ராகட்யம் உண்டாகலாமென்றால், அல்ல;—த்வீத்வாதிகளுக்கு சிராச்யமான உத்பத்தியானதுகடாமையால்

௧ அபேக்ஷாபுத்தி—இது ஒன்று, இது ஒன்று ஆகஇரண்டு இது முதலியது அபேக்ஷாபுத்தி. இவ்விதமானபுத்தியினால் த்வீத்வம், த்வீத்வம் முதலிய எண்கள் உண்டாகின்றன. அபேக்ஷாபுத்தியினது நாசத்தால் த்வீத்வம் முதலியஎண்கள் நசிக்கின்றன. எல்லாவஸ்துக்களிடத்திலும் ஏகத்வமொன்றே ஸ்வரபாவிகம்.

௨ அபிவ்யங்க்யம்— வ்யஞ்ஞகவ்ருத்தியினால் அறிவிக்கத்தக்கது.

௩ அபிவ்யஞ்ஞகம்— வ்யஞ்ஞகையினால் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மையாய்ந்தது. ௪ அதிதம்—சென்றது. ௫ அநாகதம்—வரப்போகிறது.

அவவிடத்தில் த்வீதவாதிகளுக்கு உத்பத்தியில்லாமலிருந்தபோதிலும் குடம்முதலியது போல த்வீதவாதிகளும் புத்தியில் நிலை பெற்றிருப்பதால் வ்யவஹாரத்திற்கு உபபத்தியிருப்பதாலும், எவாகன் த்வீதவம்முதலியதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லையோ அவராகவேருந்து த்வீதவாதிகள் டிப்ரதிபந்தியாகச் செய்யத்தக்கவைகளில் விஷய விஷயிபாவ ஸம்பத்தம், டி வித்யமானத்தையே ஆசிரயமாகக்கொண்டது என்கிற நியம மில்லாமையால் வித்ய + விஷயிபாவமே ப்ராகட்யமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அது ஸரியல்ல;— ஸம்பத்திகள் இரண்டில்லாவிடில் ஸம்பத்தப்ரதிதி உபபன்னமாகாதால், ஸம்பத்தஜ்ஞானமும் அறியப்படுகிறதென்று அநுமேயமே இல்லாமல் போகுமென்பதனால் ப்ராகட்யம் விவகமாக ஆகிறதில்லை. இவ்வண்ணம் ப்ராகட்யமென்று பெருள்ள உல்துவானது உபலப்திகரு விஷயமாகாமலிருந்தபோதிலும், இன்றி அகமாயால் கல்பிக்கப்படுகிறதென்று ஆசங்கித்து, கல்பகத்திற்கு அந்யதாஸித்தியைக் காண்பிக்கிறார்—உபய என்று. “அநுபூதியினால்” என்று சொல்லப்பட்டால் ப்ராகட்யத்திற்குராமாதாம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும் என்கிற சங்கையை நிரஸிப்பதற்காக “உபயாப்யுபேத” என்கிற சப்தம். எதை ப்ராகட்யஜகமாகச்சொன்னோடோ அதனாலேயே என்று எவகாராபிராயம். அசேஷ்யவ்யவஹார:— டி ஹாரம், டி உபாதாரம் முதலியது. அது அநுபூதியினாலேயே ஸம்பலிப்பதால், ப்ராகட்யம் அதனால் கல்பிக்கக்கூதல்ல. ஜ்ஞாதோகட: ப்ராகடோகட:, என்கிற வ்யவஹாரமும் இஷ்டோகட:, * த்வீஷ்டோகட:, என்பதுபோல், அந்யதாஸித்தமென்பது “அசேஷ” சபதாபிப்பிராயம். இச்சையினுண்டான அர்த்தகதமான இஷ்டத்வத்தினால், இச்சை அநுமிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ கட: ப்ரகாசதே என்று கட கர்த்தமாக ப்ரகாசம் அறியப்படுகிறது “கடமநுமிவதி” என்று. கடகாமகமாயும் அந்யகர்த்தகமாயும் அநுபவம் அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு ஒன்றுக்கே கர்மகர்த்து வ்யவஹாராநுபபத்தயினால் கல்பிக்கப்படுகிறதனால், அது ஸரியல்ல;—தாதுபேதத்தைக்காரணமாகக்கொண்ட காரகபேதத்திற்கு அர்த்தபேத||சிபந்தனத்வமில்லாமையால் எவ்வாறு பரசுவை (கோடாலியை) எடுத்துமேலே தூக்கி வருஷத்தில் போடுகிற ஒருவன்விஷயத்தில், “பரசுவினால் விருஷத்தை வெட்டுகிறது” என்று சொல்லப்பட்டும் வாச்யத்தில் பரசவுக்கு கர்மத்வம், கரணத்வம் இரண்டும் ச்ருதமாகவிருக்கின்றன. அப்படியிருந்தபோதிலும் அர்த்தபேதமில்லை. வருஷத்திற்கு கர்மத்வம் அதிகாரணத்வம் இரண்டும் ச்ருதங்களாக விருக்கின்றன. ஆயினும் அர்த்தபேதமில்லை. அவ்வாறே வ்யவஹாரபேதம் தாதுபேதநிபந்தனமாக வில்லாமையால் வ்யவஹாரமானது ப்ராகட்ய கல்பகமாக ஆகாதென்கிற அபிப்பிராயத்தாலும் “அசேஷ வ்யவஹாரோபபத்தேன” என்று கூறப்பட்டது. “கடம் ப்ரகாசிக்கிறது” என்கிற வ்யவஹாரமானது கடத்தை அடைந்திருக்கிற அதிசயமில்லாவிடில் பொருந்தாது. அப்படியில்லாவிடில் அந்த வ்யவஹாரம் வஸ்திரத்திலும் ப்ரஸங்கிக்கும் அந்த அதிசயந்தான் “ப்ராகட்யம்” என்று கூறப்படுமேயானால் அல்ல; எந்த அதிசயம் வ்யவஹாரநிர்ணயகமோ அது எவ்வாறு கடத்திலேயே இருக்கும்? படத்திலேயும் ஏன் ஆருக்கக்கூடாது? இந்திரியஸம்யோகவசத்தாலென்று கூறப்படு

டிப்ரதிபந்தி—விரோதி உத்தரம். டி வித்யமான—சப்தப்ரயோகாதிகரண காலத்திலிருக்கிற. † விஷய—ஞானம்.

† அநுமேயம்—அநுமிப்பதற்குத்தகுதியுள்ளது.

டி ஹாரம்—விட்டு விடுதல்.

* த்வீஷ்ட:—த்வீஷ்டிக்கப்பட்டது. || நிபந்தனம்—ஹேது.

மேயானால், அதனால் ஜ்ஞானமே வ்யவஸ்தாபிக்கப்படலாம்; வேறு அதிகசயத்தை ஒப்புக்கொள்வதனால் யாது பயன்? என்கிற இந்த அர்த்தமும் “அசேஷவ்யவகிரா” சப்தத்தால் அபிராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது. “இது கடம்” என்கிற அநுவவையிலே அநுபூதியின் அநுவயமில்லை என்று எதெகூறப்பட்டதோ; அதுவாரியல்லை—“அநுபூயதே” என்கிற சப்தத்தின் அபிரயோகமானது அவ்வகையிலுலேயேயொழிய அநுபவத்தால்லை. உலகம் என்பது, அநுபவிக்கப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களிலும் விவகையுண்டானால் அவையனைத்தையும் சொல்லுகிறது. ஒருபாகத்தில் விவகையுண்டானால் அநுபவிக்கப்பட்ட எதெதெச்சத்தைச் சொல்லுகிறது. எதெதெச்சவிவகையுமில்லாவிடில் ஒன்றையும் சொல்லுகிறதில்லை. ஆகையால் “அநுபூயதே” என்கிற சப்தத்தின் அபிரயோகமானது அதின் அபரகாசத்திற்கு ஹேதுவாகாது. இதுவும் அசேஷவ்யவஹார சப்தத்தால் அபிராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது—அபூர்ணமாயும் பூர்ணமாயிருக்கிற வ்யவஹாரம், அசேஷ சப்தத்தால் க்ரோடகரிப்பதற்கு சக்யமாதலால். இவ்வாறுக வ்யவஹாரம் வேறுவிதமாக வித்திப்பதால், அந்யதாஸித்தத்திற்கே கல்பகத்யமிருப்பதால் ப்ரகாசம் கல்பிக்கத்தக்கதாக ஆகாதென்று அர்த்தம்.

ப்ராகட்யாநுமேயத்வாநுபபத்தியை நிகமனம் செய்கிறார்—அந்: என்று. அத:—அநுபலப்தி, வ்யவஹாராய்தாலித்தி இவ்விரண்டு ஹேதுக்களால் ப்ராகட்யமில்லாமையால், அநுபூதியானது ப்ராகட்யத்தால் அநுமிக்கத்தக்கதல்லவென்று கருத்து. மானஸப்ரத்யக்ஷத்தால் அநியத்தக்கதென்பதற்கு அநுபபத்தியை அபிராயப்பட்டு கூறுகிறார்—நாபி ஸ் ஜ்ஞாநாந்நாஸித்தா என்று.

இது, இவ்விடத்தில் அந்யனால் சொல்லப்பட்ட அநுமானம்:— “ஜ்ஞானம், மானஸப்ரத்யக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கத்தக்கது—கூணிகத்வமிருக்கையில் ஆத்மாவுக்கு விசேஷகுணமாயிருப்பதால், ஸாகம், துகம் ப்ரயத்தம்முதலியதுபோல என்று. “ஆத்ம விசேஷகுணத்வாத்” என்று மாத்திரம் சொன்னால் (ஸ்திரமான) தர்மாதிகளில் ஸ் வ்யபிசாரம் வருமென்று அதைவிவக்குவதின் பொருட்டு “கூணிகத்வே வதி” என்கிற விசேஷணம் சொல்லப்பட்டது † “கூணிக விசேஷணத்வாத்” என்று சொல்லால் சப்தத்தில் வ்யபிசாரம். “கூணிகாத்மகுணத்வாத்” என்று சொன்னால் ஆத்ம மனஸ்ஸமயோகத்தில் வ்யபிசாரம் வரும், என்று அதை பரிஹரிப்பதற்காக ஆத்மவிசேஷ சப்தங்கள் இரண்டும்.

இப்படிச்சொல்வது பொருந்தாது. கூணிகத்வம் குணத்வம் இரண்டில் ஒன்று அஸித்தமாதலால்; த்ருஷ்டாந்தத்திலும் ஹேதுவிலலை. மேலும் எது மானஸப்ரத்யக்ஷவேத்பமோ அது, அநியவேண்டுமென்கிற இச்சை இல்லாமலேயிருக்க க்ராஹ்யமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தம்—ஸாகம் முதலியது. அதனால் மானஸப்ரத்யக்ஷவிஷயமான ஜ்ஞானம் அபுபுத்விக்ரஹ்யத்வவ்யாப்தமென்று சொல்லவேணும். ஆகையால் கடாதிஜ்ஞானவிஷயமான யாதொருஜ்ஞானமுண்டோ அதுவும் இச்சையின் நிக்கையிருக்க க்ராஹ்யமாதலால் மானஸப்ரத்யக்ஷவேத்யமாகலாம். தத்விஷயமான ஜ்ஞானமும் அவ்வாறே என்று. அநந்தஜ்ஞானங்களின் பரம்பராஸுதாயம் விஸக்கமுடியாததாக ஏற்படுவதால் வேறுஜ்ஞானங்களுக்கு அவகாசமில்லாமல்போகவேண்டிய

ஸ் ஜ்ஞானகாந்தரஸித்தா—வேறு ஜ்ஞானத்தால் நிலபெற்றது.

§ வ்யபிசாரம்—தவறுதல். † கூணிகம்—ஒருகூணிகாலமாத்திரமிருப்பினது.

தாகும். மாஸப்ரத்யக்ஷக்ராஹ்யத்வம் † அபுபுத்வவிதக்ராஹ்யத்வம் உன்னவிடத்தில்தான் உண்டு என்கிற நியமம் கிடையாது; உறகசம் முதலியதில் உச்ச்வாஸ நிச்ச்வாஸ ப்ரயத்னமிருத்தபோதிலும், அதின் க்ரஹிணயில்லாமையால் என்று சொல்லப்படுமே யானால் அல்ல; அப்போது ஜீவாத்மாவினிடத்தில் ப்ரயத்னமே இல்லாமையால் தேஹநாணம் முதலியவைகள் அத்தருணத்தில் பரமாத்ம் ஸங்கல்பாதின்முகவென் தல்லவோ வேதாந்திகள். “அந்தராபூதக்ராமவத்” என்கிற அதிகரணத்தில் இவ்வர்த்தம் நன்கு கிரணயிக்கப்படுவது. தூங்குத்தருணத்தில் தேஹத்தைப்பூர்ட்டுவது முதலியதோ வெனில், அங்கங்களுடையவும் ‡ ப்ரத்பங்கங்களுடையவும் நோவினாவது ஈ கொசு முதலியவற்றால் உண்டான துக்கம் முதலியதாவது அதின்வல்ப விழிப்பிருக்கும் போது உண்டாகிறது. அப்போதுங்கூட ப்ரயத்னம் புத்திவித்யம். ஆகையால் வேறு வுக்கு வ்யபிசாரமில்லாமையால் மானஸக்ராஹ்ய மெல்லாம் அபுபுத்வவிதக்ராஹ்ய மென்று ‡ அவஸ்தை வந்தேதீரும். § புபுத்வவிதக்ராஹ்யமாகில் அப்போது அர்யோந்யா ச்ரயணம். ஜ்ஞானமிருத்தாலன்றோ இச்சை, இச்சை இருத்தாலன்றோ ஜ்ஞானமென்று.

மேலும், மானஸப்ரத்யக்ஷத்தாலறியத்தக்கதற்கு புபுத்வவிதக்ராஹ்யத்வமிருத்த போதிலும் ஸாகாதிசுதிகளில் || உபலப்தி நியமம் காணப்படுவதால். புபுத்வவித்யமே உன்னதாச எப்படி கல்பிக்கத்தக்கதோ அவ்வண்ணமே ஜ்ஞானத்திலும் புபுத்வவித்யமம் வித்திப்பதால் உபலப்தியும் தவறாமல் உண்டாகவேண்டியவரும். ஆதலால் அறிய வேண்டுமென்கிற இச்சையை முன்னிட்ட ஜ்ஞானபாரம்பரை ஒருநாளும் ஒழிவில்லாத தாக வற்படும். ஜ்ஞானமானது புபுத்வவிதக்ராஹ்யம்; ஸாகாதிசுதிகளோ அப்படி யல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்படியல்ல;—இரண்டுக்கும் மானஸப்ரத்யக்ஷ த்வம் ஸமாநமாகவிரூக்க ஒன்றைவிட ஒன்றுக்கு பேதகல்பத்தில் நியாமகமில்லாமையால். ஸாகாதிசுதிகளிலும் கடாதிவித்யமானமுதல் ஜ்ஞானத்திலும் புபுத்வவித; இரண்டா வது முதலியவைகளிலோ இல்லா என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல—நியா மகமில்லாமையால். மானஸக்ராஹ்யத்வம் இரண்டுக்கும் துல்பமாதலால், வரும் புபுத்வவித்யை எவன் தடுக்கலாம். மாஸக்ராஹ்யத்வமிருக்கும்போதல்லவோ * புபுத்வவித, ஸாகம் முதலியதும் கடாதி வித்யமான ‡ ப்ரதம்ஜ்ஞானமும் § மாஸப்ரத்யக்ஷவேத் யமல்லவென்று சொல்லப்படுமேயானால் அவ்வண்ணமல்ல—அவ்விடத்திலும் † நியாமக மில்லாமையால். மேலும் கூணிகாத்த்மவிசேஷருணத்தவமிருத்த போதிலும் த்விதீயா திஜ்ஞானம் மாஸக்ராஹ்யமல்லவென்று கூறப்படுமேயாகில் ஹேதுவுக்கு @ அரை காந்தம் வருகிறது. எப்போது ப்ரத்யக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கப்படுகிறதோ அப்போது

† அபுபுத்வவிதக்ராஹ்யம்—நாம் வேண்டுமென்று ஆசைப்படாமலிருக்கையிலும், நாம் வேண்டாமென்று நினைக்கும்போதும்கூட, அதுவாக நம்மனுபவத்துக்குவருவது. துக்கத்தை நாம் வேண்டாமென்று நினைத்தாலும் அதுவாகவருகிறது.

‡ ப்ரத்பங்கங்கள்—ப்ரதாராவயவங்களைச்சார்ந்த அம்சங்கள் கைக்குவிரல் முதலியவை கன்போல. ‡ அவஸ்தை—வரம்பு இல்லாமை.

§ புபுத்வவிதம்—அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கப்பட்டது. || உபலப்தி—அறிவு.

* புபுத்வவிதம்—அறியவேண்டுமென்கிற எண்ணம்.

† ப்ரதம்—முதலாவது.

§ மாஸப்ரத்யக்ஷம்—மன இத்திரியத்தால் உண்டாகிற ஜ்ஞானம்.

† நியாமகம்—கிரணயத்தை உண்டிபண்ணுகிற ப்ரமானம்.

@ அரைகாந்தம்—வ்யபிசாரம்

மாஸக்ராஹ்யம் என்று கூறப்படுமேயானால், அப்போது 3 பகலும், ஹேது, இரண்டும் ப்ரத்யக்ஷக்ராஹ்ய சப்தத்தால் விசேஷிக்கத்தக்கவைகளாக ஆகும். மேலும் அர்யாகளாலும் சொல்லப்பட்ட வேறு தூஷணங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. இரண்டாவது ஜ்ஞானம் மாஸக்ராஹ்யமாக ஆகாமல் போமேயானால் அந்த இரண்டாவது ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரமாணமில்லாமையால் சூயத்வமும் உண்டாகும். அதற்குப்பிறகு ப்ரதமத்திற்கும், அதற்குப்பிறகு அதற்குவிவ்யயமான கடம்முதலிய வற்றுக்கும் சூன்யத்வம் ஏற்படும். த்விதீயாதி ஜ்ஞானம் வைதல்வாதித்தமானால் ப்ரதமஜ்ஞானமும் அவ்வாறாக ஆகலாமென்று இதுமுதலிய அபிப்ராயத்தினால் “நாபி ஜ்ஞானாத்ராவதித்தா” என்று கூறப்பட்டது.

பிறகு ிரீ பாரிசேஷ்யத்தால் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் லித்தமென்று கூறுகிறார்— அபிது என்று. ஸரீரம் என்று, அங்கனமில்லாவிடில் எம்வித் சூன்யமான படியால் அதைச்சார்ந்த லித்தியுள்ளதான அனைத்தும் சூன்யமாக ஆகவேண்டியதாக ஏற்படுமாதலால் அதை பரிஹரிப்பதின் பொருட்டு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதென்கிற அபிப்ராயத்தால் “ஸரீரம் ஸாத்யஸ்தீயநுபூதி: ஸ்வய மேவ ஸித்யதி” என்று உரைக்கப்பட்டது. இவ்வண்ணமே “எம்வித்தலித்தியில் :ததேவம் பச்யதாம் ஸர்வஞ்ச்யத்வாத் பிப்யதாம் ஸதாம் ! கதஸ்ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வாத் ருதே ஶாஸ்யோபஸ்பதே ” (அதை இவ்வண்ணம் பார்ப்பவர்களும் ஸர்வஞ்ச்யத்வத்தி னின்ற ப்யப்படுகிறவர்களுமான வாதிகளுக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தைத் தவிர்த்து வேறு கதி கிடையாது) என்று.

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அதுமானமும் இருக்கிறது. அது எவ்விதமெனில் கூறுகிறார்— அது பலமானது மற்றொன்றை அபேக்ஷிக்காமலே தன்னுடைய தர்மமும் வ்யவஹாரமும் உள்ளது. வேறுபதார்த்தங்களில் தன்ஸம்பந்தத்தால் அந்த தர்மம்

§ பக்தம்—ஸந்தேஹாஸ்பதமான ஸாத்யத்துடன் கூடியது.

பாசிசேஷ்யம்—வேறுவழி ஒன்றுமில்லாமையால்மிஞ்சி இருத்தல்.

* எம்லித்லித்தி— இது ஆன்வந்தார் அருளிச்செய்த மூன்றுவித்தி கிரந்தக் ஞக்குன் ஒரு கிரந்தம். மூன்று வித்திகார்தங்கனாவன—ஆத்மவித்தி, எம்லித்லித்தி, ஈச்வராஸித்தி.

திற்கும் அந்த வ்யவஹாரத்திற்கும் வேறுதவாக இருப்பதால், எது தன் ஸம்பந்தத்தினால் ி அர்த்தாந்தரத்தில் எந்ததர்மத்திற்கும் எந்த வ்யவஹாரத் திற்கும் வேறுதவோ அது அந்த தர்மவ்யவஹாரங்களில் தன்விஷயத்தில் ி அந்யாதீனமாகக்காணப்பட்டிருக்கிறது. ரூபம் முதலியது ி சாக்ஷுஷத்வம் முதலியதில் போல, ரூபம் முதலியது ி ப்ருதிவீ முதலியதில் தன் ஸம்பந்தத் தால் சாக்ஷுஷத்வம் முதலியதை உண்டுபண்ணுகின்றதுகொண்டு தான் புலப் படுவது முதலியதில் (வேறு) ரூபாதிகளை அபேக்ஷிக்கிறதல்ல. ஆகையால் ி அதுபூதியானது தன்னுடைய ப்ரகாசமானத்வ தர்மத்திலும் ப்ரகாசிக்கிறது என்கிற வ்யவஹாரத்திலும் தானே வேறு.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தில் || தர்காநுத்ராஹ்யமான ப்ரமாணத்தை உபந்யஸித் கிறார்—ி ப்ரயோகம் ச என்று. பாரிசேஷத்தால் மாத்திரம் ஸ்வதஸ்ஸித்தத்வமில்லை, ி வாதகமாக ப்ரமாணமும் இருக்கிறதென்று அர்த்தம். அநுபூதி: இது முதலியதால் இரண்டு அநுமானங்கள் சுருக்கத்திற்காக பிரிக்காமல் ஒன்றுசேர்த்து உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அநுபூதியானது அந்யாதீனமாக இல்லாத ஸ்வதர்மமுள்ளது, தன்ஸம்பந்தத்தால் அர்த்தாந்தரத்தில் அந்ததர்மத்திற்கு வேறுதவாக இருப்பதால், அநுபூதியானது அந்யாதீனஸ்வவ்யவஹாரமுள்ளது, தன்ஸம்பந்தத்தால் அர்த்தாந்தரத்தில் அந்தவ்யவஹாரத்திற்கு வேறுதவாக இருத்தலால் என்று. இவ்வண்ணமாக அநுமானஸ்வரூபத்தின் பாகுபாடு அறியத்தக்கது. அதிலேயே தான் வேறுபதார்த்தத்தில் வ்யவஹாரவிசேஷத்திற்கு வேறுதவாக இருப்பதற்கு தன்னிடத்திலும் அந்த வ்யவஹாரத்தில் வேறு துவமென்று மேலே கூறப்போகிறார். ரூபாகட்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதை ி உபஜீவித்து ப்ரதமாநுமாகம் உரைக்கப்பட்டது. அதை உபஜீவியாமல்தான் இரண்டாவது. ப்ராகட்யாங்கீகாரம் ஸ்வப்ரகாசதாவிரோகியல்ல. அதற்கு ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்துக்கொடுக்கும் சக்தி ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால். தர்மவத்த்வமாவது அந்யாதீந தர்மவத்த்வமாவது ஸாதிகத்தக்கதாகச்சொன்னால் வித்த ஸாதத்த்வம் என்கிற தோஷம் வரும். அநுபூதித்வம் முதலியதர்மங்கள் வேறுவேறுதகளை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால், அநுபூதித்வஜாதியானது ஸாத்யமல்ல—நித்யமாக இருப்பதால் ி ஜாதியை ஒப்புக்கொள்ளாமல் போனபோதிலும் அநுபூதித்வத்திற்கு அநுபூதிக்கு அவச்யமான காரணஸமுதாயத்தைத்

ி அர்த்தாந்தரம்—வேறுவஸ்து.

† அந்யாதீனம்— மற்றொன்றைச்சார்ந்திருக்கிற வஸ்து. அங்ஙனமல்லாதது அந்யாதீனம். ி சாக்ஷுஷத்வம்— சாக்ஷுரித்திரியத்திற்கு கோசரமாக இருத்தல். அதாவது கண்ணுக்குப்புலப்படுதல். ி ப்ருதிவீ—பூமி. † அநுபூதி—ஜ்ஞானம்.

|| தர்மம்—யுக்தி. ி ப்ரயோகம்—அநுமானம். † ஸாதகம்—அநுகூலமானது.

@ ப்ராகட்யம்—வெளிப்படுதல், அல்லது பிரகாசித்தல்.

ி உபஜீவித்து—ஆஸ்ரயித்து.

† ஜாதி—அநேக வ்யத்திகளில் ஒரேவிதமான வ்யவஹாரத்திற்கு வேறுதவாயும் அவைகளை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாதஸம்பந்தத்தால் அவைகளிடத்தில் நிலபெற்றாயிருக்கிற ஒரு தர்மம்.

தவிர்த்த வேறு ஹேதுவின் அபேகை இல்லாமையால் வீத்தஸாத்தபதை என்கிற தோஷம் ஏற்படும். அதினால் “அந்யாதீனஸ்வதர்மா” என்று சொல்லப்பட்டது. தன்னுடைய தர்மம்—தன்னால் உண்டுபண்ணத்தக்கதாக இருப்பதால் தன் ஸம்பந்தம்பெற்ற தர்மம் ஸ்வதர்மம். வேறு இடத்தில் தன்னால் ஸாதிக்கத்தக்க தர்மத்திற்கு மிகவும் ஸஜாதீயமாயிருக்கிற தர்மமென்று அர்த்தம். அர்த்தாதரே தத்தர்மஹேதுத்வாத் என்று ஹேதுவைச் சொல்லி இருப்பதால், ஸ்வதர்மசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதர்மமல்லவோ தச்சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறு இடத்தில் தன்னால் ஸாதிக்கத்தக்க தர்மத்திற்கு மிகவும் ஸமானமாய் தன்னிடத்தில் அவச்யமாக இருக்கத்தக்க தர்மம் ஸ்வதர்மமாக விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனாலேயே தன்னிடத்தில் † ரூபித்வத்தை † ஆபாதனம் பண்ணாமையால் த்ருஷ்டாந்தமான ரூபத்திற்கு ஸாத்தியமென்கிற சங்கை விலக்கப்பட்டதாக ஆகலாம்—வேறு தண்டத்தை அபேக்ஷியாமல் தன்னிடத்தில் தண்டித்வத்தை ஆபாதஞ்செய்யாமலிருக்கிற தண்டத்தில் வ்யபிசாரமும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். அங் சப்தமும் தனக்குமிகவும் ஸமானமான வேறுஒன்றைக் குறிக்கிறது. அப்படி இல்லாமல் ஹேதுமாத்ர நிரபேக்ஷத்வம் கூறப்படுமேயாகில் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்தியம் இல்லையென்று வரும். ரூபத்திற்கு சாக்ஷாத்வமானது சக்ஷுஸ்முதலியதை அபேக்ஷித்தன்றோ வருகிறது. தவறாமல் அப்படிப்பட்டஹேதுத்வாபேகையின்மை அந்யாதீன சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்யாபேக்ஷா ஸாமான்யயாபாவம் ஸாத்தியமாகில் அபலாருடைய ஜ்ஞாநத்திற்கு || அநுமேயத்வம் காணப்படுவதால் பாததோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஞாநாத்ரத்துக்கு விஷயமாகாமை இந்த அநுமானத்தால் ஸாத்தியமல்லவே. பின்னையோ தனக்கு மிகவும் ஸமானமான ஒன்றை அபேக்ஷியாத ப்ரகாசாஹத்வமாத்ரம். அதுஅயலாருடைய ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஒட்டுமாதலாப்பாதித்வவிஷயத்தவமில்லை. அந்யாதீனஸ்வவ்யவஹாரா என்கிற இடத்திலும் வ்யவஹாரமுடைமை ஸாத்யமாகில் † வீத்தஸாத்தப்தம் வரும். அதினால் அந்யாதீன சப்தம். அந்யசப்தம் அத்தயத் * ஸஜாதீயபயமாதலால் வாக்குமுதலியவற்றின் அபேகையிலிருந்து. பாதித்வசங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகும் கடம் முதலியவைகளுடைய ஹாநாதி வ்யவஹாரத்தில் தனக்கு மிகக் ஸஜாதீயத்தை அபேக்ஷியாத ஹேது அநுபூதி என்ற தனால் வீத்தஸாத்தப்ததோஷ நிராகரணத்தின் பொருட்டு ஸ்வசப்தம். அதுவும்வேறு இடத்தில் தன்னால் ஸாத்யமான வ்யவஹாரத்தை மிகவும் ஒத்ததான வ்யவஹாரத்திற்குறிக்கிறது. வ்யவஹாரத்திற்கு அத்தயத் ஸஜாதீயத்வமாவது. அபின்மான ப்ரவருத்தி நிமித்தத்தோடு கூடியிருத்தல். வ்யவஹாராதருண்யமாத்ரமன்றோ “ப்ரகாசதே” என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு நிமித்தம். அயலாருடைய ஜ்ஞாநவ்யவஹாரத்தில் பாததோஷபரிஹாரத்திற்காக அபேகையில் நிர்பந்தமில்லை யென்று விவகேசு.

ஹேதுவைச் சொல்லுகிறார்— ஸ்வஸம்பந்தீதீ என்று. தர்மஹேதுத்வமும் வ்யவஹாரஹேதுத்வமும் ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கப்பட்டால் வ்யபிசாரம் ஸம்பவீக்குமென்று அதைபரிஹரிப்புத்தகாத் தச்சப்தம்—தன்னுடைய யாதொருதர்மமும் வ்யவஹாரமும் உண்டோ அதற்கு அத்தயத் ஸஜாதீயமானதர்மமும் வ்யவஹாரமும் தச் சப்தத்

§ ரூபித்வம்—ரூபத்துடன் கூடியிருத்தல். † ஆபாதனம்—ஏரிடுதல்.

‡ வீத்தஸாத்தபதை— ஏற்கனவே வீத்தித்திருக்கிற ஒன்றைமீண்டும் ஸாதித்தல்; இது நியாயசாஸ்திரகார்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஒரு தோஷம்,

|| அநுமேயம்—அதுமானத்தால் அறியத்தக்கது. * ஸஜாதீயம்—ஒற்றுமையுள்ளது.

தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தனக்கு அக்ரி ஸம்பந்தத்தால் தன்னிடத்தில் முந்தினருபத்திற்கு ஸஜாதீயமான ரூபார்தாம், அதின் வ்யவஹாரம் இவைகளுக்கு ஹேதுவான கடமானது அக்ரிஸாபேக்ஷமாக இருக்கிறதென்று அதில் வ்யபிசாரபரிஹாரத்திற்காக "அர்த்தார்தா" என்று உரைக்கப்பட்டது.

மேலும் அர்த்தார்தாசப்தமானது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைக்காட்டிலும் விஜாதீயத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளது. அதனால் வேறு த்ரவ்யத்தின் ஸம்யுத்தத்வமென்ன தத்வ்யவஹாசமென்ன இவைகளுக்கு ஹேதுவான த்ரவ்யத்திற்கு பாத்ரவ்யஸாபேக்ஷத்வமிருப்பதால் அநைகார்த்த்ய தோஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். த்ரவ்யத்திற்கு த்ரவ்யமன்றோ அச்யந்த ஸஜாதீயம். அய்யா! குடமானது வஸ்திரத்தில் ஸம்யுத்தத்வம் முதலியதை உண்டுபண்ணி கின்றுசெரண்டு தனக்கு அப்படிப்பட்ட ஸம்யுத்தத்வத்தை உண்டுபண்ணுவதில் வேறுகுடத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதில் அநைகார்த்த்யம் வருமெனில் இவ்வண்ணமல்ல. ஸஜாதீயாபேக்ஷாநியமமில்லாமென்கிற ஸாத்யதர்மமானது அங்கே இருப்பதால். குடமானது தனக்கு ஸம்யுத்தத்வம் முதலியதில் தனக்கு அச்யந்தஸஜாதீயமான குடத்தையே அபேக்ஷிக்கிறதென்கிற நியமமில்லையன்றோ. புத்ரனிடத்திலுள்ள புத்ரத்வதர்மம் புத்ரத்வவ்யவஹாரம், இவைகளுக்கு ஹேதுவாயும் தனக்கு புத்ரவ்யவஹாரத்தின் பொருட்டு பித்ரந்தா ஸாபேக்ஷமாகவும் இருக்கிற பித்ரவினிடத்தில் வ்யபிசாரபரிஹாரத்திற்காக ஸ்வஸம்பந்தாத் என்று சொல்லப்பட்டது. வித்யமாஸ்வஸம்பந்தம் விவிக்ஷிதம். வேறு குடத்தில் ஸ்வஸம்பந்தம் இருக்கும் காலத்திலுள்ள ஸ்வகதத்ரமாத்யந்த ஸஜாதீயதர்மத்திற்கும் அதை அபேக்ஷித்திருக்கிற வ்யவஹாரத்திற்கும் ஹேதுவாக இருப்பதாலென்ற அர்த்தம். பிதாமுதலியவர்கள் தேசார்தாம் போனாலாவது இறந்துபோனாலாவது புத்ரன்முதலியவர்களிடத்தில் புத்ரத்வதர்மமும் புத்ரத்வதர்மவ்யவஹாரமும் நீவருகிறதில்லையன்றோ. இதனாலேயேதான் தன்னிடத்தில் அக்ரியாபேக்ஷமான † த்வைதீபாவத்தை உண்டுபண்ணுமலும் பரத்வதீபாவத்திற்கு ஹேதுவாகவுமிருக்கிற த்ரவ்யத்தில் வ்யபிசாரமும் தூரத்தில் தள்ளப்பட்டது.

அய்யா! வித்யார்த்திக்குகூட இந்த அநுமானம் அபிமதமானது. சேதனன் தன் ஸம்பந்தத்திற்கு ஸமகாலமான சரீரதவத்தை சரீரத்தில் உண்டுபண்ணுகின்றதுகொண்டு தன்னிடத்தில் சரீரத்வத்திலும் அதின் வ்யவஹாரத்திலும் அக்ரியாபேக்ஷை இல்லை. பின்னையோ எனில். பரமாத்மஸாபேக்ஷை இருக்கிறான். பரமாத்மாவோ சேதனனாக இருப்பதால் அச்யந்தம் ஸஜாதீயன். அதனால் அவ்விடத்தில் அநைகார்த்த்யம் என்று சொன்னால் இவ்வண்ணமல்ல. ஸ்வவ்யாபகதர்மஹேதுத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். சரீரத்வமானது சேதநத்வவ்யாபகம் அன்று. ஈசுவரன் சேதனனாக இருந்தபோதிலும் அவனுக்கு சரீரமில்லாமையால். ஆகையால் ஸ்வதர்மசப்தத்தால் அபிபிராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிற ஸ்வாவச்யம்பாவத்தால் பரிஹாரம்.

இப்படி சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—தர்மசப்தம் ப்ரகாசபரமா? அல்லது தர்மமாத்ரபரமா? அச்யசப்தமும் அச்யமாத்ரபரமா? ஸ்வாத்யந்தஸஜாதீயபூதர்மபரமா? அவற்றுள் ஹேது மாத்ராபேக்ஷை ப்ரகாசபதத்வம் கூறப்பட்டால் திருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்யமில்லாமல்போகும். ரூபமானது கண்முதலியவைகளை அபேக்ஷித்தல்லவோ ப்ரகாசிக்கிறது. தனக்கு மிசவும் ஒற்றுமையுள்ள வேறுப்ரகாசத்தை அபேக்ஷியாமல் ப்ரகாசித்தல் ஸாத்யமாகில்! ஹேதுவுக்கு வீணை விசேஷணத்தை ப்ரயோகிக்கிற

தோஷம் ஸம்பவிக்கிறது. ஹேதுத்வமாத்ரத்தால் ஸாத்யம் வித்திப்பதால் ஏதோ ஒன்றுக்கு ஹேதுவாக இருந்துகொண்டு கடம் முதலியது ஸ்வப்ரகாசத்தில் வேறு கடம் முதலியதை அபேக்ஷிக்கிறதில்லையன்றோ. ஹேதுவை அபேக்ஷியாத தர்மமாக ஒப்புக் கொண்டால் அநுபூதித்வம் முதலியதால் ஸித்தஸாத்யத்தை ஏற்படும். கோடாலி முதலியதில் வ்யபிசாரமும் வரும். கட்டையை இரண்டாகப்பிளப்பதில் ஹேதுவான ஸோடாலிக்குத்தான் இரண்டு துண்டாக ஆவதில் ஹேதுத்வாத்ராதேபேகை இருப்பதால். ஸ்வாத்யந்தஸஜாதீயாகபேக்ஷாத்ரமமாகச் சொன்னால் அநுபூதித்வம் முதலியதால் ஸித்தஸாத்யத்தை ஏற்படும். விஷுப்ரகாசமான அயலாஜ்ஞாநத்தில் அதுமானத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிற ப்ரகாசத்வம் காணப்படுவதால் பாதமும் வரும். ரூபத்தில் ரூபாத்ரத்தை அபேக்ஷியாத ஸ்வகதரூபித்வஹேதுத்வமில்லாமையால் திருஷ்டாந்தம் ஸாத்யரூபம். புத்திரிணை அடைத்திருக்கிற புத்தரத்வத்திற்கு ஹேதுவாயும் தன்னிலும் வேறான பிதாவை அபேக்ஷித்த புத்தரத்வத்ரமத்துடன் கூடியவனுமான பிதாவிரிடைத்தில் வ்யபிசாரமும், பரத்ரவ்யமான ஸம்யுக்தத்வத்திற்கு ஹேதுவாயும் த்ரவ்யாத்ரத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிற ஸம்யோகத்துடன் கூடியதுமான திரவ்யத்திலும் வ்யபிசாரமாவும், ஆகையால் இதுமுதலிய தோஷங்களை பரிஹரிப்பதற்காக இவ்வண்ணம் ப்ரயோகிக்கத்தக்கது—

† அநுபூதி: ஸ்வஜந்ய பாகததர்மாத்யந்தஸஜாதீயதர்மபாக்த்வே ஸ்வாத்யந்த ஸஜாதீயபேக்ஷாநியமாஹிதா—என்பது ப்ரதிஜ்ஞை, ஸ்வவிஸஜாதீயே ஸ்வாவச்யம்பாவி தர்மாத்யந்த ஸஜாதீய ஸ்வஸம்பந்த துல்யகால தர்மஹேதுத்வாத் என்பது ஹேது. அவ்வாறே அநுபூதியானது ஸ்வஜந்யபாகதவ்யவஹாராத்யந்த ஸஜாதீயவ்யவஹாரபாக்த்வே ஸ்வாத்யந்த ஸஜாதீயபேக்ஷா நியமாஹிதா என்று. ப்ரதிஜ்ஞை, ஸ்வவிஸஜாதீயே ஸ்வாவச்யம்பாவி வ்யவஹாராத்யந்தஸஜாதீய ஸ்வஸம்பந்த துல்யகால வ்யவஹாரஹேதுத்வாத் என்பது. ஹேது. வ்யவஹாரத்திற்கு ஸ்வாவச்யம்பாவித்வமாவது, அவச்யம்பாவி தர்மபந்தந்தர்தவம். வ்யாப்தியைக்காட்டுவதை மூன்னிட்டு த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கூறுகிறார்—ய இதி. ஸாத்யஸாதனதர்மங்கள் இரண்டுமையையும் ஸ்வபகஷத்தில் காட்டுகிறார்—நூபாதீர்ஷி என்று. பகஷதர்மதாபலத்தால் ஸித்தமான தர்மத்தைச்சொல்லுகிறார்—அதேந்நுபூதி: என்று. ப்ரகாசதே இதிவ்யவஸூராரதி- அநுபூதி ப்ரகாசிக்கிறதென்கிற வ்யவஹாரத்திலும் அநுபூதி என்கிற வ்யவஹாரத்திலுமென்று அர்த்தம்.

அய்யா ! தன் ஸம்பந்தத்தால் வேறுவஸ்துவில் அந்த தர்மத்திற்கும் வ்யவஹாரத்திற்கும் காரணமாக இருக்கை என்கிற ஹேது உபாதிபுடன் கூடியது. ஸம்பந்த விசேஷத்தால் வேறு வஸ்துவிரிடைத்தில் அந்த தர்ம வ்யவஹார ஹேதுத்வமே தன்னிடைத்தில் அந்ததர்ம வ்யவஹாரங்களின் அந்யாதீதத்வத்தில் காரணமாக இருப்பதால்

† அநுபூதியானது அதாவது ஜ்ஞானமானது தான் எந்தவஸ்துவுடன் ஸம்பந்தப்படுகிறதோ அந்த வஸ்துவில் பிரகாசிக்கும் தன்மையை உண்டுபண்ணுகிறது. மற்ற வஸ்துக்களில் தான் உண்டுபண்ணும் பிரகாசத்திற்கு அந்தத்வம் துல்யமான ப்ரகாசத்வத்தை தன்னிடைத்தில் உண்டுபண்ணிக்கொள்வதில் தன்னிப்போன்றவேறொரு ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்துத்தான் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற நியமமில்லாதது. அதாவது வேறுஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்காமலே தானே தன்னிடைத்தில் பிரகாசத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளக்கூடியது. இது ப்ரதிஜ்ஞாவச்யம், தன்னிச்சாட்டிலும் வேறு ஜாதியான அகாவது ஜடமான வஸ்துவில் தன்னிடைத்தில் கட்டாயம் உண்டாகக்கூடிய தர்மமான ப்ரகாசத்வத்திற்கு அந்தத்வம் துல்யமான ப்ரகாசத்வம் என்கிற தர்மத்தை தான் ஸம்பந்தப்பட்டகாலத்தில் உண்டாக்குவதால் என்பது ஹேது.

அந்த ஸம்பந்த விசேஷம் ஆச்யாச்யிபாவரூபம். அது ரூபம் முதலியவற்றிலும் இருக்கிறது. பஞ்சத்திலோ வென்றால் இல்லை என்று ஆகேஷ்யத்தால் இது ஸரியல்ல, இதற்கு ஸாச்யஸம்வாப்பதி இல்லாமைமால் உபாதிதவம் பொருந்தாது. ஆச்யாச்யிபாவமில்லாவிட்டாலும் ஸம்பந்தமாத்மிரத்தால் அர்த்தாத்மத்தில் ப்ரகாசகே என்கிற வ்யவஹாரேஹ துவான தீபத்திற்கு தன்னிடத்திலும் அந்த வ்யவஹாரத்தில் அத்தந்த ஸஜாதீயாநபேக்ஷ்வம் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ முந்தி, ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரபாநாச்ய த்வவாதிகளால் தன்னுடைய ஸத்தையினாலேயே ப்ரகாசிப்பதால் என்கிற வேறுதலுக்கு அவித்தியும் வ்யாஹதியும் உரைக்கப்பட்டன. அதில் அயம் கட: என்கிற அநுபவ வேளையில் அநுபுபதே என்கிற சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படாமையால் அஸித்தி சொல்லப்பட்டது. சாப்தவ்யவஹாரத்தின் வைகல்யபௌஷ்ட்யங்கள் விவக்ஷாவீசேஷேஹ து கங்காநதால், அந்ததங்களின் அனுபவத்திலும் அநுபவத்திலும் அவைகளுக்கு ப்ரயோஜகத்வமில்லை. டென்று சொன்னதிலால் அவித்தியானது பரிஹரிக்கப்பட்டது. வ்யாஹதியுடைய இவையே உபபாதிக்கிறார்— விராட்ருகரிக்கு தன் ஸ்வரூபத்தைத் தொததல் முசலியதின் வ்யாஹதியானது அனுபவத்தைப்பொறுத்திருக்கிறது. தீபம் முதலியவைகளிலும் ப்ரகாச்யத்வ ப்ரகாசத்வங்கள் காணப்படுகின்றன. நிரூபிக்கும் பொழுது ஒன்றுக்கே கர்மத்வமும் கர்த்துவமும் என்கிற விரோதமும் இல்லை. தீபம் இருளே விலக்குகிறது, இருள் விலக்கத்தக்கது தீபம் உத்தபாதகம், ஜ்ஞாநம் உத்தபாத்யம். ஜ்ஞாநம் உத்தபாதகம், வ்யவஹாரம் உத்தபாத்யம். கர்மத்வத்திற்கும் கர்த்துவத்திற்கும் இயற்கையாக விரோதமிருப்பதால் பேதகத்வமானது அனுபவவிதத்தமாக இருந்த போதிலும் ஜ்ஞாபகங்களில் கியதமாய் விரோதமில்லை என்பதும் அனுபவவலிததம். ஜ்ஞாதாவீதத்திலும் மனதிலும் சப்தத்தை போதிக்கிறசப்தத்திலும் பதத்தைபோதிக்கிற பதத்திலும் என்று. அவ்வாறே இப்படிப்பட்ட அர்த்தாத்மங்களிலும் அவிரோதமானது காணப்படுகிறதன்றோ. உத்தபாதகங்களிலன்றோ விரோத கியமம் உத்தபாதகங்களிலும் வெவ்வேறு ஆகாரத்தாலென்றால் விரோதமில்லை. அய்யா! கடம் முதலியவைகளில் வ்யவஹாராஹத்வமென்கிற தன்மையானது தன்னையிட வேறானஜ்ஞாநத்தைக்காரணமாகக்கொண்டதென்று காணப்பட்டிருக்கிறது. ஞாநத்தில் வ்யாப்தியானது பங்கம் செய்யப்படுமேயாகில் வ்யவஹாரத்திற்கு ஜ்ஞாநபூர்வகத்வ வ்யாப்தி பங்கத்தினால் அஜ்ஞாதமான ஜ்ஞாநத்திற்கே வ்யவஹாராஸ்பதத்வம் உண்டாகும் எனில் இவ்வண்ணமல்ல; கடம் முதலியவைகளில், அறியத்தக்க வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞாநாவீதனால் காணத்தக்கதன்மை இருந்தபோதிலும் ஜ்ஞாதாவீதத்தில் த்ருச்யத்வம் தன்ஜ்ஞாந்ருத்வத்தாலேயே என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதினால் அங்கு பரவாதியாலும் கர்மகர்த்து வ்யாப்திபங்கம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான்வேண்டும். அவ்வாறே கடாதிக்களில் தன்னிலும் வேறான இத்திரியம் மனஸ் இவைகளால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்தில் த்ருச்யத்வமிருந்தபோதிலும் மனதில் (மனஸ் அறியப்படும்பொழுது) அது பன்னமாய்விட்டது. ஸ்வாநுமானத்தில் மனதுக்கே கரணத்வமிருப்பதால். அவ்வாறே எல்லா வாச்யங்களுக்கும் ஸ்வவ்யதிரிக்கதசப்தவாச்யத்வமிருந்தபோதிலும் சப்தமென்கிற சப்தத்திலும் பதம் என்கிற பதத்திலும் அது பன்னமாவிறது. கடாதிக்களுக்கு தன்னைக்காட்டிலும் வேறான வாச்ய வ்யவஹாரயத்வமிருந்தபோதிலும் வாக்கித்திரியத்தில் அது பன்னம்—ஆகையால் கர்மகர்த்துபாவத்திற்கு விரோதி வ்யாப்தி இல்லை. வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநபூர்வகமென்பது ஒருவராலும் மறுக்கப்பட்டதன் ஜ்ஞாநவ்யவஹாரத்திற்கு பூர்வம் ஜ்ஞாநகர்மத்வத்தின் இன்னமயினது. பாஸகம் வருமேயாகில், அது அறிவ்டமல்ல. ப்ரகாசபூர்வத்திற்கு வ்யாப்திபங்கமில்லாமைமால் அதின் விரஹத்திற்குப்ரஸக்யமில்லை. ஆகையால் அவபாவிக்கின்ற ஜ்ஞாநத்திற்கே வ்யவஹாராஸ்பதத்வம் ஆகையால் ஸ்வவீஷ்ய பரவீஷ்ய வ்யவஹாராநுருண்யம் ஜ்ஞாநத்திற்கு யுத்தம்.

ஸையா ஸ்யாப்ரகாஸாநாஹுதித்தித்தாஹ | ப்ராஹ்மாவாஹுஜா
வாஸ | தஹ்வாவஸு ஸுதஹிஹ்வாஹுஜா | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தித்தாஹ
யாஹு ப்ராஹ்மாவாஹுஜாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ
தித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ |
விநாஸாஹுஜா தஹ்வாவாஹுஜா நாவாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ
வாஸவாஹுஜா நாவாஹுதித்தித்தாஹ, தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ
ப்ராஹ்மாவாஹுஜா | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ |
தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ |
“ தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ ” இதி விஷயேஹுஜா தஹ்வாவாஹுஜா |
ஸுதஹிஹ்வாஹுஜா இயதித்தித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ |
வாஸவாஹுஜா தஹ்வாவாஹுஜா | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ |
தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ |
ஸுதஹிஹ்வாஹுஜா | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ | தஹ்வாநாஹுதித்தித்தாஹ |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்வயம்பாகாசாறுபூதியானது நித்யை— ஏனெனில், ப்ராகபாவம் முதலியது இல்லாமைபால். அந்த முன் இல்லாமைமயின் அபாவமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருத்தலாலேயே. ஸ்வதஸ்ஸித்தையான அதுபூதிக்கு ப்ராகபாவமானது தன்னுடையது மற்றொன்றினாலாவது அறிவதற்கு சக்யமாகாதன்றோ. அதுபூதியானது தன்னுடைய அபாவத்தைத் தெரிவிக்கிறதாக இருக்குமேயாகில் நிச்சயமாகத்தானிருந்துகொண்டு தெரிவிக்கமுடியாது. அது இருக்குமேயாகில் அதில்லையென்றால் வீரோதம் வருகையாலே அதற்கு அபாவமில்லை. ஆதலால் எவ்வாறு அந்த அதுபூதியானது தன்னுடைய அபாவத்தை அறிவிக்கும். இவ்வாறே அதுபூதி இல்லாமலிருந்தாலும், தன்னுடைய அபாவத்தை அறிவிக்காது; அதுபூதியானது தானே இல்லாமலிருக்கையில் தன்னுடைய அபாவத்தில் எவ்வாறு ப்ரமாணமாக ஆகும். வேறொன்றினால் அறிவதற்கும் சக்யமன்று— அதுபூதியானது வேறொன்றுக்கு விஷயமாக இல்லாமைபால். இதின் ப்ராகபாவத்தை ஸாதிக்கிற ப்ரமாணமானது, “இது அதுபூதி” என்று அதுபூதியை விஷயீகரித்து அதின் அபாவத்தை ஸாதிக்கவேண்டும். அது ஸ்வதஸ்ஸித்தமாதலால் “இயம்” என்று விஷயீகரிப்பதற்கு அநர்ஹமாயிருப்பது பற்றி அதின் ப்ராகபாவமானது வேறொன்றினால் அறிய சக்யமாகாது.

ஆகையால் இதற்கு ¹ ப்ராகபாவமில்லாமையால் உத்பத்திபாவ சொல்வதற்கு அசக்யமாயிருப்பதுபற்றி உத்பத்தியை ஒட்டிவரும் மற்றவிகாரங்களும் அதற்கு இல்லை.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு ஜ்ஞாந்ரு ஜ்ஞேய பிரவநமும், ஜ்ஞாநத்தின் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமும்பெளத்த பகூத்திலும் ஸமாநமென்று அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யவத்தை ஸாதிக்கிறார்— ஸேயம் என்று. ஸேயம் - பரமார்த்தமாக இருக்கிற ஸம்மார்த்தோடு ஐக்யம் பெற்றதும் ப்ரமாணத்திற்கு அவிஷயமாக இருக்கிறதுமான, என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வத்திற்கு ஹேதுபூகமான தர்மத்துடன் கூடி இருப்பதால் ப்ரவீத்திபெற்ற என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம். ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்திற்கு நித்யதர் ஹேதுதவ விவகையால் 'ஸ்வயம் ப்ரகாசா' என்று உரைக்கப்பட்டது. சகாரம்-ஸாயஸமுச்சயத்தில், பெளத்தஸாம்பசகையைப் போககூடப்பதிலாவது. எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார்—ப்ராகபாவாநி என்று அதுவும் எவ்வாறு என்று சங்கைவரின் க்ராஹகயில்லாமையால் என்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்— நுநபாவஸ்ச என்று. ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருப்பதால் ப்ராகபாவம் முதலியவற்றின் அபாவத்தை விகல்ப முகத்தால் ப்ரதிபாதிக்க எண்ணங்கொண்டவனாக விகல்பகோடிகள் இரண்டிலும் அநுப பத்தியை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்—நஹி என்று. எவ்வுத: என்னும் பகூத்திலும் அநுபூதியானது, தானிருந்துகொண்டு தன்னுடைய இல்லாமையைத்தொரிவிக்கிறதா? அல்லது இல்லாமலிருந்துகொண்டா? என்று விகல்பத்தைக்கருதி, இருந்துகொண்டு என்னும் பகூத்தை தூஷிக்கிறார்— அநுபூதி: என்று. எதனால் என்றால் கூறுகிறார்—நல்லயா: என்று க்ராஹ்யமான அநுபூதியினுடைய அபாவமில்லாமையாலென்று அர்த்தம். அநுபூதியானது² அநுமித்பாதிருபையாக இருந்துகொண்டு தன்னுடைய அபாவத்தைத்தொரிவிக்கிறதா? அல்லது ப்ரத்யக்ஷரூபமாகவா என்கிற விகல்பத்தில், விங்கம் முதலியதில் லாமையால் ப்ரதமகல்பம் ஸம்பவியாதென்று எண்ணி இரண்டாவது கல்பம் க்ராஹ்யாவத்தால் தூஷிக்கப்பட்டது. முன் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிற விகல்பகோடிகள் இரண்டினுள் இல்லாமல் என்கிற பகூத்தை க்ராஹகமான பிரமாணாவத்தால் தூஷிக்கிறார்— எவம் என்று. முதலில் உரைக்கப்பட்டுள்ள விகல்பகோடிகள் இரண்டினுள் அர்யத: என்கிற பகூத்தைத்தூஷிக்கிறார்—நாபி என்று. அநுபூதியானது அர்யத டிகோசரையாக இருக்கட்டும், அதினால் அபாவத்தை க்ரஹிக்காமுக்கு காரணம் என்ன? அபாவமானது அர்யகோசரத்வத்தை அடைவதற்கு அர்ஹமாகவன்றோ உள்ளது எனில் கூறுகிறார்— அஸ்யா: என்று. அஸ்யா:— வேறென்றினுடைய ப்ராகபாவம் க்ரஹிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ, பின்னையோ அநுபூதியினுடையதே. ஆதலால் அந்த அநுபூதியைவிடையாகித் தே அதின் அபாவம் க்ரஹிக்கத்தக்கது. அந்த அநுபூதியானது 'விஷயமாவதற்கு

¹ அபாவங்கள்— நான்குவகைகள் ப்ராகபாவம், ப்ரத்வம்ஸபாவம், அர்யோந்யாவம், அத்யந்தாபாவம் - என்று. ப்ராகபாவமாவது—ஒரு வஸ்து உண்டாவதற்குமுந்தி அதின் இல்லாமையே ப்ராகபாவம், அது உத்பன்ன வஸ்துவால் நாசமடைகிறது வஸ்து உண்டானபிறகு அதின் ப்ராகபாவம், காணப்படாமையால் (இது தார்க்கிக மதம்)

² பெளத்தபகூதம்— புத்தமதஸ்தர்களின் கொள்கை.

³ அநுமிதி—அநுமாகத்தாலுண்டாகிற ஜ்ஞாநம், டிகோசரம்— விஷயம்.

அந்நஹமாக இருப்பதால் அதின் ப்ராகபாவக்ரஹணம் சக்ரமாகாதென்று பொருள். இவ் வண்ணம் ப்ராகபாவமில்லாமையால் உத்பத்த இன்மை உரைக்கப்பட்டது. பிறகு பரி ணாமம் முதலிய எல்லாவினார்த்தங்களின் அபாவ தீட்சையும் உபபாதிக்குறா—அதோஸ் யா: என்று. ஆகையால் ஸ்வத:, பரத:, பகடிக்களரண்களும் அபாவம் க்ரஹிக்கமுடியாம லிருப்பதாலென்று அர்த்தம். விகாரஸாமாந்யபாவம் ஸாத்யமாகில் அநுத்பன்னத்வ த்திற்கு அந்தமுன்னதான ப்ராகபாவத்தில் வ்யபிசாரம் வரும். ஆகையால் பாவரூபவினா விரஹத்திற்கு ஸாத்யத்வத்தை ஜ்ஞாபிப்பதின் பொருட்டு “பாவ” சப்தம். அன்றிக்கே பாவஸ்ய விகார: என்று ஷஷ்டஸமாஸம். அதனால், பாவாபாவரூபவினாரமாத்ரவிரஹம் ஸாத்யமென்கிறபகடித்தில் ப்ராகபாவத்தில் வ்யபிசாரசங்கையை நிவாரணம் செய்வதற் காக பாவத்வமுமிருக்க அநுத்பன்னத்வம் விகாராத்ரபாவத்தில் ப்ரயோஜக மென்பது பலித்தது. அநுபூதியானது நாசமுன்னதல்ல, பாவத்வேஸதி அநுத்பன்னத்வாத் எது நாசமுன்னதோ அது பாவரூபமான அநுத்பன்னவஸதுவல்ல. உதாஹரணம்—கடம். பெளத்தர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற க்ஷணிகத்வத்தை வ்யாவருத்திப்பதற் காக நித்யத்வத்தின் பொருட்டு அநுத்பத்தியும் அத்துடன் வ்யாப்தமான விகாராத்ரபாவ மும் ஸாதிக்கப்பட்டன.

சுநாஹுயேநாஹுதிநாஹுதி நாநாகுவி ௩ ஸஹதெ,
வ்யாவகவிநாஹுவதெஹு: 1 நஹுநாஹுநாநாஹுதெ ௨ ஹுடி
லெஹாநாநாஹுயேநாஹுயேநாஹுயேநாஹுயேநாஹுயேநாஹுயேநாஹுயே
ஸஹவதி 1 சுதொநாஹுதெநாஹுவஸுநாஹுவஸுநாஹுவஸுநாஹுவஸுநாஹுவ
வி சுஹிதெநாஹுவெநாஹுவ யதெ, யதொ நியுதிநாஹுவ
விதெஹு ஸஹிதெ 1 சுதவநாஹுவ நாஹுவ: வ்யாஹுவதிநாஹுவ
யொ ஜ்ஞாதாநாஹு சுஹிதெநாஹுவ ஸுஹிதெநாஹுவ ஸுஹிதெநாஹுவ
ஹுதி 1 சுநாஹுவஸுநாஹுவ ஸுஹிதெ ஸஹிதெ வ்யாவதெநாஹுவ
ஹி ஸஹிதெ வ்யாவதெ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

உத்பத்தி இல்லாத இந்த அநுபூதியானது தன்னிடத்தில் பேதத் தையும் ஸஹிக்கிறதில்லை. நாநாத்வவ்யாப்தமான உத்பத்திக்குவிருத்தமான அநுத்பத்தி அறியப்படுவதால், அநுத்பன்னமான வஸ்துவானது நாநாபூத மாகக்காணப்படவில்லை, பேதம் முதலியவைகளுக்கு அநுபால்யத்வமிருப்ப தாலும் ரூபம் முதலியவற்றுக்குப் போல் அநுபூதி தாம்த்வம் ஸம்பவியாது. ஆகலால் அநுபூதியானது அநுபவ ஸ்வரூபமாக இருப்பதினாலேயே அநு பால்யமான வேறு ஒரு தாம்மும் இதற்கு இல்லை. எக்காரணத்தினால் இந்த ஸம்வித்தானது எல்லாபேதங்களையும் நிரவரிக்கும் ஸ்வாபலமுள்ளதோ.

அதனாலேயே இந்த ஸம்வித்தின் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆச்யானை ஜ்ஞாதாவான ஒருவன் இல்லை. ஆகையால் ஸ்வப்ரகாசரூபை

யான அந்தஸம்வித்தே ஆத்மா. அஜடமாக இருப்பதாலும் அநாத்மத்வ வ்யாபகமான ஜடத்வமானது ஸம்வித்தில் இல்லாமல் இருந்துகொண்டு அநாத்மத்வத்தையும்கூட ஸம்வித்திலிருந்து விலக்குகிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அநேகத்வவ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டு ஸஜாதீயபேதத்தை நிரஸம் செய்கிறார்— அநு த் ப ணீ னே ய ம் என்று. வ்யாபகவிருத்தோபலப்தே: . நானாத்வ ஸ்ரீ வ்யாபகமான உத்பத்திக்கு விருத்தமான அநுத்பத்தி காணப்படுவதால் என்று பொருள். டி வ்யாப்தியைக் காட்டு கிறார்— நஹி என்று. இந்த க்ரத்தத்திற்கு எது அநுத்பன்னமோ அது பலவகைப்பட் டதல்லாததாகக் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம் சொல்வது பொருத்தது. ப்ரஹ்மத் தத்தவிர்த்த வேறு ஒரு வஸ்துவும் அநுத்பன்னமாகவும் பலவகை பேதமில்லாத தாகவயிரூப்பதாக மாயாவேதாத்மிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதால், எது அநாநாபூத மோ அது அநுத்பன்னமென்று சொல்லப்பட்டால் வ்யாபகஜ்ம்மரிவ்ருத்தியினால் ட்வ்யாப்யமான நானாத்வ சிவ்ருத்தியானது சொல்லப்பட்டதாக ஆகாது. ஆகையால் இது அர்த்தம்.—எது நானாபூதமோ அது அநுத்பன்னமாகக் காணப்படுகிறதில்லை. உத்பத்தி யுன்னதாகவே காணப்படுகிறது என்று உத்பத்திக்கு நானாத்வ வ்யாபகத்வம் காணபிக்கப் பட்டது. இந்த உத்பத்தி சிவ்ருத்தியினால் நானாத்வ சிவ்ருத்தி என்பது அர்த்தஸித்தம். அன்றிகே, எவ்வாறு அக்ரி இல்லாதது புறையுன்னதாகக் காணப்படுகிறதில்லை என்று சொன்னால், நெருப்புன்னதே புறையுன்னதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகுமோ அவ் வாறே இவ்விடத்திலும் அநுத்பன்னமான வஸ்து நானாபூதமாகக் காணப்படவில்லை என்று சொன்னால் உத்பத்தியுன்னதே நானாபூதமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அதினால் உத்பத்தியானது வ்யாபிகை என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அநுபூதி யானது நானாவாக ஆகிறதில்லை—அநுத்பன்னமாதலால் எது நானாபூதமோ அது உத்ப த்தியுன்னதாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. கடத்தைப்போல் என்று † வ்யதிரேக்யநுமான மானது, அநுபூதியைப் பஞ்மாக்கிச்சொல்லப்பட்டது. ஆகாயம் முதலியவர்களில் வ்யபி சாரம் சொல்லமுடியாது ; அவைகள் உத்பத்தியுள்ளவைகளென்று வேதாத்மிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் என்று கருத்து. இவ்வாறாக ஸஜாதீயபேதம் நிவேஷதிக் கப்பட்டது. இந்த உத்பத்தி இல்லாமை என்கிற விஷயத்தையும் மற்ற விகாரங்களில் லாமை என்றும் விஷயத்தையும் நிரூபிப்பதற்காக பேதத்தையும் விகாராத்மத்தையும் பஞ்மாக்கச்செய்து, ‡ அக்வய்யநுமானத்தைக்கூறுகிறார்— பேதாதீநாம் என்று. ஆதி சபத்ததில் உத்பத்தி முதலியவைகள் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. பேதம் முதலியவைகள் அநு பூதிதர்மங்களல்ல— அநுபாவ்யமாக இருப்பதால்— ரூபாதிவத் என்று. வ்யாவ்ருத்தி

ஸ்ரீ வ்யாபகம்—அதிக தேசத்தை வ்யாபித்திருக்கும் வஸ்து.

§ வ்யாப்தி—தவறாமல் வ்யாப்யமுள்ள இடத்தில் வ்யாபகவஸ்துவிரூப்பு.

‡ வ்யாப்யம்—வ்யாபகத்தைவிட ஸ்வல்பதேசத்தை அடைந்திருக்கிற வஸ்து.

† வ்யதிரேகி—வ்யதிரேக வ்யாப்தியுள்ளது, வ்யாபகமில்லாமல்போனால் வ்யாப்யம் இருது என்பது.

§ அக்வயி—அக்வய வ்யாப்தியுள்ளது வ்யாப்யமிருந்தால் வ்யாபகமிருந்தேதீரும் என்பது.

ரூபத்ரம்மும் இல்லை என்று உபபாதிக்கிறார்—அதோடூபூதே: என்று. அர்யோபி—
வ்யாவ்ருத்தி ரூபோபி என்று கருந்தது. “அன்றிக்கே, விசாராகாங்குஜுத்வ நிவேதத்
தால் நிச்சயம்: எகத்வ ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ ரூபத்ரம்முடையதாகும் என்றும் சங்கையை
கீக்குவதற்காகவும் முற்கூறப்பட்ட நானாங்காதிக்கை விலக்குவதற்காகவும் வ்யாதிரேயமு
காணத்தக்கதுகிறார்—அதோடூபூதே: என்று அர்யோபி - நிச்சயவாதிரூபோபி
என்று அர்த்தம். அதுபூதியானது வ்யாவ்ருத்திரூபத்ரத்தைகூடியது அன்று. அது
பவஸ்வரூபமாக இருப்பதால், எது வ்யாவ்ருத்தி ரூபமானதம்மைகூடியதோ அது
அநுபூதியாக்காணப்பட்டிருக்கிறது. “கடம்முதலியதுபோல” என்று வ்யாதிரேகி. வ்யா
வ்ருத்திரூபமான தம்மைகூட பகஸ்மாக ஆக்கி அநுபூதியின் தம்மவாபாவம் ஸாத்யமாக
ஆகுமேயாகில், அப்பொழுது @ அநுபாவப்பவம் ஹேது. “யதாரூபாத்” என்று ஸபகஸ்ம்.
இது அர்வபி. இவ்வண்ணம் ஸ்வகதபேதம் கிரஸிக்கப்பட்டது. ஜ்ஞேயபேதம் முந்தியே
நிரஸிக்கப்பட்டது.

“அத்யாயம் புருஷ: ஸ்வயம்ஜ்யோதிர் பவதி” இது முதலிய வேதாந்தவாய்ம்யங்கள் களில் ஆத்மாவுக்கு நித்யத்வஸ்வயம்ப்ரகாசத்வாதிகள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, இந்த இடத்திலோவென்றால் ஜ்ஞானத்துக்கு நித்யத்வம் முதலியது உரைக்கப்படுகிறது. அது எவ்வாறு பொருத்தமுள்ளதாக ஆகும் எனில் கூறுகிறார்— யத: என்று, கிர்தூத நிசிலபேதா - ஸகலபேதநிஷேதத்தினால் விஜ்ஞாதீயபேதங்கூட நிரஸிக்கப்பட்டதால் விஜ்ஞாதீயபேதமான ஜ்ஞாதாவாக்கு மித்யாத்வம் ஸித்திப்பதால் அந்த ஜ்ஞாதா ஆத்மா என்று, பின்னையோ பரமார்த்தபூதமான ஜ்ஞானமான ஆத்மா—என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே; வேதாந்தங்களால் ஆத்மாவுக்கு பரிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற விஜ்ஞாதீய ஸ்வகதநாநத்வமில்லாமையானது ஸம்வித்துக்கே உபபன்னமாகிறது என்பதனால் அந்த ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்று அர்த்தம். ஸ்வரூப என்று ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறானவனும் ஜ்ஞானத்துக்கு ஆச்ரயமாயுமிருப்பவனுமன்றே ஜ்ஞாதா-அவனோ பரமார்த்தமாக இல்லை- ஸம்வித்ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதினாலேயே அபரமார்த்தமாதலால்; அவன் ஆத்மா அல்ல, ஸம்வித்தேதான் ஆத்மா என்று அர்த்தம். ஸ்வப்ரகாசரூபா ஸைவாத்மா என்று, வேதாந்தங்களால் ஆத்மாவுக்கு பரிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமானது ஸம்வித்துக்கு ஒட்டுவதால் அந்த ஸம்வித்தே ஆத்மா என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே சூன்யத்வ சங்கா நிராஸத்திற்காக சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்வப்ரகாசரூபா என்கிற ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் ஸ்வதத்த்ரஸாதகமாகவுமாகிறது என்று சொல்லுகிறார்—அஜடநீவாசீச என்று. இது வ்யதிரோகி. ஸம்வித் ஆத்மா, அஜடத்தைத். எது ஆத்மாவன்றோ அதுஜடம் உதாஹாரணம் கடம் முதலியது என்று, இதைவிவரிக்கிறார்— அநாத்மநீவ என்று. அநாதம்=தவ்வாய்ப்தம் - வ்யாப்தமென்பது கர்தரி த்தப்ரத்யாயம். வ்யாப்தமென்று அர்த்தம். ப்ராப்த: என்பதுபோல,

நநுல—சஹஜாநாதி ஜோதபுதர பூத்திலிபா ! நெநவு
லா லாநிலிலிபா, ரஜததெவ முக்திமகவுஸு, சநுலாடுதெ:
ஸூதநி கதபுக்ஷாபொமாசு ! சதொ நெநவுஷாஹிதபுநவ
விலிபுடுததநெஷுக்ஷாஹிபிஷுவிஷாநாதிநவசு ஜோதபுக்ஷ

வ்யுயுஷ்டி : ஜ்ஞாதுக்ஷம் ஹி ஜ்ஞாநகீட்யாகதது பூக்ஷி : தது விசு-
யாதூக்ஷம் ஜ்ஞம் விசாரிசு-வ்யாஹா : மூலீஸ்யேவிசு-யெ ஸாக்ஷிணி
விசு-யாதூ-தூக்ஷி கயசீவ ஸஜீவதி : டிபுஸ்யேநவிஜீக்யாஹேவ ராநிவாஹே
நிவ கதது பூக்ஷாஹேந-பூ-தூயபேக்ஷி : ஸாஷ்ட-வ்யே-நி-ஹ-பூ-ஹ-வ-
பூ-தூ-யாவாயெ-வ்யா-தூ-ந-ஹ-வ-பூ-தூ-ந-நா-தூ-ந-நா-தூ-ந-பூ-தூ-ய-மொ-
உ-ராக்ஷி : கதது பூக்ஷே ஸஹ-பூ-தூ-ய-மொ-வ-ராக்ஷே வ-ராக்ஷ-ந-நா-தூ-ந-
ம-பூ-தூ-ய-மொ-ஹே-வ-வ-ஜ்ஞ-ஹ-வ-ராக்ஷ-ந-நா-தூ-ந-பூ-தூ-ய-மொ-ஹே-
நி-ஹ-ராக்ஷ : ஸஹ-பூ-தூ-ய-மொ-வ-ராக்ஷ-கதது பூ-தூ-ய-மொ-வ-ராக்ஷ-ஹே-
தூ-தூ-ய-மொ-வ-வ-பூ-தூ-ய-மொ-வ-ராக்ஷ-ந-நா-தூ-ந-பூ-தூ-ய-மொ-வ-
பூ-தூ-ய-மொ-வ-ஹே ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அய்யா ! “அஹம் ஜாநாமி” என்று ஜ்ஞாத்ருத்வம் அதுபவஸித்தம்
அல்லவா? உத்தரம். இவ்வண்ணமல்ல, அது ப்ராந்தியால் தேற்றுவது, சிப்-
பித்துண்டுக்கு ரஜததைபோல, அதுபூதிக்கு தனக்குள்ளேயே தன்னைக்
குறித்து கர்த்த்ருத்வம் பொருந்தாதாகையால், ஆதலால் மறுஷ்யோஹம் என்று
ஆத்மாவுக்கு அந்யந்தம் வெளிப்பட்ட மறுஷ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களுடன்
கூடியதான தேஹத்தில் ஆத்மா என்றும் அபிமானம் போல ஜ்ஞாத்ருத்வ
மும் ஸம்வித்தில் அந்யஸ்தமாக இருக்கிறது. ஜ்ஞாத்ருத்வமாவது ஜ்ஞாநக்ரி-
யையைச் செய்தல், விகாரமடைவதாயும் ஜடமாயும் விகாரத்தை அடையும்
திரவ்யமான அஹம்காரமுடிச்சுக்குள்ளிருப்பதாயுமுள்ள அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வ
மானது விகாரகுன்யமாயும் தான் ஸம்பந்தப்படாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்-
கும் ஸாக்ஷியாயிருக்கிற சிந்மாத்ர ஸ்வரூபியான ஆத்மானிடத்தில் எவ்வாறு
ஸம்பவிக்கும். ரூபம் முதலியதுபோல, கர்த்த்ருத்வம் முதலியதும் அனுபவா-
தினமான வித்தியுள்ளதாக இருப்பதினாலேயே ஆத்மாவின் தர்மமல்ல—தூக்-
கம் மூர்ச்சைமுதலிய அவஸ்தைகளில் அஹம் ப்ரத்யயம் முற்றிலுமில்லாமல்
போயிருந்தபோதிலும் ஆத்மாதுபவத்தைக்காண்பதால் ஆத்மாவுக்கு அஹம்
ப்ரத்யயகோசரத்வம் கிடையாது. ஆத்மாவுக்கு கர்த்த்ருத்வமும் அஹம்
ப்ரத்யயகோசரத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுமோயாகில் தேஹத்தைப் போல்
ஜடத்வம், நி ப்ராத்த்வம், அநாத்மத்வம் முதலியதின் ப்ராஸங்கம் எவ்விதத்-
தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. அஹம்ப்ரத்யகூத்திற்கு கோசரமாயும்
கர்தாவென்று ப்ரவரித்திபெற்றிருக்கிறதுமான தேஹத்தைக்காட்டிலும்,
அதின் செய்கையின் பலமான ஸ்வர்கம் முதலியதை அனுபவிக்கிற ஆன்-
மாவுக்கு அந்யத்வமானது ப்ராமாணிகர்களுக்கு ப்ரஸித்தமே.

நி ப்ராத்த்வம்—அயலாருக்கு பிரகாசிப்பது, தனக்குத்தானே ப்ரகாசியாதது

சுருபரகாசிகை:—

தர்கத்தினால் ஜ்ஞாந்ருத்வம் கிரஸிக்கப்பட்ட பிறகு ஆக்மாவுக்கு அஹம் ப்ரத்யய கோசரத்வமானது தன்னதுபவத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாதலால் அதை நீசோதனம்செய்கிறார்—நுநுச என்று. சகாரம் சோத்யஸமூச்சயத்தில், ப்ரதிதிஸித்தா*—தன் அநுபவத்தால் ஏற்படுவது என்று அர்த்தம். இத்தவிஷயத்தில் மறுபொழி கூறுகிறார்—நைவம் என்று. அவ்வதுபவம் பார்த்தி என்று கூறுகிறார்—ஸாப்ராந்திஸித்தா என்று அநுபவ விஷயமாக பூர்வம் அறியப்பட்ட ரஜததையானது எவ்வாறு சக்திஜ்ஞாநபாதிதமானதால் ப்ராந்திஸித்தையாக ஆகிறதோ அவ்வாறு என்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார்—ரஜததேவஸக்திசகலஸ்ய என்று. ப்ரமத்திற்கு அவகாசம் கொடுப்பதின் பொருட்டு “சகல” சப்தம். உடையாமல் முழுசாக இருக்கிற சக்திக்குப் ப்ரமாஸ்பதத்வம் பொருந்தாததால். அன்றிக்கே ஜ்ஞாந்ருத்வம் அறியப்படாநிற்கையில் அதில் ஜ்ஞாநம்சத்தினுடைய பாரமார்த்தியத்திலும் கர்த்தம்சத்தினுடைய அபாரமார்த்த்யத்திலும் திருஷ்டாந்தமாக “ரஜததேவ சக்திசகலஸ்ய” என்று கூறப்பட்டது. அந்த இடத்தில் இதம்ஸமானது பாரமார்த்தம். “ரஜததையே அபாரமார்த்தம்” என்று ப்ராந்திஸித்தத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்—அநுபூதேரீதி—அதினாலென்ன பயனென்றால் சொல்லுகிறார்—அநேராமலுஷ்ய என்று. காந்ருத்வஸம்பத்தத்தின் இன்மையை உபபாதிக்கிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வம் ஹி என்று. அன்றிக்கே ஜ்ஞாந்ருத்வமென்பது என்ன—ப்ராஹ்மஸ்வரூபபூதஜ்ஞாநாததக்கு ஆச்யத்வமா? அல்லது அந்த:காரண க்ரியாரூபமான ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்யத்வமா? என்று விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு முதலாவது கல்பத்தை தூஷிக்கிறார்—அநுபூதே: என்று முற்கூறப்பட்டுள்ள யுத்திகனால் அநுபூதிக்மே பாரமார்த்த்யம் வித்தித்திருப்பதால் அந்த அநுபூதிக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வமானது தன்னிடத்தில் கர்த்தருத்வமாக ஆகலாம்—அதுவோ வ்யாஹதமென்று அர்த்தம். கர்த்தருத்வம் ஆச்யத்வம். ஜ்ஞாந்ருத்வமானது ப்ராந்தர்க்களான புருஷர்களுடைய ப்ரதிதிஸித்தமாதலாலும் அப்பஸ்தம். ஆரோபிக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார்—அந: என்று. சரீரத்திற்கு உத்பத்திமுதலியவைகளால் ஆத்மபின்னத்வம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் “அத்யந்த பஹீர்பூத” என்று உரைக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் தன்னைக்குறித்து மாத்மிக கர்த்தருத்வம் ஒவ்வாது என்பதில்லை, பின்னையோ தான் பிறன் என்கிற பேதயின்றி கர்த்தருத்வமே அடியோடு ஒவ்வாதென்கிற அபிப்ராயத்தால் இரண்டாவது கோடியை தூஷிக்கிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வம்ஹி என்று. அதினாலென்னவென்றால் கூறுகிறார்—நக்ச என்று. விக்ரியாத்மகம் - க்ரியைக்கு உத்பத்தியும் விநாசமும் இருப்பதுபற்றி க்ரியாச்சயத்வமும் எப்பொழுதாவது ஏற்படுமாதலால் அது ஒரு விகாரமென்று அர்த்தம். ஜடம் அறியப்படுவது - அதினாலேயே விகரிக்கும் த்ரவ்யமான அஹங்காரமூடிச்சில் இருக்கிறது. ஜடத்வவிக்ரியாத்மகத்வஸாம்யத்தாலென்று கருத்து. கர்த்தியாவது கட்டுத்தனராமலிருப்பதற்காகப் போடுகிற ஒருவிதமான மூடிச்சு. அஹங்காரம், எல்லாப்ரமங்களுக்கும் மூலமாதலால் க்ரந்தி என்று சொல்லப்பட்டது. இதற்கு எதிர்த்தடான ரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஹிக்ரியே என்று. ஸாக்ஷித்வத்தை ஒப்புக்கொண்டதினாலேயே ஜ்ஞாந்ருத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற சங்கைவரின், ஸாக்ஷித்வமும் ஜ்ஞானஸ்வரூபத்திற்கு ஒத்தது என்கிற அபிப்ராயத்தால் ஸாக்ஷிணி என்று

சொல்லப்பட்டது. அவிய்யா நுபவரூபத்வமே ஸாக்ஷித்வமென்பதனால் ஜ்ஞாதத்வத்திற்கு விரோதமில்லை என்று கருத்தது. கிம்மாத்ராத்மச் ஸ்வயம்ப்ரகாசமானதில் - ஜடமான ஜ்ஞாத்ருத்வமானது அஜடத்திற்கு ஸம்பவித்ததில்லை என்று கருத்தது. கர்த்ருத்வம் முதலியது ஆத்மதர்மமல்ல - க்ருச்யதீந விரித்திதவாத் - ரூபாதிலத் என்கிற அர்வயி அனுமானத்தை அபிராயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார் - க்ருச்யதீநவிரித்தித்வாதேவ என்று. கர்த்ருத்வாதே, என்கிற இடத்திலுள்ள ஆகிசபத்ததால் அஹம்ப்ரத்யயகோசரத்வம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. பேதாதிசன் அநுபூதியின் தர்மமங்கனாக ஆகாமையில் எது வேறுதலோ அதிலேயே என்பது எவகாராபிராயம். அஹமர்த்தம் அல்லவா ஆத்மா; அதோடு ஸமாநாதிகரணமாக அறியப்படுகிற ஜ்ஞாதா-ஆத்மாவாக இருக்கலாமே என்றால் கூறுகிறார் - ஸுஷுப்திழர்ச்சிநாதேன என்று “நாஹக்ஷ” இதுமுதலிய கருதியின் ஆகாரத்தைக்கொண்டு அஹம்ப்ரத்யயம் போனபோதிலும் என்று உரைக்கப் பட்டது. ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வம் அஹம்ப்ரத்யயகோசரத்வம் இவைகளில்லை என்பதில் மூன்று வ்யதிசேச்யனுமானங்களைப் ப்ரஸவகரூபமாகக் கூறுகிறார் - கர்க்ருத்வே என்று. “ஆத்மா ந ஈந்தா” “நசாஹம் ப்ரத்யயகோசர:” என்று, இரண்டு ப்ரதிஜ்ஞாவாத்யங்கள், அஜடத்வாத், ப்ரத்யத்வாத், ஆத்மத்வாத், என்று மூன்று வேறுதல்கள். எது கர்தாவோ எது அஹமென்கிற ஜ்ஞாதத்திற்கு கோசரமோ அது ஜடமாகவும் ப்ராக்காகவும் அநாத்மாவாகவும் காணப்படுகிறது. சரீரம் போலவென்று. அன்றிக்கே; ஆத்மா கர்தாவும்ல்ல அஹம் ப்ரத்யயகோசரமும்ல்ல. ஜடத்வாதிசளுக்குப் ப்ரஸங்கம் வருவதால். தேஹத்தைப்போல் என்று. ஜடத்வம் பார்ச்சப்படுவதாகவே இருப்பது, ப்ராத்த்வமானது பிறருக்குத் தோற்றாதல். ஆத்மவம் புருஷார்த்தங்களுக்குப் ப்ரதி ஸம்பந்தியாக இருத்தல். அல்லது தேஹத்தைக்குறித்து நியந்தாவாக வ்யாபித்தல். அவைகளின் அபாவம் அநாத்மவம். ஆகிசபத்ததால் ஈடியத்வம் முதலியது விவகலிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அஹம்ப்ரத்யயகோசரமான தேஹத்திற்கு அநாத்மத்வம் வித்தித்தாலன்றோ அஹம் ப்ரத்யயகோசரான கர்தாவுக்கு அநாத்மத்வப்ரஸங்கி வருமெனில் கூறுகிறார் - ஷஹம்ப்ரத்யயகோசராத் என்று. க்ரியாபலங்களான ஸ்வர்கம் முதலியவைகளை அனுபவித்தவனென்பதினால் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேற்றுமை வித்தித்தது. ப்ரமாணிகர்களுக்கு - சார்வாகர்களைத் தவிர்த்தவர்களுக்கு.

தயாஹமயேபுரஸ ஜ்ஞாதாநாவி விவக்ஷண: ஸாக்ஷி ப்ரத்யுமா தெதி ப்ரதீவத்யுபு 1 வ்ணவீலிகியாநாஹவஹுரூபவெஸ்யுவா கியஜ்ஞகொ ஜயொஹவஹுரூப: ஸ்ராபுபதயா ததீலிவநகி 1 சூ த்யுதபாஹிவஹுரூபகியஜ்ஞமதீலிவஹுரூபநா ஸ்லாவ: 1 டபபுணஜ வஹுரூபகியஜ்ஞ 1 ஸ்வவஹுரூப 1 மொக்யாதிசகிராத்யுதபாஹிவஹுரூப 1 தத்யுதொபம் “ஜாநாஜ்ஹ” உகி ஸ்ர: 1 ஸ்ரபு காஸாயா கநா ஹதெ: கயலிவ ததீலிவஹுரூப ஜயாநவாஹுரூபரணாஹிவஹுரூப கி ராவொவ: 1 ரவிகரகிகராகியஹுரூபகரதவயு ததீலிவஹுரூப கபபுநாச 1 ஜாமகரநுஜ்ஞாஹுரூபணிகி:ரணாநா ததீலிவஹுரூப நாவி கரதவெந ஸுபதரபு காஸொ ஹி டபபுவா: 1 யத: “கஹம் ஜாநாஜ்” தி ஜ்ஞாதாஹமயேபுரஸ ஜ்ஞாதாநாநா ந வாரபாபிபுகொ

[illegible]

உதி ஶ்ரீமாவருவடிவக்ஃ ||

ஸ்ரீ பாவ்யம் —

அவ்வாறே ஸாக்ஷியான பர்தபகாத்மா அஹமர்த்தமான ஜ்ஞாதாவைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் என்று அறியத்தக்கது. இவ்வண்ணம் ஷகா மில்லாத அதுபவஸ்வரூபக்துக்கே அபிவ்யஞ்ஜகமாக இருக்கிற அஹங்கா மானது ஜடமாக இருந்தபோதிலும், தன்னிடத்திலிருப்பதாக அதை அபி வ்யஞ்ஜனம் செப்கிறது. அபிவ்யங்க்யங்களான வஸ்துக்களைத் தன்னிடத்திலி ருப்பதாகக்காட்டுவது அபிவ்யஞ்ஜகங்களுக்கு ஸ்வபாவம். கண்ணாடி ஜலம் சிகண்டம் முதலியவைகள் முகம், சந்திரபிம்பம், கோத்வம், முதலியவற்றைத் தன்னிடத்திலிருப்பதாகக்காட்டுகின்றன. “அஹம்ஜாநாமி” என்கிற இந்த ப்ராமமானது அதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வப்ரகாசையான அதுபுகிக்கு எவ்வாறு தன்னால் அபிவ்யங்க்யமாயும் ஜடரூபமாகவுமிருக் கிற அஹங்காரத்தால் அபிவ்யங்க்யத்வம் கூடுமென்று ஆசேஷ்யியாதே. சூர்யனுடைய கிரணஸமூஹங்களால் அபிவ்யங்க்யமான கரதலத்திற்குச்சூர்ய கிரணபிவ்யஞ்ஜகத்வம் காணப்படுவதால். ஜன்னலின் சந்துவழியாக வரு கின்ற சூர்யகிரணங்களுக்கு அவைகளால் அபிவ்யங்க்யமான கரதலத்தாலேயும் ஸ்புடதரப்ரகாசம் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. யாதொரு காரணத்தினால் “அஹம்ஜாநாமி” என்கிற ப்ரதீதியில் ஜ்ஞாதாவான இந்த அஹமர்த்தமானது செம்மாந்த்ராத்மாவுக்கு பாரமார்த்திகதர்மமன்றோ; அக்காரணத்தினாலேயே ஸுஷூப்தி முத்திகளில் ஆர்வயிக்கிறதில்லை. அந்த ஸுஷூப்தி முத்தி களில் அஹம் என்கிற ஆர்வயில்லாமல் ஆத்மாவானது ஸ்வாபாவிகமான அதுபவமாத்ரரூபமாகத் தோற்றுகிறது.

அதினாலேயே தூங்கி எழுந்திருந்தவன் “சிலவேளையில் என்னையும்நான் அறிந்திலேன்.” என்று சொல்லுகிறான். ஆகையால் உண்மையாகவே ஸமஸ்த

பேதவிதல்பங்களற்றதான நிர்விசேஷ சிம்மாந்தராகரஸ கூடஸ்த ந்தியஜ்ஞா
னமே ப்ராந்தியினால் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயஜ்ஞாணரூபமான பற்பல விசித்ர
பேதங்களுள்ளதாகத்திறிந்து தோற்றுதலால் அதற்கு மூலபூதமான அவித
பையையப் போக்குவதற்காகநித்யசுத்த புத்தமுத்தவ்வபவ ப்ரம்மாத்தமைதவ
வித்யையை அறிவிக்கும்பொருட்டு எல்லாவேதாத்நங்களும் ஆரம்பிக்கப்
படுகின்றன— என்று. (மஹாபூர்வபக்டும் முற்றிற்று)

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஆதம்பின்னமான அஹங்காரத்திற்கு க்ர்த்துத்வம்வரின் எவ்வாறு ஆத்மாவுக்கு
ஸம்ஸாரபோக்த்ருத்வம் என்கிற சங்கையானது சரீரபரதிபந்தியினால் நிரஸிக்கப்பட்டது.
ஸ்வர்காதிகளை அனுபவிக்கிறவனுக்கு ஆத்மத்வம் லித்தமாகில் ஜ்ஞாதாவாகவே ஆத்மா
இருக்கவேண்டுமெனில் கூறுகிறார்— தநா, என்று. சரீரத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மா வேறு
பட்டதென்று ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ப்ரமாணபலத்தாலன்றே ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.
அவ்வாறே ஜ்ஞாதாவும் விலக்கணத்தை ப்ரமாணவித்தத்தை இருப்பதால் ஒப்புக்கொள்
வத்தக்கதென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே, அப்ராமாணிகமான அஹம்ப்ரத்யயகோசரமாக
இருத்தலாலன்றே சரீரத்திற்கு அநாத்மத்வம் முதலியது ஏற்படுகிறது. ப்ராமாணிக
மான அஹம்ப்ரத்யயகோசரத்திற்கு எவ்வாறு அநாத்மத்வம் முதலியது எனில் சொல்
லுகிறார்—அஹம்ப்ரத்யயகோசராந் என்று. தேஹத்திற்குஅப்ராமாணிகாஹம்ப்ரத்யய
கோசரத்வம் ப்ரமாணபாதத்தாலேயேயன்றே அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு கரம்பலத்தை
அனுபவிக்கிறவனும் ி ஒளபாதிகாகாரமுன்னவனுமான ஜ்ஞாதாவுக்கு ஆத்மத்வம் ப்ரமா
ணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில் ஆத்மாவுக்கு அதைவிட வேற்றுமை ஒப்புக்
கொள்ளத்தக்கதென்று அர்த்தம். ஆதலால் ப்ராமாணிகாப்ராமாணிக * விபாகமினி
அஹம்ப்ரத்யயகோசரத்வமாத்தரமே அநாத்மத்வஸாதகமென்று கருத்து. அவிக்ரியமான
ஆத்மாவுக்கு எவ்வாறு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸம்பவமெனில் கூறுகிறார்— ஏவம் என்று.
அன்றிக்கே, ஜ்ஞாத்ருத்வம் அஹங்காரமுடிச்சிலுள்ளதென்று முந்தியே கூறப்பட்டது.
எவ்வாறு அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸம்பவிக்கும் எனில் கூறுகிறார்—ஏவம்
என்று. அஹங்காரத்திற்கு இந்த ஸமவிததைக்குறித்த ஆகாரமாக இருத்தல் அபி
வ்யஞ்ஜகத்வப்ரயுத்தமென்று கருத்து. அஹங்காரம் அபிவ்யஞ்ஜகமாக இருக்கட்டும்,
எவ்வாறு இதற்குத்தன்னை ஆச்ரயித்ததாகக் காட்டிக்கொடுத்தல் எனில் கூறுகிறார்—
ஜக்தம்ஸ்தத்யா என்று. ஸ்வபாவசுபத்திற்கு ிஒளந்ஸர்கிகம் என்று அர்த்தம். எங்கே
யாவது ஓரிடத்தில் ப்ரமாணபாதம் வருமேயாகில் அவ்வாறு அல்லவென்று கருத்து.
தரீபனேதி. தன்னிடத்திலிருப்பதாக அபிவ்யஞ்ஜகம் தரீபணத்வப்ரயுத்தமல்ல, ப்ரதி
பிம்பத்வப்ரயுத்தமல்ல, அபிவ்யஞ்ஜகத்வமாத்தரப்ரயுத்தமென்று காண்பிப்பதற்காக கண்
பாதிகளையும் எடுத்தது. ஆகிசுபத்தால் முண்டம் முதலியது. இவ்வண்ணமாக ஸம்வித்
அக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வாவாஸமானது வயங்க்ருவ்யவ்யவாவத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட
தென்று சொல்லுகிறார்—தத்திநு, என்று. ஜ—த்திற்கு அபிவ்யஞ்ஜகத்வம் தகுதியுள்ளதாக
கூசாது. ஸ்வப்ரகாசவஸ்துவுக்கு மற்றொன்றினால்கூட்டப்படுதலும் அயுத்தம்—ஸம்வித்தி
னாலஅபிவ்யஞ்ஜகத்தக்க-வஸ்துவுக்கு விசேஷித்த ஸம்விதபிவ்யஞ்ஜகத்வம் அயுத்தமெ
ன்கிற இந்தஆசங்கையை தானே எடுத்துக்காட்டி நிரஸம்செய்கிறார்—ஸ்வப்ரகாசாயா:

§ ஒளபாதிகம்—உபாதியானால் ஏற்படுகிறது.

* விபாகம்—பிரிவு.

§ ஒளந்ஸர்கிகம்—ஸாமான்யம்.

என்று. எதனால் என்று சொல்லுகிறார்— ரவிக்ர என்று. கரதலத்திற்குக்கிரணியிவ் பஞ்
ஜகத்வம் எங்கே காணப்பட்டிருக்கிறது எனில் கூறுகிறார்— ஜுரலக என்று. இவ்வா
றாக ஜ்ஞாஞ்ருத்வத்திற்கு அபராமாந்திதத்வம் கூறப்பட்டது. இதையே பரமார்த்த
வஸ்து பாஸிக்கும் தருணத்தில் தோன்றாமையை விளக்குவதிலுள்ள உபபாதிக்கிறார்—
யத் என்று. இதிலுள்ள “அஹம்பரத்யயமானது. அழிந்துபோனபோதிலும்கூட” என்கிற
முற்கூறப்பட்ட அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. “யத:” என்று ஸாத்யமே
வேறுவதாக சிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘அக்ஷிமத்தீவோ தூமவத்த்வம் என்பதுபோல,
முத்தியோடு சேர்த்துச்சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் ஸூஷூப்தியிலும் அஹம்பரத்யயமில்
லாமமைக்கு ஆகம ப்ரமானாதாம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது எவ்வாறுதோன்று
கிறதெனில் கூறுகிறார்— தநிஷ்ணி என்று. “நாஹகல்வயமேவம் ஸம்பரத்யபாத்மாம்
ஜாநாத்யயமஹம்ஸி” என்று தூக்கவிஷயமான ச்ருதி. “அஹங்காரம் பலம் தர்பம்
காமம் க்ரோதம் பரிஹம், விமுச்சயிர்மமஸ்யாந்தோ ப்ரஹ்மபூயாகல்பதே” (அஹங்
காரம், பலம், தர்பம் காமம் க்ரோதம், பிறரிடத்தினின்று பொருள்பெற்றுக்கொண்
றாதல், இவைகளை விட்டு என்னுடைய தென்கிற எண்ணியல்வாதவனும் ஒழிவுள்ள
வனுமான மனிகன் ப்ரஹ்மபாவத்தைப் பெறுவதற்குத் திறமையுள்ளவனாக ஆகிறான்)—
என்று முத்திவிஷயமான ஸ்மருதி. “மஹாபூதாய உயிர்ஸாரோ புத்திரவ்யக்தமேவச”
என்று கேஷத்ரத்திற்குள் அடக்கமும் அஹங்காரத்திற்கு சொல்லப்படுகிறது. அஹங்
கார விஷயாத்மா கர்தாஹ்விதி மன்யதே” என்று. அதற்கு ப்ரார்த்தித்தத்தையும்
சொல்லப்படுகிறது. ஹி சப்தமானது ச்ருதிஸ்மருதிப்ரஸித்தியைக் காட்டுவதற்காக.
ஸூஷூப்தி விஷயமான ச்ருதிமாந்ரமல்ல, பராமர்சமும் அவ்வாறு இருக்கிறதென்று
சொல்லுக. “அதவவ என்று. அதவவ என்று ஸாத்யத்தை வேறுவதாக பராமர்சித்
திருக்கிறார். “பவாதநங்களுக்கு விபரித நிர்தேசம் எவ்வாறு என்றால்— இவ்வாறாக;
ஜ்ஞாப்தியில் “ஸாத்யமோ அது உத்தபத்தியில்ஸாதனம். ஏது உத்தபத்தியில் ஸாத
மோ அது ஜ்ஞாப்தியில் ஸாத்யம். ஆகையால் அகி இருப்பதினாலேயேயன்றேபுகை
யின் உத்தபதி என்பதுபோல, உத்தபத்தியில் வேறுவாதவத்தை அபேகித்த “அத
வவ” என்று சொல்லப்பட்டது. அதினால் ப்ரஸதுதபூவ வ்ருத்தத்தவசிக்கைக்கு என்ன
வெனில் கூறுகிறார்—தஸ்மாத் என்று. தஸ்மாத் என்கிற இந்த பதத்தினால் “யத்யயா
ஹு: அசேஷ விசேஷ” என்று தொடங்கி சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரமான தர்க்கங்
களால் ஸ்வமதோபபாதனம் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. நிரஸ்த ஸம்ஸந்தபேத
விகல்பேதி. பேதவிகல்பசப்தத்தினால் ஜ்ஞாந்ருஜ்ஞேயாதி பேதத்திற்கு அவாத்ரவ
களைபதப்பல பேதங்கள் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நிரிசேஷசப்தத்தினால் ஸ்வகத
நித்யவாதபேதத்திற்கு நீக்குதல் ஏற்படுகிறது. எதனென்றால் சொல்லுகிறார்—சீநீய
ந்ரைகரஸ என்று. சிந்மாந்ரமாகஇருப்பதால் என்றுஅர்த்தம். இதனால்குறையத்திற்கு
விலக்கமும் ஏற்பட்டது. கூடஸ்தம்—விசாரமில்லாதது. அல்லது, எல்லாத் தோற்றங்
களுக்கும் ஆசாம். நீதியஸம்விதேவேதி சிந்மாந்ரசப்தம், ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வபரம்,
ஸம்வீத என்கிற சப்தம் விசேஷ்ய பரம் என்பதினால் பெளதரூபத்தில்லை. சிந்மாந்
ரத்திற்கு எவ்வாறு பேதஸம்பவம் எனில் கூறுகிறார்—ப்ராநீத்யா என்று. ப்ராந்த்யா
விவர்ததே என்கிற நிர்தேசமானது “கரிகலப: என்கிற நிர்தேசம் போல, சப்தம்—

“கரிகலப:—யானைக்குட்டி - கலப; என்கிற பதமே யானைக்குட்டியை உணர்ந்
தும் தன்மை வாய்ந்திருக்க கரிகலபம் ப்ரயோஜனமற்றதாக இருந்துகொண்டு கலப பதத்
தின் விசிஷ்ட சக்தியைக் குறைத்து விசேஷ்யம்சமான குட்டி என்கிற அர்த்தத்தை

துவீத்யயிளின்னு விடுபட்டது. புத்தம் - ஸ்வயம் ப்ரகாசம். முக்கம், வாஸ்தவமாக பேசுச்சுன்னம் ஜன்மமுதலியதில்லாதது. இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்த்மாவில் வீத்யாப்ராப்தியின்பொருட்டு எல்லா வேதாந்தங்களும் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன வென்று அ-த்யம். வேதாந்தங்களுக்கு ஆரம்பணியில்வரவது, அவைகளின் விசாரங்களுக்கு ஆ-மணப்பதும். “ஸூரீவே வேதாந்தா ஆரம்பத்தே” என்பதற்கு ‘யத்யப்யாஹ்?’ என்கிற பூர்வ வாக்யத்தோடு அன்வயம். ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கக்கூடாததா? ஆரம்பிக்கத் தகுதியுள்ளதா? என்கிற விசாரத்தில் பத்தம் பரமார்த்தமாக இருப்பதுபற்றி அது ஜ்ஞாநத்தில் வீர்த்திக்கக்கூடாததால் ஜ்ஞாநத்தை உபாயமாகச்செல்லும் வேதாந்த வாக்யவிசாரரூபமான சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதில்லையென்று பூர்வடக்ஷத்தைச்செய்து பத்தம் மித்யையானதால் ஜ்ஞாநமாத்ந்தினால் நிவர்த்தப்தம் அதற்கு ஸம்பவிக்கக்கூடுமானதால் ஜ்ஞாநத்தை அடக்கித்து வேதாந்த விசாரரூபமான சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத் தக்கதுஎன்றல்லவோ ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநபக்ஷத்தில் முதல்அதிகரணத்தின் அர்த்தம் சிஷித் கட்டபட்டது. ஆகையால் பத்தம் மித்யையாக இருப்பதால் ஜ்ஞாநம் ஒன்றிரூல் மாத் திரம் அதற்கு வீர்த்திக்கக்கூதன்மை ஸம்பவிப்பதால் ஜ்ஞாநபிரதானமான சாஸ்த்ரத்துக்கு கர்மவிசாரம் பூராவிருத்தமாகாதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்று வைஷம்யம். உபாயம் ஆத்மைகத்தவ விஜ்ஞானம். உபேயம் நிர்விசேஷ சிந்தாதா பிரஹ்மம், நிவர்த்தம் மித்யாபூதம், என இமயூன்றும் கர்மவிசாரத்தை அபேக்ஷியாக தென்று முன்பு ஸவிஸ்தாரமாக உபபாதிக்கப்பட்டது. அது நிகமணத்தந்தால் சுருக்கச் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

மகா பூரீவபக்ஷம் முற்றிற்று.

மாத் திரம் உணர்த்தும்படி செய்கிறது. இதற்கு ப்ரமாணம் சாஸ்திரகாரர்கள் வசம். அதாவது—“விசிஷ்டவாசகநாம சப்தாநாம் ஸதிவிசேஷணே விசேஷ்யமாத்ரபாயவஸாயித்யம்” என்று. இதற்குப்பொருள்—விசேஷணத்துடன் கூடின விசேஷ்யத்தைத் தானேவே உணர்த்தும் தன்மைவாய்ந்த சப்தங்களுக்கு விசேஷணவாசகபதமும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் அப்பொழுது தன்னால் உணர்த்தத்தக்க விசிஷ்டாத்ரத்தத்தில் ஏகதேசமான விசேஷணம்சத்தையிட்டு விசேஷ்யத்தைமாத் திரம் போதிக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது.

பி ஹ ர லி க ர ண ஃ ::

தவிஷ்டேளவந்ஷ்டவரவெவாருஷவரணீயதாஹதாமுணவி
பெஷவ்ரவணீயநாடிவாவவரவாடிவஹிதரபெஷபெரவீகாணா
பெய்மதவடிவாகுவுருவகடியுயாபாதுபுத்ருகாடிஸகலபுர
ணவபுத்ததிதிசுததுவதாரவஸவீநீநந்யாயபாமடாணாஃவிசுபூவ
ஹவியகுகுதகுகுகுபுதிதிந்யாயாமுஹீதபுதுகாடிஸகல
புரணவபுதுயாபாதுவிதிநாடிணீயபு ॥

ஸ்ரீபாங்கம்—

கிழ்சூறப்பட்டுள்ள இவ்விஷயம், உபநிஷத்துக்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்
பட்டிருக்கிற பரமபுருஷனால் வரிக்கத்தக்க தன்மைக்கு ஹேதுவான குண
விசேஷங்களில்லாதவர்களாயும் அநாதியான பாபவாஸனையினால் செடுக்கப்
பட்ட முழு அறிவுடையவர்களாகவும் பதவாக்கியங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை
யும் அவைகளால் உணர்த்தப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களின் உண்மையையும் ப்ரத்
யசூதம் முதலான ஸகலப்ரமாணங்களின் போதஸ்வரூபத்தையும் அவை
களுக்கு அங்கங்களான சிறந்த ந்யாயமார்க்கங்களையும் அறியாதவர்களு
மான சில துர்வாதிகளுடைய விசல்பத்தை ஸஹியாததம் ஸாரமற்றதாக
இருப்பதுமான பற்பல குதர்கங்களால் கல்பிதமென்று நியாயங்களால் உதவி
புதிப்பப்பட்டிருக்கிற ப்ரத்யசூதம் முதலிய எல்லாப்ரமாணங்களுடைய பேச
தநக்ரமத்தையும் உண்மையையும் அறிந்தவர்களால் ஆதிரிக்கத்தக்கதல்ல.

சீருதப்ரகாசிகை.—

பிரகுமுந்தி நடத்தேறிய கர்மவிசாரத்திற்கு வீரோதியான வஸ்துலாமர்த்த்யத்தை
நிரஸிப்பதற்காக அன்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற உபாயங்களுக்கும் உபேயங்களுக்கும்
நிவர்த்திக்கத்தக்கவைகளுக்கும் மூலம் ப்ரமாணதர்காபாவம் என்பதை ப்ரதிஜ்ஞை செய்கி
றார்—நதிதம்என்று. தமமால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற அவைகளுக்கேப்ரமாணதர்க்க
ளின் பொருத்தத்தையும் சருக்கமாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார். அன்யர்கள் அநேக சாஸ்தி
ரங்களை அறிந்தவர்களாகவும் அநேக க்ரந்தங்களை இயற்றினவர்களாகவுமிருந்த போதி
லும் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாாமார்க்கத்தில் தவருதல் வாராதென்கிற சங்கையையும் ஸரியான
ஜ்ஞாநமுண்டாவதற்கு ஹேதுவான காரண ஸமுதாயமில்லாமையைக்காட்டிக்கொண்டு
வ்யவக்யமாக பரிஹரிக்கிறார்—நதிதம் இதுமுதலியதால். பரமநிபுருஷசப்தத்தால் உபே
யத்தையும், 'வரணீயதா'இது முதலியதால் உபாயத்தையும் 'அநாதி' இது முதலியதால்

§ புருஷன்—புரங்களில் - சரீரங்களில் சேதே - வலிக்கிறவன்.

¶ வரணீயதா—வரிக்கத்தக்க தன்மை.

நக

நிவர்த்திக்கத்தையும் 'ஐ' அநதிகத' இது முதலியதால் அன்யனுடைய பக்டம் மூலமில் லாதது என்பதையும், "ந்யாயாநக்ருஹித" இதுமுதலியதால் தன் பக்டம் மூலமுன்னது என்பதையும், அர்த்தாத் அனேகவித்வான்களின் அவகிசாரத்தையும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார். "ததீதம்" என்பதனால். அநித்தவாக்கியத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதும் அன்யனால் கூறப்பட்டிருக்கிறதமான உபாயம், உபேயம், நிவர்த்தம், இவை மூன்றும் சொல்லக்கருதப்பட்டது. "ஹேனபரிஷத பரம்புருஷ" சப்தத்தால் "தந்த்வெனபரிஷதம் புருஷம் வித்த" என்கிற சுருதிவாக்யத்தை நினைக்கச்செய்கிறார். இதனால் நமக்கு இஷ்டமான ப்ரமாண, ப்ரமேய, விசேஷ ஸம்பந்தமானது சுருதியிலேயே ஸ்பஷ்டமென்று ஸாதிப்பிக்கிறார். ஓ 'பரம்' சப்தத்தினால் ஈசுவரனைவிட வேறு தந்த்விதிலை என்பது கூறப்பட்டது. "வரணியதா ஹேது குணவிசேஷ விரஹ்ணம்" என்பதனால் "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேநலப்ய: " என்று தனக்கு இஷ்டமான உபாயவிசேஷத்தைக்கூறுதல் டலித்தது. இந்த பதத்தினால் அனேகசாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும் அனேக க்ரந்தங்களை இயற்றினவர்களுமான வேதாந்திகளுக்கு ப்ரமம் ஸம்பவிக்கலாமென்பது பொருந்தாது என்கிற சகலையும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. சிறந்த சாஸ்திரார்த்தஜ்ஞாநோபத்திக்குக் காரணமாக இருக்கும் பதார்த்தங்களுக்குள் பகவத் பக்தியும் உன்னடகியதால் அதில்லாத சாஸ்திரப்பயிற்சியானது தருத்த ஜ்ஞாநகாரணமாகாது. இதில் ப்ரமாணம் "யஸ்யதேவே பராபக்திர்யதாதேவேததாருரௌ" இது முதலிய சுருதி, ஸ்ம்ருதியும் "வித்யாராஜந் நதேவித்யா மமவித்யாநஹியதே. வித்யாஹிநஸ்தமோத்வஸ்தோ நாபிஜாநாஸி நிகேசகம், (ஹோராஜாவே! உம்முடைய * வித்யை வித்யை அன்று, என்னுடைய வித்யை நஹைவிலலாதது. வித்யை இல்லாமல் தமோ குணத்தினால் ஜ்ஞாநமழிந்தவராகி கேசவனை அறிகிறீரில்லை) த்ருதராஷ்டாந்—காவல் கணே தே கா வித்யா யாதே வித்யா @ ஜநார்தநே - யயா த்வமபிஜாநாஸி ¶ த்ரியுகம் மதுஸூதநம் (கவல்கணமுமார! ஸஞ்ஜய! ஜநார்தனன்விஷயத்தில் எந்த வித்யை உனக்கு இருக்கிறதோ, எதனால் ஷ்டாட்ருண்யபரிபூர்ணனான மதுஸூதனை அறிகிறாயோ, அப்படிப்பட்ட வித்யை உனக்கு எது இருக்கிறது? ஸஞ்ஜயர்— "மாயாம் நஸேவே ப்ரார்தே ந வ்ருதா தர்மமாசரே | சுத்த பாவம் கதோ பக்த்யா சா- த்ராத் வேத்யி ஜநார்தனம்"; (நான் கபடத்தை ஆசரிக்கிறதில்லை. உமக்குமங்களம் உன்னடாக

ஐ அநதிகத—அறியப்படாதது.

ஓ பரம்—எதனைக்காட்டிலும் பர: -மேலானவன், மா-இல்லையோ, அவன்-ஸர்வே சுவான் என்று அர்த்தம்.

ஓ கேசவன்—அழகிய கேசங்களை உடையவன். அல்லது கர்ச - ஈஸர்ச கேசௌ ப்ரஹ்மருத்திராக்ஷ - தெளவஹதி அவ்விருவர்களையும் வஹிக்கிறவர், அந்தாயாயிராக இருந்துகொண்டு அவ்விருவர்களையும் முறையே உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் ஸம்ஹரிப்பதிலும் ஏவுகிறவர்.

* வித்யை—புருஷார்த்தஸாதஜ்ஞாநம். அன்றிக்கே புருஷார்த்தங்கள் இவைகள் என்று அறிதல்.

@ ஜநார்தனன்—ஐநை: அர்த்த்யதே—ஐநங்கனால் (மோகூத்திற்காக) வேண்டப் படுகிறவர். அல்லது ஐனர்கள் என்கிற அஸூரர்களை நாசஞ்செய்தவர். அல்லது பிறப்பை நாசஞ்செய்பவர், அதாவது மோகூத்தைக்கொடுப்பவர்.

¶ த்ரியுகன்—மூன்று இரட்டை குணங்களுள்ளவன் அவைகளாவன—ஞாநம் சக்தி, பலம்-ஈச்வர்யம், வீர்யம்-தேஜஸ்.

வேண்டும். வீணை தர்மத்தை ஆசரிக்கிறதில்லை. பத்தியினால் சுத்தமான சித்தத்தை அடைந்தவனாக சாஸ்திரத்தினால் ஜநார்தனனை அறிகிறேன் என்றபடி.) இந்த விடத்தில் “யா சுத்தபாவம் கத, சாஸ்திராத் வேத்மி ஜநார்தநம்” என்ற தனால் உள்பட “யா சுத்தராத் தஜ்ஞாநோதயமானது பத்தியை அபேக்ஷித்திருக்கிற தென்பது எய்தும். “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதக: 1 ஸாத்திகஸ்ஸது விஜ்ஞேயஸஸவை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: 1 பச்யத்யேநம் ஜாயமாநம் ப்ரஹ்ம ருத்ரோதவாபுந: 1 ரஜஸாத்மனா சாஸ்யமாநம் ஸமயிப்நுதம். (ஜநிக்கும்பொழுது எந்த ஜீவனை மதுஸூதனைக் கடைக்கிக்கிருநோ அவன் ஸாத்திகனென்று அறியத்தக்கவன். அவனை மோக்ஷார்த்தத்தை சிந்திப்பவன். ஜநிக்கும்பொழுது இந்த ஜீவனை ப்ரஹ்மாவோ, ருத்திராவோ, பார்ப்பார்களேயாகில் அவனுடையமனதானது ரஜோ குணத்தினாலும் தமோகுணத்தினாலும் கவரப்பட்டிருக்கிறது) என்கிற வசந்தராலும் தத்வார்த்தஜ்ஞாநமானது பத்தியினால் உகந்த பகவானுடைய கடைக்கத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிறதென்று அறியப்படுகிறது.

அய்யா ! “யயா த்வமபிஜநாவரி, பத்த்யா வேத்மி” என்கிற வினாவிடைகளால் வித்யா பத்திசுத்தங்கள் இரண்டுக்கும் அர்த்தக்கம் தோன்றுகிறது. “பத்திருபையான வித்யை மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிறது” என்று முன்பு உபபாதிக்கப்பட்டது. அதனால் பத்தியானது சாஸ்திரஜ்ஞானத்தை மூலமாகக்கொண்டது, சாஸ்திரஜ்ஞானம் பத்தியை மூலமாகக்கொண்டதென்று அர்யோந்யாசரயம் வருமென்று சொல்லப்படுமேயாகில்; இவ்வண்ணமல்ல—சர்வணம் பண்ணும் ஸமயத்திலேயே பரமாத்மாவினுடைய குணசிகன் பதார்த்தங்களாக அறியப்படுமளவில் அந்த விஷயத்தில் அதுகூட புத்தியை வித்யாசுத்தமும், பத்திசுத்தமும் சொல்லுகிறது. அந்த அதுகூடபுத்தியினால் வாக்கியர்த்த நிர்ணயம் நன்றாய் ஏற்படும். பூர்வபக்ஷமாக உபந்யஸிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் பெளத்தர்களுக்கு அபிமதமான வேதாப்ரமாண்யம் முதலியவைகளில் வைதிகர்களுக்கு தீவ்ரமான த்வேஷமல்லவோ உண்டாகிறது. பகவத்குணங்கள் முதலியதில் சித்தத்திற்கு “ஐ” அநுராகமுண்டாகிறது. இது ஸாக்ஷாத்நாதுல்யமான நிரந்தரத்தானுபையான பத்தியல்ல, அதனால் அர்யோந்யாசரயமில்லை.

பிறகு சாஸ்திரார்த்த ஜ்ஞாநோத்தத்திற்கு வேறுதுவாக இருக்கிற பத்திற்கு விரோதியைச் சொல்லுகிறார்—அநாத் என்று. அன்றிக்கே, ஸம்யத்த்ஜ்ஞாந வேறுபுத்தமான பத்தியில்லாண்மையால் ஸம்யத்த்ஜ்ஞாந விரோதியாகிற பாபங்களின் தொடர்ச்சியைப் பங்கிறார்—அநாத் என்று “வாஸந” சுபத்தால் பாபம் திடமான மூலமுன்னதாக இருப்பதால் எவ்விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாமை உரைக்கப்பட்டது. வாஸனையினால் பாபம், பாபத்தால் வாஸனை; அஜ்ஞானத்தால் பாபவாஸனை, பாபவாஸனையினால் அஜ்ஞானம் என்கிற அர்யோந்யாசரயதோஷத்தை பரிஹரிப்பதென்பொருட்டு “அநாத்” சுப்தம். சேழுஷீ—மோக்ஷத்திற்கு உபயோகமான ஜ்ஞாநம். “அசேஷ” சுபத்ப்ரயோகத்திற்கு உபாயோபேய நிவர்தய விஷயமான எல்லா புத்தியும் ஸூழிக்கப்பட்டதென்று கருத்து. இதனால் அர்த்தாத் தன்பக்ஷத்தில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—கர்மத்திற்கே மோக்ஷப்ரதிபந்தகவயிருப்பதால். கெடுக்கப்பட்ட புத்திக்கு பலமான சிறந்த ஜ்ஞாநத்தின் இன்மையைக் காண்பிக்கிறார்—அநதிகத என்று. ப்ரத்யக்ஷவிரோதம் வரின் சாஸ்திரத்திற்கு ப்ரபால்யமானது அந்யனுல் சொல்லப்பட

மருப்பதால், பதம்பதமாகவும் ஸமுதாயத்தாலும் ஸவிசேஷபரத்வ ப்ராதான்யத்தாலும் முதலில் சப்த ப்ரமாணத்தைச் சொல்லுகிறார்—பத என்று பரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் சேர்க்கை மூலத்தான் பதம் ஏற்படுகிறதென்பது அறியப்படவில்லை என்று பதச்சப்தத் தின் கருத்து. வாக்யஸ்வரூபேதி—வாக்யம் அநேக பதார்த்தங்களின் ஒரு சேர்க்கை கைசொல்லுகிற தென்பதும் அறியப்படவில்லை என்று கருத்து. ததர்த்தயாதாமயம் தாத்ரயவிலகம். ப்ரத்யக்ஷாதி என்றவிடத்தில் ஆதிபத்தால் அநுமானம் க்ரஹிக்கப் படுகிறது. 'ஸகல'சப்தத்தால் ஸ்பார்சம் சாக்ஷுஷம் முதலிய ப்ரத்யக்ஷத்தின் அவந்தர பேதம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அந்வயம் வ்யதிசேகம் முதலிய அநுமானத்தின் உன்யிரி வும் சொல்லக்கருதப்பட்டது. அன்றிக்கே, அந்தந்த வாதிகளுக்கு இஷ்டமானாழி அர்த் தாபத்திமுதலிய வேறு ப்ரமாணங்களை விஷயமாகக்கொண்டது ஸகலசப்தம். வ்ருத்தம்—போதம். ததிதிகரீதவ்யதாநுப என்று. தர்கத்தினாலும் ப்ரமாணத்திற்கு பாதமா னது அன்யர்களால் கூறப்பட்டிருப்பதால், தர்கம் ப்ரமாணநக்ரஹகமென்றுகூட அறியப்படவில்லை என்று கருத்து. நாம் தர்கத்தை ப்ரமாணநக்ரஹகமாவேயன்றோ ுற்றிக்கொள்ளுகிறோம் எனில் கூறுகிறார்—ஸமீகீநந்யாய என்று. ப்ரமாணநக்ரஹக புத்திமினால் ஸமீகரிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவர்களின் தர்கம் ப்ரமாணவ்ருத்த மாதலால் அது சிறத்தல்லவென்று கருத்து. அபச்சேதந்யாயம் முதலிய ஸமீ கந்யாயங்களேதான் எங்களால் அவகேரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வெனில் கூறுகிறார்— ந்யாயமாரிகாணம் என்று. இது அபச்சேதந்யாயவிலகம், இது ஸாமான்ய விசேஷ ந்யாயவிலகம் என்று அந்தந்த ந்யாயஸஞ்சார விஷயங்களின் பாகுபாடு அறி உப்படவில்லை என்று கருத்து.

அவ்ணமாகில் எதை அவலம்பித்து க்ரந்தங்கள் செய்யப்பட்டனவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— விகல்பாஸஹ என்று குதர்க்கங்கள் ப்ரமாண வ்ருத்தங்களாகவும் மூலத்தனாச்சி, ஒன்றோடொன்று விரோதம், முதலிய வேறுதோஷங்களால் க்ஷரப்பட்ட வைகளாகவுமிருக்கிற தர்கங்கள். அவைகளும் மூன்று நான்கு பதங்களை உச்சரிக்கும் க்ஷணங்கள் கூட நிலை பெற்றிருக்கிறதில்லை, பின்னையோ அவைகள் விகல்பிக்கப்பட் டிருக்கிற இரண்டினுள் ஒரு பக்ஷத்தை அங்கீகரித்த க்ஷணத்திலேயே அழிவடைகின் றன என்பதைக்கூறுகிறார்— விகல்பாஸஹ என்று. தர்கத்திற்கு விகல்பாஸஹத்வ மாவது அதற்கு விஷயமான ஸாதகம் முதலியவைகளின் விகல்பங்களை ஸஹியாமையே. விவிதேதி—பாற்றும்த்திற்கு அநுபவவிஷயத்வம் வரும்பக்ஷத்தில் அதுபூதித்வம்

பு அர்த்தாபத்தி—ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய எட்டு ப்ரமாணங்களுக்குள் இது ஒரு ப்ரமாணம். அர்த்தத்தின் ஆபத்தி-அர்த்தாபத்தி. (உதாஹரணம்) பீநோதேவதத்தத: , திவா நபுங்க்தே- என்று (தேவதத்தன் பருத்திருக்கிறான். பகலில் சாப்பிடுகிற தில்லை) சாப்பிடாமல்போனால் தேஹம் பெருக்காதாதலால் தேவதத்தன் நான்தோறும் இரவில் புறிக்கவேண்டும் என்று அர்த்தாபத்தி ப்ரமாணத்தினால் ராத்திரிபோஜனம் ஸித்திக்கிறது.

அபச்சேத ந்யாயம்—இது மீமாம்ஸைகளால் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ந்யாயத் தினால் முந்தியதைவிட பிந்தியது ப்ரபலமாக ஏற்படுகிறது.

ஸாமாந்யவிசேஷ ந்யாயம்—இதுஎல்லா சாஸ்த்ராகாரங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. உதாஹரணம் ஒரு விஷயத்தைச்சொல்லி பிறகு அதில் அடங்கியதை விசேஷித்துச் சொல்லியிருந்தால் அது வேறுவிதமாகப் பெருந்தாதாதலால் அந்த விசேஷத்தில் ஸாமான்யத்தை ஸவகோசம் செய்தல்.

இல்லாமல் போகும். ப்ரத்யக்ஷமானது எத் ஒன்றாயே க்ரஹிக்கிறது. மே தார்த்தங்களால் அறியத்தக்க ப்ரஹ்மமானது வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு கோசமானது என்று இவ்வீதபாண குதர்க்கங்களுடைய அப்போத்யம்பாஹஸிகளின் பலவகை சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட குதர்க்கமே கல்சம் - அஸாபூதம். பெளத்தர்களால் க்ரஹிக்கப்பட்ட ஸாரத்தை உடையது, ஸாரமற்ற அடிக்கசடு என்று அர்த்தம். இதனால் கல்பிக்கப்பட்டது—உத்தரோக்ஷிக்கப்பட்டது. இஹி சப்தம் ஹேதுவை உணர்த்துகிறது. சிலருக்கு ஸமீசீனமான அர்த்தாத்ர விக்ஷபகஜ்ஞாநமில்லாமலிருக்கும் ஸமயத்தில் கூட இதற்கு அஸமீசீரத்வவிச்சயம் எவ்வாறு எனில் கூறுகிறார்—நீயாயாநுகிருஷீத் ப்ரத்யக்ஷாநி ஸகலப்ரமாணவிந்ந்யாநாதீம்ய விநீபி: என்று. இதனால் முற்கூறப்பட்ட விவர்தாகாரம் சொல்லப்பட்டது. பஹுவசநத்தினால் தன் பகஷத்திற்கு போதாயகர் முதலிய அநேக மிக்கச்சிறப்புடையவர்களின் அவகீகாரம் ஸாஸிப்பிக்கப்பட்டது. அநாதாணியமீதி— சிஷ்யர்களுக்கு விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லுவகாலங்களில் பூர்வ பகஷத்தை நன்கு துலக்கிச் சொல்லுவதில் தனக்கு ஸாமர்த்தியமிருக்கிற தென்பதைக் காட்டுவதற்காகக்கூட ஆதரிக்கத்தக்கதல்ல வென்று அர்த்தம். “அசேஷ விசேஷ ப்ரத்யநீக ” என்று தொடங்கி “ஸர்வே வேதாந்த ஆரப்பயதே” என்கிறதோடு “யத்யாஹூ:” “தத் அநாதாணியம்” என்று அன்வயம்.

தயாஹி—நிவிடஸெஷவஸூவாஹிநிவிடஸெஷ வஸூநீஃ
புரோணாநிநிநஸக்யுதெ வஸூபு, ஸவிஸெஷவஸூவிஷயகாசு ஸ
வபுபுரோணாநாபு । பஸூ ஸூநாஹவஸிஃ ஐநி ஸுமொஷீநிஷு:
ஸபிபு, லொநபுராதூஸாஹிஸவிஸெஷாநாஹவாபெவ நிரஸு: ।
“ ஐஹிஷெஹிபுபு ” ஐநி கெநநிநிஸெஷெண ஸரிஷெ விஷயகாசு
ஸவெஷாநாஹவாநாபு ஸவிஸெஷாநபுநாஹபுயபாநொநாநா
ஹவ கெநநிபுஷுஷுஹாஸெந நிவிடஸெஷஐநி நிஷுபுஷுபுரோண:
ஸதூநிரெகிநி: ஸூஸாயாரெண: ஸூஸாவலிஸெஷெஷிபுஷுபுஷு
புஷுஐநி நிஷுஷுபுஷெதாஹபுநெத: ஸதூநிரெகிநி: ஸூஸாயார
ெண:ஸூஸாவலிஸெஷெஷுவிஸெஷ வஸுவகிஷெத: சுதகெஸு
நிஸெஷெஷிபுஸிஷெஷெஷு வஸூநொநெஷு விஸெஷா நிரஸு
ஐநி ந ஸூவிநிபுவிடஸெஷவஸூவலிபி: ॥

புரீபாஷ்யம்.—

இந்த அர்த்தம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. நிர்விசேஷ வஸ்துவாதிகளால் நிர்விசேஷவஸ்துவிஷயத்தில் இது ப்ரமாணமென்று ஒன்றும் சொல்வதற்கு சக்யமாகாது. எல்லாப்ரமாணங்களும் விசேஷமுள்ளவஸ்துக்களை விஷயிகரிப்பதால்.

தன் அநுபவத்தினால் ஸித்தமென்று தன்னுடைய கோஷ்டியில் நினைபெற்றிருக்கிற யாதொரு ஸங்கேதமுண்டோ ; அதுவும் ஆத்மஸாக்ஷிகமான ஸவிசேஷாநுபவத்தினாலேயே நிராகரிக்கப்பட்டது. எல்லா அநுபவம்

களும் “இதை நான் கண்டேன்” என்று யாதானும் ஒரு விசேஷத்தால் விசிஷ்ட விஷயமுள்ளவைகளாகவே இருப்பதால். அநுபவிக்கப்படுகிற அநுபவமானது ஸவிசேஷமாக இருந்தபோதிலும் ஏதோ ஒரு யுக்தி ஆபாஸத்தால் நிர்விசேஷமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படவேண்டுமாகில் ஸத்தையைவிட வேறாக இருப்பதும் தனக்கு அஸாதாரணங்களாகவுமிருக்கிற ஸ்வபாவ விசேஷங்களால் நிஷ்கர்ஷிக்கத்தக்கதாதலால் நிஷ்கர்ஷத்திற்கு ஹேதுவாயும் ஸத்தையைவிட வேறாக இருப்பதும் தனக்கு அஸாதாரணங்களாகவுமிருக்கிற ஸ்வபாவவிசேஷங்களால் அது ஸவிசேஷமாகவே நிலைபெருகிறது; ஆகையால் சில விசேஷங்களோடு கூடினதாகவே இருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்ற விசேஷங்கள் மிரஸிக்கப்படுகின்றன வென்பதால் ஓரிடத்திலும் நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தி பெறுது.

சுருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விரிவாக எடுத்துரைப்பதற்காகத் தொடங்குகிறார்— நநாஸி என்று.

அய்யா! பூர்வபக்ஷியால் முதலில் வேதாந்த வாக்கியங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டு, அவைகளில் சிறுபிச்சத்தக்கவிஷயங்களைத்தம் நிரூபணம் செய்யப்பட்டு, பிறகு வேறு ப்ரமாணதர்க்கங்கள் காண்பிக்கப்பட்டன. ஆகையால் ஸித்தாந்தத்திலும் அர்த்தக்கிரமத்தினால் அவைகளை நிராஸநஞ்செய்வதுதான் பொருத்தமுள்ளது. அவ்வண்ணமிருக்க எவ்வாறு தொடக்கத்தில் ஸகல ப்ரமாண விஷயதவத்தை நிரூபிப்பது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகும்? மேலேயும் எவ்வாறு ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய நிர்விசேஷ விஷயதவத்தின் நிராஸத்தை முன்னிட்டு வேதாந்த வாக்கியங்களின் யோஜனை செய்யப்படுகிறது? (உத்தரம்) சொல்லப்படுகிறது— ப்ரத்யக்ஷவிரோதத்தில் சாஸ்திர ப்ராபல்யம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அர்யனால் வேதாந்த ராக்யங்கள் முதலில் உதாஹரிக்கப்பட்டு பிறகு அவைகளைக்காட்டிலும் வேறாய் சொல்லத்தக்கவைகளெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ப்ரபலமென்று அனைவர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணத்தை முன்னிடுவதல்லவோ உசிதம். ஸித்தாந்தியிலேவோ வென்றால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதம் வருமிடத்தில் சாஸ்திரத்திற்கு அதிகபலம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய நிர்விசேஷவிஷயதவத்தின் நிராஸத்தை முன்னிட்டு அதற்கு விரோதமின்றி வேதாந்தவாக்கியங்கள் † ஸ்வாஸமமாக வியாக்யானிக்கப் படப்போகின்றன.

அதில் அன்யனால் தொடக்கத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற நிர்விசேஷ நிரமாதா ஸி ப்ராமார்த்தத்திற்குப்பொதுவாக எல்லாப்ரமாணங்களாலும் பஹிஷ்கரிக்கப்பட்டிருத்தல் என்விற துஷணத்தை முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்—நிர்விசேஷ

§ நிராஸம்—விலக்குதல்.

† ஸ்வாஸமாக கவியின்சுருத்தை அனுஸரித்து, அல்லது இயற்கையாக அமைந்துள்ள வாய்மார்த்த ஸ்வபாவத்துக்குத் தக்கவாறு. § ப்ராமார்த்தம்—உண்மை,

என்று. அர்த்தாப் ப்ரமாணபாவமும் தன்பகர்த்துக்கு அநுசூனமாக உரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகாரபவஸ்கூட எனக்கு அநுபவவித்தமென்று சொல்வதற்கு சக்யமென்பது பற்றி அதை விவக்ருவதற்காக “இதம்” சப்தம். மதந்தவாகனின் அங்கீகாரத்திற்கு சியாமகமான ப்ரமாணம் ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து. அன்றிக்கே, ஒரு ப்ரமாணவ்யத்தியும் நிர்விசேஷமான வஸ்துவை விவ்யஸிகரிக்கிறதில்லை என்பது எவ்வசரத்தின் கருத்து. எதனால் எனில் கூறுகிறார்—ஸவிசேஷடி என்று

அய்யா ! விசேஷங்கள் நிர்விசேஷங்கள் என்றே. அவ்வாறிருக்க நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு அப்ராமாணிகத்வம் எப்படி சொல்லக்கூடும் ? என்றால், மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது—தர்மத்தினால் தர்மியானது விசேஷமுள்ளது -தர்மியினாலும் தர்மம் விசேஷமுள்ளது, ஒன்றுக்கு தர்மமாகவாவது தர்மியாகவாவது எது இருக்கிறதில்லையோ அது ப்ரமாணருண்ய மென்றல்லவோ க்ரந்தத்தின் அர்த்தம். விசேஷம் வ்யாவ்ருத்தியை உண்டிபண்ணுகிற வஸ்து. தர்மியும் தன்னை அடைந்திருக்கிற தர்மத்திற்கு வேறு ஆசிரயத்தை அடைந்திருக்கிற தர்மத்தினின்று பேதத்தை உண்டிபண்ணுகிறதாதலால் விசேஷப்பத்தால் சொல்லத்தக்கதாக ஆகிறது. மேலும், விசேஷம் நிர்விசேஷமானதென்ற இந்த இரண்டு சப்தங்களும் ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தங்களா ? அல்லவா ? ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தங்களென்று சொன்னால் இரண்டையும் சேர்த்து ப்ரயோகிக்கக்கூடாது. இரண்டாவது பகர்த்திலோ நிர்விசேஷத்வமில்லை; உணர்த்தத்தக்கபொருள்களில் வேறாமை இவ்வாவிடில் அபர்யாயத்வம் பொருந்தாதாதலால்.

அய்யா ! எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் ஸவிசேஷ விவ்யயத்வம் எவ்வகை ? கந்தம் முதலியவற்றை க்ரஹிக்கிற ப்ரமாணமானது கந்தம் முதலியதை ஆசிரயத்துடன் கூடியதாகத்தெரிவிக்கிற தில்லையன்றே வெனில் ; இவ்வண்ணமல்ல, ஆசிரயமே விசேஷம் என்கிற நியமமில்லாமையால் ஸம்வித்தம் எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷணமாக இருப்பதால் அதற்கு எல்லா அர்த்தங்களோடும் சேர்ந்திருத்தல் பொருந்தமுன்னதாக ஆகிற தன்றே. “அயம் கந்தோ஽நுபூயதே” என்று காலம் முதலிய விசேஷங்களோடு கூடியதாகவே கந்தம் முதலியவற்றின் ப்ரதிதி வருவதால் ஸவிசேஷவிவ்யயத்வத்திற்கு உபபத்தி. அவ்வாறே ப்ரதிதியும் உரைக்கப்படப்போகிறது.

அங்கனமாகில், நாம் வேறு ப்ரமாணத்தினால் நிர்விசேஷவித்தியை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம்—எங்கள் அனுபவவித்தமன்றே அது, எனில் சொல்லுகிறார்—யஸ்து என்று. “து” சப்தத்தால் ஸமயத்தை விசேஷியாநின்றகொண்டு. ஸமயவைஷிஷ்யத்திற்கு மூலமான ஸ்வாநுபவ ரூபமான ப்ரமாணவைஷமயத்தை அபிப்ராயப்படுகிறார். ‘ஸ்வகோஷ்டசிஷ்ட:’ என்பதனால் ப்ரதிவாகியின் அஸம்மதியைக் காண்பிக்கிறார் ஆத்மஸாக்ஷிநுபவத்திற்கு ஸவிசேஷத்வத்வத்தைக் காண்பிக்கிறார்—இதமஸூம் என்று. விசேஷ்டவிஷயத்வாதீதி-விசிஷ்டமான விவ்யயம் ஸ்வயமநுபவமே. சிலாமயமானபொம்மையின் சரீரம் என்பதுபோல் இந்த நிர்தேசம். அவனையில்லாவிடில் ஸ்வாநுபவ நிர்விசேஷத்வ நிராஸத்தில் கூடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஸவிசேஷத்வஸாதாம் பயன்படாததால் ‘அநுபூயமஸோப்யநுபவ:’ என்கிற மேல் கிரந்தத்திற்கும் இப்படியே அர்த்தம்—‘ஸ்வாநுபவவித்தம்’ என்கிற இந்த க்ரந்தத்தோடு அர்த்தைக்யமியுப்பதனால் அநுபவசப்தம் நீ அநுவயவஸாயபரமல்ல. அநுவயவஸாய ரூபமான ப்ரத்யக்ஷம் இஷ்டமல்லவன்றே.

ஏனெனில் கடந்த விஷயமாதலால் ப்ரத்யக்ஷத்வம் பொருந்தாது. அஃயனுடைய ஜ்ஞாநம் ஸம்ஸ்காரசமுள்ளது. தன்னுடைய ஜ்ஞாநம் அநுமாதந்தாலறியத்தக்கது மற்றதோ ஸம்ருதிக்கு விஷயம். ஸம்ருதிக்கு விஷயமாக இருந்தால் இங்கே சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கவில்லை; அதுபவசபத்திற்கு அந்த அர்த்தமில்லாமையால். ஆகையால் அது பூயமானத்வமாவது அவபாஸமாநத்வம் “இதம் அஹம்” என்கிற இரண்டு சப்தக் களால் கர்மாவேடும் கர்தாவேடும் கூடியதாகவே அதுபவமிருக்கிற தென்பது உரைக்கப்பட்டது. “அதர்சம்” என்பதனால் அபரோக்ஷத்வவிசேஷாதர்வம் அபிப்ராயப்பட்ட பட்டிருக்கிறது. அதீதத்வமோவெனில் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது என்று. அப்படிக்கில்லாவிட்டால் அப்பொழுது ஸ்வதஸ்ஸித்தத்வம் பொருந்தாமல் போவதால். கேநசிந் விசேசேஷேணேதி சொல்லப்பட்டவைகளுக்களுள்ளேயும் ஏதாவது ஒரு விசேஷணமானது கபாசிவரையில்கொண்டுங்கூட விடத்தக்கதல்லவென்று கருதது. அன்றிக்கே, “அதர்ச மிதி” என்கிற இடத்தில் ப்ரகாரசவசனமான “இதி” சப்தமானது ப்ரக்ருத ஸஜாதியரூபமான விசேஷத்திலும் எவ்வளவுமட்டிலும் ஸம்பலிக்குமோ அவ்வளவையே க்ரஹிக்கிறது. அதனால் பரோக்ஷத்வம் வர்தமானத்வம் முத்தவியது “கேநசித” என்பதனால் விவக்ஷிக்கப்பட்டதாக ஆகும். விஷயத்தின் வாயிலாக பரோக்ஷத்வம்.

அய்யா! நாம் ‘இதமஹமதர்சம்’ என்கிற ஜ்ஞானத்தை இல்லை என்று மறுக்க வில்லையென்றே; அந்த ஜ்ஞானமோ வென்றால் தர்கத்தால் விசேஷித்து நிச்சயிக்கப்பட்ட விஷயத்தையுடன் கூடியதாக நிர்விசேஷத்தில் ப்ரமாணமென்று சொல்லில் கூறுகிறார்—ஸவிசேஷோபி என்று. ஸ்வவ்யாகாத்தம் காண்பிக்கப்படுகிறபடியால் “யுத்தபாபாசேஷ” என்று சொல்லப்பட்டது. நிர்விசேஷ இதி நிஷ்கிருஷ்யமான இதி—எப்பொழுது நிர்விசேஷமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறதோ அப்பொழுது இவ்வண்ணமன்றே நிஷ்கர்ஷிக்கத்தக்கதென்று அர்த்தம். எவ்வாறு நிஷ்கர்ஷிக்கத்தக்கதென்றால் சொல்லுகிறா—ஸந்தீதாநீரேகிபி: ஸ்வாஸநதாநீரணை: என்று ஸத்தையைக்காட்டிலும் வேறாக இல்லாமலிருக்குமேயானால் வேறுதவானது பக்ஷத்தைக்காட்டிலும் வேற்றுமை இல்லாததாக ஆய்விடும். அதுஸரியனது. வேறுதவானது பக்ஷத்தை இதாவஸ்துக்களிடமிருந்து வேறுபடுத்தும் தன்மையுள்ளதன்றே மேலும் ஒரு வஸ்துவை மற்றொன்றிலின்று வேறுபடுத்தும் தர்மத்திற்கே வ்யாவ்ருத்திரூபத்வம் ஸம்பலிக்கிறது. ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டால் தனக்கும் அன்யவஸ்து ‘ஐ’ தாதாத்ம்யப்ரமவிரோதிக்கும் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி. சக்தித்வம் முத்தவியவற்றுக்குப்போல, ப்ரஹ்மத்திற்கோவென்றால் வேறுவஸ்துவை அனைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற வஸ்துவினிடத்தினின்றே வேறுபடுத்தும் தன்மை வாய்ந்த தர்மத்வமில்லாமையாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரமத்தை ஸஹிக்கும் தன்மை இருப்பதாலும் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தியல்லவென்று இனிசொல்லப்போகிற செளதல்யாதி திருஷ்டாந்தவையுமாயிப்ராயத்தால் ‘ஸத்தாதிரோகிபி:’ என்று உரைக்கப்பட்டது.

உண்டாகும் ஜ்ஞானம்— அதாவது முன்னிலையில் குடத்தைக்கண்ட உடன் இது குடமென்று முதன்மையாக ஒரு ஜ்ஞானமுண்டாகிறது. பிறகு கடமஹம் ஜாநாமி—குடத்தை காண்கிறதேன் என்கிற மற்றொருஜ்ஞானம் அடுத்தது க்ஷணத்திலுண்டாகிறது. இததான் அநுவ்யவஸாயம். இது தார்க்கிகர்களின் கொள்கை. இந்த அநுவ்யவஸாயத்தால் முந்தி எனக்கு கட விஷயம்ஜ்ஞானமுண்டாயிருக்கிறதென்று அறிகிறேன்.

§ ஸ்வதஸ்ஸித்தம்—ஸ்வயம் ப்ரகாசமுள்ள வஸ்து. ‘ஐ’ தாதாத்ம்யம்—ஐயம்

ஹேது ஸாதாரணமாக ஓர் அணுகாந்திகமாயும் ப்ரமத்தக்கு அவிரோதிரியாயு
மாகும் செனக்ல்பம் முதலிபதபோல. அஸாதாரணமாயிருக்கிற சக்தித்வமேயன்றே
ரஜதப்ரமலரோதி. அதனால் ஸ்வாதாரணம் என்று உரைக்கப்பட்டது. ஸ்வசப்தத்
தால் வ்யதிக்கரணத்திக்கு பரிஹாரமேற்பட்டது. ஸ்வபாவவிசேஷை-தர்மவிசேஷை
களால். இவ்வண்ணம் ஸாமான்யமாக அர்த்தஸ்வரூபம் உரைக்கப்பட்டது. அதனால்
உள்-ஹேது நிராஸகஹேதுக்களாக அபிமானிக்கப்பட்டிருப்பவைகளுள் ஸந்தாதிரேகி
த்வம் ஸ்வாஸாதாரணத்வம் இரண்டும் விடத்தகாதவைகளென்றிற் அபிப்ராயத்தினால்
'ஸந்தாதிரேகிபி: ஸ்வாஸாதாரணை?' என்று மறுபடி கூறப்பட்டது. எந்தளத்தஹேதுக்கள்
விசேஷமுள்ள கடம் முதலிபவஸ்துக்களிடமிருந்து வ்யாவ்ருத்தங்களாய் பொதுவாக
ஸகல விசேஷபாவங்களுக்கும் ஸாதகங்களோ அவைகள் அர்த்தஸாமர்த்தியத்தினால்
ஸாமான்யத்தில் உள்ளடங்கி இருக்கிற தன்ஸ்வரூபத்தையும் நிச்சயமாக நிவர்த்திப்பிக்கும்
எனில் சொல்லுமிருள்—அக:கை ருசித் என்று. அத: - அவைகளுக்கு ஸந்தாதிரேகித்வம்
ஸ்வாஸாதாரணத்வம் இரண்டும் அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாக இருப்பதால்
என்று அர்த்தம். கை ருசித்தி - ஸ்வாஸாதாரணை: - ப்ராமாணிகை: என்று அர்த்தம்
விதித்திடல் நியமேத் என்று. நிர்விசேஷத்வஸாதகத்திற்கு நிவ்ருத்திவிரின் நிர்விசே
ஷத்வம் உத்திபாததாலும், அது நிவர்த்திக்காமலிருந்தால் அவைகளாலேயே ஸவி
சேஷத்வம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் என்று அபிப்ராயம். அந்யே இதி—நிர்விசேஷத்வ
ஸாதகஹேதுக்கள் எந்த கடாதிக்களினின்றும் வ்யாவ்ருத்தங்களோ அந்த கடாதிக்களோ
அடைந்திருக்கின்ற அப்ராமாணிகங்களான ரூபாதிவிசேஷைக்கள் இவ்விடத்தில் நிரஸிக்
கப்படுகின்றனவே ஒழிய எல்லா விசேஷைகளும் நிரவிக் கப்படவில்லை. அக்கியில்லாத
இடத்தினின்றும் வ்யாவ்ருத்தமான தாமமானது, பக்ஷத்தில் அக்கிமத்த்வத்தையன்றே
நிவர்த்திக்கிறது. வேறு ஆகாரத்தை நிவர்த்திக்காது என்று பொருள். நக்வசித்தி-ஸ்வா
ருபவத்திலும் ப்ரத்பக்ஷம் முதலிய வேறு ப்ரமாணங்களிலுமென்று அர்த்தம். ஸ்வ
வ்யாவாதம் ப்ரஸங்கிப்பதால் ஸகலவிசேஷ நிவ்ருத்தி ஸாதிப்பதற்கு அசம்யாதவின்
நிர்விசேஷ வஸ்து வித்தி இல்லை என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

யிபொ ஹி யீக்ஷம் ஸுபுக்ராஸுதா வ ஜோதாஹிஷயபுக்ராஸு
நஸூயாவதயொவயவெஸு: | ஸூவாபிஷி-நிமடாஸு வ ஸவிஸெஷ
வஸவாநாமவ ஹி ஸூவஸரெ நிவாணதாஸிவவாடியிஷ்யாஸி: |
ஸூஹுமவகாஸு மீதுக்ஷாடியொஹிநெகெ விஸெஷா: ஸனெஷுவ |
தெ வ ந வஸூஸிஷி சகெயாவவாடிநா: | வஸூஸிஷி-ஸூஹு
வமரெ ஸகூவி விபாஹெஷிவாடிஸுநாஸ ஸூவிதகதாபாஸெ
கெஸு ஸூகெயாவவாடிநாஸ | சுத: ப்ராஸிணிகவிஸெஷி-ஸி
ஷெஸிவ வஸூவி வஸூஸு ||

* ஸாதாரணம்—ஸாத்யமுள்ள இடத்தில் போல ஸாத்யமில்லாத இடத்திலும்
இருக்கும் துஷ்டஹேது. இது ப்ரபலமான ஒரு ஹேதுதோஷம்.

† அணுகாந்திகம்—இது வ்யபிசாரியான ஹேது.

அன்றிக்கே, சிபுணதாம். இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—உன்னால் ஸ்வரூபவாதீச மான கீர்வீசேஷத்தவமானது கீர்மகர்ஷத்தையே விவரிகரித்ததென்றிருக்கிற ஜ்ஞாநத் திற்கு சொல்லப்படுகிறதா? அப்படிக்கின்றி அஹோன்ரு பிரகாசிக்கின்ற ஆத்மஸ்வ ரூபபூதமானஜ்ஞானத்திற்கா? அப்படிக்கின்றி அவைகளைத்தான்மே இருக்கும் வஸ்து வுக்கா? முதல் பக்கத்தில் கீர்மகர்ச்சு ரூபமான விவரய சியமத்தினாலேயே கீர்வீசேஷத் வயில்லை. இரண்டாவதிலோ பரத்தந்தனம் அனுசூலத்தம் முதல்யவைகளால் ஸவீசே ஷத்தவம் லீலகருமுகயாதென்ற சொல்லப்பட்டப்போகிறது. முன்றாவது பக்கத்தில் சூன்யமாக இருப்பதினாலேயே கீர்வீசேஷத்தவம் ஸாத்தயில்லை என்று முகார்தாத்தினால் ஸவீசேஷத்தவத்தையே சொல்லுகிறார்— ஸ்வரூபபூதநாயுத என்று. ஆதிசுப்பத்தால் ஸ்வபாகாசத்வ ஏகத்தவ ஆர்ச்சத்தவாதிகள் விவசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் வஸ்து மாத்ர மென்றல்லவோ சொல்லப்படருக்கிறதென்றால், கூறுகிறார்— நேச என்று. உபபாதிக்கிறார்— வஸ்து என்று. பௌத்தர்களால் கண்ணிகத்தம் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. இவளுலோ வென்றால் கிப்பத்தம் கூறப்பட்டது. † வைசேஷிகர்கள் முதலிய வர்களாலோ வென்றால் ஜடத்தவகுத்துங்கள் இவ்வுலோ வென்றால் ஸ்வபாகாசத்வ ஏகத்தவங்கள். ஸ்வரூபமோவென்றால் அவர்கள் அனைவர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் விப்ரபேத்தி விவரயமும் ஸம்ப்ரதிபத்தி விவரயமும் ஒன்றே என்று சொல்வது யுத்தமல்ல வென்று அர்த்தம். விமசிக்கு அருத்ததாக இருக்கிற அகினு டைய உபபாதனத்தாடும் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறானது என்பதை திடப்படுத் துகிறார்— ஸ்வரூபமேத என்று. கண்ணிகவாதியைக்குறித்து பரஹ்மத்திற்கு சித்தத்தவத்தை ஸாதிக்கிற உன்னால் ஸ்வரூபமாத்தாத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பது ஏதாயினும் ஒன்று ஸாதிக்கப்பட்டிருந்தா? இல்லையா? உண்டானால் ஸாத்மத்தவம். இல்லாவிடில், ஸீஸித்தஸாததத்தம்—ஸ்வரூபமாத்ரம் அபிமதமாதலால் “ஸம்வித்திரித்தய” என்கிற ப்ரதி ஜ்ஞாவாக்கியத்தை அடைத்திருக்கிற தர்ம தர்மி சப்தங்கள் இரண்டும் பர்யாயங்களா? அல்லவா? முதல்பக்கத்தில் ஸாததத்தின் ஆயாஸம் பயனற்றதாக ஆகிறது. இரண்டா வது பக்கத்தில் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறான தர்மாத்ர ஸவிசாரமென்று கருத்து. ‘ஸ்வ மதோபபாதாத்ராத் வஸ்துமாத்ரமிதி சக்யோபபாதாத்ராத்’ என்று அர்வயம். மூன்று ஸ வீசேஷத்தவ நிராஸக ஹேதுக்களால் ஸவீசேஷத்தவம் உரைக்கப்பட்டது. பிறகு ஸாத் யதர்மங்களால். அதற்குப்பிறகு சில வீசேஷ ஸாதகஹேதுக்களால். இந்த நிராஸகமான ஸாத்யஸாதத தர்மங்கள் அபரமார்த்தங்கள் எனில் கூறுகிறார்—அத: என்று. அத:-ஸாத யமாகவும் ஸாததமாகவும், சில தர்மங்கள் வீசேஷவ்யுதாஸகமாக உன்னால் சொல்லப்பட் டிருப்பதால் பரமார்த்தபூதங்களான அர்த்த அர்த்த தர்மங்களோடுகூடியதென்று அர்த்தம். ‘ப்ராமாணிகை:’ என்றதினால் “கைஸ்சித்” என்று முந்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்குக்கூட வீசேஷம் காண்பிக்கப்பட்டது. விசிஷ்டமேவேதி—முற்கூறப்பட்டிருள்ள ஸத்தாதிரேகித்தவம் ஸ்வாஸாதாஸாதத்தவம் இவைகளில்லாவிடில் பரமத்திற்கு நாசம் உண்டாகாது. நிராஸதர்மத்திற்கு அபாரமார்த்தம் ஸம்பவிக்குமேயாகில் சுத்தித்தவத் திற்கு அபாரமார்த்தம் வரின் ரஜதத்திற்கு ஸக்யத்தவம்போல் நிரவிக்கத்தக்க ஆகாரத் திற்கு ஸத்தத்தவம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸாத்யதர்மத்திற்கு அபாரமார்த்தம் கூறப்படுமேயாகில்

§ பரத்தத்தவம்—தனக்குத்தான் ப்ரகாசித்தல்.

† வைசேஷிகர்கள்—கருதமத்தத்தை அனுஸரித்தவர்கள்.

§ ஸீஸித்தஸாததம்— ஏற்கனவே ஸீஸித்தத்திருப்பதை ஹேதுவினால் ஸாதித்தல். இதுப்ரயோஜகமற்றிருப்பதனால் தோஷமென்று தார்க்கிகர்களால் சாஸ்திரத்தில் சொல் லப்பட்டிருக்கிறது.

நித்ப்வாதிகளுக்கு விபரீதமான ஆகாரமுன்ன அநித்பச்சம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸாதகா பராமார்த்த்யத்திலும், ஸாத்யநித்யபூவாபிகளின் சிபரீதாசாரத்திற்கு வாத்யத்வம் உர வேண்டியதாக ஆகும் என்று சுருதது. இவ்வண்ணம் ஸ்வாநுபவ ப்ரஸங்கத்தால் அங்கும் ஸவிசேஷத்வம் உபபாதிக்கப்பட்டது.

ஸஷ்வஸு து விஸொஷண ஸவிஸொஷணவ வஸுந்யூஹியாந ஸாஸ்யபுஷ்டி—வடிவாகுரூபெவண ஸ்வபுதேது । ஸுக்ருதிபுத்யுய யொமெத ஹி வடிசுபு । ஸுக்ருதிபுத்யுயொராயுஷெஷெந வடி ஸெஷுவு விஸரிஷ்டாயுபுக்ருதிவாடிநஸிஷ்டுமீயபு । வடிஷெஷுஸூயுஷெஷுகிவாநு । வடிஸஷூதரூபவஸு வாகுஸூராமெகவடிாயுஸம் ஸமயுஷிஸொஷாஹியாயிக்ஷெந மிஷிஸொஷவஸுபுக்ருதிவாடிநாலா சியுபுராசு, ந மிஷிஸொஷவஸுமி ஸஷு ப்ரூபாணபு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

சப்தத்திற்கோ வென்றால் விசேஷித்து ஸவிசேஷமான வஸ்துவினிடத்திலேயே அபிதானஸாமர்த்தம். பதவாக்யரூபமாக ப்ரவ்ருத்திப்பதால்: ப்ரக்ருதிப்ரத்யயஸம்பந்தத்தாலன்றோ பதத்வம் ஸித்திபெறுகிறது. ப்ரக்ருதிப்ரத்யயம் இரண்டுக்கும் அர்த்தங்களின் வேற்றுமையினால் பதத்திற்கே விசிஷ்டார்த்தப்ரதிபாதனம் விடத்தக்கதன்று. பதபேதமும் அர்த்தபேதத்தைக் காரணமாகக்கொண்டது. பதநிஸங்காதரூபமான வாக்யத்திற்கு அனேக பதார்த்த ஸம்ஸர்கவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்வபாவமிருப்பதால் நிர்விசேஷவஸ்து ப்ரதிபாதநத்தில் ஸாமர்த்த்யமில்லாமையால் நிர்விசேஷ வஸ்துவில் சப்தம் ப்ரமாணமாகா.

சுருதப்ரகாசிகை:—

அதற்குமேல் முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸர்வ ப்ரமாணங்களுக்கு முன்ன ஸவிசேஷ விஷயத்வத்தைச் சொல்வதற்குத் தொடங்குகிறார். அதில் அந்யனால் ப்ரத்யக்ஷத்தைவிட அதிகபலமுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ஸவிசேஷ போதகத்வாதிசயம் தனக்கு அபிமதமாக இருப்பதாலும் முதலில் சப்தத்திற்குஸவிசேஷத்வத்தைக்கூறுகிறார்—சப்தஸ்யது என்று, து சப்தமானது அந்யனால் சொல்லப்பட்ட பல்யஸ்தவத்திற்கு ஸூசகம். “விசேஷேண” என்கிற பதத்தினால் ஸவிசேஷவஸ்து போதகத்வாதிசயம் சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் ஸவிசேஷவஸ்து விஷயகத்வமானது ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்க சித்வஸ்துவினிடம் அந்த ரங்கமாக இருப்பதால் ஸ்வப்ரகாசவ்ருத்தியை நிரூபித்து அதற்குப்பிறகு ஆத்மாவினி

டத்தில் ப்ரதபகூடதிசு—கூட்டிலும் அந்தரங்கமாக இருப்பதால் உபயோகிஸம்மதமான சால்விரதத்திற்கு ஸவீசேஷவியோகத்தைச் சொல்லுகிறார்—சுபதஸ்யதுசன். ஸவீசேஷகோசாத்வத்தில் ப்ரமாணுராகக்ஷாவீட மதிசயமானது வீசேஷேன் என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது. ‘து’ சட்டகத்தில் அந்தற்கு உபயக்தமான சப்தத்தினுடைய ஸவீசேஷகோச ப்ரத்தக்ஷாதிபூர்வகத்வ ரூபமான வீசேஷம் சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதற்கு ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்— பதவாகீயநுபிண என்று. ஸவீசேஷ வியோகத்திற்கு அதிலுள் என்ன வென்கிற சங்கவரின்பதருபத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியை விவரிக்கிறார்— ‘ப்ரக்ருதித்’ அதனால் என்னென்றால் கூறுகிறார்— ப்ரக்ருதிப்ரத்யயயோ: என்று. பதஸ்யைவேதி வாங்கம் அப்படியே இருக்கட்டும், பதமே ஸவீசேஷ பரமென்று கருத்து. வாங்கரூபத்தால் ரக்ருத்தியை விவரிக்கிறார் பத்பேதரூப என்று. பதபேதமாவது—பங்குளுக்கு அந்யோர்ப்பேதம்— ப்ரக்ருதிப்ரத்யயபேதம் மாத்திரமே அந்ததபேதத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டதல்ல. டீரீனையோ பதபேதமென்று அந்ததம். அப்படி இல்லாவீட்டால் வேறுபடும் பயனற்றதாக ஆக வேண்டியதாகமென்று கருத்து. பதபேதம் அந்ததபேத சிபத்தனமாக இருந்தபோது லுங்கூட வாக்யத்தின் ஒற்றுமையினால் சீர்வீசேஷத்வம் விரித்தித்தென்னு சங்க வரின்ப வாக்யத்திற்கு ஸவீசேஷ வியோகத்தைச் சொல்லா கின்றமொன்று சீர்வீசேஷத்தில் ப்ரமாணத்தின் இன்மையை உபஸம்ஹரிகிறார்—பதஸங்காத் என்று. அந்த அந்த பதாபிதேடங்களின் ஸம்ஸர்கவீசேஷமே வாக்யத்தினால் சொல்லத்தக்கது. அந்த அந்த பதங்களின் அந்ததத்தை விட்டு வேறு அந்தம் வாக்யத்தினால் சொல்லத்தக்கதல்ல வென்று அந்ததம்.

அய்யா! சீர்வீசேஷ சப்தத்தினால் சீர்வீசேஷமான வஸ்து அறியப்பட்டதா? இல்லையா? அல்லது ஸவீசேஷமான வஸ்து அறியப்பட்டதா? முதல் பகூத்தில் சீர்வீசேஷவஸ்துவுக்கு சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிருப்பதால் சிதேதம் உப பண்ணமாகாது. இரண்டாவது பகூத்திலோ சிதேததிக்கத்தக வஸ்துவின் அறிவு இல் லாமையால் சிதேதம் பொருந்தாது. மூன்றாவது பகூத்திலோ ஸவீசேஷவிராஸம் செய்யப்பட்டதாக ஆகும். இவ்வொண்மல்ல—ப்ரமடரமைகளின் பாருடாட்டால் சீர் வீசேஷவஸ்துவில் சப்தத்திற்கு ப்ராமாணம் சிதேததிக்கப்படுகிறதே ஒழிய . பரம ஹேதுதவம் சிதேததிக்கப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் சீர்வீசேஷசப்தத்தால் உண்டுபண் ணப்பட்டதும் ஒன்றோடொன்று அவ்யிப்பதர்க்காததாக இருக்கிற அந்தத்தங்களை விஷயீகரிக்கிறதமான ப்ராதீபி—னது ப்ரபிதிஜ்ஞைகளான சப்தங்களால் பாதிக்கப் படுகிறதென்பது யுத்தம். அந் டீரீனம் அதற்குரிய ப்ரதிபகூதத்தை சிதேததிக்கத்தக அஸாதாரணதர்மங்கள் இவை டீரீனாட்டிலும் வீசேஷசப்தத்திற்கு ஸங்கோசத்தை ஒப்புக்கொள்ளாவிடினோடிதிகாரணம் ஸித்தியாததினால் சிதேதசப்தத்திற்கு அவ்யமே

§ அதிகாரணத்தின் லக்ஷணம்—விஷயோலிசயஸ்சைவ பூர்வபகூ ஸ்ததோத்தரம். சீர்ணயஸ்சேதி பஞ்சாங்கம் ப்ராஞ்சோதிகாரணம் விது: (ப்ரதிபாதிக்கத்தக விஷயம், ஸம்சயம், பூர்வபகூதம், அவ்வாறே அந்த பூர்வபகூதத்தை கிரஹிப்பதற்குத் தகுதியுள்ள மறுமொழி, சீர்மானமான ஸித்தார்தம், இவ்வவைத்துகளுடங்கி இருக்கும் கார்தஸத்தர்ப்பத்தை முன்னோர்கள் அதிகாரணமெண்ப்பெயர் வாக்யத்துள்ளதாக அறி கிறார்கள்).

இல்லாமல்போகவேண்டியதாகும். விபக்தி இல்லாததும் வேறுபத்தோடு சேர்க்கை பெற்றதாகவும் இல்லாத நிரவிகேஷைப்பதமானது, அர்த்தத்தைச் சொல்லாதன்றே. ஆதலால் ஸங்கோசமில்லாவிடில் வயாகாதம். எப்படி இருந்தாலும் விபக்தியின் அர்த்தமானது எவ்விதத்திலும் விவகிதமன்று. ஆயினும் நிரவிகேஷை பதத்திற்கு ஓ பஹு வரீஹி ஸமாஸத்தால் அர்த்தபதார்த்தத்தைச்சொல்லுகையென்பது விடத்தகாதது. + தத் புருஷப்ரயோகத்திலும் அதிகாரணபிதாநம் விடத்தகாதது. ஆகையால். நிரவிகேஷைப்பதமானது ப்ரமாணமாக இருக்கிற வாக்யத்தில் இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது விஷயங்களின் பாகுபாடு கண்டு கொள்ளத்தக்கது ஸகலவிகேஷை சூர்யப்ரதிபாதந், + தில் ஸாமர்த்யமில்லாமையால் நகரத்தில என்னவிகேஷைமென்கிற வினாவில் ஒரு விகேஷமும்மில்லை என்கிற இதுமுதலியஉத்தரங்களில் ஸவிகேஷைசிகேஷைதமானது எவ்வாறு ஸங்குதிவிஷயமாகக்காணப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியே சாஸ்திரங்களிலும், ‘‘அவிகேஷாஸததோஹிதே’’ என்று, காதம் முதலியகுணங்களோடு கூடியிருந்தபோதிலும் ப்ருதிப் பாகிதங்களுக்கு சார்த்தவ கோர்த்தவ மூட்தவ ரூபமான சிலவிகேஷைங்களின் இனமையைச்சொல்லவேண்டிய எண்ணத்தினால் அவிகேஷை சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது இவ்வண்ணம், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மாவின்விடத்தில் அத்தரங்கமாக இருப்பதால் ‘‘ஸ்வாநுபவ’’ சப்தங்கள் இரண்டும் சிறுபிக்கப்பட்டன.

பு-கூஷஸ்ய நிவிடகஸ்து கஸலிகஸ்து கஸெஷஹிஹஸ்ய ந நிவிடஸெஷவஸ்துமி பு-கோணஹாவஃ ஸவிகஸ்து க ஜாத்யாஷ்டநெகவஷாயடூவிஸிஷ்விஷயக்யாஷெவ ஸவிஸெஷவிஷ்யஸு । நிவிடகஸ்துகசிவி ஸவிஸெஷவிஷயபெஷ ; ஸவிகஸ்துகெ ஸ்ஷஸிஹநுஹ-கிதவஷாயடூவிஸிஷ்வுபு-கி ஸஸாநகெஷதக்யாஸு । நிவிடகஸ்து க நாபி கெந விதிஸெஷெண விய-கூஷஸ்ய பு-ஹணஸு ; ந ஸவடூவிஸெஷாஹிதஸ்ய । தயாஹ-கிதஸ்ய கஷாவிஷிவி பு-ஹணாஷாயடூநாஷ-நுவவதேஸு । கெந விதிஸெஷெண ‘‘ உஷிதஸு ’’ உதி ஹி ஸவடூ பு-கிதிருவஜாயதெ । க்ரி-கொணஸாஸ்தாஷிலஸஸ்தாநவிஸெஷெண விநா கஸ்யவிஷிவி பஷாயடூஸ்ய பு-ஹணாயொமாதஸு । சுதெந நிவிடகஸ்துகெகஜாத்யஷ்ட-வெஷஷு பு-யிஷிவிஷு பு-ஹணஸு । தித்யாஷிவிஷு பு-ஹணம் ஸவிகஸ்துகசி-க்யுஷுதெ ॥

§ பஹுவரீஹி ஸமாஸம்—இது அன்ய பதார்த்தத்தைப் ப்ரதானமாக உடையது. உதாஹரணம்—பீதாம்பர: மஞ்சளாண்டையுடையவன். பீத - மஞ்சள்நிறமுள்ள அம்பரம் வஸ்திரம் எனனுக்கு இருக்கிறதோ அவன் பீதாம்பரன்.

+ தத்புருஷஸமாஸம்—விபக்தி வேறுபாடுள்ள இரண்டு பதங்களுடன் கூடியது உதாஹரணம்—பூர்வகாய: - பூர்வ: காயஸ்ய-பூர்வகாய: , சரீரத்தினது முந்தினபாகம்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

‡ நிர்விகல்பகம் § ஸ்விகல்பகம் என்று வேறுபட்டிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நிர்விசேஷவஸ்துவிஷயத்தில் ப்ராமாண்யமில்லை ஸ்விகல்பகமானது ஜாதிமுதலிய அனேக பதார்த்தங்களுடன்கூடிய வஸ்துக்களை விஷயிகரிப்பதினாலேயே ஸவிசேஷவிஷயம் நிர்விகல்பகமும் ஸவிசேஷவிஷயமே தான். ஸ்விகல்பகத்தில் தன்னிடத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற பதார்த்த விசிஷ்டப்ரதிஸந்தானத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதால், நிர்விகல்பகமாவது ஏதோ சில விசேஷத்தால் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்து விஷயகமான ஜ்ஞாநம். ஸர்வ விசேஷங்களாலும் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்துவின் க்ரஹண மென்பதல்ல. அப்படிப்பட்ட வஸ்துவுக்கு ஒருபொழுதும் க்ரஹணம் காணப்படாததாலும் அதுபபத்தியிருப்பதினாலும் எல்லா ப்ரதீத்யும் ஏதோ ஒரு விசேஷத்தோடே “இதம் இத்தம்” என்றல்லவோ உண்டாகிறது. முக்கோண வடிவம் கழுத்தின் கீழாகத்தொங்கும் கம்பளம்போன்ற சதை முதலிய அவயவங்களின் ‡ ஸம்ஸ்தானவிசேஷமில்லாமல் ஒரு பதார்த்தத்திற்கும் க்ரஹணம் வாராதாதலால் ஆகையால் நிர்விகல்பகமாவது ஏகஜாதியக்ரவ்வங்களில் முதலாவதான பிண்டத்தின் க்ரஹணம். இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டங்களின் க்ரஹணமானது ஸ்விகல்பகமென்று கூறப்படுகிறது.

ச்குத்பர்காசிகை:—

இனி வேறுப்ரமாணங்களுள் மூலபூதமாயிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஸவிசேஷவிஷயத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்—ப்ரத்யக்ஷஸ்ய இது முதலியதால், நிர்விகல்பகத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு ஸ்விகல்பகத்தில்—|| ப்ரதிஸந்தானம் சொல்லப்போவதால் அதற்கு உபயோகியாக ஸ்விகல்பகஸ்வரூபம் காண்பிக்கப்பட்டது இதற்குமேல் நிர்விகல்பகத்திற்கு ஸவிசேஷவிஷயத்வத்தை ப்ரதிஜ்ஞாசெய்கிறார். நிர்விகல்பகமபி என்று. ஈசாதியபிண்டங்களில் த்வீதீயாதிபிண்டக்ரஹணத்திற்கு ஸ்விகல்பகத்வத்தையும் ப்ரதமபிண்டக்ரஹணத்திற்கு நிர்விகல்பகத்வத்தையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு, ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்— ஸ்விகல்பக என்று. விசிஷ்டப்ரதிஸந்தானம் என்பது ஷஷ்டஸமாஸம் - அல்லது. * கர்மதாரயம். ஸ்வஸ்யமி - நிர்விகல்பகத்தில்,

‡ நிர்விகல்பகம்—விஷ்டப்ரகாரகம் ஜ்ஞாநம். இது தார்க்கிகர்களின் கொள்கை.

§ ஸ்விகல்பகம்—ஸப்ரகாரகம் ஜ்ஞாநம். வேதாந்திகளுடைய ஸித்தாந்தத்தில் நிர்விகல்பகமும், ஸ்விகல்பகம்போல் ஸவிசேஷவிஷயமே. முதல்முதலில் கோவ்யக்தியைப்பார்த்து இது கோ என்று ஜ்ஞாநமுண்டாவது நிர்விகல்பகம். இந்த ஜ்ஞாநத்தில் கோத்வஜாதி கோரூபமான வ்யக்தி இவ்விண்ணுக்குமுன்ன பிறித்க்ருமடியாத ஒருவித ஸம்பந்தம் இம்மூன்றும் விஷயங்கள். இதுஸ்விகல்பகத்தில் தன்னிடத்திலனுபவிக்கப்பட்டுள்ள பதார்த்தங்களோடுகூடின வஸ்துவிஷயகஸ்மரணத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது

‡ ஸம்ஸ்தானம்—அவயவங்களின் அமைப்பு. || ப்ரதிஸந்தானம்—ஸமாணம்.

* கர்மதாரய ஸமாஸம்—ஒரே வீபக்தியிலிருக்கிற இரண்டுபதகளுடன்கூடியது. உதாஹரணம் - நீலோத்பலம், நீலமான கருநெய்தல். இரண்டு பதகளுக்குள் ஒன்று

அனுபவிக்கப்பட்ட ஜாத்பாதிபதார்த்த விசிவ்ட வஸ்துவவியைப் ப்ரதிஸந்தானமானது ஸ்வகல்பசுத்தில், ஹேதுவாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம். ப்ரதமபிண்டமானது விசிவ்ட மாக அறியப்படுகிறதென்பது அர்த்தவரித்தம். ப்ரதமபிண்டமானது ஜாதவிசிவ்ட மாக அறியப்பட்டாலன்றே இரண்டாவது தொடக்கமான வ்யக்திகளில் ஜாதியின் அநுபந்தத்திற்குப் ப்ரமான ஸ்ரீ ப்ரதிஸந்தானம் பொருத்தாகிறது. எவ்வாறு ப்ரதிஸந்தானம்? எல்லாவிசேஷங்களாலும் விடுபட்டிருக்கிற விவ்யமுன்னதன்றே நிர்விகல்பகம்; என்று ஹேதுவின் அஸித்தியை ஆசங்கிததுக்கூறு. “1—நிர்விஸ்பகநீநாம என்று. எல்லாவிசேஷங்களாலும் விடுபட்டிருக்கலின் இஃகமையை உபபாதிக்கிறார்—கதாபூதல்ய என்று. எல்லா விசேஷங்களாலும் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்துதர்ஹணமாது தர்சனத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதா? அல்லது அநுபந்தத்தினால் கல்பிக்கப் படுகிறதா? என்று. விகல்பித்த தர்சனம் ஸகலவிசேஷ சூன்யக்ரஹணத்திற்கு ஹேது வல்லவென்று கூறுகிறார்—கதாசிதபி என்று. கல்பகத்தை நிரஸிக்கிறார்—அநுபந்தநே: என்று. அநுபந்ததியானது நிர்விசேஷஜ்ஞாநத்திற்கு பாதகமாகவோ காணப்படுகிறது. அந்த சிர்விசேஷ ஜ்ஞாநத்திற்கு கல்பகமான அநுபந்ததியோவென்றால் தூரத்தில் நிரஸிக்கப்பட்டதென்று கருத்து. அதர்சனத்தை விவரிக்கிறார்—கேநசித் என்று. ப்ரகாரவிசேஷநியமம் இல்லை என்று கருத்து. மேலே ‘க்ரஹணயோகாத்’ என்கிற ஜ்ஞாதம்வேற்றுமையினால் ஹேதுத்தவம் ஸ்வகல்பமாக இருக்கிறது. இந்த இடத்தில் பஞ்சமிஸ்தானத்தில் ‘ஹ’ சப்தம். இதம் இத்தம் என்கிற ஜ்ஞாநத்தையே விவரித்ததுக் கொண்டு அந்தாத் ஸகலவிசேஷசூன்யக்ரஹணகல்பணையையும் நிராகரிக்கிறார்—நீரிகோண என்று. அநுபந்ததியை விவரிக்கிறார்—க்ரஹணயோகாத் என்று. †அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிற சங்காவாகசியத்தோடு “க்ரஹணயோகாத்” என்கிற ஜ்ஞாதம்வேற்றுமையே உருபை ஈற்றில் கொண்டிருக்கிற பதத்திற்கு அத்யாயம், த்ரிகோணம் பசுவின்முகம். க்ரஹணயோகாத்—நேராகக் காணப்பட்டிருக்கிற வ்யாப்தி விரோதத்தால் ஸகலவிசேஷ சூன்யவஸ்துக்ரஹணத்தைக் கல்பிப்பது பொருத்தமுன்னதல்ல வென்று அர்த்தம். “அநுபந்தநே:” என்பதனால் விபகூஷத்தில் பாதகதர்சனம் கருதப்பட்டிருக்கிறது—ஸவிசேஷவியைத்வமில்லாவியில் ப்ரத்யயத்வமே இல்லாமல் போகவேண்டியதாகும் என்று. இந்த தர்சனத்தால்தவிபுரியத்தக்க ப்ரமாணம் ப்ரத்யகூம் யோக்யாநுபலப்தி இந்த இரண்டாம். அன்றிக்கே, “அநுபந்தநே:” என்பதனால் ஸவிசேஷவியைத்வத்தில் ஸாதகமான ப்ரமாணம் சொல்லக்கருதப்பட்டது. முதலாவதான இந்திரிய ஸ்ரீ ஸன்னிகர்ஷத்தாலுண்டாகிறொருநம், ஸவிசேஷவியைமுன்னது, ஜ்ஞாநமாக இருப்பதால், ஸம்பாதிபண்ணஜ்ஞாநம்போல என்று இவ்வண்ணம் ஸாதகப்ரமாணத்தின் இன்மை பாதகப்ரமாணத்தின் இருப்பு இவைகளால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிற சில விசேஷங்களில்வாத ஜ்ஞாநம் நிர்விகல்பகம் என்பது ஸித்தம். இதனால் நிர்விகல்பக

விசேஷணமாயும் மற்றொன்று விசேஷ்யமாயும் இருக்கலாம். அன்றிக்கே இரண்டுபதங்களும் விசேஷணங்களாகவுரிருக்கலாம் உதாஹரணம் - சிதேதாண்ம-சிதமாயும் உஷணமாயுமுள்ளது. உபமானோபமேயங்களை உணர்த்துகிற இரண்டு பதங்களும் கம்மதாரயத்திலடங்கியது. (உதா) புருஷவ்யாக்ர: - புலிபோன்ற புருஷன். பத்மமுகம்-தாமரைமலர்போன்ற முகம், இது முதலியது.

§ ப்ரதிஸந்தானம்—முன் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற பதார்த்தங்களின்ஸ்மரணம்

† அத்யாஹாரம்—சேர்த்துக்கொள்ளுதல்

§ ஸன்னிகர்ஷம்—விஷயத்துக்கும் இந்திரியத்துக்கும் உண்டாகும் சேர்க்கை.

சபத்தத்திற்கு வருத்திஸங்கோசம் பலித்தது. இத்தஸங்கோசமானது எந்தவிஷயத்திற்
என்றால் சொல்லுகிறார்—அது: என்று. அத் - சொல்லப்பட்டிருக்கிற அநர்சனம், அநுப
பததி, இவ்வீசனகோசால் என்று அநர்சனம்.

தத் ப்ரயஸீவிண்ப்ரஹ்ணெ மொக்யாபெரநம்புத்ரகாரதா ந
 ப்ரகீயதெ ! அநீத்யாபிவிண்ப்ரஹ்ணெஷ்வாநம்புத்ரீபுத்திஃ !
 ப்ரயஸீபுத்திநம்புஸஹிதவஹு ஸஹ்யாநாநிவ மொக்யாபெரநம்
 புத்ரீயபிஷிஸிஷ்டகம் அநீத்யாபிவிண்ப்ரஹ்ணாவஸ்யதீதி அநீத்யா
 பிப்ரஹ்ணஸ்ய ஸவிக்ரஹ்ணஸ்ய ! ஸாஹ்யாபிவஹு ஸஹ்யாநாநிவமொ
 க்யாபெரநம்புத்ரிநம்புப்ரயஸீவிண்ப்ரஹ்ணெ மபுஹ்யதஹி ப்ரயஸீவி
 ண்ப்ரஹ்ணஸ்ய நிவிடகஹ்ணஸ்ய ; ந வஹுஃ ஸஹ்யாநாநிவஜாத்யா
 பெரப்ரஹ்ணாஃ ! ஸஹ்யாநாநிவஜாத்யாபெரபெஷ்யேய்யகக்யாவி
 ரெஷ்யாஃ, ஸஹ்யாநெநவிநா ஸஹ்யாநிநஃ ப்ரகீத்யநம்பவதெஸ்ய
 ப்ரயஸீவிண்ப்ரஹ்ணெநவி ஸஹ்யாநெநிவ வஹ்யிஷிதீதி மபுஹ்யதஹி
 சுதொ அநீத்யாபிவிண்ப்ரஹ்ணெஷ்வ மொக்யாபெரநம்புத்ரீயபிஷி
 ஸிஷ்டகா ஸஹ்யாநிவஃ ஸஹ்யாநவஹு ஸவபெஷ்ய மபுஹ்யதஹி
 தெஷ்வ ஸவிக்ரஹ்ணெஷ்வ ! சுதஃ ப்ரகீத்யாஷ்ய கபாநிஷிதீ ந
 நிவிடரெஷ்யிஷ்யக்யா ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அங்கு முதலாவதான பிண்டக்ரஹணத்தில் கோத்வம் முதலியவைகள் அநுவ்ருத்தமான ஆகரங்களுள்ளவைகளாக அறியப்படுகின்றனவிலை. இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டக்ரஹணங்களிலேயே அநுவ்ருத்தப் பரீதி உண்டாகிறது. முதலாவதான பரீதியினால் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கோ முதலியவஸ்துக்களின் அவயவ ஸம்ஸ்தானரூபமான கோத்வம் முதலியவற்றுக்கு அநுவ்ருத்தித் தாமஸிஷ்டத்வமானது இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டக்ரஹணத்தால் நிச்சயிக்கத்தக்கதென்பதனால் இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டக்ரஹணம் ஸவிகல்பகம், ஸாஸ்னீ முதலிய வஸ்து ஸம்ஸ்தானரூபகோத்வம் முதலியவற்றின் அநுவ்ருத்தியானது முதலாவதான பிண்டக்ரஹணத்தில் க்ரஹிக்கப்படுகிறதிலை என்பதனால் முதன்மையான பிண்டக்ரஹணத்திற்கு கிரீவிகல்பகத்வமே ஒழிய ஸம்ஸ்தானரூபமான

† ஸம்ஸ்தானம்—அவயவங்களின் அமைப்பு.

ஜாதிமுதலியவற்றின் அக்ரஹணத்தாலல்ல. ஸம்ஸ்தாநரூபமான ஜாதிமுதலியவற்றுக்கும் இந்திரியங்களாலுண்டாகிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல் ஸமானமாதலாலும், ஸம்ஸ்தானமின்றி ஸம்ஸ்தானிக்கு ப்ரதீதி பொருந்தாததாலும் முதன்மையான பிண்டக்ரஹணத்திலும் ஸம்ஸ்தாநத்துடன் கூடியதாகவே வஸ்து “இவ்வண்ணமுள்ள” தென்று க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டக்ரஹணங்களில் கோத்வம் முதலியவற்றின் அநுவ்ருத்திதர்மவைசிட்டியமானது ஸம்ஸ்தானிபோலவும் ஸம்ஸ்தாநம் போலவும் எப்பொழுதுமே க்ரஹிக்கப்படுகிற தென்பதனால், அவைகளில் ஸவிகல்பகத்வமே. ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஒருபொழுதும் நிர்விசேஷவிஷயத்வமில்லை.

சுருதப்ரகாசிகை—

முதலாவது இரண்டாவது வ்யத்திகளில் ஸவிகல்பக நிர்விதல்பகசப்தங்கள் ஸங்கேதமுள்ளவைகளாக ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளல்ல. ஆகையால் அந்த இரண்டு பிண்டங்களிலும் வைஷ்ணவம் சொல்லத்தக்கதென்கிற சங்கைவரின் க்ரஹிக்கத்தக்கதான உருவத்தின் வேற்றுமைவிக்காண்பிக்கிறார்— “நநா” இதுமுதலான இரண்டு வாக்யங்களால்.

கோத்வத்தின் அநுவ்ருத்திஜ்ஞாநம் அதின் இன்மை இவ்விரண்டும் ஸவிகல்பகநிர்விதல்பகசப்தங்களில்நீப்ரவ்ருத்திரிமித்தங்களென்பதைக்காண்பிக்கிறார்— ‘ப்ரதமப்ரதீதி’ என்று. தொடங்கப்பட்டுள்ள இரண்டுவாக்யங்களால், முந்தினக்ரந்தத்தால்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேவ்மமானது ஸம்ஸ்தாநசப்தத்தால்விசேஷிக்கப்பட்டது. அதனால்அன்யனுக்கு இவ்வேவ்மமான உருகின நெய்யை அடைந்துள்ள ஸ்ருதத்தவம் முதலியவற்றின் ப்ரத்யக்ஷத்தின்போல வ்யகுஜாதத்தின் அபேகையினால் விளம்பயில்லை என்பது காண்பிக்கப்பட்டது. அதேஸம்ஸ்தானமானது அடுத்தக்ரந்தத்தில் ஸாஸ்காதிசப்தத்தினால் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணமாக அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணக்ரஹணங்களால் ஸவிகல்பகத்வமும் நிர்விதல்பகத்வமும்உரைக்கப்பட்டது. அநுவ்ருத்திமாத்திரத்தை க்ரஹிக்காமையினால் நிர்விதல்பகத்வமென்கிறதில்லை. பின்னையோ ஜாதியையக்ரஹிக்காமையாலும், அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாவிடில் ஜாதியே க்ரஹிக்கப்படாததாக ஆகும் என்று சங்கைவர அதற்கு மறுமொழி உரைக்கிறார்—நபுநஸ்ஸமிஸ்தாநாக்ரஹணஜை என்று. இங்கு “ஸம்ஸ்தாநரூப” சப்தமானது ஜாதியின் அக்ரஹணரூபத்தியைக் காண்பிக்கிறது. கோத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணதர்மபூதமான அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால் கோத்வம் முதலியது க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்று சங்கைவரின், அக்ரஹணரூபத்தியையே விவரிக்கிறார்— ஸம்ஸ்தாநரூபஜாத்யாதேரபி என்று. க்ரஹணத்திற்குக்காரணமான இந்திரியயோக்யதையிலும் அதே ஹேதுவென்று ஸூத்ரிப்பிப்பதற்காக மீண்டும் “ஸம்ஸ்தான சப்தம்” சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நிர்விதல்பகம் ஸவிசேஷவிஷயமுள்ளது

ஹ ஸம்ஸ்தானி—அவயவங்களின் அமைப்புள்ளதான வ்யத்தி.

நி ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம்—அர்த்தத்தை உணர்ந்தும் சப்தவாமர்த்தத்திற்குஹேது

ஹ வ்ருதத்தவம்—சுருதம் நெய், அதின் தர்மம்.

என்பதில் ஸுலிகல்பகத்தில் கிரீவிகல்பகாநுபூதார்த்தவிஷ்டாபர்த்தயஜ்ஞாகம் ப்ரமாணமாக முந்தி உரைக்கப்பட்டது. பராபிமதமான கிரீவிகல்பகத்தின் அபாவத்தில் யோக்யாநுபவத்தி என்கிற ப்ரமாணமும் எவ்விதமானதற்கும் அநுக்ராஹமான தற்கமும் இதனால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

வஸ்துமாத்ராஹணம் என்று ஒப்புக்கொள்வது ப்ரமாணநுபத்தியினாலேயா? ப்ரமேயாநுபத்தியினாலேயா? என்கிற விசல்பகை அபிப்ராயப்பட்டு முதலில் ப்ரமாணநுபத்தியை விலக்குகிறார்— ஐ நீ தீ ரி ய க த் வ ர வி கே ஷ ர த் என்று, இதனால் பூமியோடு பிரிக்கமுடியாமல் ஒன்றுபட்டிருக்கிற கந்தத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது; எவ்வாறு ஜாதிமுதலியவை இந்திரியங்களால் உண்டாகிற ஜ்ஞாகங்களுக்குக் கோசரங்கள்? ஸமவாயமானது இந்திரியத்தினாலுண்டாகும் ஜ்ஞாகத்திற்கு விஷயமல்லாததால் அது ஸாரியல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அப்பொழுது விஷயகல்பத்தில் விசிட்க்ரஹணம் பொருந்தாது. ஆதலால் வேறு இந்திரியங்களால் க்ரஹிக்கத்தக்கதன்மை இல்லை என்பதபற்றி ப்ரமாணநுபத்தி இல்லை. ஸந்திஸ்திதமாக இல்லாமலிருத்தல் ப்ரமேயாநுபத்தி, தனியாகப்பிரிக்க முடியாமல் சேர்ந்தே இருப்பதால் அது இல்லை என்று பரிஹரிக்கிறார்—ஸமீஸ்தாநேதனன்று. இதனால் சக்ஷுரிந்திரியத்தினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாகத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல் என்கிறதன்மை இருந்தபோதிலுங்கூட ப்ருதக்ஷித்தங்களான தண்டம் முதலியவைகளுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஒரு இந்திரியத்தால் க்ரஹிக்கத்தக்கதன்மை இருக்க அப்ருதக்ஷித்தமாக இருத்தல், என்பதனால் ப்ரமாணப்ரமேயாநுபத்தி இல்லை என்று ஸம்ஸ்தாரத்தோடு கூடியதாகவே வஸ்து க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் பூர்வம் “ ஸம்ஸ்தாராநுப ” சப்தத்தால் அபிப்ராயப்பட்டுள்ள பொருள் விஸ்தரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அதுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால் ஸம்ஸ்தானரூபமான ஜாதிமுதலியவற்றின் அக்ரஹணம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. † ப்ரகாரப்ரகாரி பாவத்தால் க்ரஹணத்திற்கு உபபத்தி இருப்பதாலென்று கருத்து.

முதலாவதான கோமுதலியவ்யத்திகளை க்ரஹிக்கும் ஸமயத்தில் அதுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால் கோத்வமானது க்ரஹிக்கப்படாமல் போகுமேயானால் இரண்டாவது கோவ்யத்தியிலும் கோத்வமானது எவ்விதத்தாலும் க்ரஹிக்கப்படாது— அதுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால். அதுவ்ருத்தியானது அக்ரஹிக்கத்தியை ஸம்பந்தரூபமன்றோ. அதுவும் வ்யத்திகளில் ஸம்பந்தித்திருக்கிற பதார்த்தத்திற்கு முந்திய வ்யத்தியில் நிலைபெற்றிருத்தலின் பராமர்சத்தினாலேயே இரண்டாவது தொடக்கமான எவ்வுவ்யத்திகளிலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் முதல் கோவ்யத்தியில் கோத்வத்தின் க்ரஹணமில்லாமையால் அதின் அவ்யபகாமர்சமில்லாதது பற்றி இரண்டாவது வ்யத்தி ஸம்பந்தரூபமான அதுவ்ருத்தியானது இரண்டாவதிலும் க்ரஹிக்கமுடியாததென்பதினால், அதிலும் கோத்வம் க்ரஹிக்கப்பட்டதாக ஆகாது. இவ்வண்ணம் முதலாவது இரண்டாவது வ்யத்திகளில் அவ்யபகாமர்சமில்லாமையால் மூன்றாவதிலும் அதுவ்ருத்தியானது க்ரஹிக்கப்பட்டதாக ஆகாது. அதனால் கோத்வம் க்ரஹிக்கப்பட்டதன்று. இவ்வண்ணம் வேறு வ்யத்திகளிலுங்கூட கோத்வமானது எவ்விதத்தாலும் க்ரஹிக்க முடியாததாக ஆகும். ஆகையால் ப்ரதமிண்டக்ரஹணத்திலேயே கோத்வக்ரஹணம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வண்ணம்; ஸகலவிசேஷரூபவஸ்துக்ரஹணமானது

† ப்ரகாரம்—விசேஷணம், ப்ரகாரி—விசேஷ்யம்.

நிரஸிக்கப்பட்டது. ஜாதிமுதலியவைகளும் விசேஷ்யமும் தனித்தனியாக நிரவிகல்ப சத்தில் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. ஸுவிகல்பகத்திலேயே விசிஷ்டட்ச்ரஹணமென்கிற பக்ஷமும் அர்த்தத்தினால் நிரஸிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

விசேஷணமும் விசேஷ்யமும் தனித்தனியாக க்ரஹிக்கப்பட்டதென்று எவ்வாறு அறியப்பட்டது? தணடம் குண்டலம் முதலியவைகளில் விசேஷணவிசேஷ்யங்கள் இரண்டுக்கும் தனித்தனியே க்ரஹணம் காணப்படுவதாலென்று கூறப்படுமேயானால்— ஆங்கு விசேஷணவிசேஷ்யங்கள் இரண்டும் வேறுபட்டால் சேர்ந்திருக்கும் ஸமயத்தில் இரண்டுக்கும் தனித்து க்ரஹணமா? அல்லது வேறாக இருக்கும் ஸமயத்திலா? முதல் பக்ஷமானது ஸாரியன்று, விசிஷ்டமாகவே க்ரஹணம் வருவதால். தனித்திருக்கும்வேளையிலோ விசிஷ்டக்ரஹணமே இல்லை என்பதனால் அதன் ப்ரதீதிக்கு ஹேதுத்துவமில்லை— ஆதலால் தனித்தவஸ்துக்களின் க்ரஹணமானது விசிஷ்டக்ரஹணத்திற்கு ஹேதுவாகாததால் கோத்வம் முதலியதில் ப்ருதக் க்ரஹணத்திற்கு ப்ரஸுத்தி இல்லை.

அய்யா! விசேஷண விசேஷ்யபாவமானது ப்ரதியோகியோடு கூடியதாதலால் அந்த ப்ரதியோகியின் ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரதியோகி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அபேகஜிதமென்பதனால் விசிஷ்டப்ரதிபத்தியும் ஜாதிமுதலிய பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபமாத்ரத்தின் ப்ரதக்ரஹணம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது எனில்சொல்லப்படுகிறது. ப்ரதியோகிஜ்ஞாநாபேகையாவது விசிஷ்டஜ்ஞாநத்தில் ப்ரதியோகியின் தவறாததோற்றமா? அல்லது அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு விசிஷ்டஜ்ஞாநஹேதுத்வமா? முதலாவதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். இரண்டாவதிலும் ஜாதிமுதலியபதார்த்தங்கள் முதலில் ஒன்றோடொன்று அருவருத்தியின்றி விலகிவைகளாக க்ரஹிக்கப்பட்டதா இல்லையா? இல்லை என்கில் வ்யாவ்ருத்தங்களல்லவென்று க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற முன்பின் ஜ்வாலைகளுக்குப்போல விசேஷண விசேஷ்யபாவப்ரதியோகிதாப்ரதீதியானது பொருந்தாது. வ்யாவ்ருத்தங்களாக க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கமேயாகில் அப்பொழுது வ்யாவ்ருத்தியும் பாரதந்தர்யாதிரூபமான விசேஷணவிசேஷ்யபாவத்தாலாவது அதற்கு உபயுக்தமான வேறு ஆகாரத்தாலாவது இல்லாமல்போமேயாகில் விசேஷணவிசேஷ்யபாவவ்யப்பாஸுப்ரதீதியானது ப்ரஸுத்திக்கும், வஸ்துஸாமர்த்த்யத்தினால் வஸ்தவமாகவே விசேஷணவிசேஷ்யபாவம் அறியப்படுகிறதென்றால் அப்பொழுது வஸ்துஸாமர்த்தியமானதுவிசேஷணவிசேஷ்யபாவரூபமாகாவது அதற்கு ஸாதகமான வேறு ஆகாரரூபமாகாவது ஆகும். வஸ்துவனைத் ஸ்வபாவம் ஸுத்தையினால் உபகாரகமெனில் வஸ்துஸ்வபாவத்தினாலேயே விசிஷ்டப்ரதீதி ஸம்பவிப்பதால் ஸ்வரூபமாகா க்ரஹணத்தைக்கல்பிப்பது உசிதமன்று. அறியப்படும் தன்மையினால் உபகாரகத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் அந்த ஸ்வபாவத்தால் விசேஷணம் வ்யாவ்ருத்தமென்று முந்தி ஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டிருப்பதினால் முதலிலேயே விசிஷ்டப்ரதீதியானது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகும். ஆதலால் த்ரவ்யத்திற்கே முதலில் விசிஷ்டப்ரதீதியை ஒப்புக்கொள்வது நலம்.

அந்த ஸ்வபாவத்திற்கும் தனக்கு விசேஷ்யபூதமான விசேஷணத்தைக்குறித்து விசேஷணத்வம் முன்பு அறியப்படவில்லை. பின்னை ஸ்வரூபம்மாத்ரம் அறியப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது விசேஷணம் அதின்ஸ்வபாவம் இரண்டுக்கும் விசேஷண விசேஷ்ய பாவவ்யப்பாஸும் அறியப்படும், அதின் பரிஹாரத்தின்பாக அந்தவஸ்துஸ்வபாவத்திற்கு வேறு ஆகாரத்தை ஒப்புக்கொண்டால்

‡ அவஸ்தை வரும். வ்யத்தாஸு வ்ஸிஷ்டப்ரதீதிபானது முதன்மமாகப் ப்ரஸுங்கிக்கு மென்பதைப் பரிஊரிப்பதற்காக ஜாதமுதல்யவைகளின் ஸ்வரூபமே லீசேஷுண்பாவ மும்லீசேஷ்யபாவமும்; வேறு ஆகாராத்ரமாவலென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுமோகில் அப்பொழுது முதலாவதானப் ப்ரதிபத்தியானது லீசேஷுணமாகவும் லீசேஷ்யமாகவும் ஆகவேண்டியதாகும். அவைகளின் ப்ரதிபத்தி இல்லாமல் ஸ்வரூபத்திற்குக் க்ரஹண மில்லாமல் போருதல் ப்ரஸுங்கிப்பதால் அப்படியே ப்ரதீதி என்றசொன்னால் முதல் லேயே லீசிஷ்டப்ரதீதி உண்டாகவேண்டியதாக ஆகும்; ஒருப்ரதீதியில் லீசேஷுண மாகவும் லீசேஷ்யமாகவும் ஜாதி முதல்யவைகள் அறியப்பட்டவைகளைக் இருப்பதால். ஆதலால் முதல்லேயே ஒன்றை மற்ருன்று ப்ரதிபோகியாகக்கொண்ட லீசேஷுண லீசேஷ்யபாவப்ரதீதியானது வும்பலிக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வண் ணம் லீசிஷ்டக்ரஹணம் ப்ருதக் க்ரஹணபூர்வகமாகில் வெவ்வேறு ஸாமகர்களால் அறிய தக்கவஸ்துக்களினது கோசரத்தம் உபாதிபாக ஆகும். பசுஷத்தைவிட வ்யவச்சே திக்கத்தக்க வேறுவஸ்து இல்லாமல் போனபோதிலும் கூறப்பட்டுள்ள தர்கபலத்தால் பகஷ்யவ்யவச்சேதகத்தம் விரித்திப்பதால் உபாதித்தமம் பொருத்தமுன்னது. எவ்வாறு ப்ரத்தம்ஸுபாவத்திற்கு ஆதிமத்த்வலெறுதலினால் அத்தவத்த்வத்தை ஸூகிக்கும் லீஷ்யத்தில் (அபாபாபாவம் பாவரூபமாகலால்) பாவபாதார்த்த ப்ரஸுங்கரூபதர்கபலத் தால் பாவரூப ஆதிமத்த்வம் உபாதிபாக ஆகிறதோ எவ்வாறு அத்த்வத்த்வலெறுதலினால் தாமாதாமாதத்தில் அன்னியுளை எல்லா இடங்களிலும் தாமோபலம் ப்ரஸுங்கதர்கபலத் தால் ஆத்திரேத்தனஸுமயோகமானது உபாதிபாக ஆகிறதோ உவ்வாறு என்றபடி. ஆகையால் ப்ரதமபின்டக்ரஹணத்திலேயே கோத்தவம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது- த்விதீயா திகளில் அநுவ்ருத்திக்ரஹணம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால் கிரீவிகல்பகவாலிகல் பகங்கள் இரண்டும் கீதே கிருபிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வரூபமுன்னவைகளே.

அநுவ்ருத்தியின் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாசங்கங்களன்றே ஸுலிகல்பக கிரீவிகல்பகங்களுக்குமுறை யேப்ரயோஜகங்களாகக் கூறப்பட்டன ஆகையால் எவ்வாறு த்விதீயாதிக்ரஹணத்திற்கு ஸலிகல்பகத்தம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—அத: என்று. அத:—முதல் க்ரஹ ணத்திலேயே ஸம்ஸ்தானத்துடன் கூடியதாகவே வஸ்து கரஹிக்கப்படுகிறபடியால் அநுவ்ருத்திக்ரஹணமில்லாத ப்ரதமேதர்க்ரஹணகதிவ்வ்வாறு ஸலிகல்பகத்மென்றால் சொல்லுகிறார்—த்விதீயாதீ என்று த்விதீயாதீபிண்டகரஹணேஷு—இரண்டாவது தொடக்கமான பின்டக்ரஹணவகளில். இதனால் ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய கரஹணம் ஸலிகல்பகம், மற்றது காலிகல்பகம், என்பது ஸித்தம். இதனால் ஜாசிமாதாதத்தின் அநுவ்ருத்தியினாலேயே ஸலிகல்பகத்தம். ஜாசிநனனிகளில் ஏதாவது ஒன்றின் அநுவ்ருத்தி யுன்னக்ரஹணமும் ஸலிகல்பகமென்று விரித்தித்தது. ஸர்வவிதாநுவ்ருத்தி ருண்யமான க்ரஹணமே கிரீவிகல்பகம். அத்தது ஒரு வ்யத்தியில் ப்ரதமத்தில் இத்திரிய ஸுன்னி பாதத்தாலுண்டாகும் ஜ்ஞாநம்.

அய்யா! ஒரு வ்யத்தியிலுங்கூட ஸம்ஸ்காரத்தால் உண்டாகிற தேசகாலாதிகளின் அநுவ்ருத்தியுடன் கூடிய க்ரஹணம் ஸலிகல்பகமாக ஆகட்டும்—என்றால் ஸம்ஸ்கார ஜ்யத்தவம் அநுவ்ருத்திகோசரத்தம் இரண்டும் ஸமானமாக இருப்பதால் ஆகவே

‡ அவஸ்தை—வரம்பில்லாமல் போருதல். ¶ ப்ருதக்—தனித்து.

§ ப்ரதமேதா—முதலாவதைவிட வேருக இருக்கிற.

† ஸம்ஸ்காரம்—திடமாக மனதில் நிலைபெற்றிருக்கிற பூர்வாநுபவ வாலனை.

ஆகலாம். ஏகஜாதிய த்ரவ்யங்களில் ப்ரதமபிண்ட க்ரஹணமென்கிற வசனமோ வெளில் ஜாதியின அநுவ்ருத்தியைக்காட்டுவதற்காக, ஸம்ஸ்தாநிபோலவும் ஸமஸ்தா னம் போலவும் என்று திருஷ்டாந்தத்தைக்காட்டினது ஸ்பஷ்டமகரணத்திற்காக, இர ண்டு திருஷ்டாந்தங்களை எடுத்தது பிண்டதர்மம் ஸம்ஸ்தானம் அதின் தர்மம் அநுவ்ருத்தி என்கிற தர்மி தர்மபாவரூப ஸாம்யத்தை வேறுதொகைக்கொண்டது. இவ்வண்ணம் விசல்பகதிர்விசல்பகதிகளில் ஸம்கஸாரத்தின் உதவி, அதினது இன்மை, இரண்டும் ஸாமக்ரிவைஷ்வரம்யமென்றும், கோத்வம் முதலியவற்றின் அநுவ்ருத்தியும் அதினது அபாவமும் க்ராஹ்நாகாரவைஷ்வம்யமென்றும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இரண்வீதமான ப்ரத்பகூத்திற்கும் ஸவிசேஷவிஷயத்வத்தை நிகமனம் செய்கிறார்— அத்: என்று.

சுதவனவ ஸவடூத்ரு ஹிநாஹிநகூபிவி நிரஸூழ் । உஹிசூழிதி ப்ரு த்தாவிஹிசூஜாவயொடெருகூம் சுயரிவ ப்ருதெதுதாம் ஸகூதெ । ததெதுசூஜாவஸூநாஹிஸூநாவிரெஷு: , ததிரெஷு: ஓவூதி ஹிஸூஜாவயொடெருகூம் ப்ருத்திரவாரஹதெரிவ । தயாவஹி—ப்ரு யரிதெரிவ வஸூ ப்ருத்தியரிநம் ஸகதெதரவூவூததெரிவ ப்ருத்தியதெ । வூவூதூ மொகூஹிஸூநாவிரெஷுவிரிஷ்டதெயசூழிதி ப்ரு த்தெ: । ஸவடூத்ரு விரெஷுணவிரெஷுவாவப்ருதிவதெள ததெயாருதூ னாவெஹி: ப்ருத்தெதெவ ஸூவூகூ: । தத்ரு ஹிசூகூணூவாஹி: ப்ரு யகூஸூநாவஸூதூ: ஸூநிஷாஸூ கஹிஷூ கூஹிஷூவூநாவிரெஷுண தயாவவகிஷ்டெ: மொகூஹிவஸூ ஓவூஸூநாவதெயெவ வஹிஷூ ஹிதாவஸூனா ஓவூவிரெஷுணதயாவஸூதூ: । உஹயத்ரு விரெ ஷுணவிரெஷுவாவ: ஸரிந: । ததவனவ ததெயாவெஹிஷூதிவதூ ஸூ உபாஸூ ஹிரெஷு:—ப்ருயகூஷூதிப்ருதிவதூதெயாஹி ஹிசூஹி: , மொகூஹிவஸூ நிபதெந தஹிஷூதூ:—உதி । சுதொ வஸூ விரொய: ப்ருத்திரவாரஹதூதி ப்ருத்திரபூகாரநிஷ்வாவாஹெவொ வூதெ । ப்ருத்திரபூகாரொஹி உஹிசூழிதெவ வஸூஸூகூ: । ததெ ததூதூதூகாரொண “ நெகலிஹஸூவாசூ” (ஸாஸூதி-உ-உ-நக) உதி ஸூவூகூஹிவவாஹிதூ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அதினாலேயே எல்லா இடத்திலும் பின்னாபின்னத்வமும் நிரலிச்சப் பட்டது. இதம் இத்தம் என்கிற ப்ரதீதிரில் இத்தமித்தம்பாவமிரண்டுக்கும் ஐயம் எவ்வாறு அறிவதற்குச்சயமாகும். அதில் “இத்தம்பாவம்” ணாஸநாதி

ஸம்ஸ்தானவிசேஷம். அதற்கு விசேஷ்யத்ரவ்யம் “இதமம்சம்” என்பதனால் இவ்விரண்டுக்கும் ஐக்கியம் ப்ரதிதியினால் பாதிக்கப்பட்டதே. இதை உபபாதிக்கிறார்— முதலிலேயே வஸ்து ப்ரதிதிவிஷயமாக ஆகும் தருணத்தில் ஸகலமான இதரவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் பேதமுள்ளதாகவே அறியப்படுகிறது. வ்யாவ்ருத்தியும் கோத்வாதி ஸம்ஸ்தானவிசேஷத்தோடு கூடினதாக “இவ்வண்ணம்” என்று ப்ரதிதிவருவதால், சிச்சயிக்கப்படுகிறது. எல்லா இடத்திலும் விசேஷணவிசேஷ்யபாவப்ரதிபத்தியில், அவ்விரண்டுக்கும் அத்யந்தபேதமானது ப்ரதிதியினாலேயே மிகக் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. அதில் தண்டம் ரூண்டலம் முதலியவைகள் தனித்தனியான ஸம்ஸ்தானத்துடன் கூடியவைகளாகவும் தன்னிடத்திலேயே பர்யவஸாநமுள்ளவைகளாகவும் ஒரு ஸமயத்தில் ஒரீடத்தில் வேறு த்ரவ்யங்களுக்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன. சோத்வம் முதலியவைகளோ வென்றால் த்ரவ்யங்களின் ஸம்ஸ்தானங்களாகவே பதார்த்தபூதங்களாக இருந்துகொண்டு த்ரவ்ய விசேஷணங்களாக நிற்கின்றன இரண்டு இடத்திலும் விசேஷணவிசேஷ்யபாவம் ஸமானம். அதனாலேயே அவ்விரண்டுக்கும் பேதப்ரதிபத்தியும் இவ்வளவுமாத்திரம் விசேஷம்.—தனித்த இருப்பை விஷயிகரிக்கிற ப்ரதிபத்திக்குயோக்யங்கள் தண்டாதிகள். கோத்வாதிக்களோ தவறாமல் அப்படிப்பட்ட ப்ருதக்ஸ்திதிக்கு அந்ரஹங்கள் என்று ஆதலால்வஸ்து விரோதமானது ப்ரதிதியினால் பாதிக்கப்பட்டதென்று ப்ரதிதி ப்ரகாரத்தின் மறுத்தலால் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரதிதியின் ஸ்வபாவமோ இதம் இத்தமென்றே எல்லோருக்கும் ஸம்மதமாக இருக்கிறதன்றோ.

அப்படிப்பட்ட இங்க விஷயம் ஸ-உத்ரசாரரால் “நைகஸம்நிந்ஸம்பவாத்” என்று மிக்க வ்யக்தமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ச்குதப்ரகாசிகை—

ப்ரஸ்தாவம் வந்தபடியால் பேதாபேதத்தை நிராகரிக்கிறார்— அத ஏவ என்று. அத ஏவ - ப்ரதமபிண்டக்ரஹணத்திற்கு விசிஷ்டவிஷ்டத்வத்தை ஸமர்த்தித்ததினால் ஸர்வத்ர - இரண்டுபிண்டங்கள் ஜாதிவ்யத்திகள் குணக்ரியைகள் அவைகளைப்போலவே கார்யகாரணங்கள் இவைகளில் என்று அர்த்தம். எவ்வாறு என்று கேட்கில் கூறுகிறார்— இதமித்தமீதி.

பேதாபேதவாதியினால் பிண்டங்களுக்கு அர்யோந்யம் பேதாபேதங்களை ஸமர்த்திப்பதில் “இது இதா” ஆகாதென்பதிலால் பேதம், “இது இதா” ஆகிறதென்பதிலால் ஈ அபேதமென்று, ஒன்றக்கே ஒரேஸமயத்தில் பாவாபாவரூப வ்யாஹதிகையப்பரிஹரிப்பதற்காக ஜாதிஸ்வரூபத்தால் அபேதம் வ்யக்திஸ்வரூபத்தால் பேதமென்கிற இப்படிப்பட்ட இரண்டு ஆகாரவகளைல் பேதாபேதம் உபபாதிக்கப்பட்டது. அபேதம்

ஜாதியை அடைந்துள்ளது. பேதம் வ்யக்தியை அடைந்துள்ளது என்று ஒரு வஸ்துவுக்கே இரண்டுவிதமான வ்யவருபயில்லை என்கிற சுவகையின் பரிஹாரத்திற்காக ஜாதி வ்யக்தி இரண்டுக்கும் அப்யோச்யம் பேதாபேதம் உணரக்கப்பட்டது அதை நிர்வாஹிப்பதற்காக வேறு ஆகார ஸம்பந்தம் காணப்படாமையால் ப்ராதிதியே சரணமென்று ஆசர்பிக்கப்பட்டது ஆகலால் அந்த சிரஸிப்பதின்பொருட்டு முதலில் ஜாதியவ்யக்திகன் இரண்டும் வேறுபட்டவைகளென்றே ப்ராதிதிவருவதால் அபேதத்திற்கு ப்ராதிதி விரோதத்தைக்காட்டுகிறார்—இதமீதீதம் என்று இதர்பாவம் விசேஷ்யம். இத்தர்பாவம் விசேஷணம், இத்தம் என்கிற அம்சம் எது? இதம் என்கிற அம்சம் எது? எனில் கூறுகிறார்—தநீர என்று

இந்த இடத்தில் ஜாதியவ்யக்திகளுக்கு பேதாபேதவிஷயத்தில் நான்கு வேறுதக்கன் பிரச்சளால் சொல்லப்பட்டன அவைகளாவன—முதலாவதான பிண்டத்தைக் க்ரஹிக்கும் மையத்திற் ஜாதியவ்யக்திகளினே பேதத்தைக் க்ரஹியாமலிருத்தல். ஒரு சப்தத்தால் இரண்டையும் சேர்த்தே அறிதல் பூமத்வர்த்தியமான ப்ரத்யயத்தை அபேகஸியாமல் ஸமாநாதி கரணபதங்களின் ப்ரயோகம், † ஸஹோபலம்ப நியமம். என—இவற்றுள் ஸஹோபலம்ப நியமம், ‡ ஸமாநாதிகரண ப்ரத்யயம், இத்தஇரண்டும் பேதாபேதஸாதகங்கள், மற்றவை இரண்டும் அபேதஸாதகங்கள். இந்த நான்கு வேறுதக்கனையும் ஆசங்கித்த கூறுகிறார்—தநீரஹி என்று. அவைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதம பிண்டக்ரஹணத்தில் அபேதக்ரஹணத்தை நிரஸிக்கிறார்—ப்ரதமம் இதுமுதலியதால் ஸகலேதா வ்யாவ்ருத்தம்—விஜாதிவ்யக்திகளான எல்லாவளதுக்களினின்றும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம். அதினால் பேதக்ரஹணத்திற்கு என்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—வ்யா வ்ருத்திமீதம் என்று. கோத்வம் முதலிய ஸம்ஸ்தான விசேஷத்தோடுகூடியதாக “இத்தம்” என்கிற ப்ராதிதிஉண்டாவதால், வ்யாவ்ருத்தியும் நிச்சயிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம், இதனால் அசண்டவாய்யார்த்த பங்கமும் ஆர்த்திகமாக செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த இடத்தில் சொல்லவாயிவைதவ்யமும் கருதப்பட்டிருப்பதனால் அதுவும் முந்திகாண் பிக்கப்பட்டது. கோத்வாதி விசெஷ்டமாக ப்ராதிதி இருக்கட்டும் ஆயினும், அபேத மானது ஸ்வப்ரமாணத்தால் ப்ரஸங்கிக்குறையானால் தடுக்கமுடியாதெனில் கூறுகிறார்—ஸரீவநீர என்று. ஸரீவநீரகோத்வம் அகற்கு ஆசரயம் முதலியவைகளிலும், தண்ட குண்டலாதிகளிலும், தண்டதண்டிகள் இரண்டுக்கும்போல ஜாதியவ்யக்திகள் இரண்டுக்குக்கூட விசேஷண விசேஷ்யபாவமே அபேத விரோதி என்று அர்த்தம். விசேஷணவிசேஷ்யபாவிவேதி கோத்வம் வ்யக்தி இவ்விரண்டுக்கும் அறுவருத்தி வ்யாவ்ருத்தி

பூ மத்வர்த்தியப்ரத்யயங்களாவன—“ததன்யாஸ்ய வ்யஸமின்னிதிமதஃ” இதுபாணினி ஸூத்ரம். மதுப்ரத்யயத்தை விதிக்கிறது. உதாஹரணம்—குணவாத், தீமான் புத்திமான் முதலியன இந்த மதுப்ரத்யயத்தினால் விதிக்கப்பட்ட அர்த்தம்போன்ற அர்த்தமுடைய ப்ரத்யயங்களெல்லாம் மத்வர்த்திய ப்ரத்யயங்கள். அதாவது, இன், வின், டன், லச், வஸச் மித், முதலியன—இந்த ப்ரத்யயங்களெல்லாம் எந்த ப்ரக்ருதிகளின்மீது வருகின்றனவோ அந்த ப்ரக்ருதிகளால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தங்களை உடையவன் என்கிற அர்த்தத் தைக்காட்டுகின்றன.

† உபலம்பம்—அறிதல். நியமம்—தவறாமம்.

‡ ஸமாநாதிகரணங்கள்—பேதமின்றி ஒன்றோடொன்று அந்வயிக்கக்கூடிய ஒரே வேற்றுமையிலிருக்கிற பதங்கள்.

கூறும்பில்லாவிடினும் விசேஷணவிசேஷ்யபாவரூபமான வேறு ஆகாரத்தால் பேதம் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஆகாரத்தினாலேயே பேதாஹ்ணமென்கிற சம்பந்தமென்று கருத்து. இரண்டு இடத்திலும் அப்பந்தபேதம் உளது என்றால் உத்தரத்தையப் பரத்யதை அபேக்யிடாதஸாமாநதிகரணமும், ஏகசப்தாநுவத்தபரத்யதமும், ஸஹோபலம்பரியமும் எவ்வாறு ஒரு இடத்தில் காணப்படுகிறது, வேறு இடத்தில் காணப்படுகிறது என்பதே என்றே கேட்கில் சொல்லுகிறார்—தந்திர என்று. தந்திர-கோதவ கோதவாச்சய தண்டதண்டயாதிரகத்தில்.

புருதக்ஸம்ஸ்தானவிசிஷ்டமாயும் தன்னிடத்திலேயே பர்யவஸாஸுன்னதமான வஸ்துவக்கு, ஒருஸமயத்தில் ஸம்பவிக்ஷித விசேஷணடாஸமானது மத்வர்த்திய பரத்யய ஸாபேஷுமான ஸாமாநதிகரணயபரத்யயத்தில் பர்யோஜகம். தர்வயத்தின் ஸம்ஸ்தான மாதவே பதார்த்தமாக ஆகித்ரவ்யபரத்யயபோதஜகமாக இருப்பதால் தர்வயத்திற்கு விசேஷணமாகவே இருத்தல், மத்வர்த்தியபரத்யயத்தை அபேக்யாத ஸாமாநதிகரணயத்தில் காணம். ஸஹோபலம்பரியமத்திற்கும் அதின் அபாவத்திற்கும் ஸ் அபுருதக்ஸித்தம்வ ஸிப்ருதக்ஸித்தம்வத்தவங்களை பர்யோஜகங்களை தவிர்த்து பேதாபேதங்கள் பர்யோஜகங்களல்லவென்று அர்த்தம். ஸஹோபலம்பரியமத்தல் இரண்டுக்கே சேர்க்கை இருப்பதால் ஸஹோபலம்பரியமானது த்வித்வத்திற்கு ஸாககம். அதின் நியமமோவென்றால் பின்னங்களை இருக்கிற இரண்டுக்குள் ஒன்றிலுமில்லை என்கிற அஸாதாரணைகாந்திகத்வத்தால் இரண்டுக்கும் ஸாதகமல்ல. மேலும் வீருத்தமே—த்வித்வத்திற்கு ஸாதகமான ஸஹோபலம்பரியமமல்லவோ த்வித்வத்தினுடைய நியமத்தைக்காண்பிக்கிறது. ஏகசப்தாநுவத்தபரத்யயமோ “ஏகோ தண்ட” இதுமுதலிய இடங்களில் வேறு தண்டிகளின் வ்யாவருத்தி காணப்படுவதுபற்றி வேறுதர்மியின்விஷேதத்தில் நோக்கமுன்னதாக இருப்பதால், தர்மதர்மிகளுக்கு அபேதஸாதகமல்லவென்று கருத்து. இப்படியானால், ஜாதிரண்டலாதிகளுக்கு வைஷம்யம் வருகிறது. விசேஷணவிசேஷ்யபாவ ஸம்யத்தால் இரண்டிடத்திலும் பேதம் ஸாதிக்கப்படுமேயாகில், அப்பொழுது ஸஹோபலம்பரியமானது வைஷம்யம் வருவதால் ஏகத்வமும் உண்டாகலாம் எனில், சொல்லுகிறார்— உபயத் திர என்று. விசேஷணவிசேஷ்யபாவாதிர விசேஷத்தால் அதினுண்ணுண்ணப்பட்டிருக்கிற பேதபிரதிபத்தியானது தடுக்கமுடியாதது— விசேஷணவிசேஷ்யபாவமிருந்தால் பேதம் அனைவர்களாலும் விவாதமின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால். ஸஹோபலம்பரியமத்தில் ஐக்கம்மல்லவோ அஸம்மதம். அதனால் ஸம்ப்ராதிபன்னமான பேதத்திற்கு விரோதமான அபேதம் கல்பிக்கத்தக்கதல்ல. எவ்வாறு சித்தம் உஷ்ணத்வம்முதலிய அவசர்தாவைவம்பமானது தர்வயத்வாதிர ஸாதாரணாக விரோதியான அத்ரவ்யத்வகல்பகமன்றன்றே, இவ்வாறே ஸஹோபலம்பரியமும் பேதவிரோதியான ஆகாரத்திற்கு கல்பகமல்லவென்று கருத்து. அன்றிக்கே, தனித்து இருக்கிறவைகளும் விசேஷணங்களாக இல்லாமல் இருப்பவைகளுமான தண்டாதிகளுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் ஸஹோபலமாத்ரத்தினால் விசேஷணத்வமானது கல்பிதமென்பதுபற்றி அப்பந்த பின்னங்களில் விசேஷணத்வமில்லாமையால், விசேஷணத்வமானது அப்பந்தபேதஸாதகஸம்மத்தமல்ல வென்று சொல்லப்படுமேயாகில்; மறுமேழி உரைக்கிறார்— உபயத் திர என்று. வ்யாவருத்தபரத்யியில் வ்யாவர்த்தகமாக

§ அபுருதக்ஸித்தம்—இணை பிரியாமல் சேர்த்தே இருக்கும் வஸ்து.

§ புருதக்ஸித்தம்—தனித்திருக்கும் வஸ்து.

‡ பர்யோஜகங்கள்—ஹேதுக்கள்.

உபயோகப்படுத்துகிறது எதுவோ அது விசேஷணம். அந்த விசேஷணத்வமானது தண்டாதிசனிலும் முக்கியமென்பதாற்றி விசேஷணமாதலால் அந்தயந்தபேதம் யுத்தமென்று கருத்து.

கோத்தவம் அதின் ஆசிரயம் முதலியவைகளிலேயே ஸஹோபலம்பரியமம், வேறு இடத்திலில்லைஎன்கிற வ்யவஸ்தைஸித்திப்பதின்பொருட்டு ஐக்கியகல்பிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்தவிஷயத்தில் கூறுகிறார்-இயாநிம்ஸ்து என்று. இவ்வளவே, அதிசம் கல்பிக்கவேண்டியதில்லை என்று அர்த்தம். ஸஹோபலம்பரியமல்யவஸ்தைக் காக ஐக்கம் கல்பிக்கப்படுமேயாகில்; அது யுத்தமல்ல. அவ்விடத்திலேயே ஐக்கம்; வேறு இடத்திலில்லை என்கிற வ்யவஸ்தையின்பொருட்டு அர்த்தாத்ரதாசல்பனம் ப்ராஸகிப்பதால் ஐக்கம் அங்கே எவாபாவிசமாகில் அப்பொழுது ஸஹோபலம்பரியமமும் எவாபாவிசமாதலால் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விருத்தமான வேறு அர்த்தத்தைக் கல்பிக்கிற கௌரவமாச்யிக்கத்தக்கதில்லை என்று கருத்து. அன்றிக்கே, விசேஷணவிசேஷ்யபாவத்தால் ப்ராஸித்தமான பேதப்பாதிபத்தியானது எவ்வாறு இரண்டிடத்திலும் துலையையோ, அவ்வாறே ஸஹோபலம்பரியமானது தண்டம் தேவதத்தன் முதலியவற்றிலும் உண்டாகவேண்டியதாகும். ஜாதி வ்யக்திகள் இரண்டுக்காவது அது இல்லாமல்போகவேண்டியதாகும் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்-இயாநித் என்று. ஸாதாரணமான ஆகாரம் அங்குகரிக்கப்பட்டவுடன் அவாந்தரபேதம் இழக்கத்தக்கதன்று என்பது அர்த்தம். கடத்தில் படத்தின் அபாவமே பேதம் - அந்த இடத்தில் அதினுடைய ஸத்பாவம் அபேதம் என்கிற பாவாபாவவிசேஷத்திற்கு “நாஹித்ருஷ்டே அநுபபன்னம் நாம” என்கிற நியாயத்தால் ப்ராதிபிராஹதியை ஆசனகித்துச் சொல்லுகிறார்- அத: என்று. அத: - இவ்வண்ணம் பேதவாமாநாதிகரணத்தால் அபேதத்திற்கு ப்ராதிதி இல்லாமையால், ப்ராதிதிப்ரகாரம் எவ்வாறு எனில் சொல்லுகிறார்- ப்ராதிதிப்ரகாரோஷி என்று. விசேஷணவிசேஷ்யங்கள் இரண்டுக்கும் ஐக்கியிருக்குமேயாகில், அப்பொழுது இரண்டிலொன்றே அறியப்படும். இரண்டுக்குள் ஒன்றுக்கு ப்ராதிதியாவது இருக்கட்டும். ஆயினும் ஐக்கியில்லை. எவ்வாறு முன்னனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டுபுருஷர்களுக்குள் ஒருவன் பார்ச்சப்பட்டால் புருஷர்கள் இருவருக்கும் ஐக்கியில்லையோ. அப்படி ஜாதி வ்யக்தி இரண்டுக்கும் ஸம்பந்த நியமமே ஐக்கம் என்று கூறப்படுமேயானால், பேதத்திற்கு ஸாதகமான ஸம்பந்த நியமமானது பேதநியதஸம்பந்தத்தால் நியமிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால், இரண்டு வஸ்துக்களுக்கன்றோ ஸம்பந்தம். அதின் நியமமே ஐக்கம் என்று கூறப்படுமேயானால் ஸம்பந்தவ்யுபத்திற்கு பங்கம் ப்ராஸிக்கக்கும். இவ்வண்ணம் பேதாபேதநிராஸம் ஸாத்ரகாரருக்கு அபிமதமென்று சொல்லுகிறார்- த தே த த் என்று.

சுத: ப்ரத்யக்ஷஸ்ய ஸவிஸொஷவிஷயக்யைந ப்ரத்யக்ஷாதிஷ்டிஷ்டி ஸாவஸஸிஸிஷ்டிஷ்டிஷ்டியக்யாநுசாரநிஷி ஸவிஸொஷவிஷ்டியபெல: ப்ரதிராணஸப்தாஸிவாஷ்டிஷ்டி ஸவபூஹுபவதப்ரதிராணாநாஸிவபெல விஷ்டி உதி ந கௌரவி ப்ரதிராணைந நிஷ்டிஸொஷவஸ்துஸிஸிஷ்டி: வஸ்து மதவஸ்தாவவிஸொஷெஷ்டிஷ்டி வஸ்து நிஷ்டிஸொஷிதி விஷ்டி ஜநகீ வஸ்யூக்யப்திஜூயாஸிவ ஸ்வாஸிஸொயஸிவ ந ஜநகி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆகையால் பர்தக்கூடும் ஸனீட்சுவ விஷயமுள்ளதாதலால், அதுமானமும் பர்த்தக்கூடும் முதலியவற்றால் காணப்பட்டிருக்கிற ஸம்பந்தத்தோடுகூடிய விஷயமுள்ளதாக இருப்பதால் ஸனீட்சுவ விஷயமுள்ளது.

ப்ரமாணஸங்கையிலி விராத்திரிநந்தபாதிதும் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணங்களுக்கு இதுவே விஷயமென்று (நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால்) ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் நிர்விசேஷவஸ்து வீத்தியாது. வஸ்துவை அடைந்திருக்கிற ஸ்வபாவவிசேஷங்களால் அதே வஸ்து நிர்விசேஷமென்று சொல்பவன், தன்தாயார் மலடி என்கிற ப்ரதிபுத்தியில் போல தன்சொல்லிவிரோதத்தையும் அறிகிறானில்லை.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு இது ப்ரமாணங்களெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷ மூலமாக இருப்பதால் அவைகளுக்கும் ஸவீசேஷ விஷயத்வத்தைக்கூறுகிறார்— அத: என்று. ப்ரத்யக்ஷாதிகளால் கண்டறிப்பய்ப்பிருக்கிற தூமாதிலஸம்பத்தத்திடன் கூடின அக்ளி முதலியவைகளை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் என்று அர்த்தம். தனக்குஅபிமதமான மூன்று ப்ரமாணங்களும் உரைக்கப்பட்டன, வேறு ப்ரமாணங்களை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அவைகளுக்கு ஸவீசேஷவிஷயத்வத்தைக் கூறுகிறார்— ப்ரமாணஸங்கீபா இது முதலியதால். ப்ரமாணங்கள் ஸவீசேஷ விஷயங்களாக இருக்கலாம்; அவைகள் தர்க்கங்களால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளவைகளென்று சங்கடகவரின, எல்லாப் ப்ரமாணங்களுக்குத் ஸவீசேஷவிஷயத்வத்தைக் ஸவீஸ்தாரமாகச் சொல்லும் இந்த ஸமயத்தில்கூட முந்தி அவற்றின் ஸங்கீதோதரத்தியைப்போல புத்திஸ்தமான ஸ்வஸித்திவாதத்திலும் நிர்வீசேஷத்வஸித்தி இல்லை என்பதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக ஸவீசேஷத்வத்திற்கு பாதகமாக அர்யஸூல் சொல்லப்பட்ட யுத்தியை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் யுத்திரூபவீசேஷங்களால் ஸவீசேஷத்வம் விலக்கத்தக்கது என்று முற்கூறப்பட்டதை ஸ்மரிக்கச்செய்துகொண்டுவிரோதத்தைக்காண்பிக்கிறார்—வஸ்துகத என்று. அன்றிக்கே, முந்தி ஸ்வாநுபவஸித்தமான விசெஷத்தால் நிர்வீசேஷத்வ விஷ்காஷமானது. நிஷ்கர்ஷகர்களால் ஸவீசேஷத்வம் ஆபாதனஞ்செய்யப்பட்டபடியால் தூஷிக்கப்பட்டது; அவை அன்னதையும் ப்ரமாண நிர்வீசேஷ விஷயத்வ விஷ்கர்ஷத்தினால் அதிதேசிக்கிறார்—வஸ்துகத என்று.

யது—புதுக்ஷம் ஸந்தாத்நாஹிஷ்ணுந ந ஹேஷிஷ்யஸு,
 ஹேஷ்ய விக்ரூஸஹக்ஷாஹாநிபுராகுவஃ—ஐத்யுக்ஷம் । தஷவி ஜா
 த்ராஷிஸிஷ்டுஸெஸ்ய வஸூநஃ புதுக்ஷவிஷயக்ஷாஜாத்ராஷெரெவ
 புக்தியொழிபெக்ஷயா வஸூநஃ ஸ்ஷஸ்ய வ ஹேஷ்யவஹாரஹேதம்
 க்ஷாஹ ஐருரெந்நாஸிதஸு । ஸாவெஷநவபூருபாஷிவது வரத் பு

வஹாரவிஸெஷ்டெமெதொஃ ஸுஷ்ரிநவி தஆவஹாரமெதொகா யு-
ஷாஹிரஹுமெதொ மெஷஸ்யூவி ஸுஷ்ரிதெவ । சகவஸவ வ நான்
வஸூராதெந்ராத்ரபணஹ । வஸகக்ஷணவகிடுகெவவி ப்ரக்யூக்ஷ
ஜோநவ்யூ தவிரெவ கக்ஷண வஸூமெஷாபுவதந்ராத்ரபண-
மொகாபெமபூஹீதகாசிக்ஷணாந்ராத்ரபணம் மகிஷிஷிஹ கிஷ்டகி

பூரீபாஷ்யம்.—

ப்ரத்யக்ஷம் ஸம்மாந்ரத்தை க்ரஹிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால்
பேதத்தை விஷயிகரிக்கிறதில்லை; பேதமும் விசல்பத்தை ஸஹிபாமவிருப்
பதால் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாதது என்று எது உரைக்கப்பட்ட
தோ, அதுவும்; ஜாதி முதலியவைகளோடு கூடினதாகவே இருக்கிற வஸ்து
வானது ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாக ஆவதால் ஜாதிமுதலியதே ப்ரதியோகியை
அபேக்ஷித்துக்கொண்டு வஸ்துவுக்கும் தனக்கும் பேதல்பவஹாரஹேதுவாக
இருப்பதால் தூரத்தில் ஒட்டப்பட்டது. ஸம்வேதனம் போலவும் ரூபம்
முதலியதுபோலவும் தன்னை ஒழிய வேறுவஸ்துவினிடத்தில் லயவஹார
விசேஷத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற ஒரு வஸ்துவுக்கு தன்னிடத்திலும்
அப்படிப்பட்ட லயவஹாரத்திற்கு ஹேதுத்வம் உண்டென்பது உங்களு
ளும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. அது பேதத்திற்கும் நிச்சயமாக
ஸம்பரிக்ஸிதது அதனாலேதான் அநவஸ்தைபாவது அந்யோந்யாச்யமாவது
இல்லை. ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநம் ஒருக்ஷணமிருக்கிறதாக இருந்தபோதிலும் அதே
க்ஷணத்தில் வஸ்துபேதரூபமான அதின் ஸம்ஸ்தானஸ்வரூபமான கோத்
வாதிகள் க்ரஹிக்கப்படுவதால் வேறுக்ஷணத்தில் க்ரஹிக்கத்தக்க தொன்று
மிங்கு இல்லை.

சீருதப்ரகாசிகை.—

இவ்வண்ணம் நிர்விசேஷசிம்மாந்ரத்திற்கு பாரமார்த்தம் மற்றவைகளுக்கு அபாரமார்
த்யம் என்கிற ப்ரதிஜ்ஞாபாதமானது ஸாமான்யமாக ஸ்வப்ரமாண ஸவிசேஷகோசாத்
வத்தால் காண்பிக்கப்பட்டது. பிறகு அன்யனல் கூறப்பட்ட ப்ரமாணதர்க ஸமுதாயத்
தைவிசேஷித்தது துஷிப்பதற்குத்தொடங்குகிறார். சாஸ்திரத்திற்கு பலியஸ்தவத்தை விரு
ம்புகிற அன்யனல் முதலில் சாஸ்திரம் உபந்யஸிக்கப்பட்டது. அதை விரும்பாதவனும்
ப்ரத்யக்ஷத்திற்குஅவிரூபத்தமான அர்த்தத்தில் சாஸ்திரத்தைப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளு
கிறவனுமானவித்தாந்தியினால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஸம்மாந்ரவிஷயத்வம் நிராகரிக்கப்படுகி
றது.அதில் ப்ரத்யக்ஷம் ஸம்மாந்ரத்தை விஷயிகரிக்கிற தென்பதிலும் பேதம் எவ்விதத்
தாலும் நிரூபிக்கமுடியாதது என்பதிலும்,பூர்வபக்ஷியினல் சொல்லப்பட்ட குதர்கத்தை அ
துவதித்த நிரஸிக்கிறார்—யத்து என்று. 'யத்து'இதுமுதலிய இரண்டுக்ரந்தங்களால் ப்ர
மாணதபபத்தி ப்ரமேயாநுபபத்தி இவைகள் அநுவதிக்கப்படுகின்றன. நநுபீதி. ஸவிசே

வல்லியுத்திரைப பிபாதம் மந்தரமல்ல; சீவச்சேஷவல்லபுரோபபாபபபத்திடம் என்பது அபிசபத்தின் பானம். அன்றிக்கே பின்ன வல்லபதலம் மந்திரம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதென்பதில்லை, ஸ்த்மாநா வல்லபதலம் தூரத்தில் தூரத்திலுக்கப்பட்டதென்பது அபிசபத்தின் அர்த்தம். ஜாத்யாதேரோவேதி—ஸ்வபா ச்வாஹாகாச இருப்பதால், வ்யாவருத்திரபதர்மாதார்த்தை அபேக்யியாமலும் ப்ரதிபோகியை அபேக்யியாமலே இருப்பதுமான என்று கருத்து. தூரோநீஸாரிதம் ப்ரதியோகியின் மொண்டினால் உண்டான விளம்பயிருத்தபோதிலும் ஜ்ஞாத்திந்ரு கார்யாத்நிவரையில் ஸத்த்வம் கல்பிக்கத்தக்கது; அப்படி இருந்தபோதிலும் ப்ரதியோகியை அபேக்யியாத ஜாதமுதலியவைகளே பேதமாதலால் ப்ரத்யக்ஷம் ஒருக்ஷணமிருத்தபோதிலுங்கூட அதனால் பேதமானது ஸுலபமாக க்ரஹிக்கப்படுவதால் தூரத்தில் ஓட்டப்பட்டதென்று கருத்து. “ஜாத்யாதேரோவ” என்பதனால் அபிப்ராயப்பட்டபட்டிருக்கிற பேதத்தின் ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வத்தை, அந்நால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யுத்தியினாலேயே காண்பிக்கிறார்—ஸப்தவேதநவந் இது முதலிய நால், “ஸவேதநவந், ரூபாதிவச்ச” என்கிற இந்த பதங்களால் அந்நால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பகஷஸபக்ஷங்கள் இரண்டுமே ஸபக்ஷங்களாக்கப்பட்டன இதனால் ப்ரோக்த தூஷணம் பரிஹரிக்கப்பட்டதென்பதைக் காண்பிக்கிறார்—அந் ஏவ என்று, இத்த இடத்தில் ப்ரதம சபித்தத்திற்கு ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வத்தை உபபாதித்ததினால் தூஷணபரிஹாரமும் விததமென்று கருத்து. இரண்டாவது சபித்தம் தூஷணத்வயஸுருச்சயத்தில் அவஸ்தைக்குப் பரிஹாரம் வித்தித்தால் அவஸ்தாபரிஹார ப்ரயோஜனமான ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வம் வித்திக்கிறது. அந்த அவஸ்தாபரிஹாரத்தை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்ட ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வம் வித்தித்தால் அவஸ்தா பரிஹாரமென்று அந்யோந்யாசரயம் என்று கூறப்படுமேயானால், அல்ல. ப்ரமசிவருத்தியின் அவ்ய வ்யதிரோகங்களாலேயே ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வம் வித்தித்தால் அவஸ்தைக்கு பரிஹாரம் ஏற்படுகிறது. ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநம் மூன்று காண்குக்ஷண காலமாத்ரமிருப்புள்ளதாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஒருக்ஷணம் இருத்தலே அங்கீகரித்து பரிஹரிக்கிறார்—ஏகக்ஷணவார்த்திவேபி என்று.

இந்த இடத்தில் இது அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ப்ரதிதியானது அங்கீகரிக்கப்படவில்லையா? அன்றிக்கே, அங்கீகரித்தபோதிலும் மூலமில்லையா? அவ்வது மூலம் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததா? அவ்வது வல்லபம் இல்லையா? அவ்வது இருந்தும் நிரூபிக்கமுடியாததாக இருக்கிறதா? என்றும். அவற்றுள் முதலில் ப்ரதிதியின் அநவகீகாரம் உபபண்ணமாகிரதில்லை. வேதார்த்தங்களுக்கு அநாரம்பணியத்வம் ப்ரஸங்கிப்பதால் வாதிப்ரதிவாதிகளாக இருந்து வ்யாவஹரிக்கிறவர்களுடைய கதைக்கு அனுபபத்திவருவதாலும் மூலமும் இருக்கிறது. கார்யம் விவாதமின்றி உபயவாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கலால் காரணம் கல்பிக்கத்தக்கது. அறியப்பட்டிருக்கிற கார்யமல்லவோ காரணகல்பனையில் ப்ராமணம், வ்யக்தமாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யமானது, காரண நிரூபணத்திற்காக அபலாபம் செய்யத்தக்கதாக ஆகாதென்று கீதியை அறிந்தவர்களின் அபிப்ராயம். எவ்விதத்தாலும்

பிபாதம்—ஸாத்யாபாவமுள்ளபக்ஷம். ப்ரதிதியினால் ப்ரமலிபர்யஸம்சயங்களுக்கு பாதம் என்று சொல்லுகிற இடங்களில் பாதசபத்திற்கு நிவ்ருத்தி என்று அர்த்தம்.

|| பக்ஷம்—ஸந்தேஹாஸ்பதமான ஸாத்யமுள்ளது.

ஃ ஸபக்ஷம்—நிச்சிதமான ஸாத்யமுள்ளது,

நிரூபிக்கமுடியாத தன்மையும் இல்லை. காரணத்திற்கு ஸுலபமாக நிரூபிக்கத்தக்க தன்மை காரியோத்பத்திக்கு அநுரூபமாக இருத்தவன்றோ. காரியோத்பத்தியினால் காரணத்திற்கு காரியாநுரூபத்வம் ஸித்தம்; ஆகலால் தூர்நிரூபத்வமில்லை. விஷயமும் இருக்கவே இருக்கிறது. விஷயமில்லாவிடில் அப்பொழுது அவனால் வினவப்பட்ட உன்னாலேயே சொல்லத்தக்கது. ப்ரபஞ்சம் பாத்யம் என்கிற ஜ்ஞாநம், விஷயமுள்ளதா அல்லது விஷயமில்லாததா? என்று. ஸவிஷயமாக ஜ்ஞாநத்தை ஒப்புக்கொண்டால் விஷயம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதே. இல்லை என்றால் பாத்யத்வமும் இல்லை என்பதினால் ப்ரபஞ்சத்திற்கு பாரமார்த்த்யம் ஸம்பவிக்கும். ஆகையால் விஷயம் இருக்கவே இருக்கிறது. பாத்ய விஷயத்வம் சொல்லக்கூடாதது. அங்ஙனம் சொல்லும்பக்கூத்தில், பேதத்திற்கு பாதகமானப்ரமாணத்தாலுண்டாகிற ப்ரதீதியும் மித்யாவிஷயமாதலால் பேதத்திற்கு பாரமார்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். இவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள்— ஸ்வசர்ஸ்வநிர்ணயே ஸத்யே ஸத்யாஸ்ஸபூர்வோக நிர்ணயா: ! (தன்சாஸ்திர நிர்ணயம் ஸத்யமாகில் லோகநிர்ணயங்கள் ஸத்யங்களாக ஆகும்) என்று.

சொல்லப்பட்டிருக்கிற விகல்பங்களுக்குள் முந்திய நான்கு பக்ஷங்கள், அபிச என்று தொடங்கி சொல்லப்போகிற பாஷ்யத்தினால் அபிப்ராயப்படப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதினால், அவைகளின் நிராஸம் அங்கு அறியப்படப்போகிறது. இவ்விடத்தில், ப்ரதானமாக இருப்பதால் முதலில் ஐந்தாவதான பாத்யவிஷயத்வ பக்ஷத்தை பரிஹரிக்க எண்ணக்கொண்ட பாஷ்யகாரனால் ப்ரத்யக்ஷபாதம் காணப்பட்டதில்லை, ஆனதுபற்றி யுக்தியடியாகவந்த பாதம் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அதில்ப்ரதியோகியை அபேக்ஷியாத ஜாதிமுதலியதே பேதமாதலால் அந்த ஜாத்யாதி விசிஷ்ட விஷயமாகக் கூடாத்தரத்தில் க்ராஹ்யமில்லாமையால் க்ரமயௌகபத்ய விகல்பாயோகரூபமான ப்ரமாணரூபத்தி பரிஹரிக்கப்பட்டது இவ்வண்ணம் ப்ரமேயரூபத்தியில் ஸ்வரூபபக்ஷத்தில் ப்ரதியோகி நிரபேக்ஷ பேதவ்யவஹார ப்ரஸத்தியும் இவ்விடமாக இருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டது; ஹாஸோபாதாநாநிரூபமாயும் கோத்வம் முதலிய சப்தத்தை அவலம்பித்திருக்கிறதான வ்யவஹாரத்திற்கும் ப்ரதீதிக்கும் ப்ரதியோகியின் அபேகைக்ஷ இல்லாமையால், சாப்தமான வ்யவஹார விசேஷத்தில் ப்ரதியோகி ஸாபேக்ஷத்வமானது, தாரா: கனத்ரம் ஸ்ரீ ஆப: ”இதுமுதலிய இடங்களில் ஸந்தீத்வம், நபும்ஸகத்வம், பகுத்வம், முதலிபவைப்போல சப்தஸ்வபாவத்தைச் சார்ந்திருப்பதால் அர்த்ததூஷணமாகாது. வ்யாவ்ருத்தாதி சப்தப்ரயோகங்களிலேயே ப்ரதியோகியினது அபேகைக்ஷ காணப்படுவதால். கோத்வம் முதலியவற்றின் ப்ரதீதி வ்யவஹாரங்களில் அது இல்லாமையால் சாப்தவ்யவஹாரவிசேஷத்திற்கு ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்திருத்தல் சப்த விசேஷஸ்வபாவாதீந மென்று அன்வய வ்யதிரேகங்களால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. சப்தஸ்வபாவமானது ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் ஸாதாரணமாக இருப்பதால் அதற்கு அவச் சேதகமான உபாதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு அர்த்த விசேஷ ப்ரதீதிக்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது. அஸாதாரணமான கோத்வ சப்தமோ கோத்வத்தை ஸ்வரூபத்தால் காண்பிக்கிறது. பேதசப்தமோ வ்யாவ்ருத்தி புத்திஹேதுத்வரூபமான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த ஸாதாரண்யத்தினால் அதற்கு அவச்சேதகமான மஹிஷம் முதலிய வேறுபதார்த்த ரூபமான உபாதியை முன்னிட்டு கோத்வத்தைக் காண்பிக்கிறது. பர்யாயத்வ ப்ரஸத்தியும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. வ்யாவ்ருத்திரூபமான பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ப்ரஹ்ம

சப்தத்தோடுகூட ஸ்வரூபசப்தத்தைப்போல அதிகார்த்தத்திற்கு விவகஷ இல்லாதிருந்தபோதிலுங்கூட பின்னசப்தத்திற்கு ப்ரயோகம் ஸம்பவிப்பதால் உபாதி. சப்தங்கள் 3 வாச்யத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இவ்வாமலிருந்தபோதிலும் தடஸ்தோபாதி பேதத்தினால் அவைகளுக்கு அபர்யாயத்வம் உபபன்னமாகிறது. அதில் ப்ரயோகாப்ரபோகங்கள் இச்சாவித்தங்கள். பேதத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தபதவ்ருத்தி விகல்பமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. வ்யாவ்ருத்தமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், ஸ்வரூபவ்யாவ்ருத்த சப்தக்களைப்போல பேத சப்தத்திற்கு அநுவ்ருத்த ப்ரயோகம் ஸம்பவிப்பதால் பேதஸம்பந்தமுள்ளது பின்னமன்றோ என்கிற இதுவும், ஸ்வரூபத்துக்கே ஜாத்பாதிபேத விசிக்ஷதத்வமிருப்பது பற்றி பின்ன சப்தப்ரயோகம் ஸம்பவிப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. தர்மபூதமான ஜாத்யாதிகளில் பின்ன: என்கிற ப்ரயோகமானது உன்னுடைய மத்தத்தில் வ்யாவ்ருத்திருப்பமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யாவ்ருத்த சப்தம்போல் ஒளபசாரிகம் வேறு தர்மங்களில்லாவிடனும் அதின்ஸம்பந்தகார்யமான வ்யாவ்ருத்தி புத்திக்கு ஹேதுவாக இருப்பதால் தர்மபூதத்தில் அநவஸ்தையும் அந்யோந்யாசரயணமும் பரிஹரிக்கப்பட்டன—ப்ரதியோகி கிரபேகூதமான ஜாதிமுதலியதே பேதமாக இருப்பதாலும் அதற்கே ஸ்வபர கிரவாஹிதத்வம் அநிகேரிக்கப்படுவதாலும்.

அவிய்யயைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு பேதமிருக்கிறதா? இல்லையா? இல்லையாகில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜடத்வம் முதலியது ப்ராஸங்கிக்கும். இருக்கிறதானால் அந்த பேதம் ஸ்வரூபமா, தர்மமா என்கிற விகல்பத்தில் தூஷண பரிஹாரஸாம்யம் காணத்தக்கது. மேலும் ஸ்வரூபதர்ம விகல்பதூஷண பரிஹாரங்கள் அபேதத்திலும் துவ்யங்கள் அபேதமானது ஸ்வரூபமாகில் ப்ரதியோகியை அபேகிபாத அபேத வ்யவஹாரம் ப்ராஸங்கிக்கும். பரமாந்மநாபவத்பபேதி கடத்வம்ஸைகடானாசோ நபின்னோ நபஸாயதா || (பரமாத்வாவோடு பேதமில்லாதவனாக ஆகிறான்—ருடமுண்டத்துபோனால் ருடத்திலிருந்த ஆகாயமானது ஆகாயத்தோடு எவ்வாறு அபின்னமாக ஆகிறதோ) இது முதலிய இடங்களில் அபேதமானது ப்ரதியோகியுடன் கூடியதென்றல்லவோ தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்ம, அத்விதீயம், இது முதலிய பதங்கள் பர்யாயங்களாக ஆகவேண்டியதாகும். தர்மமென்று கூறப்படுமேயாகில் ஸவிசேஷத்வம் ஏற்படும், ஆதலால் அபவித்தாதம்.

சுவிவ ஸந்நாசுதாஹிசுக்ஷை “வடொடாஹி வடொடாஹி” உதி விஸிஷ்ட விஷயா ப்ரகீதிவிதூராஹுதே । யதி உ ஸந்நாசுதாஹிசுக்ஷை வஸுஸாஸாநாஹிவஜாசுதாஹிசுக்ஷை ஹேஷ: ப்ரகீசுக்ஷை நமஸு ஹீத: , கிரிகு ஸாயீசுக்ஷைஷ்டசுநெந கிவதூதே । ஸவடாஸு ப்ரகிவதிஷு ஸந்நாசுதேவ விஷயஸுக்ஷ: ததததவிதிவிஷயஸு ஹவாரிண: ஸவெஷ் ஸஸா: வனகெசுப்ரகிவதிஷு கிரிகி ந ஸு யுடுகெ । கிந, சுஸு ஹவரிநி உ ஸவெஷ்டயொரொகவிஷயசுக்ஷ

உவரிதநஸ்ய ஹுஹீதந்ராஹிகாதிஸெஷாஹாவாஹு ஸ்யாதிவெவகூஷ்ணம் ந ஸ்யாக் । ப்ரதிஸம்வெஷநம் விஸெஷாஹுஸம்வமநெ ப்ரதிகூஷ்ண விஸிஷ்டாயுவிஷயகூஷெவாஹுஸம்வமதம் ஹவதி । ஸவெஷ்டேஷாஸம்வெஷநாநாநெகிவிஷெபதாயாநெகெநெவ ஸம்வெஷ்டேஷாஸெஷாஹுஹுணாஹஸயிராஹுஹாவஸு ப்ரஸஜெத । ந வ வகூஷ்டேஷாஸந்ராத்ரம் ஹுஹுதெ, தஸ்ய ராதிவராதிவிராதிநெவகாயுஸிவெதவெஷ்டேஷாஹுஹிகாசு । நாவி க்ஷவா, ஸுஸம்வகூஷுவிஷயகூசு । நெராந்ராஹீநுவி ந ஸந்ராத்ரவிஷயாணி ; ஸஸுரஸம்வமதகூஷணவிஸெஷவிஷயாநெஷவ । சுதஸுந்ராத்ரஸு ஹுஹகம் நகிஹிஹிஹ ஹுஸுதெ ॥

திவிடுஸெஷஸந்ராத்ரஸு ப்ரதிகூஷெநெவ ஹுஹெண ததிஷ்யாமஸிஸு ப்ராஹ்விஷயகூஷநாநுவாஹகூஷெவ ஸ்யாக் । ஸந்ராத்ரஹுஹணஃ ப்ரதெயஹாவஸு । ததொஜகூஷநாஸிகாஹுஸுநெயெவொகூசு ।

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும் ப்ரத்யக்ஷம் ஸத் ஒன்றையே க்ரஹிக்கிறது என்று சொல்லில் ‘குடம் இருக்கிறது வஸ்திரம் இருக்கிற’தென்கிற விசிஷ்ட விஷயமான ப்ரதீதி யானது விரோதிக்கிறது. ஸத் ஒன்றைத்தவிர வேறானவஸ்துவின் ஸம்ஸ்தானரூபஜாத்யாதி ஸ்வரூபமான பேதமானது ப்ரத்யக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கப்படாமல் போமேயாகில் குதிரையில் விருப்பமுள்ளவன் ஏன் எருமைக்கடாவைக்கண்டவுடன் விலகுகிறான். எல்லாஜ்ஞாநங்களிலும் ஸத் ஒன்றே விஷயமென்று கூறப்படுமேயாகில் அந்த அந்த ட் ப்ரதிபத்தியினது விஷயங்க்னோடுகூட சோந்திருக்கின்ற எல்லாசப்தங்களும் ஒவ்வொரு ப்ரதிபத்தியிலும் ஏன் நினைக்கப்படுகிறதில்லை ? மேலும் குதிரையையும் யானையையும் விஷயிகரித்துக்கொண்டிருக்கிற இரண்டு ஜ்ஞாநங்களிலும் விஷயம் ஒன்றாகப்போனபடியால் மேல்வருகிற ஜ்ஞாநமானது ஏற்கனவே க்ரஹித்ததை க்ரஹிக்கிறதாக இருப்பதாலும் விசேஷமில்லாமையாலும் ஸம்ருதியில்வேறுபாடு உண்டாகாது. ஸம்வேதநந்தோறும் விசேஷம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயாகில் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விசிஷ்டார்த்த விஷயத்வமே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகிறது. “ எல்லா ஸம்வேதநங்களுக்கும் விஷயம் ஒன்றே ” என்று கூறப்படுமேயாகில் ஒரு*ஸம்வேதநத்தினுலேயே எல்லாம் க்ரஹிக்கப்

படுவதால் குருடன், செவிடன், முகவிய ல் பவஹார பேதங்கள் இல்லாமல் போகவேண்டியவரும். மேலும் கண்ணால் ஸத்தே க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. அகற்கு ரூபத்தையும் ரூபமுள்ளவஸ்துக்களையும் ரூபத்துடன் கூட ஒரு வஸ்துவினிடம் பிரிக்கமுடியாத ஸம்பந்தத்தால் கீலைபெற்றிருக்கிற பதார்த்தங்களையும் க்ரஹிக்கும் தன்மை இருப்பதால் ஐ த்வகந்திரியத்தாலும் ஸத்த் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. அது ி ஸப்்சமுள்ள வஸ்துக்களை விஷயமாகக் கொண்டிருப்பதால். † ச்ரோத்ரம் முதலிய இந்திரியங்களும் ஸம்மாதர்த்தை விஷயிகரிக்கிறதில்லை; பின்னை சப்தம் ரஸம் கந்தம் என்கிற விசேஷவிஷயங்களுள்ளவைகளே. ஆகையால் ஸத் ஒன்றை மாத்ரீதம் க்ரஹிக்கிற ப்ரமாணம் இங்கு ஒன்றும் காணப்படவில்லை.

நிர்விசேஷமான ஸம்மாதர்த்திற்கு ப்ரத்பக்ஷத்தினாலேயே க்ரஹணம் வருமேயானால் அந்த ஸம்மாதர்த்தை விஷயமாகக் கொண்ட சாஸ்த்ரமானது ப்ராப்தவிஷயமாதலால் * அநுவாதமாகவே ஆகும். ஸம்மாத்ர ப்ரஹ்மத்திற்கு ‡ ப்ரமேயத்வமும் வஸ்துவிடும். அதனால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜடத்வம் நாசம் முகலியவைகள் ஸம்பவக்குமென்று உன்னாலேயே உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ச்சுத்தப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் விஷயம் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததென்கிற பக்ஷம் நிரூபிக்கப்பட்ட பிறகு பேதப்ரதிதியை ஒப்புக்கொள்ளாமலிருத்தலே ப்ரதிவாதிக்கு சாணம் என்று எண்ணி அதை நிராகரிக்கிறார்—அபிச இது முதலியதால். தொடக்கத்தில் ப்ரதிபத்திவிரோதம் கூறப்படுகிறது. ஸம்மாத்ர என்று. “யதிக” இது முதலியதால் வ்யவஹாரவிரோதம். “ஸர்வாஸம்” இது முதலியதால் சப்தவிரோதம்.

அய்யா! ஓரிடத்தில் எல்லாசப்தங்களும் தவறாமல் ஸ்மரிக்கப்படுகின்றன. எல்லாப்ரதிதிகளுக்கும் ஸத் ஒன்றே விஷயமென்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால், இவ்வண்ணமல்ல—கடம்அறியப்பட்டவுடன் அதில் கடவ்யவஹாரப்ரஸங்கம் அபிப்ராயப்பட்டப்டிருப்பதால். இதில் பதில் தூஷணம். “ஸம்மாத்ர” என்கிற சப்தத்தின் அநுவருத்தியானது தூஷிக்கத்தக்க அர்த்தம் இதுவே என்பதை ஜ்ஞாபசப்படுத்துவதற்காக. கீஞ்ச இது முதலியதால் ப்ரதிதியின் ி அவாந்தரஜாதி விசேஷவிரோதம் கூறப்பட்டது. இந்த இடத்தில் கிஞ்ச என்கிற சப்தத்தால் தூஷிக்கத்தக்க அர்த்தத்தின் அநுஸந்தானத்தால் ஸம்மாத்ர சப்தமானது ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை. † தாராவாஹிக ஜ்ஞாநங்களில் காலபேத

ஐ த்வத்—தோல். ‡ ஸப்்சம்—தொடுத்தல். † ச்ரோத்ரம்—காது.

* அநுவாதம்—முந்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதை மீண்டும் எடுத்துக்கூறுதல்.

‡ ப்ரமேயத்வம்—ப்ரமைக்கு விஷயமாக இருத்தல்.

§ அவாந்தர—உள்பட்டிருக்கிற அல்லது உள்ளடங்கின.

¶ தாராவாஹிக ஜ்ஞாநம்—ஒரேவஸ்துவை விஷயமாகக்கொண்டு தொடர்ச்சியாக வருகிற ஜ்ஞாநம். அதாவது ஸ்தம்பம், ஸ்தம்பம். ஸ்தம்பம், ஸ்தம்பம் என்பதுபோல.

யிருக்கிறபடியால் அதை விலக்குவதற்காக விசேஷாபாவாத் என்று உரைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீஸ்ரீநிவைலகணியம் நஸ்யாதிதி—அறியப்பட்டதென்றே பராமர்சம்:ப்ரஸங்கிக்க வேண்டியதாகுமென்று அர்த்தம். தாராவாஹிகுபத்திகளில்போல ஜ்ஞாதமென்கிற பராமர்சத்தின் இன்மைக்கு உபபத்தி என்று சொல்லப்படுமெயாகில்—அல்ல. அவ்விடத்தில் அப்ரதிஸந்தானமானது தற்சமயத்திலுண்டான அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையின்மையைச்சார்ந்திருப்பதால். இவ்விடத்திலோ அறியவேண்டு மென்கிற இச்சை இருந்தபோதிலும் அறியப்பட்டதென்கிற பராமர்சத்தின் இன்மையானது விஷயபேதத்தையே வ்யவஸ்தாபிக்கிறது. ப்ரதிஸம்வேதமிதி—விசேஷத்தை ஒப்புக்கொண்டால் என்கிற சங்கையானது அன்யனுக்கு வேறு சதி இல்லாமையை ஸாஸிப்பிப்பதற்காக “ஸர்வேஷாம்” இதுமுதலியதால் இத்திரியங்களுக்கு வ்யவஸ்தை இன்மை ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது கூறப்பட்டது. இத்திரியங்களுக்கு வ்யவஸ்தை விர்த்திப்பதற்காக விஷயபேதங்களைச்சொல்லுகிறார்—நசு இது முதலியதால். இங்கு முற்கூறப்பட்ட விசிஷ்ட விஷய ப்ரதிபத்திவிரோதவிவரணமும் அகாரணத்வ தூர்நிருபகாரணத்வ நிராஸமும் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. நுபைகாரீந்த்ரஸம்வேதேதி—ருபத்துடன் கூட ஒரு ஆச்யத்தில் அசலாமலே இருக்கிற என்று அர்த்தம். ஸமவேத சப்தம் விசேஷணமாக இருத்தலே ஸ்வபாவமென்கிறபொருளை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளது. எது விசேஷிக்கப்படுகிறதோ அது விசேஷம்—அதனால் ஸம்மாத்ர விலகணமாயும் ஒன்றோடொன்று வேறுபட்டதாகவுயிருக்கிற விஷயங்கள் விர்த்திக்கின்றன.

அய்யா ! எல்லா ப்ரத்யக்ஷங்களும் ஸவிசேஷ விஷயங்களுள்ளதென்று உரைக்கப்பட்டன. சப்தம், கந்தம், ரஸம். இவைகள் ஆச்யத்துடன் கூடியதாகவாவது வேறு தர்மங்களுடன் கூடியதாகவாவது க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லையாதலால் அவைகளை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு எவ்வாறு ஸவிசேஷ விஷயத்வம்? இது இவ்வண்ணமல்ல. குணம், கர்மா, இரண்டும் அந்தஅந்த ஸம்ஸ்தாநங்களுள்ளதாகவும் காலத்துடன் கூடியதாகவுயிருப்பது பற்றி ஸவிசேஷமாக க்ரஹிக்கப்படுவதால். இதுவும் நிர்விகல்பகத்தை அபேக்ஷித்துக் கூறப்பட்டது. ஸவிகல்பகத்திலோ தேசம் முதலிய அனேகங்களுக்கு விசேஷத்வம் ஸம்பவித்தே இருக்கிறது. உலகத்தில் சிலபெற்றிருக்கின்ற ஹேதுக்களால் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிற இத்திரியங்களுடைய ஸம்மாத்ரவிஷயத்வத்தின் கிராஸத்தை முடிக்கிறார்—அந: என்று ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஸம்மாத்ரவிஷயத்வமானது அன்யனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அர்த்தாத்ராதத்திற்கு விருத்தமென்றும் கூறுகிறார்—நிர்விசேஷ என்று. வேறொரு ப்ரமாணத்தால் அறியப்பட்டிராத விஷயத்தை ப்ரதிபாதிப்பதால் சாஸ்திரத்திற்கு அர்த்தவத்வம் என்பது உலகத்தில் ஸித்தமாயுள்ளபேதத்திற்கு சாஸ்த்ரவிஷயத்வத்தைச் சொல்லுகிற அன்யர்களாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ச்ருதிப்ராமாண்யவிரோதம் கூறப்பட்டது. அன்யனுக்கு அபிமதமான அர்த்தாத்ர விரோதத்தைக்கூறுகிறார்—ஸந்மாத்ரப்ரஹ்மண: என்று. அதனால் பலித்த அபிஷ்டத்தைக்கூறுகிறார்—நந: என்று.

சுடெகா வஸுஸம்ஸுநாநாபிவஜாநாநிவகூணஸெடிஸிஷடிவிஷய
ஸெவ ப்ரத்யக்ஷ | ஸம்ஸுநாநாநிரகிணோநெகெஷுக்காகார ஸுபி

வொய்யுஸ்யூரஹுடநாசு தாவதெவ மொகூரஹிஜாதிவ்வஹாரொவ
வடெஹி! சகிரெசுவாஹெவலிலுஸ்யூரஹு ஸுபிதிவஹகூறு ஸுஸ்யூர
ரெவ ஜாஹி! ஸுஸ்யூரஹு தாசு ஸுஸ்யூரஹு ராஹிவஹி யயா
வஹுஸுஸ்யூரஹெவலிலுஸ்யூரஹு! ஜாதிபுஹெவலிலுஸ்யூரஹு
வஹாரஹு வஹி, வஹாரஹு ஸுஸ்யூரஹு, ஸுஸ்யூரஹு
வஹுஸுஸ்யூரஹு மொகூரஹிவொவ ஹெஹி!

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஆகையால் ப்ரத்பகூமானது வஸ்துக்களின் ஸம்ஸ்தாநரூபமான ஜாத்
யாதின்வரூபபேதங்களைஹுடகூடிய வஸ்துக்களையே விஷயீகரிக்கிறது. ஸம்ஸ்த
தாநத்தைக்காட்டிலும் வேரூப் அநேகங்களில் ஏகாதாரபுத்தியினால் அறிபத்
தக்கவஸ்துகாணப்படாமையாலும், அவ்வளவினாலேயே கோத்வாதி ஜாத்வயவ
ஹாரம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆவதாலும் இவைவேறு என்கிற வாதத்தி
னுங்கூட ஸம்ஸ்தானம் எஸ்திராலும் நன்கு அறிபப்பட்டிருப்பதாலும்,
ஸம்ஸ்தாநமே ஜாதி. ஸம்ஸ்தாநமாவது வ்யக்தியின் ஸ்வாஸாதாரணரூபம்.
வஸ்துவுக்குத்தக்கபடி ஸம்ஸ்தானம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஜாதிக்ரஹ
ணத்தினாலேயே “பின்ன:” என்கிற வ்யவஹாரம் ஸம்பவிப்பதாலும்
வேறு பதார்த்தம் காணப்படாமையாலும் அர்த்ததார்த்தததச் சொல்லுகிற
வாதியினாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலும் கோத்வம் முதலியவை
களே பேதம்.

சஞ்ஞத்ப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரத்யகூத்தினது ஸம்மாந்ரஹ்ண நிரா
ஸத்தைத் தனக்கு இஷ்டமான வேறு அர்த்தத்தை நன்குஉபபாதிப்பதற்காக ப்ரத்யகூதம்
விசில்ட லீக்யம் என்பதில் பர்யவஸிககச்செய்கிறார்—அத: என்று. அத: என்கிறபதத்
தால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற பாஷ்யத்தில் ஜாதி என்பது வ்யக்தியினுடைய அவயவ
ஸம்ஸ்தானமே. ஜாதி முதலியதே பேதம் என்கிற இரண்டு அர்த்தங்கள் கூறப்பட்டன.
அவற்றுள் முதலில் ஸம்ஸ்தானமே ஜாதி என்பதை உபபாதிக்கிறார்— ஸம்ஸ்தான
இது முதலியதால். ஸம்ஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ஜாதியை ஒப்புக்கொள்ளுதல்
தர்சனத்தினாலேயா? அல்லது அநுபபத்தியினாலேயா? என்கிற விசல்பத்தைக்கருதி
தர்சனமில்லை என்று சொல்லுகிறார்— ஸம்ஸ்தாநநாதிரேகிண: என்று. “இது ஸுஸஸ்
நைமுதலியதுடன் கூடியது, இதுவும் ஸாஸ்நை முதலியதுடன் கூடியது. இது
பொருத்த அடிவயிருள்ள ஆகாரமுடையது, இதுவும் அதபோன்ற ஆகாரமுடையது;”

என்று ஸாஸ்னே முதலியது அநுவருத்தபுத்திவ்யவஹாரத்திற்கு விஷயமாகக் காணப்படுகிறது. அதைவிட வேறாக அநுவருத்தபுத்திவ்யவஹார விஷயமாக ஒன்றும் காணப்படவில்லையாதலால் என்று அர்த்தம் அன்றிகே, ஜாதி என்று தமக்கு அபிமதமாயுள்ள ஸம்ஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் வேறாக பராபிமதஜாதியின் அஸாதாரண ரூபம் “ஏகாகரபுத்திபோத்யஸ்ய” என்று. உரைக்கப்பட்டது. கல்பனமும் அருப நன்மென்று கூறுகிறார்— தா வ த ர என்று. வ்யுத்தபத்தியும் அநுக்தமானபரயோகமும், வ்யத்தி, ஜாதி விசேஷம் முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல சுவாதிசப்தங்களுக்கும் மிக்க ஒற்றமையுள்ள உபாதியைச் சார்ந்திருப்பதால் பொருத்தமுள்ளதாகிற தென்று கருத்து. வேறுபெயரால் பராபிமதஜாதியானது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்கிற சுவையை நிரூபிப்பதற்காகக் கூறுகிறார்— அந்ரேகவாநேடீ என்று. பிறர்களால் அவ்யவிக்கு ஸம்ஸ்தானம் † ஸமவாயிகாரணமாக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸ்தானமென்பது என்ன? அவயவஸ்யோக விசேஷமா? அல்லது ஸ்வரூபமாத்ரமா? அல்லது வேறு ஏதாவதொன்று? முதல் பக்ஷத்தில் நிரவயவகங்களான ஆக்மாக்களில் ஸம்ஸ்தானமில்லாமையால் ஆக்மத்வஜாதியானது இல்லாமல் போகும். இரண்டாவது பக்ஷத்திற்கு விசிஷ்டவியைவ்வம் இல்லாமல் போகவேண்டியவரும். தொடர்ச்சியாக ஒரேவிதமான வ்யவஹாரமும் உண்டாகாது. ஜாதி எல்லாவற்றுக்குமே அடியோடுநாசம் உண்டாகும். மூன்றாவது பக்ஷத்தில் கதி இல்லாமையால் நம்முடைய பக்ஷம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதென்று சங்கைவரின் அவயவமில்லாமலிருக்கிற பதார்த்தங்களில்கூட ஜாதி வ்யவஹாரம் நிலைபெறுவதின் பொருட்டு, ஜாதி அஜாதி இவை இரண்டுக்கும் பொதுவான ஸம்ஸ்தானமாத்ரத்தைக் காண்பிக்கிறார்— ஸம்ஸ்தானம் நாம என்று. கடத்திற்கு தரவ்யத்வம் ஸம்ஸ்தானம் ஆகவேண்டாமென்று அஸாதாரணசப்தம். ரூபம் விசேஷமான வ்யத்தியைவிட்டு தனித்து விலகி இருத விசேஷணம். அநினால் நீகர்ப்பதாஸன முதலியவாசளுக்கு நிராகாரணம் வித்திக்கிறது.

அய்யா! ஸ்வாஸாதாரணம் என்கிற இடத்தில் ஸ்வசப்தமானது வ்யத்திபரமா? அல்லது ஸஜாதீயபரமா? வ்யத்திபரமென்கிற பக்ஷத்தில் ஏகவ்யத்திபரமா? அல்லது ஸ்வவ்யத்திபரமா? முகல்பக்ஷத்தில் ஒரு வ்யத்தியைத் தவிர மற்றவ்யத்திகளில் கோத்வம் இல்லாமல் போகவேண்டியதாகும். ஸ்வசப்தம் எல்லா வ்யத்திகளையும் குறிக்கிற

† தார்க்கிகளால் காரணங்கள் மூன்றுவிதங்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன— (1) ஸமவாயி, (2) அஸமவாயி, (3) நிமித்தம்—என்று. யத்வமலேதம் கார்யமுத்தபயிதே தத்ஸமவாயிகாரணம். (எந்த வஸ்துவினிடம் பிரிக்க முடியாத ஸமபந்தத்துடனிருந்தொன்றாகார்யமுண்டாகிறதோ) அது ஸமவாயிகாரணம் உதா-வஸ்திரத்திற்கு நூல். கார்யேண ஸஹ ஏகஸ்மின்னர்த்தே ஸமவேதம் ஸத்யத்கார்ய முதபாதயதி தத் அஸமவாயிகாரணம் (கார்யத்தோடுகூட ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் இணைபுரியாத ஸமபந்தத்தோடு நிலைபெற்றிருந்து ஏதுகார்யத்தை உண்டுபண்ணுகிறதோ அது அஸமவாயிகாரணம்) உதா-வஸ்திரத்திற்கு தந்துஸமயோகம். கீழ் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு காரணங்களைக் காட்டிலும் வேறானது. நிமித்தகாரணம். உதா- குடம் முதலியதற்கு குயவன் முதலியவர்கள்.

§ கர்ப்பதாஸன—பிறப்பிலேயே அடிமைபூண்டவன். இந்த அடிமைத்தனமானது நாம் தந்தைகளுடைய அடிமைத்தனத்தால் கருவிலேயே ஈசுவருக்கு உண்டாவதால் கர்ப்பதாஸன என்று சொல்லப்படுகிறான்.

தென்கிற் பக்கத்தில் மறிவடிப்பத்தியிலும் கோத்வம் இருக்கவேண்டியதாகும்; அஸா தாரணசப்தமும் பயனற்றது. ஸஜாதியபரமென்று சொல்லும் பக்கத்தில் ஜாதி என் பது ஸம்ஸ்தான விசேஷமாக இருப்பதால், ஸமானமான ஸம்ஸ்தான விசேஷங்களு டைய அஸாதாரணமான ரூபம்ஸம்ஸ்தானமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அதினால் ஆத்மாசாரம், ஸம்ஸ்தாநீரூபணமானது அந்த அஸாதாரணரூப ப்ரதிபதிசபை அபே கித்திருப்பதால். இவ்வாறு அல்லது—ஸவசப்தம் ப்ரக்ருத ப்ரமாத இருப்பதால், ப்ரக்ருத த்வமாவது அந்தந்த வ்யவஹாரங்களுக்கு கோசரமாக புத்தியில் நிலை பெற்றிருத்தல். இவ்வண்ணமாகில் ஒருகொம்புமுறிந்த கோவ்யகதி புத்திஸ்தமாக இருக்கையில் கோத்வம் அதற்கு அஸாதாரணமாக இருப்பதுபற்றி இரண்டு கொம்புகளுமோடந்த கோவ்யத்தி யில் கோத்வம் இராமல் போகவேண்டியதாகும். அல்லது ஒரு கொம்புமுறிந்ததான கோவுக்கு கோத்வம் ஸம்ஸ்தானமாக இருமல் போகவேண்டியதாகும். கோத்வம் இரண் டுகொம்புகளும் முறிந்த கோவ்யத்தியிலுமிருப்பதினால் அதற்கு ஒருகொம்பு முறிந்தகோ வ்யத்திக்கே உரித்ததென்கிற தன்மை இல்லாமையால் என்று சொல்லப்படுமானால், அப்படியல்ல. ஒரு கொம்புமுறிந்த கோவ்யத்தியைக்குறித்து கோத்வத்திற்கு ஸம்ஸ்தா னரூபத்வ மில்லாமையால். ५ கண்டத்வமேயன்றே கண்டத்திற்கு ஸம்ஸ்தானம்.

கண்டம் உன்னுடைய புத்தியில் நிலைபெற்றிருக்கிறதா? அல்லது கோவா? அல்லது கண்டமான கோவா? முதல் பக்கத்தில் கண்டத்வமே கண்டத்துக்கு அஸா தாரணமானதால் ५ முண்டத்தினிடத்தில் கோத்வாபாவப்ரஸங்கம்நிலை. அதினாலே யேதான் கண்டத்தைக்குறித்து கோத்வத்திற்கு ஸம்ஸ்தான ரூபத்வாபாவமும் அநிஷ்ட மன்று இரண்டாவது பக்கத்தில் கோவுக்கு கோத்வம் ஸாதாரணமாதலால் மறிவடிப் பமுதலியதில் கோத்வம் நிவர்த்திக்கிறது. கோக்களிலுமிருக்கிறதென்பதினால் ஒரு தோ ஷமுமில்லை. மூன்றாவது பக்கத்தில் எவ்வாறு நிலைபெற்றிருக்கிறது நிலைத்வ விசேஷித மான உத்பலத்வம் அஸாதாரணமோ, அவ்வாறே கண்டமான கோவுக்கு கண்டத்வ விசேஷிதமான கோத்வம் அஸாதாரணமாக இருப்பதுபற்றி முண்டத்தில் கண்டத்வ விசேஷித கோத்வமே நிலவர்த்திக்கிறது; கோத்வம் மாத்ரமல்ல வென்பதினால் ஒரு அனுபபத்தியுமில்லை. நிலைத்வ விசேஷிதமான உத்பலத்வமானது இந்திவரசப்த ப்ர வ்ருத்தி நிமித்தமாதலால் ஒரே ஸம்ஸ்தானம். கண்டத்வ கோத்வங்களோ வென்றால் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷ்யபாவத்தை அடைந்திருப்போதிலும் ஒருஸம்ஸ தானமல்ல ஏக சப்தப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்வமில்லாமையால் என்று பேதம் ஆகையால் ஸ்வாஸாதாரணரூபம் ஸம்ஸ்தானம்.

அங்கனமாகில் ஸ்வபாவத்தில், தாரதம்யமில்லாமையால் ஜாதி, ரூபம், ஸம்ஸ்தா னம் இவைகளுக்கு ५ சொன்கல்யம் முதலியவைகளைக்காட்டிலும் என்ன பேதம்? எனில் சொல்லுகிறோம். சொன்கல்யாநிகளிலோவென்றால் சுக்லம் சுக்லதரம் என்று தாரதம்ய மிருக்கிறது. சப்தம் முதலியவைகளிலும் உபாதியினாலோ தன்படியாலோ தீவ்ரதரத்வம் முதலிய தாரதம்ய மறியப்படுகிறது ॥ காடினயம் ५ மார்தவம் முதலிய ஸ்வபாவ தா ரதம்யம் ஸப்சாதிக்களிலுமிருக்கிறது. எண்ணிக்கைகளிலும் ஏதத்த்குணவுகள் அறியப்

५ கண்டம்—ஒரு கொம்புமுறிந்த காரணமாக. ५ சொன்கல்யம்—வெண்மைகாரம்.

५ முண்டம்—இரண்டு கொம்புமும் முறிந்த காரணமாக.

பூர்ணசருகம்—இரண்டு கொம்புகளுடன்கூடின காரணமாக.

॥ காடினயம்—செட்டியாக இருத்தல். ५ மார்தவம்—மெதுவாக இருத்தல்.

பட்டிருக்கின்றன. 'ஐ' பரிமாணத்திலும் ஸ்புடதரமாக இருக்கிறது. இவ்வண்ணமாக கோத்தாதிசுளில் கோதா: கோதம: என்று தாரதமயம் அறியப்படுகிறதில்லை. இது முதலிய † வைஷ்ணவம் கண்டு கொள்ளத்தக்கது.

இந்த இடத்தில் ஜாதிருபமாயுள்ள ஸம்ஸ்தானலக்ஷணம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றால் ப்ரகருதாகாரத்தோடு மிகவுலாத்தருசயமுள்ள வ்யகதிகளெல்லாம் 'ஸவ' சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரக்ருதாகாரத்தோடு என்பதினால் ஆத்மா ச்ரய தோஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஸம்ஸ்தானத்தின் நிரூபணமானது ஸம்ஸ்தானவிஷயமான அறிவை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால். ஸுஸத்ருச சப்தத்தால் மஹிஷம் முதலிய வைகளில் அதிப்ரஸங்கம பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஸம்ஸ்த சப்தத்தால் முண்டாதிசுளில் அபாவப்ரஸங்கம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. கோத்வம் கண்டங்களுக்கே அஸாதாரணமாக இல்லாமையால்.

அய்யா! வ்யாவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்தானமானது அநுவ்ருத்த வ்யவஹாரத்தை எவ்வாறு உண்டாக்கும்? மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது. எவ்வாறு வ்யக்தித்வம் ஜாதி இல்லாமல்போனபோதிலும் அநேக வ்யக்திகளில் வ்யக்திசப்த ப்ரயோகமோ; எவ்வாறு கோத்வம் அச்வத்வம் முதலிய ஜாதிசுளில் வேறு ஜாதி இல்லாமலிருக்கபோதிலும் ஜாதி சப்தப்ரயோகமோ; பின்னவகளில் பின்னத்வ ஜாதி இல்லாமலிருந்த போதிலுங்கூட பின்ன சப்த ப்ரயோகமோ; கண்டாதிசுளில் கண்டத்வஜாதி இல்லாத போதிலும் கண்டாதி சப்தப்ரயோகமோ; எவ்வாறு சித்யத்ரவ்யங்களில் § விசேஷசப்த வ்ருமபுகிதவாகளுக்கு விசேஷங்களில் விசேஷத்வமில்லாவிட்டாலும் விசேஷசப்த ப்ரயோகமோ; அப்படிப்போல கவரதி சப்தவ்யவஹாரம் உபபன்னமாகிறதென்றபடி.

மேலும், எது அநுவ்ருத்த வ்யவஹார மென்று நிரூபிக்கத்தக்கது. மகார ஓகார விஸர்ஜயீயங்களின் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிற அக்ஷரங்களின் வரிசைச் சாரமானது எல்லா ஆகாச ப்ரதேசங்களிலும் தோன்றுகிற அவைகளுக்கு தேசத்தாலும் காலத்தாலும் பொருத்துகிறதில்லை. அந்த வர்ணாநுபூர்வியானது உச்சாரணத்தைச் சார்ந்திருப்பதாலும், உச்சாரணமும், அழிவுள்ளதாக இருப்பதாலும் வர்ணாநுபூர்வியும் ப்ரதியோகி விநாசத்துடனகூடி இருப்பதாலும் ஆநுபூர்வியாகிற விசேஷத்துடன் கூடிய சப்தத்திற்கு எவ்வாறு அநுவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கும். (ஸௌஸாத்த்ருச்யமே) மிக்க ஒற்றுமையே சப்தங்களுக்கு அநுவ்ருத்தி என்று சொல்லப்படுமேயானால் கோத்வம் முதலிய அர்த்தங்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட அநுவ்ருத்தி உண்டென்று அங்குகரிக்கப்படலாம்.

அய்யா! ஸௌஸாத்த்ருச்ய மென்பது என்ன? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. ஸத்ருசவ்யவஹாரத்திற்கு அஸாதாரண ஹேதுவான விஷய தர்மம் ஸாத்த்ருச்யம். அதுவும் ப்ராதருத்வம்போல ப்ரதியோகியினால் நிரூபிக்கத்தக்கதும் ஒவ்வொரு வ்யக்திதோறும் வ்யாவ்ருத்தமாகவுயிருக்கிற பதார்த்தம் ஆதலால் வ்ருத்தி விகல்பம் முதலியவை

ஐ பரிமாணம்—அளவு. † வைஷ்ணவம்—வ்யத்யாஸம் அதாவது வேறுபாடு.

§ விசேஷம்—இது தார்க்கிகர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஏழுபதார்த்தங்களுக்குள் ஒன்று. இந்த விசேஷமென்கிற பதார்த்தமானது சித்யத்ரவ்யங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிறதென்றும் அநந்தமென்றும் அவர்கள் கொள்கை. இதில் விசேஷத்வமென்கிற ஒரு ஜாதி கிடையாது. இவ்வாறே ஸாமான்யத்திலும் ஸமவாயத்திலும் அபாவத்திலும் ஜாதி கிடையாது.

களுக்கு (தெளர்கட்டம்) இசைக்கக் கூடாமை இவ்வே ஈந்தேசிக்கப்பட்ட ஆகாரத்தின் ி பௌஷ்கல்யத்தால் ஸாத்ருச்யம் ஸௌஸாத்ருச்யமென்று விசேஷ்டயைச் சொல்லுகிற சப்தப்ரவ்ருத்தி நிமித்ததெளவ்கல்யம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. பௌஷ்கல்யசப்தத்தினால் † கவயமென்கிற மிருகத்தினிடத்திலிருக்கிற கோஸாத்ருச்யம் ஸௌஸாத்ருச்யமல்லவென்று ஸீத்தித்தது. இங்னமால் முதல் உயத்தியைத்தவர்த்தமற்ற கோவ்யத்திகளில் கோவோடு மிக்க ஸத்ருசமென்றே ப்ரயோகம் வரட்டும்; கௌ: என்கிற ப்ரயோகம் வரக்கூடாது என்று சொல்லப்படுமேயானால்; சொல்லவேண்டுமென்கிற வ்ருப்பமுண்டானால் அப்பொழுது ப்ரயோகிக்கப்படலாம்; அயம் கௌ: இது காளை; அயம் கவா ஸுஸத்ருச:; (இது காளைபோடு மிக்க ஒற்றுமையுள்ளது) என்கிற ப்ரயோகத்தில் அர்த்தபேதமில்லாமையால். அப்படியானால் என்ப்ரயோகிக்கப்படுகிற தில்லை என்று கேட்கில்: வ்யவஹாரகௌவர்த்தாவன்று சொல்லுகிறோம். கௌ: என்கிற வ்யவஹாரத்திலன்றோ லாகவத்தால் ஸௌஸாதும் இருக்கிறது. அப்படியானால் அதற்கு துல்யமான வஸ்துவினிடத்தில் அந்த சப்தப்ரயோகமானது @ மாணவகனிடத்தில் அந்தி சப்தம்போல் † ஒௌபசாரிகமாக ஆகும். அல்ல- ஒௌபசாரிகத்வமானது ஸௌஸாத்ருச்யரூபமான அதுவ்ருத்தியின் இன்மையைக் காணமாகக்கொண்டிருத்தலால். மாணவகன் அந்தி இரண்டுக்கும் ஸௌஸாத்ருச்ய மில்லையன்றே; மன்னே ஸாத்ருச்ய லேசமாத்தமே. பக்ஷத்திலோ ஸௌஸாத்ருச்ய லக்ஷணமான அதுவ்ருத்தியானது அறியப்படுகிறது. அதற்கு முக்யதா ஹேதுத்வமானது ஜாத முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல வ்யவஹாரத்தினால் விர்த்தமாக இருக்கிறது. ஆகையால் அதுவ்ருத்தப்ரயோகம் பொருத்தமுள்ளது. ஒரு அர்த்தத்தில் ஒரு சப்தத்திற்கு வ்யுத்தத்திபானது அதற்கு மிகவும் ஒற்றுமையுள்ள அர்த்தத்தில் மிக்க ஸத்ருசமான அநேக சப்தத்தின் ப்ரயோகத்தில் ஹேதுவென்று ‡ உபலப்திக்குத்தக்கபடி ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அறியப்பட்டிருக்க வேறு ஒருஅர்த்தத்தை புதிதாக கல்பித்து வ்ருத்தி விகல்பம் முதலியதோவங்களுக்கு * ப்ரதிதிசாணதையினால் பரிஹாரம் சொல்வதைவிட எல்லா இடங்களிலும் காணப்பட்டதாகவே இருக்கிற வஸ்துவில் ப்ரதிதிபலத்தால் சோத்ய பரிஹாரமானது லாகவக்யயத்தால் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. வ்யாப்தித்ரஹணமும் ஸௌஸாத்ருச்யரூபமான அதுவ்ருத்தியினாலேயே பொருத்தமுள்ளதாகிற தென்பதினால் அதுவும் உனக்கு அபிமதமான ஜாக்ரியை கல்பிக்கத்திறமையுள்ளதன்று. ஆகையால் ஸம்ஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் ஜாக்ரி என்பது வேறுபட்டதன்று.

“அய்யா! ஸம்ஸ்தானமானது அஸாதாரணமான ஆகாரமானதாலும் அதன்றி ஸம்ஸ்தானிக்கு ப்ரதிதி உபபன்னமாகாததாலும் சிப்பிமுதலியதில் வெள்ளி முதலியப்ரம்மம் உண்டாகக்கூடாது, அஸாதாரணாகாரம் ப்ராசாதிக்குங்கால் ப்ரம்மம் ஸம்பவியாது என்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல ஏதோ ஒரு ஸம்ஸ்தானவிசேஷத்துடன் கூடியதாக அறியப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவில் அறியப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்தாத்ருத்திற்கு வ்ரோதியல்லாத ஆகாரவிஷய ப்ரம்மம் உபபன்னமாவதால். நன்கு அறியப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்தானத்திற்கு வ்ரோதியான ஆகாரப்ரம்மத்துக்கே யன்றே உத்தத்தியின் அஸம்பவம். இது

§ பௌஷ்கல்யம்—ஈறையு, அல்லது பரிபூர்தி.

† கவயம்— பசுபோன்ற காட்டுமிருகம்.

@ மாணவகன்—சிறுவன். † ஒௌபசாரிகம்—உபசாரத்தால் ப்ரயோகிக்கப்படுவது. அதாவது - கௌணப்ரயோகம். ‡ உபலப்தி—ஜ்ஞாநம்.

* ப்ரதிதிசாணதா—ஜ்ஞாநத்தையே தனக்கு கதியாகக்கொண்டிருத்தல்.

வெருப்பு என்ஈற ப்ரதித்ருநக்கையால் சுருப்பு முதலிய வர்ணவிஷயமான ப்ரமம் உண்டாகிறதில்லை. செனக்ல்யமன்ரே சுக்லத்திற்கு அஸாதாரணம். சுக்லிக்கு அஸாதாரணமல்ல. ஆகையால் அஸாதாரணாகாரப்ரதீதியும் ப்ராந்தியும் உபபன்னமாகிறது. “இவ்வண்ணம் அஸாதாரணயம் அபேக்ஷிகமகில் அப்பொழுது அஸாதாரணசப்தம் டயவிலல்லாமல்போகவேண்டியதாக ஆகும். ஒரு வஸ்துவுக்கு ஏதோ ஒரு ரூபம் அஸாதாரணமாக இராமலிருக்கா”’’தென்று, கூறப்படுமேயானால் அல்ல. அஸாதாரண சப்தமானது சுக்லியை அபேக்ஷித்த செனக்ல்யம் ஸம்ஸ்தானமென்பதை நிராகரிப்பதற்காக இருப்பதால். ஆதலால் ஸ்வாஸாதாரணரூபம் ஸம்ஸ்தானம், அதைக்காட்டிலும் ஜாதி என்பது வேறு பதார்த்தம் அல்ல வென்று ஸித்தித்தது.

இவ்வண்ணர் ஸம்ஸ்தானமே ஜாதி என்று உபபாதித்த முந்தி ப்ரஸ்தாவிக்ஸப்பட்டுள்ள கோத்வம் முதலியதே பேதமென்பதைஉபபாதிக்கிறார்—ஜாதிக்கிரஹணேநன்று. “ப்ரதியோகியை அபேக்ஷியாத கோத்வம் முதலியது ப்ரதியோகியை அபேக்ஷிக்கிற பேதமாவதற்குத் தகுதியுள்ளது அன்று. ஆதலால் ப்ரதியோகிஸரபேக்ஷமான இதரோதாராவாம் கோதவாதிக்கெனவிட வேறெனபேதமென்று ஒப்புக்கொள்வதற்குத்தகுந்தது”’’ என்ஈற சங்கைசுவரின் உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது; ஜாதிக்கிரஹணேநவ பின்ன இதி வ்யவஹாரஸம்பவாந் என்று. இது பொருள்—கோத்வம் முதலியவைகளைக்காட்டிலும் வேறாக பேதத்தை அங்கீகரிக்கிறவனால் கூட அபாவாபாவவிஷயத்தில் ப்ரதியோகியை அபேக்ஷியாத பாவரூப பதார்த்தத்திற்கே வேறுவிதமாக இருப்பில்லாமையாலும் உபலப்தி இல்லாமையாலும் ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிற அபாவதவம் அவகீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்போல இவ்விடத்திலும் ஸம்பவிக்கிறது. ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்திருத்தலென்கிற தன்மை ப்ரதியோகியினால் நிரூபிக்கப்பட்ட வேஷமுள்ள ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்துடன் கூடின சப்தஸ்வபாவத்தைச் சார்ந்திருப்பதால் அர்த்த ஸ்வரூபபேத வேறுதல்வமில்லை. இவ்வண்ணம் அறுபபததிலில்லை என்று உரைக்கப்பட்டது. தர்சனமும் இல்லையென்று கூறுகிறார்—பதார்த்தந்தாரந்தர்சநாத் என்று. நாமாந்தாரத்தினால் அந்யோந்யபாவம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டென்ன தென்கிற சங்கையை நிரவிகிறார்—அர்த்தந்தர்சநாத் என்று. அர்த்தந்தாரவாதிகா-இதரோதாராவரூபமான பேதமுமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறவனென்று அர்த்தம்.

மநுஸ ஜாதாஹிரெவ ஹெஃஸ்யஸு, தவ்நிநு மஹீதெ தஆவ ஹாரவஹெஃஸ்யவஹாரஸ்யாஸு । ஸக்யு, ஹெஃஸ்ய வ்யவஹீயதவ்வ, மொக்யாஹிவ்யவஹாராஸு । மொக்யாஹிரெவ ஹி ஸகலெதாரவ்யாவ்யுதி, மொக்யாஹென மஹீதெ ஸகலெதாரவஜாத்யவஸூகி வ்யவஹாரயொநிஃஸ்யுதெ । ஹெஃஸ்யஹெணெமெவ ஹெஹெநிஸ்யுதி । “ஈய ஸ்யாஹிஹ”’’ஊதி து வ்யவஹாரெ ஸூகியொநிநிஹெஃஸ்யுதெவ ஸக்யாஸு ஸூகியொமஹெஃஸ்யா ஹிஹஊதி வ்யவஹார உக்யுக்ஷு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அய்யா ! ஜாதிமுதலியவைகளே பேதமாகில் அவைகள் க்ரஹிக்கப்பட்டால் அந்த ஜாதி வ்யவஹாரமபோல் பேதவ்யவஹாரமும் வரவேண்டும் ?

ஸத்யமே—கோத்வம் முதலியதின் வ்யவஹாரத்தால் பேதமும் வ்யவஹாரிக்க வேபடுகிறது. கோத்வம் முதலியதேபன்தே ஏ ஸகலேதா வஸ்துவ்யாவ்ருத்தி. கோத்வம் முதலியது க்ரஹிக்கப்பட்டால் ஸகலேதாஸஜாதிபுத்தி, வ்யவஹாரம், இரண்டும் கிவ்ருத்தி அடைவதால் பேதக்ரஹணத்தினாலேயே யன்றே அபேத கிவ்ருத்தி வருகிறது. “இது இதைக்காட்டிலுடனேயப்பட்டது” (பின்ன:) என்கிற வ்யவஹாரத்திலோ வென்றால் ப்ரதியோகியின் கிந்தேசமானது அந்த பேத வ்யவஹாரத்தை ஆபேகிபித்திருப்பதால் ப்ரதியோகியின் அபேகைப்பினால் ‘பின்ன:’ என்கிற வ்யவஹாரம் என்று சொல்லப்பட்டது.

க்குத்பாகாசிகை:—

முந்தி ப்ரதியோகியின் அபேகையினால் பேதவ்யவஹாரமென்று உரைக்கப்பட்டது. இவரு அதை அபேகியாத கோத்வம் முதலியது பேதம் என்று சொல்லப்பட்டது. உங்ஹனமாகில் பேதவ்யவஹாரமும் ப்ரதியோகியின் அபேகை இல்லாததாலேயே ப்ரஸங்கிக்கலாமென்கிற அபிராயத்தால் சோதனம் பண்ணுகிறான்—நதுச என்று. இப்படிப்பட்ட “ச” சப்தமானது ஒரு அர்த்தத்தை விவ்யமாக்கக்கொண்ட அனைச் சோதயங்களில் நோக்குள்ளது—ஸந்யமீதி. ப்ரதியோகியை அபேகியாத பேதஸ்வரூப வ்யவஹாரத்தில் அங்கீகாரம். பேதப் ப்ரதி வ்யவஹார விசேஷத்திலோ அங்கீகாரம். பேத ஸ்வயவஹாரியத ஏவேதி—க்ரஹிக்கப்படுகிறது மாதிரியில்லை, ப்ரதியோகியை அபேகியாமலே வ்யவஹாரிக்கவும் படுகிறதென்று அர்த்தம். உபபாதிக்கிறார்—கோத்வாதிவ்யவஹாராத் என்று. எவ்வாறு கோத்வாதிவ்யவஹாரமிருக்குவதால் பேதவ்யவஹாரம் எனில் கூறுகிறார்—கோத்வாதி: என்று. கோத்வாதியை எவ்வாறு வ்யவ்ருத்தி என்றகேட்கில் கூறுகிறார்—கோத்வாதேன என்று. சொல்லப்பட்டிருக்கிற கோத்வரூபமான அபரஃ ஸாமான்யத்தில் உபபாத பரஸாமான்யத்தை அபேகித்த அதினவிசேஷத்தின்கு ஸஜாதியத்வம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் திரயக்காக இருப்பது பற்றி ஸஜாதியமானமஹிதம் முதலியவைகள் கோத்வத்தால் விலக்கத்தக்கது. வ்யவ்ருத்திக்கு ஸஜாதிய புத்தி வ்யவஹார கிவ்ருத்தி ஹேதுத்வமிருக்கட்டும். அதினால் வ்யவ்ருத்திக்கு பேதத்வ விஷயத்தி லென்ன லெனில் சொல்லுகிறார்—பேதக்ரஹணேனாவஸ்யயேத நிவ்ருத்தி: என்று. அபேதக்வ்ருத்தி: அபேதபுத்தியின் க்வ்ருத்தி. இவ்வாறாக கோத்வம் முதலியதின் ப்ரதிதியிலும், ஹாரோபாதாதாதியிலும் கோத்வம் முதலிய சப்த வ்யவஹாரத்திலும், ப்ரதியோகியின் அபேகை இல்லை என்று உரைக்கப்பட்டது. அப்படியாகில் இது இனதலிட வேறு என்கிற இடத்தில் எவ்வாறு ப்ரதியோகியினது அபேகை, என்று சங்கைவரின் சொல்லுகிறார்—அயமஸம்மாந் என்று. ஃ ஹாநாகிவ்யவஹாரத்திலுமல்ல, சாப்தவ்யவஹார மாத்ரத்திலுமல்ல, பின்னை சாப்த வ்யவஹார விசேஷத்திலேயே என்று இருப்பிக்கிறது “து” சப்தம்.

“பேதஸ்ச வ்யவஹாரியத ஏவ” என்று தொடங்கி “பேதக்ரஹணேனாவஸ்யயேத நிவ்ருத்தி:” என்பதை ஈரகககொண்ட க்ரந்தத்தால் ஒரு வஸ்தவை மற்றொரு

ஃ ஸாமான்யம்—ஜாதி. இது பரம் அபரம் என இரண்டு வகைப்படும். அதிக தேசத்தை வ்யாபிசுதிருப்பது பரம். வலப்பதேசத்தை வ்யாபித்திருப்பது அபரம்.

ஃ ஹாநம்—விட்டுவிடுதல். ஃ உபாதானம்—க்ரஹித்துக்கொள்ளுதல்.

வஸ்துவனிடத்திலிருந்துவேறுபடுத்துகிற தர்மத்திற்கே ஸ்வவ்யாவ்ருத்த ரூபத்வம் தானாகவே ஸம்பவிக்கிறது. பரநிர்வாஹகதவயில்லாவியில் ஸ்வநிர்வாஹகதவம் ஸம்பவியாததலால், ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்குங்கால் ப்ரமவிரோதிகு வ்யாவ்ருத்திரூபதர்மாத்ரபேகை இவ்வேன்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒருவஸ்துவைக்காட்டிலும் மற்றொரு வஸ்துவை வேறுபடுத்துகிற தர்மரூபத்வமில்லாமையாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும்பொழுது * அத்யாஸத்தை ஸஹிக்கும் தன்மை இருப்பதாலும் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி என்பது வித்திபெறுது. அய்யா! தர்மியின்ஸ்வரூபமே அதைஅடைந்திருக்கிற பாவாபாவரூபமான ஸகலதர்மாத்ரகங்களை அபேக்ஷித்தது பேதமென்று கடாசியாக ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. பேதாத்ரத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அதைக்காட்டிலும் ஸ்வரூபத்துக்கு பேதாபேகைவரின * அசுவஸ்தை பரஸகலிக்கும், ஸத்யம், அந்த ஸ்வரூபபேதமானது அத்யாஸவிரோதியன்று. அதின் நிரூபத்தியில் வேறு தர்ம ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால், படதாவ்யத்தினுடைய ரூபாவ்யதிரேகப்ரம மன்றோ ஸ்பர்ச ஸாமாநாதிகரணய புத்தியினால் நிவாதிக்கத்தக்கது. ஆகையால் தர்ம ஸ்வரூபத்திற்கு தன்னிடத்திலுள்ள தர்மத்தை அபேக்ஷித்து ப்ரமவிரோதி பேதமானது தர்மாத்ர ஸம்பந்தம், ஆதலால் தன்னே ஆசிரயித்திருக்கிற தர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்துக்கே, தனக்கு விருத்தமான வேறு தாமகளுள்ள வேறு தர்மியை அபேக்ஷித்து அத்யாஸவிரோதிபேதத்வம் ஸம்பவிக்கிறது. விசிஷ்ட வஸ்துவைக்கோ ஸ்வரூபமே விசிஷ்டம், தனக்கு விருத்தமான விசேஷணங்களுடன்கூடின வஸ்துவைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி என்பதம் யுத்தம். அந்த்கார்த்தராக்ய ப்ரமவிரோதியாக இருப்பதால், அங்கு விசேஷணத்தை அபேக்ஷித்து விசேஷ்யத்தின் ஸ்வரூபமே பேதம், விசேஷ்யத்தை அபேக்ஷித்து விசேஷணத்தின் ஸ்வரூபமேபேதம். அவை இரண்டையுமேக்ஷித்தும் ஸம்பந்தத்தின் ஸ்வரூபமே பேதம் விசிஷ்டவஸ்துவைக்கு வேறுவிசிஷ்ட வஸ்துவை அபேக்ஷித்து ஸ்வரூபமேபேதம் ஸ்வரூபஸயபேத: என்கிற நித்தேசமோ பதார்த்த ஸ்வரூபமென்பது போல வேறு அர்த்தமுள்ளதன்று. அததற்கு அஸாதாரணமாக இருக்கிற சப்தத்தால் சொல்லக்ககது ஸ்வரூபம். அந்த சப்தமும் வ்யுத்தியினால் வித்தம். அன்றிக்கே ப்ரதியோகியாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தார்த்தராக்யபுத்தி விரோதி ஸ்வரூபமாகிறது. ஆகையால் ஒன்றினுடைய தர்மமாக இருக்கும் தன்மை இல்லாமையாலும் தர்மத்துடன்கூடி இருத்தலென்கிற தன்மை இல்லாமையாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும்பொழுதுகூட ப்ரமத்தை ஸஹிப்பதாலும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே ஜடதவம் முதலிய அத்யாஸத்திற்கு விரோதியான வ்யாவ்ருத்தியாக ஆவதற்குத் தகுதியுள்ள தல்லெவன்பது ஸித்தம். ப்ரமாணப்ரமேயாநுபபத்தி கள் பரிஹரிக்கப்பட்டன.

யஜுநவயுடாஹீநா விஸௌஷாணா வ்யாவதயுஹகெநாவா
ராசியயுஜிஸு, அஹாநொலிதவாயுவாயசவாவவ்யாவயுஜிநு
வயுதிவிஸௌஷு ஹாணிவரிகுபுத்யு ||

* அத்யாஸம்—ப்ரமம், சிப்பியைப்பார்த்து வெள்ளிஎன்று எண்ணுதல்முதலியது.

* அசுவஸ்தை—மேல் மேல் அபேகை.

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

கடம் முதலிய விசேஷங்கள் வ்யாவர்தமானங்களாதலால் பீளவும் அவைகளுக்கு அபாரமார்த்த்யம் சொல்லப்பட்டதென்பது ய:தொன்றுண்டோ; அது பாத்யபாதகபாவத்தையும் வ்யாவருத்தி அதுவருத்தி விசேஷங்களையும் ஆலோசியாதவனுடைய ப்ராந்திஜ்ஞாதந்தால் கல்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

சீருந்பரகாசிகை.—

பிறகு அஃயனூல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அநுமானத்தை அநுவாதம் செய்து துஷிர்கிருர்—யத்பு: இது முதலிய க்ரந்தத்தினால். பு: என்கிற சப்தமானது கேவலதர்கத்தைக்காட்டிலும் அநுமானத்திற்கு வேறுபாட்டை ஸூசிப்பிக்கிறது. த்ருச்யத்வநுமானமானது ஸூத்ரகாரராலேயே துஷிக்கப்படப்போவ தாலும் சொல்லப்போகிற துஷணமானது மித்யாத்வ விக்ஷயமான எல்லா அநுமானங்களுக்கும் துஷிக்கத்தக்கதன்மையைக் காட்டுவதையே ப்ரயோஜகமாகக் கொண்டிருப்பதாலும் வ்யாவர்தமானத்வநுமானம் இங்கு துஷிக்கப்படுகிறது. ஸாதாரணதுஷணங்கள் ௫ காலாத்தயாபதேசமும் ஃ ஸோபாதிகதவமும் R வ்யாகாதமும்.

அதில் ஆச்யம் அறியப்பட்டதா? இல்லையா? இல்லை என்கில் ஃ ஆச்யாவதித்தி. அறியப்பட்டது என்றால் ப்ரதிதியும் ப்ரத்யக்யம் முதலிய ப்ரமாணவகனால் ஸத்யமாக இருப்பதால் அதற்கு மித்யாத்வஸாதனம் தர்மிக்ரஹக ப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ப்ரதிபன்னோபாதியில் பாதித்தவம் மித்யாத்வத்தில் ப்ரயோஜகமாதவால் ஸோபாதிகத்வமும் சொல்லப்படப்போகிறது. அதில் தேசகாலவிக்ஷய ப்ரமங்களில்கூட வஸ்த்வத்ரவகள் உபாதிகனாக இருப்பதாலும் பதசஜ்ஞானோதயமில்

௫ காலாத்தயாபதேசம் — எந்த ஹேதுவுக்கு ஸாத்யபாவமுள்ள பக்ஷமிருக்கிறதோ அது காலாத்தயாபதேச தேவமுள்ளது. உதாஹரணம் - அக்கி ஒளவ்ந்யமில்லாதது—பகார்த்தமாதலால்-ஜலம்போல - இது ப்ரத்யக்யத்தால் உஷ்ணத்வ நிச்சயமேற்படுவதால் பாதிமானது.

. ஃ ஸோபாதிகத்வம் இதுவும் ஹேதுதோஷம் (உதா) பர்வதர், புகையுள்ளது நெருப்புள்ளதாதலால். இக்க ஹேதுவினால் புகையை ஸாதிக்க முயற்சித்தால் ஆர்த்ரேக் தனஸமயோகம், உபாதியாக ஏற்படுகிறது. இந்த உபாதியானது ஹேதுவில் ஸாத்ய வ்யபிசாரத்தை ஊலிக்கச்செய்கிறது. ஸாத்யஸாதனங்களுக்குள்ள வ்யாப்தியைக் கெடுத்து ஹேதுவை துஷ்டமாகச்செய்கிறது. இதையே வ்யாப்யத்வாவஸித்தமென்றும் சொல்லுவார்கள். R வ்யாகாதம்—வ்ருத்ததோஷம்.

ஃ ஆச்யாவதித்தி—இதுவும் ஹேதுவினது தோஷம். உதாஹரணம் - ககநாவித்தம்-வாஸனையுள்ளது - அரவித்தமாதலால் (ஆகாயத்தாமரை - மணம்பொருந்தியது. தாமரை'மலாகஇருத்தலால். என்று இந்த அரவித்தத்வஹேதுவால் வாஸனையை ஸாதிக்க முடியாது. வாஸனைக்கு ஆச்யமான ககநாவித்தம் உலகத்தில் இல்லாததால்.

¶ பாதம்—இதுவும் ஹேதுவின் தோஷம். எந்த ஹேதுவின் ஸாத்யபாவம் ப்ரமாணத்தாதலால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது பாதிதேஹது. (உதா) நெருப்பு ஒளவ்ந்யமில்லாதது. த்ரவ்யமாகஇருத்தலால். என்று. இங்கு உஷ்ணத்வமானது ஸ்பர்சனப்ரத்யக்யத்தால் க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

லாத ப்ராந்திகளில் கூட சோதயிதாவான புருஷனுடைய ஜ்ஞாந்தால் பாதிதமாக இருப்பதாலும் விசேஷணவிசேஷ்யம் சஸித்தியினால் விசிஷ்டோபாதி விரித்தி என்று ஸயஸ்வ தாரமாக சொல்லப்போகிறோம் ஸாத்பதம் பரமார்த்தமா? அபரமார்த்தமா? என்கிற விசேஷத்தில் பரமார்த்தப்பமானால் § அத்தைத்திற்கு ஹாநிவருகிறது த்ருச்யத்வ ருபமானதெனவாக்கு வாய்ப்பொழும் ஸம்பவிக்கிறது. பரமார்த்தப்பத்திலும் அது இருப்பதால், மித்த்யாத்வம் அபரமார்த்தமென்றால் ப்ராஞ்சத்தாக்கு ஸத்யத்வம் வந்துவிடும். பாசகதாக்கு பாதம்வரின் பாத்யஸ்வரூபத்துக்கு அபாதம் என்கிற நியாயத்தால். அகினினுலேயே யன்றோ இரண்டு § நஞ்கள் ப்ராஞ்ருதார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றன லென்று சாப்தப்ரஸித்தி. மித்த்யாத்வசம்மத்தில் தர்மாத்ரத்தை ஜ்ஞோபித்து || ப்ரத்யவ ஸ்தானம் செய்வதால் இது நித்யஸமையான ஜாதி என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. அபரமாரணிகமான தர்மபரம்பரையின் ஆபாதனத்தினால் தூஷணமன்றோ நித்யஸமை. மித்த்யையாக இருக்கும் தன்மைக்கு மித்த்யாத்வம் ப்ராமாணிகம். † மாத்யமிகனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாந்தினுலுண்டாகிற * பாத்தபவத்திற்கு உன்னால் பாத்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால். பரமார்த்த || ரஜ்ஜுவிலுள்ள ரஜ்ஜுபுத்திக்கு ஸர்ப புத்தியினால் யாதொருபாத்யத்வமுண்டோ அதற்கு பாத்யத்வம் காணப்படுவதாலும். அந்நமனமாகில் ஸத்யத்வத்திலும் ஸத்யத்வமிருக்கிறதா? இல்லையா? இல்லை என்றால் ஐகத்தானது அஸத்யமாக ஆகவேண்டியதாகும். இருக்கிறதென்றால் அதற்கும் ஸத்யத்வம் என்று அசுவஸ்தை வரும் என்று கூறப்படுமேயாகில். அப்படியில்ல. ஸ்வபாசிர்வாக்ஷம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதால். உன்னால் மித்த்யாத்வத்திலுங்கூட ஸ்வபாசிர்வாஹத்வம் அசுவஸ்தைக்கப்படுகிறதே யானால் அப்பொழுது மித்த்யாத்வத்திற்கே ஸ்வமித்த்யாத்வ நிர்வாஹதம் மிருப்பதால் மித்த்யாத்வமானது வேறுமித்த்யாத்வத்தை அபேக்ஷியாமல் ஸத்யமே மித்த்யையானபதிலால் ப்ராஞ்சம் ஸத்யமாக ஆகவேண்டியதாகும். ஸாதம் பரமார்த்தம்? அபரமார்த்தமா? என்கிற விசேஷத்தில் பரமார்த்த்யத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அத்தைத்திற்கு ஹாநிவருகிறது. அபரமார்த்தம் சொல்லப்பட்டால் தாமம் என்கிற புத்தியினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆவியைப்போல அஸாதகத்வமேற்படுவதால் வ்யாகாசம் வருகிறது. பேதவாதியினுலுங்கூட ப்ராஞ்ச ஸத்யத்வத்திற்குமேறுவான ஸத்யத்வஸாதகத்தை முன்னிட்டு அனுமானங்கள் உபந்யவிக்ஷப்படுகின்றன வில்லை. அப்படி இருந்தபோதிலும் அது உபபன்னமாகிறது; அப்படியே எனக்கும் என்றசொல்லப்படுமேயாகில்; அப்படியில்ல. ஸத்யத்வ ஸாதனமில்லாமலிருந்தபோதிலும் எங்களுக்கு நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டதில் வ்யாஹதி இல்லை. உனக்கோவென்றால் மித்த்யாத்வாப்யுபகமஸாதகத்வாப்யுபகமங்களிரண்டுக்கும் வ்யாஹதி என்று வைஷ்ட்யமிருப்பதால். அய்யா! ஸாதனதர்ம பரமார்த்தம் அபேக்ஷிக்கப்படவில்லை. காசகமான முத்தரம் நஷ்டமாசப்போனபோதிலுங்கூட முந்திரஷ்டமான கடம்ஷ்டமாசகவேகாணப்படுகிறது. உத்தன்னமாக காணப்படவில்லை. அப்படிப்போல பாசகஜ்ஞாநம்

§ அத்தைதம்— த்வயோ: பாவ:த்விதா, த்விதைவ த்வைதம், ஐத்யம் என்று. பொருள். இரண்டு சைத்யஸ்வரூபங்களுக்கு ஐத்யம் என்று மாயாவாதிகளின் நிர்வுசனம்.

§ கரு—இது இன்னமையும உணர்த்தும் சப்தம்.

|| ப்ரத்யவஸ்தானம்— எதிர்த்தல்.

† மாத்யமிண்—இவன் பெனத்தமத்ரவாதகர்களான நால்வருள் சிந்தவன். இவன் ஸர்வருண்யவாதி.

* பாத்யம்— அதுஷ்டகாரணஜ்யமான கிஷேதபுத்தியினால் பாதிக்கத்தக்கது.

|| ரஜ்ஜு—கயிர்.

மித்தையாக இருந்தபோதிலும் அதினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதற்கு மித்தவாள்வா
னது இருக்கவே இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல காரகத்திற்கும்
§ ஜ்ஞாபகத்திற்கும் ஹைஷம்பிருப்பதால், நாசகமன்றோ காரகம் ஆதலால். அதினால்
நாசமாக்கப்பட்ட ஸ்திதவுக்கு அது ஸக்டமானபோதிலும் நாசமே. அப்படி காணப்படு
வதால் பாதகம் ஜ்ஞாபகம். அது பாதிக்கப்பட்டால் அதினால் பாதிக்கப்பட்டதும்
ஸ்தியமாதவே ஆகவேண்டியதாகிறது. ஒருவனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற * அபவாகத்தி
லிருந்த கடத்தினது அபாவமானது அஸ்தி என்கிற வசகத்தால் பாதிக்கப்பட்டஅனல்
கடஸ்த்யத்வம் காணப்படுவதால் பாதகத்துக்கு பாதம் வரின் பூர்வம் பாதிக்கப்பட்ட
தற்கு ஸ்த்யத்வம் சொல்வது யுத்தமல்ல. மலரின்சாம்பைப்பார்த்த உண்டான வண்டு
என்கிற ப்ரமத்துக்கு பாதம் வந்தபோதிலும் வண்டு என்கிற புத்தியால் பாதிக்கப்பட்டி
ருக்கிற பலாசுபூவ்விஷயமான அக்ப்ரமத்துக்கு அபாதித்வம் காணப்படுவதாலென்று
சொல்லப்படுமேயாகில்; ஸித்தகாதம் கூறப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் வஸ்து சிவ்ருத்தி
சொல்லப்படுகிறதா? புத்தி சிவ்ருத்திசொல்லப்படுகிறதா? முதலாவது ஸரியல்ல. சிதாவ
த்வத்திற்கு பரமார்த்தபூதமாயுள்ள ॥ வ்ருத்தத்தால் பாத்யத்வம் காணப்படுவதால், புத்தி
சிவ்ருத்தி என்றால் அது பாதகாதியேயல்ல. ஜ்ஞாநங்கள் ஆணிகங்களுதலால் தானாக
சிவ்ருத்திப்பதால், வண்டு என்கிற புத்தியோ வென்றால் பிற்காலத்திலுண்டாகக்கூடிய
தாவபுத்தியின் உத்தத்திக்குப்பாதிப்பதிகை, அந்த ப்ரதிபந்தகத்வமும் ப்ரமாராமார்த்த்ய
புத்திக்கே, அப்படி இல்லாவிடில் முத்தின ப்ரம சிவ்ருத்த்யாவம் காணப்படுவதால்,
ஆகலால் உண்மத்தில் ஒருபொழுதும் மிருதிஇன்றி ப்ரம சிவ்ருத்தி ஸித்தியாது. புத்தி
சிவ்ருத்தியானது பாதகவிஜ்ஞாதத்தினாலுண்டாகிறதென்கிற பகஷத்தில்கூட சிவர்தக
ஜ்ஞாநங்கள் அனைத்துக்கும் ப்ரார்த்திபோத்தரோத்தர சிவர்தகஜ்ஞாநாபேனக்ஷ இருப்
பதால் ப்ரமபரம்பரை உபபன்னமாகிறது' மேலே வருகிற ஒரு ஜ்ஞாநத்துக்கு தானாக
நாசம்வரின் கால்பகிக் கடாதி நாசம்போல அந்த ஜ்ஞாநாசமும் கால்பகிகாதலால்
நாசக்ஷத்தி ரூபப்ரார்த்தியானது ஸ்திரையானதால் மிருதியின்றி ப்ரமசிவ்ருத்திரூபமான
மோக்ஷம் அதுபபன்னமென்ற ॥ க்ருத்ஸரமித்தப்பாதல் சிச்சேஷாவதிப்பா சிவ்ருத்திக்கு
வ்யாகாதம் வருகிறது—இது முதலான வ்யாகாதங்கள் அனுஸந்திக்கத்தக்கன.

ஸோபாதிசத்வமும் அருத்தே உரைக்கப்பட்டபோகிறது. த்ருச்யத்வ வ்யாவர்த்தமா
னத்வங்களுக்கு அஸாதாசன தூஷணம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யபிசாரம் அத்த்யஸ்தம்
ஐ ஸ்வாதிக்ஷ்டான ஸமாநாதிசரணமாக அறியத்தக்கது. உசாஹரணம். இது ரஜதம்
என்று. இவ்வண்ணம் கடம் இருக்கிறது படமிருக்கிறது என்று அதிஷ்டாநமான ஸத்துக்
கும் ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ஏகபுத்தியினால் அறியத்தக்க தன்மை இருப்பதால் த்ருச்யத்வம்
அரைகாந்திகம், என்றாலும் ஆகாடம் கருப்புநிறமுள்ளது என்கிற அப்பாஸத்தில் ஆசாயம்
சக்ஷுரித்தியக்ஷாஹ்ய மல்லாததால் ஏகபுத்தி வேத்யத்வம் @ அத்த்யஸ்தாதிஷ்டானம்

|| காரகம்—கீரியைய உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

§ ஜ்ஞாபகம்—ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகிறவஸ்து, * அபவாகம்—காமரா உளஞ்.

§ தாவம்—காணகத்து நொருப்பு. ॥ வ்ருத்தம்—மலர்களின் காமப்பு.

† க்ருத்ஸரம்—முழுதும். ॥ ஸ்வாதிக்ஷ்டானம்—தனக்கு ஆசரம்.

@ அத்த்யஸ்தாதிஷ்டானம்—ப்ரமத்துக்கு விஷயமாக இருக்கும் ஸ்து. சிப்பி
யைப்பார்த்து இதுவெள்ளி என்று உண்டாகும் ப்ரமத்தில் அத்த்யஸ்தமான ரஜதத்திற்கு
அதிஷ்டானம் (ஆகாரம்) சிப்பி.

இரண்டுக்கும் நியதமன்று. ஆயினும் ஸந்மாத்ரத்திற்குப் ப்ரத்யக்ஷக்ராத்ஹ்யதவம் அன்ய லூல் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அரைகார்த்த்யம் விர்த்தம்.

அய்யா! இங்கு த்ருச்யத்வநியமமானது ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸந் தானது ஸ்வயம் ப்ரகாசமானதால் ஸத்துக்கு த்ருச்யத்வ நியமமில்லை. அதுவும் தான் எப்படி? ஸத்துக்கும் அதுபூதிக்கும் பேதமில்லாமையால் என்று சொல்லப்படுமே யானால் அது ஸரியல்ல. ஸத் அதுபூதி இரண்டுக்கும் பேதாபாவம் விரித்ததால் ஸத் துக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமிருப்பதால் த்ருச்யத்வ நியமாஸித்தியினால் த்ருச்யத்வ ஹே துவுக்கு ஐ அரைகார்த்த்யபரிஹாரம்; அரைகார்த்த்யம் பரிஹரிக்கப்பட்டால் பேதாபாவ மென்று அந்யோந்யாச்யண தோஷம் வருவதால். வேறு அநுமாதந்தால் பேதநிஷே தம் விர்த்திக்குமேயானால் அப்பொழுது இதில் வித்தஸாத்யதாதோஷம் வருகிறது. இவ்வாறாக பரமதத்தில் அரைகார்த்த்யம் பகரப்பட்டது. மேலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு த்ரு ச்யத்வமானது ச்ருதியிர்த்தம் “த்ருச்யதேத்வக்ர்யயாபுத்த்யா, ஆத்மாவாரோத்ரஷ்ட்வ்யா” என்று. அதுபூதித்வாத் இதுமுதலான அநுமானத்தால் த்ருச்யத்வாபாவத்தை ஸாதித் குங்கால் காலாத்யபாதேசத்தோஷம் வரும். அதாவது ஸ்பாத? தாஷம்— ‘யத்ததத்ரோச் யம்’ என்கிற வாக்யத்தால் த்ருச்யத்வ ச்ருதியானது பாதிக்கத்தக்க தென்று கூறப்படுமே யானால் அது ஸரியல்ல; அது த்ருச்யத்வஸாமான்ய நிஷேதபரம். ஐ த்ருச்யதேத்வ கர்யயாபுத்த்யாஸைக்ஷமயாஸைக்ஷமதர்சியி. என்கிற இந்த ச்ருதிவசனம் த்ருச்யத்வ விசே ஷவிதா வ்விஷயமாக இருப்பதாலும் † நசக்ஷுஷா க்ருஹ்பதேநாபிவாசா நாரண்யத் தேவை: மஸோதுவிசத்தே, இது முதலியதில் த்ருச்யத்வ விசேஷ நிஷேதம் காணப் படுவதாலும் அத்ரோச்யம் இது முதலிய ஸாமான்ய நிஷேதம் அதில் பர்யவலிப்பி தாலும் அத்ரோச்யம் இது முதலிய ஸாமான்ய ச்ருதியினாலும் த்ருச்யத்வாபாவ ஸாதகா நுமானத்தாலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு த்ருச்யத்வமில்லை என்று கூறப்படுமேயானால், அது ஸரியல்ல அஃவணமாகில், * நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி என்கிற ஸாமான்ய நிஷேத ச்ருதியினாலும் ஹிம் ஸாத்வாத் என்கிற அநுமாதத்தாலும் ‡ அக்ஷேஷாமீயபசுஹிம்ஸா கிவ்ருத்தி ப்ரஸங்கம வருவதால். ஆகையால் த்ருச்யத்வம் அரைகார்த்திகம். அரை கார்த்திகமானது பரிஹரிக்க விரும்பப்படுமேயாகில் ப்ரஹ்மத்துக்கு மித்த்யத்வமாவது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாக ஆகும். த்ருச்யதைகஸ்வபாவத்வமன்றோ ஹேதுவாக அபி மானிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பதினால் அரைகார்த்த்யம் இல்லை. ப்ரஹ்மமானது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாதலால் த்ருச்யதைகஸ்வபாவமுன்னதல்ல வென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல. அப்பொழுது ஹேதுவுக்கு ஐ பாகாஸித்திவரும். சித்சிதாதமக ப்ரபஞ்சத்தில்

§ பாதம்—ஸாத்யா பாவாத் தானபக்ஷம், ஐ அரைகார்த்த்யம்—வ்யபிசாரம்.

‡ காலாத்யபாதேசம்—பாததோஷம்.

§ வித்தஸாத்ஹம் — ஏற்கனவே ஸித்தமான ஒரு வஸ்துவை ஹேதுவின் லீண்டும் ஸாதித்தல். இது ப்ரபலமான அநுமானதோஷம்.

ஐ த்ருச்யதேத்வக்ர்யயா—ஸைக்ஷமதர்சிகளால் ஸைக்ஷமமாயும் சித்தததாயுமிருக் கிற புத்தியினால் காணப்படுகிறது.

† நசக்ஷுஷா—கண்ணுலம் பார்க்கப்படுகிறதில்லை, வாக்கினால் க்ரஹிக்கப்படு கிறதில்லை, மற்ற இந்திரியங்களாலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. பரிசுத்தமான மனதி னாலேவென்றால் க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

ஐ பாகாஸித்தி—ஒரு அம்சத்தில் நிலை பெற்று மற்றதில் விவருதல்.

ஜீவாம்சம் ஸ்வயம் பாகாசமாக இருப்பதால். மரிதாசமாந்தாத அங்கீகரிக்கில் ஹேதுவுக்கு ஜீவனை அடைந்திருக்கிற கீதத்தொதி தர்மகளில் அணைகாந்தித்தம். அவைகள் நீ தர்மபூதஜ்ஞாநத்தால் அறியத்தக்கவைகளே. பரமாத்மபூதங்களும் வ்யாவர்தமாந்வமும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அணைகாந்திகம். அந்ருதாதிகளைக்கட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தமாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் அதுவும் ஸ்வரூபமாந்ர மென்று சொல்வதற்கு சக்யமில்லை. ப்ரஹ்மமானது ஒரு வஸ்துவிலுடையவும் தர்மமாக தில்லாமைமாலும் அந்யாஸஸஹமாக இருப்பதாலும் வ்யாவர்தமானதால் ஸ்வரூபமாக இருந்தபோதிலும் அநுபூதித்தம்போல அது ஸ்வகார்யகரம். ஹேதுவுக்கு ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் ஹேதுபாடு இல்லாமலிருத்தபோதிலும் அதற்கு ஸாதாரணையில் காய கரதமே தவிர்த்து தூஷண தசையில் இல்லை என்று சொல்வதற்கு சீலமாகமில்லாமைமால். மேலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வரூபம் வ்யாவ்ருத்தியாகில் கடம் முதலியவைகளிலும் அப்படி ஆகட்டும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டி ஹேதுக இருக்கிறதானால் அப்பொழுது கடம் முதலியவைகளிலும் அப்படி இருக்கவேண்டியதாக ஆகும். எவ்விதத்தாலும் அணைகாந்தியம் விலக்கத்தக்காதது. ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜடாநிவ்யாவ்ருத்ததலம் அபரமார்த்தமாகில் உள்படிமேயே ப்ரஹ்மம் ஜடமாகவே ஆகவேண்டி வருட. கடம் முதலியதில் வ்யாவர்தமானதலம் மித்தமையாதலால் வ்யாவர்த்திக்கத்தக்கதில்லை என்பது பற்றி அபரமார்த்த சப்தமும் பயனற்றது. அதிலும் அணைகாந்தியம் மிக்க ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. அபரமார்த்தமே ஹேதுவென்று உன்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால். அது விபஷைத்திலும் இருப்பதால். மேலும் அநுவர்தமானமாக இருக்கிற ஸாதார்த்தத்திற்கு வ்யாவர்தமானவைகளான கடாதிகளினின்று வ்யாவ்ருத்தி இருக்கிறதா? இல்லையா? இருக்கிறதென்று சொல்வாயேயாகில் அதிலேயே வ்யாவர்தமானதலம் ஹேதுவானது ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நீ அணைகாந்திகம் இல்லை என்றால் கடம் முதலியவைகளில் போல வ்யாவர்தமானதலம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வரும். வ்யாவர்தமானங்களைக் காட்டிலும் வ்யாவர்தமானதலம் மில்லாமைமால். எப்படி ரஜதம் ரஜதத்தினிடத்தினின்று அவ்யாவ்ருத்தமோ, அப்படியே வ்யாவர்தமான வஸ்துவினிடத்தினின்று அவ்யாவ்ருத்தமும் வ்யாவர்தமானமாகவே ஆகிறது. ஆகையால் இரண்டுவிதத்தாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அணைகாந்தியம். அப்பா! ப்ரஹ்மமானது ஜடாநிவ்யாவ்ருத்தமே. வ்யாவாதமானதலமும் ஸத்யம். அதுவும் ஸ்வரூபமானதலம் அத்தவைதஹாநி இல்லை. அதுவும் ஸத்யமாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜடதலம் முதலியதில்லை ஆகையால் அணைகாந்தியமில்லை. பரமார்த்தமில்லாததும் கடாதிகளை அடைந்திருப்பதுமான வ்யாவர்தமானதலமானதே ஹேது என்று கூறப்படுமேயானால் அபரமார்த்தபூதமான வ்யாவர்தமானதலம் ஹேதுவாக சொல்லக்கருதப்படுமேயானால் அப்பொழுது ஹேது அஸித்தம். கடாதிகளுடைய அன்யோன்ய வ்யாவ்ருத்திக்கு அஸத்யதலம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால்.

உயொஹ்நாநயொஹ்நொயெஹி வொய்யொயகஹாவஃ ! வொயிதெவெய்ய வ்யாவ்யுதிஃ ! ஸக்ய வடவடாஹிஷா ஹெஸகாவஹெஹெ

நீ அணைகாந்திகம்—வ்யபிசாரமுன்னது, ஸாத்யமில்லாத இடத்தில் இருக்கிறது.
நீ தர்மபூதஜ்ஞாநம்—ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஜீவனிடத்திலிருக்கிற ஜ்ஞாநரூபமான அஸாதாரண தர்மம்.

ஹிரோயவனவ நாஸ்தி | ப்ரஹ்மிநுஷெஸெ ப்ரஹ்மிநுகாநெயஸ்ய ஸுஹாவஃ
 ப்ரஹ்மிவஹஃ, தஹ்மிநுஷெஸெ தஹ்மிநுகாநெ தஸ்யுஹாவஃ ப்ரஹ்மிவஹ
 நெஸ்தி தக்து விஹிரோயாஃ வனவநெதா வாயகக்ஷம் வாயிதஸ்ய வ நி
 வ்யதீ | ஷெஸாஹரகாநாஹரஸம்வஸிதயாநுஹுதகஸ்யுநுஷெ
 ஸகாநெயாஹாவப்யதீதௌ ந ஹிரோயஹி க்யதீக்து வாயுவா
 யகஹாவஃ | சுத்யக்து நிவ்யதஸ்யுநுத்ய நிவ்யதீவ்யுதா க்யதீஹுதெ |
 ரஜ்ஜஸப்யாஹிஷுதா தஷெஸகாநஸம்வஸிதகெயெவாஹாவப்யதீதெ
 விஹிரோயெவாயகக்ஷம் வ்யாவ்யதீநெஸ்தி ஷெஸகாநாஹரவ்யாவத்யுதா
 நக்ஷம் திய்யாக்வவ்யாவதம் ந ஷுஷ்டிநி ந வ்யாவத்யுதாநக்ஷ தீக்துதீவார
 தீக்யத்யுதெஹதாஃ ||

யதூ—சுநுவத்யுதாநக்ஷாஃ ஸத்ரரோய்யுஃ ஹி, தஹ்மிநெ
 வெஹி ந ஸாயநதீஹத்யுதீ | சுதெதா ந ஸநாநுஷெவ வஸு | சுநு
 ஹுதீ ஸஹிஷெஷெயொஸு ஷெயவிஷயிஹாவெந ஹெஷஸ்ய ப்ரத்யுக்ஷ
 ஸிஹ்ஹாஷெயாயிதக்ஷாஹாநுஹுதீஹெவ ஸதீதெத்யுதஹி நிரஸ்யு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

இரண்டு ஜ்ஞாநங்களுக்கும் விரோதம் வந்தாலன்றோபாத்யபாதகபாவம்.
 பாதிக்கப்பட்டது எதோ அதற்கே வ்யாவ்ருத்தி. இந்த இடத்தில் கடபபா
 திகளில் தேச பேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் விரோதமே இல்லை. எந்த
 இடத்தில் எந்த காலத்தில் எந்த வஸ்துவின் இருப்பு அறியப்பட்டிருக்கிற
 தோ அந்த இடத்தில் அந்த காலத்தில் அந்த வஸ்துவின் இன்மை அறி
 யப்படுமேயாகில் அங்கு விரோதம் ஏற்படுவதால் பலமுள்ளதற்கு பாதகத்வ
 மும் பாதிக்கப்பட்டதற்கு நிவ்ருத்தியும் வருகிறது வேறு இடத்திலும்
 வேறு காலத்திலும் ஸம்பந்தித்ததாக அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு
 அதைக்காட்டிலும் வேறான இடத்திலும் காலத்திலும் அதின் இன்மை
 அறியப்படுமேயாகில் விரோதம் கிடையாது ஆதலால் எவ்வாறு இவ்விடத்
 தில் பாத்யபாதகபாவம்? விரோதபாதஸ்தலத்தில் நிவ்ருத்தமானவஸ்துவுக்கு
 விரோத பாதகங்களில்லாத இடத்தில் எவ்வாறு நிவ்ருத்தி சொல்லக்கூடும்?
 ரஜ்ஜுஸர்பாதிக்களிலோ வென்றால் எந்ததேசத்தில் எந்த காலத்தில் எந்த
 வஸ்துவின் இருப்பு அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த தேசத்தில் அக்காலத்
 தில் அந்தவஸ்துவின் அபாவமே ஜ்ஞாநவிஷயமாகலால் விரோதமும் பாதகத்வ
 மும் வ்யாவ்ருத்தியும் ஸம்பதிப்பதுபற்றி தேசகாலந்தர வ்யாவாதமானத்வம்
 மித்யாத்வ வ்யாப்தமாகக் காணப்படாமையால் வ்யாவாதமாத்வம் மாத்திரம்

அபாமார்த்தத்தில் ஹேதுவாகாது. அதுவர்தமானமாக இருப்பதால் ஸத் பரமார்த்தம், என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது வீர்த்தமாகவே இருப்பதால் ஸாதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதல்ல. ஆதலால் ஸத்மாத்ராமே வஸ்துவல்ல. அதுபூதிக்கும் ஸத்ரூபமான விசேஷத்துக்கும் விஷயவிஷயிபாவத் தால் பேதம் ப்ரத்யக்ஷவீர்த்தமாக இருப்பதாலும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதாலும் அதுபூதியே ஸதி எனப்படும் வீரவீக்கப்பட்டது.

சுருதபாகாசிகை—

மூர்தி அர்யனல் பாதத்துக்குங்கூட பகூத்தினின்று வ்யவ்ருத்தியின் உபபாதனத் தினல் உபாதித்வம் மறுக்கப்பட்டது. அனைதராராகிப்பதற்காக பகூத்தில் பாதபாவத் தைத் காண்பிக்க எண்ணிக்கொண்டு பாதத்தைக் கெழிக்கொள்ளு—ந்வயோ: என்று. விரோதமிருந்தால் தான் பாதப்பாதகபாவமே ஒழிய அஸ்திராஸ்தி என்னும் இரண்டு ப்ரத்யய மாத்திரங்களுக்கு பாதப்பாதகபாவம் இல்லை என்று அர்த்தம். பாதித்வமையவ வ்யா வ்ருத்தி—ப்ரதிபன்னோபாதியில் பாதித்திற்கே மித்யாத்தவஸாதகமான வ்யவ்ருத்தி யே ஒழிய அக்ருவீர்த்தவமாத்ரம் மித்யாத்தவத்திற்கு ஸாதகமாகாதென்று அர்த்தம். இங்குவ்யாவ்ருத்திவிசேஷம் வ்யவ்ருத்தி சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலே வ்யாவர்தமாத்வமாத்ரம்— மாத்ரஸ்ப்ரத்யமிருப்பதால், அதனால் பகூத்தில் பாதபாவத் திற்கு என்னவென்று கேட்கில் கூறுகொள்ளு—அந்ர என்று. இரண்டுதேசங்களுக்கும் இரண்டொலங்களுக்கும்பேதமிருக்குமேயாகில் அவிரோதத்தைகாண்பிப்பதற்காக அவை கள் இரண்டுக்கும் ஐயமிருக்குமேயாகில் விரோத பாதவகைகளைக் காண்பிக்கொள்ளு—யஸ்மிந் என்று. பாவபாவங்கள் இரண்டுக்கும் விரோதம் இருப்பதால் இரண்டுக்குள் ஒன்றுக்கு பாத்யத்வம்சொல்லியேதிரவேண்டியதாக இருக்கிறபடியால் பலமுன்னதற்குபாதகத்வமும் மற்றதுக்கு பாதிதமாக இருப்பதால் நிவ்ருத்தியுமென்று அர்த்தம். சகாரம் ஏவகாரார்த் தத்தில், பாதித்திற்கே உன்னால் ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிற வ்யவ்ருத்தி விசேஷ மென்று அர்த்தம். ஸாமாநாதிகாரணயாஸ்ரதவம் விரோதம். தோஷமற்றகாரணத் தினல் உண்டான நிகேதபூதி பாதம். தோஷமற்றகாரணத்தினல் உண்டானதாயும் நிகேத ரூபமாயுமிருப்பது பாதம். முன்னிலைமிலிருக்கும் வஸ்துவில் அபாவமாவது அரவாவஸாவது ஸத்யத்வாவஸாவாவாவது நிவ்ருத்தி—பகூமாயி யடம்முதலியதில் தேசகாலபேதத்தால் விரோதம் பாதம் இவைகளின் இன்மையை உபபாதிக்கொள்ளு—தே சாந்தர என்று.விரோதபாதங்களின் இன்மையால் அவைகளுக்கு பலமுதமானவ்ருத்தி யுமில்லை என்று சொல்லுகொள்ளு—அந்யத்ர என்று. அந்யத்ர நிவ்ருத்தியை விரோதபாதத் தலத்தில் நிவ்ருத்தமான வஸ்துவுக்கு, அந்யத்ர—விரோதபாதமில்லாத இடத்தில்,அல்லது அந்யத்ர ஸ்வதேசகாலவ்யதிருத்த தேசகாலங்களில், அந்யத்ர ஸ்வதேசகாலங்களில், இர்த்தவைத்வத்தைத் த்ருவ்யதார்த்தத்தால் விவரிக்கொள்ளு—ரஜ்ஜுஸரீபாதிக்ஷு என்று. து சப்தம் கடாதிவைவ்யம்யத்தை ப்ரதானமாகக்குறிக்கிறது. இர்த்தபகாரமாக தூஷணை பயோகியான வ்யாப்தியானது கெழிக்கப்பட்டது;பிறகு அதுமான தூஷணைவித்தியைப் காண்பிக்கொள்ளு— இந்நிகேதகாலார்த்தர என்று. இந்நிகேதம் ஹேதுவில், மித்யாத்தவம் வ்யாபகம், வ்யாவர்தமானத்வம், வ்யாப்யம், வ்யாவர்தமாத்வமாத்ரமென்கிற மாத்ர சப்தத்தால் விரோதபாதஹேதுகமான வ்யாவ்ருத்தியானது வ்யாவர்திக்கப்படுகிறது. அன்றிக்கே, வ்யாவர்த்தமானத்வ ஹேதுவின் அலித்தியைப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கொள்ளு—யத் புந: இதுமுதலியதால், அதற்காக பாதமூலம்விரோதமென்று சொல்லுகொள்ளு—ந்வயோ

ரித்யாதி—பக்ஷத்தில் அதின் அபாவத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அந்நா என்று. விசோ தத்தினிர்ண்மையை உபபாதிக்கிறார்—யஸமிநீஎன்று. அதின் பலவிருத்தியைக்கூறுகிறார். அநீயதீ என்று. த்ருஷ்டாதந்தத்தில் அதின் வைதர்மயத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ரஜ்ஜு என்று. இவ்வண்ணமாக அஸித்தியைச் சொல்வதற்காக பாருபாடு காண்பிக்கப்பட்டது. பிறகு அஸித்தியைக்கூறுகிறார்—இதிதேசகாலாந்நா என்று. ஸோபாதிகதவம் அர்த்தத்தால் வித்திக்கிறது. இது அராதம், படமிருக்கிறது என்கிற இடத்தில் படபாவம் ஸாதிக்கவிரும்பப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது கடோ஽ஸ்தி என்கிற இடத்திலும்கூட அதின் அபாவம் ஸாதிக்கவிரும்பப்பட்டிருக்கிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் வித்தஸாத்பதை தோஷம். இரண்டாவதில் வ்யாவர்த்தமாந்வ சப்தத்தால் வ்யாவருததிபுத்தி போத்யத்வம் மித்யாதவத்திற்கு ஹேதுவாக விவகரிக்கப்பட்டதா? அல்லது ப்ரதிபன்ஸோபாதியில் பாதிகதத்திற்கு வ்யாவருத்தியா? முதல் பக்ஷத்தில் ஸோபாதிகதவம். இரண்டாவதில் ஹேதுவின் அஸித்தியால் கடாதிகளுக்கு ஸத்யத்வம் என்று.

அய்யா! பாதாஹதைக்கு உபாதித்வம் கூறப்பட்டால் ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வம் ஏற்படும். ஆதலால் பாதிகதவமே உபாதியாக இருக்கலாம். அதற்கு ஸாத்யஸம்வ்யாப்தி இல்லை ஸஹாயமில்லாமல் செல்லுகின்றவனாலு வழியில்காணப்பட்டிருக்கிற ரஜ்ஜுஸர்மமானது ஒன்றினாலும் பாதிதமாகாததால் என்று சொல்லப்படுமேயானால், இவ்வண்ணமல்ல, ஈசுவரன் முதலியவர்களின் ஜ்ஞாநத்தினால் தவறாமல் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஈசுவரனொப்புக்கொள்ளாதவர்களுடைய பக்ஷத்திலும் இது உபாதியே உன்னால் வழியில்காணப்பட்டிருக்கிற அந்த ரஜ்ஜுஸர்பதத்திற்கு மித்த்யாதவமானதாத்ரமானத்தாலாயப்பட்டதா? இல்லையா? இல்லை என்று கூறப்படுமேயானால் நல்லஸர்மமே என்பதினால் அந்த இடத்தில் அவ்ருத்தியானது ஸாத்யஸம்வ்யாப்க்யபாவத்தின் பொருட்டாகாது. அறியப்பட்டிருக்கு மேயாகில் அந்த ஜ்ஞாநத்தினாலேயே அதற்கு பாதித்வம் வித்தமென்பதினால் ஸாத்யஸம்வ்யாப்தி வித்திக்கிறது. அய்யா! ப்ரதிபன்ஸோபாதியில் பாதம் மித்யாத்வத்தில் ப்ரயோஜகமா? அல்லது கேவலபாதமா? முதல் பக்ஷத்தில் தேசகாலங்கள் உபாதியானதால் தேசகாலப்ரமத்திற்கு தேசகாலோபாதிகதவ மில்லாமையாலும் ஸர்வபக்ஷாநுயயித்வமில்லாமையாலும் ஸாத்யஸம்வ்யாப்தி இல்லாமையால் ப்ரதிபன்ஸோபாதியில் பாதமானது உபாதியாக ஆகாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் க்ருத்ஸர்மித்த்யாத்வம் என்று. இங்கே கூறப்படுகிறது. தேசகாலங்களே உபாதிமென்று நியமமில்லை யன்றோ. பின்னையோ வஸ்த்வந்தரமும் உபாதி—உபாதியானது அவச்சேதகம் அதினாலேயேயன்றோ தேசகாலாதிப்ரதிபன்ஸோபாதியில் அபாதிதத்வாத் என்கிற இடத்தில் ஆதி சப்தத்தால் வஸ்த்வந்தரத்திற்கும் உபாதித்வத்தை பாஷ்யகாரர் உரைக்கப்போகிறார். ஆகையால் தேசகாலப்ரமத்தில் வஸ்த்வந்தரம் உபாதி. தேசகாலப்ரமத்துக்கு வஸ்த்வந்தரோபாதிகதவமிருந்தபோதிலும் வஸ்துப்ரமத்திற்கு தேசகாலோபாதிகதவம் வரின்அந்யோந்யாச்சரயதோஷமில்லை, ப்ரமவ்யக்தி பேதத்தால். ஆகையால் எத்தவஸ்துவானது எந்த அவச்சேதகத்தால் அவச்சின்னமாக அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அவச்சேதகத்தால் அவச்சின்னவஸ்துவுக்கு பாதம் மித்யாத்வத்தில் ப்ரயோஜகம். அன்றிக்கே, ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸாயத்வம் அதற்கு நிவர்த்தகமான திவாத்வம் முதலியவைகளை விட்டு க்ரியாந்தராவச்சின்னமான காலத்திற்குப் ப்ராந்த்யுபாதித்வம், இவ்வண்ணம் தேசத்திலுமென்பதனால் ஒரு தோஷமுமில்லை. இவ்வாறு விசிஷ்டோபாதியில் விசேஷண விசேஷ்யம்சம் இரண்டுக்கும் அறுபபத்திபரிஹாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால் விசிஷ்டோபாதி வித்திக்கிறது. ஆகையால் வ்யாவர்த்தமானத்வமாத்ரம் அபாரமார்த்த்யத்தில் ஹேதுவல்ல. சிலர்களால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டது டோ஽ஸ்தி என்கிற இடத்தில் கடசப்தம் அஸ்திசப்தம் இரண்டும் பர்யாயங்களா?

அல்லவா? பரியாயங்களாக இருக்குமோகில் சேர்த்து இரண்டுக்கும் பாயோகம் கூடாது. இல்லையாகில் ஸத்தாக்காட்டிலும் கடம் விலகுகுணம் என்று. இவ்வண்ணமல்ல. ‘அஸ்தி ப்ராஹ்மேதிசேத்வேத’ இது முதலிய இ—த்தில் அஸ்திப்ராஹ்மஸப்தங்கள் இரண்டும் பரியாயங்களானால் பெளருத்தய தோஷம் வரும். இவ்வேனன்றல் ப்ராஹ்மத்தக்கும் ஸத்விலகுகுணத்தம் என்று. இரண்டிடத்திலும் இத்தபரிஹாரம் ஸ்வசப்தப் ப்ராப்தமான ஸ்வபாவத்திற்கே நிவேஷதார்த்தாநுவாத சங்கையின் பரிஹாரத்தின் பொருட்டு அஸ்தி சப்தத்தால் நியமம் செய்யப்படுகிறது என்று. பிறகு பாரமார்த்தயத்திற்கு ஸாதகமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அநுவர்த்தமானத்வ ஹேதுவை தூஷிக்கிறார்— யநீது இதுமுதலிய கார்த்தத்தினால், ஸத்சப்தவாச்யமான ப்ரமாண ஸம்பந்தார்ஹமான அர்த்தத்வ கபாதி ஸ்வரூபத்திற்கு பாரமார்த்தயம் ஸாதிக்கப்படுகிறது? *அல்லது அதிஷ்டானமாக அநுவர்த்திச்சபட்டிருக்கிற அர்த்தார்த்தத்திற்கா? என்கிற விகல்பத்தில் இரண்டாவது பகூத்தில் ஆசிரயாஸித்தியை அபிப்ராயப்பட்டு முதல் டகூத்தில் வித்தஸாதத்தம் தூஷணமாக உரைக்கப்பட்டது.

அய்யா! ஸத் ஒன்றே பாரமார்த்தமென்றல்லவோ கார்த்தகாரருடைய அபிப்ராயம், அவ்வாறு இருக்கலித்தஸாதத்தம் எவ்வாறு எனில், உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது— இத்த அநுமானமானது ஸத்துக்கு பாரமார்த்தயஸாதகமா? அல்லது ஸத்தைக்காட்டிலும் வேறான மற்றவஸ்துக்களின் அபாரமார்த்தயத்திற்கா? அல்லது இரண்டுக்குமா? முதலில் வித்தஸாத்யதை, இரண்டாவதில் வ்யதிசாணஸித்ததை. மூன்றாவதில் அம்சத்தில் வித்தஸாத்யதை. அம்சத்தில் வ்யதிசாணஸித்தியும். நிகமனம் செய்கிறார்—அந்: என்று. அய்யனால் ப்ரமாணப்ரமேயாநுபபத்தியினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற பேதநூஷணத்தை ஆசிரயித்து அநுபூதியைக்காட்டிலும் ஸத்துக்குபேதம் நிரஸிக்கப்பட்டது. இத்த இடத்தில் பேதநூஷணஹேத்வாபாஸ நிராஸத்தை ஆசிரயித்து அநுபூதிக்கும் ஸத்துக்கும் அபேதமும் நிரஸிக்கப்படுகிறது— அநுபூதி இதுமுதலியதால், அநுபூதி ஸத்விசேஷயோ: என்கிற இ—த்தில் விசேஷசப்தத்தால் அநுவர்த்தமானத்வ ஹேதுவுக்கு ஆசிரயாஸித்தி ஸாஸிப்பிக்கப்படுகிறது. ஸத்சப்தத்தால் வாச்யமான வஸ்துவுக்கு வ்யாவ்ருத்தத்வத்தாலும் அநுவ்ருத்தமான அர்த்தார்த்தபாவத்தாலும். ஸத்சப்தமானது ப்ரமாண ஸம்பந்தார்ஹமான வஸ்துவினிடத்திலன்றே இருக்கிறது. கடஸ்ஸத், படஸ்ஸத் என்கிற அநுவ்ருத்த வ்யவஹாரமானது வ்யாவ்ருத்தசப்தம்போல் உபபன்னமாகிறதுதாலால் ப்ரமாணஸம்பந்தார்ஹங்களான பதார்த்தங்கள் பரஸ்பரவ்யாவ்ருத்தங்களாக இருந்த கொண்டு ஸத்சப்தவாச்யங்களாக இருக்கின்றன.

யது— சுநாஹுடுகெ: ஸ்யம்ப்ரகாஸகஸிஸு; தஸிஷ்யபு
காஸநவெஸாயாஃ ஜோநாநாநுநஸுடுயெவ, நதா ஸடுவஷாஃ
ஸவஷா தடுயெவெதி நியடுராவலி ! வராநாஹவஸு ஹாடுநாவா
ஹாநாநிஸிஸுநாநாநாநாநலிஷ்யகூகா ! ஸாநாஹவஸுஸுவுத்த
ஸு “சுஜோஸிஷி” தி ஜோநலிஷ்யகூகாஸுநாநா. சுடுதாநா
ஹுடுகெஸு ஸதஸிடுகெதி வதாஃ ந ஸகூடுகெ :

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அநுபூதிக்கு ஸ்வயம் ப்ராசாத்வம் சொல்லப்பட்டதென்பது யாதொன் றுண்டோ அதுவிஷயப்ரகாசன வேளையில் ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவுக்கு அப் படியே ஒழிய எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் அப்படியே என்கிற நியம மில்லை. பசாறுபவமானது ஹாரம் உபாதாரம் முதலியதை விங்கமாகக்கொ ண்ட அதுமான ஜ்ஞாநவிஷயமாவதால் சென்றுபோன ஸ்வாநுபவத்துக்கும் 'அறிந்தேன்' என்று ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் காணப்படுவதாலும். ஆதலால் அநு பூதியாயிருக்குமென்கில் அது ஸ்வதஸ்ஸித்தை என்று சொல்வதற்கு சக்ய மாகாது.

சுருதப்ரகாசிகை:—

மீறகு அர்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்வயம் ப்ராசாத்வமானது அபிமதிக்கப் பட்டிருக்க அகில் சிஷிக்கத்தக்க அம்சம் இருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறு கிறார்— யந்த்வநுபூதே: என்று “து” எனபது பக்ஷவைஷம்யத்தை உணர்த்துகிறது. சொல்லத்தக்க அம்சத்தைச்சொல்லுகிறார்—நந்த்விஷயப்ரகாசநவேளாயாம் என்று. மேலே வர்தமானதசாயாம் என்றல்லவோ சொல்லப்படப்போகிறது. அந்த ஜ்ஞாநம் நிய த்ரவ்யமானதுபற்றி எப்பொழுதுயிருப்பதால் வர்ததமாநதசாயாம் என்கிற பதம் ப்ரயோஜனமற்றதென்கிற சங்கையைப் போக்கடிப்பதின் பொருட்டு விஷயப்ரகாசநவே ளாயாமென்று பகாப்பட்டது. வர்தமானதசா சப்தத்தால் விஷயஸம்பந்தப்ரஸாரத்திற்கு வாத்தமாநதவம் விவசிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று அறியப்படுகிறது. நது ஸர்வேஷாம் என்பதை உபபாதிக்கிறார்—பராநுபவஸ்ய என்று ஸார்வதா என்கிற பதத்தினது அர்த்தத்தை உபபாதிக்கிறார்—ஸர்வாநுபவஸ்யாடி என்று அநுபூதிம்சேத் என்கிற இந்தவாக்யத்தால் ஸவாசரயத்தைக் குறித்தது விஷயப்ரகாசநவேளாயாம் என்று சொல் லப்பட்ட வைஷமயத்தின் இனமையானது உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுநுஹுதிதொநுஹாவுகு சுநுஹுதிக்கிதித்வி ஐரூ சுஜ்ஜிவமதாதீதாநுஹவாநா வரமதாநுஹவாநாநாநுஹாவுகு நாநுஹுதிக்கிபுஸுஹாசு | வரநுஹவாநுநாநாநுஹுவமடி வஸவாடிஸு ஸுமூ ஹணாஹவெந ஸரிஸுஸஸுவவஹாரெரெடி ப்ரஸுஹி | குவாரூஸுஜ்ஞாநவததிநுநாநா தஐவஸதிஸு கியுதெ | ஸாவநொவவடிதெ | நவாநுவிஷயகெநநுஹுதிக்கி | சுநு ஹுதிக்கி நாநி வததிநாநடிஸாயா ஸுஸுத்யெவ ஸுாநுயம் புகி புகாஸாநகூம், ஸுஸுத்யெவ ஸுவிஷயஸாயநகூம் வா | தெவாநு ஹவாநாநுஹாவுகெவவி ஸுாநுஹவவிநெ நாவமதததி நா நுஹுதிக்கிவமதி | வடாடிஸுநுஹுதிக்கிதெததவாவவி

பஷுத்தில் அதற்கு கடாதிசுருப்போல அஜ்ஞாநாவிரோதித்வம் ப்ராஸங்கிக்கும் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அநுபாவ்யத்வம் இருந்தபோதிலுங் கூட கசனஞஸூமம் முதலியவைகளுக்குப்போல அஜ்ஞாநாவிரோதித்வமும் தவறாமல் ப்ராஸங்கிக்கும். ஆதலால் அநுபாவ்யத்வம் வரின் அநுபூதித்வம் வருமென்பது பரிஹேயிக்கத்தக்கது.

சீருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் அநுபூதிக்கு அநுபாவ்யத்வஸம்பவத்தை உபபாதம்செய்து அதின் அஸம்பவத்தில் பரோக்தமான அநுமானத்தை தூஷிக்கிறார்— அநுபூதே: என்று. எதினால் எனில் கூறுகிறார்— ஸ்வகூத என்று. பராதுபவாநுமேயத்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளாத பஷுத்தில் அரிஷ்டமான லௌகிக வ்யவஹாரவிரோதத்தைக் கூறுகிறார்— பர என்று. அதற்குமேல் வைதிக வ்யவஹாரவிரோதத்தைக் கூறுகிறார்— ஜுகாநீயஸ்ய என்று. பராதுபவாநுமாத என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்டவாக்யத்தால் சார்வாக நிராஸமம் பலித்தது. அநுமானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதபஷுத்தில் சப்தாந்தத்தங்களுக்கு பாஸ்பரம் ஸம்பந்தக்ரஹணம் ஸம்பலியாமல் போகும் இவ்வண்ணம் பாதகம் கூறப்பட்டது. பிறகு வ்யாப்தியை தூஷிக்கிறார்— நசாநீய என்று. தர்மிக்ரஹகப்ரமாண வித்தமான அஸாதாரணகாரமானது ஸாதாரணமான ஆகாரம் இருக்குங்கால் விலகு குமறதில்லை என்கிற அபிபிராயத்தால் அநுபூதிவ்ருபத்தை சிஷிக்கிறார்—அநுபூதீக் வம் என்று. இந்த இடத்தில் அநுபூதிசப்தம் ஜ்ஞாநமாத்ரத்தை உணர்த்துகிறதே ஒழிய ஸ்மருதிவிக்ஷணமாமல். ப்ரகாசமாந்வமென்று சொல்லப்பட்டால் கடாதை னுக்கும் அநுபூதித்வம் வாவேண்டியதாகுமாதலால் அதை வ்யாவர்த்திப்பதிற்பொருட்டு ஸ்வாசரயம் ப்ரதி என்று கூறப்பட்டது. அணுவம் நித்யத்வம் முதலிய ஆத்மதர்மங்கள் ஜ்ஞாநாத்ரத்தால் ப்ரகாசிக்கத்தக்கவைகளாதலால் அவைகளை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ஸ்வஸித்தையவ என்று உரைக்கப்பட்டது. சென்றுபோன அநுபவத்தின் வ்யாவ்ருத்தியைக்கருதி வர்தமாத்ரதசாயாம் என்று உரைக்கப்பட்டது எப்படி இருந்தபோதிலும் அதிதாநுபவத்திற்கு, ஜ்ஞாநாத்ரதரில்லாவிடில் ப்ரகாசம் பொருந்தாதாதலால் ஆர்த்திகமாத வ்யவச்சேதம் வருகிறது. ஆயினும் பராபயிதமான சென்றகாலத்திய அநுபவ அதித்தத்திற்கு ஜ்ஞாநாத்ரதாத்ரதால் வித்தியை வ்யுத்தபாதகம் செய்வதற்காக இந்த விசேஷணம். விஷயஸம்பந்தத்துக்கு வர்தமானதசாயில் என்று அர்த்தம். வர்தமானதசாயில் தன்ஸத்தையினாலேயே ப்ரகாசமாந்வம் என்று சொன்னால் பராதுபவத்தில் அது ஸம்பலியாதாதலால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஸ்வாசரயம் ப்ரதி என்று உரைக்கப்பட்டது. இந்த லக்ஷணமானது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ வாதிசுருகசே இஷ்டமென்பதினால் ஸர்வஸம்ப்ரதிபன்னமானது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தைக் கூறுகிறார்— ஸ்வஸித்தையவ என்று. ஸ்வாசரயம் ப்ரதிவர்தமானதசாயாம் என்கிற இரண்டு பதங்களுடைய அநுநிஷத்திற்கு உபலக்ஷணம் ஸ்வஸித்தையவ என்கிற பதம். ஸாதமென்று சொன்னால் தண்டம் சக்ரம் முதலியவைகளுக்கும் அத்தன்மை இருப்பதால் அவைகளை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஸ்வாசரயம் ப்ரதி என்று கூறப்பட்டது. சாக்ஷுஷஜ்ஞாநமானது ச்ராவண விஷயத்தை ஹைதிக்ரதில்லை யாதலால் ஸர்வவிஷயஸாதத்வாஸம்பவத்தை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஸ்வசப்தம், இந்திரிய வ்யாவ்ருத்தியின்பொருட்டு ஸ்வஸித்தையவ என்கிற பதம் இந்திரியம் முதலியவைகள் தன்னுடைய ஸத்தையினால் மாத்திரம் ப்ரகாசத்தை உண்டெண்ணுகிற தென்பதில்லை. பின்னையோ

ஜ்ஞாநோத்பாதநத்தின் வாயிலாகவும் ப்ரகாசத்தை உண்டா பண்ணுகின்றன. வர்தமகா தசாயாம் என்பதிலுள் காலம் உட்குதுபோன அநுபாவத்திற்கு உட்பட்டுத்தி வருகிறது ஸ்வாசாராம் ப்ரதி என்பதிலுள் பராநுபவத்திற்கு வட்பட்டுத்தி வருகிறது. அதிலு லென்னவென்றால் சொல்லுகிறார்—தேச என்று இவ்வண்ணம் அநுபாவத்தி லுபமான ஸாத்தபதம் விராஸத்தால் அநுபாவ்யத்வத்தோடுஅநுபூதித்தித்திற்கு ஸாமகாதிகாண்யம் காணப்படுவதால் அநுபாவ்யத்வத்தோடு வ்யாப்தியானது விராவிக்கப்பட்டது. அங் வனமாகில் அநுபாவ்யத்வமிருந்தால் அநுபூதித்தித்தநர்சனம் எவ்வாறு என்று சகலகலரின் லோபாதிக்கத்ததைக் கூறுகிறார்—கடரதேஸ்ஸது என்று. அநுபூதித்தித்வம் அநுபூதிசுப் தத்தால் வ்யவஸுறாதிக்கத்தக்க தன்மையின் இன்மை என்பதிலுள் ஸாத்தாவிலித்தித்ததை இல்லை. அன்றிக்கே கூறப்பட்டுள்ள இரண்டிலகணங்களுக்குள் ஒன்று அநுபூதித்தித்வம் ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட இரண்டில்ல.ஒன்றை ஒன்று அபேகித்த இறுததாலும் வாசப்த ப்ரயோகத்தாலும், சசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை யன்றோ அவ்விரண்டினுள் ஒரு லகணத்திடன் சேர்ந்து இரண்டையாகிற அநுபூதித்தித்வமானது இரண்டினுள் ஒரு ஆகா ரத்தின் இன்மையிலுள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் லோபாதித்தித்வமென்று அர்த்தம்.

பிறகு ப்ரதித்க்பராஹநியைக் கூறுகிறார்—நதநிநுபூதே: என்று. அன்றிக்கே ஆபா ஸமாஸ்யோக கேசுமத்தத்தைக்கூறுகிறார். ககரகுஸூமம் முதலியதின்அநுபூதித்தித்வத்திற்கு அஸத்த்வத்தை வேறுஉபாதிபாக சங்கிக்கிறார்—ககந என்று. கடாதியின் அநுபூதித்தித்வ த்திற்கும் வேறு உபாதி அஜ்ஞாநாவிரோதித்தித்வம் என்று கூறுகிறார்—ஏவநீநர்ஸி என்று. ப்ரகாசத்தியமாபாவாவிரோதித்தித்வம் அஜ்ஞாநாவிரோதித்தித்வம் ஸாகம் முதலியதில் இல்லா மையால் ஸாத்தபஸம்வ்யாப்தியின் இன்மை சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. ஸாகம் முதலியது ஜ்ஞாநாவிரோதமாதலால் அநுபூதிபாகாது. அஜ்ஞாநா விரோதித்தித்திற்கு உபாதித்தித்வ த்தை நிராவிப்பதின் பொருட்டு பகூத்தில் அதை ப்ராஸங்கிக்கச்செய்கிறார்—அநுபூதே: என்று. அது உண்பகூத்திலும் துவ்யமென்று சொல்லுகிறார்—அநநுபாச்யத்வோபே என்று. அநுபூதிக்கு அநுபாவ்யத்வம் வரும்பகூத்தில் அநுபூதித்தித்திற்கு உபாதிபாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற அஜ்ஞாநாவிரோதித்தித்வமானது அநநுபாவ்யத்வ பகூத்திலும் ப்ராஸங் கிக்குமென்று பொருள். அநுபாவ்யத்வம் வரும்பகூத்தில் அநுபூதித்தித்வமும் அஜ்ஞாநா விரோதித்தித்வமும் வரும் என்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது ககர குஸூமாதி களுக்கும்போல அநுபாவ்யத்வபகூத்திலும் ப்ராஸங்கிக்குமென்று கூறப்பட்டது. ககர குஸூமம்முதலியதில் அநுபூதித்தித்வமும் அஜ்ஞாநாவிரோதித்தித்வமும் அஸத்த்வப்ரயுத்த மேதவீர்த்த அநநுபாவ்யத்வப்ரயுத்தமல்லவென்று கூறப்படுமேயாயினால் அநநுபாவ்யத்வ பகூத்தில் அப்படிப்போல அஸத்த்வமும் ப்ராஸங்கிக்கும். ககர குஸூமாதிக்களின் அஸத்த்வமானது அநநுபாவ்யத்வமாத்ரப்ரயுத்த மல்ல. பின்னையோ ஸ்வயம் ப்ரகா சத்வமிருக்க அநநுபாவ்யத்வமில்லாமையினாலுண்டபண்ணப்பட்டது. அநுபூதிக்கு அநநுபாவ்யத்வ மாத்ரத்தினுள் அஸத்த்வப்ராஸத்தி இல்லை என்று சொல்லப்படுமே யானால் அநநுபாவ்யத்வம் வரும்பகூத்தில் அப்படிப்போல அஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமும் வரவேண்டியதாகும். ஆகையால் அஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமிருக்க அநநுபாவ்யத்வப்ரயுத்த மான அஸத்த்வமானது அநுபூதிக்கு எவ்வித்தாலும் தடுக்கமுடியாது. அஸத்த்வ மோ வென்றால் தர்மித்ராஹக்ப்ரமாணத்திற்கு விருத்தமென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அநுபாவ்யத்வம் வரும்பகூத்தில் அநநுபூதித்தித்வமும் அப்படியே என்று இவ்விதமனு ஸத்திக்கத்தக்கதென்று பாஷ்யபாபிப்ராயம். ஆகாயமலர் உதாஹாணத்திலோ ஆச்ய வைஸ்யயதோஷம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. க்யாதிக்கு “நாஸத்” என்று வ்யதிரோகதிறுஷ்ட டாந்த்வமானது அன்யர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால், சப்தஜ்ஞாநாதபாதி

வந்து சூன்யோ஽வபாஸோவிகல்ப:—ஸஸ்வபாவஸ்த்வபாஸப்ராதிதி:; என்றல்லவோ அவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றுள் ஆபாஸப்ராதிதிவிஷயமான வஸ்துவுக்கு ஸ்கூட நிஷேதாதிகரணத்வம் யுத்தமென்பது பாட்டர்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் பரமதப்ரக்ரியையினால் கபுஷ்பம் உதாஹரிக்கப்பட்டது. உபஹாஸ்யம்-ஸமீபத்திலிருப்பவர்களால் கூட சிறிக்கத்தக்கதென்று அர்த்தம்.

பதம்—ஸம்விஷ்டேஷுதவ்ஸிஸ்யாய: ப்ராஹ்மாவாஷுலாவாஷுததீநிபுரஸ்யுதெ; ததஸஸ்ய ஜாத்யுஸெந பவழி: ப்ரஹீயதெ ! ப்ராஹ்மாவஸ்ய ப்ராஹ்மகாஹாவாஷுலாவொ நஸக்யுதெவதூஸ, ஸநுஹுருதெவ மஹணாஸ ! கயமீநுஹுருதிஸ்தீ ததாநீரெவ ஸ்ராவாவ விருஹீவமழியதீதி டெயச; நஹுநுஹுருதிஸ்தீஸஸிகாவவதிநுரெவ விஷயீகரொ தீதுவதி நியஸி; ஸதீதாநாமதபொரவிஷபக்யபுஸஸாஸ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

ஸ்வதஸ்ஸித்தையாக இருக்கிற ஸம்வித்துக்குப் ப்ராகபாவம் முதலியது இல்லாமையால் உத்பத்தியானது நிராகரிக்கப்படுகிற தென்பது யாதொன்றுண்டோ; அது குருடனுக்கு பிறவிக்குருடனால் கோல் கொடுக்கப்படுவது போல். ப்ராகபாவத்தை க்ரஹிக்கிற ப்ரமாணமில்லாமையால் அபாவமானது சொல்வதற்கு சக்யமாகாதென்று கூறப்படுமேயாகில் அல்ல; அதுபூதியினாலேயே க்ரஹிக்கப்படுவதால். அதுபூதியானது தானிருந்துகொண்டு அப்பொழுதே தனக்கு விருத்தமான தன்னுடைய அபாவத்தை எவ்வாறு அறிவிப்பிக்கும் என்று சொல்லப்படுமேயானால்; அதுபூதியானது தன்னோடு ஸமகரலத்திலிருக்கிற பதார்த்தத்தையே விஷயீகரிக்கிறது என்கிற நியமநிலையைன்றோ—அங்குணமாகில் சென்றதும் இனிவரப்போகிறதமான அனுபவங்களுக்கு அவிஷயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் பிறர்களால் சொல்லப்பட்ட நித்யத்வத்தை நிரஸனம் செய்கிறார்—யத்து இது முதலியதால். அய்யா! ஜ்ஞாதத்திற்கு நித்யத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு எவ்வாறு அதை நிரஸனம் செய்வது பொருத்தமுள்ளதாகஆகும்—(உத்தரம்) சொல்லப்படுகிறது. ஜ்ஞாதத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பவன் ஆதமா. அந்த ஆன்மாவை ஆச்யத்திருப்பதும் ஸகலோச விகாஸங்களுக்குத் தகுதியுள்ளதும் நித்யமாயுமுள்ள ஜ்ஞாதர்வ்யம் அர்யனுக்கு அபிமதமல்லாதது. ப்ரஸதுமானதாம் இந்த்ரியஸம்யோகாதிகளின் அர்வா வ்யதிரேகைகளை அதுஸரிக்கின்றதும் ப்ரத்யக்ஷத்வாபரோக்ஷத்வ ப்ரமாணதவா ப்ரமாணத்வாவஸ்தையுடன் கூடியதுமான லோகவித்தமான

யாதொரு ஜ்ஞாநமுண்டோ அதற்கு அறித்யத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறதோ, அது நிரூபிக்கப்படுகிறது. விஷயஸம்பந்திஜ்ஞாநத்தின்சன்றோ ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் அந்யநுல் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வஸமாநாதிகரணமான நித்யத்வம் அந்யநுக்கு இஷ்டம். ஸ்வதஸ்வமித்தமாக இருப்பதுபற்றி நித்யத்வம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருப்பதால், அதனால் அதினுடைய நிராஸம் யுத்தமானது. அதிலும் ம்ருத்தர்வ்யம் ஸித்தமாக இருத்ததே அதிலும் கடத்வம் முதலிய அவஸ்தையுள்ள ம்ருத்தர்வ்யத்திற்கு அநித்யத்வம்போல ஜ்ஞாநமென்கிற த்ரவ்யத்திற்கு நித்யத்வமிருத்தபோதிலும் ஸம்ருதித்வம் அநுபூதித்வம் முதலிய அவஸ்தையுள்ள ஜ்ஞாநத்திற்கு அநித்யத்வம் யுத்தமென்பதினால் ஸ்வபக்துவி ரோதமில்லை. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமிருத்தபோதிலும் உபாதேயத்வம் ஒன்றிருப்பதினால் அதைத்வ்யவ்ருத்திப்பதற்காக துசபா ம் அந்நல்ய ஜாத்யந்தேந யுஷ்டி: ப்ரதீயதே இதி. அஸித்தமானது அச்யந்தாவரித்தமான ஹேதுவினால் ஸாதிக்கப்படுகிறது, என்று அர்த்தம். அந்த இடத்தில் க்ராஹகமில்லாமையாலும் க்ராஹ்யமில்லாமையாலும் ப்ராக்ஷாவுத்திற்கு அபரவம் உரைக்கப்பட்டது. அதை ஆசந்தித்து க்ராஹகமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—ப்ராக்ஷாபரவல்ய என்று. அவசுவிசல்பம் பூர்வபக்தியினால் கூறப்பட்டிருத்தலேதான் அறியப்படுகிறதென்றுபக்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக அங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிற விரோதத்தை சங்கிக்கிறார்—கநம் என்று. ததாம் என்பது அபரவவிசேஷணம். க்ரியாவிசேஷணமல்ல. பரிஹரிக்கிறார்—நஹி என்று. ஸ்வஸமகாலவர்த்தித்வ நியமமானது * க்ராஹ்யஸாமான்ய ப்ரயுக்தமா? அல்லது க்ராஹ்யவிசேஷ ப்ரயுக்தமா? என்கிற விசல்பாபிப்ராயத்தால் முதலில் க்ராஹ்ய ஸாமான்ய ப்ரயுக்தத்வபக்தத்தை மறத்துக் கூறுகிறார்—நஹ்யநுபூதி: என்று. அன்றிக்கே, வர்தமானக்ராஹண நியமமானது க்ராஹ னாநுபூதிஸ்வபாவத்தினாலா? அல்லது க்ராஹ்யநுபூதியின் அபரவஸ்வபாவத்தினாலா? என்கிற விசல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு முதல் பக்தத்தை தூஷிக்கிறார்—நஹி என்று. “ஹி” சப்தம் ஹேதுவைச்சொல்லுகிறது. “ந” என்று ப்ரதிஜ்ஞை அப்யாஹாரி: செப்துகொள்ளத்தக்கது.

சுய பிந்யஸெ— சுநாஹ—பிராமஹாவாபெஷ்ஜ்யதஸுத்?கால ஹாவநியரொஹீதி; கிம் க்யா க்ஷவிபெவம் ஷுபா? , யெந நியபிம் ஸ்ரவீஷி | ஹண தஹிபு தத வநவ ஷுபாநாசு பிராமஹாவாபிஷிஜ் உகிந தஷபஹ்வ: | ததாமஹாவண தஹிகாவவகிபுநபிநாநுத: கொ ஸ்ரவீதி | உகியஜந: ப்ரக்யக்ஷஸுஹெஷ ஸ்வாவநியபி, யதஸிகாவவகிபுந: வடாபாபுஸு ப்ராஹகஸு; ந ஸவெபுஷா ஜ்ஞாநாநா ப்ரோணாநாஹ; ஸ்ராணாநாநாமபியொயிபுக்ஷா ஷிஷா காவாநாவகிபுநொஹி ப்ராஹணஷுபாநாசு | சுத வநவ ப்ரோணஸு ப்ரெயாவிநாவாவ:— ந ஷி ப்ரோணஸு ஸ்வஸிகாவவகிபுநாவிநாவாவொஹிபுஸு பிந்ய: | சுவி து யபெஸாநாவா

† க்ராஹகம்—அறிவதற்கு ஸாதகம்.

* க்ராஹ்யம்—ஜ்ஞாநத்தினால் அறியத்தக்கது.

ஸம்வந்தியா யொயெயொயொவலாலதெ, தவ்யு தயாவியாகாரபியோ
கூபுத்யுநீகதா ! சுத ஜஹிவி நிரஸம்— ஸுதநிநு வொஹிவிஷ
பா, நவெஷுதவ்யுயெயெ ஸுதநிநுநாசு— உதி ||

சுயொவெயுத—ந தாவதூவிதூமலாவஃ பூதூகூவலெயஃ,
சுவதூபொநகூசு ! ந வ பூபொணாணாநாவலெயஃ, லிஹாஹிவாவாசு !
ந ஹி ஸாலிதூமலாவவ்யூவதிஹ லிஹிபூவயஹுதெ ! ந யாஃமபிஷ
லிஷயொ ஹிஷுஹாஃ ! சுதஸுதாமலாவஃ பூபொணாணாவாஹிஷுநலெ
தூதி— உதி ; யஹிவம் ஸுதலிஹிஷுவிஹம் வாரிதூஜி பூபொணா
ஹாவெவராஹிஷுஷு ; யொயொநாவயஹெயெ வொஹாவஸுபிபித
ஹிஷுபொபிஷுத ஹவாநு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

லித்திக்கிற அதுபூதி ப்ராகபாவம் முதலியதற்கு அந்த அதுபூதியின்
ஸ்திதிகாலத்திற்கு ஸமமானகாலத்தில் ஸ்திதிநியமம் இருக்கவேண்டுமென்று
எண்ணுகிறயோ, உன்னால் எந்த இடத்திலாவது இவ்வண்ணம் காணப்பட்டி
ருக்கிறதா ? எதனால் நியமத்தைக்கூறுகிறயோ. ஸந்தோஷம், அங்ஙன
மாகில் அந்தஅதுபூதிகாலத்தில் ஸ்திதிதர்சனத்தினாலேயே ப்ராகபாவம்முதலி
யது லித்திப்பதால் அதற்குஅபலாபங்கூடாது, அதின்ப்ராகபாவம் அதோடு
ஸமகாலத்திலிருக்கிறதென்று பைத்யமில்லாதவன் எவன் தான் சொல்லுவான்.
ஸமகாலவர்தியானபதார்த்தத்தை க்ரஹித்தல் என்கிற யாதொரு தன்மை
புண்டோ இந்த ஸ்வபாவநியமமானது இந்த்ரியங்களால் உண்டாகிற ப்ரத்ய
க்ஷத்திற்கல்லவோ, எல்லாஜ்ஞாநங்களுக்கும் ப்ரமாணங்களுக்கும் இந்தஸ்வபா
வமில்லை. ஸ்மரணம் அதுமானம் ஆகமம் ப்ரயோகம் யோகிப்ரத்யக்ஷம்முதலி
யவைகளில் காலாந்தரங்களிலிருப்பதைக்கூட க்ரஹிக்கும் திறமை காணப்படு
வதால், இதனாலேதான் ப்ரமாணங்களுக்குப்ரமேயங்களுடன்சேர்க்கை. ப்ரமா
ணத்திற்கு தனக்குஸமகாலத்திலிருக்கிற ப்ரமேயத்தோடு விலகாமல் சேர்ந்தி
ருத்தல் அர்த்தஸம்பந்தமல்ல, பின்னையோ எந்ததேசம் காலம் முதலியதோடு
ஸம்பந்தமுள்ளதாக எந்த அர்த்தம் தோன்றுகிறதோ அந்த அர்த்தத்தினு
டைய அப்படிப்பட்ட ஆகாரத்தின் மித்யாத்த்வத்திற்கு ப்ரத்யநீகதைதான்
அர்த்த ஸம்பந்தம் ஆதலால் இதுவும் நிரஸிக்கப்பட்டது. ஸம்ருதியானது
பாஹ்யவிஷயங்களுள்ளதல்ல அர்த்தம் நஷ்டமாக இருக்கும்பொழுதுகூட
ஸம்ருதி காணப்படுவதால்.

அப்படிக்கின்றி ஸம்விதப்பிரகபாவமானது பரத்தீர்க்குத்தினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதல்ல. நிகழ்காலத்திலில்லாமையால், வேறு ப்ரமாணங்களாலும் நிச்சயிக்கத்தக்கதல்ல. லிங்கம் முதலியவைகளில்லாமையால், ஸம்விதப் பிரகபாவவ்யாப்தமான லிங்கம் இங்கு அறியப்படுகிறதில்லை யன்றோ. அந்தப் பிரகபாவவிஷயமான சப்தப்ரமாணமும் இதற்குமுன் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் அந்த அநுபூதியின் ப்ராகபாவமானது ப்ரமாணமில்லாமையாலேயே லித்திபெழுது என்று சொல்லப்படுமேயாகில், இவ்வண்ணம் ஸ்வதஸ்ஸித்தத்வவிபவத்தை விட்டு விட்டு ப்ரமாணபாவத்தில் இரங்குவாயேயாகில் ஸ்ரீ யோக்யாநுபலத்தியினாலேயே அபாவம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டபடியால் நீ தனினிலே அடைவாயாக.

சுருதப்ரகாசிகை—

க்ராஹ்ய விசேஷபக்ஷத்தைத் தூஷிப்பதற்காகச் சங்கிக்கிறார்— அத்நியலே என்று. க்ராஹ்ய விசேஷத்திற்கு ஸமகாலவர்த்தித்வ நியமவசனமானது தர்சனபூர்வமாகவே இருக்கவேண்டுமென்ற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்— கி மி நீ வ்யா என்று. க்வசித் - அநுபூதியில், வ்யாப்திக்ரஹண பூமியாக அபாவம் காணப்பட்டிருப்பதால் ப்ராகபாவம் எவ்விதத்தாலும் மறுக்கமுடியாததென்று கூறுகிறார்— ஹந்த நர்ஹி என்று. ப்ராகபாவத்திற்கு ஸமகாலவர்த்தியோடு வ்யாப்தியானது, அநுபூதிப்ராகபாவரூபமான தர்மியானது க்ராஹிக்கப்பட்டாலன்றோ லித்திக்கிறது என்று அர்த்தம். ஆதிசப்தம் ப்ரத்வம்ஸாபாவத்தைக் குறிக்கிறது. ஸமகாலவர்த்தித்வ நியமத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு தூஷண முரைக்கப்பட்டது. ஸமகாலவர்த்தித்வமும் அநுபவன்னமென்று கூறுகிறார்— தத்ப்ராகபாவஹித என்று. ஸ்வஸமகாலவாதிக்ரஹண நியமம் அநுபூதிக்கு இல்லையாகில் அப்பொழுது கடமில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட சாக்ஷுஷ ஜ்ஞாநம் ஸம்பலிக்கலாம் என்று கேட்கில் அதற்கு மறுமொழிகூறுகிறார் இந்நீர்யஜந்நஃ என்று. ப்ரத்யக்ஷசப்தத்தால் ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநம் சொல்லப்படுகிறது. இது அபிப்ராயம்— ஸ்வஸமகாலவர்த்திக்ரஹணத்வ நியமமானது ஜ்ஞாநஸாமான்யத்திற்கும் இல்லை, அதின்

ஸ்ரீ அநுபலப்திப்ரமாணம்— பதார்த்தங்களின் இன்மையை நிச்சயமாக அறியத் தற்கு ஸாதனமாக இருப்பதுபற்றி அநுபலப்தியானது ஒருப்ரமாணம். பதார்த்தமிருந்தால் காணப்படும். காணப்படாமையால் பதார்த்தமில்லை என்று. இந்த தூணில் பிசாசு இருந்தால் காணப்படும். காணப்படாமையால் பிசாசு இல்லை, என்று சொல்வதற்குச் சம்மில்லாமையால். அநுபலப்தி எவ்வாறு அபாவக்ரஹகப்ரமாணமாகலாமென்று கேழ்க் கப்படுமேயாகில், கேவலாநுபலப்தி இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகா, பின்னையோ யோக்யாநுபலப்தியே ப்ரமாணம். அநுபலப்திக்கு யோக்யத்வமாவது ப்ரதியோகி ஸத்வப்ரஸஞ்ஜா ப்ரஸஞ்ஜித ப்ரதியோகிகத்வம். கடமிருந்தால் காணப்படும் காணப்படாமையால் கடமில்லை என்கிற இடத்தில் ப்ரதியோகி கடம் அதின் ஸத்வமாவது இருப்பு— அதின் ப்ரஸஞ்ஜனத்தால் உபலப்தியானது ப்ரஸஞ்ஜிக்கப்படுவதால் இப்படிப்பட்ட உபலப்தியை ப்ரதியோகியாகக்கொண்டிருக்கிறது. (உபலப்தியினுடைய அபாவரூபமான) அநுபலப்தி. இவ்விதமான யோக்யாநுபலப்தி இல்லாமையால் தூணில் பிசாசு பாவம் க்ராஹிக்கப்படுகிறதில்லை.

அவார்தரபேத ப்ரமாண ஜ்ஞாந்திற்ரு மில்லை, அதின் அவார்தரபேத ப்ரத்யக்ஷத் திற்கு மில்லை, பின்னையோ ப்ரத்யக்ஷ விசேஷரூபமான ஜாதரியக ஜ்ஞாணத்திற்கே என்று. நவரீவேஷாம் ஜ்ஞாநாநாம் ப்ரமாணநாதீச என்று. ச சபதததால் ப்ரத்ய சத்தத்திற்ரு என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. உபபாதக க்ரந்தத்தின் ஒற்றுமை யினால், எதினென்று கேட்கில் சொல்லுகிறா— ஸ்மரணதுமாந என்று. ஸ்மரண சப்தததால் எல்லாஜ்ஞாநாதீசத்தும் ஸமகாலவர்ப்புவிஷயதவ ந்யமவ்யுதாஸம் ஸித்தித் திது. அதுமாநசப்தததால் ப்ரமாணமாநத்திற்கு அந்த நியமவ்யுதாஸம் ஏற்படுகிறது. யோகி ப்ரத்யக்ஷாதி சப்தததால் ப்ரத்யக்ஷமாநத்திற்கு அந்த நியமவ்யுதாஸம் ஏற்படு கிறது. ஆதிசப்தததால் ஈசவர ப்ரத்யக்ஷம் கரஹிக்கப்படுகிறது. ப்ரமேயஸத்பாவம் இல்லாமல் போமேயானால் ப்ரமாணப்ரமாணஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுகளும் எவ்வாறு வைஷமயம் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அந்நவ என்று அசுவை ஜ்ஞாநமாநத்திற்கு ஸமகால வர்திகரஹசதவ ந்யம் மில்லாமையால் ப்ரமேயாவிராபாவமும் வரித்தமென்று அர்த்தம். அப்படி இல்லாவிட்டால் வர்தமான விஷயாலபத்தினால் அஸமகாலவர்தி க்ரஹிக்கான அந்த அந்த ப்ரமாணங்களுக்கு ப்ரமேயாவிராபாவம் ஸித்தியாமல்போகு மென்று கருத்து. அதின் ஸித்தி எவ்வாறு என்று அபேக்ஷிக்குங்கால் அதே அவி ராபாவத்தை விவரிக்கிறார்— நஹிப்ரமாணஜஸ்ய என்று. ப்ரமாணத்திற்கு அந்தஸம் பந்தம் என்று அவயம். அப்படியானால் ப்ரமேயாவிராபாவம் எது என்று வினவ உத்தரமளிக்கிறார்—அபிது என்று யுகேசகாலாதி என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசப்தத் தால் மெததாம் சொல்லப்படுகிறது. மித்யாரூப டி ப்ரத்யநீகதா, மித்யாத்வத் திற்கு ப்ரமாணம் ப்ரத்யநீகமாக இருக்கிறது. அதின் தன்மை என்று கருத்து. அன் றீக்கே. அந்தத்ம் மித்யாத்வ ப்ரத்யநீகமாக இருக்கிறது. அதின் தன்மை மித்யாத்வ ப்ரத்யநீகதா. அது ப்ரமாணத்திற்கு அர்த்தஸம்பந்தம் என்று அவயம். “அதவவ” இது முதலிய பாஷ்யத்திற்கு இப்படியாவது அர்த்தம்—இதிலுலேயே ப்ரமாணங்களாக வம்ப்ரதிபன்னகளுக்கு காலாத்வராதி கரஹகதவம் காணப்படுவதால் அவ்விடத் திலும் ப்ரமேயாவிராபாவம் கல்பிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம் அங்கு அவிராபாவ டாகாரம் எவ்வாறு என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நஹிந்யாதி. இந்த ப்ரமாண ப்ர மேயாவிராபாவரூப விஷயவிஷயிபாவ சக்ஷணத்தினுலேயே பௌத்த ஏகதேசிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்மருதிக்கு நிரவிஷயதவம் நிரஸிக்கப்படுகிறதென்று அவ சியம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது என்கிற அபிப்ப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—அந: இத் மபி என்று. இவ்வண்ணம் அறுபுதியே ப்ராகபாவததை கரஹிப்பதில் திறமையுள்ள தென்று உபபாதனம் செய்யப்பட்டது. பிறகு அதை க்ரஹிக்கிற அறுபவமானது ப்ரத்யக்ஷம் முதலியதற்குள் ஒன்றாக இருக்கக்கூகது. அது ஸம்பவியாதபற்றி ப்ர மாணமில்லாமையால் ப்ராகபாவத்தின் அபாவத்தை சகசிக்கிறார்—அதோசீயேத என்ற. விவகாதயபாவத் என்கிற இடத்திலிருக்கிற ஆகி சப்தததால் அதுமானம் சப்தம் இரண்டும் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கின்றன. அதை விவரிக்கிறார்—நஹி இது முதலியதால். நிகமனம் பண்ணுகிறார்—அந: என்று. உபமானமானது அறியப் பட்டுள்ள வஸ்து ஸாத்ருசயம், ஸயஜ்ஞாஸம்ஜ்ஞி ஸம்பந்தம், இவ்விரண்டினுள் ஒன் றுக்கு மாந்தரிம் கேசகாமாக இருப்பதால் அறியப்பட்டிருத பதார்த்த ப்ரதிபாதனத்தில் ஸாமர்த்த்யமில்லாமையால் உபந்யஸிக்கப்படவில்லை. பரிஹரிக்கிறார்—யதி என்று. யதி சப்தமானது கிம் சப்தத்தின் அர்த்தமுள்ளது. கேத் சப்தமானது யதி சப்தத்தின் அர்த்தமுள்ளது. தன வபிழைவிட்டு சாஸ்த்ர மர்யாதையில் இறகக இருக்கிறாயோ அப்படியானால், என்று அர்த்தம்.

டி ப்ரத்யநீகம்—எதிர் அணி. அல்லது விரோதி.

வனவதேநுபோநாஹிலுண்டொடவி காராநவ்வினா; ப்ரததாஸுக்
ஸுவிஷயாநவ்வி காராநவ்வினாஸு ப்ரகாஸயதீதி தெ உ ஸவெ
காராநவ்வினா நித்யாஸு; ஸவிதேநுநாநிபஸுநாநிபகாநிஷ
யாணாஸு । ந வ நிவிஷயா'காநிதீவிஷி; சுநாவெஸு; । விஷ
யப்ரகாஸநததெயெவாவெஸுரெவ ஹி ஸவிஷயஸுப்ரகாஸதா
ஸயிததா; ஸவிதொ விஷயப்ரகாஸநதாஸுநாவலிரெஹ ஸதி

ஸ்யம்ப்ரகாஸகார்விஜெ: சுநுஹுஓதெரநுஹவாநுராநநுஹவ்ய
காஹு ஸஸ்விஷஸுஹதெவ ஸ்யாஸு: | ந வ ஸ்வாவஸிஷிதஸுபாஷிஷு
ஸவஸிஷிஷயஸுபுந்யா கெவதெவ ஸஸ்விதூரிஸுநாநீதி வாஹ்யு: ;
யொம்யாநுவஸுவிவராஹதகாஸு: | தாஸுவி ஸுஸாஸுநுஹுதி
ராநுஹுதாஸெஸு: தஸ்யா: ப்ரவொயஸிதெயநுஸாஸாநஸ்யாஸு;
ந வ ததஸு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

மேலும் ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநமானது தனக்கு விஷயமான கடம் முதலிய
வற்றை தானிருக்கும் ஸமயத்தில் இருப்புள்ளதாக ஸாதியா நின்றுகொண்டு
அதினுடைய ஸத்தையை எப்பொழுதும் அறிவிக்கின்றதாகக் காணப்படு
கிறதில்லை என்பதினால் கடாதிகளுடைய பூர்வோத்தர காலஸத்தையானது
அறியப்படுகிறதில்லை. அதின் அப்ரதீதிரும் ஸம்வேதநத்திற்கு காலபரிச்
சின்னமாக ப்ரதீதி வருவதால். கடாதிகளை விஷயமாகக்கொண்ட ஸம்வேத
நமே காலாவஸ்சின்னமாக அறியப்படுமேயானால் ஸம்வேதநத்துக்கு விஷய
மான கடம் முதலியதும் காலாவஸ்சின்னமாக அறியப் படவேண்டும்.
ஆகவே கடம் முதலியது நித்யமாக ஆக வேண்டியதாகும். ஸ்வதஸ்ஸித்
தமான ஸம்வேதநம் நித்யமாக இருக்குமேயாகில் நித்யமென்றே அறியப்
படவேண்டும். அவ்வாறு அறியப்படுகிறதில்லை.

இவ்வண்ணமாக அநுமானாதி ஸம்வித்துக்களும் காலாவஸ்சின்னங்க
ளாக அறியப்படுமேயாகில் தன்விஷயங்களையும் காலாவஸ்சின்னங்களாக
ப்ரகாசிப்பிக்கு மென்பதினால் அவைகளெல்லாம் காலாவஸ்சின்னங்களாகவும்
நித்யங்களாகவும் ஆகவேண்டியவரும். விஷயங்கள் ஸம்வித்துக்கு அந
ருபமான ஸ்வருபமுள்ளவைகளாக இருப்பதால். நிர்விஷயையான ஒரு
ஸம்வித்துமில்லை. உபலப்தியில்லாமையால் விஷயப்ரகாசஸ்வபாவமுள்ளதா
கவே உபலப்தி வருவதினாலேயேயன்றே ஸம்வித்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம்
ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. ஸம்வித்துக்கு விஷயப்ரகாசஸ்வபாவமில்லாவிடில்
ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் ஸித்தியாதாதலாலும் அதுபூதியானது அதுபவாந்தரத்
தால் அதுபவிக்கத்தக்கதாக இல்லாததாலும் ஸம்வித்துக்கு துச்சத்வமே
ஸம்பவிக்கும். நித்திரை, மதம், மூர்ச்சை முதலியவைகளில் ஸர்வவிஷய
ருன்யையானதனித்த ஸம்வித்தே ஸ்புரிக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது.
யோக்யாதுபலப்தியினால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அந்த தகைகளிலுங்கூட
அதுபூதி அனுபவிக்கப்பட்டிருக்குமேயானால் அதற்கு ப்ரபோத ஸமயத்தில்
அதுஸந்தானம் வரவேண்டும். அப்படி அதுஸந்தானம்வரக்கண்டிலோம்.

சுருத்ப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் ப்ராகபாவத்திற்கு யோக்யாநுபலப்தியினால் ஸித்தியைக்கூறி* அந்த தாபத்தியையும் கூறுகிறார்—கீஞ்சு இது முதலியதால். ஜ்ஞாநத்திற்கு தன்னுடைய ப்ரகாசத்தின் அஸ்திராவ்ரூபமான யோக்யாநுபலப்தியினால் அரித்யத்வம் கூறப்பட்டது. இதற்குமேல் விஷயப்ரகாச ரீருபண முகத்தாலும் அது உபபாதிக்கப்படுகிறது. விசேஷமினறி ஜ்ஞாநாபாவத்தினுடைய க்ரஹணம் உபபன்னமென்று உரைக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் உன்னால் நித்யத்வமானது ஸ்வவிஷயமான ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதிக்க விரும பப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது நிர்விஷயத்திற்கா? என்கிற விசேஷத்தை எண்ணி ஸ விஷயபக்ஷத்தை துஷிக்கிறார்—ப்ராக் த்ய க்ஷு இது முதலியதால். ஸர்வதா எல்லா கடஸத்தாகாலத்திலும் அறியப்படுகிறதில்லை என்று அர்த்தம். கடம் முதலியவற்றுக்கு பூர்வோத்தர காலஸத்தை அறியப்படவேண்டாம். அதினால் என்ன வென்றுசேட்கில், சொல்லுகிறார்—தத்ப்ராகீதீக்ஷ என்று. அப்ரதீதி:—ஜ்ஞாநத்திற்கு கடவ்யவஹாராநு குணப்பாவம். அதினால் ஸாத்யாவிசிஷ்டவைத் இல்லை. தவரூமல் தன்னோடு ஸம காலத்திலிருக்கிற வஸ்துவை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநத்திற்கு முந்தியும் பிந்தியும் கடமிருந்தபோதிலும் அதை ப்ரகாசிப்பியாமலிருப்பது அப்பொழுது தன்னுடைய அபா வத்தினாலேயே என்று அர்த்தம்.

இவ்வண்ணம் விஷயவ்யவஹாராநுகுண்யகாதாசிதகத்வத்தின் இன்றியமையாமையால் ஜ்ஞாநாநித்யத்வம் உரைக்கப்பட்டது. வேறு அர்த்தாபத்தியைக்கூறுகிறார்—கடாதி விஷயமேவ என்று. விஷயத்தோடு ஸமகாலவர்தியான ப்ரத்யக்ஷ, ஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் கடம் முதலியதும் நித்யமாக ஆக வேண்டி வரும், ஆகையால் கதாதிசுளுக்கு அநித்யத்வாந்யதாநுபபத்தியினால் ஜ்ஞாநா நித்யத்வமென்று அர்த்தம். வேறு அர்த்தாபத்தியைக்கூறுகிறார்—நீ தீ ய ஜ்ஞ என்று. ஸம்வித்துக்கு நித்யத்வஸாதனமானது இது ஸம்வித் என்று ஸமவித்தை விஷயீகரித்தே செய்யத்தக்கது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருப்பது இயம் என்று விஷயீகரிப்பதற்கு அந்ர ஹமாதலால் தாநாகவே நித்யமென்று அறியப்படவேண்டும். அப்படி அறியப்படுகிற தில்லை, ஆதலால் அநித்யத்வமே என்று அர்த்தம். இவ்வாறாக நித்யமாக ப்ரகாசியாமலிருத்தலின் ¶ அந்யதாநுபபத்தியினால் ஜ்ஞாநாநித்யத்வம்கூறப்பட்டது. அநித்யமாக அவபாலிக்காமையால் நித்யத்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. முன் பின் இரண்டு எல்லைகளே அபேக்ஷித்திருக்கிற அநித்யத்வமிருந்தபோதிலும் பூர்வோத்தரீ அவதித்வத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமில்லாமையாலேயே அநித்யத்வம் அப்ரகாசத்வம் இவைகளுக்கு ி உபபத்திவருவதால். அன்றிக்கே கடம் முதலியவைகளுக்கு நித்யத்வப்ரஸங்கம் நித்யமான பூர் அவபாஸப்ரஸங்கம் இரண்டும் காதாசித்கமான விஷய வ்யவஹாராநுகுண்யத்தின் அந்யதாநுபபத்தியினால் அநுக்ரஹகதர்கங்களாக சொல்லப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன.

* அர்த்தாபத்தி—இது ஒரு ப்ரமாணம். (உதாஹரணம்) தேவதத்தன் பருத்திருக்கிறான். பகலில் இவன் போஜனம் செய்கிறதில்லை, என்று சொன்னால், போஜனமில்லாவிடில் பருத்திருத்த லென்கிற தன்மை பெருந்தாதாதலால் இரவில் இவன் போஜனம் செய்துவருகிறானென்று ராத்ரி போஜனரூபமான அர்த்தம் ஆபாதானம் பண்ணப்படுகிறது ¶ அந்யதாநுபபத்தி—இன்றியமையாமை. ி அவதி—எல்லை.

§ உபபத்தி—பொருத்தம்.

பூர் அவபாஸம்—ப்ரகாசம்.

இதற்குமேல் அநுமாகாதிவிஷயங்களுக்குக்கூட அசிஷ்டமான நித்யத்வத்தைப் ப்ராஸுஞ்ஜம் பண்ணுகிறார்—ஏவம் என்று. இவ்வண்ணம் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யத்வம் வரின் விஷயத்திற்கும் நித்யத்வப்ராஸங்கியானது வரூர் என்பது அர்த்தம். எதனால் நித்யத்வமென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—ஸம்நித்யபூதௌ ஸம்வர்த்தானது தன்விஷயத்தைக்காண்பிக்கிறதோ அப்படி இருப்பதாலென்று அதின் அர்த்தம்.

அய்யா ! ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு தானிருக்கும் காலத்திற்கு மானமான காலத்திலிருக்கிற விஷயங்களைக் காண்பிக்கும் தன்மை தவறாமலிருப்பதால் அது நித்யமாகில் விஷயத்திற்கு நித்யத்வப்ராஸங்கம் உபபன்னமாகிறது. அநுமானம் முதலிய ஸம்விதத்துக்களுக்கு அதிதாநாதவிஷயத்வம் ஸம்பவிப்பதால் எவ்வாறு அந்த ஸம்விதத்துக்கு நித்யத்வம் வந்தால் விஷயங்களுக்கு நித்யத்வம் ப்ராஸங்கிக்கும்? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. § அதிதத்வம் * அநாதத்வம் இரண்டும் ஆபேக்ஷிக்கக்கூடிய வன்றே இருக்கின்றன. ஆகையால் ஸம்விதத்தை அபேக்ஷிக்கன்றே விஷயங்களுக்கு அதிதத்வநாதத்வங்கள். ஸம்வித நித்யமாகில் அந்த ஸம்விதத்தை அபேக்ஷித்து விஷயத்தின் அதிதத்வநாதத்வங்களை ஸம்விதத்தானது காண்பிக்கிறதில்லை என்பதினால் காலாநவச்சின்னங்களாகப் ப்ரதிநிவரின் விஷயங்கள் நித்யங்களாக ஆகும். காலாநவச்சின்னத்வமே அநாததமான நித்யத்வலக்ஷணம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் காலாநவச்சின்னநித்யா என்று சொல்லப்பட்டது. அய்யா ! ஸம்விதத்தை அபேக்ஷித்து விஷயத்திற்கு அதிதத்வநாமித்வங்களில்லை, பின்னையோ லிங்கம் முதலிய அர்த்தாதாரங்களின் அபேக்ஷித்து. ஆகையால் விஷயத்திற்கு லிங்கங்களை அபேக்ஷித்து அதிதத்வமும் ஆகாமியத்வமும் ஸம்பவிக்கிறது. ஆதலால் நித்யத்வப்ராஸங்கம் இல்லை. உத்தரம் சொல்லுகிறோம். லிங்கம் முதலியது ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநவிஷயமானதால் அந்த ஜ்ஞாநம் நித்யமானதுபற்றி அதற்கு விஷயபூதமான லிங்கம் முதலியவற்றுக்கும் நித்யத்வம் வருவதால் அதை அபேக்ஷித்து அநுமானவிஷயத்திற்கு அதிதத்வத்தையும் ஆகாமியத்வத்தையும் ஸம்விதத்தானது காண்பிக்கிறதில்லை என்பதினால் விஷயம் காலாநவச்சின்னமாகவும் நித்யமுமாகவே ஆகும்—என்று. இவ்வண்ணம் முற்கூறப்பட்ட தோஷத்தை ஆராயித்து அநுமான விஷயத்திற்கு நித்யத்வப்ராஸக்தி என்கிற அபிப்ராயத்தால் 'ஏவம்' என்று உரைக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் முற்கூறப்பட்டுள்ள லிங்கப்பத்தில் ஸவிஷயமான அனுபவத்திற்கு நித்யத்வம் நிராகரிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் நிர்விஷயாநுபவத்திற்கு நித்யத்வப்ராஸக்தி நிராகரிக்கிறார்—நஃ என்று. எதனால் என்று கேட்கில் மறுமொழி கூறுகிறார்—அநுபலப்தே என்று. நிர்விஷயமான ஸம்விதநுபலப்தி மாத்ரமே அல்ல. ஸவிஷய ஸம்விதத்துக்கே அன்யனால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருப்பதால் அவனுடைய அங்கார ப்ரகாசத்தாலுக்கூட நிர்விஷயையநாஸம்வித இல்லை என்று கூறுகிறார்—விஷய என்று. அதினாலென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஸம்விதோர்விஷய என்று. ஸவிஷயஜ்ஞாநத்தை விட்டு விவகிச்சென்றிருக்கிற ஸம்விதத்துக்கு ஒரு பொழுதும் விஷய ஸம்பந்தமில்லாமையால் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் வித்தியாரணமயாலும் ஜ்ஞாநர்த்தரத்தால் வேத்யமாக இல்லாமையாலும் டி துச்சதை என்று அர்த்தம்.

§ அதிதம்—சென்றது.

* அநாதம்—வாப்போகிறது.

§ ப்ரபோதம்—விழிப்பு.

§ துச்சதை—ஸ்வரூபத்தின் இன்மை.

அனுபவத்தின் இன்மையை ஸாதிக்கத்திறமையுள்ளதாக ஆகும். உத்தரம் கூறப்படுகிறது. - எல்லா @ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற தேஹாபாயம் முதலிய ப்ரபலமான ஹேதுக்களில்லாமலிருக்கும் ஸமயத்தில் கூட தவறாமலிருக்கும் அஸ்மரணமானது அனுபவத்தின் அபாவத்தையே ஸாதிக்கிறது. அஸ்மரணநியமத்தினால் மாத்திரம் அனுபவாபாவ மென்பதில்லை “இவ்வளவுகாலம் நான் ஒன்றையும் அறிந்திலேன்” என்கிற தூங்கி எழுந்திருந்தவனுடைய † ப்ரத்யவமர்சத்தினாலேயே வரித்திப்பதால். அனுபவமிருந்தபோதிலும் விஷயஸம்பந்தமில்லாமையாலாவது அஹங்காரம் நீங்குதலாலாவது அந்த அஸ்மரண நியமம் என்று சொல்வதற்கு சக்யமாகாது. அர்த்தாந்தரானுபவமும் அர்த்தாந்தராபாவமும் அதுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தாந்தரத்தின் அஸ்மரணத்திற்கு ஹேதுக்களாகாததால். அந்த தசைகளில்கூட அஹமர்த்தமானது தொடர்ந்து வருகிறதென்று சொல்லப்போகிறோம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

வ்யாபகாபாவமன்றோ வ்யாப்யாபாவத்திற்கு ஸாதகம். ஸ்மரணம் அநுபவவ்யாபகமல்ல. ஆதலால் அந்த ஸ்மரணாபாவமானது அநுபவாபாவத்திற்கு ஸாதகமாகா தென்று கூறுகிறார்— ந நு என்று. வழிகடப்பவனால் தொடப்பட்டிருக்கிற * த்ருணம் முதலியவைகளுக்கும் முன் ஜ்ஞம்ங்களில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்மரணமில்லாமையால் என்று கருத்து. பரிஹரிக்கிறார்—உ கீ ய தே இது முதலியதால். விஷயாந்தர † வ்யாஸங்கம் முதலியது அஸ்மரணமாந்தரத்திற்கு ஹேது. விஷயங்களின் வைசித்தியாபாவம், ப்ரயோஜனமில்லாமையால் தாப்யாபாவம், அச்சமயத்திலுண்டான தீவ்ரமான வேறுஸம்வேதகம், அது பவத்தின் அப்யாஸம், இவைகள் அஸ்மரணமாந்தரத்திற்கு ஹேதுக்களென ப்ராஸித்தங்கர். அதினால் நியமசப்தம். “அஸ்மரணநியமம்” என்று சொன்னதினால் ஜ்ஞமாந்தரங்களில் அனுபவவிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்குக்கூட அ நு ப வ யா ப வ ம் ப்ரஸங்கிப்பதால் அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக “நிகிலஸம்ஸ்கார” என்று சொல்லப்பட்டது. “தேஹவிகமாதி” என்கிற வாக்யத்திலுள்ள ஆகிசபத்தால் நாரக துக்கம், ப்ரஸவ வ்யஸநம், கால ி விப்ரகர்ஷம், இவைகள் விக்ஷிபிக்கப்பட்டன. இதற்கு ப்ரமாணம் ஸம்வீத்ஸித்தியில் “ப்ராயணை நரகக்லேசாந் ப்ரஸுதிவ்யஸநாதபி ! சிராதிவ்ருத்தா: ப்ராச ஜ்ஞம்பேதா ந ஸ்மரு திகோசரா:” (மரணத்தாலும் நரகக்லேசத்தாலும் ப்ரஸவக்லேசத்தாலும் நெடுங்காலம் கிடந்துசென்ற பூர்வஜ்ஞம்பேதங்கள் ஸ்மருதிக்குவிஷயங்களாகஆகிறதில்லை) என்று தேக ‡ வியோகம் முதலியவைகளுக்கு எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் திரஸ்காரத்தைச் செய்தல்

@ ஸம்ஸ்காரம்—ஒன்றின் அனுபவத்தால் மனதில் திடமாக உண்டாகும் வாஸனே.

† ப்ரத்யவமர்சம்—வ்யவஹாரம். * த்ருணம்—தூரும்பு அல்லது புல்.

‡ வ்யாஸங்கம்—நிரந்தரமான பயிற்சி, அல்லது அப்யாஸம், பற்றுதல்.

§ விப்ரகர்ஷம்—மிக்க விலக்கம்.

‡ வியோகம்—பிரிதல்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அய்யா ! ஸ்வப்நம் முதலியதசைகளில்கூட ஸவிசேஷாநுவமம் இருக்கிறதென்று முந்தி சொல்லப்பட்டது. உரைத்தது உண்மை. அதுவோ ஆத்மாநுவமம். அதுவும் ஸவிசேஷமென்றே ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோகிறது. இவ்விடத்திலோ வெனில்; ஸகலவிஷயங்களாலும் விடுபட்டதும் நிராசர்யமாகவும் இருக்கிறஸம்வித்தானது நிஷேதிக்கப்படுகிறது. தனித்தஸம்வித்தே ஆத்மாநுவமென்று கூறப்படுமேயானால்; அல்ல அதுவும் ஆசர்யத்தோடு கூடியதே என்று உபபாதிக்கப்பட்டபோகிறது ஆகையால் அறுபூதியானது தான் இருந்துகொண்டு தான் தன்னுடைய ப்ராசபாவத்தை ஸாதிக்கிறதில்லை என்பதினால் ப்ராசபாவத்தின் அஸித்தியானது சொல்வதற்கு சக்யமாகாது— அறுபூதிக்கு அநுவதிக்கத்தக்கதன்மையின் ஸம்பவத்தை உபபாதித்ததினால் மற்றதினாலும் அஸித்தியானது நிரஸிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ப்ராசபாவாதிகளின் ஃஅலித்தியினால் ஸம்விததினுடைய அநுபத்தியானது உபபத்தியுள்ளதாகவாகாது.

சுருதப்ரகாசிகை—

முந்தி ஸவிசேஷமான அநுவமானது ஸ்வப்நம் முதலிய தசைகளில் இருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பதினால் அதை ஆஸம்பித்து வ்யாகாநாபிப்ராயத்தால் வினவுகிறார்— நநு என்று. இந்த விஷயத்தில் மறுமொழி கூறுகிறார்—ஸத்யமுக்தம் என்று. அதோ ஆத்மாநுவமம், அறுபூத்யநுவமல்லவென்று அர்த்தம். அறுபூதி இல்லாவிடில் அந்த ஆத்மா நிரவிசேஷமாக ஆகுமென்றுசேட்கில் கூறுகிறார்—ஸாச என்று. ப்ரத்யக்தவ அநுகூலத்வதர்மங்களோடு கூடியதென்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் எது நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்கிற வினாவுக்கு மறுமொழி கூறுகிறார்— இ ஸு து என்று. சப்தபேதத்தால்ஸம்முடையமதமகதிகரிக்கப்பட்டதென்று சகதிக்கிறார்— கேவலை ஸம்விதநாந்மாநுவம இதிசேத் என்று. ஆத்மாநுவமே— தனித்த ஆத்மாநுவதசையில். ஸ்வாபம் முதலிய தசையில் எந்த ஸம்வித்தானது உன்னால் நியமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ அது ப்ரஸாரில்லாமையால் விஷய ஸம்பந்தமில்லாததுபற்றி அப்பொழுது ஸம்வித்தானது கேவலையாயும் நிரவிசேஷையாயும் ஈம்மால் சொல்லப்பட்டபடியே ஆகும் என்று பரிஹரிக்கிறார்— ஸாச என்று. ஸாச- தர்மபூதையான ஸம்வித், விஷயவிரஹிதா வா - ஆசர்யத்தோடுகூடியதென்று அர்த்தம். “கேவலை” இது முதலியதற்கு இவ்விதமாவது அர்த்தம். ஆத்மாநுவபௌபா—ஆத்ம ஸ்புரணரூபமாக இருக்கிற யாதொரு ஸம்வித்தானதோ ஸாதேவலேவேதிசேத் - ஈம்மால் சொல்லப்பட்ட ஸகல விஷயாதி விசேஷகுண்மையாகவே என்று சொல்லப்படுமேயானால் என்று அர்த்தம். பரிஹரிக்கிறார்—ஸாச என்று. ஸா தர்மிஸ்புரணரூபமான எந்த ஸம்வித்தானதோ அது ஸாசரயை என்று சொல்லப்பட்டபோகிறது. ஸ்புரணமன்றோ ப்ரகாசிக்கின்ற தர்மியின் தர்மம். ப்ராபைக்கு ஆசர்யமாக இருக்கிற தீபரூபமான தர்மிக்கு அப்படி. தொனஜ்வல்யமானது தீமென்கிற தர்மியின்— தர்மமோ அவ்வாறு என்று அர்த்தம்.

தர்மிஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்புரணம் நியம். அதாவது பாஸநாகதை, அதாவது வ்யவஹாராதருண்யம். விஷய ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகிற தர்மபூதஜ்ஞாநத்தின் ஸ்புரணம் அப்பொழுதே ஒழிய வேறுஸமயத்திலில்லை. அதினாலேதான் 'விஷயப்ராசகவேளையில்' என்று முன்பு உரைக்கப்பட்டது. 'பும்ஸ்த்வாதிவத்த்வஸ்ய' என்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்டபொகிறது. ஸ்வாபம் முதலியதசையிலோ வென்றால் அதற்கு ஸர்வவிஷய ஸம்பந்தார்ஹாதையானது நெருப்புக்குள்ள தாஹகத்தவசத்திபோல் தடைப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அப்பொழுது ஸ்புரணமில்லை. இதற்குமேல் † ப்ராஸங்கிகமான ஆத்மாநுவதத்தை முடித்து விட்டுப் ப்ராஸ்துதமான ப்ராகபாவவயித்தியை நிகமனம் செய்கிறார்— அத: என்று. அத: நிர்விஷயமான ஜ்ஞாநம் அபராமாணிகமாதலாலும் அதுடன் சேர்ந்த ஜ்ஞாநத்தின் நியத்வமானது கூறப்பட்டுள்ள அனுபபத்தியினால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ராகபாவத்திற்குக் க்ராஹகத்தை ஸமர்த்தித்ததினாலும் என்று அர்த்தம். எவ்வாறு அதுபூதியானது தானிருந்தகொண்டே தன் ப்ராகபாவத்தை ஸாதிக்கும். இவ்வண்ணமாக நினைக்கத்தக்கவஸ்துக்களின் அஸ்மரணலிங்கமாயும் ஜ்ஞாநஸாமாந்யபாவத்தை விஷயீகரிக்கிற இவ்வளவு காலம் வரையிலும் நான் ஒன்றையும் அறிந்திலேன் என்கிற ஸூஷூபத்யவஸ்தா பராமர்சத்தால் அதிலுள்ளடங்க இருக்கிற தன்னுடைய அபாவமும் தன்னாலேயே விஷயீகரிக்கப்பட்டதென்று ஸ்வத:பகூத்தில் ப்ராகபாவஸித்தியானது கூறப்பட்டது. பாத: பகூத்திலும் ஸித்திக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்.— அநுபூநே: என்று. இதற்குமேல் ப்ராகபாவபாவத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட அநுபபத்தியின் தூஷணத்தை உபஸம்ஹரிக்ஷுரார்— தல்மாநீ என்று.

யஷ்யஸ்யா கூநுதூதூ விகாராஜாநிரஸந்யு ; தஷ்யநு வவஹு । ப்ராஹ்மாவே வ்யவஹாராஸு । தஸ்ய ஹி ஜ்ஞாஹாவேவ விநாஸொ ஷ்யஸ்யுதெ । ஹாவேவ்விதி விஸொஷ்டெண, தகூகூஸுதா ஸூஷூபதா ஹவதி । தயாவ ஹஷ்விதேதாநிஷ்யாநுதூநெவ விவி யவிகாராஸூஷுதூஜ்ஞாநொஷ்யாஷ்வதவெதி, தஸ்யாநெகாஷ்யு । தவிக்காராஸூஷெஷ்யு பிஷ்யாஹுதா ஹதி வெசு ; கிம் ஹவத: வரஸாயு ஹுதெதாஷ்யுஷி விகாரா: ? யெநெகதவிஸொஷ்டெணஸ்யுஷ்யுஷி । ௩ ஹுஸாவஸ்யுபவஸ்யுதெ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த அநுபூதிக்கு உத்பத்தி இல்லாமையால் ஒருவிதமான விகாரமும் இல்லை யென்பது யாதொன்றுண்டோ அதுவும் பொருந்தாது. ப்ராகபாவத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால். அந்த ப்ராகபாவத்திற்கு உத்பத்தி இல்லா

† ப்ராஸங்கிகம்— ப்ரதானமல்லாதது. அல்லது அமுக்யம். அல்லது பரஸ்தாவத் தால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

மலிநந்தபோதிலுங்கூட விநாசம் சாணப்படுகிறதன்றோ. “பாவேஷு” என் றெ விசேஷணம் கொடுக்கும் பகஷத்தில் தர்பாண்டித்யம் வெளிப்படுத்தப் பட்டதாக ஆகிறது. அப்பொழுது உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆவியையானது உக்பத்தி இல்லாததாகவே பற்பல விகாரங்களுக்கு ஆஸ் பதமாகவும் தத்வஜ்ஞாந்தின் உதயத்தினால் நாசமுடையதாகவும் இருக் கிறதுபற்றி அந்த ஆவித்தையில் வ்யபிசாரம் வருகிறது. அதின் விநாசங்கள் அனைத்தும் மித்யாபூதங்களென்று சொல்லப்படுமெய்யாகில் உனக்கு பாமா ர்த்தபூதமாகவும் ஓர் விகாரமிருக்கிறதா? எதனால் இந்த விசேஷணம் ப்ர யோஜனமுள்ளதாக ஆகுமோ, அது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லையன்றோ.

சூத்ரபாகாசிகை—

இதற்கு மேல் அதுபத்தியினால் விகாராதரநிரஸனத்தைத் துவிக்கிறார் — யதே இதுமுதலியதால். அதுபத்திரூபமான ஹேது ஸீத்தியாமையால் விகாராதர நிராஸம் அதுபண்ணம். அதை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஹேதுவுக்கு வ்யபிசாரத்தைச்சொல் லுகிறார்—ப்ராகபாவே என்று. அதை விவரிக்கிறார்—தஸ்ய ஹி என்று. பாவசப்தத்தின் உபபாதனத்தால் அதில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட வ்யபிசாரஸம்யாபிப்ராயத்தால் பாவசப்தோபாதனத்தை நிந்திக்கிறார்—பாவேஷ்வீதி என்று. இந்த இடத்தில் ப்ரதி ஜ்ஞாத்ரம் தூஷணமாக சொல்லப்படவில்லை. அதன்றோ உத்திதூஷணம், அர்த்த தூஷணமன்று. பாவரூபத்வம் சொல்லுகிறபகஷத்தில் வ்யபிசாரத்தைக்காட்டுகிறார்— தநாச என்று. தநா சப்தத்தால் பாவரூபத்வம் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைக ளால் பாவரூபமான அஜ்ஞாநம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருப்பதால், அதில் பரிஹாரத்தைச் சங்கிக்கிறார்—நதீவிநாரா என்று. இந்த விசேஷணத்தினால் வ்யாவர்த்திக்கத்தக்கதில்லா மையால் ப்ரயோஜனமின்னமையைக் கூறுகிறார்—கீர் பவத என்று. வ்யாவர்த்திக்கத்தக்க திருக்குமெய்யாகில் அக்வைதத்திற்கு ஹாஸிவரும், அங்மனயில்லாவிடில் விசேஷணம் ப்ர யோஜனமற்றது என்று பொருள் விகாரமாதரத்திற்கு அபர்வம் ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது பாமார்த்த விகாராபாவமா? முதல் பகஷத்தில் அனைகார்த்தம் இரண்டா வது பகஷத்தில் அநுபூதியானது பாமார்த்த விகாரமில்லாதது? அஜந்வாத், என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். எது பாமார்த்தவிநாசமுள்ளதோ அது உத்பண்ணமானது, யதா சட? என்று? வ்யதிரேகோதாஹாணம் சொல்லத்தக்கது. கடத்துக்கு பாமார்த்த விகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததால் திருஷ்டாந்தம் ஸாத்யாவ்யாப்தமென்கிற காரணத் தால் ஹேதுவுக்கு வ்யாப்யத்வாவித்தியானது வருமென்று கருத்து.

யதேவி— ஸநுஹுதிர்ஜிவ்யாஸ ஹ்வுலிவிநாமம் ந ஸஹதெ—
உ.சி. ததேவி நொவபஷ்யதே, ஸஜெடுஸ்யுவாடதூநொ ஷெஹெநி. யாதி

† அனைகார்த்தம்—வ்யபிசாரம்.

‡ அனைகார்த்திகம்—வ்யபிசாரமுன்னஹேது.

§ வ்யதிரேகவ்யாப்தி— ஸாத்யாபாவத்திற்கும் ஸாதகாபாவத்திற்கும் உண் வ்யாப்தி. எங்கு எங்கு ஹேத்யாவமோ ஆங்காங்கு தூமாபாவம் என்பதுபோல.

ஹோ விஹஸ்தகூஸ! சுநாஸிக்ஷைந வாஹுஸமதராயா சுவிஹ்யாயா சூத்
 நொ வுஹிரௌஸ்யாவஸ்யாபுரயணீயகூஸ! ஸஹொமொ ஸ்யூரூப
 ஹகிஷெஸ; ஜநுபுஹிவஹ; வரூபாயுவிஹாம; கிஃ சூவிஜ் ஸுஷஸ்யா? !
 சுவிஹ்யாயா சூத்நம்; வரூபாயுக்தொ விஹாமாஹாவெ வஸுுக்தொ ஹு
 விஹெஷுவ ஸ்யூஹாஹா! சுஸாயிதஹுஹிவஹிஸிஹபுஸ்யுஹெஷஸ்யே
 நெந ஹஸுுக்துஹெஷொஹி ஸஸ்யிுக்த வஸவ, ஹெஷுஹெஷாஸ ஹெஷு
 ஹெஷவஸ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அநுபூதியானது உத்பத்திஇல்லாமையால் தன்னிடத்திலேயேபாட்டை
 ஸஹிக்கிறதில்லை என்று யாதொன்றுகூறப்பட்டதோ அதுவும் பொருந்தாது.
 உத்பத்தி இல்லாததாகவே இருக்கிற ஆன்மாவானது தேஹம் இந்த்ரியங்
 கள் முதலியவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக இருப்பதால். அநாதி
 என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அஹித்யைக்கு ஆன்மாவைக்காட்டிலும்
 வேறுபாடு அவச்யம் ஆச்யிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால். அந்த வேறுபாடா
 னது மித்யாஹபமென்று சொல்லப்படுமேயானால் உத்பத்தியாப்தமான
 உண்மையான விபாகமானது ஓரிடத்திலாவது உன்னால் காணப்பட்டிருக்
 கிறதா? அஹித்யையைக்காட்டிலும் ஆத்மாவுக்கு உண்மையாக விபாகமில்லா
 விடில் உள்ளபடியே அஹித்யையே ஆத்மாவாக ஆகும். பாதிக்கப்படாதப்ராதி
 பத்தியினால் வரித்தமான த்ருச்யபேதங்களின் ஸமர்த்தனத்தால் தர்சனபேத
 மும் நிச்சயமாக ஸமர்த்திக்கப்பட்டது சேதிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களின்
 பேதத்தால் சேதர பேதம் போல.

சுருதபாகாசிகை—

இதற்கு மேல் உத்பத்தி இல்லாமையால் நானாத்வ நிஷேதத்தைப்பற்றி பதில்
 சொல்லுகிறார்—யதபி என்று. இந்த இடத்தில் பேதஸாமான்யம் தூஷிக்க விரும்பப்பட
 டிருக்கிறதா? அல்லது விஜாநீயபேதமா? அல்லது ஸஜாநீயபேதமா? அல்லது
 ஸ்வகதேபதமா? என்கிற பக்ஷங்கள் ஹேதுவின் அவித்தியினால் நிரஸிக்கப்பட்டி
 ருந்தபோதிலும் ஹேதுத்தவத்தை ஒப்புக்கொள்வதால் முதலாவது சிரஸையும் இரண்
 டாவது சிரஸையும் தூஷியாநின்றனவாகண்டு சார்வாகனை ஒழிந்த மற்ற எல்லாவாதி
 களுக்கும் ஸம்மதமான ஸ்தலத்தில் வ்யபிசாரத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அஜஸ்யைவ என்று.
 நீ ம்ருஷாவாதிக்கு அபிமதமான ஸ்தலத்திலேயே ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்யத்தைக்கூறு
 கிறார்—அவித்யாயா என்று. “இருள்பாகாசங்கள்போல் லிருத்த ஸ்வபாவமுள்ள

வஸ்துக்கள் இரண்டிலும் இதரேதரபாவாநுபபத்தியானது இருக்கு மளவிலு” என்றல் லவோ அந்த கார்த்தம். அந்த விபாகத்திற்கு மித்த்யாந்வத்தை ஆசங்கித்து அதின் அங்கீகாரத்தால் பரிஹரிக்கிறார்—ஸலிபாக: இதுமுதலியதால். ஜம்ப்ரகிபக்த:- உத்பத்தி வ்யபக்தம். கடம் முதலியவைகளில் பரமார்த்தவிபாகத்திற்கே உத்பத்தி வ்யாப்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் கடாதிவிபாகத்திற்கு பரமார்த்தம் ப்ரஸங்கிப்பதால், அதற்கு அபரமார்த்தம் சொன்னால் விசேஷணவையர்த்தயத்தால் சொல்லப்பட்டதோடும் நிச்சயமாக வரும் என்று அர்த்தம். மேலுதுதரணத்தை அறியவேண்டுமென்று இச்சைவரின் த்ருஷ்டார்த்தத்திற்கு ஸாத்ய வ்யாவருத்தியின் வாயிலாக வ்யாப்யத்வாவஸித்தியானது அபிபாயப்பட்டுக்கிடந்தென்று அநுஸந்திக்கத்தக்கது. எது பரமார்த்த விபாகமுள்ளதோ அது உத்பத்தியுள்ளது—யதா கட: என்றல்லவோ வ்யாதிசேக த்ருஷ்டார்த்தம், கடத்துக்கு உண்மையான விபாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் ஸாத்ய வ்யாவருத்தம் ஸபஷ்டமன்றோ—விபாகம் மித்யை என்று சொல்லும் பகஷ்த்தில் வேறு தரணத்தைச்சொல்லுகிறார்—அலித்யாய: என்று. இதற்குமேல் ஸஜாதிய பேதாபாவத்தை விலக்கித்தள்ளுகிறார்—அபாதித என்று முந்தி ப்ரமாணப்ரமேயாநுபபத்தி மித்யாத்வாநுமானகிராஸமுததால் த்ருச்யபேதம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. அதோடு துல்யயாமுன்னதாஃ இருப்பதால் தர்சனபேதமும் வரித்தமென்று அர்த்தம். பேதம் அவச்சேகத்தை அடைந்திருக்கிறது. அவச்சேக்யத்தை அடைந்ததல்லவென்று கடகாக ஆகாச த்ருஷ்டார்த்தத்தை ஆசங்கித்துச்சொல்லுகிறார்—மேத்யபேதாதீ என்று.

ப்ரமாணம் ஸம்வீத விதித்தில் காண்க—“ப்ரதி ப்ரமாத்ரு விஷயம் பாஸ்பரவிலக்ஷணா: | அபரோக்ஷம் ப்ரகாசத்தே ஸாகதுக்காதிவத் திய: || ஸம்பந்திவ்யங்க்யபேதஸ்ய ஸம்யோசேச்சாதி கஸ்யது—ஹ்ரிபேதஸ்ஸதோ காஸ்தி ராப்சத்யக்ஷுஸ் ஸம்மத:” (ஜ்ஞாநகக் ஸாகதுக்காதிகள் போல் ஒவ்வொரு ப்ரமாத்ரு விஷயத்தோடும் பாஸ்பர விலக்ஷணங்களாக ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கின்றன. இருக்கிற ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ரூபமான ஸம்பந்தி வ்யங்க்ய பேதத்திற்கும் ஸம்யோகம் இச்சை முதலியதற்கும் பேதமானது இல்லை என்பதில்லை, அது அப்ரத்யக்ஷமென்பதும் ஸம்மதமன்று) ஒவ்வொரு ப்ரமாத்ருவிஷயத்தோடும் ஜ்ஞாநபேதம் ப்ரத்யக்ஷம். அந்யனுடைய ஜ்ஞாநம் ப்ரோக்ஷமாக பாஸிக்கிறது. தன் ஜ்ஞாநம் அபரோக்ஷமாக பாஸிக்கிறது. கடாதிவிஷய ஜ்ஞாநங்களுக்கு பாஸ்பராவலக்ஷணமும் ப்ரத்யக்ஷம். ஆகையால் அந்த ஜ்ஞாநக்களின் பேதாபலாபமான தன்னுடைய அநுபவ ப்ரத்யக்ஷத்தால் பாதிக்கப்பட்டது. என்பது முதலாவ தகார்த்தின் அர்த்தம், எல்லா ஜ்ஞாநங்களும் ஒன்று, ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேயரூபாவச்சேதக ஸம்பந்தப்பேதத்தால் பின்னமாக அறியப்படுகின்றதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஸம்பந்தி என்று. ‘ஸம்பந்திவ்யங்க்ய பீஜஸ்ய’ என்று சங்கடீஜத்தின் அநுவாதம், ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயரூபமான ஸம்பந்திவ்யங்க்யத்வமாத்ரத்தினால் ஜ்ஞாத்ருக்கு பேதமானது ஸம்பந்திபேதத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதென்பதினால் ஒளபாதிசமாக ஆகாது. ஸம்யோகம் முதலியதற்குக்கூட ஸம்பந்தி வ்யங்க்யத்வமாத்ரத்தினால் கடகாகாவச்சின்ன ஆகாசத்திற்குப்போல் ஏதத்வம் ப்ரஸங்கிப்பதால், ஸத்தாஹேதுவென்றும் வ்யக்தி மேலுதுவென்றும் ஸம்பந்தியான வஸ்து இரண்டுவிதமன்றோ, எந்த ஸம்யோகம் முதலியதற்கு ஸம்பந்தியைத்தவிர்த்து ஸ்வரூபத்தில் ப்ரமாணமில்லையோ அதற்கு ஸம்பந்தியானது ஸத்தாஹேது. சப்தம் ஆகாசம்

முதலிய எந்த வஸ்துவுக்கு இருக்கிறதோ அதற்கு ததுபாதிமமான பதாவபாஸமே ஒழிய ஸ்வயமாகக்கிடையாது. அகையால் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞையில்லாவிடில் ஸத்பாவத் த அடையாத ஜ்ஞாதத்திற்கு பேதம் ஸ்வாபாவிகமே—ஆகையால் ஸஜாதீய பேதாபல, மில்லை என்று அர்த்தம். இதைக்கருதி ஐசேத்யபேதாத் என்று கூறப்பட்டது.

யடிவி—நாஸூர டுஸொடி டுஸிரா-வாயா டுஸூ: கஸூடிவி யடுட்டாஸூ; டுஸூகூாடிவ தெஷாந டு டுஸூயிடிக்கூடி— ஐதி வுதடிவிஷூஹு-வமதெ: ஸூரணவிடுகூதி-தூகூஸூய-ஸூகூாஸூ கூாடியடுட்டாஸூயிடுகூகூதி. 1 டு வ தெ ஸூவெடி-டூட்டூ 1 ஸூர-வவெஷா: 1 ஸூஸூ-தூடுயவ ஸூபூய- ஸூ-கூ ஸூவி-விஷூயஸூ ஸூகூாஸூ-ஐ ஸூ ஸூவெடி 1 ஸூய-ஸூகூாஸூ-தூ ஸூஸூ-தூடுயவ ஸூபூய-ஸூகூாஸூ-தூ 1 ஸூகூாஸூ விஷூடிஸூஷவஷாடி ஸூபாரண-வூவஹாரா-டூ-மூணூ ॥

பூரீபாஷ்யம்.—

த்ருசிரூபையான இந்த ஸம்வித்துக்கு த்ருச்யதர்மமொன்றும் இல்லை, த்ருச்யங்களாக இருப்பதினாலேயே அவைகளுக்கு த்ருசி தர்மத்வமில்லை என்றும் யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அந்த இரண்டும் தம்மால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதும் ப்ரமாணஸித்தங்களுமான நித்யத்வ ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் முதலிய தர்மங்களால் வ்யாப்திருன்யம். அவைகள் ஸம்வேத நமாத்ரமல்ல, ஸ்வரூபபேதமிருப்பதால். தன்னுடைய ஸத்தையினாலேயே தனக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கிற ஆத்மாவைக் குறித்து ஒரு விஷயத்தைப் ப்ரகாசிக்கக்கொள்வதன்றோ ஸம்வேதநம். ஸ்வயம் ப்ரகாசதையோவென்றால் ஸ்வஸத்தையினாலேயே ஸ்வாச்ரயத்தின் பொருட்டுப் ப்ரகாசித்தல். ப்ரகாச மென்பது சேதநாசேதந ரூபங்களான பதார்த்தங்களனைத்துக்கும் ஸாதாரணமான வ்யவஹாராதுருன்யம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல் தன்னை அடைந்திருக்கிற நித்யத்வம் கைத்வம் முதலியவற்றின் பேதத்தை நிரஸிப்பதற்காக பூர்வபகூதியினால் அதுபூதியை பகூமா-க்ளி உரைக்கப்பட்டிருக்கிற அதுபூதித்வாத் என்கிற ஸூ வ்யதிரேகையையும், த்ருச்யத்வ பகூமா-க்ளி சொல்லப்பட்டிருக்கிற த்ருச்யத்வாத் என்கிற @ அர்வயியையும் தூஷ-க்ளாரா—ய து பி

ஐ சேதநம்—வெட்டுதல், துண்டாடுதல். ஐ சேத்யம்—வெட்டத்தக்கது.

ஸூ வ்யதிரேகை—வ்யதிரேகை வ்யாப்தியுள்ளது. @ அர்வயி—அர்வயவ்யாப்தியுள்ளது.

இது முதலியதால். அந்நகர்நீதி கமிதி. அரியதம்— வ்யாப்தி ரூண்யமென்று அர்த்தம். த்ருச்யத்வாத் என்கிற அந்வயிக்கு பக்ஷதரயவ்ருத்தித்வரூபமான அரியதத்வம். த்ருச்யத்வாத் என்கிற வ்யதிரோகிக்கு ஸாத்யவ்யாவ்ருத்தி இருந்தபோதி லுங்கூட ஸாததராவ்யாவ்ருத்தி ஸ்வரூபமான அரியதத்வம்— த்ருசித்வாத் என்கிற வ்யதிரோகிக்கு ஸாத்ய வ்யாவ்ருத்தி இருந்தபோதி லுங்கூட ஸாததராவ்யாவ்ருத்தி ஸ்வரூபமான அரியதத்வமாதாம்—அநுபூதி; ந த்ருச்யதர்மவாத், த்ருசித்வாத். யத்த்ருச்ய தர்மவாத், தத் ந த்ருசி; யதா கட்:—என்றல்லவோ அநுமானசரீரம். இங்கு த்ருச்ய தர்மவாத் தத்வத்திற்கு அத்ருசித்வ வ்யாப்தியானது அநுபூதியில் பக்ஷையாய்விட்டது. அந்த அநுபூதிக்கு த்ருச்யத்வம் நித்யத்வம் முதலிய தர்மங்களிருப்பதால் என்று கருத்து. நித்யத்வாதிகளுக்கு மித்த்யாத்வம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் நித்யத்வாதிகளுக்கு விபரீதமான ஆகாரத்துடன் கூடிய அநியத்வம் ப்ராஸங்கிக்கும் என்று அதை பரிஹரிப்பதற்காக அவைகளுக்கு ஸ்வரூபமாத்ரத்வத்தை ஆசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார்— நச இது முதலிய தால். அவைகளுக்கு ஸ்வரூப மாத்ரத்வம் அந்வய ரூபங்களுக்கா? அல்லது வ்யதிரோக ரூபங்களுக்கா? என்று விசுலபத்தை அபிப்ராயப்பட்டு அந்வயமுசத்தால் ஸ்வரூபமாத்ரத்வம் ஸம்பாவிதமான சிரஸ் என்று தூஷிக்கப்பட்டது. அன்யனுடைய ஒப்புதலா எல்ல. ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்— ஸ்வரூபபேதாத் என்று. ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் பேதமும் அவைகளின் பரஸ்பர பேதமும் சொல்லவிரும்பப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் முன்பு “விதாபேதவிவாத தர்சநாத்” என்று சொன்னது விவரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஸம்வேதாத்வ ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வங்கள் இரண்டுக்கும் ஸ்வரூபபேதத்தைக்கூறுகிறார்— ஸ்வஸத்தயா என்கிறபதத்தை முதலில்கொண்ட இரண்டு வாக்யங்களால். ப்ரகாச்யதே அநேக என்கிற கரணவ்யூத்பத்தியினால் ப்ரகாசனசப்தம் நிஷ்பன்னமாயிருக்கிறது. வ்யவஹாரத்திற்கு அநுகுணமாக இருக்கும் தன்மையை உண்டுபண்ணுகிறது என்று அர்த்தம். இரண்டிடத்திலும்? அநுகுணமான ப்ரகாசசப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்— ப்ரகாசரூப என்று. சேதநாசேதரூபங்களான எல்லா பதார்த்தத்தனும் அப்பொழுதன்றோ வ்யவஹாராநுகுணங்கள். எப்பொழுது அந்த வ்யவஹாச ஹேதுக்களில் ஜ்ஞாநம் ஸான்னரித்யம் செய்கிறதே. அதில் அசித்தத்திற்கு ஸ்வவ்யவஹாராமங்கிகளில் உண்டாகியிருக்கிற ஜ்ஞாநாத்வம் வ்யவஹாராநுகுணயம் வேத்பத்வத்தில் சிதம்சத்திற்கும் இவ்வண்ணமே— ஸ்வப்ரகாசத்வத்திலோவென்றால் ஸ்வவ்யவஹாராமங்கியில் வேறு ஜ்ஞாநாத்ரத்தின் அபேகை இல்லாமையால் தனக்கு அந்தர்பாவம்.

அன்றிக்கே இவ்வண்ணமும் கூறுகின்றனர். வ்யவஹாராநுகுணயம் - வ்யவஹார ப்ரதிஸம்பந்தித்வம், ப்ரகாசமென்று அர்த்தம். அதுவும் ஜ்ஞாப்திக்கும் ஜ்ஞாதாவுக்கும் தானாகவே இருக்கிறது ஜ்ஞேயமான வஸ்துவக்கோ வெளில் ஜ்ஞாநத்தால் உண்டு பண்ணத்தக்கது. ஆகையால் முன்னிலையிலிருக்கிற கடம் முதலியவற்றுக்கும் அதே ப்ரகாசம். ப்ராகட்யமல்ல. அகாதக்காட்டிலும் வேறாக ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ விரோதமில்லை. அது அதை அபேகையாமல் வித்திப்பதால். ப்ராகட்யத்திற்கு ஜ்ஞாநாநுமபகத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால்.

அன்றிக்கே ஜ்ஞாநத்தை அடைந்திருக்கிற ப்ரகாசத்திற்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணத்தைக்கூறுகிறார்—சித்தித் என்று. சேதநாசேதரூபங்களான எல்லா பதார்த்தங்களை அபேகித்து ஸாதாரணமாயுள்ளதும் ஜ்ஞாநகதமாயுமிருக்கிற சித்வ்யவஹாராநுகுணயமும் அசித்வ்யவஹாராநுகுணயமும் ப்ரகாசம்—ஸவபாவ்யவஹாராநுகுணயம் ப்ரகாசம் என்று அர்த்தம். அய்யா! அசித்துக்கு விஷயத்வம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது, அந்த விஷயத்வமும் பரஸமாத்வம், அசித்தினுடைய வ்யவஹாராநுகுணயமான

இந்தமாக இருக்குமேயாகில் ‘கட: ப்ரகாசதே’ என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு அமுக்க்ய தவம் வரும் ஜ்ஞாநகதமான ப்ரகாசமானது அதுடன் ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்துவீனிடத்தில் உபசரிகப்பட்டிருப்பதால்— ஜ்ஞாநஸம்பந்தமே கடாதிகளின் வ்யவஹாராநுருண்யமல்ல. வ்யவஹாராநுருண்யபாதனஸ்வபாவம் ஜ்ஞாநத்திற்குலக்ஷணம் என்று சொல்வது பொருத்தாதலால். ஸம்பந்தமென்பது இரண்டு வஸ்துகளை ஆச்யயத்தித்ருக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாதலால் முன்னிலையிலிருக்கிற கடாதிகளுக்கும் அநத ஸம்பந்தத்தில் ஹேதுத்வமிருப்பதால் ஸம்பந்தரூப வ்யவஹாராநுருண்யபாதகத்வம் ஜ்ஞாநஜ்ஞேயஸாதாரணமாகவன்றே ஆகும்? கூறப்படுகிறது— வ்யவஹாரகம்வ்ரூபமான வ்யவஹாராநுருண்யம் ஸமானமானது. அதன்றே வ்யவஹாரப்ரதிஸம்பந்தித்வம், அதேதான் பாஸமாநத்வம், கட: ப்ரகாசதே என்கிற வ்யவஹாரமும் அதைக்காரணமாகக்கொண்டிருந்ததலால் முக்கியமானது. வ்யவஹாரப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தைக்குறித்து ஹேதுத்வ ரூபமான வ்யவஹாராநுருண்யம் ஜ்ஞாநத்திற்கே. அதில் ப்ரத்யத்வ அது கூலத்வ ஏகத்வலக்ஷணமான தனனுடைய வ்யவஹார ப்ரதிஸம்பந்தியைக் குறித்து ஹேதுத்வரூபமான வ்யவஹாராநுருண்யமானது ஜ்ஞாந ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞாநத்திற்கே தன ஸ்வரூபம் தன்னை அடைந்திருக்கிற ஏகத்வம், பராத்த்வம், அநுகூலத்வம் முதலிய ஆகாரம் ஸ்வாச்யரூபம், அதின் ஸம்பந்தம் ஸ்விடியூபம், அதின் ஸம்பந்தம் இவைகளுக்கு வ்யவஹார ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தில். ஹேதுத்வரூபமான வ்யவஹாராநுருண்யமோ வெனில் தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கே, ஆகையால் ஸ்வபாவ்யவஹாராநுருண்யம் ஜ்ஞாநத்தின் அஸாதாரணமான ப்ரகாசத்திற்கு லக்ஷணமென்பது தகுதியுள்ளது.

ஸவடூகாஹவதடூராநகம் ஹி நிதித்யூ | ஹக்ஷதெகஸஜ்ஜா
வஜ்ஜெஹி | தெஷாஹ ஜஹக்ஷாஜ்ஜாவராஹவதாயாஜிவ தயாஹ
தெதாவி தெவதந்யடஜ்ஜாஹதெதெஷ்ஜாஹநகாஹ ஜிவரிஹ
ந்யூ | ஸஹிஜி து ஸ்ஜாஹவாதிஹநெகண ஜஹக்ஷாஜ்ஜா துநீகக்ஷி
தஜாவராஹவா ஹாவராஹவா வாயதெடா நாஹுவெகதெஷ்
ததஹிஷெய்யாஹ்ஜா சிஜிவி நொஹ்ஹ ஹவெக ||

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

எக்காலத்திலுமிருத்தலன்றோ நிக்யத்வம். ஏகத்வம் ஒன்று என்கிற எண்ணிக்கையினால் ஒரு வஸ்துவைக்குறித்தல் அவைகள் ஜடத்வாத்யபாவ ரூபங்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட அப்படிப்பட்ட சைதன்ய தாம் பூதங்களான அவைகளால் அநைகாந்த்யம் பரிஹரிக்கத்தகாதது.

ஸம்ஸித்திலோ வென்றால் ஸ்வரூபத்தைத் தவிர்த்து வேறாக ஜடத்வாதி ப்ரத்யயநீகத்வம் என்கிற ஆபாவரூபமாகவோ பாவரூபமாகவோ உள்ள ஒரு தர்மம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாவிட்டால் அந்த அந்த வஸ்துக்களின் நிஷேதவசந்த்க்கினால், ஒன்றும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகாது.

சுருதப்ரகாசிகை:—

அதற்குமேல் நியத்யத்தைதச்சொல்லுகிறார்—ஸர்வ என்று. காலாவத்சினை நவம் என்பது மறுதமான நியத்யவலக்ஷணமென்று முன்பு உரைக்கப்பட்டது ஸத்தாக வும் காணமில்லாததாகவுமிருத்தல் நியத்யமென்பது ப்ரவீர்த்தம். அப்படி இருந்த போதிலும் ஸம்வித்தானது காலத்தைவிட வேறானதால் காலத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற வஸ்துக்களின் நியத்யமானது க்ருத்ஸ்காலஸம்பந்த வ்யாப்தமாதலால் அதி னாலும் ஸவீசேஷத்வாபாதாதத்திற்காக காலத்தைத்தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களுக்கு நியத ய்வலக்ஷணம் இவரு கூறப்பட்டது. காமங்களுக்கு அபாவரூபத்வமிருந்தபோதிலும் அனாகாந்தயத்தைக்கூறுகிறார்— தேஷ்டாம் என்று.

அபாவரூபங்களாக இருந்தபோதிலும் தர்மங்கள் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும்வேறல்ல வென்கிற பக்ஷத்தில் தூஷணத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஸம்வித்தி என்று. துச்சத்ததால் முற்கூறப்பட்டுள்ள செளகல்யம் முதலிய திருஷ்டாந்தவைஷ்டயமிக்கு கருதப்பட் டிருக்கிறது. அது ஒன்றின் தர்மமாக இருந்துகொண்டு ஸ்வபா நிர்வாஹகமாக இருப் பதாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரதிபன்னமாக இருக்கமனவில் ப்ரமவிரோதியாக இருப்பதாலும் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்திப்ராஹ்மத்தை ஒருவஸ்துவின் தர்மமாக ஒப்புக்கொள்ளாததால் ஸ்வரூபம் ப்ரதிபன்னமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரமஸஹமாக இருப்பதாலும் முன் னிஸிஸிர்லுக்கிற சுக்லபாஸ்வா சகலத்திற்குப்போல ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி அல்ல வென்று ஸம்வித், அஸ்தி, என்கிற சப்தங்களும் நியத்ய, ஸ்வயம் ப்ரகாச முதலியசப்தங் களும் அர்த்த பேதமுன்னதாகனா? அல்லது ஒரே அர்த்தமுன்னதாகனா? அதி கார்த்தத்வம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஸவீசேஷத்வம். அவனமில்லாவிடில் பதாந்தா வையார்த்தம், ஸ்வரூபமாத்ரம் எல் லோ ரா லும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதால், நியத்யவாதிஸாதகங்களான வேறுக்கனால் ஸம்வித்மாத்ரம் ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அல் லது அதைவிடவேறு ஒன்று? முதல் பக்ஷத்தில் ஸித்தஸாத்யாத்வதோஷம்வருகிறது. இரண்டாவது பக்ஷத் தி ல் ஸவீசேஷத்வம். இவ்வண்ணமாக ஸமாநாதிகரணபத ப்ரயோகத்திற்கு அதுபபத்தியும் நியத்யவாதிஸாதக வேறு துக்களுக்கு ஸித்தஸாத்யத்வ மும் அபிப்ராயப்பப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரமானம் ஸம்விதஸித்தியில்— நவேத்யம் வித்திதர்மஸ்வயாதிகியத்ப்ராகுதீரிதம் -கோபிஸாதிதம் கிருதி ஸம்விதோஸ்தி நவா த்வயா அஸ்திசேத் பக்ஷபாதஸ்வயாத நசேத்தே விபலச்சம்ம:— (வேதயம் வித்திதர்ம மாக ஆகாதென்று முந்தி எது உரைக்கப்பட்டதோ. அதினாலும் ஸம்வித்திரு வதா வதொன்று உன்னால் ஸாதிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறதா? இல்லையா? இருக்கிறதென்று சொன்னால் பக்ஷபாதம் வரும்- இல்லை என்கில் உன் சிரமம் பயனற்றது) நியத்யவா ம முதலியதர்மங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று பேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் ஸாதிக்கப் பட்ட ஒரு தர்மமே போரும். வேறு தர்மம் ஸாதிக்கத்தக்கதல்ல. அது முன்பு கண்கு ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்மத்தைவிட வேறாக இல்லாததால். நியத்யம் நன்கு ஸாதிக்கப்பட்டபிறகு காலாபரிச்சேதமானது மீண்டும் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருந்தன்றே. இவ்வண்ணமாக நியத்யத்வம் முதலியவைகளுக்கு ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் பேதமும் பாஸ்பபேதமும் ஸித்தம்.

கவிய ஸம்விதிஷ்டிதி வா ந வா? | ஸிஷ்டிதி யெஷ; ஸயரீட்கா ஸ்யாஷ; | ந யெஷ; ; துஹூதா, மமநகஸுஸாஸிஷிஷ; | ஸிஷிரோவ ஸம்

விஷி கெசு; கஸ்ய கம் ப்ரதீதி வக்ஷ்யம்; யதி ந கஸ்ய விதஹித்ரி, ஸா தஹித் ந ஸிஷி: | ஸிஷிஹித் ப்ரதீதி கஸ்ய விதஹித்ரி ஸவதி | சூத்ர ஹி கெசு; கொடியரோதா?; நநு ஸ்விதெவத்யு க்ஷு | ஸத்யுக்ஷு; ஓர்நுத் து தக் | தயாஹி; கஸ்யவித்யுக்ஷு ஷஸ்ய கிஹித்யுக்ஷுக்ஷு ஸிஷிநாடுவதயா ததேஸித் ஸா ஸ்வித்யம் கஸ்யிவாதஹாவநுஹவெசு? ||

ஸத்யுக்ஷு ஸவதி—ஸநுஹிதிரிதி ஸ்ரூயம் ப்ரதி ஸ்வித்யா வெநெவ கஸ்யிவிதஹிநா வ்யவஹாரநுமூண்யாவாநஸ்யா வொ ஜ்ஞாநாவதிலாஸிஷாந்யவாநாரி ஸகேகொதநுஹித்யுக்ஷு நொ யதேஸிதெவத்யுக்ஷு “வதேஸிதெ ஜாநாரி, உதேஸிதெவத்யுக்ஷு, வதேஸிதெ ஸ்வெவத்யு” ஹி ஸ்வெவத்யுக்ஷு ஸகேகொதநுஹித்யுக்ஷு ப்ரதிஷி: | ஸத்யுக்ஷு ஸவதயா ஹி தஸ்யாஸ்யாப்யகாஸதா ஸவத்யுக்ஷு வவாநிதா | கஸ்ய ஸகேகொதநுஹித்யுக்ஷு கதேஸிதெவத்யுக்ஷு கதேஸிதெவத்யுக்ஷு ஓர்நுத்யுக்ஷு ||

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

மேலும் ஸம்வித் ஸித்திச்சிந்தா இல்லையா? ஸித்திச்சிந்தையானால் ஸதர்மத்வம் ஸநம், இல்லாவிடில் ஆகாசபூஷ்பம் முதலியவைகளுக்குப் போல் துச்சதை ஏற்படும். ஸித்தியே ஸம்வித் என்றால் அதுயாருக்கு எதைப் பற்றி என்று சொல்லத்தக்கது. ஒருவனுக்கும் ஒன்றைப்பற்றியுமில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது அது ஸித்தியாகாது, ஸித்தியோவென்றால் புத்ரத்வம்போல் ஒருத்தனுக்கு ஒருவனைக்குறித்து உண்டாகிறது. ஆத்மாவுக்கென்று சொல்லப்படுமேயானால், இந்த ஆத்மாயா? அய்யா! ஸம்வித்தே ஆத்மா என்று உரைக்கப்பட்டதன்றோ, உண்மை, உரைக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்தவசனம் தோஷமுள்ளது, அதை உபபாதிக்கிறார். ஒரு புருஷனுக்கு ஒரு அர்த்தத்தைக்குறித்து ஸித்திருபையாக இருப்பதால் அந்த புருஷஸம்பந்தமுள்ள அந்த ஸம்வித்தானது தானே எவ்வாறாக ஆத்மாவத்தை அனுபவிக்கும்?

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அதுபூதி என்பது தனக்கு ஆசிரயமான ஆத்மாவைக்குறித்து தன்னுடைய ஸத்பாவத்தினாலேயே ஒருவன் தன் வ்யவஹாராதுகுண்யாபாதன ஸ்வபாவமுள்ளதாகவும் ஜ்ஞாநம், அவசதி,

ஸம்வித், என்று வழங்கப்படுவதும் கர்மாவோடு கூடியதும், கடமஹம் ஜாநாமி, இமமர்த்தம் அவகச்சாமி, படமஹம் ஸம்வேத்மி, என்று எல்லோருக்கும் ஆத்மஸாக்ஷிகமாகவும் ப்ரஸித்தமாகவுமிருக்கிற அநுபவதாவான ஆத்மாவின் தர்மவிசேஷம். இந்த ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதினாலன்றோ அதற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் உன்னாலும் உபபாதிக்கப்பட்டது. கர்மாக்களோடு கூடியதான இந்த கர்த்து தர்மவிசேஷத்திற்கு கர்மத்வம்போல கர்த்துத்வமும் இனையாது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அய்யனால் ஸம்வித்துக்கு நிர்பேதத்வாபாதாமுகத்தால் அதற்கு ஆத்மத்வம் ஸாதிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் நிர்பேதத்வ நிராகரண முகத்தால் ஸம்விதாத்மத்வத்தை நிராசரிப்பதற்குத் தொடங்குகிறார்— அபி ச இது முதலியதால். அதில் ஸவிசேஷத்வத்தை ஆபாதஞ்செய்வதற்காக விகல்பிக்கிறார்—ஸம்வித் ஸிந்ய தீவா நவா என்று- அறியப்பட்டதா? அல்லது அறியப்படவில்லையா? என்று அர்த்தம். முதல் பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்— ஸிந்யதீசேத் என்று. எல்லா ப்ரமாணங்களும் ஸவிசேஷவிஷயங்களென்று முந்தி உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் என்று கருத்த. அனரிக்கே, வித்திக்கிற வஸ்துவானது வித்திக்கு ஆச்ரயமாதலால் ஸவிசேஷமாக ஆகும்- வித்தி: ப்ரகாசம்—வ்யவஹாராநுண்ய தர்மஸம்பந்தமுள்ளதாக ஆகும் என்று அர்த்தம். இரண்டு சிஸ்கனாலுமாபாதம் செய்யப்பட்டிருக்கிற தோஷபரிஹாரத்திற்காக அய்யனால் சொல்லப்பட்டதை சங்கட்கிறார்—ஸிநீதீரேவ என்று. வித்தியானது வேறு வித்தியை அபேக்ஷியாதலால் ப்ரயிதிவிஷயத்வ ப்ரபுயத்தமான வித்திஸம்பந்தித்வரூபமான ஸவிசேஷத்வம் வரமால்போகும். அப்படி இருந்தபோதிலும் துச்சத்வமும் ஏற்படாது. முயல்கொம்பு வித்திருபமல்லவென்று கருத்த. அதிலும் ஸவிசேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்-கஸ்ய என்று. ப்ரதிதியோவென்றால் ஒரு ஆச்ரயத்திற்கு ஒரு விஷயத்தைக் கருதித் து உண்டாகிறதாதலால் என்று அந்தஇரண்டும் சொல்லத்தக்கதென்று அர்த்தம். விருத்த கஷியில் பாதகத்தைக்கூறுகிறார்—யதி என்று. அதை விவரிக்கிறார்—ஸிநீதா ஹி என்று. பிதாவின் ஸதாதத்தில் விஷயம். புத்ரனுடைய ஸதாதத்தில் ஆச்ரயம். புத்ரத்வஸதாதத்தில் வித்தி. புத்ரத்வத்திற்கன்றோ புத்ரன் ஆச்ரயன், கஸ்யதி என்று சொல்லப்பட்ட ஜூராதாவினது அபேகையின் ப்ரதிசேஷத்தை சங்கட்கிறார்—ஆத்மந ஓதிசேத் என்று. ஆத்மாவைக்குறித்து என்று அர்த்தம். ஆத்மசப்தம் தன்னைச் சொல்லுகிறது. இதனால் ப்ரதயத்வம் பவித்தது. வித்திக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான தன்னுடைய ஆத்மாவன்றோ ப்ரதயத்வத்தைப் ப்ரகாசிடதல் ப்ரதயத்வமென்றல்லவோ சொல்லப்பட்டபோகிறது. அதுவும் ஸம்வித்துக்கு அநுபபன்னமென்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—கோபாயமாநீமா என்று. அயம் சப்தமானது வித்திப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. வித்திப்ரதிஸம்பந்தியான ஆத்மா எவம்-கிம்சப்தம் நித்தையைப்பொருளாகக் கொண்டது. ஸம்வித்தானது வித்திப்ரதிஸம்பந்தியான ஆத்மாவன்று. ஸம்வித்துக்கு ப்ரதயத்வமானது உபபன்னமாகாதென்று அர்த்தம். ஸம்வித்துக்கு ஆத்மத்வம் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அநுபபன்னமல்லவென்று வினவுகிறார்—நது என்று. பரிஹரிக்கிறார்—ஸிந்யமுக்திம் என்று. ஸம்விதாத்மத்வத்திற்கு துருக் தத்வத்தை ஸம்விதத்துக்கு ஆத்மத்வ நிராகரண முகத்தால் உபபாதகம் செய்யத்தொடங்குகிறார்—தயா ஹி என்று. கர்மநிர்சேசம் நிரூஷ்டாந்தமாக, அரீந்த்ஜாதம்

என்று தர்மதர்மிருப புருஷமே ப்ரமிதிவிஷயமென்று கருத்து. ஸித்திரூபா, ப்ரகாச ரூபா. அதினாலேயே அந்த இரண்டு ஸம்பந்தமுன்னது. கட்டிதி—ஆகமதர்மபூதையான ஸம்பலித்தானது தான் எவ்வாறு ஆத்மாவாகும் என்று அர்த்தம். ஸித்திசப்தமானது உபத்திக்கும் ஜ்ஞப்திக்கும் பொதுவானது. இது அர்த்தம்—ப்ரகாசம் இங்கு விவகித் கப்பட்டிருக்குமேயாகிலும் அது எது, அதற்கு கர்ந்தாகம் ஸம்பந்தித்தவத்தில் ப்ரமாணம் யாது? வருத்திஜ்ஞானமானது கர்மகர்தாக்களோடு கூடியதன்மே. ஸம்பலித்தோ வென்றால் தனித்த இருக்கிறது. இங்கு தர்ம கிர்தேசத்திலயாது பயன் என்று சங்கை வாரின் சொல்லுகிரா—ஏததுகீதம்பலதி என்று. அதுபூதி: என்பதிலால் ஜ்ஞப்தி பரத்வம் சொல்லப்பட்டது. தன்னுடைய ஆச்யத்தைக் குறித்து தன்னிருப்பினாலே யே ஒரு வஸ்துவின் வ்யவஹாராதருண்யாபாதன ஸைபாவமுள்ளது என்பதனால் அதின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. இவ்வாறாக ஸித்தி சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ‘ஜ்ஞாநாவகதிஸம்விதாத்யபாநாமா’ என்பதிலால் ஜ்ஞாநசப்தம் ஸம்பலித்சப்தம் இரண்டும் பர்யாயமாதலால் வருத்திஜ்ஞாநம் ஸம்பலித இவ்விரண்டின் விபாசத்திற்கு ப்ரமாணத்தினதே இன்னம் பலித்தது. ‘கடமஹம் ஜாநாமி’ என்பது முதலாக “ஆத்மஸாக்ஷி: ப்ரஹித்த:”, என்பதை ஈருக்ககொண்டிருக்கிற கிரத்தத்தால் கர்மகர்த்து ஸம்பந்தத்திற்கு ஸ்வாநுபவஸித்தத்தவமும் ஜ்ஞாநம் ஸம்பலித இரண்டுக்கும் பர்யாயத்தவமும் சொல்லப் பட்டது. அதில் அன்யனுடைய அக்கேசாததைச் சொல்லுகிரா— ஏதத்ஸ்வாபவத யா என்று. ஆத்மஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தை ஸாதிக்கிறவனால் கர்மகர்த்து ஸம்பந்தி ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் ஸாதிக்கப்பட்டதென்று. ஸகர்மகம்ஜ்ஞாநம் ஜடரூபம் ஆக்பூதஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேரானது வருத்திரூபம் என்று ஒத்தக்கொள்ளதல் அநுபபன்னமென்றுகருத்து. ‘அஸ்ய’ இதுமுதலியதால் கர்மகிர்தேசத்திற்கு பலம்காண் பிக்கப்பட்டது.

அப்பா ! நாம் ஸம்வித்துக்கு கட்டுருவத்தை விரும்புகிறோமில்லை. ஆகையால் எவ்வாறு இந்தப் ப்ராஸங்கம் ? சொல்லப்படுகிறது ஸம்வித்துக்கு ஆத்மவத்தைச்சொல் பவனால் ப்ராத்யக்த்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. ப்ராத்யக்த்வமும் ஜ்ஞாநாசாயத்துக்கே என்பதனால் ஸம்வித்துக்கு ஜ்ஞாந்ருக்த்வம் விடத்தக்கதல்ல. அது எவ்விதத்தாலும் இசையாது என்று பொருள். காட்டுருவம், ஆசாயத்வம் தாதுவின் அர்த்தமானவ்யா பாரத்திற்கு ஆசாயனனரே கட்டு. இவ்வண்ணம் தர்மதரீயபாவத்தால் ப்ரதீதிவரு வதால் ஸம்வித்துக்கு ஆத்மத்வம் நிராகரிக்கப்பட்டது.

தயோதனி; கஸ்ய கதடூஷ்ணாகம் சுதடூயதேஸ்யஸம்வெதநா
வ்யஸ்யஸம்வதாஃவாஷொரிவாஹ் திஷ்ணிதிநிரொயாஸு ப்ரத்யக்ஷீக்ஷு
ஷெ । சுதடூபுரெஸ்யடும் தாவஸி “ஸ வனவாயயேடும் வபிவடும்
யோடநஹந்தி” இதி ப்ரத்யக்ஷிஜ்ஜாப்ரத்யக்ஷஸிஷ்டு । “சஹம் ஜா
நாஸி, சுஹமிஜ்ஜாஸிஷம், ஜ்ஜாதஹெவ திரெதாநீம் ஜ்ஜாதம் நஷ்டி”
இதி வ ஸம்விதாஹ் த்ரத்யாஸா ப்ரத்யக்ஷஸிஷா இதி சுதஸ்ததெ
க்ஷு । வனவம் சுஷணஸிஷிந்ரோஸம்வித சுதக்ஷாஸுஹவமதே வபுவெட

அவைகள் இரண்டும் டரக்ட்குகளன. கணவலித்தக்கு விரோதமாகவு பட்ஸமலித், அது பீர்த்தகமாரு இருகிதது. இராம ஹதவில. ஸதிரகாஸ்திரதவ்வைதர்ம்யத் துனா அனலகளுக உருவிலை என்று ஹம இவவணணம் பரத்யபிஜ்ஞைக்கு விஷயமாக இருப்பகால் அனமவகது எனம காரப்பட்டது. மேலு பரத்யபிஜ்ஞைக்கு ஆசாம உருபகால் ஹதவில உரைகப்பங்கதது ஏவம் என்று. முந்தி பரத்யபிஜ்ஞை பரத்க்ஷஸ்த்கமனத்க கார்பட்டது. இத்த இடசதில் பரத்யபிஜ்ஞைபொருந்நை ஹதவிலுத் த இது அபிபாராயபரத்யபிஜ்ஞைக்கு விஷயமான ஜ்வா இமமலிபகல என ஆடததில் அபய ஸந்தி ஸபவல்வகமா அந்கு ஸதையஸித்தி இலிலை. இகது பரத்யபிஜ்ஞா விஷயதவக்திரமரு அநயதாவலித்தி இருந்தபோதிலும் பரத்யபிஜ்ஞாபகவம அநயதாவலித்தமாதலால் பரநத்யுபபரத்யபிஜ்ஞையில் கூட அந்த பரத்யபிஜ்ஞாசாமபகரு ஸதையமானது அநயதாவலித்தமாதலால் பரத்யபிஜ்ஞாசாயத்ப்பாயுத்தமாக ஸதையமானத எனவிகத்தாலும் அனசகமுடியாதது. பரத்யபிஜ்ஞைக்கு ஆசாமக இருபதலால் ஸதையத்தை வலிரிககிருர்— அந்யேத என்று. இவ்வணம திரம ஜஞாதவிலுனய தாமமாகவும் அஸ்திரமாகவும் அநியப்படுவதாலும் அஸகநதவிரிமமோன பரதஸநதார்த்தன அஸமபவத்தாலும் ஸமவித்ததுக்கு ஆத்மதவம் நிர்ஸங்கப்பட்டது.

கிண்ட சநுஹடுதெரா சூகாஹுஹமதெ தஸ்யாஃ நிதிக்ஷைவி
 ப்ருதிஸாஸாநாஸ்யைவஸ்யுதவஸ்யுஃ । ப்ருதிஸாஸாநம் ஹி வடுவபூவா
 காமஸ்யாமிநநிநுஹட்தாரஸிவஸ்யாவயகி ; நாநுஹடுகிராதுபு ।
 சஹதெவெஷம் வடுவபூதெவஹடுவதி । ஹவதொஹுநுஹடுதெ
 ஹுஹுநுஹவி சூகாஹிஷ்டு । சநுஹடுகிரநுஹடுகிராதுதெவ ।
 ஸவிஹாஃ காலிஹிராஸ்யா நிவிஷ்டயா வாஃ துஹாநுவஹடுஷ்டு
 ஸஹவத் துஹுஃ । உஹயஹுஹெவதா ஸவிஷ்டவாஃதெதூஹவஹு
 வராஹத்யு । சநுஹடுகி । துதெவ வராஹத்யு ஹி நிஷ்டஷ்டு
 ஹகாஹாஸாஸ்யாமிராக்யதாஃ ॥

முற்பாஷ்யம்:—

மேலும் அதுபூதிக்கு ஆகம்தவம் ஒப்புக்கொண்டால் அது நித்யமாக இருந்த தோதினும் ப்ராசஸந்தானஞ்சுன இன்மை அந்த நிலமையுள்ளதே. ப்ராசஸந்தானமோ வெளிச் முற்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் ஸ்திரமாக இருக்கிற ஈ அதுபவிதாவை உருதிப்படுத்துகிறது நானே இதை முந்தியும் அனுபவித்தேன் என்று அதுபூதி மாத்தரத் த உபஸ்தாபிக்கிறதில்லை.

ஸ்ரீ ப்ரதிஸந்தானம்—ஸ்மரணம். ௩ அநுபவிதா—அனுபவிக் கிறவன்.

உனக்குக்கூட அதுபூதிக்கு அதுபவிதாவாக இருத்தல் இஷ்டமல்ல. அதுபூதி அதுபூதிமாத்ரமே. நிராசரையயாகவும் நிர்விவையயாகவுமிருக்கிற ஸம்வித் தென்கிற ஒரு பதார்த்தம் அத்தயந்தா ி நுபலப்தியினால் ஸம்பவியாதென்று உரைக்கப்பட்டது. இருவர்களாலுமொப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஸம்வித் தே ஆத்மா என்கிற விஷயம் உபலப்தியினால் அடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அது பூதிமாத்ரமே யதார்த்த மென்பதற்கு ி நிஷ்கர்ஷ கங்களான ி ஹேத்வாபா ஸங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல், ஸ்திரித்வத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் ப்ரதிஸந்தாநம் ஸம்பவி யாமையால் ஆத்மத்வத்தை நிரவிக்ஹிரா— கீஞ்ச என்று. “அதுபூதே ராத்மத்வாப்யுமக மே தஸ்யாநிதீயீதேவீ” இ. ஆத்மத்வத்தை ஒப்புக்கொள்வதற்கு ஸாதகமாக ஸம்வித்துக்கு நித்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டோபூதியும் என்று அர்த்தம். அநித்யத்வபகூத்திலும் மாத் திரம் ஸம்விதாத்மத்வாநுபபத்தி என்பதில்லை. நித்யத்வபகூத்திலும் என்பது அபிசப்த த்தின் அர்த்தம். ஆத்மாவன்றோ ப்ரதிஸந்தாநம் செய்கிறான். ப்ரதிஸந்தாநம் இங்கு ஸம்பவிக்கெதில்லை என்று அர்த்தம். அதின் அஸம்பவத்தை உபபாதிக்கிறார்—ப்ரதி ஸந்தீரீநம் என்று. அதை உதாஹரிக்கிறார்—அஹம் என்று. அதிலென்னெவென்கிற சங்கைவரின் அது அன்யனுக்கு அநிஷ்டம் என்பதைக்கூறுகிறார்—பவந்; என்று. உன் னுடைய அநங்கோரம்மாத் திரமல்ல. அதுபூதிக்கு அதுபவித்ருத்வமானது கமந்கரியைக்கு * கத்ருத்வம் போல் உபபன்னமாகாதென்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—அநுபூ தி; என்று. மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தால் அதுபவித்ருத்வத்திற்கு வ்யாவருத்தி வித்தித்தது.

அய்யா! தர்மத்வத்தாலும் அஸ்திரத்வத்தாலும் ி அப்ரதிஸந்தாத்ருத்வத்தாலும் ஸம்வித்துக்கு யாதொரு அநாத்மத்வமுரைக்கப்பட்டதோ அது சொல்லத்தக்கதல்ல. அதுபவித்ருத்வத்தை ஆத்மாகாரமாக ஒப்புக்கொள்ளாததாலும், விஷயாசரய சூன்யைய யான ஸம்வித்துக்கு குணபாவமில்லாமையாலும், அவைகளிரண்டின் ஸம்பந்தத்தாலு ண்டெண்ணப்பட்ட அநித்யத்வ ப்ரஸங்கமில்லாமையாலும், என்று சொல்லப்படுமேயா கில் கூறுகிறார்—ஸம்விந்நீரம் என்று. அய்யா! எவ்வாறு விஷயாசரய சூன்யஜ்ஞா காபாவம். ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞாநமானது உன்மதத்தில் விஷயாசரய சூன்யம். மறு மொழி சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஆகேபம் மிக்கஸ்துலமானது. உன்னால் ஜ்ஞாநசப்த வாச்யான ஜ்ஞாதாவுக்கே அஜடத்வம் நித்யத்வம்முதலியதும் விஷயாசரய சூன்யத்வ மும் ஆத்மத்வமும் ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அதுஸித்தஸாதனம். ஜ்ஞாதாவைக்காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞாதத்திற்காகில் அப்பொழுது ஜ்ஞாதாமைக்காட்டிலும் வேறானதும் விஷயா சரயவிராஹிதமாயுமுன்ன ஜ்ஞாதத்தை சூன்யமென்று சொல்லுகிறோம். ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயம்

ி அதுபலப்தி—ஜ்ஞாநகாபாவம். ி ஹேத்வாபாஸங்கள்—துஷ்டஹேதுக்கள்.

ி நிஷ்கர்ஷகம்—நிர்ணயத்தை உண்டெண்ணுகிற வஸ்து.

* கத்ருத்வம்—கந்தா-கடப்பவன். அவனுடை தர்மம். கத்ருத்வம்-அதாவது கடை. ி ப்ரதிஸந்தாநா— ப்ரதிஸந்தாநமுள்ளவன். அகாவது நினைவுள்ளவன் ஸம்மிக்கிறவன்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ப்ரத்யகர்த்தமன்றோ ஆத்மா—ப்ரத்யக்த்வமானது அஹமர்த்தகத்திற்கு ஆத்மத்வம் சொன்னால் ஸ்மித்தப்பாது. ஸம்விதாத் த்வபக்துகதிலேயே ஸ்மித்திக்கும் என்று வினவுகிறா—நதுச என்று. அஹமர்த்தப்பமாக அனமலம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அஹம்ஜாநாமி என்கிற அஹம் ரத்யமத்தில் எத ச்ருதபர்த்தமோ அதுதான் ஆத்மா—எதனாலென்று கேட்கில் கூறுகிறா—அந்நமமிக என்ற. இவ்மரண வ்யதிரிதத:—பராகர்த்தத்தைக்காட்டிலும் மேலுபட்டான ப்ரத்யாக்ரணம். இது ஹேதுவை உன்னதக்கிஞ்ஞாணமுருக்கிறது ப்ரத்யாக்ரணமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். ப்ரத்யக்த்வம் எதனாலெனில் கூறுகிறார்—ப்ரகாசகரண: என்று ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். சித்தப்தம் ஹேதுப்பிராயமுண்டது ஜ்ஜ்ஞாநமாக இருப்பதால் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமென்று அர்த்தம் ப்ரத்யக்த்வமானது தனக்குதான் ப்ரகாசிதத்வம் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம்—அந்யாதீன ப்ரகாசத்வம், அஹமர்த்தமோவென்றால் யுக்தமதர்த்தவக்ஷணம். யுக்தமதர்த்தவக்ஷணமானதால் ப்ரகாசத்தவிகேசகம் அஹமர்த்தத்வமென்று அர்த்தம். யுக்தமதர்த்தவக்ஷணத்வம் எதனால் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நத்பல என்று. தத்பல நிர்ப்பாஸிதத்வாத்—ஜ்ஜ்ஞாநாதீந ப்ரகாசமுன்னதாக இருப்பதால் அதுவும் சிம்மாந்தத்தைவிட அதிகமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம் இர்த்தசேதப்பக்ர்த்தகதில் ஸம்விதத்துக்கு ஆத்மத்வலாதவக்ஷணத்தில் வுதிவேக்த்ரபாயம் அஹமர்த்தகத்திற்கு அநாத்மத்வ விஷயத்தில் அந்வயிக்ராமம் உபிராயப்பட்டுப்பட்டுருக்கிறது. அநில வ்யாதி ரேகிகளுக்கு வ்யதிரேகி த்ருஷ்டபார்கமும் அந்வயிசுளுக்கு ஸபக்தமும் யுக்தமதர்த்த சப்தத்தால் ஸம்சிப்பிக்கப்பட்டது. அநுபூதியானது ஆத்மா, ப்ரத்யகக்ஷக இருப்பதால். எது ஆத்மாவன்றோ அது ப்ரத்யக அன்று. உதாஹரண—கடம். அநுபூதியானது, ப்ரத்யக்பூதத: ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக இருப்பதால். எது ப்ரத்யக்கன்றோ, அது ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்று. கடம் போல. அநுபூதியானது ஸ்வயம்ப்ரகாசமுள்ளது, அநுபூதியாக இருப்பதால். எது ஸ்வயம்ப்ரகாசமுள்ளன்றோ அது அநுபூதியல்ல. உதாஹரணம், கடம். என்று வ்யதிரேகித்யம் அஹமர்த்தமானது ஜ்ஜ்ஞாநாதீநப்ரகாசமுள்ளது.—சித்தைக்காட்டிலும் வேறுக இருப்பதால், கடம்போல அஹமர்த்தமானது பராக், ஜ்ஜ்ஞாநாதீநமான ப்ரகாசமுன்னதாக இருப்பதால் கடம் போல. அஹமர்த்தமானது, ஆத்மாவல்லாதது பராக்ஷக இருப்பதால், கடம் போல, என்று அந்வயிக்ரயம்—ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமே ஸம்விதாத்மத்வத்தில் ப்ரத்யக்த்வேதுவாக முந்தி உரைக்கப்பட்டது பூர்வபக்தோபந்யாஸத்தில், இவ்விடக்கிலோவென்றால் அதினால் ப்ரத்யக்த்வத்தை ஸாதித்து அதினால் ஆத்மத்வம் ஸாதிக்கப்பட்டது இதை பரிஹரிக்கிறார்—நைநதேவம் என்று. ஸம்விதத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் இவ்விடம் சித்திக்கத்தக்க அம்சமும் உரைக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஸ்வதஸ்ஸித்தத்வ ஸாதகவேத்யுசு வரித்தஸாத்பதை ஜ்ஜ்ஞாத்வுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தத்வாபாஸாதக ஹேதுவான சித்யத்வத்திற்கு அஸித்தி சொல்லப்பட்டபோகிறது. வேறுதான்கு அதுமான்கள் இவ்ரு நிரஸிக்கப்படுகிறது ஸம்விதாத்மத்வம் முதலியது ப்ரதீகியிலால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதா? அல்லது ப்ரத்யக்த்வ ஸித்தியின் அநுபபத்தியிலுலா? அல்லது சுருதபர்த்தபத்தியிலுலா? அல்லது ச்ருதிஸ்மருதிஸாதாரங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்திலுலா? என்று விசல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு முதல் பக்ஷத்தில் ப்ரத்யக்த் ப்ரதீதி விரோதத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஹம்ஜாநாமி என்று. இதனால் அன்யதால் கூறப்பட்டுள்ள ஜ்ஜ்ஞாந ப்ரத்யக்த்வாத்மத்வ, ஜ்ஜ்ஞாந ப்ரகாசத்வாத்மத்வவக்ஷணத்தையான அந்வயவ்யதிரேகயதமான்களுக்கு காஸாத்யபாபதேசம் உரைக்கப்பட்டது, “அஹம்ஜாநாமி” என்கிற இடத்தில் அஹமர்த்தமானது ஸ்வாவபாஸத்திலும் கூட கூடாபாஸத்தில், போல் ப்ரதிஸம்பந்தியாக அஹமென்று அறியப்படுகிறது.

தாமியாக அபிஷேகம் செய்ய ஜூனாபேகைத் தலைநகரமான இலாகோரில் ஆகையால் அதி
பிரபலமான ஆதரவும் கிடைக்காமலானது. ஏன்மட்டும் அந்நியப்படைகள் நன்றிசெய்து ஸாகாதி
களைப் போலப் பிடித்துக் கொண்டு தலைநகரில் பரந்தகலவல் ஆதரவற்றதெல்லாம், பின்னையோ
பராமு - அந்நிய ஆகையால் கானக ஹோதுகளுக்கும் பரத்யகூழாதம் சொல்லப்
பட்டதாக ஆகிறது.

கிஹ—சஹஸ்யெடா ந ஹெவாதாபுக்ருக்ஷம் நாடக்தெநா ஹவெஸி |
 சஹஸ்யெடா வராதயடாசு ப்ருக்ருயெடா ஹி லிஷிதெ || நிரஸூ
 விஸுஷாஹெவாஹிநஹாநந்நாஹாஹ் ஸ்ராதாஹ் | ஹவெயதிநி ரோக்ஷா
 யீட நுவணாஹெள ப்ருவதக்தெ || சஹஸ்யடவிநாஸஸெஸ்தெநாஹ்ஹித
 ஹவஸுதி | சவஸவெடகெஸெள ரோக்ஷக்யாபுஸூவமஸாக் ||
 யி நஹெஷ்டவி ஶெதாநாஹா காலிசஹ்ஹிநவஸிதாஹி ததாவதெ
 யத் சஸூவாவி ந ஹிஷிதி || ஸஸஸ்யஸிதயா ஹஸூவஸ்தா விஜ்
 விதாஹி வ | ஸஸஸ்யஸிதயாஹெ தா ஹ்ஹிநவ ந ஹிஷிதி ||
 மெதாஸெஸ்தெஸூ வானாவெ மெஷநாஹெஸிஸிவஸ | சஹெவாஹ
 ஶெயெடா ஹாஹெவ ப்ருக்ருமாதெதி நிஸித்ய || “விஜாதாநாஹெ
 கெந ஜாநாதெவ”ஹி வ ஶ்ருதி || “ஹதெஷா வெதித்ம் ப்ரு
 ஹாஹெ கெஷித்ய”ஹி வ ஶ்ருதி || “நாஹ்ஹா ஶ்ருதெ”ஹி
 ராஹி ஸபித்யாஹெஸி வஸுதி | “ஹெவாஹவ”ஹி
 நாஹ்ஹி ஶ்ருதி ஶித்ய ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும் அஹமர்த்தமானது ஆத்மாவாக இல்லாவிடில் ஆத்மாவுக்குப் பரம்பக்தவம் ஸம்பவியாத அஹம் புத்தியினால் பரத்யகர்த்தமானது பராகர்த்தத்தினின்று வேறுபடுததப்படுகிறதன்றோ—நான் விலக்கப்பட்டிருக்கிறது ஸம்ஸ்ததுக்கங்களுடனாகுபயவதாகவும் முடிவில்லாத ஆநந்தத்தை அடைந்தவனாகவும் கர்மத்துக்கு வசப்படாதவனாகவும் ஆக்கக்கடவேனென்று மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவன் சர்வணம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்திக்கொண்—அஹமர்த்தவநாசமே மோக்ஷமென்று ஒருவன் எண்ணுவனையாகில் அவன் மோக்ஷதாப்ரஸ்தாவகந்தத்தினின்றும் விலகி விடுவான். நான் நாசமடைந்தபோதிலும் என்னைக்காட்டிலும் வேறாக ஜ்ஞப்தி என்று ஒரு வஸ்து இருக்கிறது என்று எண்ணி அதை அடைவதன்பொருட்டு ஒருவனுக்கும் முயற்சி உண்டாகாது. இந்த ஜ்ஞப்திக்கு நான் ஸம்பந்தத்தினாலே யன்றோ

ஸத்தையும் விஜ்ஞப்திதை முதலியதும். தன் ஸம்பந்தமே விவகரிடுமேயாகில் ஜ்ஞப்தியே ஸித்தியாது. வெட்டுகிறவன், வெட்டக்கக்கவஸ்து, இவ்விரண்டும் இல்லாவிடில் வெட்டுதல்முதலியது எவ்வாறு ஸித்தியாதோ அவ்வாறாக ஆகையால் அஹமர்த்தமான ஜ்ஞாதாவே ப்ரத்யகாத்மாவென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. 'அரே விஜ்ஞாதாவை எதனால் நிச்சயமாக அறிகிறான்' என்று ச்ருதி. 'இதை எவன் அறிகிறானோ அவனை சேஷ்தாஜ்ஞனென்று அதை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்' என்று பகவத்கீதை. ஸூத்ரகாரரும் 'நாக்மாச்ருதே' என்று தொடங்கி "ஜ்ஞோ஽தவ" என்று ஜ்ஞாநாச்சரயன் தான் ஆத்மாவென்று சொல்லப்போகிறார். ஆகையால் ஜ்ஞப்திமாத்தரம் ஆத்மா அல்லவென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ப்ரத்யக்த்வம் விபரீதத்துக்கும் ஸாதகமென்று சொல்லுகிறார்—கிஞ்சு என்று. ப்ரத்யக்த்வம் தனக்குத்தான் ப்ரகாசித்தல். பிறனுக்கு ப்ரகாசித்தல் பராக்த்வம் இவ்விரண்டும் அஹம் இகம் என்கிற இரண்டு புத்திகளால் பிரிக்கப்படுகிறதன்றோ. ஆகையால் அஹம்புத்திபோய்விட்டால் ப்ரத்யக்த்வமே ஸித்தியாதாதலால் ப்ரத்யக்த்வம் அஹமர்த்தத்திற்கே ஆத்மத்வஸாதகமென்று அர்த்தம். ஸம்வித்தில் ப்ரத்யக்த்வமில் ஸாமையால் ஆத்மத்வஸாதக மேதுவுக்கு அஸித்தியும் பலித்தது. அஹமர்த்தத்திற்கு பராக்த்வ மில்லாமையால் அநாத்மத்வஸாதக மேதுவினுடைய அஸித்தியும் பலித்தது. அஹம்புத்தி என்பதினால் "புஷ்டமதஸ்மத்ப்ரத்யயகோசரயோ:" என்கிற தன்னுடைய உத்திவிரோதமும் வருகிறது. "கோ஽ஹமித்யேவநிபுண:" "சப்தோஹமிதிதோஷாய நாத்மரீயேஷ:" இதுமுதலிய ஆகமவிரோதமும் உள்ளடங்கி இருக்கிறது. ஹிசப்தம் ப்ரஸித்திபரமாதலால் மேதுவிலாவது, அநுபூதி: - பராசி - அஹமர்த்தத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால். கடம்போல என்று. ப்ரத்யக்த்வ மேதுவுக்கு அஸித்தி தார்ப்யமும் அந்த ப்ரத்யக்த்வஸாதகமான ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ மேதுவுக்கு ஸத்ப்ரதி பக்ஷத்வமும் அநுபூதி: - அநாத்மா, அஹமர்த்தகவபதிரித்தநவாத். கடாதிவத் என்று. ஸம்விதாத்மத்வஸாதகமான ப்ரத்யக்த்வ மேதுவுக்கும் ஸத்ப்ரதிபக்ஷத்வமும் அபிபிராயப்படப்பட்டிருக்கிறதென்று அறியப்படுகிறது. அஹம்புத்தியினால் பராகர்த்தத்தைக் காட்டிலும் ப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு பேதத்தை ஸமர்த்தித்திருப்பதால். ஹி சப்தத்தாலு மிவ்விதத்தில் ஸம்வித்ப்ரத்யகத்வமேதுவுக்கு அஸித்தியும் விரித்தித்தது. சுருதப்ரத்ய பத்தியயச்சொல்வதற்காக முமுகசூவினுடைய அபிஸந்தியைக் கூறுகிறார்—நீரஸ்த என்று. அதினால் என்னவென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—அஹமரீத்தவநீநாச: என்று. எதின ஸம்பந்தமுள்ளதாக துக்கஜ்ஞாநமும் எதின ஸம்பந்தமுள்ளதாக துக்கவிருந்தியும், எதின ஸம்பந்தமுள்ளதாக ஸுகப்ராப்தியும், அடைய விரும்பப்படுகிறதோ அதின் விநாசம் மோக்ஷமானால் அதிகாரமில்லாமையால் அப்ராமான்யம் வரும். ப்ரமிதியை உண்டு பண்ணுதல் லலவோசாஸ்திரத்திற்கு ப்ராமான்யம், அறிய விரும்பப்பட்டிருக்கிறதும் க்ரஹித்கத்தக்கதுமான சாஸ்திரத்திற்கு புருஷார்த்த பர்வஸுமில்லாவிடில் ச்ரவணமநாதிகளுக்கு அதிகாரியானவன் ஸித்தியான். சாஸ்திரம் ச்ரவணம் முதலியதை அபேக்ஷியாமல் ஒருவனுக்கும் ப்ரமிதியை உண்டு பண்ணுகிறதில்லை. ஆகையால் அதிகாரி இல்லாமையால் ப்ராமான்யமுண்டாகாதென்று சாஸ்திரப்ராமான்யயாத்ரபுபத்திருப சுருத்யர்த்தாபத்தி உரைக்கப்பட்டது. அஹ

மீட்டும் ஈஷ்டமான்போதிலும் ஜ்ஞப்தியானது சித்தையாக நிலைப்பற்றிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்— மயிர்நஷ்டிபு என்று. நான் ஈஷ்டமான்போதிலுங்கூட துணைத்திரமாக இருக்கிறதென்பதனால் தன்னுடைய மனநிலையை உடைத்துக் கொள்ளதல் புருஷார்த்தமாக ஆகமாட்டாதென்று கருத்து. தனித்த ஸம்விதத்துக்கு சூரணத்தின்களில் பார்வருத்தி இல்லை யன்றோ பின்னியோ அஹிமர்சத்தத்திற்கே ஆகலால் பார்வருத்திக்கு இவன் தன்நாசத்திற்கு பார்வருத்திக்கிருனிலும். அஹம் பத்தம் போனபோதிலும் ஜ்ஞப்தியின் இருப்பை ஒப்புக்கொண்டு தூஷணம் கூறப்பட்டது. அதற்குமேல் அதின் இருப்பே இல்லை என்றுகூறுகிறார்—ஸ்வஸம்பீந்தியா என்று. ஸாமான்யாகாரம் ஸாதை, விஜ்ஞப்திதையானது விஷயப்ராசக்தவரூப விசேஷநாமம். ஆதிசபத்ததால் ஸ்வயம் ப்ராசக்தவம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஸத்தை ஆச்ய ஸம்பந்தா தீயுதாதலால் ஸ்ரௌபலபம் இருக்கும்பொழுது ஜ்ஞப்திதவம் ரூபவியது ஸம்பவிப்ப தாலும் எல்லாம் அதற்கு அதினமென்று அப்தம். ஆகையால் ஸத்தையானது எதின ஸம்பத்தத்தைச்சார்ந்திருக்கிறதோ அந்த ஸம்பத்தவியோகத்தில் ஜ்ஞப்தியின் ஸத்தையே இல்லை என்று சொல்லுகிறார்—ஸ்வஸம்பீந்தி என்று. கட பூசகராகாச திருஷ்ட டார்த்தங்களை விலக்குவதற்காக விஷயாச்ய ஸம்பத்தத்திற்கு ஸத்தாஹேதுதவ் விஷயத்தில் த்ருஷ்டார்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—சேத்து: என்று. மேதநாதே: என்கிறஇடத் திலிருக்கிற ஆதி சபத்ததால் வந்ததை அதின்பலம் பீ த்ணைதீபாவம் இதுமுதலானது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு பர்த்தயக்ஷவிரோதத்தாலும் அஸித்தவத்தாலும் விபீ த்ணாதகவத்தாலும் பீ ஸத்தாரதிபக்ஷவத்தாலும் ஸம்பிதாத்தவாறுபப்ததியினாலும் ச்ருத்த்யர்த்தாபத்தியினாலும் அஹம்பத்தத்திற்கு ஆதம்மத்ததைச் சொல்லுகிறார்—அந: என்று. இது பூர்வோத்தரவேதகங்களுடைய ப்ரதிஜ்ஞை. ச்ருதில்பிருதி ஸூத்ரங் களைக்காண்பிக்கிறார் — விஜ்ஞாநாரம் என்று. அறியத்தக்க ஆத்மாவைக்கு ஜ்ஞா த்தவம் உரைக்கப்பட்டது. “பீவிஜ்ஞாதாரம்ரேகே விஜ்ஞாயாத்” என்று, ஜ்ஞாத்ருதவம் ஸ்வாபாவிகமாதலால் முத்தியிலும் விஜ்ஞாத்ருதவம் இருக்கிறதென்பதைக் காண்பித் திருர்—ஜ்ஞாநாத்யேவ என்று. “ஜ்ஞோ2த வ:” என்கிற இடத்தில் ஜ்ஞசபத்த தால் குறிக்கப்பட்டவன் ஆத்மா, என்று தெரியப்படுத்துவதற்காக “நாத்மா ச்ருதே:” என்கிற ஸூத்ரம் எடுக்கப்பட்டது. உன்னால் அசிய்யமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அஹம்பத்தத்திற்கு சித்தய்வத்தைச் சொல்வதும் அதற்கு ஆத்மவ்ஸாதகமென்றும் ஜ்ஞாப்திதவத்தாக. ஆகையால் “நாத்மா” என்று ஸமவியதாத்தவத்தவ்ரதிக்கேப் ரிகமநத் தால் முற்கூறப்பட்டிருக்க அஹிமர்சத்தாத்தவ்வப்ரதிஜ்ஞையிலும் ஸம்பிதாத்தவ்வப்ரதி கேப்தத்திலும் அததற்குத்தக்கபடி கூறப்பட்டதோடுதக்கன் அநுஸந்திக்கத்தக்கவைகள்.

சுஹம் பூத்யஸிநொ ஹஸ்டயு; யஸ்த்யஸிநொ
யஸ்த்யு; । தத்ராஹம் ஜாநாதி விநொ ஜாதா யஸ்த்யு
ஹி வஸநம் ஜநதி நெ வஸ்யதிவஸ்யாஹதாயுஹ் । ந வானௌ
ஜாதாஹமெயாநநாயநபுக்ஸாஸு; ஸ்யபுக்ஸாஸு; । நெ

ஆ காகம்—கிண்டி.

¶ தலைதீபாவம்— இரண்டாக ஆகுதல்.

§ ஸத்ப்ரதிபக்ஷம்—ஸாத்யபாவஸாதகமான விபரீத ஹேது எதற்கு இருக்கி
 தோ அதி. § விஜ்ஞாதாரம்—அடே விஜ்ஞாதாச்யனை எதிஸில் அறியக்கூடும்.

தந்யஸ்வஹாவதா ஹி ஸ்வயம்புக்ராஸ்தா । யஃ ப்ரக்ராஸஸ்வஹாவஃ;ஸ்வா
 ௨.தந்யாயீட்புக்ராஸஃ । னீவவக் । நஹி னீவாஹிஸ்வஹாவதாநிஸுபா
 விக்ஷேபா ப்ரக்ராஸகூபிந்யாயீட்புக்ராஸகம் ௨ । கிம் தஹிபு ?
 னீவஸ்வயம்புக்ராஸஸ்வஹாவஸ்யபிவ ப்ரக்ராஸதே; கூந்யாநவி ப்ரக்ரா
 ஸயதி (வ) ப்ரஹ்யா ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அஸ்மதர்த்தமானது அஹம்ப்ரத்யயத்தால் லித்தமன்றோ. யுஷ்ம தர்
 த்தம் யுஷ்மத்ப்ரத்யய விஷயம் அதில் அஹம்நாநாமி என்கிரய்வஹார பல
 த்தால் லித்தித்திருக்கிற ஜ்ஞாதாவானவன் யுஷ்மதர்த்தம் என்று சொல்லு
 கிற வசநமானது என் தாயார் மலடி என்பதுபோல் வ்யாஹுதமான அர்த்த
 மூள்ளது. இந் தஜ்ஞாதாவான அஹமர்த்தம் அந்யாதீந்ந்ரகாசமுன் னகன்று.
 ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருப்பதால், சைதன்யஸ்வபாவைகயன்றோ ஸ்வயம்ப்ர
 காசுதை எது ப்ரகாசஸ்வபாவமுள்ளதோ அது தீபம்போல் அந்யாதீந்ந்ர
 ப்ரகாசமுள்ளது தீபம் முதலியவற்றிற்கு தன்னுடைய ஒளியின் பலத்தினால்
 ப்ரகாசிப்பிக்கப் பட்டிருத்தலால் அப்ரகாசத்வமாவது அந்யாதீந்ந்ரகாசத்வ
 மாவது இல்லை யன்றோ. பின்னேயோ ப்ரகாசஸ்வபாவமுள்ள தீபம் தானாக
 வே ப்ரகாசிக்கிறது. மற்றவைகளையும் தன்னுடைய ஒளியினால் ப்ரகாசி
 கச்செய்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

வேறுதூஷணமும் வ்யாஹதியும் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்— அஹம்
 ப்ரத்யய இதுமுதலியதால் (அஹம்ப்ரத்யயவலித்த இதி) லித்தசப்தத்தால் ஸ்வத
 ஸ்வித்தியானது ஸிபிப்பிக்கப்பட்டது அதிலேயே யன்றோ வேறு இடத்தில்
 யுஷ்மத்ப்ரத்யயவிஷய என்று உரைக்கப்பட்டது. அஹம் ப்ரத்யயவலித்தோஹி என்
 கிற இடத்திலுள்ள “ஹி” சப்தத்தினாலும் அஸ்மதர்த்தம் யுஷ்மதர்த்த சப்தங்களாலும்
 யுஷ்மதஸ்வயம்ப்ரத்யயகோசரயோ: என்கிற அந்த க்ரந்த ப்ரஹித்தியைக்காண்பிக்கிறார்.
 ஜ்ஞாதமே ஸ்வயம் ப்ரகாசம் - அதைவிட வேறாக இருப்பதால் அஹமர்த்தம் அந்யா
 தீந்ந்ரகாசமுள்ளது, அதனால் ஆதம அல்ல; என்கிற சகவைகளின் வேறுபாடுகளுஅஸித்
 தியை அபிப்ராயப்படாநின்றனொண்டு அஹமர்த்தத்திற்கு வேறுப்ரகாசத்தினது அபே
 கைதினீமைமையை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்கிறார்—நசாஸௌ என்று எதனென்று கேட்கல்
 கூறுகிறார்— ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வாத் என்று. ப்ரகாச: வ்யவஹாராநுகுண்யம், தானாக
 வே வ்யவஹாராநுகுண்ய சக்தியுடன்கூடி இருத்தலால், அஹமர்த்தமானது வேறு
 ப்ரகாசத்தை அபேகியாமலிருக்கிற தென்று அர்த்தம். அது எவ்வளவுமெனில் கூறுகி
 ரார்—சைதநீயஸ்வபாவாவாஹிஸ்வயம்ப்ரகாசதா என்று. சேதநா-ஜ்ஞாநம், அதின்
 தன்மை சைதநீயம்—ஜ்ஞாதத்வம். தத்ஸ்வபாவத்வம் ஜ்ஞாதத்வத்தை குணமாகக்கொண்
 டிருத்தல் என்று பொருள். ஜ்ஞாதத்வமே யன்றோ ஜ்ஞாதத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம்.

அப்படிப்போல் இவ்வீடத்திலும் ஜ்ஞாநத்வம் ப்ராமாணிகமாக இருக்குமேயாகில் அதே ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் இருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அஹிமர்த்தத் திற்கு ஸைதர்ய ஸ்வபாவத்வத்தில் ச்ருதியை ப்ராமாணமாக சொல்லப்போகிறவரையுங் கொண்டு அதற்கு அறுக்காஹிமர்த்தத்தை உபந்யஸிக்கிறார்— ய: ப்ரகாசஸ்வபாவ: இது முதலியதால். ஆதமா தீபம் இவ்விரண்டுகளின் தர்மபூதஜ்ஞாநம் ப்ரபை இவை களுக்கு நேராகவோ அல்லது பரம்பரையாகவோ எவ்விதமான வ்யவஹாராநுருண்ய மோ அவ்விதமானது இவ்வுரு ப்ரகாச சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

தீபத்தைச்சார்ந்த இருட்டுக்கு விரோதிரூபமான ஜ்ஞாநத்வம் ப்ரகாசம். ஜ்ஞாநத் திற்கோ வெளில் ஸ்ப்ரணம். எது அதை ஸ்வபாவமாகக்கொண்டதாகவும் அஹிமர்த் மாக உடையதாகவும் ஸ்வவ்யவஹாராநுருண்யபாத சக்தியுள்ளதாகவுமிருக்கிறதோ அது அந்யாதீந ப்ரகாசம். ஸ்வதர்மத்தை அபேக்ஷியாத ப்ரகாசமுள்ளதென்று அர்த் தம். ப்ரகாசஸ்வபாவத்தின் அஸித்தியானது சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. எவ்வாறு? ப்ரபாச்யமா னதீபத்திற்கு ஜ்ஞாநத்வம் ப்ரத்தக்ஷஸித்தமோ, அவ்வாறே ஜ்ஞாதாவுக்கும் தானு கலே தன்னுடைய வ்யவஹாராநுருண்யத்தை உண்டுபண்ணுதல் இனி சொல்லப்போகிற ச்ருதியை ஸ்வாஸ்யத்தால் அறியப்பட்டிருப்பதால், ப்ரகாசஸ்வபாவமுள்ளவஸ்துவுக்கு தனக்கு தாமமாக இருக்கிற ப்ரகாசத்தை அபேக்ஷிடாமல் ப்ரகாசிப்பது பொருத்தமுள்ள தென்று இவ்வளவேதான் இந்த க்ரத்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது இதற்குமேல் கண் ணால் கரண்க்கத்தக்கதன்மை இருக்க ப்ரபையைவிட வேறாக இருப்பதால் தீபமானது கூடம் முதலியதுபோல் ப்ரபையின்பலத்தால் ப்ரகாசிப்பிக்கத்தக்கதென்பதினால் த்ருஷ்ட டாந்தத்திற்று ஸாத்பவவகல்யத்தை ஆசங்கித்துக்கூறுகிறார்—நஹி என்று. கண்ணால் க்ரஹிக்கத்தக்கதன்மை இருக்க ப்ரபையைவிட வேறாக இருப்பதால். குடம் முதலிய வஸ்துக்களைப்போல் தீபமானது ப்ரபையினால் ப்ரகாசிப்பிக்கத்தக்கதென்று சொல்வது கூடாது. அந்தகாரத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால், ஆகையால் தீபத்திற்கு ப்ரபையினது அபேகை இல்லை என்று அப்பராயம். அப்ரகாசத்வம் அந்யாதீநப்ரகாசத்வந்நேக். தனக்கு ஸ்ர ஜ்ஞாநத்வயரூபமான தர்மத்தின் இன்மையுடனாக இதுண்டுபண்ணப் பட்டவோ ப்ரகாசத்தின் அபேகையுடனாக இல்லை என்று அர்த்தம். அர்த்தவரித்தத்தை சொல்வதற்காக ஶ்ர ஆகாங்கையைக் காண்பிக்கிறார்— கீந்தீர்ஷி என்று. உத்தரம் கூறுகிறார்—தீப: என்று.

தீபமானது தன்னை மாத்திரம் ப்ரகாசிப்பிக்கிற தென்பதில்லை. பின்னையோ தன் பரிகரங்களால் மற்றவைகளையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்று அதிசயத்தைக் கூறுகிறார்— அந்யாநடி என்று. இவ்வண்ணமாவது பொருள். தீபமானது ப்ரபையை அபேக்ஷி யாமல் ப்ரகாசிக்கிறதானால் ப்ரபையைப்போல் விஷயங்களையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— அந்யாநடி என்று. விஷயப்ரகாசஸமர்த்தமாக இரு ந்தபோதிலும் ஸ்வரூபமானது ஒரு ஸமயத்திலுண்டாவதுபற்றி விஷயஸம்பந்தமில்லா மையால் ஸ்வரூபத்தால் ப்ரகாசிப்பிக்கிறதில்லை. பின்னையோ விஷயஸம்பந்தமுள்ளதும் இதின்பரிகரமாகவுமிருக்கிற ப்ரபையினாலென்று அர்த்தம். யதா ப்ரகாசயத்யேக:க்ருத் ஸம் லோகமிம் ரவி: (எவ்வாறு ஸூர்யன் ஒருவனாகவோ உலகமனைத்தையும் ப்ரகாசிப்

ஸ்ர ஜ்ஞாநத்வம்—ப்ரகாசம்.

ஷ்ர ஆகாங்கை—எந்த பதத்திற்கு எந்தபதமில்லாவிட்டால் அவ்வாறுபாவகத்வம் இருதோ அந்தபதத்திற்கு அந்த மற்றொருபதத்தோடு உண் ஸம்பந்தம்.

பிக்கிரூணே) இதுமுதலிய நிர்தேசம் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறது. அன்றிக்கே, அநுமானவிலகையினால் சொல்லுகிறார்—சைத்யம் ஸ்வபாவதாஹி என்று. சைத்யம் ஸ்வபாவதா - ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாகக்கொண்டிருத்தல். இதேயன்றே ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம், ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. புகையுடன் சேர்ந்திருத்தலன்றே அக்ரியுடன் சேர்ந்திருத்தலென்று சொல்லப்பட்டால் புகையுள்ளதாக இருப்பதால் அக்ரியுள்ளது என்று எவ்வாறு சொல்லப்பட்டதாக ஆகுமோ அப்படிப்போல. இதுவும் அந்வயியானஹேது. வ்யாப்தியைக் காண்பிக்கிறார்—ய: என்று. ப்ரகாசஸ்வபாவ: - ப்ரகாசத்தை தர்மமாகக்கொண்டது. எது வேறு தர்மியினுடைய ப்ரத்யக்ஷத்தில் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதினாலேயே ஹேதுவோ அது அந்வயாதீன ப்ரகாசசப்தத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. ரூபமுள்ள வஸ்து. அந்த ரூபந்ரவ்யத்தில் இணைபுரியா, ஸம்பந்தத்தால் நிலைபெற்றிருக்கிற ஜாதிகுணம் முதலியது, இவைகளின் சாக்ஷாநுபர்த்தக்ஷத்திற்கு நிமித்தமான ரூபத்திற்கும் தனக்கு எது ஆச்யரயமோ அதற்கும் மற்ற த்ரவ்யங்களுக்கும் அநுமாபகமான (தூம்) புகை முதலியவற்றுக்கும் ப்ரகாசத்வத்தை விலக்குவதற்காக தர்மபந்தர அபரோக்ஷசப்தங்கள். பாஸமான சப்சமானது இந்திரியங்களை விலக்குவதற்காக. பக்ஷம் ஸபக்ஷம் இரண்டுக்கும் பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதற்காக ஸாக்ஷாத்வாபரம்பரையாவா என்று கூறப்பட்டது. ஜ்ஞாதாவான ஆத்மா தனக்கு தர்மமாக இருக்கிற ப்ரகாசத்தை அபேக்ஷியாமலே வித்தியுள்ளவன். ப்ரகாசத்தை தர்மமாகக்கொண்டிருப்பதால், தீயப்போல, என்று அநுமான ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ வேறு தர்மியின் ப்ரத்யக்ஷபாலஸ்த்திற்கு ஹேதுவான தர்மத்துடன்கூடி இருப்பதால் என்பது ஹேதுவாசியான சப்தத்தினது அர்த்தம். தீயத்துக்குத் தன்னுடைய தர்மமாக இருக்கிற ப்ரபையை அபேக்ஷியாத ப்ரகாசத்வம்போல ஜ்ஞாதாவுக்கும் தன்னுடைய தர்மமாக இருக்கிற ஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷியாமல் ப்ரகாசித்தல் வித்தமாக இருப்பதுபற்றி பக்ஷகர்மதாபலத்தால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் ஸித்திக்கிறது. த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்ய ஸம்பந்தக் கைக்காண்பிக்கிறார்—நஹி என்று. ஸாதநஸம்பந்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்—அந்யாநபி என்று. அநுமானபாதவத்தைக்காட்டிலும் கார்த்தத்திற்கு ச்ருத்யநக்ராஹகதர்ச பரத்வம் தகுதியுள்ளது. மேலே “ததாஹி ச்ருதய:” என்று சொல்லப்போவதால். முந்தின அநுமானம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்குமேயானால், ததாச என்றல்லவோ சொல்லத்தக்கது. தொடக்கத்தில் “சைத்யம்ஸ்வபாவதாஹி ஸ்வயம்ப்ரகாசதா” என்று எமநாஸ்திகரண நிர்தேசஸ்வாபர்ஸ்யத்தாலும் பஞ்சமயர்த்தத்தாலும் சொல்லும்பக்ஷத்தால் எவாரஸ்யம் அபிரித்தபோய் விடுகிறது. நிகமந்ததிலும் “செருபதாஹம் ஸ்வயம் ப்ரகாசதா” என்று கூறப்பட்டது.

சித்ரூபசப்தம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வத்தைக் குறிக்கிறது. ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாகக் கொண்டிருத்தலென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளதல்ல. அடுத்த முன் கார்த்தத்தில் சித்ரூபனே சைத்யகுணமுள்ளவனென்று ஜ்ஞாந தர்மத்வத்தைத் தனித்துச்சொல்லி இருப்பதால். இவ்வண்ணம் முடிவில் ஸ்வயம் ப்ரகாசதாபதத்தோடு ஸமாதிகரணமான சித்ரூபதா சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாநஸ்வரூபதா பரத்வம் காணப்படுவதாலும் முந்நியும் ஸ்வயம் ப்ரகாசதாபதத்துடன் ஸமாதிகரணமான சைத்யம் ஸ்வபாவதா என்கிற பதத்திற்கு ஜ்ஞாநஸ்வரூபதையைக்குறித்தல் மிக்கத்தகுதியுள்ளதாக இருப்பதாலும் சைத்யம்ஸ்வபாவதா இதுமுதலிய பாஷ்யகர்மதமானது ச்ருதிக்கு அது க்ராஹகதர்ஷத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டது. இவ்வண்ணம் அநக்ராஹகதர்ஷத்திற்குச் ச்ரேணத்தவம் இருக்க அநுமாநமும் அர்த்தஸித்தம்.

தவறாமல் ஆச்ரயாச்ரயிபாவம் காணப்படுகிறதென்று சொல்லக்கூடாது. ப்ரபை என் பது சிதறிப்பரவுகின்ற தீபத்தின் அவயவங்களாதலால் என்று ஆசனகித்துக் கூறு கிறார்— ஏ த து கீ த ம் என்று. எவ்வாறு ஒரே தேஜோத்ரவ்யம் ப்ரபாருபமாக வும் ப்ரபையுள்ளவஸ்து ரூபமாகவும் இருக்கிறதோ இவ்வண்ணம் ஆத்மா சித்ரூபமாக வே இருந்துகொண்டு சைதத்யகுணமுள்ளவனாகவும் இருக்கிறான். யதாசப்தத்திற்கு மேலே அந்வயம். முதலில் ப்ரபைக்கு சிதறிப்போய் இருக்கிற தீபம் முதலியவைக ளின் அவயவங்களைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டை ப்ரதிஜ்ஞைஞ்செய்கிறார்—ஏகமேவஎன்று. ஏதம் ஸஜாதீயமானது. தவறாமல் தர்மியை ஆச்ரயித்திருக்கிற தர்மத்திற்கு எவ்வாறு த்ரவ்யத்வம் என்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—யுந்யபிஎன்று. குணஜ்ஞா பாதத்ரமாயுள்ளது. இணைபுரியாமல் சேர்ந்தே இருக்கும் விசேஷணம் என்று அர்த்தம். தேஜஸ் த்ரவ்யமே என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணப்பட்ட த்ரவ்யவிசேஷத்தவஸித்தியின்பொருட்டு முதலில் த்ர வ்யத்வத்தை உபபாதனம் பண்ணுகிறார்—ஸ்வாசீரயாநீஎன்று. த்ரவ்யத்வம் இருக்கட்டும், அதிலும் தேஜஸ்தவத்தில் ப்ரமாணம் என்ன வென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—ப்ரகாச வத்வாநீ என்று. ப்ரகாச—இருட்டுக்கு விரோதியாக இருக்கிற ஆகாரவிசேஷம். ஒள ஜ்வல்யம்—ப்ரகாசத்துடன் சேர்ந்திருத்தல். உபபாதிக்கிறார்—ப்ரகாசவநீத்வஸூச என்று. ஸ்வவிஷ்ட பரவிஷய ஜ்ஞாநவிரோதியான இருளைப்போக்குதல் என்கிற கார்யம் காணப் படுவதால் என்று அர்த்தம். அவநனமாகில் எவ்வண்ணம் இத்தற்கு குணமென்கிறவ்ய யவஹாரம் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அஸ்யாஃ என்று “து” சப்தம் செளக்ஷ்யாதி வைஷம்யத்தில் நோக்குள்ளது. இத்தற்குமேல் கிஞ்ஞகின்ற அவயவங்கள் ப்ரபைஎன்பதை கிராகரிக்கிறார்—நசு என்று. எதனாலெனில் சொல்லுகிறார்—மணி என்று. ஒவ்வொரு க்ஷணத்தோறும் விநாசம் ப்ரஸங்கிப்பதால் என்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட கிஞ்ஞதலை ஒப்புக்கொண்டால் மணி முதலியவைகள் கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் போகவேண்டியதா குமென்கிற ப்ரஸத்தியை பரிஹரிப்பதற்காக ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் உத்பத்தி ஒப் புக்கொள்ளத்தக்கது. ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் உத்பத்தி விநாசம் இவ்விரண்டையும் ஒப்புக்கொள்ளுதல் பொருத்தமுள்ளதாகாது. தீபத்திற்குபோல் உத்பத்தி விநாசங்களுக்கு குறியகாரணசுலாபங்களின் தொடர்ச்சி இல்லாமையால். அதில்லாமலிருந்தாலும் தேஜஸ் த்வஸாமாய்த்தால் தீபத்தில்போல் ப்ரத்யபிஜ்ஞையின் பாதத்தால் ஒவ்வொரு க்ஷணத் திலும் விநாசம் முதலியவைகளை கல்பிக்கும்படித்தலில் ஸத்வம் த்ரவ்யத்வம் முதலிய வைகளால் கடம் முதலியவற்றில்கூட க்ஷணிகத்வ ப்ரஸங்கம் வராமென்று கருத்து. ரத்தங்களில் க்ஷணிகத்வமானது ரத்தசாஸ்த்ரவிருத்தம். காலவிசேஷத்தில் அதின் உத்பத்தி முதலியது அறியப்படுகிறபடியால் ஸூரீயன் முதலிய தேஜோத்ரவ்யங்களி லும் க்ஷணிகத்வமானது ச்ருதிவிருத்தம். “ஸூரீயாசத்ரமஸௌ தாதாயதாஸ்ரீர்வ மகல்பயத்” (ஸூரீயசத்திராக்ஷை பிரஹ்மதேவன் முன்போல படைத்தார்) “சாக்ஷீஷோ மௌந ஸூரீய:” (அகியும் சத்திரனும் இல்லை ஸூரீயனுமில்லை) என்று கால விசேஷத்தில் அவைகளின் உத்பத்தி விநாசங்கள் அறியப்படுவதால் ஸூரீயன் முதலியவற்றின் ஸ்ருஷ்டிகையையும் ப்ரளயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களுக்கு தொடர்ச்சியாக ॥ உபக்ரமோச்சேத பாதம் சொல்லத்தக்கதல்ல. ரத்தம் ஸூரீயன் முதலிய வஸ்துமாத்திரத்திற்கு க்ஷணிகத்வத்திற் ப்ரமாணமில்லாமையால். தேஜஸ்த்வமோ வென்றால் தேஜவின் பரமானுக்களை இச்சிக்கிறவர்களால்

11 அபுத்தவரித்தங்கள்— எந்த இரண்டு வஸ்துக்களுக்குள் ஒன்று மற்றொன்றை ஆச்ரயித்தே இருக்குமோ அவ்விரண்டும் அபுத்தவரித்தங்கள். அதாவது பிரிக்கமுடியாத ஸம்பந்தத்துடன் கூடியவைகள். ॥ உபக்ரமம்—ஆரம்பம். உச்சேதம்—அழிவு.

ஹேதுவாக சொல்லத்தக்கதல்ல. தேஜஸின் பரமானுக்களில் வ்யபிசாரம் ஒருவதால் ஸத்வாதிகளால் சுண்ணித்தவம் சொல்லப்படுமேயாகில் ஜகத்துக்கு சுண்ணித்தவம் ஏற்பட வேண்டியதாகும் என்று சொல்லப்பட்டது.

அய்யா ! தூரத்திலிருந்தே அறியப்பட்டிருக்கிற கந்தத்துடன் கூடிய கர்பூரம் முதலியவைகளுக்கு கந்தத்துக்கு ஆசிரயமாக இருக்கிற அவயவங்களின் சிதறுதல் விடத் தகாததாலாவும் பிற்காலத்தில் உபலம்பமிருப்பதாலும் ஒவ்வொரு சுண்ணத்தோறும் உத்பத்தி விநாசங்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். அவ்வண்ணமே மணி முதலியவைகளிலும் என்று-இவ்வண்ணமல்ல. காத்தில்தவாத குடுக்கை எம்புடும் முதலியவைகளில் வைக்கப்பட்டு திடமாக மூடப்பட்டிருக்கிற பச்சைக்கர்பூரம் முதலியவற்றிற்கு தூரத்தில் வாஸனையின் உபலம்பமில்லாததுபற்றி ஆசிரய வஸ்துக்களின் அவயவங்களுடைய விசரணமில்லாமையால் முன்போல் ஸ்திதியின் நீ உபலம்பத்திற்கு உபபத்தி ஏற்படுவதால் ப்ரதிக்ஷேத்பத்தி விநாசங்கள் கல்பிக்கத்தக்கவைகளல்ல தூரத்திலறியப்படாநின்றவாஸனையுடையதான கர்த்துள்ள இடத்திலிருக்கிற பச்சைக்கர்பூரம் முதலியவைகளுக்கு அவயவங்களின் சிதறுதல் இருக்கவே இருக்கிறது. அவயவியிடத்திலும் ஸுஷுக்மமான குறைவு இருக்கவே இருக்கிறது. தெராசினால் நிறுத்து பரிசுபணணும்போதும் அல்பால்பமான பரிமாணத்தின் குறைவு காணப்படுவதால். ஆகையால் ப்ரதிக்ஷணம்வெவ்வேறாக வந்தசேருகின்ற அவயவார்த்தாவீசேஷங்களை ஹேதுவாகக்கொண்ட உத்பத்தி விநாசங்கள் கல்பிக்கத்தக்கவைகளல்ல. கல்பந்திலும் அறியப்படுகிற கந்தத்துக்கு ஆசிரயமாக உபயவாதி ௧ ஸம்ப்ரதிபன்னமாகவே இருக்கிற நாலாபக்கத்திலும் சிதருகின்ற சில அவயவங்களுக்குள் சித்திமாந்ரம் கல்பிக்கத்தக்கது. அவ்வளவுமாத்ரததினால் கந்தோபலபதிக்கு உபபத்தி வருவதால். அனேகதர்மிகள் அவைகளின் உத்பத்தி விநாசங்கள் முன் காணப்பட்டிருந்த அவ்விரண்டின் ளாமகரிகள் இவைகளை கல்பிப்பதில் கௌரவமேற்படுவதாலும், அன்றிக்கே கண்ணுக்குப்போல் மூக்குக்கும் ரச்சிமின்னவழியாக ஸம்பந்தமிருப்பதால் தூரத்திலிருக்கிற பதார்த்தங்களை அடைந்திருக்கிற கந்தத்தை க்ரஹிக்கும் தன்மை கல்பிக்கத்தக்கது. கௌரவமில்லாமையால் ரச்சிமத்தவம் கல்பிக்கத்தக்கதென்பது மாத்திரமல்ல. பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “நஹ்யாத்மா சக்யதேதரவ்ருமிந்நீரியை:காமகோசரை | ப்ரவர்துமாரைரகையர் துர்த்னைஷாரக்ருதா கம்பி: - தேஷூர்த்துமரஸா ரசமீந் யதாஸம் பங்நிடச்சதி” ததாப்ரகாச தேஹ்யாத்மாதீபோதிப்யந்நிராக்ருதி:” என்று. (காமங்களுக்கு கோசரங்களாக இருப்பவைகளும் செல்லுகின்றவைகளும் நீதியைவிட கன்றவைகளும் மனோதார்த்தியமில்லாதவர்களால் எவ்விதத்தாலுமடக்கமுடியாதவைகளான இந்திரியங்களால் ஆத்மா பார்க்க சக்யமன்று. அந்த இந்திரியங்களுடைய ரச்சிகளை மனதினால் எப்பொழுது நன்றாக அடக்குகிறானோ அப்பொழுது ஆத்மா ஜ்வலிக்கிற தீபம்போல் நிஷக்ருஷ்ட ஆக்ருதியுள்ளவனாக பிரகாசிக்கிறான்) இந்திரியங்களுக்கு ௧ பஞ்சேக்ருதபூதரப்யயங்களுள்ள வாயுதேஜஸ் முதலியவைகளோடு ஸம்பந்தத்தால் ரச்சிமத்தவமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது.

§ உபலம்பம்—அறிதல் அல்லது ஞாநம்.

† ஸம்ப்ரதிபன்னம்—விவாதமின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

‡ பஞ்சேக்ருதம்—கலக்கப்பட்ட ஐந்து பூதங்களுடைய அம்சங்களின் ஸமுதாயம், யஞ்சேகரணப்ரக்ரியையாவது—பகவான் பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து ஒவ்வொரு பூதத்தையும் இரண்டாகச்செய்து இரண்டு பாகங்களுக்குள் அந்த அந்த பூதத்தைச்சார்த் பாகம் ஒன்றைவைத்துக்கொண்டு மற்ற ஒருபாகத்தை நான்காகப்பங்கிட்டு அந்த நான்கு

அய்யா ! அக்கி வெய்யல் இவைகளின் ஸம்பந்தத்தால் ஜலம் கல் முதலியவற்று உண்டாகிற சூதையின் தாரதமய ஜ்ஞானமானது நெருப்பு வெய்யல் முதலியவைகளின் அவயவங்களின் ஸம்பந்தமின்றி பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. ஜலம் முதலியவற்றிற்கு ஸ்வை: ஒளவுஷ்ணயமில்லாததாலும் நிராசரமயான தர்மத்திற்கு ஸங்க்ரமணம் பொருந்தாததாலும் ஒளவுஷ்ணயத்திற்கு ஆசரயபூதமான அக்கியினுடையவும் வெய்யலுடையவும் அவயவத்திற்கு ஸம்பந்தம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வண்ணம் அவயவஸங்க்ரந்தியும் சிதருதலில்லாவிடில் உபபன்னமாகாது. சொல்லுகிற தன்மையுள்ள ரச்மிகளுக்கு சரணதலங்களுக்குப்போல எவ்வாறு சிதறுதலில்லாமல் ஒரிடத்தில் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்? அவயவங்களுடைய தாரகமயத்தால் ஒளவுஷ்ணய தாரதமயம் என்று சொல்லப்படுகிறது. நெருப்பினால் காச்சப்பட்டவஸ்துக்களில் அகரியினுடைய அவயவங்களின் ஸம்பந்தத்திலுலேயே ஒளவுஷ்ணயம் அறியப்படுகிறது. ஜலம்முதலியவற்றில் ஸங்க்ரமித்திருக்கின்ற அக்கியின் அவயவங்களே ப்ரபை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல, தீபத்தின் ப்ரபையினால் பசலிலும் இரவிலும் கவரப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஜலம் பூததலம் முதலியவற்றில் ஒளவுஷ்ணயம் அறியப்படாததால்-வெய்யலால் தபிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களிடத்திலும் கிரணங்களுடைய சிதறுதலால் அவயவங்களின் ஸங்க்ரமணம்கிடையாது. பனிததுளிகளுடையதுபோல சூர்யகிரணங்களால் கரணிக்துவிடப்பட்டிருக்கிற அகரியின் அவயவங்களுடைய ஸங்க்ரமணத்தால் உஷ்ணேபலத்திக்கு உபபத்தி வருவதால் இவரு கல்பசகமும் தேடத்தக்கதல்ல கல்பகாகௌரவமும் ப்ரஸங்கிக்கிற தில்லை. ஏனெனில் இந்த அர்த்தம் சாஸ்த்ர ஸித்தமாதலால் உபபாதிக்கிறார்—மாத்யய புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வஸத்தே * க்ரீஷ்மகே ரச்மிகைதஸ் ஸந்தபதிதரிபி: சரத்யபிச வர்ஷாஸு சதூர்யபி: ஸம்ப்ரவர்ஷகி[ஹேமத்தே சிசிரேசை வஹிமமுத்த்ஸ்குஜேத த்ரிபி: (வஸந்தத்திலும் க்ரீஷ்மத்திலும் ஸூர்யன் முன்னூரு கிரணங்களால் தபிக்கிறான். சரத்திலும் ி வர்ஷாஸமயத்திலும் நானூரு கிரணங்களால் மழைபொழிகிறான். ஹேமந்த காலத்திலும் ி சிரிருதுவிலும் முன்னூரு கிரணங்களால் பனியை வெளியில் விடுகிறான், என்று) எவ்வாறு வர்ஷாகாலத்திலும் ஹேமந்த காலத்திலும் ஸூர்ய கிரணங்களால் விடப்பட்ட ஜலகிரணங்களும் பனிததுளிகளும் சிதரின கிரணங்களின் அவயவங்களன்றோ, கிரணங்களால் க்ரஹி க்துவிடப்பட்டிருக்கிற ஜலத்தின் அவயவங்களோ. இவ்வாறே க்ரீஷ்மத்திலும் ஸூர்யகிரணங்களாலுண்டாகும் ஸந்தாபனம் சிதரின அதின் அவயவங்களின் கார்யமல்ல. பின்னையோ அவைக

பாகவச்யமும் வேறுதான்கு பூதங்களிலும் சேர்ப்பிக்கிறார்—இவ்வாறாக எல்லா பூதங்களும் உண்டுபண்ணப்படும் ஸடயத்தில் ஒவ்வொருபூதத்தினுடைய நான்கு அரைக்கால் அம்சங்களையும் தன்னுடைய ஒரு அர்த்தாமசத்தையும் சேர்த்து பகவான் ஒவ்வொரு பூதத்தையும் பூரணமாகச்செய்கிறார்—ஆகலால் ஒவ்வொருபூதத்திலும் ஐந்து பூதங்களின் அம்சங்களும் கலந்திருக்கின்றன. எந்த வஸ்துவை எந்தப்பெயரால் வ்யவஹரிக்கிறோமோ அந்த வஸ்துவில் அதின் அம்சம் ஸரிபாதி. மற்றவஸ்துக்களின் நான்கு அரைக்கால் அம்சங்கள், தன் அம்சம் அதிகமாக இருப்பதால் தன் வ்யவஹாரம் நிலைபெற்றவருகிறது. த்ருவருத்தரணம் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது பஞ்சீகரணத்திற்கு உபலக்ஷணம். பஞ்சபூதங்களோடும் மஹத் அஹமகசாம் இரண்டையும் சேர்த்து ஸப்தீகரணம் என்றும் சொல்லுவார்கள். இருபத்திரான்கு தத்வங்களில் பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சுதி மதஹதஹங்க்ரஹங்களும் சரித்திற்கு உபாதானங்கள்.

¶ ஹேமந்தம்—பனிகாலம்.

§ வர்ஷாகாலம்—மாரிகாலம்.

§ சிரிருது—மாசிபக்துனிமாதங்கள். * க்ரீஷ்மம்—வெய்யிற்காலம்.

நாசமடையும்ஸமயத்தில் நசிப்பதாலும் ப்ரபையோடு கூடியவைகளாகவே தீபங்கள் கண்ணந்தோரும் தோன்றி விராசமடைகின்றனவென்று அறியப்படுகிறது. அக்கி முதலியதற்கு ஜெனஷண்யம் முதலியதுபோல ப்ரபைக்கு தனக்கு ஆச்ரயவஸ்துஸமீபத்தில் ப்ரகாசாதிக்யம் உஷ்ணாதிக்யம் இது முதலியது உபலப்தியினால் வ்யவஸ்தை செய்யத்தக்கது. இவ்வண்ணம் ஆத்மா சித்ரூபனாகவே இருந்துகொண்டு சைதன்யகுணமுள்ளவன். சித்ரூபநையன்றோ ஸ்வயம்ப்ரகாசனாத்.

உபபாதக ச்ருதிகளாவன—எவ்வாறு உப்புக்கட்டியானது உள்ளிலும் வெளியிலும் ரஸத்தில் அல்லது ருசியில் வ்யத்யாஸமின்றி எல்லாம்ரஸகனமாகவே இருக்கிறதோ இவ்வண்ணமே ஸ்ரீ இந்த ஆத்மா உள்ளங்கம் வெளியங்கமின்றி முழுமையும் ப்ரஜ்ஞாநகனனே, விஜ்ஞாநகனனே. இந்த இடத்தில் இந்த புருஷன் ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸாக இருக்கிறான். விஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவின் ஜ்ஞாநத்திற்கு அழிவில்லை எவன் இதை முகர்கிறேனென்று என்னுகிறானோ அவன் ஆத்மா. எவன் ஆத்மா—யாதொருவன் விஜ்ஞாநமயனாக பிராணனகளிலும் ஹ்ருதயத்தினுள்ளும் ஜ்யோதிர்மய புருஷனாக இருக்கிறானோ. இவனன்றோ பார்ப்பவன், கேழ்ப்பவன், ருசிபார்ப்பவன், முகர்கிறவன், மநஞ் செய்பவன், அறிகிறவன், செய்கையுடையவன், விஜ்ஞாநஸ்வரூபியான புருஷன். விஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவை எதினால் அறியலாம் இந்தப்புருஷன் அறியவே அறிகிறான் பரம்புருஷனைப் பார்ப்பவன் ஸம்ஸாரத்தைப் பார்க்கிறதில்லை ரோகத்தைபும் பார்க்கிறதல்ல. துக்கத்தையும் பார்க்கிறதில்லை. அவன் உத்தமனான புருஷன். உத்பத்தி ஸ்திதி விராசங்களுள்ள இந்தசரீரத்தை நினைக்கிறதில்லை. இவ்வண்ணமே பரம்புருஷ ஸாக்ஷாத்காரம்பெற்று இருப்பவனான இந்த முக்தாத்மாவுக்கு முக்திதசையில் பரம்புருஷனை அடைந்து ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சார்ந்த ஸ்வரூப, ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்திகளுடன்கூடிய இந்த 5 பதினாருகலைகள் நாசமடைகின்றன. அந்தஇந்த மனோமயனைக் காட்டிலும் விஜ்ஞாநமயனாகவும் ஹ்ருதயமத்யத்திலிருப்பவனுமான ஜீவாத்மா வேறாக இருக்கிறான் இதுமுதலியவைகள். ஸூத்ராகாரரே சொல்லப் போகிறார் “ஜ்ஞேத ஏவ” என்று.

ஸ்ரீ அந்தர—அபாஹ்ய: என்கிற இடத்தில் அந்தமில்வாறு சொல்லத்தக்கது. அதாவது—ரஸகனமாக இல்லாத அந்தரங்கங்களில்லாதவன். ரஸகனமாக இல்லாத பாஹ்யாகங்ளிலலாதவன். முற்றிலும் ரஸகனன் என்று கொருன். இரண்டிடத்திலும் கிவேதிக் கததக் தாவைகள் ரஸகுணயாங்கங்கள.

5 பதினாருகலைகளாவன—(1) ப்ராணன், (2) ச்ரத்தை, (3) ஆகாயம், (4) வாயு, (5) ஜ்யோதிஸ், (6) ஜலம், (7) பூமி; (8) இந்த்ரியம், (9) மனஸ், (10) அன்னம் (11) வீர்யம், (12) தபஸு (13) மந்திரங்கள், (14) கர்மங்கள், (15) உலகங்கள் (16) உலகத்திலுள்ளபெயர்கள். இவைகளுடைய விஸ்தாரங்களை ப்ரச்னோபபிஷத்தில்தாண்க.

சுருதப்ரகாசிகை—

வேறு தூஷணத்தை உரைக்கிறார்—தீபேபி என்று. அவயவீ ப்ரதிபத்தியின் அநுபபத்தியை உபபாதிக்கிறார்—நஹி என்று தீபமானது சிதருதலை ஸ்வபாவமாகக் கொண்டதா? அல்லது ஸ்திரஸ்வபாவமுள்ளதா? சிதருதல் ஸ்வபாவமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் பிண்டபாவமானது ி மூர்த் த்ரவ்யத்தை ப்ரதிபந்த காரணமாகக்கொண்டதாக ஆகும். ஸ்திரஸ்வபாவமுள்ள தென்று சொல்லுமபக்ஷத்தில் சிதருதலானது மூர்த் த்ரவ்யத்தின் விநாசத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டதாக ஆகும். இங்கு இரண்டும் அநுபவமபத்தால் அடிபட்டது. விசரணம் ஸ்வபாவ வித்தமாக இருக்க பிண்டாகாரமானது வாயுவீரூல் உபபன்னமாகிடுதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது காத்தில்லாத இடத்தில் பிண்டபாவமானது இல்லாமல் போகவேண்டியதாக ஆகும். அசைவம் ஸூக்ஷ்மவாயுவீரூல் பிண்டபாவமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் சிதருதல் உண்டாகாது. அதுவும் ஸூக்ஷ்மவாயுவீரூலென்று கூறப்படுமேயாகில் ஒன்றுக்கே விருத்தமான இரண்டு ஸ்வபாவங்கள் பொருந்தாததால் பிண்டாவத்திற்கும் விசரணத்திற்கும் ஹேதுவான இரண்டு வாயுக்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். அவ்விரண்டுகளும் அய்யோயகாதுகங்களாதலால் இரண்டுக்குள் ஒன்றுபோனால் பிண்டபாவமேயோ விசரணமேயோ உண்டாகவேண்டியதாகும். அதை பரிஹரிப்பதின் பொருட்டு ஒன்றினால் மற்றொன்று தடைபட்டு விருத்தஸ்வபாவங்களுள்ள இரண்டு வாயுக்களின் பரம்பரையினால் ஸாமீப்யம் விலக்கம் இவைகள் கல்பிக்கப்படுமேயாகில் கௌரவம் உண்டாகும். அப்படி கல்பித்தபோதிலும் குருக்காகச்செல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகளும் * ப்ரேரணமாத்தரத்திற்கு ஹேதுக்களாகவுமிருக்கிற வாயுவின் அவயவங்களுக்கு நரம்புறங்களிலும் ப்ரதிபந்தகத்வமில்லாமையால் பிண்டபாவம் இல்லாமல்போகவேண்டியதாகும்.

அய்யா! வெப்பத்தினால் உருகிப்போயிருக்கிற பார்த்திவாவயங்களின் திடமான ஸம்யோகத்தால் பிண்டபாவம். அதினால் அதின் அவயவங்களை அடைந்திருக்கிற பணியின் அழிவினால் பிடிப்பு இல்லாமையால் அக்கியின் அவயவங்களின் ி விசரணம் என்று சொல்லப்படுமேயாகில்கூறுகிறார்—நஹிவிசரண என்று. அக்கியின் அவயவங்கள் மேலே சொல்வதை ஸ்வபாவமாக உடையவைகளாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது சிதரும்பொழுது; குருக்காகச் செல்லுதலுண்டாகாது அந்த அகனியின் அவயவங்கள் குருக்கானத்தியை ஸ்வபாவமாக உடையவைகளாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது முதலில் மேல்நோக்கிச்செல்லுதல் இல்லாமல்போகவேண்டியதாக ஆகும். ஏகஜாதியமான த்ரவ்யத்திற்கு உபாதி இல்லாவிடில் விருத்த ஸ்வபாவங்கள் பொருந்தாததால். உபாதியோ காணப்படவில்லை. தீபம் ப்ரபை இவைகள் இரண்டும் வெவ்வேறான அவயவங்களென்று சொல்லப்படும்பக்ஷத்திலோவென்றால் விருத்த ஸ்வபாவத்வம் உபபன்னமாகிறது. மேலும் நான்கு அவகுலம் முதலிய அளவினது தாரதமயத்திற்கு நியாமகமும் இல்லை. சிதருதலில் பக்கத்திலும் சிதருதல் ஸம்பவிக்கிறது. நாலாபக்கங்களிலும் ஒரேஸமயத்தில் சிதருவதற்கு நியாமகமில்லாமையால் என்று அபிப்ராயம். மேலும் சிதருகின்ற அவயவங்களுக்கு புழுதிகளுக்குப்போல தவறாமல் நேரான ப்ரஸரணத்தில் ஹேதுவில்லை. ப்ரஸரணத்திற்கு ி ஆர்ஜவநியமமானது மறைக்கிற பதார்த்தத்தைக்குறித்து ரஜுவான தேசத்திலேயே சாயையின் ஸம்பந்தத்தால் அறியப்படுகிறது. சாயையின் விஸ்தாரமோவென்றால் தடுக்கப்படுகிற ரசமிகளின் பெரிதான

ி மூர்தம்—கரியாசர்யமாக இருப்பது. * ப்ரேரணம்—தன்னுதல் அல்லது தூத்துதல். ி விசரணம்—சிதறுதல். ி ஆர்ஜவம்—நேராக இருததல், நியமம்—தவாராமலிருத்தல்.

அக்ரபாகங்களால் உண்டுபண்ணப்படுகிறது. அநார்ஜுவத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல. சாயையின் ¶ கௌடில்யமோ வென்றால் மரைக்கிறவஸ்துவின் கௌடில்யத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய ப்ரஸரணத்தின் † அநார்ஜுவத்தால் செய்யப்பட்டதல்ல- அதுவும் ருஜுவான ப்ரஸரணத்திற்குள்ளாதம். அவயவங்கள் சிதருகின்றன வென்கிற பகஷத்தில் ரசமிகளுக்கு புழுதிகளுக்குப்போல காத்தினால் அடித்துக்கொண்டுபோகப்படாமலிருத்தல் பொருந்தாது. கிழக்கு ஜாலகத்தினால் வெளிப்பட்டிருக்கிற ப்ரபையானது தென்மல் காற்றினால் அடித்துக்கொண்டுபோகப்படுகிறதில்லையன்றே. அப்படி இல்லாவிட்டால் புழுதிகளுக்கும் அதில்ப்ரோணமில்லாமை ப்ரஸங்கிக்கும். ஜனனவின்வழியாய் வெளிப்பட்டிருக்கிற ப்ரபையானது காத்தினால் அடித்துக்கொண்டுபோகப்படாமலிருக்கிற தென்பது அதற்கு அப்புரத்திலுள்ள சுவர், முதலியதில் ப்ரபையின் சேர்க்கையினாலேயே அறியப்படுகிறது. ஆகையால் வில்லில் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கிறநாகன்கயிர்போல ப்ரபையானது சிதருகிறது அவயவமல்ல.

அதினுவென்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— அநல்ஸப்ரபாகா ஏவ தீபா: ப்ரதிக்கூணமுத்ப்ரீனா: என்று. தேஜஸானதால் மணி முதலியதின் விநாசத்தை ஒப்புக்கொள்ளில் அதிப்ரஸங்கம் ஒருவதால். விசரணத்தைவற்றுக்கொண்டால் பிண்டபாவம் ஒரேஸமயத்தில் நாலாபக்கங்களிலும் விசரணம், ருஜுப்ரஸரணம், முதலிய அனேக நியமவ்யவஸ்தாபகமில்லாமையாலும் எப்படி காணப்பட்டதோ அப்படி ஒப்புக்கொள்வதில் விரோதமில்லாமையாலும். தீபங்கள் ப்ரபையோடுகூடியவைகளாகவே ப்ரதிக்கூணம் உண்டாகின்றனவென்று அர்த்தம். அப்படியாகில், எவ்வாறு ஒவ்வொரு கூணத்திலும் உத்பத்திவிநாசங்கள் என்று அபேகைகூவரின் எவ்வாறு மணிமுதலியவைகளுக்கும் ப்ரதிக்கூணவிநாசமானது ப்ரஸங்கியாதோ அவ்வாறு தீபக்கூணிகதவத்தில் இரண்டுநேரதுக்களைச்சொல்லுகிறார்— புஷ்கலகாரணக்கரமோபநிபாதாந் தந்விநாசே விநாசாச்ச என்று. சேராமலிருக்கிற தண்டசகராதிகளின் வ்யவ்ருத்தயின் பொருட்டு புஷ்கலசப்தம். வத்தியின் அவயவத்தோடு அக்கியின் ஸம்பந்தம் தீபஸாமகீ என்பது முதன்மைவாய்ந்த வத்தியின் அவயவத்தோடு அக்கிஸம்பந்தத்தால் காணப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரதமமானவத்தியின் அவயவத்தோடு அக்கிஸமயோகத்திற்கே காரணத்வம் என்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. கடாசியிலும் நடுவிலுமுள்ள வத்தியின் அவயவங்களுக்குக்கூட அக்கிஸம்பந்தமுள்ளஸமயத்தில் தீபத்தின் உத்பத்தி காணப்படுவதால். ஆகையால் ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் அக்கிஸம்பந்தத்தால் புஷ்கலமான காரண பரம்பரை காணப்பட்டிருக்கிறதென்பதினால் ஒவ்வொரு அவயவத்தோறும் அக்கிஸமயோகத்தால் தீபம் உண்டாகிறது. அதில் ப்ரதிக்கூணம் உத்பத்தி இருக்குவதால் ஒரே ஸமயத்தில் அனேக தீபங்கள் காணப்படாததால் விநாசமும் ஸித்தம். ப்ரதிக்கூண விநாசத்திற்கு தனித்து அநுமபகம் கூறப்படுகிறது. தந்விநாசே விநாசாச்ச என்று வத்தியினது அவயவவிநாசத்திற்கு தீபவிநாச ஸாமகீத்வமானது கடாசியான வத்தியின் அவயவவிநாசத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது இவ்வண்ணமாக விநாசகாரணநவ்ருத்திநாசனத்தினால் ப்ரத்யவயவ விநாசத்தோடு தீபம் நசிக்கவே நசிக்கிறது. இவ்வாறாக உத்பத்தி விநாசஸாமகிகளின் அநுவ்ருத்திகளால் ஒவ்வொரு கூணத்திலும் அநுமிக்கப்படுகிறது என்று அர்த்தம்.

ப்ரபையானது சிதரினதீபம்முதலியவைகளின் அவயவங்களல்லாதபகஷத்தில் தீபஸமீபத்தில் அந்த ப்ரபைக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஆதிக்கம் முதலியது எவ்வாறு?

அவயவங்கள் சிதருகின்றன வென்கிற பகஷத்திலேயன்றே அவயவகவளின் * பாகுள்ய
† வைரன்யங்களுள் ஒளவுண்யாதிக்கம் மார்ந்தம் முதலியது பொருத்தகிறது என்று
சொல்லப்படுமோயாகில் சொல்லுகிறா—பாபாயா: எனது. 'பாகாசாதிக்கம்' ஒளவுண்
யாதிக்கம் இயாதி' என்கிற வாக்யத்திலுள்ள ஆதிசப்தத்தால் ஆச்ய வஸ்துவக்கு
தாரதேசத்தில் பாகாசாமர்த்தமும் ஒளவுண்யமார்த்தமும் விவாகிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
உபலப்தியினால் வ்யவஸ்தாபிக்கத்தக்க வ்யயத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—
அகீந்யாநீநாம் என்று. சொல்லப்பட்டதை தாஷ்டாந்திகத்தில் அதிதேசிக்கிறார்—
ஏவம் என்று. சித்நபஏவ என்று ரூபசப்தம் தாமிஸ்வரூபபரம் அதினால் ஸ்வயம்
பாகாசத்வத்திற்கு என்னவென்று அப்பகஷவரின சித்ரூபத்வத்தை விவரிக்கிறார்—சித்
நபநாஹி என்று. இதனால் சொல்லப்போகிற சுருதவாக்யத்தில் ஜ்ஞாநாதிசப்தம்
விவரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

இவ்வண்ணம் அநுநாஸக தர்கத்தை உபந்யஸித்து ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—
தநாஹி சித்நய: என்று. 'ஸயதா ஸஸைத்வகந:' என்று. அந்தா: அந்தரங்கவ்யதிரித்தன்
அபாஹ்ய: பஹிரங்கவ்யதிரித்தன். இவ்வாறு வ்யகிரேச நிர்தேசத்தால் நிச்சேஷ க்ர
ஹணம் செய்யப்பட்டது. அதையே சொல்லுகிறா—சித்நஸிந: என்று தார்ஷ்டாந்
திகவிஷயமான பாஹ்யசப்தம் தர்மிபரம். அந்தரகசப்தம் தர்மபரம். க்ருதஸ்சப்தம்
அவ்விரண்டுகளில் ஒரு அமசம் ஜடமாக இருக்குமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்கு
வதற்காக, இவரு எல்லா இடத்திலும் ஐசுரூப்யமே த்ருஷ்டாந்தோப ஓவ்யபாடுவோ
அல்ல த்ருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தக விஷய வாக்யங்கள் இரண்டிலும் அந்தா:
அபாஹ்ய: என்றல்லவோ கூறப்பட்டது. சரீரிந்நாவஸதைவ்யம் ஜ்ஞாநாகமகத்வபா
மானவாக்யத்தை உபாதாமா சொல்கிறா— விஜ்ஞாநகந ஏவ என்று. கசப்தத்தால்
சொல்லப்பட்டிருக்கிற கைரந்தர்யத்திற்கு ஜடாமசத்தின் கலப்பை எவகாரம் வ்யாவுருத்
திக்கிறது. ஜ்ஞாநாத்வமாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் என்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக இந்த
இடத்தில் அயமென்று வாக்யமெடுக்கப்பட்டது. தர்மதாமிடாவத்தை ஜ்ஞாபிக்கிறார்—
நவிஜ்ஞாநாது: என்று- ஜ்ஞாத்ருஸ்ஸம்பந்தியான ஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யத்வம் சொல்லப்பட்
டால் ஜ்ஞாநஸாமானயத்திற்கு நித்யத்வசகவைவர அனகப் போக்குவதற்காக ஜ்ஞாநா
வுக்கே ஆத்மத்வத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அத்ய: என்று. ஜ்ஞாநகுணகதவம் ஸ்வயம்ப்ர
காசத்வம் இரண்டையும் சேர்த்து ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்—கதம்:
என்று. ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வ ப்ரதிபாதிக்க வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்—ஏவுஷ்மி
என்று அறியத்தக்க நிஷ்க்ருஷ்டமான ஆதமஸ்வரூபத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்
லுகிறார்—விஜ்ஞாதாரம் என்று. இதனால் ஜ்ஞாத்ருகவம் ஸ்வாபாவிக மென்று பலித
த்தி. ஸம்ஸாரகசையில் மாத்திரமல்ல, முக்தியிலும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஜ்ஞாபிக்கி
றார்—ஜாநாத்யேவாயம் என்று. அவதாரணத்தின் ஸங்கோசமில்லாமையால் முக்தியி
லும் ஜ்ஞாத்ருகவம் விரித்திக்கிறது. முக்தியில் ஜ்ஞாநத்தை நிஷேதிக்கிற சுருதிகளுக்கு
விஷயங்களின் பாகுபாட்டைக் காண்பிக்கிறார்—ந பக்ய: என்றும் ஸ உத்தம்: என்றும்
புருஷனை அடைந்திருக்கிற முக்தனுக்கு ஜ்ஞாத்ருகவமானது அனுவர்த்தித்துக்கொண்
டிருக்கும்பொழுதே தேஹேந்தரியங்களுடைய நாசத்தைக் காண்பிக்கிறார்—ஏவம்
என்று. அந்தக்கரணத்தைக்காட்டிலும் மேலானவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைக் காண்பித்
திறார்—நஸ்மத் வா என்று.

* பாகுள்யம்—அதிகமாயிருத்தல்.
அல்லது இடைவளியோடு கூடியிருத்தல்.

† வைரன்யம்—ஸ்வல்பமாகியிருத்தல்

இந்த அர்த்தம் ஸூத்ரகாரரால் கருதப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக்கூறுகிறார்— வக்ஷ்யதிக் என்று. மூர்தி ஸூத்ரத்தை எடுத்தது அஹமர்த்தத்திற்கு ஆகமத்வம் ஸூத்ரகாராபிதமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. இந்த இடத்தில் உபாதானமானது ஜ்ஞாநகுணத்தவ ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வங்களைச் சொல்லுகிற சருநிகளுக்கு அவிரோதம் ஸூத்ரகாராபிதமென்று தெரிவிப்பதற்காக ஜ்ஞாநமாக இருத்தலால் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாத்ராச்யம் அல்லவென்று சொல்லப்படுமேயானால் வ்யாப்த்யிதிரோதத்தால் இவ்வாறு சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது தர்மமாக ஸ்வீகரிக்கத்தக்கது. சருநிபலத்தினால் வைத்தரமாக ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறதேயாகில் அப்பொழுது சருநிபலத்தினாலேயே ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் அகனீகரிக்கப்படலாம். ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமானது தர்மபூத ஜ்ஞாநத்வப்ரயுக்தமாதலால் வ்யாப்தி விரோதமில்லை.

சுத ஸ்யப்ரகாஸொயபாதா ஜோதெவ, ந ப்ரகாஸாதீது |
 ப்ரகாஸகாஷெவ கஸ்யுவிஷெவ ஹவெத்ரகாஸம், தீவாதிப்ரகாஸவக் !
 தஸாஹாத்தா ஹவிதம்ஸூகி ஸாஹிஸு | ஸாவிதம்ஹவிதிஜாநா
 திஸஸாஸு தீஸிஸஸா ஐகி வஸஸாஸுதிஷு | நஹி ஹொகஸெஷு
 யொஜாதாநாதாஷொகஸித்கஸ்யாகதப்ரகஸ்ய வ ப்ரயொமொ திஷு
 வஹாஸு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆகையால் ஸ்வயம் ப்ரகாசனான இந்த ஆத்மா ஜ்ஞானசாயனே ப்ரகாச மாத்ரிமால் ப்ரகாசஸ்வரூபனாக இருப்பதினாலேயே தீபம் முதலியவற்றின் ப்ரகாசம்போல் ஒரு வஸ்துவினுடையதாகவே ப்ரகாசம் இருக்கவேண்டும். ஆதலால் ஸமவீத்தானது ஆத்மாவாக இருப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதல்ல. ஸம்வீத், அனுபூதி, ஜ்ஞானம், முதலிய சப்தங்கள் ஸம்பந்தி சப்தங்களென் றும் சப்தாதத்தங்களை அறிந்தவர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். உலகத்தி லும் வேதத்திலும் கர்ம கர்நாக்களில்லாத “ஜாநாதி” முதலிய தாதுக்களின் ப்ரயோகம் முன்காணப்பட்டதில்லை.

சீருதப்பாகா சிகை.—

ச்ருதியில் ஜ்ஞாந்ருத்வ ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ ஸித்தியை நிகமனம் செய்கிறார்—அத: என்று. அய்யா! நான் குடத்தை அறிகிறேன், என்கிற இடத்தில் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞா தாவினுடைய ஸம்பந்தம் கொடுக்கப்படுகிறதென்ற ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்படி இல்லாவிட்டால் ஸ்வஜ்ஞாந பரஜ்ஞாந விபாசத்திற்கு துர்சாஜ்ஞாந ப்ரஸகம் வருவ தால், தன்ஸம்பந்தமுன்னதாக அறியப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநமானது ஸம்பந்தத்தின்

ஶ்ரீ அநுரோதம்—அநுஸுரித்தல்.

ப்ரதீதியில்லாவிடில் எவ்வாறு ஸ்வஜ்ஞாநமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும்? அதனால் தன் ஸம்பந்தம் அறியப்படவே அறியப்படுகிறது. அந்தப் ப்ரதீதியானது அஹமர்த்தத்தால் உண்டாகிறதில்லை. அஹமர்த்தமானது ப்ரத்யக்ளாகவும் அனுக்லமமாகவும் ஏகமாகவும் தானாகப் ப்ரகாசிக்கிறது. அஹமர்த்தமானது அர்த்தாந்தரத்தை விஷயிகரிப்பதற்கு ஸாமர்த்திய முள்ளதல்லவென்றலலவே உங்களுடைய கொள்கை. ஆகையால் தர்மபூத ஜ்ஞாநத்தினாலேயே ஸம்பந்தத்தின் ப்ரதீதி. ஸம்பந்தமும் ஸம்பந்தி வஸ்துத்வயயில் லாவிடில் அறியப்படுகிறதில்லை என்பதினால் ஜ்ஞாந்ருஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் ஸம்பந்தப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநாந்தர வேத்யத்வம் வரும். அதனால் ஸ்வதோவபாஸம் ஜ்ஞாநாந்தரத்தால் அவபாஸமென்கிற இரண்டு அவபாஸங்களில்லாமையால் ஜ்ஞாநாந்தரத்தாலேயே ப்ரகாசிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் ஸ்வப்ரகாச்யத்வம் ஸித்தியாமையால் ஜ்ஞாநாவக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஜடத்வம் வரும். மேலும் ஜ்ஞாநாந்தரத்தினால் ஸம்பந்தப்ரதீதியானது அவச்யம் வரததக்கதாக ஆகுமேயானால் ஸம்பந்த விஷயஜ்ஞாநத்தோடு கூட ஜ்ஞாந்ரு ஸம்பந்தத்திற்கும் ஜ்ஞாநாந்தரத்தால் ப்ரதீதியின் அவச்யம் பாவத்தால் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநபம்பரைப் ப்ரஸங்கிக்கும். அவச்யம்பாவபாவத்தில் எல்லாஜ்ஞாநங்களிலும் அஹம ஜாநாயி என்று ஜ்ஞாநஜ்ஞாந்ரு ஸம்பந்தப்ரதீதியானது உண்டாகாது. இவ்வண்ணமில்ல, ஸ்வயம்ப்ரகாசப்ரத்யக்ஷத்தினாலேயே ஸம்பந்தப்ரதீதி வருவதால் சியகமான விசேஷணவிசேஷ்யபாவமல்லவோ ஸம்பந்தம். அஹமர்த்தமானது தன் விசேஷ்யதைதையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டதாகப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. தர்மபூதஜ்ஞாநமும் தன் ஸ்வரூபத்தை விசேஷணதைதையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டதாகப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது விசேஷண விசேஷ்யபாவத்திற்கு பரஸ்பரப் ப்ரதிவ்யகித்தவமும் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநம் இவ்விரண்டினுடைய சேர்ந்திருத்தலாலேயே அறியப்படுகிறது.

அய்யா! ஸம்பந்தப்ரதீதியில் ஸம்பந்திகளுடைய ஸஹாவபாஸமும் ஒரு ஜ்ஞாநத்தினால் அறியத்தக்கதென்கிற தன்மை இல்லாவிடில் பொருந்துகிறதில்லை. ஆதலால் ஜ்ஞாந்ரு ஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யத்வம் ஸம்பவிக்கவேண்டிவரும். ஸூரபி புஷ்பம், இது முதலிய சதஸத்தில் வேறான ஸாமக்ரிகளால் அறியத்தக்கதாக இருத்தபோதிலும்கூட கந்தம் புஷ்பம் இரண்டும் ஸம்பந்தப்ரதீதிவேளையில் ஒரு ஜ்ஞாநத்தினால் அறியத்தக்கதன்மையல்லவோ காணப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுமேயாகில், அல்ல. அந்த இடத்தில் ஸம்பந்திகளுக்கு ஸம்பந்தத்தோடுகூட ஏக ஜ்ஞாநகமயத்வத்திற்கு ஸஹாவபாஸப் ப்ரபூத்த்வமில்லாமையால் ஸம்பந்திகளுக்கு அந்த இடத்தில் ஏக ஜ்ஞாநகமயத்வம் ஜடத்வப் ப்ரபூத்தமன்றோ, இந்த இடத்தில் ஸ்வப்ரகாசத்வத்தால் தானாகவே சேர்ந்து அவபாஸிக்கின்ற ஜ்ஞாந்ருஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் விசேஷண விசேஷ்யதைதஸ்வபாவத்வரூப ஸம்பந்தக்ரஹமானது ஜ்ஞாநாந்தரத்தை அபேக்ஷ்யாமல் உபபன்னமாகிறது. ஆகலால் ஸம்பந்தக்ரஹஸ்வபாஸ ஜ்ஞாநவிபாகப்பாவ ஸம்பந்தஜ்ஞாநபரம்பரப்ரஸங்கங்கள் தூரத்தில் ஒட்டப்பட்டன. இவ்வாறாக ஜ்ஞாந்ருத்வஸ்வயம்ப்ரகாசத்வோபபாதனத்தினால் “ சிம்மாந்தர வ்யதிரிகத்தத்வாத் ” என்கிற ஜடத்வ ஸாதகஹேதுவானது கிரஸிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஜ்ஞாநவ்யதிரிகத்தமாதலால் ஜடத்தைச் சொல்பவனால் ஸ்வயம்ப்ரகாச வ்யதிரிகத்தவம் ஹேதுவாக சொல்லப்பட்டதா? அல்லது விஷயப்ரகாசாந்யத்வமா? முதல் பக்ஷத்தில் ஸாத்யாவிசேஷத்வம் இரண்டாவது பக்ஷத்தில் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யபிசாரம், சுருதிமுதலியதின் பாதமும்.

அப்படிக்கின்றி ஸாச்ரயத்வ விஷயத்தில் தர்க்கத்தைக்கூறுகிறார்— ப்ரகாசத்வா தேவ என்று. ப்ரகாசத்வாத் - விஷயத்தோடு நேராக ஸம்பந்தித்து நேராகவோ பரம் பரையாகவோ அறியப்படாதின்றிருப்பதுபற்றி ஸ் அபரோக்ஷ வ்யவஹாராநுகுணப் பதிற்று ஹேதுவாக இருப்பதாலென்று பொருள். இதனால் ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞா நேந்தரியிலிங்காதிகளுக்கு வ்யாவ்ருத்தி விர்த்தித்தது. வேறுவேறு துவையும் சொல்லுகிறார்—ஸம்விதநுபூதி என்று. ஸம்பந்திசப்தத்வம் சப்தஸ்வபாவாதீநமென்று ஸந்தே ஹித்துச் சொல்லுகிறார்—நஹி லோகவேதயோ: என்று. எந்த இடத்தில் அர்த்த ஸ்வரூபத்திற்கு வேறுபாடு காணப்படுகிறதோ அந்த இடத்தில் சப்தஸ்வபாவத்திற்கு அதிணமாக இருத்தல் ஆச்ரயிக்கத்தக்கது. ‘ஹாரா:’ இதுமுதலிய இடங்களில் பஹுத்வம் முதலியவற்றுக்குப்போல. எவகே வேறுபாடில்லையோ அந்த இடத்தில் அர்த்த ஸ்வபாவாயத்தத்வமே. எப்படி பார்யா இது முதலியவைகளில் ஏகத்வம் முதலியவற்றுக்கோ, அப்படியே லோகவேதவகையில் ஸகர்மகந்த்ருத்வம் காணப்படுவதால் ஸம்பந்திசப்தத்வமானது அர்த்த ஸ்வபாவாயத்தமே என்று அபிப்பிராயம். அன்றிக்கே கர்மகந்த்ருஸம்பந்தித்வம் வ்யுத்தபத்தி நிமித்தமாக இருக்கட்டும், ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமல்ல, அதோ ஜ்ஞாப்திமாந்ரமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—நஹிலோக என்று. ப்ரவ்ருத்தி நிமித்ததாந்தர கல்பனம் ப்ரயோகாதீனமன்றோ. ப்ரயோகமும் ஸம்பந்தியிலேயே அர்த்தமென்பதினால் அர்த்ததாந்தர கல்பண ஸம்பவியாது. ஸ்வரூபபூதஜ்ஞாவாசி சப்தங்களுக்கு ஸம்பந்தி சப்தத்வமானது உண்மதத்திலும் உபபன்னமாகாதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. ஸ்வரூபகோசரங்கனும் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தில் ரூடங்களான ஜ்ஞாநாதிசப்தங்கன் அநுபூதி முதலிய சப்தங்களைக்காட்டிலும் வேறு சப்தங்களாதலால். ஆகையால் ஸம்பந்தி சப்தத்வோபதேசமோ வென்றால் தர்மபூதஜ்ஞாநத்தில் அவகாசமுள்ளது. நம்முடைய மதத்தில் விஷயாச்ரய ஸம்பந்திஜ்ஞாநத்திற்கே விஷயாச்ரய ஸம்பந்தபாதத்தால் கிராச்ரயத்வமும் கிரிவிஷயத்வமும் ஒப்புக்கொள்வதால் உண்மதத்தில் ஸம்பந்தி சப்தத்வோபதேசம் ப்ரயோஜகமற்றதென்று கருத்து.

யஜுர்ஷாஸ்திரஜலக்ஷாஹ்விஷெவாநதேஹி; ததேஹி ஸ்ரஷ்டவ்யம், சுஜலக்ஷணிகி கிபிவிபெயுத்யு?; ஸுஸூத்ரப்யயாஸூத்யுக்ஷாஸக்யிகி கிபெயு; தயா ஸகி கீவாஹிஷ்டெநகாஹ்யு | ஸம்விதகிரிஷ்டயுக்ஷாஸக்யிகி நஹிவமதெநாலிகிவிபெயுயஸு | சுயுகிவிரித்யுக்ஷாஸக்யிகி ஸுஸூத்ரக்யிகி ஸுஸூத்ரக்யிகி வ்யுகிவிரித்யுக்ஷாஸக்யிகி ||

புரீபாஷ்யம்:—

அஜடமாதலால் ஸம்வித்தே ஆத்மாவென்று எது சொல்லப்பட்டதோ அந்த விஷயத்தில் இது கேட்கத்தக்கது. எது அஜடத்வமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது? தன்னுடைய ஸத்தையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரகாசத்துடன் கூடி இருத்தலென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது

தீபம் முதலியவைகளில் வ்யபிசாரம் வரும். ஸம்வித்தைக்காட்டிலும்வேறான ப்ரகாசநாமத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால். அஸித்தியும் விரோதமும் தவறாத ப்ரகாசமுள்ளஸத்தையோடுகூடி இருத்தலும் ஸுகம் முதலியவைகளில் வ்யபிசாரம் வருவதால் சிாஸிக்கப்பட்டது.

சுருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் ஜடமாக இருப்பதால் ஸம்வித்துக்கு ஆகம்த்வ ஸமர்த்தனத்தை தூஷிப்பதற்காக அநுவதிக்கிறார்—யகீசொகீதம் என்று. அஜடத்வமென்பது தன்னுடைய ஸத்தையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரகாசத்வமா? அல்லது தவறாத ப்ரகாசஸத்தையோடுகூடி இருத்தலா? அல்லது தனக்கு ப்ரகாசித்தலா? அல்லது தனக்குத் தான் ப்ரகாசித்தலா? அல்லது ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமா? என ஜந்து விதமான விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு கூறுகிறார்—அஜடத்வம், என்று. கிமபிப்போதம் என்று. ‘அஹம்ஜாநாமி’ என்கிற ப்ரத்யக்ஷபாதம் எல்லோருக்கும்பொதுவானதூஷணம். முதலில் ஸ்வஸத்தையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரகாசத்வபக்ஷத்தை தூஷிப்பதற்காக சொல்லுகிறார்— ஸ்வஸத்தா என்று. ஸ்வஸத்தா ப்ரயுக்த: ப்ரகாச: யஸ்ய என்று பஹுவீரீ ஸ்மிஸமாஸம் - சொல்லப்போகிற அவுசித்தியின் தூஷணத்திற்கு உபயோகியான பேதத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக ஸ்வஸத்தாப்ரயுக்தச்சப்தம். அநைகாந்த்யத்தைச்சொல்லுகிறார்— சூத்ரீஸ்தி என்று. தன்பக்ஷத்தில் ஜ்ஞாதா ஆத்மாவாதலால் † ஸபக்ஷமாக இருக்கிற அதிலும் ‡ விபக்ஷமாக இருக்கிற ஆத்மாவல்லாத தீபத்தினிடத்திலும் இருப்பதால். பக்ஷத்ய வ்ருத்தித்வரூபமான அநைகாந்த்யம் கூறப்பட்டது. அந்யபக்ஷத்தில் அநியத்வமே அநைகாந்த்யம் ஸபக்ஷமில்லாமையால் வேறு இரண்டு தூஷணங்களைக்கூறுகிறார்—ஸம்வித்திரீக்த் என்று. ஸம்வித் ப்ரயோஜனிகை - ப்ரகாசம் ப்ரயோஜ்யம். அதை விட அதிகமாக ஒன்றையும் ஒப்புக்கொள்ளாததால் அஸித்தி. ஒப்புக்கொள்ளில் நிர்விசேஷத்வ விரோதம். இந்த அவுசித்தி விரோதங்கள் இரண்டும் விகல்பஸர்வசிரஸ் ஸாதாரணங்களாக அநுவத்திக்கத்தக்கவைகள். அன்றிக்கே பக்ஷவிபக்ஷங்களிலேயே வர்தமாத்வம் விரோதம். பக்ஷமாக ஆய் இருக்கிற ஸம்வித்திலும் விபக்ஷமானதீபம் முதலியதிலும் இருப்பதால். அன்யனுடைய மதத்தைமாத்ரம் பர்யாலோசனை செய்யுங்கள் விரோதம் கூறப்பட்டது. இந்த ஸ்வஸத்தாப்ரயுக்த ப்ரகாசக்வமென்கிற இடத்தில் ப்ரகாசபத்தத்தினால் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ வ்யவஹாராநுருண்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது நேராகவோ? என்று விகல்பம் அபிப்ராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது. முதல் பக்ஷமானது ஸ்வபரதர்சன பர்யாலோசனையினால் கூறப்பட்டிருக்கிற அநைகாந்த்ய விரோதங்களுள் ஒன்றினால் நிரஸிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இரண்டாவதிலோவென்றால் அஸித்திபரம்பரையினாலேயே வ்யவஹாராநுருண்யமானது ஜ்ஞாபிதியில் உபயவாதிகளுக்கும் அநபிதமாதலால், மூன்றாவதில் ஸத்தையைவிட வேறான ப்ரகாசத்தின் அக்ஷீகாரத்தைக் க்ரானமாகக்கொண்ட அஸித்தியும் நிர்விசேஷத்வ விரோதமும் வருமென்று அபிப்ராயம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை கிரவியிசுகிறார்—அவ்யபிசரித என்று. ௩ வ்யபிசாரி ப்ரகாச:யஸ்ய ஸத்தாயாம் ஸ: அவ்யபிசரித ப்ரகாச ஸத்தாக: -ப்ரயோஜ்ய ப்ரயோஜகத்வமில்லாமலிருந்த போதிலும் வித்யமாததையில் எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்தல் என்று அர்த்தம். அதற்கு ஆகம்த்வ மில்லாமையால் ஸம்ப்ரதிபன்னங்களான ஸுகதுக்காதிகளில் வ்யபிசாரம் சொல்லப்பட்டது.

† ஸபக்ஷம்— நிச்சிதமான ஸாத்யமுள்ளது.

‡ விபக்ஷம்— நிச்சிதமான ஸாத்யபாவமுள்ளது.

[illegible]

புரீபாஷ்யம்.—

ஸுகம் முதலியது தவறாத ப்ரகாசத்துடன் கூடியதாக இருந்தபோதி
லும் அந்நயனுக்கு ப்ரகாசிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால், கடம்முத
லியதுபோல் ஜடமாதலால் ஆத்மாவல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில்; ஜ்ஞா
நம் தானுசட்டும் தனக்கு ப்ரகாசிக்கிறதா? அதுவும் நான் ஸுகமுள்ளவன்
என்பதுபோல நான் அறிவுள்ளவனாக இருக்கிறேன் என்று தன்னைக்காட்டி
லும் வேறாக இருக்கிற அஹமர்க்கமான ஜ்ஞாதாவுக்கே ப்ரகாசிக்கிறது.
ஆகையால் தனக்கு ப்ரகாசித்தலென்கிற அஜடத்வமானது ஸம்வித்தில்
அளித்தம். ஆதலால் தன் ஆத்மாவைக்குறித்து தன் ஸத்தையினாலேயே
எதிர்க்கிற அஜடமான அஹமர்த்தமே ஆத்மா. ஜ்ஞாநத்திற்கும் ப்ரகாச
தையானது அந்த ஆத்ம ஸம்பந்தத்தைச்சார்ந்திருக்கிறது. ஸுகம் முதலி
யவற்றுக்குப்போல ஜ்ஞாநத்திற்கு தனக்கு ஆசிரயமான சேதனைக்குறித்து
ப்ரகடத்வமும் மற்றனைக்குறித்து அப்ரகடத்வமும் அந்த ஆத்மஸம்பந்
தக்காலன்றோ உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ஜ்ஞப்திமாத்த்ரமா
த்மா வல்ல. பின்னையோ ஜ்ஞாதாவான அஹமர்த்தமே.

சீருதப்ரகாசிகை—

பிறகு அதின் பரிஹாஸமுக்கதால் தனக்குத்தான் தோன்றுதலென்கிற பகைத்தைத் தொடங்குகிறார்—யத்யுத்யேத என்று. பரிஹாஸிக்கிறார்—ஜ்ஞாநம்வா என்று. யாருக்கு என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—தநபி என்று. பிறருக்குத்தோன்றுதலை உபபாதிக்கிறார்—அஹம்என்று. ஆகையால் இவ்விதஸ்வரூபமுள்ள அஜடத்வம் அவ்விதமென்று சொல்லுகிறார்—அதஃ என்று. அதற்கமேல் நான்காவது பகைத்தையுதவிப்பதின்முகமாக இவ்விதநியைக்கூறுகிறார்—நூஸ மாதஃ என்று. ஸ்வயம்ப்ரகாசதவபகைத்திலும் ஸ்வயம்ப்ரகாசத் தவமாவது ஜ்ஞாநசுக்ரமத்தை இன்னி வ்யவஹாரத்திற்கு அதுதருமமாக இருத்தலா அல்லது

ஜ்ஞாநாத்ரத்தை அபேக்ஷியாத் ப்ரகாசத்வமா? என்று அபிப்ராயப்பட்டபட்டிருக்கிற விகலபத்தில் முதன்மையான பக்ஷமானது “தஸமாத்” என்கிற கரந்தத்தால் தூஷிக்கப்பட்டது. இது ஆத்மாக்களை விலக்குவதின் பொருட்டு ஸ்வாத்மநாம் என்று சொல்லப்பட்டது ‘ஸ்வத்தவயவஸித்யத்’ என்பதினால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமசொல்லப்பட்டது. தனக்குத் தான் ப்ரகாசித்தல் அஹமர்த்தத்திற்கு அதிகம். தனபொருட்டு பாவல்கிற வஸ்துவுக்கு தானாக பாவல்கிற தன்மை இருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தால் “ஸ்வாத்மநாம் ப்ரதிஸ்வஸத்தவயவ” என்று கூறப்பட்டது. அதனால் ஜ்ஞாநகர்மதை இன்றி வ்யவஹாராதருணத்தவம் ஜ்ஞாதாவினிடத்திலுமிருக்கிறதாதலால் அது ஸ்வபக்ஷத்தில் வ்யபிசாரமுள்ளது. விபக்ஷபூதமான ஆநாத்மாவான ஜ்ஞாதாவினிடத்திலும் இருப்பகாலென்ற காரணிக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாநாத்ரத்தை அபேக்ஷியாத் ப்ரகாசம் ஸம்வீதத்தில் அலித்தம். அது ஸ்வரூபபூதஜ்ஞாநாதீதமாதலால் அஹமர்த்தத்திற்கே அது என்கிற அபிப்ராயமானது “ஸத்தவயவ” என்றதனால் ஸஞ்சிப்பிக்கப்பட்டது. அதையே விவரிக்கிறார்—ஜ்ஞாநஸ்யாபி என்று. அதின் ஸம்பந்தாதீனதையை உபபாதிக்கிறார்—தத்கீருதமேவஹி என்று ஜ்ஞாநஸ்புராணத்திற்கு ஆச்ரய ஸம்பந்தவகூட ஸாமக்ரியில் உளஎடகவியது அஜுதமாக இருப்பதால். ஸம்வீதத்துக்கு ஆதமதவாஸித்தியை நிகமிக்கிறார்—அந: என்று.

க்ய யஜுஷ்டு-சுநுஹதி: வரஸாயுக்தொ நிவிஷ்யா நிராபுயா உஸதீ ஸ்ராஜா ஜாத்யதயாவஹாலதெ, ரஜதகதெவஸு-கி: நிரயிஷாநஸு-நாவவதெ:—ஐதி | தடியாகு: தயாஸத்யுநுஹவஸாநாநாயிகரணெநாநுஹவிதாஹுயெ: ப்ரூத்யெத, ‘சுநுஹதி-கிரஹஸு’ஐதி, வுரொராவஸ்திதவாஸுரஜுஷா-காரதயா ரஜதாஹிரிவ | சுத்ரு-தா ப்யுமவஹாலசொநெவெயதீநுஹதி-கிரயு-ரஜாஸிஹுயெ: விசரிநஷி, டிண ஹ டெவஷத்யு | தயாஹி “சுநுஹவாஸு” ஐதி ப்ரூதீதி: | ததெவஸுஷயுக்தீநுஹதி-விஸிஷ்ட-பு-காஸ்யநுஹவாஸு-ஹி-பு-த்யொ டிணஸொதெ “டிண டெவஷத்யு”ஐதி ப்ரூத்யவஸிதெஷணஹதி-தாநுஹதி-கிரா-வஸு-ந: க்ய-விவ ப்ரூதி-ஜாபெத ? ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அதற்குமேல் அதுபூதியானது உண்மையாகவே விஷயமில்லாததாகவும் ஆச்ரய மில்லாததாகவுமிருந்துகொண்டு 5 நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் பொருந்தாததலால் சிப்பியானது வெள்ளியாகத் தோன்றுவதுபோல் ஜ்ஞாதாவாகத் தோன்றுகிறதென்று எது சொல்லப்பட்டதோ; அது ஸரியல்ல.

அப்படியாகில் அதுபலத்தோடு ஸமாநாதிகரணமாக அதுபவிதாவான அஹமர்த்தமானது முன்னிலையிலிருக்கிற ப்ரகாசமுள்ள த்ரவ்யஸ்வரூபமாக வெள்ளி முதலியதுபோல “அஹம் அநுபூதி:” என்று அறியப்பட வேண்டியதாக ஆகும். இவ்விடத்திலோ வெவ்நூல் இந்த அநுபூதியானது வேறாகத்தோன்றுகிறதாகவே இருந்துகொண்டு தண்டமானது தேவதத்தனைப்போல அர்த்தாத்ரமான அஹமர்த்தத்தை விசேஷிக்கிறது. இதை நிரூபிக்கிறார்— நான் அனுபவிக்கிறேன் என்றல்லவோ ப்ரதீதி உண்டாகிறது. ஆதலால் இவ்வண்ணம் அநுபூதியுடன் கூடியதாக அஸ்மதர்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற “நான் அனுபவிக்கிறேன்” என்கிற ஜ்ஞாநமானது தண்டமாத்ரத்தில் ‘தண்ம தேவததக்:’ என்கிற ஜ்ஞாநம் போல விசேஷணமாக இருக்கிற அநுபூதிமாத்ரத்தை அவலம்பித்து எவ்வாறு ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்படலாம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

பிறகு அஹமர்த்தத்திற்கு ப்ரார்திஸித்தத்தை தூஷிப்பதற்கு அநுவதிக்கிறார்— அந் யதுநீதம் என்கிற இது முதலியதால். ஸம்வித்தம் மிதையாக ஏன் இருக்கக்கூடாது என்று கேட்கில் கூறுகிறார்— நீதிஷ்டாந என்று. அநுபூதியைத் தவிர்த்த வஸ்துக்களுக்கு அபாரமார் தய நிச்சயத்தால் இந்த ஹேது உரைக்கப்பட்டது. தூஷிக்கிறார்— ந ந யு கீ த ம் இது முதலிய க்ரந்தத்தால். அதிஷ்டாந ஸமாநாதிகரணயத்தால் அத்யஸதப்ரதீதியை தருஷ்டாந்தத்தினால் உபபாதிக்கிறார்— புரோவல் தீந் என்று. ௧ பகஷத்தில் அதன் மாராட்டத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அநீர து என்று. ப்ருதகவபாஸமாநா - வ்யதிக்ரணமாக அக்பாஸிக்கின்ற. அப்படி ப்ரதீதியைக் காட்டுகிறார்—நதாவூரி என்று அதனால் என்ன வென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—ததேவம் என்று. ததேவம் - ஆதலால் இவரு சொல்லிய வண்ணம்.

தர்மதர்மிபாவப்ரதீதியில் விசேஷணமாக ப்ரதிபன்ன வஸ்துவில் அந்தவிசேஷண விசிஷ்ட வஸ்துவின் அர்பாஸம் பொருந்தாது என்று அர்த்தம். அதில் ஸம்பந்தமாத்ராத்யாஸம் இல்லை அப்படி ஆனால் ஸம்பந்தியான ஜ்ஞாதாவுக்கு பாரமார்த்த்யம் ப்ரகாசிப்பதால். அப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை. அய்யா ! விசேஷணத்தில் விசிஷ்டாத்யாஸம் காணப்படுகிறது. ப்ரபையில் மணியினது அத்யாஸம்போல இந்த ஆகேஷமானது ப்ருதகவபாஸமாநா என்கிற க்ரந்தத்தால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. அப்படி ப்ரபையானது வையதிகரணயத்தால் விசேஷணமாக இருக்க வில்லையன்றே. பின்னையோ, அயம் மணி:, என்று மணியின் அத்யாஸத்திற்கு அதிஷ்டாநமாக இருக்கிற ப்ரபையானது மணியோடு ஸமாநாதிகரணமாகவன்றே ப்ரகாசிக்கிறது.

அய்யா ! அதுபவஸமாநாதிகரணயத்தினால் ப்ரதீதிப்ரஸஞ்ஜநம் யுத்தமல்ல. திக்குக்களில் அழுக்கு, ஆகாயத்தில் சிவப்புநிறம், என்று ணையதிகரணயத்தாலும் அத்யாஸம் காணப்படுவதால். இவ்வண்ணமல்ல, இரண்டு பதங்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகளுக்கு ஒரு ஆதரத்தில் இருப்பல்லவோ ஸமாநாதிகரணம். இந்த இடத்தில்

௧ பகஷம்—ஸந்தேஹத்திற்கு ஆஸ்பதமான் ஸாத்யமுள்ளது.

§ தித்த்வம் § மாலின்யம் * நபஸ்வம் † ஆருண்யம், இந்த இரண்டுக்கும் ஒரே ஆச்யத்தில் இருப்பதால் அர்த்தத்தால் ஸாமாநாதிகாண்யமிருக்கிறது. || வையதிகாண்யமோவென்றால் சப்தத்தை அணுகி இருக்கிறது. திக்குக்கள் மலினைகள் திக்குக்களில் மாலின்யம் என்கிற ப்ரயோகத்தில் அர்த்தபேதமென்ன. அப்யாஸகங்களில் தர்மமக்ய ப்ராதியயானது விடக்கூடாத ஆதலால் அதே இந்த இடத்தில் ஆபாதிக்கப்படுகிறது அநுபூதிஹமிதி ப்ராதீயேத என்று. அயயா ! அநுபூதி: , அஹம் என்கிற ப்ரஸங்கம் எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாது. அநுபூதித்வமாவது அதிஷ்டாத்தின் || அஸாதாரணகாரணமே. அதின் § அஸ்புரணமானது ப்ரமததிற்கு அநுருணமே. * சிப்பியானது, வெள்ளி என்று அறியப்படுகிறதில்லையென்றே என்று. இவ்வனமாகில் அநுபூதிக்கு விசேஷமில்லாமையால் வேறுருபத்தால் ஸ்புரணமில்லாமையாலும் அநுபூதியாக ஸ்புரிப்பதில் விரோதத்தாலும் அதின் அதிகாணயாஸத்திற்கு உதயமில்லை. விரோதமின்றி க்ருத்ஸ்வாத்யாஸம் சொல்லப்படுமேயாகில் க்ர்த்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸாமாநாதிகாண்ய ப்ராதீதிப்ரஸங்கமானது எவ்விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாது. இந்த அபிப்ராஸத்தினாலன்றே முன்னிலையிலிருக்கிற ‡ பாஸ்வா த்ரவ்யாகாரமாக ரஜதம் முதலியன போவென்று உரைக்கப்பட்டது. அப்பா ! அத்பாஸதின் || அநுதயம் சொல்ல சக்யமன்று. விஷயத்தோடு ஸம்பந்தித அநுபூதியானது அஹம்ஜாதாமி என்கிற இடத்தில் ஜ்ஞாத்ரு அத்பாஸத்தில் ப்ராதீதி விஷயமாகிறது, அதோவென்றால் அதிஷ்டானமல்ல. நிர்விஷயையாயும் நிராச்யையாயும் இருக்கிற அநுபூதியே அதிஷ்டானம். அதின் அப்ரகாசத்தால் அப்யாஸத்தின் உதயம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் * ப்ரதிபன்ன வஸ்துவக்கு அதிஷ்டாநத்வம் பொருந்தாதாதனாலும் விஷயாச்ய குன்யம் எம்வித்தானது யோக்யாதபலப்பதியினால் நிரஸிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் விஷயப்ரகாசகஸம்வித்துக்கே ஆத்மத்வத்தை அவகேசரித்து ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் உன்னால் ஸமாத்திக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அந்த ஸமவீதகே அதிஷ்டானமென்று அதின் அவபாஸத்தில் அதற்கு சுத்தித்வம் போல் ப்ரமவிரோதித்வம் இருக்குமேயாகில் அப்யாஸத்திற்கு அநுதயம் என்று.

யடிவழுத்து—ஸூடுவெரஹித்யாஷிதெஹாத்ஜாலிராநவத ஊவஜா துக்ஷப்ரகிஷாஸநாச ஜோத்யக்ஷவி லியோ—உகி । தடியுக்கட்டு; சூத்யா சுவிததாயா சுநுஹடுதெரவி லியோக்ஷம் ஸ்யாசு ; தவத ஊவபு தீதெ: । ஸகடுதெரொவரெடிததஜ்ஜோநாவாயிகக்ஷெநா நுஹடுதெநடி லியோக்ஷரிசிகெசு ; ஹடுவெவம் ஸகி தடிவாயா டெவ ஜோத்யக்ஷவி ந லியோ ||

§ தித்த்வம்—திசையின் தர்மம்.

§ மாலின்யம்—அழுக்கு.

* நபஸ்வம்—ஆகாயத்தின் தர்மம்.

† ஆருண்யம்—சிவப்பு நிறம்.

|| வையதிகாண்யம்—வெவ்வேறான ஆகாரங்களில் கிலேபெற்று இருத்தல்.

|| அஸாதாரணம்—மற்றவைகளுக்கு இல்லாமல் ஒன்றுக்கே உரித்தது.

§ அஸ்புரணம்—ப்ரகாசத்தின் இன்மை.

* சிப்பி—கிழிஞ்சல்.

‡ பாஸ்வா—ப்ரகாசமுள்ள வஸ்து.

|| அநுதயம்—தோன்றுமை.

|| ப்ரதிபன்ன—விவாதமின்றி உபயவாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற.

யடிவழி—சுவிசுயஸ்யா—தூதரோ ஜோநகியாகதபுக்ஷரவி
 வம் ஜோதபுக்ஷம் ந ஸஜிவதி ! சுதொ ஜோதபுக்ஷம் விக்ரி யாத்ஷம் ஜபம்
 விகாராஸ்பாஷுக்ஷ்வரிணாஜோஹாரபுந்ரிஸ்திதி ந ஜோதபுக்ஷரோ
 த்ஷம் ; சுவிசுக்ஷம் கரணரபுவஸ்யாஹாரஸ்ய ! கதபுக்ஷாபிஹிபு
 ராபுவாபிவடிபுஸ்யபிபு ; கதபுக்ஷைஹம்புத்யபமாவரகெவ வாக
 தூதரோஹம்புத்யபிபுதெ ந ஜோஹஸ்யவாநாத்ஷவராக்ஷ ஜபகாபிபு
 ஸத்ய—ஐதி ! நெததபு—வடிபுதெ ! ஜோஹஸ்யவாநெதநக்புக்ஷ
 திபரிணாஜிபுபுஸ்யவராக்ஷ வராயுக்ஷாபிபுத்யமாபிணைகரணரபு
 வஸ்யாஹாரஸ்ய ! வெதநாஸாயாரணஸ்யவக்பாஷு ஜோதபுக்ஷஸ்ய

வஸதபுக்ஷம் ஹவதி—யபாஜெஹாபிபுபுஸ்யவராக்ஷாபிபுதெ
 ஹிஸ்தத்யுநீகரபு—வடிபுக்ஷாபிபுதெ—விபுதெ, வஸதபுக்ஷம் கரண
 ரபுவாஹாரோராவதி தபுபுக்ஷாபிபுதெ நெதரெவ ஹெதபு—ஹிஸ்த
 த்யுதெ—ஐதி ||

சுதொ விரொயாஜெவ ந ஜோதபுக்ஷிஹாரஸ்ய, புஸிபிவக்சு
 யபா புஸிபிவக்சு ததூபுக்ஷைஹாரஸ்ய நாவம்புதெ, தயா
 ஜோதபுக்ஷிபி ந ததூபுக்ஷைஹம்புதெ ||

நவ ஜோதபுக்ஷம் விக்ரி யாத்ஷம்; ஜோதபுக்ஷம் ஹி ஜோநமணா
 ஸ்யபுக்ஷம் ! ஜோநஹாஸ்ய நித்யஸ்ய ஸ்ராவிக்யபிபுதெ நித்ய !
 நித்யஸ்யஹாரதூதரோ “நாததாபுதெ” (ஸாக்-௩-௩-௩) உத்யா
 பிபு வக்சுதி, “ஜோதபுக்ஷம்” (ஸாக்-௩-௩-௩) உத்யுத—“ஜ” உதி
 புவபெபெந ஜோநாபுயஸ்யஹ ஸ்ராவிக்யபிபுதெ வக்சுதி ! சுஸ்ய ஜோ
 நஸ்யாபுவபெபெந ஜோநாபுயஸ்யஹ ஸ்ராவிக்யபிபுதெ ஜோநாபுய
 ஸ்யபிபுதெ—ஐதி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

‘நான் பருத்தவன்’ என்கிற இது முதலிய வ்யவஹாரங்களில் தேஹத்
 தில் ஆத்மாபிமான முள்ளவனுக்கே ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரதிபாணிப்பதால் ஜ்ஞா
 த்ருத்வங்கூட மித்யை என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது ஸரியல்ல.
 ஆத்மாவாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற அநுபூதிக்குங்கூட மித்யா
 வம் வரவேண்டியதாகும்; அநுபூதியுள்ளவனுக்கே ப்ரதிதிவருவதால்.

தண்ணைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லாவற்றையும் நாசம்செய்கிற தத்வஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதால் அதுபூதிக்கு மித்யாத்வமில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் ஸந்தோஷம் இங்ஙனமாகில் அதனால் பாதமில்லாமையாலேயே ஜ்ஞாத்ருத்வமும் மித்யையன்று ஏ விக்கிரியை இல்லாத ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்தருத்வரூபமான ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஆதலால் ஜ்ஞாத்ருத்வம் விக்ரியாத்மகம், ஜடம், விகாராஸ்பதமான அவ்யக்தபரிணாம ஹங்காசக்ரந்தியில் நிலைபெற்றது. ஆதலால் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. பிணையோ அந்தக்கரணரூபமான அஹங்காரத்திற்கு கர்த்தருத்வம் முதலியது ரூபம் முதலியதுபோல த்ருச்யதர்மமன்றோ. ஆத்மாவுக்கு கர்த்தருத்வமும் அஹம்ப்ரத்யயகோசரத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் பக்ஷத்தில் தேஹத்திற்குப்போல அநாத்மத்வமும் † பராக்த்வம், ஜடத்வம், முதலியனும் ப்ரஸங்கிக்கும், என்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ; இது பொருந்தாது அந்தக்கரணரூபமான அஹங்காரத்திற்கு தேஹத்திற்குப்போல அசேதநத்வம் ப்ரகருதி பரிணாமத்வம், த்ருச்யத்வம், ‡ பராக்த்வம், பரார்த்தத்வம், முதலியவற்றின் ஸம்பந்தத்தாலும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் சேதநாஸாதாரணஸ்வபாவமாதலாலும்.

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது— எவ்வாறு தேஹம் முதலியது ‡ த்ருச்யத்வம் பராக்த்வம் முதலிய ஹேதுக்களால் அவைகளுக்கு விரோதிகளான @ த்ரஷ்ட்ருத்வம் ப்ரத்யக்த்வம் முதலியதைக் காட்டிலும் வேருனதென்று அறியப்படுகிறதோ, இவ்வண்ணம் அந்தக்கரண ரூபாஹங்காரமும் அந்த † த்ரவ்யமாக இருத்தலாலேயே அதே ஹேதுக்களால் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்று அறியப்படுகிறது என்று ஆதலால் த்ருசித்வத்திற்குப்போல் அஹங்காரத்திற்கு விரோதத்தாலேயே ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லை. எவ்வாறு த்ருசித்வமானது அதன் கர்மாவான அஹங்காரத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லையோ அவ்வாறே ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அதின் கர்மாவுக்கு ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. ஜ்ஞாத்ருத்வம் விக்ரியாத்மகமல்ல, ஜ்ஞாத்ருத்வமென்பது ஜ்ஞாநருணாச்யத்வமன்றோ. நித்யமான இந்த ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகதர்மமாதலால் ஜ்ஞாநம் நித்யம். ஆத்மாவுக்கு நித்யத்வத்தை “நாத்மா ச்ருதே.” இது முதலிய ஸ்தலங்களில் கூறப்போகிறார். “ஜ்ஞோத ஏவ” என்கிற இடத்தில் “ஜ்ஞ:” என்கிற வ்யபதேசத்தால் ஜ்ஞாநாச்யத்வமும் ஸ்வாபாவிகமென்று சொல்லப்போகிறார் ஜ்ஞாந

ஏ விக்ரியை—விகாரம், வேறுபாடு, மாறுதல்.

‡ பராக்த்வம்—பிறருக்கு ப்ரகாசித்தல்.

‡ த்ருச்யம்—காணத்தக்கது.

@ த்ரஷ்டா—பாக்கிறவன். † த்ரவ்யம்—குணங்களுக்கு ஆச்யம் அல்லது அவஸ்தையுள்ளது. ஜடம்—அமிசரஸத்வமில்லாதது. இது ப்ரகருதி-காலம் என இருவகைப்பட்டுவது முக்குணங்களுக்கு ஆச்யமானது. ப்ரகருதி, இது நித்யை, அகஸ்ரே, அவித்யை, மாயை, என வழங்கப்படுகிறது. காலம்—இது முக்குணங்களில் லாப்து. இது நித்யம்-விபு. அகண்டகாலம் நித்யம். கார்யமானகாலம் அநித்யம்.

ஸ்வரூபமாகவே இருக்கிற இந்த ஆத்மாவுக்கு மணி முதலியவைகளுக்குப் பரபாசர்யத்வம்போல ஜ்ஞாநாசர்யத்வமும் அவிருத்த மென்று உரைக்கப் பட்டது.

சுருதப்ரகாசிகை—

தேஹாத்மாபிமானமுள்ளவனுக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வம் ப்ரதிபாஸிப்பதால் அது மித்யை என்று சொல்லப்பட்டதை ி அறுவதித்தது தூஷிக்கிறார்— யத்ப்யுக்தம் இதுமுதலியுதால். தத்பாதாதேவேதி. ஜ்ஞாக்ருத்வத்திற்கு அபாதித்வமானது முத்தியில்கூட ஜ்ஞாந்ருத்வபாசுருதிவாக்யத்தால், ஜ்ஞாந்ருத்வத்திற்கு விக்ரியாத்மகத்வத்தை நிராகரிப்பதற்காக அநு அறுவதிக்கிறார்—யத்ப்யுக்தமவிக்ரியஸ்ய என்று. ஜ்ஞாநம் தாத்வர்த்தமாதலால் க்ரியை - தத்க்ரத்ருத்வம் விகாரரூபம். அதிலேயே ஜடம், விகாரமில்லாததும் அஜடமாக இருக்கிறதமான ஆத்மாவுக்கு இதுஸம்பவிக்கிறதில்லை. விக்ரியாத்மகமாகவும் ஜடமாகவும் இருப்பதால். அப்படிப்பட்ட அஹங்கார க்ரந்தியிலிருக்கிறதென்று அர்த்தம். எல்லா அத்யாஸங்களுக்கும் மூலமாக இருப்பதால் அந்த அஹங்காரம் க்ரந்தி அதற்குமேல் வேறு வேறுகவாலும் ஜ்ஞாந்ருத்வம் அந்தக்காணதர்மம் என்பதை உபபாதிக்கிறார்—கரீந்ருத்வாதி: என்று. த்ருச்யமாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம். ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் அசிஷ்டத்தைப் ப்ரஸுஞ்ஜம் செய்கிறார்—கரீந்ருத்வே என்று இந்த இடத்தில் ி வ்யதிரேகி அனுமானக் கூர் அபிப்பேதங்களைன்று முந்தியேசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரிஹரிக்கிறார்—நந்தந் என்று.

“தேஹஸ்ய” இது முதலியதால் அந்தக்காணத்திற்கு ஜ்ஞாந்ருத்வாபாவம் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஆகிசபத்தால் அத்தவத்த்வக்ரஹணம். “சேதநாஸாதாரண” இதுமுதலியுதால் ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வோபபாதனம். ஜ்ஞாந்ருக்வாபாவம் ஸாத்யமாக அபிப்பேதம் - அந்தக்காணம் தர்மி அசேதாத்வாதிகள் ஹேதுக்கள். “தேஹஸ்யேவ” என்று ஸபகம் காண்பிக்கப்பட்டது— ஜ்ஞாந்ருத்வமானது சேதநாஸாதாரணமென்று சொன்னதினால் ி வ்யதிரேகவ்யாப்தியுர் சொல்லப்பட்டது. இவ்வண்ணம் பரோக்த வ்யதிரேகிகளுக்குப் ப்ரத்யநுமானங்கள் கூறப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. அந்தக்காணமானது ஜ்ஞாநாசர்யமல்ல. அசேதநாமாகவும் ப்ரக்ருதி பரிணாமமாகவும் த்ருச்யமாகவும் ப்ராக்ரகாகவும் ப்ராந்த்மமாகவும் இருப்பதால் தேஹப்போல என்று. அய்யா! அசேதநமாக இருப்பதால் அஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸாத்யமாகில் ஸாத்யா விசிஷ்டதை. இவ்வண்ணமல்ல, அசேதநசபத்தால், அநாத்மத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். புருஷார்த்த ப்ரதிஸம்பந்தித்வம் தேஹத்தைக்குறித்து நிபந்தாவாக உள்ளே ப்ரவேசித்திருத்தலாவது ஆத்மத்வம். அதின் அபாவம் அநாத்மத்வம். ப்ரக்ருதிபரிணாமத்வம் ப்ரக்ருதி கார்யத்வம். த்ருச்யத்வம் தவறாமல் ஜ்ஞாநாத்ராதாநிமான வித்தியுடன்கூடி இருத்தல் ப்ராக்ரதம் பிறருக்குப் பிரகாசித்தல். ப்ராந்த்மத்வம் அன்யனுடைய ப்ரயோஜனத்தைப்பே பவமாக்கொண்டிருத்தல். ஜீவோபகாணத்வமென்று பொருள். ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வம் ஸாதிக்

ி அறுவதித்து—முற்கூறப்பட்டிருப்பதை மீண்டும் எடுத்து உரைத்து.

@ வ்யாப்தி— தவறாத ஸம்பந்தம் ி வ்யதிரேகி—வ்யதிரேக வ்யாப்தியுள்ளது.

ி வ்யதிரேகவ்யாப்தி—வ்யாபகாபாவத்தால் வ்யாப்யாபாவத்தை ஸாதித்தல் உதாரணம்ததுஅங்கி இல்லாததோ அது புனை இல்லாதது என்று.

கத்தக்கதாசில் இந்த ஹேதுக்களின் ஸம்பவத்திற்குத்தக்கபடி தர்கங்கள் சேர்ப்பிக்கத்தர கவைகள். § ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லாவிடில் தேஹத்துக்குப்போல அநாதம் த்வமும் பார்த்தத்வமும் ப்ராஸங்கிக்கும். என்று.

அய்யா! எவ்வாறு குடம் தேஹம் இந்த இரண்டுக்கும் அசேதாத்வம் முதலியது துல்யமாக இருந்தபோதிலுங்கூட இந்த்ரியங்களுக்கு ஆச்ரயமாக இருத்தல் முதலியது தேஹத்துக்கு அஸாதாரணமாக இருக்கிறதோ அவ்வாறே தேஹாத்நக்கரணங்கள் இரண் டுக்கும் அசேதாத்வம் முதலியது துல்யமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஜ்ஞாத்ருத்வமான து அந்தக்கரணத்திற்கு அஸாதாரண தர்மமாக இருக்கும். ஆகையால் இந்த்ரியாச்ரயத்வா பாவத்திற்குப்போல ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவத்திற்கும் அசேதாத்வம் முதலியது ப்ரயோஜக மல்ல. அசித்திசேஷத்வம் ப்ரயோஜகம் அப்படியே ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம்இல் லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ராத்யக்த்த்வம் முதலியது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகலாமென்று இரண்டிடத்திலும் விபக்ஷத்தில் பாதகாபாவத்தை ஆசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார்—ஏதது கீதம் என்று. எந்த த்ருச்யத்வம் முதலிய விருத்த தர்மங்களால் தேஹத்திற்கு த்ரஷ்ட ட்ருத்வம் முதலிய தர்மங்கள் அநுபபன்னங்களோ, அந்த த்ருச்யத்வம் முதலிய விருத்த தர்மங்களால் அந்தக்கரணத்திற்கும் அந்த ஜடசரவ்யமாக இருப்பதுபற்றி த்ரஷ்ட்ருத்வம் முதலிய தர்மங்கள் உபபன்னங்களாகா என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவத்தைக் குறித்து அசேதாத்வம் முதலியது ப்ரயோஜகமல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் தேஹத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ராஸங்கிக்கும் அதனால் ஸீசார்வாகினைக்குறித்து தேஹாத்ம பேதமானது உன்னாலும் உபபாதிக்கமுடியாது தேஹத்திற்கு தேஹத்வரூபதர்மத்தால் அஜ்ஞாத்ருத்வம் என்பது ஸரியல்ல. கடம் முதலியதில் தேஹத்வமில்லாமலிருந்த போதிலுங்கூட ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவிருப்பதால். ஆதலால் அங்கு அசித்த்வம் முதலிய தற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவப்ரயோஜகத்வ மொப்புக்கொள்ளதக்கதென்பதனால் ஓரிடத் தில் ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவ ப்ரயோஜகமான அந்த அசித்த்வம் முதலியதற்கு ஓரிடத்தில் அப்ரயோஜகத்வம் தருகியுள்ளதன்று. ஆதலால் அசித்த்வம் முதலிய தர்மங்களால் தேஹத்திற்குப்போல் அந்தக்கரணத்திற்குதரஷ்ட்ருத்வாதிக்க உபபன்னங்களாகா என்று அர்த்தம். ப்ராத்யக்த்வாதே: என்று ஆகிசுபத்ததால் அஜடத்வத்திற்கு க்ரஹணம். விவி ச்யதே.—ப்ராத்யக்த்வம் முதலிய தர்மங்களோடு ஸம்பந்தமில்லாததாக அறியப்படுகிறது என்று அர்த்தம். கைரேவஹேதுயி:நல்லமாத் விவிசீயதே என்று பராக்த்வம் முதலிய தர்மங்களால் தேஹத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவம் சொல்லப்பட்டால் பராக்த்வம் வ்யாப்யம். ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவம் வ்யாபகம் என்று ஸித்திக்கிறது. அதனால் ஸ்வா பாவ வ்யாபகங்களான பராக்ருக்களில் அவகாசமில்லாத ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ப்ராத்யக் த்வத்துவினிடத்திலுமில்லாமல் போமேயானால். அப்பொழுது கிசாச்ரயமாக ப்ராஸங்கிக்க ளேண்டியதாகுமென்று முற்கூறப்பட்டுள்ள வ்யாப்தியை ஸ்தாபிப்பதற்காக விபக்ஷத் தில் பாதகமான † தர்கம் இடத்திலும் அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது. தஸ்மாத்

§ ஆத்மா ஆப்ரோதி—சாசாங்குகளைத்தையும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்பதினால் ஆத்மசப்தவாச்யன் பரமாத்மா. § சார்வாகன்—வேதத்தை ப்ரமானமாக ஒப்பாதவன் ப்ராத்யக்ஷப்ரமானமொன்றையே ஒப்புகிறவன்.

† தாகம்—வ்யாப்யத்தை அககேரித்து வ்யாபகாபாவத்தை ப்ராஸஞ்ஜனம் செய் தல். உதாஹரணம் பர்வதம் - நெருப்புள்ளது, புகையுள்ளதாக இருப்பதால் என்கிற ஸ்தலத்தில் புகை இருக்கட்டும் நெருப்பு இருக்கவேண்டாம் என்று சொன்னால் நெருப்பு தில்லாமல் போனால் புகையும் இருது என்று சொல்லுதல். இது ப்ரமானாறுக்ரஹக மானதால் அதுகூட தர்கம்

வில்ச்யதே இ பேரகதம் என்று அர்வயம். ஆனகயால் அசேதநத்வ ஜடத்வாதி ஸ்வபாவவிரோதக்கால் அஹங்காரத்திற் க ஜ்ஞாநநத்வமில்லை என்று கூறுகிறார்—அத: என்று. நாம் த்ரஷ்ட்ருத்வம் முதலிய தர்மங்களின் அநுபபத்தியினால் தேஹாத்ம விவேகத்தைக்கூறுகிறோமில்லை. அகோ அன்யமதானுஸாரத்தால் செய்யப்பட்டது. நாமோவென்றால் த்ருசித்வாநுபபத்தியினால் என்கிற சகலசுவரின் த்ருஷ்ட்ருத்வா பாவம் அசேதநத்வாதி ப்ரயோஜ்யம் என்பதில் ம்ருஷாவாதீ அஸாதாரணமான ஃப்ரதி பந்தியைக்கூறுகிறார்— த்ருசித்வவத் என்று. அததயே விவரிக்கிறார்—யதா என்று.

த்ருச்யத்வம் முதலியது ஸமாநமாக இருந்தபோதிலும் கடாதி விலக்கணமான தேஹசுத்திக்கு இங்ராயாச்யத்வம்போல அந்தக்கரணத்திற்கு த்ருச்யத்வம் உபபன்னமாகலாம் அந்தக்கரணத்திற்கு த்ருச்யத்வம் முதலியதால் தேஹத்திற்குப்போல த்ருசித்வம் உபபன்னமாகிதில்லை என்று கூறப்படுமையானால் அப்படி த்ருச்யமான அந்தக்கரணத்திற்கு த்ருச்யத்வம் முதலியதாலேயே தேஹத்திற்குப்போல த்ரஷ்ட்ருத்வமும் உபபன்னமாகிதில்லை ஆகையால் த்ருசித்வாபாவத்தால் போல த்ரஷ்ட்ருத்வாபாவத்திலும் அசேதநத்வம் முதலியது ப்ரயோஜகம் அந்வாயவ்யதிருகவன் தல் யவங்களாக இருப்பதாலும் வேறு உபாதி காணப்படாமையாலுமென்று கருத்தும். அவாம் ப்ரத்தயகோசாத்வாம் தேஹத்திற்குப்போல் அநாத்மத்வ ஸாதகமென்று எது உரைக்கப்பட்டதோ அது யுக்கமாயு பாகிதமான அஹம்ப்ரத்யபகோசந்வத்திற்கு பகடத்தில் வருத்யபாவத்தாலும் அபாகிதமான அஹம் ப்ரத்தயகோசாத்வமானது ஸபகடிமான தேஹம் முதலியதில் இல்லாமைமாலும். அஹம்ப்ரத்யயகோசாத்வமானதாத்ரத்தால் ஆத்மா வினிடத்தில் அநாத்மத்வம் முதலியது ப்ரஸங்கக் கமையாகல் அப்பொழுது ரஜத்ப்ரத்யயகோசாத்வமாத்ரத்தினால் ப்ரமவிஷயமாக இருக்கிற ரஜததில்போல எத்ப்ரஜதத்திலுங்கூட ரஜதத்வாபாவமும் † அவசுரீயசுரீமாணாஜ்ஹத்வமும் ப்ரஸங்கக் கமையாகியதாக ஆகும் என்பதனால் அஸங்கம். ச்ருதிக்களாலும் ப்ரத்யகூத்தாலும் * காலத்யாபதேசமும்—அதாவது பாதமும் அநாத்மகவாதி ப்ரஸஞ்ஜகமான க்ரத்ருத்வம் ப்ரயத்நாத்ரத்வமா? அல்லது, ஸ்பந்தரூபக்ரியாச்யத்வமா? அல்லது தாத்வர்த்தமாத்ராத்ரத்யத்வமா? முதல் பகடத்தில் வ்யபத்தியின அபாவம் ப்ரயத்நாத்ராத்ரத்வம் அநாத்மத்வம் இவ்விரண்டிக்கும் ஒரிடத்தில் சேர்ந்து தாசன பில்லாமைபால் பரமாத்மாவினிடத்தில் அநாத்மத்வம் மு. வியது ப்ரஸங்கக் கம் என்று சொல்லப்படுமேயாகல் “காத்ரயீசம் புருஷம்” இது முதலியதால் காலத்யாபதேசமும், ஜீவனிடத்தில் அநாத்மத்வாதி ப்ரஸங்கம் பகரப்படுமேயாகல் “ஸாதகா? ஸாதூர்பவதி” நல்ல காலங்களைச்செய்ப்பவன் தாரமிகளுகற்றுவதில் தோன்றுகிறது, க்ரதாசாஸ்த்ராத்ரத்வாத்ரத்வாத்விதிநிலேக்சப்ரதிபாதகசாஸ்திரங்கள் ஸ்வரகம், மாகக்ம் முதலிய பலன் “கா அனுபவிக்கிற போத்தாக் கனயே க்ரதாக்களாக சொல்வதால், ஜீவாத்மராவ க்ரதாருணங்கள் க்ரதாக்களல்ல, ‘யதஸ்ஸ்வத்ருதபுக்ஷமாந்’ புருஷன் தான் செய்தவினைப்பயனைப் புறிக்கிறான் இது முதலியவைகளாலும் ப்ரத்யகூத்தாலும் காலத்யாபதேசமும். இரண்டாவது பாதத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் அஸித்தி. ஜீவனிடத்திலோ வென்றால் உத்தராத்ரத்யாத்ருதி

ஃப்ரதிபந்தி—விரோதியான உத்தரம் † அவசுரீயகம—மோதரம்.

* காலத்யாபதேசம்—காலஸய ஸாதனகாலத்தினுடைய அத்தயம் அபாவம் - காலாத்யம். காலாத்யே அகாலத்தில், அபதேசம்-ப்ரயோகம்-காலாத்யயாபதேசம். இதுதான் பாததோஷம். (தேஹது—காலத்யாபதிஷ்டம்) தேநாகம்-காலத்யயாபதேசம். காலாத்யத்தில்—அகாலத்தில், அபத்யம்—ப்ரயோகிக்கப்படாது.

வழித்து । கதிரிநிபயாரா ஜோநவ்ஸராவெக்ஷாடியாவதியவு
வெடொஃ ப்ரவதத்தெ । ஜோநவ்ஸரெத்ஃ கதத்ஃ ப்ரவதிவ்ஷுவ ।
தது ந ஸ்ராவிக்ஷு; சுவி தஃ கதிக்கததித்விதிபவ்ஸராவ வனவா
ததா । வனவாராவவிதி யாத்ஃ ஜோத்ப்ரவ ஜோநவ்ஸராவவ்ஸா
ததந வனவெதி ந கதாமிஷவி ஜவஸு ராஹதாரஸுஜோத்ப்ரவதவ்ஷுவஃ ॥

ஐயவ்ஹாராபவஸ்யாபவஹாரஸ்ய விதவித்யாநெத தவ்யாயாவ
த்யா ததததவ ஹஹி வெசு ; கெயம் விவ்யாயாவதி ? கிதஹாரஹார
வதிஸம்வித ? உத ஸம்வித்யாயாவதிஹாரஸ்ய ? ॥

ந தாவ ன்வி டி, ஸம்வி தி ஜோத யு தூத னும வ மோகி । நாவ ன்
ஹ ளார ஸு । உசூரீ தூ த னு ஜிவ ஸு ஜோத யு தூத யோமோகி । உயொ
ர ஸு வாக்ஷ ம ஷ தூ து ; ந ஹி வாக்ஷ ம ஷாணா மாயா டிஷ டி ॥

சமு-சுத்திஸாவகடாடிய: விண்ணவ்விதவகடாசு ஜோதகொ
வவஸி:- உகிவெசு: நெநகசு ! ஸவ்வி வஸுதொ ஜோதகாநஸு
வமஜாபெவ ந தத் திகடாடிஹஜாரெ ஜோதகம் தகாவவஸிவடா !
சஹஜாரஸு கவெதநஸு ஜோதகாஸிவாபெவஸுதராம ந தத்
திகடாஸிவ்வி ஜோதகம் தகாவவஸிவடா ||

யடிவழிக்கு—உலயத்து ந வஸுந்தொ ஜோத்யகைவலி ! சுலஸூ
 ரஸுநம்—உருதெரவிவஜ்ஜஸூரஸூரெவாநம்—உருதிநைவஜ்ஜநகி, சூடி
 ஸூராவஸு— உதி ! தடியம்சூடி; சூதநஸுயஜெயாதிஷெஷ ஜயஸு
 ருபவாஹஜாராவலிவஜ்ஜகூரபொமாசு ॥

தடிசு— ஸாநாநார ஸ்வாதித்திஹாரொ ஜபாதுக: ।
 ஸ்யபஜ்ஜாதிஷிராநாநம் ஸுநகீதி ந யுக்திசு ॥ ஐதி ॥ ஸ்யபுக்ஷா
 ஸாநாஸ்வாயீநஸிப்யொ ஹி ஸவெபு வடிபாபா: । தத் தபாய
 தபுக்ஷாஸொழிஷஹாரொ ௨ நுதிதாநஸிதஸுநாபுபுக்ஷாஸி
 ஸெஷாபுஸிபிஹதாஸாநுதிநாஸவசிஸிஸுநகீத்யாதுவிடி: பரி
 ஹஸணி ।

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஸ்வயம்* அபரிச்சின்னமாகவே இருக்கிற ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோச விசா ஸங்களுக்குத்தகுதியுள்ளதென்று உபபாதிக்கப்போகிறோம். ஆகையால்சேஷத்ராஜ்ஞாவஸ்தையில் கர்மாவினால் ஸ்வரூபமொடுங்கி அந்தஅந்த கர்மாதகுணமானதாத்மபாவத்தோடு இருக்கிறது அதுவும் இந்தியங்களின் வாயிலாக வ்யவஸ்தை பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இந்த இந்திரியங்கள் வழியாக உண்டாகிற ஜ்ஞாநப்ரஸரத்தை அபேக்ஷித்து உதயாஸ்தமயவ்யபதேசம்ப்ரவ்ருத்திக்கிறது ஜ்ஞாநப்ரஸரத்திலோவென்றால் கர்ந்ருத்வமிருக்கவே இருக்கிறது அதுவும் ஸ்வாபாவிகமல்ல. பின்னையோ கர்மாவினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஆக்மா விகாரமற்ற ஸ்வரூபமுள்ளவனே. இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபமுள்ள விக்ரியாத்மகமான ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆக்மாவுக்கே என்பதினால் ஒருபொழுதும் ஜடமான அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸம்பவியாது

அஹங்காரம் ஜடஸ்வரூபமாக இருந்தபோதிலுங்கூட சித்தினுடைய ஸாமீப்யமிருப்பதுபற்றி அதன் சாயையானது இதில் தாக்குவதினால் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு ஸம்பவமென்று கூறப்படுமேயானால் இந்த சிச்சாயாபத்தி என்பது யாது? ஸம்வித்துக்கு அஹங்காரச்சாயாபத்தியா? அல்லது அஹங்காரத்திற்கு ஸம்விச்சாயாபத்தியா? ஸவலித்துக்கு அஹங்காரச்சாயாபத்தி என்பது இல்லை. ஸம்வித்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமொப்புக்கொள்ளாததால் அஹங்காரத்திற்கும் ஸம்விச்சாயாபத்தி இல்லை. முற்கூறப்பட்ட ஜடமான அதற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லாமையாலும் இரண்டும் டீ சக்ஷூரிந்திரியகோசரங்களாக இல்லாமையாலும் அசாசக்ஷூஷங்களுக்கு சாயைகாணப்பட்டதில்லையனே. அப்படிக்கின்றி அக்ஷியின் சேர்க்கையால் இருந்து உண்டையில் ஒளஷண்யம்போல் சித்ஸம்பர்க்கத்தால் ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு உபலப்தி என்று சொல்லப்படுமேயாகில், இது ஸரியல்ல. ஸம்வித்தில் வாஸ்தவமான ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததினாலேயே அதின் ஸம்பந்தத்தால் அஹங்காரத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமோ அதின் உபலப்தியோ ஒன்றுமில்லை. அசேதநமான அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வாஸம்பாவத்தாலேயே அதன் ஸம்பர்க்கத்தால் ஸம்வித்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமோ அதின் உபலப்தியோ ஒன்றும் இல்லவே இல்லை இரண்டினிடத்திலும் வாஸ்தவத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லை. அஹங்காரமோவென்றால் அதுபூதிக்கு அபிவ்யஞ்சகம் கண்ணாடி முதலியதுபோல அதுபூதியை தன்னிடத்திலிருக்கிறதாகவே அபிவ்யஞ்சனம் செய்கிறது, என்று எது உரைக்கப்பட்டதோ அது யுத்தமல்ல. ஸ்வயம் ஜயோதிஸான ஆக்மாவுக்கு ஜடரூபமான அஹங்காராபிவ்யங்க்யத்வம் பொருந்தாததால் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது “சாந்தாங்கார

* அபரிச்சின்னம்—அளவிடப்படாதது.

§ சக்ஷூஸ்—தண்.

† அஹங்காரம்—தணல்.

‡ சாந்தாங்காரம்—சரி.

இவாதித்யம் அஹங்காரோ ஜடாத்மக: ஸ்வயம் ஜ்யோதிஷ்மாத்த்மாநம் வ்ய நக்திதி நயுக்திமத்” (எரிந்து தணிந்த தணல் ஆதித்யனைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்பதுபோல் ஜடஸ்வரூபியான அஹங்காரமானது ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸா ன ஆத்மாவைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறது என்பது யுக்தியுள்ளதல்ல) எல் லாபதார்த்தங்களும் ஸ்வயம் ப்ரகாசானுபவாதீனவரித்தி யுள்ளவைகளன்றோ. அதில் அநுபவாதீன ப்ரகாசமுள்ள அசித்தான அஹங்காரமானது உதயா ஸ்தமயமில்லாத ப்ரகாசமுள்ளதும் அசேஷார்த்தவரித்திக்கு ஹேதுவாகவு மிருக்கிற அநுபவத்தை அபிவ்யஞ்ஜனம் செய்கிறதென்பதை ஆத்மவித்துக் கள் பரிஹவரிக்கின்றார்கள்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஜ்ஞானம் ஸ்வாபாவிக நித்பதர்மமானால் எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் அறிதல் ப்ரஸங்கிக்கும் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஸ்வயம் என்று. ஸ்வயம் ஸ்வத: “ஸம் பத்யாவிர்பாவ:” இது முதலிய ஸூத்ரத்தில் உபபாதிக்கப்போகிறோமென்று அர்த்தம். அடுத்தே என்றாவது அர்த்தம். அங்மனமாகில் இப்பொழுதுகூட ஒருக்கால் ஸர்வஜ்ஞ தவம் முக்தியிலும் ஒரு காலத்தில் ஜ்ஞானஸங்கோசம் ஏன் உண்டாகக்கூடாது.

§ கேட்குந்ஜ்ஞானஸ்தையில் ஸங்கோசமாகில் அப்பொழுது எல்லோரும் அஜ்ஞாந் னாக ஆகவேண்டுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில்கூறுகிறார்—அத:கேஷுந்ராஜ்ஞ என்று. அத:ஸங்கோசவிகாஸத்திற்குத் தகுதியுள்ளதாக இருப்பதால். கர்மண என்பது ஸங்கோ சத்தை உண்டுபண்ணுகிற உபாதி. கேஷுந்ராஜ்ஞாவஸ்தாயாம் என்று. அப்பொ முதே தான் ஸங்கோசமென்று பொருள். எல்லோருக்கும் அஜ்ஞத்வப்ரஸக்தியானது கர்மங்களினீதாரதம்யத்தால்பரிஹரிக்கப்பட்டது. தாரதம்யசப்தத்தினால் தயாதிரோஹி தத்வாச்ச சக்தி: கேஷுந்ராஜ்ஞஸ:ஜ்ஜிதா- ஸர்வபுதேஷு பூபால தாரதாயே வர்த்ததே? (ஹேபூமியைரஹிப்பவனே! அதனால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதால் கேஷுந்ராஜ்ஞனென்கிற பெயருள்ள சக்தியானது எல்லா ப்ராணிகளிடங்களிலும் தாரதம்யத்தால் நிலைபெற்று இருக்கிறது) என்கிறவசரம் நினைக்கும்படி செய்விக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மண என்கிற பதத்தினால் தயா என்கிற ஸ்லோசத்திலுள்ள பதம் வ்யாக்யானிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. தயா- கர்மரூபாவித்யையினால் என்று அர்த்தம். அவித்யாகர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா த்ருதியா சக்திரிகத்யதே- யயா கேஷுந்ராஜ்ஞசக்திஸ்வாவேஷ்டதா ந்ரூப ஸர்வகா. ஸம் ஸாரதாபாநகலா நவாப்நோத்யதி ஸந்ததாந். அரசே! அவித்யை கர்மாவென்கிற பெய ரை உடைய வேறு மூன்றாவது சக்தி விரும்பப்படுகிறது. எந்தசக்தியினால் எல்லோ ரையும் அடைந்திருக்கிற அப்படிப்பட்ட கேஷுந்ராஜ்ஞசக்தியானது சுத்தப்பட்டிருக்கிற தோ. மிகவும் தொடர்ச்சியாக வந்துகொண்டிருக்கிற எல்லா ஸம்ஸாரதாபங்ஸளையும் அடைகிறான் என்றல்லவோ ப்ரக்ருதம். ஜ்ஞானம் நித்யமாக இருப்பதுபற்றி உத்பத்தி இல்லாமையால் இந்திரியாபேஷை உண்டாகாது என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறு கிறார்—தூதீக என்று. அன்றிக்கே, ஸ்தாவாரஹங்களில்கூட ஜ்ஞானவிகாஸம் உண்டாகலாம்

§ ஸங்கோசம்—மூடுதல், சுருங்குதல். § தாரதம்யம்—ஏதத்ததாழ்ச்சி.

§ கேஷுந்ராஜ்ஞ—ஜீவன்.

என்று கூறப்படுமேயாகில அது விஷயத்தில் உறைக்கிறார்—தஞ்சி என்று இந்திரியங்
களை தவாரமாகக்கொண்டிருத்தல் ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கா வென்று அர்த்தம். அங்
னமாகில் உத்தப்திவிநாச ஃ வ்யபதேசமுண்டாகாமல போகவேண்டியவரும் என்றுகேட்கில்
சொல்லுகிறா—தமீயம் என்று † ப்ரஸரத்தின் அந்வய வயதிரேகங்களை அபேக்ஷித்த
உதயாஸ்தமய வ்யபதேசமென்று அர்த்தம் அனநிகதே, ப்ரஸரிகதி அம்சம் ப்ரஸரம்
அதின் ப்ரஸரண † ஸங்கோசங்களை இரண்டும் உதயாஸ்தமயங்கள் என்று அர்த்தம். ஸங்
கோசவிகாஸங்களை ஒப்புக்கொண்டால் * விகரியாத மகத்வம் உண்டாகவேண்டி வரும்
என்று சொல்லப்படுமேயாகல் கூறுகிறா—ஜ்ஞாநப்ரஸரேது என்று அப்படிப்பட்ட
விக்ரியாத்தவம் ப்ராமாணிகமாதலால் இவ்வுடமென்று அர்த்தம். அசேதநத்திற்குப்
போல பரிணாமமானது ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லைமே றே என்பது வெகாராபிப்ரா
யம் இசுனல் அவிகாரச்ருதிகளுக்கு விஷயம் காட்டப்பட்டது வேறுவிதத்தாலும்
அவிகாரச்ருதிகளுக்கு நிவாஹத்தைக் காண்பிக்கிறா—தஞ்சி என்று

அவிகாரச்ருதிகள் ஸ்வாபாவிகவிகார நிவேதத்தில் தாத்தியமுள்ளவைகள் என்று
பொருள். ஸ்வாபாவிகமான ரூபம் எவ்வாறு உளது என்று கேட்கில் பகருகிறா—அஹி
கீரீய என்று ஸவரூபம்—ஸ்வாபாவிகரூபம், அவிகாரித்வ வாக்யங்களை உபாசியினின்று
விடுபட்ட ஸ்வாபாவிக ரூபபரங்களை என்று அர்த்தம். ப்ரஸரணகாத்ருத்வமும் விகார
ரூபமாதலால் அந்தக்கரணத்திற்கே என்று கூறப்படுமேயானால் அது விஷயத்தில் மறு
மொழி கூறுகிறார்—ஏவம்நுபவிக்ரியாத்தமகம் என்று. ஏவம் ரூபசப்தத்தால் தன்னு
டைய தாமபூத ஜ்ஞாநப்ரஸரண காத்ருத்வ ஸவரூபமான விகாரித்வம் சொல்லக்கருதப்
பட்டது. ஜ்ஞாநஸவரூபனுக்கு ஜ்ஞாநமே எவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமான தாமமோ அவன்
ஜ்ஞாநஸவரூபன். தன்னுடைய தாமபூதமான ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரஸரண காத்ருத்வங்க
ளைவிகாரமானது அதை தாமமாகக்கொண்ட ஆகமாயுக்கே ஸம்பவிககிதே ஒழிய ஜட
மாக இருப்பதால் அந்த தாமமில்லாக அஹங்காரத்துக்கு இல்லை என்று அர்த்தம்.
அன்றிகே ஸவரூபசப்தம். தாமிபரம். ஜ்ஞாநஸவரூபனுக்கே தான் ஜ்ஞாநதர்மகத்வம்
ஸம்பவிககிதே ஒழிய கடம் முதலியவைகளுக்குப் போல ஜடரூபததுக்கு ஸம்பவ
ியாது என்று ஜ்ஞாநஸவரூபனுக்கு இருப்பதால் ஜ்ஞாநத்தை தாமமாகக்கொண்டவனுக்கே
ஸ்வாதாமபூதஜ்ஞாந ப்ரஸரண காத்ருதஸவரூபமான விகாரஸம்பவமே ஒழிய ஜடஸவரூப
னுக்கு இருப்பதால் ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாக உடைத்தாயிருத அஹங்காரத்திற்கு இல்லை
என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் விக்ரியாத்தமாக இருப்பதால் ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு
ஆத்மதாமத்வாத்ருததியானது நிரஸிக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் அந்யனால் சொல்லப்
பட்டுள்ள ஜ்ஞாத்ருதால் நிவாஹப்பகாரங்களை நிரஸிக்கிறார்—ஜ்ஞாத்ருத்வமானது
சிச்சாயாபத்தியினால் உணடுபண்ணப்பட்டது. சித்ஸம்பர்த்ததாலுணடுபண்ணப்பட்டது.
சித்பிவ்யஞ்ஜகத்வத்தால் உணடுபண்ணப்பட்டது என்கிற முன்று பக்ஷங்கள். அவற்றுள்
முதலாவதான சிச்சாயாபத்தி பக்ஷத்தை ஆசங்கிக்கிறா—ஜட என்று தூஷிக்கிறார்—
கேயம் என்று. கேயம் எவ்விதத்தாலும் நிருபிக்கமுடியாததென்று அர்த்தம். விகல்
பிக்கிறார்—கீம் என்று. சிச்சாயா சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் அந்தர்கதையான விபத்தி
ஸமானமானது. உதஷ்டியோ அல்லது ஸப்தமியோ என்று கருத்து. அஹங்காரச்
சாயாபத்திஸம்வதித:—அஹங்காரத்தில் ஸம்வதிதை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞாத்ருத்வச்

§ வ்யபதேசம்—வயவஹாரம்.

† ப்ரஸரம்—வெளிப்படுதல்.

† ஸங்கோசம்—சுருகருதல் அல்லது அடக்கம்.

* விகரியா—மாறுதல்.

§ விகாஸம்—மலர்ச்சி.

சாயாபத்தி என்று அர்த்தம் ஸம்வித்சாயாபத்தி ரஹங்காரஸ்ய என்று ஸம்வித்தில் அஹங்காரத்தை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞாந்ருகவச்சாயாபத்தி என்று அர்த்தம். முதலாவதை தூஷிக்கிறார்—நநாவத் என்று. வேறு சிங்ஹை நிரஸந்ரு செய்கிறார்—நாபி என்று முதலில் அசேதநத்வம் ப்ரக்ருதி பரிணாமத்வம் முதலியவைகளால் அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாந்ருகவ்யுதாஸத்தை அபிப்ராயப்பட்டு சொல்லுகிறார்—உக்தரிசயா என்று. வேறு தூஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்—தீவயோரபி என்று. அதை விவரிக்கிறார்—நஹி என்று.

சித்ஸம்பர்கத்தை தூஷிப்பதற்காக சுங்கிக்கிறார்—அத என்று. முன்போல விகல்பித்த தூஷிக்கிறார்—நநநத் என்று இது பொதுவான ப்ரதிஜ்ஞை. அஹங்காரத்தில் ஸம்வித்தினுடைய ஸம்பாக்கதால் ஜ்ஞாந்ருத்வத்தை நிரஸிக்கிறார்—ஸம்வித் என்று. அஹங்காரஸம்பாக்கத்தால் ஸம்வித்தில் ஜ்ஞாந்ருகவத்தை தூஷிக்கிறார்—அஹங்காரஸ்யது என்று (ஸூத்ராமீதி) ஜ்ஞாநம் அஜடமானதால் ஜ்ஞாநாச்சரயத்வம் ஸ்வமதத்தில் ஸம்பவிக்கிறது. அஹங்காரம் ஜடமாதலால் வஸ்துத: ஜ்ஞாநாச்சரயத்வமானது ஸ்வபக்ஷும பரபக்ஷம் இரண்டிலும் ஸபவியாதாதலால் அதிச ஸம்பர்கத்தால் ஸம்வித்தில் ஜ்ஞாந்ருத்வம் இல்லை என்று கருத்து. உப்பளத்திலுள்ள கூடை முதலியவைகளுக்கு உப்பின் ஸம்பந்தத்தால் லவணத்வத்தின் உருபத்தி காணப்படுகிறது. இரும்புண்டையில் அக்ரியின் ஸம்பர்கத்தால் ஓளவுக்ஷணம் அறியப்படுகிறது. அதனால் ஜ்ஞாந்ருத்வம் அசினுபலப்தியாவது என்று தனித்து சொல்லப்பட்டது. அந்யா! முந்தையப்பட்ட இரண்டு பக்ஷங்களில் ஜ்ஞாந்ருத்வத்திற்கு சாயாபத்தி ஸம்பர்கங்கள் நிரஸிக்கப்பட்டன ஜ்ஞாநச்சாயாபத்தி ஸம்பர்கங்கள் ஏன் நிரஸிக்கப்படவில்லை. சொல்லப்போகிற அபிவ்யக்தி பக்ஷாதர்ப்பாவத்தாலென்றசொல்லுகிறோம், ஜ்ஞாநத்திற்கு அஹங்காரத்தில் சாயாபத்தியாவது கண்ணடியில் முகத்துக்குப்போல அஹங்காராதேயமாக அபிவ்யக்தியே. ஸம்பர்கபக்ஷத்திலும் அதிஷ்டாந்தயா ஸம்பர்கமானது ஜ்ஞாந்ருத்வ ப்ரதிதிக்கு உபபோகமில்லாதது. ஆகையால் ஆதேயமாக இருப்பதால் ஸம்பர்கம் சொல்லத்தக்கது. அதனால் அதிலிருப்பதால் அபிவ்யக்தியில் அந்தரகதம், அதனால் அங்கு உபந்யஸிக்கப்படவில்லை. மேலும் சாயாபத்தியானது ஸம்வித்துக்கு சாக்ஷுஷமாக இருப்பதினாலேயே நிரஸிக்கப்பட்டது ஸம்பர்கமும் உபலம்பத்திற்கு அதுகுணமாக சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதால் ஸீ அப்ருதக்ஷித்தமானதும் தர்மி பாவத்தால் சொல்லத்தக்கது, அதே காபொருந்தாதது. அசேதனத்திற்கும்சைத்யத்திற்கும் அப்படிப்பட்ட தர்மதர்மிபாவம் பொருந்தாததலால் தண்டம் தேவதத்தன் இவர்களுக்குப்போல் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநா இருவர்களுக்கும் தனித்திருத்தல் காணப்படாமையால் தனித்திருத்தலில்லாத வஸ்துக்களுக்கு ஸம்பர்கமும் அதுபபன்னமென்று அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அதன்மேல் அபிவ்யக்தி பக்ஷத்தை அதுபாவிப்பதற்காக சாயாபத்திஸம்பர்க பக்ஷங்களுக்கும் அபிவ்யக்தி பக்ஷங்களுக்கும் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையில்லாமையைக் காண்பிக்கிறார்—உபயந்த்ர என்று. வஸ்துத இதி-சாயாபத்தி முதலியதால் ஆபாதஞ்செய்யப்படா நின்ற அக்யாஸத்திற்கு முந்தியே வித்தத்தவம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஸூழிய பாரமார்த்திகத்வம் விவக்ஷிக்கப்படவில்லை. வட்டமாகச்சுத்தப்படா நின்ற கொள்ளிக்கட்டை முதலியதற்குக்கூட ப்ரதிபிம்பம் காணப்படுவதாலும் உக்ஷண ஜலஸம்பர்கத்தால் அநுஷ்ணமான வஸ்துவினிடத்திலும்உஷ்ணோபலம்ப மிருப்பதாலும்

§ சாயாபத்தி—ஒளிவீசுதல். அல்லது கிழல்தாக்குதல்.

§ அப்ருதக்ஷித்தம்—தனித்திராதது. புறியாமல் சேர்ந்தே இருக்கும் வஸ்து.

கூலாபுரமரிகா 1 நாவி ததகாஸந்ரு, தஸூரநுஹவாநரந
நுஹவூகூரிகா 1 தத வநவ வ ந ததநுஹவலாயநாநுமூஹ: ||

ஸஹி கியா; ஜெயஸெந்ருயஸஹவாஸஹெதஹெந வா, யயா
ஜாதிநிஜஹவாஹிமுஹென வுதிஹவஹுணாஹிநா நயநாஹிந்ருயஸஹ
நுஹெதஹெந;வொஹிமுதகஹவாநயநெந வா,யயா வரததூ
வவொயநலாயநஸூ ஸாஹூஸூ ஸஹிஹிநா 1 யயொதஹு—“கூர
ணாநாஹிஹிஹவாந தஹ்வாஸஹெதஹுதா”——உதி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மேலும், அஹங்காரம் அநபவம் இரண்டுக்கும் ஸ்வபாவஹிரோத்தி
னும் அநபுதிக்கு அநபுதித்தவம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் வ்யங்கத்ருவ்யங்க
பாவமில்லை இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது “வ்யங்கத்ருவ்யங்க்யத்வமந்யோ
ந்யம் நசஸ்யாத்ப்ராதிஹஸ்யத: வ்யங்க்யத்வேதநபுதித்தவம் ஆத்மவி ஸ்யாத்ய
தா கட:” (ப்ரதிகூல ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால் ப்ரஸபரம் வ்யங்கத்ரு
வ்யங்க்யபாவம் ஸம்பவியாது, வ்யங்க்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் கடத்தில
போல ஆத்மாவினிடத்தில் அநபுதித்தவம் ஏற்படும்) ஸூத்ரயகிரணங்களுக்கு
தன்னைல் அபிவ்யஞ்ஜிக்கத்தக்க கரதலத்தினால் அபிவ்யங்க்யத்வம் போல
ஸம்வித்தாக்கும் ஸம்வித்தினால் அபிவ்யங்க்யமான அஹங்காராபிவ்யங்க்யத்வம்
என்று சொல்வது ஸரியன்று, அங்கேயும் ஸூத்ரயகிரண ஸமூஹங்களுக்கு
கரதலாபிவ்யங்க்யத்வமில்லாமையால் கரதலத்தால் தடுபட்டதிகளுடன் கூடி
யவைகளாக வன்றோ ஸூத்ரயசம்மிகள் பகுளங்களாக தானே அதி ஸ்பஷ்ட
மாக அறியப்படுகின்றன. ஆதலால் கரதலம் அந்த கிரணங்களின் பாஹு
ள்யமாக்ர ஹேதுவே ஒழிய கிரணபிவ்யஞ்ஜகமல்ல மேலும், இந்த ஸம்
வித்ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு அஹங்காரத்தினால் ஏற்படுத்தத்தக்க அபி
வ்யக்தியானது எவ்விதமானது? உக்பத்தியன்று, ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருப்
பதுபற்றி மற்றொன்றினால் உண்டுபண்ணத்தக்க தன்மையினது இன்மை
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால், அதின் ப்ரகாசரமும்ல்ல, அந்த ஸம்வித்
தானது அநபவாந்ரங்களால் அநபாவ்யமல்லாததால், அதனாலேயே அ
ஹங்காரத்திற்கு ஸம்விதரூபவஸாதநாநுக்ரஹமில்லை, அந்த அநுக்ரஹம்
இரண்டுவிதமன்றோ, ஜ்ஞேயத்திற்கு இந்த்ரியஸம்பந்தத்தில் ஹேதுவாக
இருத்தலாலாவது எப்படி ஜாதி முகம் முதலியவற்றைக் க்ரஹிக்கும் விஷ
யத்தில் வ்யக்தி தாபணம் முதலியவைகளுக்கு நயநம் முதலிய இந்த்ரிய
ஸம்பந்த ஹேதுத்வமோ போத்தாவினிடத்திலுள்ள கல்மஷத்தைப் போக்
ருவதாலாவது, எவ்வாறு பரதக்வாவபோதனத்திற்கு ஸாதநமான சாஸ்தி
ரத்திற்கு சமதமாதியினால், இப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—“கரண

நாமஸூமித்வாந்ர தத்ஸம்பந்தஹேதுதா” (இந்திரியங்களுக்கு விஷயபில்லாத தால் அந்த இந்திரியஸம்பந்த ஹேதுத்வம் இல்லை) என்று.

சுருதப்ரகாசிகை—

அஹங்காரம் அநுபவம் இரண்டுக்கும் முறையே அபிவ்யஞ்ஜகத்வத்தையும் அபிவ்யங்க்யத்வத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் தூஷணம் கூறப்பட்டது. அவ்விரண்டுக்கும் அபிவ்யஞ்ஜகத்வமும் அபிவ்யங்க்யத்வமும் இருக்கட்டும். அது ஒன்றோடொன்று பொருந்துகிறதில்லை என்று கூறுகிறார்— கிஞ்சு என்று. ஸ்வபாவவிரோதாத்—அனுபவத்தினிடத்திலுள்ள எல்லா அர்த்தங்களுடைய ஸித்திகாரணத்வமும் அந்த அனுபவத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால் இந்த அஹங்காரத்திற்கு அந்த அநுபவாதீனமான ஸித்தித்வமும் விரோதம். பிதாபுத்ரன் இருவருக்கும் அன்யனைக் குறித்து புத்ரத்வம் அன்யனைக்குறித்து பித்ருத்வம் இரண்டு மிருந்தபோதிலும் இவ்விருவர்களுக்குமே பரஸ்பரம் பித்ருத்வ புத்ராத்வங்களின் ஸீ வ்யத்யயம் எவ்வாறு பொருந்துகிறதில்லையோ. இவ்வண்ணம் மற்றொன்றை அபேக்ஷித்த அவ்விரண்டுக்கும் வ்யங்க்யத்ரு வ்யங்க்யபாவமிருந்தபோதிலுங்கூட பரஸ்பரம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதில்லை என்று அர்த்தம். வேறு தூஷணத்தையும் சொல்லுகிறார்—அநுபூதேரநுபூதித்வ ப்ரஸங்காசீசு என்று. இந்த அர்த்தத்திலும் ஆத்மஸித்தி கார்த்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்— ய தே ந ரீ கீ த ம் என்று.

ப்ராதிகூல்யத: - முற்கூறப்பட்ட ஸ்வபாவவிரோதசப்தத்தால் ப்ராதிகூல்யசப்தம் வ்யாக்யாசிக்கப்பட்டது. தன்னாலே வ்யங்க்யமான பதார்த்தத்திற்கே தன்னை வ்யஞ்ஜிப்பிக்கிற தன்மை இருக்கிறதென்பதில் அந்யனாகச் சொல்லப்பட்ட திருஷ்டாக்கத்தை தூஷிக்கப்போகிறவராகச்சொல்லுகிறார்— ந சு என்று. திருஷ்டாந்தத்திற்கு ஸாத்ய ஃ வைகல்யத்தைக்கூறுகிறார்— நந்ராபி என்று. அங்கு அப்படிப்பட்டதன்மைக்கு அந்யதாஸித்தியைக் காண்பிக்கிறார்— கர த ல என்று. ப்ரஹ்மமானது ப்ரஸாண ஸ்வபாவமுள்ளந்ரவ்யமல்ல வன்றோ. ஆகையால் அதின் பாகுபி யஹேதுத்வம் அஹங்காரத்திற்கு பொருத்தமுள்ள தல்லவென்று பொருள.

அப்படி அஹங்காரத்தால் இதின் அபிவ்யக்தியை மூன்றாக விகல்பித்து தூஷிக்கிறார்— கிஞ்சு இது முதலியதால். கிம்ரூபா - கிம்சப்தத்திற்கு சிந்தை அர்த்தம் எவ்விதத்தாலும் கிறுபிக்கமுடியாததென்று அர்த்தம். எதினாலென்று அபேகைபூவரின் அபிவ்யக்தி என்பது உத்பத்தியா? அல்லது ப்ரகாசநமா? அல்லது அநுபவத்திற்கு ஸாதநாநுக்ரஹமா? என்று மூன்றாக விகல்பத்தைக்கருதி உத்பத்தி பசுடித்தை தூஷிக்கிறார்—ந தா வ தீ என்று. உண்டாகாத கடம் முதலியதற்கு அபிவ்யக்தி ஸம்பவியாதாதலால் உத்பாதகமான தன்மம் சக்கிரம் முதலியவைகளுக்குக்கூட உத்பாதந முகத்தால் அபிவ்யக்தி ஹேதுத்வமிருப்பதால் உத்பத்தியும், விகல்பகோடியில் வைக்கப்பட்டது. மேலும் வ்யங்க்யத்திற்கு ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணுதல் வ்யஞ்ஜநம்-ஸம்வித்தானது தானே ப்ரகாசரூபமாக இருப்பதுபற்றி அதின் உத்பத்தியே அதின் ப்ரகாசோத்பத்தி ரூபமான அபிவ்யக்தியாதலால் விகல்பகோடியில் உத்பத்தி சேர்க்கப்

ஸீ வ்யத்யயம்—மாற்றிக்கொள்ளுதல்.

ஃ வைகல்யம்— குறையு, அல்லது இன்மை.

பட்டது. ஸ்வதஸ்ஸித்தந்தயேதி— அவ்விதமாகவன்றோ ப்ராகபாவத்தின் அபாவம் கூறப்பட்டது. அநாதியாக இருப்பதினாலென்றாவது அர்த்தம். அதற்குமேல் இரண்டாவதை நிராஸம் செய்கிறார்—நாபி என்று. ப்ரகாசம் அனுபவவிஷயமான ப்ரகாசத்தின் உத்தத்தி. அதற்குப்பிறகு மூன்றாவதைப் பற்றி மறுமொழி உரைக்கிறார்—நது: என்று. தத எவ - ப்ரகாசத்தின் அநுபத்தியினாலேயே. அய்யா! அடுத்த க்ரந்தத்தின் உத்தானம் பொருந்தாது. அநுக்ரஹஸாதங்களின் இரண்டுவகைகளும் அதின் நிராஸத்திற்கு உபயோகமில்லாமலிருப்பதால். மேலே ஆத்மலித்தி க்ரந்தோதாஹாணமும் ஸங்கதமாகிறது. இத்திரியாஸம்பந்தவாசியாக இருப்பதுபற்றி அநுக்ரஹசத்வை வித்யத்தில் உபயோகமில்லாமையால், இங்கு கூறப்படுகிறது. முந்தி அநுக்ரஹயத்தால் உண்டுபண்ணத்தக்க ப்ரகாசத்திற்கு விஷயமான அநுபத்தியின் பர்யாலோசனையினால் அந்த அநுபவஸாதாநுக்ரஹம் தூஷிக்கப்பட்டது.

இப்பொழுது அநுக்ரஹ ப்ரகாசவிசேஷங்களின் பர்யாலோசனையினால் தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—ஸஸி என்று. இரண்டுவிதமும் பொருந்தாதென்பதைக்காட்டுவதற்காக தொடக்கத்தில் இரண்டுவிதத்தையும் கூறுகிறார்—ஜ்ஞேயன்ய என்று. சமமதம் முதலியவைகள் சாஸ்திரத்திற்கு அநுக்ரஹசங்களென்று சொன்னது அந்ர மதத்தினால். அது உபாஸத்திற்கன்றோ அநுக்ரஹமகம்.

அய்யா! அது இரண்டுவிதமென்று சொல்வது யுத்தமன்று, அநுக்ரஹம் இரண்டு கோடிகளிலும் உள்படாததால். அதுமானம் முதலியதற்கு வ்யாப்திக்ரஹம் முதலிய அநுக்ரஹமும் இருக்கிறதென்று? கூறப்படுகிறது. கரணநுக்ரஹமென்றும் க்ரந்த அநுக்ரஹமென்றும் இரண்டு கோடிகளே. வ்யாப்திக்ரஹமும் கரணநுக்ரஹமும் உள்படக்கூடாது. அன்றிக்கே அநுக்ரஹம் த்ருஷ்டமுகத்தாலும் அத்ருஷ்டமுகத்தாலும் என இருவகைப்பட்டுள்ளது. வ்யாப்திக்ரஹமும் த்ருஷ்டமுகத்தால் அநுக்ரஹம். ஆகையால் இத்திரியஸம்பந்த ஹேதுவாக இருத்தலால் என்று சொன்னது கரணநுக்ரஹத்திற்கும் த்ருஷ்டமுகத்தால் அநுக்ரஹத்திற்கும் உபலக்ஷணம். அவ்விதத்தில் அஹங்காரத்தால் அபிவ்யங்க்யையான ஸம்வித்துக்கு அநுமாந விஷயத்வம் ஸம்பவியாதாதலால் “இத்திரியஸம்பந்த ஹேதுவாக இருப்பதால்” என்று உரைக்கப்பட்டது. போத்தாவீனிடத்திலுள்ள பாபத்தைப்போக்கடிப்பதினால் என்பது க்ரந்த அநுக்ரஹத்திற்கும் அத்ருஷ்டத்தின் வாயிலாக ஏற்படுகிற அநுக்ரஹத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகக் கூறப்பட்டது. ஆத்மலித்தி க்ரந்தத்திலும் இதே கருத்து.

இவ்விதமாக இரண்டுவிதத்தைக்காட்டினதால் அநுக்ரஹம் இரண்டுவிதமாக இருந்த போதிலும் அது அஹங்காரத்திற்கு ஸூலமமாக சொல்லமுடியாது என்று ஶ்ரீ அநுஷங்கத்தால் யோஜனையெய்துகொள்ளத்தக்கது. எவ்வாறு இவ்விதத்தில் இரண்டுவிதமான அநுக்ரஹத்திற்கும் அநுபத்தி? என்கிற ஸந்தேஹத்தில் ஆத்மலித்தி க்ரந்தத்தைக் கூறுகிறார்—யதோகீதம் என்று கரணஸம்புமித்தால் நத்தஸம்பந்த ஹேதுதா (இத்திரியங்களுக்கு அவிஷயமாதலால் அந்த இத்திரியங்களின் ஸம்பந்தத்திற்கு காரணமாக இருத்தல் ஸம்பவியாது.) என்று ஹேதுத்வரூபமான அநுக்ரஹம் பொருந்தாதென்று காண்பிக்கப்பட்டது. ஶ்ரீ போத்தாவீனிடத்திலுள்ள கல்மஷத்தைப்போக்கடித்தலென

ஶ்ரீ அநுஷங்கம்—முந்திசொல்லப்பட்டிருப்பதை வேறொரு இடத்தில் வாய்ந்த பூர்த்திக்காக சேர்த்துக்கொள்ளுதல். ஶ்ரீ போத்தா—அறிகிறவன்.

கிற அநுக்ரஹத்தின் அநுபபத்தியானது கார்த்தத்திலுள்ளதல்ல. இந்த இடத்தில் சில ஆசார்யர்கள் இவ்வாறு வியாக்யானம் செய்கிறார்கள். சமம் முதலியதற்கு அநுக்ரஹகத்வம் சாஸ்திரவழித்தம். அவ்வாறாக அஹங்காரத்திற்கு அநுக்ரஹகத்வம் சாஸ்திரவழித்தமல்லவென்பது வ்யக்தமாக இருப்பதால் கார்த்தத்தில் ஃ கண்டோக்தியினால் கிராஸமில்லை என்று. பூர்வார்த்தத்தின் உதாஹரணத்தினால் ச்லோகத்தினுடைய உத்தரார்த்தத்தில் போத்தாவை அடைந்திருக்கிற கல்மஷத்தகைப்போக்குதல் என்கிற அநுக்ரஹாநுபபத்தியானது காரணத்தக்கதென்று ஆசார்யர்கள் அந்த உத்தரார்த்தம் இது தான். “அஹமர்த்ததஸ்ய போத்த்ருத்வாத் நஸகேஷைவசோத்யதே” (அஹம் சப்தத்திற்கு வாய்மையான ஹத்தமானது போத்தாவாக இருப்பதால் அது அதினுலேயே சோதிக்கப்படுகிறதில்லை) என்று. ஒன்றுக்கே ஸ்வபாதியோகிதா ஸ்வபாவத்தால் சோத்யத்வமும் சோதகத்வமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாதென்று பொருள். இதல்லவோ பாஷ்யத்தின் அபிபிராயம். அஹமர்த்தத்திற்கு போத்தாவை அடைந்திருக்கிற கல்மஷத்தைப்போக்கும் விஷயத்தில் கந்தருகவம் ஸ்வரூபத்தாலேயா? அல்லது அந்தருஷ்டத்தினாலுண்டபண்ணப்பட்ட உபகாரத்தின் வாயிலாலேயா? முதலில் கர்மகாதருவிமோதம். ஒன்றுக்கே தன்னை அபேக்ஷித்து ரோதகத்வம் ரோத்யத்தவம் இரண்டிம பொருத்தாததால். இரண்டாவதில் ப்ரமாணவகளின் இரமை. அந்தக்கரணத்திற்கு அந்தருஷ்டவசத்தால் அந்தக்கரணசத்தி என்பதில் ப்ரமாணமில்லை யன்றோ. முந்தி இந்திரியகோசரத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததால் ஹ்ருஷணம் உரைக்கப்பட்டது.

கிஹ் சுநுஹுதிதெநாஹுஹாவ்யுதூஹுவமதெஜேஷுஹுமெயெபு. ந தகநுஹவஸாயநாஹுஹுஹஸுஹவஃ ; ஸ ஹுநுஹாவ்யுநுஹவொஹுதி ஸ்ருதிவஸநிரஸநெந ஹவெசு । யயா ருதிவாஹிஹுஹணொஹுதிநிரொயிஸஹுதேஸநிரஸநெந வக்ஷுஹொ ஃபீவாஹிநா । ந வெஹ தயாவியம் நிரஸநீயம் ஸஹிவ்யுதெ । ந தாவஸ்தவிஹாஹுதகதம் கசுஜூநொஹுதிநிரொயி கிஹிஹுஹுஹாராவநெயலிஹி । சுஹி ஹுஜூநலிகி வெசு ; ந, சுஜூநஸுஹுஹாராவநொஹுதிஹுஹுஹுவமரீசு । ஜூநநலெஹ ஹுஜூநஸு நிகதகசு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மேலும், அதுபூதிக்கு அநுபாவ்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் அஹமர்த்தத்தினால் அதின் அநுபவஸாதநாதகரஹம் எளிதில்சொல்ல முடியாது; அந்தஅநுக்ரஹமோவென்றால் அநுபாவ்யமான வஸ்துவின் அநுபவத்தின் உத்பத்திக்குப்ரதிபந்தத்தை நிரஸிப்பதினால் உண்டாகவேண்டும். எப்படியிதீபம் முதலியவற்றால் கண்ணுக்குரூபம் முதலியவற்றின் ஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு

ஃ கண்டோக்தி—ஒரு அர்த்தத்தை அதை உணர்த்துகிற சப்தத்தால் தெளியச் சொல்லுதல். ஃ உத்தரார்த்தம்—ஒரு ச்லோகத்தின் பிற்பாதி.

விரோதியான இருள்விலக்கத்தாலோ, இந்த இடத்தில் விலக்கத்தக்க அப்படிப்பட்ட வஸ்து ஒன்றும் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஸம்பவிதாத்தமாவை அடைந்திருக்கிறதும் அந்த ஜ்ஞானோத்பத்தியைத் தடுக்கிறதும் அஹங்காரத்தால் போக்கடிக்கத்தக்கதுமான வஸ்து ஒன்றுமில்லை. அஜ்ஞாநமிருக்கிற தன்றோ வென்று சொல்லப்படுமெயாகில், இல்லை; அஜ்ஞாநத்திற்கு அஹங்காரத்தால் விலக்கத்தக்கதன்மை ஏற்றுக்கொள்ளப் படாததால். ஜ்ஞாநமன்றோ அஜ்ஞாநத்தைவிலக்கும் தன்மை வாய்ந்துள்ளது.

ச்குத்பர்காசிகை—

அதற்குமேல் அநுபாவ்யத்வத்தை ஒப்புக்கொள்வதினால் தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—கீஞ்சு என்று. அநுக்ரஹஸ்வரூபத்தை சிஷிக்கிறார்—நவழி என்று, வ்யக்தி ‡ தர்பணம் முதலியதில் அநுக்ரஹ ஸ்ரீ ப்ரகாரார்தம் காணப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட எவ்வாறு ‡ ப்ரதிபந்த நிரஸனரூபமான அநுக்ரஹமே § பரிசேஷமாக்கப்பட்டது? கூறப்படுகிறது. ஜாதிவ்யக்தி இரண்டுக்கும் தவறாமலிருக்கிற தர்ம தர்மிபாவத்தினால் வ்யக்தியானது ஜாதிக்கு வ்யஞ்ஞிகையாக இருக்கிறது. அவ்வாறாக அஹங்காராநுபவங்கள் இரண்டுக்கும் நீயதமான தர்மதர்மிபாவமில்லை. அதோஅவ்யஞ்ஞேயே நிரஸிக்கப்பட்டது. மூர்த்தர்வ்யமாகவும் கண்ணினது ரச்யிகளைத்திருப்பி அடிப்பதற்குக் காரணமாகவுமிருக்கிற கண்ணாடியானது மூர்த்தர்வ்யமாக இருக்கிற சாக்ஷுஷர்மியை முகத்தோடு சேரும்படி செய்கிறது—அவ்வாறு அஹங்காரமானது ஒன்றை திருப்பி அடிப்பதற்கு மேலதுவாக இருக்கிற மூர்த்தர்வ்யமல்ல வென்று இவரு சொல்லப்பட்டபோகிற வேறு அநுக்ரஹப்ரகாரத்தினுடைய அநுபபத்தியை எண்ணிப் ப்ரதிபந்தநிரஸனரூபாநுக்ரஹமே பரிசேஷமாக்கப்பட்டது இப்படிப்பட்ட அநுக்ரஹத்தில் த்ருஷ்டார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—ய தா நு ப ரீ தி என்று. அதினால் என்னவென்று வினவப்படுமெயானால் சொல்லுகிறார்—ந சே ஷு என்று. அதை நிரூபணம் செய்கிறார்—ந தா வ த் என்று. அஜ்ஞாநம் ப்ராகபாவரூபமா? அல்லது பாவரூபமா? அல்லது நிரஸிக்கத்தக்கதான வேறென்றாக சொல்லப்படுகிறதா? என்கிற மூன்று பகடிக்களைக்கருதி தாவத் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. “ந தாவத்” என்கிற கார்த்ததால் விலக்கத்தக்கதான வேறு வஸ்து விலக்கப்பட்டது. அன்றிகே அஹங்காரத்திற்கு அஜ்ஞாந நிராஸக்தவம் அஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்வீத் ஸம்பந்தித்வம் இரண்டும் பொருந்தாதென்று அபிப்பாயப்பட்டு முதலில் அஜ்ஞாநத்திற்கு அஹங்காரத்தினால் விலக்கத்தக்க தன்மையை மிரஸிக்கிறார்—நதாவத் என்று. அஹங்காரத்தால் போக்கடிக்கத்தக்க அஜ்ஞாநமிருக்கிறதென்று சகிக்கிறார்—அல்லதீவரீ என்று. தூஷிக்கிறார் ந என்று. அஜ்ஞாநசப்தமானது பாவரூபத்துக்கும் அபாவரூபத்துக்கும் பொதுவானது. தூஷணமும் பொதுவானது இரண்டுவிதமான அஜ்ஞாநத்திற்கும் அஹங்காரத்தால் விலக்கத்தக்கதன்மை இல்லாமையால். எது நிவர்த்தம் என்றால் சொல்லுகிறார்—ஜ்ஞாநமேவஸி என்று. ப்ராகபாவத்தையும் ஜ்ஞானோதபத்தியானது நிவர்த்திக்கச் செய்கிறது. பாவரூபத்திற்கும் ஜ்ஞாந நிவர்த்தயத்வம் அர்யனனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

‡ தர்பணம்—கண்ணாடி.

‡ ப்ரதிபந்தம்—தடை.

ஸ்ரீ ப்ரகாரம்—ரீதி அல்லது மாதிரி.

§ பரிசேஷம்—மிகுதி.

இவ்வண்ணம் அஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்விதாச்ரயத்வமிருப்பினும் அஹங்காரத்தினால் விலக் கத்தக்க தன்மை இல்லாமையால் அதின் நிரஸரூபமான அநுக்ரஹம் ஸம்பவிக்கிற திலலை என்று கூறப்பட்டது.

ந வ ஸம்விதாபுரயகூஜாநஸ்ய ஸஹிதத்வி; ஜ்ஞாநஸரோநாபுரய க்ஷாத்தஜாநவிஷயக்ஷாஜ்ஞாநஜ்ஞாவவிஷயகாவவிரஹிதெ ஜ்ஞாநரோ தெ ஸாக்ஷினி நாஜ்ஞாநம் ஹிதாஹிதத்வி; யயா ஜ்ஞாநாபுரயகூ ப்ரஸக்திஸூத்ருகெந வடாஹெநாஜ்ஞாநாபுரயகூபு; | தயா ஜ்ஞாந ரோதெநவி ஜ்ஞாநாபுரயகூஹாவெந நாஜ்ஞாநாபுரயகூம் ஸ்யாஹி; | ஸம் விஷாநஜ்ஞாநாபுரயகூஹாவெநஜெவி சூத்ருதயாநஜ்ஞாவமதாயாஸு ஸ்யா; ஜ்ஞாநவிஷயகூஹாவெந ஜ்ஞாநெந ந சூத்ருதாஜ்ஞாநமிவதத்வி; | ஜ்ஞாநம் ஹி ஸ்விஷய வனவாஜ்ஞாநம் நிவத்யதி, யயா ரஜ்ஞாநெஹி | சுதொ ந கெநாவி கஹாவிதம்விதாபுரயஜ்ஞாநஜ்ஞாநிஷெந; | சுஸ்ய வ ஸஹிஷயநிவத்யநீயஸ்யாஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்யாநிஷெந ஹிதாபுரயகூபித்யுபரிஷாநகூதெ | ஜ்ஞாநபுரயகூஹாவெந வரஜ்ஞாநஸ்ய ஜ்ஞாநெநஜ்ஞாநிஷெநாபிஷாஹாவெந ந தஹிநஸநெந தஜ்ஞாநஸா யநாநாஹி; | சுதொ ந கெநாவி ப்ரகாரெணாஹிஜ்ஞாநெணா நஹிதெநாவிவதத்வி; ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்விதத்தை ஆச்ரயித்திருத்தல் ஸம்பவியாதன்றோ. ஜ்ஞாநத்தோடு ஸமாநமான ஆச்ரயமுள்ளதாக இருப்பதாலும் அந்த ஜ்ஞா நத்தோடு ஸமானவிஷயமுள்ளதாக இருப்பதாலும் ஜ்ஞாநரூபாவம் விஷய பாவம் இவ்விரண்டுகளால் விடுபட்டு ஸாக்ஷியாக இருக்கிற ஜ்ஞாநமாத்ரத் தில் அஜ்ஞாநமானது உண்டாவதற்குத் தகுதியுள்ளதாகாதன்றோ. எவ்வாறு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வப்ரஸக்தி இல்லாமையால் கடம் முதலியவற்றுக்கு அஜ்ஞாநாச்ரயத்வமில்லையோ அவ்வாறே ஜ்ஞாநமாத்ரத்திலும் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமில் லாமையால் அஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் ஸம்பவியாத ஸம்வித்துக்கு அஜ்ஞாநாச்ரயத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஆத்மாவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அந்த ஸம்வித்திற்கு ஜ்ஞாநவிஷயத்வமில்லாமையால் ஜ்ஞாநத்தால் அதை அடைந்திருக்கிற அஜ்ஞாநத்திற்கு நிவ்ருத்தி இல்லை. ஜ்ஞாநமோ வென்றால் தனக்கு எதுவிஷயமோ அதிலேயே அஜ்ஞாநத்தை நிவர்த்திப்பி கிறது ரஜ்ஜுமுதலியதில்போல. ஆகையால் ஸம்விதாச்ரயமான அஜ்ஞா நமானது ஒன்றினாலும் ஒருக்காலும் நாசம் செய்யப்படுகிறதில்லை. ஸத்

என்றும் அஸத் என்றும் நிர்வசனம் செய்யத்தகாததான இந்த அஜ்ஞா நத்தினுடைய ஸ்வரூபமே நிரூபிக்கமுடியாததென்று மேலே சொல்லப்போகிறோம். ஜ்ஞாநப்ராகபாவரூபமான அஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதித்வமில்லாமையால் அதின் நிரஸநத்தினால் அந்த அநுபவஸாதநாநக்ரஹ மில்லை. ஆகையால் ஒருவிதத்தாலும் அஹங்காரத்தால் அறுபூதிக்கு அபிவ்யக்தி இல்லை.

சுருத்பரகாசிகை—

இதற்குமேல் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்விதாச்சரயத்வமும் பொருந்துகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறார்— நச என்று. ஸம்விதாச்சரயத்வம்-ஸம்வித ஸமபந்தித்வமென்று அர்த்தம். ஆச்சரயணம் ஸம்பந்தம் - ஸம்பந்தமும் கர்மத்வ ரூபமாகவும் ஆச்சரயத்வ ரூபமாகவுமிருப்பதினால் ஆச்சரயசப்தம் இரண்டுவிதமான ஸம்பந்தத்தையும் குறிக்கிறது. ‘ஆச்சரயஸ் சேதஸோபரஹம்’ இதுமுதலிய ப்ரயோகத்தாலும் ஆச்சரயசப்தத்தால் விஷயத்திற்கும் உபஸ்தாபனம் யுத்தம். ஸம்விதத்துக்கு அஜ்ஞாநஸம்பந்தமானது ஆச்சரயதையினால்? விஷயதையினால்? இரண்டு விதத்தாலும் ஸம்பந்தம் பொருந்தாதென்று அர்த்தம். எதனாலென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாந என்று. அதினால் என்ன வென்றால் சொல்லுகிறார்—ஜ்ஞாந்ரூபாவ என்று. ஸாக்ஷிணி - பார்ப்பவனுக்கேஸா க்ஷித்வம். ஜ்ஞாநத்திச்சோவென்றால் ஸாக்ஷித்வமும் வ்யாஹ்ரமாக ஆகிறதென்று அபிப்ராயம். “பவிதாமஹதி” என்கிற நிர்தேசத்தினால் ஆச்சரயதையாலாவது விஷயதையாலாவது ஸம்பந்தமாந்தரம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இதினால் வ்யதிசேக வ்யாப்தி காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஸம்விதாச்சரயத்வா பாவத்தில் அந்வயவ்யாப்தியைக் காண்பிக்கிறார்—யதா என்று. அஜ்ஞாநாச்சரயத்வமாவது ஜ்ஞாநத்தின் ப்ராகபாவத்திற்கு ஆச்சரயமாக இருத்தல். அல்லது அநிர்வசநீயமான அஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்சரயமாக இருத்தல். அது கடம் முதலியவற்றில் இல்லை என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநாச்சரயத்வப்ரஸகீர்த்தி ஜ்ஞாநாவுக்கும் அஜ்ஞாநாச்சரயத்வமும் ஜ்ஞாநாச்சரயத்வமும் காலபேதத்தால் விருத்தமன்று என்பது கருத்து. கடம் முதலியவற்றுக்கு ஜ்ஞாநாத்யந்தாபாவாச்சரயத்வமன்றே. ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்சரயமல்ல. அஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமும்ல்ல அஜ்ஞாநாச்சரயத்வமும் அஜ்ஞாநவிஷயத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயாகில் ஜ்ஞாந்ரத்வம் ஜ்ஞேயத்வம் இரண்டும் ப்ரஸங்கிக்குமென்று ப்ராதிகூலதர்கம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இவ்வண்ணம் அஜ்ஞாநாச்சரயத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தூஷணம் உரைக்கப்பட்டது. அதை ஒப்புக்கொண்டு தூஷணத்தை உரைக்கிறார்—ஸம் வி த: என்று. அவச்சின்னஜ்ஞாநத்திற்கு அநுபாவ்யத்வமொத்துக் கொண்டபோதிலும் அவச்சின்னமாயும் ஆத்மபூதமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு அநுபாவ்யத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலென்ற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—ஆத்மதயா அப்யுபகநாயா: என்று. ஜ்ஞாந விஷயத்திற்கே அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தியை நிரூஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநம்ஹி என்று. அவிஷயத்தில்கூட அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தி ஸம்பவீக்குமேயாகில் அப்பொழுது சுத்த ஜ்ஞாநத்தினால் எல்லா ப்ரம நிவ்ருத்தியும் உண்டாகுமென்று அபிப்ராயம். இவ்வண்ணம் ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்திக்கத்தக்க அஜ்ஞாநாச்சரயத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆச்சரயத்வத்தை ஒப்புக்கொள்வதினால் சொல்லப்பட்ட தூஷணத்தை நிகமனம் பண்ணுகிறார்—அந: என்று.

காசையாக இருக்கிற இந்த ஸம்வீதத்தில் அவ்வண்ணம் அஹங்காரத்தால் அப்படிப்பட்ட தோஷத்தைப் போக்குதல் ஸம்பவிக்ஷிதில்லை வ்யக்திகோவென்றால் ஜாக்யானது ஆகாரமாதலால் அந்த வ்யக்தியை ஆச்யபித்ததாகவே ஜாக்யானது அறியப்படுகிறதே ஒழிய வ்யக்தி வ்யங்க்யமாக ஆகிறதில்லை. ஆகையால் வாஸ்தவத்தாலோ தோஷத்தாலோ அந்தக்கரணத்தோடான அஹங்காரத்திலிருப்பதாக ஸம்வீத்தின் உபலப்திக்கு ஒருகாரணமு மிங்கு இல்லை. ஆதலால் அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாந்ருத்வமாவது அவ்வாறாக உபலப்தியாவது இல்லை.

சுருதபாகாசிகை—

அதற்குமேல் தன்னிடத்தில் இருப்பதாகக் கூறப்பட்ட அநுபூதியின் அபிவ்யக்தியை துஷிக்கிறார்—நச என்று வ்யபிசாரத்தைச்சொல்லுகிறார்—பாதிபாதிஷு என்று. வேறு ஹேதுவையும் சொல்லுகிறார்—யதாவஸ்தித என்று. பாதிதி: - வ்யவஹாராறுகுண்யம் அதற்கு அதுகுணமான ஜ்ஞாநம் முதலியவைகளின் ஸ்வபாவத்தாலே என்று அர்த்தம்.

தூசீச என்று. அதையே உபுபாதிக்கிறார்—பிராமாண்யாப்ராமாண்ய விஷயங்களாக வான்கு பக்ஷங்கள். பிராமாண்யாப்ராமாண்யங்கள் இரண்டும் பாத: இரண்டும் ஸ்வத: ,ப்ராமாண்யம் பாத: , ஹேது ஸ்வத: . ப்ராமாண்யம் ஸ்வத: , மற்றது பாத: , என்று முதலாவது பக்ஷம்பொருந்தாது, ஸ்வபாவத்தம் முதலியது ப்ரஸங்கிப்பதால். ப்ராமாண்யாப்ராமாண்யங்கள் இரண்டும் வேறு இடத்: விருத்திதவகனேயானால் அவைகளின் ஸம்பந்தத்தால் ஜ்ஞாநத்திற்கு அவ்விதமான தன்மையும் அதின் ஸம்பந்தமில்லாவிடில் அதுஷ்ணசீதம் போல அநுபயத்வமும் பொருந்தியதாக ஆகும். வேறிடத்தில் அவ்விதமான இலலாமலிருப்பதால் பாதஸ்வத்வம் பொருந்தாது. ப்ராமாண்யபுபுத்வா பரம்பரையால் அநவஸ்தை ப்ரஸங்கித்தலாலும் இரண்டுக்கும் ஸ்வதஸ்வத்வம் பொருந்தாது. விருத்த தர்மங்களாக இருப்பதுபற்றி வ்யாகாந்தம் வருவதால், வ்யக்திபேதத்தால் அபாதமென்பது கூடாது. இது ப்ராமாண்யாச்யமான வ்யக்தி. இது அப்படிப்பட்டதல்லவென்பதில் நியாமகமில்லாமையால். அப்ராமாண்யத்திற்கே ஸ்வதஸ்வத்வம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது ப்ராமாண்யமே அதிகமாக இருப்பதாலும் மற்றது அதிகமாக இலலாமலிருப்பதாலும் பருவாக இருப்பவைகளுக்கு ஸ்வதஸ்வத்வமும் அல்பமாக இருப்பதற்கு ஷூனபாதிகத்வமுமன்றே யுத்தம். கூடபாதி ஜ்ஞாநங்களில் சுக்திஜாதாதி ஜ்ஞாநங்களுக்கு இதமம்சங்களில்கூட ப்ராமாண்யம் காணப்படுவதால் அசுருத பாகன்யம். ஆகையால் ஸ்வத: ப்ராமாண்யம் - பாத: அப்ராமாண்யம் என்று. ஓரிடத்தில் கூட ஓரிடத்திலிருப்பதாக அபிவ்யஞ்ஜகத்தை ஒப்புக்கொண்டு வ்யபிசாரம் கூறப்பட்டது.

அதற்குமேல் ஓரிடத்திலும் அது இல்லை என்று சொல்லுகிறார்—நச என்று. அங்ஙனமாகில்; முகத்தைப் பார்ப்பதற்காகக் கண்ணை முதலியது அங்கீகரிக்கக்கூடாதெனில் கூறுகிறார் அபிது என்று. அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதால் ப்ரதிபலகத்திற்கு மரபுவை என்று பக்ஷாரா தூதோஷ என்று. அது அந்த இடத்தில் அபிவ்யஞ்ஜகமென்றால் சொல்லுகிறார்—அபிவ்யஞ்ஜகல்பு என்று. அஹங்காரம்

காரமானது ஈ மூர்தமாகவும் ஈ ஸ்வச்சமாகவும் ஸ்தூலமாகவுமிருக்கிற த்ரவ்யமல் லாததாலும் ஸம்வித்துக்கு ஜ்ஜ்ஞபத்வமில்லாமையாலும் அசாக்ஷுஷ்மாக இருப்பதாலும் அஹங்காசத்தால் அவிஷ்யபூதமான ஸமவித்தில் அந்த ஸம்வித்தை க்ரஹிக்கிற வஸ்துவினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரதிபலனரூபமானதோஷம் ஸமபலியாதென்று சொல்லுகிறார்—நசேஹ என்று. வ்யக்தியில் ஜாதிப்ரதீதியானது நியதமான தர்மதர்மி பாவத்தால் உண்டாகிறது. வ்யக்தபத்வத்தாலல்லவென்று சொல்லுகிறார்—வ்யக்தே: என்று. இந்த தர்மணவ்யக்தி நிரவாஹத்வயததை மனதில் வைத்துக்கொண்டு மூந்தி ப்ரதிபந்த ரிஸாரூபமான அநுக்ரஹம் தூஷிக்கப்பட்டது. தர்மதாமிபாவத்தால் உள்வ படி ஜாதியானது வ்யக்தியிலிருப்பதினால் அகற்க உபலப்தி உண்டாகிறது. கண்ணை டிபிலோவென்றால் ப்ரதிபலனரூப தோஷத்தினால். இவ்வண்ணம் அந்யபக்ஷத்தில் ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்று சொல்லுகிறார்—அந: என்று. வாஸ்தவத்தில் தர்ம தர்மி பாவம் காரணம், தோஷமோவென்றால் அதிலிருப்பதாக உண்டாகும் உபலப்திகளுக் காரணம். மூர்த ஸ்வச்சஸ்தூல த்ரவ்யத்வம் இரண்டும் அஹங்காசத்திலில்லை என்று அர்த்தம். வஸ்துத: காரணபாவத்தால் ஜ்ஞாத்ருத்வம் இல்லை. தோஷரூபமானகாரண மில்லாமையால் அறியப்படுகிறதயில்லை என்று சொல்லுகிறார்—நாஷங்காரஸ்ய ஜ்ஞா த்ருத்வம் நதோபலப்திர்வேதி.

தஸூதக வ்னவ ஜோத்யதயா லிஜ்ஞஹமேயுஷ்வவ ப்ரத்யமா தூ | ௩ ஜ்ஜ்ஞாபூத்யு | சுஹ ஜாவவிமரே து ஜ்ஜ்ஞாவி ௩ ப்ரத்யுக் லிஜ்ஜிரித்யுக்ஷு | தரோமணாஹிவாபூராமயுடாநுஹவாஹாவாஹ ஹமேயுஷு விலிதஸூடப்ரதிஹாஸாவாவெ ௨ பூரபூவொயாபஹிஜி தெசுகாரெணா௨தூநஸூரணாஹுஷுவாவவி நாகஹ ஜாவவிமரே | ஹவஹிஜிதயா சுநுஹுதெதரவி ததெயவ ப்ரதெயி வக்ஷவ்யு ||

௩ ஹி ஸூவொதூதித: . சுஸிஹ ஜாவவியுக்ஷாயுடாநா ப்ரத்யு நீகாகாரா ஜ்ஜ்ஞாஹிஜ்ஞாநலாக்ஷிதயாவவிஜெ ஹதெயவ்வியாஹ வஸிசாகாரிநுஹுதி௧ வராஜீஸாதி | வ்னவஹி ஸூவொதூதித வ்ய வராஜீஸூவவிஹிவாவிதி ||

சுநெந ப்ரத்யவரிஸெ௩த ததாநீவ்யுஹமேயுஷெவ்யவா௨தூந ஸூவிக்ஷவ ஜோத்யுக்ஷஹி ஜோயதெ | ௩ வ வாயு, யதெயாநீ ஸூ வஹி ; தயா ததாநீஸூவவிதெயுஷா ப்ரதிவதிரிதி ; சுத பூவக்ஷாபூதிவதெ: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆகையால் தானாகவே ஜ்ஞாதாவாக வித்திக்குறி அஹமர்த்தமே ப்ரத்யகாத்பா. ஜ்ஞப்திமாத்தரமன்று அஹம்பாவம போய்விடுமேயாகில் ஜ்ஞப்திக்குங்கூட ப்ரத்யகத்வஸித்தி இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது. தமோருணம் அதிகரித்து ஆக்ரமிப்பதாலும் பராகர்த்தாநுபவமில்லாமையாலும் அஹமர்த்தத்திற்கு தனித்து வ்யக்தமான ப்ரகாசமில்லாமலிருந்தபோதிலும் கிழிச்சிறவஸையில் அஹம் என்று ஒரேவிதமாக ஆன்மாவுக்கு ஸ்பூர்த்தி இருப்பதால் ஸ்ரீ ஸுஷூப்தியில்கூட அஹம்பாவனை விலகுகிறதில்லை. உணக்கு அபிமதையான அநுபூதிக்கும் அவ்வாறே ப்ரஸக்தி என்று சொல்லத்தக்கது. தூங்கி எழுந்திருந்தவன் ஒருவனாவது அஹம்பாவத்தினின்று விடுபட்டதும் அர்த்தாத்ரவங்களுக்கு விரோதியான ஆகாசத்துடன் கூடியதுமான ஜ்ஞப்தியாகிய நான் அஜ்ஞாநஸாக்ஷியாக இருக்கிறேன் என்று இவ்விதமான ஸ்வாபஸமகாலையான அநுபூதியை பராமர்சிக்குறியில்லை. ஸுகமாக நான் தூங்கினேன் என்று இப்படியல்லவோ தூங்கி எழுந்திருந்தவனுக்குபராமர்சம் வருகிறது. இந்த பராமர்சத்தால் அப்பொழுதுங்கூட அஹமர்த்தமாக இருக்கிற ஆத்மாவுக்கே ஸுகித்வமும் ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அநீயப்படுகிறது எவ்வாறு இப்பொழுது ஸுகமுண்டாகிறதோ அவ்வாறு அப்பொழுது உறங்கினேன் என்பது இந்த ப்ரதிபத்தி என்று சொல்லத்தக்கதல்ல ப்ரதிபத்திக்கு அந்த ஸ்வரூபமில்லாமையால்.

ச்குந்ப்ரகாசிகை—

ஜ்ஞாதாவுக்கு ஆத்மத்வத்தை நிகமனம் பண்ணுகிறார்—தஸ்மாத் என்று. ஜ்ஞப்திக்கு ஆத்மத்வம் அயுத்தம். அஹந்தவமில்லாவிடில் ப்ரத்யகத்வம் பொருந்தாதாதலால். என்று சொல்லுகிறார்—அஹம்பாவவிக்மே என்று. அஹம் என்றெவ்வயவகிராதுருணமான பாஸமில்லாவிடில் தனக்குத் தான் தோற்றுதலானது இவ்லாமல் போகும். ஆகையால் ப்ரத்யகத்வமும் அஹமர்த்தத்திற்கே ஆத்மத்வஸாதகம் என்று அர்த்தம். அதற்குமேல் ஸுஷூப்தியில் அஹமர்த்தத்திற்கு ஸ்பூரணமிருக்கிறதென்பதை ஸாதிப்பதற்கு வேதாந்தத்தை அவலம்பித்தவர்களான அனைவர்களாலும் ஸ்வயம் ஜ்யோதிஷ்டாச்சுருதிகளை அநுஸரித்து ஸுஷூப்தியில் ஆத்மஸ்பூரணம் அநுகரிக்கத்தக்கது. அந்த

ஸ்ரீ(தசகன்)ஜாகரை, ஸ்வப்நம், ஸுஷூப்தி, என மூவகைப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் விழிப்புடன் செய்யும் வ்யவஹாரங்கள் அனைத்தும் ஜாகரதசாகாரம். வெளி இந்திரியவ்யாபாரங்கள் முற்றிலுமொடுங்கி மனோவ்யாபாரமாத்நிரத்தினால் பூர்வகர்மானுருணமாகவும் வாலுநாதுருணமாகவும் அநுருஷ்டாதுருணமாகவும் ஈசனால் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற தத்ஸாலமாத்ராதூபாவ்யமான பதார்த்தங்களை அனுபவிக்கும் நிலமைஸ்வப்நதசை. பாஹ்யேந்த்ரிய வ்யாபாரங்களும் மன இந்த்ரியவ்யாபாரங்களும் முற்றிலுமொடுங்கி நிர்வ்யாபாரான ஜீவாதமா பரமாதமாவ்னிடத்தில் சோகணகெபற்று விஷயாதூபகலேசத்தை இழந்து இளைப்பாறி ப்ரமாதாத்நத்தை அனுடவிக்கும் தசை ஸுஷூப்தி.

ஸூஷூப்தியில் “நாஹுஸ்வயமேவம் ஸுப்ரத்யாத்தமாகம் ஜாகாத்யமகிமஸ்மி” என்கிற ச்ருதியினாலும் “என்னையுட்கூட நான் அறிந்தேனில்லை” என்கிற ப்ராமர்சத்தாலும் அஹிமர்த்தானுபவமில்லை ஆகையால் அனுபூதியின் ஸ்புரணமே அப்பொழுது என்கிற சங்கையின் அஹிமர்த்தத்திற்கு அவிசதஸ்புரணமிருக்கிற ‘த’ என்று உபபத்தியுடன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்—தம்: இது முதலியதால் சகாரம் “து” சப்தகதினாத்த முன்னது. சங்காநிவ்ருத்தியில் வர்திக்கிறது. தமோருணாபிபவாதை ழேமிதவாகக் கொண்ட ப்ராகர்த்தாநுபவபாவாததால் ஸ்புடமான அவபாஸமில்லை. விவித்த ப்ரதிபாஸம் வ்யாவ்ருத்த ப்ரதிபாஸம். அனேக விசேஷணவகனோடு கூடிய அவபாஸம் ஸ்புடாவபாஸம், வ்யாவர்த்த ப்ராஹ்மணத்தாம் முதலிய ப்ராஹ்மதர்மவகனோடு கூடியதாசவும் புத்தி ஸூகம் முதலிய ஆந்தராத்மவகனோடு கூடியதாகவும் ப்ரதிபாஸமில்லாமையால் ஸகலேதர வ்யாவ்ருத்தமாகவும் ஸ்புடமாகவும் ப்ரதிபாஸத்தின் ஸ்ரீன்மை. எந்த ஆகாரத்தால் ஸ்புரிக்கிறதென்றால் சொல்லுகிறார்—அஹம்நீத்யேகாகாரேண ஸ்புரணத் என்றும். அஹமென்று சப்தாநுகாரமல்ல. பின்னையோ இதின வாச்யார்த்தாநுகாரம் - ப்ரத்யக்த்வாகாரத்தோடு ஸ்புரிப்பதானென்று அர்த்தம். ஏகசப்தத்தால் அஹம் பாவத்தின் நீல்காமை சொல்லக்கருதப்பட்டபட்டிருக்கிறது. அன்றிக்கே, ஏகாகாரண ஸர்வாத்மஸாதாரணமான ஆகாரத்தானென்று அர்த்தம். ப்ரத்யக்த்வம் முதலியதோவென்றால் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணம் ஸூகம் துககம் முதலியவைகளும்நெய்தல் முதலியவைகளும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணவகனல்லவன்றோ. ஸூஷூப்தியில் பரஸீக்கினத அஹம் பாவம் ஆத்மாவின்னிடத்தில், ஸாத்ம் அக்வாது எபுரணம், ஜேஷு விசதாவபாஸமில்லாமையால் அஹமர்த்த ஸ்புரணமில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—பவத்தியதாயர் அனுபூதோடி என்றும். அஹமர்த்தஸ்புரணத்தில் மாத்ரம் அவை சத்ததோஷம் எபைதில்லை அதுபூதி ஸ்புரணத்திலும் அது துல்யமாக உன்னால் சொல்லத்தக்கது. ஆகையால் விசதாவபாஸமில்லாமையால் நாஸ்தித்வம் கூறப்படுமேயாகில் ஜ்ஞாப்திரூப ஆத்மாவுக்கும் அப்பொழுது ஸ்புரணம் உண்டாகாமல் போகவேண்டியதாகும். ஜ்ஞாதா ஜ்ஞேயம் இவைகளுக்கு ஸம்பந்தமில்லாமையால் ஸ்புடமான அவபாஸமில்லை என்றல்லவோ அவனுடையகொள்கை என்று அபிராயம்.

ம்ருஷாவாதிகளாலும் மற்றவாதிட்களாலும் ஜாகராவஸதையிலேயே அவிசதமான அவபாஸம் நிரவிகல்பகத்தில் அங்கீகரிப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள விசதாவபாஸமில்லாமையால் அஹமர்த்தத்தின் அஸ்புரணத்தைக்கூறுவார்கள். அந்த நிரவிகல்பத்திலும் தனித்தனியாக வஸ்துமாத்ரத்தினுடைய அவபாஸத்தின் அங்கீகாரமானது பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறதில்லை அவிசதவஸ்துமாத்ராவபாஸமானது அன்யர்களால் அப்ராமாணிகமாக நிரவிகல்பகத்தில் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால் “அத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர்பவதி” இது முதலிய சூத்திரினாலுமரணத்தினால் அவிசதமான அவபாஸமானது ப்ராமாணிகமாக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பேதம். ஆகையால் ஸூஷூப்தியில் ஆத்மஸ்புரணத்தை ஒப்புக்கொள்வதும் அவிசதமான அவபாஸத்தை ஒப்புக்கொள்வதும் துல்யமாக இருக்க ம்ருஷாவாதிமதத்தைவிட தன் பக்ஷத்தில் ப்ரமாணாநுருண்யத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமுன்னவாக பரபக்ஷத்தில் ப்ரமாணாநுருண்யபாவத்தைக் காட்டுகிறார்—நஹி என்று. அஹம்பாவ வியுத்தார்த்தத்தால் ப்ரத்யக்ஷிகாரா—ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேயம் முதலிய ஸமஸ்தவிசேஷங்களாலும் விடுபட்டதென்று அர்த்தம். ப்ரத்யக்த்வவித்தியின்பொருட்டு ஜ்ஞாப்தி அஹம் என்கிற இடத்தில் அஹம்சப்தத்திற்கு உபாதானம். தன் பக்ஷத்தில் ப்ராமர்சாநுருண்யத்தைக்கூறுகிறார்—எவம் ஹி என்று. இந்த ப்ராமர்சமானது ஸூஷூப்திகாலத்தில் ஸூகரூபமாக அனுபவிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ரோசம். அதித்காலஸம்பந்தம் ஸ்வாபம் இவ்விதங்களுமோவென்றால் பூர்வகாலத்திலனுபவிக்கப்பட்ட அர்த்

தத்தின் ப்ரத்யயிஜ்ஞையினாலும் யோக்யாநுபலப்தியினாலும் அநுமிக்கத்தக்கவைகள் தா
 ளாகவே அனுக்ஷலமாக பாஸ்க்கின்ற அஹமாத்தத்திற்கு ஸுகமஹம்ஸவாப்ஸம் என்
 கிற இந்த பராமர்சமானது அநுமானத்தால் அறியத்தக்க காலம் ஸ்வாபம இவை
 னோடு கூடின ஜீவாத்மாவுக்கு கோசமான ப்ரத்யயிஜ்ஞா விசேஷம். இவ்வண்ண
 மாக தன் மதத்திற்கும் புறமதத்திற்கும் அடைவிலே பராமர்சத்தின் ஆறுதலுண்
 மாக அதன் அபாவம், என்கிற வைஷம்யம் கூறப்பட்டது ச்ருதியின் ஸ்வாஸ்யமும் நம்
 முடையமதத்தில் “அத்ராயபுருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதி:” என்று புருஷசுபத்திற்கு
 ச்ரவணமிருப்பதால். புருஷசுப்தமானது ஸம்வீர்மாத்ரபரமன்று. “ஏஷஹி த்ரஷ்டா
 ச்ரோதா மஸ்யிதா க்ரதா மந்தா போத்தா க்ரதா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:” என்று ஜ்ஞாநா
 வுக்கே புருஷத்வ ச்ரவணமிருப்பதால் உலகத்தில் ஜ்ஞாதாவினிடத்தில் புருஷசுபத்
 திற்கு ப்ரஸித்தி இருப்பதினாலும் ப்ரத்யக்த்வவித்தியானது நம்முடைய மதத்திலேயே
 என்று சொல்லப்பட்டபோகிறது. கூறப்பட்ட பராமர்சத்தினால் பலித்த அர்த்தத்தைக்கூ
 றுகிறார்—அநேந என்று. ‘ஸுகமஹம்ஸவாப்ஸம்’ என்கிற பராமர்சத்தில் ஸுகம் என்
 பதினால் அப்பொழுது அநுகூலமாக பாஸித்தல் அனுஸந்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.
 அஹம் என்பதினால் தனக்குத்தான் தோற்றுதல் என்கிற பரத்யக்த்வமும் அநுஸந்திக்கப்
 பட்டதாக ஆகிறது எப்படி மெதுவாகச்சென்றேன். மதரமாக கானம் பண்ணி
 னேன், என்கிற பராமர்சத்தால் முந்தின கமந்தோடும் காந்தோடுகூட அக்ஸலத்தி
 லுள்ள மாந்த்யமும் மாதூர்யமும் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ அப்படிப்போ
 லென்று அர்த்தம்.

ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் அநுகூலம் என்று ஆதகூல்ய ப்ரதியோகித்தவாபிப்ரா
 யத்தால் ஸுகித்மென்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்வஸ்மை பாஸதே என்று பாஸப்ரதி
 ஸம்பந்தித்தவருப ப்ரத்யக்த்வாபிப்ராயத்தினால் ஜ்ஞாத்ருத்வமென்று கூறப்பட்டது. தாம்
 பூதஜ்ஞாநஸ்புரணத்தினாலன்று அதோ வென்றால் விஷயப்ரகாசாவேனையில் ஜ்ஞாதா
 வான ஆத்மாவுக்குஅப்படியே, எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் அப்படியேயல்லவென்பது
 பாவ்யஸ்வராஸ்யவிருத்தம். ‘புஃஸ்த்வாதிவத்த்வஸ்யஸதோபி வ்யக்தியோகாத’ என்கிற
 ஸூத்ர ஸ்வராஸ்யத்திற்கும் விருத்தம். அஸ்மரணநியமாத்யுபபத்திக்கும் விருத்தம்.
 ஸம்ஸாரதசையில் மனதின் வ்யாபரயில்லாவிட்டாலும் ஜ்ஞாத்ருத்திற்கு ஆத்மவிஷயத்
 வம் அதுவும் இந்த்ரியவகளின் வாயிலாக வ்யவஸ்திதம் என்கிற பாவ்ய ஸ்வராஸ்ய
 யத்திற்கும் விருத்தம் அப்படி இல்லாவிட்டால் இந்த ஸூத்ரபாவ்ய வசனவக
 களுக்கு ஸங்கோசம் உண்டாகும். ஸங்கோசத்தைக்காட்டுகிற ப்ரமாணமில்லாமையால்
 அதுவும் பொருத்தது. ஆகையால் அப்பொழுது ஆன்மா ப்ரத்யக்ஸாகவும் அநுகூலஞ
 கவும் அநுஸந்திக்கப்பட்டானென்பது பராமர்சத்தால் பலித்த அர்த்தம். ‘ஸுகமஹம்
 ஸ்வாப்ஸம்’ என்று ஸுகத்திற்கு ஸ்வாபக்ரியா விசேஷணத்வம் அறியப்படுந்ருணத்
 தில் எவ்வாறு ஆத்மவிசேஷணத்வம் சொல்லப்படுகிறதென்று வினவப்படுமேயாகில்,
 இவ்வண்ணமல்ல க்ரியைக்கு ஸுகாச்ரயத்வமில்லாமையால் புருஷன் வாயிலாக கரி
 யாவிசேஷணத்வம் யுத்தமாக இருப்பதால் என்று. ஆத்மாவுக்கு அப்பொழுது நாம் ஒன்
 டுத்திலேலென்று அஜ்ஞாஸாக்ரியாக இருப்பைச் சொல்வதனால் அஜ்ஞாஸாய
 பூதமான அஹமர்த்தானுபவமானது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. எப்படி ஸூலையில் நம்சந்தி
 வீதியில் யானை இல்லை என்கிற பராமர்சத்தில் முந்திக்ஷாபாவத்திற்கு ஆச்ரய பூதமான
 † சத்வரம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ அப்படியல்ல. ‘அஸ்வாப்ஸம்’ என்கிற

என்று எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதிஷேதம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் நானறிந்தேனென்று வேதிதாவான அஹமர்த்தத்திற்கே அதுவருத்தி இருப்பதால் அறியத்தக்கவஸ்துவிஷயகமல்லவோ அங்க ப்ரதிஷேதம். ந கிஞ்சித என்கிற ரிஷேதம் க்ருத்ஸந்விஷயமாக இருக்குமேயாகில் உனக்கு அ 9 மதமான அநுபூதியும் ரிஷேதிக்கப்பட்டதாக ஆகும் ஸுஷூப்தி ஸமயத்திலோ வென்றால் அதுவந்திக்கப்படா நின்ற அஹமர்த்தமாகவும் ஜ்ஞாதாவாகவுமிருக்கிற ஆத்மாவை அஹமென்று பராமாசித்து 'ந கிஞ்சிதவேதிஷம்' என்று அவனுடைய வேதநம் ரிஷேதிக்கப்படா நின்றிருக்க அச்சமயத்தில் ரிஷேதிக்கப்படா நின்றவித்தியின் ஸித்தியையும் அதுவந்தியா நின்ற ஜ்ஞாதாவான அஹமர்த்தத்தினுடைய அஸித்தியையும் 'ந கிஞ்சிதஹமவேதிஷம்' என்கிற இந்த பாரமர்சத்தினாலேயே ஸாதிக்கிறவன் அந்த இந்த அர்த்தத்தை தேவாகளுக்கே ஸாதிக்கட்டும். என்னைக்கூட நானறிந்திலேன், என்று அஹமர்த்தத்திற்குக் கூட அப்பொழுது அநதுஸந்தானம் அறியப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயாகில் தன அநுபவத்திற்கும் தனவசநத்திற்கு முள்ள விரோதத்தைக்கூட நீங்கள் அறிகிறீர்களில்லை. அஹம்மாம் ந ஜ்ஞாதவான், என்றல்லவோ அனுபவவசநங்கள். மாம் என்பதினால் எது ரிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று வினவப்படுகிறதேயானால் உன்னால் நன்கு வினவப்பட்டது. அதற்கு உத்தரம் உரைக்கப்படுகிறது. அஹமர்த்தமான ஜ்ஞாதாவுக்கு அதுவருத்தியிருப்பதனால் ஸ்வரூபம் ரிஷேதிக்கப்படுகிற தில்லை. பின்னையோ விழித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸமயத்தில் அனுஸந்திக்கப்படா நின்ற அஹமர்த்தத்தினுடைய வாணசீரம் முதலியவைகளோடுகூடி இருத்தல் அஹம் மாம் ந ஜ்ஞாதவான் என்கிற வசநத்தில் விஷயம் விவேசிக்கத்தக்கது. ஜாகரிதாவஸ்தையில் அதுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கிற ஜாதி முதலியவைகளோடுகூடிய அஸ்மதர்த்தமானது மாம் என்கிற அம்சத்திற்கு விஷயம். ஸ்வாப்யாவஸ்தையில் ப்ரஸித்தமானதும் அவசதமான ஸ்வாநுபவத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டதுமான அஹமர்த்தமானது அஹம் என்கிற அம்சத்திற்கு விஷயம். இங்கு தூங்கினவன் 'இப்படிப்பட்டவன் நான்' என்று என்னையும் நானறிந்திலேன் இப்படியே யன்றோ. அநுபவத்தின் மாதிரி.

சுருதப்ரகாசிகை:—

பிறகு அநுபபத்தியை பரிஹரிக்கிறார்— ந ௪ இது முதலியதால். அநுபபத்தியும் ஆத்மாவினுடைய அஸ்திரத்வமாவது அல்லது அநுபவாபாவமாவது அவ்விடத்தில் பரமர்சத்தினால் ஆத்மாவின் ஸ்திரத்வத்தைக்கூறுகிறார்— யத: என்று. "என்னால் இது செய்யப்பட்டது" என்கிற இதுமுதலியவைகள் மாநவிகவகளாகவும் வாசிக்கனாகவும் காயிகைகளாகவுமுள்ள மூன்றுவித வ்யாபாரங்களை விஷயமாகக்கொண்ட பரமர்சத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டவைகள். பிறகு அஹமர்த்தநுபவத்திற்கு ஸாதகமான ரிஷேத ஸாமான்ய விஷயமான பரமர்சத்தை சங்கிக்கிறார்— ஏ ந ர வ ந த ம் என்று. அஹமர்த்தத்திற்கு ரிஷேதவிஷயதவமில்லை என்கிற அபிப்பாயத்தால்

சொல்லுகிறார்—த ந கிம் என்று. அன்யனுடைய விவகரித்தை சகல்க்கிறார்—நக்சீசித் என்று பரிஹரிகிறார் ந னன்று வேக்ய விஷய: தேட்டரதிபாஸ விஷயம் முழுதும் விஷயம் என்னும் பகஷ் தில் அக்ஷேபத்தைச் சொல்லுகிறார்—த கிச்சீசித் என்று. அதுபூதிநிலேசயில்லை அந்தரு அதவ்ரத்சீ இருப்பதால் என்று ஆசுவகித்தக்கூறுகிறார்—ஸுஷுப்தி ஸமயேது என்று. உன பகஷித்தக்க இந்த பராமர்சம் விபரீதமென்று அர்த்தம். எவ்வாறு காலையில் ராஜ்யீதியில் யானையின அனுபவத்தைப் பதகி வினவப்பட்டவனும் பிறகு யோக்யாநுஸமரண லிகதத்தால் ராஜ்யீதியில் யானையின் இந்மையை சொல்லாகின்றவனுமான பருஷளுல பூர்வகாலத்திலுண்டாயிருந்த சத்வரவிஷயமான அநுபவமின்றி கஜாபாவமானது சொல்வதற்கு சம்யகாகாதோ அவ்வாறே அஜ்ஞாநாசர்யமாக அஹமாத்தத்தைச் சொல்பவனால் ஸ்வப்ந ஸயமத்தில் அஹமர்த்தாநுபவமானது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது. அப்படி இருந்தபோதிலும் அஹமர்த்த நிவ்ருத்தி ஜ்ஞாநத்தின் தொடர்ச்சியைச் சொல்லுதல் சத்வரநிவ்ருத்தி, கஜாஸ்தானம், இவகளைச் சொல்லுகிற வசந்தேநாடு துல்யமென்று கருத்து. தேவாநாமிவ ஸாதயது அர்சாரூபிகளன்றோ தேவர்கள். ப்ரதிவசநம் சொல்லாதவர்களை அறது அர்த்தம். பொருமையுள்ளவர்களைன்றாவது. பிரதிவாதியின் அஸன்னிதியில் என்றாவது உலகமர்யாதையைமீறி சொல்லப்பட்ட தென்றாவது, அர்த்தம்.

பிறகு நிவேத விசேஷ விஷயமான பராமர்சத்தைச் சொல்லுகிறார்—மா ம பி என்று. பரிஹரிகிறார்—ஸ்வாநுபவ என்று ஸ்வாநுபவம் வசநம் இவ்விரண்டுக்கும் அந்யோன்யம் விரோதமில்லை பின்னையோ லுரணங்க்கும் அஹமர்த்தாநுபவத்தி நிவேத சப்தத்தோடு விரோதமென்று அர்த்தம். அனுபவவசந்தேசங்களுக்கும் வசனைசதேசங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதமென்றவது அர்த்தம். விரோதத்தையே காண்பிக்கிறார்—அஹம் என்று காணநிதிக் கல்ன் என்கிற இடத்தில் அஜ்ஞாநஸாக்ஷியாக அஹமர்த்தாநுபவருக்திக்கு ஸ்வாநுபவம் ஸித்தத்திருக்க வசனமும் அந்தரு அநுக்ஷணமென்பதிலும் அநுபவ வசனங்களோடு அஹமர்த்தாநுபவத்தி நிவேதவாக்ய விரோதமென்று அர்த்தம் நிவேத சப்தம் அஹமர்த்தாநுபவம் இரண்டுக்கும் விரோதமென்றவது அர்த்தம் அதில் “மா” என்ற பதச்சிறுநுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்வதற்காக அன்யனுடைய விருவை அனுஸரித்துப்பேசுகிறார்—மாமிதி என்று. முதலில் விருதமான அர்த்தத்தைச்சொன்னது அஸாத அர்த்த கத்வத்தின் ப்ரச்சனம் ஸாத என்கிற அர்த்தியாக்தால் சொல்லுகிறார்—ஸாத என்று நிவேதம் அநவ்ருத்தி இவ்விரண்டுக்கும் விஷயங்களின் பொருட்டைக்காண்பிக்கிறார் ததுச்யதே இதுமுதலியதால். அஹம் மாம் என்ற பூரணம் பதங்களுக்கும் விசெட விஷயம்தவமே உசிதம். நீதிபேதம் ப்ரஸங்கிப்பதால் எனில் கூறுகிறார்—அஹம் மாம் என்று. விதிநிலேசங்களுக்கு விஷயபொன்றாக இருக்குமேபாகல் வ்யாகாத முண்டாகுமென்று அசின் நிவ்ருத்தியின் பொருட்டு விஷய விபாகம் செய்யத்தக்கதென்று அர்த்தம் விஷயவிபாகத்திற்கு மாராட்டம் வருமென்று சகலசைவ உசிதமான விஷயவிபாகத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ஜாகரீத என்று. எத ஸாமக்ரியின இணமையினால் அப்பொழுது ப்ரகாசிக்கிறதில்லையோ அதே நிவேதகத்திற்கு விஷயம் எதுமற்றது ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் தானாக ப்ரகாசிக்கிறதோ அதே தொடர்ந்துவருகிறதென்பதிலுல் ப்ரகாசியாதற்கு அநவ்ருத்தியும் ப்ரகாசிக்காதற்கு நிவேதமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆக தெனது அர்த்தம். இவ்வண்ணம் விஷயவிபாகாநுதனமாக அநுபவத்தைக் காட்டுகிறார்—அத்ர என்று. சப்தபரயோகம் விவகஷயைசார்த்திரூப்தால் புத்தஸ்தமான அனைத்தையும் சொல்லுகிறதா? அல்லது அதில் வகிதேசத்தைச் சொல்லுகிறதா? ஒன்றையும் சொல்லாமலிருக்கிறதா? ஆகையால் சப்தப்ரயோகம் விவகஷயைச் சார்த்த

இருத்தபோதிலுங்கூட அதுபவம் ஏகரூபம் அதுவும் இவ்விய வ்யயலிபாந்திற் து அதுருணமே என்று அர்த்தம். இதினாலு, “நாஹுகல்வய மேவம் ஸுப்ரத்யாத்மாநம் ஜாநாத்யமஹம்ஸி ” என்கிற ச்ருதிவாக்யத்திலிருக்கிற அயமசப்தம் வியாக்யானிக்கப் பட்டது.

கின்று, ஸுஷுப்தாவாத்ஜாநஸாக்ஷிகெநாதஸு ஐதி ஹி ஹவதீயா ப்ரகியா | ஸாக்ஷிக்ஷி ஸாக்ஷாஜ்ஜாத்யுக்ஷரெவ | நஹுஜாநதஸாக்ஷிக்ஷு | ஜோதெதவ ஹி டொகவெடியொஸூகக்ஷீதி வ்யவஹிஸூதெ; ந ஜோநதாசூ | ஸூரகி வ ஹமவாநு பானிநிஃ “ஸாக்ஷாஜ்ஜாத்யு ஸுஷுப்தா ” ஐதிஸாக்ஷாஜ்ஜாத்யெய ஸாக்ஷிஸஹ்ஸு | ஸ வாயம் ஸாக்ஷீ ஜாநாதீதி ப்ரகியோநொதஸூடியு வனவெகி காதஸூதாநீஜஹெயெடா ந ப்ரகியெத | சூதெந ஸ்யலிவஹாஸாரி நொதஹிதெயுவாவஹாஸத ஐதி ஸூவாடியவஸூவஸூராத்ஜா ப்ரகாஸாரிநொத ஹிதெயுவாவஹாஸத ஐதி லிங்க்யு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மேலும் ஆன்மா ஸுஷுப்தியில் அஜ்ஞாநஸாக்ஷியாக இருக்கிறானென்றல்லவோ உங்களுடைய ப்ரக்ரிஸை, ஸாக்ஷித்வமானது ஸாக்ஷாத் ஜ்ஞாத்ருத்வமே. அநியாதவனுக்கு ஸாக்ஷித்வமில்லையன்றோ. ஜ்ஞாதாவேயன்றோ உலகத்திலும் வேதத்திலும் ஸாக்ஷி என்று சொல்லப்படுகிறான், ஜ்ஞாநமாத்ரமல்ல. பகவானுன பானினியும் கூறி இருக்கிறார். அந்த இந்த ஸாக்ஷியானவன் ஜாநாமி என்று அறியப்படா நின்ற அந்மதர்த்தமே என்பதினாலு எதினாலப்பொழுது அஹமர்த்தமானது அறியப்படமாட்டாது? தனக்குத்தானாக பாஸிக்கிற ஆத்மாவானது அஹமென்றே பாஸிக்கிறதாதலால் ஸ்வாபம் முதலிய அவஸ்தைகளில்கூட ப்ரகாசிக்கிற ஆத்மா அஹமென்றே பாஸிக்கிறதென்பது ஸித்தம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அன்யமதத்தினாலு இந்த அர்த்தத்தை உபபாதிக்கிறார்— கிஞ்ச இது முதலியதால். ஸாக்ஷியாக ஆத்மா ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டும் அதினாலென்ன வெனறுகேட்கில் சொல்லுகிறார்— ஸாக்ஷித்வஞ்ச என்று. ஸாக்ஷாத் ஜ்ஞாத்ருத்வம் - ஸாக்ஷாத்காரூப ஜ்ஞாதத்திற்கு ஆச்சரயமாக இருத்தல். ஸாக்ஷாத்காரமில்லாதவனிடத்தில் ஸாக்ஷிசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் அந்த பிரயோகம் கௌணமானது. உபபாதிக்கிறார்— நஹி என்று. அஜாநத: - அநியாதவனுக்கு என்று அர்த்தம். எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார்— ஜ்ஞாநத வஹி என்று. சப்தப்ரயோகத்திற்கு நியாமமான

லக்கணத்தைக்கூறுகிறார்— ஸ்மரதி என்று ஸாக்ஷி சப்தம் ஸ்மரதி என்று அன்வயம்.

அதினால் அஹமர்த்தத்திற்கு ஆத்மத்வத்தில் என்னவென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில்; கூறுகிறார்— ஸ்ச என்று இந்த அர்த்தத்தில் அநுமானமானது மேலே விஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கருகப்பட்டிருக்கிறது. இவரு சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறார்— ஆத்மனே ஸ்வயம் என்று. தன் பொருட்டுத்தானாக அவபாஸிக்கிறவன் அஹமென்றே அவபாஸிக்கிறான் என்று வ்யாப்திவசனம் - ஜாக்ரத்தான ஆத்மா ஸபகதம் ஸ்வஸ்மை ப்ரகாசமானத்வாத் என்பது ஜேஹது. நிகமனம் செய்கிறார்— ஸ்வாபாதி என்று. அவிசத்மான அவபாஸம் எவ்லோர்ககளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும் ச்ருதிஸ்வாராயத்தாலும் பராமாசஸ்வாராயத்தாலும் ஸாக்ஷித்வோபபத்தியினாலும் ப்ரதயக்தவஸித்தியினாலும் ஸுஷுப்தியில் ஆத்மா அஹமென்று ஸ்பூரிக்കிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

யது— ரொகூஷஸாயாபிஹியெயூ நானாவதக்டெ— ஐதி ; தஹெஸமலு | தயா ஸத்யாத்நாஸ வனவாவவமடு; ப்ரகாரானரெண ப்ரதிஜ்ஞாத: ஸ்யாசு | ந வாஹியெயூயபிடுபாத்; யெந தயிமபிஷெவ்யவிஷ்நாமிவ தூகிவ ஸுராவெவகிஷெத | ப்ரத்யுத ஸுராவெவெவாஹியபு சூத்ந: | ஜ்ஞாநஞ் தஸ்ய யபிடு; “சஹம் ஜாநாமி, ஜ்ஞாநம் ரெ ஜாத்ய ” ஐதி வாஹியெயூயபிடுதயா ஜ்ஞாநப்ரக்டெரெவ ||

சுவிவ ய: பராயபுதொ ஹாஹா வாஃய்யாதிக்காஷிஷு:வெவ உ:வெவியா ஸுராத்நபிநுஸஸுதெ “சஹம் உவ” ஐதி | ஸவபுரெதெஷுவெஜாதபிநுநஹுவெவெவாஹி “சுய பிஹிநாகுஸஸுஸுலவெய்ய ” ஐத்யுத ஹரொகூஷராமஸ வனவ ததூயநெ ப்ரவதக்டெ | ஸ ஸாயநானுஷாநெந யஷுஹரெவ ந ஹிஷ்நாபித்யாவமஷெசு ; சவஸெவெபுஷெவாஸெள ரொகூஷ்யாப்ரஸூவாசு | ததஸூபிகாரி விரஹாஷெவ ஸவபு ரொகூஸாஸுபிபிராணம் ஸ்யாசு | சஹம்வஹிதம் ப்ரகாஸராத் பிவவமெழவகிஷெத ஐதி வெசு ; கிரெநந ? பிமி நஷெஷெவி கிரெவி ப்ரகாஸராத் பிவவமெழவகிஷெத ஐதி பிசூநஹி சுஸிசு வுஸிவெவபுசாரீ ப்ரயததெ | சுதொஹியெபு ரெஸுஸு ஜ்ஞாத்யதயா விக்ஷத: ப்ரத்யுமாத்ஸு | ஸ வ ப்ரத்யுமாத்ஸு ப்ரகாவபுஹிதெவ ப்ரகாஸதெ, வுரெஸு ப்ரகாஸரநகூசு ; யொய:ஸுரெஸுப்ரகாஸதெ, ஸ ஸவெபுஹிதெவ ப்ரகாஸதெ, யாந தயாவஹாஸரநகெவெநாஹயவாஷிஸஷதஸுஸாயபுதா ||

யஃ பௌநாஹதி தி ந வகாஸி; நாவஸு வுஸெஸு புகாஸதெ;
யயா வடாஹி: ! வுஸெஸு புகாஸதெ வாயம் சிஷ்யா தா; தஸூபஹ
ஜிதெவ புகாஸதெ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மோக்ஷதசையில் அஹமர்த்தம் அநுவர்த்திக்கிறதில்லை என்று என் கூறப்பட்டதோ அது அமுசல்ல அப்படியானால் ஆக்மநாசமே மோக்ஷ மென்று வேறு விதத்தால பாதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதாக ஆகும். அஹ மர்த்தம் தர்மமாத்ரமல்ல. எதனால் அது போனபோதிலும் அவித்யா கிவ்ருத்தியில்போல ஸ்வரூபம் மிஞ்சி இருக்குமோ. விபரீதமாக அஹமர்த்தமானது ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமே ஜ்ஞாநமோ வென்றால் அகஸூதைய தர்மம். நான் அறிகிறேன் ஜ்ஞாநம் எனக்கு உண்டாயிற்று, என்றும் அஹமர்த்தத்திற்கு தாமமாக ஜ்ஞாநப்ரதிதி வருவதாலேயே.

மேலும் எவன் பரமார்த்தமாகவோ ப்ரார்த்தியினுலேயோ ஆக்பாத்தமிகம் முதலிய துக்கங்களால் தன்ன துக்கமுள்ளவனாக அஹம் துகி என்று அதுஸந்தானம் செய்கிறானே, அவனை இந்த எல்ல துக்க ஸமுதாயங்க ளையும் மறுபடி உண்டாகாமல் துலித்து எவ்வாறு நான் கவலைபற்றவனாகவும் ஸ்வஸ்தனாகவும் ஆவேன் என்றுமோக்ஷேச்சரச பிறந்தவனாக ஆகை ஸாதிப்பதில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். அவன் ஸாத்நாநுஷ்டானத்தால் நானே இருக்கப்போகிற தில்லை என்று எண்ணுவானேயாகில் அவன் மோக்ஷகதாப்ரஸ்தாவத்தினின்று விலகவே விரகுவான். பிறகு அதிகாரிலுல்லாமையாலேயே மோக்ஷசாஸ்திரம் முற்றிலும் அப்ரமாணமாக ஆகும், அஹமுபலக்ஷிதமான ப்ரகாசம் மாத்ரம் மோக்ஷததிவி ருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் இதினாலென்ன. நான் நஷ்டமாப்போன போதினாகூட ஓராநொரு ப்ரகாசம் மாத்ரம் இருக்கிறதென்றெண்ணி புத்திபூர்வகமாக கார்பம் செய்பவன் ஒருவனாவது ப்ரயத்னம் செய்யமாட்டான். ஆகையால் ஜ்ஞாதாவாக லீத்திக்கிற அஹமர்த்தமே ப்ரத்யகாத்மா. அந்த ப்ரத்யகாத்மா முக்தியிலும் அஹமெனறே ப்ரகாசிக்கிறான். தன்பொருட்டு ப்ரகாசிப்பதால் எவன் எவன் தன்பொருட்டு ப்ரகாசிக்கிறானே அவன் எல்லிலோரும் அஹம் என்றே ப்ரகாசிக்கிறான். ஸம்ஸாரியான ஆத்மா எதோ ஒருவிதமாக ப்ரகாசிப்பவனாகவே இருப்பதாக உபயவாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறான்.

எது நானென்று ப்ரகாசிக்கிறதில்லையோ அது தன்பொருட்டு ப்ரகாசிக்கிறதில்லை கடம் முதலியதுபோல இந்த முக்தாத்மா தன்பொருட்டு ப்ரகாசிக்கிறான். ஆகையால் அவன் அஹமெனறே ப்ரகாசிக்கிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் முக்தியில் அஹமர்த்தாகநவ்ருத்தியை அநுவித்த தூஷிக்கிறார்— யத்து இது முதலியதால் “து” சப்தம் அர்த்த கௌரவவிசேஷத்தில். அபேசலம் - அஸாது என்று அர்த்தம் எதனாலென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— தநாஸதி என்று ஸந்ததியின் உச்சேதத்தை மோக்ஷமாகச்சொல்லுகிற பௌத்தர்களை ஸ்வரூபநாசம் அபுருஷார்த்த மென்று தூஷிக்கிற உன்னல் வேறு சப்தத்தால் ஸ்வரூபநாசம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும் என்று அர்த்தம். நையாயிகள் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற மோக்ஷத்திலும் அபுருஷார்த்தமும் தல்யம். தக்க நிவ்ருத்தி ஸுகப்ராப்தி இரண்டும் புருஷார்த்தம். இங்கு அபுருஷார்த்தபூசமான துக்கமில்லாமையால் புருஷார்த்த ஸம்பந்தம். ஸுகமில்லாமையால் அபுருஷார்த்த ஸம்பந்தமும் என்பதினால் முக்திக்கு புருஷார்த்தபுருஷார்த்தமிச்சரத்வமன்றோ உண்டாகும். அஹமர்த்தமாரோபிதமன்றோ. ஆகையால் அது போய்விட்டால் ஸ்வரூபநாசம் ப்ரஸங்கியாதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— நச என்று. எதினாலென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்— அஹம் என்று. அஹமர்த்த தர்மமாக ஜ்ஞாதத்திற்கு ப்ரதீதி இருப்பதினாலேயே. முற்கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவினாலேயே என்று அர்த்தம். அஹமர்த்தத்திற்கு ஆத்மகவ ஸமர்த்தகோபஜீவகத்தினால் ஸ்வரூபநாச ப்ரஸங்கம் உரைக்கப்பட்டது இவ்வண்ணம் தர்ம தர்மியாவத்தால் ப்ரதீதியின் அநுவ்ருத்தி உபபாதிக்கப்பட்டது.

பிறகு ச்ருதப்ர்த்தாபத்தியைச் சொல்லுகிறார்—அபிசே இது முதலியதால் முந்தி அஹமர்த்தத்திற்கு ஆத்மகவஸமர்த்தகத்திற்காக ச்ருத்யர்த்தாபத்தி உரைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அஹமர்த்தத்திற்கு முக்தியிலும் அநுவ்ருத்தியின் உபமாதனத்தின்பொருட்டு அதே ச்ருதப்ர்த்தாபத்தியை விஸ்தாரமாக உரைக்கிறார் எவன் தன் ஆத்மாவை துக்கி என்று எண்ணுகிறானோ அவனே அதின் நிவ்ருத்திஸாதத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் அவன் அஹமர்த்தமே துக்கித்வம் ப்ரார்த்திவித்தமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் எவன் தன்னுத்மாவை ப்ரமமுள்ளதாக நினைத்தக்கொள்ளுகிறானோ அவனே ப்ரம நிவ்ருத்தி ஸாதத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். அவனும் அஹமர்த்தம் சந்த்ரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞாநம் முதலிய ப்ரார்த்தியுள்ளவனுக்குக் கூட தன்னுடைய ப்ரார்த்தி நிவ்ருத்தியே அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய தன்விநாசம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதல்ல ஆகையால் அஹமர்த்தவிநாசம் அபுருஷார்த்தமென்கிற அபிப்ராயத்தால் பரமார்த்தத்தினாலோ ப்ரார்த்தியினாலோவென்று சொல்லப்பட்டது “அதுஸந்தத்தே” என்கிற பதத்தை சுற்றிலுடைய கார்த்தத்தினால் “நிரஸ்தாகிவதுக்கோஜஹம்” என்கிற இடத்தில் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற சொல்லத்தக்கவிஷயம் சொல்லப்பட்டது. “நிரஸ்த” என்கிறபதத்தை முதலிலுடைய ச்வேனகத்தை விவரிக்கிறார்—ஸர்வமேதத் இதுமுதலியதால் அநாதூலஃஸ்வஸ்தோபவேய மீதி அபுநீபவமபோஹ்ய என்று இதின் பலம் கூறப்பட்டது அசாகூலம் என்று வரப்போகிற துக்கசங்கையினால் மனதுக்கு உண்டாகும் கொந்தளிப்பு ஆகுலத்தவம், அதின் இன்னம் அசாகூலத்தவம், ஸ்வஸ்தஃ ஸ்வஸ்திஸ்ஸ்திதஃ - ஸ்வபாவத்தில் நிலபெற்றவன். யதாவஸ்திதமான ஆத்மானுபவத்தில் நோக்கமுடையவன் - அநந்தாந்தபாக என்பது பலம். ஸவவ - முந்துக்கமுள்ளவனே எவன் உண்டான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி - இஷ்டப்ராப்திகளில் அபிலாஷ முள்ளவனோ அவனே என்று அர்த்தம், “சாவணாதென” என்று முந்தி சொல்லி இருப்பதால் இந்த இடத்தில் “தத்ஸாதக” என்று இவ்வளவுமாதிரிம் “சொல்லப்பட்டது. “அபஸர்பேதஸௌ” என்கிற கார்த்தத்தினால் பலித்த அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார் - நந்தர் காதிகாரி என்று. சாவணம் முதலிய ஆயாஸத்தால் ஸாதத்தயமான சாஸ்த்ரத்திற்கு

புருஷார்த்தப்ரயவஸாயித்வ மிலலாவிழில் ச்ரவணாதிசுவரில் அதிகாரி ஸ்ரீ ல்லாஸ்தையால் ச்ரவணம் முதலியதை அபேக்ஷிக்கிற சாஸ்திரத்திற்குப் ப்ரமிதிஜநகத்வ லக்ஷணமான ப்ராமாண்யம் உண்டாகாதென்று அர்த்தம். “மயி நஷ்டேபி” என்கிற க்ரந்தத்தை விவரிக்கிறார்—அவாழ்பலக்ஷிதம் இதுமுதலியதால். புத்தியூர்வகாரீ என்பதினால் “கஸ்யாபி, என்கிறபதம் விவரிக்கப்பட்டது சுருத்யர்த்தபாபத்தியை நிகமனம் செய்கிறார்—அந: என்று. அஹமர்த்தம் போருமபக்ஷத்தில் ஜ்ஞாப்தியின் அவிந்தியும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது அநுமானத்தைக் கூறுகிறார்—ஸச என்று. மேலும் அநுமானமும் இருக்கிறதென்று அர்த்தம் அவ்வய வ்யாப்தியைக்கூறுகிறார்—யோய: என்று. ததாவபாஸநாதவேந-தன்பொருட்டுப் ப்ரகாசிப்பதால். வ்யதிரேக வ்யாப்தியைக்கூட்டுகிறார்—ய:புந: என்று. உபநயத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஸ்வஸ்தம் என்று. நிகமனத்தைக்கூறுகிறார்—நஸ்தம் மாத் என்று தன் பொருட்டுப் ப்ரகாசித்தல் ஹேது. அஹமென்று வ்யவஹாரார்ஹத்வம் ஸாத்யமென்பதினால் ஸாத்பாலிசிஷ்டதை இல்லை. அஹமென்றே ப்ரகாசிக்கிறது. அஹம் என்கிற வ்யவஹாரார்ஹமாக ப்ரகாசிக்கிற தென்று அர்த்தம்.

நவாஹரிதி ப்ரகாஸரிநகைந் தஸ்யாஜ்ஞைவஸஸாரிக்ஷாடி
பு-ஸூ: | ரொகூவிரொயாசு, சுஜ்ஞகூடிஹெதுகூவாஹரி
த்யஸூ|சுஜ்ஞாநம் ஸாஸி ஸுராவாஜ்ஞாநம் சுத்யாஜ்ஞாநம் விவரீதஜ்ஞா
நம் வா | சுஹரிதெவாஜ்ஞாநம் ஸுராவரிதி ஸுராவஜ்ஞாநம் ரொவொ
ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யொ ஸாஜ்ஞகூவாடி; சுதஸஸாரிக்ஷா | சுவி
து ததிரொயிக்ஷாஹாஸ்யதெவ ||

பு-ஹாஜ்ஞாவாவரொகூநியபு-ததிரவஸஸாவிஷ்ணுநாஸிவி
வாரிஷ்வாஜ்ஞாநம் ஸாஸிதெவாஜ்ஞாநம் ஸவஸூபு-நாஸி | ப்ரத்யதெ ஹி-
“ததெஷதத்யுநுஷிவபூரிஷ்வ: ப்ரதிவெஷ, சுஹரி நுரஹவ
ஸூபு-ஸூ” (பு-௩-௪-௧௦) ஹி, “சுஹரிஷ்வயரிஸா, வதூர
ரிவ ஹிஷ்ணுரி” (சு-௪-௧) ஹிஷ்ணு ஸகலதராஜ்ஞாநவிரொயிநஸூ
ஹிஷ்வயரித்யாஜ்ஞாநம் வரஸூ ப்ரஹ்மணா வ்யவஹாரொவொ
வெஷ— “ஹாஹரிஸாவிஷ்வா வெஷதா:” (ஹா-௪-௩-௨) “வ
ஹஸூர ப்ரஜாயெய” (தெ-௪-௨) “ஸாரொகூத ரொகூஹ
ஸூஜா ஹி”; (வெ-௧-௧-௧) தயா— யஸூதாரிதீதொஹிஷ்ணு
ஹி வொதூ: | சுதொஹி ரொகெ வெஷெய ப்ரத்யித: வுரொ
ஷ்வதூ: ” (மீ-௧௩-௪-௧௮) “சுஹரிதா மூவாகெஸ” (மீ-௧௦-௪
௨௦) “ந வெவாஹம் ஜாதா நாவூ” (மீ-௨-௪-௧௨) “சுஹம்
புதஸூ ஜமத: ப்ரஹவ: ப்ரஹஸூயா” (மீ-௪-௪-௪) “சுஹம் ஸவபு

உடைபவனுன ஹே ! அஃஹுன் ! நான் உலகமனைத்தையும் வ்யாபித்திருப்பவன்) “நதேவவாஹம் ஜாகநாஸம்” (நான் ஒர்பொழுதும் இல்லாமலிருந்தேனென்பதில்லை) “அஹம் க்ருதஸ்நநய ஜகத:ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா-அஹம் ஸ்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்த்திதே தேஷாமஹம் ஸமத் தர்த்தா ம்ருத்புஸம்ஸாரஸாகராத் அஹம் பீஜப்ரத:பிதா வேதாஹம் ஸமதி தாமி” (நான் எல்லா உலகங்களுடையவும் உத்பத்திக்குக்காரணமாக இருப்பவன் அவ்வாறே ஸமத்திற்கும்காரணம். நான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் என்னிடத்தினின்று எல்லாம் உண்டாகிறது நான் அவாகளை ம்ருத்புவாக இருக்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்தரத்தினின்று நன்கு மேலே தூக்கிவிடுபவன் நான் விதை போடுகிற தகப்பன்—சென்றவைகளை நான் அறிவேன்) இது முதலியவைகளில் அஹமென்றே ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமாகில் எவ்வாறு அஹம் காரத்திற்கு சேஷத்திற்குதில் அந்தர்பாவமானது பகவானால் உபதேசிக்கப்படுகிறது “மஹாபூதாந்யஹங்காரோ புத்திராவ்யக்தமேவச” (ஐந்து மஹாபூதங்கள். அஹங்காரம், மஹத்தக்தவம், மூலப்ரக்ருதி) என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வரூபோபதேசங்களைத்திலும் அஹமென்றே உபதேசத்தாலும் அப்படியே ஆத்மஸ்வரூபப்பதிபத்தியினாலும் அஹமென்றே ப்ரத்யகாத்மாவின் ஸ்வரூபம்.

சுருதபாகாசிகை—

ஸாந்ய விபரீதங்களுக்கு விசேஷஸாதகமாக இருப்பதால். விசேஷவிருத்தத்தவத்தை சகலிக்குறா—நச என்று ஆதிசுபத்ததால் ராகம் தவேஷம் துக்கம் முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அய்யா ! வ்யாபகமன்றோ ப்ரளஞ்ஜனஞ் செய்யத்தக்கது. கார்டம் காரணத்திற்கு வ்யாபகமல்ல உணமை. காரணஜாதியத்தற்கோ வெவ்வேறான ஒரு ஸமயத்தில் கார்ப்ப்ரஸகதியானது வ்யாபிகை. ஆகையால் அஹம் ப்ரத்யயகதிஷூல் ஆத்மாவுக்கு அஜ்ஞாகம் முதலியவற்றுக்கு ப்ரளஞ்ஜனம் அஜ்ஞாகாதி ப்ரஸக்தியானது சுருதிவிருத்தை என்று சொல்லுகிறா—மோக்ஷி என்று. “நபச்யோ மநத்பூபபதி, ந ரோகம் நோத துக்கதாம்” என்றல்லவோ சருதி (ஆத்மாவை ஸக்ஷாத் கிரிக்கிறான் ஸம்ஸாரத்தையாவது ரோகத்தையாவது துக்கத்தையாவது பார்க்குறானில்லை). ஆகையால் சேர்த்துக்கூட மாதநிரூபினாலே பாவத்தில பான்டம் முதலியவற்றின் ப்ரஸக்தியானது ப்ரத்பக்ஷ பாதத்தால் எவ்வாறு நிராகரிக்கப்படுகிறதோ. அவ்வாறாக காந்த்யாபாபதேசமென்று அர்த்தம். ஸோபாதிகதவத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஜ்ஞத்வாதி என்று ஸம்ஸாரித்யவாஹமர்த்தங்கள் இரண்டுக்கும் ஸஹமர்சனமாதரத்தினால் முத்தியில்கூட ஸம்ஸாரிதவம் முதலியது ப்ரஸகதிக்குமேயாகில் அனுபவத்திற்கும் அதோடு ஸஹபாவாதர்சனத்தால் உன் பக்ஷத்திலும் முகதியில் ஸம்ஸாரிதவம் ப்ரஸகதிக்கும். அது மோக்ஷக்ரஹி ப்ரமான விநோதத்தால் பாதிதம். ஸம்ஸாரிதவம் முதலியது அநுபவ ப்ரபுத்தமல்லாமையால் ஸோபாதிகத்தவமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அது நம்ம பக்ஷத்திலும் ஸமானமென்று அபிபிராயம். இதனால் அஹமென்கிற தோற்ற

மானது தன்பொருட்டுத் தோற்றுதலால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல. பின்னையோ அஜ்ஞத்வத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டது என்பதனால் வேறுதலுக்கு ஸோபாதிகத்வமும்* ச்ருதிபலத்தால் வ்யாப்தியானது பக்ஷமானபடியால் ஸுறுதர்சனமாத்ரமே என்பது பரிமிரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

இவ்வண்ணம் காலாத்யாயபதேசம் ஸோபாதிகத்வம் இரண்டும் கூறப்பட்டன. அதில் ஸோபாதிகத்வத்தை உபபாதிப்பதற்கு அஜ்ஞாத்வத்தால் ஸம்பாவிதங்களான பக்ஷங்களை விகல்பிக்கிறார்—அஜ்ஞாநம் நாம என்று. தாமி ஒன்றாக இருக்க அதில் வேறு தர்மத்தை ஆரோபிப்பதினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநம் அந்யதாஜ்ஞாநம். உதாஹரணம் சங்கு மஞ்சள் நிறமுள்ளதென்று - இது ரஜோருணத்தின் கார்யம். வேறுதர்மியை வேறு தர்மியாக அறிவது விபீதஜ்ஞாநம். உதாஹரணம்-சிப்பியைப்பார்த்து இது வெள்ளி என்று எண்ணுதல். இது தமோருணத்தின் கார்யம் “அயதாவத் ப்ராஜாநாதி புத்திஸ்ஸபார்த்த ராஜஸீ ! அதர்மம் தர்மமிதியா மந்யதே தமஸா வீருதா! ஸர்வார்த்தாத்விபீதா மச்சபுத்திஸ்ஸபார்த்த தாமஸீ” (அர்ஜுனா ! எந்தபுத்தி வஸ்துக்களை உள்பட அறிகிறதில்லையோ அது ராஜஸபுத்தி. பார்த்த ! தமஸினால் கவரப்பட்டதாக இருந்து கொண்டு எந்த புத்தியானது அதர்மத்தை தர்மமென்று எண்ணுகிறதோ எல்லாவஸ்துக்களையும் விபீதம்களாகவும் எண்ணுகிறதோ அது தாமஸபுத்தி) என்று ஸ்மருதி இருப்பதால் அஹம்ப்ராத்தயம் ஸ்ரௌபஜ்ஞாந ரூபமாதலால் அதின் ப்ராசுபாவம் அந்யதா ஜ்ஞாநம், விபீதஜ்ஞாநம், இவைகள் விரோதத்தினாலேயே விவ்விட்டனவென்று கூறுகிறார்—அஹமீத்யேவ என்று. அஹமென்றே ஆகமாவீனுடைய ஸ்ரௌபம். அஹம் என்கிற வ்யவஹார புத்திக்கு அர்ஹமே ஆத்மஸ்வரூபமென்று அர்த்தம். அஹம் ப்ராத்த்யயத்திற்கு அஜ்ஞத்வாதி ப்ராயோஜகத்வ தூஷணத்தினால் அஜ்ஞத்வம் முதலியவற்றிற்கு அவிய்யார்வயமே உபாதி என்று அர்த்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அன்றிக்கே கசர்யகாரணபாவத்தால் வ்யாப்தியை அங்கீகரித்து அந்யனால் அஜ்ஞத்வம் முதலியவற்றின் ப்ராஸங்கம் சொல்லப்பட்டதென்று வ்யாப்தியை நிராகரிப்பதற்காக கர்யகாரணபாவத்தை நிராகரிக்கிறார்—அஜ்ஞத்வநாத்ய ஷேதுத்வநாச்சி இதுமுதலியதால், அஜ்ஞத்வபலமுமில்லை என்று சொல்லுகிறார்—குதஸ்ஸம்ஸரிநீவம் என்று. அவிய்யை நீங்கினவர்களுக்குக்கூட அஹமென்று ஆத்மப்ராதிபத்தி காணப்படுவதால் அஹம் ப்ராத்த்யயத்திற்கு முக்தாத்மாவினிடத்தில் அஹவ்ருத்தியைக் கூறுகிறார்—ப்ராஹ்மாத்மபாவ என்று. “தத்தைதத்ப்ச்யந்” என்று ப்ராஹ்மாத்மகத்வஸாக்ஷாத்நாரசனத்தினால் மிகுதி இன்றி அவித்யையின் விலக்கம் அறியப்படுகிறது. ப்ராஹ்மத்திற்கும் அவ்விதப்ராதிபத்தியைச் சொல்லுகிறார்—ஸகலேதா என்று. சகலேதாஜ்ஞாந விரோதிக: ஸகலமான இதரவிஷயங்களைப் போகரும ஸாமர்த்தியமுள்ள கருடனுக்கு விஷயத்திற்கு வசப்படுதல் ஸம்பவியாதென்று கருத்து. ஸச்சபத் ப்ராச்யயமாந்ராஜ: - ஸச்சபத்ஸய - ஸத் என்கிற ப்ராத்த்யயத்துக்கும் விஷயமாக ஆகி இருக்கிறது. மாத்ரத் ப்ராத்த்யயத்தினால் பிற்காலத்திய நாமரூபபாக்த்வ வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இத்ரூப அஹங்கார ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தியும் அஹம்ப்ராத்த்யயத்தை ஜ்ஞாபிக்கிறார்—அஹம்ப்ராத்த்யயத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக “அஹமிமா” என்கிற வாக்யத்தை முந்தி உபாதாநம் செய்கிறார். பருஸ்யாம் என்கிற வாக்யத்தில் அஸ்மத் யுத்தம: என்கிற ஸூத்ர வித்தமான உத்தம புருஷபலத்தால் அஹமென்றும் ப்ராத்த்யயம் வித்தித்தது. “அஹமிமாஸ்யிஸ்” என்கிற இடத்தில் அஹம் சப்தமானது கண்டோத்தமாக இருக்கிறது. அஹங்காரத்திற்கு நாமரூப வ்யாகர்த்துத்வம் இல்லையென்றேவென்று கருத்து. அனேக உபவிஷயத்துக்களில் அஹமென்கிற நிர்தேசத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக எடுக்கிறார்—ஸநகஷந் என்று. ‘ஸ்ருஜா’ என்கிற உத்தமபுருஷனால் அஹம்சப்தா க்ஷேபவித்தி என்று

ச்ருத்த. ஸ்மருதியைக் காண்பிக்கிறார்—நதா யஸ்மாத் என்று. யஸ்மாத்தென்கிற வசனம் க்ஷாராக்ஷரங்களைத்தாண்டி இருக்கிற ஸ்வாபாவிக ரூபத்தால் அஹம்ப்ரத்யயத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக உபாதானம் செய்யப்பட்டது. அஹங்காரம் க்ஷாராக்ஷராதீதமல்லவன்றோ. ஆகையால் அஸ்மி என்கிற உத்தமபுருஷனாலும் அஹமர்த்தம் வீத்திக்கிறது, ஆத்மாவுக்கு அஹம் ப்ரத்யயத்தை ஜ்ஞாபிக்கிறார்—அஹமாத்மா என்று. அஹங்காரமானது சித்சித்தந்தார்தமா அல்லவன்றோ. ஸ்வாபாவிக நித்யரூபத்தில் அஹம் ப்ரத்யயத்தைக்காண்பிக்கிறார்—நத்வேவாஹம் என்று. அஹங்காரம் நித்யமல்ல. மருத்யுவிரோதியான முக்தியைக்கொடுப்பதாக இருந்தபோதிலும் அஹம் ப்ரத்யயவிஷயமென்று கூறுகிறார்—தேஷாம் என்று. அஹங்காரம் முக்தியைக்கொடாதன்றோ. இவ்வண்ணமாக அனேக ச்ருதி ஸ்மருதிவசனங்களை எடுத்தது அன்யனால் சொல்லக்கூறுதப்பட்ட அப்படிப்பட்ட இரண்டு மூன்று வசனங்களை நிராகரிப்பதற்காக. இந்த அஹம் சப்தங்களால் சிர்மாத்ரம் உபலக்ஷிக்கப்படுகிறதேயாகில் அனேக வாக்யங்களிலுள்ள அஹம் சப்தத்திற்கு லக்ஷணையே தோஷம். மஹாபூதந்யஹங்காரா: என்று கோத்தராத்ரபாவ வசனம் ஒன்று. அஹங்காரம், பலம், தர்பம், காமம், க்ரோதம், பரிக்ரஹம். விமுச்ய நிர்மமச்சார்தோ ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே” (“அஹங்காரம் பலம் கொழுப்பு ஆகை கோபம் க்ருஹம் ஆராமம் கேஷ்ரம் முதலிய போத்யவஸ்துக்கள். இவைகள் அனைத்தையும்விட்டு மமகாரத்தை இழந்து சாந்தியுள்ளவன் ப்ரஹ்மபாவத்தை அடைவதற்கு ஸமர்த்தனாக ஆகிறான்.”) என்று. இழக்கத்தக்க தன்மையில் நோக்கக்கொண்டது இரண்டாவது வசனம். அஹங்கார விமூடாத்மா என்பது மற்ொன்று. இவை மூன்றும் உதாஹரிக்கப்படாமலிருந்தபோதிலுங்கூட அபிப்ராயப்பட்டபட்டதே. ஏனெனில் மேலே பரிஹாரயிருப்பதால். முந்தி இந்த வசனாபிப்ராயத்தால் ஸுஷூப்தி முக்தி இவ்விரண்டிலும் அர்வயிக்கிறதில்லை என்று. கூறப்பட்டது. இந்த அர்த்தத்தை அவஸம்பித்த வினவுகிறார்—கநம் தர்ஹி என்று. பரிஹரிக்கிறார்—உச்யதே என்று. அஹமர்த்தாஹங்காரங்கள் இரண்டுக்கும் அபேதபுத்தியினால் அர்வனால் வினவப்பட்ட ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களுக்கு அர்த்தவிபாக வ்யுத்பாதனத்தின் பொருட்டு ப்ரக்ருதிக்கு அர்த்தமாக இருக்கிற ஆத்மாவினிடத்தில் அஹம் புத்திக்கு ப்ரமாணிகத்வவ்ஸந்தரயத்தைக் காண்பிக்கிறார்—ஸ்வநுபோபதேசேஷு என்று.

சவ்யகூதபரிணாஜெஷஸுரஹக்ஷாரஸு க்ஷெத்ரானுஹட்டாவொ ஹ வடுதெவொஷஷிஸுதெ । ஸ க்ஷநாதுநி ஷெஹெஹஜீவகாரணஹெ துஹெந சஹக்ஷார ஹெஹுஹுதெ । சஸு க்ஷஹக்ஷாரஸஹஸு சஹுதததூராவெதெயே விபுத்யுயஸுதாஷு வுஹுததிஷுஷஷு । சய ஜெவ க்ஷஹக்ஷார உத்யுஷஷநாவரோநஹெதுமடவடூராவநாரோ ஸா ஷெஷுஷு வஹுஸொ ஹெயதயா ப்ருதிவாஷுதெ । தஸூஷாய காவெதா ஹெஹுவிஸூக்ஷாஷுதமொவஹெவ । ஸரீரமொவரா க்ஷஹம்ஹிரவிஹெய । யயொகூ ஹவதா வராஸரெண—புறூபதாஹவஷிஷாயா: ஸுராஹம் க்ஷஹந । சுநாதுநாதுஹு கியடூ” —உதி । யதி ஜெஷிஷேஷெவாஹு, க்ஷாஹநாதுநாதுஷி

போதெ ஸரீரெ ஜோவிரோதபுவிவாஸஃ ஸுராசு; ம ஜோதபுவிவாஸஃ : தஸுராசு ஜோதாநஸுரையு வஸவாஸுதா : தஸுதா—

“சுதஃ ப்ருதபுவிவாஸஃ தஸுராயாமோநயாசு : சவிஷாயொ மதஸுராதா ஜோதாநஸுரையிவி வாஸதெ ” ஐதி ||

தயாய— “ஜெஹெநியதஃ ப்ராணயிஷெநாநெநாந் தஸுராய நஃ : மிதெநா வுராவீ ப்ருதிஷெநாநெநாந் விநஸுதஸுராவீ ” ஐதி ||

சுநஸுராயநஃ—ஸுபுராசு : வுராவீ—சுகிஸுநஸுதயா ஸ வுராவெதநாநஃ ப்ருவெஸநஸுதாஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமபேதமாகிய அஹங்காரத்திற்கு ஷேதரத்தில் அந்தர்பாவமானது பகவானுலேயே உபதேசிக்கப்படுகிறது. அது ஆத்மா அல்லாத தேஹத்தில் அஹம்பாவத்தைச்செய்வதற்கு ஹேதுவாக இருப்பதால் அஹங்காரமென்று சொல்லப்படுகிறது இந்த அஹங்காரசப்தத்திற்கோ வென்றால் ‘‘ அபூததத்பாவத்தில் (ச்வி) ப்ரத்யயத்தைக்கல்பித்து வ்யுத்தபத்தி கானத்தக்கது. இதே அஹங்காரமானது மேன்மைதங்கியபெநியோர்களின் அவமானத்திற்கு ஹேதுவாய் கர்வமென்கிற வேறுபெயர்வாய்ந்ததாக சாஸ்திரங்களில் பெரும்பான்மையாக விடத்தக்கதாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் பாதகமில்லாத அஹம்புத்தியானது ஸாக்ஷாத் ஆத்மகோசரையாகவே இருக்கிறது. சரீரகோசரையான அஹம்புத்தியோ வென்றால் அவித்யையே. பராசரபகவானுல் இதுவிஷயமான ப்ரமாணவசனம் கூறப்பட்டிருக்கிறது “ச்ருயதாஞ்சாப்யவித்யாயாஸ்ஸவ்ரூபம் சூலநந்தந் அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா” (வம்சத்திற்குப்பெருமையை உண்டுபண்ணுகிறவனே! அவித்யையின்ஸ்வரூபமும் கெழக்கப்படலாம். ஆத்மாவல்லாத வஸ்துவில் ஆத்மபுத்தியாதொன்றுண்டோ) என்று. ஜ்ஞப்திமாத்ரம் ஆத்மாவாக இருக்குமேயானால் அப்பொழுது ஆத்மாவல்லாத ஆத்மாபிமானவிஷயமான சரீரத்

‘‘ அபூததத்பாவம்— இது வையாகரணர்கள் வழங்கும் இலக்கணச்சொற்களுள் ஒன்று—இதற்கு அர்த்தம் மேல்வருமான— அபூதஸ்ய - தத்பாவஃ— அபூததத்பாவஃ— மூன் எவ்வண்ணமாக ஒரு வஸ்து இருந்ததில்லையோ அது பிற்காலத்தில் அவ்வண்ணமாக ஆகுதல். இந்த அர்த்தத்தில் (ச்வி) என்கிற ப்ரத்யயம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. இது முற்றிலும் ஸோபித்துப்போகிறது, உதாஹரணம்— அசுக்லஃ சுக்லஃ பவதி -சுக்லீ பவதி. முந்தி வெளுப்பாக இல்லாமலிருந்தது இப்போது வெளுப்பாக ஆய் இருக்கிறது. இது முதலியது.

தில் ஜ்ஞப்திமாத்தரத்திற்கு ப்ரதிபாஸம் உபாடாகவேண்டும். ஜ்ஞாதாயுக்கு ப்ரதிபாஸம் கூடாது, ஆகையால் ஜ்ஞாதாவான அஹமர்த்தமே ஆத்மா. இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “அத: ப்ரத்யக்ஷவித்தத்வா துக்தந்யாயா கமாந்வயாத். அஸ்தியா யோகதஸ்சாத்மா ஜ்ஞாதாஹமிதி பாஸதே. (ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷவித்தமாக இருப்பதாலும், முற்கூறப்பட்டிருக்கிற நியாயஸம்பந்தத்தாலும், சாஸ்திர ஸம்பந்தத்தாலும், அஸ்தியா ஸம்பந்தத்தாலும் ஆத்மாவானது, “நான் ஜ்ஞாதா” என்று பாஸிக்கிறது என்று.) அவ்வாறே ப்ரமாணங்களும் “தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராணஜீப்யோ அந்யோ அநந்யஸாதந: நித்யோ வ்யாபிப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மா பிந்நந்ஸ்வதஸஸூகீ. (தேஹம் இந்த்ரியங்கள் மனது ப்ராணன் புத்தி இவைகளின்காட்டிலும் வேறாக இருப்பவனும் ஸ்வப்ரகாசமாகியிருப்பவனும் அழிவற்றவனும் எங்கும் தடையற்று வ்யாபிக்குந்தன்மைபுள்ளவனும் சரீரந்தோரும் வேறுபட்டிருப்பவனும் தானே ஸுகுழன்எவனுமாகவுயிருப்பவன் ஆத்மா) என்று, அநந்யஸாதந: ஸ்வயம் ப்ரகாசன், வ்யாபி. அதி ஸூந்ரமமாக இருப்பதினால் எல்லா அசேதநங்களுக்குள்ளும் ப்ரவேசிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவன்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அந்யதாஸூத்திரையெக்சாட்மக்ஷொண்டு அதில் அஹங்காரசபத்ததால் சொல்லக்கூறப்பட்டிருப்பதைக் கூறுகிறார் — அவ்யகித என்று. (அவ்யக்த பரிணாமபேதஸ்ய) என்று. அஹமர்த்தத்திற்கு இல்லை என்று அர்த்தம். “அதாதோ அஹங்காராதேச:” இது முதலியவைகளில் சுத்தஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்காரசபத்ததால் அபிதானத்தை ஒப்புக்கொண்டிருந்தபோதிலும் விரோதமில்லை. அந்த அஹங்காரசப்தமோ அஹமர்த்த விஷய புத்திபரம். அஹங்காரசப்தவாச்யத்வ மாத்ரத்திலும் ப்ரத்யகாத்மாவும் கேஷத்ர பேதமாக ஆகுமேயானால் அப்பொழுது ஹரிசப்தவாச்யத்வ ஸாம்யத்தினால் ஸிம்ஹம் தவனையாக ஆகவேண்டவரும். அநேசார்த்தங்களைச்சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ள சப்தங்களின் ஐக்யமானது அர்த்தபேதம்கொள்வதற்கு விரோதமாகா தென்று கருத்து. இதற்கு ப்ரமாணம். ஆகம்பராமாண்யத்தில், “ததாச ஹரி சப்தஸ்ய த்ருஷ்டாமன்கேவாசிதா, இதி த்ச்சப்தவாச்யத்வாத் ஸிம்ஹோ மண்டுக வவகிம். ததா கோ சப்தவாச்யத்வாத் சப்தரூபாபி விஷாணவாந்.” (ஹரிசப்தத்திற்கு தவனையை உணர்த்தும் தன்மை காணப்பட்டிருக்கிறது அப்படி ஹரி சப்தவாச்யத்வமிருப்பதாலேயே ஸிம்ஹமானது தவனையாகவே ஆகுமா? அவ்வண்ணமே கோசப்தத்தினால் சொல்லத்தக்கதன்மை இருப்பதினால் “கோ” என்கிற சப்தமும் கொம்புள்ளதாகஆகுமா? என்று.) பிறகு அஹங்காரசப்தத்திற்கு அவ்யக்தபரிணாமவிசேஷ வாகசத்வ ப்ரகாரத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ஸது என்று. அஹமபாவ:-அஹமென்கிற புத்தி. பாவசப்தத்திற்கு புத்திவாகசக்தவமானது அபிப்ராயபரமாக ப்ரயோகமிருப்பதால் அறியப்படுகிறது. எல்லாவிடத்திலும் அஹம் சப்தார்த்தத்தை கருபமாய் அங்கிகரித்து அஹங்காரசப்தத்திற்கு அவ்யக்தபரிணாமவாகசக்தவத்தை வ்யாகரணப்ரக்ரியை உபபாதனஞ்செய்கிறார்—அஸ்யது என்று. ச்விப்ரத்யயம் முற்றிலும் லோபித்துக்கிடக்கிறது. க்ருஞ் தாதவாக்குகாரணர்த்தத்தில் வ்யுப்ரத்யயம். கேஷத்ராத்ரபாவோபதேசத்திற்கு கிரவாஹஞ்செய்யப்பட்டது. அஹங்காரம் பலம் தரீபம் என்று அஹங்காரத்தை விடத்தக்கதாகச்சொல்

ஸப்பட்டிருக்கிற உபதேசத்திற்கு நிர்வாஹஞ்செய்யப்படுகிறது. அயமேவது என்று. “அயம்” என்கிற சப்தத்தினால் ப்ராஸ்துதமான அஹம்பாவம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற தே ஒழிய அஹம்பாவகாரணத்திற்கு ஹேது விவக்ஷிக்கப்படவில்லை, ஏனெனில்; கர்வமென்கிற வேறுபெயர் இதற்குண்டென்று சொல்லியிருப்பதனால். மஹத் அஹங்காரமென்கிற இரண்டு தத்துவங்களுள்ளுள்ள அஹங்காரமானது கர்வமென்கிற வேறுபெயருள்ள தல்லவன்றோ. ஆதலால் இவ்விடத்தில் அஹம்பாவமே அயம் சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. சிறப்புற்றதேஹத்தில் அஹம்புத்தியானது உத்த்ருஷ்ட ஜனங்களின் அவமானத்திற்கு ஹேது. அஹங்கார:அஹம் என்கிற புத்தி. மாணஸ்யபாரத்தைச் சொல்லுகிற “க்ரு” என்கிற தாதுவுக்கு புத்திபரத்வம் தருதியுள்ளது. எவ்வாறு எனில், “ததேகாவயவம் தேவம் சேதஸாஹி புரஃபுத: குர்யாத்இதி” (அதையேமுக்கியமான அவயவமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவை ஜ்ஞானியானவன்மீண்டும் மனதினாலேயே அறியவேண்டுமன்றோ) என்று. மனதினால் த்யானஞ்செய்வதன்றோ வேதாம். ஆதலால் அஹம்புத்தி என்பது “அஹங்காரம். ச்விப்ரத்யயத்தால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தத்தை தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டிருப்பதனால் அஹம்ஸ்பந்தார்த்தமல்லாத சரீரத்தினிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிற இந்த “அஹம்பாவ, அஹங்கார”என்கிற இரண்டுசப்தங்களும் அஹம் புத்தியைத் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் பாவார்த்தத்தில் வ்யுத்தி. மூர்தி கரணர்த்தத்தில் வ்யுத்தி. “கர்வோ஽பிமோஜேஹங்கார:” என்று நிகண்டு செய்தவர்கள்.

அய்யா! (பாவே) தாந்தர்த்தத்தில் வ்யுத்தியுள்ள அஹங்காரசப்தத்திற்கு உபாதேயவஸ்துபரமாக ப்ரயோகமானது எவ்வாறு பொருந்தும்? “அதாதோ அஹங்காராதேச:” என்று. மறமொழி கூறப்படுகிறது. அந்த அஹங்காரசப்தமோவென்றால் நோக அஹமர்த்தமான புத்தியைச் சொல்லுகிறதேயொழிய ஆத்மாவல்லாத சரீரத்தினிடத்தில் ஆத்மபுத்தியைக்குறிக்கிற “சவி” ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தத்தை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற அஹங்காரமல்ல. விடத்தக்கது க்ரஹிக்கத்தக்கது என்கிற ஸ்வரூபத்தால் சப்தத்தினால் ஏற்படுகிற அஹம் புத்தி இரண்டுக்கும் விஷயங்களின் பாகுபாட்டை நிகமனஞ்செய்கிறார்— நல்லமீதே என்று. இந்த அர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் கூறுகிறார்—யதேகாகீதம் என்று. அதே புராணத்தில் அநாத்மவிஷயமான அஹம் புத்திவசங்களிரண்டுக்கும் ப்ராந்தத்தவமும் ஆத்மவிஷயத்தில் அப்ராந்தத்தவமும் ஸ்பஷ்டமாக கூறப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வாறெனில்; “ஆகாசவாய்வக்ஷீஜஸ்ப்ருதி வீப்ய: ப்ருதத்ஸ்திதே! ஆத்மந்யாத்ம மயம்பாவம் ச:கரோதிகளேபரே, பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே தேஹி மோஹதமோ வ்ருத: அஹம் மமைததித்யுச்சை: குருதே குமதிர்மதிம்” ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, ஜலம், பூமி, இவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மா இருக்க, சரீரத்தில் எவன் ஆத்மமயமான பாவத்தை பண்ணுவான்? பஞ்சபூதமயமான தேஹத்தில் அஜ்ஞாநாமாகிற இருளால் மூடப்பட்டு தூபுத்தியையுடையவனான தேஹியானவன் “நான் என்றும், “இது என்னுடையது” என்றும் எண்ணத்தை திடமாக ப்ராராட்டுகிறான் என்று.) ஆதி பரதசரிதத்தில்; ஆத்மந்யேஷ ந தோஷசய ஸப்தோஹ மிதி யோத்விஜ, “அநாத்மந்யாத்மவிஜ்ஞானம் சப்தேவா ப்ராந்திலகைண:” (பிரஹ்மணரே! ஆத்மாவினிடத்தில் அஹம் என்று உபயோகப்படுத்தப்படுகிற யாதேகா இருந்த சப்தமுண்டோ, இது தேஷத்தின் பொருட்டாகா; ஆத்மாவல்லாத சரீரத்தினிடத்தில் ஆத்மா என்கிற ஜ்ஞாநமோ, சப்தமோ, இரண்டும் ப்ராந்தியினாலுண்டாகிறது.) இந்த வசநார்த்தத்தையுங்கூட அஹமர்த்தாத்மத்வத்திற்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறார்—யதி என்று. அநாத்மநீ என்று. ஆத்மாவல்லாததில் அஹம்

யது--உஷாஷித்ரமதேநாந்யபாலஸிஸிஸ ஹவநயாஸகமவெ
உவவதிவ்ருக்ஷஸு ஸாஸ்த்வாயுதிஷ--ஊதி ||

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

தோஷ மூலமாக இருப்பதுபற்றி அந்நியதாலித்தி ஸம்பாவனையினால் ஸகலபேதங்களையும் அவலம்பிடுத்து வருகிற பரதபசுதமானது சாஸ்திரத்தினால் பாதிக்கத்தக்கதென்று எது சொல்லப்பட்டதோ அந்ததோஷம் எது என்று சொல்லத்தக்கது. எந்த தோஷத்தை நீ மூலமாகக்கொள்வதனால்

ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு அந்யதாலித்தி ஏற்படுகிறதோ. அநாதிபேதவாஸனையே தோஷமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் பேதவாஸனைக்கு திமிரம் முதலிய தோஷங்களுக்குப்போல உள்ளபடி இருக்கிற வஸ்துக்களின் விபரீத ஜ்ஞாந ஹேதுத்வமானது வேறுஇடத்தில் இத்தற்குமுன் உன்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறதா? இந்த சாஸ்த்ர விரோதத்தினாலேயே அறியப்பட்டபோகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அது ஸரியன்று, அந்யோந்யாச்ச்ய தோஷம் வருவதால். சாஸ்திரத்திற்கு ஒரு விசேஷமுமில்லாத வஸ்துவை உணர்த்தும் தன்மை நிச்சயிக்கப்பட்டால் பேதவாஸனைக்கு தோஷத்வ நிச்சயம் ஏற்படுகிறது. பேதவாஸனைக்கு தோஷத்வ நிச்சயம் ஏற்பட்டால் தான் சாஸ்திரத்திற்கு எல்லா விசேஷங்களையுமிழந்திருக்கிற வஸ்துவை உணர்த்தும் தன்மை நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

சூத்ரபரகாசிகை:—

அதற்குமேல் சாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற விரோதத்தில் சாஸ்த்ரத்தின் ப்ரபாபல்யத்தை அறுவதித்து நிரஸிக்கிறார்— யதுகீதம் இது முதலியதால். அந்யனூல் முன்பு ஶ்ரீ மூல ஶ்ரீ மூலிபாவம், ஶ்ரீ பரோக்ஷா ஶ்ரீ பரோக்ஷரூபத்வம் முதலியது † பாத்ய * பாதகபாவத்தில் காரணமன்று, ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால். “||ஆதித்யோ ஶ்யூப:” இது முதலான இடங்களில்கூட யூபத்திற்கும் ஆதித்யனுக்கும் ஐயம் முதலியவற்றைச் சொல்லாமலொழிவது @தெளர்பல்யத்தினாலன்று. பின்னையோ, யூபாஞ்ஞாந விதிசேஷமாயிருப்பதுபற்றி ஐயத்தில் தாத் பர்யமில்லாமையால்?” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தைக்காட்டிலும் சாஸ்த்ரத்திற்கு மூன்றுவிதமாக வைஷ்ட்யமயிருக்கிறது. வேறு ப்ரமாணத்தாலே தோஷமூலத்வ நிச்சயமில்லாமையால் அந்யோந்யாச்ச்யம், பாத்யம் பாதகம் இரண்டுக்கும் ஸமானதோஷத்வம், மூலத்தை அடியோடு நாசஞ்செய்தல், என்கிற இம்மூன்றும் ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தில் கிடையாது. அதே விவரிக்கப்படுகிறது. (1) ஒரு திரியில் இருத்தலைக்காரணமாகக் கொண்ட ஸாத்ருச்சயம் என்கிற தோஷத்திற்கு ஐயமில்லாமலிருந்தபோதிலும், ஐயப்ரதிதிக்குக் காரணமாயிருத்தலானது அப் பொழுது அனைக்கப்பட்டு ஏத்ப்பட்டிருக்கிற விளக்கில் காணப்பட்டிருப்பதுபற்றி கண்ணால் க்ரஹிக்கப்படுகிற ஜ்வாலையைப் ப்ரதிபத்திக்கு ஒரிடத்தில் தோஷமூலத்வ நிச்சயத்தால் வேறுஇடத்தில் ஐயப்ரதிபத்தியிலும் தோஷமூலத்வம் ஸம்பலிப்பதால், சங்கைக்கு ஶ்ரீ ஆஸ்பதமான ஜ்வாலையைப் ப்ரத்யக்ஷமானது பரீக்ஷைக்கு நிச்சயத்தை உண்டு பண்ணுவதில் ஸாமர்த்த்யமுள்ளதாக ஆகாது. ஜ்வாலையிலுள்ள ஶ்ரீ ஸாத்ருச்சயரூப தோஷத்திற்கு ஐயமில்லாமலிருந்தபோதிலும் ஐயப்ரதிதிஹேதுத்வமானது வேறு ப்ர

† ப்ரபாபல்யம்—அதிக பலத்துடன்கூடி இருத்தல்.

¶ மூலம்—காரணம், ஶ்ரீமூலி—கார்யம். ஶ்ரீ பரோக்ஷம்—ப்ரத்யக்ஷமல்லாததே

§ அப்ரோக்ஷம்—ப்ரத்யக்ஷம். ‡ பாத்யம்—பாதிக்கத்தக்கது.

* பாதகம்—மற்றொன்றை பாதிக்கிற சாஸ்திரம் முதலியது.

|| ஆதித்யன்—ஸூரியன். ஶ்யூபம்—யாகத்தில் பசுவைக்கட்டும் தூண்.

@ தெளர்பல்யம்—பலமற்றிருத்தல், பலத்தில் குறைந்திருத்தல்.

ஶ்ரீ ஆஸ்பதம்—ஆதாரம். ஶ்ரீ ஸாத்ருச்சயம்—ஒத்துமை.

மரணத்தாலே காணப்படாமல் போருமேயாகில் அந்யோந்யாச்ச்ய தோஷமுண்டாகும், அநுமாகம் ப்ரபலமானதால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு அந்யதாவீத்தி, 1 அந்த ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு அந்யதாவீத்தி வருவதனால் அனுமானத்திற்கு ப்ரபலமென்று ஐக்யப்ரதீதிக்கு அந்யதாவீத்தி ஸம்பவமானது வேறு ப்ரமாணத்தால் காணப்பட்டிருப்பதால் அந்யோந்யாச்ச்யமில்லை. இந்த இடத்தில் அவ்வாறு ப்ரமாணத்தாத்தினால் பேதலாஸனைக்கு தோஷத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. (2) மேலும் தீபத்தில் பாதிக்கத்தக்க ஜ்வாலையுடைய ஜ்ஞானத்திற்கு ஸாத்ருச்யம் என்கிற தோஷமூலத்வம் இருந்தபோதிலும் பாதகமான ஜ்வாலாபேதாநுமானத்திற்கு ஸாத்ருச்யமூலத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. இவ்விடத்திலே பாதிக்கத்தக்கப்ரத்யக்ஷம் பாதகமானசாஸ்த்ரம் இவையிரண்டுக்கும் அந்யனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற தோஷமூலத்வமானது ஸமானமாக இருக்கிற தென்பதனால் தோஷஸம்யம். (3) மேலும் அந்த இடத்தில் ஜ்வாலே என்கிற * தர்மியை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும், முதலிலுள்ளவத்தியின் அவயவத்தோடு அக்ஷிஸம்பந்தத்திலும் கடாசியிலுள்ள † வத்தியின் அவயவத்தின் விராசத்திலும் உத்தபத்திவிராசவகன் இரண்டிலும் ‡ வ்யாப்தியை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும், ஒவ்வொரு அவயவத்தோறும் அக்ஷிஸமயோகம் வத்தியின் அவயவங்களின் விராசமெனப்பெயருள்ள லிங்கத்தைக்ரஹிக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் பேதாநுமானத்தால் பாதிக்கக்கூடிய விஷயத்வமில்லை. அது ஐக்யப்ரதிபத்திகே. இவ்விடத்திலே சப்தமெனப்பெயர்கொண்ட தர்மியையும் அதற்கு நிர்தேரவுத்வ ஸாத்ரமான லிங்கத்தையும் அந்த லிங்கத்திற்கு வ்யாப்தியையும் @ஆறுவிதமான தாத்பர்ய லிங்கங்களையும் க்ரஹிக்கின்ற துமான ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் அவைகளின் தாத்பர்யலிங்கங்களுக்கும் சாஸ்த்ரத்தினாலே யே பாதகம் வருவதால் §மூலோச்சேதித்வம் என மூன்றுவிதமான *வைஷம்யம். இந்த மூன்றுவிதமான வைஷம்யத்தை உபபாதிக்கப்போகிறவறும் கொண்டு பூர்வபக்ஷத்தை அநுவாதம் பண்ணுகிறார்—தோஷமூலத்வேந என்று. லகலபேதாவலம்பிப்ரத்யக்ஷஸ்ய என்று. இவ்விடத்தில் இது கருத்து. தத்வசத்திகாரர் முதலிய சிவாகளால் காசம் திமிரம் முதலியதே ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு தோஷமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது பொருத்தமுள்ளதன்று. *காசம் †திமிரம் முதலியது ஒரு ஸமயத்திலிருப்பதால். இதனால் ப்ரத்யக்ஷாத்ரவகளுக்கு தோஷமூலத்வம் ஊஹிக்கப்படுகிறதேயாகில் சப்தரூபமாயிருப்பதால் சாஸ்த்ரத்திற்கும் தோஷமூலத்வம் ஊஹிக்கப்படலாம். சாஸ்த்ரவ்யயத்தில் தோஷத்திற்கு யோக்யாதபலத்தியினால் விராசம் வருமேயாகில் ப்ரத்யக்ஷத்திலும் அப்படியே ஆகலாம்.

மேலும், ‡ஆயுர்வேதத்தில் தோஷங்களின் ஸ்வரூபமும் அவைகளின் நிவ்ருத்யுபாயம் முதலியதும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் தோஷமூலத்வாநுமானமும் அதற்கு விரூததமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் எல்லா ப்ரத்யக்ஷங்களுக்கும் தோஷமூலத்வம் வரின் ஸந்த்ரக்ஷாஹியான ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் தோஷ

* தர்மி—வஸ்து. † வத்தி—திரி.

‡ வ்யாப்தி—கார்யகாசணவகன் இரண்டுக்கும் தவறாமலிருக்கிற ஸம்பந்தம். அதாவது—எங்கே புகை இருக்குமோ அங்கே தவறாமல் நெருப்பு இருத்தல், இதை நியத வாஹசர்யம் என்று தாாகிசுக்ன் கூறுவார்கள். இந்த வ்யாப்தியானது பல இடங்களில் பலதடவை காண்பதால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

@ஆறுவிதமான தாத்பர்யலிங்கங்களாவன — உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள், அப்யாஸம், அபூர்வதா, பலம், அர்த்தவாதம், உபத்தி.

† மூலோச்சேதித்வம்—அடியோடு அழித்தல். *வைஷம்யம்—வேறுபாடு.

‡ காசம்—மஞ்சக்ளாமலை. § திமிரம்—மெல்லியதான சதையினால் கண்ணை மறைக்கும் ஓர் விநோதமான நேத்ரரோகம்.

¶ ஆயுர்வேதம்—வைத்தியசாஸ்திரம்.

மூலத்வமிருப்பதால் ஸம்மாத்தாரமும் மிக்த்வையாக ஆகும். தூஷிக்கிரர்—கோயம் இது முதலியதால். கோயம் தோஷ இதி ல்கீதவ்யமிதி, ‘கோயம் தோஷ:’ என்கிற இந்த வசனவ்யத்தியினால் தோஷரூபமான மூலம் உரைக்கப்பட்டதோ அது எதுவென்று வினவப்பட்டால் இது தோஷமென்று சொல்லத்தக்கது என்று அர்த்தம். அன்றிக்வே, யத்சப்த ஸாமர்த்த்யத்தினால் தத்ர என்கிற சப்தம் ஆகேதபத்தால் ஸித்தம். “தோஷ மூலத்வே” இது முதலிய க்ரந்தத்தினால் எந்த அர்த்தங்கள் உரைக்கப்பட்டனவோ அங்கு எது தோஷமென்று வினா வரின் சொல்லத்தக்கது என்று அர்த்தம். எதனால் சொல்லத்தக்கது எனில் கூறுகிரர்—யந்மூலத்யா என்று. தோஷத்தைக்கூறாமல் அந் யதாஸித்தியானது ஸுலபமாக சொல்லமுடியாதன்றோ வென்று அர்த்தம். தோஷத் தை உரைக்கிரர்—அநாதி என்று—வகாரமானது ஸ்வரூபத்தின் ‘ஸம்ப்ரதிபத்தியை ப்ரதானமாகக்கொண்டது. ‘ஹி’ சப்தத்தால் வேறு தோஷங்களின் அஸம்பவம் ஸித் திக்கிறது. தன் மதத்தில் தோஷத்வஸம்ப்ரதிபத்தி அபிமானத்தாலாவது ‘ஹி’ சப்தம். தோஷத்வமாவது விபரீதஜ்ஞான ஹேதுத்வம். ஆதலால் விபரீதஜ்ஞான ஹேதுவாக வ்யாப்தியானது காணப்பட்டிருந்ததால் பேதவாஸனையின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஸம்ப்ரதி பத்தி வந்திருந்தபோதிலும் தோஷத்வஸம்ப்ரதிபத்தியில்லாமையால் வினவுகிரர்— பேதவாஸநாயா: என்று. திமிராதிவத் என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசப்தத்தினால் ஸாத்ருச்யம் முதலியது ஃவிவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸாத்ருச்யமல்லவோ ஜ்வா லையில் ஐக்ய ப்ரமத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது. வேறு இடத்தில் முன்பு அறியப் பட்டிருக்கிறதென்று எவ்விததாலும் சொல்லமுடியாமையால் சங்கிக்கிரர் அநேநவ என்று. தூஷிக்கிரர்—ந என்று. இவ்வண்ணம் ப்ரமாணாத்ரத்தால் தோஷத்வ நிச்சய மில்லாமையால் அந்யோந்யாச்சயண தோஷாபாதன ரூபவாகையம் உரைக்கப்பட்டது.

கிண்—யடி ஹேஷ்வாஸநாதி—ருவென்து ப்ரதூக்ஷஸு விவரீதா யுத்யு; ஸாஸூரீவி தந்—ருவென்து ததெயேவ ஸுராசு ॥

கயொயென்து—ஹேஷு—ருவென்துவி ஸாஸூரீவி ப்ரதூக்ஷாவ மதஸுகுலெஷ்—நிரஸநஜ்ஞானென்து—வராதூததூ—தூக்ஷஸு வாயக்ய—உகி 1 தந்; ஹேஷு—ருவென்து ஜ்ஞானென்துவி வராதூகிணி தூரூ 1 ரஜ்ஜுஸவ—ஜ்ஞானநிதி—தூயெ ஸகி லூ—ஹோரயதி—வி வரி ஜ்ஞானென்து கென்துகி “நாயம் ஸவ—, ரா ஹேஷு” உதூ—கென்து உகி லயாநிவ—தி—தூ—நாசு 1 ஸாஸூரீவி வ ஹேஷு—ருவென்து ப்ர வணவென்தாயா—வி ஜ்ஞானதூ 1 ப்ரவணாவமதநிவி—ஹேஷுவதி— ஸு—ஹானென்து—கூ—வி—ஜ்ஞானாஸூராவ—தூ—நா—ஹேஷு—ருவென்து ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், பேதவாஸனையைக் காரணமாகக் கொண்டிருப்பதனால், ப்ரத்ய ஷத்திற்கு விபரீதார்த்தத்தோடு கூடி இருத்தல் கூறப்படுமேயாகில், சாஸ்த்

‘ஸம்ப்ரதிபத்தி—ஒப்புக்கொள்ளுதல். ஃ விவக்ஷிதம்—சொல்லக்கருதப்பட்டிருப்பது’
ரும

ரமும் அந்த பேதவாஸன மூலமாக இருப்பதால் அவ்வாறேயாகும். அப்படிக்கின்றி சாஸ்த்ரம்தோஷமூலமாக இருந்தபோதிலும் ப்ரத்பக்ஷமாக அறியப்பட்டிருக்கிறஸகலபேத நிரஸனஜ்ஞானத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதுபற்றி பிந்தியதாயிருப்பதனால் அந்த சாஸ்த்ரம் ப்ரத்பக்ஷத்திற்கு பாதகமாக ஆகக்கூடுமென்று உரைக்கப்படுமேயாகில், அதுஸரியன்று, தோஷமூலத்வம் அறியப்பட்டிருக்கையில் பாத்வம் (பிற்பட்டிருத்தல்) என்பது பயனற்றது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்பஜ்ஞாதத்தால் பயம் உண்டாயிருக்கையில் இவன் \$ ப்ராந்தனென்றுநன்கு அறிந்தவனான ஒருவனால் “இது ஸர்பமல்ல, பயப்படாதே” என்று சொல்லப்பட்டபோதிலும் பயத்தின் நீங்காமை காணப்படுவதால், சாஸ்த்ரத்திற்கும் தோஷமூலத்வமானது சர்வணவேளையிலேயே அறியப்பட்டிருக்கிறது. மனனம் முதலியது சர்வணத்த்காலியப்பட்டிருக்கிற ஸமஸ்தமான பேதங்களையும் போக்குகின்ற ப்ரஹ்மாத்தமைகத்வவிஜ்ஞானத்தின் ஆவ்ருத்தி ரூபமாயிருப்பதால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை.—

பிறகு ப்ரத்யபாதகம் இரண்டுக்கும் துல்யதோஷத்தைக்கூறுகிறார்—கிஞ்ச என்று. இதற்குமேல் தோஷமூலத்வம் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், “பிற்பட்டிருத்தல்” என்பதனால் பாதகத்வத்தை சங்கிக்கிறார்—அத என்று அபச்சேதம் முதலியவைகளிலும் இது ரஜத்வம், “இது ரஜத்வமல்ல” என்கிற இது முதலியவைகளிலும் பிந்தினது பாதகமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நிஷேதிக்ஷிப்பதத்தக்கதை உபஸ்தாபிக்கிற ப்ரமாணத்தை அபேக்ஷித்து நிஷேதிக்ஷி சாஸ்த்ரம் பிந்தியிருப்பதால் பலவத்தரமென்று அர்த்தம்.

இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மத்தைப்ரதீபாதிக்கிற சாஸ்த்ரத்திற்கும் வ்யுத்பத்தி முதலியவற்றுக்கு ப்ரத்யக்ஷம் முதலியது மூலமாயிருப்பதால் அந்த ப்ரத்யக்ஷபூர்வமான அந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவைகளே அபேக்ஷித்து ப்ரத்வமிருப்பதால் ப்ரதீபாதிக்கப்பட்டத்தக்க நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ஸத்பத்வமும் துல்ய ந்யாயத்தால் லித்திக்கிறது. அதை துஷிக்கிறார்—நூந் என்று பாத்வம் ப்ரயோஜனமற்றதென்பதை உபபாதிக்கிறார்—ரஜ்ஜுஸர்ப என்று. பிந்தின ஜ்ஞானத்திற்கு தோஷமூலத்வமிருப்பதுபற்றி ப்ராமாண்ய நிச்சயமில்லாமையால் பயம் நிவ்ருத்திக்கிறதில்லை.

அய்யா! ப்ராந்தத்வம் அறியப்பட்டதினால் ப்ரத்வமானது பயனற்றதாயிருக்கட்டும், இவ்விடத்திலேயோ ப்ராந்தத்வ ஜ்ஞானமில்லையென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—சாஸ்த்ரஸ்ய என்று. ஜ்ஞானத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்—நீரவணுவகத என்று. சாஸ்த்ரத்திற்கு பேதவாஸனமூலத்வமானது முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்தவாஸனைக்கு தோஷத்வமானது பேதவிஷயமான மித்த்யாத்வஜ்ஞானத்தாலறியப்படுகிறது. அந்த மித்த்யாத்வ ஜ்ஞானமும் ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதென்று அறியப்படுதலால், ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதென்கிற ஜ்ஞானமும் ப்ரஹ்மாத்தமைகத்வ ஜ்ஞானத்திற்கு ஸமஸ்தமான பேதங்களையும் உபமர்திக்குந் தன்மையுள்ளதென்கிற

கண்ணதாசனின் என்று அறியப்படுவதால். ஆதலால் இப்படிப்பட்ட நிவர்த்தகஜ்ஞா நத்தின அப்யாஸரூபமான மனனததைச்செய்கிறவனால் சாஸ்தர்த்திற்கு தோஷமூல த்வம் அறியப்பட்டிருக்கிறதென்று ஆத்தம். இவ்வண்ணம் பாத்யம் பாதகம் இரண்டுக் கும துலயம் தாஷதவரூபமான வைஷ்ணவம் உணாக்கப்பட்டது.

[illegible]

நமது வூவஹாரிகவூரணவூரெய வூவஹாரொரூலூகலேவ
 ஷெதுவ; கொடயம் வூவஹாரிகொ நாரி? சூவாதவூதீதிலிகொ
 யூகிலிநிபூரூவிதொ ந தயூரவவூத ஐகி வெசு; கிம் தெந வூ
 யொஜநது? வூரணதயா வூகிவனெவ்வி யெளகூவாயாரபெவ
 வூரணகாயபூலாவாசு ||

புநீபாஷ்யம்.—

மேலும், இது சாஸ்த்ரம்; இது தோஷ ஸம்பாவனையற்றது; ப்ர
த்யக்ஷமோ ஸம்பவிக்கக்கூட தோஷத்தாடன்கூடியதென்று உன்னால் எந்த
காரணத்தால் அறிப்பப்பட்டது? * ஸ்வதஸ்ஸிததையாயும் ஸகல விசேஷந
கருமற்றதான அநுபூதியானது இந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்
ளதாகுகாது; ஏனெனில், அது எல்லா விஷயங்களினின்றும் விலகியிருப்ப
தாலும் சாஸ்த்ரபக்ஷபாதமில்லாமையாலும். இந்தரியங்களாலுண்டாகிற ப்ர
த்யக்ஷமும் இந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்ளதாகுகாது. தோஷ
மூலமாயிருப்பதுபற்றி விபரீதார்த்தத்தையுடையதாகையால் அந்த தோஷத்
தை மூலமாகக் கொண்டிருப்பதினாலேயே மற்றவைகளும் ப்ரமாணங்களாகா.
ஆகையால் தன் பக்ஷத்தை ஸாதிக்கத்தக்கத் திறமையுள்ள ப்ரமாணத்தை
ஒப்புக்கொள்ளாமையால் தனக்கு சம்மந்தமாக இருக்கிற அர்த்தம் எதித்
பெருகிறதில்லை

* **ஸ்வதஸ்வரீதம்**—தானாகவே ஸித்திபெற்றிருக்கிற வஸ்து, அல்லது-ரித்யமா இருப்பது. அல்லது ஸ்வயம்ப்ரகாசமுள்ளது.

அய்யா ! வ்யாவஹாரிகமான ப்ரமாணப்ரமேய வ்யவஹாரம் எங்க னுக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது. இந்த வ்யாவஹாரிகமென்பது யாது ? ஆபாதப்ரதீதியினால் வித்தபெற்றதும் யுத்திகளால் நிரூபிக்கப்படுமேயாகில் அவ்வாறு நிலபெற்றிருக்கதுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் ; அதனால் யாது பயன் ? ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டாலும் யுத்தியினாலுண்டான பா தத்தாலேயே ப்ரமாண கார்யமில்லாமையால்

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் மூலோச்சேதித்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—அபிசு என்று. இது சாஸ்த் ரம் என்பதினால் சபதாசி விலக்கப்படுகிறது. அஸம்பாவ்யமான தோஷமென்பதனால் பௌத்தாகமம் முதலியது விலக்கப்பட்டது. த்வயா—ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் முதலியவற் றை உள்ளது உள்படமேயே ஒப்புக்கொள்ளாதவனால் ந தாவத் இதி ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருப்பதால் நிரஸிக்கப்பட்ட மைஸ்தமான விசேஷங்களோடு கூடியிருத்தல். இந்த விசேஷணமானது நிரவிஷய ச்வத்தைக் காட்டுவதற்காக. யாது காரணத்தால் அறிவிக்கப் படுகிறதில்லை எனில் கூறுகிறார்—தல்யா; என்று. ஸ்வவிஷய விரகத்தவாத்-நிர்விஷய த்வாத் என்று அர்த்தம். விஜ்ஞாநமானது விஷயத்துடன் ஸம்பந்திக்காமல் ப்ரகாசப் படுகாதன்றோ. அநுபூதியானது உள்பட நிரவிஷயையாக இருந்தாலும் ப்ரார்த்தியினால் இல்லாததாக இருந்தபோதிலுங்கூட சாஸ்த்ர ப்ராபல்யத்தை உணர்த்திவைக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—சாஸ்த்ரபகஷ்புர்த விரஹாச்சு என்று. அஸம்ப ந்தமும் அவித்யமானதும் விசேஷயின்றி இருப்பதால் பௌத்தாதி சாஸ்த்ராத்வக கருத்து ப்ராமாணயததையுமறிவிப்பிக்கும் என்று அர்த்தம். ப்ரத்யக்ஷம் முதலியது அறி யும்படிசெய்யியாது எனது கூறுகிறார்—நீதி என்று யோகிப்ரத்யக்ஷம் முதலியதும் ஜந் தரியமான ப்ரத்யக்ஷத்தை மூலமாகக் கொண்டு சாஸ்த்ரத்தாலுண்டாகி ஜ்ஞாநத்தைக்கா ரணமாகக் கொண்ட அத்ருஷ்டகார்யமாதலால் ஜ்ஞந்தரியாக ப்ரத்யக்ஷம் முதலில் எடுக்கப் பட்டது. த்ரமூலக்ஷாத - பேதவாஸனைக்கு மூலமான ப்ரத்யக்ஷத்தை மூலமாகக்கொண் டிருப்பதால். இவ்வண்ணம் ப்ரகருதகோசரமாய் சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணபாவத்தை அந்யனுக்கு அபிமதமான ஸர்வகோசர விஷயமாக உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்—அந: என்று. ந ஸ்வாபிமதாராதேவதிதி:—ஸ்வாபிமதம் ப்ரத்யக்ஷதௌரபல்யம் சாஸ்த்ரப்ரா பல்யம் முதலியது. இது ஃ கண்டனகாரர் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற குத்தகங்களின் கிரஸனத்திற்கு உபலக்ஷணர்த்தமாக உரைக்கப்பட்டது. அதில் ப்ர மாண வ்யாப்தி முதலியவற்றின் பங்கம் செய்யப்படுகிறது. அதில் இது வினவாத் தக் து. தனக்கு ஸம்மதமல்லாத அர்த்தங்களை ப்ரமாணமாக ப்ரதிபாதிக்கின்ற சாஸ்த்ரந்

§ ஜ்ஞந்தரியிகம்—இந்தரியங்களால் உண்டானது.

ஃ கண்டனகாரர்—இவா ஸ்ரீஹர்ஷன் என்கிற கார்யாகுப்ஜதேயே ப்ராமஹ்ணன். இவர் செய்த க்ரந்தங்கள் இரண்டு அவைகளாவன—ரைஷதம், அநிர்வசநீயதாஸர்வஸ் வம் இரண்டாவது க்ரந்தத்தை கண்டந கண்டநகாதயம் என்றும் கண்டன காத்யம் என்றும் கண்டகாத்யமென்றும் கண்டனமென்றும் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் சிந்தாமணி மந்திரத்தின் புரஸ்சரணத்தினால்வாக்தேவதையின் ஸான்னித்யத்தைப்பெற்று அமாநுஷ்டமான வாக்கையும் பிறகு அந்த தேவதையின் ப்ரஸாதத்தினாலேயே மாநுஷ்ட மான வாக்கைகளியையும் பெற்றவரென்று அறிஞர்கள் கூறுவார்கள்.

தரமானது அபரமார்த்தமான அர்த்தத்தோடு கூடியது என்கிற இந்த அர்த்தத்தில் உனக்குப் ப்ரமிதியாவது அல்லது அதற்கு ஸாதனமாகவது இருக்கிறதா? அல்லது இல்லையா? இருக்கிறதேயானால் ப்ரமாணம் முதலியவைகளுக்கு பங்கமில்லை. இல்லையானால் அதனாலேயே ப்ரமாணம் முதலியவைகளுக்கு பங்கமில்லை. ப்ரமிதி அதன் ஸாதனம் முதலியது இருக்கவே இருக்கிறது. அது வ்யாவஹாரிகம் என்று கூறப்பட முடியாமலில் வ்யாவஹாரிகத்வம் என்பது என்ன? பரமார்த்தத்வமா? அல்லது அபரமார்த்தத்வமா? அபரமார்த்தமாயிருக்கிற ப்ரமாணமானது ஸாதகமா? அல்லது அஸாதகமா? அபரமார்த்தத்வம் இருக்கையுள்ள ஸாதகமானது மற்றவைகளுக்கும் ப்ரமாணமாக ஆகுமேயானால் அந்த அந்த பக்கங்களுக்கு ஸாதகமாகவேயாகும். அப்படிக்கின்றி அஸாதகமானால் அதனால் மிகவும் அஃய்வாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணம் முதலியதும் ஸாதகமாகும் உன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணம் முதலியது பரமார்த்தமாக ஆகுமேயாகில் 'ஐ'த்வைதியானவன் விஜயம் பெற்றவனாக ஆவான் என்று. ஸ்வபக்ஷபரபக்ஷபேதம் பரமார்த்தமா? அபரமார்த்தமா? பரமார்த்தமானால் பேதத்துக்கு மித்யாத்வமில்லை. அபரமார்த்தமானால் பரபக்ஷமே உன்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக ஆய்விடும் என்பதனால் உன்னால் பேதத்துக்குப் பரமார்த்தம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகுமென்று. இது முதலிய வ்யாகாதங்கள் எல்லா இடத்திலும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது என்று கருத்து.

இதற்குமேல் தன்பக்ஷத்தை ஸாதிக்கக்கூடிய ப்ரமாணத்தின் இன்மையைப்பற்றி உத்தரஞ்சொல்ல எண்ணிக்கொண்டவராக சேதனஞ்செய்கிறார்—நநு என்று. மறுக்கிறார்—கோயம் என்று. வ்யாவஹாரிகஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிறார்—ஐபர்த்த என்று தூஷிக்கிறார்—கிம்நேந என்று. ஸாத்ய சிச்சயரூபமான ப்ரயோஜனமில்லையென்று அர்த்தம். எதனால் என்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ப்ரமாணத்யா என்று. யுக்தியினால் வருகிற பாதம் யௌக்திகபாதம்—புகை என்கிற புத்தியினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆவீ முதலியவற்றிற்கு ஸாத்ய சிச்சயத்தைக் குறித்து ஹேதுத்தைதின் இன்மை காணப்படுவதால் என்று அர்த்தம் இவ்வண்ணமாக மூலோச்சேகித்து வைஷம்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக மூத்தி அஃயனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பரத்வாத்வைஷம்யம் தூஷிக்கப்பட்டது.

சுயொவ்ஷுத—ஸாஸூபுத்யுக்ஷயெஃ உயொரவ்ஷுவிஷுரூபிஷு
கெவ்ஷி புத்யுக்ஷவிஷயஸு ஸாஸூண வாயொ ஷுஸூதெ;
ஸாஸூவிஷயஸு ஸஷி தீயவ்ஷுண: வஸூதநவாயபாஷுஸூநெந
கிவிடுஸெஷாநுஷுதிரோதம் வுஷெஷவ வரோயெ: —உதி।
தஷயாஷு, சவாயிதஸூவி ஷெஷுரூபிஷு வாரோயெ:
கிஸூயாஷு ॥

'ஐ'த்வைதிகள்—ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து வேறாக சேதநசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்கள். இந்த பெயர் ராமாநுஜ ஸித்தாந்திகளுக்கும் ஆர்த்ததீர்த்தியர்களுக்கும் பொதுவாக இருந்தபோதிலும் பெரும்பான்மையாக பித்தியவர்களே இந்த சப்தததால் வழங்கப்படுகிறார்.

வ்யாவஹாரிகம்—வ்யாவஹாரத்திற்காக கல்பிக்கப்படும் வஸ்து அதாவது உள்ளபடி இல்லாதது.

வாதஃஸ்தம் ஸவதி— யயா ஸகதெதரகாஸாஹிஷொஷாஹித
வாஸுஷாஸுராஸொஸாமிரிஸுஹாஸு வஸததெஸுதிரிகஜநஸுரா
ஜுதஸுதிபிரஸு ஸவஸு திரிஷொஷாவிஸொஷெண திவநுஜு
நஸிஸிஷு ஜாயதெ । ந தத வாயகஸுத்யொஸுதி ந ததி
யு ந ஸவதி ததிஷயஸுதம் திவநுததிவி திஸெயுவ । ஷொ
ஷொ ஹயயாஸுஜுநதெஹதஃ । தயா ஸுஹஜுநதெஷொ
தெஹ வாயகஜுநதாஸிததிவி ஸுவிஷெயெண ஸுஹணா ஸஹ
திஸெயுவ—உதி । ஸவதி வாத ஸுயொமாஃ விவாஹயுராவிக
ஸுஹ, தியு, ஸவிஷாவத உஹஜுநதெவிஷய துசு, ஸுஹவசு
ஸுஹ தியு, ஜுநதெவிஷயகாசு, ஸுஹவசு, ஸுஹ தியு, ஸஸ
தெஹதஃஜுநதெவிஷயகாசு, ஸுஹவதெஹ ।

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

மேலும், (அப்படிக்கின்றி) சாஸ்த்ரம் ப்ரத்யஸுதம் இரண்டுக்கும் அவித்
யாமுலத்வமிருந்தேபோதிலும் ப்ரத்யஸுதவிஷயத்திற்கு சாஸ்த்ரத்தால் பாத
மானது காணப்படுகிறது. சாஸ்த்ரவிஷயமான ஸத்ருபமான அந்நிதீயப்ர
ஹ்மத்திற்கு பிந்தின சாஸ்த்ரத்தினால் பாதம் காணப்படாமையால் நிர்விசே
ஷமான அதுபூதிமாத்ரமான ப்ரஹ்மமே பரமார்த்தமென்று சொல்லப்படுமே
யாகில், அது ஸரியல்ல. அபாதிதமாக இருந்தேபோதிலுங்கூட தோஷமூ
லமான சாஸ்த்ரத்திற்கு அபாரமார்த்த்யம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால். இது
சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. எவ்வாறு காசம் முதலிய கண்ரோகமற்ற
ஸகல இதுபுருஷர்களுக்கு எட்டாநமஸேயினுடைய குறைகளில் வானம்
பண்ணுகிறவர்களும் நம் கண்ணிலுள்ள திமிரோகத்தை அறியாதவர்களு
மான திமிரோகமுள்ள எல்லா ஜனங்களுக்கும் திமிரதோஷம் ஸமானமாக
இருப்பதனால் சந்த்ரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞாநமானது பேதமின்றி உண்
டாகிறது, அந்த இடத்தில் பாதக ஜ்ஞாநமானது இல்லை, என்பதுபற்றி
அந்த த்விசந்த்ரஜ்ஞாநமானது மித்யையாகாமல் போகாது, என்பதினால்
அந்த ப்ரமாத்தகஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாயுள்ள த்விசந்த்ரத்வமும் மித்யை
யே. தோஷமன்றோ அயதார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேது. அவ்வாறு ப்ரஹ்ம
ஜ்ஞாநம் அவித்யையை மூலமாகக்கொண்டிருப்பதனால் பாதகஜ்ஞாநமில்லா
விஷயம், தனக்கு விஷயமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தோடுகூட மித்யையே
என்று. இந்த விஷயத்தில் அதுமானங்களுமிருக்கின்றன. விவாதவிஷயமான
ப்ரஹ்மம் மித்யை, அவித்யை உள்ளவனுக்கு உண்டாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு

விஷயமாயிருப்பதால் ; நீப்பஞ்சம்போல. ப்ரஹ்மமானது மித்த்யை, ஜ்ஞாந விஷயமாயிருப்பதால் ; ப்ரபஞ்சம் போல. ப்ரஹ்மமானது மித்த்யை, அஸ்த்ய ஹேதுக்களால் உண்டான ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதால் ப்ரபஞ்சம், போலவே.

சூதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதக சாஸ்த்ரத்திற்கு இதைவிடப்பிற்பட்ட பாதகசாஸ்த்ரம் ஒன்றுமில்லாமென்று ப்ரத்யக்ஷத்தைக்காட்டிலும் வைஷம்யத்தைச் சங்கிக்கிறார்—அதோசீயேத இது முதலியதால். சாஸ்த்ரத்திற்கு பாததர்சனபாவரூபவையத்யந்தைச் சொல்லுவதற்காக ப்ரத்யக்ஷவிஷயத்திற்கு பாததர்சனத்தைக்கூறுகிறார்—சாஸ்த்ர என்று. ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்தைக் காட்டிலும் சாஸ்த்ரவிஷயத்திற்கு வைஷம்யத்தைக் கூறுகிறார்—சாஸ்த்ரவிஷயம் என்று. பிந்தியதால் பாதம் காணப்படாமையை ஒப்புக்கொண்டு துஷிக்கிறார்—தந் அபுக்தம் என்கிறது. எதனால் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—அபாநிதஸ்ய என்று. எதற்குக்காரணம் துஷ்டமோ, எதற்கு மித்த்யை என்கிற ப்ரத்யயமிருக்கிறதோ அதுவே னீ அஸமீனமான ஜ்ஞாநமென்று நீதியையறிக்கவர்கள் கூறுகின்றனர். ஆகலால் துஷ்டமூலகம் பாதகப்ரத்யயம் இரண்டும் தனித்தனியாக மித்த்யாதவத்திற்கு ஸாதகங்கள். பாதிக்கப்படாமலிருப்பதற்குக் கூட அபாரமார்த்தய நிச்சயமென்பது வ்யாகாந்தோஷமுள்ளது. அபாரமார்த்தமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த லன்றோ பாதித்தவம் என்று வினவப்படுமெயாகில், கூறுகிறார்—ஏததுக் தம் என்று. அஜ்ஞாதஸ்வதியிரஸ்ய என்றுசில இடத்தில் காணப்படுகிறது. தோஷஜ்ஞாநத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட ப்ரோக்ஷமான பாதக ஜ்ஞாநேத்யத்தின் கிராஸம் ப்ரயோஜனம். ஜ்ஞாதஸ்வதியிரஸ்ய என்கிற பாடமோவெனில் எழுதுகிறவர்களுடைய தடுமாற்றத்தால் ஏற்படுத்தப்படுததப்பட்டிருக்கிறது. அது புருஷார்த்தராகோசரம் என்கிற சொல்லுக்கு விருத்தமன்றோ. பாதகமில்லாவிடில் எவ்வாறு மித்த்யாத்வமென்றேகேட்கில் கூறுகிறார்—நோஷோஹி என்று. எவனுக்கு ப்ராந்தியுண்டாயின்றோ அவனிடத்திலேயே பாதக ஜ்ஞானமுண்டாகாமல் போனபோதிலுங்கூட வேறுமனிதனுடைய ஜ்ஞாநத்தினால் மித்த்யாதவ நிச்சயமானது வ்யாஹதமாகாது என்று அர்த்தம். திர்யத்யஜ்ஞத்துக்களுக்கு உயிருள்ளவரையில் பாதக ஜ்ஞாநம் உண்டாகாமலிருந்தபோதிலுங்கூட தேஹாத்மஜ்ஞானமானது மித்த்யையாயிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த புத்தியானது ஸம்ஸாரரூபதோஷத்தை மூலமாகக்கொண்டிருப்பதால் பாஹ்யப்ரமங்களில் தெளிவான உதாஹரணங்கள் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினாலேயே அவைகள் இங்கு உரைக்கப்படவில்லை.

அய்யா ! திர்யக்குக்களுக்கு உண்டாயிருக்கிற தேஹாத்மப்ரமமானது நமக்கு ப்ரத்யக்ஷமல்ல ; கார்யம் அறியப்படாமையால். ப்ரமகாரணதோஷமும் எவ்விதத் தாலும் அறியமுடியாதது. ஆகலால் எவ்வண்ணம் தோஷமூலத்வஸம்பாவராஜ்ஞாநமாத்ரத்தால் மித்த்யாத்வநிச்சயம்? உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது; நம் முதலானோர்க்கு சாஸ்த்ரங்களைக்கேட்டு அறிவதற்கு முன்பு தேஹாத்ம ப்ரமம் காணப்படுவதால்அவை

நீப்பஞ்சம்—உனகம்.

னீ அஸமீனம்—மேன்மையற்றது.

[illegible]

சுவாவெழவி கூடும் தழுவியவஸ்துர வவண்தி தெசு, 12 பஜீநா ஸா
உலி ஸுவாநாநிபகா ॥

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஸ்வப்நாவஸ்தைபிலுண்டாகிறது அஸ்தமமான கஜம் முதலியவற்றின் விஜ்ஞாநத்திற்கு பரமார்த்தமான சுபாகுப் ப்ரதிபத்தி வேறுதவம் போல, அவித்யாமூலக்வமிருப்பதால் அஸ்தமமான சாஸ்கர்த்திற்கும் பரமார்த்தமான ப்ரஹ்மவிஷயப்ரதிபத்தி வேறுதவமானது விருத்தமல்லவென்று உன்னுல்கொல்லக்கக்கதல்ல ஸ்வப்நஜ்ஞாநமானது அஸ்தமம்ல்லாததலால். அந்ஸ்வப்நத்தில் விஷயங்களுக்கேயன்றி ஏ மிக்ப்பாத்தவம். அவைகளுக்கேயன்றி பாதம் காணப்படுகிறது ஜ்ஞாநத்திற்கு பாதம் காணப்படவில்லை. “என்னால் ஸ்வப்நவேளையில் அதுபலிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநங்கூட இல்லை” என்று ஒருவனுக்காவது ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதில்லையென்றே. தர்சனமோ இருக்கிறது, அர்த்தக்களில்லை, என்றல்லவோ பாதகப்ரத்யயம் மாயாவியிலுடைய மந்த்ரம், ஓஷதம், முகலியவைகளால் ஸம்பஷிக்கிற மாயாமயமான ஜ்ஞாநமானது ஸத்யமாகவே இருக்கதுகொண்டு ப்ரீதிக்கும் பயத்திற்கும் காரணமாகிறது அவ்விடத்திலும் ஜ்ஞாநத்திற்கு பாதகமில்லாமையால். விஷயம் இங்கிரியங்கள் முதலியவற்றின் கோஷத்தாலுண்டாகிற ரஜஜ் முதலியவற்றில் ஸர்பாதி விஜ்ஞாநமானது ஸத்யமாகவே இருந்துகொண்டபயம் முதலியவற்றுக்கு வேறுவாக விருக்கிறது. தான் ஸப்பத்தால் கடிக்கப்படாமலிருந்தபோதிலுங்கூட ஸர்பகதின் ஸன்னிதானத்தால் “நான் கடிக்கப்பட்டேன்” என்கிற புத்தியானது ஸத்யமாகவே உண்டாகிறது ஸத்யமாகவேயிருக்கிற ஸ்க்காவிஷயத்தியானது மாணவேறுவாகிறது ஜலம் முதலியவற்றில் வாஸ்தவமாகவேயிருக்கிற முகம் முதலியவற்றின் ப்ரதிபலனமானது வாஸ்தவமாய் முகத்தை யடைந்திருக்கிற விசேஷங்களை நிச்சயிப்பதற்கு வேறுவாகையிருக்கிறது. இந்த ஸம்பேதனங்களான அனைத்துக்கும் உபபத்தி இருப்பதாலும் அர்த்தக்கிரியா காபிதவமிருப்பதாலும் ஸத்யத்தவம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஸ்வப்நத்தில் அதுபலிக்கப்படுகிற யானை முகலியவைகளில்லாமலிருந்தபோதிலும் எவ்வண்ணம் அவைகளின் புத்திகள் ஸத்யங்களாக ஆகின்றனவென்று வினவப்படுமேயாகில் அது அப்படியன்று புத்திகளுக்கு ஆலம்பநமாத்ரம் தவஜமல் இருக்கவேண்டியதாதலால்.

§ சங்காலி வபுத்தி - ஸ்பாம தீணடி இருக்குமோ எனகிற எண்ணம்.

ஸம்ஸேதனம்—ஜ்ஞாநம்.

●

அர்த்தத்தினுடைய ப்ரதிபாஸமானவமே ஆலம்பனவிஷயத்தில் அபேஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. தோற்றமோ வெனில் தோஷவசத்தால் இருக்கவே இருக்கிறது. அது தத்வஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கப்படுங்காலத்தில் அஸத்யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அபாதிதையான புத்தியானது ஸத்யமென்றே உரைக்கப்பட்டதன்றோ.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அய்யா ! அஸத்யமான ஹேதுவினால் உண்டாகிற புத்திக்கு விஷயமாயிருந்தால் அய்யதாராவித்தம். ப்ரபஞ்சவத் என்கிற த்ருஷ்டாந்தமும் ஸாத்யவிக்லம், எவ்வாறு இவ்வண்ணம் ப்ரஸங்கம் ? எனில் கூறப்படுகிறது. “ப்ரஹ்மத்துக்கு அநநுபூதித்வம் உன்னுடைய உத்தியினாலேயே ப்ரஸங்கிக்கிறது” என்பதுபோல் ப்ரஸஞ்ஜக ப்ரஸஞ்ஜநீய தர்மங்களின் வ்யாப்தியை அர்யமதத்தால் ஒப்புக்கொண்டு தூஷணம் உரைக்கப்பட்டதென்பதினால் விரோதவில்லை, அஸத்யமான ஹேதுவினாலுண்டாகிற ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸத்பத்வமில்லை.

அஸத்யத்தினால்கூட ஸத்யப்ரதிபத்தியானது காணப்படுகிறதென்கிற சங்கையை அறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்—நீச இதுமுதலியதால். அஸத்யத்திற்கு ஸத்யோத்பத்தி ஹேதுத்வாதபபத்தியா ? அல்லது அதின் ஜ்ஞாப்தி ஹேதுத்வாதபபத்தியா ? என்கிற விகல்பத்தைக் கருதி உத்பத்திஹேதுத்வத்திலும் ஜ்ஞாப்தி ஹேதுத்வத்திலும் உதாஹரணங்கள் காண்பிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஸ்வப்ரஸயத்திலுறுபவில்க்கப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கு ஸத்யத்வம் ஸம்மதமாயிருந்தபோதிலும் விஷயங்களுக்கு அஸத்பத்வத்தை ஏற்றுக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார்—ஸ்வாபந் என்று. ஜ்ஞாநம் ஸத்யமென்பதை உபபாதிக்கிறார்—நீர் ஹி என்று. நிச்சயம் எவ்வாறு என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—தேஷாமேவ என்று. ஜ்ஞாநத்திற்கு பாதத்தினது இன்மையைக் காண்பிக்கிறார்—நஹி என்று. எவ்வாறு உண்டாகிறது எனில் கூறுகிறார்—நரீகநந்நு என்று. வேறு ஒன்றை விஷயமாகக்கொண்ட பாதமானது மற்றொரிடத்தில் ஸஞ்சரிக்கச்செய்வதற்குத் தகாதது என்று அர்த்தம். இங்கு அநேக உதாஹரணங்களைக்காட்டுவது, அர்த்தத் ஜ்ஞாநஸாமகீர்விசேஷங்களுக்கு ஸத்யத்வத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக, அதுவும் ஜ்ஞாநஸத்யத்வத்தை கிரஹிப்பதற்காக. ஸ்வப்ரதத்துக்குக் காரணமான பூர்வாநுபவஸம்ஸ்காரம் ஸத்யம். ப்ரஸித்தமாயிருப்பதால் அது சொல்லப்படவில்லை. மாயாவீந் என்று. இந்த இடத்தில் “மந்த்ரௌஷதாதி ப்ரபவம்” என்று சொன்னதனால் காரணத்திற்கு ஸத்யத்வம் உரைக்கப்பட்டது. மாயாமயம்-பித்த்யாவிலுயமென்று அர்த்தம்; அல்லது விசிடர விஷயம். விஷயேத்யாதி. விஷயதோஷம் ஸாத்ருச்யம் முதலியது. இந்திய கோஷம் - காசம் முதலியது ஆகிசுபத்தால் தேசத்தைச் சார்ந்துள்ள தூரத்வம் முதலிய தோஷம் உரைக்கப்படுகிறது கோஷமும் ஸத்யம் ஸத்யைவ என்று. ஸர்பததின் ஸரீதானுரூபமான காரணம் ஸத்யம், கடிக்கப்பட்டேன் என்கிற புத்தியும் ஸத்யம், சங்காவிலுபுத்தியிலும் ஸாமகீர் ஸத்யமாகவே இருக்கிறது. விஷயில்லாத ஸர்பத்தினுடைய கடியோ அல்லது இருளில் கல் மண்கட்டி முதலியவைகளால் காலுக்கு ஹிமஸைஉண்டாவதோ ஸத்யமாகவே இருக்கிறதன்றோ, வஸ்துவீதி—ஜலம் முதலியது ஸத்யம். அவைகளால் கண்ணொளி திருப்பியடிக்கப்படுவதும் ஸத்யம். ஸம்வேதாங்களுக்கு ஸத்யத்வமானது நிச்சயிக்கப்பட்டா லன்றோ

சொல்லப்பட்ட உதாஹரணங்களில் ஸத்யத்தினின்று ஸத்யப்ரதிபத்தி ஏற்படும் என்று கேட்கில் கூறுகிறார் - ஏஷாம் என்று. உத்பத்தியுடன் கூடியிருத்தல் அர்த்தக்ரியா காரித்வம் இவ்விாண்டும் தனித்தனியாக ஸத்யத்வத்திற்கு ஸாதகம். சுத்தியில் வெள் றியானது உத்பத்தியுடையதாக ஆகாதன்றோ. காரியகாரமும் ஆகாது. அதற்குமேல்ஜ்ஞாந ஸத்யத்வமானது விஷயஸத்யதையின வ்யாப்தியுள்ளது என்பதுபற்றி அந்த விஷய ஸத்யத்வ நிவ்ருத்தியினால் ஜ்ஞாநஸத்யத்வ நிவ்ருத்தி என்று ஸந்தேஹிக்கிறார்—ஹஸ்த்யா தீநாம் என்று. அபாவே-ப்ரதிபந்மான உபாதி யில் அத்தன்மையின் இன்மை. ஜ்ஞாநஸத்யத்வமானது ஸாலம்பநத்வமாந்ர வ்யாப்தியுள்ளது ; பரதிக்கப்படாமையால் என்று பரிஹரிக்கிறார்—நாநத் என்று. ஸாலம்பநத்வமாந்ரஸப்தத்தினால் ஸத்யாலம் பநத்வம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. மித்த்யையாயிருப்பதற்கு ஆலம்பநத்வம் எவ்வாறு எனில் கூறுகிறார்—அர்ந்தஸ்ய என்று. ஆலம்பநம் - விஷயம். ப்ரதிபாஸமாந்ந்வ மேவ ஹி ஆலம்பநத்வே அபேக்ஷிதம் என்று. ப்ரதிபாஸமானத்வமே விஷயத்வம் என்று அர்த்தம்.

‡ அதிதங்கள் † அநாகதங்கள் முதலியவை இல்லாமலிருந்தபோதிலும் அவைகளின் ப்ரதிபாஸத்திற்கு ஆலம்பநத்வம் காணப்படுகிறபடியாலும், இருந்துங்கூட ப்ரதிபாஸ மில்லாதவற்றுக்கு ஆலம்பநத்வம் காணப்படாமையாலும் என்று கருத்து. பக்ஷத்தில் ப்ரதிபாஸமாந்ந்வமுகூட இருக்கிறதென்று கூறுகிறார்—ப்ரதிபாஸ என்று. ப்ரதிபாஸ மானதையாவது ஸமவித்தை அபேக்ஷித்து ப்ரதிஸமந்தியாயிருத்தல். இல்லாமலிருத் தி வஸ்துவுக்கு இருப்பதாகத் தோற்றமுண்டாவதால் அந்தருபத்தால் அதற்கு ஸத்யத்வம் அப்படி ஸாக்ஷாத் அவபாஸிக்கின்ற விஷயங்கூட ஜ்ஞாநஹேதுவாக ஆகலாம். விவாதமின்றி எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற வித்யமானவிஷயம்போல, இருப்பதாக பாலிததல் இரண்டுக்கும் விசேஷமினி இருப்பதால், அப்படி ஒப்புக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அஸத்யத்தினின்று ஸத்யோத்பத்தி உண்டாக வேண்டியவருமெ னில் சொல்லுகிறார்—நிதாஷுவசாத் என்று. இல்லாதவஸது இருப்பதாகத்தோற்று வதில் காரணம் தோஷமே யொழிய அவித்யமான விஷயமல்ல. அவித்யமான விஷயமானது ஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேதுவாக அபேக்ஷிக்கப்படவில்லை. விஷயமாக மாத்திரம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. வித்யமான வஸ்துவோ வென்றால் அத்தன்மையோடு பாஸியாநினறுகொண்டு விஷயமாகவும் ஹேதுவாகவும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் உள்ளபடி விஷயத்தினது இருப்பே ஜ்ஞாநஹேதுத்வத்தில் உபாதி. தவறாமல் (கார்யோத்பத்திக்கு) முந்தின சுநணத்தில் இருக்கிற வஸ்துவுக்க ன்றோ ஹேதுத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அவித்யமானவிஷயத்துக்குஹேதுத்வம் பொருந்தாமையால் தோஷமே ஹேதுவாக இருப்பதுபற்றி அஸத்யத்தினின்று ஸத்யோத்பத்திஇல்லை என்று அர்த்தம். ‡ ப்ரதிபாஸமாநத்வம் இரண்டுக்கும் ஸமானமாக இருக்க எவ்வாறு ஒன்றுக்கு அஸத்யதவரிச்சயம் எனில் கூறுகிறார்—ஸது என்று. புத்தியுடன் அஸத்யையாக ஏன் ஆகக்கூடாது எனில் கூறுகிறார்—அபாதிநா என்று. விஷயத்தின் இன்மையினாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸத்யத்வம் கூறுதல் ‡ காலத்யயாப திஷ்டம் என்று அர்த்தம்.

ஐயா ! ஸ்வாப்நாதிவிஷய ஜ்ஞானத்தில், ஜ்ஞானமாந்ரம் சுபாசபப்ரதிபத்தி க்கு ஹேதுவா ? அல்லது ஜ்ஞானவிசேஷமா ? ஜ்ஞானமாந்ரமென்கிற பக்ஷத்தில்

‡ அதிதம்—சென்றது. † அநாகதம்—இனி வரப்போகிறது.

‡ ப்ரதிபாஸமாந்ந்வம்—தோன்றுதல். ‡ காலத்யயாபதிஷ்டம்—பாததோஷமுன்னது

அதிப்ராஸங்கம் வரும் ஜ்ஞான விசேஷமென்று கூறப்படுமோரால் எது அந்த ஜ்ஞான விசேஷத்துக்கு நிர்வாகச்சகம்? விஷய அபிச்சேதகமென்று கூறப்படுமோரால் அந்த விஷயமானது ஸ்ரீ உபலக்ஷணமாக இருக்கொண்டு அபிச்சேதகமாக இருக்கா? அல்லது விசேஷணமாக இருந்து கொண்டா? விசேஷணமாக இருந்து கொண்டு அபிச்சேதகம் ஆகிறதென்று கூறப்படுமோரால் விசேஷத்துடனாகக் காரியத்தில் அபிச்சேதகம் இல்லாமல் உள்ளதே விசேஷணம். ஆகையால் முல்வி ஸங்கராசுவலாசாரி சுப்பிரபலிபத்தி ஹேதத்வமிருப்பால் அபிச்சேதம் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது. உபலக்ஷணமாக இருந்து கொண்டு விஷயமானது ஜ்ஞானவிசேஷாவசேசகமென்று கூறப்படுமோரால் உபலக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துக்கு வெளியிலிருந்து கொண்டு உபலக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துவின் ப்ரதீதிகு உபாயமாயிருக்கிறதென்றே உபலக்ஷணம்; ஆகலால் விஷயத்திற்கு ஜ்ஞானப்ரகிபத்தி ஹேதத்வமிருப்பதால் அஸ்தயகதிநின்றும் ஸத்யப்ரதிபத்தியுண்டாகிறது. ஜ்ஞானங்களுக்கே அந்தந்த வ்யவஹாராநுருண்ய ரூபமான ஸ்வபாவ விசேஷங்களால் வ்யாவ்ருத்தியிருப்பதால் அதிப்ராஸங்கரில்லையென்று சொல்லக்கூடாது. வ்யவஹாராநுருண்யம் தத்திற்கு வ்யவஹாராத்ரம் சொல்லில் அதிப்ராஸங்கம்வருவதால். வ்யவஹாரவிசேஷாநுரூபம், தத்திற்கு வ்யவஹாரத்ததம் சொல்லில் அநி விசேஷமும் அதை ஸங்க்ரஹிக்கிற விஷயத்தைச் சார்ந்திருப்பதுபற்றி வ்யவஹாரத்திற்கு அவச்சேதகமாயிருப்பதால் அருத்தத்திற்கு எத் தோத்ததம் என்று மறுமொழிகூறப்படுகிறது:—வ்யாவ்ருத்தமாகவேயிருக்கிற ஜ்ஞானம் சுபம் அசுபம் முல்வியவைகளுக்கு அநுமாகமாக இருக்கிறது - வ்யாவ்ருத்தியும் தன்னுடைய ஆலம்பனத்தினால் இல்லாமலிருக்கிற வஸ்துவுக்குக்கூட ஆலம்பனத்தொன்றை “போஷகத்தால்” என்று முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்யதாக்காரி பகதத்திலும் ஆலம்பனத்தொன்றை எல்லா ஜ்ஞானங்களுக்கு விரோதமே விரும்பப்படுகிறது. விசேஷணம் விசேஷ்யம் அனைகளின் ஸம்ஸர்கம் இவைகள் ஓரிடத்தில் ஸ்யமாக இருப்பதால். விசேஷணம் விசேஷ்யம் இரண்டுக்கும் அசதன்மைகளுக்கிடையே ஸம்ஸர்கமே. அது தனக்குள்ளே விசேஷணவிசேஷ்ய ஸம்பந்தத்திலே வேறு எம்ஸர்கத்தை அடக்கியாமலிருக்கிறது. அந்த ஸம்ஸர்கமோ முன்னிலையிலிருக்கிற ப்ரமாதவத்தானத்தால் அநியப்பாதினால்கொண்டு முன்னிலையிலிருக்கிற பதார்த்தத்தை அபேக்ஷித்து தான தன்னுடைய ஸ்ரீஸர்க ரூபத்தத்தை நிரவஹிப்பதில் ஸார்த்தியமிகலாமையால் முன்னிலையிலுள்ள வஸ்துவின்மீதில் நாஸ்தி என்று புரோவர்தியான பதார்த்தத்தை அபேக்ஷிப்பதால் ஸம்ஸர்கம் அபாமார்த்தமே ஒழிய ஸ்வரூபதால் அல்ல. ஆலம்பனத்திலும் ஸந்திவித்தவரூபமாவ ஸ்ரீஸர்கம் அடேக்ஷிமல்ல, பக்க திலில்லாததமும் கூட ஆலம்பனத்தால் காணப்படுவதால். ஆகையால் ஸக்யாபுள்ள ரூபத்தினால் ஆலம்பனத்தொன்றை ரூபபதபற்றி க்ஷாரோஹணம் முதலியவைகளை விஷயமாக்கக்கொண்டு ஜ்ஞானங்களுந்

நிர்வாகச்சேதகம்—சியாமகம். + ப்ரதிபத்தி—ஜ்ஞானம்.

ஹ உபலக்ஷணம்—ஜ்ஞானஸாதகம்.

@ உபலக்ஷிக்கத்தகம்—விசேஷித்து அறிவிக்கத்தகம்.

+ வ்யாவ்ருத்தம்—மற்றதின்மீது ஒரு வஸ்துவை வேறுபடுத்துகிற குணம் தம்மம் முதலியது.

+ அருத்தம்—அஸதம் * அநுமாகம்—அநுரிதியை உணர்ப்பன்னுகிற வஸ்து.

† அப்யதாசயாதி—ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாகக் கீழிவித்தல், வெள்ளியை சிப்பி என்பதுபோல

கூட எத்ப்பூதமான ஹஸ்தி முதலிய ஆலம்பா வஸ்துக்களோடு கூடியவைகளாகப் பாரார் த்பூதமாயிருக்கிற ஸ்பந்தாவஸ்தையோடு சேர்ந்திருப்பதால், ஜாக்ராவஸ்தையிலுண்டாகிற ஜ்ஞானத்தைக்காட்டும் ஹஸ்தி வஸ்துவுகளுக்காக இருந்துகொண்டு சபாசுப்பரதிபத் திக்கு நிமித்தகங்களாக ஆகின்றன. ஆலால் அகிட்ரஸுமகமில்லை அஸத்யத்தினின்ற ஸந்தவஸ்துப் பரதிபத்தியுமில்லை. பரதிபிமபத்தினால் பிம்பத்தை அநுபிப்பதில் அஸத யத்தால் ஸத்யப்ரதிபத்தி உண்டாகிறதென்ற தெசொல்லக்கூடாது. பரதிபிப்பத்தினுடைய ப்ரதிபாஸமானது எத்யமாகவேயிருந்துகொண்டு பிம்பத்திற்கு அநுமாயகமாக இருப்பதால் உண்மையிலேவொன்றால் அந்த இடத்தில் அநுமாயகம் அநுமேயம் இவை இரண்டுக் கும் பாருபாடுகிடையாது. நீதர்பணம் முதலியவைகளால் திருப்பி அடிக்கப்பட்டிருக் கிற கண்ணொளிகளால் பிம்பமே கண்ணாடிக்குள்ளிருப்பதாகக் காலூகப்படுவதால், ஆத லால் சிவலீடத்தில் உள்படியிருக்கிற வஸ்துவிலுள்ள ஜ்ஞானமுண்டாகிறது; சிவலீட் தில் அந்த வஸ்துவின் ப்ரதிபாஸத்தால் அந்தந்த அர்த்தங்களின் ப்ரதிபத்தியுண்டாகு துபற்றி அஸத்யத்திற்கு மேறுதலும் கிடையாது - மேறுவது, அஸத்யத்தினால் ஸந்தப்ரதி பத்தி எப்பது உள் பக்கத்தினால் கூடப்படுகிறதா? நம்முடைய பக்கத்தினாலா? உள் பக்கத்தில் அது முற்றிலும் வித்திபெறுது. சபாசுபங்கன் இரண்டும் மித்த்யையானபடி யால், அஸத்யத்தினால் அஸத்யப்ரபத்தியே உண்டாகவேண்டியதாகும். நம்முடைய பக்கத்தில் அந்த தோஷங்கிடையாது—யதார்த்த க்யாதியை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினால் ஸந்தத்தினாலேயே ஸந்தப்ரதிபத்தியுண்டாகுதால் சபாசுப் பரதிபத்தி முதலியவை களுக்கு மேறுதலாக இருக்கிற இந்த ஸந்தத்தில் ஹஸ்தி முதலிய வஸ்துக்களை விஷ யீ ரிக்குறி ஜ்ஞானம் முதலியவைகளுக்கும் ஆறு உதாஹாரண ஜ்ஞானங்களுக்கும் ஸம்ஸ் காரம் முதலிய வத்யமான ஸாமக்ரிகளோடு கூடியிருத்தல் ஸபஷ்டம். ஜ்ஞானங்க ளுக்கு ஸந்தத்தும் நிறுபிக்கப்பட்டது. ஆதலால் உத்பத்தியிலும் ஜ்ஞாப்தியிலும் மேறு துக்களுக்கு ஸத்யத்தும் வித்தித்தது.

ரெவயா வண்டுவூகிவதூவலி நாலத்தூத்தூவூலி, ரெ
 வாயாலுக்காசு ! நநு—வண்டூதூநா வூகிவனா ரெவா வண்டூ
 வூகிவெதூ : வண்டூதூநா சுவதூரா ! நெவலு, வண்டூதூநா
 யா சுவதூயா உவாயகூயொமாசு ! சுவதொ திருவாவூலு
 ஹூவாயகூம் ந டூஷ்டிநுவவஹூ ! சுய தலூரா வண்டூவூ
 நெரூவாயகூ ; வாவம் தஹூலுதூத்தூவூகிநூலூரூவூ
 லுக்காநெவ ! உவாயொவெயொரெகூவூலூலூ, உஹொ
 வூண்டூவூகிவூலிசெவாசு ! ரெவாயா சலிநூநாவண்டூதூநா
 வாயகூ நெவகூரெவ ரெவாயாலிநூநாவவூவண்டூதூகூ
 லு லூஹகூரெகூரெவாநூநாவவூவண்டூவூகிவதூலூரூ
 சுய வினூலிசெவெ நெவநூதூலூலூலூதவூகூமூதூதூரூ
 வாலிசெவெ நெரூதூதூதூவூலிசெவலூலூதவூரூநெவா

சகயி] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

விசெஷா வண்டுவிசெஷவாவிஹதாபரிதி 1 ஹதா கஹிடி ஸ
த்யாஷெவ ஸத்யபுத்ரிவத்தி; ரெவாயாஸஷெதஸ்ய வ ஸத்யகாஷ,
ரெவாமவயாஷி ஸத்யமவயவாவிஸாஷபுஸ்யதிவஸநா, ஸாஷபுஸ்ய
வ ஸத்யரேவ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், கோட்டினால் அக்ஷரஜ்ஞாநம் வருகிற இடத்திலும் அஸத்
யத்தினால் ஸத்யபுத்தி உண்டாகிறதில்லை ரேகையானது உண்மையாக இரு
ப்பதால். ஐயா! வர்ணஸ்வரூபமாக அறியப்பட்டிருக்கிற ரேகையானது
வர்ணபுத்திக்கு ஹேதுவாக ஆகிறது வர்ணஸ்வரூபமாக இருக்
கும் தன்மையோடுவெனில் அஸத்யம். இவ்வண்ணமல்ல—அஸத்யமாக
இருக்கிற வர்ணஸ்வரூபத்துக்கு உபாயத்வம் கூடாததால் ப்ரமிதிக்கு
அவிஷயமாயிருக்கிற அஸத்யத்துக்கு உபாயத்வமானது காணப்பட்டது
மில்லை; பொருத்தமுள்ளதமல்ல—அப்படிக்கின்றி அதில் (ரேகையில்)
ஏறிடப்பட்டிருக்கிற வர்ணபுத்திக்கு உபாயத்வம் கூறப்படுமேயா
கில் அப்பொழுது அஸத்யத்தினால் ஸத்யபுத்தி உண்டாகாது. ஏறிடப்
பட்டிருக்கிற புத்திக்கு ஸத்யதவமிருப்பதினாலேயே. உபாயம் உபேயமிரண்
டுக்கும் ஏகத்வமும் ப்ரஸங்கிக்கும். இரண்டுக்கும் வர்ணபுத்தித்வம் விசே
ஷமின்றியிருப்பதால். ரேகைக்கு அஸ்தியமானமான வர்ணஸ்வரூபத்தால்
உபாயத்வம் சொல்லும்படித்ததில் ஒரே ரேகையில் அஸ்தியமானமான ஸர்வ
வர்ணம்மகத்வம் ஸூலபமாக இருப்பதால் ஒரு ரேகையின் தர்சனத்தினால்
எல்லா வர்ணங்களின் ப்ரதிபத்தியும் உண்டாகலாம். அப்படிக்கின்றி பின்
விசேஷத்தில் தேவதத்தாதி சப்தங்களுக்கு ஸங்கேதமேற்பட்டிருப்பதுபோல,
கண்ணால் க்ரஹிக்கத்தக்க வர்ணவிசேஷ ஸங்கேதவசத்தால் ரேகாவிசேஷம்,
வர்ணவிசேஷ புத்திக்குக்காரணமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது
ஸத்யத்தினாலேயே ஸத்யப்ரதிபத்தியுண்டாகிறது. ரேகைக்கும் ஸங்கேதத்
திற்கும் ஸத்யத்வமிருப்பதால் சித்திரத்தில் வரையப்பட்டிருக்கிற ரேகாருப
மான கவயத்தினால்கூட ஸத்யமான ி கவயமிருகபுத்தி உண்டாவதும் ஸாத்
ருச்யத்தைக்காரணமாகக்கொண்டது ஸாத்ருச்யமும் ஸத்யமே.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான அஸத்ய ஹேதுவினால் ஸத்யவஸ்து
ப்ரதிபத்தியில் ஹேது ஸத்யமாயிருக்குத்தன்மை உபபாதிக்கப்படுகிறது—ரேகையுடைய
முதலியதாவ. ஹேதுவுக்கு அஸத்யத்தைக்காண்பித்துக்கொண்டு ரோதாந்வுச்சயிக்ருந்-

ி கவயம்—பசுவைப்போலிருக்கிற ஓர் மிருகம்.

தக்திற்கு, அந்தந்த நாதங்களால் அபிவ்யஞ்ஜனஞ்செய்யத்தக்க ஸ்வரூபத் தால் அர்த்தவிசேஷங்களைவிட ஸம்பந்த க்ரஹணநிரூபணம், அர்த்த பேக்ஷியமமான புத்தியின் உத்பத்திக்கு காரணத்வமிருப்பதால் சப்தத் திற்கு ஏகரூபத்வமும் அவ்வளவுசிறந்ததல்ல; ககாரம் முதலிய தீபாக வ ணமே காதினால் க்ரஹிக்கத்தக்கதாக இருப்பதுபற்றி சப்தமாகிரபடியால். ஆதலால் அஸத்யமான சாஸ்த்ரத்தினால் ஸத்யப்ரஹ்மவெத்யப்ரதிபத்திய னது எவ்விதத்தாலும் உபபாதிக்கமுடியாது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஸ்போட வாதத்தைஅவலம்பித்துச்சொல்லப்படுகிற உதாஹரணத்தத்தை பரீ ஹரிகிறோ—நாசகநுபல்ய இதுமுதலியதால் நாதங்களால் ஸ்போடியதே—அர்த்தம் வெளியிடப்படுகிறது, என்கிற வ்யுத்தத்தியினால் ஸ்போடம் என்பது ஏகரூபமான சப்தம். அதற்கு நிஅபிவ்யஞ்ஜகங்களாக இருக்கிற நாதவிசேஷங்கள்—கத்வம் உத்வம் முதலிய பேதம், சிவ்யஞ்ஜகத்தை அடைந்திருக்கிறது—சப்தத்தில் ஏறிடப்பட்டு அர்த்தவிசேஷங்களின் ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதவாக இருக்கிறது. அதில் அஸத்யத்தி னால் ஸதயோதபத்தி என்பதும் ஸரியல்லவென்று அர்த்தம். ஏனென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நாநாநாத என்று கத்வம் உத்வம் முதலிய விசேஷ ணங்களோடு கூடின அர்த்த நாதங்களால் உணடுபண்ணப்பட்டிருக்கிற அபிவ்யக்தி விசேஷம் ஸத்யம் அர்த்த அபிவ்யக்தி விசேஷத்தோடுகூடின ஸத்யமான சப்தம் அர்த்தப்ரதிபத்திக்குக்காரணமென்று அர்த்தம். ஆனால் கத்வம் உத்வம் முகலிய வ்யஞ்ஜக தாமங்களோடுகூடியிருத்தல் சப்தத்திற்கு ஆரோபிதம். அப்படியிருந்தபோதி லும் அர்த்த ஜ்ஞானம் ஸத்யமே அர்த்தப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாகிறது. ஜ்ஞானக்ஷக் கும் ஸத்யமாகவேயிருக்கிற ஆலம்பந்தத்தினால் ஸவாப்ரமண ஜ்ஞானம்போல்

4 நாதம்—ஒலி. 5 அபிவ்யஞ்ஜனம்—ஸூசனம். 6 வ்யஞ்ஜகம்—ஸூசகம்.

ஸ்போடம்—வையாகரணர்களால் மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அநேக வ்யத்திகளால் அபிவ்யங்க்யமாகிற ஒரு ஜாதி.

ஸ்போட ஸ்வரூப நிருபணம்.—ஸ்புடதி அர்த்தம் அஸமாத் என்கிற வ்யுத்தத்தி யினால் ஸ்போட சப்தம் அர்த்தமான டோதிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதென்று ஏற்படுகி ரது—குடம் வஸ்திரம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு கடபாதி சப்தங்கள் வாசகங்களல்ல. ஸ்போடமே வாசகம் அர்த்த ஸ்போடம் எட்டுவதும். வர்ணஸ்போடம், பத்ஸ்போடம், வாச்யஸ்போடம், அகண்டபத்ஸ்போடம், அகண்டவாச்யஸ்போடம் வர்ணஜாதிஸ்போ டம், பதஜாதிஸ்போடம், வாச்யஜாதிஸ்போடம் என்று. ஒரு வர்ணத்தின் வேறுபாடு முதலியதால் சக்ததாவச்சேதகாநுபூர்விக்கு பங்கம் வருவது ஒவ்வொரு பதத்திலும் ஒளதஸூகமமாக இருப்பதால் ஒரு வர்ணஸூகாபரூபமான பததால் ஒரு அர்த்தத்தில் சக்திதரஹம் வத்வவிடுவதால் எதனால் எதற்கு ஸ்மரணமென்கிற விஷயத்தில் யுத்தி இல் லாமையால் வருஷப: வருஷப: வருஷப: இதுமுதலியவைகளுக்குப்போலப்ரயோகத்தில் லீலபெற்றிருக்கிற கர், கர், சூர், சகர் முதலிய அர்த்தத் வரிசைகளைத்தென்கூடின எல்லா வர்ணகளுக்கும் வாசகத்வம் எனபது, வர்ணஸ்போடம்—இந்தஇடத்தில் கர் முதலியவை கள் வாசகங்களால் இல்லையா எனபது விப்ரதிபத்திசீரம். ராமம், ராமேன, ராமாய, ஹாமே

ஹரேன், ஹர்ன், இ - முதலியநிஃ பெற்ற ஸூபத்தில் எவ்வளவு தம்சம் த்ரவ்யம் முதலியவை களுக்கு வாசனன் எவ்வளவு காமத்தாசஞ்ஞாபு ராசகங்ககள் என்பது நிச்சயிப்பதற்குச் சயமிலாததால் ராமா? இது முதலிய பரிசுஷ்டமான பகமோ, கர்மத்தால் முதலியவை களுடன் கூடின தற்கு ராசகம் எவ் பத பதஸ்டோடம் ததீம் ஹரேன் கிஷ்டோடவா, இது முதலிய தூடங்களிலும் வரிசமகாரபாடம் எம்மொமாதலால் வாட்டி நிசுஷ்டதார்த் தத்தில் சக்தம் என்பது வாக்யஸ்போடம். ஒரு படம் என்பதுபோல் ஒரு பதம் அல் லது ஒரு வாக்யம் என்கிற ப்ரதீத்யானது பாத்தமி-சிறி வருவதால் வர்ணங்களைக்காட்டிலும் வேறான பதமோ வாக்யமோ அகண்டம் வர்ணவ்யங்க்யம் என்பது அகண்டபதஸ்போ டம் அகண்ட வாக்யஸ்போடம். இந்த ஸ்போடமென்பது என்ன பதார்த்தமென்று கேழ்ச்சப்படுமெயாகில்; பாவம். இது இன்னது என்று நிரூபிக்கமுடியாத ஸ்வபாவ ருள்ளது. ப்ரமாணவிர்த்தமாதலால் தன்னுவதற்கு சக்யமன்று. இந்த பகூத்தில் வர்ணங்களும் அநாவச்சபகங்கள் - அவைகள் அநுபவவித்தங்கவென்று சொல்லப்படுமே யாகில் வ்யஞ்ஜகத்வரிவிசேஷோபஹமான ஸ்ப்பாடமே ககார முதலிய வர்ணரூப மாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பர்த்ருஹரியும் சொல்லுகிறார்-‘பதே நவரீணா வித்தயந்தே வர்ணேஷ்வயவாநச. வாக்யாத் பதாநாமத்யந்தம் ப்ரவிவேகோ ந கஃ’—என்று. ஆகையால் அகண்டமானபதமோ வாக்யமோ இவ்வாறு ஐந்தும் வ்யக்த ஸ்போடத்தின் அவாந்தரபேதங்கள். ஜாதிஸ்போடவாதிகளோவென் றால் முதலாவதான மூன்று பகூங்களிலுமே வ்யகாரத்திற்கு பிந்திருக்கிற வடத்தவ்ம் முதலியது சக்ததாவச்சேதகமாக அந்தத் ப்ரயோகத்துக்குத் தக்கபடி சொல்லத்தக்கது! அங்ஙனம் சொல்லாவிடில் ஸர; ரஸ; இது முதலிய சப்தப்ரயோகங்ளால் அர்த்த விசேஷ ப்ரதீதியானது வித்தியாமல் ராகவேண்டியதாகும். அந்த ஸ்போடமானது உபாதி. உபாத்என்பது பரம்பரையாக எல்லா வ்யக்திகளிலும் இணைபுரியாமல் சேர்ந் திருக்கிற ஜாதியே. அது ஸர்வாதிஷ்டாநப்ரஹ்மஸ்வரூபாத்மிகை. அலித்யையோ ஆலித்யகத்மலிசேஷமோ ஜாதி என்கிற பகூபதில் அதேவாசிகையாக இருக்கலா மென்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள் இந்த எட்டு பகூங்களும் வரிசதார்த்தத்ர்தச களில் ஆங்காவது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஸ்போடமானது மஹா பாவ்யகாரான பதஞ்ஜலியினாலும் அகற்கு விவரணகாரான கையடருளும் பத்பல இடங்களில் கிரந்தங்களில் உபந்யவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஜாதியானது ப்ரஹ்மாத்தமென்று பர்த்ருஹரி சொல்லுகிறார்—“வம்பந்திபேகாத் ஸததைவ பித்யமாநா சவாதிஷ்டா-ஜாதிநிப்யுச்சயதே தன்யாம்ஸர்வே சப்தா வ்யவஸ்துதா: - தாம் ப்ராகிபதிகார்த்தஞ்ச தாத்வாததஞ்ச ப்ரசக்ததே-ஸா க்த்யா ஸாமஹாநாமாதாமா ஹுஸ்த்வதலாதய:” என்று - இந்த எட்டு பகூகளிலுமே வாக்யஸ்போட பகூத்திலேயே க்ரந்தகாரர்களுக்கு தாத்பர்யம் அநிலும் ஜாதி ஸ்போடத்திலேயே பரமாதபர்யம். இவ்வண்ணம் பகூபேதத்தால் அலித்யையாவது ப்ரஹ்மாவது ஸ்போடமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் உபாதியோ ஜாதியோ அலித்யையோ ப்ரஹ்மமோ இவற்றுள் ஒன்று ஸ்போடமென்று வையாகாரணர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ப்ரமாணங்கள் அநேகவ்யத்யபிவ்யங்க்யா ஜாதி: ஸ்போட இதி ஸம்ருதா. கைஞ்சித்வ்யக்தபவவாஸ்யா த்வசித்வேந ப்ரகல்பிதா. || சாஸ்த்ரேஷு ப்ரக்ரியாபேதை ரலித்யைவோபவரண்யதே - ஸமாரமபாத்த பாவாகாமகாதிப்ரஹ்ம சாச்வதம். கிம்கர்ப்ப ஜேய கிம்கர்ப்ப: கீத்ருக்பாதிநிசோமதே - விசார: பலிதஸ்ஸவ: ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாச் ரய: - ததரயர்முதயமேகஷாம் தத்னாரதேஷாந: விபர்யய: ப்ரஹ்மணாததே ய: தாநாஸ்தி கஃ சித் ப்ரஹ்மணைகம்பனே - தேவகக்ததாப்யோ வாக்யே தனைவஸ்யுரந் தகா: || அடாதீநாம் வ்யவஸ்தார்த்தம் ப்ருதக்தவேந ப்ரகல்பநம். தாதுபஸர்க்யோ: சாஸ்த்ரே தாது ரேவத தாத்ருச:” என்று.

வேறுபாடு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. கத்வம் முதலிய தர்மங்களை ஆலம்பனமாகக்கொண்ட அபி
வ்யக்தியோடுகூடன ஸ்வரூபத்தால் ஸ்போடத்துக்கு அர்த்தப்பிரதி த்விதேஹத்துத்வம்
ஸம்பலிப்பதால், கத்வம் முதலிய தர்ம வைகிஷ்ட்யரூபமான சப்தமார்த்தத்திற்கு
அர்த்தப்பிரதிபத்தி விஷயத்தில் உபயோகமில்லை இவ்வண்ணம் சப்தத்திற்கு ஏகரூபத்
வத்தை ஒப்புக்கொண்டு பரிஹாரமகூதப்பட்டு. இதற்குமேல் அதை ஒப்புக்கொள்
ளாமல் பரிஹரிக்கிறார்—சப்ததல்ய ஏகரூபத்வம் என்று. எதனால் என்று கேட்கில்
கூறுகிறார்—மகாராதே: என்று. ஏகாரத்தால் ஏகரூபமான சப்தம் வ்யாவர்த்திக்
கப்படுகிறதெயொழிய துந்துபிவாத்யத்தின் சப்தம் முதலியது வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிற
தில்லை. அதோ அபிவ்யக்த டிகலாதவிசேஷஆகாரத்தோடுகூடன மகாரம் முதலியதே.
“அதற்குமேல் டெள: என்கிற வ்யவஹாரத்தில் எது சப்தம்? மகார ஒளகார விஸர்
ஜரீயங்கள் என்றல்லவோ பகவானுன உபவர்த்த” என்று. ககாரம் முதலியவற்றுக்கே
போதகத்வத்தை வ்யாக்யானம் செய்தார்கள்.

அய்யா, “தஸ்மிம்ஸ்தஸ்மிம்ஸ்து தத்மா த்ரம் தோ தத்மா த்ரதா ஸ்ம்ருதா” என்கிற
சாஸ்த்ரவசத்தால் ஏகரூபமான சப்தம் மாத்ரம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அவ்வாறிருக்க
எவ்வண்ணம் அது நிரஸிக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணமல்ல- தத்மா த்ராவனையுடன்
கூடன ஸுஷ்டிபூதகாரணகுணங்களுக்கு ஆந்தரியங்களுால் க்ரஹிக்கப்படும் தன்மைபொ
ருந்தாததால், பஞ்சீக்ருதமான பூதகுணங்களுக்கேமன்றே இருந்தரியத்தினாலுண்டாகிப் ப்ர
த்யக்ஷவிஷயத்வம் மேலும்தயிர் அவஸ்தையில் பால் அவஸ்தைபோல தத்மா த்ராவஸ்தை.
ஸுஷ்டிபூதகாரணகுண சப்தத்மா த்ரமானது ஸதுலாகாச ஸுஷ்டிக்ருப்பிற்கு
இருக்கிறதில்லை. எவ்வண்ணம் மஹாபூதககாரில் மூன்றாவதான தேஜஸ்ஸில் வெளு
ப்பு கறுப்பு முதலிய நிறங்களின்றி ரூபத்மா த்ரம் ஒன்று இருக்கிறது. வெளுப்பு கறு
ப்பு முதலிய நிறங்கள் அபிவ்யஞ்ஜகத்தை அடைந்தவைகளாக ஏகரூபமான தேஜஸ்ஸி
னிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் சொல்வதற்கு பொருந்தாதோ,
இவ்வண்ணம் இப்போது ஏகரூபமான சப்தத்திற்கு ஸித்யமாந்த்ரமும் அதில் அபி
வ்யஞ்ஜகத்தையடைந்திருக்கிற கத்வம் கத்வம் முதலியவைகளுக்கு ஆரோபிதத்வமும்
ஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிற சாஸ்த்ரத்தை அநுஸரிப்பவர்களாலே ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கா
தது. இந்த இடத்தில் இது வாஸ்தவமான கருத்து—வரணங்களைக்காட்டிலும் வேற
யிருக்கிற ஏகரூபசப்தமானது தெளிவாக அறியப்படுதலினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதா?
அல்லது கல்பநாவசத்தாலேயா? முதலாவது ஸரியன்று—ககாரம் முதலிய வர்ணங்
களைக்காட்டிலும் வேறாக ஒன்றுக்கும் உபலம்பயில்லாமையால். இரண்டாவதுமன்று—
கல்பகமில்லாமையால்.

ஆகேஷிபணை வர்ணங்களுக்கு வாசகத்வம் பொருந்தாததால் ‘ஒரு பதம்’ இது
முதலிய ஜ்ஞாநத்திற்கு வர்ணங்களின் உபபத்தி இல்லாமையாலும் வேறுபட்டிருக்கிற
வர்ணங்களில் சப்தம் சப்தம் என்று கொடர்ந்த புத்திவருவதாலும் வர்ணங்களைக்காட்டி
லும் வேறான பதப்போடம் ஸித்திக்கிறது. அந்த நியாயத்தினாலேயே பதங்களின் ஸங்கா
தத்தைக்காட்டிலும் வேறான வாக்யஸ்போடமும் ஸித்திக்கிறது என்று சொல்லப்படு
மேயாகில் உத்தரம் சொல்லுகிறார்—மகாராதே: என்று. ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற மகா
ரம் முதலிய வர்ணங்களுக்கே வாசகத்வம். ஒரு பதம், ஒரு வாக்யம், என்கிற ஜ்ஞாந
மும் வர்ணங்களுடைய ஸமுதாயவிஷயம் சப்தம். சப்தம், என்கிற அநுஸ்ருத்தி
புத்தியும் ச்ரோத்ரகாரஹ்யவரூபமான உபாதியைக்காரணமாகக்கொண்டது. ஆகை
யால் கல்பகங்கள் அர்யதாஸிததங்களானபடியால் ஏகரூபமான சப்தத்திற்கு ஸித்தி
இல்லை என்று அர்த்தம்.

ஆகேஷ்பணை-லௌமய! கல்பகங்களுக்கு ஆர்யகாஸ்திடி இல்லே அதை உபபாதிக்கிறோம்-ஆவொரு வாணத்திற்கும் வாசகதவமில்ல அந்நமன் உண்டாகில் மற்ற வர்ணங்களுக்கு ஸீவையர்த்தம் வருவதால். மகார மாத்தரத்தினால் கோ, டீ கவயம், கஜம், முரலிய வஸ்துக்களின் பரதீதி இல்லா மடாலும் வர்ண ஸமுதாயமும் வாசகமல்ல - க்ரமமாக உச்சரிக்கப்பட்டும் காந்தல் கேட்கப்பட்டிருக்கிற வர்ணங்களுக்கு ஒரே மையத்திலேயே தோன்றும் ஸ்வடாவை இல்லாமையால் * வ்ருக்ஷம் முதலியவைகளுக்குப்போல ஸமுதாயபாவம் உபபணனமாகாததால் பூரவபூர்வ வர்ணங்களைக்கேட்பதிலும் உண்டு பண்ணப்பட்ட ஸம்ஸ்காரத்தை உதவியாகக்கொண்ட கடாசிரின்னம் வாசகம் என்பது பொருத்த முடையதல்ல. வர்ணங்களுடைய அனுபவத்திலுண்டாகிற ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வர்ணங்களின் ஸமரணஹேதுத்வமியிருப்பதாலும் அனுபவிக்கப்படாமலிருக்கிற வேறு அர்த்தங்களின் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேதுத்வமில்லாமையாலும் ப்ரயோசனமற்றதாதலால் அவைகளின் உதவியில்லாத கடாசி வர்ணத்துக்கும அர்த்தங்களை உணர்த்தும் தன்மை பொருந்தாமையால் அவ்வாறு வர்ணங்கள் வெவ்வேறாக இப்பதால் ஒரு பதம் எனகிற ஜ்ஞாநமும் அந்த வர்ணங்களைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தம் விஷயமாகக்கொண்டதாக ஆவதற்கு உரித்ததாக ஆகிறது. வனம், சேனை, முதலியதன் ஜ்ஞாநத்தைப்போல ஒன்று எனகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸமுதாய விஷயத்தின் தருதியுள்ளதாம் ஆகாது. ஓரிடத்தில் ஸமபந்தம்பற்றியிருந்தல் முதலியது போல வகாரத்திற்கு நிமித்தமான உபாதி இல்லாமையால்-ஒரு ஸமருதியில் ஏறி இருந்தல் உபாதி என்று சொல்லப்படுமபாங்கில் அல்ல. இரண்டு பதங்கள் மூன்றுபதங்கள் அநேக வாக்யங்கள் என்று அனைக்கவர்களுக்கு வக்ப்ரதயயாருட்தவம் காணப்படுவதால். ஒரு அர்த்தத்தோடுகூடின வர்ணங்களின் ஸமதாயம் ஒரு பதமென்று சொல்லதக்கதல்ல. வர்ணங்களுக்கு வாசகதவம் பொருந்தாபடியிலேயே ஒரு அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை இல்லாமையால். மேலும் அனை வர்ணங்களில் இது சப்தம் இது சப்தம் என்று தொடர்ந்துவருகிற சப்தம் எனகிற சப்தமானது வர்ணத்தைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தத்தை விஷயமாக உடையதாகக்கூறுவது யுகதம். கடம, ஶ்ரகம் ஶு அபவாகம் இவை முதலியவைகளாலே பேதயிருந்தபாதினும் வகாரத்த விஷயமான ஆகாச சபதத்திற்கு கடகரகாதி வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தங்களை விஷயமாகக் கொண்டிருந்தல் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. ச்ரோதரத்தினால் கரஹிக்கத்தக்கதாக இருந்தல் எனகிற உபாதியிலுள் ‘சப்த’ சபதத்திற்கு அதுவருத்தியென்பது யுக்தமாகாது ச்ரோதரத்திற்கு ச்ரோதர கராஹ்யதவம் பொருந்தாததால். ச்ரோதரகராஹ்யதை யு. ச்ரோதரத்தால் கரஹிப்பதற்கு சக்யமில்லாமையால். ப்ரமாணத்தரத்தாலே ச்ரோதரகராஹ்யதாபரதீதி வருமேயாகில் விளம்பமல்லாத சப்தஸாக்ஷாத்நாம பொருந்தாது. ஆலால கல்பகத்துக்கு அபயதாஸத்தியில்லாமையால் வர்ணங்களைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற சப்தம் ஸபோடம் என்று.

இந்த இடத்தில் மறுமொழி கூறப்படுகிறது—வர்ணங்களுக்கு வாசகத்வத்தின் அநுபபத்தியிலுள் ஸ்ப்போடம் ஸ்த்தம்பறாது. அந்த வர்ணங்களுக்கு ஸ்போடாபிவ்யஞ்ஜகதவம் இருந்தபோதிலும், சோத்யம், பரிஹாரம் இரண்டும் துல்யமாயிருப்பதுபற்றி லாகவந்யாயத்தால் வர்ணங்களுக்கே வாசகத்வத்தை ஆசரயிப்பது ந்யாயமாயிருப்பதால்.

§ ஸமுதாயம்—கூட்டம். ஸீவையர்த்தம்—பயனில்லாமை.

† மவயா—பசுபோன்ற ஒரு மிருகம். *வ்ருக்ஷம்—மரம்.

¶ ஶரகம்—கிண்டி. ஶு அபவாகம்—தாழி.

இந்த விஷயத்தை உபாசிக்கிறா—ஒவ்வொரு ரீதியும் ஸ்போடவ்யஞ்ஜகமாகாத -
 இரண்டாவது வானம் பயணிப்பவன் பாகவீரன் டிவருவா டிவருவா காரமாத்ரத்தி
 டிவருவா - யம் டிவருவா பவஸ்போதம் ன் அபிவ் க் ப்ரஸகக்ஷஸோ டிவருவா
 க்ஷம் வானஸமுதாயமு வ ட்ரஜகமலல. கரமபக உபாசிக்கப்பட்டு கேட்கப்பட்டிருந்
 த வானங்களுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் உபத்தி இல்லாத உபத்தி ஸமுதாயபாவம் பொ
 ருந்தாமையால். பூவபூர்வவண்ணங்களால் உணடுபண்ணப்பட்ட ஸமகாராதோடு
 கூடிய கடாசி வானம் வ்யஞ்ஜகமாகாது. வானமுபத்தி உண்டாகு ஸமகாராக
 களுக்கு அதுபலிக்கப்பட்டுள்ள வானங்களின் ஸ்ருதிமாதரத்திற்கு ஹேதுத்வமிருப்
 பதால் அதுபலிக்கப்பட்டிராத ஸ்போடப்ரதீதிகு ஹேதுத்வமில்லாமையால் அந்த
 ஸகாரத்தாலே உபகரிக்கப்பட்டிராத கடைசிபண்ணத்தையும் அந்த ஸ்போட
 - யஞ்ஜகவம் பொருந்தாமையால் - பதம் முற்றிலும் அறியப்படுகிறது ஆதலால் அந்த
 பதத்திக்கு அதுமுதமான காரணம் கல்பிக்கத்தக்கது. வரிசையாக உண்டாகிறதாக
 இருந்தபோதிலும் ஸ்ரஸகாரங்களுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் காரியகரத்வமாயுத்தம். வரிசை
 யாககாரணப்பட்டிருந்தபோதிலும் இரண்டு கட்டுக்களுக்கு அவைகள் கட்டுக்கள் என்று
 ஸ்ரஸ்தான் உதவிப்பதற்கு அந்த வானமோ அல்லது ஒரே ஸமயத்தில் நினைக்கப்படுகிற எல்
 லா வண்ணங்களுடைய ஸமுதாயமோ ஸ்போடத்திற்கு அபிவ்யஞ்ஜகமாகித்தென்று சொல்
 லப்படுமேயாகில் அப்போது ஸ்போடத்திற்கு அபிவ்யஞ்ஜகமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டி
 ருக்கிற ஸாமர்த்திக்கு அந்தாபிவ்யஞ்ஜகத்தொன்றை இருக்கலாம். சோத்யம் பரிஹாரம்
 இணைத் துலயமாக இருப்பதால் அந்தாஸ்தித்தத்திற்கு அந்தாந்தரகல்பம் பொருந்
 தாமையாலும், வானங்களுக்கே வாசகத்வம் ஸபலிப்பதாக இருக்க அவைகளைக்காட்டி
 லும் வேறான ஒரு தர்மியை கலப்பதது பொருந்தாத்தாலும் வாகவநயாயமானது அதிக
 பலமுள்ளதாயிருப்பதாலும் வானங்கள் பிந்நகன்னாயிருந்தபோது ஹே ஒரே ஸமயத்தில்
 புத்தியில் ஊனிறை ஏகவிபக்த்யந்தங்களான அநேக வானங்களுடைய ஸமுதாயத்தை
 விஷயமாகக்கொண்டிருப் கால் ஒருபதம் என்கிறபுத்தியு வேறு அகத்தைக்கலப்புகிற
 தாகவாகாது. அந்தம் ஒன்றாயிருப்பதால் பதங்களுக்கு ஜக்யம், பதத்தின் ஜக்யத்
 தால் அந்தத்தைப்பென்று அப்யோந்யாசரய உதாஷ்டிலிலே ஏகவிபக்த்யந்தங்களான
 வர்ணஸமுதாயத்துக்கு ஏகபதத்வம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால். 'ஸுப்தநந்தம்பதம்'
 எனதவல்லவோ பதநிஷ்காலம் அகதரும் முற்கூறப்பட்ட அபிப்பிராயகோசரத்வம்
 இருக்குமேயாகில் அவ்யாபதிதோஷா ஸம்பவியாது. ஏகவ்யுத்தத்தியிலே ஸீதத்
 மான ஏகரத்தப்ரதீதிகு உபயுக்தமான வானஸமுதாயத்துக்காவது பதத்வம். அநேக
 வானங்களில் "இது சப்தம் இது சப்தம்" என்னும் பாக்யரகடா காதினால் கரஹிக்
 கத்தக்கதாயிருந்தல் என்கிற உபாதினைக்காரணமாகக்கொண்டிருப்பதால் அந்யதாவரித்த
 பென்பதுபற்றி அந்த்ராக் விதகியில்லை. ச்ரோத்ரகதால் கரஹிக்கத்தக்கதாக இருத்
 தல் என்கிற தன்மைக்குகூட ச்ரோத்ரத்தினால் கரஹிண்பேண்கூபில்லை எவ்வாறு

ஃ ஸுப்தநந்தம்பதம்—ஸுப் என்று மும்முன்று வசநங்களடங்கிய ஏழு விபத்தி
 களுக்கும் பெயர். திங்-என்பது மும்முன்று வசநங்களடங்கியதும் தாதுக்களுக்குப்பிந்தி
 ப்ரபோகசகப்படுவதுமான டாஸம்பக ஆத்மநேபதம் என்று பெயர்பூண்ட இரண்டு
 விதமான பதம் பதங்களுக்குப்பெயர் இக்க இரண்டு ப்ரத்யயங்களையும் சுற்றில்கொண்ட
 டடங்குகள் பதம் என்று கூறப்படுகின்றன உதாஹரணம்— "ராமன-கருஷ்ணன்-
 கோவிந்தன-பசுதி யஜிதி-ஈமதி" முகலியது.

சாக்ஷுஷ்வகனான வெண்மை கருப்பு, மஞ்சள் நிறம் மூன்றுக்கும் சாக்ஷுஷ்வம் ஜ்ஞானத்தில் சக்ஷுஸ்ஸின் அபேகைநிலையோ ஆதி சாக்ஷுஷ்வம் இது சாக்ஷுஷ்வம் என்ற ஒரு வியவஹாரமும் சாக்ஷுஷ்வம் ஜ்ஞானத்தைக்காரணமாகக்கொண்டதே சாக்ஷுஷ்வம் ச்ராவணத்தவம் முதலியவற்றின் ஜ்ஞானமானது வேறு ப்ரமாணங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிறது. சக்ஷுஸ் ச்ரோத்ரம் முதலியவற்றின் அந்நியத்தினாலே அநுஸரித்திருக்கிற ஜ்ஞானகோசமாயிருப்பதால். தக்ஷணத்திலேயே “இது சப்தம்” என்று அறிஞர்களில்லையன்றோ முதலில் மகாரம் முதலிய வர்ணரூபத்தாலேயே சப்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டபிறகு, வ்யுதபந்மமான சப்தத்தின் ஸமரணத்தை முன்னிட்டே சப்தம் என்று அறியப்படுகிறது. ஆகையால் சப்தஸ்மரணத்தினால் உண்டான விளம்பம்போல ச்ரோத்ராதாமான விளம்பமும் அப்பாயஸ்பாடவத்தாலுமுண்டுபண்ணப்பட்ட சைகரயத்தினால் பகுத்தறியப்படுகிறதில்லை ஆகையால் வாணஸமுதாயமே பதம், பதஸமுதாயமே வாக்யம் என்று நிலைபெற்றது. அஸத்யத்தால் ஸத்யவஸ்துவின் ப்ரதிபத்திராகரணத்தை உபஸமஹாரம் செய்கறா—அந்: என்று.

நநு ந ஸாஸ்துஸ்ய மமநகஸுஸிவடிஸத்யுக்ஷு; ப்ராமனெகத ஜ்ஞாநாத்ஷுஸிவொயுக்ஷாஸு ! உத்தெந தத்ஜ்ஞாநெ ஹுஸத்யுக்ஷு ஸாஸ்துஸ்ய ! ந ததா ஸாஸ்து நிரஸ்தநிவிவெஹிந்ராத்ஷுஸுஜ்ஞாநொவாயு ! யதொவாயஸுதா சுஸெத்யுஸ ஸாஸ்து, சுஸ்திவொகெ ! நெவஸு, சுஸகி ஸாஸ்து சுஸி ஸாஸ்துநிதி வொகெநிபுயுக்ஷாஸு ! தக: கிபு ? உஃ தக:நிபுயுமெதஸாஸ்துஜ்ஞாநஸ்ய நிபுயுகெ ந தநிபுயஸுநாவி ஸுஹொநா நிபுயுக்ஷு; யயா யநிபெஸுஜ்ஞாநஹிதவொஹிஜ்ஞாநிபுயுநஸ்ய நிபுயுகெந தநிபுயஸுநொவி நிபுயுக்ஷு ! வஸாத்நவொயாடிஸந்நொவிகிபு; ஸாநுநெவ தக்திநிவாகெந தஸுரவி வொயடிஸந்நாஸு ! ததூ ஸ்ரானிநெநிநி வெசு; ஸநதவி ஸ்ரானிநெநிநி க்ஷெயெவொக்ஷு ! வா ஸாநுஸொயாடிஸந்நு தகெஸுஸெத்யுஸுநிபிதகுகுகு வாரிஹஸெநந ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அய்யா ! சாஸ்த்ரமானது ஆகாயத்தாமரை மலர்போல் அஸத்யமல்ல-அத்தைத ஜ்ஞானமுண்டாவதற்குமுன்பு ஸத் என்று புத்தியினால் அறியத் தக்கதாயிருப்பதால்-தத்வஜ்ஞானமுண்டானுள்ளே சாஸ்த்ரத்திற்கு அஸத்யத்வம் - அப்போது சாஸ்த்ரமானது எல்லா பேதங்களும் நிரஸிக்கப்பட்டு

சிம்மாந்தரமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்திற்கு உபாயமல்ல. எப்பொழுது உபாயமோ அப்பொழுது சாஸ்த்ரம் உளதே—உண்டு என்கிற புத்தியினால். இவ்வண்ணமல்ல—அஸத்தான சாஸ்த்ரத்தில் “அஸ்தி சாஸ்த்ரம்” என்கிற புத்தியானது மித்யையாயிருப்பதால் அதனுலென்ன? அதனால் இதுதான் மித்யாபூதமான சாஸ்த்ரத்தினுண்டாகிற ஜ்ஞாநமும் மித்யையானதால், அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு மித்யாத்வம் ஸித்திக்கிறது - எவ்வாறு புதை என்கிற புத்தியினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற பணிப்புணகமினுண்டாகிற வஹ்ரிஜ்ஞானம் மித்யையானதால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற வஹ்ரிக்கும் மித்யாத்வம் ஸித்திக்கிறதோ அவ்வாறென்றபடி. பிற்காலத்திய பாதத்தின அநிசனமும் ஸித்தியாது ; சூர்ப்பம தத்வமென்கிற (சில பௌத்தர்களின்) வாச்யத்தாலே அதற்கும் பாதம் காணப்படுவதால். அது ப்ராந்தியடியாக வருகின்றதென்று கூறப்படுமேய்கில் இதுவும் (நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மாத்தமைகதவஜ்ஞானமும்) ப்ராந்திமூலமென்று உன்னாலேயே உரைக்கப்பட்டது. பிற்காலத்திலுண்டாகிற ஜ்ஞானத்தினால் பாதம் காணப்படாமலிருத்தலோவெனில், (சூர்ப்பம் தத்வம் என்று சொல்லுகிற) அந்த ஜ்ஞானத்திற்கே என்று, நிலைபெறாத சூதர்கண் களைக்கொண்டு பரிஹணிப்பது போதும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஸத்யமென்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்யப்ரதிபத்திவேறுதல்களில் எவ்விதமான ஸத்யத்வமோ அவ்விதமான ஸத்யத்வம் சாஸ்த்ரத்திற்கும் இருக்கிறதென்கிற அபிப்ராயத்தினால் சோதனம்செய்குறா—நது என்று கருதநுஸுமவந் என்று யுத்திபாதமல்லவோ கூறப்பட்டது லௌகிக புருஷர்களால் இப்பொழுதே தான் நான்கு என்று அறியப்பட்டிருந்தல் கூறப்படவில்லை - ஆதலால் அவ்விதமான அஸத்யத்வம் இல்லையென்று அர்த்தம் - வேறுதலைக்கூறுகிறார்—ஸந்புத்திபோத்யந்வாத் என்று. ஸத் என்று அறியத்தக்கதன்மையே கார்யகர்த்தத்திற்கு அநுகுணமே ஒழிய ஸத்யத்வம் அநுகுணமல்லவென்று அர்த்தம். அங்ஙனமாகில் ஸத்தாயுள்ள அத்தைத்தத்தக்கு பங்மூண்டாகுமென்கிற கேள்வியின் மறுமொழி கூறுகிறார்—உந்ப்ரணின் என்று. அங்ஙனமாகில் அதுபோதகமாகாது என்று கேட்டில் கூறுகிறார்—நந்தா என்று.

பரிஹரிக்கிறார்—நைவம் என்று. நைவம் - உபாயகாலத்திலும் ஸத்யத்வம் இல்லை என்று அர்த்தம். மித்யையான அர்த்தத்தை விஷயிகரிப்பதால் ஜ்ஞானத்திற்கு மித்யாத்வம் ஜ்ஞானம் தோஷமூலமாதலால் விஷயமித்யாத்வத்தில் நிதர்சனத்தைக் கூறுகிறார்—யதா என்று. முன்பு பிறகாலத்திலுள்ள வொதாதர்சனத்தை ஒப்புக்கொண்டதுகூடும் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது அதே இல்லை என்று கூறுகிறார்—பாஸ்ரீகார்த்த்ய என்று. அதை உபபாதிக்கிறார்—தூஸ்யம் என்று. அந்த வாக்யமும் அதின் பராமண்யமும் ப்ராந்திஸித்தமென்று சங்கிக்கிறார்—நந்தி என்று. ஸத்யத்தைக்கூறுகிறார்—

எதற்பி என்று. பிந்தியதான ஸாத்தின் அதாசநத்தற்கு ப்ராமான்ய ஹேதுத்வம் சொல்லுதல், ஸர்வஞ்ஞயாதிக்கே ஸாதகம். அம்மதமேல் நிவேதனத்தக்க என்னு வில்லாமையால் நிவேதனத்துக்கு உதயமில்லாமையால் என்று கேட்கில் கூறுகிறா— பாஞ்சாந்ய என்று ப்ராமான்யம் முதலியவைகளுக்கு தோஷமுலத்வம் இரண்டுபேருக் கும் துலயம். பாஞ்சாந்யபாதாந்சனமோவெனில் குண்யவாதிக்கு அதிகமென்று கருத்து. “ ஸர்வஞ்ஞயவாதிக்குக்கூட பித்தின நிவேதயிருக்கிறது; எல்லாமிருக்கி தது என்கிற வசனமல்லவோ அதற்கு நிவேதம்?” என்று கூறப்படுமேயாலுல் அப் போது பரபஞ்சமித்யாத்வ வசநத்திற்கும் ஷீ ப்ரபஞ்சு ஸத்யதாவசனமானது நிவேதக் மாக ஆகலாம். நாஸ்தி என்கிற வசநமே நிவேதம் என்று கூறப்படுமேயாகில் அது ஶீ துண்யவாதிக்கே என்று கருத்து இந்த வேதாப்ராமான்யம் † மாயாவாதிகளுக் கும் பெளத்தர்களுக்கும் ஸமானம் இதுவிஷயமாகக்கூறுகிறார்கள். வேதோபநிஷதோ புத்தித்ருதாக்கமோசந்தருத: ப்ராமான்யமேதஸ்யச தஸ்யசாந்ருதம். டோத்தாந்ருதோ புத்தி பிலே ததாந்ருதேய்யஞ்சு பெளத்தாஞ்சு ஸமாநஸம்ஸத:” - வேதம் அந்ருத. = பொய் மனிதனுடைய புத்தியினால் செய்யப்பட்டுள்ள ஆகமமும் அந்ருதம் பொய் - இத்தரும் அதற்குமுள்ள ப்ராமான்யமும் அந்ருதம் பொய் - அறிகிறவன் அந்ருதம் பொய் - அவ்வாறே புத்தி பலம் இரண்டும் அந்ருதங்கள் பொய் - நீக்களும் பெளத்தர்களும் ஒரே கோஷடியில் சேர்ந்தவர்கள் — என்று. அய்யா! விஷயஸத்யத்வரூபமான சாஸ்த்ர ப்ராமான்யமிருக்கிறதாதலால் இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு பெளத்தர்களைவிட அதிக வேறுபாடு இருக்கிறதென்று கூறப்படுமேயாகில், அல்ல சில விஷயங்களுக்கு ஸத்யத்வம் உன்னால் சொல்லவேண்டுமென்று விருப்பப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது எல்லா விஷயங்களுக்குமே ஸத்யத்வம் விரும்பப்பட்டிருக்கிறதா? சில விஷயங்களுக்கு ஸத்யத்வம் புத்தாகமத்துக்குமுண்டு - ஸம்விதத்ன் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் முதலியது எல் லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் - எல்லா விஷயங்களுக்கும் ஸத்யத்வமோ வென்றால் உன்னால் ச்ருதிக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை. மேலும் விஷயத் திற்கு ஸத்யத்வம் எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாது. ஸத்யமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாண விஷயத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால். “ § ஆதி த்யோ † யூப:” என்கிறவிடத்தில் யூபத்துக்கும் ஆதித்யனுக்கும் ஐயத்தை ப்ரதிபாதி யாமலிருப்பது தாத்பர்யவிலங்கியில்லாமையாலே ஒழிய ப்ரத்யக்ஷத்தின் ப்ராபல்யத்தா லல்லவென்று யாதொன்று உரைக்கப்படுகிறதோ அந்த இடத்தில் தாத்பர்யவிலங்காபாவ மானது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டே இருக்கிறது. அதனால் ஶு ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் அஸாமர்த்தமானது விலக்கத்தக்காததாக வந்து சேரு கிறது - வேதாந்திகளாலே அர்த்தத்வாதம் முதலியவற்றுக்கு வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் நோக்கமிருப்பதினாலே ஸ்வராதத்தத்தில் ப்ராமான்யம் இழக்கப்படுகிற தில்லையன்றோ - ஐ மந்த்ரங்களுக்கும் அர்த்த வாதங்களுக்கும் ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ரா

¶ குண்யவாதி—மாந்யமிகள். அதாவது புத்தனுடைய தத்வோபதேசத்தை ஸரி யாக க்ரஹித்த உத்தமசிஷ்யன் - பெளத்தர்களுக்குத் தலைமைவாய்ந்தவன்.

§ ப்ரபஞ்சம்—உலகம். † மாயாவாதி—அதவைதி.

§ ஆதித்யன்—ஸூரியன். § யூப:—யாகத்தில் பசுவைக்கட்டும் ஸ்தம்பம்.

¶ ப்ரத்யக்ஷம்—இந்ரியார்ந்த ஸந்திகர்ஷத்தாலுண்டாகும் இரூபம்.

|| அர்த்தவாதம்—விதிவாச்சாரத்தத்தை துதிக்கிற வசனஜாலம்.

ஐ மந்த்ரங்கள்—அனுஷ்டித்ததக்க அர்த்தங்களை ப்ரகாசப்படுத்துகிற ச்ருதி வாக்யங்கள்

* ஐக்யம்—ஒன்றுபட்டிருத்தல்.

\$ உபக்ரமம்—தொடக்கம். † உபஸம்ஹாரம்—முடிவு.

* அண்ணாக்குஷ்டம்—விலகியிருக்கிறது அல்லது தூரத்திலிருக்கிறது.

‡ ஜிஹாஸிதம்—விடுவதற்கு விரும்பப்பட்டிருக்கிறது.

* பரபக்தம்—அயலரன் கரு.   † ப்ரதிஷேபம்—நிராகரித்தல்.

நீ லெனகிக—உலகத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

† ப்ராபல்யம்—அதிக பலமுள்ளதாக இருத்தல்.

யகூகூழுவெடாணவாகுநி நிவிடெஷஜூநெநகரஸவஸூ
 ராதபுதிவாடிநவராணி, “ ஸபெவ ஸொடுஜிமு சூலீசு ” ஐ
 தெய்வராஜீநி— ஐதி; தடியுணம். வனகவிஜூநெந வவடவிஜூந
 பூதிஜூவவாடிநெவெந வவவவாடிவ வரஸு பூஹுணா
 ஜமடிவாடிநகூடி, ஜமணிபிதூகூடி, வவடஜூதா, வவடகூடியோ
 மடி, வதூவகூடி, வவடாணகூடி, வவடநியபிநிதூடிநெக
 கூடிணமாணவிபிஷ்டதாடி, கூடிவூடி ஜமதவூடிதூதாண பூதி
 வாடி, வவடிபிதவூடிதூகூடிவீதி ஸூதகெதும் பூதிவ
 டெஸாய பூவூதிவூதிசுரணஸு । பூவணிதபூயபிடிபூ வெ
 டாயடவூடிஹ । சுதூவூடிணாயிசுரணை நிபுணதரூ
 வவாடியிடிதெ ॥

பூபாஷ்யம்.—

வேதாந்தவாத்யங்கள் விசேஷங்களற்றதும் ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வபாவ
 மாகக்கொண்டதுமான வஸ்து ஒன்றையே ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ள
 வைகள், “ ஸதேவ, ஸோமயேதமக்ர ஆலீத் ” இது முதலியவைகள்
 என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது பொருத்தமுள்ளதல்ல. ஒரு வஸ்து
 வை அறிவதனால் எல்லா வஸ்துக்களும் அறியப்படுகின்றனவென்கிற ப்ரதி
 ஜ்ஞாபபாதனமடியாக ஸத் என்கிற சப்தத்திற்கு வாச்யமான பரப்ரஹ்மத்
 திற்கு ஜகதுபாதாத்வம், ஜகந்நிமித்தத்வம், ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்தி
 யோகம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம், ஸர்வாந்தரத்வம், ஸர்வாதாரத்வம், ஸர்வ
 நியந்த்ருத்வம், இவை முதலிய அனேக கல்யாணகுணங்களுடன் சேர்ந்தி
 ருத்தலையும், உலகமனைத்துக்கும் அந்த ப்ரஹ்மாத்தமகத்வத்தையும் ப்ரதி
 பாதித்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாத்தமகனாய் நீ இருக்கிறாய் என்று ச்வேத
 கேதுவைக்குறித்து உபதேசிப்பதன்பொருட்டு ப்ரகரணம் ப்ரவ்ருத்தித்தி
 ருப்பதால். இந்த அர்த்தம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் விரித்து உரைக்கப்
 பட்டிருக்கிறது. இந்த க்ரந்தத்திலும் ஆரம்பணதிகரணத்தில் நன்கு பிங்க
 தெளிவாக உபபாதிக்கப்படப்போகிறது.

§ ப்ரஹ்மாத்தமகன்—ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக்கொண்டவன்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

அப்படி இருந்தபோதிலும் எந்த வாக்யவிசேஷங்கள் அந்யஞல் நிர்விசேஷப்ரமாத உதாஹரிக்கப்பட்டனவோ அவைகளுக்கு ஸவிசேஷபாத்வத்தை வாக்யதாற்பயத்தின் பர்யாலோசனையினால் ப்ரதிபாதிக்கக்கொடாங்குகிறார்—யதுகீதம் இது முதலியதால். அதில் நிர்விசேஷபாத்வத்தை சுருக்கமாக அதுவாதம் செய்கிறார்—யதுகீதம் என்று. சோதகவாக்யங்களில் ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானேகாஸமாய் அறியப்பட்டிருப்பதால் அத்த்ருநிர்விசேஷத்தவம் அதுவும் காரணவாக்யங்களில் ப்ரதிபந்தம். ‘வஸ்துமாத்ரம்’ என்கிற சப்தத்தினால் வேறிடத்தில் ஸகுணப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் தாற்பர்யமின்மை ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. “இதயாதீரி” என்று சொன்னால் அதே உபரிஷதத்தில் பர்யவஸிக்கிறது என்பதுபற்றி அதை விலக்குவதற்காக ஓக்நேயவமாதீநி என்று உரைக்கப்பட்டது. அதை தூஷிக்கிறார்—நத்யுகீதம் என்று. எதனால் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஏகவிஜ்ஞாநேந் என்று. “யேநாசருதம்” இது முதலிய வாக்யத்தால் ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானம் ப்ரதிஜ்ஞா பண்ணப்படுகிறது. இதற்கு இது அர்த்தம் - கேட்கப்பட்டதும், மனனம்பண்ணப்பட்டதும், நன்கு அறியப்பட்டதுமான எந்த வஸ்துவினால் கேட்கப்பட்டிராததும் மனனம் செய்யப்பட்டிராததும் அறியப்பட்டிராததுமான வஸ்துவானது கேட்கப்பட்டதாகவும் மனனம்செய்யப்பட்டதாகவும் அறியப்பட்டதாகவும் ஆகிறதோ என்று. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸத்தையினால் அனைத்தும் அறியப்பட்டதாக ஆகிறதில்லை. தார்ஷ்டாந்திக ஸாமர்த்தயத்தினாலும் ம்ருத்த்ருஷ்டாந்த ஸாமர்த்த்யத்தாலும் அறியப்பட்டதாக ஆகிறது ப்ரஹ்மத்தின் ஸத்தையினாலாவது ம்ருத்த் பிண்டத்தின் ஸத்தையினாலாவது அதின் கார்யமான ப்ரபஞ்சமாவது கடம் முதலியதாவது அறியப்படுகிறதில்லையென்றோ. “கஸ்யிந்ரு பகவோ விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம்பவதி” என்று முண்டனேபரிஷதத்தில், ஆதமரிசலுஅரேந்ருஷ்டேச்ருதேமதே விஜ்ஞாதேஇதம்ஸர்வம்விதிதம்” என்று ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் கேட்கப்படுவதாலும், அதனால் ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யார்த்தமானது எவ்வாறு உரைக்கப்பட்டதோ அவ்வாறு என்ற படி, கடஜ்ஞானத்தாலே படஜ்ஞானம் ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்பதனால். ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானம் உண்டாவதில்லை என்று சுவைகவரின் கார்ய காரணகளுக்கு அது னானப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறுகிறார்—“யதாஸோமய” என்று. அதிலும் அஸதகார்யவாதத்தின்வாயிலாக ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானாதூபத்தி சுவைகையப் பரிஹரிக்கிறார்—வாசுநாம்பணம் என்று. வாசா-வாகசப்தமானது § அஜஹல் லக்ஷணையினால் வாஃபூரவகமான வ்யவஹாரத்தை உணர்த்துகிறது. வாசா என்ற மூன்றும் வேற்றுமையினால், ப்ரயோஜனமாயிருப்பதுபற்றி ஹேதுதவம் சொல்லக் கருதப்பட்டது ஆரம்பணமென்று கர்மார்த்தத்தில் லபுட். ஆரப்யதே ஆலப்யதே இதி ஆரம்பணம் “ஆலமபஸ்ஸப்ரஃஸுமிஸ்யோ,” என்று நிகண்டு. ம்ருத்த்பிண்டேன என்பது அர்த்தத்தால் ஸித்திக்கிறது. விகாஃ என்பது கடத்தவரவ்யத்வாதி அவஸ்தை

§ அஜஹல்லக்ஷணையாவது — விடாதலக்ஷணை - அதாவது ஸ்வார்த்தத்தைவிடாமல் அர்த்தாத்ரத்தையும் உணர்த்தும் சப்தசக்தி. உதாஹரணம்.—சதரிணே கச்சந்தி என்று. கொடைக்கரர்கள் போகிறார்கள் என்று அர்த்தம். இந்த வாக்யமானது அபிதாந்ருத்தியினால் சசத்ரிகளின் கமதத்தைச்சொல்வதுடன் ச்சதரயில்லாதவர்களுடைய கமனத்தையும் சொல்லுகிறது என்பது அஜஹல்லக்ஷணையின் மகிமை.

கள் - வாழ்வுகமான ஹாநம் த்யாகம் @ உபாதானம் முதலிய வ்யவஹாரத்தின் பொருட்டு ம்ருத்பிண்டத்தினால் நாமரூபங்கள் தொடப்படுகின்றன (வழிக்கப்படுகின்றன). மண்ணுருண்டையானது வேறு பெயரையும் ரூபத்தையும் அடைந்ததாக ஆகிறது என்று அர்த்தம். கார்ய காரணங்களிரண்டும் ஒரு த்ரவ்யம் என்கிற விஷயத்தில் ப்ரமாணத்தைக்கூறுகிறார்— (ம்ருத்திகேத்யேவஸ்யம்) என்று. ‘இந்த குடம் மண்’ என்கிற ப்ரத்யயிஜ்ஞையால் ம்ருண்மயமான குடம் முதலியதுவாக்கட ம்ருத்த்ரவ்யமாகவே இருப்பது ப்ராமாணிகம் என்று அர்த்தம். கடாதினில் உண்டாகிற புத்தி சப்தாதி பேதங்கள், த்ரவ்யபேதத்திலும் காணப்பட்டிருக்கின்றன. “இருக்கிறான், படுக்கிறான், நான் ஸுகமுள்ளவன், நான் துக்கமுள்ளவன்” இது முதலியவைகளில் த்ரவ்யைய்யத்திலும் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் அவைகள் ஈ ஸாதாரணங்கள். அதில் “ஆஸ்தே சேதே ஸுக்யஹம் து:க்யஹம்” இது முதலியவைகளில் த்ரவ்ய ஐயத்திற்கு த்ரவ்ய ஐயத்திற்கு நியாயினை என்று சுருதுது. இந்தவிடத்தில் ம்ருத்திகாமாத்ரத்திற்கு பாரமார்த்தமும் விகாரங்களுக்கு அஸத்யத்வமும் விசுத்திக்கப்பட்டிருக்குமேயானால் ‘இதி’ என்கிற சப்தம் ப்ரயோஜனமற்றதாகும். அப்பொழுதும் “மருத்திகைவ ஸதயா” என்றவல்லவோ சொல்லத்தக்கது விகாரங்களுக்கு அஸத்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளும் பசுத்தில் த்ருஷ்டார்த்தமானது ஸாத்யவிகலமாகவாகும். ஸத்யத்வம் அறியப்படுவதால், குடம் முதலியவற்றுக்கு ஸத்யத்வமானது || வ்யாவஹாரிகம் என்று கூறப்படுமேயானால் ம்ருத்பிண்டத்திற்கும் ஸத்யத்வமானது வ்யாவஹாரிகமாக இருப்பதுபற்றி காரணத்திற்கு ஸத்யத்வவிர்த்தியில்லை. காரணத்திற்கு வ்யாவஹாரிகமான ஸத்யத்வமே ஸம்மதமாயிருக்குமேயானால் அது குடம் முதலியவற்றுக்கும் துல்யமாகவாகும். கார்ய காரண த்ரவ்யங்களுக்கு ஐக்யமிருப்பதால் காரண விஜ்ஞானத்தாலே கார்ய விஜ்ஞானமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகட்டும். அப்படி இருந்துவாக்கட உபகத்தில் பத்பல கார்ய வாக்கங்கள்க்கு உப்பத்பல உபாதானங்களோடுகூடி இருத்தல் காணப்படுவதால் எகவிஜ்ஞானத்தாலே எவ்விஜ்ஞானமானது பொருத்தது என்கிற சங்கைவரின், ஐகத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தையே காரணமாகக்கொண்டிருத்தலேக்கூறுகிறார்—ஸ்தே வஸோம்யேநமகீரே என்று. சுருதியிலுள்ள ‘ஸத’ சப்தார்த்தத்தைக்கருதி இந்தவிடத்தில் “ஸத சப்தவாச்சுஸ்ய” என்று உரைக்கப்பட்டது. இது ஸருண ப்ரஹ்ம விஷயமென்று அர்யதாவித்தியானது எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாது என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் ‘பாஸ்ய ப்ரஹ்மண:’ என்று உரைக்கப்பட்டது. அகீரே ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தியகாலத்திலே என்று அர்த்தம். பிறகு ஸ்ருஷ்டிசொல்லப்பட்டபோதால், விஜாதீய ஸஜாதீய ஸ்வகத நாகாத்வ வ்யாவ்ருத்தியானது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயானால் அகீரே என்று சொல்லு பொருத்தது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒரு காலவசேஷத்தில் நிர்விசேஷத்வம் என்கிறதில்லையன்றோ — தீ வை வத மய பூ ஹைக்ருணய பரிஹாரத்தின்பொருட்டு ஜீவர்களுடைய பஹுவ்வமென்ன அவர்க

@ உபாதானம்—எடுத்திக்கொள்ளுதல்.

† த்ரவ்யம்—வஸ்து அல்லது பதார்த்தம். ஈ ஸாதாரணம்—பொதுவானது.

‡ நிர்ணயகம்—நிச்சயத்தை உண்டிபண்ணுகிற வஸ்து.

|| வ்யாவஹாரிகம்—உலகவழக்கத்திலுள்ளது.

பூ வைஷ்ணவம்—எவ்வா ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸமபாவனை இல்லாமலை.

தீ ஹைக்ருணயம்—தனையற்றிருத்தல்.

ஞ்ஞைய காமங்களின் ப்ரஹ்மென்ன அவைகளின் அநாதித்வமென இவைகள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாக இருப்பதாலும் அந்த ஜீவானின் பஹுத்வமானது அபரமார்த்தமென்று சொல்லப்படுமாயில், அஃ - பாரமார்த்தப்பஹுதவம் இப்பொழுதுமில்லாமையால் அநீதம் யனநாதிஃ - அத், சப்ததக்ரு அவ் வக்ஷிதாத்தவமென்பதுகூடாது. அநீத ஸ்ருஷ்டி - ப்ரபுருஷா - அத்ருக கால ரூபமான விஜாதியபேதமும் சேஷரூபஜாதிய பேதமும் ஸாவஜ்ஜதவட முத்தலான ஸ்ருஷ்டிக்கு அநருணமான குணரூபமான ஸ்ரீததேதமும் அப்ப்ரதிருக்கின்றதாத் ஸால் விஜாதியம் முதலிய மூன்றுவிபப்பதங்களின் கிராஸபாதவம் விருத்தம் - காரண வாச்யமாயிருப்பதால், இது காரணாகபடாக இல்லாவியில் இப்படிப்பட்ட வாக்யங் வாச்யமாயிருப்பதால், இது காரணாகபடாக இல்லாவியில் இப்படிப்பட்ட வாக்யங் களுக்கு ஸ்வஸகாபரதயய்யாயததால் விஜாதியம் முதலியதின் பேதநிராஸததில் கோக்கு இருப்பதுபற்றி காரணபாதவமில்லானமயால் ப்ரஹ்மகாரணத்வம் அபரமாண மாகவென்றவரும். நிச்சயப்பொருளை உணர்த்துகின்றதும் தன்னாலே விலக்கத்தக்க வஸ்துவிசேஷத்தை உபஸ்காமிப்பதில் ஸாமாந்தியமுன்னதாகவுரிருந்து எவகாரக் திற்கு சேர்த்த ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற மற்றொரு பதத்தின் அஃ - ப்ரதக்ரு விருத்த மான அர்த்தத்தை விலக்கும் தன்மை தவறாமல் காணப்படுவதால் ஸதேவ' என கிற அவதாரணமானது அஸ்தகாரியதாததைததென்றவதில் நோக்குள்ளது. இவனை க்றமறிந்தவனே? என்கிற வாக்யபரயோகத்திலிருக்கிற ஏகாமானது ப்ரஹ்மணத்தின் மைமை விலக்காதன்றே. பின்னையோ க்றமறியாமையையே வ்யாவர்த்திசுந்திது ஆக மை சப்தஸ்வாஸ்யத்தால் ஸதேவ என்பதனால் கிரவிக்ஷக்கத்தது அஸத்த்வமே ஒழிய விஜாதியபேதமால், என்றாலும் அஸத்தானது எத்தைக்காட்டிலும் விஜாதியம். ஆயினும் அதற்கு வ்யாவர்த்திசுத்தக்கக் கணமையானது விஜாதியத்வாகாரத்தாலில், பின் னையோ ஸததக்ரு விரோதியாக இருத்தலால் - ஸதேவ - ஒருவாமுதும் அஸத்திலே எனது அர்த்த. ஸத சப்தமானது ப்ரமாணஸம்பந்தயோக்யதாரூபமான ஸத்தவத் தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகக்கொண்டு ப்ரமாத்மாவின்மீட்டில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இந்த ஸத சப்தமானது விசேஷ்யமாக இருக்கிற ப்ரமாணமாணைச்சொல்லுகின்றதாக இருந்த போதிலும் காரணவிஷயதவ ஸாமாந்த்யத்தினால் காரணதவத்திற்கு உறித்த குணவக் கோடு கூடியவாறும் ப்ரக்ருதி புருஷன் காலம் இமூன்மையுர சரீரமாகக்கொண்டவ னுமான ப்ரமாத்மாவை உணர்த்திவிக்கிறது. ஏகமேவ என்பது நாமரூப விபாகமில்லாத காரணாவஸ்தையுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. காரணத்வாவஸ்தையில் ஏகத்வ நிச்சயமானது 'பஹுஸ்யம்' என்று பஹுபவா ஸவக்ஷத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் போகிற காயவர்க்கங்களின் பஹுத்வத்திற்கு ப்ரதியோகியான வஸ்துவின் ஏகத்துவத்தை ப்ரமாத்மாவைக்கொண்டிருப்பதாலும் ஒரு ஸ்ருத்தினைத்தொடர் மண்மயமான கார்யவாசம் அஃ - ப்ரததும் என்று உணர்க்கப்பட்ட திருஷ்டாந்த ஸாமாந்த்ய திருஷ்டம் "தத்தே ஸதாஹ்மயவ்யாக்ருதமாலீத, தந்நாமரூபாப்யம் வ்யாக்ரியத" என்கிற ச்ருத்தபந்தாததோடு அர்த்ததையமிருப்பதாலும் இதுவே அர்த்தம். வைசேஷ்யன் முதலிய வர்களால் நித்தம என்று கூறப்பட்டிருக்கிற ஆகாசம் முதலியவற்றுக்குகூட ஸம்ஹார உண்டு என்கிற அபிபிராயத்துடன் கூடியது. ஏவகாரம் இவ்வண்ணம் நாமரூபவிபாகமில்லாமையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாதவம் வித்திததது. இனிவரப்போகிற அஸ்தா விசேஷத் தோடுகூடியதான ஒரு வஸ்துவுக்கு முந்திய அவஸ்தை (நிலமை) யின் ஸம்பந்தமல் ஸ்வோ உபாதாதத்வம் 'அத்விதீயம்' என்கிற பதத்தினால் நிமித்தார்த்தம் நிஷேதிக் கப்பட்டது. உபாதாதம் ப்ரஸ்துதமாக இருப்பதுபற்றி நிமித்தகாரணம் புத்தியில் நிலை பெற்றிருப்பதாலும் பாததாரூபமான விசேஷங்கள் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், நிஷே தமானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதைவிட மற்றதை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதாலும்

மேலுள்ள வாக்யத்திற்கு ஸங்கதி அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். “ஏகமேவ” என்கிற சப்தத்திற்கு அவிபக்தநாமரூபகா பரத்வமானது “பஹுஸ்யாம்” என்கிற வாக்யத்தால் அறியப்படுகிறது. “ததைக்ஷத தத்தோஜோ2ஸ்ருஜத” என்கிற இந்த சுருதி வாக்யங்களால் அகவிதீயபதத்திற்கு நிமித்தாந்தராவர்த்தத்தில் நோக்கு அபிப்பேதம் படுகிறது. பரப்ரஹ்மமானது எப்போதுமிருப்பதால் “ஸதேவ” என்கிற அவதாரணமானது அஸத்தகார்யவாதநிரஸனத்தில் தாற்பாயமுள்ளதாயிருக்கிற தென்று மேலேயிருக்கிற “கதமஸுத: ஸஜ்ஜாயேத” இது முதலிய வாக்யத்தால் அறியப்படுகிறது. “கதமஸுத:” இதுமுதலான வாக்யமானது வைசேஷிகனுடைய மதநிராஸனத்தில் கருத்துள்ளதெயொழிய க்ஷணிகவாதிகளை நிரஸிப்பதில் நோக்குள்ளதமல்ல. சூன்யவாதிகளை நிரஸிப்பதில் நோக்கமுள்ளதமல்ல. க்ஷணிகவாதி, சூன்யவாதி, இவ்விருவர்களுள் விஷயமாக நிராஸம்செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானமானது வைசேஷிகமதநிராஸத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும் “ததைக்ஷதஹு: அஸதேவேதமகரஆஸீத” என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், க்ஷணிகதவமும் சூன்யதவமும் காலவிசேஷத்தில் உண்டாகிறதில்லையெனறே. ஆதலால் “ததைக்ஷதஹு:” இது முதலிய வாக்யம் அஸதகார்யவாதநிராஸத்தில் நோக்குள்ளது. “குதஸ்தகஜ்ஜஸோம்யையம் ஸ்யாத” என்பதனால் மருத்தினினை முருண்டான கடம் முதலியவைகளுக்கு மருத்தஸ்வரூபத்வம்போல அஸத்தினினை முண்டான வஸ்துவவுக்கு அஸத்ஸ்வரூபத்வம்பரஸங்கிக்குமென்று கருத்தது. உத்பத்தியாவது திரவ்யத்திற்கு உண்டாகிற ஓர் அவஸ்தை என்கிற இந்த ஆத்கமானது, “வாசாரம்பணம்” என்கிற இந்த வாக்யத்தால் சிக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது - அதை அவலம்பித்த “கதமஸுத: ஸஜ்ஜாயேத” என்று உரைச்சப்படுகிறது. எவ்வாறு நிராசரயவஸ்துவவுக்கு ஸம்பவமென்று அர்த்தம். “ததைக்ஷத” என்பதனால் ஸர்வவிஜ்ஞானத்தமும் “அஸ்ருஜத” என்பதனால் நிமித்ததவமும் “பஹுஸ்யாம்” என்பதனால் உபாதாநாத்தமும் அந்த நிமித்தத்வ உபாதாநாத்தவிரண்டிக்கும் அதுகுணமான ஸர்வசத்தித்வமும் ஸத்யஸங்கலபத்வமும் “அநேஜீவேர ஆத்மா அதுப்ரஸித்ய” என்று ஸர்வாந்தரத்வமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஜீவேர ஆத்மா - ஜீவினை சரீரமாகக்கொண்ட என்னால் என்று அர்த்தம். “விமதேஹேர பூத்வாவஹேவோமபாததா:வ்யாக்கரேண பூக்வாவஹேவோ மபாததா:” என்பதுபோல. ஸர்வவிஜ்ஞானம் முதலிய குணங்களுடைய பரமாத்மாவுக்கு அதற்கு விபரீதமான ஸ்வரூபத்தோடுகூடிய ஜீவினோடு ஐக்யம் ஸம்பவியாததாலும், “யஸ்யாத்மாசரீரம்” இது முதலிய வசனத்தாலும் “தததுப்ரஸித்ய” என்று அசேதநத்தைப்போல ஜீவனிடத்திலும் அதுப்ரவேசசர்வாணமிருப்பதாலும், சரீரவாசக சப்தத்திற்கு சரீரிபயந்ததவமானது முக்யமென்பது பொருத்துதலாலும் இதனே அர்த்தம் - “ஸதாயததா:” என்பதனால் ஸர்வாதாரதையும் அதனாலேயே ஸர்வவியமனமும் வித்தித்தது. ஏதஸ்வகா அக்ஷரஸப்ரசாஸநேகாரிக் த்யாவாபருத்வவ்யை வித்திருத்திவிட்டது” என்று ப்ரசாஸனத்தினால் தாரகத்வம் கேட்கப்படுதலால். இவ்வண்ணமாக சரீரிக்கு வக்ஷணகமாக இருக்கிற ஸர்வாதாரதவ ஸர்வவியமன ஸர்வாந்தரத்வங்கனாலே ப்ரஹ்மம் ஜகத்தையே சரீரமாகக்கொண்டது எனபது சொல்லப்பட்டது. ஆதிசப்தத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுத்தங்களாயிருக்கிற வேறு ச்ருதிகளால் வித்தித்திருக்கிற குணங்கள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. “ஐததாத்ம்யம்” என்பதனால் உலகமனைத்துக்கும் ப்ரஹ்மாத்மகத்வமும் அறியப்படுகிறது. “ததஸ்த்யம்” என்பதனால் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகமாயிருந்தவாலேயே ஜகத்துக்கு ப்ராமாணிகத்வம் - ஜகத் தன்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதாக உண்டாகிற எண்ணம் ப்ரார்த்தி என்று அர்த்தம். ஆகையால் எல்லா உலகத்துக்கும் அவன் ஆத்மா “ஐததாத்ம்யம் இதம் ஸர்வம் ஸ ஆத்மா” என்கிற நிர்देशமானது

“ராமாத்ஜம் லக்ஷ்மண பூர்வஜஞ்ச” என்பதுபோல் அந்யோந்ய ஸம்பந்தித்வ தாந் பர்யாதிசயத்தால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அன்றிகே “ஸத ஆதமா அந்தர்யாம் யம் ருத:” என்பதுபோல் எல்லா உலகத்தக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதால் உனக்கு ஆதமா அவன என்று அர்த்தம். ஆகையால் “தவம்” சப்தமென்ன, அகினர்த்த மென்ன, அது விஷயமான புத்தியென்ன இம்மூன்றும் “தத” சப்தவாச்யமான ப்ர ஹ்ம பரியந்த்வுகாஃ இருக்கின்றனவென்று “ததவமவரி” என்ற வாக்யத்திற்கு பொ ருள் என்று கூறுகிறார்—ஏவம்பூத என்று “ஏவம்பூத” சப்தத்தினால் “தத” பதத் துக்கு ப்ரக்ருத பராமர்சித்வம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஸத்வீத்யைக்கு ஸவிசே ஷமான வஸ்துவினிடத்திலேயே ஆறுவிதமான தாத்பர்யவிவகைகளிருக்கின்றன. தெடக்கத்தில் “உததமாதேசம் ப்ராக்ஷய:” என்கிற ஆவீகச்சப்தத்தினால் ப்ரசாஸிதா கூறப்படுகிறான். இந்த விஷயத்தில் இரண்டு ச்லோகங்கள் ஆசார்யபாதாளால் அறுத் த்ரவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன “சாந்தோக்யே கேசிதாஹுதிசதிருததமாதேசம் ப்ராக்ஷய இத்யத்ராகபூர்வஸ்துபதேசம் ப்ரகடயதி ஸதோந்ரப்ரஸநிமவஞ்சு: | நோகர்தர்ய ஸ்தி கர்மணயகணிவாஹு ஸதகர்த்ருசாஸ்தௌ ந கர்மஸ்யாத் ஸ்யாத்கர்மோபதேசே ததிசமுததமாதேசவாசோபதேசம் || அதர்ப்ரம: ப்ராசஸ்திம் வததிநிசிரஸாவாஹ் முகோரோபதேசம் சாஸ்தௌ ஸோதிப்ரஸித்தே ந ஸ்விபரஇஹசாபேகதிதார்த்த ப்ர ஸங்க: | யுத்தோஸாதாரணோத்த்யா வஞ்சகணிகரணேப்ப்யத்ர வைவக்ஷிகதவம் சாப்தோக் தம் காரகாணுமநுகரணதயாகர்தரிஸ்யாத்விக்ஷா || என்று. (இதன் அர்த்தம் - சாந் தோக்யத்தில் “உததமாதேசம் ப்ராக்ஷய:” என்கிறவிடத்திலுள்ள ஆக என்கிற உப ஸர்கத்தை முந்திவைத்துக்கொண்டிருக்கிறது வஞ் ப்ரத்யயத்தை ஈற்றில்கொண் டதுமான லிபு என்கிற தாதுவானது உபதேசம் என்கிற அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்து கிறது. ஸச்சப்தவாச்யமான பரமாத்மாவின்னூடைய சாஸனத்தை வெளிப்படுத்துகி ருதில்லை. வஞ் ப்ரத்யயமானது கர்த்தா என்கிற அர்த்தத்தில் சப்தசாஸ்த்ரத்தில் கிடை யாது. கர்மத்வ ரூபாத்மத்தில் வஞ் பாணினியினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தவிடத்தில் ஸச்சப்தவாச்யமான பரமாத்மா என்கிற காத்நாவின்னூடைய சாஸனத் தில் கர்மணியிவ்விதமான வஞ் வாராது. காமோபதேசத்தில் வஞ் ப்ரத்யயமிருக்கு மேயாலால் உததமாதேச என்கிற சுருதிவாக்யத்தினால் அந் கர்மத்வரூபமான அர்த்தமே உபதேசிக்கத்தக்கதாகுமென்று சொல்லத்தகாது என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் மறுமொழி கூறுகிறோம்—முதலில் ஆக என்கிற உபஸர்கத்தை யுடைய இந் த்ரிபு என்கிற தாதுவானது ப்ராசஸ்தியைக்கூறுகிறது. உபதேசத்தைக் கூறுகிறதில்லை அந் ஆதேச சப்தமானது சாஸனரூப அர்த்தத்தில் மிக்க ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிறது - இவ்வேயும் வேறிடத்திலும் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அர்த்தத்துக்கு ப்ர ஸங்கமில்லையன்றோ - அஸாதாரணோத்தியினால் வஞ் ப்ரத்யயமானது இவ்ரு கரணத்வ ரூபார்த்தத்திலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது யுத்தம் காரகங்களுக்கு வைவக்ஷிகத் தவம் சாப்திகாசுளால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் கரணத்வரூபார்த்தத்தில் விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் இந்தவிடத்தில் வஞ் ப்ரத்யயத்துக்கு காதரிவிவகைக் கூருக்கலாம் என்பதனால் இவ்வுடனீதி)

ஆதேச சப்தத்தால் உபதேசிக்கத்தக்க வஸ்து கூறப்படுகிறது. உபதேசம் என் பது ப்ரக்ருதியினது அர்த்தம். ப்ரத்யயார்த்தம் கர்மத்வம்:— “அகர்தரிசகாரகேஸம் ஜ்ஞாயாம்” என்கிற பாணினி ஸூத் திரத்தினால் கர்த்தவைக்காட்டிலும் வேறான காரகங் களில் வஞ் ப்ரத்யயம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் உபதேசத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு கர்மத் தவம் உபபந்மாவதாலும், ப்ராசாஸனத்திலோவென்றால் பிரஹ்மமானது கர்மாவல்ல.

பீன்னையோ கர்த்து கர்தாவைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற காரகங்களினன்றோ வயர் பரத்யம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் “கர்திரக பரத்யம்” என்பது பொருந்தாது—“கிவிதிச” என்று குணத்தை நிஷேதித்திருப்பதால் ஆதேச சப்த ரூபம் லித்திபெறுது. “பசாத்யச் பரத்யம்” என்பதும் பொருந்தாது. திச தாதுவானது இப்பரத்யாவூறாக கடகமானது என்கிற அக்ஷரத்தை ஈற்றுக்கு முந்தின எழுத்தாகக்கொண்டிருப்பதால். “இருபதாத்க:” என்கிற அபவாத ஸூத்ரத்தினால் பரத்யம் வருவதால் குணம்வாராது—ஆதலால் இந்த ஆதேசசப்தமானது வயர் பரத்யயாந்தமே - அந்த பரத்யயமோ கர்தா என்ற அர்த்தத்தாலே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதில் கர்மார்த்தத்தவமே யுத்தமாதலால் உபதேசிக்கத்தக்கதே ஆதேச சப்தத்திற்கு வாச்யமென்று. இந்த விஷயத்தில் மறுமொழிசொல்லப்படுகிறது. ப்ரஸித்தி ப்ராசர்யத்தால் சாஸனம் ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம். அங்ஙனமில்லாவிடில் ஸ்வாஸ்ய பங்கம் வருவதால். முதலில் ஆ என்கிற உபஸர்க்கத்தையுடைய திச தாதுவானது நியோக்தா வினுடைய ப்ரயோஜனத்தைக்கூறுகிறது. முதலில் உப என்கிற உபஸர்க்கத்தை யுடைய திச தாதுவானது நியோஜ்யனுடைய ப்ரயோஜனத்தைக் கூறுகின்றதல்லவோ என்று ந்யாஸகாரர் சொல்லுகிறார் - நியோக்தரி ப்ரயோஜனம் யஸ்ய - எந்த அர்த்தத்துக்கு நியோக்தாவினிடத்தில் ப்ரயோஜனமிருக்கிறதோ, அர்த்தத்துக்கு வாசகம் என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் மற்றவிடத்திலும் - மேலும் உபதேச்யத்வமென்பது லௌகிகமான கர்மபாகார்த்தத்துக்கும் அலௌகிகமான ப்ரஹ்மபாகார்த்தத்துக்கும் பொதுவானது - சாஸித்ருத்வமோவெனில் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸாதாரணம். “அந்த: ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தாஜ நானாம்”, “ஏதஸ்யவா அக்ஷரஸ்யப்ராசாஸநே கார்கி” இது முதலிய ச்ருதிகளால் நிருபாதிக்கமான ப்ராசாஸனமானது ப்ரஹ்மத்துக்கே உரித்ததென்று ச்ருதி சொல்லுவதால். நிருபாதிக்கமான உபதேச்யத்வமானது ப்ரஹ்மத்துக்கே உரித்தது என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. இஷ்டப்ராப்தி, அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி, அவைகளுக்கு ஸாதனங்கள் இவைகளுக்கு பொதுவாயிருப்பதால். என்றாலும் அபரிமிதமான ஸாக்ஷாப்திது:கவிந்ருத்தி முதலியது ப்ரத்யக்ஷமாக உபதேசிக்கத்தக்கதாக இருக்கலாம். ஆயினும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி, ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்ம உபாஸனங்கள் இவை அனைத்திற்கும் உபதேச்யத்வமென்பது. ஸாதாரணம் - ப்ரச்ரம் செய்யத்தக்க வஸ்துவுக்கு உபதேச்யத்வம் அர்த்தத்தால் விரித்தித்தது. ஆதலால் உபதேச்யத்வத்தாம் ப்ரயோஜனமற்றது. “யோகாச்ருதம்” ச்ருதம்” இந்த ச்ருதிவசந்தோடு ஷ்வாக்யத்வமிருப்பதால். தன்னையே கற்றறிந்தவரே அறிந்ததனால் மற்றவைகளின் அறிவுக்குக்காரணமாயிருத்தல் என்கிற தன்மையினால் விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிற உபதேச்யத்வமானது அஸாதாரணமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அப்படியிருந்தபோதிலும் அப்படிப்பட்ட உபதேச்யத்வமானதுப்ராதிஜ்ஞாவாக்யத்தாலும் ப்ரஷ்டவ்யத்வவ்யுத்தியினாலும் அர்த்தஸித்தமாயிருப்பதுபற்றி அநேகக்ஷிதமான உபதேச்யத்வத்தைச்சொல்வதைக்காட்டிலும் அநேகக்ஷிதமாயிருக்கிற ப்ராசாஸித்ருத்வமே சொல்லத்தக்கது என்பது பொருத்தமுள்ளது. “யோகாச்ருதம்” என்பதிலுள்ள உபாதாந்தம் லித்தித்திருக்க. ப்ராசாஸித்ருத்வத்தினாலன்றோ நிமித்தத்வம் லித்திக்கும்—ப்ராபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தைக்கவிர்த்து வேறு நிமித்தமிருக்கமேயானால் ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானத்வம் பொருந்தாது. ஆதலால் ப்ரதிபாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவை விவக்ஷிதமான அஸாதாரண ஆகாரத்தோடு கூடியதாகவே ப்ரதிபாதிப்பது தகுதியுள்ளது. வயர் ப்ரத்யயமானது கரணரூபார்த்தத்தில் வ்யுத்தப்ரஹ்மாக இருப்பதால் விவக்ஷாத:ஸாகாணம் ப்ரவ்ருத்தி:” என்கிற சாப்திகர்களால் கூறப்பட்ட ந்யாயத்தாலே கர்தாவினிடத்திலேயே வேறு கரணத்தை அநேகக்ஷிதமால் ஸாதகத்வத்தை விவக்ஷிப்பதிலுள்ள அவ்வாறு ப்ரயோகம் உபபந்

மாற்றது. அகாரி என்கிற சூத்ரத்துக்கு கரணதவ விவரங்களில்லாலிமில் கர்த்தாவின்னிடத்தில் அஸாகுவாதலால் நிவ்ருத்திப்ரயோஜனம் உபதேச பக்ஷத்தில் ப்ரகருத்தயர்த்தத்தின் அஸ்வாஸ்யமும் ப்ரத்பயத்தின் ஸ்வாஸ்யமும் வருகிறது. ப்ரசாஸனபக்ஷத்திலோவென்றால் ப்ரத்பயத்தின் அஸ்வாஸ்யமும் ப்ரதாநபுதமான ப்ரகருத்தயர்த்த ஸ்வாஸ்யமும் அர்த்தத்தின் ஒள்கிடயமும் எனபதிலால் ஐவ்யம்யம். ஆதலால் ப்ரசாஸத்தாவே ஆதேச சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கவென்று ஸ்வீகரிப்பது யுத்தம். இவ்வண்ணம் உபக்ரமத்தில் நிருபாதிசமான ப்ரசாஸனகுணஸம்பந்தம் உரைக்கப்பட்டது. அவ்வண்ணமே ஜகதுபாதாசகவமும் நிமிக்கதவமும் அதந்தருணமான ஸர்வஜ்ஞதவம் ஸர்வசத்த்வம் முதலியன அறியப்பட்டது. உபஸம்ஹாரத்திலும் தத்வமஸி என்கிற ஸாமாந்திகரணபத்தால் ஜ்வாந்தாயாமிதவம் என்கிற குணவிசேஷம் உரைக்கப்பட்டது. இதே அர்த்தமானது அநேகம் தடவை ஆவ்ருத்திக்கப்பட்டிருப்பதால் அப்பியாஸமுமிருக்கிறது இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மகதினுடைய ஜகத்சாரணதவம், ஜகதந்த்ராதமத்வம் முதலிய குணவகன் ப்ரமாணந்த்ராததால் அப்ரதிபந்தமாயிருப்பதால் அபூர்வதையும் வித்திந்தது. இவ்வண்ணம் உபாஸகனுக்கு “தத்யதாவதிதவசாம் யாவந்தவி மோக்ஷயே அதஸம்பத்ஸ்யே” என்று சரீரம் கழிந்த உத்தரகக்ஷணத்தில் மோகனம் கேட்கப்படுவதால் பலனுமிருக்கிறது புத்தனைக்குறித்து பிதாவினுடைய ப்ரதிவசன ருபமாகியிருப்பதால் அர்த்தவாதமும் அடையப்பட்டது மருத்திணடம் முதலிய திருஷ்டாந்தத்தின் உபபாதனத்தினால் உபபத்தியும் வித்திந்தது. இந்த மூன்று திருஷ்டாந்தத்திலும் விவரத் பக்ஷத்துக்கதுருணமான ஒரு திருஷ்டாந்தமும் காணப்படவில்லை, பின்னையோ பரிணாமபக்ஷத்துக்கதுருணமாகவே காணப்படுகிறது. தார்ஷ்டாந்திக விஷயவாத்யத்திலும் “தததேஜோ஽னாஜத” என்று உரைக்கப்பட்டதேயொழிய “ததப்ரமத்” என்று உரைக்கப்படவில்லை - ஆதலால் இந்த சருதியில் விவர்தபக்ஷ ப்ரஸங்கமுமில்லை. சருதயந்த்ரங்கனிலும் “ததாத்மநாம்ஸ்வயம் அருருத்” இது முதலியவை கேட்கப்படுகிறதே ஒழிய “வ்யவர்த” என்று கேட்கப்படவில்லை. ஸாததிரமும் பரிணாமத் என்று இருக்கிறதேயொழிய விவர்தாத என்று இல்லை. ஸம்ருதிகளிலும் “கடமருடகாணிகாதிபேதை: கருமபேஷமிஷ்யதேயதைகம் - க்ஷிதி தவபரிணாமதோ நிலர்த:” - (அர்த்தம் ஒரு ஸ்வர்ணமானது கடகர மருடம் செவிப்பூ முதலிய பற்பல ஆபரண பேதவகனாலே வேறுபாடுகளாக எண்ணப்படுகிறது - பூமி யினது பரிணாமத்தாலே) இது முதலியவைகளில் பரிணாமபக்ஷங்களே காணப்படுகின்றன. ஆதலால் சருதிஸ்மருதி ஸதித்ரங்கனின் ஸ்வாஸ்யத்தால் பரிணாமமே ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது அந்த பரிணாமமும் ஸ்வாஸ்யமாகவே இருப்பதற்குத்தகுதியுள்ளதாக இருக்கிறது—நிர்விசாரத்வ நிரதோஷத்வ, அறுப்ரவேச சரீர சரீரிபாவாதிகளை விஷயமாகக்கொண்ட அநேக ச்ருதிஸ்வாஸ்யததாலும், அப்படியிலாவியில் அவைகளுக்கு விரோதம் ப்ரஸங்கிப்பகாலுமென்று ஏகவிஜ்ஞாஸகதால் ஸர்வவிஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யம் எது? அதின் உபபாதம் எவ்வாறு? என்று ஆசங்கிகவரின் இதின் விஸ்வதாராவேதார்த்த ஸ்வரஹத்திலே என்று கூறுகிறார்—ப்ரபஞ்சித: என்று. இந்தவியத்தில் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அர்த்தமானது எவ்வாறு அறியப்பட்டபோகிறது என்று கேட்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—அந்தாராபி என்று. நிபுணதாம் - அந்த அதிகரணமானது இந்த அர்த்தத்தையே விஷயாகக்கொண்டிருப்பதால் என்று கருத்து.

“சுய வராயயா ததிக்ஷாபு” (ஔ-க-க-ரு) உத்யுதாவிபூர
சுதான ஹையமாணாஹ ப்ரதிஷ்டியு கித்யுக்வலிஹாஸ ஸமிக்ஷை

ஸவபுமதக்ஷாவ்யபக்ஷஸூத்ரதயோநிக்ஷ ஸாவபுஜ்யாபிக்ஷாண மூண
யொமஃ வாஸ்யஸூஹுணஃ பூதிவாழிதஃ ।

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

“அதபராயயா” என்கிற சுருதியிலும், ப்ராக்ருதங்களான ஹேறப
குணங்களோ நிக்ஷேதித்து பரப்ரஹ்மத்திற்கு நிக்யத்வம், விபுத்வம் ஸூக்ஷ்
மத்வம், ஸர்வகதத்வம், அவ்யயத்வம், பூதயோநித்வம் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முத
லைய கல்யாணகுணங்களின் ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சீருதப்ரகாசிகை.—

அந்தரம் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரவித்யைக்கு ஸவிசேஷபரத்வத்தைக்கூறுகி
றார்-அதபராயயா இதுமுதலியதால். “அபாணிபாதம்” என்பதை நூற்றிலுள்ள பதங்க
ளுக்கு விஷயத்துக்கூறுகிறார்—ப்ராக்ருதாந் என்று. ப்ராக்ருதா: - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்
தம்பெற்றவைகள் - இதனால் ஓரிடத்தில் விதித்திருப்பதற்கன்றோ ஓரிடத்தில் நிக்ஷே
தம் என்பதனால் நிக்ஷேத்யங்களுக்கு ஓரிடத்தில் விதித்தியானது காண்பிக்கப்பட்டதாக
ஆகிறது. ப்ரக்ருதியை அடைந்தவைகளும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால் உண்டுபண்ணப்
பட்ட ஜீவர்களே அடைந்திருக்கிற ஷோஷங்களும் ப்ராக்ருதங்கள். “அத்ரேச்யம் அந்
ராஹ்யம்” — ப்ரதயக்ஷப்ரமாணத்துக்கும் அகோசரம் - அநுமானம்முதலிய ப்ரமாணங்
களுக்கும் அகோசரம். அன்றிக்கே கண்ணுக்கும் அகோசரம் - கண்ணைத்தவிர்த்து மற்ற
இந்திரியங்களுக்கும் அகோசரம். அகோதரம் அவர்ணம் - ப்ராக்ருதமான நாமரூபங்
களால் விழப்பட்டது. அசக்ஷஸ்ச்ரோதரம் - இத்திரியாதனை ஜ்ஞானமுள்ளதல்ல.
அபாணிபாதம் - இந்திரியங்களுக்கு அதிணமான சேஷக்டையோடுகூடினதல்ல. “அபா
ணிபாதோஜவநோக்ருஹிதா” “பஸ்யத் யசக்ஷுஸ்சுருணோத்யகர்ண:” என்று சுருதி
யிருப்பதால். இந்த இரண்டு பதத்தால் ஜீவனை அடைந்திருக்கின்ற ஹேறபநிக்ஷேதம்
கூறப்பட்டது. இத்திரியாதனைமான ஞானத்வமும் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு அதிணமான
ப்ரக்ருத்தித்வமும் ஜீவகத தர்மம் “ஸர்வகதம் ஸூக்ஷ்மம்” என்று பாட்க்ரமம்.
அப்படியிருந்தபோதிலும் அர்த்தக்ரமத்தாலே ஸூக்ஷ்மத்வம் எவ்வகதத்வம் என்று வ்யாப
யானம் பண்ணப்பட்டது. ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதனால்வன்றோ வ்யாப்தி ஏற்படுகிறது.
நித்யமாயிருப்பதால் காலபரிச்சேதமின்மை விபும்-ப்ரபும் ப்ரபுத்த்வமாவது நியந்த்ருத்
வம் - ஜகததை சரீரமாகக்கொண்டிருத்தல் பலித்தது. இதனால் வஸ்துக்களால் பரிச்
சேதிக்க ஒண்ணமை விதித்தது ஸர்வகதத்வத்தால் தேசபரிச்சேதத்தின்மை அவ்
யயத்வமாவது - வ்யயசப்தத்தால் உபலக்ஷிதமான ஷோஷங்களுக்கு விரோதித்வரூப
குணம் என்கிற அபிப்ராயத்தால் கல்யாணகுணங்களோடுகூட அவைகளின் நிர்தேசம்.
அன்றிக்கே அவ்யயத்வமாவது ஏகரூபத்வம்—ஜகத்காரணத்வம், இர்த்த ப்ரகாரணத்தி
லுள்ள “யஸுஸர்வஜ்ஞஸு ஸர்வவித” என்கிற இர்த்த வாக்யத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் உரை
பப்பட்டது. ஸர்வஜ்ஞ., ஸர்வவித - எல்லாவற்றையுமும் ஸர்வரூபத்தால் அறிகிறான்—
ப்ரகாரத்தால் அறிகிறான் என்று அர்த்தம். பரஸம் ப்ரஹ்மண: எனப்பதற்கு முன்போல
அர்த்தம்.

“ ஸத்யஜ்ஞாநமீண்டுப்ரஹ்ம ” உத்யுத்ராவி ஸாரிநாயிகா
 ணஸ்யாநெகவிஸெஷணவிஸிடுஷெகாயுடீயாநவஸ்யுத் துநா ந
 கிவிடுஸெஷவஸூஸிஸிடு; ப்ரவ்யுதிநிதிதஸெஷெநெகாயுடீயுதிஸூ
 ஸாரிநாயிகாணஸ்யு; தத் ஸத்யஜ்ஞாநாஹிவஹிஸ்யாஸெயுடீயு
 நெணஸத்யுணவிஸெயுராயுகார ப்ரத்யுமீகாகாரெஸெயுடீகஸிடுஷ
 வாயுடீ வஹிநா ப்ரவ்யுதௌநிதிதஸெஷெநவஸ்யுராயுணியிடு; உ
 யாஸூஸிஸெஷெ—வஸகஸிடு வகெஷவஹிநாஸெயுடீயுதா; சப
 ரஸிஸெயுதெஷாஸூஷணா; நவாஜ்ஞாநாஹிநா ப்ரத்யுமீகதா வஸூ
 ஸாரிஸெயுதெஷா; வஸகெஸெஷ வகெஷ ஸாரிஸெயுதெஷா ப்ரத்யுமீகதா
 ஹிஸ்யு; வஸகஸிடு வஸூஸி வத்யுஜ்ஞாநாஸெயுடீயுதா நிதிதஸெஷாநா
 ப்ரயணாஸி; நவ வஸகெஸெஷவாயுடீயு விஸெஷணஸெஷெந விஸிடுஷ
 தாஸெஷாஸெகாயுடீயு வஹிநா ஸாரிநாயிகாணஸ்யுவிஸெயு
 வஸகெஸெஷ வஸூஸெநாநெகவிஸெஷணவிஸிடுஷதா ப்ரத்யுமீகதா
 வஸகஸிடு ஸாரிநாயிகாணஸ்யு; “ ஹிஸ்யு ப்ரவ்யுதிநிதிதாநா ஸாரி
 நாஸெஷெயுடீயு ப்ரத்யுமீகாஸாரிநாயிகாணஸ்யு ” உதிஸி ஸாஸிஸிடு; ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம, என்கிறவிடத்திலும் ஸாமாநாதி
 காண்ய பதத்திற்கு, அநேக விசேஷணங்களைக் கொடுக்கிற ஒரு அர்த்தத்தைக்
 குறிப்பிட்டுச்சொல்லுதல் என்கிற வ்யுத்தத்தினால் நிர்விசேஷ வஸ்துவங்கு
 வித்தியிலை - ஏனெனில் ப்ரஹ்மத்தி நிமித்தங்களின் பேதத்தால் பதங்களு
 க்கு ஒரு அர்த்தத்தில் ஹ்ருத்தவமல்லவோ ஸாமாநாதிகாண்யம் - அதில்
 ஸத்ய ஜ்ஞான முதலிய பதங்களுக்கு முக்யார்த்தங்களான குணங்களாலே
 யோ அந்தந்த குணங்களுக்கு விரோதங்களான ஆகாரங்களுக்கு ப்ரத்யரீகா
 காரங்களாலேயே ஒரு அர்த்தத்தில் பதங்கள் ப்ரஹ்மத்திக்கும் பொழுது அவை
 தளுக்கு நிமித்தபேதம் அவச்யம் ஆச்யிக்கத்தக்கது. இவ்வளவு மாத்திரம்
 விசேஷம் - ஒரு பக்ஷத்தில் பதங்களுக்கு முக்யார்த்தத்வம், வேறு பக்ஷத்
 திலோ அவைகளுக்கு லக்ஷணம். அஜ்ஞானம் முதலியவைகளைக்காட்டிலும்
 வேறாயிருந்தால் வஸ்துவின் ஸ்வரூபமேயல்ல - ஒரே பதத்
 தால் ஸ்வரூபமானது அநியப்பப்டிருப்பது பற்றி பதாந்தால்

களின் ப்ரயோகத்துக்கு வையர்த்தம் வருவதால். அப்படியாகில் ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு அலித்தி வருகிறது:—ஒரு வஸ்துவில் வர்த்தக்கின்ற பதங்களுக்கு நிமித்தபேதாச்ரயணமில்லாமையால். ஒரே அர்த்தத்திற்கு விசேஷணபேதத்தால் விசேஷ்டதாபேதம் வருவதால் பதங்களுக்கு அநேகார்த்தத்வமானது ஸாமாநாதிகரணய விரோதியல்ல—ஸாமாநாதிகரணயமானது ஒரு வஸ்துவுக்கே அநேக விசேஷணங்களோடு கூடியிருந்தால் ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளதாகையால் “பிந்நப்ரவ்ருத்திரிமித்தநாமம் சப்தநாமம் ஏகஸ்மிந் அர்த்தே வ்ருத்தி ஸ்ஸாமாநாதிகரணயம்” என்றல்லவோ சாப்திகர்கள் கூறுகின்றனர்.

சூத்ரபாகாசிகை—

பிறகு சோதகவாய்க்களில் ஸத்யஜ்ஞாதி வாக்கியங்களுக்கு அகண்டார்த்ததையை நிரஸனஞ்செய்கிறார் — ஸத்யஜ்ஞானம் இதுமுதலியதால். ஆசார்யபாதர்களால் ஸுஸபமாகஅறியும்பொருட்டு அது இவ்வாறல்லவோ உபந்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிறது அது உபபாதிக்கப்படுகிறது. ஸக்யாதி வாக்கியம், ப்ரஹ்மானது ஸத்யாதிருண விசேஷ்டமென்றே ப்ரதிபாதிக்கின்றது—நீலம் உத்பலம் இதுமுதலிய ஸாமாநாதிகரண வாக்கியங்களில் விசேஷ்டைகார்த்த பாத்வவ்யுத்தியினாலும், ஸத்யாதி வாக்கியத்திற்கும் ஸாமாநாதிகரணயமாயிருப்பதாலும். அவ்வாறே ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணமும் சாப்திகர்களாலே “பிந்நப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தநாமம்” என்று தொடங்கின வாக்கியத்தாலே உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு, ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு ஐகார்த்த்ய டாத்வவ்யுத்தியிருப்பதால் பதங்களுக்கு விசேஷணமாந்ர பாத்வமும் விசேஷ்ட பாத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் ஐகார்த்த்யம் வித்தியில்லாமல்போவதால் ஸத்யாதிஸாமாநாதிகரணபதங்களுக்கு ஸ்வரூபமாந்ர ஐக்யபாத்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதென்று எது கூறப்பட்டதோ அது யுத்தமன்று விசல்பத்தை ஸஹ்யாதபடியினால். ஸத்யாதிபதங்கள் அர்த்தத் பதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளான அர்த்தங்களின் வ்யாவ்ருத்தி மாந்ரபாங்களை? அல்லது ஸ்வரூபமாந்ர பாங்களை? அல்லது விரோதிகளான அர்த்தங்களின் வ்யாவ்ருத்திகளோடுகூடின ப்ரக்ருத அர்த்த ஸ்வரூபபாங்களை? என்று பகுத்தறியத்தக்கது. அவைகளில் முடலாவதான விரோதி வ்யாவ்ருத்திமாந்ர பாங்களைன்று சொல்வது ஸரியல். ஏனெனில், வ்யாவ்ருத்திகள் அநேகங்களாயிருப்பதுபற்றி ஏகார்த்தத்வம் வித்திபெறுததால்—வ்யாவ்ர்த்திக்கப்படத்தக்க வஸ்துக்கள் அநேகங்களாயிருப்பதால் வ்யாவ்ருத்திகளும் அநேகங்களாவேண்டியவரும் - ஸத்யாதிபதங்கள் ஸ்வரூபபாங்களுமல்ல—அவ்வனம் ஒப்புக்கொள்ளில் பதங்களுக்கு பரியாத்வம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தபேதமில்லாமையால், ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்திற்கு ஹாஸிவருவதாலும்; (நீலம் உத்பலம் இவற்றுள்) ஒரு பதத்திற்கு வையர்த்தம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும். வ்யாவ்ருத்தியோடுகூடின ஸ்வரூப பாங்களுமல்ல— விசல்பத்தை ஸஹ்யாததால். விரோதிவ்யாவ்ருத்திகளுக்கு ஸ்வரூபாவச்சேதகத்வமானது உபலக்ஷணதையினால்? அல்லது, விசேஷணதையினால்? அவற்றுள் முதல் கல்பம் ஸரியல். ஒரு உபலக்ஷணத்தினால் ஸ்வரூபமானது அறியப்படுவிலிட்டபடியால் உபலக்ஷணாத்ரவங்களுக்கு வையர்த்தம் வருவதால். உபலக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துவைக்காட்டிலும் வெளிப்பட்டதாயிருந்துகொண்டு உபலக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துவின் ப்ரதிதிக்கு உபாயமாயிருக்கிற தர்மமல்லவோ உபலக்ஷணமென்று உப

லட்சுணமறிக்கவாகள சொல்லுகிறார்கள் அவ்வண்ணமே சாலை முதலியவைகளில் காணப்படுகிறது ஆகையால் தூண்டல் ஒன்றுக்கு வையாத்தாயும் ப்ரஸ்ருத்திரிமிதக பேதமில்லாமையால் ஸாமாந்திகரணிய லக்ஷணத்திற்கு ஹாஸ்யம் வருகிறது அங் கனமாகில் உன பக்ஷத்தில் ஒரே ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஜ்ஞமாதிகளான அநேகங்களுக்கு உபலக்ஷணத்தால் எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் உத் தரம் கூறப்படுகிறது அந்நவிதத்தில் உபலக்ஷிக்கத்தக்க தாமியான ப்ரஹ்மம் ஒன்றா யிருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு உடலக்ஷணத்தோடும் ஐகமஸ்திதி முதலியாற்றுகு அது குணமான ஜ்ஞானசக் கயாதி ரூபமான உபலக்ஷிக்கத்தக்க தர்மபேதமானது நம்மால் ஒப் புகுகொள்ளப்படுகிறது. அபபடியில்லாவிட்டால் அந்நவிததிலும் அநேக உபலக்ஷணங் களுக்கு வையாத்தாயம் பரமஸ்தித்தேவீதம். உன டக்ஷத்தில் அநேக உபலக்ஷணங்களாலே உபலக்ஷிக்கத்தக்க தாமபேதங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் முற்கூறப்பட்ட தோஷ த்தை எவ்விததாலும் சடுக்கமுடியாது. அந்ந உபலக்ஷ்ய தாமபேதத்தை ஒப்புக் கொள்ளுமடக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸவிசேஷத்தவம் ப்ரஸங்கிக்ருமன்றே. இரண்டா வது கலபமும் ஸரியல் - விசேஷண பூதங்களாயிருக்கிற வ்யாவ்ருத்திகள் அநேகங்க ளாயிருப்பதால் ஏகாததத்தவம் விததிபாததால். விசேஷ்யத்தில் அந்நபூதமாயும் விசேஷ்யபரதி கிகு உபாயமாயுமிருக்கிற தாமம் விசேஷணம் விசேஷ்யாததாவ மாவது ஜ்ஞாபிக க ப ப ப ப வஸ்துவினிடத்திலிருத்தல். விசேஷண பூத மான அாதகங்களுக்கு பேதங்களிருந்தபோதிலும் விசேஷ்யபூதமான ப்ரதானாததத் துக்கு ஐகயிருப்பதால் ஏகாதத விததிவருகிறது என்று கூறப்படுமேயானால் அது ஸகண உவாகயாதத் தவாதிக்ரும துல்யம். அங்ஙனமாகில் நம்மிருவர்களுக்கும் என்னவிசே ஷமென்று கேட்கப்படுமேயாகில் ஒருவனுடைய மத்தத்தில் பதங்களுக்கு லாக்ஷணிகத் தவம்; மற்றவனுடைய பக்ஷத்தில் அவைகளுக்கு முக்யதவம் எனகிற இதுதான் விசேஷம்.

வேறு விசேஷணத்துடன் கூடிய வஸ்துவினிடத்தில் மற்றொரு விசேஷணம் அர்வயித்தால் விசேஷணங்களுக்கு நீ அர்யோன்யஸமவாயம் பரஸங்கிக்குமென்று யாதொ ன்று கூறப்பட்டதோ, அதுஸரியன்று விசல்பத்தை ஸஹியாமையால். “பதஜாதம்ச்ரு தம் ஸாவம் ஸ்மாரிதாந்விதாதத்தகம் ந்யாயஸமபாதித வ்யக்தி ப்ரஸாத் வாக்க்யாததபோ தகம்”. (அத்தம் ஸமரிக்குமபடி செய்விக்கப்பட்டதும் பரஸ்பரம் அவவயமில்லாதவைகளு மான அத்தகங்களோடுகூடிய பதஸமுஹம் அந்நததம் முதலில் கேட்கப்பட்டதாய்கொ ண்டு ந்யாயங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட - அர்வய வ்யக்தியோடுகூடியதாய் பிறகு வாக்க்யா தத்தத்தை போதிகிறது என்கிற பரகரியையினுலன்றே வாக்க்யம் அத்தத்தை உணர்த்து கிறது. அதில் பதங்களுக்கு பதாததத்தனை ஸமரிப்பிக்கிறதசையில் அர்யோன்யஸம வாய் பரஸகமா? அவ்வுத பராமாசதசையிலா? அவ்வுத வாக்க்யாதத்தத்தைசொல் லுகிற தசையிலா? அவற்றின் முதல கல்பம் ஸரி பல்வ—ஸ்மரணதசையில தனித்தனரி யாக பதாதத்தங்களின் ஸமரணத்தால் ஒன்றோடொன்று அர்வயிப்பதற்கு ப்ரஸகமில் லாமையால். இரண்டாவதுமலல்—ப்ரத்யக்ஷாதிகளால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஒரு வஸ்துவிலுள்ள விருத்தங்களாக இல்லாத அநேக விசேஷணங்களின் ஸமவாயமானது உண்டாடி இருக்கிற வஸ்துவில் பராமாச தசையில் பரமாசிக்கப்படுவதால். மூன்றா வது மலல்—வாக்க்யாதத்தத்தைசொல்லும் தசையில் எல்லா பதங்களாலும் ஒரே ஸமயத் தில் அநேக விசேஷணங்களோடுகூடிய ஏகவஸ்துவிக்ருமமான ஏகஜ்ஞானத்தை உண்டு

பண்ணுவதால், க்ரமாயிதானததால் உண்டாகிற அர்யோந்யஸமவாயத்தக்கு ப்ரஸங்க மில்லாநமயால். எவ்வாறு இரண்டு கணகள், ஜாதி நணம் முதலிய அநேக விசேஷணங் களோடுகூடின ஏகவஸ்துவவிஷயமான ஒரு புத்தியை ஒரே ஸமயத்தில் உண்டுபண்ணு கின்றனவோ அவ்வாறே அநேக பதங்கள் ஒரு ஸமயத்திலேயே அந்தத் விசேஷணங் களோடுகூடின ஒரு வஸ்துவை விஷயீகரிக்கிற ஒரு ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன வைகளாகின்றன க்ரமமாகச்சொன்னபோதிலும் அர்யோந்யஸமவாய ப்ரஸங்கமில்லை- பதாந்தரத்தினால் எடுக்கப்பட்டிருக்கிற விசிஷ்டத்தில் விசேஷயாப்சத்துக்கே பதாந் தரத்தால் எடுக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷணத்தினால் விசேஷிக்கப்படத்தக்க தன்மை யிருப்பதால். அதுவும் பதங்களின் வ்யுத்தத்திக்கு யதாந்ருஷ்ட விஷயதவாயிருப்பதால், அங்ஙனமில்லாவியில் உன்னுடைய பகஷத்தில் வ்யாவ்ருத்திரூபவிசேஷணங்களுக்கு க்ரமாயிதானததால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அர்யோந்ய விசேஷ்ய விசேஷணபாவம் எவ் விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாது. ஆகையால் எவ்வண்ணம் கூறப்பட்டதோ இந்த பரிஹா ரமே உனக்கும் சரணம். க்ரமமாக அபிதானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத பகஷத்தில் உத் தேச்யோபாதேயவிபாக விததி எவ்வண்ணம் ஏற்படுமென்று கேள்வியுறின மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது ஜ்ஞாதாஜ்ஞாத விபாகமன்றோ உததேச்ய, உபாதேய, விபாகம். அதுவும் ஒரே ஸமயத்தில் ப்ரதிபாதித்தபோதிலும் விலகுகுமில்லை. ஒரு வாக்யத்தால் ஒரு வஸ்துவை ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதாக இருக்கிற அனேக விசேஷ ணவ்யயத்தில் ஒரு விசேஷணவ்யயம் முந்தியே அறியப்பட்டிருக்கிறது.

வேறு விசேஷணவ்யயமோ அறியப்படாமலிருக்கிறதுபற்றி ஜ்ஞாதாஜ்ஞாத விபாகபராமர்சமானது பராமர்சதசையில் உண்டாகியே தீருகிறது விசிஷ்டத்திற்கு ஐயம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டால் விசேஷ்யத்துக்கு ஐயம்போல விசேஷணங்களுக்கும் ஐயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அதுவும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதல்ல—ஸமானமான விபத்திக்கு விசேஷ்யமாத்ரத்தினுடைய ஐயத்தில் நோக்கு இருப்பதால். அதுவும் வ்யுத்தபத்தி ஸித்தமாயிருக்கிறது. வ்யுத்தபத்தியும் ப்ரத்யக்ஷத்தை மூலமாகக்கொண்டது. ப்ரத்யக்ஷமும் விசேஷ்யங்களுடைய ஐயத்தை உணர்த்துகிறதே யொழிய விசேஷணங்களுடைய ஐயத்தை உணர்த்துகிறதில்லை. எவ்வாறு கௌ: இது முதலிய ஏகபத ப்ரயோகத்திலும், அனை அடைச்சிருக்கிற எவ்வாறானது ப்ராதிபகசகத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷண விசேஷ்ய ஐயத்தை அறிவிக்கிற துல்லையோ; பின்னையோ விசேஷ்ய ஐயத்தையே அறிவிக்கிறதோ ப்ரத்யக்ஷமூல மான வ்யுத்தபத்தியல்லவோ அசில் காரணம். அவ்வாறே ஸமானாபிகாரணபத ஸ்வரூ பத்திலுள்ள ஸமானவிபகத்தையும் விசேஷ்யங்களுடைய ஐயமாத்ர பரத்வாகதாலேயே கியாயிக்க. அப்படி இல்லாவிடில் உண்பகஷத்திலும் அஸத்தம் முதலான ப்ரதிபோகி வ்யாவ்ருத்தி ரூபமான விசேஷணங்களுக்கு ஐயம் ப்ரஸங்கிப்பதால் ப்ராதிபதிக்க ளுக்கு அந்தந்த ப்ரதியோகங்களின் வ்யாவ்ருத்தி விசிஷ்ட ஸவரூப பாதம் பிறுத்தபோ திலும், ஸமானவிபத்திக்கு ப்ராதிபதிகார்த்தத்தின் ஏகதேசமாயிருக்கிற விசேஷ்யமாத்ர

† ஸவகாதம்—கூட்டம்

‡ ப்ராதிபதிமாவது—தாது, ப்ரத்யயம், ப்ரத்யயாந்தம் இவைபல்லாததம் அந்த தத்தோடு கூடியதுமான சப்தஸ்வரூபம். க்ருதபதயயாந்தமும் தத்திதப்ரத்யயாந்தமும் ஸாமரூபம்.

ஸூ—“அர்த்தவதாதூர்ப்ரத்யய: ப்ராதிபதிகம்”.

ஸூ—“க்ருத்தத்திதஸ்ஸாமரூபம்” பானீரூஸூதராகங்கள்.

ஐயப்பரத்வ வ்யூத்பத்தியினால் விசேஷண ஐயமானது ப்ரஸங்கிக்கிறதில்லையென்று கூறப்படுமேயானால் அது நடமுடைய பஷுத்திலும் ஸமாகம். நம்மிருவர்களுக்குமுள்ள விசேஷமோவெனில் முன்பே உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விசேஷணங்கள் பிந்நங்களாயிருந்தால் விசேஷ்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது ஸரியன்று-விசேஷணபேதமாகாத்ததுக்கு விசேஷ்யத் தை பேதிக்கும் தன்மை இல்லாமையால்-அதுவும் தேவதத்கன், ச்யாமன், யுவா, இது முதலியவைகளில் விசேஷணபேதமிருந்தபோதிலும் விசேஷ்ய ஐயம் சாணப்படுவ தால். விசேஷண பேதத்திற்கு ஸ்வத: ப்ராப்தமான விசேஷ்ய பேதசத்வமென்கிற தன்மையானது, ப்ரத்பக்ஷத்தால் அந்தஇடத்தில் விலக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமே யானால் அதல் தர்மியைச் சொல்லுகிற பத ஐயத்திலும்தான் ஸமான விபத்தி நிர் தேசத்தாலும் ஐய ப்ரதீதி உண்டாவதால். கண்ட:, முண்ட: பூர்ணச்சுருங்க:, கென:, என்கிற இடத்தில் தர்மிவாசகபதத்தின் ஐயமும் ஸமானவிபத்தி நிர்தேசமுமிருந்தபோ திலும், விசேஷணங்களின் பேதத்தால் விசேஷ்யபேதமானது அறியப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் இவ்வண்ணமல்ல - ஏனெனில் அவ்விரண்டுக்கும் ஸ்வத: ப்ரா ப்தமாக இருக்கிற விசேஷ்ய ஐயம் ப்ரத்யாயசத்வமானது ப்ரத்பக்ஷத்தாலே அந்தவீடத் தில் விலக்கப்பட்டது; ப்ரோக்ஷவிக்ஷயமான கண்ட:, முண்ட:, பூர்ணச்சுருங்க:, கென:, இது முதலிய வாக்யமானது ப்ரயோகிக்கப்படுங்கால் கண்டத்தவம் முதலான விசேஷ ணங்களின் பேதத்தால் விசேஷ்ய பேதப்ரதீதியானது காணப்படுகிறதென்று உரைக்கப் படுமேயானால், ப்ரோக்ஷ விக்ஷயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற தேவதத்க: ச்யாமோ யுவா, இது முதலிய வாக்யத்திலும்தான், விசேஷணபேதமிருந்தபோதிலும் விசேஷ்ய ஐய ப்ரதீதியானது காணப்படுகிறதென்று விவாதம் ஸமானம். எது ி நிர்ணயகம் எனில்? சொல்லப்படுகிறது. எவ்விதமான விசேஷணங்களுக்கு ஆச்ராயபேதமானது ப்ரத்பக்ஷத் தால் தவறாமல் காணப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்விதமான விசேஷணங்களுக்கு ப்ரோக்ஷக் தவ யிருந்தபோதிலும் கண்டத்தவம் முதலிய தர்மங்களுக்குப்போல விசேஷ்யபேதத்தை உண்டாக்குவது விரீதம். எவ்வித ஸ்வபாவமுள்ள விசேஷணங்களுக்கு ஆச்ராயபேத நியமம் சாணப்பட்டிருக்கவில்லையோ, அவ்வித விசேஷணங்களுக்கு தர்மிவாசகபதைக் யத்திலும் ஸமான விபத்தி நிர்தேசத்திலும் ஏதவிசேஷ்ய நிஷ்காஷகதவமானது நீலத் வாதிசுளுக்குப்போல தகுதியுள்ளது.

ஸமானவிபத்தியினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஐயத்துக்கு விரோதம் வருவதால் விசேஷணங்கள் பரித்யாகம்செய்யத்தக்கவைகள் என்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அதுவும் ஸரியல்ல. ப்ராதிபதிக்கங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷணங்களின் அந்வயத்துக்கு விரோதம்வருவதால் ஐயத்தை பரித்யாகம்பண்ணவேண்டியவருமாதலால். இது உபபாதிக்கப்படுகிறது - ஸமானவிபத்தி அந்வயத்தால் அறியப்பட்டிருப்பதால் ஐயமானது விடுவதற்குமுடியாதென்றுகூறப்படுமேயானால் அப்போது ப்ராதிபதிக்கபதத் தால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷணந்வயமானது நீலம் உத்பலம் என்கிற இடத்தில் போல எவ்வாறு விடமுடியும். அந்த இடத்தில் ப்ரத்பக்ஷஸித்தமாயிருப்பதால் அகங்கரித் தப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுமேயானால், அந்த இடத்தில் ஐயம் ப்ரதீதியும் அவ்

† ப்ரத்யாயசத்வம்—ப்ரத்யயத்தை உண்டாக்குவது தன்மை.

§ நிர்ணயகம்—நிச்சயத்தை உண்டாக்குகிற ந்யாயம் முதலியன.

வண்ணமே* ஏன் ஆகக்கூடாது. ஸமானவிபக்தி நிர்தேசமானது பரோக்ஷமாயிருந்த போதிலும் ஐயப்பரீதியானது காணப்படுகிறதென்று கூறப்படுமேயாகில் அவ்வாறே ப்ரயோசம் பரோக்ஷமாயிருந்தபோதிலும் ப்ராதிபதிகத்தாலே அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷணவ்ய ப்ரதீதியானது காணப்படுகிறதாகவே இருக்கிறது. ஆகலால் ஐயப் ப்ரதீதியானது சப்தத்தால் நேரே உண்டுபண்ணப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் விசிஷ்ட*ப்ரதீதியும் சப்தத்தால் உண்டுபண்ணப்படுகிறதென்பதனால் அர்யவிஷயத்தில் பிடிவாதத்தைத்தவிர்த்து வேறு ஒரு விசேஷமூயில்லை. மேலும், ப்ராதிபதிகத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷணவ்ய பரித்யாகத்துக்கு ஹேதுவாக இருப்பதும் ஸமான விபக்தியினால் அறியப்பட்டிருக்கிறதமான ஐயமானது ஸ்வரூபமா அல்லது அதைக்காட்டிலும் வேறானதா? வேறு என்கிற பகஷத்தில் ஸவிசேஷத்தவம் ப்ராஸங்கிக்கும் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறன்று என்னும் பகஷத்தில் ஹேதுவுக்கு அஸித்தி ஏற்படுகிறது. ப்ராதிபதிகத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ஸமான விபக்தியினால் எந்த ஐயமும் ப்ராதிபதிகப்பாடாததால். ஸ்வரூப மாத்தரத்தில் விரோதம்வருவதால் விசேஷணபரித்யாகமென்பதும் ஸரியல்லவன்றோ. வ்யதிகரண வாக்யங்களிலும் அந்த விசேஷணங்களுக்கு த்யாகப்ராஸங்கம்வருவதால், ப்ராதிபதிகத்தாலறியப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூபமானது நிரவிசேஷம் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ஸமான விபக்தியினால் ஐயம் அறியப்படுவதால்” என்றுசொல்லில் ‘ஸ்வரூபாவகமா’ என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அதனாலும் ஐயஜ்ஞானவிரோத ரூபமான ஹேதுவுக்கு அஸித்தி ஏற்படுகிறது. ஸ்வரூபமோவெனில் விசேஷணவ்யத்திற்கு அவிருத்தமானது. வ்யதிகரணவாக்யங்களில் விசேஷணவ்யத்தால் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மேலும், ஸமாக விபக்தியினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஐயமானது, ப்ராதிபதிகார்த்தத்தில் ஏகதேசமாயிருக்கிற விசேஷயமாத்தரத்தைப்பற்றியது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அதற்கு விசேஷணபேத விரோதமில்லாமையாலும், அவ்விரோதமடியாக உண்டாகிற விசேஷணபரித்யாகமானது யுத்தமன்று. அதனால் வஸ்துவுக்கு நிரவிசேஷத்தவமில்லை “கார்ஷ்ணய வ்யாவ்ருத்தம் செளக்ஸ்யம்” இதுமுதலிய இடங்களில் ப்ரதியோகிபேதமும் அந்தந்த வ்யாவ்ருத்த ஸ்வரூபமும் சப்தத்தால் எடுக்கப்பட்டிருப்பதால் லக்ஷணைக்கு ப்ராஸக்தியில்லை. ஸத்யாதி வாக்யங்களில் அவ்வாறில்லை என்று விசேஷம். இவ்வண்ணமாக செளக்யபாதி த்ருஷ்டாந்த வாக்யத்தைக்காட்டிலும் ஸத்யாதிதாஷ்டாந்திக வாக்யத்திற்கு சப்தத்தின்வாயிலாக வைஷம்யம் கூறப்பட்டது. அர்த்தவாரகமாகவும் வைஷம்யமானது முன் சொல்லப்பட்டதாகக்காணத்தக்கது. அது எவ்வாறு என்று கேட்கில் இவ்வண்ணமாக - செளக்ஸ்யம் முதலியது ஒரு தர்வ்யத்திற்கு தரவ்யாந்தரத்தைக்காட்டிலும் வ்யாவர்த்தகத்ரம்மாக இருப்பதால் செளக்ஸ்யம் முதலியவற்றுக்கு வேறு தர்மங்களை அபேக்ஷியாமலிருத்தல் பொருத்தமுள்ளது-ப்ராஹ்மத்துக்கோவெனில் அப்படிப்பட்ட தன்மையிலாததுபற்றி ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறான வ்யாவர்த்தக தர்மாந்தரபேகை இருக்கவேஇருக்கிறது. அர்யநிரவாஹகதவம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமல்போமேயாகில் ஸ்வநிரவாஹகதவம் ஸம்பவியாதன்றோ. மேலும் செளக்ஸ்யாதி ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசம் இருக்கும்போது ஶீ கார்ஷ்ணயம் முதலிய தர்மத்தின் அத்யாஸத்திற்கு ப்ராஸங்கமில்லை—ஆதலால் அந்த இடத்தில் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி என்று ஒப்புக்கொள்வது யுத்தம். ப்ராஹ்மத்தின் ஸ்வரூபஸ்பூரணத்தில் அதை

விட மற்றவைகளின் அப்யாஸத்தை ஒப்புக்கொள்வதினால், ரஜதாதிகளுக்கு வ்யாவர்த்தகமாக ஐ அகிஷ்டான ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறான சக்தித்வம் முதலியவற்றைப்போல. ஸ்வரத்தாஸவகளுக்கு அகிஷ்டானமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறானஸகல இதரவ்யாவ்ருத்திருபமான தர்மமானது அவச்யம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

வாச்யத்தில் ப்ரதாநாம்சம்ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதால் லக்ஷணையில்லா என்று எது கூறப்பட்டதோ அதாவது ஸுரியன்று—விசேஷணத்வாரமாக விசேஷ்யத்தில் பாயவஸிக்கிற சப்தத்திற்கு, த்வாரம் கூறப்படாவிடில் ஐ த்வாரியின் அபிதானம் வித்திபெறுததால். லாக்ஷணிகத்வமில்லாவிடினும் விசிஷ்டத்தைச்சொல்லுகிற ஸகலபாருள்ள சப்தத்திற்கு விசேஷ்யமாத்ரபரத்வம் கூறப்பட்டால் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு ஹாரியானது விடத்தக்காததாக ஆகிறது. அந்த வ்யாவர்த்தகரூபமும் விரோதமில்லா ரஸிருக்கும் ஸமயத்தில் யுத்தமன்று—‘விஷயம் புஷ்க்ஷ்வ’ இது முதலிய இடங்களில், ஸ்வரூபதஸகளுக்கும் லக்ஷணையானது காணப்பட்டிருக்கிறது என்று யாதொன்றானதோ அதுவும் விதிப்ரத்யயாம்சத்துக்கு முக்யாததத்வமிருப்பதால் அயுத்தம் - அந்ர இடத்தில் வித்ப்ரத்யயத்தைக்காட்டிலும் வேறான சப்தத்துக்கு லக்ஷணையும் முக்யார்த்தத்தில் ப்ரஹ்மாத்ரவிரோதத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. ஐ ப்ரஸுதத்தத்தில் விரோதமில்லாமையால் அப்படிப்பட்ட லக்ஷணையானது யுத்தமன்று—‘விதம் வாக்கம் அக்ஷண்டார்த்தம், ஸமாநாதிகரணவாக்யத்வாத் ஸம்ப்ரதிபந்தவத’ என்கிற இப்படிப்பட்ட அநுமாரோகத்தியும் பொருந்தாது. வாக்கம் அக்ஷண்டார்த்தம் என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கு அந்தப் பேதம் இருக்கிறதா இல்லையா? இருக்கிறதானால் ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யத்திலேயே வேறுவருக்கு வ்யபிசாரம் வருகிறது. இல்லையெனில் அக்ஷண்டார்த்தமானது ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணப்பட்டதாகவே ஆகும் - த்ருஷ்டார்த்தத்திற்கும் ஸாத்யவைகல்யரூபமான தோஷமானது வர்ஜிக்கத்தக்கதாக ஆகிறது. எல்லா வாக்யங்களும் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாதமமான பதஸமூஹமாயிருப்பதால். பாவரூபக்ஷண்டார்த்தப்ரகபாததாளமாத்ரம் என்பது ப்ரதிஜ்ஞையாயிருக்குமேயானால், அப்போது ஸாத்யதர்ம வசனத்தில் உள்ளதகினைவைகளாகவயிருக்கின்ற இரண்டு பாவரூப சப்தங்களில் அநைகார்த்தம் வருகிறது. ஆதலால் ஸத்யாதிவாக்யமானது ஸத்யத்வாதி விசிஷ்டமாகவே ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்பது வித்தம்

அப்படியுள்ள இந்த அம்சம் உரைக்கப்படுகிறது ‘ஸத்யம் ஞானம்’ இதுமுதலியதால். அதில் நிர்விசேஷப்ரத்வா பாவத்தை @ உபபத்தியோடுகூட ப்ரதிஜ்ஞைஞ்செய்கிறார்—ஸத்யம் ஞானம் என்று. ஸமாநாதிகரணம் லக்ஷணத்திற்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞைபகவாளான சப்தங்களாலே வேறு அம்சத்தை விவரிக்கிறார்—ப்ரவ்ருத்தி என்று. அதனால் ஏன்? என்று அபேக்ஷிக்குங்கால் அந்வயமுகத்தாலாவது, ப்ரவருத்தி நிமித்தப்பேதமானது அவச்யம் ஆச்யிக்கத்தக்கது என்பதைக்கூறுகிறார்—தந்ர என்று. அதில் என்ன விசேஷம் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—இயாந் என்று வ்யாவ்ருத்திகளை ஸ்வரூபமாத்ரம் என்கிற விஷயத்தில் “அவச்யாச்யணீயே” என்கிற இடத்தில் அப்பிராயப்பட்டுள்ள தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—நச என்று ஸமாநாதிகரணயத்தின் அஸத்தியை உபபாதிக்கிறார்—ஏகஸம்நி என்று. பர்யயத்வம் என்கிற தூஷணம் ஸ்வகடமாயிருப்பதுபற்றி சப்தத்தால் தெளிவாக எடுத்து உரைக்கப்படவில்லை - விசேஷணப்பேதத்தால்

ஐ அகிஷ்டானம்—ஆதாரம். ஐ த்வாரி—த்வாரத்துடன் கூடியது.

† புஷ்க்ஷ்வ—சாப்பாடு. ஐ ப்ரஸுதம்—ப்ரக்ருதம். @ உபபத்தி—தருத்த யுக்தி.

அநேகார்த்தத்தால் வருவதால் ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்திற்கு ஸம்பவிக்கும் ஹாஸ்யை நிர்ஸனம் செய்கிறார் — நனசக ஸ்ய என்று. விசிஷ்டதாபேதாத்—அந்தந்த விசேஷ ணர்வயபேதத்தால். அப்படிப்பட்ட அநேகார்த்தத்தவமானது விரோதியல்ல; பின்னையோ அநுகூலமென்று அர்த்தம். எதனால் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—பிந்நப்ரவ்ருந்தி என்று. விசேஷணவகனால் அர்த்தபேதமும் விசேஷ்யத்தால் அர்த்ததக்க்யமும் இருக்குமிடத் திலன்றோ ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்திற்கு ¹ ஸாத்தூண்யமென்று அர்த்தம். ஸாமாநாதிகரணய வாக்யமானது, விசேஷண விசேஷ்ய ஸம்பந்தபரமா? அல்லது விசேஷ்ய ஐயபரமா? அல்லது உபயபரமா? முதல் பக்ஷத்தில் விசேஷ்யம் ஒன்று என்பதில் ப்ரமாணமில்லாமல்போகும். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் விசேஷணர்வயமானது ப்ரமாண மற்றதாக ஆகும். மூன்றாவது பக்ஷத்தில் ஸம்பந்தத்தவமானது ஒரு வாக்யத்தால் தெரி விக்க சக்யமில்லாமையால் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று சிலர் வினவுகின்றனர். அது ஸரியன்று—ப்ராதிபதிகத்தாலேயே விசேஷணர்வயம் போதிக்கத்தக்கதாயிருப்ப தால் ஸமாநவிபத்தி நர்தேசத்தினால் விசேஷ்யவாக்யத்தை ப்ராதிபாதிப்பதில் வாக்யபேத ப்ரஸங்கமில்லாமையால்.

யஷுசூழ்—“வஸுகடுவாசித்யழ்” உத்யூதாசிதீயவஷு மூண தொவி ஸாசித்யதா ந ஸஹதெ । சுதஸூவபுஸாவாபுத்யய ந்யாயெந காரணவாக்யாநாசிதீயவஷு ப்ராதிவாடிநவாக்யாஷு மவமீதீயழ் । காரணதயொவகூதிவஷுாசிதீயவஷு ப்ராஹ்மணா வக்ஷணபிடிமூவதெ— “ஸத்யூதாநநெஹ்—புஷு”உகி । சுதொ விகூ யிவிதிந ப்ராஹ்ம நிகுமூணடுவ ; சுந்யூயா “நிகுமூணம், நிரஜூநழ்” உத்யூதிவிவிடுரொயஸூ—உகி । தடிநுவவஷு, ஜமடிவாடிநவஷு ப்ராஹ்மண: ஸூவூகிரிசூநாபிஷுாந்ரநரிவாரணெந விவித்ரஸகூ யொமபுதிவாடிந வாக்யாடிதீயவஷு । தடுடுவ விவித்ரஸ கூயொமடுவாவமீயதி— “தடுடுஷுந வஹுஸூா ப்ராஜாபெய ” (வா.சு.உ.ந)உத்யூதி । சுவிஸெடுஷுணாசிதீயபித்யூடுஷு நிரிதூநா ராந்ரநிடுஷுய: சுயம் ஜூயத உகிடுஷு ; ஸிஸூடுஷுாபுடி ஹ்ண உவாடிநகாரணகம் “ ஸடுஷுவஸொடுஷுடிமூசூலிசு, வஸுகடுவ ” உகிபுதிவாடித்ய. காயெபூாபுதிஸூாஷுவெந வாக்யம் நிரிதூ நாரிதி தடுடுவாசிதீய வடுடிந நிரிவிடிதூஉத்யூவமீடுதெ । ஸவடூநி டெடுடுவஹி ஸூாஜூமவதகாஸிஷூாயிவிதிதா நிகூகூடிஸூநிவிதிஸூ ஸூா: । ஸவடூஸாவாபுத்யயந்யாயஸூாந்ர ஹதொ விவரீதஹா: , ஸவடூஸாவாஸூ காரணாக்யிநா ஸவடூஜூகூாந்ர மூணாநாசி

தொவஸஹாரஹெதுக்ஷாஸு | சுதஃ காரணவாக்யஸூஹாவாடிவி
 “ஸத்யஜ்ஞாநநிஷாநஸ்ய ஹ” உத்யநெந ஸவிஸெஷநேவ ப்ரதிவா
 ட்யதஹதி விஜ்ஞாயகெ ||

ப்ரீடாஷ்யம்—

ஏகமேவாத்விதீயமென்கிறஊட்டத்தில், அத்விதீயபதமானது, குணத்தி
 னாலுங்கூட இரண்டாவது வஸ்துவோடுகூடியிருந்தால் என்கிற தன்மையை
 ஸஹிக்கிறதில்லை. ஆகையால் ஸர்வசாகாப்ரத்யய நியாயத்தால் காரணவாக்
 யகளுக்கு அத்விதீயவஸ்துவைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்கு ஒப்புக்கொள்
 ளத்தக்கது. காரணமாக உபலக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அத்விதீயமானப் ப்ரஹ்
 மத்திற்கு “ஸத்யம்ஜ்ஞானமநந்தம்” என்கிற இது லக்ஷணமாகக்கூறப்படு
 கிறது. ஆகையால் உபலக்ஷணத்தாலே குறிப்பிடவேண்டுமென்று விரும்பப்
 பட்டிருக்கிறப் ப்ரஹ்மமானது நிர்குணமே. அங்ஙனமில்லாவிடில் நிர்குணம்
 நிரஞ்ஜனம் இதுமுதலிய வாக்யங்களோடு விரோதம் வருமென்று யாதொ
 ன்று கூறப்பட்டதோ; அது பொருத்தமுள்ளதாகாது. அத்விதீயபதமானது,
 ஜெகதுபாதாநமானப் ப்ரஹ்மத்திற்கு தன்னின்காட்டிலும் வேருள வேறுஅதி
 உடாதாவை நிவாரணம்செய்வதினால், விசித்ராசக்தியோகத்தைப் ப்ரதிபாதிப்ப
 தில் நோக்கமுள்ளதாயிருப்பதால். அவ்வண்ணமே “ததைக்ஷத், பஹுஸ்யாம்
 ப்ரஜாயேய, தத்தேஜோ அஸ்ருஜத்” இது முதலிய சுருதிவாக்யங்கள் விசித்
 திர சக்தியோகத்தையே உணர்த்திவைக்கின்றன. விசேஷமின்றி அத்விதீயம்
 என்று சொல்லப்பட்டால் நிமித்தாந்தர மாத்ரத்திற்கு நிஷேதம் எவ்வண்
 ணம் அறியப்படுகிறது என்று கேட்கப்படுமேயானால், உலகத்தை படைக்க
 எண்ணங்கொண்டிருக்கிறப் ப்ரஹ்மத்திற்கு, உபாதாந காரணத்வமானது
 “ஸதேவஸோமயேதமகர் ஆலீத், ஏகமேவ” என்பதினால் ப்ரதிபாதிக்கப்
 பட்டிருக்கிறது. கார்போதபத்தி ஸ்வபாவத்தால் நிமித்தாந்தரம் புத்தியில்
 நிலைபெற்றிருப்பதுபற்றி அந்த நிமித்தாந்தரமே அத்விதீய பதத்தினால் நிஷே
 திக்கப்படுகிறதென்று அறியப்படுகிறது. எல்லாவற்றையும் நிஷேதிக்கிறது
 என்று சொல்லில் தன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பவைகளும் ஸாதிக்க
 வேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டவைகளுமான நித்யத்வம் முதலியவைகளும்
 சிஷித்தங்களாக ஆகும். இந்நத இடத்தில் ஸர்வசாகாப்ரத்யயநியாயமும் உன
 க்கு விபரீதபலத்தையே தரும். எல்லா சாகைகளிலும் காரணத்தில் அந்வயித்
 திருக்கிற ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு இங்கு உபஸம்ஹார
 ஹேதுத்வமிருப்பதால். ஆதலால் காரணவாக்ய ஸ்வபாவத்தாலும், “ஸத்

யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம” என்பதினால் ப்ரஹ்மமானது ஸவிசேஷமென்றே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்று அறியப்படுகிறது.

ச்சுத்ப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் ஸாமாநாதி கரணயத்திற்கு வேறுவிதமாகவே உபபத்தி ஏற்படுவதால் ஸத்யஜ்ஞானாதி வாக்யங்களுக்கு *நிர்விசேஷ பரத்வம் நிரஸிக்கப்பட்டது. பிறகு காரணவாக்யத்தோடு அர்த்த ஐக்யமிருப்பதால் நிர்விசேஷத்வ பரத்வத்தை நிராகரணம் பண்ணுவதற்கு அதை அநுவாதம் செய்கிறார்—யதுகீதம் இது முதலியதால். ஸதேவ ஏகமேவ என்று விஜ்ஞாநியஸஜ்ஞாதியபேத வ்யாவர்த்தமான அவதாரணத்வயத்தோடு சேர்த்துள்ள அத்விதீய பதமானது பாரிசேஷ்யததாலே ஸ்வகத பேதாபாவத்தில் நோக்குள்ளதென்று, குணத்தாலும் ஸத்விதீயதையை ஸஹிக்கிறதில்லை என்று அர்த்தம். “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித், யஸ்யஜ்ஞானமயம்தப:”, தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்ரஞ்ச ஜாயதே” இது முதலான ஸுருணவிஷயமான காரணவாக்யங்களுடன் ஐகார்த்த்யமிருக்கிறதென்று சொல்லில் கூறுகிறார்—அநஞிதி. ஸர்வசாகாப்ரத்தய நியாயத்தால் நிர்ருண காரண வாக்யங்களில் ஸுருணத்வமும் ஸுருணகாரண வாக்யங்களில் நிராருணத்வமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அங்கு, அபச்சேத ந்யாயத்தாலே நிர்ருண வாக்யங்களுக்கு ப்ராபல்யமிருப்பதால் எல்லா காரணவாக்யங்களும் நிர்ருண பரமென்று அர்த்தம். காரணவாக்யங்களோடு ஐகார்த்த்யமானது எதற்காக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—காரணத்யா உபலக்ஷிதஸ்ய என்று. ஐகத்த்காரணத்வம் என்பது தடஸ்வதலக்ஷணம், ஸ்வரூபுலக்ஷணமல்ல! என்கிற அபிப்பிராயத்தால் “உபலக்ஷிதஸ்ய” என்று உரைக்கப்பட்டது. காரணமென்று சங்கிக்கப்பட்டிருக்கிற தோஷத்திற்கு வ்யாவர்த்தகமாயிருப்பதால் ஐகார்த்த்யமானது வர்ஜிக்கததகாதது என்று தாத்தர்யம். பிறகு ரோதகவாக்யாந்தரங்களோடு ஐகார்த்த்யத்தால் நிர்விசேஷ பரத்வ உபபாதத்தை நிராகரிக்க எண்ணங்கொண்டவராக அதை அநுவதிக்கிறார்—அந்யதா என்று.

அநுவதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை னுஷிக்கிறார்—தத்ருபந்நம் இது முதலியதால். அதில் முதலில் காரணவாக்யைகார்த்த்யமானது ஸவிசேஷ விஷயத்வமிருந்தால் ஸம்பவிக்கிறது என்று கூறுகிறார்—ஐகந் ததைவ என்று. அத்விதீயபதம் வேறு அதிஷ்டாதாவின் நிவாரணத்தில். நோக்குள்ளதாகவே எவ்வாறு ஆகிறதோ அவ்வாறே என்று அர்த்தம். விசிதீர சகீதீயோகமேவ என்று. உத்தரவாக்யமானது உபாதாந காரணமாகவிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கே அதிஷ்டாதாந்ருத்வ சக்திஸம்பந்தத்தையே உணர்த்துகிறதேயொழிய நிர்ருணத்வத்தை உணர்த்துகிறதில்லை என்று அர்த்தம். சங்கிக்கிறார்—அநிசேஷேஷண என்று. அத்விதீய பதமானது ஸர்வவிசேஷத்திற்கும் நிமித்ததாந்தர நிஷேஷத்திற்கும் பொது, உபபதமில்லாமலிருப்பதால். மேலும், உபக்ரமத்தில் “ஸதேவ, ஏகமேவ” என்று ஸஜ்ஞாநிய விஜ்ஞாநியபேதங்கள் இரண்டும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ஏகவிஜ்ஞானத்தாலே ஸர்வவிஜ்ஞானபிரதிஜ்ஞையானது, ஸஜ்ஞாநிய விஜ்ஞாநிய பேதமாத்திரத்திற்கு மித்யாத்வம் வருட்பக்ஷத்தில் பொருந்தாமல் போவதாலும், அத்விதீய பதமானது உபக்ரமாதருண்யத்தினால் தன்னை அடைந்திருக்கிற பேதத்தை நிஷேதிப்பதில் நோக்குள்ளதாக ஆகுமேயொழிய உத்தரவாக்யத்திற்கு அநுருணமாக ஆகாது. உபக்ரமப்ராபல்யத்தானென்பது நேரான பூர்வபக்ஷியினுடைய சோத்யம். நிமித்தத்வம் உபாதாநத்வம் இரண்டும் மேலே சுருதியினால் கூறப்படுகின்றன. அதில் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து வேறு உபாதாந காரணமானது அத்விதீய பதத்தால் நிஷே

திக்கப்படலாமே ஒழிய சிமித்தாந்தரம் நிஷேதிக்கப்படமாட்டாது என்பது பச்சத்திலி
குப்பவனுடைய சோதயம். அந்த விஷயத்தில் கூறுகிறார்—ஸிஸ்டு கேடா: என்று.
இதனால் இரண்டு சங்கைகளும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன. “தரைக்ஷத” என்
பது அடுத்த உரைக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த வாய்த்திற்கு காரணபரதமானது அப
லாபம் செய்யமுடியாதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஸிஸ்டு கேடா: என்று உரைக்
கப்பட்டது. “ஸதேவ” இத்தயாதிவாக்யத்திற்கு காரணபரதவம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்க
‘அம்’ சப்தத்தினால் விஜாதியமான காலத்திற்கு ஸத்பாவம் விரித்திப்பதாலும், ஜீவனக்
ளுக்கு அகாதித்தவமானது ச்ருதிவித்தமாயிருப்பதாலும், அக்குறதப்பாபகம் ச்ருதவிப்ரா
ணசம் முதலிய சுருதி அர்த்தபத்தியினால் ஈச்வரனுக்கு உண்டாகிற வைஷ்வய
ணசர்க்குணயங்களை பரிஹரிப்பதன்பொருட்டு அனந்த ஜீவர்களுடைய ஸுஷ்டி கர்ம
பேதங்களையும் ப்ரளய தசையி ல் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாலும் எகத்வாவதார
ணயும்ஜீவஸுக்ஷ்மபேத ஸஹத்வமும் பிறர்களால் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாயிருப்பதாலும்
ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வ சத்தித்வம் முதலிய குணங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயோகமாக இருப்ப
தாலும், விஜாதியஸூத்ய ஸ்வாகதபேதங்களின் அபாவமானது எவ்விதத்தாலும் சொல்ல
முடியாமலிருப்பதாலும், எகஜ்ஞானத்தால் ஸர்வஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞாபுர் முந்நேதப்
பட்ட அத்தத்தில் விஜோதயின்றி நிர்வாணிகத்தக்கதாயிருப்பதாலும், பாதந்த்ர பேதம்
விதிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் நிஷேதமானது விவரிதவ்யதிரித்த விஷயமாகலாலும்,
ஸ்வாதந்த்ரமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ரூபபேதவிசேஷமானது “நதஸ்மஸ்சாப்யதி
கஸ்ச த்ருச்யதே” இது முதலிய வாக்கங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும்,
ஸாமான்பமான நிஷேதத்திற்கும் அந்த விசேஷ நிஷேதத்தில் பர்யவஸானஞ்செய்வது
நியாயமாயிருப்பதாலும், அகலிதீய பதத்திற்கு வேறு ஸ்வாதந்த்ர பேதத்தை நிஷேதிப்
பதில் கருத்து ஏற்பட்டிருக்க அவிபக்கநாமரூபத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற எகமென்கிற
பதத்தால் உபாதாதந்த்ரம் வித்தமாயிருப்பதாலும், நிதித்தாந்தம் புத்தி ஸ்கமாயிருப்பகா
லும், அகலிதீய பதமானது நிமித்தாந்த்ரரூபமான ஸ்வாதந்த்ர வஸ்து நிஷேதத்தின்
கோக்ஸமுள்ளது என்று அத்தம். எல்லாவற்றையும் நிஷேதித்தால் அநிக்ஷித்ததை கூறு
கிறார்—ஸர்வ என்று ஸர்வசாகாப்ரத்யய நியாயத்திற்கு நிர்விசேஷத்வவாதவைபரீத்ய
த்தைக் கூறுகிறார்—ஸர்வசாகா என்று. அத்ர-நிர்குணவாதத்தில். அக்ரபவத: என்பது
நிந்தையையாவது குறிக்கிறது. ஸர்வசாகாப்ரத்யயநியாயமானது கூறப்பட்டிராத
குணங்களின் ஸவீகாரத்தை பலமாகக்கொண்டதே ஒழிய சொல்லப்பட்ட குணங்களின்
த்பாகத்தைப் பலமாகக்கொண்டதல்ல என்பதினால் உன் பகஷ்த்துக்கு விபரீதமான பலத்
துடன் கூடியதே என்று அத்தம் ஸவிசேஷ பரத்வம் ஒப்புக்கொள்ளவில் காரணவாக்யக்
துடன் ஐகார்த்த்யத்தை நிகமனஞ்செய்கிறார்—அத: என்று. ஸாமாநாதிகரணயத்தின்
அய்யதாதுப பத்தியினால் மாத்திரமல்ல; காரணவாக்யத்தோடு ஐகார்த்த்யத்தாலும் ஸவி
சேஷபரமென்பது அபி சப்தத்தின் கருத்து.

நவ நிமுகுணவாக்யவிரோய:; ப்ராசுதகஹயமுணவிஷயகா
தேஷ்டாபு, “நிமுகுணபு”, “நிரஜ்ஜபு, நிஷ்டு, நிஷ்டு, நிஷ்டு, ஸாஷ்டு”
உத்யாபீநாபு। ஜோநரோத்யுஷாரூவணாபிநோரவி ப்ருக்ய: ஸுஷ
னொ ஜோநஸுரூபவதாரிஷ்டயகி। நதாவதா நிவிடுஸெஷ ஜோந
ரோதெவ கத்யு, ஜோதாஸெஷ ஜோநஸுரூபவகாசு। ஜோநஸு

கிற அந்தப் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநாச்சரயத்வமானது ரத்னம், சூர்யன், தீபம், முதலிய வஸ்துக்களுக்கு இருப்பதுபோல யுக்தமே என்று உரைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையையன்றோ எல்லா ச்ருதிகளும் கூறுகின்றன—“ யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் ” “ ததைக்ஷத ” “ ஸேயம்தேவதைக்ஷத ” “ ஸாக்ஷத லோகாந்துஸ்ருஜாஇதி ” “ நித்யோநித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹுநாமயோவிததாதி காமாந், ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜாவிசநீசென ” “ தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் தம்தைவதாநாம் பரமஞ்சதைவதம். பதம் பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் விதாமதேவம் புவநேசமீட்யம் ” “ நதஸ்யகார்யம் கரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகஸ்சத்ருஸ்யதே ” “ பராஸ்யசக்திர்விவிதைவத்ருச்யதே ஸ்வாபாவிஃ ஜ்ஞானபல க்ரியாச ” “ ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா + ஸத்யஸங்கல்ப: ” இவை முதலிய ச்ருதிகள், ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகவே இருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் முதலிய கல்யாணகுணங்கள் ஸ்பாவஸித்தநுகளென்று கூறுகின்றன. ஸமஸ்தஹேயகுணராஹித்யத்தையும் சொல்லுகின்றன. அபஹதபாப்மா என்கிற பதத்தை முதலிலும், அபிபாஸ: என்கிற பதத்தை ஈற்றிலும்கொண்ட வாக்யத்தால் ஹேயகுணங்களை நிஷேதித்து, ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு கல்யாணகுணங்களை விதிக்கிற இந்த ச்ருதியே நிர்குணவாக்யங்களுக்கும், ஸகுணவாக்யங்களுக்கும் விஷயத்தை விவேசனம் செய்கிறதுபற்றி ஸகுண நிர்குண வாக்யங்கள் இரண்டிற்கும் விரோதமில்லாமையால் இரண்டிலொன்று பொய்யான பொருளை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளதென்று ஸந்தேகப்படுத்தக்கூதல்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு இதுவும் மஹ்ர சோதசவாக்யங்களுந் ஒரு பொருளையே உணர்த்துவதனால் ச்ருதிகள் நிரவிசேஷ ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளன என்பதை நிரவிக்ஷிரா-ந்ச என்று. அந்நினால் அப்ச்சேத நியாயத்தாலன்றோ நிரக்குண ஸகுண அக்கியங்குளிரண்டிற்குமுள்ள விரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இஃதவிதத்தில் விஷயபேதவிரும்பாதல் விரோதமேயில்லையென்று கூறுகிறா — ப்ராக்ருத என்று. நிர்குணமென்று குணஸாமாந்யத்தை நிஷேதித்தபடி, நிஷ்களம் என்று, சர்ரஸாமாந்யத்தை நிஷேதித்தபடி; நிஷ்கரியம் என்று க்ரியாஸாமாந்யத்தை நிஷேதித்தபடி; குணநிஷேதமானது ஸங்கோசிப்பிக்கத்தக்கதல்ல; ஆர்த்தமான குணங்களுக்கிடையே ஸர்வகுணங்களினுடையவும் இன்மையறியப்படுவதால், ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்களுக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் காணப்படாமையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞானமாத்ரத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதினால் நிரக்குணத்வமன்றோ பலித்ததென்கிற சுவகைவரின், அர்த்த பலத்தால் வருகிற குணநிஷேதத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக ச்ருதியினாலறியப்பட்ட

அர்த்தத்தை அநுஸரித்துப்பேசுகிறார்—ஞானமாந்ர என்று. அதனால் என் ? எனில் ; கூறுகிறார்—நத்ராவநா என்று. எதனாலென்று அப்பகிக்குகனால் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதால் ஜ்ஞானாஸ்ரயத்வத்தின் இன்மை கூறப்படுகிறதா? அல்லது ஏகஜாதியங்களான இரண்டு த்ரவ்யங்களுக்கு நியதமாத தர்மதர்மிபாவம் உபபந்நமாகாது என்று கூறப்படுகிறதா? என்கிற விசல்பத்தில் முதலாவது விஷயத்தைக்குறித்து மறுமொழிகூறுகிறார்—ஜ்ஞானாஸ்ரயஜ்ஞானஸ்வரூபத்வாத் என்று. இது அர்த்தம்—ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்களுக்கு ஆசரயமாயில்லாமலிருக்கல் வ்யாப்தியினால் கூறப்படுகிறதா? அல்லது ச்ருதிபலத்தாலா? வ்யாப்தியினாலெனில், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆசரயமில்லாமலும் விஷயங்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்கிற ஜ்ஞானமானது ஒருவனுக்கு தர்மபூதமாகவே காணப்பட்டிருப்பதினால் தர்மமாகவே அங்கீகரிக்கப்படலாம். ச்ருதி பலத்தினால் ஸ்வதர்மமாக ஜ்ஞானமானது அங்கீகரிக்கப்படுமெனாலும் அப்பொழுது ச்ருதி பலத்தினாலேயே ஜ்ஞானாஸ்ரயத்வமும் அங்கீகரிக்கப்படலாம் என்று. ஜ்ஞானாஸ்ரயத்வமானது தர்மபூத ஜ்ஞானத்வப்ரபுத்தமேயொழிய ஜ்ஞானத்வமாத்ரப்ரபுத்தமன்று, என்பதனால் ஸோபாதிக்கம் விர்த்தம். ஆகையால் வ்யாப்தி வீரோதம் கிடையாது. அன்றிக்கே பதார்த்தத்திற்கு கடமுதலிய வஸ்துவுக்குப்போல ஜ்ஞாந்ருத்வம் பொருந்தாமையால் ஜடஜ்ஞாந்ருத்வரூப தர்மத்தாலேயே ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வமும் அர்த்தவீதமாகின்றது. இரண்டாவது விசல்பத்தைப்பற்றி மறுமொழி கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய என்று. ஏகஜாதியமான இரண்டு த்ரவ்யங்களுக்கு நியதமான தர்மதர்மிபாவம் உபபந்நமாகிறதென்று அர்த்தம். ச்ருதியினால் ஜ்ஞானாஸ்ரயத்வம் லித்தித்தாலன்றே அவ்வாறு ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வமேவஹி என்று. அன்றிக்கே ஜ்ஞானாஸ்ரய ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வாத் இதி. ஜ்ஞானாவுக்கு ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வத்தோடு வீரோதமில்லாமையாலென்று அர்த்தம். ஏகஜாதியங்களான இரண்டு த்ரவ்யங்களுக்கு நியததர்மதர்மிபாவங்களின் அறுபத்தியினால் வருகிற வீரோதத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—ஜ்ஞானஸ்வரூபஸ்யைவ என்று. ஜ்ஞானமாயிருப்பதினால் ஜ்ஞானாஸ்ரயத்வத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வமேவஹி என்று. மூன்போல் அபிப்ராயம். ஜ்ஞாந்ருத்வம் எவ்வாறு பலிதமாக ஆகிறதோ அப்படிப்பட்ட குணங்களில் நோக்குள்ளவைகளும் ஞாந்ருத்வத்தை தெளிவாய் சொல்லுகின்றவைகளான ச்ருதிகள் ‘ஸ்வ’ சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. பஹுவுசனத்தினால் அநேக உபநிஷத் வாக்யங்கள் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. எவகாரத்தால் ஜ்ஞாந்ருத்வத்திற்கு அந்நயதாஸித்தியானது (இன்றியமையாமை) அபிப்ராயப்பட்டபடிருக்கிறது. ஹி சப்தமானது வேறுதலைக்குறிக்கிறது. ஞாந்ருத்வம் ச்ருதி லித்தமானதால் ஒரு அறுபத்தியுமில்லென்று அர்த்தம். ச்ருதிசின் எவைகளென்று அபேக்ஷிக்குங்கால் ஆர்த்தமானுண நிகேத பரிஹாரத்திற்காகவும், நிரீகுண ச்ருதிகளின் ஸககோசம் லித்திப்பதற்காகவும், ஸகுண ச்ருதிகளுக்கு ஆவிய்யகருணவிஷயத்வச்சங்கையைப் போக்கடிப்பதற்காகவும் ச்ருதிகளை காண்பியா நின்றுகொண்டு அந்த ச்ருதிகளாலே இந்த மூன்று ப்ரயோஜனங்களின் லித்தியையும் காட்டுகிறார். யஸ்ஸர்வஜ்ஞாந்ருத்வமஸ்யதால் - “யஸ்ஸர்வஜ்ஞாந்ருத்வமஸ்ய” எல்லாவற்றையும் ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரகாரத்தாலும் அறிகிறார் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞானத்திற்கு ஸர்வவிஷயத்வத்தையும் அதற்கு ஸமவ்ஷி வ்யவ்ஷி. ஸ்ருஷ்டிகளில் உபயோகத்தையும், ஆத்மஸம்பந்தித்வத்தையும் காண்பிக்கிறார்—“ததைக்ஷத” இது முதலிய மூன்று ச்ருதிவாக்யத்தால் “நித்யோநித்யானாம்” என்கிற இடத்தில் சேதநர்களுடைய பஹுத்வம் கூறப்பட்டது. சேதநர்களுக்கு அபிஷ்டந்களைக்கொடுக்கும் தன்மை கூறப்பட்டது “ஜ்ஞா” என்கிற ச்ருதியில் ஜ்ஞாந்ருத்வமும், ஈச்வரத்வமும் கூறப்பட்டது. “தமீசீவராணாம்” என்கிற ச்ருதியில் ஈச்வரத்வம், தேவதாந்தம், பதித்வம், மூன்றும் கூறப்பட்டன. ஈச்வரத்வமானது-நியத்ருத்வ

வம் - நியமம் விஷயமான ஜ்ஞாதந்தையுடைய னுக்கே நியந்த்ருத்வமிருப்பதாலும் நிகமனமானது ஜ்ஞானவிசேஷ ரூபமாயிருப்பதாலும் நியந்த்ருத்வத்தால் ஜ்ஞாதந்த்ருத்வம் விரித்தித்தது தேவதாத்மாவுது - காமங்களால் ஆராதிக்கப்படும் தன்மை. பசித்வ மாவது - சேஷித்வம். நந்தஸ்யஇதி. கார்யம் சரீரம், கரணம், இத்திரியம் முதலியவை கார்ய காரண கந்த்ருதவே என்று ப்ரயோகமிருப்பதால் - இந்த இடத்தில் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது. அதனால் அத்விதீயமென்கிற ஸாமான்யநிலேத்தத்திற்கு “ஃ சாகோவா மந்த்ரவரணாத்” என்கிற நியாயத்தாலே ஈசுவரத்வ லக்ஷணமுள்ள இரண்டாம் பலனில்லையென்கிற விசேஷாத்ரத்தத்தில் பர்யவஸானம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. “பாஸ்ய” என்று ஜ்ஞானசக்தி முதலியவைகளுக்கு ஸ்வாபாவிகத்வம் கூறப்பட்டது. க்ரியா - நியமம். “ஷஷ ஆதமா” என்கிற ச்ருதியினால் விசேஷவிதானமும் விசேஷ நிலேதமும். ஆர்த்தமானருண நிலேதமானது பரிஹரிக்கததக்கதென்று கருதி “ஜ்ஞாஸ்வரூபஸ்யைவ” என்று கூறப்பட்டது. அவித்யாகல்பிதமென்கிற தன்மை பை விலக்குவதின் பொருட்டு ஸ்வாபாவிகே என்று உரைக்கப்பட்டது - ஸம்ஸ்தஹேய ரஷித்தநாஞ்ச என்பதனால் ஆவித்யகத்வசகவை ஆர்த்தத்தால் பரிஹரிக்கப்பட்டது.

மேலும், “ஜ்ஞாதந்த்ருத்வபாருகார்கல்யாணருணர், ஸம்ஸ்தஹேயரஷித்தநாஞ்ச” என்பதனால், நிருண வாக்யத்திற்கு வருத்தி ஸங்கோசமும் உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இதை ஸவிஸ்தாரமாக உபபாதிக்கிறார். கல்யாணருணந் என்பதற்கு இது அபிப்ராயம். குணவிசேஷவிதானத்தை குணஸாமான்ய நிலேதமானது பாதிப்பதற்கு ஸாமாத்நியமுள்ளதாக ஆகாது. பின்னையோ அதைத்தவிர்த்த மற்றவிஷயத்திலேயே ஸாமாத்நியமுள்ளதாக ஆகிறது. அப்படியில்லாவிட்டால், நவமிஸ்யாத் ஸர்வாபூகாநி என்கிற ஸாமான்ய நிலேதத்தினால் “அக்நிலேதாமீயம் பசுமாலபேத” என்கிற ஹிமஸா விசேஷவிதாதத்திற்கு பாதம் ப்ரஸங்கப்பதால் என்று. ஸம்ஸ்தஹேயரஷித்தநாஞ்ச என்பதற்கு இது ஆர்த்தம். எவ்வாறு “பசுமாலபேத” - “சாகல்யவபாயா:” இது முதலிய ச்ருதிவாக்யங்களில் “சாகோவாமந்த்ரவரணாத்” என்கிற ஜைமிநீய ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட நியாயத்தாலே ஸாமான்ய சப்தமானது விசேஷம் காணப்பட்ட விடத்தில் அந்த விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கிறதோ, எவ்வாறு குணஸாமான்யநிலேதமானது விசேஷருண நிலேதத்தில் பர்யவஸிக்கிறதென்று. மேலும், ஸாமான்ய சப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸானம் வ்யூத்தத்தியினால் ஸித்தமாயிருக்கிறது. எவ்வாறு “காமநய” காம் ஹதா, பசுவைக்கொண்டுவா, பசுவைக்கட்டு, இதுமுதலிய வாக்யங்களில் ஸாமான்ய சப்தமானது விசேஷத்தில் கோக்ஷமுள்ள ப்ரயோஜகவ்ருத்தனால் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதோ அதனால்ன்றோ அந்தவிடத்தில் எவப்படுகிறவன் எல்லா கோ வ்யத்திகளையும் கொண்டுவருகிறதில்லை. பின்னையோ குறிப்பிட்ட வ்யத்திவிசேஷத்தை யே கொண்டுவருகிறதோ அப்படியேயன்றோ அவ்விடத்தில் வ்யூத்தத்தி ஏற்படுகிறது. இவ்வண்ணம் “ஜ்ஞாதந்த்ருத்வப்ரமுகார்கல்யாணருணர்” என்பதினாலும், “ஸம்ஸ்தஹேயரஷித்தநாஞ்ச” என்பதினாலும் உத்தராக அபவாத நியாயமும் ஸாமான்ய விசேஷ நியாயமும் அபிப்ராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது - எடுக்கப்பட்ட விசேஷத்தைக்காட்டிலும் வேறான விஷயத்தில் ஸாமான்ய சப்தத்திற்கு விரோத பரிஹாரத்தை உத்தேசித்து ஸங்கோசன்செய்தல் உதஸர்காபவாத ந்யாயம். விரோதமில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரயோஜனத்தின் இன்மையைப் பரிஹரிப்பதன்பொருட்டு ஸங்கோசம் செய்யப்படுமேயாகில்

கோபவீரத் நியாயம். எடுக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷ விஷயத்தில் அதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுவது ஸாமான்ய விசேஷநியாயம் - எனப்பாடுபாடு அறியத்தக்கது.

மேலும், “நஹி தஸ்யகுணஸ்ஸர்வே ஸர்வைர்முநிகணேரபி - வக்தும் சக்ஷா வியுத்தஸ்ய ஸத்வாத்நயரகிலேர்சுணை: - ஸத்வம்ரஜஸ்தமஇதி குணை: பாக்ருதி ஸம்பவா: - நிர்குணஸ்பாப்ரமேயஸ்ய - குணகுணேஷுவர்தந்தே - காரணம் குணஸங்கோஸ்ய - நிர்குணம் குணபோக்த்ருச - நாக்ந்தம் குணேப்ய: கர்தாசம் - தைவ்ஹ்யேஷா குணமயீ மமமாயாதரத்யயா - விநா ஹேயைர்குணதிபி: - குணதிதோஷாய்ரஸ முநேவ்யதீத: - குணகலுஷத்யஸ ஸதாதஸ்யயேநா ” இது முதலிய அக்யாதம் சாஸ்த்ரங்களில் குணசப்தமானது ஸத்வரஜஸ்தமங்களில் ப்ரஸித்தியுள்ளதாக இருக்கிறது. இவ்வண்ணம் தைவலகுண சப்தத்திற்கு ஸத்வாதிகுண த்ரயத்தில் ப்ரஸித்தி ப்ராசர்யத்தால் நிர்குண சப்தங்கள் ஸத்வாதிகுணகிஷேதபாங்கள், இந்த விஷயவிபாகமானது நம்மால் பின்னங்கணாக இருக்கிற உபநிஷத் வாக்யங்களில் குணவிசேஷவிதாசம் குணவிசேஷ நிஷேதம் இவைகள் காணப்படுவதனால் மாத்திரம் நிச்சயிக்கப்படுகிறதில்லை - பின்னையோ ஒரே வாக்யத்தில் விஷயவிபாகம் காணப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக்கூறுகிறார்—நிர்குண என்று. குணஸாமான்யகிஷேதம்போல குணஸாமான்யமாத்ர விதாசத்தை ஒப்புக்கொள்வதனால் “நிர்குண வாக்யங்களுக்கும் ஸகுணவாக்யங்களுக்கும்” என்று உரைக்கப்பட்டது. ச்ருதிகளில் குணஸாமான்யவிதாசம் ஓரிடத்திலும் காணப்படுகிறதில்லை. குணவிசேஷங்களே யன்றே ச்ருதியினால் விதிக்கப்படுகின்றன - தோஷத்துடன்சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்ட குணசப்தமோவென்றால், உபாதேயங்களான குணங்களைக்குறிக்கிறது. “வர்ஷாபுதைர்யஸ்யகுணை: நசக்யாநதேகுணாமயுதைகதேசம், நாக்ந்தம் குணாமைகச்சந்தி” இதுமுதலிய ஸ்ம்ருதி வசங்களின் அபிப்பிராயத்தால் “ஸகுணவாக்யாநாம்” என்று கூறப்பட்டது. அவ்விடங்களில் குணசப்தமானது தோஷங்களின் எதிர்த்தடைச் சொல்லுகிறது - உலகத்தில் அப்படி ப்ரஸித்தியிருப்பதால் - ப்ரகாரணவசத்தாலும் சாகபச நியாயத்தாலே கல்யாணகுண ரூபமான விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம்செய்வது நியாயமாயிருப்பதாலும், கீழ்சொல்லப்பட்ட இரண்டு நியாயத்தால் விரோதமின்மையால் அபச்சேதநியாயத்திற்கு அவிஷயவ்வுத்தைக் கூறுகிறார்—இந் ஸகுணநிர்குணவாக்யயோ: என்று. இதி சப்தத்தினால் முற்கூறப்பட்ட எல்லா ஹேதக்களும் விவகழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதவர்காவாத நியாயத்தாலும் ஸாமான்ய விசேஷ நியாயத்தாலும், அக்யாதம் சாஸ்த்ரங்களில் குணசப்தத்திற்கு ஸத்வாதிகுணங்களில் ப்ரஸித்திப்ராசர்யத்தாலும் என்று அர்த்தம். ஸகுணநிர்குணவாக்யயோநிதி இந்த இடத்திலோவென்றால் விஷயவிபாகமிருப்பதால் விரோதமில்லை. ஆதலால் அபச்சேத நியாயமானது ப்ரவ்ருத்திக்கிறதில்லை என்று கருத்து. “அந்யதாஸ்யமிதா விஷயதாசர்யணமபி நாசங்க்ரியம்,” என்று ஸகுணவாக்யத்திற்கென்று கூறப்பட்டிருக்கவில்லையன்றே. பின்னையோ “அந்யதாஸ்ய ” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸகுணவாக்யத்தால் நிர்குணவாக்யத்திற்கோ, நிர்குணவாக்யத்தால் ஸகுணவாக்யத்திற்கோ பாதத்தை ஆசர்யப்பது அநுபபந்மென்று பொருள். இந்த இடத்தில் இது அபிப்பிராயம்-முன்பு விரோதமில்லென்று பரிஹாரகூறப்பட்டது. இப்பொழுது விரோதத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் இது அபச்சேத நியாயவிஷயமன்று. பின்னையோ விரோதாதிகாரணநியாயத்திற்கே விஷயமென்பதை உபபாதிக்கிறார். அபச்சேதநியாயமானது நியதவிரோதமில்லாத பூர்வாபமானதை விஷயமாக்கக் கொண்டது - உத்காநா, ப்ரதிஹர்தா இருவருக்கு அபச்சேதநியமங்கிடையாது. அக்கேயும் ப்ரமேண அபச்சேதம் நியதமல்ல - அதற்கு நியதம் கூறப்படின் ஸர்வவ்வுத்தையும் தகூறினையாக்கொடுத்து யாதத்தை

முடித்தல் என்பதற்கும், தக்ஷிணைகொடாமல் யாகத்தை நிறுத்திவிடுதல் என்கிற இவ்
 விரண்டிற்கும் விரோதம் நியதமாயிருக்கிறது. இருவருக்கும் அபச்சேதம் நேரிடும்
 பகஷத்தில், அந்த அபச்சேதமானது ஒன்றின்பின் ஒன்றாக ஆகத்தக்கதாக ஸ்ரூபத்தில்
 ி உத்தகாதாவின் அபச்சேதம் முந்தி ஸம்பவிக்கக்கூடியதென்றாவது மற்றவனுடைய
 அபச்சேதம் பிந்தி ஸம்பவிக்கத்தக்கதென்றாவது கீழ்சொன்னதற்கு மாருதலாகவாவது
 ஸம்பவிக்கவேண்டுமென்பதில் நியமமுமில்லை. ஆகையால் அபச்சேத ந்யாயத்திற்கு ப்ர
 யோகத்தளவிலுள்ள விரோதமே விஷயம். † ஸகுண † நிர்ஞணவாக்ய விரோதமோ
 வென்றால் ஸ்வரூபத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. § விதி || நிவேதநரூபமாக
 இருப்பதால் நியதமான பெளர்வாபர்யமுள்ளதாகவுமிருக்கிறது. ஆதலால் விரோதத்தை
 ஒப்புக்கொண்டபோதிலுங்கூட நியதவிரோதமற்ற பெளவாபர்யத்தை விஷயமாகக்
 கொண்ட அபச்சேத ந்யாயமானது இவரு ப்ரவ்ருத்திக்கிடமில்லை. பின்னையோ விரோ
 தாதிகாரண ந்யாயமே ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. இந்த ந்யாயத்திற்கு எதுவிஷயமோ அவ்
 விடத்திலல்லவோ ௫ பெளர்வாபர்ய நியமமும் விரோதமுமிருக்கிறது. அதை உபபா
 திக்கிறார் - “ஒளதும்பரீம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ி உத்தாயேத்” (யஜுருவாடத்தில் நாட்டி
 இருக்கும் அத்திக்கட்டையைத் தொட்டுக்கொண்டு வேத மந்திரத்தை உரக்க உச்சரித்து
 ஸ்வரத்துடன் கானம் செய்யவேண்டும்) என்று ப்ரத்யக்ஷ சருதி இருக்கிறது. “ஒள
 தும்பரீ ஸர்வா வேஷ்டயிதவ்யா” (கீழ்சொன்ன ஒளதும்பரியை தெரியாமல் வஸ்த்
 திரத்தினால் சுத்திவிடவேண்டும்) என்று ஸம்ருதி இருக்கிறது. அவற்றுள் ச்ருதி வேறு
 ப்ரமாணத்தை அபேக்ஷியாமையால் முதலிலேயே ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணிவிடுகிறது.
 ஸம்ருதியோவென்றால் தனக்கு மூலபூதமான சருதியின் அநுமாதத்தை அபேக்ஷித்தி
 ருப்பதால் விளம்பித்திருக்கிற ப்ரவ்ருத்தியோடுகூடியதாக இருக்கிறது. ஆதலால் இந்த
 இடத்தில் பெளர்வாபர்யம் நியதமாக இருக்கிறது. ஒளதும்பரியின் ஸ்பாசனம் அதின்
 ி வேஷ்டனம் இரண்டுக்கும் விரோதம் நியதமாக இருக்கிறது. அந்த இடத்தில்
 முந்தியே ப்ரமிதியானது உண்டாயிருப்பதால் அதற்கு விருத்தமான அர்த்தம் காலாத்
 யயாபதிஷ்டமாக ஆகலாம். ஆகையால் விளம்பிதமான புத்திக்கு ஹேதுவைக்காட்டி
 லும் சீக்கிர புத்திக்கு ஹேது எதோ அது அதிக பலத்தை உடையது - என்கிற ந்யாயத்
 தாலே முந்தின ச்ருதி அதிக பலமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி பிந்தின சாஸ்திரம் உதிக்க
 ிறதே இல்லை. அய்யா! இங்கு உத்தாசாஸ்திரமானது அத்யயனம் செய்யப்பட்டே
 இருக்கிறதென்று கூறப்படுமேயாகில் அதனால் என்? ப்ரமிதியின் அநுதயமல்லவோ
 ¶ அநுதயம். சப்தத்தின் அநுதயம் அநுதயமல்ல—“ஆதிதயோ யூப:” (பசுவைக்
 கட்டும் தூண் ஞாயன்) என்பதுபோல். அய்யா! அந்த இடத்தில் ஸம்ருதித்வம் ச்ரு
 தித்வம் இரண்டும் பாத்ய பாதகப்ரயோஜகங்கள். இவ்வண்ணமல்ல—ஸம்ருதித்வம் ச்ரு
 தித்வம் இரண்டுக்கும் பெளர்வாபர்யங்களில் ஹேதுத்வமிருப்பதால் அதனால் விதத
 மான பெளர்வாபர்யமே பாத்யபாதக பாவததில் ஹேதுவென்கிற ந்யாயஸாம்யத்தால்
 ஸகுணவாக்யம் அதிக பலமுள்ளது. அன்றிக்கே விரோதாதிகாரண ந்யாயமேவேண்டாம்.
 இந்த இடத்தில் உபக்ரமாதிகாரண ந்யாயமே ப்ரவ்ருத்திக்கிறது - பெளர்வாபர்ய விரோத

† ஸகுணம்—குணங்களுடன் கூடியது. † நிர்ஞணம்—குணங்களில்லாதது.

§ விதி—ஏவல். || நிவேதம்—மறுப்பு. ி உத்தகாதா—ஸாமகானம் செய்பவன்.

௫ பெளர்வாபர்யம்—முன்பின்பாக இருத்தல். * ஸ்பாசனம்—தொடுத்தல்.

¶ வேஷ்டனம்—சுற்றுதல். ¶ அநுதயம்—தோன்றாமை, அல்லது உண்டாகாமை.

கியமத்தால். ஆகையால் ஸகுணவாக்யத்தினால் தடைப்பட்டிருப்பதால் நிர் குண சாஸ்த்ரத்திற்கு உதயமே இல்லை.

அய்யா ! முதலில் ப்ரவ்ருத்தித்த சர்ஸ்த்ரமானது விளம்பிக்கிற சாஸ்த்ரத்தின் உத்பத்திற்கு ப்ரகிபந்தகம் எனில்; “இதம் - ரஜதம்” (இது வெள்ளி) என்கிற ஜ்ஞாநமானது “நேதம் ரஜதம்” (இது வெள்ளியில்ல) என்கிற ஜ்ஞாநத்தின் உதயத்தை ப்ரகிபத்திக்கவேண்டுமென்று கூறப்படுமேயாகில், அல்ல - ஸத்தையினாலும் ஜ்ஞாய மாநதையினாலும் உண்டாகிற ஜ்ஞாபகங்கள் இரண்டுக்கும் மிக்க வேற்றுமைப்பாடு இருப்பதால். ஸத்தையினாலே ஜ்ஞாபகமான ப்ரமாணமானது பூர்வாபராமர்சத்தை அபேக்ஷியாமலே ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகிறதன்றோ - அந்த இடத்தில் உண்டான ஜ்ஞாநமானது “பூர்வாபரேதே நோத்பத்திருத்தரஸ்ய ஹி ஸித்த்யி” (முந்தினதைப் பாதியாமல் பிந்தினதற்கு உத்பத்தி வித்திக்கிறதில்லையன்றோ) என்கிற நியாயத்தால் முந்தினதை பாதித்தே உதிக்கிறது. ஜ்ஞாயமாநதையினாலுண்டாகிற ஜ்ஞாபகமோவெனில் யோக்யதாபராமர்சம் முதலியதை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரமிதியை உண்டுபண்ணுகிறது. அதில் பராமர்சதசையில் பூர்வப்ரமாணத்தால் வீருத்தார்த்தப்ரமிதியுண்டாகில் அந்த ப்ரமிதியானது உத்தரோத்பத்தியை ப்ரகிபத்திக்கிறது. இங்ஙனமாகில் “நேதம் ரஜதம்” என்கிற ஜ்ஞாநம் “இதம் ரஜதம்” என்கிற பராமர்சத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால் பூர்வஜ்ஞானத்தால் ப்ரகிபத்திக்கப்பட்ட “நேதம் ரஜதம்” என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு அதுதயம் ப்ரஸங்கிக்குமென கூறப்படுமேயாகில், அல்ல—இந்த்ரியம் ப்ரத்யயி ஜ்ஞானையத்தவிர்த்த மற்ற ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணும் விஷயத்தில் பூர்வபராமர்சத்தை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால் - இந்த இடத்திலும் “சக்தி: ஸ்யம்” என்கிற உத்தரப்ரமிதியானது சக்தித்வத்தை விஷயமாகக்கொண்டதன்றோ. சக்தித்வப்ரதிதிக்கும் ரஜத ப்ரகிபத்தியின் அபேகையுடையது. சக்தித்வமானது க்ரஹிக்கப்பட்டவனவில் அந்த சக்தித்வக்ரஹணத்திற்கு பஸ்பூதமாயிருக்கிற “நேதம் ரஜதம்” மென்கிற வ்யவஹாரமானது நஞ்ஞாலே உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதால் ப்ரகியோகியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. அப்படி ப்ரகியோகியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருத்தல் சப்த ஸ்வபாவத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது. ஆதலால் ரஜதஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷியாமலுதிக்கிற சக்திஜ்ஞாநமானது முந்தின ரஜத ஜ்ஞாநத்தை பாதித்தே உதிக்கிறது. ஆதலால் நியதவிரோத முள்ள பெளர்வாபர்யத்தை விஷயமாகக்கொண்ட விரோதாதிகரண நியாயமே இவ்விடத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. அபச்சேத நியாயம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதில்லை. அந்த அபச்சேத நியாயமானது இப்படிப்பட்டவிடத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதேயானால் பிந்திவரப்போகிற ‘ந ஹிம்ஸ்யாத்’ என்கிற நிஷேதமானது ப்ரபலமாயிருப்பதால் பச்வாலம்பசம் செய்யத்தகாததாக ஏற்படும். ஆகவே அநுஷ்டான விரோதம். ஸகுண நிர் குண வாக்யங்கள் இரண்டிற்கும் விரோத பெளர்வாபர்ய நியமமானது அந்யனாலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதனாலும் விரோதாதிகரண நியாயத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதுபற்றி இந்த்விடத்தில் அபச்சேத ந்யயத்திற்கு அவகாசமில்லாமையால் ஸகுண வாக்யங்களுக்கு பலயஸ்தவம் ஸித்தம். இந்த அபிப்ராயத்தால்—அந்யதூரஸ்ய என்று உரைக்கப்பட்டது. முந்தி உபாதியைச்சொல்லாமல் ஸ்ருதியினால் கூறப்பட்டிருக்கிற குணங்களுக்கு நிருபாதிகத்வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமாதலாலும், ஸ்வபாவவிகத்வ ஸ்ருதியினாலும் “நாந்யோ ஹேதுர்வியதே ஸுரஸ்ய” என்று ஷீ சுசுநத்திற்கு ஹேதுச்சுவணமில்லாதிருப்பதால் அந்த ஈஸ்வரத்வத்

சீர்ஞ உபயுக்தமான குணங்களுக்கும் நிருபாதிதத்வம் வித்திப்பதாலும் ஜ்ஞாநரத்தபாதி தாரதம் பங்களுக்கு உபாநியாயிருக்கிற கர்மஸம்பந்தத்தின் நிஷேதத்தைமுன்னிட்டு ஸத்பகாமத்வாதிகள் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், “தஇமே ஸத்யா: காமா:” என்று ஸ்வ ரூபத்திற்குப்போல குணங்களுக்கும் ஸத்பத்வ ச்ருதியினாலும், “பராஸ்ய சக்தி: தேயே சதம்” இது முதலான ச்ருதிவாக்யங்களால், குணங்களுக்கு அபரிச்சிந்தத்வம் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் கர்மஸம்பந்ததல்யாபகமான பரிச்சேதத்தின் நிவ்ருத்தியினால் வ்யாபமான கர்மஸம்பந்த நிவ்ருத்தியானது அர்த்த வித்தமாயிருப்பதாலும், ஸ்வா பாவிகத்வத்தே ரோகச்சொல்லாமலிருக்கிற குணபாவாக்யங்களிற்கூட ஸர்வசாகா ப்ரத் யயநியாயத்தால் குணங்களுக்கு ஸ்வாபாவிகத்வம் வித்திப்பதாலும், “ஆநந்தம் ப்ரஹ் மண:” இது முதலிய தாத்தர்யவிந்த ப்ராசர்யத்தாலும் உதஸர்காபவாத நியாயம், ஸாமான்யவிசேஷ நியாயம் இவ்விரண்டால் ஏற்படும் விஷய ிவ்யாகத்தால் ஒரு ச்ருதியி லேயே விஷயவிபாகம் காணப்பட்டிருப்பதாலும், விரோதமில்லாமையால் அபச்சேத சியாயத்திற்கு அவிஷயமாயிருப்பதாலும், விரோதம் ஏற்பட்டபோதிலும் விரோதாதிகாண நியாயத்தால் ஸுருணவாக்யங்களுக்கு ப்ராபல்யமிருப்பதாலும், “யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:” இது முதலிய உபாஸன விதியில்லாத வாக்யங்களில் ஸ்வரூபமேவ ப்ரதிபந்நமாயிருப்பதால் ப்ரமாணூதரங்களுக்கு | அகோசமாயிருப்பதுபற்றி அநுவாத விஷயத்வம் ஸம்பவியாததால் நிஷேதிப்பதற்கு அசம்மாயிருப்பதாலும், “ஆத்மாவாரோ த்ரஷ்டவ்ய: ஸத் யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம, யோவேத, ஆத்மநாமநுவித்ப, வ்ரஜத்தேயதாம்ஸ்ச ஸத்பாந் காமாந்” என்று ஓரிடத்தில் உபாஸ்யத்வ ச்ரவணமானது ஸ்வரூபத்திலும் அல்யமா யிருப்பதாலும், அத்த்யாத்ம சாஸ்தரங்கனில் குணசப்தத்திற்கு ஸத்வாதிப்ரவிர்த்தி ிப்ராசர்யத்தாலும், நிர்குணவாக்ய விஷயதவமில்லாமையாலும், பாஹ்யதாகங்கள் காலாதய யாபதிஷ்டங்களதலாலும், இரண்டு * அவதாரணங்களுக்கிடையே அபவித்ய ச்ருதி, ஜ்ஞாநாராத ஸ்வரூபத்வம், வாக்க்மனஸ் நிவ்ருத்தி ஜ்ஞேயத்வ நிஷேதரூப அர்த்தகுண நிஷேதங்கள் பரிஹரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் நிருபாதிக்கவகளைந்து முற்கூறப்பட்டும், கூறப்பட்டபோதிலும்தாகவுமுள்ள அர்த்தங்களின் ிவ்ருத்தி ஸங்க்ரஹமானது ப்ரவ்ருத்தி லெனகர் யத்திற்காகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்’ என்கிற ஜ்ஞாநபதத்தால் வித் திக்கிற ி ஆர்த்தகுண நிஷேதமானது முன்பு பரிஹரிக்கப்பட்டது.

“வீஷ்ணுஸாநாதஃவவதெ” (கெத-சூ-அ-க) ஹத்யாநிநா ஸ்ரஹ்மணாநாரஹு “கெ யெ ஸத” (கெத-சூ-க-க) ஹத்யாநிநாநெ கெசுத்ரஜ்ஞாநநாநிஸபஃகூர “யெதொ வாவொ நியத” (கெத-சூ-க-உ) உதி ஸ்ரஹ்ணக்ஷுரணமணாநஹுத்யாநிநா வத்யாநாநாநி: ||

ி வியாகம்—பாகுபாடு அல்லது பிரிவு.

† ப்ரமாணூதரம்—வேறு ப்ரமாணம். || அகோசம்—விஷயமல்லாதது.

ஸூ ப்ராசர்யம்—ஆதிசயம். * அவதாரணம்—நிச்சயம். ி ஸங்க்ரஹம்—சுருக்கம்.

ி ஆர்த்தம்—அர்த்தத்தினால் ஏற்படுவது. † அநுவாகம்—வேதத்தினது ஓர்உயிரிவு

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

“பீஷா” இது முதலிய ச்ருதியினால் ப்ரஹ்மகுணங்களைத்தெர
டங்கி ‘தேயே சதம்’ என்று தொடர்ந்து க்ரமமாக சேஷத்ரஜ்ஞர்களு
டைய ஆநந்தாதிசயத்தைக்கூறி ‘யதோ வாசோ...விதவான்’ என்று இந்த
ச்ருதி ப்ரஹ்மத்தினுடைய கல்யாண குணங்களின் அளவிறந்த தன்மையை
அதிக ஆதரத்துடன் கூறுகிறது.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை—

பிறகு இந்த † அநுவாகத்தின் முடிவில் “யதோவாசோ ... ஸஹ” என்கிற ச்ருதியி
னால் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் நிவ்ருத்திசொல்லி இருப்பதால் நிகரணத்தம் பலித்தது.
ஆகையால் அந்த ச்ருதியுடன் @ ஐகார்த்த்யமிருப்பதால் ஸதயஜ்ஞாநாதி வாக்
யம் நிரவிசேஷபரமென்று சுவகைவரின் ஆர்த்தமான குணநிஷேதபரமாக அந்யனால்
கூறப்பட்டிருக்கிற இந்த வாச்யத்திற்கு சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் அநுகுணமாக இருப்
பதை ‡ உபபாதிக்கிறார்—‘பீஷாஸ்த்மாந்’ இது முதலியதால். ‘பீஷாஸ்த்மாந்’ என்
கிற இந்த ச்ருதியினால் கட்டளை இடுபவனுடைய ஸ்வபாவம் கூறப்படுகிறது. ஐ. சேஷத்
ரஜ்ஞாநந்தாதிசயமுத்த்வா இதி’ இந்த இடத்தில் * நிர்விசேஷத்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்
படவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்குமேயானால் வரிசையாக குணங்களினுடைய
குறைவைக்கூறி ஸர்வாபாவத்தில் பர்யவஸித்தல் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகும். இந்த
வீட்டிலேயோ க்ரமமாக குணங்களினுடைய ஆதிக்கத்தைக்கூறி வாக்குக்கும் மனதிற்கு
மும் நிவ்ருத்தியைச்சொன்னது ஆநந்த்யத்தினாலே என்று அபிப்ராயம். அதை உபபா
திக்கிறார்—“ஸவக்யாதும ஸைவ சக்யந்தே குணாதேஷாஸ்ச சாரங்கினி. ஆநந்த்யாத்
ப்ரதமோராகி: அபாவாதேவ ப்ரஸிம:” என்று. (எம்பெருமானிடத்திலுள்ள குணங்
களும் தோஷங்களும் கணக்கிடுவதற்கு முடியவேமுடியாது, முதன்மையான குணராசி
யானது முடிவில்லாமையாலும், பிந்தின தோஷராசியானது இல்லாமையாலும் முத
லில் மறுவ்யாசந்தத்தைத்தொடங்கி க்ரமமாக அதிசயவகாண்பிக்கப்பட்டது. ‘யுவா
ஷ்யாத் ஸாது யுவாத்பாயக:’ ஸாது-விதியை மீறாமல். அன்றிக்கே. நல்ல ஸம்ப்ரதாயத்
தால் வந்தித்திருப்பதால், ஸ்வர, வர்ணம், முதலியவைகளின் தவருதலில்லாதது.
யுவசப்தத்தால் புதிதாயிருக்கும் தன்மை விவகூழிக்கப்பட்டது. மறதியின்மையால் எவ்
வாறு நித்யம் புதிதாயிருக்குமோ அவ்வண்ணமாக அத்யயநமுள்ளவன் என்று அர்த்தம்.
அன்றிக்கே, தனனோடு மெவயதுள்ளவர்களான எல்லோருக்கும் ‡ அத்தயாபகன் - அவர்
களைக்காட்டிலும் அதிக ஜ்ஞாநமுள்ளவனென்று அர்த்தம். ஆகிஷ்ட: - மிக்கவிரைவுடன்
கார்யம்செய்கிறவன். அன்றிக்கே, நன்றாய் ஆஹாரத்தை உட்கொள்வதில் திறமையுள்ள
வன்-ரோகமிவ்லாதவனென்று அர்த்தம். அல்லது ஆசீர்வாதத்திற்குவிஷயமாயிருப்பவன்.

† அநுவாகம்—பேதத்தினது ஓர் உள்பிரிவும்.

@ ஐகார்த்த்யம்—ஒரே பொருளை உணர்த்தும் தன்மை.

‡ உபபாதனம்—தெளிவாக்கூறுதல். ஐ. சேஷத்ரஜ்ஞன்—ஜீவன்.

* நிர்விசேஷத்தம்—விசேஷங்களில்லாமலிருத்தல்.

‡ அத்தயாபகன்—படிப்பிக்கிறவன்.

ஸர்வஜனங்களையும் ரஞ்சிக்கச்செய்பவன் என்று அர்த்தம். “ஸர்வார்த்தவாந் சமஸ்யந்தி” எனபதுபோல, பவிஷ்ட:- மனோபலமுன்னவன். கரமஷ்ட்ட: என்று சரீரபலம் கூறப்பட்டிருப்பதால். அனறிக் கே தாடிஷ்ட:-, மிககதிடமுள்ளவன் - நிலைதவறின ஸ்வபாவமில்லாதவன் என்று அர்த்தம். பவிஷ்ட: சாரீரமானஸ ஸர்வவித பலங்களுமுன்னவன் விததஸ்யபூர்ணாஹஸ்வரீயத்தால் நிறைந்தது “பூரணகுணஸ்” ஹிதாதத சூதவ்யயதவய ஸமாராதிகரணை”, என்கிற ஸூத்திரத்தினால் பூரணரிதியினால் ஆறும்வேற்றமை உறுபுவருவதற்கு அநுமதிக்கொடுக்கப்பட்டிருப்பதனால் ஸவகோமாதுவஷ ஆநந்த: - இவ்வாறு குணஸமுதாயத்தையும் விபூதியின் நிறைவையும் சொல்லிவிட்டு “ஸவகோமாதுவஷஆநந்த” என்கிற ச்ருதியினால் ஸ்வரஸமாக அவனுக்கே ஆநந்தத்தவம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அநுகூலத்தவமனோ ஆநந்தத்தவம். || நிவர்த்திக்கத்தக அரிஷ்டதை இஷ்டஸாதனை இரண்டையும் அபேகூதியாமலிருக்கிற இஷ்டதவமே அநுகூலத்தவம். முற் கூறப்பட்ட லக்ஷணை ஸமபந்தத்தினால் குணவிபூதிகளிரண்டிற்கும் ஆநந்தத்தவம் உபபந்தமாகிறது. அதை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு அநுகூலதவமானது விஷயாதகூலத்தவத்தால் செய்யப்பட்டதென்பது அர்வயவ்யதிரேகவகனால் வித்திக்கிறது. இப்படிச் சொல்வதில் ச்ருதிஸ்வாரஸ்யமும் வித்திக்கிறது. குணவிபூதிகளுடைய மேன்மையைக்கூறி அது ஆநந்தமென்றல்லவோ உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை விஷயமாகக்கொண்ட ஜ்ஞானமானது ஆனந்தமென்று கூறப்படவில்லை. * யுவத்தவம் முதவிய அநேக குணங்களையும் விபூதியையும் சொல்லிவிட்டு அவைகளின் ஸமுதாயத்தை ஆநந்ததசுத்ததால் நிர்த்தேசித்து அந்த ஆநந்தத்திற்கு நிரதிரசயத்தவத்தை ப்ரதிபாதித்திருப்பதால் எல்லா குணங்களுக்கும் விபூதிக்கும் † அநவாதிகாதிசயத்தவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அநுகூலஜ்ஞாநத்தவமே ஆநந்தத்தவம் என்றதனால் குணவிபூதிவிஷயமான ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆநந்தத்தவமிருந்தபோதிலும் அந்த ஆநந்தத்திற்கு நிரவாதிகாதிசயத்தவத்தைக்கூறினதினால் குணவிபூதிகளுக்கும் அநவாதிகாதிசயத்தவம் அர்த்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அந்த ஆநந்தத்தினுடைய அளவிறந்ததன்மை குணவிபூதிகளினுடைய அளவிறந்த தன்மையைக்காரணமாகக்கொண்டிருப்பதால். ஜூர்ப்ய என்று. உபபந்தம் வாக்கியத்திற்கு அநுகுணமாக உபஸமஹார வார்யமானது அர்த்தத்தில் சேர்ப்பிக்கத்தக்கதென்று கருதது. “ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாம ஹதஸ்ப” என்கிற வாக்கியங்களால் முகதாரத்தத்திற்கு பகவதாரத்தலாமயம் உரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. பத்தகசையில் நிரதிரசயமான ஆநந்தத்திற்கு ஸம்பவமில்லாமையால் ச்ரோத்ரிய: ப்ரஹ்ம நிஷ்டன். அகாமஹத: அவித்யை முற்றிலும் சித்தப்படியினால் ஸமஸ்தமான ஸாம்ஸாரிக போகங்களால் கெடுக்கப்படாதவன். “ஸவக: ப்ராஜாபதோநந்த:” என்கிற வாக்கியத்தை நற்றில்கொண்ட ச்ருதியினால் ஷேக்ஷஜ்ஞானுடைய ஆநந்தாதிசயம் கூறப்பட்டது. “ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:” என்று பகவதாரத்தம் கூறப்படுகிறது. இந்த வாக்கியத்திலுள்ள ப்ரஹ்மாரந்தத்தை நான்முகனுடைய @ ஆநந்த பரமாகக்கூறாமகூதத்தில் ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லாமல் போகிறது. “பரம்ஜெமினிர் முக்க்யத்தவாத்” “ஸ்யாச்சக

|| நிவர்த்திக்கத்தக—விலக்கத்தக.

‡ பாணிநி—இவர் 3982 ஸூத்ரங்களடங்கிய எட்டு அத்தியாயங்களுள்ள வ்யாகரண ஸூத்ரங்களைச்செய்தவர். இவருக்கு ‘ஸாலாதூரீயச்’ என்று மற்றொரு பெயருமுண்டு.

§ விபூதி—நியாயமவஸ்து. * யுவத்தவம்—யௌவநம்.

† அநவாதிகம்—எல்லே இல்லாதது. ‡ உபபந்தம்—தொடக்கம்.

‡ உபஸமஹாரம்—முடிவு. @ ஆநந்தம்—அனுகூல ஜ்ஞானம்.

ஸ்யப்ரஹ்ம சப்தவத் ” என்று ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தி இருப்பதாக ஸூத்ரகாரரால் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், பவ்யத்தில்முதல் ஸூத்ரத்திலிருக்கும் ப்ரஹ்மசப்த வியாக்கியான ஸமயத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபாம் ப்ரஹ்மணுவிபஸ்சிதா. ஆநந்தம் ப்ரஹ்மண:”, அவத் ப்ரஹ்மேதிவேதசேத், அஸ்திப்ரஹ்மேதிசேத்வேத்” என்கிற ப்ரகாணத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்ம சப்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மபாத்விருப்பதால் ப்ரகாணவிரோதமும் “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணே வித்வான்” என்று முந்தியும் பிந்தியும் ஆந்த்ரபாதியோகியான வ்ஷத்யந்தமான ப்ரஹ்ம சப்தத்தின் ஸ்வாரஸ்ய விரோதமும், “ஸைஷாநந்தஸ்ய” என்று தொடங்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாநந்தத்திற்கு நான்முகனுடைய ஆநந்தத்தால் உபஸம்ஹாரம்செய்திருப்பதும், “தத்ப்யேஷ ச்லோகோபவதி” என்று ப்ரஹ்மாநந்தத்தைத் தொடங்கி இனி கூறப்படப்போகிற ச்லோகத்திற்கு முற்கூறப்பட்ட விஷயவ்வுத்திற்கு விரோதமும் “ஸ ஏக: ப்ரஜாபதே:” என்கிற உபபதமில்லாத ஏகவசநாத்மான ப்ரஜாபதி சப்த ஸ்வாரஸ்யபங்கமும். அதுஜாத்யேகவசனம் என்பது கூடாது. பஹுத்வத்தையும் ஏகத்வத்தையும் விவக்ஷிக்குவதால் பஹுவசநமும் ஏகவசநமும் வரக்கூடிய ப்ரகாணமாயிருப்பதால். “தேவாநாம், தேவகந்த்ரவாணாம், மறுஷ்யகந்த்ரவாணாம், இந்த்ரஸ்ய, ப்ருஹஸ்ததே:”, ப்ரஜாபதே:”, என்றல்லவோ நிர்தேசிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ப்ரஜாபதி சப்தமானது நான்முகனையே உணர்த்துகிறது. “ஸ ஏகோ ப்ருஹ்மண:” என்கிற இடத்தில் ப்ரஹ்ம சப்தம் பகவானைச்சொல்லுகிறது. “தேயேசதம், ஸ ஏக:” என்று பகவதாநந்தத்திற்கு பரிச்சிந்நத்வம் எவ்வண்ணம் என்று கூறப்படுமேயானால் பரிச்சிந்நத்வமில்லை “ஒரு அரைகூளைத்தில் அநேக யோஜனை தூரம் செல்லுகின்ற ஞாயிறுக்கு எய்யப்பட்ட அம்புபோல் செல்கின்றன” என்கிற இது முதலிய வாக்யங்களில் ஸமயத்தைச் சொல்லுதலானது எவ்வாறு கதியின் மாந்த்யநிலவ்ருத்தியில் நோக்குள்ளதோ பரிச்சிந்நத்வபரமன்றோ, அவ்வாறே “தேயே சதம் ஸ ஏக:” என்கிற நிர்தேசமும் சதாந்முகனுடைய ஆநந்தத்தைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மாநந்தத்திற்கு ஆதிக்யத்தைச் சொல்லுவதில் அபிபிராயமுள்ளதேயொழிய பரிச்சேசத்தில் நோக்குள்ளதல்ல. அன்றிக்கே “தேயே சதம், ஸ ஏக:” என்கிற நிர்தேசத்திற்கு ஸங்க்யாவிசேஷத்தில் நோக்கு இருந்தபோதிலும் ஆநந்தத்திற்கு அபரிச்சிந்நத்வம் பலித்தது. “அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநிச-சத்ருராநாம் ததர தத்ர கோடி கோடி ஸ்தாநிச-ரோமகூபேஷ்வரந்தாநி ப்ரஹ்மாண்டாநி ப்ரமந்தி தே ” (உம்முடைய ரோமகூபங்களில் இப்படிப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான அண்டங்களுடைய ஆயிரங்களும் பதிராயிரங்களும், அவ்வாறே அந்த ரோமகூபங்களில் கோடிகளும் நூறு கோடிகளும் அநந்தங்களான ப்ரஹ்மாண்டங்களும் சுழலுகின்றன) இதுமுதலிய வசநங்களால் அண்டங்கள் அநந்தங்களாயிருப்பதால் அந்தந்த அண்டங்களில் சதாந்முகர்களும் அநந்தமாயிருப்பதால் மூன்று காலவகையிலுள்ள ஸமஸ்த ப்ரஹ்மாண்டங்களையும் அடைந்திருக்கிற சதாந்முகர்களுடைய ஆநந்தத்தை அபேக்ஷித்து நூறு மடங்காயிருப்பதால் “மேரோநிவாணா யஸ்யைதத் ப்ரஹ்மாண்டமகிலம் முநே ” (மஹர்ஷே: \$ ம ஹ ர மே ரு பர்வதத்திற்குப் பரமாணுபோல

\$ மஹாமேரு—இது ஸ்வர்ணமயமான ஒரு மலை. இதில் சிம்சுமாரசக்கிரம் ஒன்று நாட்டப்பட்டிருப்பதாகவும் அந்த சக்கிரத்தில் எல்லா ஜ்யோதிர்க்ரஹங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் அதை நடத்துகிற த்ருவன் உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிருப்பதாகவும் இந்த மலையை ஸூரியசந்திரர்கள் சுற்றிவருவதால் உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரமென்றும் பூகோளக்கோளதத்வங்களை அறிந்த பெரியோர்கள் உரைக்கின்றனர்.

ரூப் அதுபவிக்கிறான் என்று அர்த்தம். தஹரஸித்யையில், “தஸ்மிந் யத நக்” ததமவேஷ்டவ்யம்” என்கிற வாச்சியத்தில் பேரல் குணப்ராபுதாந்யத்தைச் செல்வத்தாக ஸஹ ச ௩.1 ல் உபாஸநம் ஸுரண்டுக்ருய ப்ரகாராகிய யம் “யதாஶ்ரதாஸ்மிந்ஸோகே புருஷோபவதி ததேத: பரேத்யபவதி” என்கிற, சுருதியினாலேயே ஸித்தம்.

சீருதப்ரகாசிகை.—

இவ்வண்ணம் ஆர்த்தமான குணரிஷத நிராஸத்தின் வாயிலாக குணாந்யத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரகாணத்திலுள்ள வாக்யாத்ராததோடு ஸுர்த்தஸ்யமிருப்பதால் ஸத்பஜ்ஞாநாதிவாக்யத்திற்கு ஸவிசேஷவீஷயதவம் கூறப்பட்டது. பிறகு, தன் வாக்யத்தின் ஏகதேசத்தாலுங்கூட ஸவிசேஷ பாகவத்ய உபபாதிக்கிறார்—ஸோசிநுதே இதுமுதலியதால். பலமவட்டமயத் வாக்யம்இதி ‘ப்ரஹ்ம விதாப்னோதிபரம்” என்கிற ப்ராஹ்மணத்தில் ப்ரஹ்மம், அதிணவேதம், ப்ராப்தி, ப்ராப்யம், இந்நான்கும் உறைக்கப்பட்டது. இதன் விவரமானது ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநமஸந்தம்’ முதலிய மந்த்ரத்தினால் செயப்படுகிறதென்று சுருதியே கூறுகிறது—‘ததேஷ்டாபயுத்தா’ என்று. அந்த ப்ரஹ்மத்தையே நோக்கி இந்த ருக்கானது அத்தயயனம் செய்பவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். மந்த்ரங்களுக்கு ப்ராஹ்மண விவரணாபதகம் காணப்பட்டிருக்கிறதாலும், உபக்ரமாதிகரண விஷய வாக்யங்களைப்போல, மேலெழு விரோத ப்ரதிதியிலல்லமையாலும், மந்த்ர ப்ராஹ்மணங்கள் இரண்டுக்கும் நியமிர்தோஷத்தவம் விசேஷமின்றி இருப்பதாலும், மந்த்ரத்தை அபேகித்து ப்ராஹ்மணத்திற்கு ப்ராபல்யம் கூறுவது பொருந்தாது தெளிவாய் அறிவதற்கு ஹேதுவாயிருத்தல் அதின் இயமை இவ்விரண்டுமே ப்ராபல்யதெனர்பல்ய சப்தங்களால் விவகித்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று சொல்லப்படுமையானால் விரோதமில்லை. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமஸந்தம் ப்ரஹ்ம” என்கிற வாக்யத்தால் ப்ரஹ்ம சப்தம் விவரிக்கப்பட்டது. “யோவோத நிஷிதம் குஹரயாம்” என்பதனால் வித்சப்தம் விவரிக்கப்பட்டது. “பரமே வ்யோமம் ஸே-ஸுருதே” என்பதனால் ப்ராப்தி விவரிக்கப்பட்டது. “ஸர்வாந் காமாந்” இதுமுதலியதால் ப்ராப்யம் விவரிக்கப்பட்டது. அன்றி இது பர சப்தாத்ரதத்தின் விவரணமென்று காண்பிப்பதற்காக பரஸ்யவிபஸ்சிதோ ப்ரஹ்மண: என்று கூறப்பட்டது. விபஸ்சித்தமும் போக்யகுணமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை கூறுவதற்காக பதங்களுடைய அந்வயத்தைக்காட்டுகிறார்—விபச்சிதா என்று. இந்த வாக்யத்தில் குணவாசியான பதம் எது என்று சங்கைவர “யதாஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யேஉஸ்ய ஹ்ருதி ஸ்திதா:” என்று விடத்தக்கதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற காமங்களை விலக்குவதின்பொருட்டு அவயவசத்தியினால் வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—காமீயந்தே என்று. ப்ராஹ்மவேதபலமாக இருப்பதுபற்றி முத்தர்கள் அதுபவிக்கத்தகாதாயிருப்பதால் இந்த இடத்தில் விடத்தக்கதான காமபரத்தவம் உபபந்நமாகாததாலும், காமயத்வருபதம்மத்திற்கு ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்திலும் ஸம்பவமிருத்தபோதிலும் வ்யதிரோகவிதேசத்தாலும், ‘பஹுவசநாந்தமாக இருப்பதாலும், அவயவசகதிக்கும் அந்த அவயவசக்தியினால் கூறப்பட்டிருக்கிற போக்யதவத்திற்கும் குணங்களில் ஸம்பவமிருப்பதாலும், “ஸவா ஏதே தவ்யேச சக்யூஷா மனஸா ஏதாந்காமாந் பச்யந் ரமதே யவதே ப்ரஹ்மஸோகே” - “யஇஹ ஆத்மநாம்

அதவீத்ய வ்ராஜந்தயேதாம்ஸுச ஸத்யாந் காமாந்” - “தஇமே ஸத்யா:காமா:” என்கிற ச்ருத்யந்தராவகனோடு ஐகாந்தத்யமிருப்பதாலும் கல்யாணகுணங்கள் காமசப்த வாச்யங்க ளென்று அர்த்தம். இது யாருடைய குணங்கள்? ப்ரஹ்மத்துக்கு ி ஸஹபாவமும் “புத்ரேணஸஹ ி ஓதநம் புக்ந்தே” என்கிற இடத்தில் புத்ரனுக்குப்போலே ி போக் தாவாயிருப்பதினாலேயா? அல்லது டு கூநீரத்தைப்போல ி போக்யமையினாலேயா? என்கிற சங்கையையும் பரிஹரித்துக்கொண்டு வாக்க்யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ப்ரஹ்மணு என்று. இந்த வாக்க்யமானது ப்ராப்யத்தைக்கூறுகிற ‘பா’ சப்தத்தின் விவரணரூப மாயிருப்பதாலும், “ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணு” என்று போக்யவாசியான பதத்தோடு இடைவிடாத ப்ரயோக ஸ்வரஸ்யத்தாலும் ‘ஸஹ’ சப்தமானது ி போ க்யஸாஹித்யத்தில் நோக்குள்ளது. ி ஸங்கிஹிதமான ப்ரஹ்மமே குணங்களுக்கு ஆசா யம். ஆகையால் அனந்தகுணவிசிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தை அறுபவிக்கிறான் என்று அர்த்தம். “ஸஹயுக்தேதப்ரதானே” என்கிற சப்தாநுசாஸனத்திற்கு உடன்பட்டி ருப்பதால் ‘ஸஹ’ சப்தத்தாலே ப்ரஹ்மத்தைக்கு அப்ராதாந்யத்தை ஆசங்கித்து அதை பரிஹரிப்பதன்பொருட்டு ‘ஸஹ’ சப்தப்ரயோஜனத்தைக்கூறுகிறார்—நஹா என்று. “யோஜனே” என்று விஹிகமான வேதத்தில் ஸஹசப்தமானது குணப்ராதாந்ய த்தை வஹிப்பிக்கிறது. தஹா வித்யையில் உபாஸனத்தில் குணப்ராதாந்யமன்றோ கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இந்த இடத்திலும் உபாஸனத்தில் குணப்ராதாந் யத்தைச்சொல்லுவதற்காக “ஸஹ” சப்தம் என்று அர்த்தம். பலதசையில் குண ப்ராதாந்யம் கேட்கப்பட்டிருப்பதால், உபாஸனத்தில் எவ்வாறு குணப்ராதாந்யம் ஸித்திக்கிறதென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—பலோபாஸநயோ: என்று. பலம் உபா ஸனம் இரண்டுக்கும் ஸகுணத்தவமும் குணப்ராதாந்யமும் துல்யஸ்வபாவமுள்ளதென்று அர்த்தம். ‘குணப்ராதாந்யம் வகதம்’ என்கிற இந்த வாக்க்யத்தாலும் ஸஹசப்தத்திற்கு போக்ய ஸாஹித்யபரதவம் ஸித்தம். அகவனமில்லாவிடில் போக்தரு ப்ராதாந்யமல்ல வோ ஸித்திக்கும். போக்யகுண ப்ராதாந்யம் ஸித்திபெறுது. க்ருத்யைவ என் கிற ஏவகாரத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற நியாயத்துக்கு புருஷ புத்தியினால் கல்பிக்கத் தக்க உதய்ரோகசூயை எதிர்பாராமலிருக்கிற ச்ருதியினால் கண்டோகத்தவம் அபிப்பி சாயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது.

“யஸ்யூரீகம் தஸ்யூரீகத், சஸிஜூகம் விஜாநதூக” (கெ-
ந-உ-ந) உகி ஸ்ரஹ்மணோ ஜூநாவிஷயகூபேஹேஷ; “ஸ்ரஹ்
விஜாவொகிவாஸ” (கெ-த-சூ-க-க) “ஸ்ரஹ்வெஷயெஷ்வவவகி”
(கே-ந-உ-க) உகி ஜூநாநொநூகொஷாவஷெஸொ நஸ்யூரீக | “சஸ
ஷெவ ஸ ஸவகி | சஸ ஷெஷ்வெஷெஷ | சஸிஸ்யெஷ்வெஷெஷ |
ஸஷெஷெநம் தகொவிஷ” (கெ-த-சூ-க-க) உகி ஸ்ரஹ்மணாவிஷய

ி ஸஹபாவம்—சேர்ந்திருத்தல். ி ஓதநம்—சோரு. ி போக்தா—புலிக்கிறவன்.

டு கூநீரம்—பால். ி போக்யம்—அனுபவிக்கத்தக்க வஸ்து.

ி ஸஸனிஹித—பககத்தவருக்கிற.

ஜோநாஸலுஹாவலுஹாவாஹுரோதநாஸரோதஸ்தாம் உ வடிதி । சுதொ
 ஸ்ரஹவிஷயவெஷநநெவாவவமெடாவாயம் ஸவடாஸுதயொ விடி
 யதி । ஜோநஹ உவாஸநாதகூ । உவாஸம் உ ஸ்ரஹ ஸமாண
 தித்யுதூ । “ யதொ வாவொ நிவதடுனெ । சுபுராவூ நேஸா
 ஸஹ ” (தெத-சூ-க-க) உதி வாஸு ஹனெநாநனஸூவாரிஹ
 மாணஸூ வாஹநஸயொரெதாவதி வாரிஹெடாயொமுகு ஸுவனெ
 ந ஸ்ரஹவநதாவதி ஸ்ரஹவாரிஹெடி ஜோநவதாம் ஸ்ரஹவிஜோத
 திதிக்யுதூ ; சுவாரிஹகூசு ஸ்ரஹணஃ । சுநூர “ யஸூர
 தகம் தஸூ தகூ ”, “ விஜோதவிஜோததாழ் நியாசு ” உதி தகூ
 விஜோதகூ வவநம் ததெதூவ விராஹுதெ ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

“எவனால் ப்ரஹ்மமானது புத்திக்கு விஷயமாகாததென்று அறியப்பட்
 டிருக்கிறதோ அவனால்தான் ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகிறது ; ப்ரஹ்மம் ஞான
 விஷயமென்று அறிந்தவர்களால் அறியப்படுகிறதில்லை,” என ப்ரஹ்மத்துக்கு
 ஜ்ஞானவிஷயத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயானால்
 “ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உத்தமமான பதவியை அடைகிறான்,” “ப்ரஹ்
 மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமே ஆகிறான்,” என்று ஜ்ஞானத்தாலே மோ
 சேஷாபதேசமானது உண்டாகாமல் போகும். “ப்ரஹ்மமில்லையென்று அறி
 வானேயாகில் அவன் இல்லாதவனாகவே ஆகிறான் ; ப்ரஹ்மிருக்கிறதென்று
 அறிவானேயானால் அவனை அந்த ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தாலே ஸத்தையுள்ளவ
 னாக அறிகிறார்கள் ” என்று ப்ரஹ்ம விஷயமான ஜ்ஞானத்தின் ஸத்பாவா
 ஸத்பாவங்களால் ஆத்மநாசத்தையும் ஆத்ம ஸத்தையையும் சுருதி கூறுகி
 ரது. ஆதலால் ப்ரஹ்ம விஷயமான வேதனமே மோசேஷாபாயமென்று
 எல்லா ச்ருதிகளும் விதிக்கின்றன. ஜ்ஞானமும் உபாஸனரூபம் ; உபாஸிக்
 கத்தக்க ப்ரஹ்மமும் ஸுருணமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. “யதோவா
 சோ நிவர்தந்தே-அப்ராப்ய மஸா ஸஹ ” என்று முடிவற்றதும் அபரி
 ச்சிந்நமான குணங்களோடு கூடியதுமான ப்ரஹ்மத்திற்கு இவ்வளவுதான்
 என்று வாக்காலும் மனதாலும் அளவிடுவதற்குத்தகாமை கேட்கப்படுவதி
 னால் ‘ப்ரஹ்மமானது இவ்வளவு’ என்று ப்ரஹ்மவிஷயமான பரிச்சேத
 ஜ்ஞானமுள்ளவர்களுக்கு ப்ரஹ்மமானது ‘அறியப்படாததும்’ ‘எண்ணப்

படாததுமாக ஆகிறதென்று கூறப்பட்டது, ப்ரஹ்மமானது அபரிச்சிந்ந மாயிருப்பதால். அங்கனமில்லாவிடில் “யஸ்யாமகம் தஸ்யமதம்” — “விஜ்ஞாதமவிஜ்ஞாதம்” என்று மததவவிஜ்ஞாதத்வ வசநங்கள் அவ்விடத்திலேயே விரோதிக்கும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு, ஸருகங்களுக்கே ஜ்ஞேயத்வம் காணப்பட்டிருப்பதால் ஜ்ஞேயத்வத்தை நிஷேதித்ததினால் நிரூணத்வம் பலித்தது என்று ஜ்ஞேயத்வ நிஷேதபரமாக அங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட வாக்யத்தை எடுக்கிறார்—யஸ்ய என்று. ஜ்ஞானமாத்திரத்தற்கு அவிலயத்வமா? அல்லது உபாஸநாதமகமான ஜ்ஞானத்திற்கு அவிலயத்வமா? அவ்வுது எடுஞ்ஞேயாஸுருத்தமகமான ஜ்ஞானத்திற்கு அவிலயத்வம் விவாகிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? என்கிற மூன்று விசல்பத்தை அபிப்பிராயப்பட்டு முதலாவதான ஜ்ஞான மாத்திராவிலயத்வத்தை தூஷிக்கிறார்—ப்ரஹ்மவித் என்று. ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் ச்ருதியினுடைய ஆதாராகியதைக்காண்பிக்கிறார்—அஸநீநேவ என்று. ப்ரஹ்மவேதம் மோக்ஷோபாயமன்று; பின்னை ப்ரபஞ்சவிலயமான மித்த்யாத்தவஜ்ஞானமே அந்த மோக்ஷத்திற்கு உபாயமென்று அடியாகனால் கூறப்படுகிறது. குறிப்பிடப்பட்டிராத விசேஷ விலயங்களுடனடியுதான “வித்யயா அம்ருதமச்ருதே” — “ததாவித்வாந் ஸமரூபாதவிமுகத:” — “ததேஜ்ஞானம் ப்ரவாததே” — “ஜ்ஞானாக்ஸ்ஸஸ்வகாமாணி” என்கிற இது முதலிய வாக்கங்களில் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக்கேட்கப்படுகின்ற ப்ரஞானத்திற்கு ப்ரஹ்மவிலயத்வம் ப்ரபஞ்சமித்த்யாத்தவ விலயத்வம் இரண்டும பொதுவாயிருப்பதால் அதை ஆசங்கததுக்கூறுகிறார்—அத: என்று. அத: - சில வாக்யங்களில் மோக்ஷோபாய ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரஹ்ம விலயத்வம் காணப்படுவதால், ஸர்வா: ச்ருதய: - நிரதேசிக்கப்படாமலிருக்கிற விலய விசேஷங்களையுடைய “வித்யயா அம்ருதமச்ருதே” இது முதலிய ச்ருதிகளுக்கூட ஸாஸாநாப்ரத்யய நியாயத்தாலே ப்ரஹ்மவிலயமானவேதத்தையே அவர்கத்திற்கு உபாயமாக விதிக்கின்றன வென்று அர்த்தம். அனறிக்கே, சிலவாக்யங்களில் ப்ரஹ்மவிலயத்வமானது கேட்கப்படில் ஜ்ஞானமாத்திரத்தை உபாயமாகச்சொல்லுகிற ச்ருதிகளும் ஸாமான்யவிசேஷ நியாயத்தாலே அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே பர்யவலிக்கின்றனவென்று அபிப்பிராயம். அதற்குமேல் உபாஸநாதம் ஜ்ஞானாவிலயத்வ பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—ஜ்ஞாநஞ்ச என்று. “ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் விததி - நேதம் யதிதம் உபாஸதே” என்கிற ச்ருதியானது உபாஸநாதமகமான ஜ்ஞானத்திற்கு அவிலயத்வம் சங்கைக்கு பீடும். இது வாக்க்யாந்த ஜ்ஞானத்திற்கு உபாயத்தவாநுபத்தியை உபபாதிப்பதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம்:—“நேதம்யதிதமுபாஸதே” என்பதற்கு இது அர்த்தம். யாதொரு இத்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தை உபாஸிக்கிறார்களோ அதல்ல - அந்த ப்ரஹ்மத்தையே நீ உபாஸிப்

§ ஸ்ரீதிகோபாஸகாவது:—(1) நாமாதிகளை ப்ரஹ்ம த்ருஷ்டியால் உபாஸித்தல். (2) ப்ரக்ருதியுன்சேர்த்த ஜீவனை உபாஸித்தல். (3) ப்ரக்ருதியவிட்டகன்ற கேவல ஜீவாத்மாவை உபாஸித்தல். (4) ப்ரஹ்ம சரீரபூதத்தை ஜீவாத்மாவை உபாஸித்தல். இத்த ஸ்ரீதிகோபாஸ்தி பண்ணுகிறவனுக்கு அர்ச்சிராதித்தியினால் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி கிடையாது.

பாயகா என்று. இதற்குமேல் ஸகுனோபஸ்ஸுவிக்யத்வம் பக்யத்தை நிரஸிக்கிறார்— உபரஸ்யஞ்சிச என்று. நிரகுணபரமாக அப்யஸூல் கூறப்பட்டிருக்கிற ஸத்வதன்யைச் சேஸுணவிக்யத்வத்தை உபபாதிப்பதனால் என்று கருத்து. அன்'றிகே 'ஜ்ஞானஞ்ச உபாஸாத்தமகர்' என்று ஜ்ஞானவிசேஷ விக்யத்வத்தைக் கண்டோத்தியாகச் சொல்லி இருப்பதால் ஜ்ஞேயத்வமாத்திர நிஷேதமானது முற்றிலும் நிரஸிக்கப்பட்டதென்று கருத்து. உபரஸ்யஞ்சிச என்று. ஜ்ஞேயத்வநிவருத்தியினால் ஸாதிக்ஸ்ப்பட்டவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட குண நிர்ருத்தியானது குணவிதாநததால் பாதிக்கப்பட்டது. ஆதலால் அஜ்ஞேயத்வத்தை பாதித்து ஜ்ஞேயத்வத்தை ஆகேக்யபிக்கிறார் என்று கருத்து. அக்ஷணமாகில் அவ்ஜ்ஞாதத்வ அமதத்வ ச்ருதிகளிரண்டிக்கும் அர்த்தமென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—யதோவாச: என்று. “அனந்த” சப்சத்தால் ‘ஸத்வம் ஜ்ஞானம்’ இது முதலிய வாச்யம் ஸ்மரிப்பிக்கப்பட்டது. அநந்தஸ்ய என்பதில் ஸ்ரபுரபானந்தம் கூறப்பட்டது. அபரிச்சிந்நகுணஸ்ய என்று குணனந்தம் கூறப்பட்டது. இந்த அர்த்தத்தில் ‘ஸத்வம் முதலிய எல்லா குணங்களுக்கும் விடுபட்டிருக்கின்ற அந்த பரமாத்வாவின்னுடைய ஸத்வ குணங்களும் ஸத்வ ரூபங்கள்களாலும் சொல்லுவதற்கு சக்யமாகாததன்றோ” (துதிப்பவர்கள்) குணங்களின் முழுமை அடைகிறதில்லை; அதனால் இந்த பரம்புருஷன் அனந்தன் என்று கூறப்படுகிறான். அர்த்தகுணமுள்ளவனாய் இருந்தபோதிலும் உமக்கு ஆறுகுணங்களே முக்கியங்கள்—மஹாத்மாவும் சங்கு சக்கிரம் ஸ்ததகம் இவைகளை கையில்கொண்டவரும் எங்கும்வியாபித்து இருக்கிறவரும் ஜயசீலரும் ஸஸுதேவ புத்திராயுமிருக்கிற யாதொரு உம்முடைய குணங்களுண்டோ அவைகள் எல்லா உலகங்களும் ஒருங்குசேர்ந்து பதினாயிரக்கணக்கான வருஷங்களாலும் சொல்வதற்கு ஸாத்யமன்று. ஹே தேவகிரேஷ்ட! நான்முகனுடைய ஆயுள் உடையவனாயும் கோடி முகங்களுள்ளவனாயும் மிக்கபரிசுத்த மனதோடுகூடியவனாயும் ஒரு மனிதன் ஒரு ஸமயத்தில் இருப்பானேயாகில் அந்த மனிதன் உம்முடைய குணங்களின் பதினாயிரத்தில் ஒரு அம்சத்தை சொல்லுவானே சொல்லமாட்டானே, க்ருபை செய்தவீரோ, ஹே! குமாரம் எவ்வாறு ஸமுத்திரத்திலுள்ள ரதனங்கள் கணக்கிடமுடியாதது அவ்வாறே மஹாத்மா வான அனந்தனுடைய குணங்கள் எண்ணிற்றத்தலை. பாணப்யோகஞ்செய்ப்பவர்கள் அம்பில்லாமைமால் எய்யாமல் நிரும்புகிறார்களே ஒழிய ஆகாயத்தில் இடமில்லாமைமால் லல்ல - அவ்வண்ணமே துதிக்க ஆரம்பிப்பவர்கள் புத்தியில்லாமைமால் துதிப்பதில் நிர்ருத்திக்கிறார்களேயொழிய கோவிந்தனுடைய குணங்களின் இன்மையிலல்ல” இது முதலியது காணத்தக்கது. பரிச்சிந்தத்வ ஜ்ஞானத்தாலே தர்மியான ப்ரஹ்மத்துக்கு எவ்வாறு அஜ்ஞாதத்வம் ஸம்பவிக்கும்? என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அபரிச்சிந்நத்வந் ப்ரஹ்மண: என்று. ப்ரஹ்ம சப்சத்தால் வாச்யமாக இருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு ஸ்ரபுரபத்தாலும் குணங்களாலும் அபரிச்சிந்தத்வம் இருப்பதால் என்று அர்த்தம். வேறு ச்ருதிகளுக்கு விரோதமில்லாமலிருப்பதற்காக மாத்திரம் இவ்வாறு அர்த்தம் கூறப்பட்டதென்பதில்லை. இவ்வண்ணம் பி வேறுவிதமாகக்கூறின் தன் வாச்யங்களுக்கு வ்யாஹதி ப்ரஸங்கிப்பதாலும் என்று கூறுகிறார்—அந்யதா என்று. தந்த்ராவ - தன் வாக்கியத்திலேயே.

யது — “ நடிவெட்டி-வடாரம் — நடுதெதி-ஞாரடி ”

(வவு-நி-ச-உ) இதி ஸூகிடிபுலெஷேதெவடிகிரிசுக் ஓஷா
ரம் பிதாராஹு வுகிஷெயகி—இதி । தகாமனுக நெவதந்யுமண
யொமிதயா ஜாதாரஜாதஸுரடுவதார் காதகடலிசார பிவா ந

தயாராகத் தான் வளர்ந்து, நதி நீரோடு, சுவிதம் ஒரு ஷடாரம் திரைநிலை
தான் ஒரு ஷடாரம் திரைநிலை வளர்ந்து வளர்ந்து வளர்ந்து
சுவரம் ஒரு ஷடாரம் திரைநிலை திரைநிலை திரைநிலை
வளர்ந்து வளர்ந்து வளர்ந்து வளர்ந்து வளர்ந்து வளர்ந்து
சுவரம் “ விஜயாநாதரென கென விஜயநாதர் ” (வெ.ச.ச.ச.ச.)
உதயாதி திரைநிலை திரைநிலை திரைநிலை

‘ந த்ருஷ்டேர் த்ரஷ்டாரம், நமதேர் மந்தாரம்’ என்கிற ச்ருதியானது த்ருஷ்டி மதி இவ்விருண்டைக்காட்டிலும் வேறான த்ரஷ்டாவையும் மந்தாவையும் நிஷேதிக்கிறதென்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது ஆகந்தகமான சைதன்யகுண ஸம்பந்தமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவுக்கு குதர்கத்தால் ஸித்திக்கிற அஜ்ஞாந ஸ்வரூபதையை நினைத்து அவ்வாறு ஆத்மாவைப்பாராதே, எண்ணாதே பின்னியோ த்ரஷ்டாவாயும் மந்தாவாயுமிருக்கிற ஆத்மாவை த்ருஷ்டி மதி ரூபமாகவே பார், நினை என்று சொல்லுகிறதென்று பரிஹரிக்கப்பட்டது. அல்லது, த்ருஷ்டியினால் பார்ப்பவனும், மதியினால் எண்ணுகிறவனுமான ஜீவாத்மாவை நிஷேதித்து ஸர்வபூதாத்ராத்மாவான பரமாத்மாவையே உபாஸிப்பாயாக என்று வாச்யார்த்தம். அப்படிச்சொல்லாவிடில் ‘விஜ்ஞாதாரம் அரோகேநவிஜாநீயாத்’ இதுமுதலிய ஜ்ஞாத்ருத்வ ப்ரதிபாதக ச்ருதி விரோதமும் வரும்.

ஜேனுவ்வ நிகேதம் பரிஹரிக்கப்பட்டபிறகு ஜேனாத்தருவ நிகேதத்தை பரிஹரிக்கிறா—ய்து இது முதலியதால். த்ருவ்டே: மதே: என்கிற இரண்டு பதங்களும் ஐந்தாம் வேறுமைப்பதங்கள் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் 'வ்யதிரித்த' என்கிற பதத்தை அப்பாஹாரம் செய்துகொண்டு வாக்யயோஜனே செய்கிறதா? அல்லது வ்ஷ்டயத்தையாயிருப்பதாலே வ்யதிரித்த பதத்தை சேர்த்துக்கொள்ளாமலே உண்ணல் வாக்ய யோஜனே செய்யப்படுகிறதா? என்கிற விவரப்பதை அபிப்பிராயப்பட்டு முதலில் அப்பாஹார பஷ்டத்தை அறுவதிக்கிறார்—நத்ருஷ்டே: என்று. பரிஹரிக்கிறார்—நத்து என்று. ப்ரஸத்தத்துக்கு அல்லவோ ப்ரநிகேதம், என்கிற சங்கைவரின் ப்ரஸங்கத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ததர்க் ஸநீதாம் என்று. குதர்கம் எவ்வாறு உபந்யஸிக்கப்பட்டது என்று அபேக்ஷிக்குங்கால் ப்ரஹ்ம் ஸ்வரூபம் ஜடம் என்கிற விஷயத்தில் அந்யரூபே உபந்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டு வேறுதங்களையும் ஸங்கந்தமாக உபபாதிக்கிறா—ஜுகந்நுக கைந்ந்யதனயோகித்யா என்று. வந்தேறிக்காயிருப

பதாலும் குணமாக இருப்பதாலும் என்று இரண்டு ஹேதுக்கள். † ஆகந்தகத்வாத் - அரித்யமாயிருப்பதால். நித்யமான ஆத்மாவிற்கு அரித்யமான ஜ்ஞானமானது ஸ்வரூபமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளதல்ல. குணமாயிருப்பதாலும் ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபமல்ல. அன்றிக்கே சைதன்யமாவது விஷயப்ரகாசம் - அது நித்யமான ஸ்வரூபமாக இருக்குமேயாகில் எப்பொழுதும் விஷயப்ரகாசம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்று ச்ருத்தி. த்ருஷ்டி. ச்ருதி மதி நிதி தித்யாஸாரூபமான ஜ்ஞானவிசேஷங்களுக்கு ஆச்சரயனாயிருக்கிற கர்தாவான ஆத்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு த்ருஷ்டி முதலியதே ஸ்வரூபமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஜ்ஞானாவர்த்தரூபேதம் சங்கிக்கக்கூடல். ஜ்ஞானவிசேஷரூபங்களான அந்த த்ருஷ்ட்யாதிசளுக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ லக்ஷணமான ஜ்ஞானத்வம் பேதமின்றி இருப்பதுபற்றி அவ்வளவு மாத்ரமே ஸ்வரூபத்திற்கு விவாக்ரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த பரிஹாரம் அந்யபகூத்திலும் ஸமானம். நேரான வாஸ்ய யோஜனையைக் கூறுகிறார்—அத்வா என்று. த்ருஷ்டி. ச்ருதி, மதி, நிதித்யாஸங்களுக்கு கர்தாவான ஜீவாத்மாவை நிஷேதித்து, பரமாத்மாவையே உபாஸிப்பாயாக என்கிற இந்த அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே “அபித்தாதி” என்கிற பதம் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்கது. ஜீவாத்மாவை விவகரிக்க பரமாத்மாவை உபாஸி, என்று ச்ருதி கூறுகிறதென்று வாக்க்யார்த்தம் என வாக்க்யார்த்தம். அன்றிக்கே ப்ரதிவித்ய-பரித்யாவம்செய்து என்று அர்த்தம். அதனால் ஸமானகர்தருகத்வம் உபபந்தமாகிறது. “ய: ப்ராணேநப்ராணீதி, யோஅபாநேந அபாநிதி, ஏஷத் ஆத்மா ஸர்வார்த்தா:” என்கிற ச்ருதி ப்ரஸ்துதமாயிருப்பதால், ப்ராணனுலே ப்ராணீந்த்ருத்வம் முதலிய ௭ ரங்கன் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்பலிக்கிறதாதலால் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு உபாஸ்யதவமுடாடு என்கிற சங்கையை வ்யாவ்ருத்திப்பதிற்பொருட்டு. “நத்ருஷ்டேர் த்ரஷ்டாரம்பச்யே:” இதுமுதலியது கூறப்படுகிறதென்பதனால் இதுவே அர்த்தம். அங்கனமன்றாகில் ச்ருத்த்யந்தர விரோதத்தைக் கூறுகிறார்—அந்யதா என்று. ஜ்ஞானத்திற்கு குணத்தாம் அவித்தம் - ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபமென்று ச்ருதியினாலறியப்பட்டிருப்பதால். ஜ்ஞானமாகில் † ஆசந்தகமென்று சொல்லத்தகாது. ஏனெனில் ஈசுவரஜ்ஞானத்தில் வ்யபிசாரம்வருவதால். நம்முதலானவர்களுடைய ஜ்ஞானத்திற்கும் ஆகந்தகத்வமானது பாகிதமாயிருக்கிறது. “நவஜ்ஞாதர்வஜ்ஞாதேர் விபரிவேஹோ வித்யதே” என்று ச்ருதி இருப்பதனால். இவ்வண்ணம் இரண்டு ஹேதுக்களுக்கும் பரிஹாரம் கூறப்பட்டது. விஷயப்ராவண்யம் தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்கே ஸர்வஸாதாரணமான ஜ்ஞானத்வம் ஸ்வப்ரகாசத்வரூபம். அதனால் எப்பொழுதும் விஷயப்ரகாசத்திற்கு ப்ரஸங்கமிக்கலே.

“சூதநெடூர ஸ்ரஹ” (தெ-க-க) உதி சூதநிதாது ரெவ
 ஸ்ரஹவூரடுவம் ப்ருத்யத உதி யடிக்கழ் ; தக ஜோநாநுயஸு
 ஸ்ரஹனொஜோநம் ஸூரடுவதி கிவடித்தி வாரிஹுதழ் । ஜோநரெவ
 ஹுநுகடுவநிதந் உத்யுதெ । “விஜோநநிதந் ஸ்ரஹ” (தி-
 க-உ-அ) உத்யுநந் ஸூரடுவரெவஜோநம் ஸ்ரஹெத்யடி-; சுதவநவ
 ஹதாரெகூரஸதா ! சுஸு ஜோநஸூரடுவரெவ ஜோத்யகூலவி

† ஆகந் துகம்—அளித்தல். ‡ விஜ்ஞாதா—அறிகிறவன்.

சகலம்] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸுஷீதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸு

ஸ்ருதிஸதஸஸ்யிமததித்ஸு 1 தததெவ “ ஸ வஸகொஸு ஹுண
சுநந்” (தெத-க-க) “ சுநந் ஸுஹுணொ விசாந ” தெத-
க-க) ஐசி வுசிரொகநிதெ-ஸாஸு நாமந்ஜோத்ஸு ஸுஹு, சுவிதூ
நரி | ஜோதஸுஸதெவ ஹுநந்நிகு |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆந்தோ ப்ரஹ்ம, என்கிற ச்ருதியினால் ஆந்தமாத்ரமே ப்ரஹ்ம
ஸ்வரூபமாக அறியப்படுகிறது என்று எதுகூறப்பட்டதோ அது ஜ்ஞாநாச்ரய
மான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபமென்று சொல்லுகிறதென்று
பரிஹரிக்கப்பட்டது. அதுகூலமான ஜ்ஞாநமே ஆந்தமென்று கூறப்படு
கிறது. (விஜ்ஞாநம் ஆந்தம் ப்ரஹ்ம) என்கிற ச்ருதியினால் ஆந்தரூபமாகவே
இருக்கின்ற ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மமென்று அர்த்தம். அந்நாலேதான் ஜ்ஞா
நம் ஆந்தம் இரண்டிற்கும் விஷயைக்யமிருப்பதினாலேயே உங்களுக்கு ஏக
ரஸதை லீத்திக்கிறது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கே ஜ்ஞாத்
ருத்வமும் அநேக ச்ருதிகளாலே நன்னாயறியப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறப்
பட்டது. அப்படிப்போலவே “ ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆந்த: ” - “ஆந்த
தம் ப்ரஹ்மணே வித்வாந் ” என்கிற வ்யதிரேக நிர்தேசத்தாலும் ஆந்தம்
மாத்ரம் ப்ரஹ்மம் அல்ல. பின்னையோ ஆந்தமுள்ளது ப்ரஹ்மம் - ஜ்ஞாத்
ருத்வமேயன்றே ஆந்தத்தித்வம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஜ்ஞேயத்வநிவேத பரிஹாராத்ராம் புத்திஸ்தமாயிருப்பதால் ஜ்ஞாத்ருத்வ
நிவேதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. பிறகு வேறு ஆர்த்தமான குணநிவேதாத்ராம் பரி
ஹரிக்கப்படுகிறது—ஆந்தந் இது முதலியதால், முன்கூறப்பட்ட பரிஹாரத்தை இங்கு
ஏறிடுகிறார்—நத்ஜ்ஞாநாச்சாயஸ்ய என்று. எவ்வாறு அவனாலே இது பரிஹரிக்கப்பட்
டது எனில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநமேவஹி என்று. அங்ஙனமாகில் ச்ருதிகளில் விஜ்ஞா
நம் ஆந்தம் இரண்டு சப்தகளுக்கு ப்ரயோகத்தில் சேர்க்கையானது பொருத்தது
என்று கேட்கப்படுமேயாகில் மறுமொழிகூறுகிறார்—விஜ்ஞாநம் என்று. ஸ்வப்ரகாசத்
வமும் அதுகூலத்வரூபமுமான ப்ரவ்ருகதி நிமித்தபேதத்தாலே உபந்நமாகிறதென்று
கருத்து. அவ்வாறே உங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறுகிறார்—
அத்வை என்று. அத்வை - ஜ்ஞாநம் ஆந்தம் என்கிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் விஷ
யைக்யத்தினாலேயே என்று அர்த்தம். ஆந்தத்திற்கு ஆந்தாச்ரயத்வாபாவமானது
ச்ருதியினாலா? வ்யாப்தியினாலா? - வ்யாப்தியினால் என்று கூறப்படுமேயானால் ஒரு
வஸ்துவின் தர்மமாகவிருத்தாவேண்டும். ச்ருதிபலத்தினாலே ஸ்வாத்ராம் என்று கூறப்

படுமையானால் அந்த ச்ருதியினாலே ஆந்தாசரயத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படலாம். தர்ம பூதமான ஆந்தத்திற்குள்ளே ஆந்தாசரயத்வப்பாவம் காணப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் வ்யாப்தி விரோதமுமில்லை. அதனால் ஸ்வதந்த்ரத்வம்போல் குணாசரயத்வமும் ச்ருதி ஸீத்தமானதால் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதென்று கருதது. இரண்டிடத்திலும் ப்ரமான மிருத்தாலன்றோ ந்யாயஸஞ்சாரம் என்கிற ஆசுவகைவரின் திருஷ்டாந்த பூமியில் ப்ரமானமானது காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக் கூறுகிறார்—அல்லய என்று. தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் கண்டோக்தியைக்காண்பிக்கிறார் — தத்வநீ என்று. ஜ்ஞாந்ருத்வம் போல் ஆந்தத்திலும் கண்டோக்தமென்று அர்த்தம் ஜ்ஞாந்ருத்வ ச்ருதியும் ஆந்தத்திலும் ப்ரமானமென்று அபிப்பிராயப்பட்டு கூறுகிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வமேவஸி ஜ்ஞாநீ தீத்வம் என்று. ஏவகாரமானது ஜ்ஞாந்ருத்வத்தைக்காட்டிலும் ஆந்தத்திலும் வேறு எப்பதை நிரூபிப்பதில் கோக்குடையது. ஹி சப்தமானது அதில் உபபத்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது. அதுகூட ஜ்ஞாநாசரயத்வமேயன்றோ ஆந்தத்திலென்று அர்த்தம். ஜ்ஞாந்ருத்வ ச்ருதியானது ஜ்ஞாநாசரயத்வ நிஷேதத்திற்கும் ஆந்தாசரயத்வநிஷேதத்திற்கும் விரோதி என்று அர்த்தம்.

யதிகரணம்—“ யத்ருவமிதெவ தரிவ லவதி (வ்யு-ச-ச-கச)
 “ நெஹநாநாஸி கிஹந | ப்ரெஞ்ஜாஸுப்யுத்யாபெவாதிப ஹ
 நாநெவ பஸ்யதி ” (வ்யு-ச-ச-கச) “ யத்ருக்ஷஸு ஸவதுபாநெத்
 வாஹுதிதேநகம் பவெஸ்யுக் ” (வ்யு-ச-ச-கச) ஹி நெஹநிஷெயொ
 வஹுயாப்யுத ஹி தக்யுதஸு வ்ஹுகார்யா தக்யுதாபி
 கத்யாப தக்யுதகெவெநெக்யாசு, தத்யுதீகநாநாகம் ப்ரெவி
 ஷுநெ | நபுந: “ வஹுஸ்யாந் ப்ரெஜாபெய ” ஹி
 வஹுஹவந ஸக்ய வ்ருவதுகம் ப்ரெஹநெநா நாநாகம் ப்ரெவிஷு
 ப்ரெவிஷுத ஹி வரிஹுத்யு | நாநாகமிதெவாபியபெவாபாபு
 விஷெயி நெக; ந, ப்ரெக்ஷாபிஸகய ப்ரெணாநவமதம் நாநா
 கம் ஹாராராஹம் ப்ரெஹண: ப்ரெவிவாபு தகெவ வாயுத
 ஹுபஹாஸுதிபு ||

பூர்பாஷ்யம்—

“எந்த நிலமையில் (ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்) பேதம் இருப்பது போல் ஏற்படுகிறதோ - இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் (ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து) வேறான ஒரு வஸ்துவமில்லை. எவன் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் (ப்ரஹ்மத்தைவிட) வேறாக வஸ்துகளிருப்பதுபோல் காண்கிறானோ அவன் அவத்யையினின்றும்

அனிக்யயை நாடுகிஞன் - எப்பொழுது இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆயிற்றோ அப்பொழுது எவன் எதனால் எதைப்பார்ப்பான்” என்று பேத நிலேதம் பலவாசுகக்காணப்படுகிறது, என்று யாதொன்று கூறப்பட்டுதோ; அது உலகம் அனைத்தும் ப்ரஹ்மகார்யமாக இருப்பதாலும் ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மாத்மகமாக இருப்பதுபற்றி ஒன்றாக இருப்பதால் அதற்கு வீருத்தமான நானாத்வம் நிலேதிக்கப்படுகிறது. ஸுநரநாதீயக் ஸ்தாவரரூபமாக பல வஸ்துக்களாக ஆகக்கடவேன், அதற்காக ஆசாசாதிரூபமாக நான் உண்டாகக்கடவேன் என்று பருபவந ஸங்கல்பத்தைமுன்னிட்ட ச்ருதநிதித்தமான ப்ரஹ்மத்தின் நானாடாவமா னது நிலேதிக்கப்படுகிறதில்லையென்று பரிஹரிக்கப்பட்டது. நானாத்வநிலே தத்தினால் இந்த ச்ருதியானது அபரமார்த்தவிஷயை என்று சொல்லப்படுமே யாகில் - அல்ல; ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ஸகல ப்ரமாணங்களால் அறியப்படா ததும் எவ்விதத்தாலும் ஏறமுடியாததுமான நானாத்வத்தை ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரதிபாதித்து அதே பாதிக்கப்படுகிறதென்கிற இந்த லசனம் பரிஹரிக்கத் தக்கது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு, பேதநிலேதத்தில் நோக்கமுன்னவைகளென்று அன்யனூல் சொல்லப் பட்டுள்ள ச்ருதிகளை ப்ரமாணங்களால் நிலைபெற்ற அர்த்தங்களுடன் சேர்ப்பிப்பதின்பொ ருட்டு அதுவாதம் செய்கிறார்—யதீதம் என்று. யதாஹி இது முதலியதால் பேதநிலே தம் செய்யப்பட்டது. பேதஜ்ஞாநம்வரின அநர்த்தத்தைக்காண்பிக்கிறார் — மீருத்யோ: என்று. ‘தமஸோவாஷதம: ப்ரவிசதி’ என்கிறதுபோல். எப்பொழுதும் தொடர்ச்சி யாகவந்துகொண்டிருக்கிற பேதததிற்கு எவ்வாறு ப்ராந்தியினால் லித்தி? என்று கேட் கில் கூறுகிறார்—யதீதது என்று. சொல்லப்பட்ட வாக்யங்களிலுள்ள பற்பலவிதங்களான வசனங்களின் அபிராயத்தால் ‘பருதா’ என்று உரைக்கப்பட்டது. ‘பருச:’ என்கிற பாடத்தில் நிலேதித்தவென்கிற க்ரியையின் ஆவ்ருத்தி அர்த்தம். பரிஹரிக்கிறார்—தந் என்று. தந் என்கிற சப்தத்திற்கு ‘பரிஹ்ருதம்’ என்கிற பசத்தில் ி அன்வயம் ஹேயகுணங்களைத்திற்கும் விரோதியாகவும் எல்லா கல்யாணகுணத்தமகளுக்கும் ச்ருத் யந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரங்களுக்கு ஆதாரமாயும் † கலேசம் கர்மம் முதலிய ிஹேயங்களுக்கு உடன்பட்டுமிருக்கிற ஜகத்தோடு ஐக்யம் வ்யாஹதமாத லால் ச்ருதியானது ப்ரதிபாதிக்கிறதில்லை. ஹேயங்கள் அபாரமாத் திக்களாதலால் வ்யாஹதி இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால்; ‡ அபாரமார்த்திக மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது நிரஸனம் செய்யத்தக்கதா இல்லையா? விகாரத்தக்கதல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அதின் நிவ்ருத்தியின்பொருட்டு ஏற்

§ அன்வயம்—ஸம்பந்தம். † க்லேசம்—துன்பம்.

§ ஹேயம்—இகழ்த்தக்கது. ‡ அபாரமார்த்திகம்—வாஸ்தவமல்லாதது.

பட்டுள்ள சாஸ்திரம் ப்ரயோஜனமில்லாததாக ஆகும். நிரஸிங்கத்தக்கதென்று கூறப்படுமேயாகில் நிரஸிங்கத்தக்கதின் ஸம்பந்தமே ஹேயஸம்பந்தம் என்பதனால் அதற்கு விரோதியான உஸ்துவுக்கு அதின் ஸம்பந்தம்பெற்றிருத்தல் வீருத்தம்.

மேலும், 'பஹுஸ்யாம்' என்று ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்டு ப்ரபுவகமானது ச்ருதியினால் கூறப்படுகிறது - எல்லாவற்றையுமிருகிற தன்மைவாய்ந்திருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு தன்னிச்சையினால் தன்னிடத்தில் ஹேயங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் இசையாதாதலால் அப்படிப்பட்ட ஹேயங்களை ப்ரதிபாதிப்பது சக்யமல்ல. ஸர்வஜ்ஞனல்லவென்று சொல்லும்படித்தல் "பச்யத்யசக்யாஸ்ஸச்ச்ருணோத்யகர்ண:" "ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபல்க்ரியாச" "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" (கண்ணில்லாமலிருந்துகொண்டே ரூபஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவனாக இருக்கிறான். காதில்லாமலே சப்தத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான். ஜ்ஞாநம் பலம் க்ரியை இவைகள் ஸ்வபாவத்திலேயே இருக்கின்றன - எவன் எல்லாம் மறிந்தவனோ) இதுமுதலிய ச்ருதிகளின் விரோதம். ஹேயங்கள் அபரமார்த்தங்களாக இருந்தபோதிலும் தன் ஸங்கல்பத்தால் தனக்கு முடிவில்லாத அபுருஷாத்ந்த ப்ரமததை ஏற்படுத்திக் கொள்வது ஸர்வஜ்ஞனுக்குப்பொருந்தாததன்றோ. ஸர்வஜ்ஞத்வமானது அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் அவித்யையை முன்னிட்டே பஹுபவ ப்ரமரூபமான ஸர்வஜ்ஞத்வம் என்று சொல்லக் கூடாது. (ஸ்வாபாவிகீ) என்று ச்ருதிவசனமிருப்பதால். "தஜ்மே ஸத்யா: காமா:" என்கிற ஸத்யவாத ப்ரதிபாதக ச்ருதியினாலும். தன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வமானது அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பதால் மித்யை என்று அறிகிறனில்லை என்றுசொல்லப்படுமேயானால், எல்லாவற்றையுமிருந்திருத்தல் என்கிற தன்மை இல்லாமல்போக வேண்டியதாகும். அறிகிறதென்று கூறப்படுமேயாகில் அந்த ஜ்ஞாநத்தினாலேயே பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸர்வஜ்ஞத்வமண்டாகாது. அதனால் முன்னிருந்த உலகத்தின் வடிவத்தை நன்கு ப்ரயாலோசனம்செய்து தன் ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்டு ஜீவ வர்க்கங்களுடைய கண்மங்களுக்குத்தக்கவாறு பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிசெய்கிறான் என்பது பொருந்தாது. அதனால் ஸர்வஜ்ஞதைக்கு ஆவித்யகத்வம் பொருந்தாதுபற்றி ஸர்வஜ்ஞனுக்குத் தன்னை அடைந்திருக்கிற ஹேயோபாபாதானம் இசையாது.

மேலும், ஹேயங்கள் தன்னை அடைந்திருக்கிறதென்று அறிகிறவனும் எல்லாவல்லமைகளுமுள்ளவனும் ஸத்யஸங்கல்பனுமான அந்த பரமாத்மாவுக்கு உடனே தன்னை அணுகியிருக்கிற ஹேயங்களை நீக்காமலிருப்பதும் பொருத்தமுள்ளதாகாது. அவன் சக்தியற்றவனென்று சொல்லும்படித்தல் "பராஸ்ய சக்திர் விவிதவைச் ச்ரூபதே ஸ்வாபாவிகீ" இதுமுதலிய ச்ருதிகளின் விரோதம் வருகிறது. இப்படிப்பட்ட விரோதம் கிடையாது, ச்ருதிபலத்தால் விரோதத்தினின்றமைக்கொள்ளத்தக்கதாக இருப்பதால் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது "விஜ்ஞாநகரவெவையேயாபூதேப் யஸ்ஸமுத்தாயதார்யோபாஹுவித்யதி - நஜ்யாதேதம்ரியதேவாவியுசித் - வாயுயுசார்தரி சுஷ்ருகைததமருதம் - ஆத்மநஃஆகாசஸ்ஸம்பூத: - நகபோநஸூரியோமே த்யாவாப்ருதிவி - அந்தவதே வாலயதத்பவதி - நாஸ்யேவஷ்டாபூர்தே க்ஷித்யேதே" (ஜீவசரீரகளுகவே இருந்துகொண்டு சரீராதிரூபமாக உண்டாகிற இந்த பூதங்களினின்றும் தானுமுண்டாகி அந்த பூதங்கள் நாசமடையும் தருணத்தில் அவைகளை அமுலளித்து பிறகு தானும் நாசமடைகிறான். ஜ்ஞாதாவாகவும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகவுமிருக்கிற ஜீவாத்மா உண்டாகிறது

† ப்ரபுவனம்—பலவாறாக ஆகுதல்.

ஆவித்யகத்வம்—அவித்யா ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருத்தல்.

மில்லை. இறக்கிறதில்லை. இந்த காத் தம் ஆராயும் அழிவற்றது, ப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்று ஆகாசம் உண்டாயிற்று - ஆகாயமும்மில்லை, பூமியும்மில்லை. த்யாவாப்ருதவிசுருமில்ல-இவனுக்கு அது முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது. இவனுக்குச் செனாதஸ்மாத்தகர்மாக்கள் குறைவடைகிறதில்லை.) இது முதலிய ச்ருதிகளாலுணரக்கப்பட்ட ஆத்மா முதலியவைகளின் நித்யத்வாநித்யத்வம் முதலியதும் ச்ருதிகளாலறியப்பட்டிருப்பதால் விரோதமில்லாமையால் இரண்டும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால் எல்லா இடத்திலும் சப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டவண்ணம் அர்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படித்தல் மீமாம்ஸாரம்பம் ப்ரயோஜனமற்றதாக ஆகும். ப்ரஸதுதங்களான பேதாபேத ச்ருத்கள் இரண்டுக்கும் பாரமார்த்திகாபாரமார்த்திசங்கையோ டீஸோபாதிசு டீ நிருபாதிசுங்கையோ விஷயங்களாகக்கொண்டிருப்பதுபற்றி பாருபாட்டை ஏற்படுத்துவது பொருந்தாது. அந்த பாருபாட்டை ஏற்படுத்துவது விரோத பரிஹாரத்திற்காக. விரோதமோ இல்லை. ஆகையால் பேதத்திற்கு பாரமார்த்த்யம் ஸித்தித்தது. இதனால் விரோதம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. இவகே விரோதம் அறியப்படுகிறது. ‘மருத்யோஸ்ஸம்ருத்யுமாப்னோதியிஹநாநேவபசயதி’ (எவன் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறான அநேக வஸ்துக்கள் இருக்கிறதென்று காண்கிறானோ அவன் அவ்விதமையினின்று அவ்விதமையை அடைகிறான்.) என்கிற ச்ருதியினால் பேதஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரஹேதுவென்று அறியப்படுகிறது. ‘ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வாஜுஷ்டஸ்தத்ஸதேநாருதகவமேதி - ஜுஷ்டம்யதாபச்யத்யந்யமீசம்ஸ்யமஹ்மாநயிதி வீத்சோக:’ (ப்ரேரணஞ்செய்கிற பரமாத்மாவையும் தன்னையும் வேறுபடுத்திப்பார்க்கலாக எண்ணி அந்த ஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரீதியடைந்தவனான பரமாத்மாவினால் ப்ரீதிக்கு விஷயமாக்கப்பட்டவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். எப்பொழுது இந்த ஜீவன் ப்ரகருதியில் மூழ்கியிருக்கிற தன்னைக்காட்டிலும் தாரசத்தாதி குணங்களால் விலகுகுணங்களும் தன் கர்மங்களால் ப்ரீதியடைந்தவனாகவும் பரமாத்மாவையும் அவன் மகிமையையும் அறிகிறானோ அப்பொழுது சோகத்தை இழந்தவனாக ஆகிறான்) என்று பேதஜ்ஞாநத்திற்கு மோகேசுபாயத்வம் ச்ருதிகளால் கூறப்படுகிறது. ‘த்வாதிகேநேதத்தபதர்சின:’ இது முதலிய ஸ்மருதிகளுக்கு விருத்தம், த்வாவீமென்புருஷோ (இந்த இரண்டு புருஷர்கள்) ஆவீச்ய பிபர்த்த்யவ்யய சர்வர: (அழிவற்றவனான ஸர்வேசர்வரன் உள்ளே ப்ரவேசித்து சேதநாசேதநங்களை) தரித்திருக்கச் செய்கிறான்) யஸ்மாத்தக்ஷராதீதோஹம் - (யாதொரு காரணத்தினால் நான் அசேதநங்களைத் தாண்டியிருக்கிறேனோ) இதுதொடங்கி “யோமாமேவமஸம் மூடோஜாநாதி புருஷோத்தமம் - (எவன் மயக்கமற்றவனாக என்னை இவ்வண்ணம் புருஷோத்தமனென்று அறிகிறானோ) என்று பேதஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு அஸம்மூடத்வம் கூறப்படுகிறது - இது முதலிய வசனங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற பேதம் உலகத்தில் ஸித்தமாக இருப்பதால் அதை நிஷேதிப்பதற்காக பேதமானது அறுவதிக்கப்படுகிறது என்கிற வாதம் பொருத்தமுள்ளதன்று.

மேலும், பேதமென்கிற உலகத்தில் ஸித்தமாகயிருப்பதால் ‘அப்ராப்தேஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தத்வம்”வேறு ப்ரமாணங்களால் விரித்தியாதவஸ்து விஷயத்திலன்றோ சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜநமுள்ளது, என்கிற நியாயத்தால் அபேதமே சாஸ்த்ரத்தாலறியத்தக்கதென்று கூறப்படுகிறது, அக்ஷணமாகில் - ஸோயம் தேவதத்த: (அந்த தேவதத்தத்தான் இவன்)இதுமுதலிய வ்யவஹாரங்களில் அபேதம்மாத்தாம் உலகத்தில் ஸித்தமாக இருப்பதாலும் அப்ராப்த விஷயத்தில் சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜநமுள்ளதாக இருப்பதாலும் சாஸ்த்ரத்தினால் அபேதத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பது யுத்தமன்று. தேவதத்தன் முதலியவர்களுடைய ஐக்யமன்றோ லோகஸித்தம், ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய ஐக்யம் ஸித்தமன்று.

ஆகையால் அந்த ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய அபேதம் சாஸ்த்ரத்தாலறியத்தக்கது என்று சொல்லப்படுமேயானால் அக்கனமானில் கூடபாதிக்களுடைய பேதமே லோகஸித்தம். ஜீவன் பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் ஐந்தி ரியம்பதவம் † நியந்த்ருத்தம், @ தார்யம் ‡ தாரகம், § சேஷம் || சேஷித்வம் ¶ வ்யாப்யம் * வ்யாபகம் முதலிய லக்ஷணபேதமானது உலகத்திலுள்ளித்தமல்லாததால் அந்தபேதம் சாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதே. ஆசார்யபாதர்களால் கூறப்பட்டிருக்கிறது—“நத்தைதம் ப்ரதிபாத யந்த்யுபநிஷத்தவாச: ப்ரஸித்தம் ஹிதத் கிந்த்வத்தைவதமந்ய னேசாதயா ததவேத்யமாஸ தீயதாம் - அப்ராப்தகலு சாஸ்த்ரமர்த்தவாதிதி வ்யர்த்த: ப்ரயாஸோ யத: ப்ரக்யாதாதபாஸ்தா சாஸ்த்ரவிஷயோபேதஸ்வததத்வைதத்” (உபநிஷத்தவாக்குக்கள் த்வைதத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதுகளிலே, அது ப்ரஸித்தமன்றோ, பின்னையோ வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு கோசரயிலலாததால் அத்தைதமே அந்த உபநிஷத்துக்களால் அறியத்தக்கதென்று நிச்சயிக்கப்படலாம். சாஸ்த்ரம் அப்ராப்தவிஷயத்திலன்றோ ப்ரயோஜனமுள்ளது - என்கிற ப்ரயாஸம் பயனற்றது. ஏனென்றால் ப்ரஸித்தமான பேதத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருக்கிற பேதமானது உன்னுடைய அந்தவாதப்போல் சாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம். என்று) இந்த அர்த்தம் டாவ்யத்தில் அடுத்தே சொல்லப்பட்டுகிறது. ஆதலால் அதுவாதமென்று நிர்வாஹம்செய்வது பொருத்தமில்லாதது. பேதசூத்தியானது உபாஸனத்தை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டது, தத்வப்ரதானமல்ல “ப்ருதகாத்மாம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா-ஜூஷ்டம் யதாபச்யத்யந்யமீசம், (ஜீவாத்மாவையும் ஏவுகிறவனான பரமாத்மாவையும் வெவ்வேறாக இருப்பவர்களென்று எண்ணி ப்ரீதி அடைந்திருப்பவனும் தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பவனுமான ப்ரபுவை எப்பொழுது பார்க்கிறோ) என்கிற வாக்கியங்களில் உபாஸனத்தைச்சொல்லுகிற பதங்களை கேழ்க்கப்படுவதால் என்றுசொல்லப்படுமேயானால் அப்படி இருந்தபோதிலும் பேதம் வால்வமே - அந்த பேதஜ்ஞாநத்திற்கு மோகோபாயத்வம் கூறப்பட்டிருப்பதால். தத்வஜ்ஞாநத்தாலன்றோ மோகனம். பேதசூத்திகள் பலவிசேஷத்தைக்கருதி உபாஸனத்தைச்சொல்லியிருப்பதால் பேதம் வால்வமல்லவென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஐக்யமும் உபாஸனார்த்தமாக இருப்பதால் அஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். அபேதம் உபாஸனார்த்தமென்று சுருதியினால் சொல்லப்படுகிறதன்றோ “அத யோஜ்யாம் தேவதாமுபாஸதே, அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மீதி நஸுவேத-ஆத்மேத்யேஷோபாஸித - (எவன் அவன்வேறு நான்வேறு என்று தேவதையை தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக நினைத்து உபாஸிக்கிறோ அவன் அறியாதவன். ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கக்கூடவன்) என்பதனால் ஐக்யத்திற்கே உபாஸனார்த்தத்தமும் பேதத்திற்கு ஐதாத்வித்யமும் யுத்தம் - † வைநதேயத்யாநத்தில் ஐக்யம் ஆரோபிதமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. ‡ மாத்ரிகன் வைநதேயன் இருவர்களுக்கும் பேதமே தாத்விதம் - விதிசேஷ

§ நியாயன்—ஸேவகன். † நியந்தா—ப்ரபு. @ தார்யம்—தரிக்கத்தக்கது.

§ தாரகன்—தரிக்கிறவன்.

¶ சேஷன்—தன் ப்ரயோஜனத்தைக்கருதாமல் தன் னுமானனுடைய பெருமையை உண்டுபண்ணுவதிலேயே பற்றுத்துள்ளவன்.

¶ சேஷி—அன்யனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அதிசயத்தை ஏற்றுக்கொள்வன்.

¶ வ்யாப்யம்—வியாபிக்கப்படும்.

* வ்யாபகம்—வியாபிக்கும் தன்மை பொருந்தியது

† தாத்விதம்—உண்மையானது. ‡ வைநதேயன்—சுருடன்.

§ மாத்ரிகன்—மந்த்ரங்களை உள்ளபடி அறிந்தவன்.

மாக இருக்கிற வாக்மியங்களைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற வாக்மியங்களில் கூட அபேதம் அறியப்படுகிறதென்பதுபற்றி அகற்கு தாத்தவிதவம் என்று சொல்லப்படுமோமாகில் அப்பொழுது—“கூரம் ப்ரதானம் மருதாக்கூரஹர், ப்ரதானகேதஜ்ஜ்ஞபதிர்குணைச, ஜ்ஞாஜ்ஞௌதவௌ, ருதமபிப்நேன. தவாஸுபர்ண-ரித்யோநித்யாநாம்”, (ப்ரதானம் கூரம். ஜீவாந நாகசமில்லாதவனுதலால் அக்கூரன்-ப்ரகருதிக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் நியந்தா வாக் இருப்பவன் குணங்களால் நிறைந்தவன பரமாத்மா - ஸவாஜ்ஞன் அஜ்ஞன் என இருவர்கள் - காமபலத்தை அனுபவிப்பவர்கள் - இரண்டு பகிள்கள் - நிகயனாக இருக்கிற பரமாத்மா ரித்யர்களுக்கு) இது முதலிய விதி ஓசஷ்டம்ல்லாத வாக்மியங்களாலுமறியப் பட்டிருப்பதால் பேதத்திறமும் தாகவிகத்வம் விடத்தகாதது - உபாஸநத்திற்கு பலமாக இருக்கிற முத்திதசையில் அபேதநிருப்பதால் அபேதத்திற்கு பாரமார்த்த்யம் சொல்லப் படுமோனால் முத்திதசையில் பேதம் ச்ருதியினால் கூறப்பட்டிருப்பதால் பேதத்திற்கு தாத்தவிகத்வம் விதிக்கிறது. ஆகையால் உபாஸநார்த்தமாக இருப்பதால் விஷயம் பரமார்த்தமாக இல்லாததுபற்றி பேதச்ருதி நிர்வாஹமானது உபபன்னமாகாது. பேதா பேதவகன இரண்டுக்கும் நியதபௌர்வாபர்யம் விரோதம் இவ்விரண்டுமிருப்பதால் ஸுருணநிர்குணதவகன்களுக்குப்போல் அபச்சேதநியாய விஷயத்வம் ஸபலியாததலால். விரோதநியாயத்தாலாவது உபக்ரமநியாயத்தாலாவது பிந்தினதான பேதத்தின் நிஷேதோத்திபத்திக்குப்பாதிபத்தகமே உண்டாகலாம். இதுவும் முந்தியே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வண்ணம் வேறு இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நியாயத்தால் உதவிபுரி யப்பட்டுள்ள ச்ருத்யந்தர விரோதத்தன் விடத்தகாமையையும் இந்த நிர்வாஹங்களின் அதுபபத்தியையும் இங்கே எண்ணி நல்ல நிர்வாஹத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நந்த என்று. ஜகத: என்கிற பதம் ப்ரஹ்மபர்யத்தமானது அதற்கு ப்ரஹ்மகார்யதயா என்கிற பதத் தோடும் ஜக்யாத் என்கிற பதத்தோடும் அன்வயம். ததந்தர்யாமிகதயா என்கிற இடத் தில் ஸாமர்த்தியத்தால் ‘ஜகத:’ என்கிற பதம் சேர்த்துக்கொள்ளத்தக்கது. அதனால் ஒரு தடவை ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜகத் சப்தத்திற்கு நிஷ்கர்ஷகத்வநிஷ்கர்ஷகத்வ விரோத பரிஹாரம் ஸித்திக்கிறது. “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - தஜ்ஜலான், (இதெல்லாம் ப்ரஹ்மமன்றோ - ஜகததானது அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்று உண் பாகிறது அதினிடத்தில் ஒருவருகிறது - அதனால் ஜீவித்திருக்கிறது) என்று கூறப்பட்டது. ஜகததானது அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் உண்டாகிறது அதினிடத்தில் லயம டைகிறது என்பதை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறுகிறார்—ப்ரஹ்மகார்யதயா என்று. ப்ரஹ்ம சப்தமானது காரணாஸ்தையிலிருக்கிற சிதசித்தவிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைச்சொல்லுகிறது. அந்த ப்ரஹ்மத்தால் காப்பாற்றப்படுதலை ஆசிரயித்துச்சொல்லுகிறார்—நந்தநீர் யாமிகதயா என்று. தத் என்கிற சப்தமானது விசேஷ்யத்தை பாரமரிக்கிறது. விசிஷ்டம் ப்ரக்ருதமாக இருக்குந்தருணத்தில் விசேஷ்யம்சமும் ப்ரக்ருதமாக இருப்பதால் எவ்வாறு ‘ஸர்ஸுலா: ஸதாயதா:’ என்கிற இடத்தில் ஸத் என்கிற சப்தத்திற்கு விசிஷ்டபரத்வமும் விசேஷ்யபரத்வமுமோ அப்படிப்போல - தத் ப்ரஹ்மம் எதற்கு அந்தர்யாமியோ அது ததந்தர்யாமிகம் - தத்பாவேன என்று அர்த்தம் - ததநத்வத்தால் எவ்வாறு ததந்தர்யாமிகத்வம் ஸித்திக்கும்? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது - அநாமாவது ஸ்திதி - ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் ஸ்திதிதேஹுதத்வமும் உள்ளே அதுப்ரவே சித்து ப்ராஸநம் செய்ததால் தாகத்வமும் ஸர்ஸுலா: “ஸோமயோமா: ஸத்வா: ப்ராஜா: ஸதாயதா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:” என்கிற வாக்மியத்திலுள்ள “ஸர்ஸுலா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:” என்கிற இரண்டு பதங்களும் ஸத் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மாதீதமான உத்

பத்தி லயங்களைக்கூறுகின்றன — ப்ரதிஷ்டா - நிஷ்டா - பர்யவஸானம் - லயம் - ஸத் தான ஆ த ர த் து ட ன் கூடியிருக்கல் அர்த்தமல்ல. அங்ஙனம் பொருள் கொண்டால் ஸதாயதநா: என்று 'புருருத்திதோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மத்திற்கு உட்பத்திலிய ஹேதுதவத்தைச் சொல்லுகிற இரண்டு பதங்களின் இடையிலுள்ள ஸ்திதி ஹேதுதவத்தைச்சொல்லுகிற ஸதாயதநா: என்கிற பத்தினால் தாரகத்வம் ஸீத்திப்பதால் "ஏதஸ்யவா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஸானநேகாங்கி த்யாவாப்ருத்த்வெளவீத்ரு தே திஷ்டாத:" என்கிற இடத்தில் 'ஸ்தா' தாதுவீனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்திதிக்கு ப்ரஸானத்தினால் தாரணாதீத்வம் அறியப்படுவதால் - 'அந்த: ப்ரவிஷ்டாச்சாஸ்தாஜநாநாம்' என்று தாரணத்திற்கு ஹேதுவான ப்ரஸானத்திற்கு உள்ளே ப்ரவேசித்து செய்யப்படுதல் கேழ்க்கப்படுவதால் 'தத்யதா அரேஷுநேமிர்பிதா நாவாவா அர்பிதா: ஏவ மேவைதா பூதமாத்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா ஸ்வர்பிதா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா: ப்ரானே அர்பிதா: - மயிஸ்வயிதம் ப்ரோசம் ஸுத்தசேமணிக்ஷுஇவ - (எவ்வாறு ஆரக்காலகளில் சக்கரத்தின்வட்டங்கள் இசைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ ஆரக்காலங்கள் நேரியில் இசைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ இவ்வண்ணம் இந் த அசேதந பதார்த்தங்கள் ஜீவவாக்கங்களிடத்திலும் ஜீவவர்க்கங்கள் பரமாத்மாவினிடத்திலும் அபணஞ்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன - நூலில் மணிக்ஷுண்களப்போல் எனனிடத்தில் இவை அனைத்தும் இசைக்கப்பட்டிருக்கிறது) என்கிற ச்ருதி ஸம்ருதிகளால் ஆரநாயமிணிக்ஷு ஸுத்ர திருஷ்டாந்தக்களால் உள்ளே ப்ரவேசித்திருப்பவனுக்கு தாரகத்வம் அறியப்படுவதால் - 'தத்ஸருஷ்ட்வா - ததேவாறு ப்ராவிசத்' (அதை உண்டுபண்ணி - அதிலேயே அநுப்ரவேசித்தான்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற அநுப்ரவேசமானது ஸ்ருஷ்டிக்குப்பிறகு உண்டாயிருப்பதாலும் உதாஹரிக்ஷப்பட்டிருக்கிற சுருதியோடு அந்தைக்கயத்தாலும் ஸ்திதிக்காகவே வற்பட்டிருக்கிறது - 'ஸப்தப்ராணா: ப்ராவந்தி' (ஏழு ப்ராணைகள் எவ்வாறாகின்றன) இது முதலிய வாக்கங்களால் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ரியையினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜகத்திக்கு 'தேநேதம்பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்' (அந்த புருஷனால் இவை அனைத்தும் நிறைந்திருக்கிறது) என்கிற வாக்கத்தால் ஸ்திதி ஸமயத்தில் வ்யாபகனான பரமபுருஷனால் பூர்ணத்வம் அறியப்படுவதால், ஸர்வசாஸாப்ரத்யய ந்யாயத்தால் வ்யாபரம் நியமம் தாரணம் இவைகளில் ஏதாவது ஒன்றைச்சொன்னால் மற்றொன்று ஸீத்திப்பதாலும் அநுப்ரவேசித்து செய்யப்படுகிற ப்ரஸானத்தினால் தாரகத்வமானது ஸ்திதி ஹேதுத்வமென்றல்லவோ அறியப்படுகிறது. இவ்வண்ணம் தஜ்ஜலார் என்கிற வாக்கத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு 'ப்ரஹ்மகார்யதயா ததத்த்யாயிசத்யாச' என்று ஜகத்திற்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிற பரமாத்மாத்யாயிகத்வமானது ஹேயப்ரத்யாயிகத்வம் கல்யாணஞ்சேரயத்வஞ்ரபமான உபயலிங்கமூள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு பரமாத்மாதான ஜகதுபாதானத்வாந்யதாஹபத்தியினாலும் கடகச்ச்ருதியினாலும் ஸீத்தம். ச சப்தத்திற்கு மேலே இருக்கிற ததத்த்யாயிகதயா ததாத்மகத்வேரச என்கிற பதங்களோடு அன்வயம். ஸ: ஆத்மாயஸ்யதத் ததாத்மகம்-ததத்த்யாயிகத்வஞ்ரபேண ததாத்மகத்வேரச என்று அர்த்தம். உள்ளே ப்ரவேசித்து நியமனம் செய்பவனல்லவோ ஆத்மா. ப்ரஹ்மகார்யதயா ததத்த்யாயிசதயா ததாத்மகத்வேரச என்று சொல்லப்பட்டால் மூன்று ஹேதுக்களென்கிற சங்கை உண்டாகும் என்று அதை விலக்குவாதற்காக ச சப்தத்திற்குமுந்தி ப்ரயோகம். இரண்டுவித ஐயம் வீதிக்ஷப்பட்டிருப்பதாலென்று அர்த்தம்.

ஆய்யா, ஐயமானது கார்யகாரண நிபந்தனமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கார்யாவஸ்தையுள்ள ஜகத் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு காரணாவஸ்தையுண்டாகுமென்று

சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்வரூபைச்சம் யுக்தம். அந்த ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமி யாகக்கொண்டிருத்தல் இயக்கத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் ப்ரஹ்மத் தோடு ஜகத்துக்கு ஐக்யம் ஸம்பவியாது - பின்னையோ ப்ரகாரவிசிஷ்டமான ப்ரஹ்மத் திற்கு எக்தவ ஸங்க்யாந்வயமே வருவதால் ஐக்யசப்தத்திற்கு அர்த்தபேதம் உண்டாகும், அவ்வண்ணமாகல் ஜகத்துக்கு ததாம்சத்தேவ ஜகயாத் என்று சொல்வது யுக்தமாகாது - ப்ரகாரம் ப்ரகாரி இரண்டும் வேறுபாடுள்ளதாக இருப்பதால் - எனில் இவ்வண்ணமல்ல- ஜகத் ப்ரஹ்மம் இரண்டும் வேறுபட்டதாக இருந்தபோதிலும் இந்த இடத்தில் ஜகத் சப்தமானது ஜகத் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மபரமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஐக்யசப்த த்திற்கும் அர்த்தபேதமில்லை. இரண்டுவிதத்தாலும் விசிஷ்டைச்சபரதவமிறுப்பதால்- (இதை உபபாதிக்கிறார்) கார்யகாரணபாவநிபந்தன ஐக்யமானது, இரண்டு அவஸ்தைக ளுள்ள சித்சித்விசிஷ்டவஸ்துவுக்கு ஐக்யம், எவ்வாறு ரூபம் ஸபாசம் முதலியவைகளோடு கூடியன கடத்திற்கு அப்படிப்பட்ட மிருததரவ்யத்தோடு ஐக்யமோ. சித்சிதாத்மக ஜகத் விசிஷ்டத்திற்கும் ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் நிரதிரசயப்ருஹத்தால் விசிஷ்டத்திற் கும ஐக்யம் ப்ரகாரையைச்சம் எவ்வாறு ஸைல்யவிசிஷ்டத்திற்கும் உத்தபலத்தால் விசிஷ்டத் திற்கும் ஐக்யமோ-விசேஷணம்சங்களுக்கு ஐக்யமில்லாமையால் வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தி ன்ரு ஹாதி இல்லை. மண் கடும் முதலியதிஷ்ட ஸ்வரூபத்திற்கும் ரூபஸபாசாதிசுருத் கும் கார்யதவகாரணத்வாவஸ்தைகள் இரண்டுக்கும் ஏகதவமில்லாமையால் - இவ் வவஸு மட்டிலும் விசேஷம் - கார்யகாரணபாவத்தில் பின்ன்காலங்களில் உள்ள அவஸ்தா ரூபமான எத்வாரக விசேஷணசரயமாக இருக்கிற தர்மிக்கு ஐக்யம். ‘‘அவனே இந்த த்ருணை ஆனான்’’ என்பதுபோல. மற்ற இடத்தில் ஸமகாலஸம்பந்தி அத்வாரகானேக விசேஷணசரயதர்மிக்கு ஐக்யம். ‘‘இவன் வேதவித்தான ப்ரஹ்மணன்’’ என்பதுபோல். பால்பமயௌவாகம் இரண்டுமே வெவ்வேறு காலங்களில் உண்டாகிற எத்வாரகாவஸ்தை கள்-வேதந்ருமம் ப்ரஹ்மண சரீரமும் ஒரே காலத்திலுள்ள அசுவாரகவிசேஷணம். இவ் விதமாக இரண்டுவிதமான விசேஷணங்களோடுகூடிய தர்மியின் ஐக்யம் ஐக்யசப்தார்த் தம் அத்தால் ‘ஜகத் சப்த்வாச்யதர்மையக்யாத் ஜகத ஐக்யாத்’ என்கிற நிரீதேசம் உப பன்னமாகிறது. அன்றிக்கே ‘க்ருத்ஸ்வயஜகத:’ என்பது நிஷ்கர்வகசப்தம். ப்ர ஹ்மசப்தமும் விசேஷ்யமாத்ரத்தைக் குறிக்கிறது கார்யாவஸ்தையைக்குறித்து ஆகா ரமாக இருப்பதால் - ஆதாரத்வமும் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ முக்கியமே. அத னால் ஜகத ப்ரஹ்மகார்யம். தந்தர்யாமிகசப்தம் வ்யாகியானிக்கப்பட்டது. இவ்வண் ணம் ப்ரஹ்மகார்யமாக இருப்பதாலும் ப்ரஹ்மததை அந்தர்யாமியாகக்கொண்டிருத்த லாலும் ஜகத் ப்ரஹ்மாத்மகம், ப்ரஹ்மாத்மகத்வமாவது ஜகத்தானது ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ர காரமாகவே இருக்கிற ஸ்வபாவத்தோடுகூடியிருப்பதால் ப்ரஹ்மததைவிட்டுத் தன்னித்து இருத்தல் இல்லாமையால் ப்ரஹ்மாத்ரகதம் அந்த ப்ரகாரத்தால் ஐக்யம் - ஸ்வரூபைக் க்யம் இல்லை. விசிஷ்டத்தில் அந்தப்ராவமே ஐக்யமென்று அகதம். தந்த்ரீயநீத நாதாத்வமீதி. விதிக்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டுவித ஐக்யத்திற்குப் ப்ரதிபடமான நாகாதவம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். கார்யகாரணபேதம் குதர்சமூலமான ப்ரார்த்திக்கு விஷயம்-தன்னிடத்திலிருக்கிற பேதமானது லௌகிக ப்ரதிதிமூலமான ப்ரார்த்திக்கு விஷயம். அத்தால் ப்ரார்த்திமூலதவம் ஸமானமாக இருப்பதாலும் விஹிதமான ஐக்யத் திற்கு ப்ரத்யகீதத்வமும் ஸமானமாக இருப்பதாலும் அந்த ஆகாரத்தால் இரண்டுவித பேதத்தையும் நாகாசப்தத்தால் பராமர்சித்து நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்பதினால் வாக் யபேதமில்லை. தந்த்ரீயநீதேதி. பேதநிஷேசமானது ஐக்யவிதிக்கு சேஷ பூகம். அந்வயமூகத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை ஸ்திரப்படுத்தவதற்காகவே வ்யகிரேகோக்தி இருப்பதால், ஐக்யவிதியானது ‘நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந’ என்கிற

பாசாணத்தில் சூறுதலினால் கூறப்படுகிறது. ஏகைதவாநுதரவுடவயமிதி. ஏகதா - ஏகதயா - பசுமாதமாவிற்குச்சுசரிசமாக இருதவனாநு ஒருபாகாததாலென்று அர்த்தம். அவ்வாறே, “புத்தே - ப்ரதமாவா வந்தவா” பவித்தயாமிச கார்ய:கஸ்திவந்தவாயுநிதி: - ஆம் ப. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813,

பிறகு, உத்சர்காபவாத நியாயத்தை அபிப்ராயப்பட்டுக் கூறுகிறார்—நபந: என்று. ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யரூபத்தால் நானாத்வவிஷயமான சருதி வாக்யோதாஹாணமானது ப்ரகாராநாத்வ விஷயம் வாக்கிபங்க்ளையும்காட்டிப்பதற்காக. “ஏஹ்ஸந் பருதாவிகார: ஏகோபேதவோபருதாசுவிக்ஷ்ட:; த்வமேகோஸி பஹுேத ப்ரவிக்ஷ்ட:; யோவ்யக்தமத்தரே ஸஞ்சர: ஸன்யாவ்யக்தம சரீரம், யோ:ஊநாமத்தரே ஸஞ்சர: - ஸன்யாக்ஷம் சரீரம், யோ பிருட்டிமத்தரே ஸஞ்சர: ஸன்யமிருக்யு:” சரீரம், வக்ஷஸ்வபுதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மாத்மியோ தேவ ஏகோ நாராயண:” (ஒருவனாக இருந்துகொண்டு பலவாறாக ப்ரகாசித்திருக்கிறான். ஸ்ருகஷ்டி முதலிய கார்யங்களை லீலையாக உடைபவனான பரமாத்மா ஒருவன் பலவாறாக கித்சித்தவஸ்துக்களில் ப்ரவேசித்திருக்கிறான். சரீ ஒருவனாக இருக்கிறார், அரேக வஸ்துக்களில் அறுப்ரவேசித்திருக்கிறார். எவன் அவ் ட்டத்தின் உள்னே ஸஞ்சரியா நின்றுகொண்டு அவ்யக்தத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிறானோ, எவன் அக்ஷரசப்தவாச்யங்களான கேதநாஜ்ஞார்களுக்கும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ எவனுக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ, எவன் ம்ருட்டி சப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதிக்கும் ஸஞ்சரிக்கிறானோ, எவனுக்கும் ம்ருட்டி சரீரமோ, இவன் எல்லா பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாக இருப்பவன் - தோஷமற்றவன். அப்ராக்ருதமான ஸ்தானவிக்ஷேபத்திலிருப்பவன், ஸ்ருகஷ்டி முதலிய செய்கைகளால் கீழ்ப்பவன், நாகசப்தவாச்யங்களான ப்ராணிகள்க்கவர்களுக்கு அடையத்தக்க ஸ்தானமாக இருப்பவன்) என்று ப்ரகாரநாத்வமும் ப்ரகாரியின் ஐக்யமும் ஸ்பஷ்டமாகவல்லவோ சருதியினால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்றிக்கே, சாந்தோத்யததிலும் தைத்திரியத்திலும் ‘பஹுஸ்யம்’ என்கிற பாகரணத்தில் “அரேக ஜீவேதாதமநாந ப்ரவிக்ஷ்ய, தத்ருப்ரவிக்ஷ்ய, ஸச்சயசகாபவத், கிருகத்தஞ்சா கிருகத்தஞ்ச, கியயஞ்சா கியயஞ்ச, விஜ்ஞாநஞ்சா விஜ்ஞாநஞ்ச” (இந்த ஜீவசரீரங்களு நன் ஸ்வரூபத்தால் அறுப்ரவேசித்து, சேதநரூபமாகவும் அசேதநரூபமாகவுமாயிற்று, ஜாதிகுணக்கிரியைகளுடன்கூடியிருத்தலால் ஜாதிகுணக்கிரியைகளிசெய்வது சப்தவர்களால் வாசநமாகவும் அசேதநமாகவும் சேதநமாகவும், சேதநவர்க்கத்தை ஆசரயத்திருக்கிற அசேதநஜாதமாகவும் அசேதநஜாதத்திற்கு ஆதாரமாக இருக்கிற சேதநஜாதமாகவும், அஜடஸ்வரூபமாகவும் ஜடஸ்வரூபமாகவும) என்று கித்சித்துக்களில் அறுப்ரவேசத்தைமுன்னிட்டு நாமரூபங்களைப்பெறுதல் கேட்கப்படுவதால் ஹேயப்ரபநீகத்வ கல்யாணகுணை கதாத்வரூபமான உபயலிவகங்க்ளோடுகூடியதாக இருந்தாலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இடைபின்றி நேருக ஜகதுபாதாத்வம் ப்ராருதாதாத்வமும். ‘பஹுஸ்யம்’ என்கிற இடத்திலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு பருநாமரூபபாக்த்வமானது ஸத்வாகமென்று விதிப்பதால் சரீரமாதலால் ப்ரகாரபூத கித்சிதநாத்வம் அர்த்தவித்தமென்கிற அபிப்ராயத்தால் “பருஸ்யம்” என்கிற வாக்யம் உதாஹரிகைப்பட்டது. இவ்வண்ணம் கார்யநாநாத்வமும் ப்ரகாரநாத்வமும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஸாமாந்யவிக்ஷேதமானது விதிக்கப்பட்டிருக்கைவிட வேறாக இருப்பதை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதாலும் பேதச்ருதிகன் குதர்ஹ்வத்தமான கார்யநாநபேதவிஷயங்களைன்றும் வெவ்வேறு ப்ரதீதிவிதமான ஸ்வரிக்ஷ்டபேத விஷயங்களைன்றும் அர்த்தம்.

நானாத்வவிக்ஷேபத்தால் அபரமார்த்த விஷயவ்ஸத்தைச் சுற்றிக்கிறார்—நானாத்வ என்று. இது சருதி. ப்ரபதம்மாவெவால் க்ஷேதத்தின்ஸ்பாருட்டு அதுவங்க்ளபடுகிறதென்று சருத்து. பரிஹரிக்கிறார்—ந என்று. அப்ரபத்தத்திற்கு அருவாதம் கூடாதலால் விஷயங்களின் பாகுபாட்டால் விரோதமின்மையே ஸ்யாயம். இது ஆசார்யபாதர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது—‘யத்ப்ரஹ்மனோ குணசரீர விஷாபேத கர்மாதிகோசா விதிப்பதிஷேதவாச:—அந்யோந்யபின்ன விஷயா ந விரோதகத்தம்ஹந்தி

தந்தவியைப் பரதிகேதபாப்யா. (பாஹ்மத்திற்கு குணம் சரியம் விசாரம் பேதம் கர்மம் முதலியவற்றை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற யாதொரு விதிகேத வசங்களுண்டோ அவைகள் பாஸ்பரம் பின்னவியைப்பவகன், விரோதலேசத்தை அடையத்தகுதியுள்ளவைகளல்ல. ஆதலால் விதிகன் பரதிகேதத்தால் பாதிக்கத்தக்கவைகளல்ல) என்று. ஹேயங்களைத் தாலும் விடுபட்டிருப்பவனுக்கு ஹேயஸ்வரூபமுள்ள வஸ்துக்களோடு ஐக்யம் ஸம்பவியாதாதலாலும், ஹேயம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும் அது நிரலிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் ஹேயத்வமானது விடத்தக்கதாக இருப்பதாலும், அதற்கு எதிரிடையாக உரைக்கப்பட்டதற்கு அநின் ஸம்பந்தத்திற்குத்தகுந்தான வஸ்துவினது ஐக்யத்திற்கு வ்யாகாதமிவ்லாமையாலும், ஸர்வஜ்ஞமான பாஹ்மத்திற்கு தன் ஸங்கல்பத்தால் தன்னை அடைந்திருக்கிற ஹேயமும் அந்த ஹேயவியைப்பவான பரமபாதமும் பொருந்தாதலாலும், பாஹ்மத்திற்கு ஸர்வஜ்ஞத்தவத்தை ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் ஸர்வஜ்ஞப் ச்ருதிவிரோதத்தாலும், ஸர்வசத்திகளுடன் கூடியவனுக்குத்தன்னை அஹிக்ருக்தி ஹேயங்களைநிரவர்த்திக்கிறதில் இவ்வே என்பது பொருந்தாததாலும், சக்யியத்தவனென்று சொல்லும்படித்தில் ஸர்வசத்திச் ச்ருதிவிரோதத்தாலும், ச்ருதிபலத்தால் இப்படிப்பட்ட விரோதமில்லை என்கில், “ தாந்யேவாநவிகாச்யதி, ஈஜாயதேமரியதேவா ” (அவைகளையே அநுஸரித்து விசாமடைகிறான், பிறக்கிறதில்லை இறக்கிறதில்லை) இதுமுதலிய வாச்யங்களை அறியப்பட்டிருக்கிற நித்யத்வம் அபித்யத்வம் நிரகுணத்வம் ஸருணத்வம் முதலியதற்கு ச்ருதிபலத்தால் விரோதமில்லாமையால் ஒரிடத்திலும் நியாயஸ்வரூபாரம் அபேக்ஷிக்கப்படாததுபற்றி மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்திற்கு ஸ்வயர்த்தம் வருவதாலும், பிந்த்வா பிந்த்வங்களுக்கு விரோதமில்லாமையால் பாரமார்த்தம் அபாரமார்த்திகமென்கிற விபாகம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாக இருப்பதாலும், “ ப்ருதகாத்மாரம் ப்ரேரிதாரஞ்சமவா ஜாஷ்டஸ் ததஸ்தேதாரஞ்சதத்வமேதி ” (ஜீவாத்மாவையும் நியந்தாவான பரமாத்மாவையும் தனித்திருப்பவர்களாக எண்ணி அந்த பரமாத்மாவிலுல் பீர்திக்கு விஷயமாக்கப்பட்டவனாக மோஷத்ததை அடைகிறான்) “ ஜாஷ்டம் யதாபச்யத்யயமீசம் ” என்று ப்ருதகத்தஜ்ஞஞாதத்திற்கு மோஷோபாயத்வம் ச்ருதியிலுல் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், “ யஸ்மாத் சுஹமதீதோஹம் ” இது முதலியதால் பேதஜ்ஞாநமுன்னவனுக்கு அஸம்மூடத்வம் ஸ்மருதியிலுல் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், ஜீவன் பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் நியாயம்யத்வ நியந்த்ருத்வ ரூபபேதத்திற்கு கடபடபேதத்திற்குப்போல பரமாணந்தரகோசரத்வமில்லாமையால் அதுவாதம் ஸம்பவியாதாதலாலும், விதிக்கப்பட்டதற்கு நிகேதம் கூடாததாலும், உபாஸாரத்தத்வாச்சரணமானது “ அத யோந்யாமதேவதாமுபாஸ்தே ” இதுமுதலிய வாச்யங்களாலறியப்பட்டிருக்கிற ஐக்யத்திலும் பரவந்திப்பதால், ஐக்யம் விதிசேஷமல்லாத வாச்யங்களால் அறியப்படுகிறதென்று சொல்லும்படித்தில் பேதமும் துல்யமாததாலும்; பெளவாபாய விரோதம் நியதமாக இருப்பதுபற்றி அபச்சேதவியாயத்திற்கு அவியைப்பவான இருப்பதாலும்; விரோதாதிகரண நியாயத்தால் பேதச்ச்ருதிக்குப்பின்பு இருக்கிற நிகேதோத்தத்திப் பரதிபந்தகத்வமிருப்பதாலும்; ஐக்யவிதிசேஷமான பேதநிகேதத்திற்கு விநிதமான ஐக்யத்திற்கு விரோதியான பேதநிகேதத்தவம் பொருந்துவதாலும்; அங்ஙனமில்லாவிடில், மைசாநாதிகரணவாந்நியங்களைவறியப்பட்டும் தனக்கு சேஷிபூதமாகவுயிருக்கிற ஐக்யத்திற்கு விரோதித்வம் பரவந்திப்பதாலும்; உதஸர்ணாவாத நியாயத்தால் நிகேதமானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்தைத்தவிர்த்த மற்றதை விஷயமாகக்கொண்டிருத்தலாலும்; சாகபச்யாயத்தால் ஸாமான்யமான பேதநிகேதமானது ஸ்வதந்தர பேதவிசேஷ நிகேதத்தில் பர்யவவதிப்பதாலும், பேதநிகேத ச்ருதிகள் அபாஹ்மாதம்

(அ வி த் ய யை) அடைவதில்லை”. “(அதை) பார்ப்பவன் அவித்யையைப்பாரான்”, “ப்ரத்பக்ஷாதிகளுக்கு விஷயமாகாததும், சரீரமில்லாததும், இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவமுள்ளதென்று நிர்வசனஞ் செய்யத்தகாததும், ஆகாரமற்றதுமான இப்ரஹ்மத்தினிடத்துளப்போது இவன் அபயார்த்தமாக நிலைபெறுகலை அடைகிறானே, அதன்பிறகு அபயத்தை அடைந்தவனாகவாகிறான்”. “ப்ராவர வஸ்துவாகிய (அந்தப்ரஹ்மமானது) ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவுடன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள முடிச்சு (அவித்யை) பிளக்கப்படுகிறது. எல்லா ஸம்சயங்களும் அறுபடுகின்றன. இவனுடைய கர்மங்கள் எல்லாம் நாசமடைகின்றன”. “ப்ரஹ்மத்தையறிகிறவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்”. “அப்பரமபுருஷனை இவ்வண்ணமறிந்தவன் அவித்யையைக் கடக்கிறான். வேறுவழி கிடையாது”, இது முதலிய சாருதிகள்.

ஸ்ருதப்ரகாசிகை—

ஐயா! வேறு துடத்தில் இருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்றொரு இடத்தில் தோன்றுவது மித்யாவ்ம? அல்லது முற்றிலும் அஸத்வமா? முந்தின கல்பத்தில் ஓரிடத்தில் பாரமார்த்தம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகும். இரண்டாவது கல்பத்திலோ என்றால், நிவர்த்திக்கத்தக்கதேயில்லை என்பதனால் சாஸ்த்ரம் பயனற்றதாக ஆகிறது. அத்யந்தாஸத்வம் என்பதும்; பொருந்தாது—ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாவதால். ஸ்வயம் பிரகாச வஸ்துவுக்கு மீமாதிஷ்டானத்வம் உபபரமாகாது. அத்யாஸம் என்பது தானுடைய யதார்த்த ஸ்வரூபத்தின் அப்ரகாசத்தை மூலமாகக்கொண்டதன்றோ. ப்ராதினப்ரகாசமான ஐட வஸ்துவுக்கே அது ஸம்பவில்க்கிறது. ஆகையால் முந்திப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்சமித்யாத்வமும், ப்ரஹ்மத்தினுடைய மீமாதிஷ்டானத்வமும் அயுத்தம் என்கிற இவ்விரண்டு ஜகேபங்களில் முந்தினதை பரிஹரிப்பதற்காக மித்யாத்வத்தின் லக்ஷணத்தைக்கூறுகிறார்—மித்யாத்வம்நாம என்று. நிவர்த்தயத்வமே மித்யாத்வமென்று சொல்லும்படித்தலில் குண்டாந்தடி முதலியவைகளால் நிவர்த்திக்கத்தக்க கடம்முதலியவற்றில் ஐதிவ்யாப்திவருகிறது. அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜ்ஞாநசப்தம். அந்நவம் லக்ஷணம்கூறினும் சக்தியுள்ள ஈசுவான் முதலியவர்களுடைய ஸ்வசல்பரூபமான ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க வஸ்துவில் அதிவ்யாப்திவருகிறது. அந்த அதிவ்யாப்தியும் “யதாவஸ்தீத வஸ்துஜ்ஞான” மாத்ரத்தால் நிவர்த்தயத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ப்ரபலமான ப்ராந்திஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க ஸத்ய ரஜதம் முதலியவைகளில் அதிவ்யாப்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காக “யதாவஸ்தீத” என்கிற சப்தம். “யதாவஸ்தீதஜ்ஞான நிவர்த்தயத்வம்” என்று சொல்லப்பட்டால், ஸமாநாதிகரணபுத்தியுண்டாகும். அப்போது, ப்ராந்திஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க தில் (ஸத்யரஜதஜ்ஞானத்தில்) உண்டான வ்யபிசாரமானது அப்படியே நிலைபெற்றிருக்கும். அவ்விடத்தில் ஜ்ஞானஸ்வரூபம் யதாவஸ்தீதமன்றோ—விஷயத்துக்கே அயதார்த்தத்தன்மை. ஆகையால் யதாவஸ்தீதம் ஜ்ஞானமென்று ஸாமாநாதிகரண்ய சக் கையை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக யதாவஸ்தீத வஸ்துஜ்ஞான நிவர்த்தயத்வம் என்று உரைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞானப்ரகாபவத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால் அதை நிரவரிப்பதற்காக “ப்ரதீயமாநீதவ பூரீவக்”பதம், ஜ்ஞானப்ரகாபாவமுங்கூட ஒருஸமயத்தில்,

ஐதிவ்யாப்தி—அலக்ஷயங்களில் லக்ஷணத்தினிருப்பு.

விஷயமாகக்கொண்ட அஜ்ஞாநம் முந்தியே விரித்தமாக இருக்கிறது. தன்னிடத்தில் அந்த வஸ்து இருப்பதாக தாசனமானது அனைக்காட்டிலும் அந்நியமான அஜ்ஞான மென்று கருத்து.

[illegible]

யடிக்கட்டு—“ நல்லாநகரோடவி ” இனி ஸவடிஸிஸெஷரவரி
கம் ஸ்டுடெண்ட்ஸ் வக்ஷித்தி ; தன, ஸலிஸெஷன் ஸ்டுடெண்ட்ஸ்வனி
தத் வக்ஷிதி ! “ ரோயாரோத்ருகம் ” இனி வ ஸ்ராவ்நாநாஸிவ்யயூ
நாந் ஜாமரிதாவஸ்தாநாஸுருக வக்ஷாஸ்டுடெண்ட்ஸ்டுண ரோயாரோத்ரு
கவஸுருக இனி ஜாமரிதாவஸ்தாநாஸுருகநாஸிவ வாராஸாயிடுகக
டெவ் வக்ஷிதி ||

ப்ரீபாஷ்யம்—

‘யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்துதா மந்தரம் குருதே - அத நஸ்யபயம்ப வதி’ (எப்பொழுது இவன் இந்தப் ப்ரஹ்மத்தினிடம் கொஞ்சம் பேதத்தைப் பாராட்டுகிறானோ அப்பொழுது அவனுக்கு பயம் ஸம்பவிக்கிறது) என்று ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நானாத்வைநப்பார்க்கிறவனுக்கு பயம் ஸம்பவிக்கிறதென்று யாதொன்று உரைக்கப்பட்டதோ அது ஸரியல்ல. ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - தஜ்ஜலாபிதி சாந்த உபாலீத’ (ப்ரத்யக்ஷமாகக்காணப்படுகிற இந்தப் ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ப்ரஹ்மமன்றோ - இவ்வுலகம் அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்று உண்டாயிருக்கிறது, அதினிடம் லயமடைகிறது, அதனால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது, என்று அதுஸந்தித்து சாந்தனை உபாலிக்கக்கடவான்.) என்று அதன் நானாத்வாஸந்தானமானது சாந்திக்கு ஹேதுவென்று உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால், இதை உபபாதிக்கிறார்—ததாலி என்று அப்படியன்றோ-உலகம் அனைத்தும் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு கர்மாவாக இருப்பதால் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகத்வாஸந்தானத்தால் சாந்தி விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் உள்ளபடி தேவர்கள் திரயங்குகள் மனுஷ்யர்கள் ஸ்தாவரங்கள் என வேறுபட்டிருக்கிற ஜகத்தானது ப்ரஹ்மாத்மகமென்கிற அதுஸந்தானமானது சாந்திக்கு ஹேதுவாக இருப்பதுபற்றி அபயப்ராப்திக்கு ஹேதுவாக இருப்பதால் பயஹேதுத்வத்திற்குப் ப்ரஸங்கமில்லை.

இங்ஙனமாகில் அதற்குப்பிறகு அவனுக்கு பயம் உண்டாகிறது என்று ஏன் சொல்லப்படுகிறது? இதோ மஹமொழி உரைக்கப்படுகிறது கண் முதலிய இந்திரியங்களால் க்ரஹிக்கத்தகாதவனும் - சரீரமில்லாதவனும் ஜாதி குணம் முதலியவைகளைச்சொல்லுகிற தேவாதிபதங்களால் வாச்யனல்லாதவனும் ஆதாரமில்லாதவனுமான இந்த பரமாத்மாவினிடத்தில் எப்பொழுது இவன் பயமில்லாமலிருப்பதற்காக இடைவெளி இல்லாத ஸ்ருதிஸ்ரமமான நிஷ்டையை ஆடைகிறானோ, அப்பொழுது அபயத்தைப்பெற்றவனாக ஆகிறான் என்று அபயப்ராப்திக்கு ஹேதுவாக ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எந்த நிஷ்டை உரைக்கப்பட்டதோ, அதற்கு ஃகிச்சேதம்வரின் பயம் உண்டாகிறது என்று மஹர்ஷிகளால் இதற்கு ஸம்வாதம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “ஒரு முகூர்த்தகாலமோ அல்லது ஃகூணகாலமோ வாஸ-தேவன் சிந்திக்கப்படாமல் போவானேயாகில் அது இஷ்டஹாரி, அது பெரிதான அநிஷ்டப்ராப்திக்கு அணுகிவருவதற்கு சந்து. அது அந்த பரமாத்மானால் உண்டு பண்ணப்பட்ட சித்த ஸ்கலனம் - அது ஸ்வாதீனதை இல்லாமையால் உள்ள

படி இருத அங்கங்களின் வ்யாபாரம்” இது முதலியது. ப்ரஹ்மத்தினிடத் தில் ப்ரதிஷ்டைக்கு அந்தரம் அவகாசம் விச்சேதமே.

‘நஸ்தாநதோபி’ என்கிற ஸ்ரூதத்தில் ப்ரஹ்மமானது எல்லா விசேஷங்களாலும் விடுபட்டதென்று சொல்லப்போகிறார் - என்று யாதென்று உரைக்கப்பட்டதோ; ஆது அப்படி அல்ல, ப்ரஹ்மமானது விசேஷங்களுடன் கூடியதென்றே அங்கு கூறப்போகிறார்—“மாயாமாத்ரந்த” என்கிற ஸ்ரூதத்தினால் ஸ்வப்நகாலத்திலனுபவிக்கப்படுகிற பதார்த்தங்களுக்கு ஜாகரிதாவஸ்தையிலனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற பதார்த்தங்களோடு ஒற்றுமையில்லாமையால் மாயாமாத்ரத்வம் சொல்லப்படுகிறது என்பதினால் ஜாகரிதாவஸ்தையில் அனுபவிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களுக்குப்போல பாரமார்த்திகத்வத்தையே சொல்லப்போகிறார்.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை—

“யதாஹ்யேவைஷ:” இதுமுதலிய ச்ருதியை எடுத்துக்கொண்டு ‘தத்ப்ரஹ்மணி’ இதுமுதலியதால் பூர்வபக்ஷியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை அது வதித்துத் துஷிக்கிறார் - தநஸத் எவாது. ததஸத - பயப்ராப்தி ஹேதுத்வம் இல்லை என்று அர்த்தம். எதனாவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—ஸரீவம் என்று. ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யமான ஜகத்ரூபமாக நானாத்வாநுஸந்தானம் முக்திஹேதுவென்பது ஸ்வதநாதார்த்தம். இப்பொழுது அந்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சாந்திஹேதுத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு கூறப்பட்டது. எவ்வாறு அவ்யிடத்தில் நானாத்வாநுஸந்தானப்ரதிதி? எவ்வாறு அதற்கு பயப்ராப்திஹேதுதாவிரோதித்வம் என்று சகலகைவரின் இதை விவரிக்கிறார்—தநாவாஹி என்று. இந்த இடத்தில் நானாத்வாநுஸந்தானப்ரதிதியைக் காண்பிக்கிறார்—ஸரீவஸ்ய என்று. ப்ரஹ்மம் என்று மாத்ரம் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லையன்றே; பின்னையோ ‘இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வ சப்தமானது பற்பலபேதமுள்ள ப்ரபஞ்சத்தைக்குறிக்கிறது. ஆதலால் நானாத்வ விசிஷ்ட ப்ரஹ்மானுஸந்தானம் ப்ரஸித்தமென்று அர்த்தம். அதனாலென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அது: என்று. நானாத்வாநுஸந்தானமானது சாந்திஹேதுத்வம் வாயிலாக ஸமஸ்தபய கிவ்ருத்திருபமான மோக்ஷோபாயமாக இருப்பதால் பேதபுத்திக்கு பயப்ராப்தி ஹேதுத்வோக்தியானது அதற்கு விருத்தமென்று அர்த்தம். மணி, கத்தி, கண்ணாடி முதலியவைகளை அடைந்திருக்கிற ப்ரதிபிம்பங்களில் போல ப்ரஹ்மங்களில் ராகம் த்வேஷம் முதலியது கிவ்ருத்தியின்பொருட்டு எல்லாம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அந்யஸ்தம் என்கிற அநுஸந்தான விதியானது ஏன் இருக்கக்கூடாது? இவ்வண்ணமல்ல - ப்ரவ்ருத்திபித்தங்களின் பேதத்தால் ஒருஅர்த்தத்தில் க்ருத்தித்வமல்லவோ ஸாமானாதிகரணம் என்று உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், பதார்த்தத்வத்திற்கு இனி கூறப்போகிற துஷணத்தால் உபஹதிவருவதாலும்.

இத்தருமேல சோத்தயத்தை முன்னிட்டு இந்த ச்ருதியினது அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—இது சொல்லப்படுகிறது என்று. ‘அத்தருமே’ என்பதிலுள் அசித்தவ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. ‘அநாதம்யே’ என்றதனால் பகத ஜீவர்கள் வ்யாவ்ருத்திகைப் பட்டார்கள். அவர்கள் பரமாத்மாவினால் வ்யாப்பாகுனரே. அன்றியும், ஆத்மம்யம் வ்யாப்பமான காமக்ருத சரீரம், அதில்லாதவன் அநாதமீயன். ‘அநிருக்தே’ என்பதினால் முகத வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தித்தது. அந்த முகதாத்மா பத்ததசையில் தேவாதி சப்தங்களால் சொல்லப்பட்டிருந்தான். ‘அநிலயகே’ என்று நித்யமுகத வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தித்தது. அவர்களுக்கும் பகவான் ஆநாதமனரே - தன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தவிஷயமான உபபரும்ஹணத்தைக் காட்டுகிறார் — யதோக்தம் என்று. ஹாதி: - இஷ்டஹாதி: , கிதரம் - அகிஷ்ட ப்ராப்திராதரம். ப்ராந்தி: - அதினால் உண்டு பண்ணப்பட்ட சித்தஸ்கலனம். விகரியா - அதினால் உண்டான அஸ்வாதிகதையினால் அகவகைகள் இருக்கவேண்டியபடி இல்லாத செய்கை. “எகஸ்மிந்நப்பயுக்திராதே முஹாதே த்யாநவாஜிதே-தஸ்யுபிரமுஷிதேநேவ யுகதமாக்கந்திதம் ப்ருசம்”, “வரம் ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜாரந்தாவயயஸ்திதி: , ந செனரிசிந்தாவிமுகஜ்ஜஸமவாஸஸைவசஸம்” (பகவத் த்யாநமில்லாமல் ஒரு முகர்த்த காலம் சென்றாலும்கூட திருடர்களால் கொள்ளையிடப்பட்டு சொத்தை இழந்தவனபோல் மனிதனுக்கு அதிகமாக அலருதல்பொருத்தமுன்னதாக ஆகும், ஸ்ரீகண்ணபிரானே தியாநிப்பதில் நோக்கில்லாத ஹவகைளோடு சோந்து வாஸம்செய்வதைவிட நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கூட்டின் நடுவில் இருப்பது சிறந்தது) இதுமுதலிய வசநவகள் ஆதிசப்தத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. அந்தா சப்தத்திற்கு விட்டுப்போகுதலென்கிற அர்த்தமெவ்வாறு என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ப்ராஹ்மணீ என்று. இடைவெளி இல்லாத தியானமனரே நிரந்தரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால் அந்தரம் - என்றால் விட்டுப்போகுதல், அது எதற்கு என்று அபேகைநவருங்கால் ப்ரதிஷ்டை ப்ரகருதமாக இருப்பதால் அதற்கு விச்சேதம். ப்ரக்ருத ப்ராஹ்ம விஷயமான ‘தத்ப்யேஷ:’ என்று உதாஹரிகைப்பட்டிருக்கிற ‘பீஷாஸமாந்தாத:’ என்கிற அடுத்த சலோகத்தில் வாயு, ஸூர்யன், முதலிய எல்லா சேதனர்களுக்கும் ப்ரசாஸிதாவாக இருந்தல் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அந்தா சப்தத்திற்கு உபாஸகவிச்சேதபாத்வேம யுக்தமே ஒழிய பேதபாத்வேம யுக்தமல்ல. ஆகையால் இந்த அர்த்தமானது முனப்பினிருக்கிற வாக்கியங்களுக்கும் ச்ருத்யந்தரத்திற்கும் உபப்ருஹ்மணத்திற்கும் அதுருணம். அய்யனால் சொல்லப்பட்டதோவென்றால் அவை இரண்டுக்கும் விருத்தமென்று கருத்து.

அய்யா! ‘யதாஹ்யேவைஷ:’ என்கிற இடத்தில் ப்ரதிஷ்டையின் விச்சேதம் அர்த்தமானால் ‘ஏதஸ்யாம்’ என்று ஸத்ரீலிகசமாகவனரே ஏதச்சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும், ‘அதிதி: பாசாந்’ என்கிற மியாயத்தால் விபக்தியினால் அறியப்பட்டிருக்கிற நபுமஸகலிங்கத்திற்கு விவகைந இன்மை என்று கூறப்படுமேயானால், அப்படி இருந்தபோதிலும் அஸ்வாரஸ்யம் விலகத்தகாதது. ஸ்வாஸமாச அர்த்தம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க அப்படிப்பட்ட அஸ்வாரஸ்யம் பொருத்தமுன்னதாக ஆகாது. ஸப்தமியும் அஸ்வரஸை. தஸ்யா: விச்சேத: என்று சொல்வதனரே ஸ்வாஸம். ‘தஸ்யாம் விச்சேத:’ என்று கூறுவது ஸ்வாஸமன்று - ப்ரதிஷ்டாபரமாகச் சொல்லும்படித்தில் ப்ராதிபதிகாஸ்வாஸ்யமும் உண்டாகும். முந்தின வாக்கியத்தில் ‘யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸமிந்ந்ருச்யே அநாதம்யே’ என்று ப்ராஹ்மபரமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற ‘ஏதஸமிந்’ என்றே பதத்திற்கு அடுத்த பிந்தின வாக்கியத்திலும்

புத்தியில் விபரிவருத்தி இருப்பதால் என்று வினவப்படுமேயாகிலு; ஸமாதானம் கூடப் படுகிறது. § லிங்கத்திற்கும் ஸப்தமிக்கும் ப்ராதிபதிகத்திற்கும் அஸ்வாரஸ்யமில்லை, எதச்சப்தம் ப்ராஹ்மத்தை பராமர்சிப்பதால். அந்தர சப்தம் அவகாசத்தைச்சொல்லுகிறது; ‘ஃநிரந்தரம் ஃஸாந்தரம்’ என்று ப்ரயோகங்கள் இருப்பதால். அந்தரமானது தேசத்தாலும் காலத்தாலும் உண்டாகிறது. காலத்தாலுண்பண்ணப்பட்ட அந்தரமானது விச்சேதமே. அப்பா! இங்ஙனமாகில் எதற்கு விச்சேதம் என்கிற அபேஷை வரின் ப்ராதிஷ்டாயா: அந்தரமென்று அத்யாஹாரம் ஸம்பவிக்கலாம், அதோ யுத்தமன்று, அத்யாஹாரமில்லாமலே நிரவாஹம் ஸம்பவிப்பதால் என்றகூடப்படுமேயானால்; அப்படியல்ல; - அருகாமையினால் கிடைத்த அர்த்தத்திற்கு அத்யாஹாராபேஷை இல்லாமையால். ஆயினும், அஸ்வாரஸ்யம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் பக்ஷாந்தரத்தில் அனேக அஸ்வாரஸ்யங்கள் வருவதால் அவைகளைக்காட்டிலும் இது கொஞ்சம் சிறந்தது. அப்படியன்றோ, பயஹேதுவானது அபயஹேது ப்ராதியோகியாதலால் அபயஹேதுபரமான ப்ராதிஷ்டாபதத்திற்கு ஐக்யவாசித்வமில்லாமையால் வாய்வருத்திக்கு அஸாமஞ்ஞஸ்யம் வருகிறது. அதனது ஸாமாஞ்ஞஸ்யத்திற்காக ப்ராதிஷ்டாபதத்திற்கு ஐக்யபரத்வம் சொல்லில் முக்யமான அர்த்தகத்திற்கு ஹானிவருகிறது. திடமான ஸம்பந்தமன்றோ ப்ராதிஷ்டை - ‘ராஜ்யே ப்ராதிஷ்டித:’ - (ராஜ்யத்தில் திடமான ஸம்பந்தம் பெற்றவன்) என்கிற லௌகிகவசனம் இந்த அர்த்தத்தில் ப்ரமானம். முநன்மையாக அறியப்பட்டிருக்கிற ப்ராதிஷ்டாபதத்திற்கு அர்த்தபங்கமும் பொருத்தமுள்ளதாகாது - முந்தி வித்தித்திருக்கிற ஐக்யத்தை அறிவிப்பதில் நோக்குள்ளதாக இருந்தலால் வீர்த்திதாதவாதத்திற்கு அஸ்வாரஸ்யமும். ஸப்தமியும் அஸ்வாரஸை - பேதப்ரதியோகித்வம் அபவதித்வம் ஸம்பந்த விவகையில் த்ருத்யை பஞ்சமி ஷடஷ்டிகளுக்கே ஸ்வாரஸ்யமில்லாது. க்ருதாதுவுக்கு ப்ராதிபத்தியை அர்த்தமாகக்கொள்வதால் அஸ்வாரஸ்யமும். ‘மஸ்ய்குருதே’ என்கிற யோஜனையில் அத்யாஹாரமும், ‘ஷடஹ்யேவாநந்தயாதி’ என்கிறமுந்தினவாக்கியத்தாலறியப்பட்டிருக்கிற பேதவிரோதமும்(வருகிறது)அடுத்தது ‘ஃஷாஸ்யம்’ என்று ||ப்ரசாஸித்ருத்வத்தால் பேதம் கூறப்படுகிறது. ஆகையால் மத்யத்தில் பேதநிஷேதமும் உபபன்னமாகாது. ‘ஆநந்தம் ப்ராஹ்மணே வித்வாந்ரபிபேதிருதரஸ:’ - ‘தகாச:’ என்று முன்பின் வாக்கியத்தில் குணங்களோடுகூடிய ப்ராஹ்மவெதநத்திற்கு அபயஹேதுத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ப்ராஹ்மத்தினிடம் பேதநிஷேதத்திற்கு அபயஹேதுத்வம் சொல்லுதல் விருத்தம். ‘ப்ராஹ்மவிதர்ப்நோதி’ என்று வேதநத்தில் தொடங்கியிருப்பதால் ப்ராஹ்மத்தினிடம் ப்ராதிஷ்டையின் வேதநரூபத்தால் தகுதியுள்ளது. ஐக்யரூபத்வம் யுத்தமன்று. ஐக்யம் ஐக்யபுத்தி இவ்விரண்டிலும் ப்ராதிஷ்டாப சப்தவாஸ்யத்வமில்லையன்றோ. திடமான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுவதற்கு ப்ராதிஷ்டாப சப்தத்திற்கோவென்றால் உபாலிசுத்தக ப்ராஹ்மத்தைக்கொறித்து உபாலசுத்தக இருப்பதினால் உபாலயோபாலசு பாவரூபமான ஸம்பந்தத்தில் பர்யவஸாரம் ||யுத்தம், ப்ராஹ்மம் நிர்விசேஷமென்பதிலும் அதைத்தவிர்த்தமற்றது மித்த்யை என்பதிலும் அன்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இரண்டு ஸுத்தங்களைப் பரிஹரிக்கிறார்—யதுகீதம் என்று.

§ லிங்கம்—பால். ஃ நிரந்தரம்—இடைவெளி இல்லாதது.

ஃ ஸாந்தரம்—இடைவெளி உள்ளது.

அ அபவதி—எல்லை.

|| ப்ரசாஸித்ருத்வம்—ஆளுகிறவனுடைய தன்மை.

ஸூத்ரிபுராணப்பொருவி நிலிபுரெஷஜோநரோத்ருதெவ
வரோயெபுரநுடிவாரோயிபுகிதி பூதீயதஹி யடிவிவிதது ।
தடிஸக—“ யொரோஜெநாடிஹவெதிதொகெஹெஸூரது” (மீ-க-ம-க)
“ ஜோதி ஸவஹுதாதி நவாஹம் தெவ்வவஸிதம் । நவ ஜெ
ஸூதி ஹுதாதி வஸு ஜெ யொமதெஸூரது ॥ ஹுதஹுவஹ ஹுத
வெஸூ ஹுதாதா ஹுதகஹாவநம்” (மீ-க-ச-ரு) சுஹம்ஹுதஸு ஜமதம்
பூஹவஃ பூஹயஸூர ॥ ஜேதஃ வராதரம் நரநுடி கிஹிடிவியந
ஜூய । ஜீய ஸவபூஜிஹம் பெராகம் ஸுருதெ ஜெனிமணாஹவ ॥ (மீ-எ-
க-எ) “ விஷஹுஹஜிஹம் ஹுதெகோம்ஸெந ஸூதொ ஜமக ” (மீ-
ம-ச-உ) “ உஜேதஃ வுரோஷஸூநுஜஃ வரோஜெத ஜுஹாஹுதம் ।
யொரொஹுதயரோவிஸு விஹதபூய ஂரஸூரஃ । யஸூரககூரஜீ
தொஹுதகூரஹிவொஹுதஜஃ । சுதொஜ்ஜி தொகெவெஹெயபூயிதஃ
வுரோஹுதஜஃ ॥ (மீ-க-ரு-க-எ-க-அ)

தூய்மை.—

ஸம்ருதிராணங்களில்கூட நிர்வசேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரமே பரமார்த்தம், மற்றது அபார மார்த்திகம் என்று அறியப்படுகிறதென்று எது சொல்லப் பட்டதோ; அது ஸரியல்ல— ‘எவன் என்னை பிறப்பில்லாதவனென்றும், ஆதியில்லாதவனென்றும் உலகங்களுக்கு மஹேச்வரனென்றும் அறிகிறானோ’ “சராசரங்களனைத்தும் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன நான் அவைகளிடத்தில் அவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பவனல்ல, சராசரங்கள் என் ஸங்கல்பமாத்மிரத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கிறதே ஒழிய என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை, ஈச்வரனுக்கு அஸாதாரணமாக இருக்கிற என்னுடைய ஸர்வ சக்தியோகத்தைப்பார் என் ஸங்கல்பமானது சராசரங்களைப்பரிக்கிறது (தாங்குகிறது) அவைகளில் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை. பூதங்களுடைய ஸத்தாநுவர்த்தகம்”, “நான் எல்லா உலகங்களும் உண்டாவதற்குக்காரணம், அவ்வாறே நாசத்துக்கும் காரணம், தாஜ்ஜய! என்னை விடமிக்கச் சிறப்புள்ள வேறுவஸ்து ஒன்றும் கிடையாது. இவை அனைத்தும் நூலில் மணிகணங்கள் போல என்னிடத்தில் இசைக்கப் பட்டிருக்கிறது”, “நான் இந்த ப்ரபஞ்சம் அனைத்தையும் ஸங்கல்பத்தின் ஏகதேசத்தால் அதிஷ்டாநமாக்கிக்கொண்டு

நிலைபெற்றிருக்கிறேன்”, கூடராக்கூர சப்தவாசியங்களான சேதநாசேதநங்க ளைக்காட்டிலும் வேறுக இருப்பவனான உத்தமபுருஷனோடுவென்றால் பரமாத்மா வென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். குறைவற்றவனும் நியந்தாவாகவும் இருக்கிற எவன் முல்வுலங்கனையும் உள்ளே ப்ரவேசித்து தரிக்கிறானோ, யாதொரு காரணத்தினால் நான் அழிதலை ஸ்வபாவமாகக்கொண்ட அசேதநங்களை தாண்டினவனாகவும் அழிவற்றவைகளான சேதநவர்க்கங்களைக் காட்டிலும் உத்தமனாகவுமிருக்கிறேனோ அதனால் உலகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத் தமனென்று ப்ரஸித்திப்பெற்றிருக்கிறேன்.

ச்ருதபர்காசிகை—

இதற்குமேல் ஸ்ம்ருதிபுராணங்களுக்கு ஸவிசேஷ வஸ்து ப்ரதிபாதத்திலுள்ள முக்கியக்கருத்தை உபபாதிக்கிறார்—ஸ்ம்ருதிபுரானயோ: என்று. ‘ஸ்ம்ருதி’ இது முதலியவற்றால் ஸாமான்யமாய் ப்ரமாணத்திற்கும் அதற்கு அவாந்தர ரூபமான சப்தத் திற்கும் ஸவிசேஷவஸ்துப்ராதான்யத்தை உபபாதித்ததாலும், சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷவிரூத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் ஸாமாந்தியமில்லாமையை உபபாதிப்ப தாலும், விசேஷித்து வேதர்த்தவாக்கியங்களுக்கு ஸவிசேஷபரத்வத்தை உபபாதித்ததி னால் ஸ்ம்ருதிபுராணம் இரண்டுக்கும் ச்ருதிகளுக்கு விருத்தமான அர்த்தத்தில் ப்ரா மண்யமில்லாமையாலும், அவ்விரண்டுகளுக்கும் ஸவிசேஷ பரத்வம் விரித்தித்தது; இப்பொழுது ஸ்ம்ருதிபுராணங்களிலும் அந்யனால் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசநங்க ளுக்கு முன்பின் பர்யாலோசனையினால் ஸவிசேஷபரத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. எவ் வாறு டௌனிக ப்ரமாண ச்ருதிவிரூத்தங்களான அர்த்தங்களை இந்த சாஸ்திரம் ப்ரதி பாதிக்கிறதில்லையோ, இவ்வாறே பூர்வாபரவாக்கியங்களுக்கு விருத்தமான அர்த்தத்தை யும் ஸ்ம்ருதி புராணங்கள் ப்ரதிபாதிப்பதற்கு சக்தியுள்ளவைகளல்லவென்று கருத்து. அந்யனால் எல்லாவற்றுக்கும் அவித்யையினால் ஸம்பவித்திருத்தல் ஸமானமாக இருப்ப தால் ஸ்வாபாவிகமான வத்த்ருவைஷமயத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலும், அத்த்வைத் ம்ஸ்பஷ்டமென்கிற ப்ரமத்தாலும், முந்தி புராணவசநங்களை உபந்யஸித்து, பிறகு பகவத் தோவசாங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. இவ்வித்திலோவென்றால் ஸ்வாபாவிகமான வத்த்ருவைஷமயத்தை ஒப்புக்கொள்வதாலும், அந் தருணவியூதிமத்த்வம் ஸ்பஷ்டமாக இருப்பதாலும், பகவத்தோவசநங்களை முந்தி உபந்யஸித்து, பிறகு புராணவசநங்கள் துலக்கமாகக்காட்டப்படுகின்றன. அதனால் “ஸ்ம்ருதிபுரானயோ:” என்று உரைக் கப்பட்டது. அந்யனால் தன்னால் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசநங்களுக்கு ப்ரதிபாத்ய மாக எந்த அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதோ, அதற்கு விபரிதமான அர்த்தத்தில் தாத்த்பர் யத்துடன் கூடின மிக்க ஸ்பஷ்டங்களான வசநங்கள் முதலில் காண்பிக்கப்படுகின்றன; பிறகு அவைகளுக்கு விரோதமின்றி அந்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வசநங்களுக்கு அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதற்காக.

யோமாமீதி - இந்த இடத்தில் ‘அஜம்’ என்கிற பதத்தால் அசித்தோடு சேர்க்கைபெற்றிருக்கிற சேதநர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. ‘அநாதம்’ என்ப தனால் முத்தர்களுக்கு விலக்கம் ஏற்பட்டது. அந்த முத்தாத்மாவுக்குள்ள அஜத்வமா னது ஆகியுள்ளது. லோகமஹேஸ்வரம் என்பதனால் நித்ய முத்த வ்யாவ்ருத்தி நிலை

பெயர். லோகப்பதே ஊண்படுகிறது என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால் லோக சந்திரப்பட்டுள்ளது, ப்ராணாவகங்களால் வித்திபெற்றிருக்கிற மூன்றுவிதமான சேதநா சேதநா சேதநா சேதநா லோகசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் “அஸம்மூடஸ்ஸ மந்தயேஷ” என்பது மேலே ப்ராணாதிக்கப்போகிற விஷயத்திற்காகவும், அது லோகசப்தத்தாக அபிப்பிராயப்படுத்தப்பட்டுக்கிறது. சேதநாசேதநாக்களைக்காட்டிலும் விஷயமாக அறிவிக்கவான் அஸம்மூடன் என்று சொன்னதனால் லாபபதார்த்தங்களைக் காட்டிலும் வைவக்ஷண்யம் தாத்தவிகம் என்பது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்று அபிப் பிராயம். சாரகதவம் முதலியவைகளால் வைவக்ஷண்யத்தை வைசத்யத்திற்காக ‘மத்ஸ்தாநி’ என்றே எடுக்கிறார். இந்த இடத்தில் சரீரலக்ஷணம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. எல்லா வஸ்துக்களும் எனக்கு அநீனமான ஸ்திதியுடன் கூடி இருக்கின்றன, நான் அவைகளைச் சார்ந்த ஸ்திதியுள்ளவன் லவ்வென்று அர்த்தம். உலகத்தில் காணப்பட்டிருக்கிற மாதிரி நான் ஆதாரமல்ல, பின்னையோ ஸங்கல்பமாதாரத்தினாலென்று சொல்லுகிறார்—நீ என்று. நிஷேதமானது எது விநிதமோ அதைவிடவேறாக இருப்பதை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் இதே அர்த்தம். யோகம் ஐசுவரியம் - ஈசுவரனுக்கு அஸாதாரணமாக இருக்கிற சக்திஸம்பந்தத்தை என்று அர்த்தம். ‘மமஸ்தாநி’ என்று. தாரகதவத்தின் பாரமார்த்தியம் நிஷேதிக்கப்படுமேயாகில் ‘யோகமைச்வரமபச்ய’ என்பது விரூதம். அப்பொழுது ‘என் ப்ராந்தியைப்பார்’ என்றல்லவோ சொல்லத்தக்கது. ‘யோகமைச்வரம்’ என்பதை விவரியாநின்றகொண்டு இதே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—பூதப்ருநீ என்று. மம ஆத்மா - என்னுடைய ஸங்கல்பமென்று அர்த்தம். ஆத்மசப்தம் மதியையன்றோ சொல்லுகிறது. “யத்நேஜர்கேதக்ரேள மதாவர்தமா” என்று நிகண்டு. ஆகையால் இவ்விடத்தில் ஆத்மசப்தம் ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘மமாத்மா பூதபாவா:’ என்கிற இந்த வசநத்தினாலும் ‘மத்ஸ்தாநி பூதாநி’ என்கிற வாக்கியத்தின் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாக்கப்பட்டது. பூதபாவா: - பூதங்களுடைய ஸத்தையை அறுவார்க்கிடுகிறவன். சீட்டப்பட்டிருக்கிற ஈசுவரனுக்கென்றே ஒருணதவம் என்கிறதசகவைவரின் காரணத்தைக்காட்டிலும் வேறானவஸ்துவின் நிஷேதத்தைக் காண்பிப்பதற்காகவும், லக்ஷணத்தைக் காண்பிப்பதற்காகவும் ஐகக்ாரணதவத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஹம் என்று. உத்தபத்தியும் ப்ரளயமும் சொல்லப்பட்டது. ஸ்திதியோவென்றால் தாரகதவத்தைச் சொன்னதனால் வித்தி பெருகிறது என்று தாரகதவத்தை விசேஷிக்கிறார்—மமம் என்று. விஷ்டப்யாவஸூயி என்பதனால் நியந்தருதவம் கூறப்பட்டது. விஷ்டப்ய - அதிஷ்டாநாருசெய்து, ஏகாம்சேக - ஸங்கல்பத்தின் ஏகதேசத்தால். தத் சரீரத்வ லக்ஷணம்; “யோமாமஜம்” இது முதலியதால் அபிப்பிராயப்படுத்தப்பட்டுக்கிற சித்சித்தவைவக்ஷண்ய கண்டோக்கியைக் காண்பிக்கிறார்—உத்தம: என்று. முந்தின வசநத்தில் பத்தமுக்கள் இருவர்களும் க்ஷாராக்ஷர சப்தங்களால் சொல்லப்பட்டார்கள். கூடஸ்த: - விசாரமில்லாதவன். முத்தனுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான விகாரமில்லாமையால், அல்லது கூடஸ்தசப்தம் ஸாதாரணவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. எல்லா உலகங்களிலும் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சாரமுள்ளவனை ஆகிறான் என்பதுபற்றி முத்தாத்மாவுக்கு உபயவிபூதி ஸாதாரண்யத்தால் கூடஸ்தவம். “பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:” என்கிற வசநத்தினால் “பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:” என்கிற வாக்கியத்தோடு அந்வயித்த நாராயணநவாகம் ஸமரிப்பிக்கப்பட்டது. ‘அக்ஷராபிசோத்தம:’ என்பதனாலும் அந்த இடத்திலேயே “லோகக்ஷராபரம. ஸ்வரூப” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான க்ஷரணமில்லாமையால் அக்ஷராப்தவாசியன் முத்தன். ஸ்வீராட்-ஸ்வதந்தரன், கர்மத்திற்கு வசப்படாதவன் பரம: - ஜீவாத்மாக்களே அடைந்திருக்கிற அவஸ்தைகளுக்குள் இத்தருமேல்பட்ட அவு

ஸ்தாவீசேஷமில்லாமையால் பரமீயம். ‘ எர்வாணி ’ என்கிற பதம் ப்ரஹ்மா சிவன் முதலியவர்களைக் குறிக்கிறது. அந்த அநுவாகத்தில் ‘ ஸ ப்ரஹ்மாஸிவ ஸ ஸேந்த்ஸ் ஸோ஽க்ஷர: பரமஸ்ஸ்வராட் ’ என்கிற ஸமாநாதிக்ருதவகனான பத்ரமுந்த லீவ்வாசி பதங்களால் பகவானை நேரெ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அநுவாகத்தில் ‘ லிச்வமே வேதம் புருஷ: ’ என்று ஸாமாநாதிகரணியவாகக்கியம் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸாமாநாதிகரணியத்திற்கு வேறுதலும் அந்த அநுவாகத்தில் ஸ்பஷ்டம். “ தத்விச்வமுபஜீவதி; பதிம் விச்வஸ்யாதமேச்வரம், வ்யாப்ய நாராயண:ஸ்தித: ” என்றும் இருக்கிற வாக்கிய ஜாலத்தில் தார்யத்வம் தாரகத்வம் நியக்ருதவம் நியாமயத்வம் சேஷித்வம் சேஷத்வம் வ்யாப்யத்வம் வ்யாபகத்வம் முதலியதே ஸாமாநாதிகரணியத்துக்குக் காரணமே ஒழிய அனைவரின் ஐக்கியம் அல்லவென்பது ஸ்பஷ்டம். அது இங்கு சொல்லப்படுகிறது. ‘ ஆவிச்ய ’ என்கிற பதத்தினால் ‘ வ்யாப்ய நாராயண:ஸ்தித: ’ என்கிற வாக்கியத்தின் அர்த்தம் கூறப்பட்டது. ‘ பதிம்விச்வஸ்ய ’ என்பதின் அர்த்தமானது ஈச்வர சப்தத் தால் சொல்லப்பட்டது. ஈச்வர சப்தம் சேஷிவாசகமன்றே. அதனாலேயே ‘ பதிம் விச்வஸ்யாதமேச்வரம் ’ என்கிற இடத்தில் வேறு பதியின் இன்மையைச் சொல்லக் கருதி ஆத்மேச்வரம் என்று உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ தத்விச்வமுபஜீவதி ” என்கிற வாக்கியத்தின் அர்த்தமானது ‘ பிபந்தி ’ என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே “ வ்யாபாத பரணத்ஸ்வாமயாதந்ய: பஞ்சதசோதித: ” என்பதினாலும், யோ மாமேவமஸம்மூட: ” என்பதினாலும் உலகத்திலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் பரமாத்மா விலகண்ணன் என்கிற ஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு அஸம்மூடத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ இதி ருஹ்யதம் சாஸ்த்ரம் ” என்பதனால் அந்த அர்த்தம் நிரம்பகூடமாக வைத்துப்பாதுகாக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இந்த அர்த்தத்தில் தாத்தர்யம் என்பது ஸ்பஷ்டம். புருஷோத்தம சப்தத்திற்கு ஸமாஸவிஷயத்தில் சப்தாநுசாஸவிரோதம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல - “ நானோத்தமாதி ச ஸீத்தம் பவதி ” என்கிற மஹாபாஷ்ய வசநத்தாலும், பானினியைப்போல புருஷோத்தம சப்தத்தின் நிர்வாஹத்தைச்செய் தவர்களான ரிஷிகள் ஆப்ததமர்களாக இருப்பதாலும். அன்றிக்கே புருஷோத்தம: என்று பஞ்சமீஸமாஸம் - “ அக்ஷராதபிசோத்தம: ” என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூர்வநிபாதமோவென்றால் ஸாமாநாதிகரணியம் சொல்லக்கருதப்பட்ட இடத்திலேயே ஒழிய அகின் அவ்வகையுள்ள இடத்திலுங்கூட அநுசாஸவிரோத சங்கைக்கு ப்ரஸத்தி இல்லை. இவ்வண்ணம் இந்த வசநங்களால் சித்சித்தவலக்ஷணியம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ‘ கேத்ரஜ்ஞஞ்சாபிமாமவித்தி ’ இது முதலிய வசநங்களுக்கு அதற்கு விரோதமின்றி அர்த்தம் வர்ணிக்கத்தக்கது. ‘ யோலோகத்ரயமாவிய்ய பிபந்தி ’ இதுமுதலியதால் அனைத்துக்கும் பகவச்சேஷத்வம் தார்யத்வம் நியாமயத்வம் வ்யாப்யத்வம் சாரத்வம் முதலியது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அது கிஷேதிப்பதற்குத்தகாததாதலால் - “ ததஸ்தி விநாயத்ஸ்யாத் ” இது முதலியதால் பரஹ்மாத்மகமாக இல்லாத வஸ்துக்கு நாஸ்தித்வம் சொல்லப்படுகிறது. அவ்நாபாவ சப்தத்திற்கு மித்யாத்வபரமாக ப்ரவீந்தி இல்லாமையாலும் அவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதென்று அபிப்பிராயம். விசாசப்தமானது ஸம்பந்தத்தின் இன்மையைச்சொல்லுகிறது, அவ்நாபாவ சப்தம் ஸம்பந்தநியமத்தைச்சொல்வதால்.

“ ஸ ஸவபுஷ்பதவ்யகூதிம் விகாராநு மூணாஹிஷொஷாஸூ
மேநெ வபுஷ்பத: | சுதிதஸவபுஷ்பவாநொ஽விநாதா தெநாஸூதகம்
புஷ்பவநாநுராதெ || ஸதீஸுகயூரணமூணாத்ஸுகொ஽வொள ஸுமகிடுவ

பொசி நுதலுதிதலமடும் । ஐலாம புவீதாவிதெதாரமுடிஹம் ஸம்
ஸாயிதாரஸெஷஜமகிதொழலெள ॥ தெஜெவெஸெஸ்யபுஜிஹா
வவெவாயஸுவீயபுசுதூஜிமுகெனெகராமிஃ ॥ வரஃ வராரணாம்
ஸகலாநயத்ருஸாடியஸுனி வராவரெஸெ ॥ ஸம்ஸுரொவ்யஷி
ஸிஷிபிரதிவொவ்யுதஸுரதிவஃ ப்ருகடஸுரதிவஃ । ஸவெபுஸுரஸு
வபுசுஸுவபெவதா ஸிஷுஸதிஃ வரஜெஸுராவஃ । ஸம்ஜூயதெ
யெந தடிஸுஷொஷம் ஸுமம் வரம் நிபுதெகெரதிவபு । ஸந்
ஸுதெ வாவ்யயிமஜெதெவா தசுஜூநதிஜூநதிதொநுஷாஸ்தி ॥

‘ரிஷியே! அவன் ஸாவபூதங்களுக்கும் மூலகாரணமாக இருக்கிற ப்ரதானத் தையும் மஹதஹங்கார திக்ஷோபுமஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களாலுண்டாகிற தோஷங்க்ஷோபும் தாண்டினவனாகவும் எல்லாவிஷய ஜஞாநஸங்கோசத்தைக் கடந்தவனாகவும் எல்லா வஸதுககளுக்கும் அந்தராதமாவாகவும் இருக்கிற ஞான உபயவிபூதி மத்தியத்தில் எது இருக்கிறதோ அது எல்லாம் அவனுள் வ்யாபிககப்பட்டிருக்கிறது”

அந்த பரம புருஷன் ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களை தர்மிஸ்வரூபமாக உடையவன். தன்னுடைய ஸாமாத்திய லேசத்தாலேயே தரிக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யவஸ்து ஸமுஹகதையுடையவன் இச்சையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டும் தனக்கு அதுபரமாகவுமிருக்கிற பெற்றிதான் தேஹங்களுடன் கூடியவன். உலகங்களுக்கு ஹிதமான கார்யங்களை நன்றாகச்செய்து முடிப் பவன். தேஜஸ், பலம், ஐச்வரியம், அபரிச்சினைமானஜ்ஞானம், நல்லீர்ப்பம் சக்தி முதலிய குணங்களுடைய ஒருகுவிசலாக இருப்பவன்; சிறப்புடைய வர்களான ப்ரஹ்மநாதிகளைக் காட்டிலும் மேன்மை பெற்றவன் பராபர வஸ்துகளுக்கு நியந்தாவாக இருக்கிற எந்தபரமபுருஷனிடத்தில் ஸமஸ்தங் களானக்லேசம் முதலியவைகள் இல்லையோ அவன் எல்லாஉலகங்களுக்கும் நியந்தா. கார்யகாரண பாவாவஸ்தைபுடன்கூடின சேதநவர்க்கங்களை சரீரமாக உடையவன், அவ்யக்தமான ஸ்வரூபத்துடன்கூடியவன், ப்ரகாசிக்கிற ஸ்வரூபமுடையவன் எல்லாவற்றுக்கும், நியந்தா ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரகாந் தாலும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன், அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்- எல்லாவற்

றையும் அப்ருதக்வித்தவிசேஷணங்களாகக் கொண்டவன், தனக்குமேலான ஒருவனுமில்லாத ஈசுவரனென்று பெயருள்ளவன். எந்த சாஸ்த்ரஜன்ய ஜ்ஞாநத்தினால் தோஷமற்றதும் சுத்தமாகவும் மிக்க நிர்மலமாயும் ஸதா ஸ்வபாவமுள்ளதுமான அந்தப்ரஹ்மம் அறியப்படுகிறதோ; எந்த உபாஸ நாத்மக ஜ்ஞாநத்தால் நன்றாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகிறதோ; எந்த பரபக்தி ஸ்ராமாகவும் அதுபவ ஸ்ரபமாகவுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தால் அனுபவிக்கப்படுகிறதோ அது ஜ்ஞாநம், அதைக்காட்டிலும் வேறானது அஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சுருத்பரகாசிகை—

இதற்குமேல் புராணவசனங்கள் உபந்யஸிக்கப்படுகின்றன; அவற்றுள் ‘ப்ரத்ய ஸ்தமிதபேதம்’ என்கிற வசனத்தினுடைய அர்த்தத்தை வ்யாக்ஷியாநஞ்செய்ய எண்ணக் கொண்டவராக அதற்கு உபயோகியாக இருப்பதால் அதின் உபக்ரமத்திலும் உபஸமஹாரத்திலும் ஸவிசேஷபரத்வத்தைக் காண்பிக்கப்போகிறவராக உபக்ரமவாக்ஷ்யங்களை எடுக்கிறார்—ஸஸநீவ என்று. அவற்றுள் முதல் கிரந்தமானது ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் - ப்ரதானத்தை, விகாரார் - மஹத்தத்வம் முதலியவைகளை, குணாதோஷார்-ஸத்வரஜஸ்தமஸ்கஸுளை ஹேதுவாகக்கொண்டதோஷங்களை, அந்ததோஷங்கள் க்லேசம்முதலியவைகள், வ்யதித-விசேஷித்துத்தானடினவன். தவறாமல் அவைகளுக்கு அதிசூக இல்லாமையால் ஸம்பந்தத்திற்கு அநர்ஹன் என்று அர்த்தம். அதிதஸர்வாவரண:-ஆவரணம்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கர்மவாஸீன முதலியது. அவைகளினத்தும் எவனால் தாண்டப்பட்டதோ அவன் என்று பொருள். அன்றிக்கே ஸர்வவிஷயஜ்ஞாநாவரணம் ஸர்வாவரணம்-ஸர்வவிஷயஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை அதிக்கிரமித்தவன் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநசக்திமுதலிய எல்லா குணவகளின் ஸங்கோசத்தை அதிக்ரமித்தவனென்றாவது அர்த்தம். அகிலாத்மத்வத்தை விவரிக்கிறார்—தேந என்று. ம்ருதாத்மகோகட: என்பதுபோலில்லை என்றாவது அர்த்தம். புவநார்தராளே - உபய விபூதிகளின் மத்தியத்தில்.

இதற்குமேல் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் மங்களங்களுக்கே ஆஸ்பதமென்பதைக்கூறுகிறார்—ஸமஸ்த என்று. ‘ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மக:’ என்பதிலுள்ள கல்யாணகுணவத் த்வம் சொல்லப்படுகிறதேயானால் ஆத்மசப்தம் ஸ்வபாவவாசியாக ஆகும். இவ்வண்ணம் சுருக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு ‘தேஜோபலைச்வரய’ இது முதலியதால் விவ் தாரம் செய்யப்படுகிறதென்று நிர்வாஹம். இந்த நிர்வாஹத்தாலும் திவ்யாத்ம ஸ்வரூப த்வம் யுத்தம்; அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதை விதியாகவும் அபேக்ஷிக்கப்படாமலிருப்பதை விதிப்பது தூர்பலம் என்கிற நியாயத்தால். அப்பொழுது கல்யாண சப்தம் பாவப்ரதாநம்; ஸமஸ்த கல்யாணத்வம் குண: ஸ்வபாவ: யஸ்யஸ: ஸமஸ்தகல்யாண குண: ‘த்வயேகயோர்த் விவசநை கவசநே’ என்கிற ஸூத்திரத்தில்போல். அந்த ஸூத்திரத்திலிருக்கிற ‘த்வயேகயோ:’ என்கிற பதம் த்வித்வவகத்வபரமாக வ்யாக்ஷியாகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இல்லாவிட்டால் ‘த்வயேகேஷூ’ என்று சொல்லத்தக்கதே ஒழிய ‘த்வயேகயோ:’ என்று சொல்லக்கூடாது. அந்த த்விவசநவிபக்தி நிர்தேசமானது பாவப்ரதாந நிர்தேசத்திற்கு ஸாதுத்வத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகச் செய்

யப்பட்டிருக்கிறது. அந்நாலேயே “குணஸ்வரூபரூபப்ருதய:” என்ற அபியுத்தரங்களால் ஸகல்ஸ்ப்பட்டிருக்கிறது. ஸமஸ்த கவயாஸாகுண: ஆகமா தர்மிஸ்வரூபம் யஸ்ய ஸமஸ்தகவயாணகுணாதமக: - ‘சிலாபுத்ரக்ஸ்ப பீரம்’ என்கிற நிரோதேசமபோல பஹுவீர்வியானது ஒளபச:ரிகம். திவ்யாத்மஸ்வரூபக்ரூப ஸ்ரூதிக்ரூபா—ஸ்வசகீகீ என்று தன்னுடைய அமசலேசத்தால் தரிசிக்கப்பட்ட பூகஸாக்கத்துடன கூடியவர். அன்றிக்கே; சகதி: - ஸாமர்த்தியம், தன்னுடைய குணங்களைத் தரிசிக்கப்பட்ட பூகஜாதத்தடன் கூடியவர் என்று அர்த்தம். பூதஸர்த-பூகஸமூஹ: அன்றிக்கே ஸ்ருஜ்யபேத உண்டுபண்ணப்படுகிறது என்று ஸர்தம் - கர்யவாஸ்தஜாதமென்று அர்த்தம்; அபிராயவிசேஷத்தால் ஷாட்குணயந்தை பிந்தி உரைக்கப்போகிறவருக முகலில் திவ்யலிங்கஹத்தைக்கூறுகிறா—இச்சரூபம் என்று. அபிமதத்வம் - அபிமதிக்குத்தக்கதாக இருக்கல். ஸாநுரூபத்வமென்று அர்த்தம். அர்ஹார்த்தத்தில் * நிஷ்டை - உதாஹாணம் - ‘அத்ருஷ்டோத்ரஷ்டா, அச்ருத: சரோதா’ என்று. அந்த இடத்தில் தப்ரத்யமானது அர்ஹார்த்தத்தில் வந்திருக்கிறது. ‘அத்ரோச்யம் அக்ராஹம்’ இது முதலியதோடு அர்த்தைக்யமிறுப்பதால். உலகத்தில் அபிமதவஸ்துவுக்கு அநுரூபத்வமும் அநுரூபவஸ்துவுக்கு அநபிமதத்வமும் காணப்படுகிறது. அதை விவக்ருவதற்காக இச்சாந்ருஹிநாபிஸ்ததப்பதங்கள். உபபத்யில்லாத இச்சாசப்தமானது நித்யேச்சைக்கும் அவதாரஸமயத்திலுண்டாகிற இச்சைக்கும் பொதுவானது; ஸங்கோசமில்லாமையால். பிறகு அவதாரத்தின் வாயிலாக ஸாதிக்கத்தக்க விகாஹப்ரயோஜகத்தைக்கூறுகிறா—ஸம்ஸாநித என்று.

அதற்குமேல் ஷாட்குணயந்தையைச்சொல்லுகிறா—நேஜ: என்று. இந்த இடத்தில் க்ரமவிகைஷ இல்லை. மஹாசப்தம் ஸுசப்தம் இரண்டும் எல்லா குணங்களுக்குமே ஸாதாரணங்கள். மஹத்த்வம் - அபரிச்சின்னத்வம்-உதாஹாணம் - ‘மஹோத்ஸாஹோமஹாபல:’, மஹாபுத்திர மஹாவீரயோ மஹாசக்திர் மஹாத்யுதி:’ என்று. ‘பாக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம்பலாஅதவம்’ இது முதலியதும். ஸுசப்தகால் அவைகளுக்கு மகக்ளத்வம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாறாக ஸ்வரூபத்தாலும் விகாஹத்தாலும் குணங்களாலும் மேன்மைபெற்றவனென்று சொல்லுகிறா—பர: என்று. ‘குணாதீதோஷாந்’ என்கிற பதத்திலுள்ள தோஷசப்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறா—நயநீர என்று. கலேசாதய: - க்லேசகர்மவிபாகாசயங்கள், அவிக்ஷய, அஸ்பிதை, ராகம், த்வேஷம், க்லேசம் இவைகள் க்லேசங்கள். கர்ம - புண்யபுண்ய ஸ்வரூபமாக இருப்பது. ஜாதி ஆயுஸ் போகங்கள் விபாகங்கள், ஆசய: வாலீன ஸம்ஸ்காரம் - ‘க்லேசகர்மவிபாகாசயையாபரமருஷ்ட: புருஷவிசேஷ சர்வ:’ என்கிற யோகஸூத்ரத்தை ஸமரிக்கச்செய்கிறா—ஸநகீவர: என்று. யோகசாஸ்திரத்தைக்காட்டிலும் வேதாந்தார்த்தத்திற்கு வைஷ்ணவத்தைக்கூறுகிறா—வ்யவ்ஷ்டி என்று. முந்தியதேச்சுருதியின் ஆர்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் ஐக்யச்சுருதியின் நிர்வாஹத்தினைப்பொருட்டு கடகச்சுருதியின் அர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது. ‘வ்யவ்ஷ்டி’ என்று. வ்யவ்ஷ்டிஸமவ்ஷ்ட சப்தங்களால் கர்யகாரணபாவாஸ்தைகளுள்ள சேதநவர்தம் சொல்லப்படுகிறது, ரூபம் - சரீரம், ஸ்வரூபம்—வாஸாதாரணம் சரீரம், சரீரிலகருணத்தை ஸூசிப்பிக்கிறா—ஸரீவேகீவர: என்று. ரசவர:—நியந்தா, இதனால் நியாமயத்வம் சரீரத்வமென்பது வித்திதத்தது. நியாமயவிசேஷமன்றோ சரீரம். ஸர்வத்ருக் - ஸர்வத்தையும் அறிந்தவன், ஸ்வரூபத்தாலும் பாகார்த்தா

* கிஷ்டா—என்று தப்ரத்யத்திற்குப்பெயர் - ‘கந்தத்வதூமிஷ்டா’ என்று பாணி ி ஸூதரம்.

லும் எல்லாவற்றையும் அறிகிறுனென்று அர்த்தம், அன்றிக்கே “விச்வதஸ்சக்ஷு:” இது முதலிய ச்ருதி ப்ரக்ரியையினால் நார்புரங்களிலும் கண்ணுள்ளவனாக இருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் அறிகிறான் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே; எல்லோருக்கும் கண்ணிலாவற்றையுமிருந்தவனும்-“சக்ஷுர்தேவானாமுதமர்த்தபாராம்” என்று ச்ருதி இருப்பதினால். சக்ஷு:-ஜ்ஞாநத்தைக்கொடுப்பவன்-அல்லது எல்லாவற்றையும் அடைகிறுனென்பதினால் ஸர்வவேத்தா. அவாப்தஸமஸ்தகாமன் என்று அர்த்தம். ஸமஸ்தசக்தி: , சக்தி: கார்யோபயோகியான அப்ருதகஸித்த (ஒருபொழுதும் தனித்திருத) விசேஷணம். கீழ் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரமாக எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்டிருப்பதால் இவனுக்கு எல்லாம் அப்ருதகஸித்த விசேஷணமென்று பொருள். “பரமேச்வராக்ய:” என்கிற இடத்தில் பரமசப்தத்தால் இவனுக்குமேல்பட்ட ஈசுவரன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பது நிஷேதிக்கப்பட்டது. பர:மா அஸ்ய என்கிற வ்யுத்தத்தியினாலன்றோ பரமசப்தம் நிஷ்பன்னமாகிறது.

இப்படிப்பட்ட ஈசுவர விஷயஜ்ஞாநத்திற்கே மோகோபாய வேதாத்வத்தைக் கூறுகிறார்-ஸஜ்ஞாயதே என்று. ஸம்ஜ்ஞாயதே என்கிற பாடத்தில் ‘அஸ்ததோஷம்’ இது முதலியது ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணம். யேந எந்த சாஸ்த்ராஜ்யஜ்ஞாநத்தால், விஜ்ஞாயதே அறியப்படுகிறதோ, யேந எந்த உபாஸாநம்ச ஜ்ஞாநத்தால் நான்(ஈ) காணப்படுகிறதோ, யேந எந்த பரபக்தி ரூபமாகவும் அருபவரூபமாகவுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தால் அடையப்படுகிறதோ அருபவிஷயமுகிறதோ என்று அர்த்தம். “பத்யாத்வாத்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோஜ்ஞாந (- ஜ்ஞாநம் த்ரஷ்டிஞ்ச தத்வோ ப்ரவேஷ்டிஞ்ச பரத்தப) (சத்தருக்ஷணைத்தபிக்கச்செய்கிற அர்ஜுந! இப்படிப்பட்ட சான்னணைத்தவிர்த்து மற்றென்றையும் விஷயிகரிக்காமலிருக்கிற பக்தியினால் அறிவதற்கும் பார்ப்பதற்கும் அடைவதற்கும் சக்யன்) என்று வசநமிருப்பதால், ஸஜ்ஞாயதே என்கிற பாடத்தில் அஸ்ததோஷம் இது முதலியது ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவிசேஷணம். ‘அர்த்தேநநவவிசேஷோஹி ரிராகாரதியாம்’ (ஆனாரில்லாத புத்திகளுக்கு அர்த்தத்தினாலேயே விசேஷமன்றோ) வசநத்தினால் ஜ்ஞாநத்திற்கு அஸ்ததேஷ்டைத்வம் முதலியது விஷயத்தின் வாயிலாக. அஸ்ததேஷ்டைத்வம் என்பதினால் தோஷாஸ்பதமான அசிட் விஷயஜ்ஞாநத்தினின்றும் வ்யாவ்ருத்தி வித்தித்தது. பரம்சிரமலம் இதனால் ஒரு ஸமயத்தில் கர்மஸம்பந்தாஹதாரூபமான பலத்தோடுகூடிய முக்தவிஷய ஜ்ஞாநத்தினின்றும் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ‘ஏகரூபம்’ என்பதனால் நித்யமுக்த விஷயானேகரூபஜ்ஞாநத்தினின்றும் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. இம்மாதிரியாக ப்ரஹ்மவிசேஷணத்வ பக்ஷத்திலும் வ்யாவ்ருத்தி காணத்தக்கது. ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணமென்று சொல்லும்பக்ஷத்தில் ஏகரூபம் என்பது ஆசிரயிக்க தன்மைக்கு உபயுத்தமான விசேஷணமாகவுமாகிறது. ஸ்திரஸ்வபாவம் - ஆசிரிதர்களின் ஸம்ரக்ஷணம் முதலியதை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரதிஜ்ஞையில் மிக்க தார்ப்யமூள்ளவனென்று அர்த்தம். அஜ்ஞாநம் மேர்கோபயோகியான ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறெது. அல்லது அதற்கு வீரோதி - ‘ஸாவித்யா யா விமுத்த்யே’ (எது மூக்தியின்பொருட்டு ஸாதனமாக இருக்கிறதோ அதுதான் வித்யை) என்று வசநமிருப்பதால். அன்றிக்கே, அஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாபாவம் - ப்ரஹ்ம பர்யந்தத்வமில்லாமையால் உள்ளது உள்பட வஸ்துக்களை விஷயிகரியாமலிருப்பதுபற்றி. ப்ரஹ்மவிசேஷணத்வபக்ஷத்தில் ஒரு வாக்யம். ஜ்ஞாநத்திற்கு விசேஷணமாகில் இரண்டு வாக்யங்கள். ப்ரத்யஸ்தமிதம் இது முதலிய கலோகத்தில் ப்ரத்யஸ்த்விதபேதம் என்கிற பதத்தை உள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸவிசேஷம் ப்ரஹ்ம என்கிற விஷயத்தில் வசநங்கள் காண்பிக்கப்பட்டன.

சமூக ச்ருதங்காகொ ஸஹீதம் பூபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

ஸ்ரீ பாவ்யம்.—

“ வேழமையே ! சக்திகளுகவே இருப்பவனும் உபயளித்திருந்தவன் ன்று பெயருள்ளவனும் ஸர்வகாரணங்களுக்கும் காரணமாக இருப்பவனும் பரப்ராஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிறவனுமான பரமாத்மாவினிடத்தில் பகவத் சப்தம் யோகருடமாக இருக்கிறது. லகாரமானது ப்ரக்ருதிபுருஷகாலங்களை கார்யோத்பத்தி யோக்யங்களாகச்செய்கிறது, அப்படியே ஸ்வாமியாகவுமிருக்கிறது என்கிற இரண்டு அர்த்தங்களோடு கூடியதாக இருக்கிறது. சிபியே ! அவ்வாறுகவே ஸ்திதிசுர்த்தா, லம்ஹாசுர்த்தா, ஸ்ருஷ்டிசுர்த்தா இந்த மூன்றும் லகாரத்தின் அர்த்தம். ஸமக்ரமான ஐச்வர்யம், வீர்யம், கீர்த்தி, ச்ரீ, ஜ்ஞாநம், வைராக்கியம், இந்த ஆறுக்கும் பகம் என்று பெயர். பூதங்க ளுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பவனும் எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்டவனு மான அந்த பரமாத்மாவினிடத்தில் சேதநங்களும் அசேதநங்களும் வலிக்கின்றன. அவனும் எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் வலிக்கிறான், என்பதி லால் குறைவற்றவனு ன பரமாத்மா வகாரத்தால் உணர்த்தப்படுகிறான். வேழமருணங்கனின் ஸம்பந்தமில்லாத ஜ்ஞாநம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ், இவைகளனைத்தும் பகவத் சப்தத்திற்கு வாச்யங்கள்.

ஹே மைத்ரேய ! இவ்வித ஸ்வபாவமுள்ள பகவானென்கிற இந்த மஹா சப்தமானது பரப்ராஹ்மமாக இருக்கிற வாஸுதேவனைத்தவிர்த்து வேறு ஒரு தேவதையையும் அணுகா. பூஜ்யங்களான அவயவார்த்தங்களின் சக்தி, ருடி, இவைகளோடுகூடிய இந்த சப்தமானது அந்தப் ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் முக்கியமாக வழங்கப்படுகிறதே ஒழிய ஓளபசாரிகமல்ல. அந்தப் ப்ராஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்றவர்கள் பக்கலில் உபசாரத்தாலன்றோ ப்ராயோகிக்கப் படுகிறது.

சுருத்ப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ‘அகோசரம்வசனாம்’ என்பதை வ்யாக்யாணம்செய்ய விருப்பத்தினால் சப்தகோசரனென்பதில் வசநங்களைக்காண்பிக்கிறார்—சுத்தே இது முதலியதால். ஆங்கு ‘அசப்தகோசரஸ்ய’ இதுமுதலிய முந்தின ச்லோகத்தில் பகவத் சப்தம் முக்தாத்மாவினிடத்தில் ஓளபசாரிகம் என்று உரைக்கப்பட்டது. அது எங்ஙனமென்று வினாவின் முக்தாத்மாக்களை வ்யாவர்த்திக்கிற பகவத்சப்தப் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்தைக்கூறுகிறார்—சுத்தே என்று. எந்த இடத்தில் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தப் பெனஷ்கல்யதமோ, அவ்விடத்திலேயேயன்றோ முக்யத்வம், வேறு இடத்திலில்லை என்று கூறுகிறது. சுத்தே - ‘ஸித்தே சப்தார்த்த ஸம்பந்தே’ என்கிற இடத்தில் ஸித்தசப்தம்போல சுத்த சப்தம் அவதாரணத்தை தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. சுத்தனே - நித்ய சுத்தன் என்று அர்த்தம். அப்பகூ; வாயுபகூ; (ஜலத்தையே குடிப்பவன் - காற்றையே சாப்பிடுகிறவன்) என்பதுபோல. ஸித்த சப்தம் அவதாரணத்தை உள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருப்பதால், ஸித்தசப்தமானது நித்யபரமாகவன்றோ வ்யாக்யாணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்போல இந்த நித்யசுத்தத்தவத்தால் ஸகலசேதந வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. நித்யஸித்தர்களுக்குக்கூட நித்யசுத்ததீவமானது பசவானுடைய நித்யேச்சாதீரமாக இருப்பதால், மஹாவியூத்யாக்க்யே - விபூதிபாக இருப்பதற்கு மஹாவியூதித்வம் பொருந்தாததால் உபயவிபூதிசேவதித்வம் மைஸ்தசேதந வ்யாவர்த்தகம். ‘பசே ப்ராஹ்மணி’ என்றதனால் சேதந வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தித்தது. கீழ்ப்பட்டதாக இருக்கிற ஆத்மாதனிததப் ப்ராஹ்ம சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது. ‘அசப்தகோசரஸ்யாபி தஸ்யவை ப்ராஹ்மணே த்விஜ’ (ப்ராஹ்மண ! சப்தங்களுக்குக் கோசரமாக இராமலிருந்தாலும் அந்தப் ப்ராஹ்மத்திற்கே) என்று. மேலேயும் ‘பாப்ராஹ்மபூதஸ்ய’ என்றல்லவோ பரமாத்மாவைச் சொல்லப்போகிறார். வேறு இடத்திலும் பாப்ராஹ்ம சப்தமானது பரமாத்ம பரமாகவே காணப்படுகிறது. ஆதலால் அபரமான ஆத்மாக்களை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக “மஹா விபூத்யாக்க்யே, பசேப்ராஹ்மணி” என்று உரைக்கப்பட்டது. ஸர்வகாரணகாரணத்வமும் பசவானுக்கே. ஐகத்வயாபாரத்தால் விடுபட்டவனன்றோ முக்தாத்மா இவ்வண்ணமாக உரைக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திநிமித்தப் பெனஷ்கல்யத்தால் ஸர்வேச்சவனிடத்திலேயே பகவத் சப்தம் முக்கியவ்ருத்தியுள்ளது, வேறு இடத்திலில்லை என்று அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்தை விவரணம்செய்துகொண்டு அக்ஷரம் அக்ஷரமாகவும் ஸமுதாயம் ஸமுதாயமாகவும் பகவத் சப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—ஸம்பரிதா இது முதலியதால். சுத்தத்வமானது ‘விசுரஹேயை;’ என்பதனால் விவரிக்கப்பட்டது. போக்யனம்பத்வாசகமான ‘ஐசுவர்யஸ்ய’ என்கிற ச்லோகத்திலிருக்கிற ஸ்ரீ சப்தத்தால் போகவிபூதியும், ஸம்பரணம் முதலியதின் உக்தியினால் லீலாவிபூதியும், காண்பிக்கப்பட்டதினால் மஹா

வியூதித்வம் ஸ்வாரிக்கப்பட்டது. ஸ்வகாரண காரணத்தவமும் மேலே ஸ்பஷ்டம். அத னாலும் ஜ்ஞாநசக்தி முதலியவைகளாலும் கிரஹிய ப்ருஹத்தவமிருப்பதால் ப்ரப்ருஹத் தவம் நன்றாகப் ப்ரகாசிக்கிறது. இஃதற்குமேலிருக்கே க்ரந்தகங்களுக்கு 'சு'யே' இஃத முதலிய சுலோகங்களின் விவரண ரூபத்வம் யுக்ம். 'ஹஸ்ச ஸ்ரீச வஸ்ச' என்று பிரித்தப் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. இந்த பதங்களுக்கு அந்தந்த தாதுக்களில் 'அந்யேஷ்வா பி த்ருச்யதே' என்கிற ஸூத்ரத்தினால் உபாத்தயமும், டிலோபமும் செய்யப்பட்ட பிறகு இவ்விதம் ரூபம் ஏற்படுகிறது என்று. ஹகரத்தின அந்நத்ததைச்சொல்லுகிறார்— ஸம் என்கிற சுலோகத்தினது ஓர் பாதியினால், ஸம்பீதா-ஸம்பரணம் - உபகரணங் களின் ஸம்விதநாம் ப்ரஹ்மிப்ருஷ்டகாலங்களை கார்யோத்தத்தியோக்யகாராகச் செய்கிறார் என்று அர்த்தம். அண்டரூபகார்யோத்தத்திக்கு உபயுக்தையான மஹாதிகளின் ஸ்ருஷ்டியானது ஸம்பரணமென்றாவது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாஷா ஸ்வாமி - தாரணம் வகாரவாச்யமாதலாலும் போஷசதவமானது முகாரவாச்யமான நேத்ருத்தவத்தில் உள்எட்டி இருப்பதாலும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதை விதிப்பதைவிட அபேக்ஷிக்கப் பட்டிருப்பதை விதிப்பது பலஹிதமாதலாலும், ஸ்வாமியவ்மிக்கு விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக் கிறது. என்றாலும் ப்ரத்யயவிசேஷத்தோடு சேர்த்திருக்கிற தாதுவுக்கு ஸ்வாமியிடத் தில் ஸ்ருடி. அப்படியிருந்தபோதிலும் முற்கூறப்பட்டுள்ள யுக்தியுடன்கூடிய 'ஹ ஆஷ வசன பலத்தால் தாதுமாத்திரத்திற்கு ஸ்வாமியவாசீத்வம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இதி சப் தத்தைச்சேர்த்ததினால் ஸம்பாத்ருத்வம் ப்ரத்ருத்வம் இரண்டும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தகங் ளாக நிச்சயித்துக் கூறப்படுகின்றன. அதனாலேயே 'அர்த்தத்தவயாவீதி' என்று சொல்லப்பட்டது. மேலேயோவென்றால் மூன்று ப்ரத்தி நிமித்தங்களுள் இருந்த போதிலுங்கூட இதிகரணத்தினால் அவைகள் நிஷ்க்ருஷ்டமகளல்லாததால் மூன்று ப்ரப்ருத்தி நிமித்தகனோடுசேர்ந்த இந்த ஒரே அர்த்தம் கூறப்பட்டது. 'காரார்த்தத் தைச்சொல்லுகிறார்—நேதா என்று. ௫ உபஸர்கத்தினால் ஸபுடமாக்கப்பட்ட ஆர்த்தங் கள் தாதுக்களில் உள்எட்டாகியிருப்பதால் 'உக்மயிதா, கமயிதா, ஸகமயிதா' என்கிற இவ்வித ரூபமுள்ள பதங்களுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—நேதர் என்று 'ஸர்ஷ்டா' என்பதினால் உக்மயிதரு சப்தத்தின் ஞாத்தம் உரைக்கப்பட்டது. நேதா என்பதனால் கம யி த் ரு சப்தத்தின் அர்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. 'ஸ்திதி கர்தா' என்று அர்த்தம். கமயித்ருசப்தத்தால் ஸகமயி த் ரு சப்தார்த்தம் கூறப்பட்டது. அது ஸம்ஹாரம். உதாஹரணம் 'யஸ்மிந்நிதம் ஸஞ்சலிசேஷிஸ்வம்' (எந்த பரமாத்மாவினிடத்தில் இந்தப் ப்ரபஞ்சம் அனைத்தும் உண்டாகிறதோ வயமடை கிறதோ) என்கிற ச்ருதியில் 'வ்யேதிஸமேதி' என்கிற பதங்களால் ஸ்ருஷ்டியும் ஸம் ஹாரமும் கூறப்படுகின்றன; அப்படிப்போல். அன்றிக்கே காரணபூதமான எவ்ஸவ ரூபத்தை அடையச்செய்கிறவர். தன்னிடத்தில் காரியார்க்கங்களுக்கு வ்யத்தை உண்டு பண்ணுகிறார் என்று அர்த்தம். உபஸர்கங்களின் ப்ரயோகமில்லாவதினும் அர்த்தங் கள் தாதுவில் ஒடுங்கி இருப்பதால் இவ்வண்ணம் பராசர பகவானால் வியாக்கியானிக் கப்பட்டது.

அசற்குமேல் வகாரவ்யாக்கியானத்திற்கு முந்தியே ஹகா முகா ஸமுதாயங் தின் பொருளை உரைக்கிறார்—ஜகீவரீயஸ்ய என்று. ஸம்கர்சப்தம் எல்லாவிடத்தி

ஹ ஆஷம்—ரிஷியின் வசனம், அல்லது வேதவாக்கு.

⑤ உபஸர்கம்—தாதுக்களுக்கு முந்தி ப்ரயோகிக்கப்படும் 'ப்ர' முதலிய நிபா தங்கள்.

லும் அர்வயிக்கிறது. பரிச்சின்னஞ்ஞ நான்முக்கனககாட்டிலும் ஐச்வர்யத்தினால் வ்யா
வ்ருத்தியின் பொருட்டு எமகாசப்தம் யஸ: - குசாசாலி என்று உலகத்திலுண்டா
கும் ப்ரஸித்தி, ஸ்ரீ: - போக்யமான ஸம்பத்து, ஹைரக்யம் - விரக்தி, பரிபூர்ணசூக
இருப்பதால் ஒன்றிலும் ஆதரமில்லாமல் இருத்தல் என்று அர்த்தம். அவாகி, அநா
தா: என்பது எப்படியோ - மதுப்ப்ரத்யயமானது ப்ரஸித்தார்த்தமுன்னதாகலால் அது
வ்யாக்ஷியானிக்கப்படவில்லை. பிறகு வகாரார்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—வஸுரீதி என்று.
'அர்யேஷ்வரித்ருச்யதே' என்று உப்ரத்யயத்திற்கு அகேகார்த்தங்குறிப்பதால் அதி
கரணத்திலும் கரணத்திலும் வ்யுத்தப்த்ரி. பூதாத்மரி-பூதங்களுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பவர்.
அகிலாத்மரி-எல்லா வஸ்துக்களையு ரசாரமாகக்கொண்டவர். அன்றக்கே, பூதசப்தத்தால்
கார்யம் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு ஆத்மாவாக இருப்பவர். அநாத்மகி கார்யத்தில்
அந்த்பூதர்க்காக இராத நித்யமூக்தர்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர் என்று அர்த்தம்.
இதற்குமேல் ஸமுதாயசக்தி விஷயமான அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநசக்தி
என்று. பாடகூரமத்திலோவென்றால் 'ஏவமேஷ: ' இதுமுதலிய இரண்டு ச்லோகங்
களுக்குப்பிறகு 'ஜ்ஞாநசக்திபலிச்வர்ய' இதுமுதலிய ச்லோகம் படிக்கப்படுகிறது;
ஆயினும் ப்ரவ்ருத்திசமித்தவாசித்வ ரூபமான ஸங்கதிகாசத்தால் 'ஏவமேஷ: ' இது
முதலிய இரண்டு ச்லோகங்களுக்குமுந்தி 'ஜ்ஞாநசக்தி' இதுமுதலிய ச்லோகம் இங்கு
எடுக்கப்பட்டது. 'உதபத்திம் ப்ரஸயஞ்சைவ' இதை முதன்மையாகக்கொண்ட
ச்லோகம் ப்ரக்ருதத்திற்கு அதுபயுக்தமாகதாலும் இவ்வாறு உபாதாநம் செய்யப்பட்டது.
பகவச்சப்தவாச்யாரி - ப்ரவ்ருத்தி சமித்தமாகச் சொல்லத்தக்கவைகளென்று அர்த்தம்.
அசேஷத: - தனித்துத்தனியத்தல்வ, பின்னையோ எல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து என்று
அர்த்தம். அசேஷ சப்தத்தால் ஷாட்ருண்யத்தின் அவார்த்தாபேதரூபமாக இருக்கிற
லெம் முதலிய குணஜாதமும் க்ரோடகரிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஐச்வர்யவீரய ஜ்ஞா
நங்கன் முன்பு ஸ்பஷ்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியிருத்தபோதிலும்
ஸஸுமுதாயியினுடைய ஆவாபோத்தவாகைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸமுதாயபேதத்
தால் சொன்னத்தை மறுபடியும் சொல்லுதல் என்கிற தோஷமில்லை. ஏதனால் செர்வ
ஸ்ப்படாமலிருக்கிற குணஸாமர்த்த்யகோசரத்வம் ஏற்படுமோ அப்படிப்பட்ட ஸமுதாய
சக்தியானது இந்த இடத்தில் கல்பிக்கப்படுகிறதில்லை. வசுபவததினாலேயே
சக்தியானது அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முந்தி அக்ஷாரார்த்தங்களைச்சொன்னதனால்
முகார ஹார வகாரங்கன் வ்யாக்ஷியாரிக்கப்பட்டன. அதற்குமேல் 'அக்' என்கிற அம்சத்
திற்குப்பொருள் கூறுகிறார்—விநா என்று. 'கச்ய:பச்யகோவஹி' என்கிற வியாயத்
தால் 'அக்' என்பதனால் ந என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஹேயம் கிஷேதித்
கத்தக்கது என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் ப்ரவ்ருத்தி சமித்த ரூபௌஷ்க்யத்தினால்
பகவானிடத்திலேயே முக்கிய விருத்தத்தவத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஏவம் என்று. மஹார்
த்தங்களை கர்பீகரித்துக்கொண்டிருப்பதால் மஹாசப்தத்வம். முத்தாத்மாக்களை வ்யா
வ்ருத்திப்பதின்பொருட்டு பரமபாஹம் என்று கூறப்பட்டது. எங்கனம் அந்த பர
மாத்தாவானிடமே முக்யவ்ருத்தத்வம். வேறு இடத்திலும் அதின் ப்ரயோகம் காணப்படு
கிறதே என்று வினவப்படுமேயாகில் ஸமாதாநம் கூறுகிறார்—தக்ர என்று. பூஜ்யங்க
ளான அவயவார்த்தங்களின் உக்தி - பரிபாஷா - ரூப - அவ்விசண்டிகளுடனும் கூறு

† ஸமுதாயி—ஒரு கூட்டத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கிற பதார்த்தம்.

† ஸமுதாயம்—கூட்டம்.

† பெளஷ்க்யம்—ஈழைவு.

னது. இதனாலேயே இந்த சப்தப்ரயோகம் ஹெளபசாரிகமல்ல, முக்கியவருத்தமென்று அர்த்தம். நேரு இடத்தில் அமுக்கியவ்மென்று சொல்லுகிறார். அந்நியநாஸரி என்று முத்தாத்தாவினிடத்தில் ஹெளபசாரிகமென்று சொன்னதனால் அர்த்தாந்தரப்ரயோகங்களில் ஹெளபசாரிகத்வம் அர்த்தத்தினால் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறதென்பதல்லவோ ஹரிசப்தத்தைப் ப்ரயோகித்தவருடைய அபிப்பிராயம். பகவத்சப்தப்ரயோகத்திற்கு விஷயங்களான எல்லாவற்றிலும் ப்ரயோகம் அந்யதாஸித்தமாவதால் சக்திபேத கல்பனம் தகுந்ததல்லவன்றோ. எவனிடத்தில் ஜ்ஞானம் முதலியவைகள் துடையற்றவைகளோ அவனே மூக்யார்த்தம். குணலேச ஸம்பந்தத்தாலும் ப்ரயோகம் ஸம்பலிப்பதால் புரமாத்மாவைத் தவிர்த்து மற்ற இடங்களில் வருத்தியானது ஹெளபசாரிகே என்று அர்த்தம்.

[illegible]

ஸ்ரீ பாக்யம்—

ராஜனே ! எந்த ரூபத்தினிடத்தில் இந்த சக்திகளானதீதும் நினைபெற்றிருக்கின்றனவோ அது எல்லா ரூபங்களைவிட விலக்துணமான என்னிவேசக்துடன் கூடியதும் வேறானதும் இவ்விதமுள்ளதென்று அனவிடநிச்சயிக்கமுடியாததுமான ஹரியின் ரூபம். (அதாவது திவ்யரூபங்களில்கூட

ஹம்) ஆநங்களுக்கு நியந்தாவாக இருப்பவனே! அந்த பரமபுருஷன் தேவன்
 § திர்யக் மனுஷ்யன் என்கிற பெயர்களுடனும் § சேஷ்டைகளுடனும் கூடின
 ஸமஸ்தசக்தி ரூபங்களையும் ஸோகோப்காரத்திற்காக தன் லீலையினால் செய்கி
 ருன். (லௌகிக) ப்ரமாணங்களால் கண்டறிவதற்கு அசக்யமாக § இருக்கிற
 அந்த ப்ரமாட்மாவின் ஸ்வரூபமான தேசநியமமில்லாததும் ப்ரதிபந்தமில்லாத
 துமான அந்த சேஷ்டையானது கர்மரூபமான ஹேதுவினால் உண்டாகி
 தன்று. இவ்விதமான ஸ்வரூபத்துடன் கூடினதும் விஷ்ணுவென்கிற பெய
 ருள்ள துமான திவ்யம் கம்ஸ்வரூபமானது மலத்திற்கு § ப்ரதிபடமானது-
 அழிவில்லாதது. ஸ்வரூபத்தால் வ்யாபகமாயிருக்கிறது. தன்படியாகவே தர்
 மத்தினாலும் விகாரமில்லாதது. எல்லா ஹேயங்களாலும் விடுபட்டது.
 எவன் காலத்தினால் சிறந்த ப்ரஹ்மாதிக்களக்காட்டிலும் சிறப்புள்ளவனே
 எவன்க்காட்டிலும் காலத்தினால் மேன்மைபெற்ற வஸ்து ஒன்றுமில்லையோ,
 எவன் எல்லா தேசங்களையும் வ்யாபித்திருப்பவனே; எவன் எல்லா வஸ்துக்
 களுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதால் எல்லா வஸ்துக்களுடனும் இணைபிடி
 யாமலிருப்பவனே; எவன் ஜாதி, ரூபம், ரஸம், கந்தம் முதலியவைகளைச்
 சொல்லுகிற சப்தரூபவிசேஷத்தால் விடுபட்டவனே; எவன் உண்டாகிறது,
 இருக்கிறது, பரிணமிக்கிறது, விருத்தி அடைகிறது, அவயவங்களின் குறை
 வை அடைகிறது, நசிக்கிறது, என்கிற ஆறு பாவவிகாரங்களற்று எப்பொழு
 தும் ஸத்தாச்ரயனென்று சொல்வதற்குமர்த்திரம் சக்யமாக இருக்கிறனே;
 யாதொரு காரணத்தினால் எல்லா இடத்திலும் இவன் வளிக்கிறனே;
 எல்லா வஸ்துக்களும் இவனிடத்தில் வலிக்கிறதோ, அக்காரணத்தினால்
 அவன் வாஸுதேவன் என்று கற்றறிந்தவர்களால் எங்கும் கூறப்படுகிறான்.
 அந்த வாஸுதேவனே நிகரில்லாததும் தனக்குமேல்பட்ட வஸ்துவில்லாத
 தும் ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் எல்லையில்லாத மேன்மைவாய்ந்ததாக
 வுமிருக்கிற ப்ரஹ்மம். சாச்வதமாக இருப்பவன்-பிறப்பில்லாதவன்-அழிவர்
 றவன்-குறைவில்லாதவன் - வருத்தபரிணாமங்களின்றி ஓரேவிதமான ஸ்வரூ
 பத்துடன் கூடியவன், ஹேயகுணங்களில்லாமையால் எப்பொழுதும் நிர்மல
 னாக இருப்பவன், வ்யக்தாவ்யக்த ஸ்வரூபமாக இருக்கிற இந்த ப்ரபஞ்ச
 மனைத்தும் அந்த ப்ரஹ்மமே. அவ்வாறே அந்த ப்ரஹ்மமானது புருஷரூப
 மாகவும் காலரூபமாகவுமிருக்கிறது.

§ திர்யக்—பசுபகி முதலியது. § சேஷ்டை—செய்கை.

§ ப்ரதிபடம்—எதிரி.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அதே யோசப்ரகாசனத்தில் உபஸம்ஹாரமிருந்தபோதிலும்கூட ஸவிசேஷபரவாக்யங்களைக்காண்பியாநின்றுகொண்டு திவ்யவிக்ரஹவத்வத்தையும் கூறுகிறார்—ஸம்ஸிதா: என்று. பத்தன் முக்தன் கர்மஞபையான அவித்யையும் சக்திகளைன்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தந்த அபிமாநி தேவதைகள் வாயிலாக அவைகளுக்கு அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருப்பு 'யத்ரா' என்கிற அநுவாதம் புரோவாதத்தை அபேகித்திருப்பதால் அஸ்த்ரபூஷணத்தியாயத்தில் இங்கு சொல்லப்பட்டவண்ணம் இருக்கும் புரோவாதம் இருக்கிறதென்பது கவனிக்கத்தக்கது. 'தத்வீசவ்ரூபவ்ரூபம்' என்பதனால் ஸன்னிவேசவைவகூஷண்யம் கூறப்பட்டது. அந்யத் என்பதனால் வேறு த்ரவ்யமென்பது கூறப்பட்டது. மஹத்பதனபதனால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணுமை ஸகலேதரவிலஜாநீயமாயும் விலகூஷணஸன்னிவேசத்துடனுக்கூடிய வஸ்துவுக்கு எவ்வாறு சித்திப்பதற்குத்தகுந்தகண்மை என்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—ஸம்ஸித என்று. யாதுகாரணத்தினால் என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஸ்வலீலயா என்று. லீலை (விஜாயாட்டு) ப்ரயோஜனமானதால் அந்த லீலாபிஸத்திதான் ஹேது - கர்மாவிலு லில்லை என்று அந்தம். யாது பயன் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஜகநாம் என்று. தன் கர்மபலபேசத்தின்பொருட்டு அல்லவென்று அந்தம். இதை விவரிக்கிறார்—நஸா என்று. வ்யாபிதீ-தேசநியமமில்லாதது. வைதிகனுடைய புத்திரர்களின் ஆநயகம் முதலியவைகளில்போல். வ்யாபாசகத்தமாக இருந்தபோதிலும் ப்ரதிபத்தம் ஸம்பவிக்கலாமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார் 'அவ்யாஹதாநிமிச' அதற்கு ப்ரதிஹதி இல்லை என்று பொருள். அன்றிக்கே வ்யாபிதீ, எல்லா அவதாரங்களுக்கும் அநுருணை. அவ்யாஹதா-தேசகாலவஸ்துக்களாலுண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரதிபத்தமில்லாதது, இவ்வண்ணம் 'ப்ரத்யஸ்தமித' என்கிற ச்லோகத்திற்கு பரமாத்ம பாத்ம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபோதிலும் 'கிரீவிசேஷபரத்வத்தை' சிராகரிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் உபகாமோபஸம் ஹாரங்களில் அதே ப்ரகணத்தில் ஸவிசேஷபரத்வம் காண்பிக்கப்பட்டது. அதற்கு மேல் இந்த ச்லோகத்திற்கு பரிசுத்த ஜீவாத்ம் ஸ்வரூபவிஷயத்வத்தையும் ப்ரத்யஸ்தமித பேதாதிபதங்களுக்கு கதியவியவ்யத்வத்தையும்சொல்ல எண்ணமுன்எவ்வாறு, அதற்காக பரமாத்மவிஷய பேதவிஷேதம் முதலியவைகளுக்கு சிற்சிலவிஷயத்வத்தைச்சொல்லுகிற வாக்ஷியங்களைக் காண்பிக்கப்போகிறவராய்கொண்டு, பரமாத்மவிஷய கதியபேத விஷேதபரவாசனோதாஹாணத்தினால் முக்தாத்மவிஷயத்தில் என்ன வந்தது என்கிற சங்கையில் முதத்தனுக்கு பரமாத்ம் ஸாம்யப்ரதிபத்தியின்பொருட்டு முக்தகுணங்களைப் பரமாத்மாவீனிடத்தில் அதிதேசிக்கிற ச்லோகத்தைக் காண்பிக்கிறார்—ஏவம் ப்ரகாரம் என்று. இந்த ச்லோகோதாஹாணத்தினால் 'ப்ரத்யஸ்தமித' இது முதலிய ச்லோகங்களுக்குப்பிறகு பூர்வபூஷத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்கிற பதத்தை முதலில்கொண்ட பாதமாம்சோபகரம் ச்லோகத்திற்கும் சது ச்லோகிக்கும் ஸவிசேஷ பரத்வத்தை ப்ரதிபாதிப்பதென்பொருட்டு பாதமாம்சோபஸம்ஹாரத்திலும் ஸவிசேஷ பாத்ம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. உபஸம்ஹாரம் புத்திஸ்தமாக இருப்பதால் உபஸம்ஹாரவாசனோபாதாம் செய்யப்படுகிறது. இவ்விதமான ரீதியையுடைய முக்தாத்மாவைக்குறித்து 'கிரீவ்யபாரமகாக்ஷேயம்' இதுமுதலியதால் எந்த ப்ரகாரம் உரைக்கப்பட்டதோ அதேதருகூடினவென்று அந்தம். இவ்வண்ணம் பகவானிடத்

தில் முத்தகுணத்திதேசம் செய்யப்பட்டது: நிர்வயாபாரம் என்கிற பதத்தை முதன்மை யாகக்கொண்ட ச்லோகத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பேதராஹித்யம் ஸத்தாமாத்ரத்வம் வசலாமகோசரத்வம் என்கிற முத்தகுணங்கள் பகவானிடத்திலேதேசிக்கப்பட்டிருப்பதா லும் பகவானிடத்திலும் அந்த நிவேதனங்களுக்கு கதிபயவிவ்யுத்வம் ப்ராமாணிகமாத்வா லும் அந்த நிவேதனங்கள் முத்தாமரவினிடத்திலும் அதேமாதிரியுள்ளவைகளென்பது பற்றி கதிபயவிவ்யுத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து. அதற்குமேல் பரமாத்மாவுக்கு அதிக குணங்களைக்கூறுகிறார்—அமலம்-மலப்ரதிபடம்-ஸோபாதிமான ஹேயவிரோதி என்று அர்த்தம். ஷித்யம்-சொல்லப்பட்ட ஆகாரத்தால் ஷித்யம். மலப்ரதிபடத்வம் ஷித்யமென்று அர்த்தம். வ்யாபகம் ஸ்வரூபத்தால் வ்யாபகம், அக்யம் தானாகவே தர்மத்தால் விக்ரமம் மறு. முத்தனுக்கு பூர்வாவஸ்தையில் ஜ்ஞான ஸங்கோசவிசாலரூபமான விக்ரமிருக்கிறது - ஷித்யஸித்தங்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட தன்மை பராயத்தமாக இருப்பதினால் அவர்களின் வ்யவச்சேதம் ஏற்படுகிறது. மெஸ்தஹேயரஹிதம்-முண்ட ஹேயப்ரத்யயகீதத்வம் கூறப் பட்டது. இங்கு ஹேயகுணரஹித்யம் உரைக்கப்பட்டது-ஸ்வாத: ஹேயபாபாவமும் முத் தனுக்கு இல்லை-அது அவனுக்கு பரமாத்மாவின் ஸ்ர ப்ரஸாதாதீதமரக இருப்பதால். பத்யதே என்கிற வ்யுத்தத்தியினால் பதசப்தம் ஏற்படுகிறது. அது நிவ்யாத்மஸ்வரூ பம். பாழ்பத சப்தத்திற்கு நிவ்யலோகத்திலும் முத்தாமரவினிடத்திலும் ப்ரயோக மிருப்பதால் அவைகளை வ்யாவுருத்திப்பதின்பொருட்டு விஷணவாத்யமென்று சொல்லப் பட்டது.

பிறகு ப்ரதமாம்சோபக்ரமத்திலும் ஸவிசேஷபரத்வத்தைக்காண்பிக்கிறார்—பர ப்ராணம் என்று. இதனால் சாஸ்த்ரோபக்ரமத்திற்குக்கூட ஸவிசேஷபரத்வம் சொல் லப்பட்டதாக ஆகிறது. இதனால் 'ப்ரத்யஸ்தமித்யேதம்' இது முதலிய பதங்களுக்கு கதிபயபேத நிவேதனபரத்வமும் விரித்தம் என்று மூன்றுவிதமான ப்ரயோஜனங்கள். இத் தனால் 'பர: ப்ராணம்' இது முதலிய க்ரந்தஸமுதாயமானது 'அவிகாரய' இது முதலிய ஸக் த்ரஹ ச்லோகவ்வரண ரூபமாதலால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் இது முதலிய ச்லோகத்தைக்குறி த்து உபக்ரமத்வமானது அர்த்த க்ரமத்தால் ஸித்தமென்பதுபற்றி அதற்கும் ஸவிசேஷ பரத்வம் ஸித்திக்கிறது. அன்றிக்கே ப்ரதமாம்சோபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் இரண்டும் ஸவிசேஷபரமாதலால் உபக்ரமோபக்ரமபூதமாக இருந்தபோதிலும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்கிற ச்லோகத்திற்கு மஹாவாக்யஸ்வரூபவிரோதம் ந்யாயமல்லாததால் அதற்கும் ஸவிசேஷபரத்வம் ஸித்திக்கிறது. அன்றிக்கே நமஸ்கார ச்லோகம் சாஸ்த்ர உபக்ரமத் திற்குச் சேஷபூதமாக இருப்பதால் அதற்கு சேஷபூதமாக இருப்பது அதற்கு அருகுண் மான அர்த்தமுள்ளதாக வர்ணிக்கத்தக்கதென்று ஸித்திக்கிறது. உபக்ரமோபக்ரமபூதமான நமஸ்கார ச்லோகார்த்தாறுகுணமாக 'பர: ப்ராணம்' இது முதலியவற்றின் அர்த்தம் வர்ணிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அப்படியில்ல; அதற்கும் உபக்ரமமாக இருக்கிற ப்ரக்னோத்தரவரலாபத்தைச் சொல்லுகிற ச்லோகாறுகுணமாக அதின் அர்த் தம் சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதால் என்று அபிப்பிராயம். இங்கு ப்ரஹ்மத்திற்கு எல்லா ஜ்ஞாநக்களுக்கும் காரணமாக இருத்தல் என்றும் தன்னையின் ஸித்தியின்பொருட்டு வேதாந்தங்களில் 'ஹித்யம் ஜ்ஞாமகந்தம்' இது முதலிய வாக்கியங்களால் ஆர்த்த்யம் கூறப்பட்டது. அது மூன்றுவிதமான பரிச்சேதமில்லாமை, தேசம்கரலம் முதலியவை களால் பரிச்சின்னங்களான கடம் முதலியவைகளுக்கு எல்லா வஸ்துக்களையும் குறித்து ஸர்வவித காரணத்வம் தானப்பட்டிருக்கவில்லையன்றோ. முக்காலங்களிலுமுள்ள கார்ய

|| வ்யவச்சேதம்—விவக்கம் ஸ்ர ப்ரஸாதம்—அநுக்ரஹம்,

|| உபக்ரமம்—தொடக்கம். || சேஷம்—உபகாரகம்.

வர்க்கங்களுக்கு காரணத்வம் சொல்லப்பட்டாலும் ஸர்வதேசகத கார்யங்களுக்கு காரணத்வம் சொல்லப்பட்டாலும் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் அபரிச்சேதங்கள் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உபாதாநத்வம் விதிப்பதற்காக வஸ்த்வபரிச்சேதம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வஸ்துவினால் பரிச்சின்னனான குலாலன் உபாதானகாரணமாக ஆகிறானில்லையன்றோ. ம்ருத்பிண்டம் குலாலன் இரண்டிற்கும் ஸாமாநாதிகரணயில்லாமையால். ஆதலால் ச்ருதஸ்வகாரணத்வ வித்தியின்மொருபாடு த்ரிவித பரிச்சேதாஹித்யத்தை ஸவிஸ்தாரமாகச்சொல்லப்போகிறவராக 'பா: பராணம்' என்கிற பாதி ச்லோகத்தால் அதை சுருக்கமாகப் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்கிறார் - பா:பராணம்பரம: என்று. இதனால் காலத்தினால் பரிச்சேதமில்லாமை வித்தித்தது. நீண்டகாலமாக இருத்தல் பரசப்தவாச்சயமாதலால். பரமாத்மா என்பதினால் தேசாபரிச்சேதம் கூறப்பட்டது. ஆப்நோதி (வ்யாபிக்கிறான்) என்றல்லவோ ஆத்மசப்தத்தின் வ்யுத்தி. ஆத்மஸம்ஸ்தித: - எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதால் ஸர்வ வஸ்துவிசிஷ்டன். அன்றிக்கே, ஆத்மாவாக அனைத்தையும் தான் வ்யாபித்திருப்பதால் ஸர்வசரீரகளுக இருப்பதுபற்றி தன்னிடத்தில்தான் நிலைபெற்றிருப்பவன். ஸ்வசிஷ்ட: - மற்றதெல்லாம் சரீரமாக இருப்பதுபற்றி விசேஷணமாதலால் அந்தப் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருக்கிறது. ஆதலால் எல்லாவற்றுக்கும் பர்யவஸாரபூமி. 'ஸ்வசிஷ்ட: - என்பதனால் வஸ்துவினால் அபரிச்சேதம் கூறப்பட்டது. ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரணயார் ஹத்வமன்றோ வஸ்த்வபரிச்சேதம். இந்த வஸ்து இந்த வஸ்துவாக ஆகியதில்லை என்பதல்லவோ வஸ்துவபரிச்சேதம். அன்றிக்கே நித்யத்வ விபூத்வ குணங்களை விட வேறு குணங்களால் நிகரானவனும் மேலானவனுமில்லாமலிருத்தல் வஸ்த்வபரிச்சேதம். தன் ஸ்வரூபத்தில் தான் நிலைபெற்றிருக்கிற பரமாத்மாவை அபேக்ஷித்து அந்தப் பரமாத்மாவின்விடத்திலிருக்கிற மற்றவைகளுக்கு ஸமத்வம் அப்யுதிக்கத்வம் ஸம்பவியாமையால் 'ஆத்ம ஸம்ஸ்தித: -' என்கிற இந்தப் பதத்தினால் வஸ்த்வபரிச்சேதவித்தி. இவ்வண்ணம் சுருக்கமாகச்சொன்ன அர்த்தத்தை உபபாதநம்செய்கிறார் - ரூப இதுமுதலியதால். அவற்றுள் காலாபரிச்சேதத்தை முதலில் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டவராக காலத்தால் பரிச்சின்னமான வஸ்துக்களிடத்திலுள்ள ஐந்து கல்பனைகளின் நித்யத்வம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலில்லை என்று சொல்லுகிறார் - ரூப என்றும். ரூப சப்தத்தால் ஜாதி கூறப்படுகிறது. ரூபிதர்யங்களுக்கு ஜாதி குணம் இரண்டும் ரூபங்களை எல்லவோ நீதியை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். வர்ணசப்தமானது ரூபமென்று பெயருள்ள குணவிசேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆதி சப்தத்தால் கந்தம் ரஸம் முதலியது குறிக் கப்படுகிறது. ஆஸாசயநாதி க்ரியைகளும் ஸ்ரீ விஷ்ணுணம் முதலிய அவ்யவங்களுகே கூடி இருத்தலும் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ரூபவர்காதி' என்கிற பாடத்தில் ரூப சப்தம் நிலம்பீதத்வம் முதலிய குணங்களைச்சொல்லுகிறது. வர்கசப்தமானது தேவ மனுஷ்யாதி வர்க்கங்களைக்குறிக்கிறது. ஜாதிபரமென்று அர்த்தம். அதைக்காரணமாகக் கொண்டது. அது விஷயமான நிர்தேச சப்தம் சப்தவாச்சயங்களான அவைகளே விசேஷணம். அவைகளால் விபுட்டவன் - அன்றிக்கே (ரூபவர்காதி) ரூபவர்காதி களைச்சொல்லுகிற சப்தரூபங்களான விசேஷணங்களால் விபுட்டவன். இவ்வண்ணம் அநித்யத்வ வ்யாபகமாகவும் கர்மக்ருதமாகவுமிருக்கிற ரூபாதிமத்த்வம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலில்லையாதலால் கர்மக்ருதமான ரூபாதிகளின் நிவ்ருத்தியினால் அந்த ரூபாதிகளுக்கு வ்யாப்யமான காலபரிச்சேதத்தின் நிவ்ருத்தி என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே அநித்யத்வத்திற்கு வ்யாப்யமான கர்மக்ருதரூபாதிகளின் இன்மையினால் அநித்யத்வம் ப்ரஹ்மத்தினி

டத்தில் அநுமிப்பதற்கு அசம்யமென்று அர்த்தம். இதனால் 'ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம்' என்கிற பதத்திற்கு விஷயம் காண்பிக்கப்பட்டது.

அதற்குமேல் விகாரங்கள் அநித்யத்வ வ்யாபகங்களாதலால் அநித்யத்வ நிவ்ருத்தியின்பொருட்டு அதற்கு வ்யாபகமாக இருக்கிற விகாராவலிய்யத்தைக் கூறுகிறார்—
உபகூடிய ஒன்று. 'ஜாயதே, அஸ்தி' என்கிற இரண்டு அவஸ்தைகள் ஜம்மசுபத்தால் லவகூழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உத்பத்தி ஸ்திதி ராசங்களுக்கு ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு (வியா) ப்ரகாரங்களால் விகாரஷ்டகம் வித்திக்கிறது, அவைகளால் விடுபட்டிருப்பதால் எப்பொழுதும் இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு சம்யமாக இருக்கிறது. ஸதாசுபத்தால் ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலுள்ள அஸ்தித்வத்திற்கு நிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது, 'நாஸ்த்யதே இத்த்யாதி சப்தை:', என்பது கேவல சப்தாப்பிராயம். இதனால் ஸத்தாமாத்ரம் என்பதற்கு விஷயம் காண்பிக்கப்பட்டது. 'அகோசரம் வசஸாம்' என்பதற்கும் விஷயம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ரூபவர்க்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமில்லாமையாலும் உத்பத்தியாதி ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமில்லாமையாலும் கல்பனையானது விகாரவாதி சப்தங்களால் சொல்வதற்கு சம்யமாகாதென்பது அந்த பதத்திற்கு அர்த்தம் என்பது அபிப்பிராயம். 'அகோசரம் வசஸாம்' என்பதனால் ஸர்வசப்த கோசரத்வம் சொல்லப்படுகிறதென்று கூறப்படுமெய்கில் 'வசஸாமகோசரம் ஸத்தாமாத்ரம்' என்று சொல்வதற்கு சம்யமாகாது.

இதற்குமேல் தேசாபரிச்சேதத்தை நாமநிர்வசசமுதத்தால் சொல்லுகிறார்—
ஸர்வீக்ர என்று. ப்ரஹ்மம் ஈசுவரனைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிறதென்பதை நிஷேதிப்பதற்காகவும் தேவதாந்தரவ்யுதாஸத்திற்காகவும் நாமநிர்வசசமுதத்தால் அதின் உத்தி. ி ஹேனணதிகர்த்தபயம் அநேகார்த்தங்களுள்ளதாக இருப்பதால் வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு அநிகரணத்திலும் கர்தாவிலும் வ்யுபத்தி கூறப்படுகிறது—ஸர்வீக்ர என்று. வேதாந்தங்களில் ப்ரஹ்மத்திற்கு நிர்வினரத்வம் முதலியது கூறப்பட்டிருக்கிறதன்றோ அவ்வாறு இருக்க எப்படி வாஸுதேவனுக்குச் சொல்லப்படுகிறதென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்-நந் ப்ரஹ்ம என்று. 'சைத்யம் ஹி யத் ஸா ப்ரக்ருதாஜ்ஜலஸ்ய' என்பதுபோல் தத் என்கிற நிர்தேசம் - '†'நிர்திச்யமாந ப்ரதிநிர்திச்யமாத்யோரேகத்வமபாதயந்தி ஸர்வநாமாநி பர்யாயேண தத்தல்விங்கமுபாததே' என்றல்லவோ சாப்திகள். நிய்யம் என்பதனால்கார்யமாத்ரம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. 'அஜம் அக்ஷரம் அவ்யயம் எகஸ்வ ரூபம்' என்பதனால் ஸவிசார நியயப்ரதாநங்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டன - எகஸ்வரூப சப்தத்தால் வ்ருத்திபரிணாமங்களின் இன்மை விவகூழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'தேஹ்யா பாவாச்ச நிர்மலம்' என்பதனால் ி பத்தர்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டார்கள், ஸதா என்பதனால் முத்தர்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டார்கள். ப்ரஹ்மம் என்பதனால் நிய்யஸித்

ி ஹேனணதிகம் — உணதிஸூத்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸூத்ரங்கள் சாகடாயன மஹரிஷியினால் செய்யப்பட்டுள்ள சப்தாநுசானங்கள் - ப்ரவீத்தர்களான ஒன்பது வையாகரணர்களுக்குள் இவர் ஒருவர்.
அவர்களாவன:—இந்திரன், சந்திரன், காசக்ருத்ஸனர், ஆபிசலி, சாகடாயனர், பாணிநி, அமரஸிம்மன், ஜைநேந்திரன், ஸரஸ்வதி.

† நிர்திச்ய — அநுவதிக்கப்படுவதையும் விதிக்கப்படுவதையும் ஒன்றுபடுத்துகிற ஸர்வநாமசப்தங்கள் அநுவாதச சப்தத்தினுடையவும் விதாயக சப்தத்தினுடையவும் லிங்கங்களை மாறிமாறி ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றன.

ி பத்தர்கள்—ஸம்ஸாரிகள்.

தங்கள் வயாவ்ருத்திக்கப்பட்டார்கள். அன்றிற்கே எகஸ்வருபம் என்பதனால் பத்வயாவ்ருத்தி வரித்தித்தது. ஸதர் இதுமுதலியதால் முத்வயாவ்ருத்தி வரித்தித்தது. இவ்வண்ணம் தன்னுத்தவரித்த எல்லா வஸ்துத்தென்க்காட்டிலும் விலகண்ணமாக உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மம் வாஸுதேவனென்றே அரித்தம். மூன்றுவித அபரிச்சேதத்தைச்சொல்லுகிற ச்ருதியும் அரிதம் என்று. தேவதாவிசேஷத்தை நிச்சயம் செய்தது. அரிதம் சப்தம் யோகந்ரம். ஆகலால் நாராயணசிப்தங்களுக்கு பரியாயமாக க்ரிவிமாமாண ஆக்யத்யமுள்ள பகவானிடத்தில் முச்சிக்யமாக இருக்கிறது. ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யத்தில் அரிதம் என்கிற பத்ர் ஆண்பால் இரண்டாம்வெற்றுகை. 'யோவேதீ' என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள வேதநசப்தத்தோடு அர்வாயிப்பதால் முத்வெற்றுகை ம்யாகச்சொன்னால் 'தத்த்யோவேத' என்று தத் என்கிற பதம் அத்திடவாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டியதாக ஆகும் - வாச்யபேதமும் உண்டாகுர். ஆகையால் அரித இடத்தில் சொல்லப்பட்ட அரித்தமே பொருத்தமுன்னது. ஆகலால் அரித அருணரித்த இவ்ரும் அபரிச்சேதத்தைச்சொல்லும் மமயத்தில் தேவதாவிசேஷம் கிரண்யிக்கப்பட்டது. வஸ்த்வபரிச்சேதத்தைச்சொல்லுகிறார்—தேவே என்று. ஸர்வமெனவதத் என்பதனால் வ்யவத்ராவ்யக்த புருஷகால ஸமுதாயம் கூறப்படுகிறது. வ்யவத்ராவ்யக்த ஸ்வரூபமான இவை அனைத்தும் அரித ப்ரஹ்மம் என்று பொருள். இதனால் வஸ்த்வபரிச்சேதம் உரைக்கப்பட்டது. ஸர்வவஸ்துஸாமாநாதி கரண்யார்ஹத்வமன்றோ வஸ்த்வபரிச்சேதம். ஸர்வவஸ்துஸாமாநாதி கரண்யார்ஹதையினாலேயே சித்சித் சரிர்கவத் திறுது ஹேதுவான வ்யபாரம் பரணம் முதலிய குணங்களால் ஸ்மாய்யதிகாஹரித்யம் வித்திப்பதாலும் வஸ்த்வபரிச்சேதம் வரித்திடவியருகும். ப்ரஹ்மத்தைத்தவரித்த வேறு ஒரு வஸ்துவக்கும் மஸஸ்தித்சித்சரிர்கவதம் மஸபலியாதன்றோ.

[illegible]

சகஅ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹீதம் ப்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

கூராகூர ஸ்வரூபங்களாக நிலைபெற்றிருக்கின்றன. கர்மபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டதான அந்த முக்தாத்ம ரூபமானது அகூரமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகமனைத்தும் கூரமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஒரீடத்திலிருக்கிற அக்நியின் ஒளியானது எவ்வாறு நாலாபக்கங்களிலும் பரவிச்செல்லுகிறதோ அவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தின் சக்தியானது இந்த உலகமனைத்தையும் வ்யாபித்திருக்கிறது. விஷ்ணு சக்தியானது 'பா' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே, கேஷத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜைந்யுள்ள சக்தியானது அபா என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கர்மாவென்று பெயருள்ளதான அவித்யையானது மூன்றாவது சக்தியாக இச்சிக்கப்படுகிறது. ராஜினே! எல்லா வஸ்துக்களையும் அனடந்திருக்கிற அந்த கேஷத்ரஜ்ஞ சக்தியானது எதனால் சுற்றப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு மிகவும் தொடர்ச்சியாயுள்ள எல்லா ஸம்ஸாரதாபங்களையும் அனடகிறதோ. பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! அந்த கேஷத்ரஜ்ஞ சக்தியானது அவித்யையினால் மூடப்பட்டிருப்பதினால் கர்மதாரதம்யத்திற்கு அனுசுணமாக ஜ்ஞாந்தாரதம்யத்துடன் இருக்கிறது. மஹாபுத்தியுள்ளவனே! ஸர்வபூதங்களையும் வ்யாபித்திருக்கிற விஷ்ணுசக்தியினால் பகவானைவிட்டு விலகி தனித்திருத்தலை ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிராத ப்ரதாநம் புருஷன் இவ்விரண்டும் கவரப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த சக்தியே ப்ரதாநம் புருஷன் இவ்விரண்டுகளையும் சேர்ப்பதிலும் (ஸம்ஸாரத்திலும்) தனித்தனியாகப் பிறிப்பதிலும் (மோஷத்திலும்) காரணமாக இருக்கிறது. காத்து எவ்வாறு அநேகஜலபிந்துக்களை ஜலத்தில் பற்றுதலின்றி வலயிக்கிறதோ அவ்வாறு அந்த விஷ்ணுவினுடைய சக்தியும் பக்தாத்மாக்களையும் முக்தாத்மாக்களையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. முனிவர்களுக்குள் சிறப்புற்றவரே! கூடியமில்லாததும் ப்ரவாஹத்தால் நித்யமாயுமிருக்கிற அந்த இந்த உலகமனைத்தும் தோன்றுதல் மறைதல் என்கிற ஜன்மநாச விகல்பங்களுள்ளது.

இது முதலியதால் ப்ரப்ரஹ்மமானது ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஸமஸ்ததோஷங்களையும் நிரவரித்ததென்றும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தகமென்றும் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரம் உள்ளுக்குள் ப்ரவேசம் நியமனம் இவைகள் முதலியவற்றை லீலையாகக் கொண்டதென்றும் ப்ரதிபாதித்து எல்லா நிலைமைகளுடனும் கூடி நிலைபெற்றிருக்கிற சித்சித் வஸ்துக்களனைத்தும் பாரமார்த்திகமென்றும் அப்படி பாரமார்த்திகமாக இருக்கிற சித்சித்துக்களே ப்ரப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாக இருப்பதால் அவைகளுக்கு ரூபத்வத்தை சரீர, ரூப, தது, அம்ச, சக்தி, விபூதி முதலிய சப்தங்களாலும் தத்சப்த ஸாமாநாதிகரணயத்தாலும் சொல்லி அந்த ப்ரப்ரஹ்மத்திற்கு விபூதியாக

இருக்கிற சித்தபதார்த்தத்திற்கு ஸ்வரூபத்தோடு இருப்பையும் அசித்ததுடன் சேர்ந்திருப்பதால் சேஷத்ரஜ்ஞ ரூபமாக இருப்பையும் சொல்லி சேஷத்ர ஜ்ஞாவஸ்தையில் புண்யபாபாத்மக கர்மரூபா வித்யையினால் சுத்தப்பட்டிருப்பதால் ஸ்வாபாவிகமான ஜ்ஞாநரூபத்வாநஸந்தாநமும் அசித்தரூபார்த்தாகாரமாக அதுஸந்தாநமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதினால் பரப்ரஹ்மமானது ஸவி சேஷமென்றும் அதின் விபூதியாக இருக்கிற ஜகத்தும் பாரமார்த்திகமென்றே அறியப்படுகிறது.

ச்சுதபர்காசிகை—

இவ்வாறாக சாஸ்திரத்தின் தொடக்கத்தில் வாஸுதேவனெனப்பெயர்வாய்ந்ததும் உபயலிங்கங்களுடன்கூடியதுமான வஸ்து ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதென்று உரைக்கப்பட்டது. சாஸ்த்ரத்தின் முடிவிலும் அவ்வண்ணமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக்காண்பிக்கிறார்—ப்ரகிருதிர்யா என்று. பரமாத்ம சப்தத்திற்கு சில இடத்தில் ஜீவனிடத்திலும் ப்ரயோகம் காணப்பட்டிருப்பதால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஸாக்ஷாத் பரமாத்ம லக்ஷணமான ஜகத்காரணத்வம் கூறப்பட்டது 'லீயதே பரமாத்மி' என்று. அவன் ஈசுவரனைவிட வேறல்ல என்பதைத்தெரிவிப்பதற்காக பரமேச்வர சப்தம். ஈசுவரனும் தேவதார்தமல்லவென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக 'விஷ்ணுராமா' என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த இடத்தில் 'பரமாத்மா ஆதார: பரமேச்வர:' என்கிற பதங்களால் சரீரிலக்ஷணம் ஸபஷ்டமாயிற்று.

இவ்வண்ணம் சாஸ்த்ரத்தின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் இடையிலுமுள்ள ப்ரகரணங்களின் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிலும் ஹேயபரத்யாகமாயும் கல்யாணகுண ஸ்பதமாயுமிருக்கிற நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்று ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்பது காண்பிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் அவித்யாஸம்பந்தம் முதலியவைகளுக்கூட ப்ரஹ்மத்திற்கேயன்றே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றன, அது எவ்வண்ணம் உள்ளபடி உரைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபமுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்குப்பொருதுகிறது என்கிற சங்கைவரின், 'காட்ய வான்யோபிபர்தி' என்பதுபோல த்வாரித்வாரபாவத்தால் டொருதுகிறது என்றுசொல்வதற்காக பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மசரீரபாவத்தால் ஸம்பந்தத்தையும் அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கு வித்யா ஸம்பந்தம் முதலியதையும் சொல்லப்போகிறவராய்க் கொண்டு முதலில் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சரீரசரீரிபாவரூபமான ஸம்பந்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்—தேவேநேபே இதுமுதலியதால். 'மூர்தஞ்சாமூர்தமேவச' என்று. பத்தனும் முத்தனும் என்று அர்ச்சம். இதை விவரிக்கிறார்—கூடாராகூடாரூபே என்று. ஜ்ஞாகஸங்கோசரூபமான கூடாரணமுள்ளது ஸங்கோசமில்லாத ஜ்ஞாநமுள்ளதென்றும் அர்த்தம். ஸர்வபூதேஷச ஸ்திதே - அர்ஹம் (தருதியுள்ளது) என்கிற அர்த்தத்தில் க்தபரத்யயம் வந்திருக்கிறது. எல்லா பூதங்களிடங்களிலும் ஸ்திதிக்கு அர்ஹங்கள். அதிக ஸூகக்ஷமமாக இருப்பதனால் வ்யாபிப்பதில் யோக்யங்கென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே பத்தனுக்கு ஸ்வரூபத்தினால் ஸர்வபூதஸ்திதி. முத்தனுகோவென்றால் தர்மபூதமாயும் விபூதமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞாதத்தின் வாயிலாக என்று. அகூடரம்தத்பரம் ப்ரஹ்மேதிதத் முத்த ஸ்வரூபம்-அக்ஷரம்; கூடரம் ஸர்வமிதம் ஜகத் - இதம் - பத்தனுடைய ரூபம் - கூடமென்று அர்த்தம். ரூபத்வத்தை விசேஷிக்கிறார்—ஏகதேச என்று. சக்தி என்பது வேறாக பிரிக்கமுடியாத கார்யோபயோகியான விசேஷணம். 'ஏகதேசஸ்திதஸ்ய

விஸ்தாரிணி¹ என்கிற விசேஷணத்தவயத்தால் அஸங்கீர்ணஸ்வபாவத்வம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் அகிலம் ஜகத் என்பதனால் சித்திதாத்தமகமான ஜகத் சொல்லப்படுகிறது. ந்யாயஸாயத்தினால் அக்ஷரத்திற்கும் சக்தித்வம் லித்திக்கிறது. அன்றிக்கே அகிலஜகத் சப்தத்தால் அக்ஷரத்திற்கும் க்ரோடகாரம் - த்ரிபாத்த்வியுய்மலோகசப்தவாச்யமாக இருப்பதாலும் ஜகத் சப்தம் அதற்கு ஸமாநமான அர்த்தத்துடன் கூடியிருப்பதாலும் அகிலசப்தத்திற்கு ஸங்கோசகமில்லாமையாலும் 'க்ஷரம் ஸர்வம், னன்கிற இடத்தில் க்ஷரஸாமாநாதிகரணயம் அபவாதம், இங்கு அதில்லாமையால் அக்ஷரத்திற்கும் அபிதாநம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது, இதம் சப்தமானது ப்ரக்ருதத்தைச்சொல்லும் ஸ்வபாவமுள்ளதாதலால் க்ஷராக்ஷரபரத்வம் இதற்குப்பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அய்யா! க்ஷராக்ஷர சப்தங்கள் கார்யகாரணரூபமாக இருக்கிற ப்ரஹ்ம பரங்கள். ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தம் லித்திப்பதால். அப்படி இவ் லாவிட்டால் ஒரு ப்ரகாணத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்ம சப்தங்களுக்கு அர்த்தவைருப்பமும் உண்டாகும். ஜகத்துக்கு ஜ்யோதஸ்ஸாஸ்தாரீயத்வமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது, ப்ரபை என்பது தேஜோத்ரவ்யத்தின் சிதருதலுள்ள அவயவமாதலால் அதற்கு அக்ரி கார்யத்வம் பொருந்துவதால். இவ்வண்ணமில்ல - 'ப்ரஹ்மணோரூபே' என்கிற வ்யதிரோக கிர்தேசஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம் ப்ரஸங்கிப்பதால், அதுவும் கார்யகாரணங்கள் இரண்டுக்கும் ப்ரஹ்மவ்யதிரித்தத்வமில்லாமையால் - உஷ்டம்ஸ்வாரஸ்யத்திற்காக மூர்த்தவா மூர்த்தத்வங்கள் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில் அப்பொழுது மூர்தாமூர்தசப்த ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம். பாவப்ரதாணயத்தை விவக்ஷியாமலிருக்கும் பக்ஷத்தில் ரூபசப்த ஸாமாநாதிகரணயம் இசையாது. ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள் - மூர்த்தமாகவும் அமூர்தமாகவும் ப்ரஹ்மமன்றோ இருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது ப்ரதமாந்தமான ப்ரஹ்ம சப்தாத்யாவூரதோஷம் ஸம்பவிக்கும். ஆறாம் வேற்றமையுருபுடன் கூடிய ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு மூர்தாமூர்த சப்தஸாமாநாதிகரணயம் பொருத்தாததலால், மேலும், 'ஸர்வபூதேஷாசந்திதே' என்பதும் பொருந்தாது. ஸர்வபூத சப்தம் கார்யவாஸியாதலால் அதில் கார்யஸ்திதியானது சொல்லப்படுமேயாகில் தன்னிடத்தில் தன்னுடைய வ்ருத்தி ப்ரஸங்கிப்பதாலும் காரணத்திற்கும் கார்யத்தைக்காட்டிலும் வேற்றமையில்லாமையால் ஸ்வவ்ருத்திப்ரஸங்கிப்பதாலும். அவஸ்தாத்வயத்திற்கு ஸர்வபூதஸ்திதி என்றும் சொல்லத்தக்கதல்ல, தர்மிபர்யந்தமான க்ஷராக்ஷரசப்த ஸாமாநாதிகரணயம் பொருத்தாததலாலும் அவைகளுக்கும் அவஸ்தாபரத்வம் சொல்லில் ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம் வருவதாலும் அவஸ்தாவத்வாஸியான ஜகத்சப்த ப்ரஹ்மசப்த ஸாமாநாதிகரணயம் பொருத்தாததலாலும் - அது ஸஹிக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட காரணவஸ்தைக்கு கார்யத்தில் இருத்தல் பொருத்தாததலாலும் சக்தி சப்தத்திற்கு கார்ய வாசித்வம் பொருத்தாததலாலும் ச்லோகத்திற்கு இது அர்த்தமல்ல, உபசாரத்தாலுங்கூட கார்யோபயோகி விசேஷணமானது சக்தி சப்தத்தால் வ்யபதேசிக்கத்தகுதியுள்ளது, கார்யோபயோகி விசேஷணத்வமானது ஸமாநமாக இருப்பதால் சக்தியாவது சக்தியுள்ள வஸ்துவைக்குறித்து ஒருபொழுதும் வேறுபட்டிருக்க கார்யோபயோகி விசேஷணம் - கார்யமோலென்றால் காரணத்திற்கு அப்ருதத்யூதவிசேஷணமாகவும் கார்யோபயோகியாகவுமாகிறதுமில்லை. கார்யம் காரணம் இரண்டும் வேறு வஸ்து அல்லாததால் தனக்குத்தானே விசேஷணமாகஇருப்பது என்பது பொருத்தாததலால், கார்யத்வம் விசேஷணமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அதை பாதிவற்றக்கொள்ளுகிறேன். ஆயினும், தர்மிவாஸியான ஜகத் சப்தத்திற்கு கார்யதாவாசித்வமில்லாமையால் சக்திசப்தஸாமாநாதிகரணயம் உபசரிதமாக இருந்தபோதிலும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. கார்யோபயோகி அப்ருதத்யூதவிசேஷணம் சக்தி என்கிற முக்யத்வமானது நம்முடைய மதத்திலேயே ஸம்பவிக்கும். க்ஷரசப்தத்தை கார்யபமாகச்சொல்லில் திருஷ்டார்த்தம் இசையாமல்

போகும். அதுவும் ஒளியானது சிதறாநின்ற தீபம் முதலிய தேஜஸ்வியான த்ரவ்யத்தின் அவயவமல்லாமையால் அக்கிராயத்வமில்லாமையால். “ ஐரம்பரதாசமம்ருதாடரம் ஹா: ” என்கிற பாயோகத்தை அதுஸரித்து சேதநாசேதபாப்தவம் யுத்தமன்று. அசிதம்சுத்திற்கு தன்னிடத்தில் தன்னுடைய வ்ருத்தி பாஸங்கிப்பதால் ஸர்வபூதஸ்திதியானது பொருந்தாது. சித்சித் ! ஸங்காதரூபமான பூதங்களில் இரண்டுக்கும் இருப்பபொருத்தமுள்ளதாக ஆகாதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல. இரண்டு ஸமுதாயிகளுக்கு ஸமுதாய வ்ருத்தித்வம் உபபன்னமாகாததால். ஸமுதாயமன்றோ ஸமுதாயிகளிடத்தில் கிலைபெற்றிருக்கிறது. மேல் கிரத்தத்திற்கு டு வைரூப்யமும் உண்டாகும். மேலே “ பூபமூர்தமமூர்தஞ்ச ” என்று மூர்தாமூர்த சப்தங்களால் இரண்டு ரூபங்களை ப்ரஸ்தாவித்து ஹிரண்யகர்ப்பன் முதலியவர்களை நிர்தேசித்து “ மூர்தமேதத்தஹரேரூபம் பாவநாத்ரிதயாத்விதம் ” என்று மூர்தசப்தவாச்ய ரூபத்திற்கு பாவநாத்ரயாத்ரவ்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். அசேதத்திற்கு கர்மபாஹ்மபாவநாத்ரவ்யமில்லையன்றோ. “ ஸோடகக்ஷா: பரம: ஸ்வராட் ” என்கிற இடத்தில் இங்கிரன்முதலிய பத்தர்களைவிட விலக்கணஞ்சுச் சொல்லியிருப்பதால், “ ஸஸ்வராட்பவதி ” என்பதுபோல் முத்தனைச்சொல்லுகிற ஸ்வராட் சப்த ஸாமாநாதிகரணயத்தாலும் அக்ஷராசப்தமானது முத்தாந்த்மாவைக்குறித்திருந்து, ஆகையால் அதை அதுஸரித்து அக்ஷராசப்தம் இந்த இடத்திலும் முத்தாந்த்மாவைச்சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மசப்தார்த்தவைரூப்யமோவென்றால் தபஸாசீயதே ப்ரஹ்மதஸ்மா தேதத் ப்ரஹ்ம நாமரூபமன்னஞ்சஜாயதே ” என்கிற ச்ருதியில்போல் அநேக உபபத்திகளின் பலத்தினால் பொருந்துகிறது. ஆகையால் கீழ்ஸ்வவாறு அர்த்தம் உரைக்கப்பட்டதோ அதே ஸரி. ப்ரஹ்மத்தினது அவிய்யாஸமபத்தத்திற்கு த்வாரபூதமான ஜீவாத்மாவிலிடத்தில் அவிய்யாஸமபத்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்—விஷ்ணுசக்தி: இது முதலியதால். ஸர்வகா - நான்முனை முதலாக எரும்பு ஈராக உள்ள எல்லா சரீரங்ளிலும் கிலைபெற்றிருக்கிற இந்த கைவசமானது ஜாதியைக்குறிப்பிடுகிறது. அன்றிக்கே தர்மபூதஜ்ஞாநத்தால் தானாகவே எல்லாவற்றையும் வ்யாபிப்பதற்குத்தகுதியுள்ளது. கர்மணவேஷ்டிதா - கர்மாலினால் ஸங்கோசத்தை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞாநமுள்ளது என்று பொருள். ஆங்மனமானில் எல்லோரும் அஜ்ஞாநங்களாக ஆகட்டுமென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்- நயா என்று. கேஷத்ராஜ்ஞசக்தியானது கர்மதாரதம்யத்திற்குத்தக்கபடி ஜ்ஞாதாரதம்யமுள்ளதென்று அர்த்தம். எல்லோருக்கும் ஜ்ஞாநசியத்த்வமும் முத்தியில் ஸர்வவிஷயகத்வமும் ப்ராமாணிகமாதலால் ஸங்கோசவிகாஸங்கள் இரண்டும் பத்தாவஸ்தையில் வித்தங்கள். அந்த தாரதம்யமும் “ பும்ஸஸ்ஸுத்த்யுபலக்ஷித: ” “ தச்சக்த்யாபசவோ஽கிகா: ” (புருஷனுடைய சக்தியினால் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, அந்த சக்தியினால் பசுக்கள் மேன்மையுள்ளவைகள்) என்று வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஜாதிகளும் அப்ருதக்ஷித்ததர்மங்களுதலால் ரூபசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாசுலாமென்பதுபற்றி அதை விலக்குவதற்காக ப்ரஸ்துதரூபகத்வமானது நியாம்யத்வ ரூபமென்பதைப்பகர்கிறார்— ப்ரநாநஞ்சு என்று. சித்அசித் இரண்டுக்கும் உள்ள பரமாத்ம நியாம்யத்வம் தார்யத்வம் வ்யாபிப்பத்வம் முதலியவைகள் ப்ராமாணுத்தாங்களுக்கு அகேசாங்கங்களாக இருப்பதுபற்றி விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் கீழேஷத்யகவம் அவைகளுக்குத்தகாதது என்று நியாம்யத்வாதிதர்மங்கள் பரமார்த்தங்களுக இருப்பதாலும் அவைகளுக்கு ஆச்யங்களுக இருக்கிற சித்சித்துக்களும் பரமார்த்தங்களுக இருப்பதுபற்றி தித்யத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அவ்விரண்டுகளுக்கும் ப்ரமவிஷயத்வாஸம்பவ

† ஸங்காதம்—சேர்க்கை அல்லது கூட்டம்.

‡ வைரூப்யம்—ஒன்றுமையின்மை.

மும் காட்டப்பட்டதாக ஆகிறது. தர்மி ஸத்யமாக இல்லாவிடில் தர்மத்திற்கு ஸத்யத்வம் யுத்தமாகாது - பாதிக்கத்தக்கதற்கு நித்யத்வமும் யுத்தமன்று. ஸர்வபுதாத்தபுதயா-ஸர்வபுததக்ஷேபமும் வ்யாபிக்கிற்று என்று அர்த்தம். விஷ்ணு சக்த்யா - விஷ்ணுவின் ரீயமன சக்தியினால்-அப்படி இல்லாவிட்டால் 'சக்திஸ்ஸாபிததாலிஷ்டனே' (விஷ்ணுவின்னுடைய அந்த சக்தியும் அப்படி) என்கிற அடுத்த வசனம் விரோதிப்பதால். அந்த சக்தியினால் சூழப்பட்டும் வ்யாபித்தவர்களுக்கவியிருக்கின்றன - தவறாத தாரணமானது ச்ருதி ஸித்தம். 'ஏதஸ்யவா அக்ஷாஸ்ய ப்ராசாஸிகே கார்ந்தியாவாப்ருதிவ்யன விதநுதே திஷ்டத: ' (ஹேளர்கி! அழிவற்றவனும் சாச்சுவதனாக இருப்பவனுமான இந்த ப்ரமாத்மாவின் ஆஜ்ஞையில் ஆராயம் பூமி இவ்விரண்டும் வீசேஷித்து தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன) என்னல்லவோ ச்ருதிசொல்லுகிறது - ஆகையால் பிபர்தி என்கிற மேல்சீலோகத்திற்கு ஸாமஞ்ஜஸ்யம். ஸம்ச்சரயதர்மிணௌ - பகவானோடு அப்ருதக்ஷத்தி தர்மமுன்னவைகள். ப்ருதக்பாவ: - உபரானோபகாணி பாவரூபமான ஸம்பந்தமில்லாமை ஸம்ஹாரம் - அந்த ஸமயத்தில் கரணகனோபரம் இல்லை ஸம்ச்சரய: - கரணகரணி பாவரூபமான ஸம்பந்தம் - ஸ்ருஷ்டி என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ஸம்ச்சரய: அவ்விரண்டுக்கும் ஸம்பந்தம். ஸம்ஹாரம் ப்ருதக்பாவம் மோக்ஷம். அவை அனைத்தும் பசவ்ரியமநத்தைச் சார்ந்திருக்கிறதென்று அர்த்தம். இதில் த்ருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார் - யதா என்று. சாரணத்தினின்றே சார்யத்தினது பிரிவில் (விபாகத்தில்) த்ருஷ்டாந்தம். வாயுவானது ஜலத்தின் அளிகளை அதினிடத்தினின்றே வேறபடுத்தி சுமக்கிறது. ஸம்யோஜக்தவ வியோஜக்தவங்களிலாவது த்ருஷ்டாந்தம். வாயுவானது ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையுற்றதும் சேராமலிருப்பவைகளுமான நீர் துளிகளை சுமக்கிறது. அன்றிக்கே ப்ரக்ருதியையும் புருஷர்களையும் அடைந்திருக்கிற தோஷதேசமில்லை என்பதில் த்ருஷ்டாந்தம் - வாயுவோவென்றால் அநேக ஜலகணங்களை அந்த ஜலகணிகைகளின் ஸ்வபாவத்தால் தொடரப்பட்டததாக இருந்துகொண்டு பரிக்கிறது. ப்ரதாபபுருஷாத்ம: - ப்ரதாசம் புருஷன் இவ்விரண்டுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிற - ஸம்ஸ்த சித்சித்வஸ்துஜாதம் என்று ஏர்மா அப்யாஹாஸெய்துகொள்ளத்தக்கது. அன்றிக்கே ப்ரதாச சப்தத்தை அடுத்திருக்கிற புருஷசப்தம் பத்திவர்களைச்சொல்லுகிறது. ஆத்மசப்தமானது ப்ரக்ருதி ஸம்ஸாக்மில்லாத முத்தாத்தாவைச்சொல்லுகிறது. அவர்களை பரிக்கிறான் என்று. இப்படிப்பட்ட ஜகத்துக்கு பாரமார்த்த்யத்தைக்கூறுகிறார் - நதேநதீ என்று. மித்த்யையானது பாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் அநித்யமன்றோ - பாரமார்த்த்யமிருந்தாலன்றோ நித்யத்வம் ஸம்பவிக்கும்

உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசனார்த்தங்களை சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறார் - இத்தியாதீநா என்று. நிரஸ்தனிகலதோஷக்வரூபம் - கல்யாணகுணாத்மகத்வமும் 'ஸஸர்வபுதப்ரக்ருதிம், ஸம்ஸ்தகல்யாண' இதுமுதலிய ச்லோகங்களின் அர்த்தம். ஜகத்துக்களின் உத்தத்தி முதலியவைகளை லீலையாகக்கொண்டிருத்தல் பசவ்ச்சப்த நிர்வாசத்தினால் வித்தித்தது. 'அந்த: ப்ரவேசகியமநாதி' என்றிருட்டத்திலிருக்கிற ஆதிசப்தத்தால் அப்யக்தத்வம் அதுமத்த்ருத்வம் இவ்விரண்டும் சொல்லப்படுகின்றன. 'இத்தியாதீநா' என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசப்தத்தால் 'கரீடதோபாலகஸ்ய' இதுமுதலிய வசனம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அந்த அர்த்தம் லீலாசப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஸர்வாவஸ்தாவஸ்திதஸ்ய - கார்யகாரணாவஸ்தைகளில் இருக்கிற பத்தனாகவும் முத்தனாகவுமிருக்கிறது என்று அர்த்தம். ப்ரமாணாத்ரகோசரமான அர்த்தத்தை நிவேதிப்பதற்காக வன்றோ ப்ராந்தி வித்தமென்று அதுவாதத்திற்கு ஸம்பவம். ப்ரமாத்த்மரியாயத்தம் முதலியதோவென்றால் ப்ரமாணாத்ரங்களுக்கு அனோசரமாதலால் விதிப்பதற்கே இச்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆகையால் விவாதத்திற்கு நிவேதம் அநுபபன்னமென்கிற

அபிப் பிரயத்தால், 'பாரமார்த்திகஸ்யைவ' என்று உரைக்கப்பட்டது. நியதற்குவ நியாயத்தவாதி பந்துபாநந்தால் வித்தமான அர்த்தமானது சரீரமாக இருப்பதால் அதற்கு ரூபத்தம் 'தேவவஸர்வமேவைதத்' என்கிற இடத்தில் தத் என்றும் சபத்தேதோ ஸாமாநாதிகரணயம். 'ந்வேருபே ப்ஹமணஸ்தஸ்ய' இது முதலியதால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார் — சரீரரூபந்நிவம்ச என்று. (ப்ரதிபாதிதமிதிதி) இவ்வண்ணம் சாஸ்த்ரோபக்ரமோபஸம்ஹாரகங்காலம அநாந்தச ப்ரகரணோபக்ரமோப ஸம்ஹாரகங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலென்று அர்த்தம். 'ஜ்ஞயப்பதே' என்கிற பதத்தை ஈற்றில்கொண்ட ப்ரகர ஸந்தர்ப்பத்தால் கூறப்பட்ட வசகங்களின் அர்த்த ஸங்க்ரஹம்பெரியப்பட்டது. உதாஹரிக்ஸ்ப்பட்ட வசகங்களால் வஸ்துவக்ருஸவியேஷேத்வமும் ஜகத்திற்கு ஸத்யத்வமும் நிலத்ததி.

“புதுவதிதவெழு” உத்குரு டெவெருஷாடி புகுதி
 வரிணாவிஸெஷஸம்ஸுஷுஷாப ராத்தம்: ஸுருபம் கதகதெஷ
 ருவிதகெஷ நகெஷுவாவிதெஷாடி ஸுஷாமொவரம் ஜோநவெதெஷ
 க்ஷணம் ஸுஸம்வெஷம் யொமயுக்ஷநெஸா நமொவரஉத்குஷுதகதி
 சுநெந ந புவநொவொவம்: கயதிதெஷமஜுதகதிதெஷ: க்ஷுஷு
 தெஷுவிநு புகுரணெ ஸம்ஸாரெகெஷெஷதயா யொமதெயாய,
 யொமாவயவாநு புதூஹாரவயக்ஷாம்ஸுக்ஷா யாரணாவிஷு
 யும் ஸுஹாநுயம் வக்ஷாம் வரஸு ஸுஷுணொவிஷுஸுக்ஷிஸுஷாவி
 யெய் ருபவகயம்: தெதூதெதூவிஷாமெந புதிவாடி, துதி
 யஸுக்ஷிபவகெஷுஷாவிஷுவெஷுதெவிதிஸிஷம் கெஷுஜும் தெ
 தூஷுவிஷாமம் ஹவநாகுயாநயாடிஸுஷிதூக்ஷா, தித்யஸு
 கெஷுஷாவிஷுவிரவிஷுணொவிதியுக்ஷஸு ஜோநெககாரஸு
 தெதூஷுவிஷாமஸு நிஷுணயொமியெயதயா யொமயுக்ஷ
 நெஷாநாஜெநதயாஸுதஸுவிஷுஹாஷு ஸுஹாநுயகம் புதிவிஷு
 வரஸுக்ஷிபவகெஷுதெதூவிஷுவரஸுக்ஷிபவகெஷுஜோஷு தெதூ
 னொ வரஸுக்ஷிபவஸுதூதம்: கெஷுஜுதொவதிதெதூ ஹுதகது
 தியஸுக்ஷாஷுகெஷுரூபாவிஷுவெதெதூததுத்யாநுயொ ஹவ
 ஸாயாரணஸு “சுதிதூவனம்” திகுஷிவெஷாநவிலம் தெதூ
 ருபம் ஸுஹாநுயததூக்ஷம்: |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

‘பாத்யஸ் தமிதேதம்’ என்கிற இடத்தில் தேவமதுஷ்யாதி பாக்ருதிபரி
 னாம விசேஷங்களோடுசேர்ந்திருந்தபேரிலும் ஆக்மாவின் ஸ்வரூபமானது
 அந்த பாக்ருதிபரிணாம விசேஷங்களை அடைந்திருக்கிற பேதமில்லாமையால்

அந்தபேதத்தைச்சொல்லுகிற தேவாதிசுப்தங்களுக்கு அகோசரம் ஜ்ஞாநஸ்தைதையே லக்ஷணமாகக்கொண்டது-தன்னாலேயே அறியத்தக்கது ப்ரக்ராந்தயோகமுள்ளவனுடையமனத்திற்கு அகோசரமன்று எனக்கூறப்படுகிறதென்கிற இந்தக் க்ரந்தஸந்தர்ப்பத்தால் ப்ரபஞ்சாபலாபமில்லை. இது எப்படி அறியப்படுகிறது என்று வினவப்படுமேயாகில் அது சொல்லப்படுகிறது-இந்தப்ரகரணத்தில் ஸம்ஸாரமாகிற ரோகத்திற்கு முக்கியமான மருந்தாக யோசுத்தைச் சொல்லி @ ப்ரத்யாஹாரத்தை ஈழாகக்கொண்ட யோகாவயவங்கனையும் சொல்லி ஸூதாரணை வித்திப்பதிற்பொருட்டு சுபாச்ரயத்தைச்சொல்லுவதற்கு ப்ரப்ரஹ்மமான விஷ்ணுவினுடைய சக்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க இரண்டு ரூபங்களையும் மூர்தம் அமூர்தம் என்கிற பாகுபாட்டுடன் ப்ரதிபாதித்து மூன்றாவது சக்திரூபமான கர்மா என்கிற அவித்யையினால் சுத்தப்பட்டிருக்கிற அசித்விசிஷ்டனை மூர்தமெனப்பெயருள்ள சேஷத்ராஜ்ஞனை மூன்று பாவனைகளின் ஸம்பந்தத்தால் அசுபமென்று சொல்லி இரண்டாவதாக இருப்பதும் கர்மாவென்கிற பெயருள்ள அவித்யையைவிட்டு விவகியதும் அசித்ஸம்பந்தமற்றதும் ஜ்ஞாநத்தையே தன் ஸ்வரூபமாகக்கொண்டதுமான அமூர்தமென்கிற விபாகமானது நிஷ்பந்தயோகமுள்ளவர்களால் தியானிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் ப்ரக்ராந்தயோகனுடைய மனத்திற்கு ஆலம்பனமல்லாததாலும் ஸ்வத: சக்தி இல்லாமையாலும் (அதற்கு) சுபாச்ரயத்வத்தை நிரூபித்து பாசக்தி ரூபமான இந்த அமூர்தமென்ன அபாசக்தி ரூபமான சேஷத்ராஜ்ஞனைனப்பெயர்வாய்ந்த மூர்தமென்ன பாசக்தி ரூபமான் ஆத்மாவுக்கு சேஷத்ராஜ்ஞநாப்ராப்திக்கு வேறுவாக இருக்கிற த்ருதிய சக்தி என்று பெயருள்ள சுர்மரூபாவித்யை என்ன இப்படிப்பட்ட இந்த மூன்று சக்திகளுக்கும் ஆச்ரயமாக இருப்பதும் ‘ஆதித்யவர்ணம்’ இதுமுதலிய வேதாந்த வாக்கியங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு வித்திபெற்றிருப்பதுமான மூர்த ரூபமானது சுபாச்ரயமென்று கூறப்பட்டது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அந்யனால் உதாஹரிக்கப்பட்ட வசகங்களை மூன் உதாஹரிக் கப்பட்டிருக்கிற வசகங்களின் அர்த்தத்திற்கு அநுகுணமாக வ்யாக்ஷியாகம்செய்ய விருப்பமுள்ளவராக முதலில் ‘ப்ரத்யஸ்தமீதபேதம்’ என்கிற பதத்தைத் தொடக்கத்தில் கொண்ட சலோகத்தை வ்யாக்ஷியாகம் செய்கிறார் — ப்ரத்யஸ்தமீதம் என்று

@ ப்ரத்யாஹாரம்—வெளி இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து அடக்குதல்.

ஸூதாரணை—தியானிக்கத்தக்க வஸ்துவினிடம் மனதை நிலைநிறுத்ததல்.

“துக்கா ஜ்ஞாநமலாதர்மா: ப்ரக்ருதேஸ் தேநசாந்ம:” (துக்கம் அஜ்ஞாநம் மலம் இனைகள் ப்ரக்ருதி தர்மங்கள், அவைகள் ஆகும் தர்மங்களல்ல) என்றும், புமார்ந்தே தேவாநரேரோபசர்ந சபாதப: | சரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய: | (ரஹே ! இந்த ஜீவாத்மா தே வனுமல்ல, மனிதனுமல்ல, பசுவும்ல்ல, மரமும்ல்ல, இந்த சரீரங்களின் ஆகாரபேதங்க ளோலென்றால் கர்மஸம்பந்தத்தா லுண்டாயிருக்கின்றன) இதுமுதலியவைகளில் ப்ரக்ருதி யும் தேவாதி சரீரமும் உபாதிக்கென்று அறியப்படுகிறபடியால் இரண்டுவிதங்களான வசநங்களின் அர்த்தங்களை நன்றாகப்பொருத்துவதற்காக ‘தேவமனுஷ்யாதி ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷ’ என்று சொல்லப்பட்டது. ‘ப்ரக்ருதே:’ என்கிற இடத்தில் ப்ரக்ருதி சப்த நிர்தேசமானது சரீரமானது ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமாக இருப்பதாலென்கிற அபிப் பாயமுள்ளது. தேவமனுஷ்யாதி சப்தத்தால் ப்ரதிஷேதிக்கத்தக்க பேதத்திற்கு சரீரத் தில் இருப்பு காண்பிக்கப்பட்டது. அய்யா ! முத்தாத்மாக்களுக்கு தீ உபாஸ்யத்வமில் லாமையாலும் உபாஸக ஸ்வரூபமானது அசித்துடன் சேர்க்கைபெற்றிருப்பதால் ப்ரத் யஸ்தமிதே பேதத்வமில்லாமையாலும் அப்படிப்பட்ட தன்மையின் உபநிதேசம் பொருத்தா தாலும் இந்த ச்வேகதத்திற்கு பரிசுத்தாத்ம விஷயத்வம் பொருத்தாதாத்மால் பர மாத்ம விஷயத்வம் ஸம்பவிக்கலாமென்கிற சங்கையின் பரிஹாரத்தின்பொருட்டு கூறப் பட்டது - ‘தேவமனுஷ்யாதி ப்ரக்ருதி பரிணாமவிசேஷ ஸம்ஸ்க்ருஷ்டஸ்யாபி’ என்று. இப்பொழுது ஸம்ஸரிக்கிறவனுக்கும் ஸ்வாபாவிகமான ஆகாரம் மறைபட்டிருப்பதால் ஆவிர்பவிக்கப்போகிற அந்த ஆகாரத்தின் அப்படிப்பட்ட அதுஸந்தாரத்திற்காக உப தேசமென்று கருத்து. ‘தஸ்யாத்மபரதேஹேஷு ஸதோபி’ என்கிற இதை ஸம்ஸரிப் பிப்பதற்காக ‘ஸம்ஸ்க்ருஷ்டஸ்யாபி’ என்று உறைக்கப்பட்டது. அபிசிப்தம் விரோதத்தில்- பாதகியின் ஸம்ஸர்கத்தால் பாதகித்வம் உண்டாகிறது. உப்பளத்தின் ஸம்பந்தத்தால் பதார்த்தங்களுக்கு உப்புக்காரிக்கும் தன்மை உண்டாகிறது. அதனால் விரோதம். தக்கதேபதரஹிதவேந - பேதம் ரூபம் வர்ணம் முதலியது. இதனால் பரத்யஸ் தமிதேபேத சப்தமானது வ்யாக்ஷியாதிக்கப்பட்டது. ப்ரத்யஸ்தமிதேபேத சப்தத்தால் பேதத்திற்கு மீண்டும் உதயம் விளாம் இவைகளின் இன்மை அபிப்பிராயப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அதனால் ப்ரளயகால வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. ‘தத்பேதவாசிதேவாதி சப்தா கோசரம்’ என்பதனால் ‘அகோசரம்வசஸாம்’ என்பது வ்யாக்ஷியாதிக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாந ஸத்தைகலக்ஷணமென்பதனால் ஜ்ஞாநபதமும் ஸத்தாமாத்ரமென்கிற பதமும் வ்யாக்ஷியா னிக்கப்பட்டது. ஸத்தாமாத்ரமென்கிற பதத்திலிருக்கிற மாத்ரச்ச்ரத்யயத்தின் அர்த் தத்தை விவரிக்கின்ற ஸத்தைகலக்ஷணமென்கிற இடத்திலிருக்கிற ஏகசப்தத்தால் ஜாயதே அஸ்தி இதுமுதலிய விகாரங்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டன. ஸத்தாமாத்ர மென்று சொல்லப்பட்டால் எந்த ஆகாரத்தால் ஸத்தை என்று அபேகைவாரின் ஜ்ஞாந ஸத்தைகலக்ஷணமென்று உறைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாநத்வாகாரத்தால் ஸத்தை என்று அர்த்தம். வசஸ்ஸுகளுக்கு அவிஷயமரீகில் ஸத்தா வ்யாகாத பரிஹாரத்திற்காகவும் ப்ரத்யய நிகைசேஷிகர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஜடஸ்வரூபதையை நிரஸிப்ப தற்காகவும் ஆத்மஸம்வேத்யம் என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ஸ்வஸம் வேத்யம் என்று. அன்றிக்கே-அகோசரம் வசஸாம் என்கிற பதங்களை சுற்றில்கொண் டிருக்கிற பதங்களால் கல்பராவிகாரத்தினது இன்மையும் அவைகளைச்சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு கோசரமாக இல்லாமையும் சொல்லப்பட்டிருக்க பேதத்தை உண்டுபண்ணு

தீ உபாஸ்யன்—உபாஸிக்கத்தக்கவன்.

ப்ரத்யயம்—கொள்தமரிவியினால் சொல்லப்பட்ட தர்கமதம்.

நிகைசேஷிகம்—கணுதரிவியினால் சொல்லப்பட்ட தர்கமதம்.

கிற தர்மமில்லாமையால் எவ்வாறு ஸ்வவ்யால்ருத்தி க்ரஹணமென்கிற சங்கைவரச்சொல்லுகிறார்-ஆத்மஸம்வேத்யம் என்று. ப்ரத்பக்காக பாவித்தல் ஸ்வவ்யாவர்த்தம்-மற்றவைகள் இதுவென்றல்லவேர் பாவிக்கின்றனவென்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநபதமானது தர்மதர்மிகள் இரண்டுக்கும் விசேஷமின்றி அனுட்வத்தைச்சொல்லுகிறது. தர்மபூஜ்ஞாநமானது ப்ருஹத்தாக இருப்பதால் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மசுபத்தித்ரு வாச்யமாகிறது. 'ப்ருத்றமணேஹி ப்ரதிஷ்டாஹம்' இதுமுதலிய இடங்களில்போல உபபன்னமாகிறது. யோகபூக்-யோகத்தைத்தொடங்கினவன்-‘எவம் ப்ரகாரமஸம்’ என்கிற வசந்தினால் பரமாத்மாவின்மீதில் முக்தஸ்வபாவம் அதிதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால் முக்தனுக்கு பரமாத்மஸம்யம் அறியப்படுகிறது. ப்ரமாத்மாவுக்கும் ‘அபக்ஷயவிராசாயாம்’ ‘ரூபவரணாநி கிரீதேச’ இதுமுதலிய வசநங்களால் சில பேதங்களின் இன்மையும் ஆறுவதங்களான பாவவிகாரங்களின் இன்மையும் ஸ்பஷ்டமாகவியூர்ப்பதால் அத்த்ரு அதுகுணமாக அதிவிஸ்தாரமின்றி ச்லோகம் வ்யாக்ய்யாநிக்கப்பட்டது.

இந்த ச்லோகம் முக்தாத்மவியவ்யமென்பதும் அதுயோகத்தைத்தொடங்கினவனுக்கு அகோசம் என்பதும் எவ்வாறு அறியப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார்-என்று. ப்ரகாணத்தினாலேயே அறியப்படுகிறதென்று பரிஹரிக்கிறார் - ததுச்சயநேகநமிதம் இதுமுதலியதால். இந்த ப்ரகாணத்தில் இது ஸ்ரீமுக்தகச்லோகமன்று, பின்னையோ ப்ரபந்தத்திலுள்ளது - ஆகையால் ‘பூர்வாபாபாரம்ருட்டை: சப்தோந்யாம்குருதேமகிம்’(முன்பின் ஸம்பந்தமில்லாவிடில் சப்தமானது வேறுபுத்தியைஉண்டு பண்ணுகிறது) என்று அதை பரிஹரிப்பதின்மொருட்டு முன்பின் ஸம்பந்தத்தினாலேயே அர்த்தம் வர்ணிக்கத்தக்கதென்று கருத்து. ஸம்ஸாராகேபேஷ்டயாஜ்யோகமபிந்யயதி வசபத்ததால் ‘க்லேசகாரஞ்சக்ஷயமாம் யோகாத ந்யந்தவியத்தய’ (க்லேசங்களுக்கு கஷபத்தை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்துவானது யோகத்தைவிட வேறு இல்லை, என்கிற ச்லோகத்தின் அர்த்தம் அபிப்ராயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. வாக்கார்த்த ஜ்ஞாநமாத்நிரத்தித்ரு மோகேஷாபாயத்வ நிராஸமும் ஸ்போரணம்செய்யப்பட்டது. யோகாவயவாந் ப்ரத்யாஹார்ப்யநீதநாநி ‘ப்ராணயாமோபவகே ப்ரத்யாஹாரேணசேர்த்ரியே-வசெருதே தத: குர்யாத் ஸ்தித்தஞ்சேத்ரஸூபாசாயே’ (ப்ராணயாமத்தால் காத்ந்தம் ப்ரத்யாஹாரத்தால் இந்த்ரியங்களும் வசிக்கப்பட்டபிறகு மனதை சுபாசாயமான பசவானுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் நிலைபெற்றதாகச்செய்யவேண்டும்) இது முதலிய வசநங்களின் அர்த்தம் சுருங்கக்கூடப்பட்டது. பரஸ்யப்ராஹ்மணே விஷ்டணே: சக்திசப்தநாபிதேயமிதி ‘விஷ்டணுசக்தி: பரப்ரோக்தா’ என்கிற இடத்தில் விஷ்டணுவே ப்ரஹ்மத்தின் சக்தி என்று சிலர் கூறுகின்றனர். அதை வ்யாவருத்திப்பதின்மொருட்டு விஷ்டணே: என்று பிரித்துக்கூடப்பட்டது - ‘பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: சக்தி:’ ‘பரம்ப்ரஹ்மபூதஸ்ச வாஸுதேவஸ்ய - ததஸஸ்வாஸுதேவேதி, தத்ப்ரஹ்ம பரமம்ஸித்தம் - பரமாத்மாசவ்வேஷாம் - விஷ்டணுஸாமாஸுவேதேஷு வேதாத்நேஷுச, பரப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்ய விஷ்டணோஸ்ருத்தி ஸமந்விதம் - சக்திஸ்ஸாபிததாலிஷ்டணே:, (பரப்ரஹ்மத்துடன் சக்தி-பரப்ரஹ்மமாக இருக்கிற வாஸுதேவனுடைய - அதுனால் அவன் வாஸுதேவனென்று-அந்தப்ரஹ்மமானதுதனக்குமேற்பட்டவஸ்துவில்லாதது, சாசுவதமாகஇருக்கிறது. பரமாத்மாவும் எல்லாவற்றுக்கும்-அவன் வேதங்களிலும் வேதாத்மங்களிலும்விஷ்டணுவென்று பெயருள்ளவனென்று-பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியான விஷ்டணுவினுடைய சக்தியொருசேர்ந்திருக்கிறவிஷ்டணுவினுடைய அந்த சக்தியும் அப்படியே) இது முதலியவைகளால் விஷ்ட

ஹுவக் கே பரப்ராஹ்மத்வமும் ஐகத்திற்கு அந்த ப்ராஹ்ம சக்திக்ஷமும் அவன் சக்தியினால் கியமஞ்செய்யத்தக்கதன்மையுள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பற்றி அநாதப்ராபதிக்கிற அந்த நந்தவசநவிரோதத்தால் அது அபுத்தமென்று அபிப்ராயம். சக்திசப்தாபிதேயம்-அப்ருதக்ஷித்தவியசேஷணமன்றோ சக்தி-ப்ராஹ்மமோ ஒன்றுக்கும் விசேஷணமல்ல - ஆகையால் விஷ்ணுவினுடையதே சக்தி - அவனன்றோ பரஹ்மசப்தவாச்சன் என்று அபிப்ராயம். இந்த இடத்தில் “நாராயண: பரம் ப்ராஹ்ம, விஷ்ணுஸ்ததாஸித்தஹாரீரேவ நிஷ்டக:”, பதிமவீச்சவ்யாத்மேசுவரம், நதஸ்யேசகரீரஸ, நதத்வம்ஸ்சாப்யதிகரீரஸ்சயதே, யஸ்மாத்தபம் நாராமஸ்தி கிருசித், நதத்வமோஸ்த்யப்யதிக: குதோத்யரீரேவ லோகதரீரே (நாராயணன் பரப்ராஹ்மம் - எங்கும் வ்யாபித்து இருக்கும் ஸ்வபாவமுன்னவரும் அவய வங்களில்லாதவருமான ஹரி ஒருவரே அந்த ஸமயத்திலிருந்தார் - அனைத்துக்கும் நாதனும் தனக்குத்தான் பிராபுயம் - ஒருவனும் அவனுக்கு நாதனல்ல - அவனுக்கு ஸமானனும் மேலானவனும் காணப்படுகிறனில்லை. எவனைக்காட்டிலும் மேன்மை பெற்றவனது வேறொன்றுமில்லையோ - முவ்வுலகங்களிலும் அவனுக்கு நிகரான வஸ்தவே இல்லை - அவ்வாறு இருக்க மேலானமற்றொருவன் ஏது) இதுமுதலிய ச்ருதி ஸ்ரூதிகள் அநுஸந்திக்கத்தக்கவைகள். மூன்று சக்திகளுக்கும் ஆச்யமாக இருக்கிற தீவ்ய விக்ரஹமானது உபாஸிக்கத்தக்கதெனக் கூறப்படுகிறது - விஷ்ணுவே சக்தி என்று சொன்னால் எவ்வாறு விஷ்ணுவின் விக்ரஹத்தினுடைய ஏதேசமானது விஷ்ணுவக் கே ஆச்யம்? அதற்கு ஆச்யபூதமான விக்ரஹம் ப்ராஹ்மத்திற்கு இல்லையன்றோ என்றதனால் இதுவும் தாஷணமாக பலித்தது-சக்திசப்தாபிதேயம்நுபத்தயம் என்று, பரம் அபரம் எனப்பெயர்வாய்த்துள்ள இந்த இரண்டு ரூபங்களுக்கும் மேலே பரப்பா சப்தஸமாதிகரணமான சக்தி சப்தத்தால் பராமர்சமிருப்பதால் பரமென்கிற ரூபகோசமான சக்தி சப்தமானது பரமாத்மவிஷயமல்லவென்று அபிப்ராயம். தச்சலிஷ்டே: பரம் ரூபம். (அது விஷ்ணுவின் பரரூபம்) விஷ்ணுசக்தி: பராப்ரோக்தா (விஷ்ணு சக்தியானது ‘பரா’ என்று சொல்லப்படுகிறது) என்றல்லவோ கூறப்படுகிறது. ‘பூபமூர்தமமூர்த்தஞ்ச’ இதுமுதலிய வசநங்களின் அர்த்தத்தைக்கருதிச் சொல்லுகிறார்—மூர்தா மூர்தவிரபரேந என்று. ‘அவிய்யாகரம் ஸம்ஜ்ஞாந்யா ந்ருதியா சக்திக்ஷயதே’ என்கிற இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ந்ருதியா என்று மூர்தா மூர்த விரபரேந என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் ‘மூர்தாக்யவிரபரம்’ என்று பிரித்து நிரூபசம் செய்யப்பட்டது. (நிஷ்பந்தயோகித்யேயத்தேதி) க்ருத்யபர்த்தயமானது விதிருபமான அர்த்தத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை, பின்னையோ சக்யம் என்கிற அர்த்தத்தைக்கருதுகிறது - ‘யோகித்யேயம் பரம்பதம்’ என்கிற இடத்திலும் அதே அர்த்தம். நிஷ்பன்னையோகமுடையவர்களால் தியானிப்பதற்குச் சக்யமாதலால் ப்ராஹ்மத்யோகனுக்குத்தியாசிப்பதற்கு அசக்யமென்று பலித்தது - ஸ்வந்சிக்ஷிதவிரஹாத் என்று. இங்கு சக்திக்கு அவ்வாபாவிகத்வம் சொல்லப்படுகிறதில்லை-பின்னையோ ஒளபாதிசமான தோஷத்தை நீக்கிக்கொள்வதில் தான் சக்தியற்றவனாக இருப்பதால் பகவத் ப்ரஸாதத்தை அபேக்ஷித்திருத்தல் விவக்ஷிக்கப்பட்டது—கபரீச்யத்வம் ப்ராதிஷ்டீய என்று. ‘ஸவ: சக்திவிரஹாத்’ என்பதனால் சுபத்வம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. ‘அஜாலம்பநதயா’ என்பதனால் ஆச்யத்வம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. இதனால் சுபாச்யத்வப்ராதிஷேதம் ஸித்தித்தது. சுபத்வம் ஹேயவிரோதித்வம் - ஹேயங்களில்லாமலிருத்தல் மாத்ரிமல்ல - ‘சிந்த்யமாத்மவிசுத்தயர்த்தம் ஸர்வவிஷ்ணுநாசகம்’ எல்லா பரபக்ஷையுள் நாசம்செய்திரு பகவத் தீவ்யமங்கன விக்ரஹமானது ஆத்மசக்தியின் பொருட்டு சித்திக்கத்தக்கது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மூன்று சக்திகளுக்கும் ஆச்யமாக இருத்தலேசொல்லாதற்காக மூன்று சக்திகளையும் அசுவதிக்கிறார்—பர என்று. இந்த

இடத்தில் 'ஸமஸ்தாஸ்ரஸ்த்யஸுசைதா:' என்கிற வசநத்தின் அர்த்தம் விவாகிதப்பட்டு
 டது. 'ஏதா: சக்தய:' என்று பருவசநமிருந்தபோதிலும் ஸமஸ்த பதம் அநேக வ்யக்தி
 களைக் கிரோஷகரிப்பதற்காக - பரசக்தியே பரமாத்மாவின்னடைய ரூபமாதலால் பரசக்தி
 ரூபம் - அல்லது பரசக்த்யாத்மகம் - மேலேயும் இவ்வண்ணமாக பகவத் ஸாதாரணமென்
 பதனால் சதுர்முகாதி சரீரங்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அந்த சரீரங்கள் பகவா
 னால் அதிகூடிதங்கலாக இருந்தபோதிலும் அந்தத்த ஜீவவிசேஷாபிமான விஷயமாக
 இருப்பதால், ச்ருதிமூலதையைக்காண்பிக்கிறார் - ஆதிந்ய என்று. மூர்த்த ரூபம்
 என்பதினால் 'மூர்த்தேதபகவதோருபே' என்கிற வசநார்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

சத்ர வரிஸுஸாநாந்ஸுஸுருபஸ்ய ஸுஹாஸ்ரயதாநஹுதாந் வ
 க்தும் “ ப்ரக்யஸிதவெஷம் யசு ” உத்யுயுதெ | தயாஹி—
 “ ந தகெ ஸாமயுஜா ஸக்யம் ந ஸுப விந்யிதம் யத: || சித்யம்
 விஷுஸம்ஜிதஸ்யெயாபியெயம் வரம்வடி | ஸிஷுஸுக்ஷயஸெஸுதா
 ந ஸுப யத்ர ப்ரகிஷிதா: || தசிஸுருபவெவெருபவம் ராபி
 வநிஷுஸெருபேஷசு || ” (வி - வு - சு - ஏ - ௫௫ - சுசு - எய)
 உதிவ வடிதி | தயா உதாஸுமஸநநாநிநாந் ஜிமஷவடி
 திநாநிவிஷுஸெவெஷிதகெந ஸுஹாஸ்ரயதாநஹுதாந்ஸுதா, வகா
 நானெவ வஸாநெ ஸாமெத உஷுதகவெவாயாநாந் ஸுஸுருபவா
 வனாநாஹி ஸுதஸுமவிவிரஹாஷ்மவதா ஸௌநகெந ஸுஹாஸ்ரய
 தா நிஷிஷா—“ குஷுஷுஸுபெயுஷா ஜிமஷவடிவஸிதா: ப்ரா
 ணிந: கபேஜிநிதஸம்ஸாரவஸவதிந: || யதஸுதெதா நகெ யுாநெ
 யுாநிநாஸுபகாரகா: | கவிஷுஸாத்மதாஸுஸெவெ தெஹி ஸம்ஸார
 மொவரா: || வஸாநெஷுதகவெவாயாஸு யுாநெநெவெவகார
 கா: | நெஸநிடுகொ நகெவெ வொயஸெஷாஸிஷுநுதொ யத: |
 தஸுதாஷிதம் ப்ர ஷுநிஸமடாநெவ வெவாயவசு || ” (ஸ்ரீவிஷுயெடு
 கச-உந-உசு) உத்யாஸிநாவரஸுப்ர ஷுணொ விஷுஷா: ஸுருபவம்
 ஸாலாயாரணநெவ ஸுஹாஸ்ரய உத்யுஸுக்ஷி | சுதொசுத்ர ந ஷெஷாஷ
 யாவ: ப்ரதீயதெ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்திற்கு சுபாச்சரயதாந்ஸு
 தையைச் சொல்லுவதற்காக 'ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம்பத்' என்று சொல்லப்
 படுகிறது. இதை நிரூபிக்கிறார்—‘ததாஹி’ என்று தொடங்குகிற க்ரந்தத்
 தினல். ராஜனே! யோகிகளால் தியாநிக்கத்தக்கதும் எந்நாவற்றையும்விட

சிறந்ததும் எல்லோராலும் அடையத்தக்கதுமான விஷ்ணுவென்கிற பெயருள்ள பரமாத்மாவின்னுடைய இரண்டாவதான யாதொரு ரூபமுண்டோ அது யோகத்திலிழிகிறவனால் சிந்திப்பதற்குச் சக்யமல்ல. ராஜனே ! எந்த ரூபத்தில் இந்த எல்லா சக்திகளும் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அது எல்லா ரூபங்களைக்காட்டிலும் விஜாழியமானதும் வேறானதுமான ஹரியினுடைய மஹத்தான ரூபம் என்றும் சொல்லுகிறது. அப்படியே ஜகத்திற்குள் எரிருக்கிற சூதர்முகன் ஸனகன் ஸந்தனன் முதலியவர்கள் அவித்யையினால் சுற்றப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுக்கு சுபாச்ரயதாந்ஹதையைச் சொல்லி பத்தர்களாகவே இருந்து பிறகு யோகத்தினால் போதமுண்டாகி தன் ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவர்களுக்கும் ஸ்வத: சுத்தி இல்லாமையால் சுபாச்ரயத்வம் பகவானான செளநகரால் நிஷேதிக்கப்பட்டது. ஜகத்திற்குள் இருக்கிற ப்ரஹ்மதேவன் முதல் த்ருணம்சுராக இருக்கிற ப்ராணிகள் யாதொரு காரணத்தினால் கர்மவினாலுண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்களோ அதனால் அவர்கள் தியாநஞ்செய்யவர்களுக்கு தியாநவிஷயத்தில் உபகாரர்களல்ல. அவர்கள் அனைவர்களும் அவித்யைக்கு உட்பட்டவர்களாகவும் ஸம்ஸாரகோசரர்களாகவுமிருக்கிறார்களன்றோ. பிற்காலத்தில் உண்டாயிருக்கிற போதமுள் எவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட தியாநவிஷயத்தில் உபகாரர்களே அல்ல. அவர்களுக்குங்கூட யாதொரு காரணத்தினால் போதமானது வேறு இடத்தினின்று உண்டாகிறதோ அக்காரணத்தினால் ஸ்வபாவஸித்தமான போதம் கிடையாது. ஆதலால் நிர்மலமான அந்தப்ரஹ்மமானது இயற்கையாகவே ஞானமுள்ளது. இது முதலியதால் பரப்ரஹ்மரூபியான விஷ்ணுவின் தன்சுக்கு அஸாதாரணமான ஸ்வரூபமே சுபாச்ரயமென்று கூறப்பட்டது. ஆதலால் இங்கு பேதாபலாபமானது அறியப்படுகிறதில்லை.

சுருதப்ரகாசிகை—

கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களில் இந்த ச்லோகம் எந்த அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டது என்று வினவினால் கூறுகிறார்—அந்த: என்று. சுபாச்ரயதைக்குத் தகுதி இல்லாமையைச் சொல்வதற்காக கூறப்படுகிறதென்றால் வேறு இடத்தில் இதற்கு அக்ரஹத்வகதாரமும் மற்ற வஸ்துக்களுக்கு தத்ரஹத்வகதாரமும் காணத்தக்கது என்று கேட்கல் கூறுகிறார்—தநாஸி என்று. இந்த இரண்டு அர்த்தங்களிலும் இரண்டு வசனங்களை எடுக்கிறார்—ந த த் என்று. யோகபுஜா ப்ரக்ராந்தயோகமுடையவனால். இதனால் அநாலம்பந்தவம் கூறப்பட்டது. ஸ்வத: சுத்தி இன்மையும் ப்ரகாரண விரித்தமென்று அபிப்ராயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ‘அந்யேது புருஷ: வ்யாக்ரஸேதஸோ யேப்பவ்யபாச்ரயா: அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்மயோநயா:’ (ஹே புருஷ: ச்ரேஷ்ட! பகவதிலியமங்கள் விச்ரஹத்தைத்தவிர்த்த மற்ற தேவாதிகள் எவர்கள்

மனதிற்கு ஆதாரங்களாக ஆகிரூட்சனோ கர்மஸம்யர்களான அவர்கள் தனைத்தம் அசத் தர்கள்) இதுமுதலியதால் பகவானுடைய விக்ரஹங்களைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் சத்தி இல்லாமை கூறப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. மற்ற ரூபத்திற்கு அஹைதயைச்சொல்வதும் இந்தரூபத்திற்கு அஹைதவவிலகைக்கு ஸைசகம் என்பதும் 'ச' சப்தார்த்தம். அந்ரேது என்கிற கர்ந்தத்தால் கர்மஸம்பந்தரூபமான அசத்தையைச்சொன்னதினால் கர்மஸம்பந்தத்தினின்று விடுபட்டவர்களுக்கும் ஸ்வாத: சத்தி இல்லாமையானது ஸைசுப்பிக்கப்பட்டது. அவர்களுக்குக்கூட சபாச்யபத்திலிருக்கிற சபசப்தத்தால் வ்யவச்சேதிக்கத்தக்கத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காகக் கூறுகிறார் .. நநா என்று. ஸ்வஸ்வரூபபந்நாநாம் என்கிற பதத்தினால் 'பரஸாத்ஸ்யுதபோதாஸூச' என்கிற பதம் வ்யாக்கியாசிக்கப்பட்டது. 'ஆப்ரஹம் ஸ்தம்பபர்யந்தா:' என்கிற இடத்திலுள்ள ஆம் அபிவிதியை உணர்த்துகிறது-ஸ்தம்பசப்தத்தின் சேர்க்கையால், ஸ்தம்பம் கர்மஸம்யமன்றோ, 'புமாந்தேவ:' என்று தொடங்கி 'பூபாதே கர்மயோநய:' என்று சொல்லியிருப்பதால். 'தேஷாமய்யந்தோ யத:' எனப்பதை ஈராகக்கொண்டிருக்கிற கர்ந்தத்தின் அர்த்தம் முந்தி உறைக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் 'தஸ்மாத்த்கமஸம்ப்ரஹம்' இதுமுதலியதின் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார். பரஸ்ய என்று ஸ்வாஸாதாரணம் என்கிற கிரந்தத்திற்கு முன்போலவே அர்த்தம் 'பாத்த்யஸ்தயித்' இதுமுதலிய ச்லோகத்திற்கு பேதநிஷேதத்தில் தாத்தர்யமில்லாமையை முடிவுசெய்கிறார்—அத: என்று.

“ ஜோநவ்ரூபவ்யு ” ஐத்யுதாவி ஜோநவ்யுகிரிசுஸ்யூயு
ஜோதஸ்ய சுதஸ்ய ந லியோகம் ப்ரகிவாடிதெ । ஜோநவ்ரூபவ
ஸ்யூக்தேநா டேவதேநுஷூடிபூகாரொணாவஹாலொ ஹானிரி
தேயுதாவநூத்யவநாசு । நஹி ஸாதிசாயா ரஜததயா சவஹாலொ
ஹானிரித்யுனெக ஜமகி சுதஸ்ய ரஜதஜாதம் லியோ வவகி । ஜமகிஹ
ணொலாரிநாயிகரணெ நெக்யுபூகதெ: ப்ரஹ்ணொஜோநவ்
ரூபவஸ்யூயுபகாரதா ஹானிரித்யுனெகஸ்யூயுஜோதஸ்ய சுத
ஸ்யூலியோக்யுசுந் ஸ்யூலிகிவெசு; தடிஸசு । சுஷிஞ்ஜாவெவாஸ்யு
ப்ரஹ்ணொலிவொகிபூரஸூஜோநாபிவிவெவொஷமஸ்யு ஸலெக
யுரணமணாத்ஸ்யு ஜொலிவெவெ: ப்ரகிவநதயா தஸ்ய ஹானி
டிபூநாஸூவாசு । ஸாரிநாயிகரணெ நெக்யுபூகிவாடிநஹி வொ
யாஸஹலிவொகிவெவெத்யுநஹாரெவொவபாடியிஷுதெ । சுதொய
லி ஸொகொ நாயுபூரூபவஸ்யு வொயக: ॥

‡ ஸ்தம்பம்—குத்துச்செடி. (சிலர் ஒருவிதமான மிக்கச்சிறியதான புழுவுவன்று சொல்லுகிறார்கள்.)

பூரீபாஷ்யம்—

ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்கிற இடத்திலும் ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற அர்த்தங்களனைத்திற்கும் மித்த்யாத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதில்லை. ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆக்மாவுக்கு தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய அர்த்தங்களின் ஆகாரத்தோடு தோற்றம் ப்ராந்தி என்று இவ்வளவு மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், சிப்டியானது ரஜதமாகத் தோன்றுவது ப்ராந்தி என்று சொல்லப்பட்ட மாத்திரத்தில் உலகத்திலுள்ள எல்லா ரஜதஸமுஹமும் மித்த்யையாக ஆகிறதில்லையன்றோ, ஜகத் ப்ராஹ்மம் இரண்டுகளும் ஸாமாநாதிகரணயத்தால் ஐக்யம் தோன்றுவதால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அர்த்தாகாரதையானது ப்ராந்தி என்று சொன்னால் அர்த்தஜாதம் அனைத்துக்கும் மித்த்யாத்வம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகுமென்று வினவப்படுமேயாகில் அது ஸரியல்ல. இந்த சாஸ்திரத்தில் பரப்ராஹ்மமாக இருக்கிற விஷ்ணுவானவர் அஜ்ஞாநம் முதலிய ஸமஸ்த தோஷஸபூஹங்களையும் நிர்ஸனம் செய்தவரென்றும் ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகரென்றும் மஹாவிபூதியுள்ளவரென்றும் அநியப் பட்டிருப்பதால் அந்த பரப்ராஹ்மரூபியான விஷ்ணுவுக்கு ப்ராந்திதர்சனம் ஸம்பவியாதாதலால், ஸாமாநாதிகரணயத்தால் ஐக்யப்ரதிபாதமும் வாயத்தை ஸஹிபாததென்றும் விருத்தமல்லவென்றும் அமுத்தேதெபபாதிக்கப்படப்போகிறது. ஆதலால் இந்த ச்லோகமும் அர்த்தஸ்வரூபத்திற்கு பாதகமன்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் 'ஜ்ஞாநஸ்வரூபம்' இதுமுதலிய ச்லோகத்திற்கு பேதமித்த்யாத்வத்தில் தாத்தர்யபாவத்தைக் கூறுகிறார்— ஜ்ஞாநஸ்வரூபமீதி. அபிசப்தம் ஸமுச்சயார்த்தமுள்ளது. எல்லாவற்றுக்கும் மித்த்யாத்வப்ரதிபாதநாபாவத்தை உபபாதிக்கிறார்— ஜ்ஞாந என்று. ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுக்கு (தேவமனுஷ்யாதி) அர்த்தாகாரமாகத்தோன்றுவது ப்ரமமாக இருக்குமேயாகில் அர்த்தாகாரத்திற்கு ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகத் தோற்றம் ப்ரமமாக ஆகிறதில்லை என்று அர்த்தம். அதையே திருஷ்டாந்தத்தால் உபபாதிக்கிறார்—நூழி என்று. திருஷ்டாந்தத்தினால் வைஷம்யமுகத்தால் சோத்யத்தை சங்கிக்கிறார்—ஜகத்ப்ரஹ்மணோ என்று. அந்த இடத்தில் எல்லா ரஜதஜ்ஞாதமும் சக்திகாசகலத்தோடு ஸாமாநாதிகரணமாகக்காணப்பட்டிருக்கவில்லை - பின்னையோ வ்யதிகரணமாக ப்ரமணங்களால் அறியப்பட்டதாக இருக்கிறது. ஆதலால் எல்லா ரஜதஜாதத்திற்கும் சக்திவத்தோடு விரோதமில்லை. பின்னையோ ஸாமாநாதிகரணரஜதத்திற்கே விரோதம் அங்கு விரோதத்தால் ஸாமாநாதித்ருதரஜதத்திற்கு மித்த்யாத்வமும் அவ்ருத்தமாயும் அஸாமாநாதித்ருதமாயுமிருக்கிற ரஜதத்திற்கு அமித்த்யாத்வமும், இந்த இடத்திலோ

வென்றால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்தானேத்தும் ப்ரஹ்ம ஸமாநாதிகரணமாகத்தோன்றுகிறது. ஆகையால் ஜ்ஞாநாகாரத்திற்கும் அர்த்தாகாரத்திற்கும்விரோதம்உகின் அர்த்தஜாபம் அனைத்துக்கும் மித்யாவ்ம் பலித்தது என்று. இதைப்பரிஹரிக்கிறார்— ததஸநீ என்ற. அங்குமுதலில் அர்யனால்சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு ப்ரபந்தவாக்கப்பார்க்க விரோதத்தைக்கூறுகிறார்— அஸமிந் என்று. ப்ரஹ்மத்திற்கு அவித்யாஸம்பந்தமும் ஜகத்திற்கு மித்யாவ்ம்மும் இங்கு இருத்தம். 'ஸமஸ்ததேஹயரத்திதம் விஷ்ணவாக்யம் பரமம்பதம் - ததஸ்ஸவாஸுதேவேதி - தத்ப்ரஹ்மபரமம் நித்யம் - ஹேயாபாவாச்ச நீர்மஸம் - தாநிஸ்வாணி தத்வபு: - விபூத்யோஹரேரேதா: - (ஸமஸ்தசேதநாசேதரவர்க்கங்களாலடையத்தக்கதாக விஷ்ணுவெனப்பெயருள்ள ப்ரஹ்மமானது எல்லா ஹேயகுணங்களினின்றும் விடுபட்டிருக்கிறது. அதனால் அவன் வாஸுதேவனென்று, அந்த ப்ரஹ்மமானது சாந்தமாயுள்ளது. ஹேயகுணங்களில்லாமையால் நீர்மலமானது - அவைகள் அனைத்தும் அவன் சரீரம் - இவைகள் ஹரியின் விபூதிகள்) இதுமுதலிய வசந்தத்தினாலென்று அர்த்தம். 'ப்ராந்திதர்சநத:ஸ்திதம் - விஷ்ணும்க்ரஸிஷ்ணும்க்' (ப்ராந்திதர்சநத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கிறது - சராசரங்களானத்தையும் பகழிக்கின்ற விஷ்ணுவை) என்று குணங்களுடன் கூடிய விஷ்ணுவுக்கு ப்ரமாச்சரயத்வம் உரைக்கப்படுகிறது, ஆதலால் அதுபுத்தம், ப்ரஹ்மமோவென்றால் தோஷம் என்கிற சங்கையை விலக்குவதற்காக 'பரஸ்ப்ரஹ்மணோவிஷ்ணே: ' என்று உரைக்கப்பட்டது 'நிசஸ்தாஜ்ஞானாநிநிகிலதேநாஷகர்தஸ்ய ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகல்ய' என்கிற இந்த இரண்டு பதங்களாலும் அவிய்யாஸம்பந்தத்திற்கு அறுபத்தியானது கூறப்பட்டது. அவிய்யாஸம்பந்தமிருக்குமேயாகில் நிரஸ்தஸமஸ்ததேஹயத்வமும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும்பொருந்தாதன்றோ 'மஹாவிபூதே: ' என்பதனால்ஜகம்மித்யாத்வாறுபத்திகூறப்பட்டது. ஜகத்திற்கு ப்ரவத் விபூதித்வமானது பரமாணுக்கரஸித்தமல்லவன்றோ—எதனால் நிகேசத்திற்காக அதுவாதம் ஏற்படுமோ—ஆதலால் விதிக்கவே விகிக்கப்படுகிறது. விதியோவென்றால் ப்ரமத்தையுண்டுபண்ணுகிறதில்லை - அப்படி ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மை சொல்லப்பட்டுப் பகைத்தில் நிகேசநவசரத்திற்குக்கூட ஸத்தானபேதத்திற்கு அஸத்வவிவியபுத்திரூப ப்ரஹ்மபரத்வம் தரிக்கமுடியாததாக ஆகும். ப்ராமான்யம் இரண்டுநாகங்கியங்களுக்கும் ஸமானமன்றோ - ஆகையால் விதிக்கப்பட்ட அர்த்தம் பரமார்த்தமே என்பதனால் ஜகம்மித்யாத்வமில்லை என்று அர்த்தம் ஸாமாநாதிகரணத்தினால் ஜகம்ப்ரதிதி உண்டாகுங்கால் ஜ்ஞாநாகாரார்த்தாகாரங்கன் இரண்டுக்கும் விரோதம்வருவதால் இரண்டுக்குள் ஒன்றுக்கு மித்யாவ்ம் ஏற்படவேண்டும். சிப்பியே வெள்ளி என்கிற இடத்தில் டோல என்கிற சங்கைவரின் கூறுகிறார்—ஸமாநாதிகரணேயந என்று பாதாஸஹம் - இரண்டு ஆகாரங்களில் மாத்ரம் இரண்டுக்குள் ஒன்றின்டாதத்தை அபேகஸிதாமஸ்கூட ஸாமாநாதிகரணம் ஸம்பவிக்கிறதென்பதில்லை - பின்னையோ பாதத்தை ஸஹிக்கிறதில்லை - இரண்டு ஆகாரங்களில் வித்தியாமல்போமேயாகில் ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷணம் விரித்தியாததலாவென்று பொருள். அங்குனமாகில் ஒருஸஹவில் இரண்டு ஆகாரங்களின் விரோதம் எவ்வாறு பரிஹரிக்கப்படுகிறது? என்று கேட்கில் செல்லுகிறார்—அநிநுந்நஞ்சேதி என்று.

இரண்டு ஆகாரங்களை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஸத்வாரகமாக இருப்பதால் ஜகம்ப்ரதிபாதம் அவிருத்தம் என்று கருத்து. அந்நாமோ - வெறு அதிகரணத்திலல்லவென்று அர்த்தம். முதலாவதான 'ச' சப்தம் சங்காசிவ்ருத்தியைக் குறிக்கிறது. இரண்டாவது ஸமுச்சயத்தைச்சொல்லுகிறது. மித்யாவ்ம் பரத்வாபாவத்தை நிகமநம். செப்கிறார்—அதேநாயம் என்று. இவ்வண்ணம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமன்கிற ச்லோகத்திற்கு ப்ரபஞ்சமித்யாதவமானது பொருந்தாமையை வெளிப்படுத்தினதினால் தள்ளப்பட்டது

தஞ்சாவூர்—“யதொவா உமோமி ஸுதாமி ஜாயனே 1. பெருஜா
தாமி ஜீவனி 1 யதயனாவிஸம்விஸனி தவிஜ்ஜாஸஸு தஜஹ ”
(தெ-உ-வ-க) உதி ஜமஜநாடிகாரணம் ஸுஹைதவலிதெ ஸதி
“ உதிஹாஸபுராணாஹ்யா வெடி ஸபுவஸ்யுஹபெக 1 ஸிஹை
தஜஹபுராநாடிகெடி ராஜ்யம் ஸுதரிஷ்யதி ” 1 (ஹ-சு-க-உ-எ-ந).
உதிஸாஸெணாயுஸ்யு உதிஹாஸபுராணாஹ்யாஸுஹபெகஹணம்
காயுதிதி விஜாயதெ 1 உவஸ்யுஹணம்நாஜி விதிதவகலவெடிதடி
யுடாநா ஸுயொமஜிவிஸாக்ஷாதுதவெடிததாயுடாநா வாகெஹு
வாவமதவெடிவாக்யாயுஸ்யுக்ஷாணம் 1 ஸகலஸாபாமதஸ்யு வாக்யா
யுஸ்யு ஸுமாமுறவணாஹ்யாவமஜிஹைந தெநவிநா நிஸ்யாயொமா
ஸுஹபெகஹணம்ஹி காயுடுவெ ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

இதை உபபாதிக்கிறார்—‘யதோவா இமாம் ஸுதாமிஜாயந்தே, யேநஜாதாமி
ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத்விஜ்ஜாஸஸம், தத்ப்ரஹ்ம’ என்கிற
ச்ருதிவசநங்களால் ஜகஜ்ஜந்மாதிக்காரணம் ப்ரஹ்மம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டி
ருக்க“இதிஹாஸபுராணாயாம் வேதம் ஸமுபந்ரும்ஹயேத-பிபேத்யல்பச்ரு
தாத்வேதோமாமயம்ப்ரதரிஷ்யதி” (இதிஹாஸம் புராணம் இவ்விருண்டுகளா
லும் வேதத்தை நன்றாக உபந்ரும்ஹணம் செய்யவேண்டும். வேதமானது
என்னை இவன் ஏமாற்றிவிடுவானென்று ஸ்வல்பப்படிப்புள்ளவனிடத்தினி
ன்று பயப்படுகிறது) என்கிற சாஸ்த்ரத்தினால், அர்த்தத்திற்கு இதிஹாஸ
புராணங்களால் உபந்ரும்ஹணம் செய்யத்தக்கதென்று அறியப்படுகிறது.
உபந்ரும்ஹணமாவது ஸகலவேதங்களையும் அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்
களையும் அறிந்தவர்களும் தன் யோகமகிமையினால் நேரில் வேத தத்வார்த்
தங்களைக் கண்டறிந்தவர்களுமான மஹான்களுடைய வாக்கியங்களால் தன்
னூலியப்பட்டிருக்கிற வேதவாக்கியார்த்தங்களை ஸம்சயம்ஜீ தெளியச்செய்
வது, எல்லா சாசைகளையும் அடைந்திருக்கிற வாக்கியார்த்தமானது ஸ்வ
ல்ப பாகத்தை செவியுற்றதனால் அறிவதற்கு அசக்யமாதலால், அதன்றி நிச்ச
யமுண்டாகாததலால் உபந்ரும்ஹணம் செய்யத்தக்கதே.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ச்லோகத்தை நன்பகடத்தில் வ்யாக்கியாநம்செய்வதற்காகத்தொடங்குகிறார்—தநாஹீ என்று. இந்த இடத்தில் எதற்காக முதலாவதாக ச்லோகத்தின் விபாக்கியானம்; சொல்லப்படுகிறது—‘ஜ்ஞாஸஸ்வரூபம்’ என்கிற ச்லோகத்தில் இரண்டாமாவேற்றமைப்பத்களுக்கு விசேஷ்யமானது விஷ்ணுவென்று அறியப்படுகிறதில்லை. அவைகளுக்கு ‘ப்ரணம்ய’ என்கிற பதத்தோடு அந்வயமும் அறியப்படுகிறதில்லை. ச்லோகத்திற்கு விஷ்ணுவார்த்த பரத்வமும், ப்ரகாணத்திற்கு விஷ்ணுவார்த்தபாத்த்வமின்றி அறியப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் நமஸ்கார ச்லோகங்கள் வ்யாக்கியானரிக்கத்தக்கவைகள். வ்யாக்கியானரிக்கத்தக்க அந்த ச்லோகங்களில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் நமஸ்காரஞ்செய்தல் யாதுகாணத்திற்காக, முதலீஸேயன்றோ அதுசெய்யத்தக்கது என்கிற சங்கை உண்டாகிறது. சாஸ்த்ரமானது வினாவிலை ரூபமாகத்தான் இருப்பதால் முதலில் வினாக்களுக்கு சுருக்கமாக மறுமொழியைக்கூறி விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமுண்டான மையத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் நமஸ்காரம்செய்யப்பட்டது. அப்படி இல்லாவிட்டால் வினாவுக்கு அடுத்தே நமஸ்காரம்செய்யப்பட்டாசின்றிருக்கும் மையத்தில் நமமுடைய வினாவுக்கு யாது மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறதோ என்று விஷய புத்திக்கு வ்யாகுலதை உண்டாகும் என்கிற முற்கூறப்பட்ட சங்கையின் நிரஸநம் வரையிலாத நமஸ்காரச்லோகத்தின் ‘ஸவக்ஷியைக்காட்டுவதற்காக ப்ரச்ச்ச்லோகங்கள் வ்யாக்கியானரிக்கப்பட்டன. ‘ஜ்ஞாஸஸ்வரூபம்’ என்கிற ஆரம்பத்தத்தில் நிர்விசேஷ வஸ்துவைத்தவிர்த்த மஹவை அனைத்துக்கும் ப்ராந்தி வித்தத்தவம் காணப்படுவதால் அத்தற்கு அறுகுணமாகவே அர்த்தம் மேலே வர்ணிக்கத்தக்கதென்கிற சங்கையின் பரிஹாரத்தின்பொருட்டு தொடக்கத்தில் உபக்ரமிக் கப்பட்டிருக்கிற ப்ரச்ச்நோத்தரவரஸப ச்லோகங்களால் சாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கது. விபூதிசுருடன்கூடிய தேவதாவிசேஷமே ஒழிய ஜ்ஞாப்திமாத்த்ரமல்லவென்கிற சாஸ்த்ரதாப்த்ய ஜ்ஞாபரத்திற்காகவு் முதலாவதாக ச்லோகத்தின் வ்யாக்கியானம். வ்யாக்கியானம்செய்ய விரும்பப்பட்டிருக்கிற ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ராந்தியின் அந்வயத்திற்கு ஸத்வாரகத்வஸித்தியின்பொருட்டு ஸாமாநாதிகரணம் சரீரசரீரி பாவஸிபந்தமென்பது ‘யம்மயம்’ என்கிற ‘மயத்’ ப்ரத்யயத்தால் ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவு் ப்ரச்ச்ச்லோகங்கள் வ்யாக்கியானரிக்கப்படுகின்றன. அந்த இடத்தில் இதுவே தாந்த்ரவணம் பணனினவனுடைய வினா? அல்லது வேதாந்த ச்ரவணம் செய் யாதவனுடைய வினா? என்கிற விகல்பத்தில் வேதாந்தத்தைக் கேளாதவனுக்கு விசேஷித்துவினவுதல் பொருந்தாது. வேதாந்தத்தைக்கேட்டவனுக்கு கேழ்க்கத்தக்கது இல்லாமையால் வினாபொருத்தமுன்னதாக ஆகாது என்கிற சங்கைவரின் வேதாந்த்ரவணம் செய்கவனுடைய வினாவென்று சொல்லுகிறார்—யதோவாஹாரி இது முதலிய தால். ‘அவஸீதேஸுதி’ என்பதனால் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா ச்ரவணம்செய்யப்பட்டதென்பது உரைக்கப்பட்டது. வேதாந்த்ரவணம் பண்ணினவனுக்கு எவ்வாறு வினாபொருத்தமுள்ளதாகும் என்கிற சங்கையில் வேதாந்த்ரவணம் பண்ணினவனுக்கு இதிஹாஸபுராண விதியைக்காண்பிக்கிறார்—இதிஹாஸ என்று. இதிஹாஸ என்கிற பதத்தை முதன்மை யாகக்கொண்ட ச்லோகத்தில் வேதசப்தம் வேதாந்தத்தை உணர்த்துகிறது. வேதத்திற்கு உபப்தம்ஹணங்களாக இருக்கிற தர்மசாஸ்த்திர இதிஹாஸபுராணங்களில் தர்ம சாஸ்த்திரங்கள் பூர்வபாகோபப்தம்ஹணங்கள், இதிஹாஸபுராணங்கள் மேல்பாகத்திற்கு

உபப்நும்ஹணங்கள் என்று பாருபாடு அறியத்தக்கது. அதுவும் ஸ்ருத்யதிகரணத்தில் வெளிப்படப்போகிறது. அவற்றுள் தர்மசாஸ்திரங்களில் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதசமானது கர்மாக்கள் அந்த ப்ரஹ்மாராதனரூபங்களென்பதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக, இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்ம ப்ரதிபாதமானது கர்மாக்களுக்கு ப்ரஹ்மோபாஸநாங்கத்வ ப்ரதிபாதசக்தித்வமாக, இதிஹாஸத்திற்கு புராணங்களிலிட † அப்யர்ஹிதத்வம் விசேஷம். ‘அல்பாச் சரம்’ என்கிற சப்தாறுசாஸநகதினால் புராணசப்தத்திற்கு பூர்வ ிதிபாதம் வருவதாக இருக்க ‘அப்யர்ஹிதம் பூர்வம்’ என்கிற ிவார்த்திகத்தினால் ப்ரயோகத்தில் முகஸ்மைவாயந்திருக்கிற இதிஹாஸத்திற்கு அப்யர்ஹிதத்வம் அறியப்படுவதால், இந்த ச்லோகத்தினுடைய முதலாவது அர்த்தத்தை வியாக்கியானிக்கிறார்—உபப்நும்ஹணம்நாம் என்று. ஆறாம்வேற்றுமையிலிருக்கிற இரண்டுவிசேஷணங்களால் ஆகமத்தாலும் விவேகத்தாலும் உண்டான ஜ்ஞாநமிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. ‘தத்வார்த்தநாம்’ என்கிற பருவசனமானது கபிலமதத்தைக்காட்டிலும் இதிஹாஸம் முகவியவைகளுக்கு ப்ராபல்யத்தைக்காண்பிப்பதற்காக, வ்யத்திகரணம் - அஜ்ஞாவிசேஷங்களோடுகூட தன்னால் அறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களின் நிஷ்கர்ஷம். எவ்வாறு வேதத்தினால் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸந்த்யோபாஸநம் முதலியதற்கு சரீரசத்தப்ரகாரம் தந்ததாவனம் ஸநாம் முதலிய விசேஷங்களுடன்கூட நிஷ்கர்ஷமோ, இவ்வாறே உபநிஷத்பாகத்திலும் அர்த்தநிஷ்கர்ஷம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது. உபநிஷதர்த்த நிஷ்கர்ஷம் ப்ரஹ்மவிசாரத்தால் ஸித்தம் - ஆகையால் உபப்நும்ஹணபேகை இல்லை என்கிற சங்கைவரின் ச்லோகத்தினப்பின் பாதியை வ்யாக்கியாநம் செய்கிறார்—ஸகல என்று. பூர்வார்த்தத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற உபப்நும்ஹண கார்யதைக்கு உபபாதகம் உத்தரார்த்தம் - உபப்நும்ஹணமாவது அந்யயநம்செய்யப்பட்டிராத சாகார்தாங்களிலுள்ள அர்த்தங்களோடுகூட அந்யயநம்செய்யப்பட்டிருக்கிற சாணைகளின் அர்த்த நிஷ்கர்ஷம் - ஆதலால் உபப்நும்ஹண விசாரணைபேக்யமில்லை என்று அர்த்தம்.

அய்யா! எவ்வாறு † ஆபாதப்ரதிதியினால் பலவாறான அர்த்தங்களை தெரிந்துகொள்வதனால் கர்மவிசாரத்திலும் அதற்கு அடுத்த ப்ரஹ்மவிசாரத்திலும் ராகத்தால் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகிறதோ அவ்வாறு அந்யயநம்செய்யப்படாநின்ற * சாணையில் அடக்கி இருக்கிற “அநந்தாவைவோதா?” என்கிற வாக்கியத்தினால் வேதங்களுக்கு ஆநந்த்யம் அறியப்படுவதாலும் அந்யயநம்செய்யப்பட்டிருக்கிற சாணைகளால் அறிவிப்பதாதும் அவைகளுக்கு அவிருத்தங்களாயும் விருத்தங்களாயுமிருக்கிற அர்த்தங்களுக்கு ஸம்பவமிருப்பதாலும் “ஸம்ருதேர்ச, அபிஸ்மயதே” இதுமுதலிய ஸூத்ரங்களில் † வசாந்தார்த்தத்தின் நிர்ணயத்திற்கு உபப்நும்ஹணத்தை அபேகித்திருத்தல் காணப்படுவதாலும் உபப்நும்ஹணச் சரணத்தில் ராகத்தால் ப்ரவ்ருத்தி பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அங்கு பூர்வபாகத்திற்கு உபப்நும்ஹணங்களான தர்மசாஸ்திரங்களிலும் கேழ்க்கப்பட்டிருக்கிற உபநிஷத்பாகோபப்நும்ஹணரூபமான இதிஹாஸபுராணங்களிலும் ராசத்தினால் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாவதால் விதிக்கு வையர்த்த்யம் நடுகிறது. அப்ராப்தவிஷயத்தி

† அப்யர்ஹிதத்வம்—மேன்மை. ிதிபாதம்—ப்ரயோகம்.

ிவார்த்திகம் — ஸூத்ரகாரரால் சொல்லப்பட்டிராத சிலலக்ஷயஸித்தியைக்கருதி காத்யாயன மஹரிஷியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸூத்திரம்போல் கம்பீரார்த்தமுள்ள வசனம்.

† ஆபாதப்ரதிதி—ஸம்சயம் வியர்யம் இவைகளை ஸஹிக்கும் புத்தி.

ிராகம்—இச்சை. * சாணை—வேதத்தினிடைய ஓர் பாகம்.

வன்றோ சாஸ்திரத்திற்கு அர்த்தவெத்தவம். குருவினிடத்தினின்றே கேழ்க்கத்தக்கது என்கிற நியமவியயுல்ல, இந்த வசனத்தில் அகைச்சொல்லுகிற சப்தமில்லாமையால், இதிஹாஸ புராணங்ளில் சரவணர்த்தம் ப்ரவ்ருத்தித்தவனுக்கு இந்த வசனத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் - அர்த்த வசநர்த்த ஜ்ஞாநதால் இதிஹாஸபுராணசரவணத்தில் ப்ரவ்ருத்தி என்று அர்யோந்யாச்யதோஷமும் - ஆகலால் “உபப்நும்ஹயேத்” என்கிற விதி பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது என்று. ஸத்யம், பாரதம் முதலிய ப்ரபந்தவிசேஷ சரவணத்தின்பொருட்டு அதின் நடுவிலிருக்கிற இந்த வசனத்தினால் நியாயஸித்தமான உபப்நும்ஹணத்தின் அபேகையானது ஸாமான்யமாக அதுவதிக்கப்படுகிறது. உபப்நும்ஹணம்செய்யத்தக்கதென்று அறியப்படுகிறது என்கிற இந்த வசனத்தின் இது அர்த்தம். நியாயஸித்தமான உபப்நும்ஹணம் செய்யத்தக்கதென்பது இந்த வசனத்தாலும் அறியப்படுகிறது என்று “உபப்நும்ஹணம்நாம்” இது முதலிய பாஷ்யத்தினால் நியாயப்ராப்தியே காட்டப்படுகிறது. அன்றிக்கே - ஸமந்வயவிரோதபரிஹார வக்யணங்களுலேயே தத்வஸ்தி நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் வஸ்துவில் விருத்தாகாரம் ஸம்பவியாதாதலால் அத்யயநம் செய்யப்படாநின்ற ச்ருதியினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேறு ப்ரதேசம் ஸம்பவிக்கிறதாக்கில் வேதத்திற்கு ப்ராந்தி ஜல்பிதத்வம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற தத்வத்திற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஒன்றின் ப்ரஸங்கத்திற்கு ஸம்பவமில்லாமை யாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அறியப்படாத குணவியூதிவிசேஷமிருத்தபோதிலுங்கூட உபப்நுஹண ஸஹஸ்ரங்களுல்கூட அதின் (இயத்தா) பரிமாணத்தின் ப்ரதிபாதம் பொருத்தாததாலும் அறியப்பட்டிருக்கிற சில குணவிசேஷோபாஸங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணவிசேஷோபாஸத்தினாலேயே புருஷார்த்த ஸித்திக்கு உபபத்திவருவதாலும் உபப்நும்ஹண சரவணத்தில் அபேகை இல்லாதவனக்குறித்து உபப்நும்ஹயேத் என்ற விதியானது தருதியுள்ளது.

அய்யா ! இவ்வனமாகில் நியாயங்களால் அதுந்ரஹிதப்பட்டிருக்கிற வாக்கியங்களால் அறியப்பட்டிருக்கும் வாக்கியர்த்தங்களில் உபப்நும்ஹணங்களால் நிர்ணயிக்கத்தக்கது இல்லாமையாலும், நிஷ்கர்ஷிக்கத்தக்க அம்சமானது ஸூத்ரங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசனங்களுலேயே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், உபப்நும்ஹணவிதியானது அத்ருஷ்டார்த்தமாக இருக்கலாம். த்ருஷ்டம் ஸம்பவிக்கிற இடத்தில் அத்ருஷ்டத்தை கல்பிப்பது நியாயமல்ல வசனம் த்ருஷ்டார்த்தத்தவதையும் காண்பிக்கிறது. ‘மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி’ என்று. வேதத்திற்கு ப்ரதாரணமானது அத்வேதத்தின் அபிப்ரேதார்த்த விபரீதமான அர்த்தத்தைவாணிப்பதே. ஆதலால் அர்த்த விபரீதார்த்த நிலருத்தி ரூபமான த்ருஷ்டபலம் வாசநீம் அது இருக்க அத்ருஷ்டத்தை கல்பிப்பது உரிமல்ல. அக்வனமாகில் அதேத்ருஷ்டமானபலமென்று கூறப்படுமேயானால் அதுவும் யுத்தமல்ல. தத்வத்தின் மாராட்டத்தைப்பற்றிய ப்ரதிபாந்தத்தின் அஸம்பவத்தை நியே சொல்லியிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மத்தின் விபூதியை முழுமையும் அறியாமையும் அதின் எல்வா அவாந்தர விசேஷங்களை அறியாமையும் வேத ஸ்ரீ ப்ரதாரணரூபமல்லாததால் அதின் நிவ்ருத்தியானது பலம் என்பது தகாததாலும். மறுமொழி கூறப்படுகிறது. பாதத்வ விஷயத்திலும் அதின் உபாஸகப்ரதிபாதங்களிலும் @ விப்யாஸத்திற்கு ஸம்பவமில்லை. ஆகிலும் “கிந்தேத்ருணவாதிகடேஷு காவோ நாசீரம் துஹ்ரேத பந்தி வுரம்ம், ஆகோபரப்ரமகந்தஸ்யவேதோணவாசாவம் மகவ்நர்த்தயாஃ” இது முதலிய வாக்கியங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற ப்ரமகந்தாதி வ்ருத்தார்த்தம்போல ப்ர

மாத்மாவிலுள்ள ஸ்ருஷ்டிக்கத்தக்க தேவமனுஷ்யபுத்ரியகாதி விசேஷங்களும் அவைகளின் உத்தப்பதியும் அவைகளின் வ்ருத்தவிசேஷங்களும் ச்ருதிஸாமான்யத்தால் அறியப் பட்டு இருப்பதால் வாக்கியாவிலகூறித்தவத்தை எண்ணிக்கொண்டு அஹத்யாஜாராதி வாக்கியங்களுக்குப் பண்டிதர்களுடைய எண்ணிக்கொண்ட மற்றவர்களால் சொல்லப் பட்ட அர்த்தத்தைப்போல் வேதத்தின் பூர்வபாகத்தையும் உபநிஷத் பாகத்தையும் அனுடந்திருக்கிற மந்தார்த்த வாதங்களுக்கும் வேறு விதமாக அர்த்தம் எண்ணப்படுமே யானால் உபபரும்ஹணங்களைக்கேளாதவனானால் இவன் வேதத்தை வஞ்சிக்கவே வஞ்சிப்பான் ; ஆனதுபற்றியே அனைப்பரிஹரிப்பதில்பொருட்டு உபபரும்ஹணவியா னது உபபந்தமாகிறது. அந்யோந்யாச்சயமுமில்லை. ஓ ஸ்வாத்யாயவீதி வாக்கியத்திற்கு ஸ்வாத்யாயத்தில் அர்த்தப்பாவிர்த்தபோகிலும் அத்யயகத்தினால் விதிஜ்ஞாநம் - விதி ஜ்ஞாநத்தினால் அத்யயகம் என்று எவ்வாறு அந்யோந்யாச்சயமில்லையோ அப்படிப்போல அர்த்த இடத்தில் விதியை அறிந்த புருஷனுடைய ப்ரேரணத்தினாலாவது அதின் அநுஷ்டாநதர்சனத்தினாலாவது † மாணவனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகிறது. இவ்வண்ணமாக உபபரும்ஹண விதியை அறிந்த ஓ சிஷ்டஜ்ஞாவாதப்ரஸித்தியாலாவது அதை அறிந்திருக்கிற தன்னுடைய குருவசனத்தினாலாவது அதனால் உபபரும்ஹணத்தை அறிவதில் ப்ரவ்ருத்தித்த வேறு புருஷனைப்பார்ப்பதாலாவது உபபரும்ஹண ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கதெனகிற ஜ்ஞாநத்தால் சிஷ்யனுடைய வினா பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அதனால் உபபரும்ஹண விதியானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. அந்த இடத்தில் தனக்கே குருவான பராசரருக்கு ஸ்வஜ்ஞகவப்ரவிர்த்தியாலும் அதனாலேயே எல்லா வித்யாஸ் தவங்களிலும் தான் கருத்த சிஷ்யுடையென்றவராக இருப்பதாலும் மைத்ரேயருக்கு அவரால் செய்யப்பட்டிருக்கிற புராணச்சரணத்தில் ப்ரவ்ருத்தி உபபந்தமாகிறது.

வேறு புராணங்களைவிட இந்தப்புராணத்திற்கு மேன்மையைசொல்லப்போகிறவராக வினாக்களை அவதரிப்பிக்கிறார்—தந்தை சீழ்நாட்டார் முதலிய எல்லா வித ஜ்ஞாநங்களாலறியப்பட்டிருக்கிற இந்த புராணாத்ரத்திற்கு மற்றப்புராணங்களைவிட ப்ரஸித்தி அதிகமாக இருப்பதால் தர்மசாஸ்திரத்தில் மாகாதர்மத்திற்குப்போலவும் வ்யாகாணங்களில பாணியேத்திற்குப்போலவும் ஸஜாநியப்ரபந்தங்களைக்காட்டிலும் அதிக மேன்மையானது அபவாபம் செய்வதற்கு சக்யம் என்று. அதினாலேயே ப்ரஸித்தி ப்ராசர்யத்தால் உண்மையாக முதலியதற்குப்போல நஷ்டஹிதகாசனம் சங்கையானது தூரத்தில் இடப்பட்டது. அதிக விஸ்தாரமாக இல்லாததாலும் ஓ ப்ரேக்ஷபமென்கிற சங்கை அவதரிக்கிறதில்லை அந்யபரையான உத்த ப்ரஸித்த பரிஹாதிசயமுன்னது - இது ‘‘படய பராசரேதம்’’ என்று அந்நேசுவஸ்யமாஹாத்மயம் தாயஸேஷு ப்ரகீர்த்தயதே, ராஜஸேஷுசமாஹாத்மயமதிசம் ப்ரஹ்மனோவதி : - ஸாத்விகேஷ்வதகல்பேஷுமாஹாத்மயமதிசம்ஹரே : தேஷு வேவயோகஸம்வரித்தா : கமிஷ்யந்தி பராசரஜிம் - யஸ்யிஷ்வ பேதயயத்த்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணுபரா - தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்மயம் ததஸ்வரு பேண வர்ணயதே - தாமஸகல்பங்களில் அகநியினுடையவும் சிவனுடையவும் மாஹாத்மயம் ரன்ருசொல்லப்படுகிறது. ராஜஸங்களில் ப்ரஹ்மஸவுக்கு மாஹாத்மயம் அதிகமென்று அறிகிறார்கள். ஸாத்விககல்பங்களில் ஹரியினுடைய மாஹாத்மயம் அதிகம். அந்த ஸாத்

ஓ ஸ்வாத்யாயம்—வேதம்.

† மாணவன்—வேதாத்யயனம் செய்கிற ப்ரஹ்மசாரி.

ஓ சிஷ்டர்சன்—வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மங்களை உள்ளபடி அனுஷ்டிப்பவர்கள்.

ஓ ப்ரேக்ஷபம்—கார்த்தத்திலில்லாத விஷயங்களைத் தாங்கள் இஷ்டப்படி பண்ணி இஷ்டையில் சேர்த்துவிடுதல்.

விகல்பங்களிலேயே யோகத்தால் நல்லஸித்திபெற்றவர்கள் உத்தமகதியை அடைவார்கள். முற்காலத்தில் ப்ரஹ்மாவினால் எந்த கல்பத்தில் எந்த புராணம் சொல்லப்பட்டதோ அதின் அதின் மாஹாத்மயமானது அதின் ஸ்வரூபத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது) என்று ஸம்யக்ஜ்ஞாநவிஷ்பாதகஸத்வமூலமாக இருப்பதாலும் அய்யதாஜ்ஞாநவிபரீத ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஹேதுபூதங்களான ராஜஸ்தமஸ்ஸுகளை மூலமாகக்கொண்டிராததாலும் துஷ்டகாரணங்களுள்ள புராணத்தாங்களோடு ஸம்யம் எண்ணத்தக்கதன்று - ஸத்வத்திற்கு யதார்த்தஜ்ஞாநஹேதுத்வமும் ராஜஸ்தமஸ்ஸுகளுக்கு அய்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநஹேதுத்வமும் “ஸத்வாத் ஸ்ஞேயாதே ஜ்ஞாநம்” (ஸத்வகுணத்தினின்று ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது.) “அய்யதாவத்ப்ராஜாநி புத்திஸ்ஸா பார்த்தராஜஸி” (ஹே குந்தீபுத்ர! எது உள்ளபடி அறிகிறதில்லையோ அது ராஜஸபுத்தி) “ஸ்வார்த்தாத் விபரீதாம்ஸ்ச புத்திஸ்ஸாபார்த்ததாமஸி” (பார்த்த! எல்லா அர்த்தங்களையும் விபரீதங்களாக எது க்ரஹிக்கிறதோ அந்த புத்தியானது தாமஸமானது.) என்கிற வசனத்தால் ஸித்தம். “ஸத்வம் வகுப்ரகாசகம் இஷ்டம்” “உபஷ்டம்பகம்சவஞ்சராஜ” “குருநாணக மேவதம.” “ஸ்வாஸ்தாவிஷ்டபலா: ப்ரேத்யதமோவிஷ்டாஹி தா: ஸம்ருதா:” (ஸத்வகுணமானது லேசானது, ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணுதன்மையுள்ளது, எவ்வேருக்கு மிஷ்டமானது-ராஜஸானது கர்வத்தை உண்டுபண்ணும் ஸ்வபாவமுள்ளது சாஞ்சல்யத்தினை உண்டுபண்ணும் தன்மைவாய்ந்தது. தமோகுணமானது குருத்வமுள்ளது, ப்ரகாசத்தை மறைத்தலே அத்தற்கு ஸ்வபாவம் - அவைகளுனைத்தம் லோகார்த்தத்தை அடைந்து பயனற்றவைகள் - அவைகள் தமஸ்வரில் நிலைபெற்றவைகளென்று எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் பிரஸித்தம்.

அப்பா! நான்முகன் சிவன்முதலியவர்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிற புராணங்கள் ராஜஸ்தமஸ்ஸுகளை மூலமாகக்கொண்டவைகள் என்கிற வசனமும் ராஜஸ்தமஸ்ஸுகளை மூலமாகக்கொண்டிருப்பதுபற்றி அவைகளுக்குப் ப்ராமாண்யமில்லாமையால் ஸாத்விக புராணங்களுக்குப் ப்ரபல்யம் ஸித்திக்கிறதில்லை. இந்த வசனம் எத்வமூலமென்பதில் ப்ரமாணம் கிடையாது - அதனாலேயே அந்த வசனமாத்ரத்திற்கு அப்ராமாண்யம் சொல்வது சித்தமே ஒழிய பஹுபுராணங்களுக்கு அப்ராமாண்யம் சொல்வது யுத்தமல்ல - ஒருங்கே சேர்ந்த அநேகங்கள் அதிக பலமுள்ளதாதலால். (மதமொழி) சொல்லப்படுகிறது. இந்த வசனத்திற்குப் ப்ராமாண்யத்தில் விவாதம் ந்யாயமல்ல. பாதகம் காணப்படாமையாலும் தானாகவே ஸித்தித்திருக்கிற ப்ராமாண்யமானது மறுக்கப்படாமையாலும் “யோஹகலுவா அஸ்யராஜஸோம்ச: ஸோஸௌ ப்ரஹ்மசாரிணேயோயம் ப்ரஹ்மா - யோஹகலுவா அஸ்ய ஸாத்விசோம்ச: ஸோஸௌ ப்ரஹ்மசாரிணேயோயம் விஷ்ணு: - யேசஹகலுவா அஸ்யதாமஸோம்சஸ்ஸோஸௌ ப்ரஹ்மசாரிணேயோயம்ருதா:” (இந்த ப்ரஹ்மசாரியினுடைய யாதொரு ராஜஸாம்சமுண்டோ அந்த அம்சத்தான் ப்ரஹ்மா - இந்த ப்ரஹ்மசாரியினுடைய ஸாத்விசாம்சம் எது உண்டோ அதுதான் விஷ்ணு - இந்த ப்ரஹ்மசாரியினுடைய யாதொரு தாமஸாம்சமுண்டோ அதுதான் ருத்திரன்) என்றும். “மஹாப்ரபுர்வைபுருஷ: ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:” (புருஷசப்தத்தால் சொல்லத்தக்க ஸ்ரீமந்தாராயணன் எல்லாவற்றையுடையபித்துக்கொண்டிருப்பவர் (விபு எல்லாவற்றுக்கும்) ஸியந்தாவாக இருப்பவர் - இவர் ஸத்வத்திற்குப் ப்ரவர்த்தகர்) என்றும் ச்ருதிகளின் ஒற்றமையினால் அந்தந்த குணமையாக அறியப்பட்டிருக்கிற அந்தந்த தத்வங்களின் அந்தந்த கல்பத்தில் அந்தந்த குணமையான ப்ரஹ்மகேவலனால் அந்தந்த புராணங்களில் ப்ரதிபாதகத்தைப் ப்ரதாநமாகக்கொண்டிருக்கிற வசனத்திற்கு அர்த்தம் பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதாலும் - ஸகலசாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் நிலைநிறுத்துகின்ற மஹாப்ர

எத்தனை மோகஷுதரத்தில் “ஜாயமாநம்ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்தஸூதிரா: ! ஸாத்விக ஸ்வதவிஜ்ஞேய: ஸவைமோக்ஷாத்ந்திஸ்ய:” (மதுஸூதரனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் எந்த புருஷனை பிறக்கும் தருணத்தில் கடாக்ஷிக்கிறானோ அவன் ஸாத்விகனென்று அபி யத்தக்கவன். அவனே மோக்ஷாத்ந்த ஸிஸ்யமுன்னவன்) இதுமுதலியதால் பகவத் கடைக்ஷத்தால் ஸத்தகுணமூலஸம்யகஜ்ஞாந நிச்சயத்தைச்சேரால் “பச்யத்யேம்ஜாயமாநம் ப்ரஹ்மாருத்ரோததவாபு: ! ரஜஸாதமஸாசால்யமாநஸம்ஸம்பிப்நுதம்” (பிறக்கிற மையத்தில் எந்ததேதனை ப்ரஹ்மதேவனானது நுத்ரவனது பார்த்திருனோ அப்பொழுது அவனுடைய மனதானது ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் முறையே நன்கு கவரப்படுகிறது) என்று நான் முகன் சிவன் இவர்களுடைய கடைக்ஷத்தினால் ரஜஸ்தமஸ் அடியாக உண்டாகிற காலவ்யப்பிரதிபாதநத்தாலும் நான்முகனையும் சிவனையும் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரபத்தங்களுக்கு ரஜஸ் தமஸ்ஸுகலோ அடியாகக்கொண்டிருந்தல் பொருத்த முள்ளதாக ஆகிறது. இந்த வசநமானது ரஜஸ் தமஸ்களை மூலமாகக்கொண்ட புராணத் திலிருந்தபோதிலும் அப்ராமான்யம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல, ப்ரஹ்மா சிவன் முதலியவர் களைப் புஷ்பவதில் அதிக ஆவலுள்ள ப்ரபத்தத்திற்கு பகவானுடைய மேன்மையைச் சொல்வதில் ஆக்ரஹியில்லாமையால் இந்த வசநத்திற்கு தத்வபரத்வம் உபபன்னம் சொல்லுகிறவனுக்கு தன்னால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க தேவதையினிடத்திலன்றோ ஆக்ர ஹம் ஸம்பலிக்கிறது. வேறு தேவதையினிடத்திலுண்டாகாது. ஆகையால் இந்த வச நத்திற்கு காரணதோஷஸம்பவமில்லை. அனேக புராணங்களுக்கு அப்ராமான்யம் சொல் வதையிட இந்த வசநமாத்நிரத்திற்கு அப்ராமான்யம் தகுதியுள்ளது. ஒன்றுசேர்த்திருக் கிற அனேகங்கள் அதிக பன்முள்ளதாலால் என்று எது உரைக்கப்பட்டதோ அதுயுத்த மன்று. நேராக அர்த்தவிரோதமில்லாமையால் ப்ரஹ்மானையும் சிவனையும் ப்ரதிபாதித் திற ப்ரபத்தங்களுக்கு ரஜோகுண தமோகுண மூலத்தவமில்லை என்று அந்த புராணங் களில் அறியப்படுகிறதில்லையன்றோ. அந்தந்த ப்ரபத்தங்களிலேயே ப்ரமாணங்களைக் நிச் சயிக்கப்பட்டிருக்கிற அவைகளுக்கு ப்ராமான்யமும் ரஜோகுணதமோகுண மூலத்வமும் விருத்தமென்பதில் பரம்பரையிலால் விரோதம் பலித்தது. அங்கு பூபஸாம்பலீயஸ் த்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால், தனித்த இந்த வசநமாத்நிர விரோதத்தால் அவை களுக்கு அப்ராமான்யம் ஏற்படுமாசில் அப்பொழுது இந்த தோஷமுண்டாகலாம். புரா ணங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விரோதமிருப்பதனால் எல்லாவற்றுக்கும் வீசேஷமின்றி ப்ராமான்யமானது அதுபரந்தமாக இருக்க எல்லாவற்றுக்கும் அப்ராமான்யம் சொல் வதையிட சிலவற்றின் ப்ராமான்ய லித்திக்கு அதுகுணமான கிரவாஹம் ந்யாயமாம் இருக்க எதற்கு ப்ராமான்யம் என்று அபேஷைவரின் இர்த்தவசநமானது வீஷயங்களின் இருக்க எதற்கு ப்ராமான்யம் என்று அபேஷைவரின் இர்த்தவசநமானது வீஷயங்களின் இருக்கப்பட்ட அனவிலி அதுஷ்டமூலங்களான ப்ரபத்தங்களால் அதுஷ்டமூலப்ரபத்தங்களு க்கு பாதம் விர்த்திக்கிறது. ஆகையால் பூயஸாம் பலீயஸ்வநவியாயத்தால் அந்த வச நத்திற்கு பாதமில்லை. பகவானே ப்ரதிபாதிக்கிற புராணங்களையிட ப்ரஹ்மானையும் சிவனையும் ப்ரதிபாதிக்கிற புராணங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் அவைகளுக்கு ப்ரமா ண்யமென்று சொல்லப்படுமேயானால் இந்த வசநமோஷென்றால் அபாதிதமானது. இங்கே பூயஸாம்பலீயஸ்வ நியாயத்திற்கு அவதாரமில்லாமையால் இவ்வண்ணம் பாதகமில்லாத இத்த வசநத்திலும் புராணங்களுக்கு ஸ்வாதாரிமூலத்வம் அறியப்பட்டிருக்காமளவில்து துஷ்டமூலபுராணபாகுயம் அதுஷ்டமூலமான ஒரு புராணத்தைக்கூட பாதிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளதாக ஆகாது. ப்ரார்த்தியுள்ள ஆயிரம் மனுஷ்யர்களுடைய வசநங்களால் ப்ரார்த்தி இவ்வாத ஒரு மனிதனுடைய வசநம் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை யன்றோ; ஆகையால் பகவானே ப்ரதிபாதிக்கிற தன்மைவாய்ந்திருப்பதுபற்றி ஸத்வஸூத்

மாகஇருப்பதால் காரணதோஷமில்லை. அவ்வாறே புராணத்தாங்களுக்குப்போல இதற்கு பாதகப்ரத்யயம் காணப்படுகிறதில்லை. நாராயணனுக்கே பரமகாரணத்துக்கைப் பதிபாதிப்பதால் ப்ரத்யகூ ச்ருதிகளிலோ நாராயணனுக்கே ஸாமான்ய சப்தவிசேஷ சப்தங்களைக் காரணத்துக்கை உரைத்து “நசான்யசுக்ருதிஜ்ஞாநா நசாதிப:” “நத்க்ஸமஸ்சாப்திகஸ்ச த்ருச்யதே” “நஹ்யேதஸ்மாதிதிநேதர்யத்ய பரமஸ்தி” “யஸ்ய மாத் பரம்நாபரமஸ்திகிஞ்சித்” (இவனை ஒருவனும் உண்டுபண்ணவில்லை, இவனுக்கு மேலதிகாரி கிடையாது, அவனுக்கு ஸமனானவனும் மேலானவனும் காணப்படுகிறனில்லை. இவ்வித மகிமைபொருந்தியவன், இவனைக்காட்டிலும் மற்றொருவனில்லை, இவனைவிடச் சிறப்புடையது ஒன்றுமில்லை, எவனைவிட பெருமைவாய்ந்தது வேறு ஒருவஸ்துவுமில்லையோ) என்று காரணபூதத்தை அவனைத்தவிர்த்த வேறு வஸ்துவிற்கு பாத்வமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. “நப்ரஹ்மா நேசாக:” “நத்ப்ரஹ்மமாசுதர்முதகோஜாயத, ‘த்ரயகூக்ருபாணி: புருஷோஜாயத’ ‘ததோஜ்ஞ உத்யந்தி உத்யந்தம்’ ‘விரூபாகாய ப்ரஹ்மண: புத்ராய:’ அந்ஸ்யநாபாவத்யேகமர்பிதம் - ஹப்ராஜாதிரேச: புஷ்டகர்பிரணே ஸமபவத் - யந்நாபிபத்மாபவத் மஹாத்மாப்ராஜாபதி: (ப்ரஹ்மாவுமில்லை, நசாநென்கிற ருத்திரனுமில்லை, அந்த நாராயணனிடத்தில் நான் குபூதமுள்ளவனாகப்ரஹ்மா உண்டானார், முக்கண்களுள்ளவனும் குலாயுத்தகை கையில் எந்தினவனான மான புருஷன் பிறந்தான். அவனிடத்தினின்று கோபத்தால் ஜீவலீக்ஷித உத்யந்தி பிறந்தான். பற்பல ரூபங்களுள்ள கண்களுடன் கூடியவனும் நான் முகனுக்குப் புதல்வனாகவுமிருக்கிற சிவனின் பொருட்டு - பிறப்பில்லாதவனான ஸ்ரீய:பதியினுடைய சாபியின்மிது ஒருகாமரைமலர் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப்ராஜாபதி என்கிற ஒருபுருஷன், நாமரைமலரில் உண்டானான். எவனுடைய நாபிக்கமலத்தினின்று மஹாத்மாவானப்ராஜாபதி உண்டானாரோ) என்றுப்ராஹ்மா சிவன் இரண்டுபேர்களுக்கு நாராயணனிடத்தினின்று உத்பத்தியானது கேழ்க்கப்படுகிறது. விஷ்ணுபுராணத்தில்ப்ராஹ்மா விஷ்ணு இருவர்களைக் குறித்த “புராம்ப்ரஸுததொகாத்ரோப்யோ மம பூர்வம் ஸநாதனே” (சாசுவதர்களான நீங்கள் இருவர்களும் என் அங்கங்களினின்று முன்பு உண்டானீர்கள். என்கிற ருத்ரனுடைய வசந்ததால் ருத்ரனிடத்தினின்று ஹரி, சதுர்முகன் இருவர்களுக்கு உத்பத்தி அறியப்படுவதால் புராணத்தாங்களுக்கு ச்ருதி விரோதம் மிகவும் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆனால் சிவர்களால் மூன்று தேவர்களுக்கும் ஸாமன்யமும் ஐக்கியமும் ஒப்புகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் இந்த விரோதம் எவ்வித்தாலும் பரிஹரிக்க முடியாது. ஸாம்யத்தைப்பெற்றவர்களும் ஒன்றாக ஆகி இருப்பவர்களாகவுள்ள அந்த மும்மூர்ச்சிகளுடைய உத்பத்திப்ரதிபாதத்தில் பகவானிடத்தினின்று நான் முகனுக்கும் சிவனுக்கும் உத்பத்தி கேழ்க்கப்படுவதாலும் ருத்ரனிடத்தினின்று மற்றவர்கள் இருவர்களுக்கும் ஒருவாக்கியத்திலும் உத்பத்திக்குச் சாரணயில்லாமையாலும் காரணவாசிகளான விவாதிசப்தங்களுக்கு ஆகாசாதிசுக்குப்போல சார்யமென்று அறிவப்பட்டிருக்கிறப்ரஸித்தருத்ரநாதிப்ரத்வமில்லாமையாலும் ‘ஸர்வேவிஷ்ணுமயாவேதா: ஸர்வேவிஷ்ணுமயாருண:’ ‘கஹி விஷ்ணுஸமா காகித் கதிர்யா விதீயதே - இத்தேயம்ஸத்யம்வேதா காயத்தேநாத்ரஸம் சய: (எல்லா வேதங்களும் விஷ்ணுமயங்கள். எல்லா ருணங்களும் விஷ்ணுமயங்கள். விஷ்ணுவிற்கு ஸமானமான வேறு ஒரு கதியும் விதிக்கப்படவில்லை. இவ்வண்ணம் எப்பொழுதும் வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. இதில் ஸம்சயமில்லை) என்று ஸைங்கம் முதலிய தில்குட வேதங்களுக்கு பகவத்ப்ரதவ் ப்ரதிபாதகத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும் ஆகையால் நாராயணனுக்கே பரமகாரணத்துக்கைச்சொல்லுகிற ப்ரத்யகூ ச்ருதிகளால் பாதகப்ரத்யயமுள்ள வேறு புராணங்களைக்காட்டிலும் வைவஸ்கீக்யம் ஸ்பஷ்டம். அவ்வாறே நாராயணனையே பரமகாரணமாகப்ரதிபாதிக்கிற மாக்ஷாதி தர்மசாஸ்த்ரிக்ஷ

னோடும் அர்த்தைத்யம் ஸ்பஷ்டம். “ஆபோநாநாஇதிப்ரோக்தா: தத்விஸ்ருஷ்டஸ்ச புருஷ:”, வித்யாத்து புருஷம்பரம், நாராயண: பரோஉய்யக்தாத்” (ஜலம் நாரமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அவனான் உண்டிபண்ணப்பட்ட அர்த்தபுருஷன், பரம்புருஷனென்று அறியவேண்டும். அவ்யக்த சப்தவாச்யமான மூலப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் வேறுஷக்யம் மேன்மையுள்ளவனாகவுமிருப்பவன் நாராயணன்.) இது முதலிய வசநங்க களால் நாராயணனுக்கன்றோ காரணத்வம் அவைகளுமில் கூறப்படுகிறது. புராணத்தால் களோவென்றால் தர்மசாஸ்திர விருத்தங்கள். அவ்வாறு ி வக்த்ருவைவக்ஷணயமும் ப்ரத்யக்ஷசக்ருதி விர்த்தமாக இருக்கிறது. “ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:” என்று. இந்த இடத்தில் பராசரருடைய புத்திரானை இருப்பதால் வ்யாஸருக்கு மேன்மை கூறப்படுகிறது. அவ்வாறே லைங்கத்திலும் பராசரருக்கு வைவக்ஷணயம் அறியப்படுகிறது, எப்படி என்றால் அர்த்தகிர்த்தத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் “பராசரஸ்யாவதா ரோவ்யாஸஸ்ய ச சகஸ்யச - விநாசம் ராக்ஷஸநாந்து க்ருதம்வை சக்திஸூதநா” (பராசரருடையவும், வ்யாஸருடையவும், சகருடையவும், அவதாரம் (உரைக்கப்பட்டது) சக்தியின் புதல்வரான பராசரால் அரக்கர்களுடைய வ்நாசம்செய்யப்பட்டது.) என்று. இந்த இடத்தில் “பராசரஸ்ய அவதார:” என்கிற வசநமானது அதிக மேன்மையைக் காட்டுவதற்காக. அப்படி இல்லாவிட்டால் “பராசரஸ்யசோத்பத்திர்வ்யாஸஸ்ய ச சகஸ்யச” என்றும் சொல்வதற்கு சக்யமன்றோ. ி புலஸ்த்ய வலிஷ்ட மகரிஷிகளுடைய வரதாந்தாலடையப்பட்ட தேவதாபாரமார்த்த்யஜ்ஞாநவத்தவமும் மஹத்தானவைவக்ஷணயம். வரதானம் விர்த்தித்தால் இந்த புராணத்திற்கு ப்ராமாண்யம், புராணப்ராமாண்யம் ஸித்தித்தால் அர்த்தப் புராணத்தாலறியப்பட்டிருக்கிற வரலாபத்திற்கு ஸத்த்வம்என்று அந்யோந்யாசரயதோஷம்வருகிறதென்று சொல்லத்தக்கதில் வரலாபவசநத்திற்குப்பராசர வரலாபத்தைப்பெற்றவரல்லர் என்கிறபாதகப்ரத்யயமில்லாமையால் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ப்ராமாண்யத்திற்கு அபவாதமில்லை. பராசரருக்கு தேவதாபாரமார்த்த்யஜ்ஞாநாபம் லைங்கத்திலும் அறியப்படுகிறது. எப்படி என்றால் அர்த்த லைங்கத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் “தேவதாபாரமார்த்த்யஞ்ச விஜ்ஞாநஞ்ச ப்ரஸாதத: புராணகரணஞ்சைவ புலஸ்த்யஸ்யாஜ்ஞயாகுரோ:” (சுருவான புலஸ்த்யருடைய ஆஜ்ஞையினால் தேவதாபாரமார்த்த்யஜ்ஞாநமும் அர்த்தசுருவினுடைய ப்ரஸாதத்தினால் புராணம் செய்யும் சக்தியும் (விர்த்தித்தது) என்றும். அதிலேயே அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் “அத தஸ்ய புலஸ்த்யஸ்யவலிஷ்டஸ்பசதிமத:; ப்ரஸாதத் வைஷ்ணவம் சக்பேராணம்வைபராசர:பிரதகு சிமந்தபுத்தியுள்வர்க்கானபுலஸ்த்யவலிஷ்டமஹரிஷிகளுடைய ப்ரஸாதத்தினால் பராசராவ்ஷ்ணுபுராணத்தைச்செய்தார், என்றும், அதற்கடுத்து “ஷட்.ப்ரகாரம் ஸமஸ்தார்த்த ஸாதகஜ்ஞாந ஸம்சரயம். தசஸாஹஸ்ரமயிதம் ஸர்வவேதார்த்த ஸமயுதம் (ஆறு அம்சங்களுள்ளதும் ஸமஸ்த புருஷார்த்தஸாதகஜ்ஞாநத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பதும் பதினாயிரம் கீர்த்தங்கனாடங்கியதும் அபிரிதிமான கௌரவமுள்ளதும் எல்லா வேதங்களின் அர்த்தங்களோடு சேர்ந்ததுமான) என்கிற இந்த ச்வேசகத்தால் இந்த புராணாதத்திற்கு எல்லா வேதார்த்தங்களோடும் சேர்ந்திருத்தலும் அதனாலேயே ஸமஸ்த புருஷார்த்த ஸாதகஜ்ஞாந ப்ரஸாதகவமும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் வக்த்ருவைவக்ஷணயமும் ப்ரபந்த வைவக்ஷணயமும் புராணத்தால் ஸித்தமாக இருப்பதினால் அது எவ்விதத்தாலும் மறக்கமுடியாது. இதுவும் வேறு மிகவும் மஹத்தானவைவக்ஷணயமிருக்கிறது, அதாவது-ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில் பொதுவாக விர

ி வக்தா—கார்த்தக்யை இயற்றுகிறவன்,

ி புலஸ்த்தியர்—ராக்ஷஸவர்க்கங்களுக்கு கூடஸ்தர்.

இருக்க உதற்கு விசேஷத்தை ஆகாரமாகக்கொண்டு மறுமொழிகூறி இருக்கல்தான்.
 “ஸோ஽ஹமிச்சாமிதம்ஜீஞ! ச்ரோதும் தவத்தேயயதாஜகத், பபுவப்யுபஸ்யதா மஹா
 பாகபலிஷ்யதி - யம்யஞ்சஜகத் ப்ரஹ்மயதஸ்சைதச்சராசரம். (தர்மங்களை அறிஞ
 வரே! மகாபாகியமுன்னவரே அப்படிப்பட்ட நான் ஜகத் எப்படி உண்டாயிற்று, மறு
 படியும் எப்படி உண்டாகப்போகிறது, ப்ரஹ்மம் ஜகத்தானது எவ்வாறு உண்டாகிற்று, இவை
 ருக்கிறது. இந்த சராசரங்கள் அனைத்தும் எவ்விதத்தினின்றும் உண்டாகிறது, இவை
 களை உம்மிடத்தினின்றும் கேழ்க்கவிரும்பமுற்றிருக்கிறேன்) இது முதலியதால் பொது
 வாக வினவப்பட்டிருக்க ‘விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுக்பூதம்’ (விஷ்ணுவின் பக்கத்திலிருந்து
 ஜகத் உண்டாயிற்று) என்று விசேஷத்தை அவலம்பித்தன்றோ மறுமொழி என்று அறியப்
 படுகிறது. விசேஷம் வினவப்பட்டிருந்தால் ப்ரதிவாசமானது வினவப்பட்டிருக்கிற
 விசேஷத்தில் பகடிபாதத்தால் அதற்கு மேன்மையைச்சொல்வதில் நோக்கமுள்ளது ப்ர
 சம்ஸாரமாத்ரம், தத்வபரமல்லவென்று ஸந்தேஹிக்கத்தக்கதாக ஆகலாம். (ஸாமான்யமாகக்
 பொதுவாக வினவப்பட்டிருக்கும் ஸமயத்தில் ப்ரதிவாசமானது அர்த்தவாசத்தால் விசே
 ஷத்தில் பர்யவஸாநத்தை அடைகிறதுதாதலால் தத்வபரத்வமே இருக்கலாம். ஆதலால்
 ‘தஸ்மாத்பவந்தம் ப்ருச்சமா: ஸூதபௌராணிகாத்யது, புராணஸம்ஹிகாம் புந்யாம்
 விஷ்கமாஹாந்யம்யஸ்யதாம் (ஹே ஸூதபௌராணிக! ஆதலால் இப்பொழுது பாவா
 மானதம் விஷ்கமாஹாந்யத்துடன் கூடியதுமான புராணஸம்ஹிதையை உம்மிடத்
 தினின்றும் கேழ்க்கிறோம்) என்று விசேஷத்தை ஆச்சரியித்து ப்ரச்சத்தின் தொடக்கமும்
 அதற்கு ப்ரதிவாசரூபமாயுமுள்ள புராணத்தங்களைக்காட்டிலும் மிக்கமேன்மை நன்கு
 ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. இங்கு புராணத்தினுடைய அர்த்தமும் ஸைவம் முகல்யவை
 களில் சிற்சில இடத்தில் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. எப்படி என்றால் ‘ஸைவத்தில் இரண்
 டாவதான புராணர்த்தாநுக்ரமணத்தில் “ஸர்வாவர்பிதேஷு விஷ்ணோஸ்சஜகநம் லீல
 யைவது, விஷ்ணோ: ப்ரஸாதாத்விஷ்ணோஸ்ச விஷ்ணோஸ்சைவதுஸம்பவ: (எல்லா
 ஜாதிகளிலும் விஷ்ணுவையே ஜநமானது லீலாமாத்ரத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது.
 விஷ்ணுவினுடைய ப்ரஸாதத்தினால் அர்ஜுனனுக்கும் விஷ்ணுஸ்வரூபியான க்ருஷ்ண
 னுக்கும் உத்பத்தி) அதில் ‘லீலையவசக்ருஷ்ணேநஸ்வரூபஸ்யசஸம்ஹ்ருதி: - ஜரகான்
 த்ரச்சலேநைவ சுமநம் ஸவேச்சசையவது (க்ருஷ்ணனால் தன் வம்சத்தின் எம்ஹாரமா
 னது லீலையினாலேயே செய்யப்பட்டது. ஜரகனென்கிற வேடனால் கண்ணனுடைய
 திருநாயையைக் கறிவைத்து எய்யப்பட்டிருக்கிற அம்பினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஹிம்ஸா
 வியாஜத்தினாலேயே தனிச்சையினாலேயே வைகுண்டகமநம்) என்று பகவதவதாரம்
 பூலோகபரித்யாகம் இரண்டும் லீலாமாத்ரத்தையன்றோ ஹேதுவாக உடையதென்று
 அங்கு சொல்லப்படுகிறது. அதனாலேயே இந்த புராணர்த்தமானது வேறு கிரத்தவ்
 களில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அசைக்க ஒண்ணமை அறியப்படுகிறது. அவ்
 ளுமானாகில் இத்தோடு அர்த்தைக்யமிருப்பதால் அந்த புராணங்களும் ப்ரமாணங்களாக
 ஆகட்டுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல. முற்றிலும் அவிரோதமில்லாமையால்
 பசவாஹுக்ரு மேன்மையை ப்ரதிபாதிக்கிற அம்சமோவென்றால் ஆக்ரஹரில்லாமையால்
 ஆதரிக்கத்தக்கதென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த புராணம் முழுமை
 யும் ஆக்ரஹமடியாகப்பிரக்கவில்லை என்பதும் தொடக்கத்திலிருக்கிற ப்ரச்சஸ்வபாவத்
 தால் அறியப்படுகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது. அதனால் வேறு இடத்தில் திடமான
 ஆக்ரஹத்தை கைக்கொண்டவர்களால் கூட ஆதரிக்கத்தக்கதாக இருக்கிற தன்னால் சொல்
 லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்துடன் கூடி இருத்தலே அசைக்க ஒண்ணமைக்குக் காரணம்.

மேலும் புராணர்த்தங்களில்போல இந்தப்புராணத்திற்குத்தன்னால் வ்யாஹதமான அர்
 தத் ப்ரதிபாதத்வம் காணப்படுகிறதில்லை. முழு க்ரந்தத்தினாலும் பசவாஹுடைய மேன்

மையே அறியப்படுவதால் - புராணத்தாங்களில் வ்யாகாதம் அறியப்படுகிறது. எவ்வாறெனில், வைக்கத்தில் “யுவாம்பரஸூதெனகாதரேப்ப்யோமபூர்வம் ஸாததென ! அயம் மேதகநிணைபார்ச்சேவ ப்ரஹ்மாலோகபிதாமஹ: வாமபார்ச்சேவமேவிஷ்ணுர்விச்வாத்மா ஹ்ருத்த்யோத்பவ: ! (முற்காலத்தில் சாச்வதர்களான நீக்கன் இருவர்களும் என்னுடைய அங்கங்களினின்று தோன்றினீர்கள். உலகங்களுக்கு பிதாக்களான தகநாதிகளுக்கும் பிதாவான இந்த ப்ரஹ்மா என்னுடைய வலது விலாப்புரத்திலிருந்து உண்டானான். உலகங்களை தன் சரீரமாகக்கொண்டவரும் அல்லது சராசராத்தமகமான உலகங்களை வ்யாபித்திருப்பவரும் ஸர்வப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயகமலங்களில் சஹரஜபியாய் இருப்பவருமான விஷ்ணுவானவர் என்னுடைய வலது விலாப்புரத்திலிருந்து பிறந்தார்) என்றும் அதே க்ரந்தத்தில் “தத: ப்ரஹ்ருஷ்டஸ்ஸுமகா: ப்ராணிபத்மமேஹைச்வரம், ப்ராஹ்நாராயணோதேவ: ஸலிங்கம் விங்கவரஜிதம், யதிப்ரீதிஸ்ஸமுத்ப்நாயதிதேயோவாஸுசகௌ பக்திர்பவதுநென நித்யம் த்வயிசாக்யயிசாரிணீ (பிறகு காந்தியுள்ளவரான அந்த நாராயணன் மிக்க மனக்களிப்புள்ளவராகவும் நல்ல மனதுடன் கூடியவராகவும் லிங்கயில் ஸாதவரும் லிங்கரூபியாக இருப்பவருமான மஹேஸ்வரனை நன்குபணிந்து (எங்களிடத்தில்) ப்ரீதியானது நன்கு உண்டாயிருக்குமேயானாலும் எங்கள் இருவர்களுக்கும் வரம் கொடுக்கத்தக்கதென்று (உள்ளத்தில் தோன்றியிருந்தாலும்) எங்கள் இருவர்களுக்கும் எப்பொழுதும் உம்மிடத்தில் தவறுதலில்லாத பத்தியானது உண்டாகட்டும்) என்று ஹரிப்ரஹ்மா இருவர்களுக்கும் சிவனிடத்திலிருந்து உத்பத்தியும் சிவனுடைய ஆராதனமும் அவரிடத்தினின்று வரன்களைப்பெறுதல் முதலியதும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த க்ரந்தத்தில் ஓரிடத்தில் “த்வங்கோபஸர்ப்பவோ ருத்ரஸ்வதமஸாச ஸாமக்ருத: , த்வத்ப்ரஸாதாஜஜகத்தாதாஜஸாச பிதாமஹ: (தமோருணத்தால் நன்கு குழப்பட்டவனான ருத்திரன் தேவரீருடைய கோபத்தினின்று பிறந்தான். உலகத்தைப்படைக்கிறவரும் சமோருணத்துடன் கூடியவருமான பிதாமகன் தேவரீருடைய ப்ரஸாதத்தினின்று பிறந்தார்) என்று சதுர்முகன் சிவன் இருவர்களுக்கும் பகவானுடைய கோபத்தினின்று ப்ரஸாதத்தினின்று உத்பத்திசொல்லப்பட்டிருப்பதினால் பூர்வோத்தராவிரோதமேற்படுவதுபற்றி ஸ்வவ்யாகாததோஷம் ஸம்பவிக்கிறது. வஸுதேவர் முதலியவர்களிடத்தினின்று உத்பத்தியைப்போலவும் கைலாஸயாத்திரை முரலியதுபோலவும் ருத்திரனிடத்தினின்று உத்பத்தியும் அந்தருத்திராராதனமும் லீலையென்று சொல்வதால் விரோதமில்லை என்று சொல்லக்கூடாது. புராணரத்தமான விஷ்ணுபுராணத்திலும் பாரதம் முதலியதிலும் “மகஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்சகரோதிய: , தஸ்யாரிபக்ஷ க்ஷபணே கியாறுத்ய மவிஸ்தா: ததாபியோமநஷ்யயானம் தர்மஸ்தததவர்த்தம், ரூர்வர்பலவதாஸந்திம்ஹிணைர் ஷுத்தம் கரோத்யஸௌ, ஸாமசாபிப்ரதாநஞ்சததாபேத ப்ரதர்சநம்-கரோதிதண்டபாதஞ்ச கவசிடேவ பலாயசம்-மதுஷ்யதேஹிணாம் சேஷ்டாமித்தியேவ மஹுர்த்ததே-லீலாஜகத்பதே ஸ்தஸ்ய சூர்ததஸ்ஸம்ப்ரவர்த்தே - ஈசர்நபிமஹாபேரகி எர்வஸ்யஜகத்:ப்ரபு: - கர்மாண யாரபதே சர்தும்கீரகசுவா தூர்பவ: - தேநவஞ்சயதே லோகாந்மாயாயோகேகேசவ: யேதமேவ ப்ரபத்யத்தே நதே முஹ்யந்திமாநவா: (எவர் மனதினாலேயே ஜகத்ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறாரே - அவருக்கு சத்துருபக்ஷத்தை நாசம்செய்யும் விஷயத்தில் எவ்வளவு முயற்சிவேண்டும்? அப்படி இருந்தபோதிலும் எது மதுஷ்ய தர்மமோ அதின் அநுவர்த்தத்தைச்செய்துகொண்டு பலவாறோடு ஸந்தியையும் பலஹிநர்களோடு யுத்தத்தையும் அவர்செய்கிறார். ஸாமகாணக்கீனையும் எவ்வாறே பேதத்தையும் காட்டுகிறார். தண்டபாதத்தையும் செய்கிறார் ஒரு ஸமயத்தில் பலாயகத்தையும் செய்கிறார். இவ்வண்ணம் மதுஷ்யதேஹமுள்ளவர்களுடைய சேஷ்டையை அனுஸரிக்கிறார். ஜகத்தியான ப்ரீமந்நாராயணனுடைய லீலையானது தன் அபிப்பிராயப்படி ப்ர

வ்ருத்திக்கிறது. மஹாயோகியாயும் எல்லா ஜகத்துக்களுக்கும் பிரபுவாகவுயிருக்கிற விஷ்ணுவானவர் சிவந்தாவாக இருந்தபோதிலும் பலவீனமான அல்பன்போல் கர்மாக் களைச்செய்ய ஆரம்பிக்கிறார். கேசவன் அந்த மாயாயோத்திரினால் உலகங்களை வ்ருத்தி கிறார். எவர்கள் அவனையே சரணமடைவார்களோ அந்த மனிதர்கள் மோஹமடைகிறார்கள்எனில் இதுமுதலிய வசநங்கன்போல ஆங்காங்கு ப்ரஸித்தமான டீ அபகர்ஷத்தின் பரிஹாரத்தில் நோக்குள்ள க்ரந்தம் காணப்படாமையாலும் பாரதம் முதலியவைகளில் தசரதன் வஸுதேவர் முதலியவர்களுக்கு ராமக்ருஷ்ணதிகளை அபேகித்த பரத்வமானது ஜகத்காரணத்வம் முதலியவற்றின் வாயிலாக ப்ரதிபாதிக்கப்படாமையாலும் இந்த கிரந்தத்தில் பகவானை அபேகித்த ருத்ரனுக்கு பரத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அதினால் ஸ்வயங்காதமானது எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாதது. அவ்வாறு இந்த க்ரந்தத்தில் ஸ்வயங்காஹதி அறியப்படுகின்றன என்பது யாதொன்றுண்டோ இதுவும் மஹத்தான வைவஸ்குண்யம். கீழ்சொல்லப்பட்ட லக்ஷண ப்ரகர்ஷத்துடன் கூடியவைஷ்ணவபுராணத்திற்கும் காரணதோஷம் பாதக்ருஷ்ணம் ஸ்வயங்காஹதி இவை கருடன்கூடிய வேறு ப்ரபந்தத்திற்கும் விரோதம்வரின் புராணத்திற்கு ப்ரபலயமும் மற்றவைகளுக்கு தெளப்பயமும் மிகவும் ஸ்பஷ்டம். இவ்வாறாக ப்ரஸித்தியின் அதிசயத்தால் அடையப்பட்ட ஸஜாதீயப்ரபந்த ப்ரகர்ஷத்துடன்கூடி இருப்பதாலும் அதி ஸ்வேயே நஷ்டகோசத்துமில்லாமையாலும் அதிக விஸ்தாரமாக இவ்லாததினால் ப்ரக்ஷேபசங்கையிலாமையாலும் அந்யபரமான உத்தியினால் ப்ரஸித்தமான டீ பரிக்ரஹாதிசயமுள்ளதாக இருப்பதாலும் ஸாமான்யப்ரக்ஷத்தை முன்னிட்ட ப்ரதிவசாக்ருபமாதலால் ஆக்ரஹமூலத்வமில்லாமையாலும் அதஸ்வேயே இப்படிப்பட்ட வைவஸ்குண்யமில்லாததும் காரணதோஷம் பாதகப்ரபத்யம் ஸ்வயங்காஹதி இவைகளோடுகூடியதுமான வேறு ப்ரபந்தங்களுக்கு இத் தாடு விரோதம்வரின் தெளப்பயம் விடத்தகாததாக இருப்பதாலும் மேன்மைபெருந்திய வைஷ்ணவபுராணமானது ப்ரமானங்களுள் மிகவும் சிறப்புற்றது.

தத்ரு வஹஸ்ய வஸிஷ்வரவ்ருஷாநஹஸ்ய வரஹவதா வாராஜா யஹ்யஜ்ஞாநவதொ ஹவதஃ வராஸராஜ ஸாவமதவெஷாயெஷாவ ஸ்யஹ்ணிலிநு நெநெத்ருயஃ வரிவவ்ருஷு—‘‘வெஷாஹிலிநாஸி யஹ்யஜ்ஞெஸாநஹ் வதெத்ரு யயாஜமகி வஹவஹவஹ்யயு யயாஜிஹவஹ வஸிஷ்ருதி || யநயந ஜமஹநு யதஸெதவராவாஸு | தீ நோவீ ஷ்யாயத்ரு வயநெஷ்ருதியத்ருவ ||’’ (வி-வா-க-க-ச, 10) உத்ராஷிநா||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அதில் புலஸ்தய வஸிஷ்ட மகரிஷிகளின் வரப்ரதாந்தத்தாலடையப் பட்டிருக்கிற பாதேவதாபாசமாத்யஜ்ஞாநமுள்ளவரான பகவானான பராசா சிடத்தினின்று தன்னுலரியப்பட்டிருக்கிற வேதார்த்தத்தின் உபப்நம்ஹணத்

டீ அபகர்ஷம்—தாமஹம்.

டீ பரிக்ரஹம்—எற்றுக்கொள்ளுதல். † ப்ரகர்ஷம்—மேன்மை.

தை விரும்புகிறவராக மைக்ரேயர் சந்திரன் னினர் 'ஸோஹமிச்சாமித்தி' ஐ ஒரு ச்ரோதும் த்வத்தே' யதாஜநத் பூவ பூபுஸ்யதா மஹாபாக பவீஷ் யதி - யம்மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மம் யதஸ்சைதச்சராசரம் - லீநமாலீத் யதா யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ரச. (தர்மங்களை அறிந்தவரே! எவ்வாறு உலகம் உண்டாயிற்று. மஹாபாக்கியமுள்ளவரே! மறுபடியும் எவ்வாறு உண்டாகப் போகிறது. ஹே ப்ரஹ்மம்! உலகமானது எதனால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது (அல்லது) எதனுடைய ப்ராசர்யமுள்ளது. ஜங்கமஸ்தாவராத்மக ழான இந்த உலகம் எதனிடத்தினின்று உண்டாகிறது. எதனிடத்தில் எவ்வாறு ஒடுங்கி இருந்தது. எந்த இடத்தில் லயத்தை அடையப்போகிறது. இவை அனைத்தையும் தேவரீரிடத்தினின்று நான் கேட்க விரும்பமுள் எவனாக இருக்கிறேன்.) இது முதலியதால்.

சுருதப்ரகாசிகை—

இந்த எல்லா ஹேதுக்களுடைய ஸமூகத்தை அபிப்பிராயப்பட்டுப் ப்ரதாப்யதயுக்தியை கண்டோக்கியினால் காட்டாநின்றவொன்று அதன்வாலொக ப்ராப்தவைலகைந்யத் தைச்சொல்லுகிறவராக ப்ராச்சமகளை ஆகநிர்ப்பிக்கருந்-நீதர் என்று "புலஸ்த்ய வஸிஷ்ட வாப்ரதாஸபக்யரதேவதா பாரமார்த்த. ஜ்ஞாநவா" என்று இடத்தில் தேவதாபாரமார்த்தப்பதத்தால் தம: கார்யமான ஒரு தர்மியை வேறு தர்மமாக அறிதலாகிற விபரீத ஜ்ஞாநம் வ்யாவர்த்திக்கப்பட்டது. இக்கூல் தேவதாபாரமார்த்தப்பஞ்ச என்கிற வசநமானது ஸ்புரிக்குப்படி செய்யப்பட்டது. ப்ராசம்ஸார்த்தகமான மதுப்ரத்யயத்தினால் ரஜஸ்வின் கார்யமான வேறுப்ரகாரத்தோடுகூடி இருக்கிற வஸ்துவை அதற்கு வ்ருசகமான வேறு ப்ரகாரத்தோடுகூடி இருப்பதாக எண்ணுதலாகிற அப்யதாஜ்ஞாநமும் வ்யாவர்த்திக்கப்பட்டது. இதனால் யதாவத் என்பதின் அர். தம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. தேவதாசபத்தினால் கர்மாவிலாவது உபாஸாதத்தினாலவது ஆராதிக்கத்தக்க தன்மையும் பலத்தைக்கொடுக்கும் திறமையும்கொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. இக்கூல் ஸவிசேஷத்தால் வித்தித்தது. "யதாவத்" என்று ப்ரகாரத்தைச் சொன்னதனாலும் ஸவிசேஷத்தால் வித்தி என்பதனால் வரலாபத்தமானது ஸவிசேஷத்தத்திராக உபபாதகம் என்று அபிப்பிராயம். பதவத் சபத்தால் ஜ்ஞாநவத்தம் கூறப்பட்டது. வரலாபத்தால் அதின் அதிசயம் வித்தித்தது. 'ஸோஹமித்த்யாதி' ஸோஹம் தேவரீராலேயே எல்லா விஷயங்களிலும் முன்பேகிழ்க்கப்பட்டிருக்கிற நான் என்று கருத்து. தாமஜ்ஞ "விசேஷோஸதி நஸ்தாம் சிவ்யபுத்யோ" (ஸாதகர்களுக்கு சிவ்யயுள் புத்திரன் இவ்விருவர்களிடங்களிலும் விசேஷ்யில்லை) என்கிற தாமத்தை அறிந்தவரே! அன்றிக்கே 'ஆஞ்ருசம்ஸ்யம்' பரோ தாம்: 'ஆசிரிசஸரக்ஷணம் எப்பத நிகரற்ற தர்மம்) என்கிற தர்மத்தை அறிந்தவரே! ஆஞ்ருசம்ஸ்யம் ஆசிரிதர்களை ரக்ஷிப்பதில் நோக்கு. 'ஆசிரிதேத்யாந்ருசம்ஸ்யத: என்கிற வசநத்தினால். மஹாபாக - பரிபூர்ணக்ருத்யமஸரோ பாஸம்ரக்ஷணம். ஸ்வலப் ப்ரயோஜகத்தையும் அபேகியாமல் ரக்ஷிப்பவன் கீத்ய என்று கருத்து. யதாபயோப பூவ-ப்ரஹ்மருத்ராதிக்குஞ்ருன் 'எவன் காரணமென்று அறிவதற்காக யத: என்று ப்ராசம்.

‡ விவர்திஷ்டாநத்வம் காரணத்வமா? அல்லது டீ பரிணமித்வமா? அசிலம் ஸத்வா
 ரக பரிணமித்வமா? அல்லது அத்வாரக பரிணமித்வமா? என்கிற ப்ரகாரபேக்ஷை
 அறியவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் யதா என்று ப்ரச்சநம் கல்பபேதத்தினால் ஸ்ரு
 ஷ்டி பேதம் என்கிற சங்கையினால் பவிஷ்யதி என்கிற ப்ரச்சநம். தேனாஸ்கு பசுவின்
 சாணமும் தேனும் உபாதாநகாரணங்களைக்காணப்பட்டிருப்பதால் கல்பபேதத்தால் உபா
 தாநாதிதே சங்கை உபபந்தமானதன்றோ. அதிலும் யத: யதா என்கிற பக்ஷனாஸ்கு
 முன்போல அர்த்தம். யதோயதாப்யவ என்று ஒரே ப்ரச்சநம் என்கிற சங்கையானது
 யம்மயம் என்கிற ப்ரச்சநாத்ரவ்யவதாநத்தால் நிரஸநம் செய்யப்படுகிறது. எவ்வாறு
 காரணம் அறியத்தக்கதோ அவ்வாறு ஸ்ருஷ்டப்ரகாரமும் தனியாக அறியத்தக்கதென்று
 ஜ்ஞாபிப்பதற்காக அறியத்தக்கதன்மை இருந்தபோதிலும் ப்ராதான்யத்தை த்யோதநம்
 செய்வதற்காக ப்ரகாரப்ரச்சநமானது முந்தியே செய்யப்பட்டது. யத: என்று பஞ்சமியா
 னது வேறுவை உணர்த்துகிறது. அதனால் மிமித்தோபாதாநங்கள் இரண்டுக்கும் தத்தி
 சத்தினால் ப்ரச்சநம். உள்ளுக்குள் இருப்பு முதலியதற்கு உபயுக்தமான ஆத்மசரிராவா ப்ரச்
 நம் யம்மயம் என்று. மயட்ப்ரத்யயம் ப்ராசர்யத்தை அர்த்தமாகவுடையது. இதனால்வ்யாப்தி
 காட்டப்பட்டது. வ்யாப்யத்தைவிட வ்யாபகத்திற்கு ப்ராசர்யமானது கடாகாசம் முதலிய
 வற்றில் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. ஆத்மரவாக இருந்தலாலன்றோ வ்யாப்தி. ஆத்மவ
 ாவது த்ராதத்வம். அதனால் அர்த்தர்யாமியால் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸத்தா அறுவருத்தி
 ரூபமான ஸ்திதி ப்ரச்சநம் பலித்தது. யம்மயம் தாரகனான எந்த அர்த்தர்யாமியினால் ப்ரசா
 மா ஜகத் நிலபெற்றிருக்கிறதென்கிற அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. உள்ளே ப்ர
 வேசித்து ப்ரசாஸரத்தினால் தாரகத்வம் ஸ்திதிவேறுதுகவமென்று முந்தியே விசதமாக்
 கப்பட்டிருக்கிறது. ச சப்தத்தால் வெளிப்பட்டவர்களான போஷகர்கள் முதலியவர்க
 ளால் செய்யப்பட்டிருக்கிற போஷணைதிருபமான ஸ்திதியும் மாதா பிதாக்கள் முதலிய
 வர்களால் செய்யத்தக்க இஷ்டப்பிராப்தி அநிஷ்டநிராணரூபையான ஸ்திதியும் வின்
 வப்பட்டதற்கு ஆகிறது. யத: என்று உபாதாநமும் வின்வப்பட்டிருப்பதால் மயட்ப்ரா
 சர்யார்த்தத்திலேயே கோபவீர்த நியாயத்தால். யத: என்கிற ஜ்ஞாத்மவேற்றுமைப்பொ
 ருளானது சுருக்கத்தக்கதல்ல. பல்வீர்தசப்தத்திற்குப்போல் மயட்டுக்கு அர்த்தாலி
 தத்வமில்லாமையால் ஸங்கோசகத்வம் பொருந்தாது. பதார்த்தத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற
 வையர்த்தத்தை பரிஹரிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் பதார்த்தத்தின் அர்த்த
 ஸங்கோசம் கோபவீர்த நியாயமென்று வ்யாயவித்துக்கள் கூறுகின்றனர். இங்கு மயட்
 டுக்கு அர்த்தார்த்தம் ஸம்பவிப்பதால் இது ஸங்கோசகமாகாது. யத: என்கிற பதமா
 னது மிமித்தத்தையும் உபாதாநத்தையும் போதிப்பதற்கு சக்தியுள்ளது. ஸ்திதிப்ரச்சந
 மபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக்ஷால் அபேக்ஷிக்கவியையவிட அபேக்ஷிதத்தை விதி
 ப்பது தர்பலம். யதோவா இமாத்வி இதுமுதலிய ச்ருதியில்கூட யத: என்கிற பதத்தி
 லேயே மிமித்தோபாதாநங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ச்ருதியின் சாயையைய அறு
 ஸித்து விதாநத்தாலும் யத: என்று தத்திரத்தினால் ப்ரச்சநமாதலால் யம்மயமென்று

‡ விவர்தம்—ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாக ப்ரமத்தால் எண்ணுதல், சிப்பி
 யைப்பார்த்து வெள்ளி என்று. இந்த இடத்தில் சிப்பியில் தோன்றும் வெள்ளி ப்ராதி
 பாவிதம். இந்த ஜ்ஞதத்திற்கு சிப்பியானது விவர்தோபாதானம்.

‡ பரிணாமம்—ஒருவஸ்து மற்றொன்றாக மாறுதல் - மண் குடமாகமாறுவதுபோல்
 இங்கு மண்ணானது தன் நிலைமையைவிட்டு குடமாக மாறியிருக்கிறது. இங்கு குடத்தி
 ற்கு மண் பரிணமி உபாதானம்.

ஸ்திதி ப்ரச்சம் செய்யப்படுகிறது. வேறு அர்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி பகவதத்தில் அபேக்ஷிதத்தின் அவசரமும் அபேக்ஷிதவசரமும் உண்டாகும். ஸ்வார்த்திகமான மயட்டு மல்ல. ப்ரத்யயத்திற்கு அர்த்தம் ஸம்பவிப்பதாக இருக்கையில் அதை இழப்பது ந்யாயம். ப்ரத்யயத்தால், ஆகையால் எவ்வாறு இங்கு பொருள் கூறப்பட்டதோ இதை ஸூரியானது. லயஸ்தாநப்ரச்சமும் லயப்ரகாரப்ரச்சமும் அத்தயமான செய்யப்பட்டதாக வேறு சாஸ்திரங்களில் ஸ்தாநபேத ப்ரகாரபேத சங்கையினால் செய்யப்பட்டது. சேவாந்நாத்திற்கு லயஸ்தாநத்தினால் அதிலும் ஸ்தவராகத்வ அவ்ராகத்வ கார்ய ப்ரமரீகீருபதீருபதௌ என்னித பெயருள்ள ப்ரகாரபேதமும்ன்றே சங்கைக்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கிறது. பூத பவிஷ்யத்ப்ரச்சமும் சல்பபேதத்தால் லயஸ்தாநப்ரகாரபேத சங்கையினால் செய்யப்பட்டது. சகாரத்தினால் வயகர்த்து ப்ரச்சமும் ஸூஃபிபிக்கப்பட்டது. அதுவும் கர்ந்ருபேத சங்கையைக் காரணமாகக்கொண்டது. ஸ்வரூப ப்ரச்சபரமான இரண்டு ச்லோகங்களை யும் வ்யாக்ஷியாநம்செய்ய விரும்பப்பட்டிருக்கிற ச்லோகத்தால்பேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றி தோஷமாகத்தான் ஆகி சபதத்தால் வேறு ப்ரச்சங்கையில் ப்ரதாநநோக்கமுள்ள ச்லோகங்கள் ச்லோகாகரிக்ரபப்பட்டன.

சுதேவ்ரஹ்மனாநிவஸிஸெஷ ததிலுநிதிஸெஷபுக்ராததாரா
யநஸுநிவஸதவஸெஷாஸுபுஷாஃ ஸுஹ்மனாநிவஸிஸெஷபு
ஸெஷா , யதஸெஷததுராவா ' திதி நிதிதொவாநாநயோ வுஷ
காசு யநயதிதநெந ஸுஷிஸிதிமய கஜிஷநிதம் ஜமககிராநீகரி
புஷ்டி தஸுஸொதரம் ' ஜமதுஸ' உதி ஹ்ந தாநாநீதெயபா
நிவெணாததயா வுஷிசுதம் தந வுஷிவாஸகயொவ
ஸெஷசுதம் | யநயதிதி புஸுஸொதரகாசு ' ஜமது ஸ' உதி
ஸாரிநாயிகரணஸி யநயதிதி யிவத நலிகாராயு, வுயசு
புஸுஸெயயபுஷ | நாவி புரணயாநிவசு ஸாபிசு, ஜமதுஸ
உதநுதராதவதெத | தநாநி விஷுரெவெதநுதரமவி
ஷிசு | சுதபுராமாயுஷவ " துதசுதவதெ யிசு" உதி
யிசு, சுதநு ஜமதுரீரதயா துதநுரெவ | தஸுஷிநயதி
ஸு புதிவதம் ' ஜமதுஸ' உதி ஸாரிநாயிகரணம் ஜமதுஸ
ஸுரீராதவதிவதநிதி நிஸீயதெ | சுநுயா நிவிஸெஷவத
புதிவாநவரெஸாஸுஷுமவதிரெந ஸவபாஸுதாநி பு
ஸுபுதிவதநாநி நஸுஷதெ | ததிலுநிதிஸெஷபுக்ராததாரா
நஸுஷதெ | தயாநிஸி புஷுஷுஷிசு கிரிஷாநிதெத

ராத்வெஸுகஸ்ய ப்ரஸஸ்ய நிவிஷமஸஷ ஜோடயோக்யெகேவம்
 ராத்வெகெவெவாத்ரம் ஸ்யாஷ | ஜமஷ்ஜா னொரெகஜ்ஜக்யவெரெவ
 ஸாரோநாயிகரணெய் ஸத்யஸக்யக்யாஷிகஜ்ஜாணமொணெகதாநதா
 நிவிஷெஹயப்யத்யகீகதாஹயாப்யத்ய ஸயப்யாஸாஸாஷிகஜ்ஜ
 ஹவெக | ச்ருத்யாஸாஸாஸாஷிகஜ்ஜ ஸாரோநாயிகரணெய் சிவ்யவ்யத்ய
 திகி ஸ்யாஷிகெ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபவிசேஷம் அதின் விபூதிப் பே
 தங்களின் ப்ரகாரங்கள் அதின் ஆராதஸ்வரூபம் பலவிசேஷம் இவைகள் வி
 னவப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபவிசேஷ ப்ரச்சங்களில் “யதஸ்ஸை
 தச்சராசம்” என்று நிமித்தம் உபாதாநம் இரண்டும் வினவப்பட்டிருப்பதால்
 ‘யந்மயம்’ என்பதனால் ஸ்ருஷ்டிஸ்திநிலபங்களுக்கு காமாவாக இருக்கிற ஜக
 த்தானது எதை ஆத்மாவாகக்கொண்டிருக்கிறதென்று வினவப்பட்டது. ‘ஜக
 ச்சஸு:’ என்று அதற்கு உத்தரம். இந்த தாதாத்மயமானது அந்தர்யாமீரூப
 ளாக ஆத்மாவாக இருப்பதால் வ்யாப்தியினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதே
 ஒழிய வ்யாப்யவ்யபகங்கள் இரண்டுக்குமுள்ள வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தால்
 உண்டுபண்ணப்பட்டதன்று. ‘ஜகச்சஸு:’ என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யமானது
 யந்மயம் என்கிறவினாவுக்கு விடையாக இருப்பதால், யந்மயம் என்கிற மயட்
 டானது இந்த இடத்தில் விகாரத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டதன்று. தனி
 த்து ப்ரச்சநம் ப்ரயோஜனமில்லாமல் போகவேண்டி வருவதால் - ப்ரானமயம்
 முதலிய இடங்களில்போல ஸ்வார்த்திகமுமன்று. ‘ஜகச்சஸு:’ என்கிற உத்த
 ரம் பொருந்தாததால்-அப்பொழுது விஷ்ணுவென்றல்லவோ உத்தரம் இருந்
 திருக்கும். ஆகையால் ப்ராசுர்யார்த்தத்திலேயே “தத்ப்ரத்ருதவசநே மயட்”
 என்கிற சப்தாநுசாஸநஸூத்ரத்தால் மயட் ப்ரத்யயம். உலகமனைத்தும்
 அந்த ப்ரமாத்மாவைக்குச் சரீரமாக இருப்பதால் அந்த ப்ரமாத்ம
 ப்ரகரமே. ஆகையால் யந்மயம் என்பதற்கு ப்ரதிவசநமாக இருக்
 கிற ஜகச்சஸு: என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யமானது ஜகத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்
 திற்குமுள்ள சரீராத்மபாவத்தைக் காரணமாகக்கொண்டது என்று நிச்சயிக்
 கப்படுகிறது. அப்படிக்கின்றி நிர்விசேஷ வஸ்துவைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் ப்ர
 தாநநோக்கமுள்ளதாக சாஸ்த்ரம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதேயாகில் இந்த
 எல்லா ப்ரச்சநப்ரதிவசநங்களும் பொருந்தாது. அதின் விவரணரூபமான

முழுசாஸ்திரமும் இசையாது. அப்படி இருக்கும்பக்தத்தில் ப்ரபஞ்சப்ரமத்திற்கு ஆதிஷ்டானம் எது என்கிற இவ்வித ரூபமுள்ள ஒரு ப்ரச்சந்திற்கு நிர்வசேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்கிற இவ்வித ரூபமுள்ள ஒரே உத்தரம் இருக்கவேண்டும். ஸாமாநாதிகரண்யமானது ஜகத் ப்ரஹ்மம் இரண்டும் ஒரே த்ரவ்யமென்று சொல்வதில் கருத்துள்ளதாக இருக்குமேயாகில் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய தல்பாணருணைகதாநதையும் அகிலேஹய ப்ரத்யநீகதையும் பாதிக்கப்படும். ப்ரஹ்மமானது எல்லா அசுபங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாகவும் ஆகவேண்டியதாகும்-இந்த ஸாமாநாதிகரண்யமானது ஆத்மசரீர பாவந்நிலையே முக்யவ்ருத்தமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுப்போகிறது.

சுருதப்ரகாசிகை.—

‘விஷ்டனோஸ்ஸகாசாத்’ என்கிற ச்லோகத்திற்கு ‘அர்த்தநாதா ப்ரச்சோத் தாஸுபத்வ சங்கையின் கிராஸத்திற்காக அந்த ச்லோகங்களுடைய அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹமாகக் கூறுகிறார்—அந்ர என்று. ப்ரஹ்மஸ்வரூப என்கிற ஸ்வரூபசப்தமானது விபூதிமுதலியவைகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஸ்வரூபவிசேஷ சப்தம் ப்ரஹ்மாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. விபூதிபேதங்களின் ப்ரகாரம் விபூதிபேத ப்ரகாரம். அது ஜ்யோதிஸ்ச்ரம் புலாநசோசம் முதலிய ப்ரச்சந்தில் உள்ளடங்கியது. வர்ணச்ரமத்ரம் முதலியவற்றின் ப்ரச்சந்தினால் அவனுடைய ஆராதஸ்வரூபம் வினவப்பட்டது. ப்ரதிவசநத்தில் பலவிசேஷத்தின் உக்தியானது காணப்படுவதால் மறுமொழியின் ரீதியினால் வினவின் பொருள் அறியப்படுகிறதென்கிற ரீதியினால் பலவிசேஷமும் இங்கு வினவப்பட்டதாக ஆகிறதென்று முற்கூறப்பட்டிருக்கிற ப்ரச்சங்களில் உள்ளடக்கச் செய்விக்கப்பட்டிருக்கிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் பலவிசேஷங்களும் வினவப்பட்டனவென்று உரைக்கப்பட்டது. ப்ரயோஜனத்துடன்கூடின ஆராதம் வினவப்பட்டதென்பதனால் அதில் அது உள்ளடங்கியது. இதே அர்த்தம் ஸகலச்ருதிகளுக்கும் இதிலுறாஸுபாணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யமென்பது கருத்து. அதனால் ப்ரஸுதத்ச்லோகார்த்தத்திற்கு என்னவென்று அபேகைக் கொண்டால் யம்யம் என்கிற பதத்தினுடைய அர்த்தத்தை உபபத்தியுடன்கூட சொல்லுகிறார்—ப்ரஹ்மஸ்வரூப என்று. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலய கர்மபூதம் என்கிற பதமானது ஸ்ருஷ்டிப்ரளயங்கள் சொல்லப்பட்டபடியால் ஸ்திதியயச்சொல்லுதல் அபேகிதமென்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக ஸ்திதிலய சப்தங்கள் இரண்டுகளாலும் ரக்ஷாஸம்ஹாரங்கள் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. ஸ்திதிலயங்கள் இரண்டும் ப்ரயோஜ்ய கர்த்தாவினுடைய செய்கையாதலால் அவைகளுக்கு ஆச்ரயமாக இருப்பதுபற்றி ஜகத்துக்கு அந்த ஸ்திதிலய கர்மத்வமில்லாமையால் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலய கர்மபூதமான ஜகத்தானது ஸ்திதியின்மொருந்த அந்த ரூபமுள்ளதாக இருக்கிறதென்பது ப்ரச்சந்தின் அர்த்தம். அதனெல்லென்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நஸ்யச என்று. ஜகச்சல: என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற தாதாத்மமானது ஸ்வரூபைய ரூபமென்று ஆசங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார்—இந்ஞ்ச என்று. இதம்-ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஆகாயம் முதலியதில் வ்யாப்தி மாத்திரத்தினால் தாதாத்மமானது காணப்பட்டதுபற்றி அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ஆத்மத்வத்தை விவரிக்கிறார்—அந்நீரீயாய்நீருபேண என்று. உள்ளே ப்ரவேசித்து ரியமகம் செய்தலன்றோ ஆத்மத்வம் வ்யாப்யவ்யாபகயோ: என்று. ஜகத்

ப்ரஹ்மம் இரண்டுக்கும் வ்யாப்பத்தமும் வ்யாபகத்வமும் ச்ருதிலித்தமாக இரண்டாம்
 லென்று கருத்து. 'அதுவஸ்த்வையங்குதம்' என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார்—
 யந்மயம் என்று. விகாரமென்கிற அர்த்தத்தை ஸந்தேதஜித்துப் பரிஹரிக்கிறார்—யந்
 மயமிதிமயம் என்று. எதனால் என்று வினவப்படுமோயாகில் கூறுகிறார்—ப்ருக்தம்
 என்று விகாரம் பொருள் எனக்கொண்டால் உபாதாரம் வினவப்பட்டதாக ஆகிறது.
 அது வினவத்தக்கதல்ல, யத: என்கிற பஞ்சமயந்தபதத்தினால் உபாதாரமும் வினவப்பட்
 டிருப்பதால். ஆகலால் தனி ப்ரச்சந்திற்கு வையர்த்தம் ஸம்பவிக்கும். வேறு அர்த்
 தம் ஸம்பவிப்பதால் கேசபலீவர்த நிபாயமும் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. அபேக்ஷித் விதியை
 விட அரபேக்ஷிதவிதாதம் தர்பலம் என்கிற ந்யாயமும் அபிப்ராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது.
 ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதிக்ரு அபிமதமான ஸ்வார்த்திக பகஷத்தைத் தூஷிக்கிறார்—நாபி
 என்று. பேதாபேதபகஷத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதை தூஷிக்கிறார்—இல்லை அது
 மேலே தூஷிக்கப்பட்டபோகிறது. பொருள் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க அதை ஆசிரியர்கா
 மலிருப்பது பொருந்தாதென்று சப்தத்தாலுணர்த்தப்பட்டிருந்தி அர்த்தத்தை ஸவீ
 கரித்து அச்சுருத்தை கல்பிப்பதல்லவோ உசிதமானது. ச்ருகபரித்யாரம் உசிதமன்று.
 ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதியினால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஸ்வார்த்திகத்வத்திற்கு அஸா
 தாரணமான தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—ஜகந் என்று ஸ்வார்த்திகத்வபகஷத்தின் மயதி
 தம் ஜகத்தத்தம் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஜகத்ருபமாத்ரத்
 திற்கு வினவத்தக்க தன்மை பொருந்தாததால் ப்ரச்சந்தத்திற்கு வையர்த்தம் வாராமைக்
 காக அது ஸத்தமோ? அல்லது மித்யையா என்று வினவப்பட்டதாக ஆகிறதென்று
 ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்பொழுது மித்யா என்று உத்தரம் சொல்லத்தக்கது அங்கு
 இரண்டில் ஒன்றின் ஆகாரத்தை ஸ்வாபிக்கின்றதும் ஆகாராத்ர நிஷேதமாயுமிருக்கிற
 சப்தம் சொல்லத்தக்கதாக இருக்க இரண்டு ஆகாரங்களுக்கு உபஸ்தாபகமான ஸாமாநாதி
 கரண்யம் உபபன்னமாகாதென்று அர்த்தம். பாதார்த்தம் ஸாமாநாதிகரண்யம் என்று
 சொல்லப்படுமோனால் அதில்லை. என் தாயார் மலடி என்பதுபோல் ஸாமாநாதிகரண்
 யம் பாதார்த்தம் என்பது வ்யாஹிதமாக இருப்பதாலென்று கருத்து. அப்படியாகில்
 எவ்வாறு உத்தரம் இருக்கலாமென்றுகேட்கில் சொல்லுகிறார்—நதாவ்ரி என்று. விஷ்ணு
 வென்பது அந்யதராகாரோபஸ்தாபக சப்தம். ஆகாராத்ரத்தை நிஷேதிக்கிற சப்தம்
 வெகாரம். தேரூன அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—அத: என்று. அத: ஸ்வார்த்திகத்வம்
 விகாராத்ரம் இரண்டும் அதுபன்னமாதலாலென்று அர்த்தம். சப்தாநுசாஸனாநுமதி
 யைக்காண்பிக்கிறார்—நந் என்று. ப்ரகர்ஷத்தால் செய்யப்பட்டது. ப்ரச்சுருதம் ப்ரபு
 தம். ப்ரகரமென்று அர்த்தம். 'அந்நமயோயஜ்ஞ: சகடமயியதார' என்றல்லவோ
 அதற்கு உதாஹரணம்.

இதில் என்ன ப்ராசர்யமிருக்கிறதென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—ந்ருந்ஸந்ருச
 என்று. 'அந்தர்பஹிஸ்ச்வயாப்ய' இதுமுதலிய ச்ருதியினால் அது உபபன்னமென்று
 கருத்து. ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு ப்ரத்பாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்
 கிற சரீராத்தம்பாவநிபந்ததத்வத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார்—நஸம்நாந் என்று. யந்மயம்
 என்கிற ப்ரச்சமானது ப்ராசர்யத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஜகச்சசு: என்பது
 அதற்கு உத்தரமாதலால் ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு சரீராத்தம்பாவநிபந்ததத்வம் விர்த்தம்.
 அந்த சரீராத்தம்பாவநிபந்ததநாமாநாதிகரண்யத்திற்கு ஸ்வார்த்திகத்வ நிலுந்தி. அதனால்
 யந்மயம் என்கிற மயட் ப்ரத்யயத்திற்கு ப்ராசர்யம் அர்த்தம் என்று அந்யோந்யாசர்யம்
 என்று சொல்லப்படுமோனால் இவ்வண்ணமல்ல, மயட் ப்ரத்யயத்தின் ஸ்வார்த்திகத்வ
 நிலுந்தியும் ப்ராசர்யார்த்த நிர்ணயமும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தினுடைய சரீராத்தம்பா
 வநிபந்ததத்வத்தை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால், அர்த்தத்வத்தம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க

கிரந்தநூல்வந்தை ஸ்ரீகரிக்ஷக்கூடாதாதலால் ஸ்வார்த்திகத்வம் முற்றிலும் விலக்கப்பட்டது. ஜகச்சுல: என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்தாலும் கிரஸிக்கப்பட்டது. ஸ்வார்த்திகத்வம் இருக்குமேயாகிலும் ஆகாரத்தையோபஸ்தாபகமான ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு உத்தரத்வம் கூடாததலால் - சரீராத்மபாவநித்தகத்வம் கூடாததலால்லல். ஸாமாநாதிகரணயத்தினுடைய ப்ரவ்ருத்திரிமித்த பூதாகாரத்தையோபஸ்தாபகத்வமானது மயப் ப்ரத்யயத்தினுடைய ஸ்வார்த்திகத்வ சிவ்ருத்தியை அபேகழிக்கிறதில்லை. ஸாமாநாதிகரணயத்தின் லக்ஷணஸ்வபாவத்தினாலேயே அதற்கு ஆகாரத்தையோபஸ்தாபகத்வம் வித்தப்பதால். ஆகையால் மயப் ப்ரத்யயத்திற்கு ஸ்வார்த்திகத்வ சிவ்ருத்தி. ஸாமாநாதிகரணயமானது ஆகாரத்தையோபஸ்தாபகமானதால். என்பதினால் இவ்ரு அர்யோக்யாச்சரயமில்லை. இவ்வண்ணமாக ஸ்வார்த்திகத்வம் கிரஸிக்கப்பட்டிருக்க தனியாக ப்ரசந்திற்கு ப்ரயோஜனமில்லாமையால் விவரார்த்தத்வம் பொருந்தாமல்போக பாரிசேஷத்யத்வம் ஸ்திதிக்கு ப்ரசந்தம் செய்யத்தக்க தன்மை இருக்க ஸ்திதிஸ்வபாவத்தாலும் அநுசாஸநாநுபரணத்தாலும் மயப் ப்ரத்யயத்திற்கு ப்ராசுர்யரூபார்த்த விசேஷப்ரத்யவம் லித்திக்கிறது. அதனால் ஜகச்சுல: என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு சரீராத்மபாவரூப ப்ரவ்ருத்திரிமித்தவிசேஷத்யத்தி என்பதனால் அர்யோக்யாச்சரயமில்லை. இவ்வண்ணம் ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கும் நுஷ்டாவாதிக்கு அபிமதமான ஜக்யப்ரத்யவம் சொல்லும்படித்தல் மயத்திற்கு ஆர்த்தக்யம் ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு அநுபபத்தி என்கிற இரண்டு தூஷணங்களும் ஸ்வரூபபத்யபரம் என்கிற பக்ஷத்தில் ஆர்த்தவிசேஷாதம் யம்மயம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரசந்தோத்தரவாதபபத்தி என்கிற இரண்டு தூஷணங்களும் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. தன்னால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்—அந்யநா என்று. அப்படி இல்லாவிட்டால் எவ்வாறு ப்ரசந்திரதிவசநங்கள் இருக்கலாமென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நதாஹிஸிதி என்று. ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு பேதாபேதவாதியால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஏகத்தவ்யதாபரத்தவத்தை தூஷிக்கிறார்—ஜகத் என்று. இந்த பக்ஷத்திலும் ஜகத்தானது யம்மயம், ஜகத்தானது யத்த்வம் என்று கேட்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அப்பொழுது மயத்தைவயர்த்தம்மயருக்கிறதென்று காணத்தக்கது. யத: என்று உபாதாகம் கேட்கப்பட்டிருப்பதால், அதை தூஷணம் கூறுகிறார்—ஸந்ய இது முதலியதால். ஸத்யஸங்கல்ப இது முதலியதால் ஸ்ரீலங்கை அடைந்துள்ள தோஷமும் ஸர்வாசுப இது முதலியதால் ப்ரக்ருதியை அடைந்திருக்கிற தோஷமும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் ப்ரஸங்கிக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது அந்தக்கே உபயலிக்கத்வஹாஸ்யம் விபரீதாகார ப்ராப்தியுமென்று அர்த்தம். சரீரத்தைச் சொல்லுகிற பதத்திற்கு சரீரிப்ரத்யவம் சொல்லப்பட்டால் முக்யத்வம் ஸர்பவ்யாதென வின்வப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—ஆந்மசரீர என்று. 'ஸ்தாப்யதே' ஸ்தாபகப்பட்டப்போகிறது என்று பொருள். அடுத்தவரப்போவதால் ஸ்தாப்யதே என்று சொல்லப்பட்டது.

சுத: “ விஷ்ணுஸகாஸாஹு ஹிதம் ஜமதகெத்ருவ வ ஹிதஸ்ரீ ஹிதிலுயகெதாஸௌ ஜமதொஸ்ய ஜமதுஸ: ” (வி.வ.உ.க.௩.௩௧) உதி ஸ்ரீஹெணாகூதியம் “ வராவராணாஸு ” உத்யாஸ்ய விஸுரௌ வஸ்தும் வராவ் ஹிதம் ஹவணம் விஷ்ணுமெனவ ஸ்ரீஹெணாவஹித்யு “ சுவிகாஸாய ” உதிஸுராகெத ஸ்யுமே

வண்ணஜி, ததெவஹிரணுமஹ ஸ்வாவதார ஸஹாராடுவ ச்ரீ-பி-வி-தி-பு-
வ்யாநகாஸகெத்ருஜி ஸபிஷிவ்யுஷிபாடுவெணாவஸ்யிதம் வ நபிஷு
ரொதி । தத்ரு “ ஜோநஸூராடுவம் ” உத்யம் ஸ்ரோகம் கெத்ருஜி
வ்யுஷிபாடுதநாவஸ்யிதஸு வாரோத்யம் ஸ்வாவதாரம் । தஸூநாடு-
நிவிபுஸெஷவஸூபு-தி-தி: ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆதலால் “ விஷ்ணேஸ்ஸகாசாதுத்தமம் ஜகத்தத்ரைவசஸ்திதம்,
ஸ்திதிஸம்யமகர்தாஸௌ ஜகதோஸ்யஜகச்சஸ: ” (உலகமானது விஷ்ணு
வின் பக்கத்திலிருந்து ன்உடையிற்று. அவரிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்
கிறது. இந்த ஜகத்துக்கு ஸ்திதியையும் நாசத்தையும் செய்பவர் அவர் ஜகத்
தம் அவர்) என்று சுருக்கமாகச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை ‘பர:பரா
ணம்’ என்று தொடங்கி விஸ்தாரமாகச்சொல்லுதற்காக பரப்ரஹ்மமாக
இருப்பவரும், ஆறு குணங்களால் நிறைந்தவரும் தன்னுடையதாகவே இருக்
கிற ரூபத்தோடு இருப்பவருமான விஷ்ணுவை ‘அவிகாராய’ என்கிற ச்லோ
கத்தினால் முதலில் ப்ரணமம் செய்து ஹிரண்யகர்ப்பன் தன்னுடைய அவ
தாரமாக இருக்கிற மஹாவிஷ்ணு சங்கரன் என்கிற த்ரிமூர்த்தி ரூபமாகவும்
பாதாநம்காலம் கேஷத்ராஜ்ஞர்களுடைய ஸமஷ்டிரூபமாகவும் வ்யஷ்டிரூப
மாகவுமிருக்கிற அவரையே நமஸ்கரிக்கிறார்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணமாக ப்ரக்ருத ச்லோக வ்யாக்யிதாநத்திற்கு உபயுக்தமான அர்த்
தம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ராஹமானவுடன் விஸ்தரத்
தின் தொடக்கத்தில் நமஸ்காவிஷ்யமான ஏழு ச்லோகங்களையும் அவதரிப்பித்து வ்யா
க்யாபிக்கத்தக்க ச்லோகத்திற்கு நமஸ்கார ச்லோகாத்ரங்கங்களோடு ஸங்கதியைக்காணப்பி
தற்காக ‘அவிகாராய’ இதுமுதலிய ஆறு ச்லோகங்களுடைய வாக்யார்த்தத்தைக்கூறுகி
றார்—அந்: என்று. ‘அந்:’ ப்ரச்சம் ப்ரதிவசநம் முதலியவைகளால் சாஸ்த்ரமானது
வியூகிகளுடன் கூடின ஸகுணவஸ்து ப்ரதிபாதகமென்று அறியப்படுவதாலும், ஸாமாநாதி
கரணயத்திற்கு விசேஷ்ட வஸ்துவில் முக்கியவருத்தத்வம் இருப்பதாலுமென்று கருத்து.
அந்: என்கிற பதத்திற்கு வ்யஷ்டிரூபேண அவஸ்திதஞ்ச நமஸ்கரோதி என்பதோடு அந்
வ்யம். அன்றிக்கே சாஸ்த்ரவாக்யார்த்தம் இவ்விதமாக ிருப்பதால் விஷ்ணேஸ்ஸகா
சாத் என்பதற்கு ஸங்க்ராஹ ரூபதவமும், பர: பராணம் இதுமுதலியவைகளுக்கு விஸ்
தாரரூபதவமும் வித்தமென்று அர்த்தம். விஷ்ணே:ஸகாசாத் என்கிற இடத்தில் ஸகா
சாத் என்கிற பதமானது வ்யஷ்டிக்கு பஞ்சமியின் அர்த்தத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காக எவ்

வாறு ஆய்ந்தருதே என்று சொல்லப்பட்டால் க்ருதே என்கிற சப்தத்திற்கு சதார்த்தியின் அர்த்தத்தை ஸம்பாதிப்பதில் கோக்கமோ அப்படிப்போல. அன்றிக்கே ஸகாசாத் ஸங்கல்பசத், ஶாசநம் ப்ராசகாசம் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநம். அந்த ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்துடன் கூடியவரிடத்திலிருந்து என்று அர்த்தம். இதனால் நிமித்தத்தவம் வித்தித்தது. அன்றிக்கே ஸகாச சப்தம் பார்வதஸகச்சொல்லுகிறது. அதனால் சரீரம் உபவஸித்சப்பட்டது. 'ஸோபித்யாயசரீராத்வஸாத்' என்கிற மனஸ்மருதி ச்லோகத்தில் பேரஸ சரீரத்தினின்று என்றுபொருள். தந்தாவசஸ்திரம் என்பது வயஸ்தாபச்சத்திற்று உத்தரம். 'ததாஸ்திதயிதி' ஸ்திதம் நிஷ்டையை அடைந்திருக்கிறது. இதனால் ஜகத்திற்கு நித்யவஸூம் அவஸ்தைகளுக்கு தோன்றுதலும் அழிதலும் ஸாக்ஷிப்பிக்கப்பட்டது. வயஸ்தாபச்சத்திற்கு உத்தரம் கூறப்பட்டது. பிறகு வயத்தைச்செய்திறவன் எவன் என்கிற வினாவிற்கும் பாற்றியக்கண்ண வஸ்துக்களின் ஸ்திதி விஷயமான வினாவிற்கும் உத்தரமாகித்தொரு—ஸ்திதி என்று. ஜகச்சுன: என்பது யம்மயம் என்பதனால் பலித்திருக்கிற ஸர்வாத்நர்யாமி ரூபத்தால் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸத்தை அநுபூத்திருப்பமான ஸ்திதி ப்ராச்சத்திற்கு உத்தரம். அன்றிக்கே, யம்மயம் என்று பலித்த ஸ்திதி ப்ராச்சத்திற்கும் ஸ்திதி ஸம்மயம் கர்த்தா என்பதே உத்தரம். ஜகச்சுன: என்பதோவென்றால் யம்மயம் என்று உண்டோத்தமான அர்த்தத்திற்கு உத்தரம். இந்த ஸாமாநாதிகாண்மமானது ஆத்மாவாக இருந்து வ்யாபித்தலோக்காணமாகக்கொண்டதென்று முன்னமே உபபாதிக்கப்பட்டது.

ஆய்யா ! செனக்லயம் முதலிய நிஷ்டகர்ஷை சப்தங்களுக்கு தர்மிபர்யந்தபோத ஜகத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. யம்மயம் ஜகத் என்பதனால் ஜகத் சப்தத்திற்கு நிஷ்டகர்ஷை சப்தத்தவம் காணப்பட்டிருக்கிறதுபற்றி தர்மிபர்யந்தாபிதாயகத்வமில்லாமையால் ஜகச்சுன: என்றிதஸாமாநாதிகாண்மம் உபபந்தமாகாதென்று வினவப்படுமேயானில் மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது. நிஷ்டகர்ஷை சப்தங்கள் இரண்டுவிதங்களன்றோ - நியத நிஷ்டகர்ஷைகளுக்கும் எவ்வகையில் நிஷ்டகர்ஷைகளுக்கும் என்றும். அவற்றுள் செனக்லயம் முதலிய சப்தங்கள் நியதநிஷ்டகர்ஷைகளுக்கும். மறுஷ்ய சக்ல முதலிய சப்தங்கள் வையகூபிச நிஷ்டகர்ஷைகளுக்கும். ப்ராசோகம் இவைகளுக்கு நியாமகமாக இருப்பதால், அங்குமில்லாவிடில் நிஷ்டகர்ஷைகம் அநிஷ்டகர்ஷைகம் என்கிற விபாகமும் பொருந்தாது. அப்படியே ஜகத் சப்தமும் வையகூபிச நிஷ்டகர்ஷைகம். அதனாலேயே யம்மயம் என்று வையதி கான்யத்தால் பிறத்த ப்ராச்சத்திற்கு ஜகச்சுன: என்று ஸாமாநாதிகாண்யத்தினால் உத்தரமானது அர்த்தபேதமில்லாமையால் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. சக்ல குணத்திற்கு ஆசரயம் எது என்கிற வினாவுக்கு சக்ல: பட: என்கிற உத்தரம்போல். இவ்வண்ணம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதும், இனி விஸ்தாரமாக சொல்லப்படப் போகிறதுமான அர்த்தத்திற்கு கொஞ்சம் விஸ்தாரரூபமாக ச்லோகத்தைனால் மனஸ்காம் செய்யப்படுகிறதென்று கஸஸ்தாபச்சலோக ஸங்கதி. ஸ்லோகாரொருபேன அுவஸ்திதம் - ப்ராசுருதிமுதலியவைகளோடு கூடியதல்லவென்று அர்த்தம். பார்ப்ராஹ்மத்திற்குள்ளே ஹேயஸம்பந்தத்தின் இன்மை, விஷ்ணுவுக்கோவென்றால் ஹேயஸம்பந்தத்தின் இன்மை கிடையாது என்கிற ஸந்தேஹம்வரின் 'விஷ்ணுஸாமாஸஸீதேஷு', ஸமஸ்தேஹேயாஹிதம் விஷ்ணு வாச்யம் பரமம்பதம்' என்றித வசநக்களால் ப்ராஹ்மமே விஷ்ணுசப்தவாச்யமாதலாலும் விஷ்ணுவுக்கே பசுவச்சப்தவாச்யத்வமிருப்பதாலும், விஷ்ணுவுக்கு ஹேயஸம்பந்தம் அருபபன்னவென்கிற துரிபர்யந்தால் பார்ப்ராஹ்மம் இதுமுதலிய விசேஷணம் உரைக்கப்பட்டது. அவிகாராய விசாராசப்தம் தர்மியையும் தர்மத்தையும் உணர்த்துகிறது.

ஷோடசகர்ஸியகர: இதுமுதலிய ப்ரயோகத்தால். தான் ஒன்றின் விசாரமாக இருந்து கொண்டு சீர்மாமா ஸ்மிததில்லை. என்பதனால் அவிகார: இதனால் கார்யமான அசுத்தின் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அன்றிக்கே விகார: - அவஸ்தை, மஹத்த்வம் அஹங்காரத்வம் முதலியது. எப்பொழுதும் அணுகளின் ஸம்பந்தமில்லாமையால் அவிகாரன்-அதனால் விகாரமுள்ள ப்ரக்ருதியானது அவிகார பதத்தால் வ்யாவ்ருத்திக்கிறது. இவ்வண்ணம் தத்புருஷபருவீஷி ஸைஸங்கனால் அவிகாராய என்கிற பதத்தினால் கார்யகாரண ரூப வஸ்தாத்வயத்துடன் உடைய அசுத்தின் வ்யாவ்ருத்தி ஸீத்திக்கிறது. சுத்தாய என்பதனால் பத்தவ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. கீத்யாய சுத்ததையோடு சித்யனாக இருக்கிற - அக்ஷணயில்லாவிடில் அவிகாராய என்பதனால் புருகுத்தி உண்டாகும். கீத்யபதமானது சுத்தியை விசேஷ்யாசின்னுகொண்டே சுத்திமத்தான வஸ்துவக்கு விசேஷணம் எவ்வாறு மஹோதகா: என்ஐறஇடத்தில் மஹத்சப்தமானது ஹைதாரயத்தை விசேஷித்துக் கொண்டு தாதாயுக்கு விசேஷணமோ அப்படிப்போல, அநினால் முத்தவ்யாவ்ருத்தி ஸீத்தித்தது. பரமாத்ம: என்பதனால் சித்யமுத்தவ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அவர்கன் பராதீர்க்கனே ஒழிய பரமர்கனல்ல. 'ப்ரதாசம் புருஷன் அவ்யக்தம் காலம் இவைகளுக் கொல்லாம் பரமம்' என்று சொல்லப்போவதில் அவிகாராய இதுமுதலிய நான்குபதக்களால் ப்ரதாசபுருஷ அவ்யக்தகாலங்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி என்று சிலர், கீமெஷம் முதலிய அவஸ்தைகளுடன் கூடிய காலமானது வ்யக்தமாக இருத்தபோதிலும்கூட அவிகாரபதத்தால் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டிருப்பதாலும் புருஷர்களுக்கு மூன்றாவகைப்பட்டிருத்தலே ப்ராமாணிகமாதலாலும் விசேஷணங்களுக்கு அந்த புருஷபேத வ்யாவ்ருத்தத்தில் ஸாமந்த்யத்தினாலும் எவ்வாறு இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட இந்த அந்ததங்களுக்கே வ்யாவ்ருத்தித்வம் உசிதம். விலக்ஷணமான விஃரஹத்தோடுகூடி இருத்தலாலும் எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் சுவகக்ஷணயத்தைக்கூறுகிறார்-ஸிதைந்மருபாய என்று. முதலாவதான ரூபசப்தம் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. ஓரே ஸ்வபாவமுள்ளவென்று அர்த்தம். ப்ரவ்யூதஸிவகாதிகளான எல்லா அவஸ்தைகளிலும் ஸகலதேய ப்ரத்பேசத்வம் மக்ஷணாஸ்பதத்வம் த்யேயத்வம் முதலிய ஸ்வபாவம் நமூனாமலிருக்கிறதென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ஁ரூபம் த்வயாதம் ஸ்வரூபத்தோடு மமாகஸ்வபாவமுள்ளது. அதனாலும் ஹைபப்ரத்பேசத்வம் முதலியது ஸீத்தித்தது. இந்த பதந்தளால் ஈஷத்திஷுந்தமயாதிரணங்களுடையயும் அந்ததீத்யவியத்யயினுடையயும் அந்ததவ்கன் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. முற்சூதப்பட்ட ஆத்மத்தமானது யருதாத்மகோகட: என்பதுபோல் ஆகிறதில்லை என்று அசின்வைசத்தயமானது அவயவசக்தியினால் வீஷ்ணுசப்தத்தினாலும் ஸர்வஜ்ஞிஷ்ணவே என்கிற பதத்தாலும் செய்யப்படுகிறது. இரண்மபதங்களால் திருபன் திருபன் இரண்மே வ்யாவ்ருத்திக்கிறது. உள்புருந்து மியமன் செய்வதன்றோ சரிந்தம். இதனாலேயே ஆத்மத்வம் விவரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. வீஷ்ணுசப்தம் ரூடமான பதமாதலால் தேவதாவிசேஷிர்ணயமும் ஸீத்தித்தது. அன்றிக்கே வீஷ்ணுசப்தத்தினாலேயே கியமநர்யத்தமான வ்யாப்தி கூறப்பட்டது. வ்யாப்தியினால் உண்மையானப்பட்டிருக்கிற வ்யாப்யவஸ்துவவினுடைய தோஷஸம்பந்த சக்ஷணை விலக்குகிறார்-ஸரீவஜ்ஞிஷ்ணாவே என்று. வீஷ்ணுவைக்கு எவ்வாறு காரணத்வம். ஹிரண்யசரீர்பன் முதலியவர்களுக்கன்றோ ஸ்ருஷ்டி முதலியதில் காரணத்வமறிப்படுகிறதென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்-நம: என்று. அந்தந்த ஜ்ஞிர்ணயசரீர்பன் முதலானவர்களை சரிபாச உடையவரான வீஷ்ணுவே ஸ்ருஷ்டி முதல

வியதைச் செய்திருந் என்று அர்த்தம். 'ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபுதாசாம் விஷ்ணுதவமுப ஐக்ஷிகாந்' (எல்லா பிராணிகளோடும் காப்பாற்றுவதற்காக அந்த பாம்புருஷன் விஷ்ணு ரூபத்தைப்பெற்றார்)— என்று பகர்த்திருக்கிற விஷ்ணுவைப் பெயர்வாய்த்த அபயதா விஷ்ணுதந்திரன் லாபிவாச ஹரிசுப்தம் பகநாமிடத்தில் பர்யவிக்ஷிதது. ஹிச ண்பகர்த்தம் ஸம்ஸாரத்தினால் ஹிசனை தவிராமாக்கச்செய்யவேண்டியவற்றை போதனுதவர வரக இருந்திவ்ருதன. 'ப்ரஹ்மாத்மனா காலவாதேனா; மருஷ்யனா; பசுவஸ்ததா விஷ்ணு பாயாமநுநாநாதமோஹாத் தமமகஸ்குதா; ' (காண்டகன் முதலான எல்லாத் தவர்களும் மனிதர்களுந் அப்படியே பசுக்களும் விஷ்ணுநின் மானையாகிற பெருஞ்சமுலில் அரப் பட்டு மோஹமாகிற பெட்டிடை இருட்டினால் சூடப்பட்டிருக்கின்றன) என்றும், 'ஹிச ண்ய கர்ப்பாநிவநாச ப்ரஹ்மகர்மாத்திரிகாத்விதா ' ' ஹிசண்யகர்ப்போபகலாக ' (மனைய தங்கியவரான ஹிசண்யகர்ப்பன்) என்றும் தொடங்கி 'மூர்த்தமேதத்திர ரூபம் பாவ ஸாத்ரிதயாத்மகம்-அகந்தாந் தேஸமஸ்தாந்து தேவாத்யா: கர்மயோநய: ' (பாவராச்ய ஸ்வரூபமாக இருக்கிற இது ஸாத்ரியினுடைய மூர்த்தமான ரூபம், கர்மபாவகர்களாக இருக்கிற தேவாதிசனான அவர்கள் அனைவர்களும் அகந்தர்க்கள்.) இது முதலிய இந்த ப்ரபந்தத்திலுள்ள ச்லோகங்களின் தாத்த்யத்தை அனுலரித்தலால் 'வதெனத்வென விபுதச்சோஷ்டென ப்ரஸாதச்சோதஜெஸஸிருதென, ததாதச்சிதபந்தானெ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாசாசரென, தவாந்ததாமச மமச யோசாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஜிதா: ' ஸர்வே ஷ்டாம் ஸாக்ஷிபுதோ ஸௌகந்தாஹயகேதெக்ஷித ' தேவர்களுக்குள் சிறப்புந்தவர்க ளான இவ்விருவர்களும (முறையே) அந்த ஸாஸுதேவனுடைய ப்ரஸாதத்தினின்றும் கோபத்தினின்றும் உண்டானவர்களாக எண்ணப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அந்தப்பாம்புருஷ னால் காட்டப்பட்டவழியுடன் கடியவர்களாக ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாசாசரெனச் செய்கின்றார்கள். உணக்கும் எனக்கும் தேஹிசனென்றுக்கிற பெயருள்ளவர்கள் மற்றவர்கள் அவர்களுண்டோ அவர்களுக்கும் அவன் அந்தராத்மாவாக இருப்பவன். வல்லோருக்கும் அவன்ஸாக்ஷியாக இருப்பவன், ஒருவனாலும் ஒருபெருநிலும் அநியத்தகாதவன் என்றே பராதம் முதலிய க்ரந்த வசாக்களோடு அந்ததைத்யத்தாலும் சிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஹிசண்யகர்ப்பன் முத லியவர்களோடு ஸாமரூபாதிசண்யமரணது (அபேத விக்ஷேபமானது) வ்யாப்தியினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதென்பதை ஸாசரிப்பிக்கிருந்—வாஸி தேவரீய என்று. ப்ரஹ் மா ஸின் இவ்விருவர்களுக்கும் இடையிலிருத்தபோதிலுங்கூட குறைவுபடாத ஸ்வபாவ முன்வர என்று சொல்லுகிருந்—நாகரீய என்று. அன்றிக்கே அம்முவர்களுள் இவரோ மோகந்ததைக்கொடுப்பவர் என்று அர்த்தம். 'அதகஸமாதுச்யதேதாசாயி தஸமாதுச்யதே தாசா ' யானாவை கர்ப்பஜம்ஹாசாமரண ஸம்ஸாமஹாபயாத்நாரயதி தஸமாதுச்யதே தாசா ' ' யாதுகாசணத்தால் தாரமென்று ப்ரஹ்மம் கூறப்படுகிறது? யாதொரு காரணத்தால் உச்சரிக்கப்படாவின்றதாலே கர்ப்பவாஸம் பிதப்பு, மூப்பு, இறப்பாகிற ஸம்ஸாரபயத்தி னின்றே சேதாவர்க்க்களைத் தாட்டிவைக்கிறதோ அக்காசணத்தினால் தாரமென்று சொல் வப்படுகிறது என்றி ச்ருதியினாலும். 'ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஸிவா ப்ரஹ்மம் ப்ரதாசாபரஹ்ம சத்தய: ' தேத ப்ரஹ்மம்! ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ஸின் இம்முவர்களும் ப்ரதானமான ப்ர ஹ்மசத்திகள் இதுமுதலியவைகளால் விஷ்ணுவைக்காட்டினும் மேலான தத்வமும் விஷ் ணுவருகு காண்முடன் முதலியவர்களோடு ஸம்யமும் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. சத்தி என்பது (அப்ருதக்ஷித்த) வேறுபடாமல் அன்றுமே சேர்த்திருக்கின்றவிசேஷணம். அதில் தரீபி விசேஷ்யமானது விசேஷணவாசத்தினது விபத்தியோடு அஸாமான விபத்தியினால் சொல்வப்படுமேயாகில் தரீபியத்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மைவாய்த்துள்ள சப்தத்திற்குங்கூட படஸ்ய கல்: (வஸ்திரத்தின் வெண்மை) இதுமுதலிய இடங்களில்

தம்மாத்ரத்தை யோதிகும் தன்மை காணப்படுகிறது. அவ்வாறாக விஞ்ஞாஸம்மாத்ர விசேஷணமாக இருக்கிற விஞ்ஞாஸத்திரத்தை உணர்ந்துகிறது. ஸமாவேபத்தியுடன் சேர்ந்திராத்ர ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் தாயிக்குத்தகனித்த மிர்தேசமிருப்பதால் ப்ரஹ்மத்திராஸம் சப்திக்குப் ப்ரஹ்மசப்தம். ஆதலால் அஸமாஸ வ்யக்த்தியினால் கிர்தேசிக்கப்பட்டிருந்ததன் காரணம் அண்டத்தே ப்ரஹ்மக்கு தேவன் முதலிய சப்தங்களால் வ்யபதேசம்போல சப்தவியூதி முதலிய சப்தங்களால் வ்யபதேசமும் விபூதிகளோடு ஸாஸ்திரபுத்தால் ஏற்படுகிறது. இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீவதஸாங்கமிச்சார் (கூர்த்தாழ்வார்) பகர்த்திருக்கின்றனர். “ஸஜாதியஸ்தேஷாயிதி வ்யபவாயாமபிபஜ” (அந்த வியூதிவர்க்கங்களுக்கு ஸஜாதியான இருந்துகொண்டு இவ்வண்ணமாக ராமக்குத்தொழிவியாசாமதேயங்கையுமீ அடையாமின்றவருள்) என்று. ஆகையால் எப்படி அர்த்தம் கூறப்பட்டதோ இதுதான் ஸரியானது. அத்தற்குமேல் ப்ரஹ்மத்திராஸத்தை வ்யவருத்திப்பதற்காக ப்ரஹ்மியுடன் கூடிய பரமாத்மாவை ஈமஸ்கரிக்கிறார்—கூர்த்தேச என்று. காரணாவஸ்தையில் ஒருவர், கார்யாவஸ்தையில் அகேசர். அதற்குமேல் மனத்தில் இருக்கிற கார்யாவஸ்தையைக் கூறுகிறார்—ஸ்தூல என்று. அப்படியே புத்திஸ்தைபான காரணாவஸ்தையைக் கூறுகிறார்—ஆஸ்யந்தி என்று. அந்த அவஸ்தையாலும் தருவாத வ்யாபாவத்தோடுகூடி இருத்தலேச் சொல்லுகிறார்—முக்திரேதநவ: என்று. அத்தற்குமேல் காலவிசிட்டமாகச்சொல்லுகிறார்—ஸரீர என்று. காலத்திற்கு கூறப்போகிய விசேஷத்திரபத்தியினால் ப்ரகரணம் விசிட்டப்பரமாக இருப்பதால். வேறு விசேஷணங்களோடுகூடியிருத்தல் ப்ரஹ்மாதிக்ஸ்ப்பட்டிருப்பதினால் காலவைசிட்டிய தனத்தினால் பாரிசேஷ்யத்தாலும் அது பாதிக்கப்படாமற்போனால் அபேகித விதிகளின் அபாவம் ப்ரணங்கிப்பதாலும் தனித்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கு காரணபாதம் சொல்லில் அண்டத்திற்றோண்டுகின்றிருக்கிற ஸ்ருஷ்டிமுதலியது சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அண்டத்திற்கு ஸௌப்பட்டிருக்கிற தத்வஸ்ருஷ்டிமுதலியது கூறப்படப்போகிறதான இருப்பதாலும் பெளகருத்தம் ப்ரணங்கிப்பதால் விஸ்தாத்தினால் ப்ரதாபுருஷ்வயத்த காலம்தம் “வ்யய்தம் விஞ்ஞாஸத்தாவயத்தம் புருஷ: காலவச: ததாபுருஷரூபேண காலருபேணசந்திதம் ப்ரஹ்மாதக்ஷாதய: கால:” (வ்யய்தமான ப்ரபஞ்சமும் அவ்வாதே அவ்யய்தமான பூதஸூகஸ்தமும் புருஷனும் காலமும் விஞ்ஞாவே. அவ்வண்ணமே விஞ்ஞாஸபியான ப்ரஹ்மமானது புருஷரூபியாகவும் காலரூபியாகவும் இருக்கிறது. ப்ரஹ்மா தாஷன் முதலியவர்கள் காலம்.) இது முதலியவைகளால் வ்யய்தாவ்யத்தாதிசுருடன்கூட சொல்லப்படப்போவதாக இருப்பதால் இந்த ச்லோகம் காலபரமே. அகிதவிசிட்டவாயான ச்லோகத்தை அறிந்திருப்பதால் இந்த ச்லோகத்திற்கும் காலபரவம் தருத்தது. மேல்ச்லோகம் ஸ்மருதது. ஸ்மிதி விகாசமுலபூத ஜீவபாச்ச்லோகத்துடன் சேர்ந்திருப்பதால். காலம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்மிதி விகாசமுலபூதமென்பது “ப்ரஹ்மாதக்ஷாதய: கால: விஞ்ஞாஸம்வாதய: கால: ருத்ர:காலாந்தகஸ:” இதுமுதலியவைகளால் வித்தம் ஜகம்ய: அவச்சேத கதையினாலும் அவச்சேதயகையினாலும் ஜகத்தாஸான். அத்தற்குமேல் க்ஷேத்ராஜ்ஞாஸவஷ்டி ரூபமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மாவை ஈமஸ்கரிக்கிறார்—ஜகதாபூதம் என்று. அசேதங்களுக்கு சேதந்ஸ்வரூபத்தால், ஆதாரமாக இருப்பவன். “எவமேவைதாபூதாமாத்ரா: ப்ராஜ்ஞாமாத்ராஸ்வர்யதா: ஜீவபூதாமஹாபாஹோயே நேதம் தார்யதே ஜகத்” (இவ்வண்ணமாகவே இந்த அசேதபதார்த்தங்கள் சேதந்களாகிற ஆதாரங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நே மஹாபாகுபலமுன்னவனே! எதனால் இந்த உலகம் தரித்திருக்கும்படிசெய்யப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட ஜீவஸ்வரூபமான) என்கிறவசத்தினால் அணியஸ்தவம் ப்ரஹ்மத்திரா

யைக்கூட வ்யாபிப்பதற்கு யோக்யமான ஸுகேஷம்ஸ்வபாவத்தோடிகூடியிருத்தல், அந்நிகே விசாஸாணுஸ்வரூபைஸ் என்று சொல்லப்பட்ட பாகாரம் ஸ்ருஷ்டி தகையிச் போல ஜ்ஞாநவீகாஸமில்லாமையால் அணியஸ்த்வமே என்றுஅர்த்தம். ஸர்வபூதஸ்தம்-பவதி உண்டாகிறது என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால் பூதம் என்று தத்வங்கன் சொல்லப்படுகின்றன. பூமிபாயத்தங்கனான எல்லா தத்வங்களிலும் கிண்பெற்றிருக்கிற - அதற்குப் பிறகு கேத்ராஜ்ஞய்யஷ்டி விசிஷ்டனை கமஸ்கரிக்கிறார்—ஜ்ஞாந என்று.

யதிநிஷ்டுஸெஷஜ்ஞாநரூபு வ் ப்ரஹ்மாயிஷாந ஹ்ரிவ்ரகிவாந வாரம் ஸாஸூழ், தஹி— “ நிமகுணஸூராவ்ரேயஸூரஸூரவூரீதாநு: | கயம் ஸமடாழிகதட்புகம் ப்ரஹ்மணொஹ்மவமஜீதெ ” (வி-வா-க-ந-க) உதிவொஷ்டு, “ ஸக்த்யஸூவதுவாவாநாநி லிஜ்ஜாநமொவரா: | யதொஹ்மவ்ரஹ்மணஸூவதுவமடாஷா லாவஸக்ய: || ஸவணிதவதாஹ்மெஷ்வாவகஸ்யயொஷ்டா ” (வி-வா-க-ந-உ) உதிவாரிஹாரஸூ நவடிதெ | தயாஹிஸதி—நிமகுணஸூ ப்ரஹ்மண: கயம்ஸமடாழிகதட்புகம், நப்ரஹ்மண: வாரஸி யிடுகஸூமட: , சுவிதஹ்ரானிவாரிக்ஷித: உதிவொஷ்வாரிஹாரொள ஸூரதாழ் | உததூரஹிகாயடம் ஸக்யாஹிமணயாஹ்ர வாரிவாஹிணட கடுவஸூஷ்டு டுஷ்டிநி ஸக்யாஹிமணரஹிதஸூ வாரிவாஹிணட ஸூரகடுவஸூஷ்டு கடுவஸூவாநஹ்மஸூகயம் ஸமடாழிகதட்புகம் ஹ்மவமஜீத உதிவொஷ்டு, டுஷ்டுஸகலிஸஜாதீயஸூ ப்ரஹ்மணொ யொஷித ஸஹாவ டெஸூவஜிதாஹிஸஜாதீயஸூரஹ்ரஹொள ஸூரஹி ஸக்யொமவச ஸவடுஸக்யொமொ நவிராயுதஉதி வாரிஹார: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அதில் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்கிற இந்த ச்லோகமானது கேத்ராஜ்ஞ வ்யஷ்டிருபமாக இருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வபாவத்தைக்கூறுகிறது. ஆதலால் இந்த இடத்தில் கிரிஷிசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரதீதி இல்லை.

சாஸ்த்ரமானது கிரிஷிசேஷ ஜ்ஞாநரூப ப்ரஹ்மாதீத்டாநப்ரஹ்மத்தைப் பகர்வதில் நோக்குள்ளதாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது ‘ கிரிஞானஸ்யா ப்ரமேயஸ்யசுத்தஸ்யாப்யமஸாத்மந:கதம்ஸர்காதிகர்த்ருத்வம் ப்ரஹ்மணோஹ்

புபகம்யதே' என்கிற சோத்யமும், 'சக்த்யஸ்ஸர்வபாவநாமகிந்த்ய ஜ்ஞாந
ஸோசரா: - யதோ஽தோ ப்ரஹ்மணக்ஷணாஸ்து ஸர்க்யத்யாபாவசக்தய: ' பவந்தி
த்பதாம் ச்ரோஷ்ட பர்வகல்யயதோஷ்ணா என்கிற பரிஹாரமும் எவ்வாறு
பொருந்தும். அப்படி இருக்குமேயானால் பிச்சுஷாமகண ப்ரஹ்மத்திற்கு எவ்
வாறு ஸக்தம் முதலியவற்றில் கத்திருக்கம்? ப்ரஹ்மத்திற்கு பாரமார்த்திக
மான ஸக்தயில்லை பின்னாலேயே ப்ரஹ்மத்தினால் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று
சோத்யபரிஹாரங்கள் இரண்டும் இருந்திருக்கும்.

உத்பத்தி முதலிய கார்யமானது ஸத்வம் முதலிய குணங்களோடு
கூடியவர்களும் அபரிபூர்ணர்களும் கர்மவச்ய:களுமாக இருக்கிற சேதநர்க
ளிடம் காணப்பட்டிருப்பதால் ஸத்வாதி குணங்களால் விடுபட்டவனும் பரி
பூர்ணனும் கர்மவச்யனாக இராதவனும் கர்மஸம்பந்தத்திற்கு அநர்ஹாக
வுமிருக்கிறவனுக்கு எவ்வாறு ஸர்க்யாதி கத்திருக்கம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற
தென்று சோத்யம். நேரில் காணப்படுகிற எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும்
விஜாதீயமாக இருப்பதும் கூறப்பட்டவண்ணமான ஸ்வபாவத்துடன் கூடியது
மாகவே இருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜலம் முதலியவற்றைவிட வேறுபட்டிருக்
கும் தன்மைவாய்ந்திருக்கிற அக்ஷி முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஒளஷ்ண்யம்
முதலிய சக்திஸம்பந்தம்போல எல்லா சக்திகளோடும் ஸம்பந்தமானது
விருத்தமாகாதென்று பரிஹாரம்.

ச்ஞதப்ரகாசிகை—

'ஹிரண்யகர்ப்ப' இது முதலிய பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்
களில் இந்த ச்லோகமானது ஏதோடுகூடியிருக்கிற பரமாத்மாவின்னிடத்தில் ரோக்டுன்
ளது என்கிற சங்கைவரின் ஸீ ஸமாஸத்தில் உள்ளடக்கி இருக்கிற ப்ரஹ்மத ச்லோகார்த்
தத்தை விவேசித்துக்காண்பிக்கிரர்—தந்தர என்று. பரமாத்மவுக்கு ப்ரமணம்பந்தம்
ஸத்வாசமே என்று அர்த்தம். அதனால் என்னவென்றேகேட்கில் கூறுகிரர்—தஸ்மாத்
என்று. கிர்விசேஷ ஜ்ஞாநபரமென்று சொல்லும்படித்தத்தில் ப்ரக்ஷோத்தரவரவரபதாத்
தின் அறுபத்தி முகத்தால் உபக்ஷமவிரோதம் சொல்லப்பட்டது.

அதற்குமேல் மேலத்தியாயத்திலுள்ள சோத்யபரிஹாரங்களின் ஒற்றமைபின்மை
கூறப்படுகிறது—யதி என்று. அன்றிக்கே சாஸ்த்ராஸம்பத்திற்கு உபயோகியான ப்ரக்
ஷோத்தரவரபத்தியானது உறைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த ப்ரக்ஷோத்தர விசே
ஷாதபபத்தியானது கூறப்படுகிறது—யதி என்று. முந்தின அத்தியாயத்தில் 'ஜுஷ
ந்ரஜோருணம்' இதுமுதலியதால் குணஸம்பந்தம் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் 'கிர்கு

ஸீ ஸமாஸம்—அசேஷ ஸுபத்தபதங்களை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிற ஒரு அகண்டபதம்

ணன்ய' என்று சோதனம் செய்தவனுக்கு இது அபிப்பிராயம். குணநவம் ஸத்வாச மாக இருப்பதால் ஸ்வயம் கிருணம் கிர்விசேஷ பக்தத்தில் உபமேவஸ்ய இதுமுதலிய பதங்கள் பயனற்றவைகள். கிருணன்ய என்கிற பதத்தினாலேயே கிர்விசேஷத்வம் லீக்திப்பதால். பரிபூர்ணத்வம் முதலியகுணங்கள் ஒப்புக்கொணப்படாமையாலும் அபரமேயாதி பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையே கிருணபதத்தால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற கிஷேதத்தினது விஷயஸங்கோசத்திற்கு ஸாதகம். நகடதேதி. ' ஸர்வாத்யாபாவசக்த்ய: ' என்று ஸர்வசக்தியோகத்தால் சோத்யத்திற்கு பரிஹாரம் ஒருவதால் கிர்விசேஷ பக்தத்திற்குப் பொருத்தமில்லை என்று கருத்து. அக்ஷணமாகில் எவ்வாறு சோத்யபரிஹாரங்கள் இரண்டும் ஸம்பவிக்கலாம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார் — தநாவஸிஸிதி என்று. கிருணன்ய ப்ரஹ்மண: என்பதிலால் பதார்த்தங்களுக்கு வையர்த்த்யம் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறது. கிர்விசேஷத்திற்கு கர்ந்ருத்வாறுபத்திசோத்யம் செய்யப்பட்டால் கர்ந்ருத்வம் பரமார்த்தமாக இருந்தாலன்றோ அவற்றின் அதுபத்தி, அபர்மார்த்தமாக இருப்பதால் எவ்விதத்தாலும் ஈடியாமல்போவதே பூஷணமென்று பரிஹாரம்சொல்லத்தக்கதென்று அர்த்தம். இந்த சோத்யபரிஹாரங்கள் இரண்டும் எதற்காக-இந்த அர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படாமல் போமேயானாலென்று சங்கைவரின் தானே அந்தசோத்யபரிஹாசரிததைச் சொல்லுகிறார்—உத்பந்த்யாதீ என்று. கிருணன்ய இதுமுதலிய விசேஷணங்களுக்கு விபரிதாசாரங்களைக் கதமென்பதிலால் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிற கர்ந்ருத்வத்தினாலைய வ்யாப்தியைக்காண்பிக்கிறார்—ஸத்வாதீதுந்யுக்க இதுமுதலியதால். ஸத்வாதிகுணயுக்தா பரிபூர்ண கர்மவச்யத்தக்கக் கிருணத்தவாதிக்கு யதா க்ரமமான விபரிதாசாரங்கள் - அமலாத்ம: என்பதற்கு விபரிதாசாரமும் கர்மவச்ய என்பதிலால் அர்த்தவலித்தம். அமலாத்மத்வம் அமலவ்வாவத்வம், கர்மஸம்பந்தாஹத்வம்-அதற்கு விபரிதமான ஆகாரம் கர்மஸம் பந்தாஹத்வம் அதுவும் கர்மவச்ய சப்தத்தால் அர்த்தவலித்தம். கர்மஸம்பந்தாஹத்வ காரியமன்றோ கர்மவச்யத்வம், கிருணன்ய இதுமுதலிய பதங்களுக்கு வரிசை தவறாமல் அர்த்தம் உறுகிறார்.—ஸத்வாதீதுந்யுக்க இதுமுதலிய பதங்களால்.

'கர்மஸம்பந்தாஹஸ்ய' என்கிற இந்த பதத்தினால் அமலாத்ம: என்கிற பதம் வ்யாக்கியானிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மவச்யக்ரு வசப்படாமலிருத்தல் முக்தனுக்கும் இருக்கிறது. அவன் முக்திநிலைமையில் கர்மஸம்பந்தமுன்னவனாக இருந்தால் அதற்குத் தகுதியுள்ளவன். ஆதலால் அதற்கு வ்யாவர்த்தமான கர்மஸம்பந்தாஹத்வமே அம் ஸாத்மத்வம்-அகர்மவச்யத்வம்-கர்மாக்களால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற கருதுக்களை அடையானை கர்மவச்யங்களுக்கு விஸஜாதீயனாக இருத்தல் கர்மஸம்பந்தாஹத்வம் ஒரு வசியவற்றில் கர்ந்ருத்வம் ஒப்புக்கொணப்பட்டால் முக்தகுணங்களுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் அபேகையுள்ளவனாக இருத்தல் கர்மாதினமான பலன்களை அடைதல், கர்மஸம்பந்தத்திற்குத் தகுதியுள்ளவனாக இருத்தல் இவைகள் ப்ரஸங்கிக்குமென்று கிர்விசேஷ விரோத ப்ரஸங்கத்தினால் சோத்யம். அக்ஷிய த்ரவ்யமென்று சொல்லில் அறுஷணத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பதுபோல இந்த தர்கமானது தர்யிக்ராஹச ப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் விஸஜாதீயதர்மிக்கு விஸஜாதீயமான் தர்மத்தோடு சேர்ந்திருத்தல் தகுதியுள்ளது. அக்ஷித்வம் இருந்தபோதிலுக்கூட இடி கெருப்புக்கு ஜலத்தினாலுணைக்கப்பட்டத்தக் தன்மை இல்லாததுபோல. ஆகையால் எல்லா வஸ்துக்களையும்விட வேறுபட்டிருக்கிறதான ப்ரஹ்மத்திற்கு எல்லா சக்திகளுடைய ஸம்பந்தம் உபபண்ணாதிதென்று பரிஹாசமென்று அர்த்தம். " சக்த்யஸ்ஸர்வவரணாகரம் "

என்றே கார்த்தத்திற்கு இது அக்ஷரார்த்தம். அபித்தயஜ்ஞாநோகசாரா: தர்க்கிக்ஷத்ததாகப் பதயிதி ஸித்ததங்கள். ஸங்காத்யா: ஸங்காநிகோசரங்கன். பாவசத்தய: - வஸ்துசத்திகள். 'பாஹ்மணே வஸ்துசத்தய: ' என்கிற ிரேசமானது ப்ராஹ்மதாதாமயம் என்பது பரேவ. அந்நித்தே ப்ராஹ்மத்தினுடைய பாவ:சத்திகள் வஸ்து சத்திகள் ப்ராஹ்மத்தினுடைய வஸ்து த்வபாயத்தங்கள். ஸத்தாபயயுத்தகணான கிருபாதிகசத்திகள் என்றதனால்

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

“பரமார்த்தஸ்தவமேவைக;” இதுமுதலியதுங்கூட பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றது அனைத்துக்கும் அபரமார்த்தப்பத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. பின்னையோ எல்லாம் பரஹ்மாத்தமகமாக இருப்பதால், பரஹ்மாத்தமகமாக இராமல் பரஹ்மத்தைவிட தனித்திருக்கிறவன் துக்கங்களுக்கு அபரமார்த்தப்பத்தைச் சொல்லுகிறது. அதையே உபபாதிக்கிறார், “தவைஷ்மஹிமா யேநவ்யா ப்தமேதத்ச்சராசரம்” (எதனால் இந்த ஜயங்கம் ஸ்தாவராத்தமகமான பரபஞ்சம்

வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ இது உம்முடைய மஹிமைதான்) என்று. யாதொரு உன்னல் இந்த சராசரமனைத்தும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதனால் இவை அனைத்தும் உன்னை ஆத்மாவாகக்கொண்டதே - உன்னையிடவேறு ஒன்றும் கிடையாது, ஆகையால் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதால் நீ ஒருவனே பரமார்த்தமாக இருப்பவன். அதனால் இதுகூடப் படுகிறது- “தவைஷ மஹிமா யா ஸர்வவ்யபதி:” என்று. அப்படி இல்லாவிட்டால் தவைஷாப்ராந்தி: என்று சொல்லத்தக்கது. ‘ஜகத:பதே த்வம்’ இது முதலிய பதங்களுக்கு லக்ஷணையும் ஏற்படவேண்டியதாகும். லீலையினால் பூமியை ஸமுத்திரஜலத்தினடியிலிருந்து மேலே தூக்கிக்கொண்டு வராரின்ற மஹாவராஹருடையான பகவானுடைய ஸ்துதிப்ரகாரண விரோதமும் வரும். யாதொரு சாரணத்தால் உலகம் முழுவதும் ஜ்ஞாந வடிவுள்ளவரான உம்மால் ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு வ்யாபிக்கப்பட்டிருப்பதால் உமக்குமுந்தி மா அதனால் ஜகத்புழுவதும் த்வதாத்மகமென்கிற அநுபவத்திற்கு ஸாதநமாயுள்ள யோகமில்லாதவர்கள் இதை கேவலதேவமனுஷ்யாதி ரூபமென்று ப்ராந்தி ஜ்ஞாநத்தினால் பார்க்கிறார்களென்று சொல்லுகிறார் - “யதேதத் த்ருச்யதே” என்று. உள்ளபடி உன்னை ஆத்மாவாகக்கொண்டிருக்கிற ஜகத்தை தேவமனுஷ்யாத்யாத்மகமாகப் பார்ப்பதுமாத்திரமே ப்ரஹ்மமல்ல ஜ்ஞாநாகாரர்களான ஆத்மாக்களை தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய அர்த்தாகாரமுள்ளவர்களாகப் பார்ப்பதும் ப்ரமம் என்று சொல்லுகிறார் - “ஜ்ஞாநஸ்வரூபமகிலம்” என்று.

சுருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் நான்கு ச்லோகங்களையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார்-பரமார்த்த: என்று. எல்லாவல்தக்களும் ப்ரஹ்மபர்யந்தமாக இருப்பதுபற்றி அந்த ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாகலால் எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமே பரமார்த்தம். அந்த ப்ரஹ்ம பர்யந்தமல்லாதது மித்த்யை என்ற அர்த்தம். ஜகத:பதே என்பதினால் ஆகாசத்திற்கு வ்யாபிருத்தி ஏற்பட்டது. ‘யேந வ்யாபதம்’ என்பதனால் அரசனுக்கு வ்யாபிருத்தி உண்டாயிற்று. இதனால் ஜகத்திற்கு சரீரலக்ஷணம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. வ்யாப்யத்வதர்மத்தோடுகூடச் சேர்த்திருக்கிற நியாமயத்வதார்யத்வசேஷத்வங்களுக்குள் ஒன்றல்லவோ சரீரலக்ஷணத்திற்கு த்யோதகம். ஜகத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற உன்னைத்தவிர்த்து மற்றது மித்த்யை என்று சொன்னால் அந்த ப்ரஹ்மபர்யந்தமாக இருத ஸ்வதந்த்ரமான வஸ்த்வந்தாத்திற்கே மித்யாத்வம் ஏற்படுமே ஒழிய அந்த ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருக்கிற ஜகத்திற்கு மித்யாத்வம் ஏற்படாது. எவ்வாறு வேறுபடுகியே! உன்னைக்காட்டிலும் வேறு ஒருவனில்லை என்று சொன்னால் பூமியானது மித்த்யையாக ஆகிவிட்டாலேயோ அவனுக்கு துல்யனாக வேறு அரசனுக்கே மித்த்யாத்வம்

ஏற்படுகிறதோ அப்படிப்போல, அன்றிக்கே ஏகசப்தம் ப்ராதாந்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஏகநாகிச்சாஸஹாயே” என்கிற ஸூத்திரத்திலுள்ள அவஹாயபதத்தினால் வ்யவச்சேதிக்கத்தக்கது ப்ராதான்யமன்றோ ப்ரஹ்மத்திற்குப் ப்ராதான்யமானது ஜகத்தைக் குறித்த விசேஷ்யவ்ருபம். அப்பொழுது ‘நான்யோஸ்தி’ என்பதனால் ப்ரதாநாக இருக்கிற அன்யன் நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று அப்ரதாநமான அர்த்தத்தாம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லை. கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு உபபாதமாக இருப்பது வ்யாப்யத்வப்ரதிபாதிக்கமான உத்தாரத்தம் என்று சொல்லுகிறார்; த்தேவ என்று அதில்தீர்மானமாக்கிடைத்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—யேந என்று யோநஸ்யமாத்தம் என்று அர்த்தம், ச்வதந்ய:—த்வாத்மகமல்லாதது. உன்னால் ஆத்மாவாக வ்யாபிக்கப்பட்டிருப்பதால் எல்லாம் த்வாத்மகமாக இருப்பதுபற்றி உனக்குச் சரீரம். ஆசலால் த்வாத்மகமாக சூல்வாத் உன்னைத்தவிர்த்த பதார்த்தம் வேறு இல்லை. ஆகையால் எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற நீ ஒருவனே பரமார்த்தமென்று அர்த்தம். ‘தணைவ மநிமா’ என்கிற ச்லோகத்தினது பாதியின் ஒரு அம்சமும் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு உபபாதமென்று சொல்லுகிறார்—அத: என்று. மஃமையானது வ்யாப்திரூபமாக இருப்பதால் ‘யா ஸர்வவ்யாப்தி:’ என்று உரைக்கப்பட்டது. வ்யாப்தியில் தாத்ரயத்தால் அல்ல. வ்யாப்திக்கு மஹிமத்வத்திலன்றோ தாத்ரயம். அன்றிக்கே வ்யாப்திக்கு கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை உபபாதிக்கும் தன்மையானது மஹிமமபிவ்யாஹாரத்தாலென்று சொல்லுகிறார்—அதஇந்முநீயதே என்று. அது அன்யனுக்குப் ப்ரதிசூலமென்பதைக்காண்பிக்கிறார்—அந்யதா என்று. வ்யாபிக்கத்தக்க வஸ்துக்கள் வ்யாப்தி இவைகள் மித்யையாக இருக்கும் பஷுத்தில் எல்லாவற்றிலும் வ்யாப்தியானது உன்மகிமை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல, பின்னையோ ப்ராந்தி என்று சொல்லத்தக்கதென்று கருத்து. எல்லாம் அபரமார்த்தம் என்று சொல்லும்பஷுத்தில் வேறு இரண்டு தூஷணங்களை உபர்ஷயிக்கிறார்—ஜகத்:பதே என்று லக்ஷண - அதிஷ்டாஸ்கஷணை - வஸ்துக்கள் அபர்ஷமாத்தமகமாக இருப்பதுபற்றி ஸ்வாத்ரவங்களென்று ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்பட்டிருப்பதால் அந்த ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தமான ப்ரஹ்மபர்யத்தத்தைச் சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கிறதில்லை. ஆகியோப்யு: என்பதுபோலென்கிற சங்கைகளின் அபரோக்ஷரூபமாக இருந்தபோதிலுங்கூட அந்யதாஸித்தையான ஸ்வாத்ரயப்ரதிநியைவிட பரோக்ஷரூபமாக இருந்தபோதிலும் அந்யதாஸித்தையான பாரதத்ரயப்ரதிபத்தியானது அதிக பலமுண்டென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ச்லோகத்தை அவதரிப்பிக்கிறார்—யத: என்று. பாரதத்ரயப்ரதிபத்தியானது பரமாத்மப்ரதிநியை அபேகித்தத்க்கொண்டிருக்கிறது. அந்த பரமாத்மப்ரதிநி இல்லாவிடில் பாரதத்ரயப்ரதிபத்தி ஸம்பவிக்கதில்லை. ஆதலால் ஸ்வாத்ரயப்ரதிபத்தி அந்யதாஸித்தை என்று அர்த்தம். ‘கேவலதேவமனுஷ்யாதிநுபயிதி’ பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருத்தலென்கிறதன்மையை விட்டுடொழிந்த ஜகத்ரூபமாதாமென்று அர்த்தம். இது அர்த்தம் எவ்வாறு தேஹாத்மப்ரமமானது ப்ரத்யக்ஷமாக இருந்தபோதிலும் பரோக்ஷமான சாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தால் பரதிக்கப்படுகிறதோ அவ்வாறே ஸ்வாத்ரயப்ரமமும் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறாகியிருக்கிற தன் ஆத்மாவைக்கூட அறியாதவனுக்கு பரமாத்ம பாரதத்ரயத்தின் அப்ரதிபத்தியானது எவ்வாறு உண்டாகும் என்பதையும் ந்யாயஸித்தை என்பதையும் காண்பிப்பதற்காக மூன்றாவது ச்லோகத்தின் ஆரம்பம். அதை வ்யாக்ஷ்யானம் செய்கிறார்—நகேவலம் என்று. சேதநாசேதநாத்மகமான ஜகத்தில் ‘ஜ்ஞாநஸ்வரூபமகிலம் ஜகத்’ என்கிற ஜகத் சப்தத்தினால் சேதநரூபமான ஜகத்தானது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வாறு ‘திரிபிரகுணமயைப்பாவைரேபில் ஸர்வமிதம் ஜகத், மோஷிதம்நாபிஜாநாதிமாமேய:’

பாமவ்யயம்' (இந்த குணமயங்களான மூன்றுபாவங்களால் மோலித்திருக்கின்ற இந்த உலகமனைத்தும் என்னை இந்த குணமயபாவங்களேக்காட்டிலும் வேறுபட்டவென்றும் அழிவற்றவென்றும் அறிகிறதில்லை) என்கிற இந்த ச்லோகத்தில் ஜ்ஞாநஸகரூபமான பரமாத்மாவை ஜடரூபமான அர்த்த ஸ்வரூபனாக எண்ணுதல் ப்ரமம் என்று சொன்ன தனால் அர்த்த ஸ்வரூபத்தை அர்த்த ஸ்வரூபமாக எண்ணுதல் ப்ரமமாகிதென்பதும் ஸித்தமே. தேஹாசம் ப்ரமமானது ஸம்ஸ்கர்த்தால் உண்டபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஜலம் உஷ்ணம் என்பதுபோல ஆத்மாவின் அஸாதாரண தர்மமாக இருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரகாசமிருந்தபோதிலும் அந்த தர்மமூக ஜ்ஞாநத்தினது அஸாதாரணதையை அறியாமையால் ப்ரமத்திற்கு உபபத்தி அன்றிக்கே பாவசப்தம் ஸ்வபாவபரம். ஸ்வபாவஸித்தங்க ளானசத்திகள் என்று அர்த்தம்

ந கெவமம் வஸுதஸுதாசுதக் ஜமஜெவநமஷ்ஞாநாதகதிதி டி
ஸுநகெவ ஸுரி : ஜ்ஞாநாகாராணாநாதநாஃ ஜெவநமஷ்ஞாநாதா
காரகாசுஸுநகெவி ஸுரி ஐத்யாஹ—“ ஜ்ஞாநஸுரூபவெவ்யு”உதி॥

யெ வுநஸுநுஜிஜெனா ஜ்ஞாநஸுரூபவாத்விஜெவ்யுஸு ஐம
வநாதககூநாநு ஐவஸாயந யொமய்யொமவரிஸுஐ ரிதஸுஸுநெ, ஜெ
வநமஷ்ஞாநி ப்ரகூகிவரிணாநி விஸெஷஸுரூபவ ரிஜெவ்யு
ஜமஜெநாநிநிநி ஜ்ஞாநஸுரூபவாத் கஹ்நீரம் வஸுநித்யாஹ
“ பெதம் ஜ்ஞாநவிஜி” உதிசுந்யா ஸொகாநாஃ வெளநரூக்யு
வநாநாஃ மகக்ஷணா, சுயுவிஸொயடி, ஸாஸுதாத்யுவிஸொயடி ॥
“ தஸுநாத்வரஜெஹெஷு ஸகொடவெகியடி ” ஐத்யுத் ஸவெ
ஷாத்ஸு ஜ்ஞாநெகாகாரதயா ஸொநெஷுஸுதா ஜெவநமஷ்ஞா
நி ப்ரகூகிவரிணாநி விஸெஷஸுரூப வின்ஸம்ஸமடி சுதநாத்ஸு
ஜெவாநாநாரொண நெததஸுநகெத்யுரித்யுஷுதெ । வின்மத
நாத்மதகெவி நெததம் ந ப்ரகிஷிபுதெ । ஜெவநமஷ்ஞாநி விவிய
விநித்யுவிணெஷு வத்யுநாநம் ஸவ்யுநாத்ஸு ஸஜித்யுயு: । ய
யொக்தம் ஐமவதா “ஸுநி நெவ ஸவாகெஷ வணிகாஸுஜெஸரிடந:
(மீ-ரு, கஅ) “நிஜெடாஷு ஹிஸஜி ஸ்ரஹ” (மீ-ரு, கக) ஐத்யாநி
ஷு ; “ தஸுநாத்வரஜெஹெஷு ஸகொடவி ” ஐதிஜெஹாநி
ரிதெ வஸுநி ஸவரவிஹாநஸுநாத்ஸு ॥

“ யஜெநொநுஹி வர: கொடவி ” ஐத்யுநாவி நாகெத்கு
புத்யதெ ; யஜி ரித்வர: கொடவநு ஐதெகஸுவிஸெயு வர

ஸாந்யஸவ்யோ வ்யொமாயொமாஸு தது வராஸஸு வஸுக்ரிதா
 ஸ்வவநம் | சுந்யஸவஸுரவி ஜூரெகாகாரகாஷாந்யாகாரகா
 வ்யதிஷெயாமஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

சிறந்த புத்தியுள்ளவர்களாகவும் ஆத்மாவை ஞானஸ்வரூபனை அறி
 யாரின்றவர்களாகவும் எல்லாம் பகவதாத்மகமென்கிற அநுபவத்திற்கு ஸாத
 நமான யோசகத்திற்கு யோக்யமாயும் பரிசுத்தமாயுமிருக்கிற மனதை உடைய
 வர்களாகவுமிருக்கிறார்களோ அவர்கள் தேவன் மஹிஷ்யன் முதலிய ப்ரக்ருதி
 யின் பரிணாமவிசேஷமான எல்லா ஜகத்தையும் சரீரத்தையிட வேறாக இருக்
 கிற ஜ்ஞாநஸ்வரூபாத்மகமாகவும் உன் சரீரமாகவும் பார்க்கிறார்கள் என்று
 சொல்லுகிறார் (யேதுஜ்ஞாநவித:) என்று அங்கனமில்லாவிடில் ச்லோகங்
 களுக்கு பெளநருதயமும் பதங்களுக்கு ஸக்ஷணையும் ஆர்த்தவிரோதமும்
 ப்ரகரணவிரோதமும் ஸம்பவிக்கும். ‘தஸ்யாத்மபரதேஹேஷு ஸதோப்யே
 சுமயம்’ என்கிற இடத்தில் எல்லா ஆன்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரங்களாக
 இருக்க தேவமஹிஷ்யாதி ப்ரக்ருதபரிணாம விசேஷ ரூபமான பிண்டங்களின்
 ஸம்ஸரத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதான ஆத்மாக்கள் தேவாத்யா
 காரத்தால் வேறுபட்டவர்கள் என்கிற பேததர்சனமானது அத்தத்த்யம் என்று
 சொல்லப்படுகிறது. பிண்டத்தையும் ஆத்மாவையும் அடைந்திருக்கிறதில்லை.
 த்வைதம் மறுக்கப்படுகிறதில்லை. தேவமஹிஷ்யாதி ரூபமாகவும் பற்பலவிதங்
 களாகவுமிருக்கிற பிண்டங்களிலிருக்கிற ஆத்மவஸ்துக்கள் அனைத்தும் ஸம
 மானவை என்று அர்த்தம். ‘சுநி சைவ ச்வபாகேச பண்டிதாஸ்ஸமதர்சின:’
 (நாயினிடத்திலும் சகாடாளனிடத்திலும் பண்டிதர்கள் ஸமக்ருஷ்டியுள்ள
 வன்) ‘நிர்தோஷர்ஹிஸமம் ப்ரஹ்ம’ (தோஷமில்லாத ப்ரஹ்மமானது எங்
 கும் ஸமமாகவன்றோ இருக்கிறது) இதுமுதலிய இடங்களின் பகவானான
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் இவ்வண்ணம் கூறப்பட்டது. ‘தஸ்யாத்மபரதேஹேஷு
 ஸதோபி’ என்று தேஹத்தைவிட வேறுகயிருக்கிற வஸ்துவினிடத்தில்
 தான் அன்பு என்று விரகம் கூறப்பட்டிருப்பதால். ‘யத்ந்யோஸ்தி
 பர:சோபி’ என்கிற இடத்தில்கூட ஆத்மசம்யமறியப்படுகிறதில்லை. ‘யதி
 மக்க:பர: கோப்யந்ய:’ என்று ஒரு ஆர்த்தத்தில் பரசப்தம் அந்யசப்தம்
 இரண்டுக்கும் ப்ரபோகம் கூடாததால் அங்கு பரசப்தமானது தன்னைத்
 தயிர்த்த ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது அந்யசப்தமானது அதற்கும் ஜ்ஞா
 நைகாகாரத்வமிருப்பதால் வேறு ஆகாரத்தின் ப்ரதிஷேதத்தை பலமாகக்
 சொன்னிருக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

நான்காவதை வ்யாக்ஷியானிக்கிரூர்—யேபுந: என்று. “ விஜ்ஞாநஞ்சாவிஜ்ஞாநஞ்ச ” என்கிற இடத்தில் விஜ்ஞாநசப்தமானது ஆத்மாவைச்சொல்லும் ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபாத்மவித: என்று உரைக்கப்பட்டது. அபுத்தய: என்று முண் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு ப்ராதியோகியாக சுத்தசேதஸ: என்று சொல்லப்பட்டதென்பதை ஸூகிப்பிக்கிரூர்—யோகயோக்ய பரிசுத்தமநஸ: என்று. யோகயோக்யத்துவத்திலே ஹேது பரிசுத்தம். விசுத்தமான மனதினாலன்றே பசுவத் ஸாத்ஷாத்தகாரூபமான உபாஸத்தின் நிஷேபத்தியானது ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது. மனதிற்கு சுத்தி கர்மயோகத்தாலுண்டாகிறது. யோகத்தால் யோக்யதா பரிசுத்தி என்றாவது அர்த்தம். முண்ச்லோகத்தில் அகிலஜகத் சபுத்ததால் சேதாரூபமான ஜாதானது சொல்ல எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் அகில ஜகத் சபுத்ததால் அசேதரூபமான ஜகத்தானது சொல்ல எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் அபாரமார்த்தம் சொல்ல எண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்கிற பகஷத்தில் முதல் ச்லோகத்தால் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிற தூஷணத்தை சொல்லப்பட்டிராத தூஷணத்தோடுகூட வில் தாசமாக எல்லா ச்லோகங்களுக்கும் ஸாத்ஷரணமாகக்கூறுகிரூர்—அந்யதா என்று. ஸ்வாகத்கர்ய ப்ரமம் தேஹாத்ம ப்ரமம் என்கிற பிரிவினை இல்லாவிடில் பெளதருக்யமென்று அர்த்தம். லக்ஷண - ‘ பரமேசுவர-ஜகத்பேதவம்ஸ்ரீமாத்தாம் ’ இதுமுதலிய சப்தங்களுக்கு லக்ஷணை. த்வம் சப்தமானது அபிமுகமாக இருக்கிற வேறு அஹமர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. அதனால் அதற்கு லாக்ஷணிகத்வம் - அர்த்தவிரோத: ப்ரத்பக்ஷம் முதலியவைகளால் பாதிக்கப்படாததாக ஹித்திக்கிற பதார்த்தத்திற்கு அவத்யத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் ப்ரமாண விரோதம். திரோதாதாறுபத்தி முதலியது தர்கவிரோதம், உபவலிங்கத்வ விரோதமும். ப்ரகரணவிரோத:-ஸ்துதிவிரோதம். ரோமார்த்தகவிரிலுக்கிற முனிகள் ஸ்துதிக்கிரூர்களைப்பதல்லவோ ப்ரக்ருதம். துதிக்கிறவர்கள் அத்தைவ ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களாக இருக்கும்பகஷத்தில் துதித்தல் பொருந்தாது. அத்தைவ ஜ்ஞாநமில்லே என்று சொல்லில் மிகவும் பொருந்தாது. சாஸந்தாத்ரயவிரோத: உபக்ரஃமபஸம்ஹாராவாந்தர ப்ரகரணம் உபக்ரமோப ஸம்ஹாரம் முதலியவற்றின் விரோதம். அதற்குமேல் ஒன்றோடொன்று வ்யவதாநமுள்ளவைகளால் ஆகியப்ரகருடைய ஸம்வாதபரமான நான்கு ச்லோகங்களை வ்யாக்யாநம்செய்கிரூர்-தஸ்ய இதிமுதலியநால்.

ப்ரஹ்மாத்தவைதம் ஜீவாத்வைதம் என்றும் இரண்டுவிதமான அத்தைதம் சாஸ்திரத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் ப்ரஹ்மாத்தவைதமென்பது ப்ரகார்ப்தவைதம் ஜீவாத்வைதமென்பது ப்ரகாராத்வைதம். இதில் எது நியாமகமென்று வினவப்படுமேயாகில் கூறப்படுகிறது. ப்ரஹ்ம ப்ரகரணங்களில் ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் ப்ரஹ்மாத்தவைதம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஸாமாநாதிகரண்யமும் ப்ரகாரே பதங்களுடன்கூடிய ப்ரகாரியின் ஜக்யத்தை ப்ரதாரமாக ப்ரதிபாதிப்பதாலும், ஏகஸ்வர்பகுதாவிரோ: என்று ப்ரகாரபகுத்வம் கண்டோத்தமாக இருப்பதாலும், ஜக்யவிதிசேகதமான ‘ நேஹ நாநஸ்தி ’ இதுமுதலிய பேதநிஷேதமானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜக்யத்திற்கு விரோதியான பேதத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதாலும் ஸாமான்ய நிஷேதமானது விஹிதவ்யதிகித்த விஷயமாக இருப்பதால் ப்ரகாரியின் பகுத்வத்தை நிஷேதிப்பதில் நோக்குள்ளதாக இருந்தாலும் ‘ நததஸமஸ்காப்யதிக்ரூசத்ருச்யதே ’ என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு துலயமான வேறு ப்ரகாரியின் நிஷேதமானது தெவிராக வாகசக சபுத்ததால் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரகார்யத்தைதமே ப்ரஹ்மத்

ஸைதம். ஜ்வாத்மாக்களுடைய பருத்வம் ச்ருதவித்ததாக இருப்பதாலும் அங்ஙனமில்லா விடில் பத்தர்கள் முற்சர்கள் என்கிற வ்யவஸ்தை பொருத்தாததாலும், உபதேசம்வெருத் தாமில்லாமல் போவதாலும், ஸுசம் முகலிவந்நின் வ்யவஸ்தை பொருத்தாமல் போவ தாலும், 'புமரங்கதேவோ நரோக பரங்கத பாதம். சத்ரலிதோபி. பேதேதாம் மித்த்யா ஜ்ஞாசகிபத்த:' (ஜ்வன் சேவஸாபுரஸ மணிதனுமல்ல. பசவுமல்ல, மரமுமல்ல இக் தாண் ஸுலிதேதமும் மித்த்யாஜ்ஞாசகிபத்தக் காரணமாகக்கொண்டது) 'கேவாதி பேதேதபத்வஸ்கே' (கேவன்முதலிய பேதமானது காசம்செய்யப்பட்டுருக்க) இதுமுக விபஸைகளால் பேதலிதேவத நிலைமமானது செளிவாசத் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், மந்தர்களுக்கும் ஸாமாம் சொல்லி இருப்பதாலும், 'அநாம் த்வாநுச த்வாந்யேச' (நாணர் நீயும் அப்படியே வணையர்களும்) 'தத்ர க்வாமஹமயத்ர' (அந்த இடத்தில் நீயும் இங்க இடத்தில் நானும்) 'கர்மஸஸ்வ மசாலம்' (அந்த மனதானது ஸம்பந்தத்தை அவஸம் பித்ததாக) இதாம்சலிய ப்ராமணிகர்களுடைய ஸசங்ககோ அதுவாநிப்பதாலும், 'கேவோ வ்ரலி:' என்கிற இடத்தில்போல ஸசமத்தித்ரக வஸாநித்ய வஸ்துக்-போ உணர்ச்சு வஸ்தில் கருத்த ஸம்பது பொருத்தவதாலும், இனி சொல்லப்பட்டபோதிலு ச்வேகத்தி னுடைய சப்தஸ்வபாவத்தாலும், ஜ்வாத்வஸ்தம் ப்ரகாராந்நைதமே 'நித்யோநித்யாஸம் சேதகரங்கேதகாரம் ஏகோபயாநிசாமயேவிதநாநிகாமாந்' (சாங்க நனுவுநிகமில்லாத வறுவறுநிகந்த ஒரு சேதகர நித்யர்னான அநேக சேதகர்களுக்கும் அபிவிதவஸ்தை உண்டெண்ணுள்ள) என்கிற பொருளுள்ள தித்த வஸ்தமானது சேதகர்களுக்கு இஷ்ட த்வேத விதிப்பதில் மந்தியமான கோருத்தநாசக இருப்பதால் நித்யர்ன பதவகங்களில் தாத்பர்யமிலலை. இருந்ததாலும் வஸ்த்யபேதம் ஏற்படவேண்டுகளும் என்று கூறப் படுமேயாகல் அல்ல. 'யதாத்வேயோரவ்ஸதாபயா:' (நாடு சபாஸங்கனால் பக்குவம் செய்யப்பட்டதும் அக்ஷியதேவஸ்தையாகக்கொண்டதுமான புரோடாஸம்) என்கிறஇட் தில் அஷ்டாடகமாவகா நுணத்ததுடன் கூடிய ஆந்தேவபுரோடாஸத்திமேல. வாக்ஷியா னது விசிஷ்டவியதில் கோருத்தநாசக இருப்பதால். இங்க வாக்ஷியமானது நித்ய பநுசேதக விசிஷ்டகாம ப்ரகாஸவித்யை ப்ரதானமாகக்கொண்டதாகவஸ்தோ அறியப் படுகிறது. அநிகயர்களுக்கும் ஸ்வஸ்பாஸகவமிருக்கிற சேதகர்களுக்கு அவிஷ்டத் தைக்காடுப்பதைக்காட்டியும் நித்யர்களுக்கும் அநேகர்களுகவமிருக்கிற சேதகர்களு க்கு அவிஷ்டகாரணம் சொல்லப்பட்டாலன்றோ காமப்ரதானத்திற்கு அதிகயம் ஏற்படு கிறது. ஜ்வர்களுடைய பருத்வம் உலகத்தில் வித்தமாக இருப்பதால் அந்த விஷயத் தில் சாஸ்த்ரத்திற்கு தாத்பர்யம் இல்லை. வேறு ஒன்றிதில் ப்ரமணுத்தவர்களால் கடைக்காத அர்த்தத்தை உணர்த்துவதாலல்லவோ சாஸ்த்ரம் பயனுள்ளதாக ஆகிறது எனறு சொல்லப்படுமேயாகல் அல்ல ப்ரக்குதி ஸம்பந்தமுள்ள ஜ்வாத்மாக்கள் அநேகர் கள் என்கிற ஜ்ஞாசம் உலகத்தில் நிலவெற்றுள்ளது. ப்ரக்குதியின் சேர்க்கையற்ற பரி சத்தாத்மஸ்வரூபங்களின் பருத்வமானது உலகத்தில் வித்தமல்லாததால் அதிலல்ல வோ சாஸ்த்ரத்திற்கு தாத்பர்யம் ஸம்பவிக்கிறது. உபாநியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற் படுத்கப்படுகிற ஆகாரம் அரித்யமாதலாலும் நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபம் நித்யமாக இருப்ப தாலும் நித்யக்வ தர்மத்தோடு ஸாமானாநிகரணமான பருத்வமானது சொல்லப்பட்டால் பரிசத்தாத்ம ஸ்வரூபமல்லவோ உரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. உபதேசமும் ஸம்பலி

குறிப்பு: —அச்சாபீஸ் மாறுதலினால் பக்கம் தவறுதலாய் விழுந்துவிட்டது. இங்கு விஷயம் ஒன்றும் விடவில்லை.

கிறதில்லை. குரு ப்ராந்தியுள்ளவராக இருப்பாரேயாகில் உபதேசத்திற்குப் ப்ராஸக்தி இல்லை. ப்ராந்தி இல்லாதவராக இருப்பாரேயாகில் த்வைத் ப்ராதி இல்லாததனால் உபதேசத்திற்குப் ப்ராஸக்தி முற்றிலும் இல்லை. த்வைத் ப்ராதி இருந்தபோதிலுங் கூட கண்ணாடியிலிருக்கிற தன் ப்ராதிப்பித்தைக்குறித்து சொல்லக்கருதப்பட்டதை உபதேசிப்பது என்பது ஸம்பவியாதன்றோ. ஸுகம் துக்கம் முதலியவற்றின் வ்யவஸ்தையினாலும் ஆத்மபேதம் விரித்திக்கிறது.

ஸௌம்ய ! ஸுக துக்க வ்யவஸ்தை என்பது என்ன ? ஸுக துக்க வ்யக்திகளின் பகுத்வமா ? அல்லது சுகதுக்கங்களுக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கிற வ்யக்திகளின் பகுத்வமா ? ஒருவனுக்கே அனேக ஸுகதுக்க வ்யக்தி தர்சனத்தினால் ஸுகாதி ஸ்வரூப பகுத்வமானது ஆன்மாக்களின் ஐக்யத்திற்கு விரோதியல்ல வென்பதுபற்றி வ்யவஸ்தை இல்லை. ஆச்ரயபேதமெனில் ஹேதுவானது ஸாத்யத் தைவிட வேறுபடாததாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. வ்யவஸ்தையானது உன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இரண்டு ப்ரகாரங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக இருப்பதால். எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஒரு ஆச்ரயத்திலிருக்கிற ஸுக துக்காதிக்களில் ப்ராதிஸ்தானம் காணப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராதிபந்தகமில்லாமலிருக்கையில் ஒரு ஆச்ரயத்துடன் கூடியதாக ஸுகதுக்கங்கள்விஷயமான ப்ராதிஸ்தானத்தினது இன்மை வ்யவஸ்தை என்று பரிஹாரம். 'ஏகமயம்' என்கிற இடத்தில் மயப் ப்ராத்யமானது ஸ்வார்த்திகம். அன்றிக்கே ஏக சப்தமானது பாவ ப்ரதானமானது ஐக்யமென்று அர்த்தம். அதனால் ப்ரசுமமாக இருப்பதாக ஏகமயம். சத்தாவஸ்தையுள்ள ஆத்மாவுக்கல்லவோ ஐக்யப்ராசர்யம். ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கமுள்ள ஆத்மாவுக்கோ வென்றால் அது இல்லை. அவனுக்கு புத்தி ஸுகம் துக்கம் முதலிய ஆந்தரபேதத்தாலும் தேவத் தன்மை முதலிய வெளியிலுள்ள பேதத்தாலும் ஐக்யப்ராசர்யமில்லாமையால். ஏகசப்தமானது ஸமானன் என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. 'ஏகோவரீஹி: ஸு ரிஷ்பன்ன: ஸு புஷ்டம் குருதேப்ராஜா:' இது முதலியவாக்கியங்களில் அவ்வண்ணமாகப் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால். 'தேவமநுஷ்யாதிப்ரக்ருதிபரிணாமவிசேஷ ரூப' என்பதனால் 'துக்காஜ்ஞாநமலா தர்மா: ப்ரக்ருதேஸ்தே நசாத்தம: புமாண் ந தேவோ ந ரோந பசர் நச பாதப: - சரீராக்ருதி பேதாஸ்து பூபதே கர்மயோ நய: -' என்கிற இரண்டு வசகங்களுக்கும் ஒரே அர்த்தத்துடன் கூடி இருத்தல் காட்டப்பட்டது. பிண்ட சப்தமானது 'பிண்ட:ப்ருதக்யத: பும்ஸ:' என்கிற ப்ரகரணத்திலுள்ள வசனத்தையினைக்கச்செய்கிறது. "ஏகமயம்" என்று ஆத்மாவின்மீது எகத்வத்தை விதித்து பேதம் நிகேதிக்கப்படுமேயாகில் ஆத்மஸ்வரூப பேதமே நிகேதிக்கத்தக்கதாக ஆகும் என்று சொல்லப்படுமேயாகில்; விதிக்கப்படுகிற

† ஸ்வார்த்திகம்—தனித்து வேறுபொருளை. உணர்த்தாமல் தன்னுடைய ப்ரக்ருதியின் பொருளையே தானும் சேர்ந்து உணர்த்தும் தன்மையுள்ள ப்ராத்யம்.

* பாவப்ரதானம்—பாவமென்று தர்மத்துக்குப்பெயர். அந்த தர்மத்துடன் சேர்ந்த தர்மியை உணர்த்தும் ஸ்வபாவமுள்ள சப்தமானது ஸந்தர்ப்பத்திற்குத்தக்கபடி தர்மியைச் சொல்லாமல் அதின் ஏகதேசமான தர்மத்தை மாத்திரம் உணர்த்துவதில் நோக்குற்றது.

ஏகத்வமானது வ்யக்தியின் ஐக்யமாக இருக்குமேயாகில் இவ்வண்ணமாகலாம். அதோ ப்ரகாரங்களின் ஐக்யம். ஆகையால் பேதநிஷேதமானது வைஜாத்ய நிஷேதமே என்று கருத்து. 'த்வைதிகோடதத்தய தர்சின:' என்று பொதுவாக சொல்லப்பட்டிருக்க எவ்வாறு தேவாதி த்வைத நிஷேதம் என்று கூறப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயாகில் எவ்வாறு ஸாமான்யமாக த்வைத நிஷேதம் அறியப்பட்டிருக்க ஆத்ம த்வைத நிஷேத மென்று கூறப்படுகிறது? பிண்டம் ஆத்மா இவ்விரண்டின் பேத நிஷேதம் கூறப்படுகிறதில்லை? பிண்டம் ஆத்மா இவ்விரண்டுக்கும் பேதமானது ப்ரமாணவிர்த்தமாக இருத்தலாலென்று கூறப்படுமேயாகில் ஆத்மபேதமும் ப்ரமாணிகமாத்தலால் அர்த்தபேத நிஷேதம் கூறப்படுகிறதில்லை. பின்னையோ தேவாதிபேத நிஷேதம் கூறப்படுகிறதென்று கருத்து. ஆத்மாவை அடைந்திருக்கிற த்வைதமானது நிஷேதிக்கப்படாமலிருக்குமேயாகில் 'ஆத்மா சுத்தோக்சர ஸூத்ரத:' 'விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தததே' என்கிற ஏகவசனம் பொருத்தாது. இந்த ஏகவசனம் ஜாதியைக்குறிக்கிற தென்று சொன்னால் தேஹசப்தத்திலும் ஏகவசனம் வரலாமென்கிற சங்கையும் தேவமனுஷ்யாதி பதத்தால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. தேவாதித்களில் உட்பிரிவுபேதங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் விவித சப்தம். அதிலும் அனேக விதங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் விசித்ர சப்தம். ஆத்மாக்களிடத்தில் ஜாதி ஒன்றாக இருத்தலால் ஏகவசனம். பிண்டங்களில் அகார்த்தஜாதிகள் பலவாறாக இருப்பதால் பகுவசனமென்று அபிப்பிராயம்.

ஸாம்யத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார் யதோக்தம் என்று. பருத்வம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஸாம்யம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் ஆத்மவ்யக்தி பேதநிஷேதம் இசையாது என்று கருத்து. வேறு வேறுதவையும் கூறுகிறார்-தல்ய என்று. வேறுவிதமாக அர்த்தம் சொல்லப்படுமேயாகில் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள பதங்களுக்கு வ்யாகாநம் உண்டாகுமென்று அர்த்தம். உக்ததீர்வாத் என்று. 'ஸம் இத்யர்த்த:' என்று அன்வயம்— ஏகவசனம் சொல்லப்பட்டிருத்தால் வ்யக்திகள் அனேகங்களாக இருந்தபோதிலும் ஜாதி ஒன்றாதலால் அதைக்கருதி ஏகவசனம் என்று நிர்வாஹம். அன்யநிஷேதத்தில் தாந்ப்ரயமூன்னவசனத்திற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் கூடாதாதலால் ஆத்மைகத்வம் விதித்திகிற தென்கிற சங்கை ஸம்பவிக் 'யத்யய்யோஸித்' இது முதலிய சுலோகத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—யதி என்று. ஒரு அர்த்தத்தில் இரண்டு இரண்டு சப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன மூன்று இடங்களில். அதனால் இரண்டில் ஒரு சப்தமானது ஆதாரபரமாக இருப்பதால் ஆத்மபேதநிஷேதமில்லை என்று பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் இரண்டு சப்தங்களுக்கு என்ன அர்த்தம் என்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ததி என்று. பாசப்தத்தினால் தர்மியை அதுவதித்து அதற்கு வேறு சப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற ஆகாராத்ரத்தோடு அன்வயம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். இவன் நான் இவன் அயலான் என்று சொல்வதற்கு முடியாமை எவ்வாறு? ப்ரத்யக்தவம் பராக்தவம் என்கிற பேதகதர்மங்கள் இருக்கின்றன வன்றோ வென்று கூறப்படுமேயாகில் இவ்வண்ணமல்ல. ப்ரத்யக்தவம் பராக்தவம் இரண்டும் தன்னையும் பிறனையும் அபேகித்து எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாக இருப்பதுபற்றி வ்யாவர்த்தகங்களல்லாமையால். முன்பு தேவாதித்களில் இவன் ஒருவன் என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் அவர்களுக்குள் விசேஷத்தை அறிந்துகொள்ள

வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தாலன்றோ ஸௌவீரராஜனால் ஆதிபாதர் வினவப்பட்டார். அதனால் இந்தச் சப்தங்கள் தேவாதி களுடைய ஆகாரநிஷேதத்தில் கோக்குள்ளவைகளென்று கருத்து.

வனதஷுக்ஷம் ஸவதி—யஜி ரிஜுகிரிக்ஷம் கொதவூரூதா ரீகாகார ஹுதஜோநாகாராஷநூகாரொதவூரி, தஷாதஹரெவிரகாரம்; ஸயஹா நூரூதஸாகாரஜதி ஸக்யதெவ்யவஷெஷ்டு - நடுவெவரெவூ; ஸவெஷ்டுஷாம் ஜோமெநகாகாரகெவந ஸரீநகூரெஷெவதி ||

“வெண்ணாநு விஷெஷெந” இதுஞ்ஞாவூகாரமெவெஷெரீதூநாம் ந ஸூரூவக்யத்ய | சவிதா ஷெவாஜி விண்புவெஸக்யததிதூ வஜிஸ்யுதெ; நாமெதூக்ய | ஷுஷ்டாநெ வாமெநகூநுபதி—நாம் வாயூஸாநாம் ந ஸூரூமெவெக்ய— சவி க்ராகாரஸாரீஜெவ | தெஷாம் வாயுமெநெநகாகாராணாம் ருநுஷெநிஷ்ணெ க்யுதொஹி ஷஷ்டாஜி ஸம்ஜோமெஷெ - வனவரீதூநாம் ஷெவாஜிஸம்ஜோமெஷெ | யயாமெதஜஸா வுவாயி—வ ஷுஷ்டாஸஹுதாநாம் வஷாய—நாம் ததஜூகெமெநக்ய ரெவ; ந ஸூரூமெவெக்ய - தயா வாயவீயாநாஸாநா ரிவி ஸூரூமெவெஷெஷெஷெ—நீயம் ||

“லொதஹம் ஸவக்ய” இதி ஸவ—தூநாம் வுமெஷாநாம் ஜோநாகாரம் தஹுஷெநவரூபுஸ்ய ததாரீநாயிகரணெநாஹம்கூபிதூரீ—நாஸி—நாம் ஜோநெவிரகார இதூவஸம்ஹாநு ஷெவாஷூகார ஷெஷெநாதஸு மெஷெரோஹம் வாரிதூஜெதூரஹ | சுந்யூர ஷெஹாதிரிஞ்ஞாவஷெஸ்ய ஸூரூமெவ சுஹம் கம் ஸவ—தெததா—தஸூரூமூரூவஜிதி ஷெஷெநிஷெ—ஸொ நவபுதெ | சுஹம் கூரீஜி ஸஷ்டாநாஸுவ மெஷுண ஸவ—தெததா—தஸூரூமூவஜிதூநெந ஸாரீநாயிகரணூர ஷுவமகூணகூபிவி ந ஸஷுதெ | ஸொதவி யயோவஷெஸக ரொஜிதூரஹ “ ததூரஜ மெஷெவரூபுஷெஷெ” இதி ||

கூதமெஸுஷ நினப்ய இதி மெஷ ஷெஹாதவிவெகவிஷெயகூர ஷுவஷெஸஸ்ய | தஹு “ விண்பு வ்யூஸ்யுக்ஷம்—ஸஸூரி—வாணூரஜி மகூணம் ” (வி - வு - உ - கந—அக) இதிவ்யகூரக ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. என்னைக்காட்டிலும் வேறான ஒரு ஆத்மாவானவன் என்னுடையதான ஜ்ஞாநாகாரத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஆகாரமுள்ளவனாக இருப்பானேயாகில் அப்பொழுது நான் இப்படிப்பட்ட ஆகாரமுள்ளவன், இவன் வேறுவிதமான இவ்வித ஆகாரமுள்ளவன் என்று எடுத்து உரைப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவன். இவ்வண்ணமில்லை. எல்லோரும் ஜ்ஞாநாகாரமுள்ளவர்களாக இருப்பதுபற்றி ஸமானர்களாக இருப்பதால் என்று. ‘வேணுரந்தரவிபேதேந’ என்கிற இடத்திலும் ஆத்மாக்களுக்கு ஆகாரங்களின் வேறுபாடானது ஸ்வரூபத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல. பின்னையோ தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களில் ப்ரவேசத்தாலுண்டிபண்ணப்பட்டதென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஆத்மைக்யமுபதேசிக்கப்படவில்லை. திருஷ்டாந்தத்திலும் அனேக ஓட்டைகளில் புறப்படுகிற வாயுயின் அம்சங்களுக்கு ஸ்வரூபையமில்லை-பின்னையோ ஆகாரங்களின் ஸாய்மமே-- வாயுத்தன்மையினால் ஒரே ஆகாரமுள்ளதான அவைகளுக்கு பற்பல ஓட்டைகளினின்று வெளிப்படுதலாலன்றோ ஷட்ஜம்முதலான பற்பல பெயர் ஏற்படுகிறது. இவ்வண்ணமாக ஆன்மாக்களுக்கும் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய பற்பல பெயர் ஸம்பவிக்கிறது. எவ்வாறு தேஜோமயமாயும் ஜலமயமாயும் ப்ருதிமீமயமாயுள்ள த்ரவ்யங்களின் அம்சங்களாக இருக்கிற பதார்த்தங்களுக்கு அந்தந்த த்ரவ்யத்தன்மையினால் ஐக்யமே ஒழிய ஸ்வரூபையங்கடையாதோ; அவ்வாறேவாயுவைச்சார்ந்ததாயுள்ள அம்சங்களுக்கும் ஸ்வரூபபேதமானது விடத்தகாதது. ‘ஸோஹம் ஸசத்வம்’ என்று எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் முற்கூறப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாநாகாரத்தைத் தத்சங்கத்தால் பராமர்சித்து அதற்கு ஸமானாதிகரணங்களாக இருக்கிற அஹம், த்வம், இதுமுதலிய அர்த்தங்களுக்கு ஜ்ஞாநமே ஆகாரம் என்று உபஸம்ஹரியா நின்றுகொண்டு தேவாதி சரீராகாரபேதத்தால் ஆத்மாக்களிடத்தில் பேதமோஹத்தை இழந்து விடுவென்று சொல்லுகிறார். அங்ஙனமில்லாவிடில் தேஹத்தைவிட வேறாக உபதேசிக்கத்தக்க ஸ்வரூபத்தில் நான் நீ இவை எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்கிற பேதகிர்தேசமானது இசைகிறதில்லை. நான் நீ என்கிற இதுமுதலிய சப்தங்களால் உபலக்ஷிக்கத்தக்கத்தான ‘ஸர்வமேததா த்மஸ்வரூபம்’ (இவை அனைத்தும் ஆத்மஸ்வரூபம்) என்கிற இதோடு ஸாமானாதிகரணயத்தால் உபலக்ஷணத்வமும் இசைகிறதில்லை. அவனும் உபதேசிக்க வண்ணம்செய்தானென்று சொல்லுகிறார்—“தத்யாஜபேதம் பரமார்த்ததக்ருஷ்டி:” என்று

எதனால் இந்த நிர்ணயமென்று வினவப்படுமேயாகில் (உத்தரம்) உபதேசமானது தேஹாத்ம விஷயமாக இருப்பதால். அதுவும் “பிண்ட: ப்ருதக் யத: பும்ஸ: சிர: பான்யாதி லக்ஷண:” என்று தொடக்கத்தினால்.

ச்சூதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் பதார்த்தம் இருக்கச் சீலோகத்தினால் என்னசொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது என்கிற சங்கைவரின் வரக்கியார்த்தத்தை யோஜனம் செய்கிறார்— ஏததுத்தம் என்று. ஏஷ: என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—ஏவமாகார: என்று. அந்யசப்தத்தின் பொருளைக்கூறுகிறார்—அந்யாந்ருசாகார: என்று ஆகாரங்களுக்கு ஐக்யமாவது ஆகாரங்களுடைய ரல்வ ஒற்றமைஎன்கிற அபிப்ராயத்தால் ஏவமாகார:- வேறுவிதமாக இருக்கிற ஆகாரமுள்ளவனென்று உரைக்கப்பட்டது. அப்படி இல்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமாத் திரத்திற்குப் ப்ரதிபத்தியானது ஒரு பதத்தினாலேயே வித்திப்பதால் வேறு பதங்களுக்குப் ப்ரயோஜன மின்மைப் ப்ரஸங்கிப்பதால் வேறு பதம் ஆகாரபரம் என்று அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்திற்கு விபர்யத்தில் நிலபெறுதல் மேல் ஸ்லோகத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது இங்கு உதாஹரிக்கப்படவில்லை. அதற்காகச்சொல்லுகிறார்-நைசவம் என்று. இதல்லவோ அந்த ஸ்லோகம்—‘யதாஸமஸ்தபூதேஷு புமாநேகோவ்யவஸ்தி: ததாஹி கோபவான் ஸோஹம் இத்யேதத் விபலம்வச:’. (எப்பொழுது எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் புருஷன் ஒருவன் நிலபெற்றிருக்கிறானோ அப்பொழுது நீ யார் நான் அப்படிப்பட்டவன் என்கிற இந்தவசனம் பயனற்றது.) இங்கு எக்சப்தமானது ஆகாரத்தின் ஐக்யத்திலேநோக்குள்ளது. ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம்-ரித்யத்வம், அணுத்வம் முதலியது எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாயுள்ளது—பேதஜ்ஞாநத்தை உண்டெண்ணுகிற தேவமனுஷ்யாதி ஆகாரமோவென்றால் ஆத்மாவின் டத்திலில்லை. வ்யாவர்த்தகமில்லாமையால் அதைச்சொல்லுகிற சப்தத்தால் நிர்தேசிப்பது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. † ப்ரத்யத்வம் † பராத்த்வம் ¶ பரோக்ஷத்வம் § அபரோக்ஷத்வம் முதலியவைகள் வ்யாவர்த்தகங்களென்பதுபற்றி ‘கோபவான்’ என்கிற ப்ரச்னமானது அதைவிட வேறான ஆகாரத்தில் அபிப்ராயமுள்ளது. ‘நஹி பவான்’ என்று ப்ரச்னமில்லை. பவத் என்கிற சப்தமானது தர்மிமாத் திரத்தை உணர்த்துகிறது. கிம் சப்தமானது வ்யாவர்த்தகதேவாத்யாகாரங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறது. ஆதலால் அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆகாரமில்லாமையால் அதைச் சொல்லுகிற சப்தத்தால் நிர்தேசம் பொருந்துகிறதில்லை என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநைகாகாராத்வேந ஸமாநந்த்வாதேவ என்று,முற்கூறப்பட்டுள்ள ஸமாதத்வத்தினாலேயே என்று கருத்து. சொல்லப்பட்ட நிர்வாஹத்திற்கு அகோசமான திருஷ்டாந்த முகத்தால் அத்தை பரமாக அந்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்லோகத்தினுடைய ‘அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—வேணுந்நீர’ என்று,இயற்கையாக ஏகாகாரங்களாக இருப்பவைகளுக்கு உபாதிவசத்தினால் அவார்த்தரபேதங்கள் இருப்பதில் த்ருஷ்டாந்தோபர்யாஸம். அப்படிக்கின்றி எல்லாவிதங்களாலும் ஸாதர்மயத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ஆத்மாவுக்கு அசித்த்வம் ஆகாசகார்யத்வம் முதலியதும் உண்டானவேண்டியதாகும். அது வேறுப்ரமாணங்களின் விரோதத்தால் இழக்கப்படுகிறது.தன்றோ, அக்ஷாரே திருஷ்டாந்தத்தை அடைந்திருக்கிற ஆகாராத்ர

† ப்ரத்யத்வம்-தனக்குத்தான் ப்ரகாசித்தல்.

† பராத்த்வம்—பிரருக்கே ப்ரகாசித்தல்.

¶ பரோக்ஷத்வம்—கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாமலிருத்தல்.

§ அபரோக்ஷத்வம்-கண்முதலிய இந்திரியங்களுக்கு எதிர்ப்பட்டிருத்தல்.

மும் என்று கருத்து. 'ததாஸௌ பரமாத்மஃ' என்று சொல்லில் ஃ வுட்ஜம் முதலிய காமபேதம் உண்டாகவேண்டாம் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்— ஏவமாநீமநாம் தேவாதீஸீஸ்டூரூபேதஃ என்று. 'பேதவுஷ்டஜ்ஜாதிஸம்ஜ்ஞிதஃ' என்கிற பாடமிருப்பினும் வுட்ஜாதிஸம்ஜ்ஞூபேதஃ என்று வியாக்கியாரளிக்கப்பட்டது. அறிவதற்கு மிக்கப்ரயாஸமான வுட்ஜாதிரூபபேதப்ராதிரூபத்தினுள்ளேயுள்ள பரமான ஸம்ஜ்ஞூபேதான மாயிருத்தலால் என்று கருத்து. நார்த்த்டாந்த்நிந்த்நிலம் அப் படியே. திருஷ்டாந்தத்தில் வ்யய்திகளின் பஞ்சகமானது இருக்கிறதா என்கிற ஸந்தேஹம் உரின வாயுவின் அம்சங்களுக்கு அனேகதேவதே தர்கத்தால் ஸாதிக் கிறார்—தைஜஸ என்று. ஸ்பர்சத்துடன் கூடிய திரவ்யமாக இருத்தலால் என்று கருத்து. எந்த இடத்தில் ஆகாசதிருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த இடத்திலும் ஒரு ஆத்மாவுக்கு திருஷ்டாந்தமாக ஆகாசத்தைச் சொல்லி வேறு ஆத்மாவின் இடத்தில் அத்தன்மைவாய் திருத்தல் எண்ணத்தக்கது. "ஹிநீஸாதிரே தேவதைகம் த்ருச்யதேயஃ ப்ராந்த் த்ருஷ்டிராந்தமாபி ததைகஸஸ்ப்ருதக்ப்ருதக்" (ஒரே ஆகாயமானது எவ்வாறு வெருப்பு கருப்பு முதலிய நிறங்களால் வேறுபாடுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதோ அவ்வாறே ஆத்மாவும் ஒன்றாக இருத்தபோதிலும்கூட ப்ரமஜ்ஞாஸுள்ளவர்களால் வெவ்வேறாக க்ரஹிக்கப்படுகிறது.) ஆகாயத்திற்கு வே ருப்பு கருப்பு முதலிய நிறங்களின் வேறுபாடானது சாங்காலத்திலும் உர்தாங்காலத் திலுமுள்ள ஸந்த்யாஸமயங்களில் மேகங்களின் ஸம்பந்தத்தால் முறையே உண்டா கிறது. அவ்வாறு ஒரே ஆத்மாவுக்கும் தேவமனுஷ்யாதிரே பேதம் ஒன்றின் பின் ஒன் றாக வரிசையாக உண்டாகிறது. அன்றிக்கே அதிலும் ப்ரதேசபேதங்களை வந்திக் கொள்வதனால் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் திருஷ்டாந்தமாகலாம். ஆகாசத்தில் ப்ர தேசபேதங்களை ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் எடம் முதலியதற்கு விப்புத்மாவது ஆகாசத் திற்கு அல்பர்வமாவது ப்ரஸங்கிக்கும்; எடம் முதலியவற்றுக்கு முழு ஆகாசத்தோடு ஸம்பந்தமா? அல்லது ப்ரதேசபேதத்துடனா? முதல்பக்ஷத்தில் கடம் முதலியவற் றுக்கு விப்புத்மாவது ஆகாசத்துக்கு அல்பரிமாணத்மாவது ஏற்படவேண்டியதாக ஆகும். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ப்ரதேசபேதம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். வேதாந்திகள் ஆகாசத்திற்கு அக்யவங்களில்லை என்று சொல்வது அபரிந்தாத்ம வேதாந்தங்களில் அதற்கு அம்சபேதத்தால் பஞ்சிகாணம் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்ப தாலும் ஒரு அம்சத்தால் வாயுவாக பரிணாமம் கூறப்பட்டிருப்பதாலும் உற்பத்தி லயங்கள் காணப்படுவதாலும் என்று. அதினாலேதான் 'கடத்வம்ஸைகடாகாசோசா பின்னோபலோயதா- ப்ரஹ்மணோஹேவவித்வம்ஸே விஷ்ணுவாக்யே க த்ருபுமான்.' (கடம் உடைந்துபோனால் எவ்வாறு கடாகாசம் ஆகாசத்தைவிட வேறுபடுகிறதில்லை யோ அல்லவோ ஜீவன்ஹேயங்கள் நாசமடைந்தவுடன் விஷ்ணுவென்கிற பெய ருள்ள ப்ரஹ்மத்தோடு பேதமில்லாதவனாக ஆகிறான்) என்கிற செளகந்தைய வசனமும் ஆகாசத்தில் அம்சபேதங்கள் உண்டு என்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஜீவனுக்கு பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் ஒளபாதிக பேதமில்லாவிடில் திருஷ்டாந்த ஸம்பப்பண பரமாக அறியத்தக்கது. 'யதாக்கிரகௌஸம்கழிப்தஃ ஸமாதத்வமனுவ்ரஜேத்' (எவ்வாறு நெருப்பு நெருப்பில் போடப்பட்டதாய்கொண்டு ஸாம்யத்தை அடை கிறதோ) என்று அந்த இடத்திலேயே ஸாம்யதிருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லி இருப்பதனால்.

* வுட்ஜம்-கண்டம் முதலிய ஆதஸ்தானங்களிலிருந்து உண்டாவதால் அந்த காதத்திற்கு இந்தப்பெயர்.

அதற்கு ஆதி பாதருடைய நிகமக ஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறார்—ஸோஹம் என்று. பூர்வோக்தம்—நான்கு அத்தியாயங்களாலுரைக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ: என்ற கிறபதம் ஞானாகாரத்துடன் கூடின வஸ்துவைச் சொல்வதாக இருந்தபோதிலும் விஸேஷணம்சத்தில் தாத்தபர்யத்தைக்காண்பித்துக் கொடுப்பதற்காக ஸர்வாத்மாம் ஜ்ஞாநாகாரம் என்று விஸேஷணம்ஸத்துக்கு நிஷ்கர்ஷித்து நிர்தேசம். அப்படி இல்லாவிட்டால் “ தத்ஸாமாநாதிகரணயே” என்கிற அடுத்த வசனத்திற்கு விரோதம் வருவதால், ஜ்ஞாநமேவாகார மதீயுப ஸம்ஹாஸ் என்று. ஸோஹம் இதுமுதலிய ஸ்லோகங்களுக்கு அடுத்த முத்தின ஸ்லோகத்தில் - “ ஏகம் ஸம்ஸதம் யதி ஹாஸ்தி கிஞ்சித் ததச்யுதோ நாஸ்தி பரத்ததோயத் ” (இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் எது ஒன்றிருக்கிறதோ அவை அனைத்தும் அச்யுதனே. அச்யுதனால் வ்யாபிக்கப்பட்டதேஅதைக்காட்டிலும் வேறு இல்லை) என்கிற அர்த்தத்தால் எல்லா ஆத்மாக்களும் பகவானுடைய சரீரமென்று சொல்லி இருப்பதால் ஸோஹம் இதுமுதலிய ச்லோகமானது பகவதாத்மகத்வநிகமனபரம் என்கிற ஸத்தேஹம் உண்டாகலாம். அது ஸரியன்று—ப்ரகாணம் சரீராத்த்மவிவேகபரமாக இருப்பதாலும் அதின் நிகமனமும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அதின் நிகமன பரமான வேறு ஸ்லோகமில்லாமையாலும் அபேக்ஷித விதியைவிட்டு அபேக்ஷிக்கப்படாததை விதிப்பது பொருத்தாததாலும் இந்த ச்லோகமானது ஆத்மாக்களுக்கு தேஹவ்யாவர்த்தமான ஏகாகாரத்வ நிகமனத்தில் கருத்துள்ளதென்று அபிப்பிராயம். ‘ந்யஜபேதமோஹம்’ என்கிற அம்சத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—தேவாதீயாகார பேதேந ஆத்மஸு பேதமோஹம் பரிநீயஜ என்று. தேவாதிசப்தமானது பேதசப்தவிவாணரூபமாயுள்ளது. தேஹத்தை அடைந்திருக்கிற தேவத்வாயாதாகார பேதமானது ஆத்மாவின்னிடத்தில் பேத மோஹத்திற்கு ஹேது. அந்த பேதமோஹத்தை விட்டுவிட என்று அர்த்தம். பேதங்கள் முழுமையையும் நிஷேதிப்பதில் கருத்துள்ளதென்று சொல்லப்புகுத்தில் அநிஷ்டத்தைக்கூறுகிறார்—அநீயதா என்று. அஹம், த்வம், முதலியசப்தங்கள் தேஹத்தை உணர்த்துகிறவைகளல்ல? தத்சப்தத்தால் ஆத்மாவை பராமரித்து அந்த ஆத்மாவோடு தேஹங்களுக்கு ஐக்யம் உபதேசிக்கப்படுகிறதில்லை யன்றே. அந்தக்கரணத்தையும் பொருளாகக் கொண்டவைகளல்ல. அந்தக்கரணங்களுக்கு பரமாத்மாவின்னிடத்தில் ஐக்யமோ பரஸ்பரம் ஐக்யமோ உபதேசிக்கப்படுகிறதில்லையன்றே. தேஹத்துடன்கூடி இருக்கிற அந்தக்கரணத்தையும் இந்தசப்தங்கள் உணர்த்துகிறதில்லை. தேஹவிசிஷ்டங்களான அந்தக்கரணங்களுக்கு ஐக்யம் உபதேசிக்கப்படுகிறதில்லையன்றே. ஆதலால் அஹம் த்வம் முதலியசப்தங்கள் தேஹத்தைவிட வேறான ஆத்மாவைச் சொல்லுகின்றன வென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் ‘தேஹாதிரித்த’ என்று சொல்லப்பட்டது. அஹம் த்வம் முதலிய பதங்கள் உபலக்ஷணங்களாக இருப்பதால் உபலக்ஷிக்கப்பட்டதக்க வஸ்துவில் பேதமில்லை என்று ஆசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார்—அஹம் என்று ‘அஹம் த்வமாதி’ என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசப்தத்தால் ஸர்வசப்தம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. ‘உபலக்ஷயேண’ என்று ஒளபசாரிகநிர்தேசம். உபலக்ஷயத்தைச் சொல்லுகிற பதத்தோடுன்று அர்த்தம். ஸர்வமேததாதீதம் ஸ்வரூபமீத்யநேந என்று. அஹம் த்வம் ஸர்வம் என்கிற மூன்று பதங்களுக்கும் ஆத்மஸ்வரூப சப்தத்தோடு ஸாமாநாதிகரணயம் பலித்தது. அம்மூன்று சப்தங்களுக்குள் ஒன்றான அஹம் த்வம் என்கிற சப்தங்களால் உணர்த்தப்படாநின்ற அர்த்தங்களுக்கு ஸஜாதீயமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற ‘ஸர்வமேதத்’ என்கிற பதத்தோடு ஆத்மஸ்வரூப

சப்தத்திற்கு ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்நேசத்தாலென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக 'ஸர்வமேததாத்மஸ்வரூபம்' என்று உபாதாநம் செய்யப்பட்டது பாஷ்யத்தில். ச்லோகத்தில் 'ஸர்வமேததாத்மஸ்வரூபம்' என்று காண்பிப்பதற்காகக் கூறப்பட்டது. ஆதலால் அஹம் த்வம் முதலிய சப்தங்களுக்கு உபலக்ஷ்யவாசகமாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூப சப்தத்தோடு ஸாமாநாதிகரண்யத்தினால் அஹம் த்வம் முதலிய சப்தங்களால் வாச்யங்களான அர்த்தங்களுக்கு உபலக்ஷணத்வமானது இசையாது. சத்திரன், கிளை § ஸாரஸபக்ஷி. ¶ கேதாரம், இப்படிப்பட்ட உபலக்ஷணவாசிகளாயும் உபலக்ஷ்யவாசிகளாகவுயிருக்கிற சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் முக்கியமாகக் காணப்பட்டிருக்கவில்லை என்று அர்த்தம். லக்ஷணையினால் ஆகட்டுமென்று கூறப்படுமேயாகில் லக்ஷணையே நோஷமென்று கருத்து. அன்றிக்கே அநேக என்கிற பதம் உபலக்ஷ்யவிசேஷணம். ஸர்வமேததாத்மஸ்வரூபம் என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள ஆத்ம சப்தத்தால் நிர்நேசிக்கப் பட்டிருக்கிற இந்த உபலக்ஷ்யத்தோடு அஹம் த்வம் முதலிய சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யத்தினால் உபலக்ஷணத்வம் அஸங்கதமென்று அர்த்தம்.

இந்த யோஜனையில் அஹம் த்வம் முதலிய ஸஜாதீயார்த்தங்களைச் சொல்லுகிற ஸர்வபத ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்நேசத்திற்கு ஹேதுத்வம் அர்த்தத்தால் லிபித்தித்தது. அஹம் த்வம் முதலியசப்தங்கள் உபலக்ஷ்ய பாயத்தமான கருத்தியுள்ளவைகளாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது இவ்விதமான பொருளுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி உபலக்ஷ்யவாசியான ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்கிற பதத்தோடு ஸ: என்று தனித்து ஸாமாநாதிகரண்யம் காணப்படுவதால் உபலக்ஷணவாசகங்களான அஹம் த்வம் முதலிய சப்தங்களுடைய ஸாமாநாதிகரண்யம் பயன்றிற்று. அஹம் சப்தத்திற்கு ஆபேக்ஷிகமான ப்ராயத்த்வம் ப்ரக்ருத்தி நிமித்தம். த்வம் சப்தத்திற்கு சேதாத்வமும் அபிமுகத்த்வமும். ஆத்ம சப்தத்திற்கு வ்யாபர்த்தில் ஸமர்த்தமாக இருத்தல் ப்ரக்ருத்தி நிமித்தம். ஸ: என்கிற பதத்திற்கு ப்ரக்ருத்திஜ்ஞாநாகாரம். கற்றுணர்த்தவரே! 'ஸசஸர்வமேததாத்மஸ்வரூபம்' என்கிற இடத்தில் ஆத்மஸ்வரூப விசேஷணமான தத் சப்தமானது எவ்வாறு பும்லிங்கமாக இருக்கக்கூடும்? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது—'ஆத்மா சுத்தோக்ஷர: சாந்த:' இது முதலிய இடங்களில் ப்ராஜ்ஞாநமயமாக இருத்தலால் ப்ரக்ருதான ஆத்மாவன்றோ தத் சப்தத்தால் ப்ராமர்சிக்கப்படுகிறான். அதனால் விரோதமில்லை. அசித்தோடு சேர்க்கை பெற்றதும் தேவாதிருத்தால் அறியப்படுகிறதுமான இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் அனைத்தும் ஜ்ஞாநத்தையே ஆகாரமாகக்கொண்ட அந்த ஆத்மா என்று அர்த்தம். நான்காவது பாதத்தை வியாக்கியானிக்கிறார்—ஸோ஽பி என்று. இந்த ப்ரகரணமானது ஜீவாத்மா ப்ரமாத்மாக்களுக்கு அத்தைத்தை ஸாதிப்பதில் நோக்குள்ளதாமல்ல. ஆத்மஸ்வரூபங்களுடைய பகுத்வத்தை நிஷேதிப்பதிலும் நோக்குள்ளதல்ல. ப்ரகாராக்யத்தில் கருத்துள்ளதென்று எவ்வாறு அறியப்படுகிறது? என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்—குதஸ்ச என்று பரிஹரிக்கிறார்—நேஷாத்மா என்று. அதுவும் எதனால் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நக்ஷ என்று, தேஹம். ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வரூபஸ்வபாவ விவேசனத்தில் நோக்குள்ளதென்பதை உபபாதிப்பதனால் ஜீவாத்மப்ரமாத்மாக்களுடைய ஐக்யத்தைக் கூறுதலில் நோக்குள்ளதென்பதும் ஆத்மாக்களின் பகுத்வநிஷேதத்தில் நோக்குள்ளதென்பதும் உத்தரமளிக்கப்பட்டதே.

“ விவெஜ்ஜநகே ஜோநெ ” ஐதி வ நாத்தஸூரூடுவெக்யவாஸு |
நாவி ஜீவவாஸ்யோ | சூத்தஸூரூடுவெக்யஸூத்ரா கிஷிஷு | ஜீவ
வாஸ்யோஸி ஸூரூடுவெக்யம் டேஹாத்தூநொரிவ ந ஸுஜீவதி | தயா
வ ஸூரூடுதி : “ ஶாஸுவணஸூஸ்யஜா ஸவாயா ஸரீரநம் வுக்ஷம் வரி
ஷஸூஜாதே | தயோரநுஜி விஶ்ரூதம் ஸூரூதூதூநொநொ சஸிவாக
ஸீதி ” (௧௦ - ௩ - ௧ - ௧) “ ஶீதம் விவநென ஸுக்ருதஸு நொகே
மூஹாம் ஸூவிஷென வாரே வாராயேடு | மாயாதவென ஸூஜ
விஷெவஷனி வஹாஸூயோயே வ ஶ்ருணாவி கெதாமி ” (௧௦ - ௩ - ௧) “ ஶுனே
வ விஷஸூரூஜா ஜநாநாஸு ” (நெதே - ௧ - ௩ - ௨௦) ஐத்யாடி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம் : —

“ விபேதஜனகே ஜ்ஞானே ” என்பதும் ஆன்மாக்களுடைய ஸ்வரூபையத்
தைச்சொல்வதில் கருத்துள்ளதல்ல. ஜீவனுக்கும் பரவஸ்துவுக்கும் பித்யத்
தைச் சொல்வதிலும் தாத்பர்யமுள்ளதல்ல. ஆன்மாக்களுடைய ஸ்வரூப
யமானது முற்கூறப்பட்ட வண்ணம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. தேஹத்திற்
கும் ஆன்மாவுக்கும் போல் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இரண்டுக்கும் ஸ்வரூப
யம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. அவ்வண்ணம் சுருதி கூறுகிறது. “ த்வா
ஸூபர்ணஸ்யஜா ஸகாயாஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே. தயோரன்
ய: பிப்பலம் ஸவாத்வத்தி அனசன்னன்னயோஅபி சாகசிதி. (அபஹத பாப்
மத்வம் முதலிய குணங்களால் அன்யோன்யம் ஸமானர்களும் சேர்ந்தே
ஸஞ்சரிப்பவர்களும் இரண்டுபக்கிகள்போன்றவர்களுமானஜீவாத்மாபரமாத்
மா இருவர்களும் மரம்போல் வெட்டத்தகுதியுள்ள ஒரு சரீரத்தை ஆச்ர
யித்திருக்கிறார்கள். அவ்விருவர்களுக்குள் ஒருவனை ஜீவன் அதிபக்வமான
கர்மபலத்தை அனுபவிக்கிறான். மற்றொருவனை பரமாத்மாவோ வென்
றால் கர்மபலத்தை அனுபவியாதவனாகவே எதிரில் ப்ரகாசிக்கிறான் ” “ருதம்
பிபந்தென ஸூக்ருதஸப்பலோகே, குஹாம்ப்ரவிஷ்டென பரமேபரார்த்யே சா
யாதபென ப்ரஹ்ம விதோவதந்தி பஞ்சாக்நயோ யே ச த்ரிணாகிகேதா: ”
(எவர்கள் பிந்து அக்னிகளின் சுக்ருதஷயினால் பரிசுத்தமான அந்தக்கரண
முள்ளவர்களோ “அயம் வாவய:பவதே ” என்று தொடங்கப்பட்டிருக்கிற
மூன்று அதுவாகங்களை அத்தியயனம் செய்திருக்கிறார்களோ அப்படிப்
பட்ட ப்ரஹ்மவித்துக்கள் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்களையும் அவ
சியம் ஸம்பவிக்கத்தக்க கர்ம பலத்தை அனுபவிக்கிறவர்களென்றும் ஸூ
க்ருதத்தால் ஸாதிக்கத்தக்க இந்த உலகத்தில் (பிராணிகளுடைய) ஹ்ருத
யத்தில் ப்ரவேசித்திருப்பவர்களென்றும் அந்த ஹ்ருதய கமலத்திலுள்ள
சிந்தத்தான ஹார்தாகாசத்திலிருப்பவர்களென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.
அந்த:ப்ரவிஷ்டஸூரூஜாநாம ஸர்வாத்மா ” (எல்லாவஸ்துக்களுக்.

கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கிற பரமபுருஷன் பிராணிகளுக்குள் மீளப் பரவேசித்தவனாக இருந்துகொண்டு நியமனம் பண்ணுகிறான்) இது முகலியசுருதிகள்.

சுருதப்பாசிகை—

இதற்குமேல் சாஸ்திரத்தின் முடிவிலிருக்கிற “விபேதஜாதே” இது முதலிய ஸ்லோகங்களுக்குப் பொருளைக் கூறப்போகிறவராய்க் கொண்டு அவைகளுக்கு வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் சுருத்துள்ளதாக இருந்தலை நிராஸம் செய்கிறார்—“வ் பேத இது முதலியதால். முதலில் ஆத்மஸ்வரூபைய் பரமா? ஜீவபரமாத்மைகய் பரமா? என்று விசேஷித்துத் துஷிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் ச சப்தமில்லாததினால் ஆத்மப்ரஹ்ம சப்தங்கள் இரண்டும் ஸாமாநாதிகரணம் ஸம்பாவிதமானது. அப்படியாகில் ப்ரஹ்ம சப்தமானது சக்தாகஸ்தையுள்ள ஆத்மபரமாக ஆகும். இவ்வண்ணம் சக்தாகஸ்தையுடன்கூடின ஆன்மாவைக்காட்டிலும் ஜீவனுக்கு பேதமானது இல்லை என்பதனால் ஜீவஸ்வரூபைய் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். ஆதலால் சங்கைக்கு ஆஸ்பதமாக ஆகாநின்ற ஆத்மைகய் பரதவத்தைத் துஷிக்கிறார்.—ஆத்மா என்று. உக்தரீ:யா—சுருதிஸ்மிருதி அர்த்தபத்தி லெனகிசார்த்தபத்தி முதலியவைகளால் என்று அர்த்தம். இரண்டாடது பக்தத்தை துஷிக்கிறார். ஜீவ என்று. தேஷ்டி:மனோரீவ என்று. விசத்தநர்மத்துடன்கூடி இருத்தலாலென்று அர்த்தம். ப்ரத்யக்தவம் பராக்தவம் ஜடதவம் அஜடதவம் நித்யதவம் பரிணமிதவம் முதலிய விருத்தநர்மங்களால் எப்படி தேஹத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் பேதமிருக்கிறதோ அவ்வண்ணம் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் தேஹயாந்ஹதவம் உபயலிங்கதவம் நியாமயதவம் நியர்த்தருதவம் முதலிய விருத்த நர்மங்களால் நயம் உபபன்னமாகிறதில்லையன்றோ. விருத்தநர்மங்களோடு சக்தரீ:யுத்யஸல் பரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—நயா என்று. ததா-விருத்தநர்மதவம் என்று அர்த்தம். சகாரமானது ஹி சப்தத்தின் அர்த்தமுள்ளது. தேஷ்டய:ச சொல்லுகிறது. சொல்லப்பட்டபோகிற தேஹத்துக்களுக்கெல்லாம் பஞ்சமீ ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பஞ்சமீ ஸ்தானத்தில் இந்த சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸமானம் யருகம்—சரீரம், பிப்பலம்—கர்ப்பலம். அபிசாகசீதி—தான் டஜிங்காமல்ருத்தலாலும் அன்யனை புஜிக்கச் செய்வித்தலாலும் மிக்கப்ரகாசிக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

கூற்றறிந்தவரே! இந்த மந்திரத்திற்கு எவ்வாறு ஜீவபரமாத்மாக்களின் பேதப்ரதிபாதனத்தில் சுருத்து? அந்தக்காண ஜீவபரமல்லவோ இந்த மந்திரம். பைநகிரஹய ப்ரஹ்மணததால் இந்த மந்திரம் அவ்வாறு அந்தக்காண ஜீவபரமென்று வ்யாகீகியானிக்கப்பட்டிருப்பதால். எவ்வாறெனில்—“த்யோராய: பிப்பலம் எவாக்ததி” என்பதனால் ஸத்த்வம், அகச்சகன்னத்யோபிசாகசீதி” என்பதனால் ஜ்ஞன். அந்த இவர்கள் இருவர்களும், ஸத்த்வ கேதாந்ஜஞர்கள் என்று ‘ஸ்வாக்ததி’ என்கிற பதங்களை சுந்நிலுடைய மந்திரத்தினால் ஸத்த்வம் கூறப்பட்டது. அபிசாகசீதி என்கிற பதத்தை சுந்நிலுடைய வாக்கியத்தினால் கர்ம பலத்தை டஜ்யாதவன் மஹ்ருருவன் ஜ்ஞன் என்கிற ப்ரகதாந்ஜன் அபிபச்யதி என்று உரைக்கப்பட்டது. சுந்நியப்படுகிறது. ஸத்த்வசப்தம் ஜீவனைச் சொல்கிறது. கேதாந்ஜு சப்தம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லக்

கூடாது. ஸத்த்வசப்தம் க்ஷேத்ராஜ்ஞ சப்தம் இரண்டும் முறையே அந்தக்கரணத் தையும் ஜீவனையும் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்துள்ளதாகப் ப்ராலித்தி இருப்பதால், 'தேதாத் ஸத்த்வம் யேவ ஸ்வபீடம் பச்சயதி—அத்யோயம் சரீர உபத்ரஷ்டாஸ க்ஷேத்ராஜ்ஞ:—த்வா வேதேன ஸத்த்வ க்ஷேத்ராஜ்ஞேன' என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள ஸத்த்வ க்ஷேத்ராஜ்ஞ சப்தங்கள் முறையே அந்தக்கரணத்தையும் ஜீவனையும் உணர்த்துகிறதென்று அவ்விடத்திலேயே வ்யாக்யானிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், யேசுபச்சயதி எதனால் பார்த்திருக்கிறது என்கிற பொருளுடன்கூடிய வாக்கியத்தினால் தர்சனத்திற்கு ஸாதகதமமாக இருப்பது அந்தக்கரணமென்று அறியப்படுவதால் ஸத்த்வமன்றோ அந்தக்கரணம். ஸ்வபீடத்தைக் காண்பவனுனதால் அந்தக்கரணத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற க்ஷேத்ராஜ்ஞனன்றோ ஜீவன். ஆகையால் 'த்வாஸுபர்ண' என்கிற இந்த மந்திரமானது அந்தக்கரணத்தையும் ஜீவனையும் உணர்த்துகிறதே ஓழிய, ஜீவ பரமாத்மாக்களை உணர்த்துகிறதில்லை என்று. மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. இந்த மந்திரம் ஜீவ பரமாத்மாக்களைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் தான் கருத்துள்ளது என்கிற விஷயம் மறுக்கவொண்ணாது. ஏனெனில் இந்த மந்திரத்தின் அர்த்தத்தோடு ஸமாணமான அர்த்தத்துடன் கூடி இருத்தலால் ப்ரத்யயிப்பதற்கு விஷயமாகிறது. 'ஸமாநே வ்ருக்ஷே புருஷோநிமக்ஃ' என்கிற அடுத்த மந்திரத்தில் ஜீவபரமாத்மாக்கள் உணர்த்தப்பட்டிருப்பதாலும் இந்த மந்திரமானது அந்த மந்திரத்தோடு ஸமானர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதாலும், 'ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷல்வஜாதே' 'ஸமாநே வ்ருக்ஷே புருஷோநிமக்ஃ' என்கிற அந்த இரண்டு மந்திரங்களுக்கு அர்த்தையன்றோ அறியப்படுகிறது. 'ஸமாநே வ்ருக்ஷே' என்கிற மந்திரத்திலும் புருஷன் ஜீவன். அந்தக்கரணத்துக்கு புருஷ சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க தன்மை இல்லாததால், 'ஸோசதி முஹ்யமாஃ, பச்சயி வீதசோக:', என்கிற பதங்களுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் ப்ரஸங்கித்தலாலும். அன்யன் பரமாத்மா ஈச சப்தத்தினால் சொல்லத்தக்கவகை இருப்பதாலும் தன்னை விஷயிக்கிடுகிறானாத்தினால் சோகராசத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதாலும். மேலே அடித்துவரப் போகிற மந்திரத்தோடு அர்த்தைய்மிருப்பதினால் மாத்மிரம் 'த்வாஸுபர்ண' என்கிற மந்திரத்திற்கு ஜீவபரமாத்ம பரத்வமென்பதில்லை, பின்னையோ அதே மந்திரத்தில் 'ஸபாத்வத்தி, அசச்சன்னய:' என்று போக்த்துத்வ அபோக்த்துத்வச் சரவணத்தாலும் அது ரிச்சயிக்கப்படுகிறது. கண்ட கால முதலியவைகளுக்கு முறையே பார்த்தும்சுத்தி கேட்கும் திறமை முதலியவைகள்போல் அந்தக்கரணத்துக்கும் காரணமாக இருப்பதுபற்றியே போக்த்துத்வம் ஸம்பவிக்ந்திதில்லை. ஜீவனுக்கும் வ்ருக்ஷ சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட தேஹஸம்பந்தமுள்ள தசையிலேயே கம்பபாதத்தை புஷிக்காமலிருத்தலும் பொருத்துகிறதில்லை.

அங்குணமாகில் பைங்கொடும்ஸ் ப்ராஹ்மணத்திற்கு யாது பொருள்? உரைக்கப்படுகிறது. ஸத்த்வம்-பத்தஜீவன். 'ந்ரவ்யாஸு வ்யவஸையேஷு ஸத்வமஸ்தீ துஜ்ஞதுஷு' என்று நிகண்டுகாரர்களின் பாடத்தினால் ஸத்த்வ சப்தம் ஜ்ஞத்வாசகமென்று அறியப்படுவதால், ஜ்ஞத்-செதனன், 'ப்ராணீதி செதனோஜ்ஞம் ஜ்ஞதுஜ்ய சரீரிண:' என்று செத பங்யபமாக ஜ்ஞது சப்தம் பழக்கப்பட்டிருப்பதால், 'நததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம்வா திவிதேவேஷுவாபுன: - ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதி ஜ்ஞர்முத்தம் யதேபிஸ் ஸ்யாத்த்திரிபிர் குண:' என்று ப்ரயோகமிருப்பதால், 'வ்யான்விகேஷ்யன்னிவ துஷ்ட ஸத்வான்' என்று பிற்காலத்திலுள்ள கவிகளின் ப்ரயோகத்

தாலும், கேஷ்ந்ரஜ்ஞ சப்தமானது இந்த இடத்தில் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. வேறு அர்த்தங்களில் ப்ரவீர்த்தமான ஆகாச ப்ராண சப்தங்கள்போல அர்த்தம் பொருத்தாததனால் பரமாத்ம பரத்வம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. 'விஷ்ணோர் நாமஸஹஸ்ரம்மே' என்று தொடங்கி 'கேஷ்ந்ரஜ்ஞோக்ஷர் ஏவச' என்று ப்ரயோகமிருப்பதால், 'கேஷ்ந்ரம் ஜாகாதி' என்கிற அவயவார்த்தத்திற்கு அந்த பரமாத்மாவின்மீட்திலேயே நன்குபொருத்தமிருப்பதாலும், மோக்ஷதர்மத்தாலும், தத்ஸத்ரைகுண்யஹிராஸ்தே பரமாத்மாநமஜ்ஞஸா — ப்ரவீசத்தி த்விஜ்ச்ரேஷ்ட கேஷ்ந்ரஜ்ஞம் நிர்ருணாத்மகம்—ஸர்வாவாஸம் வாஸாதேவம் கேஷ்ந்ரஜ்ஞம் வித்தி தத்வத: —விச்வமூர்த்தா விச்வபுஜோ விச்வபாதாக்ஷி நாவிக:—ஏகஸ்சரதி கேஷ்ந்ரேஷ்ட ஸ்வவாசாரீயதாஸுகம்— கேஷ்ந்ராணிச சரீராணி பீஜாந்ச சபாசபே தாந்வேத்தி ஸயொ, காத்தமா தத:கேஷ்ந்ரஜ்ஞ உச்சயதே—என்று ப்ரயோகமிருப்பதாலும், 'யோஸ்யாத்மக: காரயிதா தம்கேஷ்ந்ரஜ்ஞம் ப்ரகக்ஷதே —ய:கரோதிச கர்மாணி ஸ பூதாத்மேதி' சோச்யதே' என்று ப்ரயோகமிருப்பதாலும், 'யேக ஸ்வபதம் பச்சயதி' என்கிறவாக்கியத்திலிருக்கிற யேக என்றிபதமானது இந்தம்பாவருபமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற த்ருதியாவிபத்தியை ஈற்றில்கொண்டது. ஏதோடு கூடினவனாக இருந்து கொண்டே பரமாத்மா ஸ்வபதம் காண்கிறாளுே என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே 'காடினயவான் யோபிபர்தி' என்கிற இடத்தில் ப்ருதிவியின் வாயிலாக காடினயம் போல ஸ்வபத்ரஷ்ட்ருத்வமானது ஜீவாத்மாவைத் துவாரமாகக்கொண்டு பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணமாகிறதாதலால் விரோதமில்லை. சாரீரசப்தமும் 'தஸ்யைஷ்டஏவ சாரீர ஆத்மா' என்கிற வாக்கியத்தில்போல தன்னையிட வேறான ஸமஸ்த சித்சித்வஸ்துக்களையும் சாரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவின்மீட்தில் உபன்னமானது. 'உபத்ரஷ்டா' என்கிற சுருதிவாக்கியத்திலடங்கி இருக்கிற பதத்தால் ஏற்படுகிற நிருபாதிசமான த்ரஷ்ட்ருத்வமும் ஸர்வஜ்ஞனான அவனுக்கே பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. ஆகையால் 'த்யாஸுபரண' என்கிற மந்திரமானது ஜீவபரமாத்மாக்கள் இருவர்களுையே சொல்லுகிறது. 'ருதம் பிபத்தேன' என்கிற இடத்தில்பரக்கரியியில் ஜீவபரமாத்மா இருவர்களுக்கும் ப்ரயோஜ்ய ப்ரயோஜக பாவத்தால் அனவயம் பிபத்தேன வந்திருப்பதிலுள்ள சத்ருப்ரத்யயமானது கர்த்தாவைமாத்திரம் சொல்லுகிறது, வந்தரு விசேஷத்தைக் குறிக்கிறதில்லை. ஆதலால் ப்ரயோஜ்யனாகவும் ப்ரயோஜகனாகவும் இருக்கிற இருவர்களும் கர்த்து விசேஷங்களாக இருப்பதுபற்றி அவர்கள் இருவர்களும் வேற்றுமை இன்றி க்ரோடகரிக்கப்பட்டவர்களாக ஆகிறார்கள். அப்படி இல்லாவிட்டால் அகச்சந்தி அமுதலியவைகளின் விரோதம் ஸம்பவிக்கும். அன்றிக்கே 'சுந்திரேன கச்சந்தி' என்கிற வாக்கியத்தில்போல அஜ்ஞாந்லக்ஷணை, ஸுக்ருதஸ்ய-புண்ணியத்தினுடைய, ரூபம்-பலத்தை, அன்றிக்கே, ஸுக்ருதஸ்ய என்கிற பதத்திற்கு லோகே என்கிற பதத்தோடு அனவயம். அப்பொழுது, ரூபம், ஸுக்ருதம், லக்ஷணையினால் அதன் பலம் சொல்லப்படுகிறது. ஏவம் 'புண்யஸ்யகந்தோ தூராத்வாதி' என்கிற இடத்தில் 'ஏவம், அக்ருதாதாத்மாநம் ஜுகுப்ஸேத்' என்கிற இடத்தில் புண்ணியத்திற்கு ப்ரதியோகியாக, அக்ருத சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், ரூபமும்—ஹ்ருதயகுஹையை, பரமே, பாரந்த்ரே, என்பது லோகத்திற்கு விசேஷணங்கள். ஜீவபர விசேஷணங்களாகவாவது இந்த பதங்களை அனவயிக்கலாம். அப்பொழுது லிங்கம் மார்திருப்பது சாந்தஸமாதலால் தோஷமில்லை என்று ஸமாதானம் சொல்லத்தக்கது. சாயந்தபௌ அஜ்ஞாந்லக்ஷணர்கள் இருவர்கள்— 'ஜ்ஞாஜ்ஞேனத்வாவஜ்ஜாவீசர்பொன' என்கிற வாக்கியத்தோடு ஏகார்த்தமாக இருப்பதால். ப்ரஹ்மவித: - அத்த்யாத்ம சாஸ்த்ரி

ரத்தை நன்கு உணர்ந்தவர்கள். பஞ்சாங்கிகளும் த்ரிணுகிதேதர்களும் கர்மவிசேஷ நிஷ்டர்களான ப்ரஹ்மவித்துக்கள் எவர்களோ அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். எங் வாறு எனில், ‘யேசுவேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோஜநா; தே வதத்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸகாததம்’ என்று.

‘ருதம்பிபந்தன’ என்கிற மந்திரத்தின் வைசத்யத்தின்பொருட்டுக் கூறு கிறார். அந்தப்:விஷ்ட: என்று, இத்யாத்யா என்கிறபதத்திற்கு ச்ருதி: என்கிற. பதத்தோடு அவ்வயம்—

சுவ்யிஷ்வி ஸாஸ்வெ,ஸோ ஸவபுஷுதவ்யக்யூகிம் விகாராநுமுணாஹி
ஜொஷாஸு ஸுமெ வுதீகிம் | சுதீக ஸவபுவாஸொநாஹிவாதுா கெ
நாஸுதம் யஹ்வநாஹாஸெ || ஸஜிஸகவ்யாணமுணாதகொதஸெஸா
வாரம் வராணாம் ஸகலா ந யசு க்ருஸாடியஸுனி வராஹஸெஸ
(வி-வா-சு-நி-அந-அச-அநு) சுவிஷ்ராக்ஷஸம்ஜிதாநா துதீயா ஸகிரி
ஷ்ருதெ | யயா கெத்ருஜிஸகிஸூ லெஷிதா நுப ஸவபுமா (வி-வா
சு-எ-சுக) ஐகி ஹெஷ்ருவஜெஸாக, ‘ஹெயெதவிஷி ஹெஜெநெந
யீயிதெ, ஹெஷ்ருவஜெஸாநாநு’ (ஸா-ஸு-உ-க-உ-உக,உஉ) ‘சுயீ
கஹ்வெஷகிஷெபுஸாக’ (ஸா-ஸு-உ-க-உ-உ) ஐதூஹிஸு-ரு-
ஷும ‘யசுதூதிதிஷ்ணாத்நொதஹொ யசீதூந லெஷ்யஸூதூஸ
நீரம் யசுதூநஜெஸாயயிதி’ (ஸு-ரு-எ-உ-உ) ஸாஜெநாதூநக
ஸுபீரிஷ்ருதீ (ஸு-சு-ந-உ-உ) ஸாஜெநாதூநாதூரூபி: (ஸு
சு-ந-ந-சு) ஐதூஹிஸு-ஹயொஸெநூநுஸு-நீகாகாஸெண ஸு-ரு
வநிணபுயாக | நாவி ஸாயநாநுஷாநெந கிஷ்ருதூவிஷ்ருவ
ஸெண ஸு-ரு-ஸெஷ்ருஸுஜிஷ்ரு, சுவிஷ்ருஸுயசுயொமுஷ்ரு தஷ்ருஹ-
கூலஸுஜிவாக | யசுதூதூ — ‘வாஸீதூதூநொயெபுமம் வாஸீதூ
ஐதீஷ்ருதெ | தீயெஷ்ருஷ்ரு ஐஷ்ரு ஹி நெநதிதஷ்ருதாயத’ (வி
வா-உ-உ-க-ச-உ-உ) ஐகி

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த சாஸ்திரத்திலும் “ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மனனம்செய்பவனே !
அந்தப் பரமபுருஷன் ஸர்வபுதங்களுக்கும் காரணமாக இருக்கிற அவ்யக்த
த்தையும் மஹத்தத்கம் முதலிய விகாரங்களையும் ஸத்வம் முதலிய குணங்

இதையும் அவைகளின் காரியங்களாக இருக்கிற ஸூகம் ஞானம் முதலியவற்றை ஆம் தாண்டி இருப்பவன்—அவித்யைமுதலிய எல்லா ஆவரணங்களையும் தாண்டி இருப்பவன்—சேதநாசேதநங்கள் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவன்—உலகத்தினுள் எந்தவஸ்து இருக்கிறதோ அவை அனைத்தும் அந்தப்பரமபுருஷனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அந்த பரமபுருஷன் எல்லா கல்யாண குணங்களாலும் நிறைந்தவன். சிறப்புற்றவர்களுக்குள் சிறப்புற்றவன்—பராவரதத்வங்களுக்கு நியந்தாவாக இருக்கிற எந்த பரமாத்மாவின்னிடத்தில் க்லேசம்முதலியவை அனைத்தும் இல்லையோ, அவித்யை என்பது கர்மாவென்கிற பெயருள்ள வேறு ஒரு மூன்றாவது சக்தியாக விரும்பப்படுகிறது. அரசே! எந்தசக்தியினால் எல்லாவற்றையும் அடைந்திருக்கிற அந்தக்ஷேத்ரஜ்ஞசக்தியானது சுற்றப்பட்டிருக்கிறதோ என்று பேதம் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், ‘உபயேபிஹி பேதேதநைநமநீயதே’ ‘பேதவ்யபதே ஸாச்சரய:’ ‘அதிதந்துபேதநிரிதேசாத்’ இதுமுதலிய ஸூத்ரங்களிலும், ‘ய ஆத்மநிதிஷ்டநாத்மநோந்தரோயமாத்மா நவேத யஸ்யாத்மா சரீரம், ய ஆத்மாநமந்தரோயமயதி (எவன் ஆத்மாவின்னிடத்தில் இருக்கிறானோ ஆத்மாவுக்குள்ளே நிலைபெற்று இருக்கிறான், எவன் ஆத்மா அறிகிறானில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, எவன் ஆத்மாவின் ஹருதயாகாசத்திலிருந்து அவன் நியமனம்செய்கிறானோ, ‘ப்ராஜ்ஞநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த: (ஸூஷூப்தியில்) ஸர்வஜ்ஞனை பரமாத்மாவினால் ஆலிசுனம் பண்ணிக் கொள்ளப்பட்டவனாக ஆகிறான். ‘ப்ராஜ்ஞநாத்மநா அந்வாருட:’ (உத்தரார்திஸமயத்தில்) (ப்ராஜ்ஞனை பரமபுருஷனால் எடுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டவனாக ஆகிறான்) இதுமுதலிய வசநங்களால் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் பரஸ்பரம் விருத்தங்களான ஆகாரங்களால் ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதால். ஸாதநாதுஷ்டானத்தினால் அவித்யையினின்றும் விடுபட்ட ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவோடு ஸ்வரூபைக்யம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. அவித்யைக்கு ஆசரயனாக இருத்தலென்கிற தன்மைக்குத் தகுதியுள்ள ஜீவனுக்கு அத்தன்மையை வஹிப்பதற்குத் தகுதிஇல்லாமை ஸம்பவியாததால். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி அபியுத்தர்கள் கூறி இருக்கின்றனர். அதாவது—‘பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ஐக்யம் பரமார்த்தமென்று (சில அறிஞர்களால்) விரும்பப்படுகிறது. இது முற்றிலும் பிசுகு ஏனெனில் வேறுவஸ்துவானது அதைக்காட்டிலும் வேறானவஸ்துவின் தன்மையை அடைகிறதில்லைபன்றோ’ என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஸ்ருதிஸ்வரஸ்யத்தால் மாத்மிமல்ல. இந்தப் பிரபந்தத்திலும் காணப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—அஸ்மின்ஸி என்பது. ‘ஸ ஸர்வபூத’ இது முதலியதால் வேறுபாடையுட்கூடும் கல்யாணகுணகார்த்தமும் சொல்லப்பட்டன. ஜீவனுக்கு வேதான் பதத்மமானது ‘அவித்யா’ இது முதலியதால் உரைக்கப்பட்டது.

ஸர்வகேசீ'பேதவ்யபேதசா' என்பதற்கு முத்தினதோடு ஸம்பந்தம். ஸுத்திரம் எடுக்கப்படவில்லை. மேலே இந்த ஸுத்திரத்திற்கு விஷயவாக்கியத்தை எடுக்காததாலும் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற புராணவசனங்கள் ஹேதுத்வோபப்யாஸத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும் ஸ்ருவாக்கியத்திற்கு ஹேதுத்வமன்றோ ச சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'உபயேபி' இதுமுதலாக எடுக்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டு ஸுத்திரங்களுக்கும் விஷயவாக்கியம் 'ய ஆத்மநி' என்று. 'அதிகர்து' என்று தொடங்கியிருக்கிற ஸுத்திரத்திற்கு விஷய வாக்கியம் 'ப்ராஜ்ஞேகாத்மநா' என்று ஸுத்திரங்களில் இந்த ஸ்ருதிகளால் இவ்வண்ணம் அர்த்த நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருப்பதாலென்று பொருள். இவ்விதமாக உபநிஷத்துக்களாலும் புராணங்களாலும் ஸுத்திரங்களாலும் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் விருத்த தர்மத்துக்கு உபபாதிக்கப்பட்டது.

இதற்குமேல் 'ப்ராஹ்மவேத ப்ராஹ்மெவபவதி' இதுமுதலியவாசனங்களை உள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு இதற்கு அந்யநாவிர்த்தியைச் சங்கிக்கிறார். நூலே என்று. அதைத் தாவிச்சிறு—அவிய்யாச்சாயத்வ என்று. அவிய்யாச்சாயத்தையோக்யத்வம்—அவிய்யாசப்தம் ஸமஸ்தஹேயங்கனையும் காட்டுவதாகாக. ஆசநம் த்வசப்தமானது ஸம்பந்தத்தைக்குறிக்கிறது. அவிய்யாச்சாயத்வயோக்யத்வமாவது ஹேயஸம்பந்தத்தின் அந்யத்தா பாவத்திற்கு அதிகரணமாக இல்லாமலிருத்தல். அவிய்யாச்சாயத்வாந்நூத்வமாவது ஹேயஸம்பந்தத்தினாலையே அந்யத்தாபாவத்திற்கு அதிகரணமாக இருத்தல். 'அசுன்னன்ய:' என்கிற ஸ்ருதியினால் பரமாத்மாவுக்கு ஹேயஸம்பந்தாந்நூத்வம் விர்த்தித்தது. தேசகாலங்களின் ஸன்னிகர்ஷமிருத்தபோதிலுங்கூட அந்த தேசகாலங்களின் அஸபர்சமானது ஸ்வபாவ ஸன்னிகர்ஷத்தினின்றும்மையாலன்றோ. ஸ்வபாவஸன்னிகர்ஷத்தின் அபாவமேயானது அந்யோக்யத்வம். ஆகாயத்திற்கு ஊனத்தல் எரித்தல் முதலியதற்கு அந்நூதமாக இருத்தல்போல. ஆகையால் ஹேயாந்நூதமாகவும் ஹேயாந்நூதமாகவும் இருக்கிற இரண்டு ஸுத்திரங்களுக்கும் ஹேயங்கள் விலகிப்போனபோதிலுங்கூட ஸ்வரூபையம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. முதலில் நிக்ரஹிக்கத்தக்கவகை இருந்து பிறகு அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவனுக்கு நிக்ரஹிக்கத்தக்க தன்மை விலகிப்போனபோதிலுங்கூட நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைச் செய்கிற புருஷனோடு நிக்ரஹிக்கத்தக்கவனுக்கு ஐயம் ஸம்பவிக்கிரதில்லை என்று பொருள். சிராச்சாலயினின்று விரிபட்டவனுக்கு ஈயத்தாவான அரசனோடு ஸ்வரூபையம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை என்று பொருள். இந்த அர்த்தத்தில் புராணவசனத்தைக்கூறுகிறார்—யதோக்யம் என்று யோகசப்தம் ஐயத்தை உணர்த்துகிறது. அங்கனம் அந்த சப்தத்திற்குப்பொருளாகுமல் போனால் 'அந்யத்தரவ்யம் ஹிதத்தரவ்யதாம் னாதி' என்று முற்கூறப்பட்டுள்ள பொருளுக்கு மறுப்புக்கூறியது பொருத்தாததால். கற்றுணர்த்தவோ 'மித்த்யைத்' என்கிறதற்கு மேலே அன்வயம். 'பரமாத்மாத்தமோர்யோகவ்யமாந்தத: அந்யத்தரவ்யம் தத்தரவ்யதாம் னாதி இத்தியைத் மித்த்யா' என்று பொருள் என்று சொல்லப்படமேயானால் இவ்வண்ணமல்ல. ஒரு வஸ்து மற்றொரு வஸ்துவாக ஆகாமலிருப்பது ஸத்யமாக இருப்பதால். அப்படிக்கில்லாவிட்டால் ஐ

* ஸன்னிகர்ஷம்—ஸம்பந்தம் அல்லது சேர்க்கை.

§. ந்யத்தா—தலைவன் அல்லது ஆளுகிறவன், ஆஜ்ஞை இடுபவன்.

வஸ்துவக்கும் அஜடமாக இருக்கிற வஸ்துவக்கும் ஸ்வருபைப்யம் ப்ராஸங்கிக்கும். 'ருக்ஷஜுஸ்ஸாம ரிஷ்பாத்யம் யஜ்ஞகர்மமதம் தவ' என்பதுபோல் இஷ்யதே என்றிற் பதப்பரியோகத்தினால் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தம் அன்யஸூகைய மதம் என்று வெளியிடப்பட்டது. அங்ஙனமில்லாவிடில் இஷ்யதே என்றிற் பதம் பயனற்றதாக ஆகும்.

மேலும், ப்ரகாணமானது, பரமார்த்தஸ்து பூபால ஸம்ஷேபாச்ச்ஞயதாம்' என்று இனி கூறப்போகிற பக்ஷத்தைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லாபக்ஷங்களின் நிராகரணத்தில் நோக்குள்ளதாக இருத்தலால், உத்தரார்த்தத்திற்கு இந்த ஸ்வேலாகத்தினது பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தைக்ய ஸமர்த்தனத்தில் நோக்கமானது பொருந்துகிறதில்லை. 'தர்மாய த்யஜத் : ' இது முதலிய க்ரஃதங்கனால் அர்த்தத் பரமார்த்தியமல்லவோ நிரலிக்கப்படுகிறது. த்ராகுவே ப்ரக்ருதார்த்தத்தில் ஸ்வரஸமாக இருக்கிற ஏதத் சப்தத்திற்கு ப்ரக்ருதார்த்த மிருக்கும்பொழுதுகூட இனிகூறப்போகிற பொருளில் நோக்கத்தை ஆஸ்ரயிப்பதும் தகுதியுள்ள தன்று. மேலும், அர்யத்த்ரவ்யம் தத்த்ரவ்யம்நாம் நைதி இதியத் ஏதம்மித்த்யா-வேறு ஒருவஸ்துவானது மற்றொரு வஸ்துவின் தன்மையை அடைகிறதில்லை என்பது யாதொன்றுண்டோ இது மித்த்யை என்றல்லவோ அப்பொழுது பொருள். அங்ஙனமாகில் யதஸ்ஸப்த ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம் உருகிறது. யதஸ்ஸப்தத்திற்கு ஹேதுபாத்வமன்றோ ஸ்வாஸலித்தமானது. யச் சப்தத்திற்குப்போல ப்ரக்ருதார்த்தமான சரீரமாத்ர பரமார்த்தித்வம் ஸ்வாஸலித்தமல்ல. 'அர்யத் த்ரவ்யம் தத் த்ரவ்யதாம் நைதித்த்யேதத் க மித்த்யேதி யத:தத: ஐக்யம் பரமார்த்த: ' என்று அன்வயித்தால் இரண்டு இதி சப்தங்களின் அத்தியாஹாரம் ப்ராஸங்கிக்கும். அத்தியாஹாரமில்லாமலே நிர்வாஹம் ஸம்பலிப்பதாக இருக்க அத்தியாஹாரம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. முன்பு தனித்தே இருந்து கொண்டிருந்த பரமாத்மா ஜீவாத்மா இருவர்களுக்கும் ஐக்யம் பரமார்த்தமென்று விரும்பப்படுகிறது என்று கூறப்படுமேயானால் இது மித்த்யை, எத்தக்காரணத்தினால் வேறு திரவ்யமானது மற்றொரு திரவ்யத்தின் தன்மையை அடைகிறதில்லையோ ஆதலால் முந்தியும் பரமாத்மா ஜீவாத்மா இருவர்களுக்கும் பேதம் இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் இவ்வண்ணமல்ல. முந்தி ப்ராந்தியினால் தனித்திருப்பவர்களான இருவர்களுக்கும் என்கிற இந்த அர்த்தமானது கேழ்க்கப்படாமலிருத்தலால் அத்தியாஹாரம் ப்ராஸங்கிக்கும். அந்த அத்தியாஹாரமானது அத்தியாஹாரமில்லாமலே நிர்வாஹம் ஸம்பலிக்கிற இடத்தில் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதில்லை.

மேலும் 'தஸ்மாத் பூர்வமபி பேதோ காஸ்தி' என்று முன்பு காதால் கேட்கப்படாத ஒரு வாக்கியார்த்தத்தின் அத்தியாஹாரத்தினால் வாக்கியம் நிரப்பத் தக்கதாக ஆகும். அது அதை அபேகியாமலே நிர்வாஹம் ஸம்பலிக்கிற இடத்தில் பொருந்தாது. ஆகையால் 'முந்தியும் பேதம் கிடையாது' என்கிற வாக்கியமானது அத்தியாஹாரம் செய்துகொள்ளத்தக்கதல்ல. இந்த கிரந்தமானது முன்பு வேறுபட்டிருக்கிற பரமாத்மா ஜீவாத்மா இருவர்களுக்கும் பிரதகு அபேதமென்கிறபக்ஷத்தின் நிராகரணமாத்ரத்தில் அபிரிவேசமுள்ளதாக இருப்பதால் என்று கூறப்படுமேயானால் அதனால் யாது பயன். முந்தியும் ஐக்யம் லித்தித்திருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. முன்பு வேறுபட்டிருந்த இரண்டு வஸ்துக்களுக்கு பின்பு ஐக்யத்தின் பொருந்தாமை சொல்லப்பட்டிருக்கும்மனவில் பிரகம் பேதமலித்தித்திருப்பதால், ஆதலால் ஸ்வாஸலித்தமான அர்த்தமே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது.

வயது

போகவது தகுதிடாகவத்திரெவெதி ஹவத்திகாவிஷ்டித்வம் ! உஹ
 ஜோமநோவாபுரிது ரிஸாயபிடு ராமதாம் ! ஸமெட்டவி நொவ ஜா
 யனெ ஸ்ரெயெ ந வ்யுனி வ' (பி-கச-௨௭) உதி ! உஹாவி, சூத்
 ஹாவ நயதெநம் தஜீஹ ய்யாயிநம் ரோநெ ! விகாயபுரோதநஸூத்ரா
 மொஹராககட்கொ யயா(வி-வா-சு-௭-௩௦)உதி ! சூத்ஹாவ-சூத்நம்
 ஸ்ரஹாவ ! நஹூககட்குஸூரூவாவத்திராகுஷ்ரோணஸூ ! வகூ
 தி வ "ஜமதிராவாரவஜ்டம் ப்ருகரணாடிஸஹிஹிதகூவா, மொமரோசு
 ஸாரீலிஜாவ, ரோதோவஸூபுரூவகெஸாவ " உதி ! வ்யூதிரவி
 "ஜமதிராவார வஜ்டம் ஸரோமொ ஜோதிஷா " உதி ! டிரிவஹாஷு
 காரஸு "கெவதாலாயாஜாடிஸரீஸூரவி கெவதாவச ஸவடாயு
 ஸிலிஸூரக"உதிரஹ ! மூதபஸு "ய உஹாதூந ரோவிடி ப்ருஜ
 "கெதோமஸு ஸதிராநு காரோமெஷா ஸவெட்டொ மொகெஷா
 காரோரொ ஹதி, (ஹா-அ-க-சு) ஸ்ரஹவிஷாஹோதி வரூ, ஸொ
 மூதெ ஸவடாநு காரோநஸஹ ! ஸ்ரஹணா விவரூதா, (கெ-சு)
 ஹதிரோநடிபிரோதூமநோவஸங்கூரீ ! உரோநு மொகாநு காரோஹீ காரீ
 ரூபுஷாநஸஹாநு ' (கெ-ஹ-க-௫) ஸதூ வரூதி (ஹா-
 அ-க-௨-௩) ரஸொமெ ஸ : ரஸமெஷுவாய மஸூரூநீஹதி !
 (கெ)வயயாநடிஸூந்ரோநாஸூரோடி ஸ்ரஹமஹி நாரோமெ
 விஹாய ! தயா விவாஹாரூவாவிசூத் வரூதூம் வாரூஷோ
 மெவகி டிவ்யூ ! (ரோ-௩-௨-அ) தயாவிவாநு வண்ணுவாவெ வியூ
 ய நிரஜூந் வரூம் ஸாரீ ரோமெதி ' ரோ-க௩-க-௩) உதிராடிர் ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

முத்தனுக்கு ப்ரஹ்மத்தினுடைய தர்மம் போன்ற தர்மத்தை ஆச்ரா
 பித்தலே முத்தியென்று பகவத்கீதைமுதலியவைகளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது-
 'இதம்ஜ்ஞாநமுபாச்ரித்ய மமஸாதர்ம்யமாகதா: , ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே
 ப்ரளயே நவ்யதந்திச' (இனிகூறப்போகிற ஞானத்தை ஆச்ரமித்து என்னு
 டன் ஸாதர்ம்யத்தை அடைந்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில்கூட பிறக்கிறார்
 களில்லை-ப்ரளயஸமயத்தில்கூட ஸம்ஹாரவிஷயமாகஆகிறார்களில்லை) என்று.
 இந்த யோகப்ரகரணத்திலும், 'ஆத்மபாவம் நயத்யேநம் தத் ப்ரஹ்மப்பாமி
 சம்முநே-விகார்யமாத்மந: சக்த்யாலோஹமாகர்ஷகோயதா' (தே ப்ரஹ்ம

ஸ்வரூபத்தை மனனம்செய்பவனே ! வேறுபாட்டை அடையத்தக்கவனும் தியானம் செய்பவனுமான இவனை அந்தப் ப்ரஹ்மமானது தன்சக்தியினால் விகாரத்தை அடைவிக்கத்தக்க உலோகத்தை நெருப்புபோல தன்ஸ்வபாவத்தை (தோஷமற்றிருத்தலை) அடையச்செய்கிறது.) என்று. ஆத்மபாவத்தை-தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை-இழுக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்கு இழுகும் ஸ்வபாவமுள்ள வஸ்துஸ்வரூபைப்பம் ஸம்பவியாதன்றோ—இந்த விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்ஸூத்ரகர்தாவான ஸ்ரீவேதவ்யாஸ மஹரிஷியே கூறப்போகிறார்-‘ஜகத்வ்யாபாரவரஜம் ப்ரகரணதஸன்னிஹிதத்வாச்ச’ ‘போகமாத்ரஸாம்யஸிங்காச்ச’ ‘முக்தோபஸ்ருபவ்யப்பதேசாச்ச’ என்று. ‘ஜகத்வ்யாபாரவரஜம் ஸமாநோ ஜ்யோதிஷா’ (உலகங்களை ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் இவைகளைத்தவிர்த்து மற்ற எல்லாவிதங்களாலும் பரமாத்மாவோடு ஸமனாக இருப்பவன்) என்று வருத்தி கிரந்தமும், த்ரமிடபாஷ்யகாரரும், ‘தேவதாஸாயுஜ்யாதசரீரஸ்யாபி தேவதாவத்ஸர்வார்த்தஸித்திஸ்ஸயாத்’ (தேவதையோடு ஸாயுஜ்யப்ராப்தியினால் சரீரமில்லாதவனாக இருந்த போதிலுங்கூட ஜீவாத்மாவுக்கு பரமாத்மாவுக்குப்போல எல்லா அபிஷ்டார்த்தங்களின் ஸித்தியானது உண்டாகலாம்) என்று கூறுகிறார். சுருதிகளும் ‘யஇஹாத்மாநமனுவித்ப வ்ரஜந்த்யேதாம்ஸ்ச ஸத்யாந்காமாம்ஸ் தேஷாம் ஸர்வேஷுலோகேஷு காமசாரோபவதி’ (எவர்கள் இவ்வுலகத்தில் பரமாத்மாவையும் நித்பங்கனான இந்த அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய கல்யாணகுணங்களையும் உபாஸித்துப்ப்ரலோகத்தை அடைகிறார்களோ அவர்களுக்கு எல்லா உலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரம் ஏற்படுகிறது) ‘ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்’ (நிரதிசயப்ருஹத்த்வாச்ச்ரயமான வஸ்துவை உபாஸிப்பவன் எல்லாவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்) ஸோச்ருதே ஸர்வான்காமான்ஸஹ-ப்ரஹ்மணுஷிபசிந்தா’ (அவன் ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மத்தோடுகூட எல்லாகல்யாணகுணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்) ‘ஏதமாநந்தமயமா த்மாநமுபஸங்க்ரம்ய’ (ஆநந்தமயமுனை இந்தஆத்மாவை அனுபவித்து) ‘இமாந்லோகாந்காமான்ஸீகாமரூப்யதுஸஞ்சார்’ (முத்தாத்மாவானவன் ஸுக்ருதஸாத்தியங்களான இந்தஉலகங்களில் இஷ்டரூபத்துடன் தன்இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு வேண்டியபோகங்களை அனுபவியாரின்றவனாகவும்) ‘ஸதத்ர பர்யேதி’ அந்த முத்தாத்மா அந்தபரமாத்மாவை அனுபவிக்கிறான்.) ‘ரஸோவைஸ்ரஸம்ஹ்யேவாயம் ஸப்த்வாநந்தீபவதி’ (அந்தப்ரமாத்மாவே ரஸசப்தத்திற்கு வாச்சன்-ரஸசப்தத்திற்கு முக்கியவாச்ச்யனாக இருக்கிறபரமாத்மாவை அடைந்தன்றோ இந்த ஜீவாத்மா ஆநந்தமுள்ளவனாக ஆகிறான்) ‘யதாநத்யஸஸ்யந்தமாநாஸஸமுத்தேர அஸ்தம்கச்சந்திராமரூபேஹிராய-ததாவித்வாந்ராமரூபாத்விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதிதிவ்யம்.’ ததாவித்வாந் புண்பபாபேவிதுபநிரஞ்ஜந: பரமம்ஸாம்ஸமுபைதி’ (உத்பத்திஸ்தானங்களான மலைகளினின்று பெருகிவரும் நதிகள் எவ்வாறு தன்னிடமமைந்

துள்ள கங்கை யமுனை ஸாஸ்வதி என்கிற பெயர்களையும் வெளுப்பு கருப்பு சிகப்பு நிறங்களையும் இழுந்து ஸமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து அந்த கடல் நீரோடு ஒன்றுகலந்து அதோடு ஒன்றுபட்டவைகள் போலாகின்றனவோ அவ்வாறே பரப்ராஹ்மோபாஸகன் புண்யபாபநுபங்களான கர்மாக்களின் நாசத்தினால் தேவன் மனுஷ்யன் திரியக் ஸ்தாவரம் என்கிற பெயர்களாலும் சுக்லம் க்ருஷ்ணம் முதலிய ரூபங்களாலும் விடுபட்டவனாக ப்ராஹ்மாதிகளைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவனும் ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹ்ருதயாகாசத்தில் வஸிப்பவனுமான திவ்ய புருஷனை அடைகிறான். அவ்வாறு பரப்ராஹ்மோபாஸகன் புண்யபாபங்களை உதரிவிட்டு ஹேயகுணங்களை இழந்தவனாக (பரப்ராஹ்மத்தோடு) பரமஸாம்யத்தை அடைகிறான்.

சீருதப்ரகாசிகை

இதற்குமேல் 'ப்ராஹ்மவேத ப்ராஹ்மவை பவதி' இது முதலிய வாக்கியங்களின் நிர்வாஹத்தை அனேக ச்ருதிவாக்கியங்களுக்கு விரோதமன்றி சொல்லப்போகிறவராக முத்தனுக்கு பரப்ராஹ்மத்தோடு ஸாம்யபத்தியைக் கூறுகிறார்—**முத்தஸ்ய** என்று. அங்கு ஐக்ய ச்ருதிக்கு ப்ரதிகூலமான அர்த்தத்துடன் கூடின ஸாம்யச்ருதியானது காண்பிக்கப்படப்போகிறதென்று எண்ணி வியாக்கியானிக் கத்தக்கதாக இருத்தலால் ப்ருகிருதமாக இருக்கிற உபபரும்ஹ்ணவசனத்திற்கு ஸஜாதீயமாக இருப்பதும் ப்ரதிவாதிக்கு அபிமதமான அர்த்தத்திற்கு ப்ரதிகூலமான அர்த்தத்துடன் கூடினதுமான ஸ்ம்ருதிவசனத்தைக் காட்டுகிறார்—**இதம்** என்று. முத்த பரம் என்பதைத்தெளிவாகத் தெரிவிப்பதற்காக ஸ்ரீகேபி என்று எடுக்கப்பட்டது. சாஸ்த்ராத்தரத்தில் மாத்மிரமல்ல, இந்தசாஸ்திரத்திலும் முத்தனுக்கு பேதப்ரதிபத்தியானது இருக்கிறதென்று கூறுகிறார்—**இஹாபி** என்று. இஹ - யோகப்ரகரணத்தில். சுருக்கமான சொல்லின் தொடக்கத்தில் என்று அர்த்தம். 'ஸங்க்ஷேபம் விஸ்தரம் இவ்விரண்டுகளைக்காட்டிலும் வேறு எது செய்யப்படலாம். 'உனக்கு' என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்ம: - தன்னுடைய சக்த்யா - ஸாமர்த்தியத்தினால், விகார்யம் - வேறு அவஸ்தையை அடைவிக் கச்செய்யத்தக்கது. தியானம் செய்கிற இந்த உபாஸகனை அந்த ப்ராஹ்மமானது தன்னுடையஸ்வபாவத்தை அடையச்செய்கிறது. 'ஆத்ம: சக்த்யா விகார்யம் லோஹம் ஆகர்ஷகோயதா' என்று அன்வயம். ஆகர்ஷக: - நெருப்பு,தோஷத்தை இழுக்குகிறது என்கிற வ்யுத்தத்தியினால் நெருப்புக்கு இந்தப்பெயர். 'யதா க்ரிருத்ததிக: கக்ஷம் தஹதி ஸாநில:-ததாசித்தஸ்திதோ விஷ்ணுர்யோகிகாம் ஸர்வ கில்பிஷம்' (எழுந்து ஜீவலிக்கின்ற ஜீவாலகளுடன் கூடின நெருப்பானது காத்துடன் சேர்ந்துகொண்டு எவ்வாறு உலர்ந்தகாட்டை எரிக்கிறதோ அவ்வாறேயோகிகளுடைய உள்ளத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிற விஷ்ணுவானவர் எல்லாபாபங்களையும் நாசம் செய்கிறார். என்றல்லவோ மேலே சொல்லப்போகிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலும் 'யதாக்கிஸங்காத் ககமபதோஷம் ப்ராஜாயதே'. (எவ்வாறு) நெருப்பின்

சேர்க்கையால் ஸ்வர்ணம் தோஷமற்றதாக ஆகிறதோ?) என்று. அந்த அக்ஷரி யானது ஆதம்பாவம்-தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை நிர்தோஷத்தன்மையை உலோ ஹத்தை எவ்வாறு அடையச்செய்கிறதோ அப்படி என்றுபொருள். இது நல்ல பொருள். அன்றிக்கே ஆதம்சப்தமானது தான் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லா நின்றனாகாண்டு அன்யயோகவ்யவச்சேதத்தில் தாத்தர்யத்தைக் காண்பிக்கிறது. எப்படி அக்ஷரியானது உலோகத்தை ஆதம்பாவத்தை அதாவது ஸ்வபாவத்தை இயற்கையாக இருக்கிற ரூபத்தை அடையச்செய்கிறதோ அப்படிப்போல் வென்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே ஆகர்ஷகம், அயஸ்கார்தம். உலோகத்தை தன்ஸ்வபாவத்தை அடையச்செய்கிறது. உலோகத்தை தன் வியாபாரத்தைச்செய்விக்கிறது. தன்னை அனுகரிக்கும்படி செய்விக்கிறது. 'ஸ்தித:ஸ்திதா முச்சலித:ப்ரயாதாம்' என்பது போல். அயஸ்கார்தம் அசைவற்று நிற்குமேயாகில் உலோஹம் அசைவற்று நிற்கிறது. கார்தம் விரைவாகச்செல்லுங்கால் உலோகம் அதை அனுஸரித்தே தானும் விரைவாகச் செல்லுகிறது. இவ்வண்ணம் 'காமான்னீ காமரூபயதுஸஞ்சார், ஸர் வேஷு-லோகேஷு காமசரோபவதி' இதுமுதலிய சுருதிகளுக்கு அனுகுணமாக பரமாத்மா உபாஸகனைத் தன்சேஷ்டையை அனுகரிக்கும்படி செய்விக்கிறான். தன்னோடு ஸமாநசேஷ்டையுள்ளவனாகச் செய்கிறான் என்று பொருள். அன்றிக் கே ஆதம்சப்தம் தன்னைச்சொல்லுகிறது. நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளது. உபாஸகனைப் பரமாத்மா ஆதம்பாவத்தை அடையச் செய்கிறான். ப்ரக்ருதிஸம்பத்தமின்றிச்சததனாக இருக்கும்தன்மையை அடையச் செய்கிறான். கேவலதையை அதாவது தனித்திருத்தலை அடையச்செய்கிறது. எவ்வாறு அயஸ்கார்தமானது கட்டடையில் அமிழ்த்திருந்த உலோகத்தை அந்த கட்டடையினின்று மேலே பிடுங்கிஎடுத்து தனித்திருக்கும் தன்மையை அடையச் செய்கிறதோ அப்படிப்போல் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே 'பூப்ராப்தௌ ஆத் மநேபதம்' என்கிற வசாபலத்தால் பாவசப்தம் ப்ராப்தியைச்சொல்லுகிறது. ஆத் மப்ராப்தியை அடையச்செய்விக்கிறது. எப்படி அயஸ்கார்தமானது உலோகத் தை ஸ்வப்ராப்தியை அடையச்செய்கிறதோ என்று அர்த்தம். 'ப்ராப்திம்நயதி' என்கிற நிர்தேசமானது 'ஐதர்பாகம்பசதி' என்பதுபோல். ஜீவனுக்குப்பரமாத்மா வின் சக்தியினால் வேறுபாட்டையடையத்தகுதியுள்ளவனாக இருந்தல் பொருத்த முள்ளது. ஜீவனுக்கு பத்தத்திலும் மோகத்திலும் ஜ்ஞாநஸங்காச விகாஸரூபமான விகாரத்திற்குத்தகுதி இருப்பதால்.

இந்த ச்லோகத்தில் * தாதாத்மய ப்ரதிபத்தியின் இன்மையைக் காண்பிக்குமா—நூலி என்று. 'ஆகர்ஷகஸ்வரூபபத்திராக்ருஷ்யமாணஸ்ய' என்கிற நிர்தேசமானது சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற எல்லா அர்த்தங்களுக்கும் பொதுவானது. அக்ஷரி ஸ்வர்ணம் இவைகளைத் திருஷ்டார்த்தமாக எடுத்து உரைக்க விரும்புங்கால் ஆக்ருஷ்யமாண சப்தமானது விகாராஹமான வஸ்துவை உணர்த்துகிறது. ஸமாநேர ஜ்யோத்திஷோ என்று. ஜ்யோதி:—பரப்ராஹ்மம். 'பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய' அதம தத:ப்ரோக்தேவ ஜ்யோதிர் தத்யதே' என்கிற ஸ்ருதி இருப்பதினால், தீர்த்தம் என்று. அசரீர: சரீரம்ல்லாஹன்-அதாவது முக்தன், கர்மாவனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சரீரம்ல்லாஹையால், ஸ்திதி-உலூபவம், முக்தியில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்

களுக்கும் பேதத்தைச் சொல்லுகிற சருதிகளோக்காட்டுகிறார்—தீருதயம்[§] என்று ஆப்ரோதி, பாப்ரஹ்மத்தை அனுபவிக்கிறான் என்று பொருள். இதற்கு விவரண ரூபமான வாக்கியத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ஸோதீருதே என்று. அறுஸஞ்சார என்பதினால் பேதம் காண்பிக்கப்பட்டது. ‘ரஸோவைஸ:’ என்கிற இந்தச்சுருதிவசனத்தினால் ஆகந்தித்வாகாரத்தினால் ஸாம்யம் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பரமஸாம்யத்திற்கு உபயோகியான வைதர்மய நிவ்ருத்தியைக் காண்பிக்கிறார்—யதாநத்ய: என்று. நதிகன் நதிஸ்வரூபத்தை இழந்து ஸமுத்திரத்துடன் சேர்க்கை பெறுவதால் வைதர்மயத்தை இழந்து சேர்க்கை பெறுதல் திருஷ்டாந்தத்தில்[¶] உபஜீவ்யம். ப்ராக்ருதங்களான காமரூபங்களின் § ப்ரஹ்மணத்தை முன்னிட்டதன்றோ பரமாத்மப்ராப்தி. அவ்வளவு மாத்திரத்தினால் பேத நிவ்ருத்தி இல்லை. ‘புருஷமுபைதி’ என்று கர்மகர்த்தருதாபாவ மறியப்படுவதால், ஸாம்யாபத்தியைக் காண்பிக்கிறார்—தநா என்று.

அறிவில் சிறந்தவரே! ‘பரமம் ஸாம்ய முபைதி’ என்று ஐக்யாபத்தி சொல்லப்படுகிறது. ஸமசப்தமானது ஸமான சப்த பர்யாயமாதலாலும் ஸமானசப்தத்திற்குப்போல ஐக்யத்தில் ப்ராயோகயிருப்பதாலும் ஸம சப்தத்திற்கு ‘ஸமகாலவர்தி’ இது முதலிய இடங்களில் ஐக்கியத்தில் ப்ராயோகம் காணப்படுகிறது. அவ்வாறே ஸமசப்த பர்யாயமாக அறியப்பட்டிருக்கிற ஸமான சப்தமும் ஐக்கியத்தில் ப்ராயோகிக்கப்படுகிறது. “ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷேஸ்வஜாதே” என்று. “ஏகஸ்மின்னர்த்தே வ்ருத்தி ஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம்” என்றும், ஒரு அதிகரணத்திலிருந்தலன்றோ ஸாமாநாதிகரண்யம். ‘ஏகஸ்மின்னர்த்தே’ என்று சொல்லி இருப்பதால்—அதற்கு பர்யாயம் ஸமசப்தம். என்றாலும் ஸம சப்தம் ஸாத்ருப்யத்திற்கும் வாசகம். ஆயினும் முக்திவாக்கியத்திலுள்ள ஸாம்ய சப்தமானது ஐக்கியத்தை உணர்த்துவதில் கருத்துள்ளது. “ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவபவதி” இது முதலிய வேறுச் ச்ருதிவாக்கியங்களோடு அர்த்தைக்கியத்தினாலும், லயஸாயுஜ்ய சப்தஸ்ரவணத்தினாலும், நதி ஸமுத்திரம் கடாகாசம் முதலிய திருஷ்டாந்த ஸ்ரவணத்தாலும், “ஸாதர்மய மாகதா:” என்கிற ஸ்ம்ருதியோ வென்றால் ஸுணப்ரஹ்மப்ராப்தியை விஷயமாகக்கொண்டது. அங்நுணமில்லாவிடில் ப்ராத்யக்ஷ ச்ருதிவிரோதத்தாலும் ஸ்வரூபைய விஷயமான பகுச்ச்ருதி விரோதத்தாலும் அதற்கு பலக்குறைவு ஏற்படுவதால் ஐக்யாபத்தியே இந்த வாக்கியத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ஐக்யத்திற்கு † பராம்யமாவது மறுபடி பேத ப்ரமத்தின் அங்குரமற்றிருத்தல். இந்தவிஷயத்தில் மறுமொழி கூறப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் ஸாம்ய சப்தமானது ‡ ஸாத்ருச்யத்தையே சொல்லுகிறது. ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. ஐக்யம் முக்கியார்த்தமென்று ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஸ்வாரண்யமில்லாமையால் ஸமசப்தத்திற்கு ஸாத்ருச்யத்திலே யன்றோ * ப்ராசர்யம். அதற்கு அபவாதமில்லாமலிருக்கும் தருணத்தில் அஸ்வாஸமான அர்த்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. உன்னால் சொல்லப்பட்ட அபவாத ஹேதுக்களும் அடுத்தே பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. ஸமம் முதலிய சப்தங்களுக்கு

¶ உபஜீவ்யம் - ப்ரதானம்.

§ ப்ரஹ்மணம் - இழத்தல்

† பராம்யம்—மேன்மை, சிறப்பு.

‡ ஸாத்ருச்யம்—ஸமமாக இருத்தல்.

* ப்ராசர்யம்—ஆதிக்கம்.

ஐக்யம் முக்கியார்த்தமல்ல. ஏகத்வத்தை சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பமிருக் குந்தருணத்தில் 'ஏகோகட: ' இதுமுதலிய இடங்களில் ப்ரயோகமில்லாமையால், ஸம்மமுதலிய சப்தங்களுக்கு ஐக்யம்முக்கியார்த்தமாக இருக்குமேயாகில் ஏசைப் தத்திற்குப்போல ஸமாதிசப்தங்களுக்கும் † ப்ரதியோகியை அபேக்ஷியாதப்ரயோ கம் வரணியுதாயதாகும். ஸாமாநாதிகரண்யம், ஸமகாலவர்தி, இதுமுதலிய இடங் களில் யாதொரு ஸமாதிசப்த ப்ரயோகமுண்டோ, அது ஸாதாரண்யமென்கிற அர்த்தமுள்ளது, ஐக்யார்த்தமுள்ளதன்று. ஸாதாரண்யரூபமான அர்த்தத்திலும் ப்ரயோகம் அமுக்கியமானது, ப்ரயோகம் வேறுவிதத்தால் உபபன்னமாகும் ஸ்தலத் தில் சக்திகல்பனம் பொருத்தாததலால். அப்படியன்றோ அனேகப்ரதியோகிக ளுடன்கூட ஏகரூபமான ஸம்பந்தத்துடன்கூடி இருத்தலன்றோ, ஸாதாரண்யம், எவ்வண்ணம் தன்மானது தேவதத்தன் யஜ்ஞதத்தன் இருவர்களுக்கு சேஷமாக இருப்பதால் (இருவர்களுடைய) ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபற்றி ஸாதாரண்மோ அவ்விருவர்களுக்கும் தனத்தைக்குறித்து சேஷித்வமிருப்பதால் ஸாத்ருச்யமோ, அவ்விருவர்களுடைய ஸம்பந்தமுள்ளதாக தன்ம் ஆகிறதோ, அவ்வாறே நீலத்வம் உத்பலத்வம் என்கிற இவ்விரண்டு தர்மங்களையும் அபேக்ஷித்து ஆதாரமாக இருத்த லால் † ஸம்பந்தி த்ரவ்யம் ஸாதாரண்ம் அவ்விரண்டு தர்மங்களுக்கும் த்ரவ்யத் தைக்குறித்து ஆதேயத்வமிருப்பதால் ஸாத்ருச்யமிருக்கிறது. அந்த இரண்டு தர் மங்களின் ஸம்பந்தம்பெற்றது திரவ்யம். அவ்வாறே இரண்டுகளோடு ஸம்யோக முள்ளதாக இருப்பதாலாவது அவச்சேத்யாவச்சேதக பாவத்தாலாவது ஸம்பந்த முள்ள காலமானது அவ்விரண்டுக்கும் ஸாதாரண்ம். அந்தகாலத்தோடு ஸம்பந் தம் பெற்றிருத்தலென்கிற ஆகாரத்தால் அவ்விரண்டுக்கும் ஸாத்ருச்யமிருக்கி றது. அவ்விரண்டுகளோடு ஸம்பந்தமுள்ளது காலம். ஆதலால் ஒன்றோடொன்று ஸாத்ருசங்கமான வஸ்துக்களின் ஸம்பந்தமுள்ளதாக இருத்தலால் திரவ்யம் காலம் முதலியவைகளில் ஸம் ஸமானம்முதலிய சப்தங்கள் லக்ஷணையினால் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றன வென்பதுபற்றி முக்கியங்களல்ல. ஆதலால் ஐக்யத்தில் ப்ரயோகமில் லாமையால் ஸமசப்தத்திற்கு ஐக்யம் முக்கியார்த்தமல்ல. முக்கியமான அர்த்தம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க லாக்ஷணிகமான அர்த்தத்தை ஸ்வீகரிப்பது பொருத்த முள்ளதாக ஆகாது. ஆகையால் ஸம்யசப்தமானது ஸாத்ருச்யத்தையே சொல்லு கிறது. முத்தாத்மகோசரமான ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு உபபத்தியும் அடுத்தே பாஷ்யத்தில் உரைக்கப்பட்டுப்போகிறது. ஸாயுஜ்ய சப்தத்தால் முத்தியில் அபேத மென்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது யுத்தமன்று. ஸாயுஜ்ய சப்தமானது ஸமானகுணஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும் சக்தியுள்ளதாக இருத்தலால், யுஜ்யதே என்கிற வ்யுபத்தியினால் யுக் சப்தம் குணபரமானது. தர்மியிலன்றோ குணம் ஸம்ப த்தித்திருக்கிறது. ஸமானகுணமுள்ளவன் ஸயுக்-அவனுடைய தன்மை ஸாயுஜ்யம் என்றல்லவோ * வ்யுபத்தி. ப்ரயோக விரோதத்தாலும் ஸாயுஜ்யம் ஐக்யபரமல்ல. ' ஏதாஸாமேவ தேவதாநாம் ஸாயுஜ்யம்-ஸார்ஷ்டதாம் ஸமானலோகதாமாப்ரோதி' என்று அநேக தேவதைகளோடு ஒருவனுக்கு ஸாயுஜ்யபபத்தியானது கேழ்க்கப்படு

† ப்ரதியோகி—ஒன்றோடு நித்யஸம்பந்தமுள்ள மற்றொரு வஸ்து. அல்லது ஒன்றினால் தவறாமல் அபேக்ஷிக்கப்படும் வஸ்து.

† ஸம்பந்தி—ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்து.

* வ்யுபத்தி—அவயவார்த்தத்தினால் பொருளை உணர்த்தும் சப்தசக்தி.

கிறது. அவயவமில்லாததும் வெட்டத்தகாததுமான ஒரு ஆத்மாவுக்கு அனைக தேவதைகளோடு ஐக்கியம் பொருந்தாததன்றோ, கர்மாவயாக இருத்தலால்விரோத மில்லை என்று கூறப்படுமேயாகில், அங்ஙனமாகில் அக்னியுடன் ஏகேதனான ஒரு வனுக்கு வருணஸாயுஜ்யம் வரின் அக்னித்வரூபமான உபாதியின் பரித்யாகத்தால் அக்னி தேவதைக்கு அபாவமானது உண்டாக வேண்டியதாகும். அக்னித்வரூபமான உபாதி இருக்கும் தருணத்தில் வருணனோடு ஐக்கியமடைவது பொருத்தாது. ஒன்பாதிக்கமான பேதத்தை இழத்தல் ஐக்கியபத்தியே ஒழிய முந்தி இருக்கிற ஐக்கியம் உண்டாகுமெனில்லை. அக்னி இருக்கும்பொழுதே அதினின்று வேறுபட்டிருக்கிறவனுக்கு வருணஸாயுஜ்யமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் ஒன்றாகப்போனவனுக்கு வேறுபடுதென்பது உபாதியினாலுண்டாகத் தக்கது. உபாதியானது தேவமும் அந்தக்காணம் முதலியது, அவைகளின் ஸம்பந்தம் காரணமல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அதிபாஸங்கம் வருவதால் ஹேது சொல்லத்தக்கது. கர்மாவே ஹேதுவென்று கூறப்படுமேயாகில் அக்னி ஸாயுஜ்யதசையில் அந்த கர்மமானது நஷ்டமாய்விட்டதா? இல்லையா? நஷ்டமாகப்போய் விட்டதேயாகில் மறுபடி உபாதியின் உதயமில்லாமல் அக்ரியினிடத்தினின்று வேறுபாட்டைதல் பொருத்தா தாதலால் அக்னித்வோபாதியின் அபரித்யாகத்தால் முந்தின உபாதியின் பரித்யாக ரூபமான வருணஸாயுஜ்யபத்தியானது அடைவிலே வருகிறதென்பதும்பொருத்த முன்னதாக ஆகாது. கர்மாவானது நஷ்டமாகவில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் அந்நால் உண்டுபண்ணப்பட்ட உபாதியானது நஷ்டமாகாததனால் அக்னியோடு ஐக்கியபத்தி ஸம்பவிக்கிறது. ஒன்பாதிக்கபேதமானது பேதபரித்யாக ரூபமான ஐக்கியபத்திக்கு விரோதியாதலால் அந்த கர்மாவானது நசிக்காமலிருந்த போதினு ங்கூட அக்னிஸாயுஜ்யபத்தி தசையில் அதினிடத்தினின்று பேதத்தை உண்டுபண்ணுகிற உபாதியை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. கர்மாக்களுக்கு கார்யகாரித்வமானது காலவிசேஷ நியதமாக இருப்பதாலென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்படி இருந்தபோதினுங்கூட வ்யவஸ்திதமான கர்மவிசேஷத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கிற ஜீவனுக்கு அந்த கர்மாலினால் கட்டப்பட்டிராத அக்ரியினிடத்தினின்று அதேகர்மவானது பேதத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்பதனால் அக்னியோடு ஐக்கியபத்தியானதுபொருத்தமுன்னதாக ஆகாது.

மேலும் * ப்ருதிவியோடு ஒன்றாக இருந்து தனித்திருக்கிற கடத்திற்கு ப்போல அக்னியோடு ஒன்றாக இருந்து வேறாக ஆய் இருக்கிற ஜீவனுக்கு அஜ்வமும் நித்யத்வமும் பொருத்தாது. ஆதலால் பேதம் இருக்கையிலேயே அக்னி முதலியவைகளோடு ஸாயுஜ்யம், ஸமாகலோகதா ஸாஹசர்யத்தாலும் ஸாயுஜ்யம் ஐக்கியம் வலித்தல் ஸம்பவியாதன்றோ. ஆகையால் ஸமாகலோகத்வம் பேதம் வித்தமாக இருக்கையிலேதான் ஸாயுஜ்யம் உண்டாகிறது. ஸமாகலோக தையை அடைந்த பிராக் ஸாயுஜ்ய ப்ராப்தியே ஒழிய ஒரே ஸமயத்திலேயே முற் கூறப்பட்டிருக்கிற இரண்டும் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஆதலால் அவ்விரண்டுகளுக்கும் விரோதமில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல ஸாயுஜ்யம் ஸார்ஷ்டிதாம் ஸமாகலோகதாம் என்று ஸாயுஜ்யம் முந்தி கேழ்க்கப்பட்டிருப்பதால்.

அர்த்தக்ரமத்தால் பாடக்ரமத்திற்குப்பாதம் என்று கூடப்படுமேயானால் அல்ல, அவயவசக்தியினால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்ட அர்த்தமானது பாடக்ரமத்திற்கு அனுசுணமாக இருப்பதாலும் வேறு அர்த்தங்களை கல்பிப்பது காரணமில்லாததாக இருத்தலாலும், பாடக்ரமத்தை பாதிப்பதற்காக ஸாயுஜ்ய சப்தத்திற்கு ஐக்யாபத்தி லக்ஷணர்த்த விஷயையான ரூப சக்தியானது கல்பிக்கப்படுமேயாகில் அப்பொழுது அன்றையோன்யாச்யதோஷம் ஏற்படும்:— ஸாயுஜ்யத்திற்கு ஐக்யாபத்தி லக்ஷணத்வ நிச்சயம் வரின் பாடக்ரமத்திற்கு பாதம்-பாட கிரமத்திற்கு பாதம் வரின் ஸாயுஜ்யத்திற்கு ஐக்யாபத்தி லக்ஷணத்வ நிச்சயம் என்று. 'ஏதேஷாமேவ ஸலோகதாம் ஸாயுஜ்ய மசுததே' என்கிற வாக்கியத்திற்கு முந்தி உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்கியத்திலிருக்கிற க்ரமத்திற்குப் பாதமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. விருத்தார்த்த விஷயையான ரூப சக்தியானது நிச்சிதமாக இல்லாததுபற்றி விரோதம் ஸுபிரிக்காமல் போவதால்.

மேலும் "அக்னேர்வா ஏதாநி நாமதேயாநி அக்னே ரேவ ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதா மாப்னோதி, வாயோரேவ, இந்த்ரஸ்யைவ, ப்ருஹஸ்பதேரேவ, ப்ராஜாபதேரேவ, ப்ரஹ்மண வ, ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதா மாப்னோதி" என்று அனேக வாக்கியங்களுக்கு அதிக பல மிருப்பதால் உன்னால் சொல்லப்பட்ட க்ரமமே பாதிக்கத்தக்கது. மேலும் 'ஏதேஷாமேவ ஸலோகதாம் ஸாயுஜ்ய மசுததே. அக்னேரேவ ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதா மாப்னோதி' இது முதலிய வாக்கியங்கள் கர்ம விதிசேஷமாக இருக்கிற அர்த்தவாத ரூபங்கள் கர்மபலமாக இருத்தலால் அக்னி ஆதித்யன் முதலிய தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யம் அநியம். ஆதலால் கர்மபலத்தின் முடிவில் அக்னி முதலியதேவதைகளிடத்தினின்று அந்த தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைத்தவர்களுக்கு வேறுபுதல் வர்ஜிக்கத்தகாததாக இருத்தலால் மோக்யம் வரையில் ஜீவபேதஸ்திதி உங்களுக்கும் இஷ்டமாக இருப்பதால் அக்னி முதலிய தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யததசயிலுங்கூட பேதஸ்திதியானது வர்ஜிக்கத்தக்கதல்ல. அக்னி முதலிய தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைத்தவர்களுக்கு அந்த தேவதைகளிடமிருந்து மீண்டும் வேறுபாடு ஏற்படுதல் உபாதியிலென்று கூறப்படுமேயானால் உத்தரம் முந்தியே கொடுபட்டிருக்கிறது. அக்னி முதலிய தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யத்தைச்சொல்லி இருத்தல் அர்த்தவாதமாதலால் ஆதரிக்கத்தக்கதல்லவென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. வேதாந்திகள் அர்த்தவாதங்களுக்கு சப்தத்தால் உணர்த்தப்படுகிற அர்த்தத்தில் ப்ராமான்யத்தை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால். ஆகையால் ஸாயுஜ்யம் ஐக்யமல்ல. பின்னையோ ஸுமானுஷ ஸம்பந்தமே. வ்யமும் ஸ்வரூபைக்யமல்ல. வ்ய சப்தத்திற்கு அந்த அர்த்தமில்லாமையால் சப்தங்களுக்கு அர்த்தங்களில் வ்யவஸ்தாபனமானது ப்ரயோகங்களுக்கு அதுருணமாக செய்யத்தக்கது. நித்யநைமித்திக மஹா ப்ரஹ்மங்களிலும் வ்யசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. அந்த இடங்களில் ஸ்வரூபைக்யாபத்தி கிடையாது, நித்யப்ரஹத்திலுமில்லை. ஸ்வர்க்கம் நாகம் முதலிய ஸ்தானங்களின்குறித்துப் போக்குவாமைச்சொல்லுகிற சாஸ்திரத்தால் நைமித்திக ப்ரஹ்மத்திலும் இல்லை. முக்தின

¶ வ்யவஸ்தாபனம்—இந்தப்பொருளைத்தான் இந்தசப்தம் சொல்லுமென்று குறிக்கப்பட்ட ஒருபொருளிலோ பலபொருள்களிலோ சப்தங்களுக்கு ரூப சக்தியைக்கல்பித்தல்—இதைத்தான் அபிதாவ்ருத்தி என்று லக்ஷணகாரர்கள் கூறுகின்றனர்.

கல்பத்தில் ப்ரளயமடைந்தவர்களான காரதர் முதலியவர்கள் முந்தின ஜன்ம வ்ருத்தாந்த ஸ்மரணமுள்ளவர்களாகவே மறுபடியும் பிருக்கிறார்களென்று அறியப் படுவதால், புராணங்களில் காரதரால் முந்தின கல்பத்திலுள்ள தன் பிரப்பு கடத்தை முதலியது இந்த கல்பத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று அறியப் படுகிறது. மஹாப்ரளயத்திலுமில்லை. ஐ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ ஹர்க்ருண்யங்கள் பரமபுரு ஷைனா அஜ்னாகாமலிருப்பதற்காக ஜீவாத்மாக்களின் நித்யத்வமும் பகுத்வமும் கர்ம வரஸனைகளும் இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளாததக்கதாக இருப்பதால், அப்படியே 'ப்ரக்ருதிர்யா மயா க்யாதா வ்யக்தவ்யக்தஸ்வரூபினி. புருஷஸ்சாப்ப்யுபாடேதென லீயேதே பரமாத்மரி' (வ்யக்தமான ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபினியாகவும் அ்வ்யக்தமான மஹத்தவ்ருக்ரதன்மாத்ர ஸ்வரூபினியாகவுமிருக்கிற யாதொரு ப்ரக்ருதியானது என்னால் சொல்லப்பட்டதோ அந்த ப்ரக்ருதி, புருஷன், இந்த இருவர்களும் பர மாத்மாவீனிடம் லயிக்கின்றார்கள்) என்று சொல்லுகிற பராசரபகவானுலேயே 'ஹிம்ஸ்ராரஹிம்ஸ்ரே ம்ருதுக்ருதே தர்மாதர்மாவ்ருதார்க்ருதே - தத்பாவிதா: ப்ர பத்யக்ருதே தஸ்மாத் தத் தன்ய ரோசதே, ப்ரதான காரணியூதாயதே வைஸ்ருஜ்ய சக்தய: - 'தேஷாம் ஹேயாசி கர்மாணி ப்ராக்ஸ்ருஷ்டா: ப்ரதிபேதிரே' (ஹிம்ஸை யை உண்டெண்ணுகிறது உண்டெண்ணாததுமான இரண்டு வஸ்துக்களையும், மெது வாயும், க்ரூரமாயுமுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களையும், தர்மாதர்மங்களையும், ஸத்யார்க்ருதங்களையும்) (அதனால் ப்ரேரணம் செய்யப்பட்டவர்களாக அடைகிறார்கள். ஆதலால் அது அவனுக்கு ருசிக்கிறது) (யாதொரு காரணத்தி னால் ஸ்ருஷ்டிக்கத் தக்க வஸ்துக்களிடமிருக்கிற சக்திகள் ப்ரதானகாரணங் களாக இருக்கின்றனவோ; அவைகளுக்குள் முந்தி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைகள் ஹேயங்களான கர்மாக்களை அடைந்தன) இது முதலியவைகளால் அப்பொழுது வாஸனையுடன்கூடிய தர்ம ஸம்பந்தம் பெற்றஜீவர்களுடைய பகுத்வ மானது காடப்பட்டது. அதனாலேயே பேதத்தை இழத்தலும் லய சப்தார்த்த ம்ன்று. ப்ராக்ருத ப்ரதிஸஞ்சரத்தையும் மோக்ஷத்தையும் விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரளய சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் அர்த்தவருப்யம் சொல்வது உகிதமன்று. சக்தி பேதகல்பனம் அமுக்யத்வம் இவ்விரண்டினுள் ஒன்று ப்ரஸங்கிப்பதால், அவ்விடத் திலும் மஹாப்ரளயாதிகளில் லய சப்தத்திற்கு அமுக்யத்வம் சொல்லத்தக்க தல்ல. அனேக அர்த்தங்களில் அமுக்யத்வத்தை ஆசிரயிப்பதைவிட முக்தி மாத்மிரத்தை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரளயசப்தத்திற்கே அமுக்யத்வாசிரயனம் பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதால். ஆதலால் எல்லா ப்ரயோகங்களுக்கும் அனு குணமான அர்த்தம் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கது. ஆகையால் விஜாநீயமான அவஸ்தை யை இழப்பதனால் பிரிதலுக்கு † அபாதானமாக இருக்கிற காரணத்வ தர்மியான திரவ்யத்துடன் சேருதலே லயம். ஆகையால் ஐக்யம் லயசப்தார்த்தமல்ல.

§ கல்பம்—ப்ரளயகாலம், உலகமழியும் காலம்.

§ வைஷ்ணவம்—ஸ்மமாக இல்லாமலிருத்தல்.

§ ஹர்க்ருண்யம்—க்ருணை இல்லாமை. † ப்ரதிஸஞ்சரம்—லயம்.

† அபாதானம்—விபாகம் எந்த வஸ்துவீனிடத்திலிருந்து உண்டாகிறதோ அந்த(விபாகத்திற்கு அவதியாக இருக்கும்) வஸ்து. இந்த அபாதான ஸ்வரூபத்தை "த்ருவமபாயேதபாதாகம்" (க-ச-உச) என்று பாணியீமஹரிஷி கூறி இருக்கிறார்.

கடாகாசம் முதலிய திருஷ்டாந்தோபன்யாஸமானது ஒளபாதிகமான வைஷ்ணவத்தினின்மையைக் காரணமாகக்கொண்டது ஆகாசம் முதலிய தத்வங்கள்கூட அம்சங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதால் பஞ்சீகரண வசனத்தினால் அவைகளுக்கு வராதேச பேதங்களோடு கூடி இருத்தல் வேதாந்திகளால் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. ஆகையால் மோக்ஷ விஷயச் ச்ருதிகளில் ஸ்வரூபையமானது ஒரிடத்திலும் அறியப் படுகிறதில்லை, நிர்ருணப்ராப்தி விஷயமான ச்ருதியானது ஒன்றுகூட இல்லை என்கிற இந்த அர்த்தம் அடுத்தே உபபாதிக்கப்படப்போகிறது. ஆதலால் ஸா த்ரீமயஸ்மரணமானது ஸுருணப்ராப்தி விஷயமாக இருத்தலால் அதற்குப்பரமமோக்ஷ விஷயத்வமில்லை. அப்படிக்கு இல்லாவிட்டால் நிர்ருணப்ராப்திவிஷயமான ச்ருதி விரோதம் வருவதால் ஸ்ம்ருதிக்கு தென்பல்யம் ப்ராஸங்கிக்கு மென்று சொன்னதும் துருத்தமாக ஏற்படும். ஆகையால் 'யதா பர்ய:'. என்கிற வாக்கியத்தில் ஸாம்ய சப்தம் ஸாத்ருச்யத்தை உணர்த்துவதில் கருத்துள்ளது. எந்த ஆகாரத் தால் ஸாம்யமோ அந்த ஆகாரத்தின் நிரவதிகத்வம் பரம சப்தத்தால் அபிப்ராயப் பரப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த வாக்கியமானது பரப்ரஹ்மப்ராப்திருப ஹான பரமமோக்ஷத்தை பரப்ரஹ்மஸாம்யாபத்தி லக்ஷணமாகவேப் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

ஸவ-பாஸா வரவிஷ்ணுஸா ஸமுணடெவ ஸ்ரெஷ்டோவாஸுஷ்டி |
மஹெஹெகரூபவடெவ | சுடொ விக்ஷு உதி ஸுதிசூகாரெனெவ
“சூநநாடியம் ப்ரயாநஸ்ய, விக்ஷொடவிஸிஷ்ட மஹக்ராசு” உத்யாதி
ஷடிக்ஷு | வாக்யகாரெனவ ஸமுணடெஸ்யவொவாஸுக்ஷம் விஷ்ணு
விக்ஷுபொக்ஷு:— “யுத்ம் தஜுணகொவாஸநாசு” உதி | ஹாஷ்ணு
கூதா வ்ராவ்ராதஹ— “யஷிவி ஸவிதீ” உத்யாதிநா | “ஸ்ரெஷ்ட
வெஷ ஸ்ரெஷ்டெவ ஹதி” உத்யுதாவி “நாஸூபிவாஸிஸூக்ஷம் வரா
தூம் வாரூஷூபெவெதி ஷிஷ்ட, நிரஹ்நம் வாரூம் ஸாஸூபெவெதி,
வாரூஷூபிநூவஸூபிஷ்ணு ஸ்ரெநூபெவெணாஸிஷிஷ்டெ” உத்யா
ஷிஷிஷெகாஸூபிஷ்ணு ப்ராக்யதநாஸூபிவாஸூபம் விஸிஷ்டூக்ஷு
நிரஹ்நததூதஷெஷ்ணு ஷூரெநகாசாரதயா ஸ்ரெஷ்டகார
கொஷுதெ | ப்ரகாரெகெஷு ததூஷுவஹாரொஸூ வஸ;
யயாஸெயம் மொஸிதி |

சுதாவி “விஜூநம் ப்ராவகம்ப்ராவெவெவொ ஸ்ரெஷ்டணீ வா
ஸிஷு | ப்ராவணீயஸூபெவாதூ ப்ரகக்ஷணாஸெஷஹாவநம்” (வி-வா
க-எ-கூந) உதி வரஸ்ரெஷ்டயூநாஷாதூ வரஸ்ரெஷ்டவக ப்ரகக்ஷணா
ஸெஷஹாவநம் கஸி-ஹாவநா ஸ்ரெஷ்டஹாவநாஹய ஹாவநெதி ஹாவநா
சூய ரஹிதீ ப்ராவணீய உத்யுதியாய “கெஷுதூக்ஷம் கரணீஜூநம்

காரணம் தவறுவெனினும் நிஷாஷுரோத்திகாயம்ஹி க்ருதகூதும் நிவகூதி
பெசு; (வி-பு-சு-எ-சுச) உதிகாரணஸு பரஸுஷ்யுநாநாதிவ
ஸு ப்ருக்ஷீணாஸெஷ்வாவநாத் ஸுரூபவபூஷா க்ருதகூதுக்ருத
நிவூதீவயநாசு யாவதிஸுநாஸெயதிதூகூ, “தலாவலாவிராவண
ஸுஷாஸெள வரூராதூநா ! ஸவகூஸெஹீ ஸெஷ்யு தவ்யூரூமகூகூ
ஹவெசு ” (வி-பு-சு-எ-சுரு) உதி ரூதூஸு ஸுரூபவிராம ! தலாவண
ஸுஷுணொஹாவீ, ஸுஹாவீ ந தூ ஸுரூபவெகூபூ, ! தலாவலாவண
ராவண உதி ஸிதீயலாவஸஸூநதூபாசு, வபுவெபூதூயு வ்ஸெ
யாஸு ! யசு ஸு ஸுணஃ ப்ருக்ஷீணாஸெஷ்வாவநகூம் தலாவதிஸு
வலாவாவதி ! யஸெஷ்வராவணஸுஷாஸெள வரூராதூநா சுஸெஷ்யு
தி ஸெஷ்யுஹிகொ ஹவதி ||

ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

பரணீத்யைகளில் எல்லாவற்றிலும் ஸகுணப்ரஹ்மமே உபாஸ்யமென்று
நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பலமும் ஒரேவிதம். ஆகையால் வியாசரீதியாக
மென்று ஸுத்தாகாரராலேயே ‘ஆநந்தாதய: ப்ரதானஸ்ய’ ‘விகல்போபநி
சிஷ்ட பலத்வாத்’ இது முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வரூ
க்யகாரராலும் ஸகுணத்திற்கே உபாஸ்யத்வமும் வியாசரீதியாகவும் கூறப்ப
ட்டிருக்கிறது. ‘யுத்தம் தத்குணகோபாஸநாத்’ என்று பாஷ்யகாரரான
வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ‘யத்யபி ஸச்சித்த:’ இது முதலியவை
தால். ‘ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மவைவபதி’ என்கிற இடத்திலுங்கூட ‘நாம
ரூபாத்’ விழுத்த: பராத் பரம் புருஷமுபைதி தீவ்யம்’ நிரஞ்ஜந: பரம
ஸாம்யமுபைதி’ ‘பரம்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேன அபிரிஷ்டஸு
யதே’ இது முதலியவைகளோடு அர்த்ததக்கயத்தினால் ப்ராக்ருதங்களான
நாமரூபங்களால் விடுபட்டவனும் அந்த நாமரூபங்களால் உண்டுபண்ணப்
பட்ட பேதத்தை இழந்தவனுமான ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞானைகாகாரமுள்ள
னாக இருத்தலால் ப்ரஹ்மப்ரகாரத்வம் (ப்ரஹ்மஸாத்ருச்யம்) கூறப்படுகிறது.
ப்ரகாரைக்யமுள்ள இடத்தில் ப்ரகாரித்ரவ்யைக்ய வ்யவஹாரம் முக்கியமே.
‘ஸேயம் கௌ:’ ஒரு பசுபோன்ற வேறு பசுவைப்பார்த்து இது ‘அதே பசு’
என்று இந்த இடத்திலும் ‘அரசே! அடையத்தக்கதான பரப்ரஹ்மத்தி
னிடத்தில் விஜ்ஞானம் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ராப்தி ஸாதனமாக இருக்கிறது.
அப்படியே முற்றிலும் அழிந்துபோன பாவனைகளை உடையவனான ஜீவா
த்மா (ப்ரஹ்மத்தை அடைவிப்பிக்கத்தக்கவன். பரப்ரஹ்ம தியானத்தினால்
ஆத்மா பரப்ரஹ்மம்போல் முற்றிலுமழிந்துபோன எல்லாபாவனைகளோடு

கூடியவனாக ஆகிறான். கர்மபாவனை, ப்ரஹ்மபாவனை, உபயபாவனை என்கிற மூன்று பாவனைகளாலும் விடுபட்டவன் ப்ராபணீயன் (அதாவது ப்ரஹ்மத்தை அடைவிப்பிக்கத்தக்கவன்) என்று சொல்லி ‘சேஷத்ரஜ்ஞா: கரணீ ஜ்ஞாநம் கரணம் தஸ்யவைத்ஸஜி - நிஷ்பாத்யமுத்திகார்யம்ஹி க்ருதக்ருத்யம் நிவர்தயேத்’ (ப்ராஹ்மண! சேஷத்ரஜ்ஞான் உபாஸகன். த்நானம் அவனுக்கு ஸாதகம். அந்த ஞானமானது முத்திகார்யத்தை உண்டிடுமாணியிட்டு க்ருதக்ருத்யமாக ஆகி நிவர்த்திக்கிறது. அதாவது செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்ததாக ஆகி திரும்பிவிடும்.) என்று ப்ரஹ்மத்தியான ரூபமான கரணத்திற்கு ப்ரக்ஷிணசேஷபாவநாத்மஸ்வரூப ப்ராபணீயினில் க்ருதக்ருத்யமாக ஆகி நிவ்ருத்தித்தல் சொல்லி இருப்பதனால் வித்திவரையில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதென்று சொல்லி ‘தத்பாவ பாவமாபன்ன ஸ்ததாஸௌ பரமாத்த்மனா - பவத்யபேதீ பேதம்ச தஸ்யாஜ்ஞாந க்ருதோபவேத்’ (அந்த ஜீவாத்மா அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள ப்ரக்ஷிணசேஷபாவநாத்ம ரூபமான ஸ்வபாவத்திற்கு ஸமானமான ஸ்வபாவத்தை அடைந்தவனாக அப்பொழுது பரமாத்த்மாவோடு பேதமில்லாதவனாக ஆகிறான். அவனுக்கு பேதமானது அஜ்ஞானத்தாலுண்டிடுபண்ணப்பட்டதாக ஆகும்.) என்று முத்தனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறார். தத்பாவம்-ப்ரஹ்மத்தினுடைய பாவம்-ஸ்வபாவம்-ஸ்வரூபைக்கம்மல்ல. ‘தத்பாவ பாவமாபன்ன:’ என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள இரண்டாவது பாவ சப்தத்திற்கு அன்வயமில்லாமல் போவதாலும் முற்கூறப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு விரோதம் வருவதாலும். ப்ரஹ்மத்தினுடைய யாதொந் ப்ரக்ஷிணசேஷபாவனத்வ ரூபமான பாவமுண்டோ, அதன் ஆபத்திதான் தத்பாவபாவபத்தி. எப்பொழுது இவ்வண்ணமாக ப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ரக்ஷிண சேஷபாவநாத்வரூபமான பாவத்தை அடைகிறானோ அப்பொழுது அந்த ஜீவாத்மா பரமாத்த்மாவோடு அபேதமுள்ளவனாக ஆகிறான். பேதமற்றவனாக ஆகிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல். ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸகனுக்கு ஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்தியை இந்தசருதிகள் சொல்லுகின்றனவே ஒழிய ப்ரஹ்மோபாஸகனுக்கு ப்ராபணீயம்ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதில்லை என்கிற சங்கைவரின் சொல்லுகிறார். ப்ராபணீயாஸு என்று. ப்ரஹ்மவித்தையகளிலென்று அர்த்தம். ஸீவாஸு, அன்வனாஸ் ஸகுணவிஷயமாகவும் நிர்குணவிஷயமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தஹாவித்தைய ஸத்வித்தைய அக்ஷரவித்தைய முதலிய எல்லாவித்தையகளிலும் என்று பொருள். ‘அந்நூயத்வாதீதுணக:’ என்கிற பரவித்யா வாக்கியவிஷயஸூத்ரஸ்வாஸ்யத்தால் அதற்கு ஸகுணவிஷயத்வம் அறியப்படுகிறது. ‘ஆநந்தாதய: ப்ரதாநஸ்ய’ என்கிற ஸூத்ரமானது உபாஸ்யனுக்கு ஸகுணத்வத்திற்காக உதாஹரிக்கப்பட்டது. ‘விகல்போதவிசிஷ்டபலத்வாத்’ என்கிற ஸூத்ரமானது ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸகுணத்வத்திற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இது பொருள். அன்வனாஸ்

நிர்குணவிஷயமென்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற 'ஸத்யம் ஜ்ஞானம், ஆரத்தோ பரஹ்ம' இதுமுதலிய வாக்கியங்களுக்கு ஆரத்தம் முதலியகுணங்களோடு கூடின பரபரஹ்ம விஷயத்வத்தையும் அந்த குணங்கள் எல்லா வித்யைகளிலும் தொடர்ந்து வருகின்றன வென்பதையும் சொல்லி அவைகளுக்குள் ஒரு வித்யையே பலத்தை அடையச் செய்வதின் பொருட்டு போதுமான திறமையுள்ள தென்று வித்யா விகல்பமும் கூறப்பட்டது. ஆகையால் அன்யனால் நிர்குணவிஷயம் எருணவிஷய மென்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்வித்யை தஹர வித்யை முதலியவைகளில் உபாவிக்கத்தக்க வஸ்துவும் பலமும் ஸகுணமாக இருப்பதால் ஸகுண ப்ராப்தியை விட வேறாக நிர்குணப்ராப்தி உண்டு என்று சொல்வது ப்ரமாணமில்லாதது. ஆதலால் முக்தியில் பேதபாக்களான சுருதிகளுக்கு அன்யதாவஸ்தியானது உப பன்னமாகாது. அடையத்தக்கவஸ்து விஷயத்தில் வேற்றுமை இல்லாமையால், ஸத்ரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தை அறித்தவர்களுடைய வசனத்தைக் காண் பிக்கிறார்— ஸர்க்ய என்று. யுக்தம் தந்திராகோபாஸ்தாத் என்று. யுக்தம்—குணங் களோடு கூடிய ப்ராஹ்மமே அடையத்தக்கது. ஏனெனில் அந்த குணங்களோடு கூடின ப்ராஹ்மத்தை உபாவிப்பதாலென்று அர்த்தம். வித்யாவிகல்பமும் அவ்வி டத்திலே காணத்தக்கது. ஸச்சித்தன்— ஸத்வித்யாநிஷ்டன், அப்படியானால் முக்தியில் அபேத சுருதிக்கு என்ன அர்த்த மென்று கேட்கில் கூறுகிறார்— ப்ராஹ்ம என்று. 'ஸயோ ஹவை தத்பரம் ப்ராஹ்மேவ த ப்ராஹ்மவ பஹி' என்று. ப்ராஹ்மத்தை ப்ரம்ஹவேதனமுன்னவனுக்கு ப்ராஹ்மபர்யத் ஸ்வரூபாவர்ப்பாவத் தைச் சொல்வதில் முக்கிய கோக்கமுள்ளது இந்த வாக்கிய மென்று எப்படிவித் திக்குமோ அப்படி மேலே சொல்லப்படுபோகிறது. இவ்விடத்திலோ வென்றால் வேறு அர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது. ப்ராஹ்ம நாமரூபங்களின் த்யாகத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக 'நாமரூபாத் விமுக்த: ' என்கிற ஸ்ருதி உதாஹரிக்கப்பட்டது. ஸாம்ய ப்ரதிபத்தியின் பொருட்டு 'நிரஞ்ஜ: ' என்கிற வாக்கியம் எடுக்கப்பட்டது. 'பரம்ஜ்யோதி: ' என்கிற வாக்கியமானது அதே ஸாம்யம் ஸ்வாபாவிக் மென்பதற்கு ஜ்ஞாபகம். அவ்நவமாகில் அமுக்க்யத்வம் ஏற்படுமென்று சொல்லப்படுமெனாகில் கூ றுகிறார்— ப்ரகாராக்யேச என்று. இந்த உதாஹரணமானது "ஸோயம் ஸ்ரீஹி:" இது முதலியதற்கு உபலக்ஷணம். 'யதர்துஷ்வருது லிங்காநி நாராஸ்பாணி பர்யயே, த்ருஸ்யத்தே தாநி தாத்யேவ ததா பாவா யுகாதிஷு' (§ ருதுக்களில் அத்தந்த ருதுவுக்கு உரித்தான தளிர் புஷ்பம் காய்ணிமுதலிய பற்பலவிதங்களான ருது சின்னங்கள் அத்தந்த ருதுக்கள்மாறி மாறியரும் தருணத்தில் அத்தந்த சின்னங் களை எவ்வாறு காணப்படுகின்றனவோ அவ்வாறே * யுகம்முதலியவைகளும் முறையேமறி மாறிவருங்கால் அத்தந்தயுகம் முதலியவைகளுக்கு உரித்தான அதே வஸ்துக்கள் அப்படியே காணப்படுகின்றன) இது முதலிய ப்ரயோகம் ப்ராதம் முதலிய கிரந்தங்களில் காணத்தக்கது. திருஷ்டாந்தத்தில் ப்ரகாராக்யத்தில் கூட ப்ரகாரிகளை ஒன்று படுத்திச் சொல்வது முக்கியமாக இருந்தபோதிலும்கூட ஸ்வரஸமன்று. முன் பார்க்கப்பட்ட கோவினிடத்தில் வ்யக்த்யம்சத்தை விட்ட

§ ருதுக்கள்—இரண்டு இரண்டுமாதங்களடங்கிய கால விசேஷங்கள். இவை கள் ஓஷதிகளையும் விருக்ஷங்களையும் பக்ருவப்படுத்தி தளிர்க்கவும் புஷ்பிக்கவும் பலிக்கவும் செய்யும் பருவகாலங்கள். இவைகள் வஸத்தம் கீர்ஷ்மம் வர்ஷை சாந்- ஹேமத்தம் சிசிரம் என அறுவகைப்பட்டிருக்கின்றன.

* யுகம்—தேவமானத்தால் பன்னீராயிரம் வருஷம் கொண்ட காலம். இது க்ருதம், த்ரேத, த்வாபரம், கலி, என காலவகைப்பட்டுள்ளது.

தனால் அஸ்வாரஸ்யம், ஜாத்யம்சத்திற்கு மிக்க ஒற்றுமையுள்ளதாக இருத்தல் என்கிற தன்மையின் ஐக்யத்தால் முக்கியத்வம். தார்ஷ்டாந்திகத்திலோவெனில் 'கங்கையில் எடைச்சேரி' என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள கங்காபதத்திற்குப் போல முற்றிலும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்தின் பரித்யாகமில்லாமையாலும் பரமாத்மாவின் டத்தில்போல ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தபௌஷ்டகல்ய மில்லாமையாலும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்தின் ஏகதேசத்தில் அன்வயிக்கிற முக்தாத்மாவினிடத்தில் முக்கியகோடி என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் முக்கியமென்றே உரைக்கப்பட்டது. லாக்ஷணிகமான கங்காபதம்போல அத்யந்த அமுக்கியமல்ல வென்றுபொருள். முத்தனுக்கு அபரிச்சின்ன ஞானாகந்தங்களிருந்தபோதிலும் ஜகத்காரணத்வத்திற்கு அனுகுணமான குணப்ருஹத்தவமும் ஸ்வரூபப்ருஹத்தவமுமில்லையன்றோ, ஆகாரைக்கியமுள்ள இடத்தில்கூட ஆகாரியான வஸ்துவோடு மற்றொன்றை ஒன்றுபடுத்தி வ்யவஹரிப்பது அத்யந்தம் அமுக்கியமன்று என்பதில் 'ஸோயம்கௌ:' என்பது திருஷ்டாந்தம். யோகஸங்க்ரஹாரம்பத்தில் மாத்மிரமல்ல. விஸ்தரத்தில்கூட 'வ்யவதானமில்லாத முத்தினசுலோகங்களில் பேதப்ரதிபத்தியானது இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—அதோடி என்று. முக்தாத்மாவை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரகாரணத்தரங்களில் மாத்மிரமல்ல. இந்த ப்ரகாரணத்திலுமென்று பொருள்.இந்தசுலோகத்தில் அப்படியே என்று ப்ரஹ்மஸாதர்மயோபதேசம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. ப்ரப்ரஹ்மவத் என்கிறபதத்தை முதலில்கொண்ட கிரந்தமானது ததைவ என்கிற இந்தபதத்திற்கு வியாக்கியானம். ப்ரகூணசேஷப்பாவ சப்தத்தை வியாக்கியானம் செய்கிறார்—கர்மபாவநா என்று, 'ப்ரப்ரஹ்மவத் ப்ரகூணசேஷகர்மபாவ:' என்கிற பாடத்தில் கர்மசப்தமானது யாகம்முதலிய க்ரியைகளுக்கும் உபாஸங்களுக்கும் பொதுவாக அனுஷ்டிக்கத்தக்க மத்ரிமாத்மிரத்தில் கருத்துள்ளது. அப்பொழுது கர்மசப்தத்தால் 'த்ரிவிதாபாவபாவநா' என்கிற இடத்திலுள்ள பாவசப்தத்தை வியாக்கியானிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த இடத்தில் இது பொருள். அடையத்தக்க ப்ரப்ரஹ்ம விஷயஜ்ஞாநமானது ப்ராப்தியை உண்டு பண்ணுகிறதாதலால் சுத்தஸ்வரூபமும் ப்ராப்யமென்று அதுஅனுஸந்திக்கத்தக்கது.

இந்த வ்யதிரேகமானது தத்பாவபாலித்வாத் என்கிற அதிகாரணத்தின் அர்த்தம். அவ்விடத்தில் பததஸ்வரூபம் சிந்திக்கத்தக்கதென்று பூர்வபக்ஷம் செய்து கொண்டு முத்தஸ்வரூபம் சிந்திக்கத்தக்கதென்று வரித்தார்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சுலோகம் ஒரு ப்ரகாரணத்திலிருக்கிற தென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக அடுத்தசுலோகமும் வியாக்கியானிக்கப்படுகிறது. கேஷஜ்ஞா: என்று எவ்வளவுவரையில் கேஷஜ்ஞாவஸ்தையுள்ளவனோ அவ்வளவுவரையில் கரண உபாஸகன், அவனுக்கு ஜ்ஞாநம் கரணம், கரணமாகஇருக்கிற ஞானமானது முக்திகார்யத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டு திரும்பிவிடுமேஒழிய முக்திக்கு முந்தியே திரும்பாது என்று கருத்து. முத்தனுக்கு உபாஸனத்தினின்று நிவ்ருத்தியானது விதிகத்தக்கதல்லவன்றோ. ஆகையால் மோக்ஷம்வரையில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து. தத்பாவபாவசப்தத்தால் ப்ரஹ்மஸாம்யாபத்தி ஜ்ஞாநத்திற்காகவும் 'விபேதஜ்ஞேஜ்ஞாநே' என்கிற இடத்தில்,

ஜெருசலேம்தான் பதம் பிறிக்கப்படவேண்டுமென்கிற சங்கையை விலக்குவதற்காகவும் 'தத்பாவபாவம்' என்கிற சுலோகம் வியாக்கியானிக்கப்படுகிறது. 'தத்பாவ' என்கிற சுலோகத்தில் தத்பாவன்று உபமான பூர்வபத பகுவீர்ஹி, தத்பாவாவஇவபாவ, யஸ்யஸு: தத்பாவ:, தத்பாவஸ்யபாவ: தத்பாவபாவ:, என்று விக்ரஹம் சொல்லத் தக்கது. 'தத்பாவ' என்கிற பதத்திலுள்ளடங்கி இருக்கிற தத்சப்தபாவசப்தங்கள் இரண்டையும் வியாக்கியானம் செய்வதற்காகச் சொல்லுகிறார்—நந்தபாவ என்று. பாவ்யத்திலிருக்கிற தத்பாவசப்தம் பகுவீர்ஹியல்ல, பின்னையோ தத்புருஷஸாமம்—ஸாமஸாமானதுவியாக்கியானிக்கப்படவேண்டுமென்றுவரும்பப்பட்டிருக்கும் தருணத்திலன்றோ பகுவீர்ஹிவிசிஷ்டரூபத்தால் பதத்தை எடுக்கவேண்டும். தத்சப்தமாதிரங்கள் வியாக்கியானிக்கப் படவேண்டுமென்றுவரும்பப்பட்டிருப்பதால்பகுவீர்ஹி விசிஷ்டரூபத்தால் பதமெடுக்கப்படவில்லை. தத்சப்தத்தால் ப்ரஹ்மம் சொல்வப்படுகிறது. முதன்மைவாய்த்திருக்கிற பாவசப்தத்தால் ஸ்வபாவம் கூறப்படுகிறது என்று பொருள். 'பாவோலீலாக்ரியாசேஷ்டா பூத்யபிராயஜத்துஷு-பதார்த்தமாத்ரே ஸத்தாயாமாத்மயோரிஸ்வபாவயோ:' என்று நிகண்டுகாரர்கள் கூறுகின்றனர். அன்றிக்கே பாவ்யத்திலிருக்கிற தத்பாவசப்தமும் பகுவீர்ஹி விசிஷ்டமானது. தத்பாவோப்ரஹ்மனோபாவ: ஸ்வபாவ: இதி 'தத்பாவ' என்கிறபதத்தில் தத்சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க ப்ரஹ்ம ஸம்பத்தம் பெற்றதாக அறியப்பட்டிருக்கிற பாவம் ஸ்வபாவம் என்று அர்த்தம். அல்லது ஸ்லோகத்திலும் தத்பாவசப்தம் தத்புருஷம் இரண்டாவது பாவசப்தம் ஸத்தையைச்சொல்லுகிறது. வ்யர்வார்த்திக்கத்தக்கதைச் சொல்லுகிறார்—நது என்று. ஏதனென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நத்பாவ என்று.வேறுவேறுதையைச்சொல்லுகிறார்—பூர்வோக்தநகீந்தத்யோநாகீச என்று.வோயபரத்யநீகத்வம் வோயார்ஹத்வம் முதலிய விரோதம் அர்த்தவிரோதம்.இவ்விண்ணம் சப்தபர்யாலோசனத்தாலும் அர்த்தபர்யாலோசனத்தாலும் பாவசப்தத்திற்கு ஸ்வபாவவாதமும் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஸ்வபாவசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது முன்சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரகூணைசேஷபாவனத்தம் என்று சொல்லுகிறார்—யந் என்று. தத்சப்தத்தின் ஸாமர்த்தியத்தினால் வய்ருத்ததை ஆகேபித்து வியாக்கியானிக்கிறார்—யதைவம் என்று. அபேதீ என்கிற இடத்தில் பேதசப்தத்தின் வியாக்கியானத்திற்காக பேதசப்தத்தை இரண்டுள் ப்ரத்யயங்களால் பிரித்து நிர்தேசிக்கிறார்—பேதாஹிநோபவநீ என்று.அன்றிக்கே பேதயில்லாதவனாக ஆகிறான் தாதாத்மய முன்ஸவனாக ஆகிறானில்லை என்று பொருள். அப்பகுதியில்லாவிட்டால் 'பேதஸ்சதஸ்யாஜ்ஞாசக்ருத:' என்று அடுத்த நிர்தேசம் பொருத்துகிறதில்லை.

ஜோதென்காகாரதயா வரராதென்கவுகாரஸ்யஸ்ய தஸூதெ
 ஷோ ஷெவாஹிரபவஃ । தஷ்நுயோபாஸ்ய கஸீரூபிவாஜோநகிரிஷிந ஸ்ர
 ரூபவக்யகஃ ஸதூஷெவாஹிஷெஷஃ வரஸ்யஹ்யூராதெநகிரிஷிஷூபிதா
 ஜோ மரூபிவெகஸீஷ்ணி விநஷெஷெஷ்வாவாணிவதத்த ஐத்யுஷெஷீஸ
 வதி । யயோக்யூ; வனகஸ்யூரூபிவெஷெஷூ வோஹ்யகஸீஷ்வதிஷ்ஜஃ ஷெவா
 ஹிஷெஷெஷ்வயுஷ்ஸே நூஸ்யூநகூவாரணோஹிஸஃ (வி-வா-உ-கஉ-ந.ந)
 உதி । வனதஷெவ விஷ்யுணோதி—விஷெஷஜநகெசஜோதெ நூஸரீத்யு

இக்கம் மதெ | சூதூடுநொ ஸ்ரஹ்ணொ ஹெஹீஸ்தூண் கீகரிஷுதி”ஐதி | விஹெஹீ-விவியொ ஹெஹீ-ஹெவக்யபுஷுநுஷுஸூவாராதூகீ | யயொதூண் சொளமகெநாஹி, ஹெதூவிபுயொஹி ஹெஹீதாயம் தியூஜோநதி ஸ்ரூநு” ஐதி | சூதூதி ஜோநஸூரூடுவெ ஹெவாஹிடுவவியியஹெஹீ ஹெதூஹிடுதகீ-ஹூஜோநெ வரஸூஹிபூநெநாஹிநிகநாஸம் மதெ ஸதி ஹெஹ்வாவாஹீஸ்தூண் வரஸூகீஸூ ஹ்ணசூதூடுநொ ஹெவாஹிடுவஹெஹீ கீகரிஷுதி”ஹீதூபுஷு | ஸகிஷூ கீபுஸம்ஜோதநூ” ஐதிஹூடுஹெஹீ ||

“கொஞ்சுஜனம் வாவி போம் வீதி” உத்தராகாந்தியாட்சாரிபுரவெண
ஸவபுஸ்யாதூதயெக்யாணியாநடி | சுநயோ “கூரஸூவடாணி ஹிதா
நி சுபிடுவ்யோகூர உபுதெ | உதூஜீவாஸாஷஸூநி” உத்தராகிஃ
விபுரோயி | சுநயாட்சாரிபுரவெண ஸவெபுஷாபோதூகம் தகெருவ
ஹவதாநிஹிதி “ரஸாஸூவடாணிதாநாம் ஹுஜெஸெஜிபு
ந திஷ்கி” (மீ-கஅ-சுக) ஸவபுஸ்ய வாஹம் ஹுஜிஸஹிவிஷி” (மீ-
கரு-கரு) உதிவ | “சஹோதூ மாவாகேஸ ஸவபுஹிதாஸயஸி
தி” உதிவ தகெவொபுதெ | ஹிதாஸஸொஹுாதூவாருகெஹ
வவநி | யதஸூவெபுஷாபிபோதூ ததவாவ ஸவெபுஷாம் தஹுரீரதயா
புயமவஸூநம் புகிவிஜிதெ “நதகஷிவிநா யதூரக” உதி;
ஹவபிஹிதூவஸம்ஹாரஸூயதிதிதெஸ்வாஹுவமஹவபிதி
ஹிபுதெ “யஹிவிஹிதிதூதூம் ஸ்ரீஜிபிபிபுதகெவ வா | ததகெ
வாவமஹு கம் பிதெஜொஸஸூவபி விஷ ஸாஹிபி க்ரதூகெகாம்
ஸெந ஸிதொ ஜமக” (மீ-க-சக-சஉ) உதி ||

சுதம் சாஸ்திரஞ்ஞ ந நிவிபுஸௌவஸூதிவாடிநிஸி |
நாவ்யபுஜா தஸு ஹாநகஸூதிவாடி | நாவி விடிவிபுராணா
ஸாருவஹகிஷெயம் ||

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

ஞானத்தையே வடிவமாக்கக்கொண்டிருத்தலால் பரமாத்மாவோடு ஏகபாகராக இருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு சீதவமனுஷ்யாதி ரூபங்களால் அந்த பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபாடு இருக்கிறது. அந்த

பேதஸம்பந்தமானது இவனுக்கு கர்மரூபமான அஜ்ஞானத்தை மூலமாகக் கொண்டது. ஸ்வரூபத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல. அந்த தேவாதி பேதமோவென்றால் பரப்ரஹ்மத்யானத்தினால் மூலபூதமான அஜ்ஞானரூபமான கர்மாவானது நஷ்டமானவுடன் காரணமில்லாமையால் நிவர்த்திக்கிற தாதலால் அபேதமுள்ளவனாக ஆகிறான். அவ்வாறே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏகஸ்வரூபபேதஸ் து பாஹ்யகர்மவ்ருதிப்ரஜ: -தேவாதிபேதேதபத்வஸ்தே நாஸ்த்யநாவரணோ ஹி ஸ: - (ஜ்ஞானைகாகாரணாக இருப்பதுபற்றி ஏகஸ்வரூபமான ஜீவனுக்கு தேவாதிபேதமானது பாஹ்யமான கர்மாவரணத்தினாலுண்டாகிறது. கர்மாவினாலுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற தேவாதிபேதம் நாசம் செய்யப்பட்டுவிட்டதேயாகில் பேதமே கிடையாது. ஏனெனில், அவன் கர்மரூபமான ஆவரணமில்லாதவன்) என்று. இதையே விவரிக்கிறார் - 'விபேதஜனகேதஜ்ஞானே நாசமாத்யந்திகம் கதே - ஆத்மனோ ப்ரஹ்மணோ பேதமஸந்தம் க: கரிஷ்யதி' (தேவாதிரூபமான பற்பல பேதத்தை உண்டுபண்ணுகிற அஜ்ஞானமானதுமுற்றிலும் நாசமடைந்த பிறகு ஜீவாத்மாவுக்கு இல்லாததான ப்ரஹ்மபேதத்தை எவன் உண்டுபண்ணுவான்) என்று. விபேத:- தேவதிர்யம் மனுஷ்யஸ்தாவராத்மகமான பற்பலபேதம். செனகநகம் சொல்லி இருக்கிறார் - 'சதுர்விதோபி பேதோபயம் மித்ப்ராஜ்ஞாந நிபந்தன:' (தேவதிர்யம் மனுஷ்யஸ்தாவராத்மகமான நான்குவிதமான இந்த பேதமானது மித்யாஜ்ஞாநத்தை காரணமாகக்கொண்டது). ஜ்ஞாநரூபமான ஆத்மாவினிடத்திலுள்ள தேவாதிரூபமான பற்பல பேதங்களுக்கு ஹேதுவாக ஆகாதின்ற கர்மாவென்றுபெயருள்ளதான அஜ்ஞானமானது பரப்ரஹ்ம த்யானத்தினால் முற்றிலும் நாசமடைந்தவளவில் ஹேதுவில்லாமையால் பரப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஜீவாத்மாவுக்கு இல்லாமலிருக்கிற தேவாதிரூபமான பேதத்தை எவன் உண்டுபண்ணப்போகிறான் என்று அர்த்தம். 'அவித்யாகர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா' என்று இவ்விடத்திலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. 'கேஷத்ராஜ்ஞஞ்சாபி மாம் வித்தி' இதுமுதலியதால் அந்தர்யாமி ரூபத்தால் எல்லோருக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதுபற்றி ஐக்யம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்நனமில்லாவிடில் 'கூஷஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோகூஷா உச்யதே - உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:' இதுமுதலிய வசனங்களோடு விரோதம். அந்தர்யாமி ரூபத்தால் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல் அந்த இடத்திலேயே பகவானால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்த்ஜுனதிஷ்டதி' என்றும் 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்ட:' என்றும் 'அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்ஸ்தி:' என்றும் அதே கூறப்படுகிறது. பூத சப்தமானது ஆத்மபர்யந்தமான தேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. எக்காரணத்தால் எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் இவன் ஆத்மாவாக இருக்கிறானே அக்காரணத்தினாலேயே எல்லாம் அந்த பரமபுருஷனுக்கு சரீரமாக இருப்பதுபற்றி அவைகளுக்கு த்னித்து இருப்பு நிஷேதிக்கப்படுகிறது. 'நததஸ்தி விரயதஸ்யாத்'

(அவனின்றி எந்த வஸ்து உண்டோ அந்த வஸ்து (எங்கும்) இல்லை) என்று. இது பகவானுடைய விபூதியின் உபஸம்ஹாரமென்று அவ்வாறே ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது. அதனால் இது கூறப்படுகிறது. ‘யத்யத் விபூதிமத்ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜித மேவவா - தத்ததேதவாவகச்சத்வம் மமதேஜோம்சஸம்பவம், ஈதேவ்யங்களான வஸ்துக்களுடன்கூடிய எந்த எந்த ஜந்துவானது கார்த்தியுள்ளதாகவாவது, தனதான்யங்களால் நிறைந்ததாகவாவது, மங்களகார்யங்களில் முயற்சியுள்ளதாகவாவது இருக்குமோ அந்தந்த ஜந்துவை என்னுடைய (நியமனசக்தியின்) ஏகதேசத்தால் உண்டானதென்று நீ தெரிந்து கொள்வாயாக. ‘விஷ்டப்பாஹமிதம் க்ருத்ஸநமேகாம்சேந ஸ்திதோஜகத்’. (நான் காரணவஸ்தையிலும் கார்யாவஸ்தையிலும் முறையே ஸூக்ஷ்மமாகவும் ஸ்தூலமாகவுமிருக்கிற சித்திதாழ்மகமான இந்த ப்ரபஞ்சமனைத்தையும் என் மஹிமையினுடைய ஒரு அம்சத்தால் தரித்துநிற்கும்படி செய்து கொண்டு இருக்கிறேன்) என்று. ஆகையால் சாஸ்த்ரங்களில் நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ப்ரதிபாதனமில்லை. உலகத்திலுள்ள எல்லாபதார்த்தங்களும் ப்ரார்த்திஸித்தங்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. சித் அசித் ஈச்வரன் இந்தமுன்று தத்வங்களுக்கும் ஸ்வரூபபேத நிஷேதமும் இல்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை

தேவமனுஷ்யாதி பேதத்தின் இன்மையானது எவ்வாறு என்று சங்கைவரின் “பேதம்ச தஸ்ய” இது முதலிய வியாக்கியானம் செய்கிறார்— ஜ்ஞாநைகாதாரந்யா என்ற ப்ரமாத்த்மனோடு அபேதமுள்ளவனாக ஆகிறானென்று ப்ரமாத்த்மாப்ரஸ்துதனாக இருப்பதாலும் ஆத்மம்; ப்ரஹ்மண: என்கிற இடத்திலும் பஞ்சமீ விகைஷ்யினாலும் அவனிடத்தினின்று பேதமென்று உரைக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்வத்துக்கும் முத்தாத்மாவுக்கும் வேறு ஆகாரத்தால் பேதமானது பிரமாணவித்தமாக இருப்பதாலும் நிரவிக்கத்தக்க பேத விசேஷமானது வேறுஉசனங்களால் வரித்ததாக இருப்பதாலும் பேதம் தேவாதி ரூபமென்று உரைக்கப்பட்டது. கர்ம ரூப சப்தத்தால் அஜ்ஞாந சப்தம் வியாக்கியானிக்கப்பட்டது. ஞாந விரோதி என்று வ்யுத்தத்தி என்று அர்த்தம். “அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்ந்தவா” என்றல்லவோ ச்ருதி இருக்கிறது. இந்த இடத்திலும் “அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா” என்றல்லவோ படிக்கப்படுகிறது. அதனால் பேதராஹித்யத்திற்கு என்ன வென்று சங்கைவரின் “பேதம்ச தஸ்யாஜ்ஞாநக்ருதோ பவேத்” என்கிற இந்த கிரந்தத்தால் அர்த்தவரித்த மென்று அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிற காரணபாவத்தை விளக்கிக் கொண்டு கார்யா பாவத்தை உபபாதிக்கிறார்—ஸ்து என்று. பேதம் தேவாதிரூபம் என்பதிலும் அஜ்ஞாநசப்தம் கர்ம பரம் என்பதிலும் ப்ரமாணத்தைக்கூறுகிறார்—யதோக்தம் என்று. ஆதி பரத சரித்திரத்தில் இந்த சுலோகமிருக்கிறது. அதில் முந்தி தேஹம் இர்த்திரியங்கள் முதலிய பாஹ்யவஸ்துக்களோடு பேதமின்மை ஆத்மாவுக்கு உரைக்கப்பட்டது. ‘ஸிதநீலாதி’ இது முதலியதால் இந்த சுலோகத்தில் புத்தி சுகம் துக்கம் இச்சை முதலிய ஆத்மாவஸ்துக்களோடு பேதமுமில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏக்ஸ்வரூப என்று, கர்மாவே வருதி ஜுவாநாயு: கர்மக்ருதி-கர்மாவானது பாஹ்யம் ஆத்மம் என இரு வகைப்பட்டுள்ளது. ஆத்மமான

கர்மாவானது ஆத்ய ப்ராவண்யத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது. பாஹ்யமான கர்மாவானது வெளியிலிருக்கிற ரூபஸக்த ஸ்பர்ஸ சப்தங்களாகிற விஷயங்களில் ப்ராவண்ய முண்டாவதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது. அன்றிக்கே பாஹ்யம் ஸ்வாபாவிகமாக இல்லாத கர்ம. அதே வ்ருதி-அதனால் அதிகமாக உண்டாயிருக்கிறது ஏகஸ்வரூபபேதம். பாஹ்ய கர்மாவானது சரீரத்தை த்வாரமாகக்கொண்டு எகஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு ஆந்தரமான பேதத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்று அர்த்தம். த்வாரபூதமான தேவாதி சரீரபேதம் ஈஷ்டமாகப்போனவனவில் ஆந்தர பேதமில்லை. தேவாதிபேதம் ஈஷ்டமாகில் எவ்வாறு கர்மவ்ருதியை ஹேதுவாகக்கொண்ட ஆந்தரபேத நாசம் உண்டாகும்? என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அநாவரணோஹி ஸ: என்று. ஸ: தேவாதி பேதத்தை இழந்த ஆத்மா. கர்மாவரணத்தினின்று விடுபட்டவனல்லவோ வென்று பொருள். அன்றிக்கே கர்மவ்ருதி: கர்மாவிலுண்டாகிற வ்ருதி. தேவாதி சரீரம். அந்த ஸம்பந்தத்தினாலுண்டானது ஆந்தரபேதம். தேவாதிபேதம் ஈஷ்டமாயின் அது இல்லை. கர்மா வினாலுண்டாகிற ஆவரணத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட ஆந்தரபேதமானது தேவாதிபேதம் நாசமாடைந்தால் எவ்வாறு உண்டாகிறதில்லை என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அநாவரணோஹி ஸ: என்று. கர்மஜாயவ்ருதி: தேவாதிசரீர ரூபை என்று அர்த்தம். ஏததேவ- ‘பேதஸ்ச டஸ்யா ஜ்ஞாநச்சுதோ பவேத்’ என்று சொல்லப்பட்டதாகவே இருக்கிற அர்த்தத்தை ‘விபேதஜ்ஜகே’ என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்டிருக்கிற சுலோகத்தினால் “அநாவ்ருத்திஸ்பதாத்” என்கிற அதிகாரணர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. பரப்ராஹ்மத்தினால் நாசமடையும்மடி செய்யப்பட்டிருக்கிற ஜீவாத்மா வ்னிடித்திலிருந்த தேவாதி பேதத்திற்கு மீண்டுமெருதலை எவன் செய்யப்போகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. விபேதசப்தத்தை வியாக்கியானம் செய்கிறார்- விபேதோ விதோ விபேத: என்று. பேதம் தேவாதி ரூபமென்பதில் ப்ரமாணந்தரத்தைக் கூறுகிறார்—யதேநாக்தம் என்று மித்த்யாஜ்ஞாந நிபந்தன:- மித்த்யாஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயமான ப்ராந்திஜ்ஞாநம், அது கர்மத்தின் வாயிலாக மேல் மேல் உருகிற தேவாதி பேதத்திற்கு ஹேதுவென்று அர்த்தம். இதற்கு உத்தரார்த்தம்- “தேவதிர்யங்கமலுஷ்யாக்யஸ்தைவரூப நாசக:” என்று. வியாக்கியானிக்கத்தக்க சுலோகத்தின் வாக்கியார்த்தத்தை சொல்லுகிறார்— ஆத்மநி என்று. ப்ராஹ்மண: என்கிற பதம் பஞ்சமயந்த மென்பதைக் காட்டுவதற்காக பாஸ்யாத் என்று கூறப்பட்டது. இரண்டு பதங்களுக்கும் ஐயபதிகரணயத்தால் ஷஷ்ட்யந்தத்தவம் யுத்தமல்ல, சசப்தம்ல்லாஹமயால், அடுத்த முந்தின சுலோகத்தில் ‘பாமாத்த்மா பவத்பேத’ என்று பாமாத்த்மா ப்ரதியோகியாக நிர்தேசிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அத்லேயே ஸமாநாதிகரணமான ஷஷ்ட்யந்தத்தவமும் யுத்தமல்ல. முன் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்த விசேதத்தாலும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபை சுற்றில் கொண்டிருந்தலும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபை சுற்றில் கொண்டிருந்தலும் விபர்யயத்தினால் இருக்கலாமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அவ்வ, ப்ராப்ராஹ்மத்துக்குக்கூட ஹேயகுணர்ஹத்வாபாதகமானது ஸ்வாபாவிகமாக ஆக வேண்டியதாக ப்ராஸங்கிக்கும். அதனால் “பாஸ்யாத் ப்ராஹ்மண:” என்று கூறப்பட்டது. அஸத்தம் - ஸத்சப்தமானது பாமார்த்தப்ரியாயம். “அநாதே பாமார்த்தஸ்ச” என்கிற இடத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. அபித்யமென்று

பொருள். அதனால் ஸ்வாபாவிகமான நித்யபேதத்திற்கு வ்யாப்துத்தி ஏற்பட்டது. அநீத்யத்வம். ஒரு ஸமயத்தில் உண்டாகுதல். அநித்யமாக இருப்பதால் தேவாதிபேதமானது ஹேதுவை அபேக்ஷித்திருக்கிறது. அதை எவன் செய்யப்போகிறான்? ஒருவனும் செய்யப்போகிறதில்லை. ஹேத்வபாவாத்-கர்மரூபமானஹேது இல்லாமையால் என்று அர்த்தம். ஏகார்த்த விஷயத்தில் மாத் திரமல்ல. ‘பாற்றய கர்மவ்ருதி ப்ராஜு:’ ‘அஜ்ஞாநக்ருதோ பவேத்’ என்கிற இடங்களில் அஜ்ஞாநசப்தம் கர்ம சப்தம் இவ்விரண்டும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதனால் அஜ்ஞாந சப்தமானது கர்மாவென்கிற பொருளை உணர்த்துத்தன்மை வாய்ந்துள்ளது. இந்த ப்ரகாணத்திலும் ஸ்பஷ்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்று சொல்லுகிறார்— அவிநீயா கர்ம ஸம்ஸ்க்ரந்த்யேநீயநீராலோசனம் என்று. ஆத்மாவுக்கு உண்டாயிருக்கிற ஒளபாதிக பேதமானது உபாதி விலகிவிட்டது அழிந்து விடுகிற தென்று சுலோகத்தின் அர்த்தம்.

உபாதி இல்லாமையால் இல்லாதபேதத்தை எவன் உண்டு பண்ணக்கூடுமென்றவது அர்த்தம். இந்த சுலோகம் ம்ருஷாவாதிகளுக்கு அத்யந்தம் அஸ்வரஸம், அப்படியின்றே— ‘விபேதஜகே’ என்கிற இடத்தில் ஜகத்சப்தமானது உத்பாதகனிடத்தில் ஸ்வரஸம்-அத்யாஸஹேதுவில் ஸ்வரஸம் என்று. அஜ்ஞாநசப்தத்திற்கு உலகத்தாலும் சாஸ்த்ரத்தினாலும் அநிர்வசனீயமென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மையானது அறியப்பட்டிருக்கவில்லை. கர்மாவைச் சொல்லும் திறமையுள்ளதாக இருத்தல் என்கிற வ்யுத்பத்தியானது இத்தர்பர்த்தத்திலேயே காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாசசப்தத்திற்கு பாதத்தைச் சொல்லும் தன்மையானது மூக்கியமல்ல, அஸந்தம் என்கிற பதமும் வ்யவச்சேதிக்கத்தக்கது இல்லாமையால் பயனற்றது. இருக்கிற பேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால், அதை ஒப்புக்கொண்டாலல்லவோ அதற்கு ஸபால்யம். கரிஷ்யதி என்கிற பதமும் அஸ்வரஸம்-அத்யாஸஹேதுவில்லாமையால், இதற்குமேல் அவ்வைத பரமாக அன்யனல் கூடப்பட்டிருக்கிற தோவசனத்தை வியாக்கியானிக்கிறார்— கேஷிந்ரஜ்ஞஞ்சாபி என்று. அன்யனுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் எதோ அதற்கு முன்பின் விரோதத்தைக்காட்டுகிறார்—அன்யநா என்று. “உத்தம:புருஷஸ்வந்தவ்ய:” என்று பேதத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி இருப்பதனால் அதின் விரோதத்தால் ஸ்வரூபவ்யபரத்வமில்லை என்பது மாத் திரமல்ல, ஸாமானாதிகாண்யத்திற்கு. உபபாதகமான அந்தர்யாமித்வம் சண்டோக்தமாகவுமிருக்கிற தென்று சொல்லுகிறார்— அந்தீரியாமி என்று. ‘ஸர்வாஸ்ஸர்வபூதநாம் ஹருத்தேசேர்ஜுன திஷ்டதி’ என்கிற சுலோகத்தில் பூத சப்தத்திற்கு ஆத்மபர்யந்த தேஹ பரத்வமானது “ப்ராமயன் ஸர்வபூதாநி” என்கிற இந்த சுலோகத்தினுடைய உத்தரார்த்தத்தால் அறியப்படுகிறது. “உஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி” என்கிற இதுமுதலிய ப்ரயோகத்தாலும். ‘ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்ட:’ என்கிற சுலோகத்திலும் ஸர்வ சப்தத்திற்கு ஆத்மபர்யந்தத்வமானது “மத்தஸ்ஸம்ருதிஜ்ஞாநமபோஹனஞ்ச” என்கிற வசனத்தாலறியப்படுகிறது. ஹருத்தேசே - ஹருதயதேசத்திலிருக்கிற ஆத்மாவினிடத்திலென்று அர்த்தம். “ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதி” என்கிற இடத்திலும் அப்படியே. அவ்வாறே “அஹமாத்தமா குடாகேச” என்கிற இடத்திலும் அந்தர்யாமித்வபரதையைக் கூறுகிறார்—அஹம் என்று. எதனென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—பூதசப்தேர்ஹி என்று. மூன்காட்டப்பட்டிருக்கிற ஸர்வசப்தத்தோடு அர்த்ததக்யத்தாலும் என்று கருத்து.

எல்லாம் பகவதாத்மகமென்று அன்வயரூபத்தால் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு இது சேஷபூதமானது. 'நததஸ்தி' என்கிற வ்யதிரோகரீதேசமானது அதற்கு அனுகுணமே என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்—யதஸ்ஸிவேஷாம் என்று. அவிராபாவசப்தமானது ஸம்பந்தியமத்தைச்சொல்லுகிற தன்மைவாய்ந்திருப்பதால் என்று கருந்து. வேறு ஹேதுவையும் கூறுகிறார்—பகவத் என்று, 'ஏதாம்விபூதிமயோகஞ்ச' என்று தொடங்கி இருப்பதால் விபூதிபரத்வமறியப்படுகிறது. ஆதலால் உபக்கிரமத்திற்கு அனுகுணமே உபஸம்ஹாரமென்று பொருள். விபூதியை விதித்துவிட்டு அதையே மறுப்பது சக்யமல்லவென்று அர்த்தம். ப்ரகாணம் விபூதிபரமென்பதைக் காண்பிக்கிறார்—யத்யந் என்று. விபூதிமத், நியாம் யவஸ்துக்களுள்ளது. ஸூமத், போக்யஸம்ருத்தியுள்ளது. ஊர்ஜிதம் பலமுள்ளது. கல்யாணகுணரம்பங்களில் முயற்சியுள்ளது. தேஜ: சத்துருக்களை அவமதிக்கிற ஸாமர்த்தியம், ப்ரசாஸனம். தேஜோம்சஸம்பவம் நியமனசக்திருபமான எண்ணுடைய ஆஜ்ஞையின் பேசத்தேதச் சார்ந்திருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

சாஸ்திரத்திற்கு பிறர்களால் கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தில் கருத்தில் லாபமையை உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்—அந: என்று. அத:, ச்ருதியோஜ்ஜன முதலியதால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற நியாயங்களால் என்று அர்த்தம். ப்ராந்தத்யம், ப்ராந்தியினால் விர்த்தித்தல். ஜகத் ப்ராஹ்ம இரண்டும் ஒரேதர்வம் என்கிற பகஷத்தில் ப்ராஹ்மத்திற்கு ஸவீச்சஷத்வமும் ஜகத்கிருது ஸத்பத்வமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது என்கிற சங்கைவரின் அனைதவிலக்குவதற்காக சொல்லுகிறார்—நாடி என்று. சேதர்களிடங்களில் அசித்தர்மங்களை எண்ணுதலும் ப்ரதந்த்ரங்களான வஸ்துக்களிடங்களில் ஸ்வதந்த்ரங்களென்கிற எண்ணமும் ப்ரமமேயொழிய ஸவரூபபேதபுத்தியானது ப்ரமமல்லவென்கிற அபிப்பிராயத்தால் 'ஸ்வரூபபேத: நிஷேத:' என்று கூறப்பட்டது. அன்றிக்கே ம்ருஷாவாதியையே உத்தேசித்து ஜீவன் ப்ரமாத்மா இவ்விருவர்களுடைய ஸவரூபபேதவிஷேதத்தின் இன்மையைக்கூறுகிறார்—நாடி என்று. அசித்ததை எடுத்தது திருஷ்டாந்தமாக.

யடிவழிவழிகெடுத்திவிட்டுசெவ்வெ ஸ்ரீயம்வழிகாசெ வஸூரி ஷோ
 'ஷவரிக்ஷிதஜீஸரெஸிதவாடிநனலிக்ஷித ஸவடும் ஜமக் । ஷோஷ
 ஸ ஸ்ரூபுவதிசொயாநவிலியலிவித்ருவிக்ஷெவகஸ் ஸடிஸடிநிவடூவ
 மீயாநாடிவிடினா । ஸாவாஸ்யூஷூவமஜீமீயா । “சுநுதெந ஹி
 ப்ரத்யுதிநா” உதாடிநி ஸூகிநி, ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்யூடிவாக்யஸா
 ரிநாயிகரணாவமத ஜீவெக்யாநாவவத்யூவா ஸாதாநஸத்-ஹி
 நிவாயயொரயொமாசு । நாஸ்யஸத்-பூகிவாயயொஸூரயொமாசு
 சுதா கொடிதயலிநிபிடுகெயிலிஷெதி தஜீவிடி- உதி । தடியாத்தூ-
 ஸாஹி கிராஸ்தித்யூஜம் ஜநயதி? ந தாஜீவரோஸ்தி- கவிடிவாரிக்ஷி
 தகூஜீவவாஸ்யூ । நாஸிப்ரஹ்மாஸ்தி-தஸ்யூ ஸ்ரீகாஸஜூநஸ்யூபி
 வகெநாவிடிவாரி ரொயிக்ஷாசு । ஸாஹி ஜூநவாயூரகிநிதா । “ஜூ
 நஸூபிவம் வரம்ப்ரஹ்மதஹிவத்யூம் பிஷாத்தூசு । சுஜூநவெதிரஸூ-
 யடூதூ: ப்ரஹ்மணிவத்யூ: ॥ ஜூநம் ப்ரஹ்மேதி வெசு ஜூநஜூ
 நஸ்யூ நிவத்யூ: । ப்ரஹ்மதூசு ப்ரகாஸகூதூவதி ஹிநிவத்யூ: ॥
 ஜூநம் ப்ரஹ்மேதி விஜூநஜீவெசு ஸூசு ப்ரஜெயதா । ப்ரஹ்
 மணாநமநாஸூபிநிவம் சுடிசெசூவ ப்ரஸஜிதெ ॥” ஜூநஸ்யூ
 ரூபிவம் ப்ரஹ்மேதிஜூநம் தஸ்யூ கவிடிவா யோயக்யூ, ந ஸ்ரூபி
 வஸூபிதம் ஜூநஜிதி வெசு; ந-உவயொரவி ப்ரஹ்மஸ்யூபிவப்ரகாஸ
 கெஸதி சுநுதரஸ்யூவிடிவாரி ரொயிக்ஷித்யூதரஸ்யூ நெதி விசெ
 ஷாநவமஜிசு । ஸந்தடிசூஹம் ஹதி- ஜூநஸூபிவம் ப்ரஹ்மதூநெந
 ஜூநெந ப்ரஹ்மணி ய: ஸாவாவாநவமஜிதெ, ஸ ப்ரஹ்மண: ஸ்யம்
 ப்ரகாஸகெந ஸ்யமஜிவ ப்ரகாஸத உத்யூவிடிவாரி ரொயிக்ஷெ ந கஸி
 திசெஷ: ஸ்ரூபுவததிஷ்யஜூநயொரிநி । கிண, சுநாஹவஸ்யூபி
 வஸ்யூ ப்ரஹ்மணாநமவாநூரநமநாஸ்யூகெந ஹவதொ ந ததி
 ஷ்யஜூநஜிதெ । சுதொ ஜூநஜிஜூநவிரொயிக்ஷ ஸ்யமஜிவ விரொ
 யி ஹதீதி நாஸ்யூ ப்ரஹ்மாஸ்யூஸூபிவ: । ஸூக்யூடிவஸூ ஸ்யா
 யாத்தூப்ரகாஸெ ஸ்யமஜிவடிடூ: ஸூஜூநாவிரொயிநஸ்யூநிவத
 தெ உ ஜூநாநாநாஜிவெக்யூதெ । ப்ரஹ்மதூ ஸூநாஹவஸிவஸ்யூயா
 தூதிநி ஸூஜூநவிரொயெவ, தத ஸூவ நிவத்யூகாஹாஹ நா
 வெக்யூதெ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

விசேஷமற்றதும் ஸ்வயம்பரகாசமாகவுமிருக்கிற வஸ்துவினிடத்தில் ஈசுவரன் எகிதவயங்கள் முதலிய அளவிறந்த விகல்பங்களுடன் கூடின இந்த உலகம் அனைத்தும் தோஷத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தோஷமென்பது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறதும், பற்பலவிதங்களாகவும் விசித்திரங்களாகவுமிருக்கிற விசேஷபங்களை உண்டுபண்ணுகிற தன்மைவாய்ந்துள்ளதும், ஸத்தென்றாவது அஸத்தென்றாவது நிர்வசனம் செய்யத்தகாததுமான அநாதியாக இருக்கிற அவித்யை. அந்த அவித்யை அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது; “அந்ருதேஹி ப்ரத்யூடா:” இது முதலிய ச்ருதிகளாலும், ப்ரஹ்மத்திற்கு ‘தத் த்வமஸி’ இது முதலிய வாச்யஸாமாநாதிகாரணயத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஜீவைக்யத்தினது அனுபபத்தியினாலும். அந்த அவித்யையே வென்றால் ஸத்தல்ல, ப்ரார்த்தி பாதம் இரண்டும் பொருந்தாமல் போகவேண்டும்தால். அது அஸத்தமல்ல, க்யாதி பாதம். இந்த இரண்டும் பொருந்தாமல் போகவேண்டும்தால். ஆகையால் இரண்டு கோடிகளினின்றும் விடுபட்டது இந்த அவித்யை என்று தத்வத்தை உணர்ந்தவர்கள் கூறுகின்றனர் என்று யாதொன்று உரைக்கப்படுகிறதோ, அது யுத்தமன்று; அந்த அவித்யையானது எதை ஆசிரயித்து ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணுகிறது? ஜீவனை ஆசிரயித்து ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. ஜீவபாவமானது அவித்யையினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதால். ப்ரஹ்மத்தை ஆசிரயித்தும் ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை; அந்த ப்ரஹ்மமானது தனக்குத்தானாகவே பிரகாசிக்கிற ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாக இருப்பது பற்றி அவித்யாவிரோதியாக இருப்பதால். அந்த அவித்யையானது ஜ்ஞாநத்தினால் பாதிக்கத்தக்கதென்றல்லவோ (உன்னால்) அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ஜ்ஞாநரூபம் பரம்ப்ரஹ்ம தந்நிவர்த்யம் ம்ருஷாத்மகம், அஜ்ஞாநஞ்சேத் திரஸ்குர்யாத் க: ப்ரபுஷ்நந்நிவர்தக: . ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மேதி சேத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநஸ்ய நிவர்தகம். ப்ரஹ்மவத் தத்ப்ரகாசத்வாத் ததாபிஹ்யநிவர்த்தகம்; ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மேதிஜ்ஞாநமஸ்தி சேத் ஸ்யாத் ப்ரமேயதா, ப்ரஹ்மேனோநபூதித்வம் த்வதுக்த்யைவ ப்ரஸஜ்யதே” (அந்த ப்ரஹ்மத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க ம்ருஷாத்மகமான அஜ்ஞாநமானது ஜ்ஞாநரூபமான பரம்ப்ரஹ்மத்தையே மறைக்குமேயானால் அதை விலக்கத்திறமையுள்ளவன் எவன்? ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயுள்ளது என்கிற ப்ரமாணஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கடிக்கும் திறமையுள்ளது, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநநிவர்த்தகமல்லவென்று கூறப்படுமேயானால், ப்ரஹ்மம்போல் அந்த ப்ரமாணஜ்ஞாநமானது அந்த ப்ரஹ்மத்

தின் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறான ப்ரகாசமல்லாததால்? அதுவும் அஜ்ஞாந்தத் திற்கு நிவர்த்தகமாகா. ப்ரஹ்மமானது ஜ்ஞாநம் என்கிற விஜ்ஞாநமிருக்கிற தேயாகில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாவிஷயத்வம் ஸம்பவீத்துவிடும். உன்னுடைய சொல்லினாலேயே அதுபூதிஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அநுபூதித்வம் ப்ர ஸங்கிக்கிறது) ப்ரஹ்மமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்கிற ஞாநமே அந்த அ வித்யைக்கு பாதகம், ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞாநம் பாதகமல்லவென்று கூறப் படுமேயானால், அல்ல; இரண்டும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபப்ரகாசமாக இருக்க லுன்று அவித்யாவிரோதி மற்ருென்று அவித்யாவிரோதியல்லவென்கிற விசே ஷம் அறியப்படாமையால். இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—‘ப்ரஹ்ம மானது ஜ்ஞாநரூபம்’ என்கிற இந்த ஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எந்த ஸ்வபாவம் அறியப்படுகிறதோ, அது ப்ரஹ்மமானது ஸ்வயம்ப்ரகாச மாதலால் தானே ப்ரகாசிக்கிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அந்த ப்ரஹ்மவிஷயஜ்ஞாநம் இவ்விரண்டும் அவித்யாவிரோதிகளென்கிற விஷயத் தில் விசேஷம் யாதொன்றுமில்லை. மேலும், ஸ்வயம் அதுபவஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மமானது வேறு அனுபவத்தினால் அனுபவிக்கத்தகாததாக இருப்ப துபற்றி உனக்கு அந்த ப்ரஹ்மவிஷயஜ்ஞாநம் உண்டாகிறதில்லை. ஆகை யால் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநவிரோதியாக இருக்கிறதேயானால் தானேவிரோதியாக இருக்கிறது. ஆகலால் இந்த அவித்யைக்கு ப்ரஹ்மத்தை ஆசீர்யத்திருத் தல் ஸம்பவியாது. சிப்பி முதலியவைகளோ வென்றால் தன்னுடைய உண் மையான ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதில் தான் ஸாமர்த்தியமில்லாத வைகளாகவும், ஸ்வாஜ்ஞாநவிரோதிகளாகவும் இருந்துகொண்டு, ஸ்வவிஷய மான அஜ்ஞாநத்தை விலக்குவதில் ஜ்ஞாநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கின்றன ப்ரஹ்மமோவெனில் ஸ்வானுபவத்தால் எரித்தமான ஸ்வயாதார்த்தயமுள்ள தாக இருப்பது பற்றி ஸ்வாஜ்ஞாநவிரோதியே. அதனாலேயே வேறு நிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல் அவித்யையைத் துஷிப்பதற்காக அது விஷயத்தில் அன்யரால் கூற ப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை அதுவதிக்ருர்—யதபி என்று. நிர்விசேஷத்திற்கு எவ்வாறு ப்ரமம் ஸம்பவிக்கலாமென்று கேட்கின், கூறுகிறார்—தோஷி என்று. ப்ரஹ்மத்தைத்தவி ர்த்து தோஷமென்கிற ஒரு வஸ்து தனித்து இருக்குமேயாகில் அத்வைதத்திற்கு ஹாசி வருகிறதென்று கேட்பப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—தோஷிஸ்சு. என்று. இந்த அர்த்தத் தில் அக்யரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ச்ருதிகளையும் ஸ்மருதிகளையும் அர்த்தாபத்திகளை

பும் காண்பிக்கிறார்—அந்நூலின் என்று, ஸகஸத்விவக்ஷணத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்—
ஸாது என்று, ப்ராந்திபாதயோரியாகாத் ப்ராந்திவிவக்ஷயத்வமும் பாதிவிக்ஷயத்வமும்.
இல்லாமல்போகவேண்டியதாக கருவதால், ப்ரமிதி ப்ராந்தி பாதகங்களின் இன்றி டமையாமையினால் ஸதஸதநிர்வசஸீயத்வமென்று அர்த்தம் 'ஸத்ப்ராஸ' எவம் பவ' தாமயோ
க்த:' என்பதுபோல ப்ரமதமல்லவென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக தத்வவித்: என்று
சொல்லப்பட்டது. தூஷிக்கிறார்—நத்யுக்தம் என்று, ஆச்யாதுபபத்தி, த்ரோதாநா:
துபபத்தி, ஸ்வரூபாதுபபத்தி. அநிர்வசஸீயக்வாதுபபத்தி, ப்ராமாணுநுபபத்தி, நிவர்த்தகா
துபபத்தி, நிவ்ருத்யதுபபத்தி இவைகளால் தூஷிக்கப்போகுவதாக, முதலில் ஆச:
யாதுபபத்தியைக் கூறுகிறார்—ஸாஸி என்று கிமாசீரீந்ய ஒன்றையும் ஆச்யித்து
ப்ரமதத்தை உண்டிபண்ணுகிறதில்லை என்று அர்த்தம், ஜீவனை ஆச்யித்தா? அல்ல
வது ப்ரஹ்மத்தை ஆச்யித்தா? என்கிற விகல்பாபிப்ராபத்தால் கூறுகிறார்—நநா
வத் என்று. ஜீவன் ஸித்தித்தால் அவிதபை ஸித்திக்கிறது. அவித்யை ஸித்தித்
தால் ஜீவன் ஸித்திக்கிறான் என்பதனால் அன்யோச்யாச்யாதேவமென்று அர்த்தம்.
ஜீவாஜ்ஞாவாகாத் * நிராஸமானது மேலே (ஆர்ப்பணஜிகாணத்தில்) ஸீரிலாகத்.
படப்போகிறதாதலால் இங்கு சுருக்கமாக உபயஸிக்கப்பட்டது. இந்த்ருமேல் ப்ர
ஹ்மாச்யபக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிறார்—நாடி என்று. விசோதிதவம் எவ்வாறென்று
கேட்கின் கூறுகிறார்—ஸாஸி என்று. ப்ரஹ்மவிவக்ஷாஜ்ஞாநத்திற்கு அந்த ப்ரஹ்ம
ப்ரகாசத்தால் பாதிக்கத்தக்கதன்மை இருப்பதால் விசோதி. இவ்விதத்தில் ஸ்ரீமத்த
முனிசுரனால் சொல்லப்பட்டிருள்ள சுலோகங்களைச் சொல்லுகிறார்—ஜ்ஞாநநுபம் என்று.
ஸ்வரூபகாசத்வம் சொல்லக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநத்தினால் விலக்கத்தகுதியுள்ள
தென்பதில் வேறுதலைக் கூறுகிறார்—மிருஷாந்மகம் என்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ஜ்
ஞாநாவிரோதிபுல்லவன்றே. பின்னையோ ப்ரமானஜ்ஞாநமே விசோதி என்கிற பக்ஷ
த்தை அறவதித்துத் தூஷிக்கிறார்—ஜ்ஞாநம் என்று, ப்ரஹ்மவந்த்ந்ப்ரகாசத்வாத்.
ஸ்வரூபத்தைவிட வேறுபடாத ப்ரகாசமாக இருக்கலால் என்று அர்த்தம். வெண்ணி
றமுள்ளதும் கார்தியுள்ளதுமான திரவ்யமானது க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கும் த்ருணத்
தில், ஆப்தவாக்கியம் முதலியவைகளால் துவ்வம் சக்ஸபாஸ்வம் என்று துவ்வனவுமாத்
திரம் தூஷிதவை அறிவிக்கப்பட்டிருத்தபோதிலுக்கூட ப்ரமநிவ்ருத்தி உண்டாகிற
தில்லையன்றே. வேறு தூஷணத்தையும் சொல்லுகிறார்—ஜ்ஞாநம் என்று. அதனா
லென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார் ப்ரஹ்மண: என்று. இந்த் சுலோகங்களுக்குள்
முதல்வது சுலோகத்தினுடைய அர்த்தமானது முன்பு 'ஜ்ஞாநபாத்யாபிமதா' என்கிற
சொல்பத்தை சுற்றில்கொண்ட பாஷ்யத்தினால் சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது
சுலோகத்தை வியாக்கியானிக்கிறார்—ஜ்ஞாநஸ்வநுபம் என்று. ப்ரஹ்மஸ்வநுபப்ரகா
சத்வேஸதி ஸ்வரூபவிவக்ஷாஜ்ஞாநத்வம் இருக்கையில் என்று அர்த்தம். விசேஷா
நவகமாந் விவக்ஷயவாத்யம்யமில்லாமையால் என்று அர்த்தம். என் விசேஷம் அநி
யப்படுகிறதில்லை? ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரமானஜ்யத்வம் என்கிற விசேஷமிருக்கிறதென்று
சொல்லப்படுமேயானால்? அத்தான்? விவக்ஷயவாத்யம் இல்லை யன்றே. ஸ்வ
ரூபபுத்தமான ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் நிவர்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு விவக்ஷயவாத்யம்யிருக்கி
றதா? இல்லையா? இருக்கிறதென்று சொல்லுவாயாகில் ஸவிசேஷத்வம் வந்துவி
டுகிறது. இல்லை என்று சொன்னால் ஸ்வரூபமே நிவர்த்தகமாக ஆகலாம், ப்ரமான

ஜெயஜ்ஞாநமானது அறிவர்த்தகமாசுவாவது ஆகலாம். முன்னிலையிலிருக்கிற பாஸ்வர வஸ்துவை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞாநம்தோல். ப்ரமாணஜ்ய ஜ்ஞாநத்வம் நிவர்த்தகத்வத்தில் ப்ரயோஜ்யம். இது * சுக்ல பான்வரத்வமயம் என்கிற வாக்கியத்தினாலுண்டாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு † நிவர்த்தகத்வமில்லாமையால். ஆகலால் ப்ரமத்தை ஸஹிக்கிற ஆகாரத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஐ ஆகாரத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருத்தல் நிவர்த்தகத்வத்தில் ‡ ப்ரயோஜ்யம். அறிவுடைமவர்களால் புகழத்தக்கவரே! விஷய டிவைஷ்ணவமயமில்லாவிட்டாலும் ஒரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரமாவிரோதித்வமும் ஒரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரமவிரோதித்வமும் அபிஜ்ஞை ‡ ப்ரத்யயஜ்ஞைகளிதனாலும் காணப்பட்டிருக்கிறது. “இவன் ஒரு தேவதத்தன்” என்கிற அபிஜ்ஞைக்கு விஷயம் ஒன்றாக இருந்தபோதிலும், முன் பார்க்கப்பட்டவனைக் காட்டிலும் இவன் அந்யனென்று புருஷத்தித்வ ப்ரமம் காணப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரத்யயஜ்ஞைக்கோவென்றால் ‘வேடியமேகோ தேவதத்த:’ (அன்று நான் கண்ட தேவதத்தனும் இவனும் ஒருவனே) என்று தேவதத்தைதன்ம விஷயமாயிருந்தபோதிலுங்கூட த்வித்வவிரோதித்வம் காணப்பட்டிருப்பதால், விஷயவைஷ்ணவமயமிருந்தபோதிலும் ப்ரமாண ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரமநிவர்த்தகத்வம் யுத்தம் என்கிற சகக்கைவரின் கூறுகிறார்—ஒத்துத்தம் என்று. ஸத்யத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் முதலிய ஸ்வபாவமிருக்கிறதென்று கூறப்படுமேயானால், அது ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபடாது என்பதைக் காண்பிப்பதற்காக ஸ்வபாவ சப்தம். இதனால் அபிஜ்ஞை ப்ரத்யயஜ்ஞை இவ்விதன்க்கும் விஷயவைஷ்ணவமயம் உரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அபிஜ்ஞையில் ஒரு த்ரிமிக்கு ஒரு தேசத்துடனும் ஒரு காலத்துடனும் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு காலங்களோடும் இரண்டு தேசங்களோடும் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டிருக்கவில்லை. ப்ரத்யயஜ்ஞையிலேவென்றால் அது அறியப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு தேசத்தோடும் ஒரு காலத்தோடும் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ளது என்கிற ஜ்ஞாநமானது த்வித்வவிரோதியல்ல, ஒரு || த்ரிமிக்கு இரண்டு காலங்களோடும் இரண்டு தேசங்களோடும் ஸம்பந்தமல்லவோ ஐத்யம். அதோ த்வித்வவிரோதி என்புத்தனால் அந்த ஜ்ஞாநமானது த்வித்வப்ரமத்தை விவக்குகிறது ஆகையால் அக்கும் விஷயவைஷ்ணவமிருக்கிறதென்று பலித்தது. இதற்கு மேல் மூன்றாவது கூலேரகாரத்தத்திற்கு விரோதத்தில் பர்யவஸானத்தைக்கூறுகிறார்—திருக்க என்று. ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தும், நிவர்த்தகத்வம், வ்யாபக்யமாம். ஆகையால் அதிஷ்டாநபூதமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரமாணஜ்ஞாநத்வமில்லாமையால் ப்ரமத்தைப்போக்கடிக்கும் திறமை இல்லை. அதிஷ்டாநமாக இருப்பதால் சிப்பி முதலியதுபோல் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமானது ப்ரமவிரோதியல்லாததால் ப்ரமானந்தரஜ்ஞாநத்தை அபிஷேகிக்கிறதென்கிற சங்கை வரின்? சொல்லுகிறார்—சுகீத்யாநயஸ்து என்று. அதிஷ்ட

* சுக்லம்—வெண்ணிறமுள்ளது.

† பாஸ்வரம்—நல்ல ஒளியுள்ளது.

‡ நிவர்த்தகம்—விலக்கத்திறமையுள்ளது.

§ ஆகாரம்—உருவம்.

¶ ப்ரயோஜ்யம்—ஸாதகம்.

§ வைஷ்ணவம்—ஒற்றுமை இல்லாமை.

¶ ப்ரத்யயஜ்ஞை—முந்தி அனுபவித்தவஸ்துவை நேரில் கண்டவுடன் அதுதான்

இது என்று எண்ணுதல். || த்ரிமி—தாமசிக்குடன் கூடியவஸ்து.

* வ்யாபகம்—அதிக தேசத்தில் இருக்கிறவஸ்து.

வ்யாப்யம் —ஸ்வல்பதேசத்திலிருக்கிற வஸ்து.

‡ ஐடம்—ஜ்ஞானமில்லாதது.   † ஸபுரணம்—ப்ரகாசம்.

கிஹ, கவிஞர்யா புகாஸெகஸூரூவம் பூஹகிரோஹிததி
வடிதா ஸூரூவநாஸ வனவொகஸூரூக ! புகாஸகிரோயாநம் நாச
புகாஸோபூதி புகிவ்யொ விஞ்ஜாநஸூ விநாஸொவா- புகாஸ
ஸூரூநம் பூகிஸூரூவமகெத புகாஸகிரோயாநம் புகாஸநா
ஸவவ !

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அப்படிக்கின்றி ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களும்
மித்த்யை என்கிற ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநவிரோதி என்று சொல்லப்படுமேயான
ல்,--அல்ல. ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களைத்தும் மித்த்யை என்
கிற இந்த ஜ்ஞாநமானது ப்ரஹ்மத்தின் யாதாத்ம்யாஜ்ஞாநவிரோதியா ?
அல்லது ப்ரபஞ்சத்தின் ஸத்யத்வரூபமான அஜ்ஞாநத்திற்கு விரோதியா ?
என்று பகுத்தறியத்தக்கது. அது ப்ரஹ்மயாதாத்ம்யாஜ்ஞாநவிரோதியல்ல.
இந்த ஜ்ஞாநமானது அதை விஷயிகரிக்காததால் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம் இர
ண்டுக்கும் விஷயம் ஒன்றாக இருந்தாலல்லவோ விரோதம். ப்ரபஞ்சமித்யா
த்வஜ்ஞாநமானது அந்த ப்ரபஞ்சஸத்யத்வரூபஜ்ஞாநத்தோடு விரோதமுள்
ளது. அந்த ப்ரபஞ்சமித்தாத்வஜ்ஞாநத்தால் ப்ரபஞ்சஸத்யத்வரூபமான
அஜ்ஞாநமே பாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறதாதலால் ப்ரஹ்மவஸ்ரூபஜ்ஞாநம்
இருக்கவே இருக்கிறது. ப்ரஹ்மவஸ்ரூபஜ்ஞாநமானது அது இரண்டா
வதோடுகூடி இருத்தலே அதோ அந்த ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து மற்ற
வஸ்துக்கள் அனைத்தும் மித்த்யை என்கிற ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்தித்து விட்
டது, ஸ்வரூபமோவென்றால் ஸ்வாநுபவஸித்தம் என்று சொல்லப்படுமே
யானால் அது ஸரியல்ல:—ப்ரஹ்மத்தினுடைய அத்விதீயத்வஸ்வரூபமான
து ஸ்வாநுபவஸித்தமாக இருப்பதால் அதற்கு விரோதியான ஸத்விதீயத்வ
ரூபஜ்ஞாநமும் அதின் பாதமும் உண்டாகாது. அத்விதீயத்வம் தர்மமெ
ன்று கூறப்படுமேயானால் அது ஸரியல்ல. அனுபவஸ்வரூபமான ப்ரஹ்ம
த்திற்கு அனுபாவ்யமாக இருக்கிற தர்மத்தின் இன்மையானது உன்னாலே
யே சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஆகையால் ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு
விரோதத்தாலேயே அஜ்ஞாநாச்யத்வமில்லை.

மேலும் ப்ரகாசத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமானது அவி
த்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறவனால் ஸ்வரூப

நாசமே சொல்லப்பட்டதாக ஆகும், ப்ரகாசத்தின் * திரோதானமாவது ப்ரகாசத்தினுடைய உபத்தியின் பரதிபந்தம், அல்லது இருக்கிற ப்ரகாசத்தின் நாசம். ப்ரகாசத்திற்கு உண்டுபண்ணப்பட்டதக்க தன்மை ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால் ப்ரகாசத்தின் திரோதானம் ப்ரகாசத்தின் நாசமே.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல் இரண்டாவது பகதத்தைத் தூஷிப்பதற்காகச் சங்கிக்கிறார்—அதேர் ஷீயேத் என்று. தூஷிக்கிறார்—ந் இது முதலியதால். இதமதி, அய்யா! எவ்வாறு ப்ரபஞ்சஸ்தயத்வம் அஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்படுகிறது? அஜ்ஞாநமென்பது ஜ்ஞாநப்ரதிபந்தமன்றோ. ப்ரபஞ்சஸ்தயத்வமானது ஒருவனுடைய ஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரதிபந்திக்கிறதில் ஸையன்றோ. வாஸ்தவம் தான். † ஆச்சாத்ஜ்ஞாநம் இப்படிப்பட்ட ஸ்வப்ரவமுள்ளது. ப்ரபஞ்சஸ்தயத்வமும் அதன் ‡ ப்ரதிபாஸ்யம் விசேஷப்ரபாஜ்ஞாநமென்று அன்யன் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்டது. முதலாவது பகதத்தைத் தூஷிக்கிறார்—அதநீ என்று. அதை விஷயமாகக்கொண்டிருந்தால் எவ்வாறு ப்ரஹ்மஸ்வரூபாஜ்ஞாநாவிரோதித்வம்? என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநயோ: என்று. விரோதம் வருகிற இடத்திலின்றோ நிற்குத்தி என்று அர்த்தம். இரண்டாவது பகதத்தைத் தூஷிக்கிறார்—ப்ரபஞ்ச என்று. ப்ரபஞ்சமித்யாத்வஜ்ஞாநத்தால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபாஜ்ஞாநநிலிருத்தி பலித்ததென்று ஆசங்கிக்கிறார்—ப்ரஹ்மஸ்வரூப என்று. ஸத்விதீயத்வம் ஸத்விதீயத்வஜ்ஞாநமென்று அர்த்தம். ஷீஸ்ததையித்வம் ஸத்விதீயத்வம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபாஜ்ஞாநமாக ஆகாதன்றோ. பாரமார்த்த்யம் ல்லாததால். ஸத்விதீயத்வ விக்ஷிப்த ப்ரஹ்மசோசஜ்ஞாநமானது நிற்குத்தித்தவ்யுடன் விசேஷ்யமாசகோசமான ஜ்ஞாநமும் நிற்குத்தித்துவிட்டபடியால் ஸ்வரூபஸ்த்தி எவ்வாறு என்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஸ்வரூபம் து என்று. தூஷிக்கிறார்—ந் என்று. அத்விதீயத்வமென்பது ஸ்வரூபமா? அல்லது தர்மமா? என்கிறவிகல்பாபிப்ராயத்தால் முதலாவதான ஸ்வரூபபகதத்தைத் தூஷிக்கிறார்—ந் என்று. தர்மபகதத்தில் அபவித்தார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—அதிவிதீயத்வம் என்று. ஆச்ரயாநுபபத்தியை முடிக்கிறார்—அத: என்று. விரோதாதேவ முன் சொன்ன விரோத்தாலேயே என்று அர்த்தம். இவ்வாறாக ஆச்ரயாநுபபத்தியானது நிரூபிக்கப்பட்டது.

இதற்கு மேல் திரோதானநுபபத்தியைக் கூறுகிறார்—கிஞ்ச என்று. சுற்றணர்ந்தவரே! உம்முடைய பகதத்திலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு நித்யமாக ஸ்புரணமிருக்கிறது. ஆயினும் அவர்களுக்கு ஸ்வரூப திரோதானமின்றி தேஹாத்மப்ரமமுண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் அநுபபத்தியானது ஸமானம். உண்மை. ஸ்வரூபஸ்புரணமிருக்கவே இருந்

திரோதானம்—மறைவு.

† ஆச்சாதம்—மறைக்கெஸ்வாவமுள்ளது.

ப்ரதிபர்ஸம்—ப்ரகாசம்.

* ஸத்தை—ஸ்வரூபத்தின் நிலை.

கிறது. அதற்குத் திரோதானம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லை. ஸ்வரூபஸ்புரணம் ப்ரமவிரோதியல்ல பின்னையோ நித்யவத்வம் அணுவத்வம் நிரவயவத்வம் முதலியவைகளே ப்ரமவிரோதிகள். அவைகள் சாஸ்திரத்தினாலறியத்தக்கவைகள். அவைகளுக்கு திரோதானமாவது அது விஷயமான ஜ்ஞாநப்ரஸாரபாவரூபமான ஸங்கோசம் ஆகையால் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆகாராத்ரத்தின் திரோதானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததால் ஆத்மநாசத்திற்குப் ப்ரஸக்தி இல்லை ஆத்மாவின் அஸாதாரணமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்புரணத்தினால் ப்ரமம் உபபன்னமாகாதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. அதற்கு அஸாதாரணத்வம் ஸ்புரிக்காததால். அஸாதாரணமாக ஸ்புரிக்கின்ற தர்மத்தின்னேரே ப்ரமவிரோதம் காணப்பட்டிருக்கிறது. சக்தித்வம் முதலியதற்குப்போல, சக்தித்வமோவென்றால் சக்தியின் அஸாதாரணதர்மமாக முந்தி அறியப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு பிறகு ப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கிறது. ஜ்ஞாநமானது தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவின் அஸாதாரண தர்மமாக ஒரிடத்திலும் முந்தி பார்க்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் ப்ரமம் ஸம்பலிக்கிறது. ஜ்ஞானம் ஆத்மாவினுடைய அஸாதாரணதர்மமாகக் காணப்பட்டிருந்ததால் * அத்யாஸம், அத்யாஸத்தால் அஸாதாரணதர்மமாகக் க்ரஹிக்கப்படாமை என்று அக்யோந்யாச்யதோஷமானது அநாதியாக இருத்தலால் பரிஹரிக்கப்பட்டது, தர்மபூஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யத்வமும் திரோதானமும் உங்கனால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அப்பொழுது ஜ்ஞாநாசம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று சொல்லப்படுமேயானால். அல்ல. ஜ்ஞாநம் த்ரவ்யமன்றே- அதற்கு ஸ்வரூபத்தைத் தவிர்த்து வேறாக ஸங்கோசம் விசுவமென்கிற இரண்டு அவஸ்தைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. 'ஆகையால் அதன் திரோதானமாவது கர்மாவினால் அதன் ஸங்கோசம். அதன் நிவ்ருத்தியோவெனில் ஜ்ஞாநத்தின் விசுவம், அதே ப்ரகாசம். அதுவும் அநித்யம், அது அநித்யமாக இருந்தபோதிலும் நித்யமான ஜ்ஞாநத்ரவ்யத்திற்கு ஸ்வப்ரகாசத்வவாதமானது ஸ்வப்ரகாசரூபப்ரஸாரணரஹிதையை ஹேதுவாகக் கொண்டது, ஆகலால் இரண்டு அவஸ்தைகளும் தோன்றுவதும் அழிவதுமாக இருப்பது பற்றி த்ரவ்யம் நித்தமே, நமமுடைய அவஸ்தைகளின் ஸ்தான் த்திலன்றே உம்முடைய ப்ரகாசம். அதே ஸ்வரூபம், அதனால் திரோதானம் அதன் நிவ்ருத்தியே. இவ்வாறாக இந்த அர்த்தத்தை மனதில் கருதி 'ப்ரகாசைகஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம' என்று கூறப்பட்டது, ஆகலால் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறான ப்ரகாசம் திரோதானம் என்கிற இரண்டு அவஸ்தைகளே ஒப்புக்கொள்ளாததால் ஸ்வரூபநாசமே திரோதானமாக ஆகுமென்று அர்த்தம்,

சுவிவ-- நிவிஷ்யா நிராபுயா ஸுபுக்ஷாயெயதேஹஹிஃ
ஸூபுயபொஷுவஸாஹநோபுய தேஹவிஷயபோதூந தேஹவசீத்
கு-கிரிபெ ஸூபுயபொஷு வரபாயுஹித- உத ஸவரபாயுஹி
த ஹி விவெவநீயு | நதாவதூரபாயு, சுநஹுவமபோக் | நாவ
வரபாயு, தயாஸதி ஹி ஸுபுக்ஷெநவா ஸுபுக்ஷெநவா ஸுபு

* அத்யாஸம்—ஒன்றின் மீது மற்றொன்றை ஏறிடுதல்.

கொநவா லுமபமீரீபம்! நதாவத்யுஸி:- ஐஸிஸுருவமெஹாநஸும
வமரோசு! ஸ்ரோயிஷாநஸுருதாபாலு ஸாக்ஷாஹுஸெ டோயுதிகவ
க்ஷபுஸமெநாவாஸாயுதா நஸுமபமீரீபம்! ஐஸிஸுருபொ வுத
வஹீநாயா ஐஸெஸு கஸுநிககெவந ரீருவெஹாஷாநாநவெக்ஷயாந
வஸுஸா ஸுஸா! சுமெயததூரிஜீஹீஷுத்யா வரோயுஸத்யுநுமருதி
ரெவ ஸு ஹுருருவொ ஹாஷ ஐதி வெசு! ஸுமெஹவமெஹாஷு:
ஸுமஹுத்யுருமெஸுவ ததூருமஸுஸா! கிம் ஸுமஹுத்யுஸு
ஹாநாவரிகஸுநெந! ஸுமஹுஷாஹாஷகெவஸதி தஸுநிகத்யு
நாமிரெஹாஷுஸுஸா! சுமெயாவசு ஸுமஹுத்யுஸு
ஹாஷாநஸுமபமீரீபம்! நதாவசு ஸ்ரோநிர்ஸுவவாஹிதா மவதி!

பூநீபாஷ்யம்—

மேலும், விஷயமில்லாததும் ஆச்ரயமில்லாததும் தானாகப் பரகாசிக்கிற வபாவமுள்ளதுமான இந்த அதுபூதியானது தன்னை ஆச்ரயித்திருக்கிற தோஷவசந்தினில் முடிவற்ற ஆச்ரயங்களுள்ளதாகவுட முடிவற்றவிஷயங்களுள்ளதாகவும்தன்னை அனுபவிக்கிறதென்கிற விஷயத்தில் இந்த அதுபூதியை ஆச்ரயித்திருக்கிற தோஷமானது உண்மையாக இருக்கிறதா? அல்லது அஸ்தையமாக இருக்கிறதா? என்று விவேசனம் செய்யத்தக்கது. அது உண்மையானதல்ல—அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாமையால் அஸ்தையமும்ல்ல, அப்படி அஸ்தையமாக ஒப்புக்கொள்ளும்பகஷத்தில் அது தீரவீட்டுருபமாகவாவது தீருச்சயனாகவாவது தீருசிநுபமாகவாவது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அது தீருசியல்ல—தீருசியின் ஸ்வரூபபேதம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமைமால், ப்ரமத்துக்கு அகிஷ்டானமாக ஆகியிருக்கிற ஸாக்ஷாத் தீருசிக்கு தீமாத்பயி கபகஷ்பரஸங்கத்தால் அபாரமார்த்த்யம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையாலும், தாக்ஷடா, தீருச்யம் அவைகளோடுகூடின தீருசி இவை மூன்றும் காலபரிக் கங்களாதலால் இந்த கல்பனைக்கு மூலமான வேறு தோஷமபேஷிக்கப்படுவ

*: தூஷ்டா—பார்ப்பவன்   †: தூசுயம்—பார்க்கத்தக்கது

¶ திருசி—ஞானம் ஆவ்லது தர்சனம்

§ மாத்யமிகன்—புத்தனுடைய சீடர்கள் நால்வருள் ஒருவன். இவன் ஸர்வஞன்யவாகி,

தால் அநவஸ்தை உண்டாகும். அதற்கு மேல் இதைப்பரிஹரிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் பரமார்த்தமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மரூபையான அது பூதியை தோஷமென்று கூறப்படுமேயானால், ப்ரஹ்மமே தோஷமானால் ப்ரபஞ்சதர்சனத்திற்கே அது மூலமாக ஆக வேண்டியதாக ஆகும். ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸமாநமான வேறு ஒரு அவித்பையை கல்பிப்பதால் யாது பயன்? ப்ரஹ்மமே தோஷமானால் அது நித்யமாகதலால் அதற்கு அவித்யையினின்று விடுதலை ஒருங்காலும் உண்டாகாது. ஆதலால் எவ்வளவு வரையில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான பரமார்த்தமான தோஷம் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையோ, அவ்வளவு வரையில் ப்ரஹ்மரூபமானது உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகித்தலை.

ச்ருதப்காசிகை —

இதற்கு மேல் ஸ்வரூபரூபத்தினைக் கூறுகிறார்—அபிச என்று. * ஜ்ஞாந்ருத்வம் முதலியவைகள் அபரமார்த்தங்களாக இருப்பதினாலன்றோ வேறு தோஷம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்போலிவ்விடத்திலுமென்று திருஷ்டாந்தமாக இனி கூறப்போகிற அநவஸ்தைக்கு ஸாதகமாக “தர்விஷ்ய” என்கிற பதத்தைத்தொடக்கத்தில் கொண்டவாகிய டீ பரிபாடியின் ப்ரகடனம் செய்யப்பட்டது, அன்றிக்கே, விஷயாச்ய பதங்களுக்கு அஸத்த்வம் ப்ரதிபாஸம் இவை இரண்டுகளின் உக்தியானது தோஷகல்பனைக்குக் காரணமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அநப்யுபகமாந் இதி. பரமார்த்தமென்று சொல்லும்படித்தில் அத்தைத்திற்கு ஹானிப்ரஸங்கிக்கும் என்று கருந்து, அபரமார்த்தபகூத்தைத் தூஷிப்பதற்காக மூன்றுகோடிகளே ஸம்பாவித்களென்று சொல்லுகிறார்— நநாஸதி என்று. பரமார்த்தமல்லாததாக இருப்பது பற்றி மூலதோஷாந்தரம் அபேக்ஷிக்கப்படுவதால் அநவஸ்தை என்கிற தூஷணமானது மூன்று கோடிகளுக்கும் பொதுவானது த்ருசித்வபகூத்தில் அதிக தூஷணமிருக்கிறதென்பதைக் காண்பிக்கிறார்— நநாஸதி என்று, த்ருசியானது அநவச்சின்னையா? அவச்சின்னையா? த்ருசி அநவச்சின்னே என்று சொல்லின் அது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறானதா? அல்லது ஸ்வரூபமேயா? என்கிற விகல்பத்தை எண்ணி அநவச்சிந்ரபகூத்தில் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறு என்கிறபகூத்தைத் தூஷிக்கிறார்— த்ருசிவ்நபேதாநப்யுபகமாந் என்று. அநவச்சிந்ரபகூதமான இரண்டு த்ருசிகளை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலென்று அர்த்தம். அநவச்சிந்ரபகூத்தில் ஸ்வரூபத்ருசிபகூத்தைத் தூஷிக்கிறார்— பீம என்று, அவச்சிந்ர த்ருசிக்கு தூஷணமாக இனி கூறப்போகிற அநவஸ்தையானது அநவச்சிந்ரபகூத்திலும் ஸமாநமானது, இந்த இடத்தில் அதிகமாக இரண்டு தூஷணங்களிருப்பதால் அது சொல்லப்படவில்லை. அவச்சிந்ர த்ருசிமாகவும்

தரவீடாவாகவும், த்ருச்யமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளுதலை தூஷிக்கிறார்— தீரவீட்டிருந்
சீயயோ: என்று. காலப்பித்தவேந்- அபரமார்த்தமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம்
இந்த காலப்பித்தவமானது தோஷாந்தரார்பேணைக்கு ஹேது. அவச்சிந்தருசிபகூத்
திலுங்கட ஸ்வரூபமா? அதைக்காட்டிலும் வேறுனதா? என்கிற விசல்பத்திலும்,
ஸ்வரூபகூத்திலும் * அநப்புகமரூபதூஷணம் துல்யம். ப்ரஹ்மஸ்வரூபமானது
அவச்சிந்தமென்றும் அபரமார்த்தமென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால், ஆகையால்
அவச்சிந்தபகூத்தில் விசல்பிக்கப்படவில்லை. ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறு என்கிற,
பகூத்தில் அநவஸ்தை கூறப்பட்டது— அதைத்த் என்று. அபரமார்த்திகமென்று
சொன்னால் அநவஸ்தை, பரமார்த்தமென்று சொன்னால் அத்தைத்திற்கு ஹானி வரு
கிறது என்கிற இந்த தோஷங்களை பரிஹரிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலென்று
அர்த்தம், அநுபூதியே தோஷமாதலால் அத்தைத்திற்கு ஹானி இல்லை. அது பர
மார்த்தமாதலால் அநவஸ்தையுமில்லை என்று ச்ருத்தது. இதை தூஷிக்கிறார்—ப்ரஹ்
மைவ என்று. அபரமார்த்தமாக இருப்பதனாலேயே தோஷாந்தரத்தை அபேக்ஷித்த
லென்கிற ஸாம்யத்தைக்க்ருதி ப்ரபஞ்சதுல்யசப்தம் கூறப்பட்டது. அத:--ப்ரதிபகூத்
தில் கூறப்பட்டிருக்கிற தூஷணங்களாலென்று அர்த்தம் தோஷத்தினின்று விடுப
டாமைப் ப்ரஸக்தமாகவே அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக ப்ரஹ்மவ்யுதிரித்ததவம். அநவ
ஸ்தையை பரிஹரிப்பதற்காக பரமார்த்தித்தவம்.

அநயர்களால் அநவஸ்தையானது மூன்றுவிதமாக பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஜீவாஜ்
ஞாநவாதியினால் தீ பீஜாங்குர நயாயத்தால் ப்ரவாஹாநாதியாக இருத்தலாலென்று
பரிஹரிக்கப்பட்டது. அவித்தையினால் ஜீவன் ஜீவஞல் அவித்தையென்றல்லவோ
அவர்களின் மதம். ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதியினால் ஸ்வரூபம் அநாதி என்று பரிஹரிக்க
ப்பட்டது. இருவர்களாலும் துர்கடத்தவென்கிற தன்மையினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது.
துர்கடத்தவம் அவித்தையக்கு பூஷணம் தூஷணமல்லவென்று பரமார்த்தத்திற்குநல்ல
வோ உபபத்தியின் அபேணை. பெரியமாளிகைகளை விழுங்குதல் முதலிய செய்கை
களில் “சிறியவாயுள்ள மனிதன் பெரியமாளிகையை விழுங்குவதென்பது பொருந்தா”
தென்கிற யுத்தி ப்ரவ்ருத்திக்கிறதில்லை. ஆதலால் உபபத்தியை அபேக்ஷியாமலிருத்தல்
அபரமார்த்தத்திற்கு ஸாதகம். தோஷத்திற்கு ஸ்வபரவிரிவாஹகத்தவம் இருப்பதா
லும், வேறுதோஷத்தை அபேக்ஷித்தலில்லாமையாலும் அநவஸ்தை இல்லை. இந்த
விஷயத்தில் மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. ப்ரவாஹாநாதித்தமானது ப்ரஹ்மஜ்ஞா
நவாதியினால் முன்பு அறிவிக்கப்பட்ட உத்தரத்துடன் கூடியது: ஜீவன்களுக்கு நித்
யத்வத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிகளாலும், செய்யப்பட்டிராத வினைப்பயன்களின் வாகு
செய்யப்பட்டிருக்கிற வினைப்பயன்களின் அழிவு முதலியவைகளை உணர்த்துகிற ச்ருத்
யர்த்தாபத்தியினாலும் மோகனம் வரையில் ஜீவன்களுக்கு இஷ்டமான ஸகாயித்தமானது
இழக்கப்படவேண்டியதாக ஆகும். அபரமார்த்தத்தில் ஸ்வரூபநாதித்தவமும் அநவ
ஸ்தைக்குப் பரிஹாரமில்லை. அங்வனமாகில், மாத்யமிக்ஷணுடைய பகூத்திற்கு விஜயம்
ப்ரஸங்கிப்பதால்; அவ்விடத்தில் அதிஷ்டானமானது ப்ரீர்த்தியினால் நிலை பெற்றிருக்கி
றதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அந்தப் ப்ராந்திக்கு வேறு அதிஷ்டானாபேணை உண்
டாகவேண்டியவரும், அதிஷ்டானாத்ராமும் ப்ராந்தி வித்தமென்று சொல்லப்படும்பகூத்

* அநப்புகமம்—அநவீகராயம்

தீ பீஜம்—வித்தது

அங்குரம்—முளை,

தில் அநவஸ்தை ஏற்படுமென்பது பற்றி, அநவஸ்தையினால் உதிஷ்டான பராமார்த்த யமன்றே ஸாதிக்கப்பட்டதாயிற்று. மாத்யமிகளால் அபரமார்த்தாதிஷ்டானத்திற்கு ஸ்வரூபாராதித்வம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் அநவஸ்தை பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகி மதாதலால், அதிஷ்டாநாபராமார்த்தயமே ஏற்படும். மேலும் ஸ்வரூபாராதித்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபோதிலும், மூலதோஷாபேகை இருக்கவே இருக்கிறது. ஜீவன் அநாதியாயிருக்கையிலும் அந்த அநாதித்வமானது அவிய்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டதென்று உங்கனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால். துர்கடத்வமும் பொருத்தமுள்ளதன்று; துர்கடத்வமாவது உபபத்தியை அபேகியாமை, அது அபரமார்த்தபௌதகமாக ஆகுமேயானால், அபரமார்த்தமான ப்ரபஞ்சம் துர்கடமாக இருப்பது பற்றி உபபத்தியை அபேகியாமலிருப்பதால் மூலதோஷாபேகையையும் உண்டாகாது. நிவர்த்தஜ்ஞாந மிருக்கும் பொழுதுகூட அது இருக்கலாம். விரோதத்தால் அது இருக்கிறதில்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால், அக்ஷணமாகில், அவிய்யையானது உபபத்தியை அநுவர்த்தி க்கி தன்மைவாய்ந்ததாக ஆய்விடும். உபபத்தியானது பரமார்த்தத்வப்பிரயுக்தமென்று, அபரமார்த்தத்வப்பிரயுக்தமென்றும் இரண்டுவிதமானது. அதில் துர்கடத்வமாவது பரமார்த்தத்வப்பிரயுக்தமான உபபத்தியை அபேகியாமலிருத்தல், அபரமார்த்தத்வப்பிரயுக்தமான உபபத்தியல்லவோ தோஷாபேகை, ஆதலால் ப்ரபஞ்சத்திற்கு மூலதோஷபிரகல்பனம் யுக்தமென்று சொல்லப்படுமேயானால்—அக்ஷணமாகில், அபரமார்த்தத்வப்பிரயுக்தமான உபபத்திரூபதோஷாபேகையானது அபரமார்த்தபூததோஷத்திற்கும் இருக்கலாம், ஆதலால் அநவஸ்தையானது அந்த நிலமையுள்ளதே, துர்கடத்வம் அநவஸ்தாபரிஹாரமாகுமேயானால், அதிஷ்டாநாபராமார்த்தயத்திலும் அநவஸ்தை பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகலாம். அங்கு அபரமார்த்தப்பிரயுக்தமான உபபத்தியானது விடத்தக்காததாக இருப்பது பற்றி, அத்திஷ்டாநாபேகை உண்டாகவே உண்டாகலாம் என்பதனால் அநவஸ்தை என்று சொல்வத்தக்கது, அது இதை தோஷத்திலும் துல்யமாதலால் அநவஸ்தை எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாதது. ப்ரவாஹாராதித்வபுத்திலும், அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலுங்கூட அநவஸ்தையானது எளிதில் பரிஹரிக்கத்தக்கது, பிதா புத்திரன் முதலியவர்களுடைய பரம்பரைபோல் அதிஷ்டாநபரம்பரைக்கு அநாதித்வம் ஒப்புக்கொள்வதால், ஜீவாஜ்ஞாநவாதியைக் குறித்து பரஹ்மாஜ்ஞாநவாதியினால் துர்கடத்வ விஷயத்தில் எந்த தூஷணம் கூறப்பட்டதோ, அது ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநவாதத்திலும் ஸமானம். அவிய்யைக்கு துர்கடத்வமிருக்குமேயானால், முத்தர்களையும் பரஹ்மத்தைையும் அவிய்யையானது ஆசிரயிக்கும், சுததஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தை அசுததரூபையான அவிய்யையானது விரோதத்தால் ஆசிரயிக்கிறதில்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால், அக்ஷணமாகில் அவிய்யையானது உபபத்தியுடன் கூடியது. ஆதலால் முற்கூறப்பட்டுள்ள அந்யோந்யாசாயணம் முதலிய தூஷணங்கள் வந்துவிழுந்துவிடுமென்றல்லவோ உரைக்கப்பட்டது. அது உனக்கும் துல்யம். மோகத்திலுங்கூட அவிய்யையானது ப்ரஹ்மத்தை ஆசிரயிக்கும், பாதஜ்ஞாநமிருக்கையில் அபரமார்த்தமான அவிய்யையானது இருக்கிறதில்லை யன்றேயென்று சொல்லப்படுமேயானால், பாதமிருக்கும்பொழுது அதன் பக்கத்தில் பாதிக்கத்தக்கவன்று நிலைபெற்றிருந்தென்கிற இவ்விதமான உபபத்தியுள்ளதே அவிய்யை என்பதனால் நம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அநவஸ்தை முதலிய தூஷணங்கள் வந்துவிடுமென்று சொல்வதற்கு சக்யமானது. தோஷம் ஸ்வபாசிரீவாஹகமாகுமாகில் அதிஷ்டானமும் அவ்வாறு ஆகலாம். வேறென்றைக் குறித்து அதிஷ்டாநத்வம் ஸித்தமானாலன்றே ஸ்வகிரீவாஹகத்வம் என்று கூறப்படுமேயானால் வேறென்றைக் குறித்து தோஷத்வம் வித்தித்

தாலன்றோ ஸ்வபிரவாஹதவம், அதே இல்லை என்பதனால் துல்யமாக ஆய்விடலாம். அதிஷ்டாநத்திற்கும் ஆரோபிக்கக்கூற்தற்கும் பேதமானது காணப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு அதிஷ்டாநத்திற்கு ஸ்வபிரவாஹதவம் சொல்லப்படுதலில், அதிஷ்டாநம் அத்தயஸ்தம் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ப்ரஸங்கிக்குமின்று சொல்லப்படுமேயானால், தோஷமாவும் தோஷகார்யமாகவும் இருக்கிற * திமிரம் த்விசந்த்ரதவம் இவ்விரண்டுக்கும் பேதம் காணப்பட்டிருக்கிறது. தோஷத்திற்கு ஸ்வபிரவாஹதவம் சொல்லப்படுதலில் தோஷம் அத்தயஸ்தம் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ப்ரஸங்கம் வருவதால் துல்யம், இந்த அபிப்ராயத்தினால் “எவ்வளவுவரையில் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறான பாரமார்த்திக தோஷமொப்புக்கொள்ளப்படவில்லையோ அவ்வளவுவரையில் ப்ரந்தியானை உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகாதென்று” உரைக்கப்பட்டது. ஆசார்யர்களால் இவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது—“ஸ்வரூபநாதிதவஸ்வபரகடனே தர்கடநதா, ப்ரவாஹநாதிதவம் புநதிதி சதஸ்ரோஹிசதய: அஸ்தயாவித்யாயா கதிதுமநவஸ்தாபீஹிருதென மதாஸ்தவேதாஸ்தவ்யா: ஸ்ப்டமஸ்ததேஷ்டாநஸ்தவணௌ” என்று.

சுமிவபுலநீயகுவஹி கிஜிஹிபெருத்யு | ஸஷஸுலிதுகூணகூபிதிதிவெசு | தயூரவியஸ்ய வஸூந: ப்ரூணாமுந்யுக்ஷெநாமிவபுலநீயதெவஸ்யாசு | வநததூசுதம் ஸவதி ஸவபு ஹி வஸூஜாதம் ப்ரூதிதிவஸ்யூப்யு | ஸவபுலவபுநீதி ஸஷஸுலாகாரா | ஸஷஸுலாகாராயாஸூ ப்ரூதிதெ ஸஷஸுலிதுகூணம் விஷய ஐதுஸூவமயூராதெ ஸவபு ஸவபுப்ரூதிதெவிஷயஸூரதி |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அநிர்வசநீயதவம் என்னவென்று அபிப்ராயப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது? ஸத்தையும் அஸத்தையும் விட விலக்கினமாக இருத்தல் அநிர்வசநீயதவம் என்று சொல்லப்படுமேயானால், அப்படிப்பட்ட வஸ்து ஒன்று உண்டு என்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அநிர்வசநீயதையே இராதா இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. எல்லாவஸ்துக்களும் ப்ரதிதிநிலை வ்யவஸ்தாபிக்கத்தக்கவைகள். எல்லா டி ப்ரதிதிகளும் ஸதஸ்தாகாரமாக இருக்கின்றன. ஸதஸ்தாகாரமான ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸதஸ்தவிலக்கணம் விஷயமென்று ஒப்புக்கொ

ள்ளப்படும்படித்தல் எல்லாம் எல்லாப்ரதீதிகளுக்கும் விஷயமாக ஆகவே
ண்டியதாக ஆகும்

சுருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் அநிர்வசநீயத்வாநுபபத்தியைச்சொல்லுகிறார்— அநிர்வசநீயந்வஞ்ச
என்று. அநிர்வசநீயந் வாந்வான்களுடைய எண்ணிதியில் எவ்விதத்தாலும் உபபாதக்
கமுடியாமலிருத்தல், எவ்வாறு ப்ரமானஞன்யமென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லு
கிறார்— ஏததுகீதம் என்று. ஸர்வம் ஸர்வப்ரதீதேர்விஷயஸ்ஸயாத் இதி, ஸத
ஸத்விலக்ஷணமென்று யாதொரு ப்ரதீத்யுண்டோ அந்தப்ரதீதியிலும் ஸதஸத்தே விஷ
யமாக ஆகலாமென்று பொருள். நீலம் பீதம் முதலியது ப்ரதீதிக்கு அநுருணமாக வல்
லவோ வ்யவஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகையால் ஸதஸதாகாரையான ப்ரதீதிக்கு ஸதஸ
தாகாரமே விஷயம் ஸதஸத்விலக்ஷணமாக இருக்கிற வஸ்து விஷயமல்ல. இதை
விஷயம் க்யாதி விவேகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது— ‘நஹ்யந்த அவபாஸ்யம்,
அந்யோவிஷய: அவபாஸந்வயவஸ்தாப்யத்வாத் விஷயஸ்ய’ (ஒன்று விஷயமாக இரு
க்க மற்ருென்று அவபாஸிக்கத்தக்கதில்லையன்றோ, விஷயங்கள் அவபாஸனத்தால் வ்யவ
ஸ்தாபிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால்) என்று. ஒரே விஷயத்திற்கு ஸத்தாயும் அஸத்தாயு
மிருக்கும் தன்மை பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது, வ்யாப்தவிரோத்தாலென்று சொல்ல
ப்படுமேயானால், ஸதஸத்விலக்ஷணத்வமும் வ்யாப்தவிரோத்தத்தால் பொருத்தாது. எத்
துக்கு அஸத்விலக்ஷணத்வமும் அஸத்துக்கு ஸத்விலக்ஷணத்வமும்ல்லவோ காணப்பட்ட
ிருக்கிறது. ஒன்றுக்கு ஸத் அஸத் இந்த இரண்டைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இரு
த்தல் க்ரணப்பட்டிருக்கவில்லை என்று வ்யாப்தவிரோதம். இது விசேஷம்-- ஸதஸத்
விலக்ஷணத்வம் ஓரிடத்திலும் காணப்பட்டதில்லை. ஸதஸதாம்மகத்வம் காணப்பட்டி
ருக்கிறது—என்று. இந்தவிஷயமானது ஸவலிதஸித்து என்கிற க்ரந்தத்தில் உரைக்கப்
பட்டிருக்கிறது--‘நாஸத்ப்ரதீதேர்வாநாச்ச நஸதித்யபியந்த தத், ப்ரதீதேரேவ ஸத்திய ந
பாதாந்நாஸக்ருதோஜகத்’ என்று, உன்னபடி பொருள்கிலையை பராமர்சுக்கும்பொழுது
ஸத்தாக இருத்தல் அல்லது அஸத்தாக இருத்தல் என்கிற இவ்விரண்டு குணங்களுக்குள்
ஒன்றுதான் இருக்கவேண்டும். இப்படிக்கின்றி ஸத் அஸத் இவ்விரண்டைவிட வேறாக
இருத்தல் ஒருபொழுதும் கூடாது. ஸத்தாக இருக்கிறதும் முதலியவஸ்துக்களுக்கு ஸத்
அஸத் இவ்விரண்டுகளையும் விட விலக்ஷணமாக இருத்தல் என்றும் தன்மை காணப்பட்டி
ருக்கிறதே என்றால், அல்ல அப்படியானால் ப்ரஹ்மத்துக்குக்கூட ஸத்தாகவுமஸத்தா
கவுமிருக்கிற வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருத்தல் என்றும் தன்மை ப்ர
ஸங்கிப்பதால். இரண்டினுள்ளொன்றாக இருத்தல் என்பதை ஸஹிக்கிற ஸதஸத்வில
க்ஷணத்வம் இஷ்டமே என்று கூறப்படுமேயானால், அது இருவருக்கும் துல்யம். இப்
படிப்பட்ட ஸதஸத் வைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுகிற உன்னால் வேறு சப்தத்தால் ஸத்
வமே அகங்கிரீகப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகையால் உனக்கு இஷ்டமாக இருக்கிற ஸத்
ஸத்விலக்ஷணமாக இருத்தல் என்றும் தன்மையானது விரோதநீதால் தூரத்தில் விலக்
கித்தன்னப்பட்டது. ஸத்வமாவது இருக்கிறதென்று அறியப்பட்டிருத்தல், இல்லை
என்கிற புத்திக்கு விஷயமாக இருப்பது அஸத்த்வம் அதாவது பாதித்தவம் என்று.
ஒன்றுக்கே இருக்கிற ஸத்வாஸத்வவிரோதமானது ஸதஸத்விலக்ஷணமாக இருக்கும்

தன்மையை ஏற்படுத்துகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், எல்லா இடங்களிலும் பூர்வபக்ஷவிரித்தார்த்தஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் அன்யோன்யம் விருத்தங்களான ஆகாரங்கள் விஷயமாக இருப்பதால் இரண்டு ஆகாரங்களே காட்டிலும் விலக்ஷணமாகவே இருக்கிற அர்த்தம் ஸாதிக்கத்தக்கதென்றி ருவித்தார்த்தத்தை ஸமர்த்திப்பது பயனற்றதாக ஆகும். அவ்வாறான பிறகு பேதம் எளிதில் நிரூபிக்கக்கூடியதென்பதை பூர்வபக்ஷமாகச்செய்து, பேதம் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததென்று உன்னால் விரித்தார்த்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதில் இரண்டு ப்ரதீதிகளின் வீரோத்ததினால் பேதமானது எளிதில் நிரூபிக்கத்தக்கதும் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கத்தக்காததுமான பேதத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக ஆகவேண்டியதாகும். இவ்விதம் ஸம்வித்தின் ஸத்யத்வம் மித்யாத்வம் ஜடத்வம் அஜடத்வம் நித்யத்வம் அநித்யத்வம் முதலியவாதங்களில் ஸம்வித்துக்கு பூர்வபக்ஷவிரித்தார்த்தாகாரவிலக்ஷணமான ஆகாரத்துடன் சேர்ந்திருத்தல் ஏற்படவேண்டியதாக ஆகும், அதோ (உனக்கு) ஸம்மதம்ல்லாதது. ஆகையால் ஒன்றோடொன்று விருத்தங்களான ஆகாரப்ரதீதிகள் இரண்டிற்கும் ஏற்கனவே முந்தி அறியப்பட்டுள்ள ஆகாரங்களைவிட விலக்ஷணமான ஆகாரத்தை கல்பித்தல் வ்யாபிதிவிருத்தமாகதலால் ஸதஸத்வைலக்ஷணயஸித்தி இல்லை, அப்படியானால் இன்றியமையாதவைகளான * க்யாதி ஸீ பாதம் இவ்விரண்டிற்கும் யாது பரிஹாரம் கூறப்பட்டது என்று விளைப்படுமேயாகில், வேறுவிதமாகவே உபபத்தியானது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஸதத்வம் இருக்க அந்தர்த்தவாதிகளுக்கு அபிமதங்களாக இருக்கிற அன்யதாக்யானம் முதலியவைகளாலேயே க்யாதி பாதம் இவ்விரண்டுக்கும் உபபத்தி ஏற்படுவதால். ஸத்தான வஸ்துவுக்கு எவ்வாறு பாதம்? வேறு இடத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருத்தலால் அய்யா! வேறு இடத்தில் ஸத்தாக இருக்குமோனால் பாதமில்லை ஸத்திலல்லாமல்போகுமோனால் அஸத்தக்யாதியானது ப்ரஸங்கிக்குமென்று உரைக்கப்படுமோனால் அல்ல-வேறு இடத்தில் ஸத்தாக இருப்பதால், ஓரிடத்தில் ஸத்தாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்றோரிடத்தில் ப்ரஸித்தமாக இருத்தலன்றோ அன்யதாக்யாதத்வம். வேறு ஓரிடத்தில் ஸத்தாக இருக்கிற ஒரு வஸ்துவுக்கு மற்றோரிடத்தில் க்யாதியானது தோஷத்திற்கு அநீனமாக இருப்பதால் உண்டாகிறது. வேறு இடத்தில் க்யாதி உண்டாவதற்கு தோஷம் காரணமா என்பது காணப்பட்டதில்லை என்று கேட்கப்படுமோனால், தோஷத்திற்கு இது இவ்விதமென்று நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கு யோக்யம்ல்லாத வஸ்துவின் தோற்றத்திற்கு தோஷம் காரணம் என்பது விவாதாஸ்பதமாக இருக்கிற பதார்த்தத்தைத்தவிர்த்த வேறு ஒரு இடத்திலும் காணப்பட்டதில்லை என்பதால் துஸ்யம். ஒன்றோடொன்று விருத்தங்களைன்று அறியப்பட்டிருக்கிற இரண்டு ஆகாரங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருத்தல் ஒன்றுக்கு விருத்தமானது என்கிற இந்த அமசம் உனக்கு அதிகம். ஸீ அக்யாதி பக்ஷத்தில் ஸதத்வம் இருக்கையில் பேதக்ரஹணமில்லாமையால்

* க்யாதி—ஜ்ஞாநம். ஸீ பாதம்—தோஷமில்லாத காரணத்தினாலுண்டாகிற நிலேஷத புத்தி.

§ ஆத்மக்யாதி: அஸத்தக்யாதி, அக்யாதி, அன்யதாக்யாதி, அநிர்வசநீயக்யாதி என்று ஐந்து க்யாதிகளை பகவத் ராமானுஜவிரித்தார்த்திகளைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பகவத் ராமானுஜவிரித்தார்த்தத்தில் ஸீ க்யாதி ஒன்றே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

“ஆத்மக்யாதி ஸுத்த்யாதிரக்யாதி: க்யாதிரக்யதா ! ததாநிர்வசன க்யாதிரித் யேதத்த்யாதி பஞ்சகம் ” என்று அவைகளை ஸங்க்ராஹித்துக்காட்டுகிற சுலோகம். இந்த க்யாதிகளை முறையே யோகசாரன், மாத்தியமிகன், மீமாம்ஸகன், நையாயிகன், மாயாவாதி இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்:

யோகசாரா மாத்தியமிகாஸ்ததா மீமாம்ஸகா அபி; ஸையபிகா மாயீஸ்ரஸ ப்ராய: க்யாதி: க்ரமஜ்ஜுக: || என்று முற்கூறப்பட்டுள்ள விஷயத்தைக் காட்டுகிற ப்ரமாண சுலோகம்.

1. ஆத்மக்யாதியாவது— ஆத்மாவுக்கு அதாவது புத்திக்கு விஷயரூபமாக ப்ரதிபாஸம். இது ரஜதம் என்கிற புத்தியே ரஜதரூபமாக பாஸிக்கிறது. இது யோகசார மதம்.
2. அஸத்த்யாதியாவது— அஸத்தான அதாவது இல்லாததான ரஜதம் முதலியவற்றுக்கு க்யாதி, அதாவது ப்ரதீதி என்று சூன்யவாதிகளான பெளத்தர்கள், அதாவது மாத்தியமிகர்கள். வாசஸ்பதி மீச்சர்களும இதை அங்கீகரித்தார்கள். சிப்பியில் இது வெள்ளி என்று ஜ்ஞாநம் உண்டாகும் தருணத்தில் ப்ராஸீத்தங்களான சுத்தித்வம் ரஜதத்வம் என்கிற இரண்டு தர்மங்களுக்கும் ஸமவாயமானது பொய்யாகவே பாஸிக்கிறது. ஆதலால் இது அஸத்த்யாதி.
3. அக்யாதியாவது— க க்யாதி: அக்யாதி:— அப்ரதீதி. சுத்திரஜதஸ்தலத்தில் இது. இதம் ரஜதம் என்கிற இடத்தில் இதமம்சமே ப்ரத்யக்ஷப்ரதீதிக்கு விஷயம், ரஜதம்சம் விஷயமல்ல. அதற்கு அதாவது அந்த ரஜதம்சத்துக்குக் கண் முதலியவைகளின் ஸன்னிகர்ஷ்டமில்லாமையால், ரஜதம் என்கிற ப்ரதீதி யோவென்றால் ஸம்ருதியின் ஆகாரத்தைக் காட்டுகிறது. இது மீமாம்ஸகனுடைய மதம்.
4. அந்யதாஃப்யாதியாவது— ஒரு வஸ்துவானது மற்றொருவஸ்துவாக அறியப்படுதல். தேசாந்தரத்தையும் காலாந்தரத்தையும் அடைந்திருக்கிற ரஜதமே சுத்தியுடன் சேர்க்கை பெற்றதாக தோஷத்தால் கெடுக்கப்பட்டிருக்கிற இந்திரியத்தினால் சுத்தியாக க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அங்கனமாகில் முன் அனுபவிக்கப்பட்டிருந்ததற்கும் க்ரஹணம் வரட்டுமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. வஸ்துக்களின் ஸாந்த்ருச்யம் முதலியது நியாமகமாக இருப்பதால், இது நையாயிக மதம். கௌதமமூஹரிஷியால் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்ட தர்க்க சாஸ்த்ரம் நியாயமதமென்று சொல்லப்படுகிறது.
5. அநிர்வசநீயக்யாதியாவது— ஸத் என்றாவது அஸத் என்னாவது நிர்வசனம் செய்யத்தகாத ரஜதம் முதலியவற்றின் க்யாதி, ப்ரதீதி, சுத்திரஜதஸ்தலத்திலோவென்றால் ரஜதமானது ஸத்தன்று. ப்ராந்தியும் பாதமும் ஸம்பவியாமல் போகவேண்டிவருவதால், அந்த ரஜதம் அஸத்தன்று. க்யாதியும் ப்ரதமும் ஸம்பவியாமல் போகவேண்டிவருவதால், பாதம் ப்ரதியோகனை முன்னிட்டி க்கொண்டிருப்பது பற்றி அஸத்துக்கு அது ஸம்பவியாதாதலால், பின்னையோ சுத்தியினது அஜ்ஞாபரிணாமமாக இருப்பதும் ஸத்தென்றாவது அஸத்தென்றாவது நிர்வசனம் செய்யத்தகாததுமான அபூர்வமான ரஜதம் உண்டாகிறது. அந்த ரஜதமே அந்த இடத்தில் ரஜதஜ்ஞானத்திற்கு விஷயம்.

இந்த விஷயம் சுலோகத்தால் ஸங்க்ராஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸதெ ந ஸ்ரானிவாயெள ஸ்ர நாவதெ வ்ரானிவாயதெ !

வடிவவழி ரசினிவழி ராவிவழி ராவிவெழி வடிவ வழி || என்று.

சுவீடுஷெ: சுவீடி ராபரிணாமிமுகெத: ரஜதாஜிவி: ॥

இது மாயாவாதிதிகளின் மதம்.

6. ஸத்யாதியாவது— ஜ்ஞானவிஷயத்திற்கு ஸத்யத்வம். இது பூர்வகவந்
ராமானுஜ மதம்.

க்யாதி பாதம் இவ்விசைனுக்கும் உபபத்தி ஏற்படுகிறது. ஸத்தாகே பேதம் கர்வரீகைப் பபாமைமால் க்யாதி- பேதத்தின் கர்வநணம் பாதம். ப்ரவ்ருத்திக்கு பாத்யத்வமும், யதார்த்தக்யாதிபகூத்திலோவென்றால், சுத்தி ரஜதம் ஸ்வப்நாகவஸ்தையில் காணப்படுகிறவஸ்து இது முதலியவற்றில் இருப்பதாலும் அதிகமாயில்லாமை, நிஸையாயில்லாமை, அவனெருவனலேயே அனுபவித்தத்தக்கதாக இருத்தல் இவைகளின் கர்வநணத்தாலும் க்யாதி பாதம் இவைகளுக்கு உபபத்தி. முன்னிலையில் இருக்கிறவஸ்துவில் ஸத்தாகவே இருக்கிற ரஜதத்திற்கு க்யாதி. சுத்தியின் ப்ராசர்யத்தின் கர்வநணம் பாதம். அந்த ப்ராசர்யகர்வநணத்தால் (ரஜத விஷய) ப்ரவ்ருத்தியானது பாதிக்கத்தக்கதாக ஆகிறது. அந்த பாதம் ப்ரவ்ருத்தியின் அறுபத்தி. * அலாதசக்கிரம் முதலியநிலோவென்றால் அக்யாதிபகூத்தில் போல் அதற்கு உபபத்தி. ஆகையால் வேறுவிதமாகவே உபபத்தியானது ஸீத்தமாக இருப்பதால் அநிர்வசயீத்வத்தை கல்பிப்பது யுத்தமல்ல. இவ்வண்ணம் ஆச்சரயாருபபத்தி திரோதாநாருபபத்தி ஸ்வரூபாருபபத்தி அநிர்வசயீத்வாருபபத்திகள் கூறப்பட்டன.

* அலாதசக்கிரம்—வட்டமாக கொள்ளிக்கட்டையைச் சுற்றுவதல்.

சுயஸ்திராசு--வஸுமூரடுவதிரொரயாநகரோணர வொஹுரடு
வவ்வியாயுரொஸொவாஊநம் ஸஹஸஹிவதுவநீயவேஜுரநாஹிவஹ
வாஹு வஸுயாயாதுஜூந நிவததும் ஜூநவ்ராமஹாவாதிரொகெண
ஹாவரடுவரெவ கிஹிஅஹு ப்ருதுகூநாநுரோநாஹுாம் ப்ருதீயதெ ।
தஹுவஹிதஸுதெஹாவாஹாநஸுராவிகாரெ ஸுபுக்ராஸுநிநாதுவவ
ஹி தெநெவ திரொஹிதஸுரடுவெ ப்ருதுமாதுநுஹூரஜூ
நஜெயவ்வாமரடுவொயுரஸு, தநெஸுவாவஸுராவிரெஷெணா
யுரஸுரடுவெ ஜமதி ஜூநவாயு ஸவபுரஜதாஹிவஸுததஹுந
ரடுவாயுரொஸொவ்வி ஜாயதெ । சுபுதஸுதீயுரடுவஸு தஹுவா

ஓர் அகவியும், யிஷாஹு-தஸ்யா-யுஷ்ய யிஷாஹு-ததெவகாரணம் ஹவி
தூஷிஷ்யு-தீகி ஹெதூஷ்யா-தவமயேதே ! காரணாஜ்ஜாநவியஷ்யம்
பு-த்யுக்ஷம் தாவகி “ஹெதேஜ்ஜா ரோஷிஷ்யம் ந ஜாநாதி” உத்யவரோ
க்ஷாவஹாஸு ! சுயஹு ந ஜ்ஜாந ப்ராமஹாவவியஷ்ய ! ஸஹி ஷஷ்ய
ரோணமொஹு ! சுயஹு சுஹம் ஸுஷீ-திவகவரோக்ஷ ! சுஹாவஸ்ய
பு-த்யுக்ஷ்வாஹு-வமதேஷி சுயிஷு-ஹவொ நாநுதி ஜ்ஜாநாவாவவி
ஷ்ய ! சுஹாவவெவொயாஷிவி ஜ்ஜாநஸ்ய விஷ்யரோக்ஷ ! சுவிஷ்ய
ரோநகெ ஜ்ஜாநாவவ-தித்யு-ஹவதெஸு !

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அன்றிக்கே இவ்விதமிருக்கலாம். வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்திற்கு * திரோ
தானத்தைச் செய்கிறதும் உன்னுக்குள்ளிருப்பவைகளும் வெளியிலிருப்ப
வைகளுமான பற்பலவஸ்துக்களின் † அத்யாஸத்திற்கு உபாதானகாரண
மாக இருப்பது ஸத் என்னுவது அஸத் என்னுவது நிர்வசனஞ்செய்யத்தகு
தியற்றதும், அவித்யை அஜ்ஞாநம் முதலியபதங்களால் சொல்லத்தக்கதும்,
வஸ்துவின் உண்மையை அறிதலால் விலக்கத்தக்கதும் ஜ்ஞாநத்தின் ‡ ப்ராச
பாவத்தைவிட வேறான பாவரூபமாகவே இருக்கிற ஒருவஸ்துவானது ப்ரத்
யக்ஷம் அதுமானம் என்கிற இரண்டு ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுகிறது*
அந்த வஸ்துவினால் மறைக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை உபாதானமாக உடைய
தும், விகாரமில்லாததும், தானே ப்ரகாசிக்கின்றதும், ஜ்ஞாநமாத்த்ரத்தை
யே உருவாக்கக்கொண்டதும், அந்த அத்யாஸஹேதுவினுலேயே மறைக்கப்
பட்ட ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதுமான ப்ரத்யகாத்மாவினிடத்தில் தனித்தனி
யாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற அஹங்காரம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயமென்கிற யாதொ
ரு அத்யாஸமுண்டோ, அந்த தோஷத்தினுடையதாகவே இருக்கிற ஒரு
ஸமயத்திலுண்டாகிற அவஸ்தாவிசேஷத்தினால், அத்யாஸரூபமான ஜகத்

* திரோதானம்—மறைவு. † அத்யாஸம்—கல்பனை அல்லது ஆரோபம்.

‡ ப்ராசபாவம்—ஒரு வஸ்து உண்டாவதற்கு முந்தின க்ஷணத்திலிருக்கிற அவ்
வஸ்துவின் இன்மை.

தில் ஜ்ஞாநத்தினால் பாதிக்கத்தக்க ஸர்ப்பம் ரஜதம் முதலியவஸ்துக்களும், அந்தந்த வஸ்துவிலுபயகஜ்ஞாநரூபமான அக்யாஸூழும் உண்டாகிறது. மித்யாநரூபமான அவை அனைத்துக்கும் அந்த தோஷமே உபாதானம். மித்யாபூக்மான அர்த்தத்திற்கு மித்யாபூகமே காரணமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ள தென்பது ஹேதுபலத்தாலறியப்படுகிறது. காரணமாக இருக்கிற அஜ்ஞாநவிலுபயகமான ப்ரத்யக்ஷமோவென்றால் 'சுகமிஜிஜ்ஞோ' (நான் ஜ்ஞாநமில்லாதவன்) 'ரோஜிஜ்ஞாந ஜாநாமி' (நான் என்னையும் மற்றவனையும் அறிகிறேனில்லை) என்கிற ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநம். இந்த ப்ரத்யக்ஷாவபாணமோவென்றால் ஜ்ஞாநப்ராகபாவத்தை விஷயமாகக்கொண்டதல்ல. அந்த ஜ்ஞாநப்ராகபாவமோவென்றால் ஆளுவது ப்ரமாணத்திற்கு கோசாமானது இங்க காரணஜ்ஞாநமோவென்றால் 'நான் ஸூக்ஷமாக இருக்கிறேன்' என்பதுபோல் அபரோக்ஷமாக இருக்கிறது. அபாவத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷத்வம் ஒப்புக்கொண்டபொதிலுங்கூட இந்த அனுபவமானது ஆத்மாவினிடத்தில் ஜ்ஞாநாவத்தை விஷயீகரிக்கிறதில்லை. அனுபவமேவோயிலுங்கூட ஜ்ஞாநமிருந்ததால் ஜ்ஞாநமில்லை என்று சொல்லின் ஜ்ஞாநாவாவந்தீதியானது பொருந்தாமல் போகவேண்டியருதலால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் ஸஹி ஐயுவெடி சுருவவஹம் நாரி (ஒரு வஸ்துவானது இவ்விதமான ஸ்வரூபஸ்வபாவமுள்ளதென்று கேரில் பார்க்கப்பட்டிருக்க, அந்த வஸ்து அவ்விதமான ஸ்வரூபஸ்வபாவமுள்ளதல்லவென்று சொல்வது ஸரியல்லவன்றோ) என்கிற நியாயத்தினால், ப்ரமாணத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கிற ஒருவஸ்துவுக்கு தர்க்கத்தினால் பாதம் சொல்வது யுத்தமல்ல என்கிற அபிப்ராயமுள்ள அன்யனால் ப்ரமாணப்ரதிஜ்ஞை சங்கிக்கப்படுகிறது—அத ஸ்யாதீ என்று. முன்பு தூஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆகார்க்களை ஸாதிப்பதற்காகச் செல்லுகிறார்—வஸ்துஸ்வரூபம் என்று. இதனால் திரோதானம் கூறப்பட்டது—ஆந்தா பர்ஹய என்று ஸ்வரூபம் உரைக்கப்பட்டது அக்யாஸூழை உபாதானமாகக் கொண்டிருப்பதனாலே மித்யாத்வம் பலித்துவிட்டதன்றோ அவிய்யைக்கு ஸத் என்றாவது அஸத்து என்றாவது நிர்வசனம்பண்ணுவதற்குத் தகுதி இல்லாமலிருத்தல் உரைக்கப்பட்டது. சாஸ்திரங்களில் இந்த அவிய்யையை ப்ரதிபீதிக்கிற சப்தங்களை ரூபப்படுத்துவதற்காக அவிய்யை அஜ்ஞாநம் முதலிய பதங்களால் சொல்லத்தக்கதென்று பகரப்பட்டது. ஸித்தார்தியினால் தூஷிக்கப்பட்டபோகிற ஆகாரந்தாத்தையும் ஸாத்தியமாகச் சொல்லுகிறார்—வஸ்துயாதாநம்மயஜ்ஞாந என்று. தது பவீத என்று ஆசாயமும். ஆந்தாமான அக்யாஸம் எது? பர்ஹயமான அப்யாஸம் எது?

ப்ரபஞ்சமானது அவிய்யையை உபாதானமாகக் கொண்டுருக்க எவ்வாறு ப்ரபஞ்சத்தைக்குறித்துப் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதானம் காணத்தவம் என்று கேட்கப்பட்டால், கூறுகிறார்— ந்துபவஹித என்று. நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதானகாரணத்வருபமான தர்மம் பொருந்தாதென்பதை ஸூசனம் பண்ணுகிறார்— அவிகாரோஸ்வப்ரகாசசிம்மாந்ரபுஷிப்ரந்யகாத்மநி என்று விநாயகியில்லாமையாலும். மற்றொருவஸ்துவின் ப்ரகாசத்தை அபேக்ஷியாமல் தானே ப்ரகாசிப்பதாலும், ப்ரத்யக்ஷாக இருப்பதாலும் அதாவது தன்பொருட்டுத் தானாகவே ப்ரகாசிப்பதாலும், வகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமாகவும் ஜடமாகவும் ப்ராக்ரூபமாகவும் இருக்கிற பரிணாமம் பொருந்தக்கூடவில்லை என்று பொருள், தானாகவே ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு எவ்வண்ணம் அவிய்யையினால் உண்டிபண்ணப்பட்ட ப்ரபஞ்சாத்யாஸம் ஸம்பவிக்கலாம் என்று வினவப்படுமேயாகில், அதற்கு உத்தரம் கூறுகிறார்—திரோஹிந்ஸ்வரூப என்று. மறைக்கிற பதார்த்தம் 6 து என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— நேநைவ என்று. தேவை அத்யாஸத்திற்கு ஹேதுவிலேயே என்று அர்த்தம். அஹக்ஷாரமும் ஜ்ஞாநமும் ஆந்தரமான ஆத்யாஸம். ஜ்ஞேயம் அதாவது அறியத்தக்கது பாஹ்யாத்யாஸம். அத்யாஸரூபே, அத்யஸ்தரூபே என்று அர்த்தம்: கர்மார்த்தத்தில் கப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது. தல்லையவ தோஷத்தினுடையவே. அவஸ்தாவிசேஷேஷா ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலுண்டான ஒருவித நிலைமையினால், ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பம் முதலியவற்றின் அத்யாஸம். இவ்வண்ணம் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதானத்வம் என்பதில் அனுபபத்தி சொல்லப்பட்டது, தோஷமே உபாதானம் என்கிற விஷயத்தில் யுத்தி சொல்லுகிறார்—க்ருத்ஸ்நஸ்ய என்று. ஸூவர்ணத்தின் வகுப்பைச் சார்ந்த ஆபரணங்களுக்கு ஸ்வரணமே உபாதானமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ, அப்படிப்போலேன்று ஒருதது, ஹேதுபலாத் கார்யகாரணம் இரண்டுக்கும் ஸஜாதீயத்வதர்சனரூபமான ஹேதுபலத்தினால், அதற்குமேல் ப்ரத்யக்ஷத்தைக் கூறுகிறார்— காரண என்று “அஹம் அஜ்ஞ:” என்பதற்கு “மாம் அந்யஞ்ச ந ஜாநாமி” என்பது விவரணம். “அஹம் அஜ்ஞ:” என்று அஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தைக் கீர்த்தனம் செய்தபடி. “மாம் அந்யஞ்ச ந ஜாநாமி” என்று அத்தனுடைய மறைத்தலென்கிற கார்யத்தைக் கூறியபடி. காரணசபத்தினால் கார்யரூபமான அஜ்ஞாநத்தை விலக்கியபடி. ஆகையால் ஸூஷூப்திகாலத்திலுள்ள அஜ்ஞாநம் சொல்லக்கருதப்பட்டது. * ஜாக்ரணம் முதலிய அவஸ்தையில் ஸவிகல்பகப்ரத்யக்ஷத்தினால் கடம் முதலிய வஸ்துக்களை விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கிற அஜ்ஞாநம் அறியப்படுகிறது. † ஸூஷூப்தியிலேவென்றால் ஒரு வஸ்துவையும் விஷயீகரிக்காத அஜ்ஞாநத்தின் ப்ரதிதி என்று ‡ தத்வசுத்திகாரர் முதலியவர்களால் உரைக்கப்பட்டது, ஜாக்ரதாவஸ்தையிலேயே இந்த அஜ்ஞாநானுபலமென்பது ஸம்பாதாயம். மற்றவனையும் நானறிகிறேனில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஸ்வபனத்தில் அந்யவஸ்துவின் பராமர்சம் இல்லையன்றோ, (ந ஜாநாமி) நான் அறிகிறேனில்லை என்று ஆச்சாதகமாக அறியப்படாநின்ற அஜ்ஞாநம் காரணமாக இருப்பதால் காரணஜ்ஞாநவிஷயம் என்று கூறப்பட்டது, அப்ரத்யக்ஷரூபமான அனுமானம்

* ஜாக்ரணம்—விழித்திருத்தல், † தத்வசுத்தி—ஒரு வேதாந்த கிரந்தம்,

† ஸூஷூப்தி—ஜீவாத்மா பரமாத்மாவினிடம் வயித்து ஆந்த்வளளத்திலமிழந்து பாஹ்யமான ப்ரபஞ்சத்தை மறந்திருக்கும் நிலைமை.

முதலிப் ப்ரமாணங்களை விலக்குதற்காக அப்ரோகூபாவாஸம் என்று சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநப்ரகாபத்தை விஷயிகரித்துக்கொண்டிருத்தலென்பதை ஆசங்கித்தபரிதூரிக்கிரா—அயந்நு என்று— இதுவும் ஆறுவது ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாக இருக்கலாமென்று ஸங்க்ஷிப்திதக் கூருகிரா—அயம் து என்று. ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பவைகள் ப்ரோகூப்ரமாணங்கள், ஆகையால் ப்ரோகூப்ரமாணத்திற்கு விஷயமான ப்ரகாபாவமானது அப்ரோகூப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாக இருக்கிற அஜ்ஞாநமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளதல்லவென்று பொருள். பாவபதார்த்தங்களைக் க்ரஹிக்கிற ப்ரமாணத்தினால் அபாவம் அறியத்தக்கதாக ஆகலாமென்பதிலும் ஸங்க்ஷிப்திதக் கூருகிரா—அபாவஸ்ய என்று. ஜேதுவைச் சொல்லுகிரா—அறுபவ என்று. அபாவத்தினுடைய அனுபவவேளையில் ஜ்ஞாநமிருக்கிறதா? இல்லையா? இருக்கிறதேயானால் க்ரஹிக்கத்தக்க பதார்த்தமில்லாமையால் அபாவப்ரதிதி இல்லை, இல்லை என்றால் க்ரஹிக்கிற வஸ்து இல்லாமையால் அதனுடைய அபாவப்ரதிதி இல்லை என்று பொருள்.

வஸ்து—ஊஸி—சுஹஜிஜ்ஞ மத்யுஷ்மிநாநுமவெ சுஹஜிஜ்ஞாத்நொநாஹாவயபிடுதயா ஜ்ஞாநஸ்ய வ ப்ராகியொமிதயா சுஹஜிநவஸிவாநவா, சுஹிஜெகிரொயாபெவ ந ஜ்ஞாநாஹாவாநுஹவஸிவஃ | நொவெகிபிடுப்ராகியொமிஜ்ஞாநஸவ்யுபெக்ஷ: ஜ்ஞாநாஹாவாநுஹவ: ஸுதராந் நஸிவதி | ஜ்ஞாநாஹாவஸ்யாநுபெயக்ஷை சுஹாவாயு ப்ரோணவிஷயக்ஷை பெயபிநுபவதிஸிவோநா | சுஸ்யாஜ்ஞாநஸ்ய ஹாவராபெக்ஷை யபிடுப்ராகியொமிஜ்ஞாந ஸஹாவெவசி விரொயா ஹாவாயபிநுஹவ: ஹாவராபெவாஜ்ஞாநவிஷய வஸ்வாஸ்யுபவக்ஷை உதி | நநு வ ஹாவராபெவெஜ்ஞாநம் வஸ்யுயாபாந்நாவஹாஸ ராபெவண ஸாக்ஷிவெதநெநு விராயுதெ, நெவெ | ஸாக்ஷிவெதந் ந வஸ்யுயாபாந்ந விஷய | சுவிதம் சுஜ்ஞாநவிஷய | சுத்யாபிப்யாபாநாவஹாஸாநுபவக்ஷை | நஹிஜ்ஞாந விஷயெண ஜ்ஞாநெநாஜ்ஞாநம் நிவத்யுத உதி நவிரொய: | நநு வெஷம் ஹாவராபெவெஜ்ஞாநம் விஷயவிசொஷ்வாஸ்யுதெவ ஸாக்ஷிவெதந்நஸ்ய விஷயொ ஹவி; ஸவிஷய: ப்ரோணாநயிநவஸி ரிதி சுயிவ ஸாக்ஷிவெதநெநுநாஸ்யுயுபவாஸ்யுதெஜ்ஞாநம் விஷயிக்ரியதெ | நெஷெஷொஷ:—ஸவ்யுதெவ வஸ்யுஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாதயா சுஜ்ஞாததயா வா ஸாக்ஷிவெதந்நஸ்ய விஷயஹுத | தத ஜவெக்ஷை ஜ்ஞாததயா விஷய வஸ ப்ரோணவ்யுயாநா

வெகூர் ! சஜயஸூ து ப்ரத்யுஷஸூ நஃ ஸ்யம் விரிஜதொ ந ப்ர
ரோணவ்யவபாநாவெகூகி ஸநெஷ்வஜோநஸூ வ்யாவதக்ஷகௌ
நாவவாஸொ யுஜிதெ ! தஸூந்ராயொவஸ்யஹிதெந ப்ரத்யு
கௌண வாவரூவநெஷ்வஜோநம் ப்ரத்யதெ !

மூர்பாஷ்யம்—

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.—அஹம் அஜ்ஞா என்கிற இந்த
அனுபவத்தில் அஹம் என்று ஆத்மா அபாவதர்மியாகவும், ஜ்ஞாநம் ப்ரதி
யோகியாகவும் அறியப்படுகிறதா? இல்லையா? அறியப்படுகிறதேயானால்
விரோதத்தினாலேயே ஜ்ஞாநாபாவாதுபவம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. இல்லையே
யானால் தர்மிஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரதியோகிஜ்ஞாநத்தையும் அபேக்ஷிக்கிற ஜ்ஞா
நாபர்வானுபவமானது மிகவும் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஜ்ஞாநாபாவம் அனுமா
னப்ரமாணத்தினால் அறியத்தக்கது என்று பதிலும், அபாவமென்கிற பெய
ருள்ள ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமென்பதிலும் இந்த அனுபபத்தியானது ஸ
மானமாகு. இந்த அஜ்ஞாநம் பாவரூபமாகில் தர்மிப்ரதியோகிகளின்
ஜ்ஞாநமிருந்தபோதிலும் விரோதமில்லாமையால் இந்த அதுபவமானது பாவ
ரூபமான அஜ்ஞாநவிஷயமென்றே ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது என்று. வாதத்
தில் வலிமை வாய்ந்தவரே ! பாவரூபமாக இருந்தபோதிலும் அஜ்ஞாநமா
னது வஸ்துவினுடைய யதார்த்தஸ்வரூபப்ரகாசரூபமான ஸாக்ஷிசைதன்ய
த்தோடு விரோதப்படுகிறது. இப்படியல்ல. ஸாக்ஷிசைதன்யமானது வஸ்த
வானது யாதார்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டதன்று. பின்னையோ அஜ்ஞாநத்
தைவிஷயமாகக்கொண்டது. அப்படி இல்லாவிட்டால் மித்யாரூபமான அர்
த்தத்தின் தோற்றம் பொருந்தாமல் போகவேண்டியதாக ஏற்படுவதால்
அஜ்ஞானத்தை விஷயமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநத்தினால் அஜ்ஞாநமானது நிவர்
த்திக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ, ஆதலால் விரோதமில்லை. அய்யா ! இந்த
அஜ்ஞாநம் பாவரூபமாக இருந்தபோதிலுங்கூட விஷயவிசேஷத்தினின்று
விலகினதாகவே ஸாக்ஷிசைதன்யத்திற்கு விஷயமாக ஆகிறது. அந்த விஷ
யமானது ப்ரமாணத்திற்கு அதீனமல்லாதவித்தியுடன் கூடியதாக இருக்கிற
தாதலால் எவ்வாறாக ஸாக்ஷிசைதன்யத்தினால் அஸ்மதர்த்தத்தினின்றும் வே
றுபட்டிருக்கிற அஜ்ஞாநம் விஷயீகரிக்கப்படலாம்? இது தோஷமல்ல, எல்
லா வஸ்துக்களும் அறியப்பட்டதாகவோ அறியப்படாததாகவோ ஸாக்ஷிசை

தன்யத்திற்கு விஷயமாக ஆகின்றன, அவற்றுள் ஜடமாக அறியப்படுவதினால் ஸித்திக்கிற வஸ்துவுக்கே ப்ரமானாத்கால் * வ்யவதானம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. தானாகவே ஸித்திக்கிற அதடமான ப்ரத்யக் வஸ்துவுக்கோவென்றால் ப்ரமானவ்யவதானோபேக்ஷை இல்லை. ஆதலால் எப்பொழுதுமே அஜ்ஞானத்திற்கு எல்லாவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடுள்ளதாக ப்ரகாசித்தல் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. ஆதலால் நியாயத்தினால் அநாவது ப்ரமானத்திற்கு ஸாதகமாக இருக்கிறதர்க்கத்தால் போஷிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அஜ்ஞானம் பாவரூபமாகவே அறியப்படுகிறது.

ச்ருதப்பகாசிகை—

பாவாபாவங்கள் இரண்டுக்கும் விஷயம் ஒன்றாக இருந்தாலன்றோ விரோதம், இங்கு விரோதமில்லை; அபாவத்தை விஷயீகரித்துக்கொள்ளுருக்கிற ஜ்ஞாநக்ரஹமாகமாதலால், வேறுவஸ்துக்களை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞானமானது அபாவப்ரதீயோக்யாக நிலைபெற்றிருமையால் என்கிற சங்கையை பரிஹரியாநின்றவராக. அநுபவவேளையில் ஜ்ஞாநத்தினுடைய இருப்பையும், இல்லாவிடில் ஜ்ஞாநப்பாவப்ரதீதியின் அபுப்பத்தியையும், அஜ்ஞாநம் பாவரூபமென்று சொல்லும்படியான விவரத்தின் இன்மையையும் விவரிக்கிறார்— ஏததுகந்தம்பவதி என்று. ஜ்ஞாநப்ரகாசாவமானது க்ரஹகம் என்று சொன்னால் வீருப்பயில்லாமலிருந்தாலுங்கூட பாவாபாவம் இரண்டுக்கும் விஷயைய்யமானது வந்துவிடுகிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்திருந்தார்— அஹம் என்று, 'ஜ்ஞாநஸ்பர்ச' என்ஹி இடத்திலுள்ள ஜ்ஞாநசப்தமானது ஆத்மா கடம் பூதலிங்கத்தை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞாநத்தோடு ஸமானமானது, "இஹமுதலேகதேவநாஸ்த்" (இத்தகையதில் குடும் இல்லை) என்கிற இது முதலிய சப்தப்ரதீயாகஸ்தலங்களில் அபாவத்தைக் காணிக்கையின் ப்ரதீயோகிஜ்ஞாநம் தர்மி ஜ்ஞாநம் இவையவரின் அபேக்ஷைகளைப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்தவிடத்திலும், அபாவத்திற்கு தர்மியாக ஆத்மாவனுடையஜ்ஞாநம் இருக்கிறதென்று சொல்லத்தக்கது. ஆத்மா அபாவத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிறதன்றோ, ஆகையால் அந்த அபாவவிஷயஜ்ஞாநம் இருக்கும் ச்ருணத்தில் கூட அபாவத்தைத்தவிர்த்த வேறுவஸ்துக்களை விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞானம் அபாவத்திற்கு ப்ரதீயோகி என்கிற வசனம் வீருத்தமாக ஆகும். அபாவம், தர்மி, ப்ரதீயோகி, இம்முன்றைத்தவிர்த்த வேறாக இருக்கிற பதார்த்தங்களை விஷயமாகவுடைய ஜ்ஞாநம் அபாவத்திற்கு ப்ரதீயோகி என்று சொல்லப்படுமேயானால், அப்பொழுது அபாவத்திற்கு ப்ரதீயோகியாக ஜ்ஞாநத்திற்கும் ப்ரதீதி இருக்கிறதென்று சொல்லத்தக்கது, அறியப்படுகிற ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய விஷயத்துடன் கூடியதாக அறியப்படுகிறதாதலால் விஷயங்களுக்கும் ப்ரதீதி இருக்கிறது. இவ்வண்ணம் அபாவத்திற்கு ப்ரதீயோகியான ஜ்ஞாநத்திற்கு அவச்சேதமாக விஷயங்கள் அறியப்படுந்தருணத்தில் அந்த விஷயங்களை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபாவம்

பொருந்ததென்று கருத்து. அபாவம் வேறு * ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமென்கிறபக்கத் திலும் முற்கூறப்பட்ட தூஷணத்தை ி அதிதேசம் செய்கிறார்—ஜ்ஞாநரபாவஸ்ய என்று. வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயங்கள் இருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லா விடினும் இருக்கிறதாகக் காண்பிப்பதற்கு சக்யமல்லவென்று கருத்து. நான் அஜ்ஞன் என்கிற வ்யவஹாரத்தில் அஜ்ஞாநமானது இருக்கிறதாகவன்றோ அறியப்படுகிறது. இந்த பக்ஷத்தில் அதிகமான வேறு தூஷணம் முன்பு உரைக்கப்பட்டது. அபரோகூத் திற்கு பரோகூடரூபமான ப்ரமாணத் திற்கு விஷயமாக இருந்தலின் அநுபபத்திரூபமா னது அர்த்தத்தினால் ஸித்தித்தவிட்டது. அஜ்ஞாநத்திற்கு பாவரூபத்வம் சொன்னால் முற்கூறப்பட்ட தூஷணம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்—அஸ்ய என்று. தர்மி ப்ரதியோகியை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞாநம் தர்மிப்ரதியோகிஜ்ஞாநம், அதனோடு பாவரூபாஜ்ஞாநத்திற்கு விரோதமில்லை கடத்தை மறைக்கிற அஜ்ஞாநம் கடஜ்ஞா நத்தோடன்றோ விரோதிக்கிறது. கடஜ்ஞாநவிஷயமான ஜ்ஞாநத்தோடும் தர்மிஜ்ஞா நத்தோடும் விரோதப்படுகிறதில்லை என்று பொருள். வஸ்துக்களின் யதார்த்தஸ்வரூ பத்தை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அஜ்ஞாநமானது வஸ்துக்க ளின் யதார்த்தஸ்வரூப ப்ரகாசரூபமான ஸாக்ஷிசைதன்யத்தோடு விரோதிக்கிறதென்று வினவுகிறார்—நநுச என்று பரிஹரிக்கிறார்—மைவம் என்று, யாதாத்மய சப்தத் தினால் சிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற தன்மைக்குச் சமானமான இரண்டாவது வஸ்துவில்லாமலி ருத்தலென்கிற ஸ்வரூபம் சொல்லக் கருதப்பட்டது, ப்ரபஞ்சத்தினுடைய மித்யாதவ த்தின் ஸித்த்வத்தாரத்தால் ஹேதுவைக்கூறுகிறார்—அந்யதா ஜ்ஞம். அந்யதாஸ்வ ஸாக்ஷிஸ்வரூபப்ரகாசமாத் திரித்திற்கே வஸ்துயாதாத்மயவிஷயத்வம் சொன்னால் என்று அர்த்தம். அஜ்ஞாநவிஷயத்வம் இருக்கட்டும். அதனால் என்னவென்று கேட்கப்படு மோயாகில் சொல்லுகிறார்—நஹி என்று. ரஜதவிஷயகமான ஜ்ஞாநத்தினால் ரஜதம் நிவர்த்திக்கத்தக்கதல்லவன்றோவென்று அர்த்தம். கண்ணால் பார்க்கத்தக்க கடம் படம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு விசேஷணமாக இருக்கிற ரூபம் முதலியவற்றுக்குக்கூட கண் ணால் பார்க்கத்தக்க தன்மை காணப்பட்டிருக்கிறது. த்ருச்யமான அஜ்ஞாநத்திற்கு அவச்சேதகமான அஸ்மதர்த்தத்திற்கு கண்ணால் பார்க்கத்தக்கதாக இருக்கும் தன்மையை ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால் அஸ்மதர்த்தாவச்சிந்நமான அஜ்ஞாநம் விஷயிகரிக்கப்படுகிற தில்லை என்கிற அபிப்பிராயத்தால் மறுபடியும் சோதனஞ்செய்கிறார்—நநுசேதம் என்று, விஷயவிசேஷம். அவச்சேதகவிசேஷம். 'ஸு' என்று அந்த விஷயவிசேஷமே ப்ராமரிக்கப்படுகிறது. பரிஹரிக்கிறார்—நைஷிதோஷி: என்று. அஸ்மதர்த்தமும் ஸர்வசப்தத்திற்கு வாச்யங்களாக இருக்கிற வஸ்துக்களில் உட்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞா நத்யா அஜ்ஞாநத்யாவா— வேறுஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்கிறதாகவாவது அல்லது அதை அபேக்ஷியாமலிருக்கிறதாகவாவது. ஸாக்ஷிசைதந்யஸ்யவிஷயபூதம்—ஸா க்ஷிசைதந்யத்தினால் ப்ரகாசிக்கிறதென்று பொருள். அஸ்மதர்த்தத்திற்கு ஸாக்ஷிசைத ந்யவிஷயத்வம் உபசாரத்தால் கூறப்பட்டது. தானாகவே ப்ரகாசிக்கிற ஸ்வயம் ப்ரகா சவஸ்துவுக்கு விஷயத்வம் பொருந்தாததால், ஜடவஸ்துவுக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமில்

* ப்ரமாணம்—ப்ரமையை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

ஃ அதிதேசம்—ஒரிடத்தில் சொல்லி இருப்பதை மற்றொருடத்தில் ஏறிடுதல்.

ஃ ப்ரமை—யதாவஸ்திதவஸ்துவ்யவஹாராநுகுணமான ஜ்ஞாநம்.

பாண்டியமால் அது ப்ரமாணுஜீனமான லித்தியுன்னதாக இருந்துகொண்டு த்ருச்யத்திற்கு விசேஷணமாக ஆகிறது. அஸ்தமார்த்தமோவென்றால் தனக்குத்தானாக ப்ரகாசிக்கும் தன்மை வாய்ந்ததாக இருப்பதால் தானே லித்தியாகின்றுகொண்டு அஜ்ஞாநாவச்சேதகமாக ஆகிறதென்று பொருள். த்ருச்யத்திற்கு அவச்சேதகமாக இருப்பதால் த்ருச்யமென்று கேள்வி. அது ஜடத்வத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதாக இருக்கிறதாதலால் (ஸோபாதிக்க) உபாதியோடுகூடியதென்று பரிஹாரம். ஆகையால் அஜ்ஞாநம் அபாவரூபமென்கிற பகஷ்த்தில் முகூடப்பட்ட விரோதத்தாலும் அது பாவரூபமென்கிற பகஷ்த்தில் அந்த விரோதமில்லாமைபயாலும் என்று அர்த்தம். ந்யாயோபம்நம்ஸி தேந் என்று. இரண்டுபகஷங்களிலும் விரோதம் விரோதத்தின் இன்மை என்கிற நியாயத்தினால் உதவிபுரியப்பட்டிருக்கிற என்று அர்த்தம். இவ்வாறாக நியாயத்தினால் உபசரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அஜ்ஞானத்திற்கு பாவரூபத்வமும் “நஜ்ஞாமி” என்பதனால் ஆக்மாச்ச்யத்வமும் லித்தித்தது. சாஸ்திரங்களில் அஜ்ஞாநசப்தத்திற்கு வாச்யமாக இரூபத்தால் அந்நனுக்கு அபிமதமான க்ரமாவின் விலக்கமானது ப்ரத்யக்ஷமாக லித்தித்தது, இதற்குச் சாஸ்திரங்களில் அஜ்ஞாநம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதானது ஜ்ஞாநவிரோதியாக இருப்பதாலும் நான் அஜ்ஞான் ஜ்ஞாநமில்லாதவென்று ஸ்பஷ்டமாக அறியப்பட்டிருப்பதாலும் லித்தம்.

தமிழ் ஹாவராடுவஜோநம் சுமாரோநெநாவி லிஜுதி ! விவா
தாயுராவிகம் பூரோணஜோநம் ஸுபுராமஹாவயுதிரிசு ஸ்விஷபாவர
ண ஸ்மிதவது ஸுபெசமதவஸுனரவடுவது ! சுபுசாஸிதாயு
புசாஸகஸாசு ! சாஸகாரெ பூயரெபூஹ பூதீவபூமாவதி !
சுமொகாமாவிராதும் வா ராடுவதஸுநாமாவிராதும் வா தரெ ந
சுவது ! தசு சுயம் ஹாவராடுவஜோந ஸாயநெ திதஸுநதயா
உவநஸுத ஐதி மெசு; உயுநெ—வஹுவகவிநகூதூவஸூ
பொமெந ராடுவதயா மொவதெஸுபூவூனரெவ தி ஐதி
திரவதூதி !

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அப்படிப்பட்ட இந்த பாலருபமான அஜ்ஞாநமானது அநுமானத்தாலும் வித்திக்கிறது. விவாதத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கிற ப்ரமானஜ்ஞாநமானது தன்னுடைய ப்ராகபரிவத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கின்றதும் தன்னுடைய விஷயத்தை மறைக்கிறதும் தன்னால் போக்காடிக்கத்தக்கதும் தன்னுடைய தேசத்தை அடைந்திருப்பதுமான வேறு வஸ்துவை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது- ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத அர்த்தத்தை ப்ரகாசிக்கச்

செய்வதால், இருட்டில் முதலிலுண்டான ப்ரதிபத்தின் ஒளிபோல் என்று, இருட்டென்பது ப்ரகாசத்தின் இன்மையே, அல்லதுருபநர்சனத்தின் இன்மையே இவ்விரண்டிலித அபாவங்களைக்காட்டினும் வேறான ஒரு தர்வயமல்ல, இவ்வாற்றிருக்க எவ்வண்ணம் பாவருபமான அஜ்ஞாநத்தை ஸாதிப்பதில் திருஷ்டாந்தமாக சொல்லப்படுகிறது என்று கேட்கப்பட்டால், உத்தரம் கூறப்படுகிறது. அதிகமாக இருத்தல் ஸ்வரூபமாக இருத்தல் இது முதலிய நிலைமைகளின் ஸம்பந்தத்தினாலும் ரூபத்துடன் கூடி இருப்பதாகவும் அறியப்படுவதால் தமஸ்வேறு ஒரு திரவ்யமே என்பதனால் முற்கூறப்பட்டுள்ள அதுமானம் தோஷமற்றது என்று.

சூக்யப்ரகாசிகை—

அதற்கு மேல் தன்னுடைய விஷயத்தை மறைத்தல், தன்னால் போக்கடிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் என்கிற ஸ்வபாவங்களோடுகூட உபநாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆகாரத்தோடுகூடியிருக்கிற அஜ்ஞாநமானது அதுமானத்தாலும் ஸாதிக்கப்படுகிறது. விவாநாத்யாயஸிதம் இது முதலியதால். ஜ்ஞாநம் என்று சொன்னால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு தனக்கு முற்காலத்தில் சிலையுள்ள வேறு வஸ்துவுடன் சேர்த்திருத்தல் ஸம்பவியாதாதலால் அதை விலக்குவதற்காக ப்ரமாணஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிச் சொன்னபோதிலும் * தாராவாஹிகஜ்ஞாநத்தில் மேல் மேல் வருகிற விஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற வேறு வஸ்துவை முன்னிட்டுக் கொண்டிருத்தலென்கிற தன்மை இல்லாமையால், அதை விலக்குவதற்காக விவாதரத்யாயஸிதம் என்று சொல்லப்பட்டது அந்த ஜ்ஞாநம் எது என்று அபேகிக்குங்கால் ஸ்பஷ்டமாகத்தெறிந்துகொள்வதின் பொருட்டு ப்ரமாணஜ்ஞாநமென்று உரைக்கப்பட்டது. இது தர்மீ காண்பிக்கப்பட்டது. இதற்கு மேல் ஸாத்மியதர்மத்தைச் சொல்லுகிறார்—ஸ்வப்ராபகபரவ என்று. வஸ்த்வந்தரபூர்வகம் என்று சொன்னால் கடம் முதலிய ஸ்வவிஷயங்களை தனக்கு முந்தினவைகளாகக் கொண்டிருப்பதனால் ஸித்ததலாத நமாலுமென்று அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காகக் கூறுகிறார்—‘ஸ்வதேசகத்’ என்று. ‘ஸ்வாச்ரயகத்’ என்று சொன்னால் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு ஸாத்யவைகளையும் வரும், இருட்டானது தீபத்தை ஆச்ரயித்ததல்லவன்றோ, அதனால் ‘ஸ்வதேசகத்’ என்று சொல்லப்பட்டது. தர்மாதர்மங்களை விலக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்—‘ஸ்வசிவர்த்ய’ என்று. சுற்றறிந்தவரே! ஸ்வசிவர்த்ய சப்தத்தால் எவ்வாறு தர்மாதர்மங்களுக்கு வ்யாவருத்தி ஏற்படுகிறது? ஜ்ஞாநேத்பத்திக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற அத்ருஷ்டம் ஜ்ஞாநோத்பத்தியினாலன்றோ நாசமடைகிறது. இவ்வண்ணமல்ல. எல்லா தர்மாதர்மங்களுக்கும் ஜ்ஞாநத்தை பலமாகக் கொண்டிருத்தலில்லாமையால், ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகிற

* தாராவாஹிகஜ்ஞாநம்—ஸ்தம்பம் ஸ்தம்பம் என்று ஒரே விஷயத்தை தொடர்ச்சியாக விஷயிகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநம்.

வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற தர்மம் முதலியவைகளுக்கு முந்தினகூணத்தில் தானிருக்குமிடத்தில் இருந்தலாலும். அன்றிகே ஸ்வாவிவர்த்தய என்கிற பதச்சிஞ்ஞல் ஸம்ஸ்காரத்தை விலக்கியபடி. ஸம்ஸ்காரமானது ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதல்லவன்றோ. பயம் முதலியவற்றை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காகக் கூறுகிறார்— 'ஸ்வவிஷயாவரண' என்று. ப்ராகபாவம் இவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்— 'ஸ்வப்ராகபாவவ்யதிரிக்த' என்று. இது ப்ரதிலோமவ்யாவ்ருத்தி. வஸ்த்வந்தர பூர்வாகம் என்று சொன்னால் அபாவமும் பதார்த்தமாக இருப்பது பற்றி வஸ்துசப்தவாச்சயமாக இருப்பதால் அதை விலக்குவதின் பொருட்டுக் கூறுகிறார்— 'ஸ்வப்ராகபாவவ்யதிரிக்த' என்று. கடம் முதலிய ஸ்வவிஷயங்களை விலக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்— 'ஸ்வவிஷயாவரண' என்று. சுவர் முதலியவற்றை விலக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்— 'ஸ்வாவிவர்த்தய' என்று. அறியத்தக்க வஸ்துவை அடைந்திருக்கிற (வித்தியின்) ஜ்ஞாதத்தினுடைய அபிவ்யக்தியின் ப்ராகபாவத்தை விலக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்— 'ஸ்வாதேசகத' என்று. ப்ரமானஜ்ஞாதத்தால் அஜ்ஞானமானது விலக்கப்பட்டவுடன் அறியத்தக்கவஸ்துவை அடைந்திருக்கிற சைதன்யமானது நன்கு அபிவ்யக்தமாக ஆகிறதென்றல்லவோ அவர்களின் மதத்தினது கொள்கை. அபிவ்யக்தியின் ப்ராகபாவத்திற்கு விஷயத்தை மறைத்தலாவது ப்ரகாசவிரோதியாக இருத்தலே ஒழிய அகற்கு ப்ரதிபத்தகமாக இருத்தலன்று. இவ்வாறாக அந்லோமவ்யாவ்ருத்தி. ஹேதுவைச் சொல்லுகிறார்— 'அப்ரகாசித' என்று. சேராகவோ பரம்பரையாகவோ பாதிக்கத்தக்கத வ்யவஹாராநுகுண்யத்திற்குக் காரணமாக இருத்தலாகிற ப்ரகாசகத்வம் இங்கு சொல்லக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. சேராகவோ அல்லது பரம்பரையினாலோ என்று சொல்லப்பட்டாலன்றோ தீபப்ரபையிலும் ஜ்ஞாதத்திலும் ஹேதுவின் ஒற்றமை ஸித்திக்கிறது. இது வெள்ளி என்கிற ஜ்ஞாநத்தில் 5 அதிவ்யாப்திதோஷத்தைப்பரிஹரிப்பதற்காக 'அபாத்யவ்யவஹாராநுகுண்யஜ்ஞேதுத்வம்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஹேது சரீரத்தில் விசேஷணமின்றி தனித்து 'ப்ரகாசகத்வாத்' என்று மாத்திரம் சொன்னால், தாராவாஹிகஜ்ஞாநத்தில் மேல் மேல் வருகிற ஜ்ஞாநங்களுக்கு ப்ரகாசகத்வமிருந்தாலும் ஸாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற தர்மமில்லாதகாரணத்தால் வ்யாபிசாரம் வருமென்று அதை விலக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்— 'அப்ரகாசிகர்த்தப்ரகாசகத்வாத்' என்று. இந்திரியங்களில் வ்யாபிசாரதோஷத்தை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஹேதுவானது 'பாஸமானத்வேஸதி' என்று விசேஷிக்கப்படுகிறதென்று எண்ணத்தக்கது. திருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்— 'அந்தகாரே' என்று. தீபப்ரபையோல் என்று சொன்னால் மேல்மேல் உண்டாகிற ப்ரபைகளுக்கு ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத அந்தங்களை ப்ரகாசிக்கச் செய்தலென்கிற தன்மை இல்லாமைவால் ஸாதன ஃவைகல்யம் உண்டாகும். தன்னால் விலக்கத்தக்க வேறுவஸ்துவைதான் நிலைபெற்றிருக்கும் க்ஷணத்திற்கு முந்தினகூணத்தில் உடைத்தானதாக இருத்தல் என்கிற தன்மை இல்லாமைவால் ஸாத்யவிகலதையும் உண்டாகுமென்று அந்த தோஷங்களை விலக்குவதற்காக முதலிலுண்டான ப்ரதிபத்தின் கார்திபோலென்று கூறப்பட்டது. அப்படிச் சொன்னாலும் பகலிலிருக்கும் தீபத்தின் ப்ரபைக்கு அவ்விதமான தன்மை. காணப்படாமை

§ அதிவ்யாப்தி—அவச்யத்தில் லக்ஷணமிருத்தல்,

* ப்ரபை—ஒளி. § வைகல்யம்—இன்மை.

யால் அதை விலக்குவதற்காக அந்தகாரே என்று சொல்லப்பட்டது. திருஷ்டார்த்தத் திற்கு ஸாத்யத்தின் இன்மையை ஸந்தேஹித்து பரிஹாரம் செய்கிறார்.—* ஆலோகம் இது முதலியதால். ப்ரகாசமிருந்தால் கோட்டான முதலிய பக்ஷிகளுக்கு இருள்ஸம் பவிப்பதால், எல்லா இடங்களிலும் ஒன்றுபோல் தொடர்ந்து வருகிற ஆகாசத்தைக் கூறுகிறார்—நுபதீர்சனபாவமாந்ரம் வர என்று. அன்றிக்கே கண்ணை மூடிக்கொண்டவனுக்கு இருட்டுவிஷயமான ஜ்ஞாந ரிர்வாஹத்திற்காகக் கூறுகிறார்— நுபதீர்சன என்று.

இந்த இடத்தில் கௌதமமதாநுஸாரிகளான தார்க்கிகர் முதலியவர்கள் சொல்லுகிற தூஷணத்தை அநுஸந்தானம் செய்கிறார். அந்த தமஸ்விஷயத்தில் டீ உத்பாதக * ஜ்ஞாபகாநுபத்தியினால் வேறு திரவ்யமென்பது தூஷிக்கப்பட்டது. ரூபமுள்ளதாக இருந்தபோதிலும் † பரமானுக்களுக்கே உண்டுபண்ணத்தகாததாக இருந்த லென்கிற தன்மை. இருட்டுக்கோவென்றால் ரூபமுள்ளதாக இருந்தலாலும் பெரிதாக இருப்பதாலும் உண்டுபண்ணத்தக்க தன்மை இருக்கலாம். அதில் ரூபமுள்ளதாக இருப்பதால் அந்த ரூபமில்லாத வாயு ஆகாசம் முதலிய வஸ்துக்கள் உத்பாதகங்களாக ஆகிவிடலாம். ஸ்பர்சம் ரஸம் கந்தம் என்கிற குணங்களில்லாமையால் மற்ற திரவ்யங்களும் உத்பாதகங்களாக ஆகிவிடலாம். காரணவஸ்துவில் குணம்பத்தினுள்ளேரே கார்யத்தில் வைசேஷிகருணத்தின் தொடக்கம். இது உத்பத்தியின் அநுபத்தி. பாஹ்யங்களான தீப்ப்ரபை ஸூர்யகாந்தி சந்திரகாந்தி இவைகளால் உதவிபுரியப்படாமலிருப்பதால் கண்ணானது விஷயங்களைக் க்ரஹிக்கும் சக்தியுள்ளதாக ஆகிவிடலாம். ப்ரகாசத்தின் ஸம்பத்தில் இல்லாமையால் இதற்குக் க்ரஹிக்கப்படத்தக்க தன்மையுமில்லை. ரூபத்தோடுகூடி இருக்கிறதென்கிற ப்ரதீதியோ வென்றால் ப்ராந்தியே. கண்களை மூடிக்கொள்ளுகிற ஸமயத்தில் கருப்பு நிறத்தின் தோற்றம் போல், இவ்வாறாக ஜ்ஞபத்தியின் அநுபத்தி. இந்த விஷயத்தில் பரிஹாரமானது வார்த்திக்காரர்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது, “தம: கஸு சஸம் நீஸம் பராபரவிபாகவத்—ப்ரவித்த தர்மவைதர்மயாத் நவப்யோ பேத்தமர்ஹதி” என்று, இந்த சலோகத்தின் பொருள்— இருளானது சலனமுள்ளது. கருப்புநிறமுள்ளது. அதிகம் ஷோஞ்சம் என்று சொல்லக்கூடிய பாகுபாடுள்ளது, ப்ரவித்த த்ரவ்யங்களுக்குள்ள தர்மங்களைக் காட்டிலும் வீருத்ததர்மங்களுள்ளதாக இருப்பது பற்றி ப்ரவித்தமான ஒன்பது த்ரவ்யங்களைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்துவதற்குத் தகுதியுள்ளது—என்று. அதே இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அங்கே * பகுளத்வ டீ விரளத்வசப்தங்களால் பராவசப்தாரத்வம் சொல்லப்பட்டது. ஆதிசப்தத்தால் சலிக்கும் தன்மை கூறப்பட்டது. “ரூபவத் தயா” என்பதனால் நீலசப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. த்ரவ்யாத்ரஸப்தத்தினும் பத்

* ஆலோகம்—ப்ரகாசம், டீ உத்பாதகம்—உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

* ஜ்ஞாபகம்—ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

† பரமானு—அநிநுட்பமான அணு. இந்தபரமானுக்கள் அநேகங்கள் ஒன்று கூடி வரிசையாக த்வயணுகம் த்வயணுகம் முதலியபெயர்களால் பெற்று ஸ்தூலமான கார்யங்களாக ஆகின்றனவென்று கையாடிகளின் கொள்கை. இதற்கு பீலுவென்று அவர்கள் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்.

* பகுளத்வம்—ஆதிச்யம், டீ விரளத்வம்—ஸ்வல்பமாக இருத்தல்.

தாலது தர்வயமாக இருத்தல் கூறப்பட்டது, † தர்வயங்கள் ஒன்பது என்று சொல்வதற்குக் காரணம் அந்தப் ப்ருதவிய் முதலிய தர்வயங்களிலுள்ள அன்யோன்யவிரூத்தம் களான தர்மங்களே. அப்படி இல்லாவிட்டால் ப்ருதவிய் ஒன்றே தர்வயம். வேறு ஒன்றும் தர்வயமல்ல கந்தருண் லில்லாமையால் என்று சொல்வதற்கு சக்யம். இவ்வண்ணம் தர்வயங்கள் இரண்டே இது முதலியது சொல்வதற்கு சக்யம். அதோ அபிமதம்ல்லாதது. தர்வயங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விரூத்தங்களான தர்மங்கள் இருப்பதால், இவ்வண்ணம் ஒன்பது தர்வயங்களிலுள்ள தர்மங்களையிட விரூத்தங்களான தர்மங்களி ருப்பதால் தமஸ் பத்தாவது தர்வயமென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதென்று வார்த்திகத்தின் பொருள்.

கண்ணே மூடிக்கொள்ளுமே தருணத்தில் நிலநுபத்தின் தோற்றமானது பாதிதவியதயம். இதோவென்றால் அபாதிதமாக இருப்பதால் அப்பொழுது இருப்பதற்குத் தருயுதின்தன்று. அப்படி இருந்தபோதிலும் நுபத்தை நன்கு கண்டறிகிற வேளையில் ஜ்ஞாநம் இல்லாமையால் ப்ரத்பக்ஷமானது கண்மூட்டம் போலவும் ஸர்பலிக்கிறதென்று ஸந்தேஹிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், நம் முதலியவர்களுக்கு நுபத்தின் உபலப்தி உண்டாகும் ஸமயத்தில் கோட்டான் முதலிய பக்ஷிகளுக்கு நுபத்தின் உபலப்தி இல்லாமலிருக்கையால் அந்த கோட்டான் முதலியவற்றின் நுபோபலப்திக்குங் கூட ஸந்தேஹாஸ்பதமாயிருத்தல் என்ற சங்கை வந்துவிடுவதால், கோட்டான் முதலியபக்ஷிகளுக்கு நுபத்தின் உபலப்தி உண்டாகும் தருணத்தில் நம் முதலியவர்களுக்கு நுபத்தின் உபலப்தி இல்லாமையால் நம் முதலியவர்களுடைய நுபோபலப்திக்குங் கூட சங்கைக்கு ஆஸ்பதமாக இருத்தல் ப்ரஸங்கிப்பதால், ‡ ஆகம ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் சங்கையானது விலக்கப்பட்டிருப்பதால் தமஸ்ஸானது பத்தாவது தர்வயமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. “தமஸ்ஸைப் பகவான் படைத்தார். பகலுரில்லை, இரவுரில்லை, ஆராயமுயில்லை, பூமியுயில்லை- இருளமில்லை. ஜ்யோதிஸ் இருந்தது- மற்றொன்றுமிருக்க வில்லை. எனனுக்கு தேஜஸ் சரீரமோ- எனனுக்கு தமஸ் சரீரமோ?” என்று ஸ்ருஷ்டிக்கத்தக்கதாக இருத்தல், ஸம்ஹரிக்கத்தக்கதாக இருத்தல், சரீரமாக இருத்தல் முதலியவைகளன்றோ சருதியில் கூறப்படுகின்றன. ப்ரகாசத்தை அபேகதியாமலிருத்தல் எவ்வாறு அறிகிற பிராணிவீசேஷத்தைப் பொருத்திருப்பதாகக் காணப்படுகிறதோ, அவ்வாறே அறியத்தக்க வஸ்துவீசேஷத்தைப் பொருத்திருப்பதும் பொருத்தமுள்ளதாக இருக்கிறது. உலகத்தில் கார்யமானது எவ்விதமாக அறியப்பட்டதாக ஆகிறதோ அவ்வண்ணம் காரணத்தை கல்பிப்பதில் பிரமாணமாக ஆகிறதே ஒழிய நன்கு ஸ்பஷ்டமாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யமானது காரணநிரூபணத்தின் பொருட்டு அபலாபத்தை அடைவதற்குத் தருகியுள்ளதாக ஆகிறதில்லை என்கிற நியாயத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிராத ப்ரதீதியினால் வரித்தித்திருக்கிற தமஸ்ஸுக்கு உத்பாதகவஸ்துவானது கல்பிக்கத்தக்கதாதலால் உத்பாதகாநுபத்தியாவது ஜ்ஞாபகாநுபத்தியாவது இல்லை. எப்படி என்றால்- “தமோநாம் தர்வயம் பகுள் விராம் மேசகசலம் ப்ரதீதம் கேகாபி க்வகிதபிந் பாத்ச்சததிருசே அத: கல்பயோ ஹேது: ப்ரமிதிரபிசாப்தி விஜயதே நிராலோகம் சக்ஷு: ப்ரதயதிஹிதத்தர்சனவசாத்”, இந்த சலோகத்துக்குப் பொருள்- நெருக்கமுள்ளதாகவும் இடைவெ

† தர்வயம்—ருணத்துக்கு ஆசிரயமாக இருக்கிற வஸ்து.

‡ ஆகமம்—சாஸ்த்ரம்.

எரியுள்ளதாக அங்குமிங்கும் ஸ்வல்பமாக இருப்பதாகவும் கருத்தறிமுள்ளதாகவும் சலி
க்கிறதாகவும் அறியப்படுவதால் இருள் ஒரு த்ரவ்யம் ஒருவராலும் ஓரிடத்திலும் இந்த
ப்ரதீதிக்கு பாதம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் தோதவானது கல்பிக்கத்தக்
கது இவ்வியதத்தில் சப்தப்ரமாணத்தால் உண்டான ப்ரமிதியும் வினங்குகிறது.
சூர்யன் சந்திரன் தீபம் முதலியவைகளின் ப்ரகாசத்தினால் போஷிக்கப்பட்டிருக்கிற
ஸஹஜப்ரகாசத்தை இழந்திருக்கிற கண்ணானது அந்த இருளை தர்சனவசத்தால் வெ
ளிப்படுத்துகிறதன்றோ, தமஸ் த்ரவ்யம் என்பதே பாவ்யகாரருடைய மதம்- வித்தா
ந்தத்தில் அது தூஷிக்கப்பட்டிருந்தாலும் உண்டுபண்ணத்தக்கதாக இருத்தல் ஸம்ஹ
ரிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் சர்வத்வம் இவைகள் கேட்கப்பட்டிருப்பதால் ஸ்வச்ச த்ரவ்ய
மாக இருப்பதால் இருள் ஆகாசத்தினுடைய கார்யம், பஞ்சிகணத்தினால் இருட்டில்
ரூபத்தோடுகூடியிருத்தல் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அன்றிக்கே ரூபமுள்ளதாக
இருப்பதால் தமஸ்ஸானது தேஜஸ்வின் கார்யம். ஸ்வச்ச த்ரவ்யமாக இருப்பதால்
ஸ்பர்சத்தினது உபலப்தி இல்லை. இதி நீரவந்யம் என்று. ப்ரமாணத்தினால் வித்
தித்திருப்பதால் ப்ரமாணவிரூபமான தர்க்கம் அதடியாக ஸம்பவிக்கக்கூடிய பாதம்
இவைகள் பொருந்தாததலால் தோஷமில்லை என்று அர்த்தம்.

சுதோவ்யுதே- சுஹரெஜோ ரோநுஸு ந ஜாநாதித்ருத்ராவ்வ
திலவிகெதெ செவெயெ ந வுத்ருக்ஷண ந ஹவரூவெஜோ
நம் ப்ரதீயதெ | யஸு ஜோநப்ராமஹாவலிஷயகெ விநொய உக்ஷு-
ஸ வமி ஹவரூவாஜோநெடவி துஸு | விஷயகெநாஸுயகெந
வாஜோநஸு வுராவதுகதயா ப்ரதீயயு: ப்ரகிவநொவா சுப்ரகி
வநொவா- ப்ரகிவநெஸு தக் ஸுரூவஜோந நிவத்யு: தஜஜோ
நம் தஸுபு ப்ரகிவநெ சுயரீவ கிஷகி | சுப்ரகிவநெஸு வுராவது
காஸுய விஷயஜோநஸுரூபஜோநம் சுயரீநாஸுயதெ | சுய விஸு
ஸுரூவாவஹாலொஜோநவிரொயீ- சுவிஸுஸுரூவநு ப்ரதீய
த உத்ரூப விஷயஜோநெ ஸத்யுவி நாஜோநாநாஸுவவிரொய
உகி- ஹந தஸுபு ஜோநப்ராமஹாவொடவி விஸுஸுரூவவிஷயு:
சுஸுயப்ரகியொமிஜோநம்சுவிஸுஸுரூவவிஷயரிதி ந சுஸுரிசெஸ
ஷொநுத்ரூபகிவெஸாசு | ஹவரூவஸுரூபஜோநஸுரூபவிஷுஜோந
ரிதி விக்ஷு: ப்ராமஹாவலிஷாவ ஸாவெக்ஷுசெஸு வ |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த விஷயத்தில் ஸித்தாந்தம் கூறப்படுகிறது. “அஹம்ஜஞ: மாம்
ந்யஞ்ச ந ஜாநாமி” என்கிற இடத்தில் உபபத்தியுடன் கூடியதாயும் தனித்

துமிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தினால் பாவரூபமான அஜ்ஞானம் அறியப்படவில்லை. 'அஹமஜ்ஞ: மாமந்யஞ்ச ந ஜாநாமி' என்கிற வாக்கியஜந்யஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநப்ராகபாவம் விஷயமென்கிற பக்ஷத்தில் யாதொரு விரோதம் சொல்லப்பட்டதோ, அது பாவரூபஜ்ஞாநத்திலும் ஸமானம். விஷயமாகவும் ஆச்ரயமாகவும் இருந்துகொண்டு அஜ்ஞாநத்திற்கு வ்யாவர்த்தகமாக ப்ரத்யக் வஸ்துவானது நன்கு பாஸிக்கிறதா? பாஸிக்கவில்லையா? பாஸிக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அந்த ப்ரத்யக்வஸ்துவின் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அந்த அஜ்ஞாநமானது அது பாஸிக்கும் தருணத்தில் எவ்வாறு நிலை பெற்றிருக்கும். ப்ரத்யக் வஸ்துவானது பாஸிக்கவில்லை என்று கூறப்படுமேயானால், வ்யாவர்த்தகாச்ரயவிஷயமாக ஜ்ஞாநரூபமான அஜ்ஞானமானது எவ்வாறு அனுபவிக்கப்படலாம் அப்படிக்கின்றி விசதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாசமே அஜ்ஞாநவிரோதி. அவிசதமான ஸ்வரூபமோவென்றால் அறியப்படுகிறதாதலால் ஆச்ரயவிஷயஜ்ஞாநமானது இருக்கும்பொழுதுகூட அஜ்ஞாநரூபவயவிரோதமில்லை என்று. ஸந்தோஷம், அப்படியானால் ஜ்ஞாநப்ராகபாவங்கூட விசதஸ்வரூபத்தை விஷயமாக உடையது. ஆச்ரயப்ரதியோகஜ்ஞாநமோவென்றால் அவிசதமான ஸ்வரூபத்தை விஷயமாகக் கொண்டதென்பது பற்றி வேறு இடத்தில் முடிவாதத்தைத் தவிர்த்து ஒரு விசேஷமும்மில்லை. அஜ்ஞாநமென்று விசதிக்கிற பாவரூபமான அஜ்ஞாநத்திற்கும் ப்ராகபாவஸித்தியில் போல் ஸாபேக்ஷத்வம் இருக்கவே இருக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு வித்தாந்தம் சொல்வதற்குத் தொடங்குகிறார்— அத்ரோபீயநே என்று. கேவலேநசப்ரத்யக்ஷண என்பது திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கூறப்பட்டது. உபபத்தியும் தூஷணமும் செய்யப்பட்டன, தனித்தான ப்ரத்யக்ஷ ஸாதகமல்லவென்று பொருள். ஜ்ஞாநப்ராகபாவம் விஷயமென்று சொல்வதில் உபபத்தியன்றே விரோதம். அது அஜ்ஞாநம் பாவரூபமென்று சொல்லுகிற தருணத்திலும் துல்யமென்று சொல்லுகிறார்—யஸ்து என்று, துல்யத்வத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்— விஷயத்வேந என்று. ப்ரதிபன்னசப்தத்தால் பாஸனம் அதாவது ப்ரகாசம் கூறப்படுகிறது— தத்ஸ்வரூபஜ்ஞாநநிவர்த்தயம் என்று. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம். ஸ்வரூபத்தின் அவபாஸம் அதாவது ப்ரகாசம். தன்னாலேயோ வேறு ப்ரமாணத்தினாலேயோ ஸ்வரூபத்தின்

* ஸாபேக்ஷத்வம்—ஒன்றின் அபேக்ஷையோடு கூடி இருத்தல்.

அவபாஸத்தினால் போக்கத்தக்கது அல்லது விலக்கத்தக்கதென்று அர்த்தம். இது வெள்ளி என்கிற ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்கிற இடத்தில் இது வெண்மைநிறத்துடன் கூடின ப்ரகாசமுள்ள வஸ்து என்கிற இப்படிப்பட்ட நூறுப்ரமாணஜ்ஞாநங்கள் உண்டாயிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரமநிவ்ருத்தியினது இன்மை காணப்படுவதால், ப்ரமாணஜ்ஞாநம் ப்ரயோஜனமற்றதென்று *வித்தவத்தகாரத்தால், அது ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதென்று உரைக்கப்பட்டது. வ்யாவர்த்தகாச்ய விஷயஜ்ஞாநாக்யம். ஆச்யமாகவும் விஷயமாகவும் இருத்தலால் ப்ரத்யகர்த்தம் டீ வ்யாவர்த்தகம் என்று பொருள். தத் - †அவபாஸமில்லாதது. விஷயத்தவே என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிருக்கிற பாஷ்யத்தால் ஸ்வாத்மவிஷய அஜ்ஞாந ப்ரதிபத்தியில் விரோதத்தின் ஸாம்யம் காண்பிக்கப்பட்டது. கடம் முதலியவன்துக்களை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரதிதியிலுங்கூட அஜ்ஞாநம் விஷயமாக இருப்பதால் வ்யாவர்த்தகமாக கடம் பாஸிக்கிறதா, இல்லையா? பாஸிக்கிறதானால் கடஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தினால் விலக்கத்தக்க கடர் ஜ்ஞாநமானது அந்த கடம் பாஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் எவ்விதமாக நிலிபெறும். கடம் பாஸியாமவருக்குமேயாகில் வ்யாவர்த்தகவிஷயஜ்ஞாநாக்யமான அஜ்ஞாநமானது எவ்வாறு அனுபவிக்கப்படலாம் என்று அர்த்தவித்தமான விரோதம் காணத்தக்கது. இவ்வண்ணமாக அன்யனூல் பாவபாவங்களுடைய விரோதமானது காண்பிக்கப்படவே, அதற்கு ப்ரதிபத்தியாக நிவர்த்தய விரோதம் சொல்லப்பட்டது. அதற்கு மேல் விசதம் அவிசதம் என்கிற பாகுபாட்டினால் விரோதத்தினின்றும்மையை சங்கடிக் கிறார்—அந் என்று. ப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தால் அவபாஸம் விசதாவபாஸம். அது தன்மக்கத்திலும் துல்யம் என்று சொல்லுகிறார்—ஷூந்தநீஹி என்று. விசதஸ்வரூபமானது எதற்கு அவச்சேதகமாக இருக்கிறதோ அது விசதஸ்வரூபவிஷயம். விசதஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்வவிஷயமான ஜ்ஞாநத்தின் வாயிலாக ப்ராகபாவாவச்சேதகத்வம். ஜ்ஞாநப்ராகபாவமும் விசதஸ்வரூபஜ்ஞாநாவச்சின்னம் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநத்திற்கு அபாவாவச்சேதகத்வம் ப்ரதியோகியாக இருத்தலால், விசதஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ப்ராகபாவத்திற்கு ப்ரதியோகி என்று தாத்பர்யம். விரோதத்தின் இன்மை வித்திப் பதின்பொருட்டு இருக்கிற ஜ்ஞாநமானது அதைக்காட்டிலும் வேறு பதார்த்தம் என்று சொல்லுகிறார்—ஆச்ய என்று. ஆச்யம் ப்ரதியோகி இவ்விண்ணுகளின் ஜ்ஞாநம் ஆச்யப்ரதியோகிஜ்ஞாநம். அவிசதஸ்வரூபவிஷயம் என்று. ஆச்யஜ்ஞாநத்திற்கு அவிசதஸ்வரூபவிஷயத்வமாவது அவிசதமானப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல் ப்ரதியோகிஜ்ஞாநத்திற்கு அவிசதஸ்வரூபவிஷயத்வமாவது அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியாக இருக்கிற அவிசதமான ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாக இருக்கை. விஷயத்துடன் கூடிய நிவர்த்தகஜ்ஞாநமானது அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியாக இருத்தலால் இப்பொழுது ஜ்ஞாநத்தை அவலம்பிக்கிறது. அதில் நிவர்த்தகஜ்ஞாநவிஷயமான ப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு இப்பொழுது விசதபாவமில்லாமையாலும் நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் இப்பொழுது இல்லாமையாலும் ப்ரதியோகிஜ்ஞாநத்திற்கு அவைசத்யம். ஆச்யத்துடன் கூடிய ஜ்ஞாநமானது இருந்துகொண்டன்றோ அப்ரோகநிவ்யாஸரூபமாக ஆகிறது. ஆதலால் அத

* வித்தத்தகாரம்—நிச்சயம்,

டீ வ்யாவர்த்தகம்—வேற்றுமையை உண்டெண்ணுகிற வஸ்து.

† அவபாஸம்—ப்ரகாசம்.

* ப்ரதியோகி—தவராமல் ஒருவஸ்துவினால் அபேக்ஷிக்கப்படுகிற வஸ்து.

ற்கு நிகழ்காலத்தில் இல்லாமைமீனால் வைசத்யத்தின் இன்மை ஏற்படுகிறது. இவ் வண்ணம் ஆசிரயமாகப் ப்ரகாசிக்கிறவருபம் அவிசதமானது. ப்ரதியோகியாக ஸ்மரிக்க ப்படுகிறஜ்ஞாநமானது இப்பொழுது அவிசதவிஷயமாக இருப்பதாலும் தக்காலத்திலி ல்லாததாலும் அவிசதம் என்பதுபற்றி அந்த இரண்டுவிஷயமான ஜ்ஞாநமும் அவிசதஸ் வருபவிஷயமானது. அதோ இருக்கிறது. விசதஜ்ஞாநமோவென்றால் இல்லாததாக அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகி என்பதனால் விரோதமில்லை என்று அர்த்தம். இது அர்த் தம்—அஜ்ஞாநரிவர்த்தகமாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தின் அபாவமா னது முற்றிலும் உன்னாலும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தினால் விலக்கத்தக்க அஜ்ஞாநாநுபவம் ஸம்பவியாமல் போவதாதலால், அப்படியானபிறகு உன்னாலொப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாண ஜ்ஞாநாபாவமே அஹம் அஜ்ஞா: எங்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளதாக ஆகிற தென்பதுபற்றி அபாவக்ரஹணாநுபபத்தியினால் பாவருபத்வம் கல்பிக்கத்தக்கதல்ல வென்றுபூர்வபக்சத்தில் சொன்ன விரோதம் எவ்வண்ணம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகி தது என்று வினவப்படுமேயானால் இவ்வாறாக பரிஹரிக்கப்பட்டது. அவ்விடத்தில் எந்த அர்த்தத்தை விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநம் அபாவத்துக்கு ப்ரதியோ கியாக சொல்லப்படுகிறதோ அபாவத்துக்கு ப்ரதியோகியாக இருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாக இருக்கிற அந்த அர்த்தத்தினது ப்ரதிபத்தி இருக்கும் தருணத்தில் அந்த ஜ்ஞாநத்தின் அபாவமானது உபபன்னமாகிற தில்லையென்றல்லவோ விரோதம். அந்த விஷயத்தில் இது பரிஹாரம். ஸ்ம்ருதியில் வந்து உதித்திருக்கிற அபாவப்ரதி யோகிஜ்ஞாநமன்றோ நிவேதிக்கப்படுகிறது. எப்படி என்றால், கடத்தின் § ஸாக்ஷாந் கா ரம் இல்லை என்று நிவேதயிருக்குத்தருணத்தில் கடத்தின் ஸாக்ஷாந் காரம் ஸ்மரிக்கப் படுகிறது. நினைக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்கு நினைவு எந்தகாலத்திலுண்டாகிறதோ அதே காலத்திலிருத்தலென்கிற சியமமில்லாமையால் நிவேத யேனாயில் நினைக்கப்படுகிற பதார்த்தத்திற்கு அபாவப்ரதியோகித்வ விரோதமில்லை. உன்னாலும் ஸ்ம்ருதியில் உதி த்திருக்கிற ரிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கு * ஸ்ம்ருதி ஸமான காலத்தில் இருத்தவல்லா மையால் அஜ்ஞாநத்திற்கு அவசேசதகமாக ப்ரதிபத்தி இருந்தபோதிலுங்கூட, ஸ்ம்ருதி யில் வந்து உதித்திருக்கிற ரிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது அஜ்ஞாந விரோதியல்லவென்று சொல்லத்தக்கது. ஆகையால் தன்னை விஷயீகரிக்கிறதும் கடம் முதலிய வஸ்துக்களை விஷயீகரிக்கிறதமான ப்ரமாணஜ்ஞாநமானது தன்னை விஷயமான ஆத்மாவோடு கூடவும், கடம் முதலிய வஸ்துக்களோடுகூடவும் ஸ்ம்ருதியில் ஆருடமாய் அவிசதமாகத் தோன்றிக்கொண்டு அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியாக ஆகிறதாதலால் மிகவும் பொருத்த முள்ளதாக ஆகிறதென்று. அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ ஸ்மாணம் உண்டா கும். ப்ரமாண ஜ்ஞாநம் யாரால் அனுபவிக்கப்பட்டதென்று வினவப்படுமேயானால், உன்னுடைய ரிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் யாரால் அனுபவிக்கப்பட்டது. ஆகமத்தினாலென்று சொல்லப்படுமேயானால் நமக்கும் ஆத்மஸாக்ஷாந் காரம் அதை விதிக்கிற வாக்கியத்தாலரி யப்பட்டிருக்கிறது. கடம் முதலிய வஸ்துக்களின் ஸாக்ஷாந் காமோவென்றால் ப்ரத்ய க்ஷம் முதலியவைகளில் யாரோ ஒருவனால் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேரு பர்வ தத்தின் ஸாக்ஷாந் காரம் எவ்வாறு நிவேதிக்கப்படுகிறது? அதோவென்றால் ஒரு ப்ர

§ ஸாக்ஷாந் காரம்—ப்ரத்யக்ஷம்

* ஸ்ம்ருதி — பூர்வாநுபவத்தாலுண்டான ஸம்ஸாரமாத்மிரத்தினாலுண்டாகி ஜ்ஞாநம்.

மாணத்தாலும் முன்பு அனுபவிக்கப்பட்டதன்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் முன்பு யானையைக் கண்டிராத மனிதனால் எவ்வாறு இந்த நற்சந்திவீதியில் யானை இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸர்க்கத்தின் அனுபவமில்லாவிடினும் ஸம்ஸர்க்கமான இரண்டு வஸ்துக்களின் அனுபவமாதிரித்தினால் வேறு இடத்தில் இரண்டில் ஒன்றின் நிஷேதம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகித்தென்று கூறப்படுகிறதேயானால், இவ்னமாகில் ஸுமேருவின் ஸாக்ஷாத்கார ஸம்ஸர்காறுபவமில்லாவிடினும் மேருவினுடையவும் ஸாக்ஷாத்காரத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் யாரோ ஒருவனுக்கு வந்திருப்பதினால் அவைகளின் ஸம்ஸர்க நிஷேதமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. ப்ரமாண ஜ்ஞானங்கள் அபாவ ப்ரதியோகிகளாக இருப்பதால் அபாவத்திற்கு அப்பொழுது க்ரஹை வஸ்துவில்லையென்று எது கூறப்பட்டதோ அதுஎல்லாப்ரமாண ஜ்ஞானாபாவங்களுக்கும் ஒரே ஸமயத்தில் அனுபவம் ஸம்பவியாதலால் சில ஜ்ஞானாபாவத்திற்கு வேறு ப்ரமாணத்தினால் க்ரஹணம் உபபன்னமாவதாலும் பரிஹரிக்கப்பட்டுவிட்டது. இவ்வண்ணம் பாவரூப பக்ஷத்தில் விரோத பரிஹாஸம்யம் காண்பிக்கப்பட்டது. ஐயா! விரோதஸம்யம் சொல்வதற்கு ஸாத்தியப்பாது. அஜ்ஞானமானது நனர்த்தமான அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியான ஜ்ஞானத்துடன் கூடியதாகவே அறியத்தக்கதாக இருந்தாலன்றோ நனர்த்த ப்ரதிபோகியான அந்த ஜ்ஞானமானது தனக்கு விஷயமாகவும் ஆச்ரயமாகவுமிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தத்துடன் கூடியதாக ப்ரகாசிப்பதால் விஷயமாகவும் ஆச்ரயமாகவுமிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தஜ்ஞானமிருக்கும்பொழுது அதனால் போக்கடிக்கத்தக்க அஜ்ஞானத்தின் ஸ்திதி என்று சொன்னால் விரோதம். பாவரூபமான அஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானப்ரதிபத்தியின் அபேக்ஷை இல்லையன்றோ, ஸ்வரூபத்தினாலேயே ப்ரதிபத்தி ஸம்பவிப்பதால், பாவரூபமான கடத்திற்கு ஆச்ரய ஜ்ஞானம் ப்ரதியோகி ஜ்ஞானம் இவைகளை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருத்தல் காணப்பட்டதில்லையன்றோஎன்று சொல்லுகிறார்-பாவநுபல்ய என்று.

தயாஹி — சுஜ்ஞானநிதி ஜ்ஞானாஹாவஸூஹுவிர்ராயீவா -
 த்யாணாஹி தஹ்நாஹி ஜ்ஞானாவெக்ஷா சவஸ்யாஹுயணீயா! யபூவி
 தஸிஸூராவபூகிவதௌ ப்ரகாஸாவெக்ஷாநவிடிதௌ தயாவிபூ
 காஸவிர்ராயீக்துநெநாகாரெண ப்ரகிவதௌ ப்ரகாஸபூகிவதௌ
 வெக்ஷாசுஹ்ருவஹவஹிதீதாஜ்ஞாமம் நகஹாவித்யாஹிவெண விபூகி
 சவிசுஜ்ஞானநிதேதுவ தயாஸகிஜ்ஞானாஹாவஸூஹுவிர்ராயீவா
 ஜ்ஞானபூராவஹாவஸூஹவதாஹுஸூஹவதே, ப்ரகீயகெதெதுஹ
 யாஹுஹெதெதாஜ்ஞானபூராவஹாவஸூஹவதாஹுஸூஹவதே
 துநாஹுயதஹுஸூஹவதாஹுஸூஹவதே! நித்யுஹுஸூஹபூகாஸவெத
 நெநுக்ஷராவபூ ப்ரஹ்மணாஜ்ஞானாஹாவஸூஹவதாஹுஸூஹவதே! ஸா
 நாவஸூராவபூகி! ஸாநாவஸூராவபூகிவிர்ராயீக்துநெநாகாரெண
 ஜ்ஞானநிதேதுவதீதிவெசு! கிபிடிம் கிரொஹிதஸூஸூராவபூகி? சுபூ

காஸிதஸூரூபகவலிதிவெசு, ஸ்ராமுஹவஸூரூபவஸூக்யஜீவ காஸி
தஸூரூபகவலி ஸ்ராமுஹவஸூரூபவஸூபாவி சுநுதொ஽புக்ராஸித-
ஸூரூபகவலிவவஷுதஜிதிவெசு, ஸ்வம்தகலிபுக்ராஸாஸூயஜீபா
நஸூபவமதேந புகாஸுதெஸூவஸூரூபகவலிநுதஸூரூபவநாஸ-
ஸ்வவஸூபாஜிதி பூபவபுரேவொகூஸு

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

உபபாதிக்கப்படுகிறது—அஜ்ஞானமென்பது ஜ்ஞானாபாவமா? அ-
தைக்காட்டிலும் வேறு ஒன்றா? அல்லது அதற்கு விரோதியா? மூன்று
களுக்கும் அதன் ஸ்வரூப ஜ்ஞானாபேக்ஷை அவசியம் ஆகாதிக்கத்தக்கது.
என்றாலும், தமஸ்ஸின் ஸ்வரூபத்தை அறியும்விஷயத்தில் ப்ரகாசத்தின் அ-
பேக்ஷைஇல்லை. ஆயினும் ப்ரகாசத்திற்கு விரோதிஎன்கிற ஆகாரத்தால் ப்ரதி-
பத்தி ஏற்படும் ஸமயத்தில் அந்த ப்ரதிபத்தியில் ப்ரகாசத்தினுடைய அபே-
க்ஷை இருக்கவே இருக்கிறது. உமக்கு அபிமதமான அஜ்ஞானமானது ஒரு
பொழுதும் ஸ்வரூபத்தால் லீக்திபெருகிறதில்லை. பின்னையோ அஜ்ஞான
மென்றே லீக்திக்கிறது. அப்படியாகில் ஜ்ஞானாபாவத்திற்குப்போல் அதை
அபேக்ஷித்தல் ஸமானம். ஜ்ஞானத்தின் ப்ராகபாவமோ வென்றால் உன்னு-
ளும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ப்ரதீதிக்கு விஷயமாகவுமாகிறதாதலால்
இருவர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞானப்ராகபாவமே அஹம்
அஜ்ஞான், அதாவது நான் அறிவில்லாதவன், என்னையும் மற்றவனையும் நான்
அறிகிறேனில்லை என்று அனுபவிக்கப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்-
கது. எப்பொழுதுமே தோஷத்தால் விடுபட்டதும் தனக்குத்தானாகவே ப்ர-
காசிக்கின்றதுமான சைதன்யத்தையே தன் உருவாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ர-
ஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானானுபாவமானது ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஸ்வானுபவ ஸ்வ-
ரூபமாக இருத்தலால், ஸ்வாநுபவஸ்வரூபமாயிருந்த போதிலும் அவித்யையி-
னால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு கூடியதாக இருந்துகொண்டு அஜ்ஞா-
னத்தை அனுபவிக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் மறைக்கப்பட்டிருக்-
கிற தன் ஸ்வரூபத்துடன் கூடியிருத்தல் என்பது என்ன? அது ப்ரகாசப்-
படுத்தப்படாத ஸ்வரூபத்துடன் கூடி இருத்தல் என்று சொல்லப்படுமேயா-
னால், தன்னுடையதான அனுபவஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வாறு ப்ரகாசப்படுத்தப்-
படாத ஸ்வரூபத்வம் ஸம்பவிக்கும்? தன்னுடையதான அனுபவ ஸ்வரூபத்-
திற்குக்கூட மற்றொன்றினால் ப்ரகாசிக்கப்படாத ஸ்வரூபத்தோடுகூடி இருத்

தல் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் இப்படியாகில் ப்ரகாசம் என்கிற பெயருள்ள தர்மத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாததினால் ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமாகலால் மற்றொன்றினால் ஸ்வரூபநாசமே ஏற்படுமென்று முத்தியே சொல்லப்பட்டது.

சுருதப்ரகாசிகை—

எவ்வாறு அபேகையோடு கூடி இருத்தல் என்று வினவினால் கூறுகிறார்—நதாஹி என்று. அபாவம் நஞ்ஞுக்கு அர்த்தமாக ஸம்பவிப்பதால் அப்படி சொல்லப்பட்டது. ப்ராமான்ஜ்ஞாதத்தைவிட வேறு என்றாவது அல்லது ப்ராமான்ஜ்ஞாதத்திற்கு விரோதி என்றாவது அந்தப் ப்ரதிபத்தி. அப்பொழுது அந்த ஜ்ஞானமானது தன்னுடையதான விஷயத்தால் அவாச்சின்னமாகவே அறியப்பட்டிருப்பதால் ப்ரத்யக்ஷத்தினுடையவோ கடம் முதலிய வஸ்துக்களுடையவோ ஜ்ஞானம் இருக்கும் தருணத்தில் அந்த ஜ்ஞானத்தால் போக்கத்தக்க அஜ்ஞானம் க்ரஹிக்கப்படமாட்டாதென்று அர்த்தம். எப்படி இருட்டுக்குப் ப்ரகாசவிரோதமிருந்தபோதிலும் அந்த இருட்டு விஷயமான ஜ்ஞானத்தில் ப்ரகாசாபேகை இல்லையோ அப்படிப்போல் இங்கேயுமென்று கூறப்படுமேயானால் அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்—யத்யபி என்று. பாவரூபமான அஜ்ஞானமும் ஸ்வரூபத்தால் ஸித்திக்கிறதென்கிற விஷயத்தில் மறுமொழி உரைக்கிறார்—பவத்யபிமத என்று. ‘முத்தியோஸமி - மூடோஸமி’ மோஹமுள்ளவனாக இருக்கிறேன், மூடனாக இருக்கிறேனென்று ப்ரயோகபலத்தால் அஜ்ஞானம் ஸ்வரூபத்தால் ஸித்திக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல; ஒருமனிதனுக்கு ஏதோ ஒரு விஷயத்திலல்லவோ மோஹம். நிரமலமான மதியையுடையவன் எவனோ அவன் ஆத்மமோஹத்தை அடைகிறானில்லை. ‘திக்கமோஹாலாதசக்ராதி ப்ராந்தயஸூசகதம்புர:’ இது முதலிய இடங்களில் மோஹமானது விஷயத்துடனும் ஆச்ரயத்துடனும் கூடியதாகவன்றோ அறியப்படுகிறது. முத்தியோஸமி நான் மோஹமுள்ளவனாக இருக்கிறேன், என்பதனால் ஆச்ரயத்துடன் கூடி இருத்தல் அறியப்படுகிறது. விஷயமும் அர்த்தத்திற்கு அநினமாக இருத்தலால் ஸித்தித்திருக்கிறது. இந்த தூஷணமானது ‘ஸம்வித் ஸித்திக்கிறதா இல்லையா?’ என்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வழியினால் பலித்தது. ஆகையால் ஸ்வாத்மவிஷயமான அஜ்ஞானமானது விஷயமாகவும் ஆச்ரயமாகவுமிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தினுடைய ப்ரதிபத்தியின் இருப்பினால் நாசம் பண்ணப்பட்டுவிட்டது. கடம் முதலியவற்றின் அஜ்ஞானமோவென்றால் விஷயமாக இருக்கிற கடம் முதலியவற்றின் ஜ்ஞானத்திற்கு விருத்தம். மாயாசப்தம் முதலியவைகளால் அஜ்ஞானப்ரதிபத்தி உண்டாகும் தருணத்தில் விஷயம் ஆச்ரயம் இவைகளின் அபேகை இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால், இல்லை. மாயைமுதலிய சப்தங்களுக்கும் வ்யுத்தத்தியை அபேகையாமல் அர்த்தத்தை உணர்த்திவைக்கும் தன்னுமஸம்பவியாததால் அஜ்ஞானம் முதலிய பதங்களுக்கு ப்ரியாயமாகவும் வ்யுத்தபன்னமாக இருப்பதால் ஸ்வரூபத்தால் வித்தியானது எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஒருக்காலும் ஸ்வரூபத்தால் ஸித்திக்கிறதில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. ஐயனே! ஸ்வரூபாவாச்சின்னமான அஜ்ஞானப்ரதிதியானது நன்றித்தத்திற்குப் ப்ரதியோகியாதலால் ஜ்ஞானாவாச்சின்னமாகஸித்தித்தபோதிலும் நிவர்த்திய நிவர்த்தகவிரோதமில்லை. ஸ்வரூபபூதமான ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறாக அதுஸித்திப்பதால், ஸ்வரூபஜ்ஞானமானது அவியைக்கு நிவர்த்தகமல்லவன்

றே, பின்னையோ ப்ரமாண ஜ்ஞாநமே அவித்யா நிவர்தகம். ஆகையால் விரோதமில்லை என்று. இப்படியல்ல; என்னையும் மந்தவீனையும் நானறிகிறேனில்லை என்று விஷயம் ஆசிரயம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தித்த ஜ்ஞானத்துடன் கூடியதாக ப்ரதிஜிவருவதால். ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞானமானது ஆசிரயத்துடனும் விஷயத்துடனும் கூடியதென்பது உன்னுடைய மதமல்லவன்றே. ஸ்வரூபமானது ஆசிரயமாக இருப்பதாலேயே அஜ்ஞானத்திற்கு அவச்சேதகமா? அல்லது விஷயமாக இருத்தலாலும் கூடவா? முதல் பக்ஷத்தில் உன்னுடைய அபிமதம் எய்திக்குறியில்லை. அப்பொழுது ப்ரத்யகர்த்தத்திற்குத் தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற ஏதோ ஒன்றோடுசேர்ந்திருத்தலையன்றே ஸித்திக்குகிறது. விஷயமாக இருப்பதால் அவச்சேதகமாகும் பக்ஷத்தில் ப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு அஜ்ஞானம் ஆவரணமாக ஆகும். ஆவரணமாக இருத்தலால்தான் ப்ரத்யகர்த்த விஷயமான ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருக்கல். ஆகையால் அதை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ரமாண ஜ்ஞானத்தின் ப்ரதிதியானது அவசிவமாக இருக்கவேண்டியதாதலால் முற்கூறப்பட்டுள்ள விரோதமானது தாண்டப்பட்டதாக ஆகவில்லை. ஆகையால் ஸ்வரூபபூதஜ்ஞான விஷயமான ப்ரதிதியை ஒப்புக்கொள்வது பொருத்தமென்றதன்று. இரண்டு பக்ஷங்களிலும் ஸாதனம் தூஷணம் இரண்டும் துஷ்யமாக இருப்பதால் பாவரூபமான அஜ்ஞானம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படலாம் என்று ஆசங்கித்து லாக்ஷியாயத்தால் பரிஹரிக்கிறார்—ஜ்ஞானப்ராகபாவஸ்து என்று. ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அஹம் அஜ்ஞ: என்கிற ஜ்ஞானம் அபாவரூபம் என்று சொல்வதிலேயே * விப்ரதிபத்தி. அபாவத்தின் அநுகீகாரமோ இல்லை. அப்படி இல்லாவிட்டால் ப்ரமாண ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ராகபாவமில்லாமையால் அநாதியாக இருப்பதுபற்றி அதனால் கிரஸனம் செய்யத்தக்க பாவரூபஜ்ஞானத்திற்கு உதயமில்லாமை ப்ரஸங்கிப்பதால். ஆகையால் ஜ்ஞானப்ராவம் உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது என்று பொருள் அறியவும்கொடுக்கிறது. உலகத்தில் அந்தஅந்த ஜ்ஞானத்தினது இன்மையைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் ஜ்ஞானம் நாஸ்திஎன்கிற வ்யவஹாரம் காணப்படுவதால். ப்ரதிபத்தி இல்லாவிடில் சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பம் பெருந்தாததால் ஜ்ஞானப்பாவப்ரதிதியானது இருக்கவே இருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஆகையால் எல்லோராலும் விவாதமின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞானப்பாவத்திலேயே அஹம் அஜ்ஞ: என்கிற ப்ரதிதியானது பொருந்துகிறதாதலால் இதைவிட வேறான ஒன்றைக்கல்பிப்பதில் ஹேதுவில்லாமையால் லாக்ஷத்தினால் அதே 'அஹம் அஜ்ஞ:' என்கிற ப்ரதிதிக்குவிஷயமாக ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது என்று பொருள். அறிஞர்களால் புகழத்தக்கவரே! இரண்டுபேர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அபாவமென்கிற ஒருபநார்த்தம் கிடையாது நம் மதத்தில் அபாவமென்பதுவேறு ஒரு பாவரூபமானவஸ்து. அன்யனுடைய மதத்திலோ பாவத்தைக்காட்டிலும் வேறுபாடு. ஆதலால் எவ்வாறு இரண்டுபேர்களுடையஸம்மதியினால் 'அஹம் அஜ்ஞ:' என்கிற ப்ரதிதிக்கு உபபத்தி ஏற்படுகிறது? உத்தரம்கூறப்படுகிறது. இரண்டுபேர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதென்று கூறப்பட்டிருக்கவில்லையன்றே. பின்னையோ உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதென்று உரைக்கப்பட்டது. அபாவசப்தத்திற்கு வாச்யமாக ஒரு அர்த்தம் இருவர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அது பாவரூபமானது அல்ல. அதைக்காட்டிலும் வேறுபாடு என்று இவ்வளவே அதில் விவாதம். இந்தஇடத்தில் ஏது பாவரூபமாக தன்னால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, ஏது அதைக்காட்டிலும் வேறாக அபாவசப்தத்திற்கு வாச்யமாக அன்யனால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்விரண்டி

ஹன்ஒன்றிலுல் அஹம் அஜ்ஞு; ஂன்கிற ப்ரதீதிக்கு உபபத்திரவருவதால் அவ்விரண்டைக் காட்டிலும் வேறான ஒரு அர்த்தத்தை கல்பிப்பது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாதென்று கூறப்பட்டதாக ஆகிறது என்பதனால் விரோதமில்லை. ஐயமே! அபாவத்தை பாவார்த்தமாக விரும்புகிற உன்னால் ஜ்ஞானப்ரகாசபாவ சப்தத்தால் பாவரூபமான அஜ்ஞானமானது அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். இப்படி அவ்வு, இத் ஆகேசுபமானது இரண்டு ஸித் தாந்தங்களையும் அறியாமையினாலன்றே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக வே இருக்கிற ஜ்ஞாந்தினுடைய † ஸங்கோசரூபமான ஒரு கிலைமை ப்ராகபாவ சப்த த்தால் சொல்லப்படுகிறதென்பது ஈமக்கு அபிமதம். ஸ்வப்ரகாசமான ஜ்ஞன்னமல்லாமையால் அஜ்ஞானம் பாவரூபமென்பது அன்யனுக்கு அபிமதம். ஆகையால் அவ்விரண் டிக்கும் எவ்வாறு ஐக்யம், அங்ஙனமாகில் ஜ்ஞானஸங்கோச ரூபமான கிலைமையை விட்டு அஜ்ஞானசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதென்று அன்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பாவரூபமான அஜ்ஞானம் ஸ்வீகரிக்கப்படலாம். பாவரூபத்வம் என்கிற அம்சத்தில் இருவருக்கும் வேற்றுமைப்பாடு இல்லாமையால் என்று வினவப்படுமேயானால் *ப்ராமா ணிகபதார்த்தத்தை விட்டுவிட்டு அப்ராமாணிகம் ஸ்வீகரிக்கப்படலாமென்கிற இந்தவிஷயம் பொருத்தமில்லாதது. (வலிஜ்ஞாநர்வலிஜ்ஞாதேர்விபரிபோவாதே) விஜ்ஞாதா வினுடைய விஜ்ஞானத்திற்கு அழிவில்லை எக்காலத்திலுமிருக்கிறது. ஸாக்ஷாத்கரீகிற வல்லமையுள்ளவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறானன்றே. வேந்தனே! அந்த அவிய்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதனால் கேசுத்ராஜ்ஞன் என்கிறபெயரையுடைய சக்தியானது எல்லாப்ராமாணிகளிடங்களிலும் ஏதத்தாழ்ந்தியுள்ளதாக இருக்கிறது. அது ப்ரசஸ்தப்ரா ணினில்லாத வஸ்துக்களிடத்தில் ஸ்வல்பமாக இருக்கிறது என்கிற அர்த்தமுள்ள (அப்ரா ணிமத்ஸுஸ்ஸ்வல்பாஸா) என்று தொடங்கி (ஹிரண்யகர்ப்போதிதாரம்புமஸை: சக்த்யுபலக்ஷித:) நான்முன் புருஷர்களுக்குள் அதிகமான சக்தியுடன் கூடியவராகக் காணப்பட்டிருக்கிறார் என்று ச்ருதிகளாலும் ஸ்மருதிகளாலும் லித்தமாக இருப்பதால் ப்ராமாணிகமான ஜ்ஞான நித்யத்வமும் அதன் ஸங்கோசம் முதலியதும் எவ்வாறு இழக்கக்கூடியதாக ஆகும். பாவரூபமான அஜ்ஞானமோ கல்பிக்கத்தக்கது. கல்பனைக்கு ஸாதகமான வஸ்து அன்யதாவலித்தமாக இருப்பதால் அப்ராமாணிகமான அந்த வஸ்து எவ்வாறு ஸ்வீகரிக்கப்படலாம். கல்பனையிலோவென்றால் லாகவாசியாயம் ப்ரவர்த்திக்கிறது. ப்ராமாணத்தினால் லித்தித்த அர்த்தத்திலோவென்றால் அந்த லாகவாசியாயம் ப்ரவ்ருத்திக் கிறதில்லை. ஆகையால் 'அஹம் அஜ்ஞு;' என்று ஜ்ஞாநப்ரகாசபாவமே ப்ரதீதிவிஷயமாகிறது. இவ்வண்ணமாக 'அஹம் அஜ்ஞு;' என்கிற ப்ரத்யக்ஷமானது பாவரூபமான அஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமென்பதில் பாவரூபமான பக்ஷத்திற்கு உபபத்தி, அபாவரூபமான பக்ஷத்திற்கு அனுபபத்தி ரூபமான அனுக்ஷதார்க்கத்தினது அபாவம் கூறப்பட்டது. அதற்கு மேல் ப்ரதிகூல தர்க்கத்தினால் பராஹ்மி கூறப்படுகிறது—நீத்ய என்று. 'நித்யமுக்க் ஸ்வப்ரகாசசதன்யைக ஸ்வரூபஸ்ய.' என்கிற பதம் ஹேதுவை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. நித்யமுக்கத்தவமாவது, பரமார்த்தமாகவே தோஷத்தால் தொடரப்படாமலிருத்தல், ஆதலால் பரமார்த்ததோஷம் ஸம்பவிக் கிறதில்லை. ஸ்வாநுபவஸ்வரூபமாக இருப்பதால் அபரமார்த்தமானபாநுபவம் ஸம்பவிக் கிறதில்லை என்று பொருள். அந்யானுபவரூபமானப்ரதேசபேதமில்லாமையாலும் என்பது ஏகசப்தாபியாயம். ஏகசப்தத்தால் அறியத்தக்கதன்மையின் இன்மையும் சொல்ல

† ஸங்கோசம்—சுருங்குதல்

* ப்ராமாணிகம்—ப்ராமாணத்தினால் லித்தித்த வஸ்து

விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிற ஹேதுகூப்பத்தவை விவரிக்கிறார்—ஸ்வாநுபவஸ்வநுபத்வாத் என்று. அவிய்யையினது நிவ்ருத்திதசையில் தொடர்ந்துவருகின்ற அவிய்யாவபாஸவிரோதியான ஸ்வாநுபவத்தையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருக்கவேண்டி தன்மைஹேதுவாகச்சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறதேஒழிய ப்ரமமுண்டாகிற வேளையிலுக்கூட இருக்கிற ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் மாத்ரம்சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் ஸ்வாநுபவத்தையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருத்தல் முந்தியுமிருப்பதால் என்றுபொருள். ஸ்வாநுபவ ஸ்வரூபத்திற்குக்கூட திரோதானத்தால் அஜ்ஞாநாநுபவம்ஸம்பவிக்கிறதென்று சங்கிக்கிறார்—ஸ்வாநுபவஎன்று. தன்னபிப்பிராயத்திற்கு இசைந்த அர்த்தத்தை விவரிப்பதற்கு திரோதான சப்தத்திற்கு வேறு அர்த்தமில்லை என்கிறதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக வினவுதலை முன்னிட்டுக்கொண்டு திரோதான சப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—கீம்தம்நீரோஹிதஸ்வஸ்வநுபத்வம் அப்ரகாசித ஸ்வநுபத்வமிதிசேதீ என்று. ஸ்வாநுபவஸ்வரூபத்திற்குப் ப்ரகாசிக்கப்படாமலிருத்தல் வ்யாஹதமென்கிற புத்தியால் தூஷிக்கிறார்—ஸ்வாநுபவ என்று. அன்யத: என்று பரிஹாரத்தைச் சங்கிக்கிறார்—ஸ்வாநுபவ என்று. வேறு வஸ்துவினால் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படாத ஸ்வரூபத்தான்கூடியிருத்தல் என்று சொல்லும்பக்கத்தில் முற்கூறப்பட்டுள்ள தூஷணத்தை அதிதேசிக்கிறார்—ஏவமிதீஹி என்று.

கிஞ—வ்ருஹஸூரூபவ திரோதான ஹேதுமூலாதெதேஜ்ஞாமஸ்வயிநமூலாத் ஸகஸ்ப்ருஹ கிரஸூரோதி, வ்ருஹகிரஸூரூபவ்யயம்கடநமாவவிஷபொ ஹவதிசூநெராமூரூபாந்ரணம் | சுநமூலாத்ரெவகிரஸூரோதிதிவெசு, யதி சுதிரோஹிதஸூரூபவெவ வ்ருஹ சுஜ்ஞாமநமாவதி ததாதிரோயானகஸூ நானிஷ்டயொஜநாஸூரூ | சுஜ்ஞாமஸூரூபவசூ நாவ | வ்ருஹனொஜ்ஞாமநமூலாத்ரெவஜ்ஞாமகாரூத்யானிதேவ்ருவஹிஷ்டமஸ்ரூவி ஸம்ஹவாசு | கிஞ, வ்ருஹனொஜ்ஞாமநமாவ: கிம்ஸ்தெதாந்யுதெவா? ஸ்ததெஸூஜ்ஞாமநமாவஸூரூபவவ்ருயம்க்குநானிஷ்டாக்ஸூரூ | சுநமூலாதிஸூரூபவஸூ வ்ருஹனொஜ்ஞாமநமாவவஸூரூபவெகைந ரியூரூபஜிதவாயசுஜ்ஞாமந ரஜிதாமாவஸூரூவி நிவ்ருதிவஹிவத்க்ஜ்ஞாமநஜ்ஞாமநமூலாதிரூபவ வ்ருஹஸூரூபவநிவ்ருதிவது | சுநூதஸூசு, கிஞதகடநூசு | சுஜ்ஞாமநாநாதிதிவெசு, சுநவஸூரூ ஸூரூசு | வ்ருஹகிரஸூரூபவ வ்ருயயிநமாவவிஷபொஹவதிதிவெசு, தயாஸாதி ஹஜிஜ்ஞாமகாவாதிவசு ஸஸத்யச வ்ருஹகிரஸூரோதிதி ஜ்ஞாமவாயகூஜ்ஞாமஸூ நஸூரூசு | சுயெஜிஜ்ஞாம வ்யயிநாதி வ்ருஹண: ஸூலாக்ஷிணம் வ்ருஹஸூரூபவகிரஸூரூபவ யமாவஷெவ சுரோதி,

அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் வருகிறது. அனுபவிக்கப்பட்டதாகவே இருந்து கொண்டு அஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மத்தை மறைக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயா ழால் மறைக்கப்படாத ஸ்வரூபத்துடன்கூடியதாகவே ப்ரஹ்மமானது அஜ்ஞானத்தை அனுபவிக்கிறதேயாகில், அப்பொழுது திரோதான கல்பனை ப்ரயோஜனமற்றதாக ஆகும். அஜ்ஞானஸ்வரூப ஸ்பீனையும், ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞானதர்சனம்போல அஜ்ஞானத்தின்காரியமாக அபிமதிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்ச தர்சனமும் ஸம்பவிய்ப்பதால். மேலும், ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞானாநுபவமானது தானாகவே இருக்கிறதா? வேறொன்றினால் ஏற்படுகிறதா? தன்னாலேயே உண்டாகிறதென்று சொன்னால் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞானாநுபவமானது தன் ஸ்வரூபத்தினுண்ணுபண்ணப்பட்டநாதலால், ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞானத்தினின்று விடுதலை இல்லாமல் போகவேண்டியதாகும். அத்துதி ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மமானது அஜ்ஞானாநுபவ ஸ்வரூபமாக இருப்பதால் மித்த்யாரஜதபாதக ஜ்ஞானத்தால் ரஜதாநுபவத்திற்குங்கூட நிவ்ருத்தி உண்டாவதுபோல், நிவர்தகஜ்ஞானத்தால் அஜ்ஞானாநுபுத்திரூபமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் நிவ்ருத்தியாவது உண்டாகலாம். வேறொன்றினாலென்றால் அந்த வேறான வஸ்து எது? வேறொரு அஜ்ஞானமென்று கூறப்படுமேயானால் அநவஸ்தை உண்டாகும். ப்ரஹ்மத்தை மறைத்தேதான் அனுபவவிஷயமாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அந்நவமாகில் இந்த அஜ்ஞானமானது காசம்முதலிய நேத்திரரோகம்போல், தன்னுடைய இறுப்பினாலே ப்ரஹ்மத்தை மறைக்கிறதாதலால் அஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கத்தக்க தன்மை உண்டாகாமல்போகும். அப்படிக்கின்றி இந்த அஜ்ஞானமானது தான் அநாதியாகஇருந்துகொண்டு ப்ரஹ்மத்திற்கு தனக்குச்சாகுதியாக இருக்கும் தன்மையையும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் மறைத்தலையும் ஒருஸமயத்திலேயே செய்கிறது. அதனால் அநவஸ்தை முதலிய தோஷங்களில்லை என்று. இதல்ல, ஸ்வாநுபவ ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வரூபத்தின் திரஸ்காரமின்றி ஸாக்ஷியாக இருக்கச்செய்தல் பொருந்தாததால். வேறு காரணத்தால் மறைக்கப்பட்டுவிட்டதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அப்பொழுது அநாதியாக இருத்தல் என்கிற தன்மையானது விலக்கித்தள்ளப்பட்டு விட்டது, அநவஸ்தையும் முன்புகூறப்பட்டது. அஜ்ஞானத்தினால் மறைக்கப்படாத ஸ்வரூபத்துடன் கூடின ப்ரஹ்மத்துக்கே ஸாக்ஷிந்வத்தை கல்பித்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வாநுபவத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டிருத்தலும் இல்லாமல்போகும்.

மேலும் அவித்யையினால் ப்ரஹ்மம் மறைக்கப்பட்டால் அந்த ப்ரஹ்மமானது கொஞ்சங்கூட ப்ரகாசிக்கிறதில்லையா? அல்லது கொஞ்சம் ப்ரகாசிக்கிறதா? முதலாவது கல்பத்தில் ப்ரகாசமாத்திரத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரகாசமில்லாவிடில் துச்சதை ஏற்படுமென்று அடிக்கடி நம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிந்தின கல்பத்திலோவென்றால் ஸச்சிதாந்தத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எந்த அம்சம் மறைக்கப்படுகிறது? எந்த அம்சம் ப்ரகாசிக்கிறது? அம்சங்களில்லாததும் விசேஷங்களில்லாததும் ப்ரகாசமாத்திரத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய வஸ்துவினிடத்தில் இராண்டு ஆகாரங்கள் ஸம்பவியாதாதலால் ப்ரகாசத்தினுடையமறைத்தலும் ப்ரகாசமும் ஒரே ஸமயத்தில் பொருந்தாது. அப்படிக்கின்றி ஸச்சிதாந்தத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மானது அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூபத்துடன்கூடியதாக இருந்துகொண்டு அப்ரகாசம்போல் காணப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் ப்ரகாசமாத்திரத்தை ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு வைசத்யமாவது அவைசத்யமாவது எவ்விதமாயுள்ளது? இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது, எது அம்சங்களுக்கும் விசேஷங்களோடுங்கூடியதாக இருந்துகொண்டு ப்ரகாசத்திற்கு விஷயமாக ஆகிறதோ அப்படிப்பட்ட அம்சங்களுடனும் விசேஷங்களுடனும் கூடிய அந்த வஸ்துவின் ஸம்பூர்ணமான அவபாஸம் விசதாவபாஸம், சிலவிசேஷங்களால் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்துவின் அவபாஸம் அவிச தாவபாஸம். அதில் எந்த ஆகாரமானது அறியப்பட்டிருக்கவில்லையோ அந்த அம்சத்தில் ப்ரகாசமில்லாமையினாலேயே ப்ரகாசாவைசத்யமில்லை. எந்த அம்சம் அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அம்சத்தில் அது விஷயமான ப்ரகாசம் விசதமே. ஆகையால் எல்லா இடத்திலும் ப்ரகாசாம்சத்தில் அவைசத்யமானது ஸம்பவிக்கிறதில்லை. விஷயத்திலும் ஸ்வரூபம் அறியப்படாநின்றிருக்கும் தருணத்தில் அதிலுள்ள சில விசேஷங்களின் அப்ரதீதியே அவைசத்யம். ஆகையால் விஷயமல்லாததும் விசேஷங்களில்லாததும் ப்ரகாசமாத்திரமாகவுடையிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும்பொழுது சில விசேஷங்களின் அப்ரதீதிருபமான அவைசத்யமென்கிற அஜ்ஞாந கார்யம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

வேறு தூஷணத்தை சொல்லுகிறார் — கீஞ்சு என்று. அபரமார்த்தமாதலால் தானிருந்துகொண்டு தன் ஸத்தையினால் மறைக்கிறதில்லை. பின்னையோவென்றால் அறியப்படாநின்றகொண்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறது. ஆதலால் திரஸ்னா

மானது அனுபவத்தை முன்னிட்டக்கொண்டிருக்கிறது. அனுபவமும் திரஸ்காரத்தை முன்னிட்டக் கொண்டிருக்கிறது. மறைக்கப்படாமலிருக்கிற ஸ்வாநுபவ ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞாநாவம் ஸம்பலிபாதாதலால் அச்சோபாயச்சரணம் மறுபொருள். இதைப் பரிஹரிக்கவேண்டியவிரும்பதால் திரஸ்காரத்தை அனுபவபூர்வக் கிழைந்து சங்கிக்கிறார்—அநுபூதமேவ என்று. அதில் தூஷணம் சொல்லுகிறார்—யதி என்று. மறைக்கப்படாமலிருந்தபோதிலுங்கூட அஜ்ஞாநானுபவம் ஸம்பலிப்பதால். அதற்காக திரோதான கல்பனையும், அதற்காக ஆச்சாதகமான அவித்யாகல்பனையும் பயனற்றதென்று பொருள். அதை உபபாதிக்கிறார்—ப்ரஹ்மண: என்று. எவ்வாறு மறைக்கப்படாத ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதாக இருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரஹ்மத்திற்கு பரமார்த்தமல்லாத ஸ்வரூபத்தின் அனுபவம் ஸம்பலிக்கிறதோ. அவ்வாறே அபரமார்த்தமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மசாநாவமும் மறைக்கப்படாத ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கு ஸம்பலிக்கிறதென்று. அதற்காக திரோதானகல்பனையும் அதற்காக ஆச்சாதகவித்யாகல்பனையும் பயனற்றதென்று அர்த்தம். அநுபவபூர்வகமாகவே திரஸ்காரம் ஸம்பலிக்கிறதென்கிற பகவத்திலேயே லிசல்பமுகத்தால் தூஷணம் கூறுகிறார்—கிரு என்று. எவ்வாறு பகவத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞானத்தினின்று விடுபடாமல் ஸ்வாநுபவம், ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வாறு இரண்டிதூஷணங்கள். ரஹ்மசாநாவஸ்பாதி என்கிற இடத்திலுள்ள அபிசுபத்திலுள்ள ரஹ்மத்திற்கும் லிசுருத்தியானது ஸலிசிப்பிக்கப்பட்டது. ஆய்த: பகவத்தில் அவஸ்தை. திரஸ்காரத்தை முன்னிட்டக்கொண்டிருக்கிற அநுபவபகவத்தை சங்கிக்கிறார்—ப்ரஹ்ம என்று. ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்து அநுபவவித்யாமாதென்று சொன்னால் ஸ்வரூபத்திலுள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப திரஸ்காரமென்று சொல்லப்பட்டதாகவரும். அபியப்பாதித்ததாக இருந்தகொண்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகாது அப்பொழுது சி காமம் முதலியதெனில் பரமார்த்தமாக இருப்பதால் இரானத்தால் சிவர்த்திக்கத்தக்கதாக இருக்கல் ஸத்திரபாடென்று அர்த்தம். தத்திரமேவ திரஸ்காரம் அனுபவம் இரண்டிற்கும் ஒரே ஸமயத்தில் இருக்கல் சங்கிக்கப்படுகிறது—அதேதம் என்று. தைநத் இதுமுகவிய கிரச்சத்திலுள் ஸ்வரூபவஸ்வரூபமாயது ஸ்வரூபவஸ்த்மமாக இருக்கிறது. பராநுபவமானது தோதலில்லாமல் பொருத்ததிலுள்ளே என்று அர்த்தம். வேறுதேவதலில் திரஸ்காரத்தை ஆசங்கிக்கு தூஷிக்கிறார்—தேவது என்று. திரஸ்காரம் அநுபவம் இரண்டும் ஒரே ஸமயத்தில் ஸம்பலிக்கிறது என்கிற பகவத்தில் முன் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பகவதூஷணமும் வருகிறது. என்கிற அபிப்ராயத்திலுள் சொல்லுகிறார்—அநவஸ்தாந: பூர்வோகீதா என்று. இந்த அநவஸ்தையானது, இரானத்திலுள் சிவர்த்திக்கத்தக்கதாக இருத்தலென்கிற தூஷணத்திற்கும் உபவகணம். அமித்தமுநி கூறியிருப்பதனும், ஸ்வரூபத்தின் திரஸ்காரமில்லாமல் ப்ரஹ்மத்திற்கு அபிநிவந்தை ஏற்படுத்துவதில் அபிநிவந்தைக்கூறுகிறார்—அதிநஸ்யுதா என்று

முன்பு விசதா விசதாவாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டு தூஷணம் உரைக்கப்பட்டது. இப்பொழுதோ வென்னால் அதையே தூஷிப்பதற்குத் தொடங்குகிறார்—அபிச என்று. லிசல்பிக்கிறார்—அவிந்யாயா என்று. முற்கூறப்பட்டுள்ள தூஷணத்தை அதிதேசிக்கிறார்—பூர்வஸ்யமீ என்று. உத்திரஸ்யமீ என்று. கிம்சுப்தமானது கிந்தையில். பொருந்தாதென்று கருத்து. ஸத்தித்தூஷணம் முதலிய சுப்தங்களுக்கூட ஸ்வரூப மாத்ரபாமென்று

ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது மறைக்கப்பட்டிருந்தது என்கிற பிரிவானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது என்று கருத்து கோராமல்ச: தீர்ஸ்கரிய தே கோவாபாகாருதே என்று, இது எந்த விசேஷம் மறைக்கப்படுகிறது. எந்த விசேஷம் பாகாசுந்திதது என்பதற்குக்கூட உபலக்ஷணத்தமாக இருக்கிறது 'நிரம்சே நிர்வீசேஷே' என்று. அடுத்து உறைத்திருப்பதனால்-கோராமல்ச: என்று. அச்சபேதமானது சொல்வதற்கு சக்யமல்லவென்று அபிப்பிராயம். அதை உபபாதனம் செய்கிறார்—நிரம்சே என்று. பாகாசமாந்திரே - மாத்ரஸ்பாத்யத்தினால் அலிகதயத்வம் சொல்லக்கருதப்பட்டது. அவியதயமாக இருக்கிற என்று பொருள் யுகபத் நஸங் கச்சேசேதே என்று; உன்னால் காலபேதத்தால் பாகாசமும் அதன் திரஸ்காரமும் சொல் லப்படுகிறதில்லைபற்றே. பின்னையோவென்றால் ஒரு ஸமயத்திலேயே அப்பொழுது அம்சபேதமில்லாமையாலும் ஆகாரபேதமில்லாமையாலும் அவ்விரண்டும் ஸங்கதக் காக ஆகிறதில்லை என்று கருத்து. இவ்வண்ணம் பாகாசம் திரஸ்காரம் இரண்டுக்கும் ஒரே ஸமயத்திலிருந்தலுக்கு அனுபபத்தி இருந்தபோதிலுக்கூட அவிசத சப்தத்தினால் எதிர்த்து விவாதம் செய்கிறார்—அந் என்று. அந் என்கிற சப்தமானது அனுமதிசொ டுத்தவென்கிற அர்த்தத்தில் இருக்கிறது. தூஷிக்கிறார்—பாகாசு என்று. கிம்ஸுபா- பொருத்தாதென்று அர்த்தம். அனுபபத்தி எவ்வாறாக வருகிறதென்கிற சங்கைவரின் வைசத்யா வைசத்யஸ்வரூபத்தைச் சிகழிப்பதற்காக இங்கே அதின் அனுபபத்தியையும் காண்பிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—ஏததுகந்தம் என்று. வைசத்யா வைசத்யஸ்வரூப த்தை சிகழிக்கிறார். ஸஸ்ஸாம்ச: இது முகலியதால். ஜ்ஞானத்தில் அநிதத அனுபபத் தியைக்கூறுகிறார்—நந்ர என்று. பாகாசாபாவதேவ பாகாசாவைச்சக்யம்நவீத்ய தே என்று. தர்மி இல்லாமையால் தர்மமில்லை என்று பொருள். அறியத்தக்கவஸ்துவினி டத்திலும் அறியப்பட்ட அர்சமானது விசதமாக இருப்பதாலும் அறியப்பட்டிராத அம் சமானது அறியப்படாமலிருப்பதாலும் ஒரிடத்திலும் அவைசத்யம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை என்று சொல்லுகிறார்—விஷயேபி என்று. ஒரு வஸ்துவில் சில அம்சத்திற்காவது சில ஆகாரத்திற்காவது பாகாசுகதின் இன்மையானது ஸமுதிதரூபத்தினுடைய அவை சத்யமேஒழிய அந்த இடத்திலும் பாகாசுக்கிற அம்சத்திற்கு அவைசத்யமென்பதில்லை என்று பொருள். தஸ்மாந் என்று. ஸ்வரூபே பாகாசமரணே என்பதற்குப் பரஹ்மணி என்கிற முந்தின பத்ததோடு அன்வயமில்லை, பின்னையோவென்றால் பித்தி இருக்கிற தில் அன்வயம். ஸ்வரூபம் பாகாசித்துக்கொண்டிருக்கையில் சிலவிசேஷங்களின் அப் ரதிபத்திரூபமான அவைசத்யம் பரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பவக்கிறதில்லை என்று அர்த தம். சில விசேஷங்களின் அப்ரதிபத்தி என்கிற சப்தமானது சில அம்சங்களின் அப் ரதிபத்தி என்பதற்கும் உபலக்ஷணமாக இருக்கிறது

சுவிய—உடிவிஷுாகாரூபெவெஸடிஷு தஹ்ஜிதாநொடியாநிவ ருதெ நவா - சுவிவுதௌ சுவவமடாஹாவ: | நிவுதௌவவஸு கி ருருவபிதி விவெவநீயடி | விஸடிவ்ருருவபிதிவெசு. தசுவிஸடிவ் ருருவம் ப்ராஹ்மிநவா, சுவிவெடிஷுாகாரூபெவெஸடிஷு தஹ்ஜி திஸுநஸுதாடி | நொவெநொகூஸுாகாரூபயா சுவித்யுதாஸுதாடி | சுலுஜிதாநஸுதாருயாநிருருவணாநெவாஸம்ஹவ: வுருவடிநெவா

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், இந்த அபிச்சையின் கார்யமாக இருக்கிற அவைசத்யமானது தத்வஜஞாந்தின் உகயத்தால் விலகுகிறதா இல்லையா? விலகுகிறதில்லை என்று சொன்னால் மோக்ஷமில்லை. விலகுகிறதென்று சொல்வாயேயாகில் வஸ்துவானது எவ்விதமான ஸ்வரூபமுள்ளதென்று பகுத்தறியக்கூடாது. விசதஸ்வரூபமென்று சொல்வாயானால் அந்த விசதஸ்வரூபமானது முன் இருக்கிறதா இல்லையா? இருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அபிச்சையின் கார்யமான அவைசத்யமும் அதின் கிவ்ருத்தியும் உண்டாகமாட்டாது. இல்லை என்று சொல்வாயேயாகில் மோக்ஷமானது கார்யமாக ஆவதால் அந்த மோக்ஷத்திற்கு அபிச்சய்வும் ஏற்படும் இந்த அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயத்தை நிரூபணம் செய்யபாணையினுலேயே அஸம்பவம் முந்தியே உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், பரமார்த்தமாக இராத கோஷத்தினடியாக ப்ரமத்தைச்சொல்பவனால் ஆசிரயமில்லாத ப்ரமத்தின் அஸம்பவமும் எவ்விதத்தாலும் உபபாதிக்கமுடியாதது ப்ரமத்துக்கு நேறதவாக இருக்கிறதோஷம் போலவும் கோஷாசிரயத்வம் போலவும் அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரமம் பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதால் அதனால் ஸர்வகுண்யத்வமே உண்டாகும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

வேறுவித்தால் தூஷணம் கூறுகிறார்—அபிச என்று. அவிய்யாகாரியம் நன்னிபந்திதீக்ரதஸ்யாநாம் என்று. விசதஸ்யரூபமுள்ள வஸ்துவானது அவிய்யைக்கு விசோதிமாக இருப்பதால் என்று கருத்தி - மோகஸ்யயகாரியதயா என்று. மோகஸ்ய-மூத்தஸ்யரூபத்திற்கு. பாவரூபத்திற்குக் கையில் காரியமன்றோ அரித்யம் வைசத்யமோ பாவரூபமானது. ஆகையால் அன்யமதத்தில் உன்னால் சொல்லப்பட்ட தூஷணம் உனக்கு வந்துகேசுருகிறது என்று அர்த்தம். முந்தி இல்லாதிருந்து பிந்தி உண்டாய் இருக்கிற வைசத்யத்திற்கு அரித்யம்வ பாஸ்கம் பாதிதமானது. சாஸ்திர ரக்தினால் அது ரித்யமென்று பரிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் என்று சொல்லவாயோனால் அப்பொழுது ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷங்களுடோடு சேர்ந்திருக்கின்றனடாகுமென்று அபிபி

ராயம். முற்கூறப்பட்டுள்ள ஆசிரயாறுபபத்தியை அன்யனூல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பரத்யகூப்ரமாணத்திற்குப் ப்ரதிகூலதர்க்கமாகச்சொல்லுகிறார்—அல்லய என்று. ஸ்வரூபாநாதித்வம் முதலிய வழிகளால் பரிஹாரங்களுக்குப் ப்ரதிபந்திப்பாவத்தை உள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு வேறு தூஷணம் கூறுகிறார்—அபிசு என்று. எப்படி தோஷம் தோஷாசரயத்வம் முதலியது அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலுங்கூடப் ப்ரம்ம் ஸம்பவிக்ந்திதோ அப்படிப்போலவே அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலுங்கூடப் ப்ரம்ம் ஸம்பவிக்ந்திது. அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாகில் அதுவும் ப்ரபஞ்சம்போல அபரமார்த்தமாகப்போய்விட்டதுபற்றி வேறு அதிஷ்டானாபேகை உண்டாவதால் அநவஸ்தை உண்டாகுமென்று சொல்வாயேயானால் அக்ஷணமாகில் தோஷத்திற்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்குப்போல் பரமார்த்தயமில்லாமையால் தோஷாதாராபேகையினால் அநவஸ்தை உண்டாகும். தோஷம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும் ஸ்வரூபம் அநாதியாக இருப்பதால் அநவஸ்தை இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் அக்ஷணமாகில் அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும் ஸ்வரூபம் அநாதியாக இருப்பதால் அநவஸ்தை இல்லை. ப்ரவாஹம்போல் அநாதியாக இருப்பதாலும் தூர்கடமாக இருப்பதாலும் பரிஹாரம் என்பதும் துல்யம். தோஷமானது ப்ரபஞ்சச்சனத்திற்கும் ஸ்வாதர்சனத்திற்கும் தானே நிர்வாஹகமாக இருப்பதுபற்றி தோஷாதாராபேகையினால் அநவஸ்தை இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல, அபரமார்த்தமாக இருக்கிற இத்தற்கு ஸ்வபர நிர்வாஹகத்வம் ஸம்பவியாதாதலால். ஸ்வபந்தத்தில் த்விசந்தரஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற விரல்களின் வின்யாஸ விசேஷமானது ஸ்வகல்பந்தத்தில் தோஷத்தை அபேக்ஷியாததாக இல்லையென்றே. அபரமார்த்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வபரநிர்வாஹகத்வம் ஸம்பவிக்ந்தும். அப்படியானால் அதிஷ்டானாபரமார்த்தயமிருந்தபோதிலும் ஸ்வபரநிர்வாஹகத்வமிருப்பதால் அநவஸ்தை உண்டாகாது. அபரமார்த்த வஸ்துவுக்கு வேறு ஒருவஸ்துவைக்குறித்து அதிஷ்டானத்தவம் ஸித்தித்திருந்தாலன்றே ஸ்வநிர்வாஹகத்வம் ஸித்திக்குமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அபரமார்த்தத்திற்கு மற்றொன்றைக்குறித்து தோஷத்தவம் ஸித்தித்திருந்தாலன்றே ஸ்வநிர்வாஹகத்வம் என்பதினால் துல்யம். மித்ஸ்யயாக இருக்கிற ஐகத்தினுடைய தோற்றத்தினால் தோஷத்தவம் ஸித்தமென்று கூறப்படுமேயானால் அப்பொழுது அத்தனாலேயே அதிஷ்டானத்தவமும் ஸித்தமாகலால் அதிஷ்டானத்துக்கு ஸ்வபர நிர்வாஹகத்வம் ஸித்திக்கிறது அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தால் ப்ரம்ம் எங்கும் காணப்பட்டதில்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் தோஷதோஷாசரயத்வங்கள் அபரமார்த்தங்களுக இருந்தபோதிலும் ப்ரம்ம் காணப்பட்டதில்லை என்பதனால் சர்சைதுல்யமென்று அபிபிராயம் அத்தனல் என்னவென்று கேட்கின் கூறுகிறார்—நநுஸ்சு என்று. இவ்வண்ணம் நான் அஜ்ஞன்! என்னையும் மற்றவனையும் அறிகிறேனில்லை என்கிற ப்ரத்யகூபத்திற்குப் ப்ரதிகூல தர்க்கத்தினால் அபிவ்யுசொல்லப்பட்டது.

இந்த இடத்தில் சிவர் கூறுகிறார்கள்—தூங்கி எழுந்திருப்பவனுடைய 'நான் ஒன்றையும் அறிக்ந்தேனில்லை' என்கிற பரமார்த்தத்தின் இன்றியமையாமையே பாவரூபாஜ்ஞாநத்தில் ப்ரமாணம். எவ்வாறு இன்றியமையாமையே? இவ்வாறாக, நான் ஒன்றையும் அறிக்ந்தேனில்லை என்கிற பரமார்த்தமானது ஜ்ஞாநாபாவத்தை விஷயமாகக்கொண்டதல்ல. ஸ்வரூபத்தில் ஜ்ஞாநாபாவமானது அனுபவிக்ந்தப்பட்டிருந்ததால், ஜ்ஞாநாபாவரூபவத்தில் விஷயாவச்சின்னமான ப்ரதிகூலகியாக இருக்கிற ஜ்ஞானத்தினுடைய அபவாஸமன்றே ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அதை ஒப்புக்கொண்டால் ஸூக்ஷ்மத்திற்கு வ்யாகாதம் வருகிறது, இது அஸ்மாணலிங்கத்தினால் உண்டாகிறதும ஜ்ஞாநாபாவ

த்தை விஷயமாக உடையதுமான அனுமிதிருபமான ஜ்ஞானமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. அஸ்மரணத்திற்கு அநுபவவ்யாப்யத்வாவில்லாமையால், வழியில் செல்லுகிறவனால் தொடரப்பட்ட த்ருணம் முதலியது ஸ்மரிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. ஆகையால் ஸூஷூப்தியில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற பாவருபமான அஜ்ஞானமானது நான் ஒன்றையுமறியேன் என்கிற ப்ரத்பவமாச்சதால் ஸ்மரிக்கப்படுகிறது. ஆகலால் அந்த ஸ்மரணத்தின் இன்றியமையாமையால் பாவருபமான அஜ்ஞானம் லித்தித்தித்தி-என்று, இது பொருத்தகிறதில்லை. அஜ்ஞானம் பாவருபமாக இருந்தபோதிலுங்கூட அதற்குப் ப்ரதியோகியின் அபேகையானது உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால், ப்ரதியோகிக்கு ஸூஷூப்தியில் அவபாஸில்லாமையால் அதின் ஸ்மரணம் பொருத்தாததால் ப்ரதியோகியான ஜ்ஞானத்தினுடைய அவபாஸமவரின் ஸூஷூப்தியாயாகாதம் உன்னுலேயே உரைக்கப்பட்டது. அதைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற வஸ்துவைச்சொல்லுகின்ற நஞ்சத்தத்திற்குப் ப்ரதியோகியாவருபமாக இருக்கிற ஜ்ஞானமானது அப்பொழுது ப்ரகாசிக்கிறதென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. நான் ஒன்றையும் அறிகிலேன், என்னையும் மற்றவனையும் அறிகிறேனில்லை என்று விஷயங்களோடுகூடிய ஜ்ஞானத்திற்குப் ப்ரதியோகித்வம் அறியப்படுவதால், ஆகலால் அது அவபாஸிக்காவியில் அஜ்ஞானாநுபவமில்லாமையால் அதின் ஸ்மரணம்பொருத்தாது. மேலும் ஸூஷூப்தியில் பாவருபமான அஜ்ஞானத்தின் அனுபவமானது நிர்விகல்பமேனோவாபாரத்தினாலா? ஸ்விகல்பசமேனோவாபாரத்தினாலா? முகல் பகதத்தில் தனக்கு அபிமதமாக இருக்கிற ஸாக்ஷிசைதன்யாவாஸருபமான நிர்விகல்பத்திற்கு ஸம்ஸ்காரத்தை உண்டிபண்ணும் திறமை ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால் ப்ரதிஸந்தானமானது பொருத்தாது இரண்டாவது பகதமும் ஸரியல்ல. ஸூஷூப்தியிவிரோதத்தினால் அப்பொழுது மனோவிபாரம் ஸம்பவியாதததால், அதனால் நகிருசித்தவெதவும் என்கிற ஜ்ஞானம் ஸம்பாணமல்ல. பிள்ளையோ அஸ்மரணத்தை * லிங்கமாக உடையதும் ஜ்ஞானாபாவத்தை விஷயமாக உடையதுமான அனுமிதிருபம், வழியில் செல்லுகிறவனால் தொடரப்பட்டிருக்கிற த்ருணம் முதலிய வஸ்துக்களின் அஸ்மரணத்தினால் தவ்யபிசாரம்மில்லை வேறு வ்யாஸங்கம் முதலிய ஸம்ஸ்காரவிரோதிகளின் அபாவத்தால் விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அஸ்மரணத்திற்கு வ்யபிசாரமில்லாமையால், * தத்ப்ரதீராத்ப்யம் ப்ரபுத்தவவிசேஹாதிய: ! துக்காதிரீவ்ரமுத்மாநோந்யாஸோதீர்க்ககாலகா, ஏதாச்சுசாத்ருஷ்டைவருண்யம்கல்பயம் ஸம்ஸ்காரரோதிஷூ, ஏதேஷ்வஸுத்ஸவ ஸ்மரணாத்ஜ்ஞானாபாவோதமியதே ? இங்கு சிலோகங்களுக்குப் பொருள், எந்த வஸ்து ஸ்மரிக்கத்தக்கதோ அதைவிட்டு வேறு வஸ்துவினிடம் புத்தியைச்செலுத்துதல், தாத்ப்யத்தின் இன்மை, புத்தியின் அபாபவம், தீவ்ரமான துக்கம் முதலியது. சித்தவியத்தின் அடிக்கடி பழக்கமில்லாமையில்கூலம்-இவைகள் ஸம்ஸ்காரத்தை தலையெடுக்கவிடாமல் செய்யும் சக்தியுள்ளவைகள். இவைகளோடு அத்ருஷ்டத்தின் வைகுண்யமும் ஏற்படுத்தக்கூது. ஸம்ஸ்காரத்தைத் தடுக்கிற இவைகள் இல்லாமலிருக்கும் த்ருணத்தில் ஸ்மரணமில்லாமையால் ஜ்ஞானத்தின் இன்மை அதாவது ஜ்ஞானாபாவமானது அநுபித்தப்படுகிறது. மார்க்கத்தில் செல்பவனால் தொடரப்பட்ட த்ருணம் முதலியது படுதரமான ஸம்ஸ்காராதயத்திற்கு விரோதிகளிருப்பதால் ஸ்மரிக்கப்படுகிறதில்லை. வழியில் செல்பவன் நடந்து அது கத்தக்க இடத்தில் ஸாதிக்கத்தக்க காரியவிஷயமான சித்தை முதலியதால் கவரப்பட்ட

மனதுடன் கூடியவனாக ஆகிறான்னோ. த்ருணம் முதலியவற்றில் ஆதராமில்லை; பாயோஜனமில்லாமையால், பாயோஜனமில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட யானைமுதலியவஸ்துக்களின் காஷிபோல் த்ருணம்முதலியவற்றின் ஜ்ஞானமானது படுதரமன்று. விஷயத்தின் ஹைபுல்யம் வைசித்ரியம்முதலியது இல்லாமையால். ஜன்மாந்தரானுவபவத்தாலுண்டான சீ ஸம்ஸ்காரமோவென்றால் வெருவாய் நாகானுபவங்களாலும் பிறப்பினாலுமுண்டான தீவரமான துக்கங்களின் ஆக்ரமணத்தினால் அஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. † உன்மாதமும் ஸம்ஸ்காரத்தின் உத்போதத்திற்கு விரோதி. அசப்பாஸமும் அப்படியே. அதற்கு வில்மரணஹேதுத்வம் காணப்பட்டிருப்பதால்--காலத்தின் தைர்க்யமும் ஸம்ஸ்காரத்தை அடியோடு போக்கும் திறமையுள்ளதாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. இஃமம்ப்ரவ்ரத்தில் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயங்களுக்கு வார்த்தகத்தில் ஸ்மரணமில்லாமல் போவதால்--இந்த ஹேதுக்கள் ஸுஷூப்தியில் இல்லை. ஸம்ஸ்காரத்தின் உத்போதத்திற்கு விரோதியான ஓராடு ஒரு அநிர்ஷ்டம் கல்பிக்கத்தக்கதல்ல; கல்பகயில்லாமையால்- ஸென்ஷூப்திக ஜ்ஞானத்திற்கும் அது விஷயமான அர்த்த ஸ்மரணத்திற்கு விரோதியான அத்ருஷ்டத்திற்கும் கல்பனை உடாதாதலால்-ஏதாவது ஒன்று கல்பகமாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுமெயாகில் அப்பொழுதும் கல்பனை இல்லாமலே நிர்வாஹம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க கல்பனம் உபபன்னமாகிறதில்லை. நான் ஒன்றையும் அறிந்திலேன் என்கிற இந்த ஜ்ஞானமானது இவ்வண்ணம் அன்யபரத்வம் முதலிய ஸம்ஸ்கார நிரோதக ஹேதுக்களின் இன்மையினால் விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அன்மரணரூப ஹேதுவினால் உண்டாகிற ஜ்ஞானபாவாநும்திதரூபமாயுள்ளது. உன்னாலும் ஜ்ஞானபாவமானது ஸுஷூப்தியில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயத்தினால் அறுமிக்கத்தக்கதே என்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அது நமக்கும் துல்யம். ஆகையால் ஸ்மருதித்வாநுபபத்தியினாலும் அணுமிதரூபத்வோபபாதனத்தாலும், 'ந கிஞ்சிதவேதிஷம்' என்கிற ஜ்ஞானமானது வேறுவிதமாகவே உபபன்னமாகிதால்- அதனால் பாவரூபஜ்ஞானவீத்தி இல்லை--என்று. இப்படிப்பட்ட தூர்வாதங்கள் பொருத்தமில்லாதவைகள் என்பது பாவரூபஜ்ஞானவிஷயமான ப்ரத்யக்ஷத்தின் சிராக்ஷனத்தால் வித்தம்.

யபுசூதேநுபிராநெநாவி ஹாவரூபவஜ்ஜூநம் வலிபுதிதி | கடி யுசூது--சுநுபிராநாஸஹிவாச | நநுசூதேநுபிராநு | ஸத்யுசூது, ஓரூசூது-தக | சுஜோநெ-வ புகலிசிதாஜோநாநாஸாயபெந விரூபகாச ஹெதொ | ததூஜோநாநாஸாயபெ ஹெதொ ராநெகாநு | ஸாயபெந தடிஜோநஜ்ஜோநவாக்ஷிகம் நிவார யதி | ததூஜோநகஹ நா நிஷுரா ஸ்யாச | ஓஷுசூது ஸாயபெந கஹ | தீவப ஹாயா சுபுசூஸிதாயு- பூசூசூகாஹாவாச | ஸவ-

§ ஸம்ஸ்காரம்--வாஸன. † உன்மாதம்--பைத்தியம் அல்லது சித்தபாமம்.

அமு

சு ஜோநடுஸ்ய வ ஹி ப்ரகாஸகக்ஷு ! ஸதூவி ஶீவே ஜோநெந
விநா விஷயப்ரகாஸாஹவாஸு! ஹி யாணாஸிவி ஜோநொதூதிஹேது
க்ஷடுவே, ந ப்ரகாஸகக்ஷு ! ப்ரஶீவ ப்ரஹாயாஸு வக்ஷுஸிந்ரியஸு
ஜோநெஹீதூடியதொ லிரொயிதரோநிரஸநஹாரெண உவகாஸகக்ஷு
ஸோதூடுவே ! ப்ரகாஸகஜோநொதூதேள வ்யாபிபரோணவக்ஷுஸிந்ரிய
யொவகாஸகஹேதுக்ஷடுவேக்ஷு ஶீவஸு ப்ரகாஸகக்ஷு வ்யவஹாஸு!
நாஸூஸிஜோநதூதூலுப்ரகாஸகக்ஷாஸு! வமடும ஶீவப்ரஹா ஶிடி
ஸிடிதா ! ஶவிதூ ஜோநடுஸ்ய வ ஸ்விஷயபாவரண நிரஸநவடுவடு
க்ஷு ப்ரகாஸகக்ஷு ஶீபுதூதிஹேது; ந - நஹிவிரொயிநிரஸநஸோதூ
ப்ரகாஸகக்ஷு ! ஶவிதூ ஶயடுவாரிஹேது; வ்யவஹாரயொமூதா
வாடிநிதி யாவஸு; ததூ ஜோநடுஸ்ய வ ! யடிஹவகாஸகாணாஸி
ப்ரகாஸிதாமூப்ரகாஸகக்ஷு ஶீபுதூதூ, தஹீபுந்ரியாணாஸுவகாஸ
கடுகெநாப்ரகாஸிதாமூப்ரகாஸகக்ஷு ஶீபுதூதூ ! தயாஸஹி
தெஷாஹ ஸ்விவதூபுஸஸுணரவடுவடுக்ஷாஹவாடுதொரநெகா
ஸூபிதூதூதூ !

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அனுமானத்தாலுங்கூட பாவருபமான அஜ்ஞானம் ஸித்திக்கிற தென்
று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது யுத்தமல்ல. அனுமானம் ஸம்ப
வியாமையால், அய்யா ! அனுமானம் கூறப்பட்டதன்றோ, கூறப்பட்ட
தென்பது உண்மை. ஆனால் அது தோஷமுள்ளதாகக் கூறப்பட்டிருக்கி
றது. அஜ்ஞானத்திலும் அபிமதமல்லாத வேறு அஜ்ஞானத்தை ஸாதிப்ப
துபன்றி ஹேதுவானது † விருத்தமாக இருப்பதால். அவ்விடத்தில்
வேறு அஜ்ஞானத்தை ஸாதிக்கா விடில் ஹேதுவுக்கு * அனைகார்த்ய
தோஷம். ஸாதித்தால் அந்த அஜ்ஞானமானது அஜ்ஞான ஸாஷித்வ
த்தை நிவாரணம் செய்கிறது. அதனால் அஜ்ஞானகல்பனையுடனது பய
னற்றதாக ஆகும். த்ருஷ்டாந்தமும் ஸாதநத்தால் விடுபட்டதாக ஆகி
றது. தீபத்தினுடைய ஒளிக்குப் ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத வஸ்துவைப் ப்ர

† விருத்தம்-விரோதமென்கிற தோஷமுள்ளதேது. அதாவது ஸாத்யாபாவ வ்யா
ப்யமாக இருக்கிற ஹேது வென்று கருத்து. * அனைகார்த்யம்—ஹப்பிசாரம்.

காசப்படுத்தும் தன்மை இல்லாமையால். எல்லாவிடத்திலும் ஜ்ஞாநத்திற்கே பயனோ வஸ்துக்களை பிரகாசிக்கச்செய்யும் தன்மை. தீபமிருக்கும் ஸமயத்திலுங்கூட ஜ்ஞாநமில்லாவிடில் விஷயப் ப்ரகாசமில்லாமையால். ஐ இத்திரியங்களுக்குங்கூட ஜ்ஞாநோத்தபத்தியில் ஹேதுத்வம் மாத்திரமே, ப்ரகாசகத்வம் கிடையாது. தீபத்தின் ஒளிக்கோவென்றால் ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகிற சக்ஷூரிந்திரியத்திற்கு விரோதியான இருளை ஒட்டுதலின் வாயிலாக உபகாரத்தைச் செய்தல் மாத்ரமே- ஓ விஷயப் ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் உத்தபத்தியில் வ்யாபரிக்கின்ற சக்ஷூரிந்திரியத்திற்கு உபகாரகஹேதுவாக இருத்தலை அபேக்ஷித்து தீபத்திற்கு ப்ரகாசகத்வ வ்யவஹாரம். நாம் ஜ்ஞாநத்திற்குத்தலையமான ப்ரகாசகத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு ஜ்ஞாநத்திற்கு நிதர்சனமாக தீபப்ரபையைக்காட்டினோ மில்லை, பின்னையோ ஜ்ஞாநத்திற்கே தன் விஷயங்களை மூடுகின்ற வஸ்துக்களின் நிராஸத்தை முன்னிட்டிடுக்கொடிருக்கிற ப்ரகாசகத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு என்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல, விரோதியின் நிராஸமே ப்ரகாசகத்வமல்ல வன்னோ, பின்னையோ அர்த்தங்களின் பரிச்சேதம். அதாவது வ்யவஹாரத்திற்கு யோக்யமாக இருத்தலை ஏற்படுத்துதலென்று அர்த்தம். அந்த வ்யவஹாரயோக்ய தாபாதனமோ ஜ்ஞாநத்திற்கே. உபகாரம் செய்கிற வஸ்துக்களுக்குங்கூட ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத வஸ்துக்களை ப்ரகாசப்படுத்தும் தன்மை ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயாகில் அப்பொழுது இந்திரியங்களுக்கும் ஜ்ஞாநோத்தபத்தியில் அதிமாக உபகாசகத்வ சக்தி இருப்பதால் அப்ரகாசிடார்த்த ப்ரகாசகத்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் அந்த இந்திரியங்களுக்குத்தன்னால் நிவர்த்திக்கத்தக்க வேறு வஸ்துக்களை முன்னிட்டிடுக்கொண்டிருத்தல் இல்லாமையால் ஹேதுவுக்கு அநாகாந்த்ய தோஷம் வருகிறது. ஆதலால் இந்த விசாரம் வேண்டாம் போதும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அனுமானத்தை தூஷிக்கிறார். யதுகீதம் இது முதலிய க்ரந்தத்தினால். அனுமாநாஸம்பவாந் என்று, உன்னால் சொல்லப்பட்ட அனுமானமானது *ஆபாஸமென்று கருத்து. நான் சொன்ன அனுமானமானது எவ்வாறு உம்மால் ஐதருக்தமென்று சொல்லப்படலாம் என்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—அகீஞாநேபி என்று. வேறு அஜ்ஞானத்தை ஸாதித்தலென்பது எவ்வாறு அவச்யமாக ஸம்பலிக்கும்?

ஐ இத்திரியம்—இத்தான் ஜீவன், அவனுடைய ஸத்தைக்கு லிங்கம் ஜ்ஞாநமான சின்னம் அதாவது அடையாளம். ஓ சக்ஷூரிந்திரியம்—கண்.
ஓ விஷயம்—இத்திரியங்களால் க்ரஹிக்கப்படும் ஸத்து. * ஆபாஸம்—துஷ்டம்.
ஐ துருத்தம்—தோஷத்துடன் கூடிய சொல்.

அந்த அஜ்ஞாநாத்ரஸாதனமானது எவ்வாறு இஷ்டமல்லாதது என்றிற் சங்கைவரின், அதனுடைய அவச்யம்பாவத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—தூதர என்றும். அஜ்ஞானம் அநபிமதம் என்பதை உபபாதிக்கிறார்—ஸாதநேச என்றும். அதனால் என்ன வென்று கேட்கின் சொல்லுகிறார்—தூதர என்றும். இந்த ப்ராமண ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத வஸ்துக்களை ப்ரகாசிக்கச் செய்யுந்தன்மை இருப்பதால், ஸ்வ விஷயங்களை மறைக்கிற அஜ்ஞாநாத்ரத்திற்கு ஸாதகவாயிருக்க அந்த அஜ்ஞானமானது, ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறதும் ஸாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருப்பதுமான அஜ்ஞானத்தை முடுகிறது. அதனால் மூடப்பட்டிருப்பதால் அந்த அஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மத்தினால் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்படுகிறதில்லை. ப்ராமாத்மஸ்வரூபத்தும் ப்ரதிவிஷயமாக ஆகாமலாயிருக்கிற பதார்த்தத்திற்கு கார்ய காத்வம் பொருந்தாததால் அஜ்ஞானத்தின் கல்பனை பயனில்லாதது. திரோதான ரூபமான கார்யார்த்தமாக அல்லவோ அந்த அஜ்ஞானத்தின் கல்பனை. ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்படாமலே அது கார்யகரமாக ஆகுமேயானால் அப்பொழுது ஸத்தையினால் கார்யகரமாக இருப்பதுபற்றி தீ கசம் முதலியதுபோல் ஸத்யமாக இருப்பதால் ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதாக ஆகாது. இவ்வண்ணம் அஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கக்காமையும் பயனில்லாமையும் காரணமாக அபிமதிக்கப்பட்டிராத அஜ்ஞாநாத்ர ஸாதகத்வமும் அதை ஸாதிக்காவிடில் அநைகாந்த்யமும் சொல்லப்பட்டது.

அய்யனே! கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவினால் உண்டாகிற ஜ்ஞானமானது நன்குரிச்சய ரூபமாக இருக்குமேயானால் அதன்விரோதத்தினாலேயே ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்யதோஷம் வருகிறதில்லை. நன்கு ரிச்சயரூபமாக இல்லாமலிருந்தபோதிலும் அப்படியும் ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்யதோஷதில்லை. அப்ரகாசிதார்த்த ப்ரகாசகத்வம் என்றிற் ஹேதுவானது அக்கு நிலைபெற்றிராததால், மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது—ஹேதுவின் அநைகாந்த்யதோஷபரிஹாரமானது ஸாத்யவிஷய ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரமிதரூபத்வத்தை விலக்குகிறது. ஜ்ஞானத்தின் ஸம்பந்தவமோஷவசரால் ஹேதுவின் அநைகாந்த்யதோஷ பரிஹாரத்தை விலக்குகிறது. ஆதலால் ஜ்ஞானத்திற்கு ஸத்யத்வமிருந்தால் அதற்கு சொல்லப்பட்டுள்ள ஹேதுவினால் உண்டாயிருத்தல் வ்யாஹதம். ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்ய தோஷமிருப்பதால், கல்ல ஜ்ஞானமானது துஷ்ட ஹேதுவினால் உண்டானதல்லவன்றோ. முற்கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்ய மில்லையானால் அதற்கு அஸம்யக் ரிச்சயரூபமான ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மையானது வ்யாஹதமாகிறது. அதுஷ்டமான ஹேதுவுக்கு அஸம்யக் ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மை பொருந்தாததால், இவ்வண்ணம் ஹேதுவின் அநைகாந்த்ய பரிஹாரம் ஜ்ஞானத்தின் ஸௌஷ்டவம் இவ்விரண்டுகளுக்கும் அன்யோன்ய விரோதத்தால் அவ்விரண்டுகளுக்கும் இந்த இடத்தில் சேர்ந்த வித்தி இல்லாமையால் இரண்டுக்குள் ஒன்று ! இல்லாமலிருந்தபோதிலும் ஸாத்யவீத்தி இல்லாமையால் அஹமானம் அஸமஞ்ஜஸம் என்று அபிப்ராயம். அய்யா ! ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்ய மில்லை, ஸாத்யவிஷயஜ்ஞானத்தின் ஹேதுவுக்கு வருத்தி இல்லாமையால். அப்ரகாசிதமான அஜ்ஞானமானது இதனால் ப்ரகாசிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. ஆனால் என்ன? ஸாக்ஷிதைதன்யத்தினால் வித்தமாகவே இருக்கிற அஜ்ஞானத்தின் இன்மையால் விவே

சனம் மாத்தரம் செய்யப்படுகிறது. இப்படி அல்ல. அந்நேரத்திற்கு தர்ப்புகமான ப்ரகாசத்தினின்று வெளிப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூப ஸகலதன்யத்தினால் அஜ்ஞான வித்தி வரின் அனுமானத்திற்கு ப்ராமாண்யம். அந்த ப்ராமாண்யத்தால் பாவரூபமான அஜ்ஞானத்தின் வித்தி. அது வித்தித்தால் ஜ்ஞாதாவும் அதனால் கல்பிதஹைதரால் அதனின்றி வெளிப்பட்டிருக்கிற ஸாக்ஷிசைதன்யத்தினால் அஜ்ஞானநபவஸித்தி என்று தாண்டமுடியாததான சக்ரகதோஷம் வரவேண்டியதாக ஏற்படுவதால்.

வேறு தூஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்—நீநஷ்டாந்தரூப இதுமுதலியதால். அந்த இடத்தில் (அதற்கு)ஸாக்ஷாத்நாக ப்ரகாசகத்வமா? அல்லது பரம்பரையினாலா? அல்லது ஸாக்ஷாத்நாகவோ பரம்பரையினாலோ ப்ரகாசகத்வம் மாத்திரமா? அல்லது தன்னுடைய விஷயங்களை மறைக்கிற பதார்த்தத்தை விலக்குதல் ப்ரகாசகத்வமா? என்று நான்கு கல்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது கல்பத்தில் நிருஷ்டாந்தமானது ஸாதனத்தினால் விடுபட்டது. இரண்டாவது பகஷத்திலோ வென்றால் அவித்தி. மூன்றாவதிலோ வென்றால் இத்தீரியங்களில் அணைகாந்த்யம். அந்த இத்தீரியங்களுக்கு தங்கனால் விலக்கத்தக்க வேறு வஸ்துவை முன்னிட்டிக்கொண்டிருந்ததல்லவாமையால். அந்த இத்தீரியங்கள் நேராகவோ பரம்பரையினாலோ ப்ரகாசகனாக இருக்கிற இரண்டு வஸ்துக்களுக்குள் ஒன்றாக இருப்பதால். இத்தீரியங்களையும் ஈ பகஷங்களாகச் செய்துகொண்டு அவைகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட வஸ்துவந்தரபூர்வகத்வத்தை கல்பிப்பது யுத்தமன்று. * அஹங்கார தத்வத்தினின்றி உண்டாயிருக்கிற இத்தீரியங்களுடைய உத்தத்திக்கு ஈ வஸ்துவயாவாணஸ்வதேசகவஸ்துவந்தரபூர்வகத்வமில்லாமையால். ஈ ஆலோகமேயன்றோ அப்படிப்பட்டது. நான்காவது பகஷத்திலோவென்றால் ஸாத்யபாவ விசெஷத்தை என்று அபிப்பிராயப்பட்டு முதலாவது கல்பத்தில் தூஷணம் சொல்லுகிறார்— நீநஷ்டாந்தரூப ஸகலதன்யம் என்று. எவ்வாறு ஜ்ஞானத்திற்கே ஸாக்ஷாத் ப்ரகாசகத்வம் என்கிற ஸந்தேஹம் வரின் அதை ஈ உபபாதனம் செய்கிறார்—ஸந்த்யபி என்று. ஜ்ஞானத்திற்கே ப்ரகாசகத்வம் என்பதனால் இரண்டாவது கல்பத்தில் ஹேதுவுக்கு பகஷத்தில் அஸத்தியானது பவித்தது. இத்தீரியானும் என்று சொன்னதினால் மூன்றாவது பகஷத்தில் இத்தீரியங்களில் அணைகாந்த்யம் சொல்ல விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. தீபத்தினுடைய ஒளிக்ரு பரம்பரையினாலுக்கூட வஸ்துக்களை ப்ரகாசிக்கச்செய்யும் தன்மையானது தூரத்திலிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—பாநீபி என்று. தீபப்ரபை ப்ரகாசிக்கச்செய்கிற தென்கிற வ்யவஹாரம் எப்போது என்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்— ப்ரகாசக என்று. நான்காவது பகஷத்தைச் சங்கிக்கிறார்—நால்மாபி: என்று. நீநஸந்தபூர்வக என்று. நிரஸனத்தை

ஈ பகஷம்—ஸந்தேஹான்பதமான ஸாத்யத்துடன் கூடியது.

* அஹங்காரம்—மஹத்தத்வத்தின் விந்ருதி - இது ஸாத்வீகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. ஸாத்வீகாஹங்காரத்தினின்று இத்தீரியங்கள் உண்டாகின்றன. தாமஸாஹங்காரத்தினின்று தன்மாத்தரங்கென்று சொல்லப்படுகிற பூதஸூக்ஷமங்கள் உண்டாகின்றன. அந்த பூதஸூக்ஷமங்களிடமிருந்து பஞ்ச மஹாபூதங்கள் உண்டாகின்றன. ஈ ஆவரணம்—மறைத்தல். ஈ ஆலோகம்—ப்ரகாசம்.

ஈ உபபாதனம்—நிரூபணம்.

துவாரமாகக்கொண்டிருக்கிற என்று அர்த்தம். ஸாத்யாவிசிஷ்டதையைச் சொல்லுகிறார்—நூலி என்று. ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயாவரண நிரஸனரூபமான ப்ரகாசகத்வ மில்லையன்றோ. அது ஸாதிக்கத்தக்கதன்றோ. ஸம்ப்ரதிபன்னமல்லவென்று அர்த்தம். மாத்ரசப்ரத்யயத்தினால் அர்த்தபரிச்சேதத்தின் வ்யுதாஸம் செய்யப்பட்டது. ஹி சபத்தால் விஷயாவரண நிராஸகத்வத்திற்கு ஸாத்யத்வம் பலித்தது. அதில் உபயவாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரகாசகத்வத்தைக் கூறுகிறார்—அபிது என்று. பரிச்சேதசப்தமானது பரிமிதி என்கிற அர்த்தமுன்னது என்கிற ஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்—வ்யவஹாரி என்று. வ்யவஹாரயோக்யதா - வ்யவஹாரத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக இருத்தல். அய்யா ! ஹேதுவுக்கு ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வமில்லை. ஸ்வவிஷயாவரண நிரஸன சபத்தால் ஸ்வப்ராகபாவ நிராஸகத்வம் சொல்லக்கூடுதல் பட்டிருக்கிறது, அதனால் பாவரூபமான நிரஸனீய பூர்வகத்வம் ஸாத்யம் என்று. அல்ல. ஸ்வப்ராகபாவ நிராஸகத்வரூபமான ஹேதுவுக்கு இந்தரிய ஸமயோகத்தில் அனைகார்த்ய தோஷம் ஸம்பலிப்பதால். ஹேதுவானது பாஸமானத்வமிருக்க அப்ரகாசினார்த்த ப்ரகாசகத்வம் என்று விசேஷிக்கப்பட்டபோதிலும் முன்போல் விகல்பம் உண்டாகும். அவற்றின் ஸாக்ஷாப் பக்ஷத்தில் திருஷ்டாந்தம் ஸாதனவிசயம். பரம்பரையினால் என்கிற பக்ஷத்தில் ஹேதுவுக்கு அஸித்தி. மூன்றாவதில் * விங்கம் முதலியதில் வ்யபிசாரம், நான்காவதில் ஸாத்யா விசிஷ்டதை. பாஸமானத்வ சபத்தால் விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயாவரணநிராஸகத்வத்திற்கு ஸம்ப்ரதிபத்தி இல்லாமையால்.

வ்ருகிவ்யபொமாஸு, விவாடியூராலிதஜோநம் ந ஜோநரோக
வ்ருஹாபுயு; சுஜோநகூகா; ஸுஹிகாஷிஜோநவசு ! ஜோகூரூ
யம் ஹி தசு ! விவாடியூராலிதஜோநம் ந ஜோநரோகவ்ருஹாவர
ணம், சுஜோநகூகா; ஸுஹிகாஷிஜோநவசு ! விஷயாவரணம் ஹி
தசு ! விவாடியூராலிதஜோநம் ந ஜோநகிவத-பு; ஜோந விஷ
யாநாவரணகூகா; யசு ஜோநகிவத-புஜோநம் தசு ஜோநவிஷயாவ
ரணம், யயா ஸுஹிகாஷிஜோநம் ! வ்ருஹ நாஜோநாஸுபு; ஜோ
கூகூவிவாசு; வடாநிவசு ! வ்ருஹ நாஜோநாவரணம்; ஜோந
விஷயகூகா ! யசு ஜோநாவரணம் தசு ஜோநவிஷயஹ-தித; யயா
ஸுஹிகாஷி ! வ்ருஹ ந ஜோநகிவத-புஜோநம்; ஜோநாவிஷய
கூகா ! யசு ஜோநகிவத-புஜோநம்; தசு ஜோநவிஷயஹ-தித; யயா
ஸுஹிகாஷி ! விவாடியூராலிதம் வ்ருஜோநம் ஸுஹாவாதி

ரிதூஜோநவடுவடிகம் ந லவதி; பூரோணஜோநகூசு; லவடிவிதோ
ஜோநவாயநபூரோணஜோநவசு ||

ஜோநம் ந வஸூநொ விநாஸக்யு; ஸகிவிஸெஷொவஸூஹ
ணவிரஹ ஸகி ஜோநகூசு | யவஸூநொ விநாஸகம் தவதிவி
ஸெஷொவஸூஹித ஜோநஜோநஹ டுஷ்டு; | யயெஸூரயொ
யிபுஷ்டிஜோநு; யயா உ லுஷ்டாடி | ஹாவரடுவஜோநம் ந
ஜோநவிநாஸு; ஹாவரடுவகூசு, வடாடிவதி | சுயொவெயுத—
வாயகஜோநெந வடுவடிகோநொதூநாநம் ஹயாநீநம் விநா
ஸொ டுஸூதெ—ஹி | நெவயு—ந ஹிஜோநெந தெஷாம் விநா
ஸு; கூணிககெந தெஷாம் ஸுயரெவ விநாஸாசு; காரணநிவூதூ
வ பஸூடிநுதூதே | கூணிககெந தெஷாம் ஜோநவடிதூதூ
ணஸஹியாந வனவொவஹெயு; சுநூடிநுதூவஹெயுஸூவடிதே |
சகூணிககெ வ ஹயாநீநம் ஹயாடிஹெதூஹடுதஜோநஸனதாவவி
ஸெஷெண ஸவெடிஷாம் ஜோநாநம் ஹயாடிதூதிஹெதூகெநா
நெகஹெயாவஹிபு ஸூதூ ||

ஸூபூரஹாவயுகிரிசுஸூனாவடுவடிகிதி வுடிவிஸெஷ
னொவாடிநெந பூயொகஸூஸூதா ஹவிலுஷ்டா | சுதொநு
பாநெநாவி ந ஹாவரடுவாஜோநவலிவி: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ப்ரத்யனுமானங்களும்—விவாதத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கிற அஜ்ஞா
னமானது ஜ்ஞானமாத்ரமான ப்ரஹ்மத்தை ஆசிரயித்ததல்ல. அஜ்ஞான
மாக இருப்பதால், சுத்திகைமுதலியவற்றின் அஜ்ஞானம்போல், அது ஜ்ஞா
நாவையன்றே ஆசிரயித்திருக்கிறது. விவாதாஸ்பதமான அஜ்ஞானமானது
ஜ்ஞானமாத்ர ஸ்வரூபமுள்ள ப்ரஹ்மத்தை மறைக்கிற திறமையுள்ளதல்ல;
அஜ்ஞானமாக இருப்பதால், சுத்திகை முதலியவற்றின் அஜ்ஞானம்போல்,
அந்த அஜ்ஞானமானது ஹிஷயத்தையன்றே மறைக்கும் திறமையுள்ளது.
விவாதாஸ்பதமான அஜ்ஞானமானது ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதல்ல,
ஜ்ஞானவிஷயங்களை மறைக்காமலிருப்பதால், எந்த அஜ்ஞானம் ஜ்ஞானத்
தால் விலக்கத்தக்கதோ அது ஜ்ஞானவிஷயங்களுக்கு ஆவரணம். சுத்தி
கை முதலியவற்றின் அஜ்ஞானம்போல், ப்ரஹ்மமானது அஜ்ஞானத்திற்கு

ஆஸ்பதமல்ல, ஜ்ஞாத்ருத்வ மில்லாமையால், கடம்முதலியதுபோல். ப்ரஹ்மமானது அஜ்ஞாநாவாணமுள்ளதல்ல ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இல்லாததால், எது அஜ்ஞாநாவாணமுள்ளதோ அது ஜ்ஞாநவிஷயமாக இருக்கும். சுத்திகை முதலியதுபோல ப்ரஹ்மமானது ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அஜ்ஞாநமல்ல, ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இராததால், எது ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அஜ்ஞானமோ அது ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருக்கும், சுத்திகை முதலியதுபோல். விவாதத்திற்கு இருப்பிடமான ப்ரமாண ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய ப்ராகபாவத்தைக்காட்டிலும் வேறான அஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டதாக இருக்கிறதில்லை. ப்ரமாண ஜ்ஞாநமாதலால், உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்டுள்ள அஜ்ஞானத்திற்கு ஸாதனமாக இருக்கிற ப்ரமாண ஜ்ஞானம்போல, ஜ்ஞானமானது வஸ்துவுக்கு விநாசகமல்ல. சுத்தி விசேஷத்தினால் போஷண மில்லாமையாக இருக்க ஜ்ஞானமாக இருப்பதால், எது வஸ்துக்களுக்கு விநாசகமோ அது சுத்தி விசேஷத்தால் உபப்நம்ஹணம் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞானமாகவும் அஜ்ஞானமாகவும் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சுச்சரண்யோகிகள் முதலியவர்களின் ஜ்ஞானம் போல. நீ முக்காம முதலியதுபோலவும். பாவரூபமான அஜ்ஞானமானது ஜ்ஞானத்தினால் அழியச் செய்யத்தக்கதில்லை, பாவரூபமானது இருத்தலால், கடம் முதலியதுபோல, அப்படிக்கின்றி பாசுஜ்ஞானத்தினால் முந்தின ஜ்ஞானத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற பயம் முதலியவைகளுக்கு விநாசம் காணப்படுகிறதென்று சொல்லப்படலாம். இவ்வண்ணமல்ல, ஜ்ஞானத்தினால் அவைகளுக்கு விநாசம் இல்லையென்றே, அவைகள் ஒரு கஷணகாலம் இருப்புள்ளவைகளாக இருப்பதுபற்றி தானே விநாசமடைவதால் காரணமில்லாமையால் மேரு உண்டாவதில்லை. ஜ்ஞானம்போல் உத்பத்திக்குக் காரணமாக இருக்கிற வஸ்துளின் ஸன்னிதானத்திலேயே உபலப்தி வருவதால் அவைகளுக்கு க்ஷணிகத்வம் ஸித்திக்கிறது. மற்றகாலங்களில் உபலப்தி இல்லாமையாலும் க்ஷணிகத்வமறியப்படுகிறது. பயம் முதலியவைகளுக்கு க்ஷணிகத்வத்தை ஒப்புக்கொள்வாதபக்ஷத்தில் பயம் முதலியவற்றுக்குவேறாவாக இருக்கிற ஜ்ஞான ஸத்தியில் விசேஷமின்றி எல்லா ஜ்ஞானங்களும் பயம் முதலியவைகளின் உத்பத்திக்கு வேறுதவாக இருப்பதால் அனேக பயங்களின் உபலப்தியானது பாஸங்கிப்பதாலும், தன் ப்ராகபாவத்தைவிட வேறான வஸ்துவை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கிற என்கிற பயனற்ற விசேஷணத்தை எடுத்துக்கொள்வதனால் ப்ரயோக விஷயத்தில் ஸாமந்த்யம் வெளியிடப்பட்டது. ஆகையால் அநுமானத்தாலும் பாவரூபமான அஜ்ஞானம் ஸித்தி பெறுகிறதில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் இந்த அனுமானத்திற்குப் ப்ரதிகூல தர்க்கத்தால் ப்ராஹ்மையைக்கூறு கிரூர்—ப்ரதிப்ரயோகாஸ்சு என்று. தர்க்கமும் வ்யாப்திமூலமாக இருப்பதால் ப்ர யோகா: என்று பகரப்பட்டது. ஸ்வதேசகத்தவ், ஸ்வ விஷயாவாணத்வ, ஸ்வநிவர் த்யத்வங்களுக்குப் ப்ரதிகூலமாக வரிசையாக மூன்று அனுமானங்களும் அஜ்ஞானத்தை பகடிமாக வைத்துக்கொண்டு சொல்லப்படுகின் மன. விவாதாத்யாஸிதமான-அஜ்ஞான மானது ப்ரஹ்மத்தை ஆச்யத்திராதது என்கிற விவாதத்தால் ஆச்ய த்க்கப்பப்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். அதனால் சக்திமுதலியதின் அஜ்ஞானத்திற்கு விலக்கம் ஏற்படுகிறது. அது ஜீவஜ்ஞானயல்லவோ ஆச்யத்திற்குக்கிறது. அப்ராமாணி கமாக இருத்தபோதிலும் பாவரூபமான அஜ்ஞானத்தையும் ஜ்ஞானமாத்ர ப்ரஹ்மத் தையும் ஒப்புக்கொண்டு ப்ரதிகூல தர்க்கங்கள் சொல்லப்படுகின்மன. சக்தி முதலிய வற்றின் அஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானத்தை ஆச்யத்திராமை எவ்வண்ணமென்று கேட் ச்கப்படுமேயாகில் கூறுகிரூர்—ஜ்ஞாந்நாச்யம் என்று. இவ்விதம் வ்யாப்தியானது காண்பிக்கப்பட்டது. அஜ்ஞானமென்று சொல்லும்படித்தில் ஜ்ஞானநாச்யத்வம் ப்ர ஸங்கிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. வேறு ப்ரதிகூல தர்க்கத்தைக்கூறு கிரூர்—விவலத என்று வ்யாப்தியைக்காண்பிக்கிரூர்—விஷயாவாணம் என்று. அஜ் ஞானமென்று சொல்லும் படித்தில் ஜ்ஞானநாவாணத்வம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்று அர்த தம். மூன்றாவது ப்ரயோகத்தில் அறியத்தக்க வஸ்துக்களை மறைக்கிற ஸ்வபாவமுள்ள தல்லவென்று சொன்னால் ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தகாமை ப்ரஸங்கிக்கு மென்று அர்த்தம். இதற்குமேல் ப்ரஹ்மத்தைப் பகடிமாகச் செய்துகொண்டு மூன்று ப்ரதிகூல தர்க்கங்கள் உரைக்கப்படுகின்மன—ப்ரஹ்ம இது முதலியதால். அஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்யமென்று சொன்னால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்று பொருள். இரண்டாவது ப்ரயோகத்திலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானநாவாணத்வம் சொ ல்லின் ஜ்ஞேபத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று பொருள். மூன்றாவதிலும் ப்ரஹ்மானது ஜ்ஞாத்ருதனால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அஜ்ஞானமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் ஜ்ஞேபத்வம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்று அர்த்தம். அதற்குமேல் ப்ரமானஜ்ஞானத்தை பகடிமாக்கிப் ப்ராக பாவவ்யதிரிக்கத்தவத்திற்குப் ப்ரதிதர்க்கத்தைச் சொல்லுகிரூர்—விவாதாத்யாஸிதம் என்று. ப்ரமானஜ்ஞானம் பகடிமென்று சொல்லும்படித்தில் ப்ராகபாவத்தைக்காட் டிலும் வேறாக இருக்கிற அஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டே கொண்டிருத்தலின் அபாவம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே இது அனுமானமே, தாஸாவாஹிக ஜ்ஞா நங்களில் முதலில் உண்டாயிருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்கு பகடித்வமும் மேல்மேல் வருகிற ஜ்ஞானங்களுக்கு ஸபகடித்வமுமல்லவோ பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. ஜ்ஞானம் ந வஸ்துநோ விநாசகம் இதுமுதலியதால். வ்யதிரேகி அனுமானம் கூறப்பட்டது. வ்ய திரேக வ்யாப்தியை இரண்டுவிதமாகக் காட்டுகிரூர்—யத்வஸ்துந: என்று. ‘சக்திவிசே ஷோப ப்ரும்ஹண விசேஷேஸதி ஜ்ஞாத்வாத்’ என்று விசேஷமன்றோ ஹேது. அதில் சக்திவிசேஷத்தினால் வ்ருத்திபண்ணப்பட்டிராத ஜ்ஞாதத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருத்தல் என்றும் தன்மையானது விசேஷயின்றி இருப்பதால் சக்திவிசே ஷத்தால் உபப்ரும்ஹிதமான ஜ்ஞானம் சக்தி விசேஷத்தால் உபப்ரும்ஹணம் செய யப்பட்டிராத அஜ்ஞானம் இவ்விரண்டும் வ்யதிரேக வ்யாப்திக்கு பூமி என்று இரண்

அக

புடத்திலும் வ்யாப்தி காண்பிக்கப்பட்டது. பாவருபமான அஜ்ஞானத்தை பக்ஷமாக வைத்துக்கொண்டு கூறுகிறார்—பாவருபம் வன்று. அஜ்ஞானமானது பாவருபமென்று சொல்லப்பட்டால் ஜ்ஞானமாத்ரத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க தன்மை அதற்கு உண்டாகாதென்று கருத்து. பாவருபத்வம் ஜ்ஞான நிவர்த்தயத்வம் இவ்விரண்டுக்கும் வ்யாப்தி இல்லை. பாவருபமான பயம் முதலியவற்றுக்கு ஜ்ஞான நிவர்த்தயத்வம் காணப்படுவதால் என்று வ்யாப்தி பங்கத்தை ஆசங்கிக்கிறார்—அதோர்யேந் என்று. பூர்வ ஜ்ஞானோத்பன்னாஹம்—முந்தினதான ப்ராந்தி ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாயிருக்கிற என்று அர்த்தம். பாதகஜ்ஞானத்தின் உதயத்தாலும் முந்தின பயம் தொடர்ந்து அனுவர்த்திப்பதாலும் அதின் உத்பத்திக்குப் பிறகு பயம் முதலியவைகள் நிவர்த்திப்பதாலும் மென்று கருத்து. பரிஹரிக்கிறார்—நாஸம் என்று. தனக்கு ஆசரியமாக இருக்கிற வஸ்துவின் விநாசாதினமான விநாசமுள்ள நச்சுவங்களைவிட வேறாக இருக்கிற க்ஷணிகங்கள் பலத்தால் விநாசயுகமானவற்றே. சொல்லப்பட்டுள்ள விசேஷணத்தால் ஜ்ஞானக்கு வ்யாவருத்தி ஏற்படுகிறது. அப்படியே பயம் முதலியதும் நடுக்கம் முதலிய காரியத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டு தான் அழிகிறது என்று அர்த்தம். பயம் முதலிய தற்கு க்ஷணிகத்வமில்லை. நெடுங்காலம் உபலப்தி இருப்பதாலென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல—காரணபூதமான ப்ராந்திஜ்ஞானம் முதலியதின் அனுவருத்தியினால் பயம் முதலியதின் ஸத்தியின் உத்பத்தியினாலென்றே நெடுங்காலம் உபலப்தி உண்டாகிறது. அங்கனமாகில் எப்பொழுதும் பயஸத்தியானது உபலப்திக்கு விஷயமாக ஆகவேண்டியதாகுமே என்று கேட்கப்பட்டால் இத்தவிலையத்தில் சொல்லுகிறார்—காரணநிவ்ருத்த்யாபபுச்சாதநித்யநே: என்று. காரணபூதமான ப்ராந்திஜ்ஞானம் முதலியதின் நிவ்ருத்தியினால் காரியபூதமான பயம் முதலியவற்றின் ஸத்தியானது உண்டாதாததால் எப்பொழுதும் உபலப்தி இல்லை என்று அர்த்தம். 'புச்சாதநித்யநே:' என்கிற பஞ்சமிக்கு முந்தி இருக்கிற 'க்ஷணிகத்வேச' என்கிற பதத்தோடு அந்வயம். காரண நிவ்ருத்தியினாலும் பிறகு உத்பத்தி இல்லாமைப்பால் ஸத்தமான க்ஷணிக ஸ்வபாவத்தால் தானே அழிவதாலென்று அர்த்தம். அன்றிகே க்ஷணிகத்வமில்லை என்கிற சங்கைவரின் க்ஷணிகத்வம் உபபன்னமென்று அர்த்தவாதத்தால் இழக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்கியத்தோடு அந்வயம். இவ்வண்ணமாக க்ஷணிகத்வத்தை ஒட்டிவந்த வினாவுக்கு பரிஹாரம் செய்யப்பட்டது. அன்றிகே இவ்வாறு அல்லவென்று அஷ்ணப்பாதிஜ்ஞானைய உபபாதனம் செய்வதற்காக பாதமேற்படும் வரையில் பயஸ்வருபத்தின் தொடர்ச்சி இருப்பதால் அவரித்தியைக் கூறுகிறார்—க்ஷணிகத்வேநனந்து. பாதக ஜ்ஞானத்திற்கு அடுத்தக்ஷணத்தில் நிவ்ருத்திவருவதால் அந்யதாஸித்தியைச் சொல்லுகிறார்—காரண நிவ்ருத்த்யாப என்று. அந்த க்ஷணிகத்வம் எதனால் ஸத்தித்ததென்கிற சங்கைவரின் அதை உபபாதிக்கிறார்—க்ஷணிகத்வத்தே என்று. ஸ்தாயிகளான கடம்முதலியவைகளன்றே தனடம் சக்கிரம் முதலிய காரணங்களின் நிவ்ருத்தியிலுங்கூட உபலப்தி விஷயங்களாக ஆகின்றன. ஜ்ஞானம் தீபஜ்வாலா முதலியது அவ்வாறாக அழிவுக்கு விஷயமாகிடுமில்லை. அவ்வாறாகவே பயம் முதலியது காரணங்களின் ஸன்னிதானத்தையும் அவைகளின் நிவ்ருத்தியையும் அனுஸரித்து வருகிற வத்பாவாஸப்பாவங்களுன்னதாக இருப்பதாக க்ஷணிகத்வம் நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். க்ஷணிகத்தில் பாதத்தைக்கூறுகிறார்—அக்க்ஷணிகத்வேச என்று. ஸ்திரமான கடம் முதலியவைகளன்றே ஒவ்வொரு க்ஷணத்தோரும் உண்டாகின்றவைகளாகவும், அனேகங்களாகவும் ஒரே ஸமயத்தில் அறியப்படுகின்றன. அவ்வண்ணம் இங்கும் ப்ராஸங்கிக்கும் என்று கருத்து. ஆதலால் பயம் முதலியது ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதல்ல. க்ஷணிகமாக இருப்பதால் தானாகவே நசித்

துவிடுகிறது. ப்ராத்திஜ்ஞான பரம்பரா ரூபமான காரணத்தின் நிவ்ருத்தியினால் பயஸ்த் ததியின் நாசமுண்டாகிறது. தோஷத்தின் நிவ்ருத்தியினால் அதன் நிவ்ருத்தி ஸம்ப லிக்கிறது. இது ஸர்ப்பமல்ல; இது கயிர் என்கிற ஜ்ஞானமானது தன்னை விஷய மாகக்கொண்டிருக்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுவே ஒழிய நேராக பயம் முதலியவற் றின் நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவல்ல. ரஜ்ஜுத்வமன்றோ ஸர்ப்பவ்யாவ்ருத்தி. ஆகையால் ஸர்ப்பவ்யாவ்ருத்திருப ரஜ்ஜுத்வஜ்ஞானத்தினது இன்மையினால் ஸர்ப்புத்தியின் தொடர்ச்சி இருப்பதுபற்றி பிந்தாலத்தில் பயத்தின் தொடர்ச்சி ஸர்ப்பவ்யாவ்ருத்தி ரூபமான ரஜ்ஜுத்வ ஜ்ஞானத்தினால் பரமார்த்த ஸர்ப்பாபிமான நிவ்ருத்தியினால் பய நிவ்ருத்தி என்று வல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ரீதியினால் தூஷணம் கூறப்பட்டது. தன்பகூத்திலோவென்றால் ஜ்ஞானவிசேஷமாகவே இருக்கிற பயம் முதலியது ஷுணிகமாக இருக்கீவால் தானாக கிடுக்கிறது. பயாதிரூபமான ஜ்ஞான த்தின் அனுவ்ருத்தியோவென்றால் தோஷத்தினால் உண்டான ஸர்ப்பாதி ப்ரமத்தின் தொடர்ச்சியை மூலமாகக்கொண்டது. அந்த ப்ரம நிவ்ருத்தியினாலும் அந்த பயஸ்த் தியின் நிவ்ருத்தி என்று பரிஹாரம். இவ்வண்ணம் அர்த்ததூஷணமானது கூறப்பட் டது. அதற்குமேல் ப்ரயோக தூஷணத்தைக் கூறகிறார்—ஸ்வப்ராகர்ப்பவ என்று, ஸ்வ என்கிற சப்தமும், ப்ராக் சப்தமும், பாவவ்யதிரித்த சப்தமும், அந்தாசப்தமும் ப்ர யோஜனமற்றவைகள், வஸ்து சப்தம் பாவவாசியன்றோ. அனுமானத்தால் பாவரூப மான அஜ்ஞானத்தின் அலித்தியை நிகமணம் செங்கிறார்—அத: என்று.

ஸூக்திகத்யபூவதிஹாஜ்ஞாநாவநிநிரநதநாநேவ வக்ஷ்யதெ !
 திய்யாயபூஷ்ய ஹி திரெய்யௌவாவாஹாநம் ஹிதௌபூக்தெகத்யவி
 ,ந விவக்ஷணகூபாசு' ஐத்யுபிகரணந்யாயெந வாரிஹியதெ ! சுதொஃ
 நிவபூவநீயாஜ்நாநவிஷயாந காவிஷயி பூத்திரஹி ! பூத்திஹா
 னிவாபெயரவி ந தயோஃஸூபவமநீயபூ ! பூத்யபாநநேவ ஹி
 பூத்திஹாநிவாயவிஷய: ! சூனி: பூத்திவி: பூத்திஹநெ
 ண வானூபவஸ்பூரஸாந விஷய ஐதி -ந யுஜ்யதெ கூப்யதிகு ||

ஸூக்த்யாதிஷு ரஜதாதிபூத்தெ, பூத்திகாநெவ தநா
 லீகி வாரெந வரந்யஸூந்யாஹாநாயொமாயு ஸஷஸநிவபூவநீ
 யபெவபூதெவெஷு ரஜதம் ஷோஷவஸாசு பூத்யத ஐதி கூபநீய
 திகிவெசுநததூநாயாபெவதூலாந்யாஹாநஸூபவபூதீயகூபாசு,
 சுந்யாஹாநாஸூபவமநீரெஷ வூகதிபூவதிவாயபூகிவாநாஃ
 பவதெதூந்யாஹாநிஷுஷாநாநகவஸூகூபநாயொமாயு ! கூபு
 ராநம் ஹிஷநிவபூவநீயபூ ந தாவபூநிவபூவநீயதிகி பூத்யதெ ;
 சுவிதௌ வரந்யபூபஜததிகுஷ ! சுநிவபூவநீயதிகுஷ பூதிக
 னெசு, ஹாநிவாயபெயு பூவபூதூவஸூபவ: ! சுதொஃ

காசக] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

ஸூத்ரபூதாநவிரஹே ப்ருதிபிவ்ருதிவாயஸுலோகாநாபேநுவவ
தேஹஸூராவரிஹாயு க்வாது, ஸுகூஜாஹிரேவ நஜிதாஹிகாரேணா
வஸாலக ஐதி வஸதாஹிவமனஹிபு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ச்ருதியினாலும். ச்ருத்யந்தகாபத்தியினாலும் அஜ்ஞானத்தின் அஸித்தி
யானது அடுத்தே சொல்லப்பட்டபோதிருது. மித்தப்பயாக இருக்கிறவஸ்து
வுக்கு மித்த்யையான வஸ்துவே உபாதானமாக ஆவதற்குத் தகுதியுள்ளதாக
இருக்கிறது என்பது இந்த விஷயமும் 'ந விஸக்ஷணாத்வாத்' என்ற அதி
காண ந்யாயத்தால் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அநிர்வசநீயமான
அஜ்ஞானத்தை விஷயமாகவுடைய ஒரு ப்ரதிதியும் இல்லை. ப்ரதிதி ப்ராந்தி
பாதங்களானுடைய அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாதக்கதல்ல. அறியப்படுகிறவ
ஸ்துவேயன்றே ப்ரதிதி ப்ராந்தி பாதங்களுக்கு விஷயம். இந்த ப்ரதிதி
களாலும் வேறுப்ரதிதியினாலும் எது அறியப்பட்டதன்றே அது இந்தப்ரதிதி
களுக்கு விஷயமென்று கல்பிப்பது யுத்தமன்று. கக்தி முதலியவைகளில் ரஜ
தம் முதலியவற்றின் ப்ரதிதி வநுவதால், ப்ரதிதிகாலத்திலுடைய அதுஇல்லை
என்றே பாதத்தாலும் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறு வஸ்துவாகத்தோற்றம் பொ
ருந்தாததாலும் ஸத் என்றாவது அஸத் என்றாவது நிர்வசனஞ் செய்யத்தகா
ததான அபூர்வமாகவே இருக்கிற இந்த ரஜதமானது நோடிவசத்தால் அறிய
ப்படுகிறதென்று கல்பிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல.
அந்த கல்பனையினாலுடைய வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாகத் தோற்றம்
விடத்தகாததாக இருப்பதால். வேறுவிதமாக பாதத்தை ஒப்புக்கொண்டதின
லேயே க்யாதி, ப்ரவ்ருத்தி, பாதம், ப்ரமம், இவைகள் உபபன்னங்களாவ
தால் ஒருக்காலும் காணப்பட்டிருந்ததும் காரணமில்லாததுமான வஸ்துவின்
கல்பனை பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. கல்பிக்கப்படா நின்றபோதிலுடைய
இந்த அநிர்வசனீயம், அநிர்வசநீயமென்று அறியப்படுகிறதில்லையன்றே.
முன்னையோ பரமார்த்த ரஜதமென்றே அறியப்படுகிறது. அநிர்வசநீயம்
என்றே அறியப்படுமேயானால் ப்ராந்திபாதம் இவ்விரண்டின் ப்ரவ்ருத்தி
க்குடைய ஸம்பவமிராது. ஆகையால் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாக
பாநமில்லாவிடில் ப்ரதிதி, ப்ரவ்ருத்தி, பாதம், ப்ரமம் இவைகளுக்கு உப
பாதி இல்லாததாலும் அது பரிஹரிக்கத்தக்கதாக இராததாலும் கக்தி முத
லிய வஸ்துக்களே ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களின் உருவத்தால் விளங்கு
கிறதென்று வன்னால் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

சுருதபாக்காசிகை—

சுருதியிலுந் அர்த்தபத்தியிறுநு அசன் ஸித்தியை ஆசுக்கிதத் ச்ஹுதிகுரர்—
 சீருதி என்று அந்நிவசனியென்கிற விஷயத்தில் அந்நிவசன் சொல்லப்பட்டிருக்கிற
 தோஷத்தை விஸ்தாரமாக தூஷிக்கிறார்—பிரதீதி என்று, பிரதிநித்யாவது—பிரதி அப்ரா
 ந்தி இவ்விஷயத்திலும் பொதுவான ரூபத்திடன் கூடியது. பிரதிநித்யாவது—இருக்கிற
 பேதத்தை உள்ளபடி அநியமானவைய முன்னிட்டுக் கொண்டு இருக்கிற பொதுவான ஆகாரத்
 தை மாத்திரம் க்ரஹிப்பதால் உண்டானதும் தனக்கு விஷயமாக இருக்கிற வஸ்து
 வின் அந்நிவசனத்தால் விசேஷிக்கப்பட்டதும் ப்ரவருத்தி முகவியவற்றுக்கு தோஷ
 வாயுமிருக்கிற எவ்வாறுத்திடன் கூடியது. பாகமாவது—ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற
 வஸ்துவைப்போலத்திற்கு கிருத்தகமான அநிஷ்டாஹகாரத்தை அவகாஷிக்கிறபடித்தி.
 அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாததற்குதலை—அந்நிவசனியென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல
 வென்று அர்த்தம். பிரதிநித்யம் பாதகங்களுக்கு அந்நிவசன் ஸித்தியானது எவ்விஷ
 யோல்வெக மாதிரித்திலுத்தியை அந்நிவசனத்தால் அந்நிவசனத்தால் வென்கிற விசைபத்
 தை எண்ணி முதல் பாகத்தை தூஷிக்கிறார்—பிரதீதியமாதிரி என்று. பிரதீயமாதிரி—
 பிரதியிலுந் உல்லேகிக்கப்படுகின்ற. நிலைநிலைமாதிரி பீதோல்லேகமாக அங்
 கிசிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ. அந்நிவசனம் அந்நிவசனத்தால் எல்லாவற்றுக்கும் உப
 பவம் பரணத்திப்பதாவென்று கருத்து. இரண்டாவதை தூஷிக்கிறார்—ஆபி: என்று.
 ஆபி: - பிரதிநித்யம் பாதகங்களுக்கால் எடுக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரதீதியைப்பிரதிதிகளால்,
 பிரதீத்யத்தேரண-பாணத்திற்குத் தாக்கிடுதல் உண்டான. அன்றிக்கே ஆபி: -வென்கிப்பிரதி
 திகளால். பிரதீத்யத்தோன் - ஆகமத்திலுண்டான அன்றிக்கே. ஆபி: பிரதீதி-
 ரஜ்ஜு ரூபமான ஒரு அநிஷ்டாபனத்தில் பிரதீய மானமாக இருக்கிற ஸம்பம்-பூமி
 யின் பின்னா நலகாரை முதலிய வஸ்துக்களிலுள்ள பஹுத்தத்தாகக் கருதி பிரதிதி
 யில் பஹுவசனம், பிரதீத்யத்தேரண - பாதகங்களுக்கால். சுருக்கமாகச்சொல்லப்பட்ட
 தூஷணத்தை விவிவாகச்சொல்லுகிறபடி அந்நிவசனத்தால் மதத்தை அந்நிவசனத்தி
 ருர்—சுருதிபாதிபாதி என்று. அந்நிவசன் அந்நிவசனத்தால் பாதகங்களுக்கால்
 யனே! வேறுவிதமாக பாகம் பொருத்தாதென்பது எவ்வண்ணம்? கூறப்படுகிறது.
 தர்மதர்மிகள் இரண்டுகளுக்கும் ஒன்றோடொன்று தாதாத்மய பானம் அந்நிவசனத்தால்
 கமல்வ. முன்னிவசனத்திலிருக்கிற வெண்ணித முன்னதம் பனபனப்பின்னதமான ஒரு
 வஸ்துவின் துண்டானது ரஜத்தவஜாதியாக அந்நிவசனத்திலுள்ள ரஜத்தவஜாதியாக
 பனபனப்பின்ன ஒரு துணுக்காக அந்நிவசனத்திலுள்ள சகலம் சகலமாகவும் ஜாதி
 ஜாதியாகவுபநியப்படுகிறது. ஆகையால் இவ்விஷயத்தினால் ஒன்றற்கு மற்றொருவன்
 தாவாக பானமில்லை. வேறு தர்மிக்கு வேறு தர்மியோடு * தாதாத்மயமும் அந்நி
 தாத்மயமும். அது விஷயத்தை நாடி இருக்கிறதா? அல்லது ஜ்ஞாநத்தை நாடி
 இருக்கிறதா? விஷயத்தில் அந்த அந்நிவசனத்திலிருக்கிற யாகில் பிரதீதியானது
 யதார்த்தமே. இல்லையென்றால் சொல்லவாயானால் அந்நிவசனத்தால் ப்ரணத்திலும், ஜ்ஞா
 நத்தையே அந்நிவசனத்திலிருக்கிறதேயாகில், விஷயம் வேறு ஜ்ஞாநம் வேறு என்பது
 பொருத்ததில்லை. கடவிஷயமான ஜ்ஞாநத்திற்கு படவிஷயமான ஜ்ஞாநத்
 தம் ஸம்பவியாதன்றோ. ஆதர்மயாதி ப்ரணத்திலும், ரஜதம் முதலியது ஜ்ஞாநகாரமாக
 இருப்பதால். தன்னிடத்திலில்லாமலிருக்கிற ஆகாரத்தால் ப்ரணத்திலும் அந்

* தாதாத்மயம்—ஐயம்.

யதாய்ந மென்று சொல்லப்படுமேயானால்—அல்ல. அந்த க்யாதிப்ரஸங்கிப்பதால். வேறு இடத்தில் இருப்பதற்கு வேறுஇடத்தில் க்யானம் தான் க்யானத்திற்கு அஸ்யாத த்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல—ஒரு கொம்புமுறித்த பசுவினிடம் காணப் பட்டிருக்கிற அவயவஸம்ஸ்தான ரூபமான கோதந்தத்திற்கு இரண்டுகொம்பும் முறித்திருக்கிற பசுவினிடம் காண்குதலும் ப்ரமாண வேண்டுகருவாதல். வேறுஇடத்திலேயே இருக்கிற வஸ்துவக்கு வேறு இடத்தில் க்யானம் பார்ப்பி அஸ்யாதத்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் வேறு இடத்திலேயே இருப்பு எவ்வாறு நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இங்கு பாதத்தினால் என்று கூறப்படுமேயானால். அல்ல—ப்ராந்தி இந்நூனத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்பரணத்திற்குக்கூட இந்த இடத்தில் அஸ்தவ நிச்சயம்ப்ரஸங்கிப்பதால். ப்ரஸ்ருத்தி பாதத்தால் வேறு இடத்திலேயே ஸதவ நிச்சய மென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. மந்திரம் ஓனகதம் முதலிய வஸ்துக்களால் தடைப்பட்டிருக்கிற சத்தியுள்ள அக்னிக்ரம் ஒர் அக்னியாகத்தினால் கொப்பளக்கதை உண் பண்ணுதல் முதலியவற்றில் சத்தி இல்லாமையால் விதயாதவ நிச்சயம்ப்ரஸங்கிப்ப தால். துஷ்டகாரண ஜக்யமான இந்நூனத்திற்கு விஷயமாக இருப்பதால் இங்கே பா திக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால். எவ்வாறு துஷ்டகாரண ஜக்யத்வ நிச்ச யமுண்டாயிற்று. பாதகமான இந்நூனத்தினது உத்பத்திக்குமின்று சொல்லப்படுமே யானால் முந்தின இந்நூனம் பாதகமாக ஆகலாம். பித்தி இருத்தலென்கிற தன்மைக்கு ஒன்றும் செய்யத்திறமை இல்லாமையானது காட்டப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. முந்தின ஜ்ஞானம் துஷ்டகாரணத்தினாலுண்டானதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டால் பித்திலுண்டாகிற இந்நூனத்திற்கு பாதகத்தவநிச்சயம் வரும். அதற்கு பாதகத்வம் நிச்சயிக்கப்பட்டால் முந்தின இந்நூனத்திற்கு துஷ்டகாரணத்தினாலுண்டாயிருத்தல் நிச்சயிக்கப்படுகிறதெ ன்பதனால் தந்தியாஸ்யாஸ்யமும் உண்டாகும். மேலும் முன்னிலையிலிருக்கிற கக் தியில் எத்த ரஜதம் பாலித்ததோ அதேரஜதம் வேறிடத்திலிருக்கிற தென்பதில் என் னிப்ரமாணம். முந்தின இந்நூனம்ப்ரமாணமல்ல. இந்த இடத்திலிருப்பதாகவன்றோ அந்த அறிவிக்கிறது. பாதகஜ்ஞானமும்ப்ரமாணமன்று அந்த பாதக ஜ்ஞானமோ வென்றால் முன்னிலையிலிருக்கும் வஸ்துவின் கன அநித் அஸ்த்வத்தை அறிவிக்கிறது. ரஜதக்ரஹக ப்ரமாணமும் இதில் ப்ரமாணமல்ல. அதுகண்டயில் ரஜதஸத்தையை யன்றோ அறியப்படு சொல்லித்தது. கண்டயிலிருக்கிற அந்த ரஜதத்திற்கும் முன் னிலையில் பாஸ்த்திருக்கிற ரஜதத்திற்கும் ஜக்யமிக்கையன்றோ. ஒரிடத்திலுமில்லாத வஸ்துவவுக்கத்தோற்றமென்பது பொருத்ததல்ல. வேறு இடத்தில் இருப்பும்சகலது வுக்கது பானம் தோற்றம் நிச்சயிக்கப்படுகிறதென்று கூறப்படுமேயானால், அல்ல—இல் லாத வஸ்துவக்கு க்யானம் கூடாதென்பது ஸம்பந்தத்தில் இழங்கப்பட்டிருப்பதால். முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவில் அறிப்பாபயின்ற ரஜதரூபமான தீ தர்மிஸம்பந்த மோ ரஜதத்வரூபஜாதி ஸம்பந்தமோ வேறு இடத்திலேயே யன்றோ. அப்பா! வேறு இடத்தில் ஸம்பந்தமாதாரிருக்கிறது, அது இங்கே பிரகாசிக்கிறதாதலால் வேறு இடத் திலுள்ளதற்கே வேறுஇடத்தில் க்யானமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல—இரண்டு ஸம்பந்தங்களுக்கு அவபாஸில்லாமையால். வேறு இடத்தில் இருக்கிற ஸம்பந்தத்தி ற்கு வேறு இடத்தில் க்யானமென்று சொல்லி ஸம்பந்திக்குப்போல ஸம்பந்தத் திற்கும் வேறு ஸம்பந்தம் அபேகிக்கப்படும். வேறு ஸம்பந்தம் அவபாஸில்க்கிற தென் னு சொல்லும் பகுத்தில் வேறு இடத்திலிருப்பதற்கு க்யானம் உண்டாகாது. இரண் டாவது ஸம்பந்தமானது ஒரிடத்திலுமில்லாததால். ஸம்பந்தம் வேறுஸம்பந்தத்தை

அபேகையாமல் வேறு ஸம்பந்தமில்லாமல் போனபோதிலுங்கூட முன்னிலையிலிருக்கும் வஸ்துவில் பானமானது யுத்தமென்று சொல்லப்படுமேயானால்; இங்ஙனமாகில், வேறு ஸம்பந்தியின் ஸம்பந்தமும் முன்னிலையிலுள்ள வஸ்துவும் இடைவெளி இன்றிதொடர்ச்சியாகப் பராகாக்கிறதாதலால் யதார்த்த க்யாதியே சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். க்யாதிக்கு விஷயமாக இருக்கிற அமசமிருப்பதாலும் அஸத்தான ஒன்றுக்காவது க்யாதி விஷயத்தால்வாழ்வாமையாலும், மேலும் சிப்பித்தனாளுக்கே ரஜதஜ்ஞானவிஷயத்தும், ரஜதோபாயத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கையில் ரஜதார்த்தமான பரவருத்திக்கு விஷயமாக இருத்தலால் என்று ஸாதிப்பதும் யுத்தமாகாது. இது நிரூபிக்கப்படுமது— இதம்சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற வஸ்துவுக்கு ரஜதகல்பஜாதி விஷயத்தாலுருளானவிஷயத்தொன்றே ஸாத்யம். அது பாதிக்கப்பட்டிராத பரவருத்திக்கு விஷயமாக இருத்தல் என்பதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற தென்கிற காரணத்தினால் வேறு உபாநியுடன் கூடியதாக ஆகிறது. சக்தியானது ரஜதமாகப் பராகாக்கிவிடலை, சக்தியாக இருப்பதால். ஸம்பாதிபண்ணப்போல், என்றும் பாதம் இதுமுதலிய தூஷணப்பிராயத்தால் வேறுவஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாக பானம் பொருத்தாததாலுமென்று கூறப்பட்டது. தூஷிக்கிறார்—நீ என்று, முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவுக்குவேறு இடத்திலேயே இருக்கிற ஆகாரத்தொடு கூடியதாக ற்ஞானம் அன்யதாபானம், பரதிபன்னாகாரத்திற்கு முன்னிலையிலிருக்கிற பதார்த்தத்தில் அபாவ கிச்சயமும் பரவருத்திபாதத்திற்குத் துணையாக இருக்கிற இவ்வே என்ற பரத்யத்தால், மந்தரத்தினாலும் ஒஷதிகளாலும் தடைபட்டிருக்கிற ஞானக்ஷயசக்தியுடன் கூடிய அக்ஷிக்கு அக்ஷித்தன்மை இவ்வே என்ற ற்ஞானம் உண்டாகாதென்பது பரவியத்தமன்றே. அதைக்கல்பித்தாலுங்கூட வேறுவிதமாக ஸாதிப்பது எவ்வாறு விலக்கத்தகாதது என்ற அபேகைவரின் சொல்லுகிறார்— கல்பியமானும் ஹி என்று. அநிர்வசியம் மென்றே பரதிதிவருகிற தென்று ஒப்புக்கொண்டால் பரதிதிக்குப் பரமரூபம் பாதமும் ஏற்படுவதுடன் பரவருத்தியும் உண்டாகாமல்போகும் அநிர்வசியமான வஸ்துவானது கிர்வசியமென்று அறியப்படுமேயானால் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாகத் தோற்றமானது விடத்தகாததாக ஆகுமென்று பொருள்—நல்லியாபரிஹாரியத்வாசீக என்று. தன்ய அன்யதாபாதத்திற்கு, இது அபிப்பிராயம்—வேறு வஸ்துவுக்கு வேறு விதமாக பாதம் கிடையாது. இருக்கிற வஸ்துவுக்கே பரதிதி வருவதால், அலௌகிகமானஸத்தென்றும் லௌகிகமான ஸத்தென்றும் ஸத்தானது இரண்டுவகை. அநிர்வசியத்திலும் அலௌகிகமான ஸத்தவியிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் அந்த அலௌகிக ஸத்தான ரஜதம் பரதிதி விஷயமாகிற தென்று சொல்லப்படுமேயானால் அலௌகிக ஸத்தானது அலௌகிக ஸத்தாகவே அறியப்படுகிறதா? அல்லது லௌகிக ஸத்தாக அறியப்படுகிறதா? முதல் பஷ்டத்தில் பரமத்வம் பாதம் பரவருத்தியின் அஸம்பவம் இவைகள் ஸம்பவிக் கின்றன— அலௌகிக ஸத்தானது லௌகிக ஸத்தென்று அறியப்படுமேயானால் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாகத் தோற்றமேற்படும். அலௌகிக ஸத்துக்கு லௌகிகஸத் தோடு தேடு தேடும் க்ரஹிக்கப்படாததால் பரவருத்தி முதலியவைகளுக்கு ஸம்பவமென்று மறமொழி உரைக்கப்படுமேயானால் அப்பொழுது அந்த இடத்தில் அநிர்வசியமான வஸ்துவை கல்பித்து அதில் பேதகாஹ்ணமில்லாமையால் பரவருத்திபாதம் பரமம் இவைகளை உபபாதிப்பதைவிட முதலிலேயே ஸம்பாதிபன்ன ரஜதத்தைக் காட்டிலும் சக்தித்வ ரூபபேதகாஹ்ணமில்லாமையால் பரவருத்தி பாதம் பரமம் இவைகளை உபபாதிப்பதில் கல்பனாகாவத்தால் அநிர்வசியமான வஸ்துவானது உபபன்னமாகாது. இது முதலிய பதங்களுடன் கூடிய பதக பரம்பரையை அபிப்பிராயப்பட்டு அது அபரிஹார்யமாக இருப்பதாலுமென்று சொல்லப்பட்டது.

வ்யாதுஞ்ரவாதிநாஹ ஸுதௌரேவி மகூரந ப்யாவலாலெ
 வஸ்யாபுரணயி:—சஸது ப்ராதீவகெஷ ஸகா-தநா;சுத்யூராதீவகெஷ
 உயூர-தநா; சுயூராதீவகெஷவி சுநுவிசெஷணைநுவிசெஷண
 கெந ஜூநகியகெகெநவ—விஷயாஸஸூராவகெஷவி விஷயோந
 கெந ||

கிஹ—சுநிவபுலநீயபெருவபுரஜதகேது ஜாததீதி வஷதா தஸ்ய
 ஜநகாரணம் வஸ்தவ்ய; ந தாவததததததத; தஸ்யாஸூராதீவகெந
 ததததததத: ப்ராமாதூலாலாயொமாஸ; நிவிபுஷயா ஜாதா தததத
 ததததததத விஷயகெராதீதிஹதாதீவிவவாஷதத; சுயூர-
 யாதீமகெந ஷோஷ; தஹ—தஸ்ய வுரூஷாபுரணகெநாயுத
 காயபுஸ்யூராதீககூராயொமாஸ; நாவீந்ரீயாணி, தெஷா ஜூந
 காரணகூர; நாவி ஷுஷாந்ரீயாணி, தெஷாவி ஸூகாயு
 ஹபெத ஜூந ஷவ ஹி விசெஷகூரகூ; சுநாதிபீயூஜூநொவா
 ஷாநகூஹ வபெவபெவ நிரஸ்ய ||

கிஹ—சுபெருவபெநிவபுலநீயபெரு வஸூஜாதம் ரஜதாதிவ
 கிஸஷாஹாம் சுயூர விஷயகீயகெந, ந வபாதிவா கிஸஷாஹாம்
 ரஜதாதிஸாஹுஸ்யாதீதி கெஷ; சுயூர தததததததததததததததததத
 ஸெஷ ஸூராதா; ரஜதாதிஜாதியொமாதிதி கெஷ; ஸா கிம் வரூ
 யுதததததத சுவரூயுததததததத வா; ந தாவதததததததததததத
 தததத சுவரூயுதததததததததததததததததததததததததததததத
 வரூயுதததததததததததததததததததததததததததததத
 நிபுஷாஹ ககூராயொமாஹதததததததததததததததததததததததததததததத ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

யதார்த்தசபாதிபை விட்டு வேறு க்யாதிபைச் சொல்லுகிறவர்களுக்கும்
 வெகுதூரம் சென்றும் அந்யதா க்யாதிபானது அவச்யமாசாரமிக்கத் தக்கது.
 அஸத் க்யாதி பக்ஷத்தில் அதாவது * மாத்மிக பக்ஷத்தில் ஸத்ருபத்
 தாலும். ஆதம்க்யாதி பக்ஷத்தில் அதாவது யோகாசாரபக்ஷத்தில் அர்த்த
 ஸ்வரூபத்தாலும் அக்யாதி பக்ஷத்திலும் அந்ய விசேஷணம் அந்யவிசே
 ஷணமாக ப்ரதீதி விஷயமாவதாலும் இரண்டு ஜ்ஞாநங்களும் ஒன்றாக

* மாத்மிகன்—பௌத்தன்.

அறிபப்படுவதாலும் விஷயாஸத்பாவ பக்தத்திலும் விஷயம் இருப்பதாகக் காணிக்கப்படுவதாலும் அன்யதாக்யாதி அவச்ய மாச்சரயிக்கத்தக்கது. மேலும் ! அநிர்வசரீயமான அபூர்வ ரஜதம் இங்கு உண்டாகிற்று என்று சொல்பவனுல் அந்த அபூர்வ ரஜதத்தின் உத்பத்திக்கு காரணம் சொல்லத்தக்கது. அதற்கு அந்த ரஜதவிஷய ப்ரதீதியானது காரணமாகாது. அந்த ப்ரதீதியானது அந்த ரஜத விஷயசமாதலால். அந்த ரஜதோத்த்பத்திக்கு முந்தி ப்ரதீதிக்கு ஸ்வரூபலாப மில்லாததால். விஷயமில்லாததாவே ப்ரதீதியானது பிறந்து அந்த ரஜதத்தை உண்டுபண்ணி அதையே விஷயீகரிக்கிற தென்கிற இந்த உபபாதனம் § மகான்களுடையது, அப்படிக்கின்றி இந்திரியம் முதலியவைகளை அடைந்திருக்கிற தோஷம் அந்த ரஜதத்திற்கு § உத்பாதகமென்று உரைக்கப்படுமோ அதல்ல. அந்த தோஷம் புருஷனை ஆச்சரயித்திருப்பதால் அரித்தத்தை அடைந்திருக்கிற கார்யத்தைக் குறித்து அதற்கு உத்பாதகத்வம் ஸம்பவியாதாதலால், இந்திரியங்களும் அந்த ரஜதத்திற்கு உத்பாதகங்களாகா. அவைகள் ஜ்ஞானகாரணங்களாக இருப்பதால், துஷ்டங்களான இந்திரியங்களும் அந்த ரஜதத்திற்கு உத்பாதகங்களல்ல. அந்த துஷ்டேந்திரியங்களுக்கும் தன்னுடைய கார்யமாக இருக்கிற ஜ்ஞானத்திலேயேயன்றே விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் திறமை அநாதியானமித்தா ஜ்ஞானம் அதற்கு உபாதானகாரணமென்பது முந்தியே நிரஸனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இதற்கு முன்னில்லாததும் அநிர்வசரீயமாகவுயிருக்கிற இந்த வஸ்துவானதுதோன்றி ரஜதம் முதலிய வஸ்துவிஷயமான புத்தியினாலும் சப்தத்தாலும் எவ்வாறு விஷயீகரிக்கப்படுகிறது? கடம் முதலிய வஸ்துவிஷயமான புத்தியினாலும் சப்தத்தாலும் ஏன் விஷயீகரிக்கப்படுகிறதில்லை. ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களின் ஒத்துமை இருப்பதால் ரஜதபுத்தி சப்தங்களால் விஷயீகரிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது ரஜதஸக்ருசமென்றே ப்ரதீதியும் சப்தமும் உண்டாகவேண்டும். ரஜதம் முதலிய ஜாதியின் ஸம்பந்தத்தாகி உண்டு சொல்லப்பட்டால் அந்த ஜாதியானது பரமார்த்தமாக இருக்கிறதா? அல்லது அபரமார்த்தமா? அது பரமார்த்தமல்ல. அதற்கு அபரமார்த்தவஸ்து ஸம்பந்தம் பொருந்தாததால். அபரமார்த்தமுமன்று; பரமார்த்த வஸ்துவோடு அன்வயம் கூடாததாலும் அபரமார்த்தத்தில் பரமார்த்தபுத்திசப்தம் இவ்விரண்டுகளுக்கும் நிர்வாஹகத்வம் கூடாததாலும். இவ்வாறாக அபரிபக்ஷமான குதர்க்கங்களின் நிரஸனத்தினால் யாது பயன், இவ்வளவோடு போரும்.

† அநிர்வசரீயம்—ஸத்தென்றாவது அஸத்தென்றாவது சொல்லத்தகாதது.

§ மஹதாம்—ஜ்ஞானமில்லாதவர்களுடைய இந்த பதமானது இங்கு விருத்தமான அரித்தத்தை உணர்த்துகிறது. § உத்பாதகம்—கார்யத்தை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து அஉ

சுருதபரகாசிகை—

யதார்த்தையாதி பகஷத்தைததவிர்த்த பகஷத்தில் அனயதாக்யாதி பகஷம் ப்ரப
லம் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்— க்யாந்யந்தர என்று. ஸுதுரமபி
கதவா - பதபரம்பரணைச் சொல்லியுமென்று பொருள். அதை உபபாதிக்கிறார்—
அஸித் என்று. இது * மாத்யமிதனுடைய பகஷம். அஸத்தென்றே ப்ரதீதி விஷயமா
கிறதா? அல்லது ஸத்தென்று அறியப்படுகிறதா? அஸத்தென்று ப்ரதீதி விஷய
மாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறபொருள், ப்ரமத்வம் பாதம் ப்ரமநுத்தி இவைகளுக்கு
ஸம்பவமில்லை. ஸத் என்று ப்ரதீதி விஷயமாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறபொருள்
வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாக பாசமுண்டாகவாமென்று பொருள். உத்தமர என்று.
இது யோகாசாரணனுடைய பகஷம். ஆத்மசப்தம் இஞானத்தை உணர்த்துவதில் முக்கிய
சேஷமுண்டது இஞானமென்றே ப்ரதீதி விஷயமாகிறதா? அல்லது அர்த்தமென்று
ப்ரதீதி விஷயமாகிறதா? முதல் பகஷத்தில் ப்ரமநுத்தி பாதம் ப்ரமத்வம் இவைகளு
க்குஸம்பவமில்லை. இரண்டாவது பகஷத்தில் அனயவஸ்துவுக்கு அனயபதமாக பாச
மென்று அர்த்தம். ஷுத்யந்திபதேஷி என்று. 'இது ஈஜதமென்பத' ஒரு இஞானம்?
அல்லது இரண்டு இஞானமா? என்கிற விசல்பத்தை மனனில் கருதி எகஜ்ஞானம்
என்கிற பகஷத்தில் 'ஜ்ஜ்ஞாயத்தி' ஆக்யதாசபாதித்ய ப்ரணுத்திச்சச் செய்கிறார்—
அனயவிசேஷண மனய விசேஷணத்தேவந் என்று. இது ஈஜதம் என்று ஒன்றாக
வல்லோராலும் விவாதவின்னர் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஸத்ய ஈஜதம்போல ஆ
ரோபித்தத்தக்கரித்யா ஈஜத விசல்பத்தை அனுமதித்து வருகிற ப்ரயோகாணுணமான
ஸாமாநதிகரணமத்தால் ப்ரதீதமாக இருப்பது பற்றி அனய விசேஷணம் அனயவி
சேஷணமாக ப்ரதீதி விஷயமாகிறதென்று ஆபாதனம் செய்யப்பட்டதே ஓரிய அர்த
மாக உபன்யஸிக்கப்படவில்லை. இரண்டு இஞானங்கள் என்கிறபகஷத்தில் இஞான
த்தில் அச்யதா கயாதித்ய ப்ரணுத்திம் செய்கிறார்—ஜ்ஜ்ஞாய என்று. இஞானத்வ
யம் ஜ்ஜ்ஞானத்வ மென்றே ப்ரதீதி விஷயமாகிறதா? அல்லது எகமென்ற ப்ரதீதி
விஷயமாகிறதா? வென்றே விசல்பத்தில் முன்போல் ஈஜதம்—விஷயாஸத்திபாவ
என்று. இவ்வே என்று அறியப்படுகிறதா? அல்லது இருக்கிறதாக அறியப்படுகிறதா?
முதல் பகஷத்தில் ப்ரமநுத்தி முதலிபதற்கு அஸம்பவம் ஏற்படுகிறது. இரண்டாவது
பகஷத்தில் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாக பாசுவென்று அர்த்தம். அதற்குமேல்
காரணத்தவத்தை உபபாதுதம் செய்கிறார்—கூஞ்ச என்று. தஸமா - ப்ரத்யக்ஷப்ரதீதி
க்கு, தத்விஷயத்தேவ- இருக்கிற விஷயத்தைக் காரணமாகக்கொண்டிருத்தலால், கார
ணமானது காரயத்திற்கு முந்தினகண்ணத்தில் தவறாத இருப்புடன் கூடியதல்லவோ
என்று சுருத்து. மஹத்யமித முபபாதனம் என்று. அர்த வருத்திஜ்ஞானத்திற்கு
விஷயமாகவால் விதிபட்டிருக்கிற நிலைமையை ஸ்வீகரித்தலால் காரணத்தவத்தை ஒப்
புக்கொள்ளில் அபவதித்தார்த்தம் வந்து விழுவதால், கிரவிஷய க்யாதிபாதிக்கருக்கு

* மாத்யமிதன்—புத்தனுடைய செஷ்யர்களுக்குள் சுறப்புற்றவன். இவன் ஸர்வருன்ய
வாதி.

† யோகாசாரண—இவன் பெளத்த ஏகதேசி. வைபாவிகளுக்கும் ஸௌத்தார்த்திகளு
லும் முறையே ஷுணிக மென்றும் அதுமேய்யமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ர
பஞ்சத்தை மித்யை என்று சொல்பவன். 3 ஜ்ஜ்ஞாயம்—அறியத்தக்க வஸ்து.

ப்போல் அதன் பரபராவதால் பாவருத்தி முதலியவற்றின் விரித்தி வரின் அநிர்வாகிய கல்பனை பயனற்றதற்கு ஆலதாலும், விஷயரூபமான காரணமில்லாமல் உத்பத்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் சப்தங்களுக்கு ஒரு அர்த்தத்தை உணர்த்தி ஒய்த்து மறுமடி மற்றொரு அர்த்தத்தை உணர்த்துவதற்காக வ்யாபாரம் சொல்லப்படுவதாலும் மிகவும் அனுபவபன்னமென்று அர்த்தம். அநேகநீதியோகி என்று. ஆகிரிசப்தத்தால் விஷயத்தை அடைந்திருக்கிற தோஷமோ புருஷனுடைய * அநாவதானமோ த்ரணுக்கப்படுகிறது. தல்ப புருஷாந்தரயத்தவேத என்று. தூரத்திலிருத்தல் முதலிய தோஷமானது விஷயங்களை அடைந்ததாக இருந்தபோதிலும்கூட அந்த தோஷத்திற்கு புருஷனை நாடி இருத்தலும் ஸம்பவிப்பதால் இரண்டு இடங்களிலும் காரியமானது உண்டு பண்ணத்தக்கது. விஷயமாத்திரத்தில் ஆல்ல. நிபாமகரில்லாமையால். ஆகையால் புருஷனிடத்தில் போல் விஷயத்திலும் ஸம்பவிக்கிறதில்லையென்று கருத்து. அப்போதென்ற புருஷனை ஆசரயத்திருந்தபோதிலும் வெளியில் ப்ரஸக்தி விஷயத்தில் ஸம்பந்தித்திருக்கிற கண்ணின் ஒளிக்கு அகிலங்காயகரத்தவர் காணப்பட்டிருக்கிறது. அல்ல. அதன் காரியமான ஜ்ஞானமானது புருஷனை ஆசரயத்திருப்பதால் தோஷங்க்கத்திற்கு காரியகரத்தில்லாமையால், அய்யனே!† ஸாத்ருச்யம் முதலிய தோஷங்கள் விஷயமாத்தரத்தை அடைந்தவைகளைக் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு அந்த விஷயத்திலேயே காரிய தரம் வமானது உபபன்னமாகிறது. இவ்வண்ணமல்ல. தர்வயஸ்வரூபத்தை யுள்ளவையில்கூட திரவ்யத்தைவிட்டு விலகாததானவாத்ருச்யம் முதலியவற்றுக்குப்பொழுதும் உத்பாதத்தால் ப்ரஸங்கிப்பதால். புதியதாக வந்திருக்கிற மற்றொன்று அங்கு காணப்படாததால். இந்திரிய ஸம்பயோகத்திற்குப்புருஷனிடத்திலிருக்கிற ஜ்ஞானத்தைத்தவிர்த்த மற்றதற்கு வேறுதவம் வந்தியாததால். த்ருஷ்டிவிஷயம் முதலிய க்யாயம் இங்கு ஸம்பவிபாததாலும், ஸம்பவித்தபோதிலும் எல்லோராலும் ‡ உபலம்பப் ப்ரஸங்கிப்பதாலும். அநிவிலி கிருத்தவோ! இந்திரியங்கள் எப்படி புருஷவிசேஷ ஸம்பத்தத்தால் அந்த புருஷ விசேஷத்திலேயே காரிய விசேஷத்தை உண்டிபண்ணுகின்றனவோ இப்படியே விஷயவிசேஷ ஸம்பத்தத்தால் அந்த விஷய விசேஷத்திலேயே ஏதோ விசேஷத்தை உண்டிபண்ணுகிறது. அது விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—நாபி நீநீயிரணி என்று. புருஷனை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞானமென்கிற காரியத்தை உண்டிபண்ணுகல் || அன்வய வ்யதிரோகங்களால் திவெபற்றிருக்கிறது. விஷயேந்திரியஜன்மமான கர்யாகார காணப்பட்டிருக்கவில்லை, அதன் கல்பனையானது வேறு விதத்தினாலேயே ஏற்படுகிற உபபத்தியினால் விலக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கருத்து. அப்படி இருந்தபோதிலும்கூட துஷ்டபுருஷனுடைய ஸன்னிதானத்தினால் எவ்வாறு தேசம் முதலியவைகளில் தோஷங்கள் தோன்றுகின்றனவோ அவ்வாறே துஷ்டங்களுக்க இருக்கிற இந்திரியங்களின் ஸன்னிதானத்தால் விஷயத்தில் காரிய விசேஷம் உண்டாகுகமென்று சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நாபி நுஷ்டாநி என்று. அன்வய வ்யதிரோகங்கள் முதலியவற்றைத்தானடி த்ருஷ்டாததமாத்திரத்தினால் ஒன்றும்ஸாதிப்பதற்கு சக்யமளாதென்று கருத்து. இந்த விஷயத்தில் வேறுஜேதுவைத்தேடுவதனால் யாது பயன். அகாதியாக இருக்கிற பாவரூபமான அஜ்ஞானமே எல்லா

* அநாவதானம்—கனனமில்லாமை.

‡ உபலம்பம்—அறிவு.

† ஸாத்ருச்யம்—ஒற்றுமை.

|| அன்வயவ்யதிரோகங்கள்—இது இருந்தால் அது இருக்கவேண்டுமென்பது அன்வயம், இது இல்லாவிட்டால் அது இராது என்பது வ்யதிரோகம்.

வற்றுக்கும் உபநாநாமாக இருந்ததென்கு சக்திரஜதம் முதலிய விசித்ரமான கார்யத்தையும் உண்டாக்கலாமென்று கூறப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்கூட அநாதி என்று. அது ஸ்வரூபநாதியாக இருப்பதால் அதன்கார்யமும் முந்தியே உண்டாகலாம். துணைக்காரணமென்று ஸந்தேஹிக்கத்தக்க இத்திரியம் முதலியதோ வென்றால் கிரஸனம் செய்ப்பட்டது. § மித்யபூதமான் வஸ்துவஞ்சு அர்த்தக்ரியாகாரித்வமானது யுத்தமென்று. ஆசிரயாபபத்தி முதலியவைகள் முந்தியே உரைக்கப்பட்டிருவிட்டனவென்றுகருத்து.

இவ்விதமாக அசிரவசனீயமான ரஜதம் முதலியவற்றுக்கு உதபாதகாதுபபத்தியைச் சொல்லி அதன் உத்பத்தியில் கூட ரஜதாதி புத்தி சப்தான்வாய நியமாதுபபத்தியைச் சொல்லுகிறார்—கிருஷ் என்று. அது விஷயத்தில் வ்யவஸ்தையை உண்டுபண்ணுகிற பதார்த்தத்தை சங்கிக்கிறார்—ரஜநாதி என்று.* ப்ராதிபாஸிகமான ரஜதம் முதலியதற்கு அர்த்தக்ரியாகாரியான வ்யவஹாரிகரஜதம் முதலியதோடு ஒற்றுமை இருப்பதால் என்று அர்த்தம். சொல்லப்பட்டதற்கு வ்யவஸ்தாபகத்வரபாவத்தை எண்ணி ஸாத்ருச்யத் திற்குக்காணப்பட்டிருக்கிற வேறு ஸாத்யத்தைக்கூறுகிறார்—நூர்ஷி என்று அந்த வஸ்துவஞ்சு தல்யமாக இருக்கிற வஸ்துவினிடம் அந்த வஸ்துபுத்தி உண்டாகுமேயாகில் அப்பொழுது § கவயத்தினிடம் கோபுத்திபோல் அன்யதாத்யாதியானது உண்டாகலாமென்பது வகாராபிப்ராயம். ஸாத்ருச்யத்திற்கு கிர்வாஹகத்வமில்லாவிடினும் அந்த ஜாதி ஸம்பந்தத்திற்கு அந்த புத்தி விஷயத்தில் கிர்வாஹகத்வம் காணப்பட்டிருக்கிற தென்று சங்கிக்கிறார்—ரஜநாதி என்று. ஸா - அந்த ரஜதம் முதலிய ஜாதியானது. அபரமார்த்தாத்வயாயோகாத் - அபரமார்த்தமான வ்யக்தியுடன் அன்வயம் பொருத்தாததால் என்று அர்த்தம். வ்யக்திபாதம் வர்த்தபோதிலும் ஜாதிக்ருதுபாதிதத்வம் ப்ராஸங்கிக்கிறதென்று கருத்து. ஜாதியுமன்றோ பாதிக்கப்படுகிறது வ்யக்தி கிடையாது. ஜாதியோவென்றால் இருக்கிறதென்று ப்ராதி உண்டாகிற தில்லையன்றோ. ஜாதியுமில்லை என்றே யல்லவோ ப்ராதிபத்தி வருகிறது ஜாதியானது முந்தி அறியப்பட்டதாக இருந்தபோதிலும் அபிவ்யயஞ்ஜக வ்யக்தி இல்லாமைமால் அகற்றப்பிற்பாடு ப்ராதி இல்லையே ஒழிய ஜாதி இல்லாமைமாலல்லவென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஜாதியானது அபிவ்யயஞ்ஜகத்துடன் கூடான பூர்வகாலத்தில் அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் அது அக்காலத்தோடு ஸம்பந்தம் பெற்றதாகவே பாதக ப்ரத்யயத்தின் கால்திகைக்கு கோசரமாக இருப்பதால். ப்ராதிபன்னமான உபாதியில் கால்தி என்கிற ப்ரத்யமன்றோ பாதம். அபரமார்த்த பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—நாடி என்று. பரமார்த்தாத்வயாயோகாத் - கடையிலிருக்கிற ரஜத வ்யக்தியோடு ஸம்பந்தம் பொருத்தாததால் என்று அர்த்தம். வ்யக்தி இருந்தபோதிலுங்கூட ஜாதிக்ரு ஏதாவது ஒரு ஸமயத்தில் பாதிதத்வம் ப்ராஸங்கிக்கிற தென்று கருத்து. ஒரு ஸமயத்திலாவது கடையிலிருக்கிற ரஜதத்தில் ரஜதத்வம் பாதிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. பரமார்த்த வ்யக்தியுடன் அன்வயமில்லை என்று சொல்லின் பாதகத்தைக் கூறுகிறார்—அபரமார்த்த என்று. பரமார்த்த புத்தி சப்தமோ: - பரமார்த்த விஷயமான புத்தி சப்தம் இவ்விசைகளுக்கும். பரமார்த்தமான வ்யக்தியில் ஜாதியானது அன்வயிக்காமல் போமேயா

§ மித்யா.. அஸத்தம்.

* ப்ராதிபாஸிகம்—ப்ராத்தினால் ஒருவஸ்துவினிடம் தோன்றுகிற மற்றொரு வஸ்து. அதாவது சக்தியில் ப்ராத்தி ஸித்தமான ரஜதம். § கவயம்—பசுபோன்ற மிருகம்.

வஜ்ஜிதஃ । ரஜதாஃஸா மூலீதொதொ ரஜதாயீ பூவதூ
தெ ॥ கொஷஹாஸௌ து ஸூக்யஸௌ மூலீதெ தணிவதூதெ ।
சுதொ ய்யாயூ ரூவ்யாழிவிஜ்ஜாநம் ஸூக்யாழிஷு ॥ வ்யாயுவா
யக்ஷாவொவஃ ஹியஸௌநொவவஃ ॥ ஸூக்யாப்யஸௌவெக
ஸூஸாகஸூஹரூவதஃ ॥ நாதொ சிய்யாயூஸக்யாயூவிஷப
க்ஷிவஸதஃ ।

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மூல்கூறப்பட்டுள்ள பற்பல க்ரபாதிபக்ஷங்களை ஆரோஷிப்பது ஸாம்ப்ரா
தாயிகமான ஸ்வமதத்தை அகாவது யதார்த்த க்யாதிபை இங்ரு ஸ்பஷ்ட
மாக அருளிச்செய்கிறார்— எல்லா ஜ்ஞானங்களும் யதார்த்தங்களைப்பற்றி
பகவத்போதாபணநாதமுனிமிசர் முதலிய வேதார்த்த தக்வதர்சிகளான
பாமாசார்யர்களுக்கு அபிமதம். ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் எல்லா
வஸ்துக்களிடத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களின் அம்சங்களிருப்பதாக அறியப்
படுகிறது தேவ திர்யம் மனுஷ்ய ஸ்தாவராக்கமக ப்ரபஞ்சரூபமாக நான் பரு
வாத ஆகக்கடவே எனென்ற பல ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்ட ஸ்ருஷ்டி, நாம
ரூபவ்யாகரணம், முதலியவைகளை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற ப்ரகா
ணத்தில் “தாவாந் த்ருவ்ருத மேகைகூம்” என்ற ச்ருதியினாலேயே த்ரு
வ்ருத்காரணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. த்ருவ்ருத்காரணமென்பது பஞ்சிக
ரணத்திற்கு உபலக்ஷணம். இந்த த்ருவ்ருத கண்ணமானது இந்த ச்ருதியில்
சொல்லியிருக்கிற வண்ணமாகவே ப்ரத்யக்ஷத்தாலறியப்படுகிற தன்றே. அக்
ஷியினிடத்தில் யாதொரு சிவப்புநிறம் காணப்படுகிறதோ அது தேஜஸ்வி
னுடையது. வெண்மை நிரம் யாதொன்றுண்டோ அது ஜலத்தினுடை
யது. கருப்பு நிரம் ப்ருதியினுடையது, என்று இவ்வாறாக அக்ஷியிலே
யே மூன்று ரூபங்கள் ச்ருதியினாலேயே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகை
யால் எல்லா வஸ்து ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் சேர்
ந்திருக்கின்றன. விஷ்ணு புராணத்திலும் ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் இவ்
விதமாகவே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. பற்பல வீர்யமுள்ளவைகளான
அந்த மஹத்தமுதலிய தத்வங்கள் சேர்க்கை இன்றி தனித்தனியாக வேறுப
ட்டிருந்தன பிறகு அவைகள் முழுமையும் சேர்க்கை பொராமல் ப்ரஜைகளை
உண்டுபண்ணுவதற்கு சக்திபற்றவைகளாக ஆயின. மஹத் தத்வம் முத
லாக விசேஷங்களை ஈடுகக்கொண்டிருக்கிற இருபத்தமூன்று தத்வங்க
ளும் அன்யோன்யம் சேர்க்கையைப் பெற்று ஒன்றை மற்றொன்று ஆச்ர
யித்தவைகளாக இருந்துகொண்டு அண்டத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன, இது
முதலியதால் அப்படியே ஸூத்ரகாரரும் பூதங்களுக்கு மூன்று வஸ்து

ஸ்வரூபஸ்வபாவத்துடன் சேர்ந்திருத்தலைக்கூறி இருக்கிறார். மூன்று என்று சொன்னது ஐந்துக்கு உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. எல்லா வஸ்துக்களும் பஞ்சிகரணத்தினால் ஐந்து பூத ஸ்வரூபங்களாக இருப்பதனால் எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களின் வ்யவஹாரம் பொருத்த முள்ளதாக ஆகும். பஞ்சபூத ஸங்காத்தமகங்களான வஸ்துக்களிடத்தில் எந்த பூதாம்சம் எதில் அதிகமாக இருக்கிறதோ, அதை அனுஸரித்து அந்த வஸ்துவினிடம் அந்த வ்யவஹார மென்று வ்யவஸ்தை அறியத்தக்கது. இவ்வண்ணம் முதலில் பூதங்களில் பூதாந்தர ஸத்பாவம் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் ஸத்ருசமான வஸ்துவினிடம் ஸத்ருசாந்தர வஸ்து ஸத்பாவத் தைச்சொல்லுகிறார்— ஸோமலகை இல்லாவிடில் பூதிகமென்று வழங்கப் படுகிற சிந்திக்கொடியானது யாகங்களில் உபயோகிக்கத்தக்கதென்று ச்ருதியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸோமலகையின் அவயவாம்சமானது பூதிகத்திலிருப்பதால் ஸோமமில்லாவிட்டால் அந்த ஸோமலதால்தானத்தில் பூதிகத்தை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று ச்ருதி கூறி இருக்கிறதென்று ப்ரமானாநுகுணமான நியாயத்தை அறிந்தவர்கள் அறிகிறார்கள். நெல் இல்லாவிட்டாலும் நெல்லின் அம்சம் இருப்பதால் நீவாசம் க்ரஹிக்கத்தக்கதென்றும் ச்ருதி சொல்லுகிறது. எந்த த்ரவ்யம் எந்த திரவ்யத்தின் ஓரம்சத்தை அடைந்திருக்கிறதோ, அந்த த்ரவ்யமே அதற்கு ஸத்ருசம். சிப்பி முதலியதில் ரஜதம் முதலிய வஸ்துளின் ஸத்தையானது ச்ருதியினால் ஸேவிய அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெள்ளி சிப்பி முதலிய வஸ்துக்களின் வ்யவஹாரபேதமானது அந்த அந்த வஸ்துக்களின் ஆதிக்யத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டது. நேரில் காணப்படுகிற சிப்பி முதலியது வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஸத்ருசமாயும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் அந்த ரஜதத்திற்கு இந்த சிப்பியில் இருப்பானது ப்ரதீதிதியினாலும் நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கிறது. ஒரு ஸமயத்தில் கண் முதலியவற்றின் தோஷத்தால் சிப்பியின் அம்சத்தால் விடுபட்ட ரஜதாம்சம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அதனால் ரஜதத்தில் விருப்பமுள்ளவன் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். கண்ணின் தோஷம் நகித்து ரஜதாம்சம் க்ரஹிக்கப்பட்டால் அதினிடத்தினின்றும் நிக்ருத்திக்கிறான். ஆகையால் சிப்பி முதலியவைகளில் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்க ளிருப்பதாக அறியப்படுவது யதார்த்தம். இது சிப்பி என்கிற ஞானத் தால் முந்தி உண்டான வெள்ளி என்கிற ப்ரமாந்தமக ஜ்ஞானம் பாதிக்கப் படுகிற தென்பதும் சிப்பி அம்சத்தின் ஆதிக்ய க்ரஹணத்தால் பொருத்த முள்ளதாக ஆகிறது. இது வெள்ளி என்கிற முதன்மையான ஜ்ஞானமும் இது வெள்ளியல்ல, சிப்பிதான் என்கிற பிந்தினகாலத்திலுண்டாகிற ஜ்ஞா னமும் சிப்பியினுடைய அதிகாம்சத்தின் ருறைவு நிறைவுகளை க்ரஹிக்கா மையால் ஏற்படுகிறதே ஒழிய, ரஜதம் பொய், சிப்பியானது மெய்ப்பொருள் என்கிற ஜ்ஞானத்தினுண்டாகிறதன்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் சொல்லப்பட்ட போகிற யதார்த்த க்யாதியே தன் வித்தாந்த மென் பதைக்காட்டுகிறார்—அதவா என்று. அந்த யதார்த்தக்யாதியே குருபரம்பரோபதேச க்ரமத்தால் ப்ராப்தமாயிருக்கிற தென்பதைக்காண்பித்துக் கொண்டு அதை ப்ராதிஜ்ஞை செய்கிறார்—யதார்த்தம் என்று. வேதவியதாம் - பகவத்போதாயநர் நாதமுனிமிச்சர் முதலியவர்களுடைய என்று அர்த்தம். எதனாலென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல் லுகிறார்—சீருதீஸீமீருதிப்ய: என்று சுருதியைக் காண்பிக்கிறார்—பஹுஸ்யாம்என்று. ஆகி சப்தத்தால் நாமரூப வ்யாகரணம் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிக்கின்றி; ஸம்முலா: இது முதலான வாக்கங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்திதி ப்ரளயம் முதலியது க்ர ஹிக்கப்படுகிறது, ஸ்ருஷ்டி முதலியது தொடக்கம் எந்த ப்ரகாணத்திற்கோ அது ஸ்ருஷ்ட்யாத்ப்யுபக்ரமம். இந்த ச்லோகார்த்தம் எதற்காக வென்று வினவப்படுமேயா னால் சொல்லப்படுகிறது. பாடக்ரமத்தால் அண்டஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகு த்ருவ்ருத்க்ர ணம் ஏற்படுகிறது. அண்டஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தியும் த்ருவ்ருத்க்ரணமிருக்கிறது. அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்காகவே த்ருவ்ருத்க்ரணம் ப்ரமாத்மாவினால் செய்யப்பட்டிருப்பதால் த்ரு வ்ருத்க்ரணம் உபாயம். அண்ட ஸ்ருஷ்டியானது அந்த த்ருவ்ருத்க்ரணரூபமான உபா யத்திற்குப்பலம். உத்பத்தியில் பலம் பிந்தி உண்டாகிறது, ஸங்கல்பத்திலோ அதா வது அதுவிஷயமான மனோபாவத்திலோ முந்தி உண்டாகிறது. உபாயமோ வென்றால் உத்பத்தியில் முந்தி உண்டாகிறது. ஸங்கல்பத்தில் பிந்தி உண்டாகிறதென்பது எது எதனால் எவ்விதம், இது முதலியதில் லோகப்ராவீர்த்தம். ஆகலால் 'நாமரூபே வ்யாகரவாணி தாலாம் த்ருவ்ருதமேகைகாம் காவாணி' என்கிற இந்த வ்யஷ்டி. ஸ்ரு ஷ்டிஸங்கல்ப வாக்கியத்தில் அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்கு உபாயமாக இருக்கிற த்ருவ்ருத்க்ர ணமானது பிற்பாடு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'நாமரூபே வ்யாகரவாத், தாலாம் த்ருவ்ரு தமேகைகாம் கரோத்' என்கிற உத்பத்திவாக்கியத்தில் நாமரூபவ்யாகரணமானது முந்திசொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட பலமாக இருப்பதால் த்ருவ்ருத்க்ரணமானது பல ரூபமான ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தினதென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அர்த்தக்ரம த்தாஸ்பாடக்ரமத்திற்கு பாதம் ந்யாய்யமாக இருப்பதால். அக்னிஹோத்ரம் ஜுஹோதி, யவாகூம் பசதி என்பதுபோல—இந்த அர்த்தத்தில் நிதர்சனம் தொடக்கத்தில் பஹு ஸ்யாம் ப்ராஜாயேய'என்கிற வாக்கியம். இந்த இடத்தில் பஹுஸ்யாம் என்று பலஸங்க ள்பம். அதற்காக 'ப்ராஜாயேய' என்று அந்த பலத்தினுடைய உபாய ஸங்கல்பம். இதனால் 'எது எதனால் எதற்காக' இது முதலிய உலகப்ரஸித்தியினால் மாத்திரம் இந்த இடத்தில் த்ருவ்ருத்க்ரணத்திற்கு பலபூத ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தின காலத்திலிருந்தல் நிச்ச யிக்கப்படவில்லை. 'தொடக்கத்திலிருக்கிற ஸங்கல்ப வாக்கியத்தின் ஆளுகூறுணயத்தா லும் இவ்வாறு ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டது. இவ்விதமாகத்ருவ்ருத்க்ரணத்திற்கு அண்ட ஸ்ரு ஷ்டிக்கு முந்தி இருத்தலை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக தொடக்கத்திலிருக்கிற ஸங்கல்ப வாக்கி யம் அதற்கு அதுகுணமென்பதை தெரிவிப்பதற்காக பஹுஸ்யாம் இது முதலியத தற்காக எடுக்கப்பட்டது. அண்டத்திற்குள்ளடக்கி இருக்கிற அக்னிமுதலிய வஸ்துக் களில் த்ருவ்ருத்க்ரணம் காட்டப்பட்டிருப்பதால் அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குப்பிறகு த்ருவ்ருத் க்ரணம் என்கிற சங்கைவா ச்ருதியின் அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ஏவம்ஹி ப்ரந்யகேஷ ண் உபலப்யதே என்று. அக்னிமுதலிய சில வ்யக்கிகளில் மூன்று ரூபங்களைக்காட் டினது இவ்வளவுதானென்கிற புத்தியினாலன்று- பின்னையோ அண்டத்திற்குள்ள டக்கி இருக்கிற வஸ்துவே ப்ராத்யக்ஷமாகக் காண்பதற்கு யோக்யமாக இருப்பதால் முற்கூறப்பட்டிருக்கிற த்ருவ்ருத்க்ரண ஸம்பாவணையைக்காண்பிப்பதற்காக வென்று கரு

த்து அண்டஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தியே த்ருவருத்தாணயிருக்கிறதென்பதை ஸ்பஷ்டமாக இருப்பிக்குறா—புராணேச என்று. இந்த உபசிஷ்டத்தில் மூன்றுபூதங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாகக்கூறப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் உரைக்கப்பட்டது. இது வேறு தத்வங்களின் ஸ்ருஷ்டியை எடுத்துக் கூறும் பாகா. ஸாமகியில் அவைகளுக்கும் மிசிரணத்தைக் காண்பிப்பதற்காக வென்பதை ஸ்ருபிப்பதற்காக புராணவசனங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. 'வைஷ்ணவோ' என்று சொன்னதனால் ஸாஸ்திரமால புராணங்களைக்கூட்டிலும் ஸத்வோத்தரமாக இருப்பதால் விஷ்ணுபுராணத்திற்கு ப்ராமானியம் ஸூகிப்பிக்கப்பட்டது. 'ஸாத்த்விகேஷு' ச ஸர்வேஷு விஷ்ணோ மஹாத்ம்யமிஷ்யதே' ஸத்ஸ்ருண ப்ரதானங்களான எல்லாப்புராணங்களிலும் விஷ்ணுவுக்குமாஹாத்ம்யம் பகரப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால். ஸம்ஹதத்வம், ஸமாகதத்வம் என்று இரண்டு அவஸ்தைகளிருக்கின்றன. ஸம்ஹ தத்வமாவது--தனியாகப் பரித்த இருப்பதற்குத்தக்கதான ஸம்யோகமாகாத்ம். ஸமாகதத்வமாவது--தனித்து இருப்பதற்குத் தகாததான ஸம்ச்சலேஷ விசேஷம். இந்த இரண்டு தன்மைகளில் ஸாமையால் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு சக்தியற்றவைகளாக ஆயினவென்று சொல்லுகிறார்--நாநாவீர்யா: என்று. இவைகள் இரண்டுகளையும் அடைந்ததனால் ஸ்ருஷ்டிக்கனவென்று சொல்லுகிறார்--ஸமேத்ய என்று. ஒவ்வொரு பூதத்தினிடத்திலும் எல்லாபூதங்களும் இருக்கின்ற துகளையானால் எல்லாசபக்களும் எல்லாவஸ்துக்களிடத்திலும் ப்ரயோகிக்கப்படலாயே என்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்--பாஸ்பலமபிராயா: என்று. ஆசிரிய்கின்ற மந்தபூதங்களுக்கு ஒருபூதமானது ஆசாரம். ஆசரிதாச்சய பாவமானது குறைந்திருத்தல் அங்கமாக இருத்தல் என்கிற தன்மையைக்காணமாகவுடையது--சப்த வ்யவஸ்தை அத்தனால் உண்டிபண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்று சருத்த. எடுக்கப்பட்டிருக்கிற வசாதத்திற்குப் பிறகு "ஸம் ப்ராப்யைக்யமசேஷத: " என்று. முழுமையும் ஸமாகதத்வம் கூறப்பட்டது. "மஹாத்ய: " என்கிற பாடமிருக்கும்பொழுதே 'வ்ருத்தபவ்' கத்தைப்பரிஹரிப்பதற்காக தன் ச்ரத்தத்தில் பாவ்யகாரர்களால் 'மஹாத்யா: ' என்று சொல்லப்பட்டது. இதுதான் ச்ருதியின் அபிப்ராயம் என்பதை உருகிப்படுத்துவதற்காகஸ்தேரகாரருடைய வசனத்தினைக் காண்பிக்கிறார்--ஸமேத்ய: என்று. "தத:ஸத்ர சாரோபி அவதத்" என்று அவ்யம். தத:--இந்த அர்த்தம் ச்ருதி ஸம்ருதி விந்தமாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம். இவ்விதமாக முதலில் பூதத்தில் வேறு பூதங்களின் இருப்பு கூறப்பட்டது. ஸத்ருச வஸ்துவில் இனிமேல் சொல்லப்படப்போகிற ஸத்ருசார்தா வஸ்துவின் ஸத்பாவத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால். தேகாபிதாபிதா-ஆதிக்கத்தால் அபிதான வ்யவஸ்தை என்று அர்த்தம். துல்ய வஸ்துவினிடம் துல்யமான வேறு வஸ்துவின் ஸத்பாவத்தைச்சொல்லுகிறார்--ஸோம என்று. ந்யாயவித: - பரீக்ஷர்கள். "ஸோமாபலேபூதிகாபிக்ஷாணுயாத: " என்கிற இந்த விதியானது ஸ்யமத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸோமமில்லாவிட்டால் அதற்கு ஸமானமாக இருக்கிற வேறு வஸ்துக்களிடத்தில் தானாக பிரவ்ருத்தி வருவதால்-இதற்கு துல்யமான ந்யாயவித்தார்த்தத்தைக் சொல்லுகிறார்--வீரீஹி என்று. வீரீஹி பாவத: - வீரீஹியின் அவயவங்களிருப்பதால். அப்படியானால் எவ்வாறு ஸத்ருச வஸ்துவினிடம் ஸத்ருசமான வேறு வஸ்துவின் இருப்பு என்று சொல்லப்பட்டால் கூறுகிறார்--நதேவ என்று. இதனால் சிப்பி முதலியவற்றில் ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களுடைய அவயவங்களின் இருப்பு பலித்தாசென்று சொல்லுகிறார்--கூக்த்யாதேன என்று. ச்ருத்தையவ போகித:--பாசிரிதி ச்ருதியினாலேயே அபிமதமாக பலித்து விட்டது. அன்றிக்கே த்ருவருத்தாண ச்ருதியினாலேயே அறிவிக்கப்பட்டிருத்தல் பலித்தது. சிப்பியில் தேஜஸ்வினால் ப்ராசமான ரூப்யாம்சமானது த்ருவருத்தாணத்தினால்

ஸித்திக்கிறதென்று அர்த்தம். எவ்வாறு சப்தப்பயோகத்திற்கு வ்யவஸ்தை என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நூப்ய என்று, சிப்பிலென்ளி இவ்விசைகளுக்கும்—ஸாத்ருசயி ருக்காவன்றோ சிப்பியில் வெள்ளியின் ஸத்பாவஸித்தியும் சப்த வ்யவஸ்தைக்கு பூய ஸ்வவேறுதகவஸித்தியுமென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நூப்யாதி என்று. இவ்வேயில், சிப்பியில் வெள்ளிபைச்சார்த்த ஓர்மசமிருப்பதில் வேறு ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—நூப்யாதி என்று. அதனாலென்ன தென்று கேட்கில் சொ ல்லுகிறார்—ஆதி: என்று. ப்ரதிதே: - வெள்ளிக்கு ஸமாணமென்று ப்ரதீதி வருவ தால். சிப்பி முதலியவற்றில் வெள்ளிமுதலிய கஸ்துக்களின் அவயவஸ்தைகையானது எப்பொழுதும் க்ரஹிக்கப்படுமேயானால் ப்ரவ்ருத்தியும் எப்பொழுதுமுண்டாகும். பாதமும் பொருத்தாமல் போகுகமென்று சொல்லப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—நூப்யசீத் என்று. சக்தியின் அம்சத்தைக் க்ரஹியாமலிருப்பதற்குதோகும் காரணம். சிப்பியின் ப்ரா ச்யஜ்ஞாத் திதில் அபிபவமில்லாமையாலும் அத்ருஷ்டவசத்தாலும் ரஜதம் க்ரஹித் கப்படுகிறது. அத்ருஷ்டவசத்தாலும் அந்த சிப்பியில் ஜலம் என்கிற க்ரஹணமில்லா மையாலென்று சொல்லப்பட்டபோகிற தன்றோ. வேறு உதாஹரணங்களில்கூட உப ஜீவ்யத்வத்தின் பொருட்டன்றோ அந்த இடத்தில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூய ஸ்தீவேத பாத்யபாதகபாவு: என்று. சிப்பியின் ஆதிச்யத்தால் அந்த சிப்பி விக்ய மான ஜ்ஞாணத்திற்கு பாதகத்தாம். அதனாலேயே ஜாகத்திற்கு அல்பத்தம் வரித்தம். அதனால் ரஜத ஜ்ஞாணத்திற்கு பாத்யத்வமென்று கருத்து. பூயஸ்த்வேத என்று சொ ன்னதால் ப்ராந்தி ஜ்ஞாணத்திற்கு ரஜத பூயஸ்த்வ மிருப்பதால் அதனால் சிப்பின் கிற ஜ்ஞாணத்திற்கு பாத்யத்வ சக்தைகைய அனை விலக்குவதின் பொருட்டு பூயஸ்த்வ த்தால் பாத்யபாதகபாஷ்த்தை உபபாதிக்கிறார்—கூகநி என்று.

அப்யனே ! க்ரஹய இருக்கையில் குறைவு க்ரஹிக்கப்பட்டதே யானால் அப்யதா க்யாதிபயன்றோ—இவ்வாண்காமல்வ. குறைவின் க்ரஹம் அதாவது வைகல்யத்தின் க்ரஹம் வைகல்யக்ரஹமல்லவன்றோ-பின்னையோ சிப்பியின் அதிகமாய் வைகல்யத்தால் க்ரஹம். அதாவது அந்த அதிகமாய்ச் சத்த விட்டு க்ரஹம்- அதன் அக்ரஹமென்று பலித்தது. பூயஸ்த்வத்தை முழுமையும் க்ரஹித்தல். அந்த பூயஸ்த்வலாகல்யத்து டன் கூடியதாக க்ரஹம். அந்த இரண்டு க்ரஹங்களுடைய ரூபாத்-ஸ்வபாவத்தால், அப்படிப்பட்ட க்ரஹணம்மகமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். அல்லது பருவீரலி ஸமாஸம். பரவப்ரதானமான கிர்த்தேசம், முற்பட்டும் பிற்பட்டிருக்கிற இரண்டு ஜ்ஞா ணங்களும் அப்படிப்பட்ட ரூபத்துடன்கூடி இருப்பதால் பாத்யபாதகபாவம் என்று பொ ருள். ஜ்ஞாநத்துக்கு பாதிக்கப்பட்டத்தக் தன்மையானது ஸ்வரூபத்தாலன்று, விஷ யத்தாலுமன்று, பின்னையோ பாதிக்கப்பட்டத்தக் ப்ரவ்ருத்தியுடன் கூடி இருத்தல். பித்தி உண்டாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு பாதகத்வமாவது முந்தின ஜ்ஞாநத்தினால் உண்டா கிற ப்ரவ்ருத்தியைத் தடுத்தல். அப்யதாக்க்யாதிவாதத்திலும் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வரூபத் தால் பாதிக்கப்பட்டத்தக்கதன்மையானது அபிமதமல்லாதது. பின்னையோ விஷய பாத்யத்வமே அபிமதம். நமக்கோவென்றால் ஜ்ஞாநத்திற்கு பலபூதமான ப்ரவ்ருத் திக்கு பாத்யத்வமென்றுபேதம். ப்ரவ்ருத்திக்கு பாதித்தவமாவது தடை செய்யப்பட்ட டிருக்கிற உத்பத்தியுடன் கூடி இருத்தல், அல்லது பயனில்லாமலிருத்தல். நாத: என்று மித்யார்த்த ஸத்யார்த்த சப்தங்களை அனயனுக்கு அபிமதமான மித்யாத்வ ஸத்யத்வங் கள் சொல்லக்கூறுகப்பட்டிருக்கின்றன.

னவா ஸவடிஸ்ய ஸவடிசு வ்யவஹாரவ்யவஸ்தி: || ஸ்வெ வ
 ப்ராணிநா வுண்பாவாநுமூணம் ஹவதெவ தததூருஷ
 ரோத்ராநுஹவ்யா: தததூராவஸாநா: தயாஹுதாஸாப்யூஸவ
 ஜிதே | தயா ஹி முகி: ஸவவிஷயா “ந தத் ரயா ந ர
 யயொமா ந ப்ராநொ ஹவதி | சுய ரயாநு ரயயொமாநய
 ஸுஜதே | ந தத்ராநநா ரோ: ப்ரோஹா ஹவதி | சுயாநநா
 நோ: ப்ரோஹஸுஜதே | ந தத் வெஸனா: வுஷநிண
 ஸவதே ரா ஹவதி | சுய வெஸனாபூஷநிண ஸவநுஸுஜதே |
 ஸ ஹி சுதா ” இதி | யஜுவி ஸகதெதரவாருஷாநுஹவ
 தயா ததாநம் ந ஹவதி | தயாவி தததூருஷரோத்ராநுஹவ
 தயா தயாவியாநயூதீஸாஸுஜதி | ஸ ஹி சுதா—தவ
 ஸத்யஸூயஸூயபுஸகேஸ்யயாவியம் சுதபூஷா ஸதீவதத்
 ய: | “ய னவஷுஸுபெஷு ஜாமதிசுரோ: காஜம் வாரு
 ஹா நிபிபீரண: | ததெவ முகம் தததூருஷ
 ரோஷுதே | தவிலுஹகாஸ்திதாஸுபெத தத நாதேதி கஸுந”
 இதி வ | ஸுதித்ருகாரொரவி “ஸநெயு ஸுஷிராஹ ஹி, நிபீ
 தாரநெனகெ வுத்ராடியஸ் ” இதி ஸுதித்ருகயெத ஸாபெஷ
 யெஷு ஜீவஸ்ய ஸுஷுக்ஷரோஸு “ரோயாரோத்ருண காதே
 நாமநிவ்யக்ஷஸாநிவகாஸ” இத்யாதிநா ந ஜீவஸ்ய ஸு
 ஸுரோத்ருண ஸுஷுக்ஷரோபவஷுதே | ஜீவஸ்ய ஸாஹாலிகஸத
 ஸுஷுக்ஷாஹே: கபூதஸ்ய ஸஸ்வாரதஸாயாநிவ்யக்ஷஸாநிவகாஸ
 ராஸுரநெயுவ தததூருஷரோத்ராநுஹவதயா சூயபுஷு
 தா ஸுஷிரியடி | “தவிலுஹகாஸ்திதாஸுபெத தத நாதேதி
 கஸுந” இதி வரோதெத தத் ஸுஷுதத்யவமஜேதே—இதி வ
 ரிஹாதி | சுவரகாஷிஷு சயாநஸ்ய ஸுஷுத்யு: ஸுஷுதெ
 நெவ ஹேஸாநாமநிநாஜிஹிஷேகஸிரஸேஷாடியஸ் வுண்பா
 வஹமூதிதாஸ்யாநதேஹஸாநிவஸஸ்வாநதேஹாநாஸுஷெஷ
 வவஷுதே ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இவ்வண்ணமாக எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் எல்லாவஸ்துக்களின் அம்சங்களோடு சேர்ந்திருத்த வென்கிற தன்மை இருந்தபோதிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களுடைய அம்சங்களின் பூயஸ்த்வ ஸாகல்ய வைசல்ய க்ரஹங்களால் அந்தந்த வஸ்து விஷயமான வ்யவஹாரம் உலகத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிறது. ஸ்வப்நத்திலும் ப்ராணிகளின் புண்யபாபாதுகுணமாக ப்ரம புருஷனாலேயே அந்தந்த புருஷனால் மாத்நிரம் அனுபவிக்கத்தக்கதார்பும் அந்தந்த காலத்திலே முடிவுள்ளவைகளுமான அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன. இந்த விஷயத்தில் ச்ருதி ப்ரமான ஸம்பந்தமிருக்கிறது. ஸ்வப்ந விஷயமான ச்ருதியாவது. அந்த ஸ்வப்நத்தில் நேராக ஜாக்ரத்தசையில் காணப்பட்டிருக்கிற ரதம் முதலியவைகளுக்கு ஸஜாதீயங்களான ரதங்களும் ரத்யங்களான அச்வங்களும் மார்க்கங்களும் இல்லை. அந்த ஸமயத்தில் விஜாதீயங்களான ரதங்களையும் ரத்யங்களான அச்வங்களையும் மார்க்கங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறார். அந்த ஸ்வப்நத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக ஜாக்ரத்தசையிலனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற ஐ ஆந்தம் முதலியவைகளுக்கு ஸஜாதீயங்களான ஆந்தங்களும்இல்லை. § முத்துக்களும்இல்லை § ப்ரமுத்துக்களும்இல்லை. அந்த ஸமயத்தில் விஜாதீயங்களான ஆந்தங்களையும் முத்துகளையும் ப்ரமுத்துகளையும் ஸ்ருஷ்டிபண்ணுகிறான். அந்த ஸ்வப்நத்தில் த்ருஷ்ட ஸஜாதீயங்களான சிறு குட்டைகளும் புஷ்கரிணிகளும் நதிகளும்இல்லை. விஜாதீயங்களான சிறியகுட்டைகளையும் புஷ்கரிணிகளையும் நதிகளையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அந்த ப்ரமபுருஷன்ல்லவோ கர்த்தா என்று. ஸ்வப்நாவஸரத்தில் ஸுப்தனாலனுபவிக்கப்படுகிற வஸ்துக்கள் அவனைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் எல்லோராலும் அனுபவிக்கத்தக்கவைகளாக ஆகிவிடுகின்றன. ஆயினும் அந்த ஸுப்தனான புருஷனால் மாத்நிரம் அனுபவிக்கத்தக்கதாக அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களை ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அந்த ப்ரமபுருஷன்ல்லவோ ஸ்வாபகாரிக வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவன், ஸத்ய ஸங்கல்பனாகவும் ஆச்சர்யகரமான சக்தியுள்ளவனாகவுயிருக்கிற அந்த ப்ரமபுருஷனுக்கு அப்படிப்பட்ட கர்த்துத்வம் ஸம்பவிக்கிறதென்று அர்த்தம். எந்த புருஷன் இந்த பிராணிகள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதுதானாகவே ஸங்கல்பித்து ஸங்கல்பித்து விசித்திரமான பதார்த்தங்களை உண்டு பண்ணு விற்துகொண்டு விபித்திக்கொண்டிருக்கிறானே அந்த ப்ரமபுருஷனே ஜ்ஞையாதிர்மயன். அவனைப் ப்ரஹ்மசப்தத்தால் சொல்லத் தக்கவன். அவனை அழிவில்லாதவன் அல்லது மோகஸந்தை அளிப்பவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். அந்த ப்ரம புருஷனை எல்லா உலகங்களும் அடைந்தி

ஐ ஆந்தம்—விபியோகத்தினாலுண்டாகும் ப்ரீதி.

§ முத்துபெறுவான போய் வஸ்துவைப் பார்ப்பதனாலுண்டாகிற ப்ரீதி.

ப்ரமுது—அலரதாணமான போய்த்வ ஜ்ஞாந்தினாலுண்டாகிற ப்ரீதி.

ருக்கின்றன. அந்த பரம புருஷனை ஒருவனும் ஐனாந்ததினாலும் பலத்தினாலும் சக்தியினாலும் அதிகரமிக்கருனில்லை என்றும். ஸுத்தரகாரமும் 'ஸந்த்யேஸ்ருஷ்டிராஹுஹி - நிர்மாதாரஞ்சைகே புத்ராதயஸ்ச-என்கிற' இரண்டு ஸுத்தாங்களால் ஸ்வப்ந ஸமயத்தில் அபிவ்யக்தங்களாகிற வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் ஜீவனுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தை ஆசங்கித்து 'மாயாமாத்ரந்தாகார்த் ஸந்த்யேநா நபிவ்யக்தஸ்வரூபத்வத்' இது முதலியதால் ஜீவனுக்கு ஸங்கல்பமாத்ராத்ரத்தினால் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் பொருந்துகின்றதில்லை. ஜீவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான ஸந்த்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய எல்லாருணங்களும் ஸம்ஸாரதசையில் அபிவ்யக்த ஸ்வரூபமாக இல்லாததால், அந்த ஜீவனுக்கு விசித்ரபதார்த்த ஸ்ருஷ்டியானது பொருந்தாது. உறங்கிக் கொண்டிருக்கிற அந்தந்த புருஷனால் மாத்ரமனுபவிக்கத்தக்கதாக ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த ஆச்சர்யகரமான இந்தப்பதார்த்த ஸ்ருஷ்டியானது ஈசுவரனுடையதே. தஸ்யமின்லோகாச்சரிதாஸீ ஸர்வே தது நாத்யேதி சுபுசந்என்பதனால் பரமாத்மாவே அந்த ஸ்வாபந் பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்ரஷ்டாவென்று அறியப்படுகிறதென்று பரிஹரிக்கிறார்—ஓ அபவரகம் முதலிய இடங்களில் படுத்திக்கொண்டிருக்கிறவனும் ஸ்வப்நம் காண்பவனுமான மனிதனுக்கு அவன் செய்திருக்கிற புண்ய பாபங்களுக்கு பலமாக இருக்கிற தேசாந்தரகமனம் ராஜ்யாபிஷேகம் சிரச்சேதம் முதலியவைகள். தன் தேஹத்தாலேயே அனுபவிக்கத் தகாதவைகளாக இருப்பதால் படுத்திருக்கிற தேஹத்திற்கு ஸமானமான ரூபம் அவையவங்களின் அமைப்பு இவைகளுடன் கூடிய வேறு தேகத்தின் ஸ்ருஷ்டியினால் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகின்றன.

சுருதப்ரகாசிகை—

ஏலம் என்று. ஸர்வஸ்ய ஸர்வத்வேபி வ்யவஹாச வ்யவஸ்திதி: - ஹாரம் உபாதானம் முதலிய நியமம். இவ்வண்ணம் பூபஸ்த்வ ஸாகல்ய வைகல்யங்களுள்ளென்று அந்தம். ஸாதாரணகார க்ரஹணம், பேதாஹு தோஷம், அத்ருஷ்டம் இவைகள் எல்லாவாதினாலும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள், அவ்வளவிலாவே ப்ரவ்ருத்தி. முதலியவற்றுக்கு ஸம்பவமிருக்கையிலங்குட அதிக கல்பணியில் அனயர்களுக்குள்ளாவும் ஏற்படும். அதில் இஷ்டமான ரூபரூபிகளின் தொடர்ச்சியான பாதத்தால் ப்ரவ்ருத்தித்வேவிக்ஷிப்பட்ட ரூபரூபிகளின் கிரந்தா பாதத்தால் கிவ்ருத்தி. ரூபம் ரூபி இவ்வாண்டுகளுக்கும் வேறு தர்மியினிடமிருத்தலுக்கு விரோதியான, வேறு தர்மத்தாலாசாரிச்சப்பட்டிருத்தலின் பாவலிஹத்தால் பாநம் கிரந்தாபாநம், அதனாலேயே பேதத்தின் க்ரஹணமில்லாமையால் ப்ரவ்ருத்தி சொல்லப்படுமேயானால் ரஜ்ஜி- ஸர்ப்பங்களின், பேதத்தை ப்ரஹித்காமமிருக்கும் ஸமயத்தில் கிவ்ருத்தி உண்டாகக்கூடாது என்கிற இது முதலிய கேள்விகள் அவகாசத்தை அடைகின்றதில்லை. ஏது அன்ய

ஓ அபவரகம்—தாழ்வாரம்.

மதத்தில் வேறுக்யாதிக்கு ஹேதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறதோ, அதே நமக்கும் ப்ரவ்ருத்தி முதலியவற்றுக்கு ஹேது. ப்ராபாகரர்களால் மந்தார்த்தவாத ந்களுடைய அர்த்தங்களின் தாத்பர்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் பேதக்ரஹமொ ன்நிறுவேயே கர்வாஹம் செய்யப்பட்டது. இந்த இடத்திலோவென்றால், மந்த்ரார்த்த வாதங்களுக்கு ப்ரதீயமானமான அர்த்தத்தில் ப்ராமாண்யத்தை ஒப்புக்கொள் வதால் உபநிஷத் பாகங்கனால் அறியப்பட்டிருக்கிற த்ருவ்ருக்கணத்தையும் அத னால் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிற பஞ்சீகாணத்தையும் ஈசுவரனால் செய்யப்படும் ஸ்ரு வ்ரு விசேஷத்தையும் அவ்வாறே ப்ரதிரிதி சியாயத்தையும் பேதத்தினது அக்ரஹ த்தையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு கர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று வைஷ்யம், அந்த இடத்தில் ஒரு பூதத்தில் வேறு பூதப்ரமமுண்டாவதற்கு த்ருவ்ருக்கணத்தால் கர்வாஹம் ஸ்பஷ்டமான செய்யப்பட்டிருக்கிறது. துல்யமான வஸ்துவனிடம் துல்ய மான வேறுவஸ்து ப்ரமமுண்டாவதற்கோவென்றால் கர்வாஹமானது ப்ரதிரிதி சியா யத்தினாலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. த்ருவ்ருக்கணத்தினாலோவென்றால் உபயோக மில்லை என்று சில ஆசார்யர்கள். த்ருவ்ருக்கணமும் விஜாதீயமான பூதங்களாலாரம்பி க்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்ருசவஸ்துவில் விஜாதீய பூதங்களாலாரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறஸத்ரு சாந்தர வஸ்து ப்ரம கர்வாஹத்திற்கு உபாயமென்றும் ஸம்ப்ரதாயம். ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் ஸர்வஸ்ய என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற கர்த்தங் களின் ஸ்வாஸ்யத்தால் அவ்வாறு அறியப்படுகிறது. ஆதலால் த்ருவ்ருக்கண சாவ ணத்தாலும் பஞ்சீகாண ஸ்மராணத்தாலும் ப்ரதிரிதியாயாத்ராலும் ஸத்ருச வஸ்து வில் ஸத்ருசாந்தர வஸ்து புத்தியின் யாதார்த்தம் கிருபிக்கப்படுகிறது. அறிஞரே ! ஸத்ருசவஸ்துவில் ஸத்ருசமான வேறுவஸ்து ப்ரமமுண்டாவதற்கு எவ்வாறு த்ருவ்ருத் த்ரணத்தால் உபயோகம் ? த்ருவ்ருக்கணத்திற்கு முந்தி ரஜதம் முதலிய வஸ்துக் களின் அவயவங்களிலலை யன்றோ—அப்படி இருந்தாவன்றோ த்ருவ்ருக்கணமடி யாக சிப்பியில் ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களின் சேர்க்கை உண்டாகலாம், அதோ இல்லே, த்ருவ்ருக்கணம் அண்ட ஸ்ருவ்ருக்கு முந்தியதாக இருப்பதால். சொல்வப் படுகிறது. பாஞ்ச பௌதிகங்களான பதார்த்தங்களில்கூட ஒரு கார்யமானது பரிணாம விசேஷமுள்ளதும் ப்ராசர்யத்துடன் கூடியதுமான ஓராவொரு பூதத்தால் ஆரம்பி க்கப்படுகிறது. அதில் எந்த கார்யமானது எவ்வித பரிணாமமுள்ள எந்த பூதத்தின் அதிகாம்சமுள்ளதோ அவ்விதமான பரிணாமமுள்ள அந்த பூதமானது வேறு கார்யங்களி லுங்கூட இருப்பதால் அவைகளில் அப்படிப்பட்ட அந்த பூதத்தினுடைய அதிகாம்ச ங்களுள்ள அந்த கார்ய விஷயமானபுத்தி உபபண்ணாகிறது. என்றாலும் அவாந்தர மான ஆகார விசேஷமானது த்ருவ்ருக்கணத்தையிலில்லை. அப்படி இருந்தபோதி லும் த்ருவ்ருக்கணத்தினால் கார்யத்தில் அனுப்ரவிஷ்டமான அந்த பூதத்திற்கு கார்யாந்தரங்களின் அவயவங்களுக்கு ஸமானமான பரிணாமம் ஸம்பவிப்பதால் வேறு பெளதிகத்தில் உண்டாகிற வேறு பெளதிக புத்திக்கு யாதார்த்தம் பொருத்தாகிறது. அவ்வாறே சிப்பியில் உள்ளடங்கி இருக்கிறதும் சக்வபாஸ்வர ரூபமாக பரிணமித்திருக் கிறதமான தேஜோம்சத்திற்கு ரஜதத்தோடு நன்கு ஒற்றமை இருப்பதால் ரஜதாவய வங்களோடு சேர்த்திருத்தல் த்ருவ்ருக்கணத்தினால் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்கள் அவ்விதமான ஆகாரத்துடன் கூடிய அந்தத் பூதவிசேஷ ங்களோடு கூடியவைகளாகவே யன்றோ நன்கு காணப்படுகின்றன. அதனால் சிப்பிமு தலிய வஸ்துக்களின்தில் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களுடைய அவயவங்களின் ஸத் பாவம் இசைவுற்றதாக ஆகிறது. ஐயா ! சிப்பி முதலிய வஸ்துக்களில் அறியப்படுகிற

அவயவங்களுக்கு எவ்வாறு வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவமாக இருத்தல் ஸம்பவிற்கும்? அந்த சிப்பியிலுள்ள அவயவங்கள் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களிடத்திலிருந்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டதல்லவன்றோ. உத்தரம் கூறப்படுகிறது. சிப்பியிலிருக்கும் அந்த அவயவங்களுக்கு ஸம்பந்திபன்னமான வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவங்களுடன் மிக்க ஒற்றுமையுள்ள ஆகாரத்தோடுகூடி இருத்தலே ரஜதாப்யவயவத்திலேமே ஒழிய ரஜசும்முதலிய வஸ்துக்களிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டிருத்தல்லவ ஸம்பந்திபன்னமான வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவங்களுக்குப்போல. கண்டயிலிருக்கிற வெள்ளிமுதலிய பதார்த்தங்களின் அவயவங்கள் வேறு ஒரு வெள்ளி முகலிய வஸ்துக்களினிடத்தினின்றுகொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டவைகளல்லவன்றோ-இவ்வண்ணமாகவே பூதிகை முதலிய பொருள்களிடங்களில் அறியப்படா கின்ற ஸோமஸை முதலியவற்றின் அவயவங்களுக்கும் ஸோமாத்யவயவத்தவமாவது ஸம்பந்திபன்னமான ஸோமஸை முதலியவற்றின் அவயவங்களுக்குமிக்க ஒற்றுமையுள்ளதாக இருத்தலே. அதுவும் மிக்க ஸப்பத்தமான ப்ரதீதியினால் வரித்தம் அபாதிதமாகவுமிருக்கிறது. சிப்பித்துண்டு பூதிகைமுதலியவைகளில் முறையே வெள்ளி ஸோமஸை முதலியவற்றின் ஒற்றுமை இல்லையென்று பாதகபரத்யயமானது உண்டாகிறது இல்லையன்றோ. அந்த ரஜதாப்யவயவங்கள் விஜாதீயங்களான சிப்பியின் அவயவங்களின் ப்ராசர்யத்தால் அதிக பாலில் கலந்த ஸவல்பஜலம்போலவும் அதிக ஸ்வாணத்தில் கலந்த ஸவல்ப வெள்ளி போலவும் கார்யகரங்களாக ஆகித்திலலை. அய்யா! இங்ஙனமாகில் சிப்பி என்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற சிப்பிக்குவியலுக்கு சிப்பித்தன்மையானது புருஷமிருத்தலில் புருஷத்தவம்போல விஜாதீயங்களான அவயவங்களின் சேர்க்கையினால் பரிபூர்ணமல்லாததாக ஆகவேண்டும். புருஷம் நுகர்வவமாவது புருஷத்தவம் நுகர்வவம் இவைகளைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான வேறு ஜாதியே ஒழிய குறைவுள்ளபுருஷத்தவமுன்றும் நுகர்வவமுன்றும் என்றசொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது சக்தி என்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற சக்தி ஸமூஹத்திற்கும் சக்தித்தவம் ரஜதத்தவம் என்கிற ஜாதிகளைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான வேறு ஜாதியோடுகூட இருத்தல் உண்டாகலாம். அங்ஙனமான பிறகு புருஷம்நுகர்வதில் புருஷவ்யவஹாரம்போல சிப்பி என்கிற வ்யவஹாரமானது முக்கியமல்லாததாக ஆகலாம். விஜாதீய வஸ்துவின் அவயவங்களோடு சேர்க்கை பெற்றதும் ப்ரமத்துக்கு அதிஷ்டமானமாகவுமிருக்கிற சக்திக்கு புருஷவேடு புருஷமிருகத்துக்குப்போல வேறு சக்தியோடு மிக்கொருங்கின ஒற்றுமை இல்லாமைமால். வெள்ளாத்ருச்யமிருத்தாலன்றோ அந்தந்த வ்யவஹாரங்களுக்கு முய்யத்தவம் ஏற்படுகிறது. அதில்லாமைமாலன்றோ 'ஸிம்ஹோ தேவாத்ந்த' என்கிறவ்யவஹாரம் அமுக்கியமாக ஆகிறது. சக்தியினுடைய அவயவங்களின் ப்ராசர்யத்தால்சக்தித்தவம் புஷ் கலமாக இருக்கிறது. அதனாலேயே அந்த சக்திஎன்கிற வ்யவஹாரமும் முக்கியமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது ரஜதாம்சம் ப்ராசரமாக இல்லாமைமியினாலேயே ரஜதத்தவமில்லை என்கிற ரஜதபுத்திக்கு யாதார்த்யம் உண்டாக்காமல் போகட்டும். சொல்லப்படுகிறது. புருஷத்தவத்திற்குப்போல சக்தித்தவத்திற்கு அவயவவஸ்காத விசேஷத்தில் இருப்பில்லாமைமால் அணுப்ரமானமுள்ள சக்தியினிடத்திலும் சக்தித்தவம் புஷ் கலமாக இருக்கிறது. புருஷத்தவத்திற்கோ வென்றால் ஸங்காத விசேஷத்தில் கிலேபெற்றிருக்கும் ஸகபாவமிருப்பதால் ஸங்காதத்திற்கு வைகல்ய முண்டாகில் அந்த புருஷத்தவத்திற்கு அபெனஷ்கல்யம். அல்லது அந்த இடத்தில் வேறு ஜாதி இருக்கலாம்—சக்தித்தவமோ வென்றால் அவ்வாறல்லவென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் சக்தியின்

அவயவங்களில் சக்தித்வமும் அந்த சக்தி வ்யவஹாரமும் உபபன்னங்கராக ஆகின்றன. அந்த இடத்தில் விரும்பத்தகுந்த ஜாதியின் ஸம்பந்தமில்லாமையால். சக்தி என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸங்காதத்திலோ வென்றால் சக்தியின் அவயவங்களுடைய ப்ராசர்யத்தால் அந்த க்ரிஸையின் வ்யவஸ்தையும் சப்த வ்யவஸ்தையும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகின்றன. அதிகமான சிப்பியின் அம்சங்களால் க்ரஹிப்பட்டுப்படிபற்றி ரஜதாம்சம் க்ரஹிக்கப்படாததில் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற சக்தியைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற இச்சையினால் அந்த சக்தி விஷயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறசப்தமானது முக்கியமென்று உபபன்னமாகிறது. ப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமாக இருக்கிற சக்திக்கு விஜாதியமான ரஜதத்தின் அவயவங்களோடு சேர்க்கை உண்டாயிருப்பதால் வேறு சக்தியோடு ஸௌஸாத்ருச்யத்திற்குஹரி ஏற்படுகிறது. சக்தியந்தரத்திற்கும் அல்பரஜதாம்சத்தோடு கலந்திருப்பதற்குல் ரஜதாம்சத்தின் "திரோதானத்தால் சக்தியந்தர ஸௌஸாத்ருச்ய ப்ரதீதியானது உபபன்னமாகிறது. சிப்பியின் அவயவங்களுக்கோவென்றால் பரஸ்பரம் ஸௌஸாத்ருச்யமானது மிக்கப் பொருத்தமுள்ளது. கூறப்பட்டிருள்ளீர்சியினால் ரஜதாம்சத்திற்கும் ரஜதத்வம் முக்கியம். அந்த அம்சத்தில் விரும்பத்தகுந்த ஸம்பந்தமில்லாமையால் வேறு ரஜதத்தின் அவயவங்களுடைய ஸௌஸாத்ருச்யமும் ப்ரமமுண்டாகிற தசையில் க்ரஹிக்கப்பட்டா நின்ற அந்த ரஜதாம்சத்திற்கு ப்ரகர சக்தி க்ரஹணத்தால் மறைக்கப்பட்டிருத்தலில்லாமையால் ரஜதாவயவ ஸௌஸாத்ருச்ய ப்ரதீதியானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அகநூலேயே ரஜதவ்யவஹாரமும் முக்கியம். ஆகலால் சக்திமுதலியதில் ரஜதம் முதலிய வஸ்து விஷயங்குத்திற்கு யாதார்த்தம் பொருத்தமுள்ளது— அல்பமாக இருக்கிற ரஜதத்தை அதிகமென்று க்ரஹிக்கும் பகுத்தில் அந்யதா க்ரஹி ப்ரஸங்கிக்குமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. ப்ராசர்ய க்ரஹண மில்லாமையால், அல்பத்தவத்தின் அக்ரஹணமேயன்றே அந்த இடத்திலிருக்கிறது. ப்ராசர்யமானது ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும் ப்ரதியோகியாக இருக்கிற சக்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால் அந்த ப்ராசர்ய க்ரஹணத்தில் ப்ரவருத்தி ஸம்பவியாமையாலும் சக்தியைவிட ரஜதாம்சத்தின் ப்ராசர்யம் க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்பதனால் அந்யதாக்க்யாதி இல்லை. அய்யா ! அல்பத்தவத்தின் க்ரஹணபாவமானது ப்ரகரத்தவக்ரஹணமாக ஆகலாம். உன்னுடைய மதத்தில் அபாவம் பாவாத்ரமன்றே. அதனால் அந்யதாக்க்யாதி என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல— அல்பத்தவக்ரஹணமானது ப்ராசர்யக்ரஹணமல்ல. பின்னேயோ அல்பத்தவ விஷயஜ்ஞான ஸங்கோசமென்பதனால் அந்யதாக்ரஹமில்லாமையால்—'நேதம் ரஜதம், இது ரஜதமல்ல வென்கிற இடத்தில் நஞ்ஞாக்கு என்ன பொருளுள்ளது வினவப்படுமேயானால் சக்தித்வமென்றே சொல்லுகிறோம். எந்த ஆசார்க்ரஹணத்தினால் முந்தின ஜ்ஞாத்திஜ்ஞாந்தான ப்ரவருத்திக்கோ நிரூபத்திக்கோ கிவாரணம் உண்டாகிறதோ அந்த ஆசாரமே நஞ்ஞாக்கு அர்த்தம். அந்த ஆசாரமானது பாத்யோகியை அபேக்ஷிக்கிற 'நேதம் ரஜதம்' இது முதலிய சப்தங்களாலும் அந்த * ப்ரதியோகியை அபேக்ஷியாமலிருக்கிற சக்தி முதலிய சப்தங்களாலும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணம் பூதத்தில் வேறுபூதங்களிருப்பதாலும் ஸானவஸ்துவினிடம் ஸமானமான வேறு வஸ்துக்களிருப்பதாலும் சக்தி ரூப்யாதிபூதங்கு யாதார்த்தம் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஸ்வப்நகாலத்தில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கு ஸமானமானவஸ்துவினிடத்தில் ஸமானமான வேறுவஸ்துவின் 3 ஸத்பாவமோ பூத

* ப்ரதியோகி—ஒரு வஸ்துவினால் தவறாமல் அபேக்ஷிக்கப்படுகிற ப்ரதி ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்து. 3 ஸத்பாவம்—இருப்பு.

த்தில் வேறு பூதத்தின் ஸ்வப்பாவமோ சொல்வதற்கு முடியாதன்றோ வென்று சொல்லப் படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஸ்வப்பநேச என்று. எவ்வாறு சில வஸ்துக்கள் ஸுபகருபங்களாகவும் சில வஸ்துக்கள் துக்கருபங்களாகவும் இருக்கின்றனவென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—புணியபாபானுத்யம் என்று. பகவதைவ- உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிற பரம புருஷனாலேயே, அமரணமையில் மற்றவர்களாலும் அறியப்படலாம். எப்பொழுதும் அறியப்படலாம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நந்தநீதன் என்று. எவ்வாறு நேரில் கண்டனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களைவிட வேறுபாடுள்ளவைகளாக இருக்கின்றனவென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—நநாபூதா: என்று. ச்ருத்தியைக்காட்டுகிறார்—நநாபூதி என்று. இந்த வாக்கியத்திற்கு ஸ்வப்பவிக்ஷயத்வம் எப்படி ஸம்பவிக்கிறதென்று ஸந்தேஹம்வரின் 'ஸ்வப்பநம் பர்யதி' என்கிற பூர்வ வாக்கியத்தை நினைக்கும்படி செய்கிறார்—ஸ்வப்பநவிக்ஷய என்று. ரதபோகா: - குதிரை முதலியவைகள், க பவந்தி - ஜாகரதையில் பார்க்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கு ஸமானங்களாக இருக்கிறதில்லை என்று அர்த்தம். ஜநந்தா: முத: பரமுத: என்று. ஸாதாரணமான பூ: போக்ய வஸ்துக்களைப்பார்ப்பதினாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது மூத் என்று சொல்லப்படுகிறது. ி அனாதாரண போக்யத்வ ஜ்ஞாதத்தாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது பாமூத் என்று சொல்லப்படுகிறது. * விரியோகத்தாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது ஆகந்தம் அன்றிக்கே † விலக்ஷணமான விஷயத்தைப் பார்ப்பதாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது மூத், அதற்கு தன்னுடைய விரியோகத்திற்குத்தக்கதாக இருத்தலென்கிற ஜ்ஞாதத்தினாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது பரமூத், விரியோகத்தாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது ஆகந்தம் என்று. இந்த சப்தங்களால் விஷயங்கள் ‡ லக்ஷணவருத்தியினால் அறிவிக்கப்படுகின்றன. இவைகளுக்கு முக்கிய வருத்தியினால் அந்தகபோதகத்தவந்தை ஒப்புக்கொண்டால் ஜாகரதையில் நேரில் கண்டனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கு ஸமானங்களாக இருத்தல் என்பதுபொருத்தாவால். 'வேசந்தா: க்ருஹங்கள் அல்லது சிறுகுட்டைகள் என்று பொருள். எவ்வாறு பொருத்தாகிற தென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—ஸ்வபிக்ரீந்நா என்று. எவ்வாறாகத்திலும் வாய்ந்த வானன்றோ கர்த்தா-எதுபொருத்தமால் போருமென்று கருத்து. தத் என்கிற சப்தமானது பரக்ருதனான ஜீவனை போதிக்கிறதில்லை. பின்னையோ ப்ரவர்த்தமான பரமாத்மாவை உணர்த்துகிறது. வ்யாகாதம் ¶ பெளருத்த்யம் என்கிற தோஷங்கள் வருகிறதென்கிற சங்கையை பரிஹரிப்பதற்காக இந்த ச்ருதிக்கு அர்த்தம் கூறுகிறார்—யத்யபிஸ்கல என்று. ஸ்ருஜதே என்கிற பதவிரோதபரிஹாரத்தின் பொருட்டு க பவந்தி என்கிற நிஷேதத்திற்கு ஸங்கோசமன்றோ உத்

§ ஸாதாரணம்—பொதுவானது.

¶ போக்யம்—அனுபவிக்கத்தக்கது.

§ விரியோகம்—உபயோகம்.

* அனாதாரணம்—பொதுவாக இல்லாமல்

ஒருவனுக்கே உரித்ததாகத் தனித்திருக்கிற வஸ்து.

† விலக்ஷணம்—வேறுபாடுள்ளது.

‡ லக்ஷணவருத்தி—சமயஸந்தந்தால் வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சப்தசக்தி.

உதாஹரணம்—கங்கையில் இடைச்சேரி என்கிற ப்ரயோகம். இந்த இடத்தில் கங்கை

என்கிற பதமானது ப்ரவாஹ மென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் பாதகோஷம்

எனதாக இருப்பதால் ப்ரவாஹரூபமான சங்யார்த்தத்திற்கு ஸமிபித்திருத்தலென்கிற

ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு கங்காபதம் கங்காதீர்த்தியிருக்கிற இடைச்சேரியை உணர்

ந்துகிறது. ¶ பெளருத்த்யம்—சொன்னதை மறுபடியும் சொல்லுதல்.

கூகாஅ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

ஸர்காவாத நியாயத்தால் செய்யப்பட்டது. ஆதலால் வருங்காலத்தில் ஸ்திரமாக இருத்தல் வேறு புருஷனுல் அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் என்கிற ஆகாஸிஷ்யமாக நிஷேதமே யொழிய அக்காலத்திலுள்ள அந்த புருஷனுல் மாத்திரம் அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தலால் ஸ்வரூப நிஷேதமில்லை. ஆதலால் ஜாகராவஸ்தையிலுனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களுக்கு ஸமாணங்களுகவும் அனேக புருஷர்களாலனுபவிக்கத்தக்கவைகளாகவும் காலாந்தரத்தில் ஸ்திரசகாக இருப்பவைகளாகவும் ஆகிறதுகளில்லை என்று அர்த்தம். 'ஸூனிகர்த்தா' என்கிற வாக்கிய கண்டத்தை கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு உபபாதசமாக வியாக்கியானம் செய்கிறார்—தல்லி என்று ஸ்வப்நகாலத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் ஸருஷ்டியானது ஸ்ரவானுடையதே என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காக வேறு ச்ருதியை எடுத்துக்கூறுகிறார்—யஏஷு ஸுப்தேஷு என்று. ஸ்வப்நகாலத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் பரமார்த்தங்களென்பதை பூர்வபக்திமாக்கி ஸூத்ராரால் அபரமார்த்தம் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்கிற வ்யாக்கியாதாக்களுடைய மத்பேதத்தால் இருந்த ச்ருதிக்கு இது அர்த்தமல்லவென்கிற சங்கையையில் க்ருவதற்காக சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தமானது ஸூத்ராரருக்கு ஸம்மதமென்பதைக்கூறுகிறார்—ஸூத்ரா என்று. ஸூத்ரார்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஸ்வரூபநேஷு என்று. ஜீவனுக்குக்கூட ஸ்வப்நகாலத்தில் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய குணங்களின் ஆவிர்பாவமானது கல்பிக்கப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—தல்லிமீதேலோகா: என்று. எது ஜீ அகன்யதாஸித்தமோ அது தான் கல்பகம். பரமாத்மாவிற்கும் கேழ்க்கப்படுவதனால். ஸ்வப்நகாலத்திலுனுபவிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களின் ஸ்ருஷ்டியானது பரமார்த்தமாலினாலேயே செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் கல்பிக்கப்படுகிறதில்லை என்று அர்த்தம். தாழ்வாரத்தில் படுத்திருக்கிறவனுக்கு தேசாந்தரமனம் முதலியசெய்கைகள் யதார்த்தங்கள் என ஆகின்றனவென்பது எவ்வாறு பொருத்தமுள்ளதாக ஆகுமென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அபவாகாதிஷு என்று. தனக்கு தக்கத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய வஸ்துக்களைத்தானே உண்டுபண்ணிக்கொள்வதென்பது பொருத்தாததால் அப்பொழுது ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமானது கல்பிக்கப்படுகிறதில்லை என்பதும் அர்த்தத்தால் ஸித்திக்கிறது. தலை வெட்டுதல் முதலியவை சொல்லப்பட்டிருப்பதால். ஸமாணமான வேறு தேஹத்தில் படுத்திருக்கிற தேஹவ்யவஹாரமானது இரண்டுக்குமுள்ள பேதத்தைக் கரூரிகாமையால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய அந்யதாஃயாதியினால் செய்யப்பட்டதல்ல. இவ்வண்ணம் ஸ்வப்நகாலத்தில் தோன்றுகிற பதார்த்தங்களிடத்தில் அந்தந்த புருஷனுலனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தல், அக்காலத்தோடு முடிவுள்ளதாக இருத்தல், என்கிற பேதக்ரஹமில்லாமையால் பரவ்ருத்தி முதலியது ஸம்பவிக்கிறது.

வீதஸுஜாஷெள து நயநவதிபுவிதஹுஷுஷுஷுஷா நாயநா
ஸயஸுஜாஷிலிஸுயாஜுஷெ ! து விதமகவீதிஜாஷிஷுஷுஷுஷு
தஸுஷு
ஷு
ஷு

ஜீ அகன்யதாஸித்தம்—வேறுவிதத்தால் நிலபெருதது.

மஞ்சள் நிறமும் மிகவும் நுட்பமாக இருப்பதால் பச்சத்திலிருப்பவர்களால் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. பித்தத்தால் கெடுக்கப்பட்ட ச்ருஷ்டியையுடையவனாலோ வெள்ளால் அந்த மஞ்சள் நிறமானது தன் கண்ணினின்றே வெளிப்பட்டிருப்பதனால் மிக்க அருகாமையால் ஸ்பேஷ்மமாக இருந்த போதிலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அதை க்ரஹிப்பதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற ஸைஸ்காஸ்துடன் கூடிய கண்ணினது ஒளிகளால் சூரத்திலிருந்தபோதிலுங்கூட க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

செம்பருத்திப்பூவின் பச்சத்திலிருக்கிற ஸ்படிசுமணியுங்கூட அதன் ஒளியினால் கவரப்பட்டிருப்பதால் சிவப்பு நிறமுள்ளதென்று அறியப்படுகிறது. செம்பருத்திப்பூவின் ஒளியானது கிஸ்தீர்ணமாக நாலாபக்கங்களிலும் பரவி இருந்தபோதிலுங்கூட நிர்மலமான த்ரவ்யத்துடன் சேர்க்கை பெற்றிருப்பதால் அதிஸ்பஷ்டமாக அறியப்படுகிறது என்கிற இந்த விஷயமானது உபலத்தியினால் வ்யவஸ்கை செய்யத்தக்கது. கானலிஷண்டாகும் ஜலஜ்ஞாஸத்திலுங்கூட தேஜஸ்ஸிலும் ப்ருதிவியிலுங்கூட ஜலமிருப்பதனால் இந்திரிய தோஷத்தினால் தேஜஸ்ப்ருதிவீ இவைகள் இரண்டும் க்ரஹிக்கப்படாமலிருப்பதாலும் அக்ருஷ்ட வசத்தாலும் ஜலமே க்ரஹிக்கப்படுவதால் அந்த ஜ்ஞானம் யதார்த்தம். வட்டவடிவமாகச் சுற்றப்படுகிற கொள்ளிக்கட்டையிலும் அந்த கொள்ளிக்கட்டையின் அதிவேகமுள்ள கதியினால் எல்லாப்ரதேசங்களோடும் சேர்க்கை ஏற்படுவதனால் இடைவெளியை க்ரஹிக்காமையால் அவ்வாறு ப்ரதீதி பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. சக்ரப்ரதீதியிலுங்கூட இடைவெளியை க்ரஹியாமலிருப்பதை முன்னிட்டு அந்த அந்த இடத்தோடு சேர்க்கை பெற்றிருக்கிற அந்த அந்த வஸ்துவின் க்ரஹணமே. சிலஸமயத்தில் அல்லது சில இடத்தில் இடைவெளி இல்லாமையால் இடைவெளி க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. சில இடத்தில் அல்லது சில ஸமயத்தில் சைக்ரயத்தால் இடைவெளி க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை என்று விசேஷம்- ஆதலால் அதுவும் யதார்த்தம்- கண்ணாடி முதலிய வஸ்துக்களில் தன் முகத்தை அறிதலும் யதார்த்தமே- கண்ணாடி முதலியவையுள்ள திருப்பியடிக்கப்பட்ட கதியுடன் கூடியவைகளான நயநர்சமிகள் கண்ணாடி முதலிய வஸ்து ப்ரதேசங்களின் க்ரஹணத்தை முன்னிட்டு தன் முகம் முதலியதையும் க்ரஹிக்கின்றன. அவ்விடத்திலும் அதிசைக்ரயத்தினால் இடைவெளியை க்ரஹிக்காமையால் அவ்வாறு ப்ரதீதி உண்டாகிறது. திக்பாமத்திலுங்கூட வேறு திசைகள் இந்த திசையிலிருப்பதால் அக்ருஷ்டவசத்தால் இந்த திசையினது அம்சத்தால் விடுபட்டிருக்கிற வேறு திசைகளின் அம்சம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் ஒரு திசையில் மற்றொருதிசையை க்ரஹிப்பதும் யதார்த்தமே.

சுருதப்ரகாசிகை—

மஞ்சன் நிறமுள்ள சங்கு முதலியதில் ஈச்வரனால் ஸ்ருஷ்டமக்கப்பட்டவன்று வென்று சொல்லுகிற சுருதிவசனமானது எடுத்துரைக்கமுடியாத தென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— 'பீத: என்று. மஞ்சன் நிறம்போல் வெண்மை நிறமும் க்ரஹிக்கப்படலாமே என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— 'நீநீர' என்று. அங்மனமாகில் பக்கத்திலிருப்பவர்களால் கூட பித்த த்ரவ்யமானது க்ரஹிக்கத்தக்கதாக ஆகலாமென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— 'பீதந: என்று. அங்மனமாகில் ஸூக்ஷ்மமாக இருந்தலால் அவனாலும் பித்தமானது க்ரஹிக்கத்தக்கதாக ஆகலாமென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— 'பீதநோபஹதேநநு' என்று. தூரத்திலிருக்கும் சங்குக்கு மிக்க ஸாமிய்யில்லாமையால் எவ்வாறு அந்த சங்கில் இருக்கிற பித்தத்ரவ்யம் க்ரஹிக்கப்படுகிறதென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்— 'நந்திகாஹண:' என்று. வெகுதூரம் எழுந்த அசாயத்தில் பறக்கிறபறவை எவ்வண்ணம் பார்ச்சியுலாதோ, அவ்வாறு இருந்தபோதிலுங்கூட பக்கத்திலிருந்துமேலே எழும்பிப்பறக்கிற காலந்தொடங்கி இடைவெளி இன்றி இடைச்சியாகப்பார்க்கப்படா நின்ற அந்த பகியானது அந்த தர்சனத்தினாலுண்டான வாஸனையுடன் கூடின கண்களால் எவ்வாறு தூரத்திலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறதோ அப்படிப்போலென்று அர்த்தம். ப்ராபாகர்களால் பித்தத்தினது பீதவர்ணமும் சங்கும் இடைவெளி இல்லாமல் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன வென்று கூறப்பட்டது. இந்த இடத்திலோ வென்றால் ரூபத்தினிடத்தில் போல த்ரவ்யத்தில் கண்ணுக்கு ஸாமர்த்தியமிருப்பதால் பித்த த்ரவ்யம் க்ரஹிக்கப்படுகிற தென்று கூறப்பட்டிருக்கிற தென்பது விசேஷம். தங்கத்தால் பூசப்பட்டிருக்கிற சங்குபோலென்கிற த்ருஷ்டாந்தத்திலும் இது கருத்து. ஐயா! பித்த த்ரவ்யம் சங்கு இவ்விரண்டுகளுக்குமுன்னபேதம் க்ரஹிக்கப்படாமலிருப்பதால் பீதசங்க வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது வஸ்தரத்தில் பீதவ்யவஹாரம் ஏன் உண்டாகக் கூடாது. அந்நதா க்யாதியிலாவது வஸ்திரத்தில் எவ்வாறு பீத வ்யவஹாரத்தினது இன்மை? ப்ரமமிருக்கும்படித்தில் அந்த ப்ரமத்திற்கு ஏது ஸுலமோ அதன் சிறுபணம் செய்யத்தக்கதே ஒழிய எல்லா இடத்திலும் ப்ரம மிருக்கவேண்டு பென்பதில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் துல்யம்.

ஜபாகுஸூமம் செம்பருத்திப்பூ ஸ்படிகம் முதலியதில் கண்ணினது தோஷத்தின் சேர்க்கை எவ்விதத்தாலும் சொல்ல முடியாத தென்று விளவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— ஜபா என்று ஜபாகுஸூமம் ஸ்படிகம், மரீசிகாஜலம், அலாதசகர்ம். திங்கமோஹம், இவைகளில் வேறு த்ரவ்யத்தோடு ஸம்பந்தத்தால் ப்ரதீதி யார்த்தமென்று கிர்வாஹம். செம்பருத்திப்பூவினது ஒளியின் ஸம்பந்தத்தால் ஸ்படிகம் கிவப்பு நிறமுள்ளதென்கிற ப்ரதீதி வருகிறதென்றால் அந்த புஷ்பத்தின் ஸம்பந்தத்தால் கல் முதலியவைகளிலும் அவ்வாறு ஜ்ஞானமுண்டாகலாமென்று கேட்கப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்— ஸ்வச்சி என்று. மரீசிகா என்று. க்யாத்யந்தரவாதிகள் அனேகர்களாலும் அத்தருஷ்டத்துக்கு நியாமகத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதக்கது. அங்மனமில்லாவிடில் எல்லோருக்கும் எல்லா இடத்திலும் எப்பொழுதும் எல்லா வஸ்துவியத்யகமான ப்ரமம் ப்ரஸங்கிப்பதால், ஒரு ஸமயத்திலாவது ப்ரமாவாதத்திற்கு ப்ரஸங்கமில்லாமல் போகவேண்டி வருவதாலும். அலாத என்று. அந்தரானாக்ரஹணத்-முன்பின் ஸமயங்களில் உண்டாகிற அந்த அந்த ப்ரதேச விசேஷங்கள் அலாத ஸமயோகம் இவைகளின் இடைவெளியை க்ரஹியாமையால், க்ரமத்தை க்ரஹியாமையால் என்று அர்த்தம். அந்த ராஜத்தைக் க்ரஹியாமலிருக்கும் தருணத்தில் எவ்விதம் யாதார்த்தம்

அதிபதி ஜோநாடாவலி சுஜாஸுவஷ்டி கிராஹிணி மூராயந்த
ஜோமகிஷெஷெந ஸாஜித் ஹெஷாஸாஜித் அயரெநாந நிர்வெகக்
உந்ரமுமண அயவெகாஸாஜித் | ததெந்ர கா ஸாஜித் ஸெஷெ
விஸிஷ்ட உந்ர ம்ரஹாதி | அதியா து கிஷி அக்ரமதிஸுந்ர ஸஜீ
வெஷெ முமணவாடுவது உந்ர ஸெஷெவிஸாஜித் ம்ரஹாதி |
சுதஸாஜித் அயெந யுமவெஷெ அயவிஸிஷ்ட உந்ர முமண
ணெஷெந ம்ரஹாக்காரஹெஷாஷெக்ஷமுமணாஹாவா நெளவ
ந்ராலிதி ஹவதி ப்ரதீகிவிஸெஷ்ட | ஷெஸாந்ரஸு ததிரெஷண
க்ஷம் ஷெஸாந்ரஸு வ சுமஸ்திஷெஷெஷெஷெ வ நிர்வெக
ணெந ஹவதி | தத்ர ஸாஜித் அக்ஷம் வாராஜித் அக்ஷ | தெந ஷெ
அயவிஸிஷ்ட உந்ர முமண அயவ வாராஜித் அக்ஷ | த்ரஹண
க்ஷெந உந்ரெஷெஷெ ம்ரஹாக்கார அக்ஷெ வாராஜித் அக்ஷ | தத்ர
விஸெஷண அயவிஸிஷ்ட உந்ர முமண அயவெஷெக்ஷெ வநவ உந்ரெஷெ
ஹ்ர ஹதி முமணெ ப்ரதீகிஜோநவக் கெவதவக்ஷாஷெஷெஷெ
ஹாவாஹாஷெஷெஷெஷெ ததெஷெவாவதிஷெஷெ | அயெஷெஷெஷெ
ரெக்ஷாஜித் ஹெஷெஷெஷெஷெ கிராஹிஷெஷெஷெஷெ வாக்ஷெஷெ
ஜஸாஜித் அயம் ஹவதி காயக்ஷெஷெ | சுமதெ து ஷெஷெ
ஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெ

ஊவதி ப்ரத்யுஃ । ஷோஷக்யதஹ் ஸாஜிபிஹ் கத்யதஃ
 ப்ரஹ்ணசிஹ் கத்யதஃ ப்ராஹ்மகாரசிஹ்ஹெதி கிரவஷ்யுஃ ॥
 சுதஹ்ஷபுஃ விஜ்ஞாநஜாதஃ யயாயபுஜிதி லிஷ்யுஃ ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

சந்திரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞானம் முதலியதிலும் ஸரஸ்களை கண்
 னெளிபோகும் இடத்தில் வைத்து அதின் ப்ரஸரணத்தைத் தடுத்தல். திமிரம்
 முதலியவைகளால் கண்களினுடைய ஒளிகளின் கதிபேதம் ஏற்படுவதால்
 ஸாமக்ரிகளின் பேதத்தால் இரண்டு ஸாமக்ரிகளும் ஒன்றை மட்டுமென்று
 அபேக்ஷியாமல் சந்திர க்ரஹணத்தவயத்திற்கு ஹேதுவாக ஆகிறது. அவற்
 றுள் ஒரு ஸாமக்ரியானது தானிருக்குமிடத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற சந்திரனை
 க்ரஹிக்கிறது. இரண்டாவதோ வென்றால் கொஞ்சம் கோணின கதியுடன்
 கூடியதாக இருந்துகொண்டு சந்திரனிருக்கிற இடத்திற்கு ஸமீபத்திலிருக்
 கிற இடத்தின் க்ரஹணத்தை முன்னிட்டு சந்திரனை தானிருக்குமிடத்தை
 விட்டு விலகினதாக க்ரஹிக்கிறது. அதனால் ஸாமக்ரிகளின் இரட்டை
 யினால் ஒரே ஸமயத்தில் இரண்டு ப்ரதேசங்களோடு கூடின சந்திரன் க்ர
 ஹிக்கப்படுவதில் க்ரஹண பேதத்தால் க்ரஹிக்கத்தக்க வஸ்துவின் ஆகார
 பேதத்தாலும், ஏக க்ரஹண மில்லாமையாலும், சந்திரன் இரண்டு என்கிற
 ப்ரதிதிவிசேஷமுண்டாகிறது. தேசாந்தரத்திற்கு அந்த சந்தரவிசேஷ
 ணத்வமானது தேசாந்தரத்தினுடையவும் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத ஸ்வதேச
 தையுடையதான் சந்திரனுடையவும் நிரந்தர க்ரஹணத்தாலுண்டாகிறது.
 அந்த இடத்தில் இரண்டு ஸாமக்ரிகளிருப்பது உண்மை. அதனால் இரண்டு
 தேசங்களுடன் கூடின இரண்டு சந்திர க்ரஹணமும், பாரமார்த்திகம்-
 க்ரஹணத்திவத்தினால் சந்திரனுக்கு ஸம்பவிக்கிற க்ரஹணயுகாரித்திவ
 மும் பாரமார்த்திகம். அந்த இடத்தில் விசேஷண தவயத்துடன் கூடின
 சந்திர க்ரஹணத்தவயத்திற்கு ஒரே சந்திரன் க்ரஹிக்கத்தக்கவன் என்கிற
 க்ரஹணத்தில் ப்ரத்யபிஜ்ஞானத்தில்போல் சேவலமான கண்ணுக்கு ஸாமக்
 ர்த்தியமில்லாமையால் சாக்ஷுஷ்ஜ்ஞானம் அவ்வண்ணமே நிலைபெற்றிருக்கி
 றது. இரண்டு கண்களுக்கும் ஒரு ஸாமக்ரியில் அந்தரப்பாவியிருந்தபோதி
 லும் திமிரம் முதலிய தோஷங்களால் ஹேதுபட்டிருக்கிற கண்களின் ஒளியே
 இரண்டு ஸாமக்ரிகளாக ஆகின்றனவென்று கார்யத்தினால் கல்பிக்கத்தக்கது.
 தோஷம் விலகின தருணத்திலே வென்றால் தானிருக்குமிடத்துடன் கூடின
 சந்திரன் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானத்தால் அறியத்தக்கதாக இருந்ததால்
 சந்திரன் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானம் வருகிறது. ஸாமக்ரிகளின் த்விவ்மர
 னது தோஷத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸாமக்ரிகளின்

தவித்வத்தினால் க்ரஹணத்திவம் ஸம்பவிக்கிறது அந்த க்ரஹண த்வித்வத்தினால் க்ரஹணயாகார த்வித்வம் ஸம்பவிக்கிற தென்று யதார்த்த க்யாதி ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. ஆதலால் விஜ்ஞாண ஜாதமனைத்தும் யதார்த்தமென்று வலித்தித்தது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

தவிசநீத்ய என்று. அதனால் என்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார். நந்நாக என்று. இயற்கையில் நேராகப் பரஸரிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருந்தபோதிலும் கண்ணொளிக்கு வக்ரமாக இருத்தல் ஸம்பவிக்கிறது. கண்ணாடி முதலியதால் அது காணப்படுகிறபடியால். இவ்விடத்திலும் விரல்களால் தடுத்தல் அந்ருஷ்டம் முதலியதால் அதற்கு உபபத்தி ஏற்படுகிறது. அதனால் என்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அந்: என்று. சந்திராவிடத்திலுள்ள ஏகத்வாக்ரஹணமானது சந்திரானிருக்கிற இடங்கண் இரண்டு என்கிற பாதீதியின் இன்மைக்குக் காரணம். தேசாந்தரத்தை அடைந்திருக்கிற சந்திரனுக்கு அந்த தேசத்தை விசேஷணமாகக் கொண்டிருத்தல் எவ்வாறு ஸம்பவிக்குமென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—தேச என்று. அதனால் ப்ரதீதியின் யாதார்த்தயத்திற்கு என்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நந்ரஸாமகீரீ என்று தேநதேச த்வயவிசிஷ்ட சந்நீராக்ரஹணத்வயஞ்சு பராமார்த்தீகம் என்று. சைக்ரயத்தினால் பெளர்வாபாயக்ரமம் க்ரஹிக்கப்படாதது பற்றி க்ரஹணத்வயம் என்கிறது. அதனாலேயே க்ரஹிக்கப்படாத பரஸ்பர பேதத்துடன் கூடியதாகவுருக்கிறதென்று கருத்து. விசேஷணத்வயத்துடன் கூடின விஷயக்ரஹணம் இரண்டாக இருந்தபோதிலும் விசேஷணயைக்யமானது எவ்வாறு அறியப்படுகிறதென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—நந்ர என்று. தேவதத்தன் முதலியவர்களிடங்களில் தனித்திருக்கிற கண்ணானது ஐக்யப்ரதிபத்தி ஸமர்த்தமாகக்காணப்பட்டிருக்க வில்லையன்றோ. பின்னையோவென்றால் ஸம்ஸ்காரத்தால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டதாகவே ஸமர்த்தமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸ்காரமானது விலம்பித்து உண்டாகப்போவதால் அப்பொழுது ஐக்யப்ரதிபத்தி என்று அர்த்தம். சாக்ஷுஷஜ்ஞானம் ததைவாவதிஷ்டதே என்று. க்ரஹிக்கப்படாத ஏகத்வத்துடன் கூடின சந்திரனை மாத்மிரம் விஷயமாகக்கொண்ட சாக்ஷுஷஜ்ஞானம் இருக்கிறதென்று அர்த்தம். த்வயைவ என்கிற பாடத்தில் சந்திரமாத்மிரத்திற்கே க்ரஹணமாக இருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஒரு ஸாமக்ரியாக இருக்கிற இரு கண்களுக்கு எவ்வாறு இரண்டு ஸாமக்ரிகளாக இருக்கும் தன்மை என்று கேட்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—ந்வயோம் சகக்ஷுஷோ: என்று. இயற்கையில் தோஷமில்லாத இந்த்ரியத்திற்கு தோஷத்துடன் கூடி இருத்தல் கார்யத்தினால் கல்பிக்கத்தக்கன்றோ. அவ்வாறாகவே ஸாமகீரீ த்வித்வமும் என்று கருத்து.

அங்மனமாகில் எப்பொழுதுமே சந்நா த்வித்வம் க்ரஹிக்கப்படலாமென்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—அபகதேது என்று. தோஷம் போனபிறகு எவ்வாறு ஐக்யப்ரதிபத்தி ஸம்பவிக்கலாமென்கிற சங்ககைவரின் த்வித்வப்ரதிபத்தியானது உபாதிதியனால் உண்டாகிறதென்று சொல்லுகிறார்—தோஷகிருதம் என்று. க்ரஹணயாகாரத்தித்வம் என்று. தன் தேசத்தோடு கூடி இருத்தல் ஒரு ஆகாரம். க்ரிஹிக்கப்பட்டிராத இடைவெளியுடன் கூடின வேறுப்ரதேசம் ஒரு ஆகாரம். அதற்கு ஆகார

த்வமாவது விசேஷணத்வம் ஆகாரமல்லாததை ஆகாரமாகக் க்ரஹிப்பதால் ஸம்பவிக்
கிற அன்யதாயாதி இல்லே. க்ரஹிக்கப்பட்டிராத இடைவெளியுடன் கூடி இருத்த
லென்ற தன்மை இருக்க அப்ரதானமாக பாவிக்கிற வஸ்துவங்கே விசேஷணத்வமி
ருப்பதால், ப்ராபாகரர்கள் நேத்ரவ்ருத்தியானது வித்தியை அடைந்திருக்கிற த்வி
த்வத்தையும் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத பேதத்துடன் கூடின சந்திரனையும் க்ரஹிக்கிறதென்று
பகர்கின்றனர். ஸம்வித் வித்தியில் ப்ராபாகரமதத்தை உபந்யஸிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தி
ல் “நேத்ரவ்ருத்திர் த்விதாபூசா த்வேது வித்தி - விதந்விதி த்வித்வம் சந்த்ரஞ்ச யுகப்
நிர் பாஸ்யதி த்நாந 11” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேசத்தை அடைந்திருக்
கிற த்வித்வத்தையும் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத பேதத்துடன் கூடின சந்திரனையும் க்ரஹிக்
கிறதென்று அதைக்காட்டிலும் இவ்விதத்தில் வைஷம்யம். சாக்ஷுஷ தேஜஸ்ஸின்
கதிபேத ரூபமான இரண்டு ஸாம்க்ரிகனால் உண்டாயிருக்கிறது அநிசைக்யத்தினால்
க்ரஹிக்கப்பட்டிராத க்ரமத்துடன் கூடியதும் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்துடன்
கூடியதுமான இரண்டு ஜ்ஞானங்கள் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத ஏதத்வத்துடன் கூடின சந்தி
ரனையும் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத இடைவெளியுடன் கூடியதான தேசாந்தரத்தையும்
தொடர்ச்சியாகக் க்ரஹிக்கிறது. அதனால் சந்திரன் இரண்டென்கிற வ்யவஹாரம் என்று
பொருள். இந்நிரவந்யம், யதார்த்தக்யாதி ஸமர்த்தனமென்று பொருள்.

வ்யாக்ஷராரணா ஁ருஷணாதி தெஸெவபுரூபிஷிரெவ ப்ர
வஹிதாநீதி ந தத்ர யதஃ க்ரியதெ 1- சுயவா கிரெநெந வஹு
நொவவா஁ருபு காருண 1 ப்ரக்யக்ஷாநுரீநாமரீவா ப்ராரண
ஜாதாரமேரீவா நிரவநிவிருஷாஷமாஸுநவயிகாதிசயாலெஹி
யகலாரணமாணமண வவபுஜ்ஜம் ஸத்யஸுஹி வரம் ஸஹாரஹு
வமஹுதா கிம் ந ஸெஹிதி கிம் நொவவபுதெ 1 மவதாஹி வரெ
ண ஸஹுணா கெஹிஜ்ஜபாணுவாவாநுமாணம் தஹிமுக்யாயா
விமஜ்ஜிஹிஜிதா ஸுவபுஷுஹொவெக்ஷாமொநுமவாநுஹாவூரீ
வஹிபுரூபஸுபுலாயாரணாநுமவவிஷயாஃ, கெஹ தத்ரதாநு
ஷாரீத்ரநுமவவிஷயாஸுதத்ராவலாநாஸுபுதயா 2- நுஹாவூ
ஸுஜிஜெ 1 தத்ர வாயு வாயகஹாவஸுபுதாநுமவவிஷயதயா
த஁ஷிததயா வொவபுதெ ஁தி ஸவபுஷு ஸெஹிஸு 11

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

வேறு க்யாதிக்கு தூஷணங்கள் அந்த அந்த வாதிகளாலேயே விஸ்தரி
க்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அந்த விஷயத்தில் பதன்மம் செய்யப்படுகிறதில்லை.
இல்லையேல் அனேகமான இந்த உபபாதனப்ரகாரத்தால் யாதுபயன்? ப்ரத்ய
அரு

களான] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

சூத்ரம் அநுமானம் ஆகமம் என்கிற ப்ரமானவர்க்கங்களுடைய, சாஸ்த்ரத்தாலேயே அறியத்தக்கதும், விலக்கித்தள்ளப்பட்ட ஸமஸ்த தோஷசந்தங்களுமுள்ளதும் எல்லை இல்லாத அதிசயத்துடன் கூடியதும், எண்ணமுடியாததுமான கல்யாணகுணஸமுஹங்களுடன் கூடியதும், எல்லாவற்றையும் அறிந்ததும், ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியதுமான பரப்ரஹ்மத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு எதுதான் ஸித்தியாகு? எதுதான் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதில்லை? சேஷத்ரஜ்ஞர்களுடைய புண்யபாபங்களுக்கு அனுகுணமாக அந்த சேஷத்ரஜ்ஞர்களின் போகத்திற்காகவே எல்லா உலகவகையையும் உண்டுபண்ணுகிறதும் ஆறு குணங்களால் நிறைந்திருப்பதுமான பரப்ரஹ்மத்தினால் சுகதுக்கபலாதுபவத்தின் பொருட்டும் உபேக்ஷாபலாதுபவத்தின் பொருட்டும் அனுபவிக்கப்படத்தக்கவைகளும் எல்லோருக்கும் பொதுவான அனுபவத்திற்கு விஷயமாக இருப்பவைகளுமான பதார்த்தங்களும் அந்தந்த புருஷர்களின் அனுபவவமாத்ரித்திற்கு விஷயமாக இருப்பவைகளும் அந்த அந்தகாலத்தோடுமுடிவுடையவைகளுமான சிவபதார்த்தங்களும் அப்படி அப்படி அனுபவிக்கப்படத்தக்கவைகளாக உண்டுபண்ணப்படுகின்றன. அதில் பாத்யபாதகபாவமானது எல்லோருடைய அனுபவத்திற்கும் விஷயமாக இருப்பதாலும் எல்லோருடைய அனுபவத்திற்கும் விஷயமாகாமலே இருப்பதாலும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்பதனால் எல்லாம் ஸமஞ்ஜஸமாக ஆகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஒருவர் ஒருவர்மீது கூறப்பட்டுள்ள க்யாத்யந்த்ர தூஷணங்கள் தனக்கு அபிபதமாக இருப்பதால் அந்த விஷயத்தில் தன்னுடைய முயற்சியினை இன்மையைக் கூறுகிறார்— க்யாதி என்று. ‘அதவா கிமநே’ என்கிற பதாபுரவியை முன்னிட்டவாக்கியத்தின் பாடமானது அனேக கோசங்களில் காணப்படுகிறது. வ்யாக்யாதாக்களால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டு மிகுக்கிறது. அதில் பராகர்த்த விஷயமான அபரோகூப்ரமங்களில் ஒவ்வொரு உத்தரத்தினாலேயே பரிஹாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதாக ஆகிறது. ‘கிம் ந ஸேதஸ்யதி’ என்கிற வாக்கியத்தினால் ப்ரமாணத்தில் அல்லித்திவம் கூறப்பட்டது, “கிம் நோபபத்யதே” என்பதனால் உபபத்தி கூறப்பட்டது. ப்ரமாணம் எது? எவ்வாறு உபபத்தி என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— பகவதாஹி என்று. அகிலம் ‘ஜகத் ஸ்ருஜதா’ என்கிற பதங்களால் இந்த அர்த்தத்திற்கு ச்ருதி மூலவம் ஸூகெப்பிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மமானது எல்லா காரியங்களுக்கும் காரணமாக இருப்பதால். ‘இதம் ஸர்வமஸ்ஸ்ருஜத’ என்றல்லவோ ச்ருதி வசனம். ப்ரதியமானவம் விசேஷமின்றி இருப்பதால் இதுவும் அந்த ப்ரஹ்மத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். அவ்ணமானில் பாத்ய பாதகபாவத்திற்கு வ்யவஸ்தை எவ்வாறுகவென்று கேட்கப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்— நந்தே என்று, அந்தந்த புருஷனால் அனுபவிக்கப்படத்தக்கவைகளும் அந்தந்த காலத்தோடு முடிவடைகிறவைகளுமான ஸூகம் மூதலியவைகளுக்கு மித்யாத்வமில்லையன்றோ வென்று கருத்து.

யது நஸ்டஸாதிவதுவநீயஜிதாநம் ஸூகிலிவநீதி; தடிஸசு,
 “சுநுதெந ஹி ப்ரத்யுருவாஃ” இத்யாதிஷ்டநுதஸஸ்யூநிவதுவ
 நீபாநஹியாயிகாசு | ஃதெத்ரவிஷயெபா ஹுநுதஸஸு | ஃதலிதி
 சுபுவாஸி | “ஃதம் விவதௌ” இதி வவநாசு | ஃதம்—சுபே
 மயானிவஸிநஹிதம் பரபிவாஸுஷாராயநவெஷம் ததூவீமத்யு |
 சுத் ததூகிரிதம் ஸாஸாரிகமலம் சுபே சுநுதம் ஸுஷுபூரவீ
 விரொயி, ஹதம் ஸுஷுமெகாம் ந விந்நி சுநுதெந ஹி ப்ரத்யுரு
 வாஃ” இதி வவநாசு ||

“நாஸாநாவீஹா ஸாநாவீசு” இத்யுத்ராவி ஸாஸஸுமெஷை
 விஷிவியுஷிவிஷயெள | உத்திவெஷாயாம் ஸத்யவவானிஹிதயொ
 ஸிஷிவியுஷிவாநுதயொவதுவஸுநொரப்யகாநெ சுவிதூஷிவநு
 தெ தஸீஸாநாவியெயெ வஸுநி ப்ரத்யுபதிவாநபரகூடிஸு
 வாசுஸு | நாத் சுஸு விதூஸாநிவதுவநீயதொவ்யுதெ; ஸாஸ
 தொஃ காதவிஸெஷெ சுஸாநாவபாநுதவவநாசு | சுத் தஸீஸாநா
 ஹிதஸூநிதூஷிவகம் ஸூத்யுநாராடிவமயிதெ— “சுஷுதூஷிவ
 நீயதெ | சுஷுநம் ஃதேவி நீயதெ” இதி | ஸத்யு—தஸீஸெஷ
 நாவிதூஷிவாநுதயொப்யாநுதெஸுநுஷாவஸூவ்யுதெதஸூவஸூ
 “போயாம் து ப்ரக்யுநிம் ஹிஷாசு” இதி போயாஸஸெஷநாநியாநாடி
 வதுவநீயகூபிதி வெசு; நெததெஷெ— போயாஸஸஸூநிவதுவநீய
 வாலிகம் ந ஷுஷிதி | போயாஸஸஸூ பியூவயபூயகெநாநிவது
 வநீயவாலிகூபிதி வெசு; தடிவி நாவீ; ந ஹி ஸவதுத் போயாஸ
 ஸொ பியூவியுஷய; சுஸாராநாசுஸாஸூநிஷு ஸதெ ஷெஷ
 போயாஸஸப்யொமாசு | யயொதூ— “தெந போயஸஸஸு
 தவஸூஸூஸுமாரிநா | வாவஸூ ரகூதா ஷெஷெஷெஷெ
 சுஸூந ஸுஷித்யு” இதி | சுதொ போயாஸஸொ விநித்யுபூஸ
 மகூரானியாயீ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஸத் என்னுவது அஸத் என்னுவது நிர்வசனம் செய்யத்தகர்த்தான
 அஜ்ஞானமானது ச்ருத்திவினாஸ் ஸித்தித்திருக்கிற தென்று யாதொன்று கூற
 ப்பட்டதோ அது முற்றிலும் பிசகு, ‘அந்ருதேநஸிப்ரத்யூதா:’ என்கிற

ச்ருதிவசனம் முதலியவைகளிலுள்ள அந்ருத சப்தமானது அநிர்வசநீயமென்கிற பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதாக இராததால்- அந்ருத சப்தமானது ருதேதர விஷயமன்றோ. ருதமென்கிற பதம் கர்மாவைச் சொல்லுகிறது- ‘ருதம் பிபந்தே’ என்கிறவசனத்தினால், காமபலத்திலபி ஸந்தி இல்லாததும் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனரூபமாக இருப்பதும் பரமபுருஷப்ராப்தியை பலமாகக்கொண்டதுமான கர்மாவானது ருதமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் அதைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதும் ஸாம்ஸாரிகபோதக்களையே பலமாகக்கொண்டதும் ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு விரோதியாகவுமிருக்கிற கர்மாவானது அந்ருதமென்று சொல்லப்படுகிறது- ‘ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம் ந விரந்தந்தி, அந்ருதே ந ஹிப்ரத்யூடா:’ என்கிற வசனத்தினால்- ‘நாஸ்தாலீந்நோஸ்தாலீத்’ என்கிற ச்ருதி வசனத்திலும் ஸதஸத் சப்தங்கள் இரண்டும் வ்யஷ்டிதசையிலுள்ளசெத்சித்துக்களை விஷயமாகக்கொண்டவைகள். இந்தவசனமானது உத்பத்தி ஸமயத்தில் ஸத்த்யத் சப்தங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற செத்சித் வ்யஷ்டிபூதங்களான வஸ்துக்கள் இரண்டுகளுக்கும் லயஸமயத்தில் அசித்ஸமஷ்டிபூதமானதும் தமஸ்சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதுமான வஸ்துவினிடத்தில் ப்ரளயத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்கமுள்ளதாக இருப்பதால். இந்த இடத்தில் ஒன்றுக்காவது ஸதஸதநிர்வசநீயத்வம் சொல்லப்படுகிறதில்லை. ஸத் அஸத் இரண்டுக்கும் காலவிசேஷத்தில் அஸத்பாவமாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். இந்த இடத்தில் தமஸ சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு அசித் ஸமஷ்டித்வம் ‘அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸி லீயதே’ என்று ச்ருதியினால் அறியப்படுகிறது. அர்த்தாங்கீகாரத்துடன் தமஸ சப்தத்தினால் அசித் ஸமஷ்டிருபையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஸ-டுக்ஷ்மா வஸ்தை உரைக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரக்ருதிக்கோ வென்றால் ‘மாயாந்த ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்’ என்று மாயா சப்தத்தால் அபிதான மிருப்பதால், அநிர்வசநீயத்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் இது இவ்வண்ணமல்ல. மாயா சப்தத்திற்கு அநிர்வசநீய மென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை காணப்பட்டிருக்கவில்லை. மாயா சப்தம் மித்யாபர்யாயமானதால், இதற்கு அநிர்வசநீயத்வம் தான் பொருளென்று சொல்லப்படுமேயானால் அதுவுமில்லை. எல்லா இடத்திலும் மாயா சப்தமானது மித்யை என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதல்லவன்றோ. உண்மையாகவே இருக்கிற அஸூரர்களுடையவும் ராக்ஷஸர்களுடையவும் அஸ்த்ரம் முதலியவைகளில் மாயா சப்தத்திற்கு ப்ரயோகமிருப்பதால், ‘தேநமாயாஸஹஸ்ரந்த ச்சம்பரஸ்யாசகாமிரா— பாலஸ்ய ரக்ஷதா தேஹமைகைகச்யேந ஸூகிதம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் மாயாசப்தமானது விசுத்திரங்களான வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிசெய்கிற தென்கிற பொருளை உணர்த்துகிறது.

சுருதபாகாசிகை—

இதற்குமேல் ச்ருதில்லிருதிகளாலும் அர்த்தாபத்தியினாலும் அநிர்வசரீய வரித்தியை தூஷிப்பதற்காக முதலில் ச்ருதிவாக்கியங்களை யோஜனம் செய்கிறார்— யத்புநஃ என்று. அந்ருதேக என்கிற பதத்தை முதலில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ச்ருதியை வ்யாக்கியானிக்கிறார் அந்ருதேந் என்று. மூன் நிரஸனம் செய்யப்பட்ட ப்ரகாரத்தால் அநிர்வசரீய மென்கிறபொருள் அப்ராமாணிகமானதால் அந்த அர்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி இல்லை என்று அர்த்தம். அந்ருத சப்தத்தை வ்யாக்கியானிக்கிறார்— ருதேநாவீஷு யோஹ்யந்ருதசப்த: என்று. வரி என்கிற சப்தத்தினால் ருதேதரவிஷுபத்வத்தில் ஸம் ப்ரதிபத்தியானது ஸூகிப்பிக்கப்பட்டது. ருதாபாவத்திற்கும் ருதவிரோதிற்கும் ருத பூதமான ப்ரஹ்மாசர்யத்வம் உபபன்னமாகாததால் அதைக்காட்டிலும் வேறாகவே இருக்கிற நணர்த்தமானது உன்னாலும் சொல்லத்தக்கதென்று கருத்தி. அந்ருத சப்தார்த்தத்தை சிஷ்டகாஷிப்பதற்காக ருத சப்தார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—ருதம்நீ என்று. கர்மவாசி - புண்யகர்மாவைச்சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ளதென்று பொருள். ஸத்யம் என்கிற மோருளை உணர்த்துகிற ஸ்வபாவமுள்ளதல்லவென்று கருத்து. எதனென்று கேட்கப்படுமோயாகில், கூறுகிறார்— ருதம்நீபந்ருதௌ என்று. இந்தவாக்கியத்தில் ஸுக்ருதஸ்ய லோகே என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றாகருத்தி. இவ்விதமான வாக்கியங்களுக்களில் ப்ரவரித்தியும் அபிப்ராயப்பட்டப்டிருக்கிறது. யதாவ்ருஷ்டஸ்ய ஸம்புஷ்டிதஸ்ய தூராத்கந்தோ வாதி ஏவம் புண்யஸ்ய கர்மணோ தூராத் கந்தோ வாதி' என்று சொல்லிவிட்டு 'ஏவம்ருதாதாத்மாநம் ஜுகுப்ஸேத்' என்று புண்யத்திற்கு ப்ரதியோகியாக அந்ருதசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ருத சப்தம் புண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. புண்யமும் மோக்ஷத்திற்கு விரோதியாகையால் எவ்வாறு அந்ருத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பாபமாத்நிரத்திற்கு க்ரஹணம் என்கிற சங்கைவரின் மோக்ஷப்ரகாணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற புண்யத்தை விவரித்துக்கூறுகிறார்—ருதம் கர்ம என்று. மோக்ஷத்தை அடையவிரும்பமுள்ளவனுக்கு புண்யம் பாபம் இரண்டும் மோக்ஷவிரோதியன்றோ. ஆகையால் அந்த இரண்டும் பாபமென்று பகரப்படுகிறது. ஆகையால் நஞ் ஸமாஸத்தில் உள்ளடக்கி இருக்கிற ருத சப்தமானது கருதப்படாமலிருக்கிற பலத்துடன் கூடான கர்மாமை உணர்த்துகிறது என்று பொருள். 'பரம்பருஷாராதநவேஷம் தத்ப்ராப்திபலம்' என்கிற இந்த வாக்கியத்தினால் 'ஸ்வகர்மணே தமப்யர்ச்ய ஸீத்திம் வீர்த்தி மாகவ: ' என்கிற இந்த வசனம் ஸூகிப்பிக்கப்பட்டது. அந்ருத சப்தத்திற்கு ப்ரஹ்மப்ராப்திவிரோதி பரத்வமிருந்தால்தான் ருத சப்தத்திற்கு பந்தகமல்லாத கர்மாமை உணர்த்துந்தன்மை வரித்திக்கிறதென்பது பற்றி அதன் அர்த்தத்தை அதற்கு முந்தின வாக்கியத்தினால் உபபாதிக்கிறார்—ஏதம் என்று. ருதார்ருத சப்தம் இரண்டுக்கும் 'ஏவம்ருதாதாத்மாநம் ஜுகுப்ஸேத்' இதுமுதலிய ச்ருதிகளில் புண்யபாப ரூபங்களான அர்த்தங்களை உணர்த்தும் தன்மை ப்ரஸித்தமாக இருப்பதால்- 'நஸுக்ருதம் நதுஷக்ருதம் ஸர்வே பாப்மாநோ தோ நிவர்த்ததே, கஷ்யந்தே சாஸ்ய கர்மாணி' இது முதலியச்ருதி வாக்கியங்களில் ஸுக்ருதம் துஷக்ருதம் இரண்டுக்கும் மோக்ஷவிரோதித்வம் கேழ்க்கப்படுவதாலும் மோக்ஷப்ரகாணங்களில் முந்தி அடைய விரும்பமுள்ள சேதானுக்கு ஸம்ஸாரமென்கிற பெயரை உடைய அநிஷ்டபலத்தைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாதலால் இரண்டும் பாப சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதாலும், இந்த அந்ருத சப்தத்திற்கு இந்தவாக்யத்திலேயே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி விரோதித்வம் கேழ்க்கப்படுவதாலும், 'தஸ்யாந்தராயோ

மைத்தேய ' இது முதலிய வாக்கியங்களில் புணியம் பாபம் இரண்டு கர்மாக்களுக்கும் மேர்க்குத்திற்கு விசேஷியான பலத்தைப் பயக்கும் தன்மை கேழ்க்கப்படுவதாலும், அந்ருதசப்தம் அநிர்வசரீய மென்கிற பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதென்பதாக வ்யுத்தபத்தி இல்லாமையாலும், அந்ருத சப்தமானது அதைவிட வேறான வ்யுத்தபத்தியினால் மேர்க்கு விசேஷியான கர்மாவை உணர்த்துவதிலேயே நோக்கமுள்ளதென்று பொருள்.

நாஸநாஸீதிந்யாதீ—இந்த இடத்தில் “அநாதிமத் பரம் ப்ரஹ்ம ஸத்தந்நா ஸத்ச்யதே” என்று ப்ரஹ்மசப்தவாச்யமான சித்தாத்தம்ஸ்வரூபவிஷயமான ஸத ஸத் சப்த ப்ரயோகமானது ப்ரதிபந்தியாக அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஸத்தஸுஸத் என்கிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் சித்சித் வ்யஷ்டிவிஷயத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்—உத்பந்தீ’ என்று. உண்டான வஸ்துவுக்கன்றோ ப்ரளயம். சித்சித் வ்யஷ்டிகளுக்கு உத்பத்தியோ ச்ருதி விரித்தமாயுள்ளது. ஆகையால் அந்த வஸ்துக்கள் இரண்டுக்கும் ப்ரளயம் சொல்லப்படுகிறதென்று அர்த்தம். ஸத் த்யத் என்கிறசப்தங்களுள் ‘ஸச்ச த்யச்சாபவத்’ என்கிற வாக்கியம் நினைக்கப்படும்படி செய்யப்பட்டது. கார்யாவஸ்து சேதாத்ரவ்யமானது ஸத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். இந்த இடத்தில் ஸச் சப்தத்தாலும் அதைவிட விலக்ஷணமாக இருக்கிற வஸ்துவை உணர்த்துகிற அஸத்சப்தத்தாலும் கார்யாவஸ்து சேதநாசேதந நிஷேதம் செய்யப்பட்டது. வேறு வாக்கியத்தோடு அர்த்ததக்க்யத்தால் என்று அர்த்தம். ‘தம்ஆஸீத் தம்ஸாகூடம்’ என்கிற அதற்கு அடுத்த வாக்க்யாபிபாயத்தால் அசித் ஸமஷ்டிபூதமாயும் தம்ஸசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது மானவஸ்து வென்று கூறப்படுகிறது. வேறு ஹேதுவைக்கூறுகிறார்—ஸதஸநோ: என்று. காலவிசேஷத்தில் அநிர்வசரீய மங்கீகரிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. அசிதஸமஷ்டிக்கு தம்ஸசப்தவாச்யத்வத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—அநீர என்று, தம்ஆஸீத், ‘மாயாந்து ப்ரக்ருதிம்’ என்கிற இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு முந்தி வரிசையாக உபாதாது விவகைஷ்யை சோத்ய ரூபத்தால் காண்பிக்கிறார்—ஸந்யம் என்று, ப்ரக்ருதி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது மாயை என்று அர்த்தம். பரிஹரிக்கிறார்—நைந்தேவம் என்று. எதனாலென்று கேட்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—மாயா என்று. இது சப்தம் ஹேதுவில், மாயாசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது ப்ரக்ருதி என்பது அபிபாயம். ஐந்தாஜாலிகன் முதலியவர்களிடங்களில் மாயாவீ என்கிற பதத்திற்கு ப்ரயோகம் காணப்படுவதால் மாயா மித்யா சப்தங்கள் இரண்டும் பர்யாயங்களானதால் அநிர்வாச்யத்திற்கும் மித்யாத்தவ மிருப்பதால் மாயாசப்த வாச்யத்வம் என்கிற அபிபர்யத்தால் சங்கிக்கிறார்—மாயா என்று. பரிஹரிக்கிறார்—நதநீ நோஸ்தீ என்று. மாயா சப்தத்திற்கு மித்யாபர்யாத்வமே கிடையாது. அப்படி ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அந்யதா க்யாதி பேதாக்கூறும் இவ்விரண்டுக்குள் ஒன்றிலுலேயே உபபத்தி வருவதால் மித்யார்த்த விஷயத்வம் யுத்தமல்லவென்பதனால் அநிர்வசரீயவாசிக்கின்ற இவ்வே என்று கருத்து. அதை உபபாதிக்கிறார்—நஹீ என்று. மாயா சப்தப்ரயோக விஷயங்களாக இருக்கிற எல்லா அர்த்தங்களிலும் மித்யாத்தவத்திற்கு அதுவருத்தி இல்லாமையால் என்று அர்த்தம். ஸத்யமாக இருக்கிற வஸ்துக்களில் மாயாசப்தப்ரயோகத்தைக் காண்பிக்கிறார்—யதோகீதீயம் என்று. ஜ்ஞாநத்தால் ப்ரதிக்கத்தக்கவைகளுக்கு ஒவ்வொன்றாக சாஸ்திரத்தினால் சேதிக்கத்தக்க தன்மை இல்லை யன்றோ. ஆகையால் ஒவ்வொன்றாக மாயைகளுக்கு கேத்யத்வம் கூறப்பட்டிருப்பதால் மாயாசப்தம் ஸத்யமான அர்த்தத்தையே உணர்த்துவதில் கருத்துள்ளது. எங்கும் தொடர்ந்து வருகிறதாம்

த்திற்கே ப்ரவ்ருத்தி சிமித்தத்வம் சொல்லப்படவேண்டுமாதலால் மாயாசப்தப்ரயோக விஷயங்களான எல்லா அர்த்தங்களிலும் தொடர்ந்துவருகிற ஆச்சர்யவ்வே மாயாசப்தப்ரவ்ருத்தி சிமித்தமென்று சொல்லுகிறார்--அத: என்ற. ஆச்சர்யத்வம்-ஆச்சர்யப்படத்தக்க தன்மை. அது விசித்திரமான அர்த்தங்களை உண்டுபண்ணும் திறமையுள்ளதாக இருப்பதால். விசித்ர சப்தமானது பற்பல பாகுபாடுள்ள வஸ்துக்களை உணர்த்துகிறது. நாகாவதிமான கார்யங்களை உண்டுபண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளதாதலால் ப்ரவ்ருதிக்கு ஆச்சர்யப்படத்தக்க தன்மை. மாயாசப்தமானது ஆச்சர்யப்பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதென்றல்லவோ சொல்லப்படப்போகிறது. ஆதலால் ஆச்சர்யவ்வே ப்ரவ்ருத்தி சிமித்தம். மாயாசப்தப்ரயோக விஷயங்களான அஸத்வஸ்துக்களிடங்களிலும் ஸத்வஸ்துக்களிடங்களிலும் ஆச்சர்யப்படத்தக்கதன்மை இருக்கிறது.

புக்ஷதெஸு ரோயாஸஷ்வாஹியாநம் விவித்ராபுடஸமுகுஸரக்யா டெஷ | 'சுஷாநாயீ ஸுஜதெ விஸுஜததஸிஸ்யாநெஜா ரோயயா ஸ ஹிராஜ:' இதி ரோயாஸஷ்வாஹியா: புக்ஷதெவிவித்ராபுடஸ முகுஸரக்யம் டுஸபுயதி | வரஜீவாஸுஷஸு வ ததூதாரோதெண ரோயிக்ஷுஸுஷுதெ; நாஜகெக்யந | ஜீவஸெஷுவ ஹி ரோயயா நிரொய ஸுருயதெ -- 'தஸிஸ்யாநெஜா ரோயயா ஸஹிராஜ:' இதி, 'சுநா ஷிரோயயா ஸுஸெஷா யதா ஜீவ: ப்ரஸுயுதெ' இதி | 'உஸெஷா ரோயாஹி: வுஸுஸுருவ ஸுயுதெ' இதிக்ரூபி விவித்ராஸுக்ஷு ப்யாநிபிபென | சுத ஸவ ஹி 'ஹுரி க்ஷெஷுவ ராஜதி' இதஸுஷுதெ | ந ஹி ரியூவஹுத: கஸிபிராஜதெ | 'ரஜ ரோயா டுஸரத்ய யா' இதிக்ரூபி மூணயீதிவவநாஸெஷுவ த்ரிமூணாதிகர புக்ஷதி ஸுஷுத இதி நபுஸாதிவிஸுடஸடிவிஷுவநீயாஜாநபுதிவாடிநு ||

நாஸெஷுக்யாவஸெஸாநுஸவத்யா; நஹி 'தகூதஸி' இதி ஜீவவரபொஸெஸெஷாவஸெஸெ ஸதி ஸவடெஜெ ஸத்யஸஜெஷு ஸ கஸஜெமுகுஷிதிவிநாஸஸெஷுதஸுருதெ ததூவாவமதெ புக்ஷுதெ ஸுஷுணி விராஜாஜாநவரிக்ஷுநாஸெஷுதஸுருதா கானிஷுவ நுஸவதிஷுஸுருதெ | ஸெஸெஷாவஸெஸஸு 'கூ' 'ஸெஷு நாவி ஜீவஸுரீரகஸு ஸுஷுண ஸவவாஹியாநாஸுஸவஸதர: |

சுதெந ஜீவெநாஸுதநாஸுஸுவிஸு நாரீஸுருவெ ஷுரகரவாணி' இதி ஸவடஸு வஸுந: வரஜாத்யபுடகெஸெஷுவ ஹி நாரீஸுருவ ஹகூஸுக்ஷு | சுதெந ஸுஷாஜாநவரிக்ஷுநு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

விசித்திரமான வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் வல்லமையுள்ளதாக இருப்பதினாலேயே ப்ரக்ருதியானது மாயாசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது, ‘அஸ்மாந் மாயிஸ்ருஜதே விச்வமேதத் தஸ்மிம்ஸூசாந்யோ மாயயா ஸன்னிருத்த:’ என்று மாயாசப்தத்திற்கு வாச்சையான ப்ரக்ருதிக்கு விசித்திரங்களான பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் தன்மையைக் காண்பிக்கிறார். பரமபுருஷனுக்கும் அப்படிப்பட்ட விசித்ரார்த்த ஸர்க்காமான மாயா சப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதியுடன் கூடி இருத்தல் மாத்திரத்தினால் மாயித்வம் சொல்லப்படுகிறது. அஜ்ஞாதயாலல்ல. ஜீவனுக்கே அன்றோ மாயையினால் திரோதானம் ச்ருதியினால் கூறப்படுகிறது. ‘தஸ்மிம்ஸூசாந்யோ மாயயாஸந்நிருத்த:’ என்றும் ‘அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதாஜீவ: ப்ரபுத்த்யதே’ என்றும். ‘இந்த்ரோ மாயாமி: புருருப ஈயதே’ என்கிற இடத்திலும்கூட விசித்ரங்களான சக்திகள் கூறப்படுகின்றன, அதனாலேயேதான் ‘பூரி த்வஷ்டேவ ராஜதி’ என்று சொல்லப்படுகிறது. மித்யாபூதமான ஒருவஸ்து ப்ரகாசியாதன்றோ—‘மம மாயாதூர்த்யயா’ என்கிற இடத்தில் கூட குணமயீ என்கிற வசனத்தால் மூன்று குணங்களுக்குமாஸபதமான அதே ப்ரக்ருதி சொல்லப்படுகிறது என்பதனால், ச்ருதிகளால் ஸத் என்றாவது அஸத் என்றாவது சொல்லத்தகாததான அஜ்ஞானமானது ப்ரதிபாதிக்கப்படவில்லை. ஐக்யோபதேசத்தின் அனுபபத்தியினாலுமல்ல. ‘தத்த்வமஸி’ என்று ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் ஐக்யோபதேசமிருப்பதால் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததும் ஸத்யவஸ்கல்பத்துடன் கூடியதும் எல்லா உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி விராசங்களுக்குக்காரணமாக இருக்கிறதும் தத் என்கிற சப்தத்தாலறியப்பட்டதுமான ப்ரக்ருத ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விருத்தமான அஜ்ஞான பரிகல்பனைக்கு வேறுதவாக இருக்கிற ஒருவித அனுபபத்தியும் காணப்படுகிற தில்லையன்றோ. ஐக்யோபதேசமோவென்றால் த்வம் சப்தத்தாலும் ஜீவனை சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுவதால் மிகவும் பொருத்தமுள்ளது. ‘அநேக ஜீவேநாத்மநாதுப்ரவிச்ய நாம ரூபே வ்யாகரவானி’ என்கிற ச்ருதியினால் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பரமாத்மா ஈனாகவே நாம ரூபங்களைப் பெற்றிருத்தல் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானபரிகல்பனயில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ப்ரக்ருதிக்கு ஆச்சர்யத்தன்மையே மாயா சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருத்தலை காரணமாகக்கொண்டதென்று சொல்லுகிறார்—ப்ரக்ருதே: என்று. அதை உபபாதிக்கிறார்—அஸ்மாந் என்று. விசித்ரங்களான கார்யங்களை உண்டு பண்ணும் வல்லமை

யுள்ளதாக இருப்பதால் பரக்குத்க ஆச்சர்யரூபத்தென்பதனால் 'மாயாமாத்ரம்' என்கிற ஸூத்ர விஷயமான பாஷ்யத்திற்கு விரோதமில்லை. இவ்விதமாக மாயாசப்தார்த்தம் உணரக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் பகவானுக்கு மாயாஸம்பந்தம் ச்ருதியினாலேயே கூறப்பட்டிருப்பதால் அந்த மாயைக்கு அந்த பரம்பருஷணம் வச்யமே வெண்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக மாயீ என்கிற பதத்திலிருக்கிற மந்தவர்த்திய பரத்யயத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—பரம்பருஷஸ்ய ச என்று. மாயீ என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட மாயா ஸம்பந்தமானது அதனால் அந்த பரம்பருஷனுக்குமறை கப்படத்தக்க தன்மையைச்சொல்லவந்ததன்று. பின்னையோவென்றால், அந்தமாயைக்கு அந்தப்பரம்பருஷன் சேஷி என்பதை உணர்த்துகிறது. அந்த மாயையினால் மறைக்கப் படத்தக்க தன்மையோ வென்றால் ஜீவனுக்கே. அந்த ஜீவனுக்கே அப்படிப்பட்ட தன்மை ச்ருதிகளால் கூறப்பட்டிருப்பதால் என்று அர்த்தம். மாயையினால் ஆக்ரமிக்கப்படுதல் ஜீவனுக்கே என்கிற இந்த அர்த்தத்தில் அன்யனாலவற்களேசொல்லப்பட்டிருக்கிற வசனத்தைக் கூறுகிறார்—அந்நாதி என்று, 'இத்த்ரோ மாயாபி.' என்கிற இடத்திலுள்ள மாயாசப்த பருவசனத்தால் அநேக விந்ர சக்திகளைச்சொல்லும் தன்மை அறியப்படுகிறது. மம என்று வ்யத்தமாக இருக்கிறது. முடிவுசெபற் செய்கிறார்—இந் என்று. மாயா சப்தத்திற்கு பித்தபாபு விலகவசளில் ப்ரதோமம் ஈணப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்த இடத்தில் லாக்ஷணிகமாக இருக்கலாம். அர்த்தத்திற்கு ஸத்தவ்ம மில்லாததுபற்றி அதற்கு ஆச்சர்யத்தில்லாமையால் ப்ரதிபாஸமோ வெனில் த்வித்வம் முதலிய எண்ணிக்கைகளை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஆச்சர்ய ரூபமானது. மந்த்ரம் ஒள்ளத்தம் முதலியது ஆச்சர்யரூபமாக இருப்பதுபற்றி அந்த அர்த்த ஸம்பந்தத்தால் அதற்கு லாக்ஷணிகத்வம். அதற்குமேல் ச்ருத்யர்த்தபத்தியினால் அகிர் வசியஸித்தியை தூஷிக்கிறார்—நாபி என்று. ப்ரதிஜ்ஞையை உபபதனம் செய்கிறார்—நஹி என்று. அஜ்ஞானத்தை கல்பிக்கவியில் அறுபத்திஇல்ல, அதைக்கல்பி பத்திலேயே தான் அதுபபத்தி, விருத்ததர்மங்களின் ச்ரவணத்தாலென்கிற அபிப்ராயத்தால் தத் சப்தத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷணங்களை கூறப்பட்டன. ஸமானவி பக்திகளுள்ள பத்களுடன் கூடான ச்ருதிவசன வித்தமாதலால் ஐக்யம் இழக்கப்பட்டத்க்கதல்ல. அவ்வாறு ச்ருதியினால் உணர்த்தப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை இழப்பது அன்யாயமானதால் தத் சப்தத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷணங்கள் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கவைகளென்று கருத்து. ஐக்யோபதேசமானது உபபன்னமாகாதென்று கேட்கப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஐக்ய என்று. ஜீவன் ப்ரஹ்மம் இவ்விருண்டுக்கும் ஹேய குணங்களின் ஸம்பந்தத்திற்குத் தருதியுள்ளதாக இருத்தல் தருதியற்றதாக இருத்தல் என்கிற இரண்டு விருத்தல்வபாவங்களாலன்றே ஐக்யவிரோதம். ஜீவனைச் ச்ரமாமக்கொண்ட பராமாத்மவக்கு ஐக்யம் சொல்லப்பட்டால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஹேய ஸம்பந்தம் ஜீவன் வாயிலாக ஏற்படுவதால் விரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். உபபன்னதர:—முக்கியமாக இருப்பதால் உபபன்னம் என்று கருத்து. ஜீவனைச் சொல்லுவதற்கு சப்தத்தால் ஜீவசகீகமான பரப்ரஹ்மத்தைக்கூறுதல் முக்யமென்றுசொல்லப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—அநேந என்று. ச்ருத்யர்த்தபத்த்யஸித்தியை கிகமனம் செய்கிறார்—அத: என்று.

உதிஹாவஸாநாணயொராவி ந ஸ்ரஹாஜோநவாடி: க்ஷுவிடிவி
ஔஸ்யுகெ ||

காட்சி] ச்ருதபாகாசிகா ஸஹிதம். ப்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

நம: “ ஜோதீஷி விஷ்ணு: ” இதி ப்ருதெஹகரேவ ததூதி-
 ப்ருதிஜோய “ ஜோநவ்ஸூரூபவா ஹவந்யுதொஸௌ ” இதி டெஸா
 ராஸ்பிரராகிஹேஷிஹஸ்ய ஜமதொ ஜோநெகஸூரூபவப்ரஹ்ம
 ஜோநவிஜ்யூதிதக்ஷிணியாய “ யதா து ஸாங்க மிஜரூபி ” இதி
 ஜோநவ்ஸூரூபவெஸ்யுத ப்ருஹ்ண: ஸ்ஸூரூபவாவஸ்யூதிவெதாயா
 வஸூநெஷாஹாவஷுஸூநெநாஜோநவிஜ்யூதிதக்ஷிணே ஸ்ரீரீக்யூத்யு, “ வ
 ஸ்ஸூதி கிம் ” “ ஃஹி வடக்ஷ்ய ” இதி டெஸாக்ஷயெந ஜமதொவதஸ்ய
 ப்ருகாரெணாவி வஸூநெஷாநாஸிஸ்யூத்யூபவவாஷ்யு, “ தஸூஹவி
 ஜோநபீதெ ” இதி ப்ருதிஜோதம் ப்ருஹ்மயூகிரிசுஸ்யூவஸ்யூத்யூப
 ஸம்ஹ்யூத்யு, “ விஜோநகேச்ய ” இதி ஜோநவ்ஸூரூபவெ ப்ருஹ்ணி ஹ
 ஃஷுஸூநெநாஜோநபீதெ மிஜகெடுபெவி ஸூடிக்யூத்யு, “ ஜோநம்
 விஸாங்க்ய ” இதி ஜோநவ்ஸூரூபவஸ்யு ப்ருஹ்ண: ஸ்ஸூரூபவம் விஸா
 ய்யு, “ ஸ்ஸூவ வநவம் ஹவதொ ஃயொக்யூ ” இதி ஜோநவ்ஸூரூபவஸ்யு
 ப்ருஹ்ண வநவ ஸ்யூக்யம் நாந்யஸ்யு; சுந்யஸ்யு ஹவஸ்யூக்யதேவ;
 தஸ்ய ஹவநாஃஷ்யூத்யூக்யம் யூவஹாரிகிதி ததூத தவொவஷிஷ்
 ஃதி ஹ்யூவெஃஸா ஃயஸ்யுதெ ||

ப்ரீபாஷ்யம்—

இதி ஹாஸ்புராணங்களிலும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானவாதமானது ஓரிடத்திலா
 வது காணப்படுகிறதில்லை.

கற்றறிந்தவரே? ‘ஜ்யோதிம்ஷி விஷ்ணு:’ என்று ப்ரஹ்மம் ஒன்றே
 தத்வமென்று ப்ரதிஜ்ஞாபெய்தது, ‘ஜ்ஞாநஸ்வரூபோ பகவான் யதோஸௌ’
 என்று மலைகள் ஸமுத்திரங்கள் சூரிய முதலிய பேதங்களால் வேறுபட்டி-
 ருக்கிற உலகத்திற்கு ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்தி-
 னது அஜ்ஞானத்தின் விஜ்ஞம்பணத்வத்தைக்கூறி, ‘யதாநா சுத்தம் மிஜரூ-
 பி’ என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கே தன் ஸ்வரூ-
 பத்தினிருப்புள்ள வேளையில் வஸ்துபேதங்களின் இன்மையினது தர்சன-
 த்தால் அஜ்ஞான விஜ்ஞம்பணத்வத்தையே உறுதிப்படுத்தி, “வஸ்த்வஸ்தி-
 கிம், மஹிகடத்வம்” என்கிற சுலோகங்களால் ஜகத்தின் உபலப்தி ப்ரகா-
 த்தாலும் வஸ்துபேதங்களுக்கு அஸத்யத்வத்தை உபபாதித்து, ‘தஸ்மாந்
 விஜ்ஞானம்ருதே’ என்று ப்ரதிஜ்ஞாபண்ப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தைத்
 தவிர்த்த வஸ்துக்களின் அஸத்யத்வத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்தது விஜ்ஞா-
 நமேகம் என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் பேத

நர்சனத்திற்கு நிமித்தமாக இருக்கிற அஜ்ஞாநத்திற்கு மூலம் தன்னுடைய கர்மாவென்றே வெளிப்படுத்தி, 'ஜ்ஞானம் விசுத்தம்' என்ற ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ப்ராஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை விசேஷித்து 'ஸத்பாவ ஏவம் பவதோ மயோக்த:' என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ராஹ்மத்திற்கே ஸத்யத்வம் மற்ற வஸ்துக்களுக்கு ஸத்யத்வமில்லை. மற்ற வஸ்துக்களுக்கு அஸத்யத்வமே - அந்த புலநம் முதலியதற்கு ஸத்யத்வம் வ்யாவஹாரிகம், தத்வம் உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட தென்றல்லவோ உபதேசம் காணப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதிஹாஸபுராணக்களுக்கு ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தைக் குறிப்பிட்டு அறிவிப்பதில் கருத்திலாஸமையை ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்—இதிஹாஸ என்று, நந்வித்யாநி - ப்ராஹ்மைக்மேவ தத்வமிதி ப்ரதிஜ்ஞுர்யேதி-ஐடம்அஜ்ஞம்இண்டுக்கும் ஸ்வரூபைப்யம்பொருந்தாததாலும் ஸாமானாதிக்கண்யமானது ப்ராதிராத்தமாக இருப்பதாலும் மேல்வாப்போகிற ச்லோகங்களில் அதைத் தவிர்த்தமற்ற வஸ்துக்களுக்கு மித்யாத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலுமென்று கருத்து. விஜ்ஞாநவிஜ்ஞும்பிதாநி-எதனால் பற்பல விதங்களை அறியப்படுகிறதோ அவ்வது எதனால் விபரீதமாகஅறியப்படுகிறதோஎன்று கரணவ்யுத்தபத்தி. விஜ்ஞாநம்-அவிய்யையநா துகத்தம் இதமுதலியதால் அதற்கு வ்யதிரோகமன்றே உணாக்கப்பட்டபோகிறது 'விஜ்ஞாநே விஜ்ஞும்பிதாநி' என்கிற யோஜனையோவென்றால் யுத்தமல்லாதது. அஸ்வாஸ்யத்தாலும் விஜ்ஞும்பிதாநி என்கிற நபும்ஸகலீங்காந்தமான பதத்திற்கு புமல்லிகபேதசப்தத்திற்கு விசேஷணணமாக இருத்தல் பொருந்தாததால் விஜ்ஞும்பித் சப்தம் பாவார்த்த ப்ரத்யயாந்த மாதவால் ஷஷ்டஸமாஸம் யுத்தமாக இருப்பதாலும், ப்ராஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்கள் அவிய்யையினால் கல்பப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதை வ்யதிரோக முகத்தால் ஸ்திரப்படுத்துகிறார் என்று கூறுகிறார்—யநாதுஎன்று, சுத்தம் அவிய்யைஇல்லாதது, விஜ்ஞுபி-அதனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட பேதநர்சனமில்லாதது. அபாஸ்ததோகம்-நாகம்முதலிய தோஷங்களில்லாதது. ஸங்கல்ப தரோ:- இதனால் நாலாபக்கங்களிலும் உண்டுபண்ணப்படுகிறது என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால் ஸங்கல்பசப்தம் தோஷத்தை உணர்த்துகிறது. 'வஸ்துஷா வஸ்துபேதா:' என்கிற இடத்தில் வஸ்துஷா என்கிற பஹு வசனத்தில் தாத்பர்யமில்லை- ஐடமாகக் காணப்பட்ட வஸ்துக்களிடத்தில் ஐடவஸ்துக்களை அடைந்திருக்கிற பேதங்கள் ஸம்பவிக்கிறதில்லை என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ஒரு வஸ்து சப்தமானது ஆகாரத்தை உணர்த்துகிறது. ஐடவஸ்துவை அடைந்திருக்கிற ஆகார பேதங்கள் இல்லை என்று அர்த்தம். 'வஸ்த்வஸ்துகிம், மஹிசுத்வம்'என்கிற இரண்டு ச்லோகங்களில் முதல் ச்லோகத்தால் அர்த்தஸ்வபாவம் உரைக்கப்பட்டது. இரண்டாவது ச்லோகத்தால் உதாஹரணம் காண்பிக்கப்பட்டதென்று பேதம். அந்த இடத்தில் எதனால் தத்வம்- இப்படி இருக்கையில் பரமார்த்தம் ஏது என்று அர்த்தம். முழுமையும் அபரமார்த்தமாக அறியப்பட்டிருக்குமோகில் எவ்வாறு அதில் ப்ராமான்யம் என்கிற சங்கைவரின் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வகரீமஸ்திமிதாநீம் நிர்ஸயைய என்று, தத்வார்த்த நிர்ஸயத்திற்கு விரோதியான கர்மவசத்தாலென்று அர்த்தம்.

கூர்முகர்] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் பூரீபாஷ்யம். [நிஜ்ஞாஸா

அன்றிகே ஆத்மவீத்துக்களால் மாத்திரம் அஸத்யத்வம் அறியப்படுகிறதில்லை. பின்னையோ அஜ்ஞார்களாலும் கூட அறியப்படுகிறதென்று கருத்து. சாஸ்திரப்ரமாணத்தால் மாத்ரிமாவல்ல, வெண்கிதமான ஜடவஸ்துக்களோ ச்ரஹிக்கிற ப்ரமாணத்தாலும் கூட அதற்கு மித்யாத்வம் ஸித்திக்கூறிக் கொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. 'தஸ்மாந்ந விஜ்ஞாஸம்ருதே' என்கிற ச்வேலாகர்த்தமான அசாத்மபூத விஜ்ஞாஸ்யபேச நிஷேதத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் என்று கூறுகிறார்— தஸ்மாந் என்று 'விஜ்ஞாஸமேகம்' என்கிற ச்வேலாகமானது ஸஜாநியபுரபமான ஆத்மபேத நிஷேதத்தில் நோக்கமுள்ளது. பேததர்ச்சந நிமித்த ரஜ்ஞாந மூலம் நிஜகர்மையவேதி. பேததர்ச்சனம் - ஸஜாநியபேததர்ச்சனம். அது மேல்மேல் வரப்போகிற கார்யாஜ்ஞாநத்திற்கு காரணமானது, அதற்கும் முந்தின கர்மாவே என்று அர்த்தம். எது சேவாதி சரீரபேதத்திற்கு வேறுதலோ அதே என்பது ஏவகாராபிராயம். அன்றிகே தேவாதி சரீரபேத பிரதிதியை வேறு தவாகக்கொண்ட அஜ்ஞானமானது ஆத்மாவின்மீதில் தேவத்வம் முதலிய ஆகாரங்களின் ஆரோபண ரூபமாயுள்ளது. அத்தற்கு வேறுத கர்மாவென்று பொருள். ஆத்ம பின்னமான வஸ்துவில் உண்டாகிற ஆத்மபுத்திக்கும் அஜ்ஞாந சப்தலாப்யத்வம் தருகியுள்ளது. அந்த புத்தியும் மூலாஜ்ஞாந கார்யமாதலால். 'ச்ருயதாஞ்சாப்யாயித்யாயா: ஸ்வரூபம் குலநந்தன - அநாத்மம்யாத்மபுத்திரீயா' என்று அந்த புத்திக்கு அஜ்ஞாந பர்யாயமாக இருக்கிற அவித்யா சப்தலாப்யத்வம் இருப்பதாலும் - 'ஜ்ஞாநம் விசத்தம் என்பதனால் ஸ்வகதபேதம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. விசத்தம் விமலம் என்பதனால் அவித்யை, அந்த அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டபேததர்ச்சனம் இவைகளில்லாதது என்று அர்த்தம். அதனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சோகம் முதலியவைகளில்லாதது என்று சொல்லுகிறார்— விதேகம் என்று. இவ்வண்ணமாக ஸைதகம் என்று. ஸஜாநிய பேத நிஷேதம் அநுவாதிக்கப்பட்டது. ஸைதகம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரத்தால் ஸ்வகதபேதாஹித்யம் சொல்லப்படுகிறது. பாம பரேச முதலியசப்தங்களால் சொல்லத்தக்கது கிம்மாந்ரமே என்று கூறுகிறார்—பரம:என்று. இது அன்யனுடைய மதமல்ல. தத்வமே உரைக்கப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்— ஸத்பாவ: என்று. ஸம்வ்யவஹாரபூதம்-நாலாபக்கங்களிலும் வ்யவஹரிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளபேதத்துடன் கூடியது. புலநாச்சரிதம் - புலநத்தினால் அநிஷ்டானாமாக ஆச்ரயிக்கப்பட்டதாகவே இது இருக்கிறது. அதிலும் அஜ்ஞாநமே வேறுதவென்று உரைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று, அர்த்தம். அன்றிகே புலநாச்சரிதம் - புலநத்தை அடைந்திருக்கிற, ஸம்வ்யவஹாரபூதம்-வ்யாவஹாரிகமாக இருக்கிற இந்த லோகவிர்த்தமானயாதொருஸத்யத்வ முண்டோ அதிலும் காரணம் அவித்யை என்று சொல்லப்பட்டதென்று அர்த்தம். இந்த அபிராயத்தினாலன்றோ அந்த புலனம் முதலியவற்றுக்கு ஸத்யத்வம் வ்யாவஹாரிகமென்று உரைக்கப்பட்டது. இஃற்றபுதேசோத்த்ருச்யதே என்று. ஆதலால் இஹாஸபுராணங்களில் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதமானது காணப்படவில்லை என்று சொல்லதற்கு சக்யமாகாதென்று அர்த்தம்.

நெநததெவது; சுது ஸுவநகொஸவது விவ்ணை; வுரூவ
 ேகூ, வுருவதுகேகூ ரூவாஹார ஸநெவது; ப்ருருயதாது
 உதுரஹாரூபியதெ | உதுவியுபெரு ஐயுதி உதுபெரு வரஹார
 மொவரஹாரூபியதெ | உதுவியுபெரு ஐயுதி உதுபெரு வரஹார

பூக்கூதமெனொடிவநாஸிகெநாவளிசஸவாறு : கவிஞ்சஸஸு வ
 டிசகிடுநிதிதவரிணாபெனொ வநாஸிநி நாவளிசஸவாறுபெய :
 உயபனா வரஸ ஹஹுதவவாஸுனெவ ஸரீரதயா ததாதுகிடுத
 ததூருவம் வடு உவெணாநாவிவிதது || தயாவி — “யதூ
 வெவவலு காயஸுதொ விபு வஸுநாநா | வதூகாரா ஸுஜெ
 தா வவதூகாஸுநாஸிஸுபுதா || ” உதூஜெநொ, விவெநாஸுரீர
 கெநாபு வரிணாபெனாது வுஹாணபி விவெநா காய : தஸு
 வவிஷுராடுத தி ஸகருநாதிமததாநாடுதூரவெடுஸாவஸுபுஹ
 ணாருபவஸு வாரிநாயிகுரணுவு “ஜெநாதுவி விஷு :” உதூ
 ராது வகூரீரணுவு ஸரீராதூவ வவ நிவநாநிதூரஹு :
 கவிநு மாதெனா வடுவடுவெடுததவகூரூது — “தாநி ஸவடா
 ணி ததவ :” “ததூவடு வெவ ஹரஸுநா :” “வ வவ வவ
 ஹுததாநா விஸுரூடுவா யதொவயு :” உதி | ததிசு ஸரீரா
 தூவாயதூ தாநாது வாரிநாயிகுரணுந வுவதூத
 “ஜெநாதுவி விஷு :” உதி ||

பூபாஷ்யம்—

இது இவ்வண்ணமல்ல. இந்த இடத்தில் புவநகோசத்தினுடைய வி
 ஸ்திரணமான ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி முன் சொல்லப்பட்டிராத ரூபந்தரமா
 னது சுருக்கமாக ‘சுருயதாம்’ என்று ஆரம்பித்து சொல்லப்படுகிறது. சித்துக்
 களோடும் அசித்துக்களோடும் சேர்க்கையுற்றிருக்கிற உலகத்தில் சிதம்சமா
 னது வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாததும் தன்னாலேயே அறியப்படத்
 தக்க ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதும் ஜ்ஞாநத்தையே வடிவமாகக்கொண்டிரு
 த்தலால் ஸ்பர்சிக்கப்படாத ப்ராக்ருதபேதத்துடன் கூடியதாகவும் விநாச
 மில்லாமலிருப்பதால் அஸ்தி என்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாகவும் இரு
 க்கிறது. அசிதம்சமோவென்றால் சிதம்சத்தின் கர்மாவை நிமித்தமாகக்
 கொண்ட பரிணாமபேதமுள்ளதாகவும், விநாசமுள்ளதாக இருப்பதால் நர்ஸ
 திசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாகவும் இருக்கிறது. இரண்டும் பரப்ரஹ்ம
 மாக இருக்கிற வாஸுதேவனுடைய சரீரமாக இருப்பதால் வாஸுதேவரத்தமக்
 மென்று இதன் ரூபம் இங்கு சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டது. ‘யதம்புவை
 ஷ்ணவ: காய:ததே விரவஸுந்தரா-பத்மகாரா ஸமுத்தூதா பர்வதாப்த்

யாதி' ஸம்புதா என்கிறச்சீலோகங்களில் சொல்லியவண்ணம் ஜலமானதுவிஷ்ணுவின் சரீரமாதலால் அந்த ஜலத்தின் பரிணாமமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மாண்டமும் விஷ்ணுவின் சரீரம், அதற்கு விஷ்ணு ஆத்மா என்று 'ஜ்யோதிம்ஷி விஷ்ணு:' என்று தொடங்கி உரைக்கப்பட்டபோகிற ஸுகலச்ச்ருதிகளிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தாதாதம்யோபதேசோப ப்ரும்ஹண ரூபமான ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு சரீராதம்பாவமே காரணமென்கிறார். இந்த சாஸ்தரத்தில் முன்பும் இந்தவிஷயம் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'தாநி ஸர்வானி தத்வபு:; தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தத:; ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விச்வரூபோ யதோஸ்யய:' என்று. அப்படிப்பட்ட இந்த சரீராதம்பாவத்தைச் சார்ந்திருக்கிற தாதாதம்யமானது 'ஜ்யோதிம்ஷி விஷ்ணு:', என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதை நிரஸனம் செய்கிறார்—நைந தேவம் இதுமுதலியதால், நைதத்-சிந்மாத்ரப்ரஹ்மத்திற்கு அவித்யாஸம்பந்தமும் அவித்யையினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் ப்ரபஞ்சமித்யாத்வமும் கூறப்பட்டிருப்பது அப்ராமாணிகமென்று அர்த்தம். அப்படியானால் அர்த்த விரோதத்தாலும் ப்ரகாண விரோதத்தாலும் சாஸ்தர தாத்பர்ய விரோதத்தாலும் 'அசேஷ மூர்திப்ரகவான்' இது முதலிய பதங்களுக்கு லக்ஷணவ்ருத்தியினால் அர்த்தக்களை உணர்த்தும் தன்மை கல்பிக்கவேண்டியதாதலாலும் ப்ரபஞ்சத்மிக்ரஹக ப்ரமாண விரோதத்தாலும் ச்ருதியானது விசேஷங்களுடன் கூடினவஸ்துவை ப்ரதிபாதிப்பதில் கோக்ஸமுள்ளதென்கிற உபபாதனத்தால் ஸ்ம்ருதிகளுக்கு அந்தச்ருதி விருத்தமான அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் கருத்து வந்து விழுவதாலும் முன்பு கூறப்பட்ட தர்க்க விரோதத்தாலும் அதின் இன்மை. இந்த இடத்தில் அர்த்தவிரோதமாவது ஸ்வஜ்ஞாத்வம் முதலிய ரூணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞாநம் முதலியவற்றின் ப்ரஸக்தியின் விரோதம். அவித்யைக்கு உபபாதவிரோதானம் முதலியதின் அதுபபத்தியும் விஸ்தாரமாக ப்ரபஞ்சத்தின் ப்ரதிபாதாவையர்த்த்யம் பிரகாண விரோதம், மற்றதோவென்றால் ஸ்பஷ்டம் தசச்சீலோகியில் அஸ்திநாஸ்தி, ஸத்த்யம், அஸத்த்யம் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம். முதலிய சப்தங்கள் முறையே ஆத்மாக்ஷையும் அநர்த்தமாக்ஷையும் விஷயமாகக் கொண்டவைகளாதால் இங்கு தோஷமில்லை. அதில் நாஸ்தி அஸ்தி என்கிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் ஜ்ஞாநபாத்யத்வம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமா? அல்லது பரிணமித்தவம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமா? என்கிற விசாரத்தில் பரிணமித்தவசூத்தில் ஸ்வாரஸ்யமிருக்கிறது. மஹிக்டத்வம் என்று உபபாதநத்தினால் அஜ்ஞாந சப்தத்திற்கும் அநிர்வசநீயம் என்கிற பொருளை உணர்த்துவதில் கருத்திலை. பின்னையோ கர்மபாத்வமே - யஜ்ஞ: பக: இது முதலியவற்றின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் வேறு இடத்தில் " சரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபாதே கர்மயோகய: அவித்யாகர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா " " பாஹ்யகர்ம வ்ருதிப்ராஜ: " இது முதலிய வசனத்தாலும். இதெதி வஸ்துக்களின் விஸேசனம் இங்கு செய்யப்படுகிறதென்று அபிப்ராயப்பட்டு அதற்கு அனுசூனமான ஸங்கதியைக் கூறுகிறார்— அத்ர என்று. அத்ர - இந்த இரண்டாவதான அம்சத்தில், விஸ்தீர்ணம் என்பது ஸ்வரூப விசேஷணம்

விஸ்தீர்ண சப்தத்தால் பெருத்திருத்தல் சொல்லக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. சேர்ந்திருக்கிற ஸ்தூலரூபத்தைச் சொல்லிவிட்டு பிரித்திருக்கிற ஸூக்ஷ்மரூபம் சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து. அன்றிக்கே விஸ்தீர்ணமென்பது க்ரியா விசேஷணம். மேலே இந்த இடத்தில் மித்யாத்வமானது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்குமேயானால் முந்தி விஸ்தாரமாகச் சொன்னது பொருத்தமுன்னதாக ஆகாது. முந்தியே ப்ராந்தியுள்ளவனுக்கு வேறு ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணுகல் செய்யத்தக்கதல்லவன்றோ. ஆதலால் முந்தி விஸ்தாரமாக புலநகோசம் சொல்லப்ப்டிருப்பதால் மித்யாத்வமானது சொல்லப்பட்டுவருகிறதில்லை என்று கருத்து. இனி கூறப்போகிற உள்ளத்திலுள்ள ஆதிபாதசரிதமானது விஸ்தார ரூபமாயுள்ளது. இது அதின் ஸங்க்ஷேபம். இனிசொல்லப்பட்டுவருகிற ஸங்க்ஷேபமும் முற்கூறப்பட்ட ஸங்க்ஷேபமும் காணப்படுகிறது. ஆகையால் முற்கூறப்பட்டுள்ள ஸங்க்ஷேபமென்கிற ஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்—அநுகூதம் என்று முன்சொல்லப்பட்டிராத ஸம்ஸ்க்ருஷ்டமான வேறுரூபம் சொல்லப்படுகிற தென்கிற சங்கையைப் போக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்—நுபாந்தரம் என்று. பிரிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். மித்யாத்வத்தைத் தவிர்த்து சொல்லத்தக்கது எல்லாம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் சொல்லப்பட்டிராததும் சொல்லத்தக்கதுமான ரூபாந்தரமன்றோ மித்யாத்வம். வேறு அல்ல என்கிற சங்கையின் மித்யாத்வத்தைத்தவிர்த்து சொல்லப்பட்டிராத ரூபாந்தரத்தைக் கூறுகிறார்—சிதசிந்மிகே என்று. சிதசிந்மிகே ஜகத் என்பதனால் 'ஸங்க்ஷேபச்ச்ஞயதாம் பு:ச' என்கிற இடத்தில் பு:ச என்கிற சப்தமானது வியாக்ஷியானம் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. சிதசிந்மிகே ஜகத்தில் ஸ்தூலரூபம் உரைக்கப்பட்டது. அதே ஜகத்தில் இந்த ரூபாந்தரமும் மீண்டும் உரைக்கப்படுகிறது என்று அதற்கு அர்த்தம். ஸுத்தாரமாந்தரகோசம்—வசஸாரமாம் ஸம்வேத்யம். இது முதலிய வாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷணத்தைச்சொல்லுகிறார்—சிதம்கோவாரிமநஸ் என்று. பேதத்தை நிஷேதிப்பதில்நோக்குள்ள 'த்வைதிநோதத்ய தர்சின: ' இது முதலிய வாக்கியங்களுடைய அர்த்தத்தை உள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—அஸ்ப்ருஷ்ட என்று. சிதம்சத்திற்கு ஜ்ஞாநைகாகாந்தவமும் அசிதம்சத்திற்கு பரிணாஸ்பதத்வமும் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்குமேயாகில் அப்பொழுது அஸ்தி நாஸ்தி ஸத்யம் அஸத்யம் முதலிய சப்தங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக எதற்காகக் கூறப்படுகிறது என்று வினவப்படுமேயானால் மறுமொழி உறைக்கப்படுகிறது. சாகாவிசேஷங்களில் 'ஸச்சித்யச்சாபவத்' 'விஜ்ஞாநஞ்சாவிஜ்ஞாநஞ்ச' ஸத்யஞ்சாநஞ்ச ஸத்யமபவத்' இது முதலிய வாக்கியங்களில் ச்ஞயமானைக்களாக இருப்பவைகளும் அத்யயனம் செய்யப்பட்டிருக்கிற சாணைகளை அடைந்திருப்பவைகளுமான ஸத்ய அஸத்யாதி சப்தங்களுக்கு ஜ்ஞாநபாத்யத்வாபாத்யத்வங்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தக்களா? அல்லது பரிணமித்வ அபரிணமித்வங்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தக்களா? என்கிற சங்கையை பிராகாரிப்பதற்காக பரிணமித்வாபரிணமித்வங்களே நாஸ்தி அஸத்யாதி சப்தாதர்த்தம் ஜ்ஞாநபாத்யத்வாபாத்யத்வங்கள் அல்லவென்று அநீதங்களாயும் அநதிதங்களாயுமிருக்கிற சாணைகளின் அர்த்தங்களை ஜ்ஞாபிப்பதின் பொருட்டு என்று. ப்ருதிவீமுதலிய தத்வங்களுக்கு ஸங்காதவிசேஷாவஸ்தையிலேயே ஜீவனைக்குறித்து சரீரத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறது. தனித்தனியாக இருக்கிற ஒவ்வொரு தத்வத்திற்கும் ஜீவனைக்குறித்து சரீரத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. மனுவத்யாதிசரீரங்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட பிண்டாவஸ்தையிலேயே

சூரகம்] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷ்ரீதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

சரீரத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறது. சாம்பல் முதலிய வஸ்துவாக இருக்கிற நிலைமையிலில்லை என்று சித் அசித் இரண்டும் தனித்தனியாக இருக்கிற அவஸ்தா விசேஷங்களில் பகவானுக்கு சரீரமல்லவென்றிருக்கையைப்போக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—உபாயம் என்று. சித் அசித் இரண்டுகளின் ஸ்வரூபமானது அந்யோன்யம் சேர்க்கை பெற்றதாகவும் தனித்ததாகவும் பகவானுடைய சரீரமென்று அர்த்தம். ஸிஷ்டக்ருஷ்டமான சித்சித்ரூபமானது பகவச்சரீரமென்பது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் பகவானுக்குறித்து சரீரத்வம் நிருபாதிக்கமாக இருப்பதுபற்றி ஸ்வரூபபாயுத்தத்வம்பலித்ததாலால் முத்தாவஸ்தையிலுங்கூட ஜீவனுக்கு பகவச்சரீரத்வம் ஸித்தித்தது. ஏதக்ருபம்—இந்த ஆகாரமென்று அர்த்தம். இதை உபபாதிக்கிறார்—நநாஹி இது முதலியதால். தசச்சலோகியில் அஸாதாரணமான பகவதாத்மகத்வம் ப்ரதிபாத்யமல்ல. அதோ எல்லாப்ரகாரணங்களுக்கும் பொதுவானது. அஸாதாரணமாகப் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கவஸ்துவோ வென்றால் ப்ரக்ருதிபுருஷ விவேகமே. சாஸ்த்ரமானது உபநிஷதர்த்தத்தின் உபபஞ்மஹணத்தில் நேரக்கமுள்ளதாக இருப்பதால் ஸங்க்யம் முதலிய மதங்களை வ்யாவ்ருத்திப்பதின்பொருட்டு எல்லாப்ரகாரணங்களிலும் பகதாத்மகத்வம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் அஸாதாரணமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கது ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகமே என்கிற அபிப்ராயத்தினாலேயன்றே முந்தி அநத்தம்ரூபாத்ரமென்று உரைக்கப்பட்டது. பகவதாத்மகத்வத்திற்கு ஸ்வப்ரகாரணஸாதாரண்யமன்றே—முந்தியும் இது அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று மேலே சொல்லப்படப்போகிறது. தசச்சலோகியிலிருக்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்மபாவ நிபந்தனமென்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக முன் ச்லோகத்தை எடுக்கிறார்—யதம்யு என்று. ரிஷியினால் அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிற பலித்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—ஹம்புநோஷ்டீனே: என்று. பால்யாவஸ்தையில் சரீரமாக இருந்த வஸ்துவுக்கு வேறு அவஸ்தை வந்திருக்கும் தருணத்தில் சேதநனோடு ஸ்வரூபபயம் இல்லை அன்றே பின்னையோவென்றால் எந்த அவஸ்தையுடனிருந்தாலும் அந்த வஸ்து சரீரமே என்று கருத்து. நுஸ்யசலிஷ்டீனோரூநீமேநி என்று. அபிப்ராயப்பட்டு என்று அர்த்தம். சரீராத்மபாவம் இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபமுள்ளதென்று கருத்து. ஸகலச்ருதிகத தாத்ம்மயோபதேசோப பஞ்மஹண ரூபஸ்ய என்று அத்தியயனம் செய்யப்பட்டிருந்த சாணககளில் கூட தாத்ம்மயோபதேசமிருக்கிறது. அதற்கு இதே அர்த்தமென்று ஜ்ஞாபனமானது தாத்ம்மயோபதேசத்திற்கு உபபஞ்மஹணம் அல்லது ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கிற எல்லாச்ருதிகளிலுமுள்ள தாத்ம்மயோபதேசோபம்ருஹணமாவது அத்தியயனம் பண்ணப்பட்டிராத சாணககளில் அதற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தின் ப்ரதிபாதன மில்லையென்று ஜ்ஞாபகம். இந்த இடத்தில் மூன்று இதி சப்தங்களுக்கு அதே ச்லோகேக பகவான் இமமர்த்தப்பி ப்ரேத்ய அயமர்த்த இத்த்யஹ என்று அன்வயக்ரமம். இந்த இடத்தில் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிற ச்லோகத்திலிருக்கிற வ்யதிகரண நிர்தேசத்தினால் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ப்ரதிபாதகமான ச்லோகத்திலுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யமானது சரீரசரீரிபாவத்தைக் காரணமாகக்கொண்டது என்பது மாத்திரம் அறியப்படுகிறதில்லை.

பின்னையோ வேறு ப்ரதேசங்களில் வ்யஷ்ட்யவஸ்தையுடன் கூடிய எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் பகவானுக்குறித்து சரீரத்வமும் ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு சரீரசரீரிபாவ நிபந்தனத்வமும் அடிக்கடி கண்டோக்தமென்று சொல்லுகிறார் அஸ்மிந் என்று. சரீராத்மபாவத்திற்கு ஸாமாநாதிகரண்ய வேறுதத்வம் கண்டோக்தமரக இருக்க

கிதது. வீசிவநுபேயதோ வ்யய; என்று. அவ்வாதே வேறு இடத்திலும் ‘ஸர்வதத்வாத ஈந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹம், ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:”இது முதலியது கண்டு அறியத்தக்கது. நதிநம் இது முதலியதால் ஜ்யோதிம்ஷி என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்மிருக்கிற ச்லோகத்தில் மூன்று பாதங்களின் அர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது. ஸம்ஸிருஷ்ட வஸ்துவுக்கு பகவதாத்மமந்நவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்று அர்த்தம். ப்ரதாநாநி விசேஷாத்மம்சேதநாசேதநாத்மகம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் ஜ்யோதி: இது முதலிய சப்தங்கள் ஸம்ஸிருஷ்ட ஜீவஜை உணர்த்துகின்றன.

சுதிராஸூத்ரமும் மாஸூத்ரமும் ஜமநமும் வஸூ விஷ்ணு
காபதயா விஷ்ணுக்கரிதாசுத்யம் । ஐதேயஸூத்ரமும், ஐதேயாஸூத்ர
மும், சுஸ்யுத நாஸூத்ரமும் ஹெதாஸ்யதிராஹம் — “ஜோந
ஸூராதிரொஹமவாநாதொஸௌ” இதி । சுஸெஷ்கெத்ஜோத்ய
நாபவஸ்திதஸ்ய ஹமவதொ ஜோநதெவ ஸூஹாவிகம் ராதிவஸ்ய, ந
தெவதெநாஷ்யாதிவஸூராதிவஸ்ய । யத ஸவஸ்ய, தத ஸவவாதிதா
வதெவதெநாஷ்யதெஸௌஸ்யாநாபயஸ்ய தவிஜோநவிஜுஜிதாஃ ; த
ஸ்ய ஜோநெககாரஸ்ய ஸதொ தெவாஷ்யாகாரெண ஸூத்யதெ
வியாநாஸஸாநதெநா, தெவாஷ்யாகாராநாஸஸாநதெநாகதெ
தெநா இத்யதஃ । யதஸூராவிதஸூ கெத்ஜோகதெநாநா
வரிணாஸூதம், ததஸூஹாஸ்திஸூஹாஸ்தியஸ்ய, ஐதாஷ்யஸூ
ஸ்தியஸ்யதிராஸூதம் ஹவதி । ததெவ விவ்ரெணாதி — “யதா
தாஸூதம் நிஜராதி” இதி । யதெதசு ஜோநெககாராஸூத
ஸூ தெவாஷ்யாகாரெண ஸூததி தெவவியாநாஸஸாநதெநா
வதகதெத்யாஸ்திதெதாஷ்ய வரிஸூதம் நிஜராதி ஹவதி, ததா
தெவாஷ்யாகாரெணெககாரதிராஸூத ஐநாநெகதெதெதெதெதாஸூ
தொதாஸூதா வஸூஷ்ய வஸூஹெதா ந ஹவதி ॥

பூநீபாஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் அஸ்த்யாத்தமகமாகவும் நாஸ்த்யாத்தமகமாகவும்ருக்கிற உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களனைத்தும் விஷ்ணுவின் சுரீரமாதலால் விஷ்ணு வாத்தமகமென்று கூறப்பட்டது. இது அஸ்த்யாத்தமகம் இது நாஸ்த்யாத்தமகம். இது நாஸ்த்யாத்தமகம் என்பதில் இது ஹேது என்று சொல்லுகிறார்—

அஎ

ஜ்ஞாநஸ்வரூபோ பகவான் யதோஸௌ என்று. ஸமஸ்தமான சேஷந்ராஜ்ஞ ஸ்வரூபமாக இருக்கிற பகவானுக்குஜ்ஞானமே ஸ்வாபாவிசமான உருவம். தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபம் உருவமல்ல. எந்த காரணத்தினால் இவ்வண்ணமிருக்கிறதோ அக்காரணத்தினாலேயே அசித்ரூபமான தேவன் மனுஷ்யன் மலை ஸமுத்திரம் பூமி முதலியவைகள் அந்த சேஷந்ராஜ்ஞ ஸ்வரூபனுடைய பற்பலவிதமான அனுஸந்தானத்தால் உண்டானவைகளாக இருக்கின்றன. தேவமனுஷ்யாதிகள் ஜ்ஞானத்தையே வடிவமாகக் கொண்டதும் ஸத் என்கிற சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கத்தக்கதுமான அந்த பரமாத்மாவனுடைய தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்து ஸ்வரூபமாக தன் ஸ்வரூபத்தை பற்பலவிதமாக அனுஸந்தித்தலை மூலமாகக்கொண்டவைகள். தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ப்ராணிகளின் ஆகாரத்தினுடைய அனுஸந்தானத்திற்கு மூலமான கர்மாவை மூலமாகக் கொண்டவைகள் என்று அர்த்தம். எக்காரணத்தினால் அசித் வஸ்துவானது சேஷந்ராஜ்ஞக்ருடைய கர்மாக்களுக்கு அனுகுணமான பரிமாமித்துக்கு ஆபஸ்தமாக இருக்கிறதோ அதனால் அந்த அசித் வஸ்துவானது நாஸ்திசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருக்கிறது. மற்றது அஸத் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருக்கிறதென்பது இதனால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது அதையே விவரிக்கிறார்—யதாது சத்தம் நிஜரூபி என்று. எப்பொழுது ஜ்ஞாநத்தையே தன் வடிவமாகக்கொண்ட இந்த ஆத்ம வஸ்துவானது தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய பிராணிகளின் ஆகாரமுள்ளவன் நான் என்று தன்னிடத்தில் பற்பல ப்ராணிகளின் ஆகாரானுஸந்தானத்திற்கு மூலங்களான கருமங்களின் நாசத்தால் தோஷமற்றதாகவும் பரிசுத்தமாகவும் வாஸ்தவமான தன்னுடைய ரூபமுள்ளதாக ஆகிறதோ, அப்பொழுது தேவமனுஷ்யாதிகளின் ஆகாரத்தோடு ஒன்றுபடுத்தி ஆத்மாவை எண்ணுதலுக்கு மூலமான கர்மாக்களுக்கு பலபூதங்களாகவும் அந்த ஆத்மபோகார்த்தங்களாகவுமிருக்கிற வஸ்துபேதங்கள் வஸ்துக்களில் உண்டாகித்தலை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் மேலே வரப்போகிற ச்லோகத்தின் ஸங்கதியின் பொருட்டு விசேஷ டவாக்யார்த்தாநுவாதத்தால் நான்காவது பாதத்தின் அர்த்தத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அந்ரா அஸ்த்யாந்மகம் என்று. யதம்பு என்று தொடங்கி இருக்கிற ச்லோகத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற வையதி கரணயத்தினால் ஸமஷ்டி அவஸ்தையிலுள்ள சித்சித் வஸ்துக்கள் இரண்டுகளுக்கும் பகவதாத்மகத்வம் சொல்லப்பட்டது. வ்யஷ்ட்யவஸ்தையை அடைந்திருக்கிற சேர்க்கையற்றதும் சேர்க்கையுற்றதுமான அந்த சித்சித் வஸ்துக்கள் இரண்டுக்கும் ஸாமானாதிகரணயத்தினால் பகவதாத்மகத்வம் கூறப்படுகிறது. ஜ்யோதிமஷி என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்ட ச்லோகத்தால், அந்த ச்லோகத்தில் மூன்று பாதங்களால் வ்யஷ்ட்யவஸ்தையை அடைந்திருக்கிற சேர்க்கையுற்றிருக்கிற சித்சித்வஸ்துக்கள் இரண்டுக்கும் பகவதாத்மகத்வம் உரைக்கப்பட்டது

நான்காவது பாதத்தாலோ வென்றால் நிஷ்கிருஷ்டங்களான அவ்விரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் கூட பகவதாத்மகத்வம் உரைக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம். அடுத்த ச்லோகத்தை அவதரிப்பிக்கிரூர்—இதும் என்று. அசிதம்சத்திற்கு நாஸ்த்யாத்மகத்வ நிபந்தனமே தாத்பர்ய விஷயம். அசிதம்சத்திற்கு மித்யாத்வ சங்கையன்றே விலக்கத்தக்கது. ஆகலால் அது பரிணாமமுள்ளதாக இருப்பதால் நாஸ்த்யாத்மகத்வத்திலேயே தாத்பர்யம். சிதம்சமோ வென்றால் பரிணாமமில்லாததால் அதற்கு அஸ்த்யாத்மகத்வம் பலித்ததாக ஆகலாமென்கிற அபிப்பிராயத்தால் இதற்கும். நாஸ்த்யாத்மகத்வத்தில் இது ஹேதுவென்று சொல்லுகிறாரென்று கூறப்பட்டது. வ்யாக்ஷியானிக்கத்தக்க க்ரந்தத்தில் ப்ரதீகத்தை எடுக்கிரூர்—ஜ்ஞாநஸ்வரூப என்று. இந்த இடத்திலுள்ள ஜ்ஞாநஸ்வரூபோ பகவான் என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீரசரீரிபாவ நிபந்தனமென்பது முந்தின ச்லோகத்தில் யதம்புவைஷ்டணவ: காய: என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மாத்ரம் அறியப்படுகிறதென்பதில்லை. பின்னையோ இந்த ச்லோகத்திலும் அசேஷமுநீதி: என்பதனுமறியப்படுகிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் வ்யாக்ஷியானம் பண்ணுகிறார்—அசேஷ என்று. அசேஷ என்கிற சப்தத்தால் அசிதம் சொல்லக்கருதப் பட்டிருக்குமேயாகில் பகவானைக்குறித்து அதற்கு முந்தித்வம் விதிக்கப்பட்டதாக ஆகும். அப்ராப்தமாக இருப்பதால். அப்பொழுது நதுவஸ்துபூத: என்று தேவன் மனுஷ்யன் மலை ஸமுத்திரம் பூமி முதலிய வஸ்துக்களாக இருந்தலின் நிஷேதமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. அசனல் அசேஷசப்தமானது கேதாஜ்ஞவிஷய மென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் அசேஷ கேதாஜ்ஞாத்மநா என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த இடத்தில் ஜ்ஞாநஸ்வரூப முதலிய சப்தங்களுக்கு பரம விசேஷய பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை இருந்தபோதிலும் வாக்ஷியத்திற்கு விசேஷண விசேஷணத்தில் தாத்பர்யம். அதனால் ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வமானது விசேஷணமாக இருக்கிற ஜீவனுக்கே விதிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறு * ‘லோஹிதோஷணீஷா ருத்வஜ்ஞாநசாந்தி’ என்கிற இடத்தில் விசேஷணமான உஷணீஷத்தை அடைந்திருக்கிற சிவப்பு நிறமே விதேயமாக இருந்துகொண்டு பரம்பரையாக ருத்விக்ருகளின் ப்ரசார கர்ம விசேஷணமாகிறதோ அப்படிப்போல. ‘காடிந்யவான் யோ பிபர்தி’ ‘ந்ருவமிஹமூர்திர பகவான் ச்வேத;’ இதுமுதலியது உதாஹரணமாகக் காணத்தக்கது. ‘ஜ்ஞாநஸ்வரூப:’ என்கிற இடத்தில் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்வம் சொல்லப்படுகிறதென்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல; எல்லா கருமங்களும் நசித்தபிறகு ஜ்ஞானம் தோஷமற்றதாக ஏற்படுகிறது என்கிறவிவரணம் பொருத்தாததால் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்கு காமங்களும் அவைகளாலுண்டபண்ணப்பட்டிருக்கிற ராகம் த்வேஷம்முதலிய ஹேய ஸம்பந்தங்களின் ப்ரஸங்கமுமில்லையன்றே—‘நதுவஸ்துபூத:’ என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிரூர்—நதேவ மனுஷ்யநாதி என்று. மலைமுதலியஸ்தாவரங்களைச் சொன்னது எல்லா சரீரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்பதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக தேவமனுஷ்ய முதலிய சப்தம். உத்தார்த்தத்தை வ்யாக்ஷியானிக்கிரூர்—யதவம் என்று. ‘சைலாப்திதராதிபேதான் விஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநிபகரி ஜாநீஷி’ என்பதனால் பலித்த ஹேதுஹேதுமத்பாவத்தை விவரிக்கிரூர்— நத்விஜ்ஞாந இதுமுதலியதால். விஜ்ஞாந சப்தத்தை வ்யாக்ஷியானிக்கிரூர்—நஸ்ய என்று. விஜ்ஞானம்-பற்பல ஜ்ஞாநம். ‘நிஜகர்மபேதவிபின்ன சித்தை: ஸர்வகர்மகூபேய,’ என்று கர்மமூலமென்று

சொல்லப்பட்டபோவதால் மூலகன் ஸமுத்திரங்கள் பூமிமுதலிய வஸ்துக்களின்பேரம் எவ்வாறு வைவித்யானுஸந்தான மூலம் - கர்மாவன்றோ ஆலபென்று சேழ்க்கப்படுமே யாகில் சொல்லுகிறார்—தேவாநீ என்று. வைவித்யானுஸந்தானத்திற்குதேவாதிபேத ஹேதுத்வமானது மேஸ்ரந்தத்தோடு அர்த்தைக்யத்தாலும் ‘அவித்யா ஸஞ்சிதம் கர்ம பாஹ்ய கர்மவ்ருத்தி ப்ராஜு:’ ‘பூபாதே கர்மயோநய:’ இது முதலிய வேறு வசநங்க ளாலும் ஸத்வாரகமாக இருக்கிறது என்று பொருள். முந்தி இந்மஸ்த்யாநீமகம் இது முதலியதால் கூறப்பட்ட ச்லோக வாக்யார்த்தமானது எவ்வாறு பொருளுகிறதெ ன்று சேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—யதர்ஸ என்று. ஜ்ஞாநஸ்வரூப: ‘விஜ்ஞாநவி ஜ்ஞம்பிதாநி என்பதனால் பலித்ததென்று அர்த்தம். நதேவ என்று பூர்வபக்த்யோஜ னையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களில் அபேகதிக்கப்பட்டிருக்கிற அம்சத்தை உபஜீவித்து ஸித் தாந்த்யோஜனே செய்யப்படுகிறது. விஜ்ஞாந விஜ்ஞம்பிதத்வத்தையே வ்யதிரேக முகத்தால் விவரிக்கிறார் என்று அர்த்தம். முந்தினச் ச்லோகத்தில் தேவாதி பேதம்சுருக்கு ஸ்வாத்ம வைவித்யானுஸந்தான மூலத்வம் ஸத்வாரகமென்கிற ‘வ்யா க்ஷியானமானது அடுத்த ச்லோகத்தில் வ்யதிரேக முகத்தால் விவரணத்தில் கர்மஹே துவ ச்ரவண நிபந்தனமென்பதை ஸ்பஷ்டமாகச் செய்துகொண்டு சொல்லுகிறார்— தேவாந்யாநாரோண என்று. நிர்தோஷம் இது முதலிய பதம்சுருக்கு அர்த்த வி பாகமானது ‘ஜ்ஞானம் விசத்தம்’ இது முதலிய ச்லோக வ்யாக்ஷியானத்தில் விசத மாகக்கூறப்பட்டபோகிறபடியால் க்ரந்தலாகவத்திற்காக இந்த இடத்தில் அது விஸ்தரி க்கப்படவில்லை. நிர்தோஷம் - சரீர ஸம்பந்தமில்லாதது. பரிசுத்தம் அந்த சரீரஸம் பந்தத்தால் உண்டிபண்ணப்பட்ட ராகம் த்வேஷம் ஸுசம் துக்கம் முதலியவைக ளால் விடுபட்டது. நிஜரூபி-ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிற ஸ்வரூபத்துடன் கூடியது. ஸங்க லபசுபத்ததை வ்யாக்ஷியானம் செய்கிறார்—ஏகீக்ருந்யாநீமகலிபநா என்கிறசப்சத் தால், ஸம் என்கிற சப்சத்திற்கு ஏகோரம் அர்த்தமென்று வ்யாக்ஷரணர்கள் கூறுகின் னர். முற்கூறியதுபோல் ஸத்வாரகமென்று வ்யாக்ஷியானம் பண்ணுகிறார்—ஜ்ஞம் ஸுலிபநா மூலகம் பலபூந்:’ என்று. தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபமேதேவமனுஷ்யா திகளின் ஆகாரத்தால் பலவகைப்பட்டிருக்கிறதென்கிற அனுஸந்தானமானது தே ஹத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்று சேர்த்து அனுஸந்தானத்தின் பலம். அவ்விர ண்டுக்குள் ஒவ்வொன்றும் விஜ்ஞாந சப்சத்திலும் ஸங்கல்ப சப்சத்திலும் அர்த்தஸி த்தமாக இருக்கிறது. ஸாகதுக்கங்களன்றோ கர்மபலன், அவ்வாறு இருக்க வஸ்து பேதம் கர்மபலமென்பது எவ்வாறு பொருத்தமுள்ளதாக ஆகுமென்கிற சங்கைவரின் ‘தத்போகார்த்தா:’ என்று கூறப்பட்டது. சுகம் முதலிய போகங்களுக்கு வழியர்க இரு ப்பதால் தேவாதிபேதங்கள் கர்மபலமென்று பொருள். ‘போக்தாபோக்யம் ப்ரோநா ரஞ்சமத்வா’ இது முதலியவைகளில் தத்போகார்த்தா: என்கிற வசனத்தினால் போக்ய சப்சத்தின் அர்த்தமானது நன்கு வெளியிடப்பட்டதாக ஆகிறது. போகஸ்தானங்க ளுக்கும் போகோபகரணங்களுக்கும் போகவித்திக்கு ப்ரயோஜகமாக இருத்தலேபோக் யத்வமென்று அர்த்தம்—எழாம்வேற்றமையிலுள்ள வஸ்து சப்தமானது ஜீவபர்யந்த மான தேஹத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டிருக்கிறது. இரண்டாவதுதான் வஸ்துசப்தமான து தேவாதிபேதங்கள் சரீரமாதிரித்ததைச் சொல்லுகிறது. வஸ்துபேதா: - தேவாதி சரீர பேதங்கள். இந்த இடத்தில் வஸ்துபேத ‘சப்சத்தினால் பேதமானது’ வஸ்துரூபமாக இருப்பதால் பாரமார்த்த்யமும் பலித்தது.

யெ டெவாழிஷு வஸுஷ்டாததயானிதெஷு ஹொமூஹூதாஃ
 டெவதீநுஷுஸெஸொஷ்யிராடிவஸுஹெஷாஃ; தெ தநூடுஹூ-
 தகபீஸு விநஷெஷு ந ஹவணீதூவிஅஸுநஃ காடாவிதாவஸு
 விஸெஷயொமிதயா நாவஸிஸவாஹியெயக்யு, உதாஸு வஸுஷா
 நிஜவஸிஷஜூடெநகாகாரகெந கவஸிஸவாஹியெயக்யுதித்யுடஃ । ஸ்ர-
 திக்ஷணநீந்யாஹூததயா காடாவிதாவஸுயொமிநொநிஅஸு-
 நொ நாவஸிஸவாஹியெயக்யுநெவெத்யாஹ— “வஸுஸிக்யு” இதி ।
 கவஸிஸவாஹியெயொஹ ஷாடித்யுபயபுணஹீநஸுததெகாருவஃவ
 ஷாயுடஃ । தஸு கடாவிதவி நாவஸிஸவாஹிபுணஹுக்ஷாஸு । கவிஅ-
 ஸு கிஹிசு க்விதவி தயாஹூதம் ந ஷுஷெவாஸு । ததஃ கிதிதூ-
 த்யாஹ— “யவாந்யாஸு” இதி । யஅஸு ஸ்ரதிக்ஷணநீந்யாஹூ-
 யாதி; தஷுதரொதராவஸுபாவூ வடுவபடுவபடுவஸுநா-
 ஜஹாதீதி தஸு வடுவபடுவஸுஸெஸுதராவஸுயாந ஸ்ரதிலஸா
 நஸிவி । சுதஸுஷுஷா தஸு நாவஸிஸவாஹியெயக்யுநெவ । தயா-
 ஹூவஹூத உத்யாஹ— “ஸிவீயபுக்ஷு” இதி । ஸுக்ஷண-
 டெவதீநுஷுராடிவெந விஜிதாதுமிஸுஸெஸொஹூஹூதவிஅ-
 ஸு ஸ்ரதிக்ஷணநீந்யாஹூதரோக்யுதெ— சுநாஹூயத உதூ-
 யுடஃ । வாவ ஸதி கிபெஷிஅஸுஸிஸவாஹிபுஷித்யுபயபுண-
 ஹீநம் ஸததெகாருவரோக்யுதிதவி கியு? ந ஹவீதூவிபூ-
 யஃ । யஸுஷெஷு, தஸுஷு ஜூநஸுரபுவாதூவிசிரிக்ஷிஅஸு-
 கடாவிதவிசு கெவொவிஸுஷவாஸு ந ஹவீதூஹ— “தஸுஸாவி-
 ஜூநஸுதெ” இதி ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆத்மாக்களாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற தேவன் மனுஷ்யன் முத-
 லியவஸ்துக்களில் போக்யங்களாக இருக்கிற யாதொரு தேவன் மனுஷ்யன்
 மலை ஸமுத்திரம் பூமி முதலிய வெவ்வேறு வஸ்துக்களுண்டோ அவைகள்
 அந்த தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்துக்களாக ஆவதற்குக் காரணமா-
 யிருந்த சர்மாக்கள் முற்றிலும் நாசமடைந்தபிறகு இருப்புடையவைகளாக
 ஆகித்தல்லை. ஆதலால் அசித்வஸ்துவானது ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலு-
 ண்டாகிற ஒருவித நிலைமையுடன் சேர்க்கைபெருவதால் நால்தி சப்தத்தால்

சொல்லப்படுகிறது. மற்றதோ எப்பொழுதுமே தன்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையே வடிவமாகக்கொண்டிருப்பதால் அஸ்தி என்கிறசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது என்று பொருள். ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுது தோறும் வெவ்வேறாக மாறுதலடைகிறபடியால் ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலுண்டாகிற நிலமையுடன் கூடிய அசித்வஸ்துவானது நாஸ்தி என்கிற சப்தத்தாலேயே சொல்லத்தக்கதாக ஆகிறது என்று சொல்லுகிறார்--வஸ்துஸ்திதிம்-- என்று. தொடக்கம் மத்யகாலம் முடிவு இவைகளால் விடுபட்டு எப்பொழுதும் ஒருவிதஸ்வரூபத்துடன் கூடி இருக்கிற பதார்த்தமானது அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதன்றோ- அது ஒருபொழுதும் நாஸ்தி என்கிற புத்திக்கு விஷயமாகத் திருதியில்லாமலிருப்பதால். அசித் வஸ்து ஒன்றாவது ஒரு ஸமயத்திலாவது அவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளதாக முன்புகாணப்பட்டிருக்கலில்லை. அதனாலென்னவென்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்--‘யச்சாந்யதாத்வம்’ என்று. எந்த வஸ்துவானது ஒவ்வொருக்கூணந்தோறும் வேறுபாட்டை அடைகிறதோ அந்தவஸ்துவானது மேல்மேல் ஏற்படுகிற நிலைமையை அடைந்து முந்தி முந்தி இருந்த நிலைமையை இழந்துவிடுகிறதாதலால் முந்தின நிலைமையை அடைந்திருந்த அந்த வஸ்துவுக்கு பிந்தின நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமயத்தில் * ப்ரதிஸந்தான மில்லை. ஆதலால் அது எப்பொழுதும் நாஸ்தி என்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதே. அவ்வண்ணமேயன்றோ அறியப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்--‘மஹி கடத்வம்’ என்று. தன்னுடைய கர்மாகினால் தேவன் மறுவ்யன் முதலிய ப்ராணிகளின் தேஹஸம்பந்தமேற்பட்டிருப்பதினால் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கிற ஆத்ம நிச்சயத்துடன் கூடிய மனிதர்களால் தனக்குபோக்யமாக இருக்கிற அசித் வஸ்துவானது ஒவ்வொரு கூணந்தோறும் வேறுபாடுள்ளதாகக் காணப்படுகிறது- அனுவிக்கப்படுகிற தென்று பொருள். வஸ்துஸ்திதி இவ்வாறாக இருக்கையில் ஏதாவது ஒரு அசித் வஸ்துவானது அஸ்தி நாஸ்தி என்கிற சப்தத்தால் வ்யவஹரிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதாயும் ஆதிமத்யாந்தமில்லாததாயும் எப்பொழுதும் ஒரே ஸ்வரூபமுள்ளதாகவும் காணப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லவே இல்லை என்று அபிப்ராயம். எக்காரணத்தால் இவ்வண்ணமிருக்கிறதோ அதனாலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆன்மாவைக்காட்டிலும் வேறான அசித் வஸ்துவானது ஒருபொழுதும் ஓரிடத்திலும் தனித்த அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக ஆகிறதில்லை என்று கூறுகிறார்-- ‘தஸ்மாத் ந விஜ்ஞானம்ருதே’ என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இந்த இடத்தில் அன்வயிக்கப்பட்டிருக்கிற பதங்களில் வ்யாக்கியானிக்கத்தக்க பதங்களை வ்யாக்கியாதிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்--யேதேவாநிஷு என்று. தேவா

நிஷ்டா வஸ்து வஸ்துவாந்மதயாபிமதேஷ்டா முதலிலிருக்கிற வஸ்து சப்தமானதுஜீவப்
யந்தமான தேஹத்தையே குறிக்கிறதென்று அபிப்ராயம். சேர்க்கைபெற்றிருக்கிற
ஆகாரத்திலன்றோ ஆத்மாபிமானம். 'தத்போகார்த்தா' என்று முந்தி சொல்லப்பட்ட
பதங்களைச் சார்ந்த வ்யாக்ஷியானிக்ஷத்தக்க பதத்தை உதாஹரிக்கிறார்— போ
க்யபூதா: என்று. போக்யபூதா: என்கிற இந்த பதப்பிரயோகத்தால் வஸ்துபேதா: என்
கிற பதத்துக்கு அநிதம்சமாதார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் உரைக்கப்பட்டது. நதுவஸ்துபூதா:
என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் முந்தின ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட பேதங்களே
இங்கு சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கின்றன வென்று சொல்லுகிறார்—தேவமனுஷ்ய என்
று. காரணமில்லாமையால் காரியமில்லாமல் போவதன்றோ வ்யதிரேகம். அதை ஸ்பஷ்ட
மாகச்சொல்லுகிறார்—நநீழலபூத என்று ப்ரதானமான ப்ரக்ருதார்த்தம் பலித்ததென்
றுசொல்லுகிறார்—இந்யசித் வஸ்துந: என்று. முந்தினச்லோகத்தின் பலிதார்த்தத்தை
ச்சொல்லும் தருணத்தில் ஆத்மா அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதென்பதில் ஹேது
வானது கூறப்படவில்லை. இந்த இடத்திலோவென்றால் அதற்கும் பலித்தவத்தைக்
கூறுகிறார்—இதாஸ்யு: என்று. உலகம் எவ்வாறாக அறியப்படுகிறதோ அவ்விதத்தாலும்
வஸ்துபேதங்களுக்கு பரிணமித்துவத்தை இரண்டு ச்லோகங்களால் உபபாதித்து அவற்
றின் முதன்மைவாய்ந்துள்ள ச்லோகத்தினது வாக்ஷியார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—ப்ரதி
க்ஷிணம் என்று. ச்லோகத்திற்கு நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க அர்த்தத்தில்
நோக்கானது 'யதஸ்தி நாஸ்தி' என்கிற தொடக்கத்தால் அறிப்பட்டிருக்கிறது. இந்த
ச்லோகத்தில் ப்ரயோஜகஸிணக்ஷ. 'வஸ்த்வஸ்தி கிம்' என்கிற அர்த்தயோஜனைக்குத்
தகுந்த வண்ணமாக இந்த இடத்தில் சொல்லத்தக்கதான யதஸ்தியந்நாஸ்தி என்று
தொடக்கத்தினால் வித்தமான அர்த்தத்தைகூறுகிறார்—அஸ்திசப்தம் என்று. எப்பொ
ழுதும் ஒரே ஸ்வரூபத்துடன் கூடி இருப்பதால் அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க
தன்மை இருந்தாலன்றோ ச்லோகத்தின் முந்தினபாதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அ
தன் அபாவத்திற்கு நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க தன்மையில் ஹேதுத்வம் வித்
தபெருகிறது. ச்லோகத்தின் முற்பாதியை வ்யாக்ஷியானம் செய்கிறார்—அசிந்வஸ்து
என்று. நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதன்மைக்கு இதனாலென்ன வென்கிற சங்
கைவரின் ச்லோகத்தின் பிந்தினபாதியை அவதரிப்பிக்கிறார்—நத: கிம்தியந்நா
ஸ்தி என்று. யாத் என்று நிகழ்காலத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதற்கு அபிப்ராயத்தை
ச்சொல்லுகிறார்—ப்ரதிக்ஷிணம் என்று. 'பூயோ ந தத் ததா' என்பதற்கு அர்த்தத்
தைகூறுகிறார்—நதீ என்று. மேல் மேல் வருகிற நிலைமையை அடைவதனால் என்பது
பூய: என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தம். 'ந தத்ததா' என்பதற்கு அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்
பூர்வபூர்வாவஸ்தாம் ஜஹாத் என்று. தத்ர என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—
பூர்வாவஸ்தஸ்யோந்நா வஸ்தாயாம் என்று. குதஸ்தத்வம் என்பதற்கு அர்த்த
த்தைக்கூறுகிறார்—ந்ரபரிஸிந்தானம் என்று. தத்த்வம்—அந்த வஸ்துவின் பாவம். அது
இது என்கிற நினைவுக்குத் தகுதியற்றிருத்தல் பலித்ததென்று அர்த்தம். அய்யனே!
தத்த்வம் எதனால் பூர்வாவஸ்தத்வம் எதனாலென்று சொல்லப்பட்டது. எவ்வாறு ப்ர
திஸந்தான நிஷேதம்? சொல்லப்படுகிறது. நுத: என்கிற சப்தமானது ப்ரமாணத்தின்
ப்ரதிக்கேதத்தில் முக்கியநோக்கமுள்ளது. பர்வதம் நெருப்புள்ளது என்று சொல்லப்ப
ட்டால் குத: என்கிற சப்தப்பிரயோகத்தால் ப்ரமாணகாங்க்ஷயல்லவோ த்யோதனம் செய்
யப்படுகிறது. ஆதலால் ப்ரதிக்கேதப்பரமான குதச்சப்தமும் ப்ரமாண ப்ரதிக்கேதத்தில்
முக்கியமான கருத்துள்ளது 'குத: ப்ரமாணத்' எந்த ப்ரமாணத்தாலென்று அர்த்தம்.
முந்தின நிலையுள்ள வஸ்துவைக்கு மீண்டும் அவ்வித நிலமையோடுசேர்ந்திருத்தலென்
கிற தன்மையில் ப்ரமாணம் ப்ரத்யயிஜ்ஞை-அதனால் ப்ரமாணம்ப்ரதிக்கிப்தமானவுடன்

ப்ரதிஸந்தானம் நிவேதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறதென்று கருத்து. அப்படி இல்லாவிட்டால் ந தத்ததா என்பதனால் † பெளகருச்ச்யம் ஏற்படும். ஹி சப்தத்தால் பலித்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—அத: என்று. நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதென்பதில் ப்ரயோஜககிணையானது செய்யப்பட்டது. சிக்ஷிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை உதாஹரணத்தால் அடுத்த ச்லோகம் காண்பிக்கிறதென்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—தநாஹி என்று. மஹீகடத்வ மென்கிற ச்லோகத்தை வ்யாக்கியானிக்கிறார்—ஸ்வகர்மண இது முதலியதால். ‘மஹீகடத்வம்’ என்கிற ச்லோகத்தில் யாதி என்கிற பதத்தைமுந்தின ச்லோகத்திலிருந்து எடுத்துச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். கர்மாவுக்கு ஆத்மநிச்சய விஷயத்தில் வீரோதமரானது நேரிலில்லை, பின்னையோ பரம்பரையாக ஏற்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—தேவமனாப்யாதிபாவேந என்று. தேவாதி தேகஸம்பந்ததாலென்று அர்த்தம். ஸ்திமிதம்-தடைசெய்யப்பட்ட மிகக்ஸ்திரமாயும் ஸுகரூபமாகவுமிருக்கிற ஆத்ம நிச்சயமானது தடுக்கப்பட்டிருப்பதனால் அஸ்திரமான அசேதந வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி உண்டாகிறதென்று கருத்து. அன்றிக்கே ஆத்ம ஜ்ஞாஸிவ்வாதவர்களால் கூட அசித் வஸ்துவுக்கு அஸ்திரத்வம் காணப்படுகிறதென்ற கூறுகிறார்—தநாஹி என்று. ‘ஆலக்ஷ்யதே’ என்கிற சப்தத்திற்கு சாக்ஷ-ஷஜ்ஞாநத்தை உணர்த்தவேண்டிய விஷயத்தில் ப்ரயோகம் ஏராளமாக இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காக அனுபவிக்கப்படுகிறதென்று பொருள் கூறப்பட்டது. ச்லோகவ்யாக்கியானத்தின் முடிவை த்யோதனம் செய்கிறார்—இத்யார்த்த: என்று. ப்ரௌஹி இது முதலியதற்குப்பொருள் கூறுகிறார்—ஏவம் ஸிதீ என்று: இதனால் அத்ர என்கிற பதம் வ்யாக்கியானிக்கப்பட்டது. அசித்வஸ்து என்கிற பதத்தால் ச்லோகத்திலிருக்கிற வஸ்துசப்தம் வ்யாக்கியானிக்கப்பட்டது. அஸ்தி சப்தாரஹம் இது முதலிய விசேஷணம் ஸாமந்திய ஸித்தமாக இருத்தலால் சொல்லப்பட்டது. அல்லது இரண்டு ச்லோகங்களின் அபிப்ராயத்தைக் கூறுகிறார்—ஏவம்ஸிதீ என்று. நநு வஸ்துபூத: என்று* புராணக்ரந்தத்தில் கிம்பயசித் வஸ்து, அசித் வஸ்து ஏதாவது ஒன்று, பாஷ்யத்திலும் அசித் விஷயமான வஸ்துசப்தப்ரயோகமிருப்பதால். ‘தத்வஸ்து ந்ரூப தச்சகிம்’ என்கிற க்ரந்தத்திலிருக்கிற வஸ்து சப்தத்தோடு துல்யத்வம் சங்கக்கத்தக்கதல்ல, அஸ்திகிம் என்பதனால் ச்லோகத்திலிருக்கிற அஸ்தி சப்தத்திற்கு ‘பவதி’ என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. அதனாலேயே ‘யதஸ்தி’ என்கிற இடத்திலுள்ள அஸ்தி சப்தத்திற்குப்போல் ஆத்ம ஸ்வரூப பரத்வம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. பலித்ததைச் சொல்லுகிறார்—நஹி என்று. அஸ்தி கிம் நஹ்யஸ்தி என்கிற பாஷ்யஸ்வாரஸ்யத்தினால் இரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் தொடக்கத்திலிருக்கிற அஸ்தி கிம் என்கிறபாத்தியஜ்ஞான வாக்கியமானது பவத்யர்த்தமாக வ்யாக்கியானம் செய்யப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. அன்றிக்கே ‘அஸ்திசப்தாபிதேய:’ என்பதனால் வஸ்த்வஸ்தி கிம் என்கிற இடத்திலிருக்கிற அஸ்தி சப்தமானது வ்யாக்கியானிக்கப்பட்டது. ‘யதஸ்தி தஸ்மாந் ந விஜ்ஞாநம்ருதேஸ்தி’ இது முதலியதோடு ஜகரூபயத்தால். இவ்வண்ணம் வஸ்த்வஸ்திகிம், மஹீகடத்வம், என்கிற இரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் தனித்தனியாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்கியார்த்தமானது பூர்பைகஷ்யோஜனையில் ஆச்யரிக்கத்தக்கது. மேல் ச்லோகத்தினுடைய முதல் பாதியை வ்யாக்கியானிக்கிறார்—யஸ்மாந் என்று. யஸ்மாநேவம் நஸ்மாந் பரிணாமமுன்னதாக இருத்தலாலேயே ஒழிய ஜ்ஞாஸ்தால் பாதிக்கத்தக்கதாக இருத்தலால்லவென்று அர்த்தம். அசித் வஸ்து சப்தத்தால் வஸ்துஜாத சப்தார்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. ஜாதசப்தத்தை மேலேவைத்து

க்கொண்டிருக்கிற வஸ்து சப்தமானது கீத்யமென்றிற் பொருளை உணர்த்துகிற 'ஸ்வபாவமுள்ளதல்லவென்று பொருள். 'கேவலால்தி சப்தவாசீயம்' என்று, இந்த ச்லோகத்திலிருக்கிற அஸ்தி சப்தமானது பவத்யர்த்தகமல்ல 'ததே ததக்ஷயம் கீத்யம்' இது முதலியதால் நித்யமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிறவஸ்துவுக்கு நிவேதிக்கத்தக்கத்தன்மை பொருந்தாததாலும் யதஸ்தி என்றுதொடங்கப்பட்டிருக்கிறதற்கு அனுகுணமாக உவஸம்ஹாரம் செய்வது உசிதமாகதாலு மென்றாகருத்து. ப்ராசபாவ ப்ரத்வம்ஸபாவங்களுக்கென்ன அசித் வஸ்துவுக்கு நாஸ்திசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதக்க தன்மையும் அவச்சின்னமான அஸ்திசப்தத்தால் உணர்த்தப்படும் தன்மை இருப்பது பற்றி அதை விலக்குவதற்காக கேவலசப்தம். இவ்வண்ணம் ஆத்மாவைத்தவிர்த்த வஸ்துவுக்கு நாஸ்திசப்தத்தால் உணர்த்தப்படத்தக்கதன்மை உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது.

சூத்ராது ஸவடூத்ர ஜ்ஞானெகாகாரதயா ஷெவாஷிஷெஷுபூத நிக்ஷுராத்வொஷி ஷெவாஷிஸரீரபூவெஸமெதாஹுதவஸுத த விவியகரீரூபெஷெவாஷிஷெஷிஷாநாத்யுபிஷிஷெஷுந தெந ரூபெஷெவஸுயாநுஸம்ஹித இதி தஜெஷாநுஸாநாந் நாந்ஷுரூபெஷுபூததித்யாஹ— 'விஜ்ஞானரேக்ய' இதி ॥

சூத்ரஸுரூபவஸு கரீரூபஹிதம், தத வஸவ ரீரூபெஷுபூததித்யாஹிதம் । ததஸூதத்யுபூதஸொகரேகாஹெஷொஷாஷிஷெஷெஷெயமுணாவஸ்தி, உவஸயாவஸயாநஹுததெயெக்ய, தத வஸவ ஸெஷெஷுபூததித்யாஹிதம் । தத வஸவஸுஷெஷுபூததித்யாஹிதம் ததாந்ஷு, சுததாந்ஷுஷுபூததித்யாஹிதம் ததாந்ஷுஷுபூததித்யாஹிதம்— 'ஜ்ஞானம் விஸுஷு' இதி । விஷுஷுஷெஷுபூததித்யாஹிதம் ஸவடூதாந்ஷுபூததித்யாஹிதம் । சுவிஷுஷுஷுபூததித்யாஹிதம் ஸவடூதாந்ஷுபூததித்யாஹிதம் । வஸவஸுஷெஷுபூததித்யாஹிதம் ஜமவஸுஷெஷுபூததித்யாஹிதம் ததாந்ஷுஷுபூததித்யாஹிதம் ஸுஷுபூததித்யாஹிதம்— 'ஸுஷுபூததித்யாஹிதம்' இதி । சுத 'ஸுஷுபூததித்யாஹிதம்' இதி, 'யதஸ்தி யநாஸ்தி' இதி ப்ரகாரணெஷுபூததித்யாஹிதம் । வஸதக் ஜ்ஞானெகாகாரதயா ஸுஷுபூததித்யாஹிதம் ஸவடூதாந்ஷுபூததித்யாஹிதம் ஸுஷுபூததித்யாஹிதம் ஸுஷுபூததித்யாஹிதம் ஸுஷுபூததித்யாஹிதம்— 'வஸததம் யக்' இதி । ததெஷுபூததித்யாஹிதம்— 'யஜ்ஞெஷுபூததித்யாஹிதம்' இதி ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆத்மாவோ வென்றால் எல்லா இடத்திலும் ஜ்ஞாநத்தையே தன் வடிவமாகக்கொண்டிருந்ததால் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய பேதங்களுக்கு விரோதியான ஸ்வரூபத்துடன்கூடியதாக இருந்தபோதிலும் தேவாதி சரீரங்களில் ப்ரவேசிப்பதற்கு ஹேதுவாக இருக்கிறதும் தன்னாலேயே மூன் ஐன்மங்களில் செய்யப்பட்டிருப்பதும் பற்பலவிதமாகவுமிருக்கிற கர்மாக்களை மூலமாகக்கொண்டிருக்கிற தேவ மனுஷ்யாதி பேதத்தால் ஆத்மாவேறுபட்டவனென்கிற புத்தியையுடையவர்களால் அந்தந்த தேவாதிரூபத்தால் பலவாறாக அதுஸந்திக்கப் பட்டவனாக இருப்பதுபற்றி அந்த பேதாதுஸந்தானமானது ஆத்மாவின்ஸ்வரூபத்தா லேற்படுத்தப்பட்டதல்ல வென்று சொல்லுகிறார்— “ ஜிஜ்ஞாநமேகம் ” என்று. ஆத்ம ஸ்வரூபமோ வென்றால் கர்ம ஸம்பந்தமில்லாதது. அதனாலேயே மலரூபமர்ன ப்ரக்ருதியின் ஸ்பர்சமற்றது. அப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதி ஸ்பர்சமில்லாமையால் அதனுண்டுபண்ணப்படுகிற சோகம், மோஹம், லோபம்முதலைய ஸமஸ்தமான ஹேய குணங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதது. வருத்தி கூடியங்களுக்கு அந்ரஹமாக இருப்பதால் ஒன்றாக இருக்கிறது. அதனாலேயே எப்பொழுதும் ஏகரூபமாக இருக்கிறது. அந்த ஆத்மஸ்வரூபமும் வாஸுதேவனுக்கு சரீரமாக இருப்பதுபற்றி அந்த வாஸுதேவனை ஆத்மாவாகவுடையது அதாவது வாஸுதேவாத்மகம் வாஸுதேவாத்மகமாக இல்லாத ஒரு வஸ்துவும் உலகத்திலில்லாமையால் என்று சொல்லுகிறார்— ‘ஜ்ஞானம் விசுத்தம்’ என்று. சிதம்சமானது எப்பொழுதும் ஏகரூபமாக இருப்பதால் எப்பொழுதுமே அஸ்திசுப்தத்தால் உணர்த்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அசிதம்சமோ வென்றால் கூணந்தோரும் வெவ்வேறு பரிணமங்களோடுகூடி இருந்ததால் எப்பொழுதும் நாசத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருப்பது பற்றி எக்காலத்திலும் நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது. இவ்விதமான ஸ்வரூபத்துடன் கூடிய சிதசிதாத்மகமான உலகமானது வாஸுதேவனுக்கு சரீரம், வாஸுதேவனை அந்தராத்த்மாவாகக்கொண்டது என்று ஜகத்தின் யதார்த்த ஸ்வரூபமானது நன்கு உரைக்கப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்— ‘ஸத்பாவ ஏவம்’ என்று. இந்த இடத்தில் ஸத்யம், அஸத்யம், என்று ‘யததிஸ்யந் நாஸ்தி’ என்று தொடங்கப்பட்டிருக்கிறதற்கு உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறதும் ஜ்ஞாநத்தையே உருவமாகக்கொண்டிருந்ததால் எங்கும் ஸமமாக இருப்பதும் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களால் வ்யவஹரிப்பதற்கே விஷயமல்லாத ஸ்வரூப பேதத்துடன் கூடியதாகவே இருந்துகொண்டு அசித் பதார்த்தங்களுடன் கலந்ததும் அண்டங்களுக்குள்ளடங்கியதும் தேவன் மனுஷ்யன் திர்யக்ஸ்தாவரமென்று நன்கு வ்யவஹரிப்பதற்குத்தகுந்த பேதமுள்ளதாகவும் யா

தொரு வஸ்து இருக்கிறதோ அதில் கர்மாவே ஹேதுவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்று கூறுகிறார். 'ஏதத்து யத்' என்று. அதையே விவரிக்கிறார்—'யஜ்ஞ:பசு:' என்று.

ச்ருதப்பாக்காசிகை—

விஜ்ஞானம் இது முதலியதை வ்யாக்கியாசம் பண்ணுகிறார்— ஆத்மாது என்று. து சப்தமானது அசித் பதார்த்தத்தைக்காட்டிலும் வேற்றுமையில் கருத்துள்ளது. ஸர்வத்ர எல்லாசரீரங்களிலும் ஏகசப்தத்தை வ்யாக்கியானிக்கிறார்—ஜ்ஞாநைகாகாரதயர் என்று. 'ஏகோவரீஹிஸ்ஸுசிஷ்பந்ஸ்ஸு புஷ்டம்' குருதே ப்ராஜா:' என்கிற இடத்தில் போல இந்த ஏக சப்தமானது ஆகார ஐக்யத்தில் முக்கியமான கருத்துள்ளது. அந்த ஆகாரமானது விஜ்ஞான சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநத்வமென்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறப்பட்டது 'ஜ்ஞாநைகாகாரதயா' என்று. நிர்தேசமானது பாவப்ராதான்யத்தில் கருத்துள்ளது. ஜ்ஞாநத்வம் ஒன்றையே ஆகாரமாகக் கொண்டிருத்தலாலென்று பொருள். ஸைரூபத்தாலும் தர்மத்தாலும் ஜ்ஞாநத்வமானது விசேஷமின்றி ஸத்வரகமாகவும் அத்வரகமாகவும் ஆகாரமாகவல்லவோ இருக்கிறது. ஜ்ஞாநைகாகாரதயா என்கிற இடத்தில் ஏகசப்தத்தால் ஸங்கோசம் விகாசம் துக்கரூபத்வம் முதலியது விலக்கித் தள்ளப்பட்டது. 'தேவாதி பேதப்ரத்யநீகஸ்வரூபோபி' என்று. ஏகரூபமாக இருந்தால் பேதத்திற்கு ப்ரத்யநீகமாக இருத்தல். 'நிஜகர்ம'முதலியபதத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—தேவாதி என்று. பேதசப்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—விவித என்று. புத்தி சப்தத்தால் சித்த சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. புத்தியின் பேதமம் ஆத்மாவினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படா நின்ற தேவன் மனுஷ்யன் முதலியவர்களின் ஆகாரரூபமான விஷயபேதத்தால். பருதா—தேவத்வம்முதலிய பற்பல ப்ரகாரங்களுடன் கூடி இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். பருதா சப்தத்தால் ஏக சப்தத்திற்கு ஆகாராக்யத்தில் கருத்து நன்குவெளியிடப்பட்டது. பலித்த அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—நாந்மஸ்வருப ப்யுக்திம் என்று. ஒளபாதிகமென்று அர்த்தம். உபாதி யானது நீக்கிய ஸமயத்தில் ஸ்வரூபம் எவ்விதமாயுள்ளதென்று அபேகக்ஷவரின அடுத்த ச்லோகத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—ஆத்மா என்று. விசுத்த பதத்தை வ்யாக்கியானம் பண்ணுகிறார்—கர்மாவஸிதம் என்று. விமல பதத்தை வ்யாக்கியானம் பண்ணுகிறார்—ந்ந் எவ என்று. விமலபத வ்யாக்கியானமென்பதை ஸ்பஷ்டமாகச் செய்வதற்காக மலரூப சப்தம்—மலரூபமான ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமில்லாத தென்பதனால்—'ஸர்வகர்மக்யே ஜ்ஞாநமபாஸ்த தோஷம்' என்பதின் அர்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டது. கர்மகூலத்தைச் சொல்லுகிற பதத்திற்கு அடுத்ததாக இருக்கிற பதமானது சரீரஸம்பந்தமில்லாத தென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் முக்கியமான நோக்கமுள்ளதென்று வ்யாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருப்பதால். அப்படியே ச்ருதி இருக்கிறது 'அச்வ இவ ரோமானி வித்ரய பாபம்சந்த்ர இவரோஹோரமுதாச் ப்ரமுச்ய துத்லா சரீரமக்ருதம் கருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகமபி ஸம்பவாநி' என்று. இந்த ச்ருதியின் பொருள், 'குதிரை தன் தேஹத்திலுள்ள மயிர்களை உதறுவதுபோல், பாபத்தை உதறி ராகுவின் முகத்திலிருந்து சந்திரன்போல் பாபத்தினிடத்திலிருந்து விடுபட்டு பாஞ்சபெனது

கமாவும் கர்மபலபோகார்த்தமாசவுமிருக்கிற சரீரத்தை விலக்கித்தள்ளிவிட்டு க்ருதார்த்தத்தை இருக்கிற நான் சாச்வதமான ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைந்து அந்த ப்ரஹ்மலோக நித்யபாவ ஷகத்தை அனுபவிக்கக்கூடவேன்.” இந்த இடத்தில் பாபம்விதாய என்று சொல்லிவிட்டு தூதர்வா சரீரம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலே இருக்கிற பதங்களை வ்யாக்கியானிக்கிறார்—நதம்சு என்று, அதனாலேதான் என்று அர்த்தம். ச என்கிறசப்தமானது ஹேதுவின் நிரபேக்ஷமான ஸ்வபாவத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது—விலக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்தலோபம் முதலியதின் ஸம்பந்தமுள்ளதென்று பொருள். ஏகம் என்கிற பதத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—உபசயாபசயாந்ரஹதயைகம் என்று. உபசயாபசயெவ் வருத்திக்கூடியங்கள். அவைகளுக்குத்தகுதியுள்ளதாக இருத்தல் அவயவங்களுடன் கூடி இருத்தல் அவயவங்களுடன் சேர்ந்திராமலிருக்கலாலேயே ஏகசப்தத்தால் சொல்லத்தக்க தன்மை. நிரவயவத்வம்-ஏகத்வமென்று அர்த்தம். நத ஏவ ஸிதைகநுபம் என்று. அவயவங்களில்லாமையிலேவே அவயவங்களிருந்தால் ஸம்பவிக் கக்கூடிய வருத்திகூயங்களில்லாததென்று அர்த்தம். ஸாமாநாதிகரணயத்தை வ்யாக்கி யானம் செய்கிறார்—நச்சு என்று யதம்பு வைஷ்ணவ: காய: - அபேக்ஷமூர்த்தி:, என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் இதை அர்த்தம். ‘ந யதோந்யதஸிதி’ என்பதை வ்யாக்கி யானிக்கிறார்—அதநீத என்று. யத: - யாதொரு வாஸுதேவனைக்காட்டிலும். அந்யத் தன்னிடம் பர்யவஸானமுள்ள வஸ்துவானது இல்லையென்று அர்த்தம். அன்றிக்ே வாஸுதேவாத் என்கிற பதத்தை அந்யாஹாரம் செய்தகொண்டு யோஜனை. எக்காரணத்தால் வாஸுதேவனைக்காட்டிலும் வேறு வஸ்துவில்லையோ அக்காரணத்தினாலென்று அர்த்தம். இந்த யோஜனையில் ‘த’த’என்கிற சப்தமானது ப்ரவித்தார்த்தத்தை பராமர்சிக்கிறது. இதைக்காட்டிலும் முந்தின யோஜனையானது மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. தத் என்கிற சப்தத்தால் எடுக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்யமானது யத் என்கிற சப்தத்தால் துவக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்யத்திற்கு ப்ரதிநிதேசரூபமாக இருக்கிற தென்கிற ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் பஞ்சமீலிபக்தியை ஈற்றில் கொண்டிருக்கிற பதத்தின் அந்யாஹாரத்தை அபேக்ஷியாமலிருப்பதாலும். ‘ஜ்ஜ்ஞாஸ்வரூப: யதா’ என்கிற இரண்டு ச்லோகங்களும் சித்சித் ஸாதாரணங்கள். வஸ்த்வஸ்தி என்கிற சப்தாநுபூர்வியை முதலில் கொண்டிருக்கிற இரண்டரை ச்லோகங்கள் அசிதஸாதாரணங்கள். விஜ்ஞாநம் என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற ஒன்றரைச்லோகம் சிதஸாதாரணமென்று பாகுபாடு அறியத்தக்கது. அந்யனுடையமதம் சொல்லப்படவில்லை, தத்வமே உரைக்கப்பட்ட தென்கிற அபிப்ராயத்தால் ஸத்பாவ என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்ட ச்லோகத்தின் முற்பாதி உரைக்கப்பட்டது. அதில், யதாசப்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—சீதம்சு: என்று. யதா - எந்தப்ரகாரத்தால் பரிணாமத்துடன் கூடி இருத்தல் பரிணாமமில்லாதிருத்தல் என்கிற. எந்தப்ரகாரத்தால் ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் பாதிக்கத்தக்காததாக இருத்தல் என்கிற ப்ரகாரத்தாலல்லவென்று அர்த்தம். ஏவம்நுப என்று. சரீரசரீரிபாவரூபமான எந்தப்ரகாரத்தால் பகவதாத்மகத்வமோ ஸ்வரூபையத்தாலல்லவென்று அர்த்தம். ச்லோகத்தில் ஏவம் சப்தமானது யதா சப்தத்திற்குப்ரதியோகி-ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அஸத்யம் அந்யச்ச யதாவஸிதிதம் ‘ஏவம் ஸத்பாவ; உத்த: என்று அந்வயமானது அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஸத்யம் அஸத்யம் என்கிற சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க தன்மைக்கு நிரவாஹுதங்களான பரிணைத்வா பரிணைத்வங்களும் பகவதாத்மகத்வமும் யதா சப்தத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டதாக இருக்கிறது. வேறு விஷயம் தொடங்கப்பட்டது, வேறுவிஷயம் முடிவுபெறும்படி செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது.

அஸ் திகாஸ்தி சப்தத்தால் தொடங்கிஸத்யா ஸத்ய சப்தத்தால் முடிக்கப்பட்டிருப்பதா லென்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—அந்ர என்று. தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் வேறுசப்தங்களால் நிர்தேசத்திற்கு இது அபிராயம். மற்ற சப்தங்களும் ஒரிடத்தில் இவ்விதமாக கேழ்க்கப்பட்டிருந்தால் அவைகளுக்கும் இதேபற்றுக்தி நிமித்தமென்று ச்லோகத்தின் பின்பாதிக்குடொருள் கூறுகிறார்—ஏந்நீன்று. ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம், அ கோசரம் வசஸாம், என்கிற இந்த இரண்டு வசனங்களுடையவும் அர்த்தத்தை அபிப்ராய ப்பட்டு கூறுகிறார்—‘ஜ்ஞரைகாசாரதயா ஸமமசப்தகோசாஸ்வரூபபேதம் என்கிறவாக்கிய த்திலிருக்கிற ஏவகாரத்தால்விரோதம் ஸ்லசிப்பிக்கப்பட்டது. புலநாசரிதத்வத்திற்குக் கமானபதத்தைச் சொல்லுகிறார்—அசிநீமீகீரம் என்று. புலநாசரிதம் அண்டத்திற்குள்ள டங்கினது. போகஸ் தானத்தை அடைந்திருக்கிற தென்று அர்த்தம். ஸம்வயவஹாரசப தத்தை வ்யாக்ஷியானம் பண்ணுகிறார்—ஸம்யக்வ்யவஹாராரீஹபேதம் என்று. ஸம் யக் சப்தமானது ஸ்பஷ்டதையை முக்கியமாகச் சொல்லுகிறது. அந்த கர்மா எதுவென் று ஆகாங்கைதவரின் மேல்ச்லோகம் அதின் விவாணமென்பதைச் சொல்லுகிறார்— த்தேவவிவ்ருணேதி என்று. ஸ்வர்க்கமயஸ்சகாம:—ஸ்வர்க்க விஷயமான இச்சைஎன்று அர்த்தம். பலமானது இனிமேல் சொல்லப்பட்டபோவதாக இருப்பதால் தேவதைக்கும் பலத்திற்கும் யஜிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் கர் மாவில் அந்தர்ப்பாவமேற்படுகிறது. இத்தாதி சப்தத்தால் தானம் ஹோமம் முத லியதும் பாபமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பூ: முதலிய சப்தத்தால் பாபத்தின்பல மும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பசமுதலிய உபகரணங்களுடன் கூடிய யஜ்ஞம் ஒரு கர்ம- இப்படிப்பட்ட யஜ்ஞாத்மகமாகவும் தானஹோமாத்யாத்மகமாகவு மிருக்கிற கர்மாவானது அதில் ஹேது. ஆசரிதமார்க்க த்ருஷ்டம். அவாவர்களால் ஆசரய்க்க ப்பட்டிருக்கிற மார்க்கங்களுடன் கூடியவைகள் வர்ணாசிரமங்கள். அவைகளில் காண ப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

ஐமஞ்யாயாத்ஜ்ஞாநவ யொஜநம் ரொகெஷாவாயயதநதிதூஹ
யதெஷுதக். ஐ. 1. சுத்ரு நிவிபுஸெஷெ வரெ ஸ ஷ்ணிகதாபுரயெ
ஸஹஸநிவபுஷநீயெ லாஜ்ஞாநெ, ஜமதஸ்துதவிதகெ வரநும
ணம் கிணிபிவீ வடிம் ட டுஸுதெ. 1. சுலிநாவீஸஸவாநிபெயம் விபி
தாதகம் சுஜ்ஞம் ஐமக் வரஸிஸு வரெஸஸு வரஸு ஸ்ஷ
ணொ விஷொ: காயகெந ததாதகஸு. 1. ஜ்ஞாநெகாகாரஸுஜ
தநொ டெவாபிவிவியாகாராநுஹவெவதிந்ரிணாநெ வ ஹெது
வடஸுயாயாத்ஜ்ஞாநவிரொயி கெஷுஜ்ஞாநாம் கெடுபெவதி ஸ
கிவாபநாக் சுலிநாவீஸதூஸதூஸஸாநாஹ ஸஹஸநிவபு
நீயவஸுநியாநாஸாஸிபுரய நாஸுஸதூஸஸாவஸிஸதூஸஸவி
ரொயிநெந் 1. சுதஸு தாஸுஸிஸகம் ஹி ஸ்ருதீயதெ; நானி
வடஸுநீயகஸு. 1. சுத்ரு லாவிஸஸுமி நாஸுஸதூஸஸெஷெ, நதஸு

கூலியூகாவரௌ ப்ரயுக்தௌ; சூவி து விநாஸிகாவரௌ ।
 “வஸுவதி கிழ ” “ஹீவடக்ய ” ஐத்யூரவி விநாஸிகாவரௌ
 ஹூவவாழித; ந நிஷாரோணிககூம், ஜோநவாயுகூம் வா; ன
 கௌகாரௌநௌகூலிநு காவௌநுஹூதவ்யு காவானௌ வரி
 ணாவிஸௌஷணாந்யௌவவஸ்யூ நாவிகாவவவாநாசு । து
 ஹூம் ஹி ப்ரோணஸு ஸாநஹூக்யு । வாயொவாவி—யௌஸ
 காவாழிஸு ஸிதபா யௌவ்யுதூவவஸ்யு; தவ்யு தௌஸகாவாழி
 ஸுஸிதயா நாவ்யுதூவவஸ்யு; ந து காவானௌ சுநுஹூ
 தவ்யு காவானௌ வரிணாவாழிநா நாவ்யுதூவவஸ்யு; காவௌ
 ஹூ விநாஸாவாசு । சுதௌ ந லிஷாக்யு ॥

ஹூதகூகூம் ஹவி—ஜோநவாயுதவஸ்யு காவியூவயு
 ஹூதௌ ஸதௌகாவூதவரிதி ஸுத ஹவ ஸாவஸுஸவாஸ்யு
 காவௌதநு து கௌகூஜௌஹூதௌ தௌதூநுமௌவரிணா
 லிவிநாஸூகி ஸவடூ நாவ்யுதூமஹூதூகி நாவ்யுஸதூஸவாஸி
 யௌயு—ஹி॥யௌகூ—“யதூ காவானௌணாவி நாவ்யுஸுஜோ
 னௌவௌகி வௌ । வரிணாவாழிஸு—தௌ தவ்யுதூவதவ்யு கிழ॥”
 “காவூ வராவயுஸு ப்ராவௌகூஹூவவயுதௌ । ததூ நாவூ
 ந ஸௌஹூ நாவூபூவவாழித ” ஹி ॥

ப்ரீபாஷ்யம்—

உலகத்தின் வாஸ்தவ ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரயோஜனம் மோகேஷா
 பாயத்தில் யதனம்என்று சொல்லுகிறார்—“யச்சைத” என்று. இந்த இடத்
 தில் விசேஷங்களினைத் தாலும் விடுபட்டிருக்கிற பரப்ரஹ்மமென்கிற விஷ
 யத்திலாவது அந்த பரப்ரஹ்மத்தை ஆசாயித்திருக்கிற ஸத்தென்றாவது
 அஸத்தென்றாவது சொல்வதற்கு ஸாத்தியப்படாத அஜ்ஞாநவிஷயத்தினால்
 வது ஜகத்தானது அந்த அஜ்ஞானத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்
 றெவிஷயத்திலாவது அனுகுணமான ஒருபதமும் காணப்படவில்லை. அஸ்தி
 நான்தி சப்தங்களால் சொல்லப்படத்தக்கதானசேதநா சேதநாத்மகமான உல
 கமனைத்தும் தன்னைவிட சிறப்புற்றவஸ்துவில்லாததும் உத்க்ருஷ்டர்களான
 ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குங்கூடபிந்தாவாகவுமிருக்கிற பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியா
 னவிஷ்ணுவுக்கு சீரமாக இருப்பதால் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகமாக இருக்கிறது.

ஜ்ஞாநத்தையே தன்னுந்நவாகக்கொண்டிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய பற்பலவிதமான ஆகாரங்களின் அனுபவத்திலும் அசித்பரிணாமத்திலும் ஹேதுவானது வஸ்துயாதாத்மய ஜ்ஞாநவிரோதியான சேஷத்ராஜ்ஞர்களுடைய கர்மாவே என்று ப்ரதிபாதித்திருப்பதாலும் அஸ்திநாஸ்தி ஸத்த்யம் அஸத்த்யம் என்கிற சப்தங்களுக்கும் ஸத்தென்னுலகு அஸத்தென்னுலகு சொல்லமுடியாததான வஸ்துவைச் சொல்வதில் ஸாமர்த்தியமில்லாமையாலும், நாஸ்தி அஸத்த்ய என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் அஸ்தி ஸத்த்ய என்கிற சப்தங்களுக்கு விரோதிகள். அதனால் அவ்விரண்டு சப்தங்களால் அஸத்த்வமல்லவோ அறியப்படுகிறது, அநிர்வசநீயத்வமறியப்படுகிறதில்லை. இந்த இடத்தில் அசித வஸ்துவினிடத்தில் நாஸ்தி அஸத்த்ய என்கிற சப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சதை, மித்த்யாத்வரூபமான அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் கருத்துள்ளவைகளாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்க வில்லை, பின்னையோ விநாசித்வரூபமான அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் இவைகள் ப்ரதானமான நோக்கமுள்ளவைகள். வஸ்த்வஸ்திகம் மஹீகடத்வம் என்கிற இடத்தில் விநாசித்வமேயல்லவோ உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரமாணமில்லாமலிருத்தலாலது ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்கதாக இருத்தலாலது உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை, ஒரு ஆகாரத்தோடு ஒருகாலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்றொருகாலத்தில் பரிணாமவிசேஷத்தால்வேறுவிதமாக உபலப்தி வருவதால் நாஸ்தித்வம் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. துச்சத்வமாவது ப்ரமாணஸம்பந்தத்திற்குத் தகுதியற்றதாக இருத்தல். பாதமுங்கூட எந்தவஸ்துவானது எந்தஸம்பந்தம்பெற்றிருப்பதனால் அஸ்தி என்று அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அதே வஸ்துவானது அந்த தேசம் காலம் முதலியதுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றதாக இல்லை என்கிற உபலப்தியே ஒழிய ஒரு காலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்றொரு காலத்தில் பரிணாமம் முதலியதால் நாஸ்தி என்கிற உபலப்தியில்ல, காலபேதத்தால் விரோதமில்லாமையால், அதனால் மித்த்யாத்வமில்லை. இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மவஸ்துவானது ஆதிமத்யாந்தமில்லாததாக எப்பொழுதும் ஒரேஸ்வரூபத்துடன் கூடிருப்பதனால் தன்ஸ்வரூபத்தாலேயே எப்பொழுதும் அஸ்தி என்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருக்கிறது அசேதநமோ வென்னால் சேஷத்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவுக்கு போக்யமாக இருப்பதுடன் அந்த போக்யரீவான ஜீவனுடைய கர்மாக்களுக்கு அனுருணமான பரிணாமவிநாசங்களோடு சோந்திருப்பதனால் எப்பொழுதும் நாஸ்த்யர்த்தகார்ப்பமாக இருப்பதுபற்றி நாஸ்தி சப்தத்தாலும் அஸத்த்ய சப்தத்தாலும் சொல்லத்தக்கதாக இருக்கிறது. அவ்விதமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “யத்துகாலாரந்தரேணபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதிவை. பரிணமாதி ஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ரூப தச்ச கிம் அநாசிரமார்த்தரூப ப்ராஜ்ஞை ரப்புகமயதே-- தத்து நாஸ்தி ந ஸந்தே ஹோ நாசித்ரவ்யோப பாதிகம்” என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அடுத்த ச்லோகத்தின் பொருளைக்கூறுகிறார்—ஜகத் என்று. கர்மாவுக்கு வசப்பட்டு வன் எங்கும் செல்லுகிறானன்றோ. அன்றிக்கே கர்மவச்யனன்றோ எல்லாவிடத்திலும் செல்லுகிறான். ஆதலால் இவ்வாறு செய்யக்கூடவானென்று அர்த்தம் விலங்கடிக்கப் பட்டவனே யன்றோ எங்கும் கிராச்சாலையில் ஸஞ்சரிக்கிறான். ஆதலால் அதினின்று விடுவிப்பதற்காக முயற்சிக்கக்கூடவானென்று கருத்து. த்ருவம்-சலனமில்லாமலிருக்கிற து. ஸதைகரூபம்-ஸ்வரூபத்தாலும் ரூபத்தாலும் குணத்தாலும் எகரூபமாயிருக்கிற தென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் ரூபத்தாலும் எக ரூபம் என்று அர்த்தம். 'தஸ்மாத்தநைததேவம்' என்று முந்தினதோடு அன்வயம்.

இவ்வண்ணம் ச்லோகங்களுக்கு தன்னால் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு அனுகுணமாக இருந்தலை உபபாதித்து அன்யனால் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு அனுகுணமாக இல்லாமலிருப்பதை உபபாதிக்கிறார்—அந்ஈ இது முதலியதால். ஒரு பத மும் காணப்படுகிறதில்லை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. நாஸ்தி முதலிய சப்தங்களும் ஸாமாநாதிகாரணமும் அஜ்ஞாதத்தை உணர்த்துகிற பதங்களின் ஸமூஹமும் அனுகுணமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் மறுமொழி உரைக்கிறார்—அஸ்தி என்று. பரமஸ்யஇத்தயாதி-பரம பரேச முதலிய சப்தங்களுக்கெல்லாம் உன்னுடையபடித்தில் முக்யார்த்தங்களுக்கு வித்திலில்லை என்று கருத்து. வேறு ஹேதுவையும் சொல்லுகிறார்—அஸ்திநாஸ்தி ஸந்யாஸந்ய என்று முதலிலிருக்கிற ச சப்தமானது து என்கிற சப்தத்தினுடைய அர்த்தமுள்ளது. தன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யோஹு நேயில் அனுகுணமான சப்தத்திற்கு அன்யபடித்தில் அனுகுணமாக இல்லாமலிருத்ததென்கிற வைஷய்யமிருக்கிற தென்று கருத்து. அஸ்தி ஸத்ய என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் த்ருஷ்டாந்தார்த்தங்கள். எவ்வாறு அஸ்திஸத்ய சப்தங்கள் ஸத்விலக்ஷண பரங்களன்றோ அவ்வாறே நாஸ்தி அஸத்ய சப்தங்களும் அஸத்விலக்ஷண பரங் களல்லவென்று அர்த்தம். கிரீவசனம் பண்ணத்தகாத வஸ்துவவைச்சொல்வதில் எவ்வாறு அஸாமர்த்தியம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நாஸ்தி என்று. விரோதமானது அர்த்தத்தின் வழியாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் என்னவென்று கேழ்க்கப்படுமே யாகில் சொல்லுகிறார்—அநஸ்ச என்று. அன்றிக்கே அகிரீவசநீயவத்வபிதாசாஸா மர்த்தயாத் என்பதனால் வ்யுபத்தியின் இன்மை உரைக்கப்பட்டது. அர்யோந்யம் விருத்தங்களாக இருக்கிற அர்த்தங்களுடன் கூடிருக்கத் தவிர வேறுஹேதுவாக உரைக்கப்பட்டது. ச, என்கிற சப்தம் ஸ்ரீ ஸமுச்சயத்தில். அங்குணமிருத்தபோதி லும் ஸத்த்வமில்லாமையால் துச்சத்வவமாவது மித்தயாத்வமாவது சொல்லப்பட்ட தாக ஆகிறதென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—அந்ஈ என்று. அவ்விரண்டுகளும் எவ்வாறுவிராசித்தத்தை முக்கியமாக உணர்த்துகின்றன வென்று வினவப்படுமேயாகில் மறுமொழி கூறுகிறார்—வஸ்து என்று, விராசித்வ மேயன்றோ மித்தயாத்வ மென்கிற சங்கைவரின் விராசித்வத்தின் ஸ்வரூபத்தை ி சோதிக்கிறார்—ஏகேந என்று. வேறு ஸமயங்களில் ஒரு ி ஆகாரத்துடன் அனு

பலிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்ருரு ஸமயத்தில் வேறுவிதமான ஆகாரத்துடன் உபலப்தி உண்டாகட்டும். அத்தால் எவ்வாறு விகாசித்வமானது துச்சத்வ மித்த்யாத்வங் களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ஆகுமென்கிற சந்நைவர துச்சத்வம் முதலியதின் ஸ்வரூபத்தை சொதிக்கிறார்—துச்சநீத்யம் ஹி என்று. பரிணாமாதீதா என்று. பரிணாம சப்தமானது பரிணாமஸாமான்யத்தையும் அந்த பரிணாமத்தின் விசேஷத்தையும் உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளது. எவ்வாறு? வாத சப்தமானது எல்லாக்கதைகளையும் பொதுவாகச் சொல்வதாக இருந்தபோதிலும் வீதராகனுடைய கதாமாத்ரத்தை உணர்த்துவதில் விசேஷ நோக்கமுள்ளதோ அப்படிப்போல. இவ்விடத்தில் இந்த பரிணாம சப்தமானது வீருத்தி அடைகிற அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறது. பரிணாமர்த்தி ஜன்மபி: என்று ப்ரயோகமிருப்பதால். 'யத்து காலார்தரேணபி நான்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதி வை' பரிணாமாதி ஸம்பூதாம் என்று சொல்லப்பட்டபோகிற வசனத்தில் கண்ணைத்து இவ்வண்ணம் கூறப்பட்டது. பரிணாமசப்தமானது வேறுபாட்டை மாத்திரம் உணர்த்துகிறதென்று சொல்லும் பகஷத்தில் ஆதிசப்தமானது வேறுப்ரதேசத்தை நாடுதலென்கிற அர்த்தத்தைக் குறிக்கிறது. வேறு ஒரு ஸமயத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு வேறு ஒரு ஸமயத்தில் இல்லை என்கிற ஜ்ஞானமானது ஏன் பாதமாகாதென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் அதற்கு மறுமொழி உரைக்கிறார்—காலபேதேந என்று. விரோதமிருந்தாலன்றோ பாதம், பாதிக்கப்பட்டதக்கதன்மை யல்லவோ மித்த்யாத்வம், என்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—அந: என்று. பரிணாமித்வம் அபரிணாமித்வமென்கிற இரண்டு அர்த்தங்களிலும் நாஸ்தி அஸ்திமுதலிய சப்தங்கள் * பாரிபாஷிதங்களால்லவன்றோ. ஆதலால் எவ்வண்ணம் அவ்வர்த்தங்களை உணர்த்தும்விதம்? பரிணாமங்களுக்கு ஆசிரயமாக இருந்தபோதிலுங்கூட வஸ்து நித்த்யமாக இருப்பதால் நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருந்தலுங்கூட பொருந்தாதென்று வினவப்படுமேயாகில் மறுமொழி அளிக்கிறார்—ஏததுக்தம் பலதி என்று. எப்பொழுதமிருக்கிற ஒரு ரூபத்துன் கூடிய இருத்தல் அஸ்தி சப்தத்தின் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம். விராசத்தை உள் ளடக்கிக்கொண்டிருத்தல் நாஸ்தி சப்த ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் என்று பொருள். குடமாக இருக்கிற நிலைமையில் † பிண்டம் இல்லை. ‡ கபாலங்களாக இருக்கும் நிலைமையில் குடம் இல்லை. பொடியாக இருக்கும் நிலைமையில் கபாலங்களின் ஸத்தை இல்லை என்பதனால் எப்பொழுதும் நாசத்தை உள் ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. முந்தின அவஸ்தையுடன்கூடிய வஸ்துவுக்கு மேல்வருகிற நிலைமையை யடைதல்லவோ விராசம். அந்த அவஸ்தையுடன் கூடிய வஸ்துவுக்கு அந்த உத்தராலஸ்தாப்ரபாப்தியை உத்பத்தி. ஆகையால் நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதன்மை அசித்வஸ்துவுக்கு. சித்வஸ்துவுக்கோவென்றால் வேறொரு அவஸ்தையை அடைவதும் அடைந்திருந்த அவஸ்தையை இழப்பதும் இல்லாமையால் ஒரே ரூபமாக இருப்பதுபற்றி விராசகர்ப்பத்தவமில்லை. ஆதலால் அது அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதே. அது எப்பொழுதமிருக்கிறதோ அது அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது. 'ஸித்தே சப்தார்த்த ஸம்பந்தே' என்கிற இடத்தில் ஸித்த சப்தம்போல இந்த சப்தம் நிச்சயத்தை உள் ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ஸித்தே ஏவ என்று வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

† வாதம்—தத்வத்தை அறிந்துகொள்வதில் நோக்கத்துடன் கூடினவாதியின்கதை.

* பாரிபாஷிதம்—அவயவார்த்தங்களினி ஸங்கேதத்தால் ஒரு அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தம். † பிண்டம்—மண்ணுருண்டை. ‡ கபாலம்—மண்ணேடு.

↑ அப்பகஸ்: வரையுபகஸ்: இது முதலியபதங்களைத் தருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி. அப்படியே இவ்விடத்திலுமென்று பொருள். அஸ்தி நாஸ்தி என்கிற சப்தங்களுக்குப் ப்ரஹ்மத்தி மிகித்தம் இதே என்கிற இந்த அர்த்தத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—யதோகூதம் என்று.

[illegible][illegible]

ஸ்ரீபாத்யம்—

தேசகாலங்களையும் கர்ம விசேஷங்களையும் அபேஷித்து இருப்பு
டைய தென்றும் இருப்புடையதல்ல வென்றும் வயவஹரிக்கக் கூடிய
வஸ்துவினிடம் தனித்து ஆஸ்தி என்கிற புத்தியினால் ஆறியத்தக்கநன்மை
யானது அபரமார்த்த மென்று உரைக்கப்பட்டது. ஆத்மா ஒன்றுக்கே

‡ அப்பகை:—ஜலத்தையே சாப்பிடுபவன்.

* வாயுபகி:—காத்தையே ஆஹாரமாக உட்கொள்பவன்.

தணித்து அஸ்தி என்கிற புத்தியினால் அறியத்தக்க தன்மை இருப்பது பற்றி, அந்த ஆத்மா பரமார்த்தவஸ்துவென்று உரைக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவாதாரம் யதாசைதத் த்ரைலோக்யம் ஸமவஸ்திதம். பரமார்த்ததர்சமே ப்ரோக்தோயதாஜ்ஞாநம் ப்ராதாநத:” [இந்த ச்லோகத்துக்குப்பொருள். சித்சிதாத்மகங்கனான இந்த முவ்வுலகங்களும் எவ்விதம் விஷ்ணுவை அந்த ராத்மாவாகக் கொண்டு நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அவ்விதம் சொல்லப்பட்டது. எப்படி சிதம்சமானது ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தையே தன்னுருவாகக்கொண்டிருப்பது பற்றி அழிவற்றதாக இருப்பதால் பரமார்த்தமோ, அப்படியே தலமைபற்றி எனக்குக்கூறப்பட்டது.] என்று ச்ரோதாவான மைத்ரேயர் ஸ்ரீபராசரமஹரிஷியினுடைய உபதேசத்தை அனுஸரித்துச் சொல்லியிருப்பதாலும், ‘ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:’ இது முதலிய ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்தேசத்திற்குக் காரணம் ஈஸ்வரனுக்கும் ஜகத்துக்கும் இருக்கிற சரீராத்மபாவஸம்பந்தமே. சித்வஸ்து அசித்வஸ்து இவ்விரண்டினிடம் முறையே அஸ்திநாஸ்தி என்கிற சப்தங்களின் ப்ரயோகத்திற்குக்காரணம் யாதெனில், ஜ்ஞாநமென்பது ஆத்மாவுக்கு கர்ம ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகாமல் ஸ்வாபாவிக ரூபமாக இருப்பதால் அதுனுடைய ப்ராதான்யமும் அசித்வஸ்துவுக்கு அது கர்ம நிமித்தமான பரிணாமத்துடன் கூடி இருப்பதால் அப்ராதான்யமமுமென்று அறியப்படுகிறது. விசேஷங்களால் விடுபட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநத்தினாலேயே ச்ருதிகள் அவித்யையின் நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகின்றனவென்று எது உரைக்கப்பட்டதோ அது ஸரியல்ல. “வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத், தமேவம் வித்வா நம்ருத இஹபவதி, நாந்ய: பந்தா வித்யதேயநாய, ஸர்வேநிமேஷா ஜஞ்ஜிரே வித்யுத: புருஷாததி, ந தஸ்யேசே கர்சந, தஸ்யநாம மஹத்யச:; ய ஏவம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி” இது முதலிய அநேக வாக்கியங்களின் விரோதத்தால்.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை—

அஸத், அஸத்ய, ஸத்; ஸத்ய முதலியசப்தங்களுக்கு மித்த்யாத்வத்திலும் அமித்த்யாத்வத்திலும் ப்ரஸித்தி ஸ்வாரஸ்யமிருக்கிறதென்கிற சங்கைவரின், மித்யார்த்த

க்ருதியின்பொருள்—“வேதாஹம்” குர்யன்போல் ஜ்வலிப்பவனும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கு அப்புறத்திலிருக்கிற த்ரிபாத்வியூதி ஸ்தானத்திலிருப்பவனுமான இந்தமஹாபுருஷனை நான் அறிகிறேன். “தமேவம்” இவ்வண்ணம் அந்த பரம புருஷனை அறிபவன் இங்கெயே மூத்தனுக்கு துல்பனாக ஆகிறான். “நர்ந்ய:” மோகடித்தை அடைவதற்கு (அவ்ணவிட) வேறு வழிகிடையாதது. “ஸர்வே” மின்னல் வர்ணமுள்ள புருஷனிடத்தினின்று நொடி க்ஷணம் கலை காஷ்டை முதலிய எல்லாகால கலைகளும் உண்டாயின. “நதஸ்ய” அவனுக்கு ஒருவனும் தலைவனல்ல. “தஸ்ய” அவனுக்கல்வவோ பெரும் கீர்த்தி. “ய ஏவம்” எவர்கள் இவ்வண்ணம் அறிகிறார்களோ அவர்கள் முத்தர்களாக ஆகிறார்கள்.

எனய்] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

போதச் ஸாமர்த்தியமுள்ளடங்கி இருக்கிறதென்பதையும் காண்பிக்கிறார்—நேச என்று. கர்ம விசேஷாபேகையா என்று. கார்க்குதல், ஆரங்கிசெய்தல் முதலிய செய்கைகளின் ஸத்பாவாஸத்பாவங்களால் ராஜத்வம் பித்ருத்வம் முதலிய தர்மரூபத்தால், அஸ்தித்வமும் நாஸ்தித்வமும் கர்மாவை அபேகித்த வருகிறது. உபாதிவினால் அநாவது ஒரு காரணத்தால் ஏற்படுகிற அஸ்தித்வ தர்மஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான அஸ்தித்வ ஸம்பந்தமுள்ள தென்கிற புத்திக்கு விஷயமாக இருத்தல் பரமார்த்தமல்லவென்று பொருள். அபரமார்த்த கர்ப்பமான அஸ்திப்ரத்தத் தோடு சேர்ந்திருப்பதால் அசித்தக்கு நாஸ்தி அஸ்த்யம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க தன்மை என்று உரைக்கப்பட்டது. ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான அஸ்தித்வஸம்பந்தத்தினால் அந்த ஆத்மாவினிடம் அந்த அஸ்தித்வபுத்திவிஷயத்தால் பரமார்த்தமென்று கூறுகிறார்—ஜூந்மந ஏவ என்று. தசச்லோகி க்ரத்தத்தில் பதம் பதமாக கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை கேழ்ப்பவனுடைய ழு அனுவாத ப்ரகாரத்தால் திடப்படுத்துகிறார்—சீரோதூம்ச என்று. ப்ராதாத: - 'தவ்யேசயோ?' என்கிற வ்யாகரண ஸூத்ரத்தில் போல் பாவப்ரதானமான நிர்தேசம் - ப்ராதான்யேச என்று அர்த்தம். ப்ராதான்யம், உத்கர்ஷம், மேன்மை- அனுபாஷண ச்லோகத்தைச் சார்ந்த முன் பாதி யினால் பலித்த அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ஜ்யோநீம்ஷி என்று. 'அதொன் றினாலேயே தரிக்கத்தக்கவையமாக இருத்தலன்றோ சரீரலக்ஷணம். அதனால்' விஷ்ணுவாதாரம் என்பதனால் ஆத்மசரீரபாவம் விர்த்தித்தது. அந்த ச்லோகத்தின் பிற்பாதியினால் பலித்த பொருளைக்கூறுகிறார்—சிதசித் என்று. ஜ்ஞாநப்ராதான்யம் சப்தத்தால் நன்கு கூறப் பட்டிருக்கிறது. அதனால் அசித்தவஸ்துவுக்கு அப்ராதான்யம் அர்த்த விர்த்தமாதலால் சொல்லுகிறார்—அசித்வஸ்து நபுச என்று. ப்ராதான்யா ப்ராதான்யே—மேன்மையும் தாழ்வும், அவ்விரண்டும் பரிணமித்வா பரிணமித்வ ஸ்வரூபங்கள், அமித்யாத்வ மித்யாத்வ ஸ்வரூபங்களல்ல. 'தர்மியானது இருந்தலன்றோ ப்ராதான்யாப்ராதான்யங்கள். ப்ரதீதிமாத்ரத்தால் ஸித்திக்கிறதன்றோ மித்யை, ஆதலால் அதில் அப்ராதான்ய சப்தம் ஸ்வரஸம்பல்லவென்று அபிப்ராயம். அப்படிக்கின்றி விசேஷங்களில்லாத ப்ரஹ்மாத்மைக்யஜ்ஞாநமானது நிவர்த்தகத்வபரமாக இருப்பதால் அன்யனால் கூறப்பட்டுள்ள ச்ருதிகளுக்கு அந்த அர்த்தமில்லை என்பதைச் சொல்வதற்காக அன்யனால் சொல்லப்பட்டிருப்பதை அனுவதிக்கிறார்—யதுகீதம் என்று. பரிஹரிக்கிறார்—நதஸந் என்று.

அந்த இடத்தில் ஜ்ஞாநத்திற்கு நிர்விசேஷ வஸ்துவிஷயத்வத்தையும் அதனால் ஆத்மைக்யவிஷயத்வத்தையும் பரிஹரிக்கப்போகிறவராய்க்கொண்டு முதலில் நிர்விசேஷ வஸ்துவிஷயத்வத்தை விலக்குவதற்காக எடுக்கிறார்—வேதாஹம் என்று. இதனால் வித்யாஹம் முதலியவைகளோடுகூடிய வஸ்துவிஷய ஜ்ஞாநமே உபாயம். வேறு வஸ்து உபாயமல்லவென்று சொல்லப்பட்டது. இதோடு ஸாமானமான அர்த்தத்துடன் கூடி இருத்தலால் கூறுகிறார்—ஸரீ வேந்மேஷா: என்று. அந்த இடத்திலோவென்றால் "அத்யஸஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப்ப: இத்யஷ்டதென" என்று ப்ரதீகோபாதாம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் "வித்யுத்" என்கிற சப்தம் வ்யாக்ஷியானிச்சப்பட்டுத் தாச ஆகிறது. வித்யுத் - மின்னல்போன்ற நிறமுள்ளவென்று என்று அர்த்தம். "ஆதித்யவர்ணம்" என்பதோடு அர்த்தைக்யத்தால். "ந தஸ்யேசேகஸ்ச" என்பத

ழு அனுவாதம்—ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருப்பதை மீண்டும் உரைத்தல்.

தர்மி—அஸாதாரணதர்மத்தால் நிரூபிக்கத்தக்க வஸ்து.

ஊல் உபாயமாக இருக்கிற வேறு ஜ்ஞாநமில்லை. என்பது பலித்தது. அதிகமாக அறியத்தக்கவேறு வஸ்து இல்லாமையால் உரைக்கப்பட்டுள்ள ஆகாரத்துடன் கூடின புருஷனை அறிதலே உபாயமென்று காண்பிக்கிறார்—ய ஏநம் விது: என்று. இந்த வாச்யங்களையும் ஆகி சப்தத்தால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற மற்ற வாச்யங்களையும் எடுத்தது அநேக வாச்ய விரோதங்களைக் காட்டுவதற்காக.

புஷ்டமணஸஸிஸெஷகூடெவ ஸவடூணுவி வாக்யாநி ஸஸிஸெஷஜ்ஞாநாடெவ ரொகூஷ வடினி; ஸொயகவாக்யாநுவி ஸ விஸெஷரெவ புஷ்ட புதிவாடியனீ த்யூக்ஷு ||

தத்துவஸூரடிவாக்யெஷா ஸாரிநாயிகரணம் ந நிவிடஸெஷவஸெஷகூபரஸு, தத்துவடியொஸஸிஸெஷபுஷ்டமணஸஸிஸெஷகூபரஸு | தத்துவம் உரி ஸவடூணு ஸத்யஸகூபம் ஜமதாரணம் புஷ்ட வராஜீஸ்ரதி—“ததெஷகூத, வஹு ஸ்யாஸு” உத்யாடிஷு ததெஸுஷவ புக்ஷகூகாசு | தத்துவநாயிகரணம் கூவடினா சுவிஸிஸிஷஜீவஸரீரகம் புஷ்ட புதிவாடியதி, புகாரதயாவஸ்துதெதகவஸுபவாக்யாநாரிநாயிகரணஸு புகாரதயவரித்யாமெ புஷ்டநிதிததெஷாஸஸிஸெஷ ஸாரிநாயிகரணுரெவ வரித்யுத்யுஷாசு; உயொடிஷடியொமுகூக்ஷா வ | “ஸொயம் ரெஷகூத” உத்யுத்யாவி ந உக்ஷணா; உருதவதயூநகாமஸுஸிததெயெஷுத்யுவிரொயாசு | ரெஸுஷெஷவிரொயஸு காமஷெஷெவ வரிஷுத்யு | “ததெஷகூத, வஹுஸ்யாஸு” உத்யுபக்யுவிரொயஸு | ஸகவிஜ்ஞாநெவ ஸவடூவிஜ்ஞாநபுதிஜ்ஞாநஹி ந வ்யுதெ | ஜ்ஞாநவ்ஸுருபஸு நிரஸு நிவிஷெஷாஷஸு ஸவடூணுஸு ஸஸிஸுஷுராணமணாத்தகஸுராஜ்ஞாநம் தத்யாபுநகாபுரஸுஷாபுரஸுக்ஷஹி ஸவதி | வாயாபுரஸுஷவ ஸாரிநாயிகரணஸு கூவத்யுத்யுராயிஷாநகூக்ஷணா நிஷுதி உக்ஷணா ரெதி உக்ஷணாடியஸு ஸவ ஷெஷாடி ||

புதிபாஷ்யம்—

பரஹ்மமானது விசேஷங்களோடு கூடி இருத்தலாலேயே எல்லா வாக்யங்களும் ஸவிசேஷஜ்ஞாநத்தாலேயே மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகின்றன. சோதகவாக்யங்களும் பரஹ்மத்தை விசேஷங்களோடுகூடிய தென்றே பரதிபாதிக்கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டது. தத்வமஸி முதலிய வாக்யங்

களில் ஸாமாநாதிகரணயமானது நிர்விசேஷ வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தைச் சொல்வதில் கருத்துள்ளதல்ல. தத் த்வம் என்கிற இரண்டுபதங்களும் விசேஷங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே சொல்வதால், தத் என்கிற பதமானது எல்லா மறிந்ததும் ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியதும் ஜகத்காரணமாகவுயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. “ததைக்ஷத-பஹ்ஸ்யாம்” இது முதலிய ச்ருதிவாக்கியங்களில் அந்த ப்ரஹ்மமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருப்பதால், அந்த தத் பதத்தோடு ஸாமாநாதிகரணமாக அதாவது அபேதாந்வய யோக்யமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற த்வம் பதமும் அசித்தோடு சேர்ந்திருக்கிற ஜீவனை சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தைப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு இரண்டு ப்ரகாரங்களுடன் கூடி இருக்கிற ஒரு வஸ்துவை ப்ரதிபாதிப்பதில் தாத்பர்யமிருப்பதால், இரண்டு ப்ரகாரங்களையும் விட்டுவிட்டால் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேத மில்லாமையால் ஸாமாநாதிகரணயமே இழக்கப்பட்டதாக ஆகும்- இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணாவ்ருத்தி சொல்லவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. ‘ஸோயம் தேவதத்த:’ [இவன் தான் முன்புகண்ட அந்த தேவதத்தன்] என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞாப்ரகாசக வாக்கியத்திலுங்கூட லக்ஷணை இல்லை. ஒரு வஸ்துவானது இறந்தகாலத்தோடும் நிகழ்காலத்தோடும் ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபற்றி ஐக்யப்ரதீதிக்கு விரோதமில்லாததால் - தேசபேத விரோதமானது காலபேதவிரோதத்தால் பரிஹரிக்கப்பட்டது ‘ததைக்ஷத, பகுஸ்யாம்’ என்கிற தொடக்கத்திற்கு விரோதமும் ஒன்றை அறிந்ததனால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாக ஆகிறது என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையும் இசைகிறதில்லை. ஜ்ஞாநத்தையே தன் உருவமாகக்கொண்டவனும் விலக்கித்தள்ளப்ப்பட்ட ஸமஸ்ததோஷங்களுடன் கூடியவனும் எல்லாவற்றையு மறிந்தவனும் எல்லா கல்யாணகுணஸ்வரூபனுமாக இருக்கிற பரமபுருஷனுக்கு அஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞாநகார்யங்களாகவும் முடிவில்லாதவைகளாகவுயிருக்கிற அபுருஷார்த்தங்களுக்கு ஆச்ரயமாக இருப்பதும் ஸம்பவிக்கிறது. பாதார்த்த ஸாமாநாதிகரணய மொப்புக்கொள்ளப்பட்டால் தத்த்வம் என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கும் அதிஷ்டான லக்ஷணையும் நிவ்ருத்திலக்ஷணையும் கல்பிக்கவேண்டியதாக இருப்பதால் அந்த லக்ஷணை முதலியவைகளே தோஷங்கள்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஆய்யனே ! ‘ஸதேவஸோம்ய, எகமேவ’ இது முதலிய காரணவாக்கியங்களில் ப்ரஹ்மம் கிர்விசேஷ மென்ற அறியப்பட்டிருப்பதால் அந்த கிர்விசேஷப்ரஹ்மஜ்ஞாநமே நேராக மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக இருக்கிறது. ஆதலால் ஸகுணஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயத்வமானது அந்த கிர்விசேஷ ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தின் வாயிலாக ஆகலாம். அன்றிக்கே ஸகுணஜ்ஞாநத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்கியத்திலுங்கூட ஸகுணத்வத்தில் தாத்பர்யம் கிடையாது வஸ்து மாத்ரமே காணப்படுகிற தென்று

வினவப்படுமேயானால், அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—ப்ரஹ்மண: என்று. ஸத்வித்யைமுதலிய வித்யாப்ரதிபாதசங்குதி வாக்கியங்களிலுங்கூட ஸகுண விஷயத்வத்தை உபபாதம் செய்திருப்பதால், ப்ரமாணவித்யமாயும் வாஸ்தவமாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபவிஷயஜ்ஞானமே மோகேஷாபாயமாதலால், அவைகளும் ஸவிசேஷஜ்ஞானத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதிலேயே கருத்துள்ளவைகளென்று பொருள். அங்ஙனமாகில், சோதகவாக்கியங்களோடு விரோதம் வருகிறதென்று சொல்லப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—சோதக என்று.

இவ்வண்ணமாக ஜ்ஞானத்திற்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வமானது அதற்கு விரும்பக்கூடிய வசனங்களின் உதாஹரணத்தால் நிரூபிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் ‘தத்த்வமுஹி’ இதுமுதலிய வாக்கியங்களிலுள்ள ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு வேறு விதத்தால் பொருத்தமில்லாமையால் நிர்விசேஷஜ்ஞானமே உபாயமென்கிற சங்கைவரின் அந்தஸாநாதிகரணயமானது ஜீவாத்மாபரமாத்மா இவ்விரண்டுக்கும் ஐக்யத்தைச் சொல்லவந்ததென்பதை நிராகரிக்கிறார்—தத்த்வமுல்யாதி என்று. சோதகவாக்கியங்களில் ஸாமாநாதிகரணயமானது அந்தப் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறு வஸ்துவின்து வ்யாவ்ருத்தியின் வாயிலாக வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தைச் சொல்லவதில் கருத்துள்ளது. ‘தத்த்வமுஹி’ இது முதலிய வாக்கியங்களில் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸாமாநாதிகரணயமானது அவ்வயமுகத்தால் உபலக்ஷிக்கப்பட்டுள்ள வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தில் கருத்துள்ளது. அசுத்தப் ப்ரஹ்மம் இது இரண்டுகளுக்கும் வேண்டுமால், ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம’ இதுமுதலியவற்றால் வாஸ்தவமல்லாத ரூபத்தை ஏறிடுவதனால் ஸாமாநாதிகரணயம். ‘ஜ்யோதிம்ஷி விஷ்ணு:’ இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் ஸாமாநாதிகரணயமானது பாதார்த்தமுள்ளதென்று நான்குவிதமாகவன்றோ அந்நாங்களால் ஸாமாநாதிகரணயம் ஆங்காங்கு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் ‘தத்த்வமுஹி’ இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் அவ்வயமுகத்தால் வஸ்துமாத்ரம் அறிவிக்கப்படுகிறதென்பதையும் கதி இல்லாமையால் பாதார்த்தத்தையும் ஆசங்கித அது நிராகரிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் முதன்மைவாய்ந்தள்ள வஸ்துக்களின் ஐக்ய பரத்வத்தை தூஷிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—நநீர்விசேஷ வஸ்துவைவ்யபரம் என்று. எதனால் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—தத்த்வம் என்று. அது எவ்வண்ணமென்று கேட்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—தத்த்வம்மஹிஎன்று. ‘ஹி’ என்கிறசப்தம் ஹேதுவை உணர்த்துகிறது. ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுடன்கூடிய ப்ரஹ்மப்ரதிபாதம் எவ்வாறு என்று வினவப்படுமேயானால் உத்தரமளிக்கிறார்—நதைகநுத் என்று. தத் என்கிறசப்தத்திற்குப் ப்ரக்ருதமான எல்லா ஆகாரங்களுடன் கூடிய வஸ்துவை பராமர்சிப்பதென்பது வ்யுத்தத்தியினால் ஸித்தமாக இருக்கிறது. வெண்ணிறமுள்ளதும் மங்களகரங்களான கண்களுடன் கூடியதும் நிறைந்த கொம்புகளுடன் கூடியதும் சூடம்போன்ற மடியுடன் கூடியதுமான யாதொரு என்னுடைய பசுவன்னோ அதை ஒட்டிக்கொண்டு வா என்பது எப்படியோ.

ஐயா! பசு இருக்கிறது, அதை ஒட்டிவா இது முதலிய வாக்கியங்களில் கொண்டுவருதல் முதலிய செய்கைகளுக்குத்தகுதியற்றதான ஸ்திதிமுதலிய விசேஷங்களால் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்துவை பராமர்சித்தல் காணப்படுகிறது. அதுவும் முக்கியம், இவ்வண்ணமல்ல—ஆயன்கிரியையேர்டு ஸமகாலான்வயத்திற்கு யோக்யமல்லாததாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஸ்திதியாதி விசேஷணத்தோடு முந்தினகாலத்தோடு சேர்ந்திருத்தல் சொல்லக்கருதப்பட்டிருப்பதால், அப்படி இல்லாவிட்டால் ஒடிக்கொண்டிருக்கிற கோபிண்டத்திற்குங்கூட ஒட்டிக்கொண்டு வருதல் என்பதுபாஸங்கிக்கும். விசேஷண

மானதுவிசேஷ்ய வஸ்துவினிடம் எவ்வாறு அன்வயிப்பதற்குத் தகுதியுண்டோ அவ்வாறு அன்வயிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த விசேஷணத்தின் அபரித்யாகமன்றோ விவக்ஷிதத்வம் ப்ரக்ருதமாக இருக்கிற எல்லா விசேஷணங்களிலும் ஒன்றுக்காவது பரித்யாகம் ஏற்படுமே யாகில் ப்ரக்ருதத்வமே இழக்கப்படவேண்டியதாக ஆகும். வெண்ணிறமுன்னதும் மங்கலக் காமான கண்ணாளுடன் கூடியதும் பூர்ணமான சொம்புகளுடன்கூடியதும் ரூடம்போன்ற மடியுடன் கூடியதுமான யாதோரு என்னுடைய பசுவுண்டோ அதைக்கொண்டு வான்னு சொன்னால் வெண்ணிறமொன்றைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லா விசேஷணங்களுடன் கூடின கோவ்யத்தியை ஒட்டிக்கொண்டு வந்தபோதிலுங்கூட ப்ரக்ருதமான கோவ்யத்தி ஒட்டிக்கொண்டுவரப்பட்டாமல் போவதால். ஆதலால் எல்லா விசேஷணங்களும் ப்ரக்ருதமாக இருக்க நிர்விசேஷ வஸ்துதான் ப்ரக்ருதம் என்பது தூரத்தில் ஒட்டப்பட்டது, ப்ரக்ருதமாக இருக்கிற எல்லா விசேஷணங்களையும் பரித்யாகம் செய்தபோதிலும் தர்மங்களின் ஐயத்தால் ப்ரக்ருதத்வம் ஸித்திக்கிறது. எல்லா ஆகாரங்களும் இல்லாவிட்டால் ப்ரதிஸந்தரத்திற்கே தகுதியற்றதாகப்போகவேண்டியவருவதால். தாழ்வாரத்தில் ரூடமிருக்கிறது. அதைக்கொண்டு” என்கிற வாக்கியத்தில் கடத்வத்தை சொல்லக்கருத்தில்லாத காரணம் பற்றி மண்ணை மாத்திரம் ஒருவன் கொண்டு வந்தால் அதனால் ப்ரக்ருதகாரியஸித்தி உண்டாதன்றோ. ஒரு ஆகாரமானது முற்றிலும்கூடப்பட்ட போதிலுங்கூட ஸம்பவியாத ப்ரக்ருதத்வமானது எல்லா ஆகாரங்களும்கூடப்பட்டிருக்கும் தருணத்தில் எவ்வாறு ஸம்பவிக்கும். மோதிரமாக இருத்தலென்கிற தன்மை நீங்கியபோதிலுங்கூட தங்கம் நிறைக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், ப்ரத்யக்ஷத்தால் உண்மை, ‘தத்’ என்கிற சப்தமோவென்றால் ப்ரக்ருதமான ஆகாரமில்லாவிடில் ப்ரதிஸந்தானத்தையே உண்டுபண்ணச் சக்தியற்றதாக இருக்கிறது. அதனாலேயே எந்த மோதிரமோ, அதைக்கொண்டு வான்னு சொன்னால் தங்ம் மாத்திரம் தனித்துக்கொண்டு வரப்படுகிறதில்லை. ஆதலால் ப்ரக்ருதத்தன்மை எல்லா ஆகாரங்களையும் இழந்துவிடும் பக்கத்தில் ப்ரதிஸந்தானத்திற்கே தகுதியற்றதான வஸ்துவைக் ப்ரக்ருதத்வமே இல்லை என்பதனால், ‘தத்’ என்கிற சப்தத்திற்கு வஸ்துமாத்ர ப்ரத்வம் லாக்ஷணிகமாக ஆகும்.

‘தத்’ என்கிற பதத்தால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கும் ‘த்வம்’ என்கிற பதத்தால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற அஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கும் விரோதத்தால் ‘தத் த்வம்ஸி’ என்கிற வாக்கியம் விசேஷங்களனைத்தாலும் விடுபட்டிருக்கிற சுத்த ஸைதன்யத்தை மாத்திரம் உணர்த்துகிறது. தன்ம சொல்லப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—தத்ஸமாநாநீகரணம் என்று. ‘கடஸ்ய சக்ஸ:’ என்கிற வாக்கியத்தை முதன்மையாகக்கொண்ட வ்யதிகரணவாக்யங்களில் தர்மத்தைச் சொல்லும் திறமைவாய்ந்துள்ள சப்தத்திற்கு தர்மி பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்திவைக்கும் தன்மை இல்லாததால் அதை விலக்குவதற்காக ‘தத்ஸமாநாதிகரணம்’ என்று கூறப்பட்டது. அசித் விசிஷ்டஜீவசரீரகம் என்று. அஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுடன்கூடின பரமாத்மா வினிடத்தில் விரோதமானது நேராக இல்லாமல் ஒன்றின்வாயிலாக ஏற்பட்டிருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம், த்வம் பதத்தின் ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தமாக இருக்கிற ஸம்போதநீயார்த்தத்வ ரூபமான ஆபி முக்கியத்திற்கு ப்ரயோஜகரூப லக்ஷணமென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ‘அசித் விசிஷ்டஜீவ’ என்று. உரைக்கப்பட்டது

ஸாமாநாதிகரணயிருக்கையில் எவ்வாறு த்வம் பதமானது ஜீவவிஷிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்தும் திறமையுள்ளதென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ப்ரகாரநீவம் என்று. ப்ரகாரநீவயாவஸிநீதம்- இரண்டு ப்ரகாரங்களோடுகூடியது. ப்ரகருதங்களான தத் த்வம் பதங்களின் ப்ரவ்ருத்திரிபித்தபரமான ப்ரகாரநீவயசப்தமானது ி நீ ந்யூதையை வ்ருத்திக்கச் செய்கிறதே ஒழிய ப்ரகாரங்களின் த்ரித்வம் முதலியதை விலக்குவதில் கருத்துள்ளதல்ல. அதை உபபாதனம் செய்கிறார்—ப்ரகாரநீவயபரிநீயாகே என்று. வேறு தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்—ந்வயோ: என்று. விரோதயில்லாமலே முக்கியமாக கிர்வாஹம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க ஒருபத்தத்திற்க்கூட லக்ஷணையை கல்பிப்பது யுத்தமன்று. விரோதம் வந்தபோதிலுங்கூட ஒரு பத்தத்திற்கு லக்ஷணையைக் கல்பிப்பதனாலேயே விரோதத்தினது இன்மை வித்திப்பதாக இருக்க இரண்டு பதங்களுக்கு லக்ஷணையை கல்பிப்பது பொருந்தாதென்று அர்த்தம்.

அய்யா 1 இரண்டு பதங்களுக்கு லக்ஷணையை கல்பிப்பது தூஷணமாகா, ஸோயம் தேவதத்த: இது முதலிய வாக்கியங்களில் காணப்பட்டிருப்பதால், அந்த இடத்திலோ வென்றால், தேசவிசேஷத்தோடும் கால விசேஷத்தோடுங்கூடிய ஆகாரத்தில் தேசாந்தர காலாந்தரங்களுக்கு அன்வய விரோதத்தால் இரண்டு பதங்களும் லக்ஷணிகங்களே. அதுவிஷயத்தில் பர்கிறார்—ஸோயம் என்று. ஒரு வஸ்துவுக்கு இரண்டு தேசங்களோடு ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதில் விரோதமா? அல்லது இரண்டு காலங்களோடு ஸம்பந்தம்வரின் விரோதமா? என்கிற விசல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டுக்கூறுகிறார்—பூந் என்று விஷிஷ்டாகாரத்தில் விசேஷணாந்தரங்கள் அன்வயிக்காதனரே. பின்னையோ விசேஷ்யமாத்ரிதத்தில் விசேஷணாந்தரான்வய முண்டு, அதனால் இரண்டு காலங்களின் ஸம்பந்தம் வ்ருத்தமன்று. வ்ருத்தமாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது பெளத்தர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற க்ஷணிகத்வமே வந்த சேரும். அநேக காலங்களால் ஸாதிக்கத்தக்க தர்மங்களைச் செய்தலும் பலப்ராப்திரீட்சம் பொருந்தாமல் போகவேண்டியதாக ஆகுமென்று கருத்து. நேசபேத என்று. ஒரு வஸ்துவுக்கு இரண்டு தேசங்களின் ஸம்பந்தம் விரோதமாகில் அப்பொழுது விஷ்ணு ப்ரதக்ஷிணம் திர்த்தல்நானம் முதலிய விதியானது பொருந்தாமல் போகவேண்டும். ப்ரத்யபிஜ்ஞாவிரோதமு மென்றுகருத்து. ஒரே ஸமயத்தில் இரண்டு இடங்களிலும் இரண்டுகாலங்களிலும் இருத்தலெவ்வாறு ஸம்பவிக்குமென்று வினவப்படுமேயானால் உத்தரம் கூறப்படுகிறது. இரண்டு தேசங்களின் ஸம்பந்தத்திற்காவது இரண்டு காலங்களின் ஸம்பந்தத்திற்காவது ஒரேஸமயத்திருத்தல் கிடையாது. அந்த தேசகால ஸம்பந்தங்களின் ப்ரதிபத்திக்கனரே யௌபகப்யம். ப்ரதிபத்தியோவென்றால் முறையே ஸம்பவிக்கிற தேசத்வய ஸம்பந்தத்தையும் காலத்வய ஸம்பந்தத்தையுமே காண்பிக்கிறது, அதனால் விரோதயில்லை. அப்படி. இல்லாவிட்டால் சென்றுபோனதையும் இனிவரப்போகிறதையும் விஷயிகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநங்களில் விஷயமாக இருக்கிற + அதிசவிஷயத்திற்கும் § அநாகத விஷயத்திற்கும் ¶ வர்த்தமானத்வமாவது ஜ்ஞாநத்திற்கு அதிதத்வமாவது அநாகதத்வமாவது ப்ரஸங்கிக்கும் என்று, வேறு தூஷணத்தையும் சொல்லுகிறார்--நதைக்ஷித என்று. ிரீ உபக்ரமாதிகரணத்திலன்றே உபக்ரமப்ரபல்ய முணாக்ஸப்பட்டதென்று கருத்து. உபக்ரமத்தின் தொடக்கத்திலேயே ஐயம் அறியப்பட்டு விட்டபடியால் உபக்ரமவிரோ

§ நீயூதையு-குறையு. + அதிதம்-சென்றுபோனது. § அநாகதம்-வரப்போகிறது.

¶ வர்த்தமானம்-நிசழ்காலம்.

ிரீ உபக்ரமம்-தொடக்கம்.

தமில்லை. ஒன்றை அறிந்ததனால் எல்லாநியப்பபட்டதாக ஆகுமென்கிற அர்த்தத்துடன் கூடின ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞாநா ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யமோவென்றால் ததைகநத, பஹுஸ்யம், என்கிற வாக்கியத்திற்கு முந்தியதென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஏக விஜ்ஞாநேந என்று. அந்த ச்ருதிவசனத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத் தைக்குறித்து நிமித்தத்வம் * உபாதானத்வம் அவைகளுக்கு அனுருணங்களான ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வசக்தத்வம் முதலிய குணங்கள் ஸித்திப்பதாலென்று அர்த்தம். ஸ-ஓக்மாவஸ்தையை அடைந்திருக்கிற சித்சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே காரணம், ஸ்தூலாவஸ்தையைப்பெற்றிருக்கிற அந்த ப்ரஹ்மமே கார்யமாக இருப்பதுபற்றி வேறுதரவ்ய மில்லாமையால் காரணஜ்ஞாநத்தால் கார்யஜ்ஞாநமென்பது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. † ம்ருஷாவாதிக்கோவென்றால் காரணஜ்ஞாநத்தில் கார்யம் விஷயமாக இருப்பதனால் § அந்தர்ப்பாவமபிமதமாக இருக்குமேயானால் விரோதம். ஸத்யபதார்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் மித்த்யாவை இருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விஷயத்வம் பொருந்தாததால்- மித்த்யாத்வோ என்று ஒரு பதத்திற்கு || அத்யாஹாரமும் ஏற்படவேண்டியதாக ஆகும். அந்தர்ப்பாவமில்லை என்கிற பகதத்திலோவெனில் அறியப்பட்டிராத ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் அறியப்பட்டதென்கிற வ்யவஹாரமானது முக்கியமாக உண்டாகாது. அதனால் நம் பகதத்திலேயே ப்ரதிஜ்ஞாவாக்கியம் ஸ்வரஸம். வேறு ச்ருதிவசன விரோதத்தைக் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய என்று. 'ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய' என்கிற இந்த இரண்டு விசேஷணங்களால் தர்மிபூதஜ்ஞாநமும் தர்மபூத ஜ்ஞாநமும் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அஜ்ஞத்தவமும் எல்லா தோஷங்களையும் விலக்கினனானும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணக்கமனுமான பரமபுருஷனுக்கு அளவிற்ற அபுருஷார்த்தமும் ஸம்பவிப்பதால் விரோதம்- ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய என்கிற பதத்தால் திரோதாதாறுபத்தியும் ஸ-ஓசிப்பிக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணமாக ஸாமாநாதிகாண்யத்திற்கு நிர்விசேஷவஸ்துவைக்கயத்தை அறிவிப்பதில் ச்ருத்தென்பது தூஷிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் பாதார்த்தத்வத்தை தூஷிக்கிறார்—பாதார்த்தத்தீதீவேச என்று. கயீர் ஸர்ப்பம் என்கிற இவ்வித ஸ்வரூபமுள்ள பாதார்த்தத்துடன்கூடின ஸாமாநாதிகாண்யமே கிடையாது. ஸாமாநாதிகாண்யத்திற்கு ஒரு விசேஷ்யத்தில் இரண்டு ப்ரகாரங்களை உபஸ்தாபிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி பாதார்த்தத்வ விரோதமிருப்பதால். ஆதலால் இரண்டு பதங்களுக்கும் முக்கியார்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமை அபிமதமாக இருக்க பாதார்த்தமான ஸாமாநாதிகாண்யம் ஸித்தியாது. ஸர்ப்ப சப்தத்தால் நரூர்த்தத்தை லக்ஷணவருத்தியினால் உணர்த்தி அஸர்பேர் ரஜ்ஜு: என்கிற நிர்வாஹத்தை த்ருஷ்டாந்த வாக்கியத்திற்கு ஆசங்கித்து தார்ஷ்டாந்திக வாக்கியத்திற்கு அதைவிட அதிக தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—பாதார்த்தத்தீதீவேச என்று. 'த்வம் தத்பதயோ?' என்கிற இடத்தில் க்ரமவிலகை இல்லை. தத் என்கிற பதமானது * அதிஷ்டாந மாத்திரத்தை லக்ஷணவருத்தியினால்

* உபாதானம்—கார்யமாக மாறுகிற காரணம். † ம்ருஷாவாதி—உலகமனைத்தையும் பொய்யென்று சொல்லுகிற அத்தைகி. § அந்தர்ப்பாவம்—உள்ளடக்கம்.

|| அத்யாஹாரம்—சேர்த்துக்கொள்ளுதல். * அதிஷ்டாநம்—ஆதாரம்.

உணர்ச்சிவைக்கிறது. த்வம் பதமானது ஜீவபாவ நிவ்ருத்தியை வக்யணையினால் அறிவிக்கிறது. அல்லது த்வம் பதத்தால் அதிஷ்டாணவக்யணை-தப்பதத்தால் நிவ்ருத்திவக்யணை-ஆதிசுபத்தால் ஸாமாநாதிகாண்ய வக்யணத்திற்கு ஹராயம் உபக்ரமவிரோதமும் ஏவ விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாந பரதிஜ்ஞையினி ப்ராநாதாமயும் வேறுபாடுதிருவகணக்கினி விரோதமும்மென்கிற தூஷணநிஷன் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

[illegible]

ஜீவஸரீரகஜமதூரணவ்ருஹ்வாகெயே போஷுவந்தம் வடிவயிதம் ।
 ப்ருகாரபயலிஸிடுஷ்கவஸூபுதிவாஷிதெந ஸாபிநாயிகரணம்
 உஸிஷம் । நிரஸ்திவிதொஷஸ்ய ஸிஷ்கய ஜாணமாணாத்ஹ்ரு
 வ்ருஹ்ணொ ஜீவாத்யபூதிகுபிஷெவ்யஸ்யபூபொம் ப்ருதிவாஷிதம் உ
 வதி । உபகூபிநாகுதிதா உ) ஸகவிஜ்ஞானெந ஸவபுவி
 ஜ்ஞானபுதிஜ்ஞாவவதிஸு ; ஸுருக்ஷிஷிஷிஷஸூஸரீரகெஸ்ய
 ப்ருஹ்ணஸூருவிஷிஷிஷஸூஸரீரகெந காபுக்மாஸு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இவ்வளவு மாத்திரமன்றோ விசேஷம். சிப்பியைப்பார்த்து இது வெள்ளி யல்ல என்கிற வயவஹாரத்தில் போல அறியப்பட்டிருாத பாதத்தை

எய்யு] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்லோகம் ஸ்ரீபரவ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

கதி இல்லாமல் ஏற்படுத்துவதும் தத் என்கிற பதத்தினால் அதிஷ்டாந்தைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு தர்மம் உணர்த்தப்படாததால் பாதத்தின் அனுபபத்தியும், அதிஷ்டானமோ வெவ்வுறல் முந்தி மறைக்கப்பட்டிருந்தது. மறைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்வரூபமானது தத் என்கிற பதத்தால் உணர்த்தப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. முந்தி அதிஷ்டானத்தின் ப்ரகாசமில்லாவிடில் அதை ஆதாரமாகக் கொண்டுவரும் ப்ரமம் பாதம் இவ்விரண்டுக்கும் ஸம்பவமில்லாமையால், ப்ரமத்துக்கு ஆசிரயமான அதிஷ்டானமானது மறைக்கப்பட்டிராமலிருந்த தென்று சொல்லப்படுமேயானால் அதே அதிஷ்டாந ஸ்வரூபம் ப்ரமத்திற்கு விரோதியாக இருப்பதுபற்றி அது ப்ரகாசிக்கும் தருணத்தில் அந்த அதிஷ்டாநத்தை ஆசிரயித்துப்ரமம் பாதம் இவ்விரண்டும் ஒருக்காலும் உண்டாகாது. ஆதலால் அதிஷ்டாநத்தைவிட வேறான பாரமார்த்திக தர்மம் அதன் மறைதல் இவைகளை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் ப்ரார்த்தி பாதம் இவ்விரண்டும் எவ்விதத்தாலும் உபபாதிக்கமுடியாதவைகள். அதிஷ்டானமாக ஒரு புருஷவடிவமாத் திரமநியப்ப்படாநின்றிருக்க அதைவிட அதிகமாயுள்ளதும் பாரமார்த்திகமாக இருப்பதுமானராஜத்வமானது மறைபட்டிருக்கையிலன்றே இவன் வேடன் என்கிற ப்ரமம் வருகிறது. இவன் அரசன் என்கிற ஆப்தோபதேசத்தாலும் அந்த ப்ரம நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது. அதிஷ்டான மாத் திரத்தின் உபதேசத்தால் ப்ரம நிவ்ருத்தி உண்டாகிறதுநிலை. அது ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதால் உபதேசிக்கத்தகாததாக இருப்பதாலும் ப்ரமத்தை நாசம் செய்யக்கூடிய தன்மையுள்ளதாக இல்லாததாலும். ஜீவனை சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரமத்தையும் ஜகத்துக்கு காரணமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்தையும் முக்கியவ்ருத்தியினால் முறையே இரண்டு பதங்களும் உணர்த்துகின்றன. இரண்டு ப்ரகாரங்களுடன் கூடிய ஒரு வஸ்துவை ப்ரதிபாதிப்பதால் ஸாமாநாதிகரணயமும் ஸித்தித்தது. எல்லா தோஷங்களாலும் விடுபட்டதும் எல்லா கல்யாணகுணங்களாலும் நிறைந்ததுமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜீவாத்ந்யாமியாக இருத்தலென்கிற வேறு ஒரு ஐச்வர்யமும் உபக்ரமத்திற்கு ஆனுக்ஷல்யமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞையும் ஸூக்ச்மசித்சித் வஸ்துக்களை சரீரமாகக்கொண்டப்ரஹ்மமாகிற காரணமே ஸ்தூல சித்சித்வஸ்துக்களை சரீரமாகக்கொண்டு ஜகத்ரூபகார்யமாக இருப்பதால் உபபன்னமாகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

சொல்லப்பட்டிருக்கிற திருஷ்டாந்தத்தாலும் உபலகித்தத்தக்க ஸாமாநாதிகரணயத்தாலும் தூஷணியிதில் அதிகமென்று சொல்லுகிறார்— இயாமிஸ்து விசேஷ; என்று. பாதார்த்த விஷயத்தில் முந்தற்பட்டிள்ள தூஷணஹாநி விசேஷமல்ல

பின்னை அவைகளோடு கூட சொல்லப்படப்போகிற அதிகமான இரண்டு தூஷணங்கள் வந்துவிழுவினதே விசேஷமென்று பொருள். அதிக தூஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்—நேதம் ரஜதமீதி வத்ப்ராதபீனஸ்ஸயைவ பாதஸ்ஸயாகத்யா பரிகல்பநம் என்று. சிப்பியே வெள்ளி என்கிற இடத்தில் வேறு ப்ரமாணத்தால் இது வெள்ளியல்லவென்று பாதமறியப்படுவதால் பாதம் கல்பிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் பாதம் அறியப்பட்டிராதிருந்த போதிலுங்கூட வெறு வழி இல்லாமைமால் பாதம் கல்பிக்கப்படுகிற தென்று அர்த்தம். நத்பதேநாதிஷ்டாநாதிரோகிதர்மாநுபஸ்தாபநேந பர்தாநுபப நீதிம்க என்று. சிப்பியே வெள்ளி என்கிற இடத்தில் சுத்திவ்ருபமான விருத்த தர்மத்தை சப்தமே உபஸ்தாபிக்கிறது. ஆதலால் அங்கே பாதம் கல்பிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்திலோ வென்றால் அதிஷ்டான மாத்திரத்தை வக்ஷணையினால் உணர்த்துகிற தத் என்கிற பதத்தினால் சுத்திவ்ருபம் போல் விருத்த தர்மத்தில் உபஸ்தாபனமில்லாத தால் பாதத்தை கல்பிப்பது பொருந்தாதென்று அர்த்தம். விரோதத்தை பரிஹரிப்ப தற்காக வக்ஷணை என்று சொல்லப்படுமேயானால் இரண்டு பதங்களுக்குள் ஒரு பதத் தின் வக்ஷணையே விரோத பரிஹாரத்தின் பொருட்ப் போதுமானது. அப்பொழுது விசேஷங்களோடு கூடி இருத்தவென்பது ப்ரஸங்கிக்குமென்பதும் அர்த்தத்தால்ஸித்தம். வேறு ப்ரமாணத்தால் பாதம் அறியப்பட்டிருப்பதாலும் சப்தத்தால் விருத்ததர்மங்களின் உபஸ்தாபநத்தாலும் பாதம் கல்பிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால் இரண்டு மில்லாமைமால் அது பொருந்தாதென்று உணர்க்கப்பட்டது.

அந்த இடத்தில் விருத்தங்களான ஆகாரங்களின் உபஸ்தாபநத்தை சங்கிக்கிறார்— அதிஷ்டாநீது என்று. அந்த அதிஷ்டாநமானது மறைக்கப்படும்பாது ஸ்வரூபத்து டன் கூடியதாக எப்படி ஆகுமோ அப்படி உபஸ்தாபிக்கப்படுகிறதென்பது க்ரியா விசே ஷணம். ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத விரோதியின் ப்ரகாசமல்லவோ பாதகல்பனம். தர்ம ங்களை உபஸ்தாபிப்பதே பாதகல்பனமென்கிற நியமமில்லையன்றோ. ஆதலால் தத் பதத்தால் முந்தி ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத விரோதியான அதிஷ்டாநத்தின் ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாசத்தினால் பாதகல்பனமென்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் கூறுகிறார்—நு என்று. விரோதி ரூபமான அதிஷ்டாநம் ப்ரகாசிக்கிறதா? அல்லது இல்லையா? என்று விசல் பித்த ப்ரகாசிக்கிறதில்லை என்கிற பக்ஷத்தில் தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—அதிஷ்டாந என்று. ததாச்ய என்கிற பதத்திலிருக்கிற ஆச்ய சப்தம் விஷயத்தைக்குறிக்கிறது. அல்லது அதை அதிஷ்டாநமாகக்கொண்ட ப்ரம்ம பாதம் இவ்விரண்டுகளுக்கும் என்று அர்த்தம். ப்ரகாசபக்ஷத்தை சங்கிக்கிறார்—ப்ரம் என்று. ப்ரமாச்யம் அதிஷ்டானம் என்கிற இடத்தில் பாடம் நன்கு ப்ராமாசிக்கத்தக்கது. ஆச்யசப்தமானது விஷய த்தை உணர்த்துகிறது. ப்ரமாச்யம் என்கிற இடத்தில் ப்ரமத்துக்கு ஆச்யணம் விஷயீகரணம் அத்ர என்று வைவதிகரணயத்தாலாவது—ப்ரமமானது ஆச்யபிச்சத்தக்கது அதாவது ஸம்பந்திக்கத்தக்கது எதனால் என்று ஸாமராதிகரணயத்தாலாவது கஷ்டப் பட்டு பருவீஹி ஸமாஸமும் நிர்வஹிப்பதற்கு சக்யம். ஆரோபிச்சத்தக்க ஆகாரத்தி ர்கு எது அதிகாரணமோ அது அதிஷ்டானம் என்றவது பொருள். ப்ரமாச்யவ் தத்திற்காக அதிரோஹிதமென்று சொல்லப்படுமேயானால் என்று அர்த்தம். தூஷிக்கி ரார்—ததேவ என்று. இந்த அதிஷ்டானம் விரோதிரூபமா? அல்லது அவிரோதி யா? என்கிற விசல்பாபிப்ரயத்தால் விரோதி என்கிறபக்ஷத்தில் தூஷணம் கூறப்பட் டது. அவிரோதிவ் பக்ஷத்தில் பாதகல்பநத்தின் அறுபபத்தி ப்ரமத்தினது ஸத்தை

என்கிற தூஷணம் ஸ்பஷ்டமென்பதனால் அது சொல்லப்படவில்லை. அது: என்று பாரமார்த்திக சப்தத்திற்கு இது அபிப்ராயம். ப்ரமவிரோதியான ஆகாரம் அபாரமார்த்திகமாக இருக்குமேயாகில் அக்யஸ்தரூபமே ஸத்யமாக ஆகவேண்டியதாகும். எப்படி சுத்தித்வம் அபரமார்த்தமாக இருக்கையில் ஈஜதத்வம் ஸத்யமாக ஆகிறதோவென்று. விரோதியான ஆகாரம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும்கூட ப்ரம நிவ்ருத்தி பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. எப்படி பலாசவ்ருகத்தின் புஷ்பத்தில் காட்டுத்தீ என்கிற ப்ரமமுள்ளதும் புஷ்பத்தின் காம்பினிடத்திலுண்டான வண்டு என்கிற ப்ரமத்தால்பலாசபுஷ்பத்தைத் தழுவுகின்றதுமான வண்டுக்கு பலாசபுஷ்ப விஷயமான காட்டுத்தீ ப்ரமமும் புஷ்பத்தின் காப்புவிஷயமாக உண்டான வண்டு என்கிறப்ரமமும் விலகுகிறதோ இவ்வண்ணமே கூறுகிறார்கள். யாதொருகாரணத்தால் பெண்வண்டானது காம்பிலுண்டான ஆண் வண்டு என்கிற ப்ரமத்தால் காட்டுத்தீ என்கிற ப்ரமத்தை இழுத்து பலாசபுஷ்பத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறதோ வென்று என்கிற யாதொரு சோத்யமுண்டோ அது யுத்தமல்ல. அவ்விடத்திலும் பரமார்த்தமாயுள்ள விரோதியான ஆகாரத்தினாலேயே ப்ரமவிஷய நிவ்ருத்தி ஏற்படுவதால். காட்டுத்தீயாக இருத்தலென்கிற தன்மைக்கு விரோதியாக இருக்கிற பலாசபுஷ்பத்தொகாரம் பரமார்த்தம். ப்ரமரத்வவிரோதியான * வ்ருத்த்வாக்ரமும் பரமார்த்தம். பரமார்த்தமல்லவென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அபரமார்த்தமான சுத்தித்வத்தில் ஈஜதத்வம்போல ி தாவத்தவமும் ி ப்ரமரத்தவமும் ஸத்யமாக ஆகவேண்டியதாகும். புஷ்பத்தினது காம்பிலுண்டான ப்ரம ப்ரமத்தால் காட்டுத்தீ என்கிற ப்ரமம் நிவ்ருத்திக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அதனாலென்ன. ப்ரமரத்திற்கு காட்டுத்தீ என்கிற புத்தியின் நிவ்ருத்தியானது ஸத்யத்வ ப்ரதிபத்தியினாலுண்டபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அஸத்யத்தில் ஸத்யத்வ விஷயமான வேறு ப்ரமமிருக்கிறது; அதன் நிவ்ருத்தியும் வேறு அஸத்ய விஷயமான ஸத்யத்வ ப்ரமத்தாலென்று ப்ரம பரம்பரையினால் மிச்சமின்றி அவிய நிவ்ருத்தியானது பொருத்துகிறதில்லை. மேலும் தாவத்வ விஷயமான புத்திரீங்கினபோதிலும் தாவத்வ நிவ்ருத்தியானது ப்ரமர ப்ரமத்தாலுண்டாகிறதல்ல. பின்னையதார்த்தமான புஷ்பத்வாகாரத்தாலேயே, அப்படி இல்லாவிட்டால் பரமார்த்தமான வெள்ளியில் அபரமார்த்தமான சிப்பி என்கிற புத்தியினால் வெள்ளி என்கிற புத்தியின் நிவ்ருத்திவருதால் வெள்ளிக்கும் சிப்பித்தன்மை ப்ரஸங்கிப்பதால். வேறு ஒரு ப்ரமத்தால் வேறு ஒரு ப்ரமம்நிவ்ருத்திக்கிறதென்று சொல்லும்பக்ஷத்தில் அகவஸ்தையும் உண்டாகும். கயிற்றிலுண்டாகிற ஸர்ப்பம் பூமியின் பிளவு ஜலதாரை என்கிற பரம்பரைக்குப்போலப்ரமத்தை நீக்குகிற வேறு ப்ரமத்துக்கும் நிவர்த்தகமான மற்றொரு ப்ரமப்பேணை இருப்பதால்.

மேலும் வண்டு என்கிற ப்ரமம்போனவுடன் நிவர்த்தகமான அபாரமாரத்யஜ்ஞாநத்தினால் வருகிற காட்டுத்தீ என்கிற ப்ரமமானது யதார்த்தமான பலாசபுஷ்ப ஜ்ஞாநத்தாலேயே நீங்குகிறது. ஆகையால் மிச்சமில்லாமல் அவித்தையின் நிவ்ருத்தி தான் மோக்ஷமென்று சொல்பவர்களால் ப்ரமங்களின் வருசைமுடிவு பெறுவதற்காக கடாசிவரையில் சென்றும் யதார்த்தாகாரம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது- ஈஜதத்வம்போல. கடாசியில் வந்த ப்ரமத்தானே நிலைபெற்றிரா தென்று கூறப்படுமேயானால் அல்ல.

தானே தன்னுடைய பாதத்திற்குக் கர்மாவென்று சொல்லும் பக்கத்தில் நீ கர்மகர்த்தருவிரோதம் ப்ராஸங்கிப்பதால். மேலும் பாதகம் ஸத்யமாக இருப்பதால் பாதிக்கத்தக்கது மிகையாக இருப்பதால் ஒன்றுக்கே நிர்ருத்திக்கப்படத்தக்க தன்மை நிர்ருத்தியைச் செய்கிற தன்மை இவ்விரண்டையும் ஒப்புக்கொள்வதில் அதற்கே மித்யாத்வமும் அதற்கே ஸத்யத்வமும் என்பதனால் விரோதமுண்டாகும். மேலும் ப்ரபஞ்சமூலக பாதகத்தை எதிர்பாராமல் தானே தன்னை நிவர்த்திக்கும்படி செய்துகொள்ளலாம். நிர்ஹேது கமாக தானாகவே நாசம் ஸம்பவிக்கும் பக்கத்தில், விராசமென்பதுவேறு அவஸ்தா ரூப மாநிலால் அவித்யையானது ஸூக்ஷ்மரூபத்தோடு நிலைபெற்றதாக ஆகும். நாசத்துக்கு க்காரணமான வேறு ஒரு அவித்யையும் இருக்கலாம். பரமாத்மங்களான தர்மங்கள் அவைகளின் திரோதானம் இவைகளில்லாவிடில் ப்ரமம் பாதம் இவ்விரண்டின் அஸம்பவத்தை த்ருஷ்டாந்தத்தால் உபபாதிக்கிறார்—அதிஷ்டானே ஹி என்று. இதே இடத்தில் ராஜகுமாரஸமாதி பகவானை பாஷ்யாராருக்கு. இவ்வண்ணம் பதார்த்தத்வம் தூஷிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் தன்பக்கத்தில் இந்த தூஷணங்கள் இல்லை என்கிறார்—ஜீவசுரீரக என்று. முக்கியவ்ருத்தமென்பதனால் லக்ஷணையின் ஹாசியானது கூறப்பட்டது. தீப்ரகாரத்வம் என்று. இதனால் * ஸாமாநாதிகரணம் வரித்தித்தது நிரஸ்தகிலதோஷஸ்ய இதுமுதலியதால் தத் என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட குணங்களுக்கு விரோதமின்மை காட்டப்பட்டது. ி உபக்ரமாநுகூலதாச என்று. ஸதேவஸோமயேதம்-ததைகூத என்கிற தொடக்கத்திற்கு விரோதமின்மை உரைக்கப்பட்டது. ஏகவிஜ்ஞாந்தால் ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞைக்கு பொருத்தமானது எவ்வாரென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஸூக்ஷ்மம் என்று. சித்சித்துக் களுடன் சேர்ந்த ப்ரஹ்மம் காரணம், தனித்த ப்ரஹ்மம் மாத்திரம் காரணமல்ல, அந்த விசிஷ்டப்ரஹ்மமே கார்யமென்பதனால் ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞைக்கு உபபத்தி என்று அர்த்தம்.

“தஜீஸூராணாம் வராஃ ஃஹெஸூரஸு” “வராஸு ஸுதிவிபுவி
பெயவ ஸூபுபதெ” “சவஹதவாஸூ.....ஸதுகாஃஸுதுஸுஃஸு”
உத்யாஹிபுருதுஹாராவிரோயஸு ||
“தஜீஸுவி உத்யுதொஹெஸூராவாஹெயவிஹாமஃ சுயரிதி வெசு;
நாசு கிஹாஹிஸு வியபதெ ; “வெனதஹாது ஹிஃ ஸவபு”
உத்யுநெநெவ ப்ராஹ்மகாசு | ஸப்ராஹெ ஹி ஸாஸூயேயுஹசு |
உஹ ஸவபுரிதி ஸஜீவம் ஜமஹிபுஸு வெனதஹாது ஹி தநெஸு
ஷ சுதெதி தசு ப்ரகிவாஹிதஸு | தசு வ ஹெதாரூதஃ—

நீ கர்ம—கர்த்தாவிலிடத்திலிருக்கிற வ்யாபாரத்தால் உண்டாகிற பலத்துக்கு ஆசிரயமானது- த கர்த்தா—வியாபாரத்திற்கு ஆசிரயமாக இருப்பவன்.

† திரோதானம்—மறைதல். ‡ ப்ரமம்—ஒரு தர்மியில் அறிவில்லாத வேறு தர்மத்தை அவகாஷிக்கிற ஜ்ஞாநம். § ப்ரகாரம்—விசேஷணம். * ஸாமாநாதிகரணம்—இரண்டு பதங்களை ஒரே விபக்தியில் ப்ரயோகித்தல். ி உபக்ரமம்—தொடக்கம்.

ஸந்ருவாஸோரேஜாஸவடா: ப்ராஸாஸாயதநாஸததிஷா:”உதி;
ஸவடும் வஷ்டும் ஸ்ரஹ தஜ்ஜவாநிநிஸாநா: ” உதிவச: ||

தயதெ ஸ்ருதானபாணி வ ஸ்ரஹணஸதநிநிதஸ்ய விநிவித
ஸுநஸு ஸநீராஜஸாவரேய தாடாந்யம் வடநி—“சநா: ப்ரவிஷ
ஸாஸா ஜநாநா ஸவடாந்யா ” ய: ப்ரபிஷாநா அஷ்ட வ்யபி
வ்யாநா சநாநா யம் ப்ரபிஷீந ஷெவ யஸ்ய ப்ரபிஷீ ஸநீரா ய:
ப்ரபிஷீநேநா யபிநி ஸ த சநாந்யபாநிபேத: ” “ய சநா
நி அஷ்டாநாநேநா யபிநி ஸ த சநாந்யபாநிபேத: ” “ய சநா
நி அஷ்டாநேநா யபிநி ஸ த சநாந்யபாநிபேத: ” “ய: ப்ரபி
ஷீநேநா ஸநாநா ” உத்யாநா “யஸ்ய ப்ரபிஷீநா யம் ப்ர
பிஷீநேநா வஷ்ட: வஸவ ஸவடும் தாநாந்யாந்யவஸவாஸா
வ்யாநேவ வஸகா நாராயண:” “தத்யஷ்டா ததெவாநா
விஸக: ததநாப்ரபிஷா ஸவத்யாஸவச:” உத்யாநி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்-ஜகந்நியந்தாக்களான ப்ரஹ்மருத்
ராதிகளுக்குங்கூட மஹேச்வரான இருப்பவனும் தனக்கு மேற்பட்டவ
னில்லாதவனுவான அந்த பரமபுருஷன் பராஸ்ய சக்திர்விவிதவைச்சுயதே-
அந்த பரமபுருஷனுக்கு பரம்பலவிதமாகவே இருக்கிற சிந்தை சக்தியா
னது ச்ருதியினாலையப்படுகிறது. அப்பஹதபாப்மா - கர்மஸம்பந்தமில்லாத
வன். ஸத்யகாம: ஸத்ய ஸங்கல்ப:; ஸத்யமான காமனையுடன்கூடியவன்.
ஸங்கல்பிதவண்ணம் கார்யங்களை முடிவுபெறச் செய்ய வல்லமைபொருந்தி
யவன். இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களுக்கு விரோதமில்லை. ‘ததத்வமஸி’
என்கிற இடத்தில் உத்தேசம் விதேயம் இவைகளின் பாகுபாடு எவ்வாறு
என்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் இந்த இடத்தில் ஒன்றைக்குறித்து ஒன்
றும் விதிக்கப்படுகிறதில்லை. ஐததாதம்ய மிதம் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷமாகக்
காணப்படுகிற சேதநாசேதங்களோடு கூடி இருக்கிற இந்த உலகமனைத்தும்
ப்ரஹ்மாந்மகம் என்கிற ச்ருதியினாலேயே ப்ராப்தமாக இருப்பதால். சாஸ்
திரமானது அப்ராப்தமான விஷயத்திலல்லவோ ப்ராயோஜனமுள்ளது. இதம்
ஸர்வம் என்று சேதநா சேதங்களுடன்கூடின உலகத்தை நிர்தேசித்து
‘ஐததாதம்யம்’ என்று அந்த ஜகத்திற்கே இந்த ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவெ
ன்று அங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஹேதுவும் கூறப்பட்டி.

ருக்கிறது. “ஸர்மூலாஸ்ஸோம்யேமாஸ்ஸர்வா: ப்ரஜாஸ்ஸதாயத நாஸ்ஸத் ப்ரதிஷ்டா:” ஹே ஸோமபாநத்திற்குத் தகுதியுற்றவனே ! இந்த சேத நாசேதநங்களனைத்தும் ஸத் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மத்தை மூலமாகக்கொண்டவைகள். அதாவது அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து உண்டானவைகள். அந்த ப்ரஹ்மத்தால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றன. அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடம் ப்ரளய ஸமயத்தில் லயமடைகின்றன. ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம, தஜ்ஜலாநிதிசாந்த உபாஸிதே’ எல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்று உண்டாகின்றன; அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடம் லயமடைகின்றன, அந்த ப்ரஹ்மத்தால் பாதுகார்க்கப்படுகின்றன, என்பதனால் ப்ரத்யக்ஷமாக்கக் காணப்படும் இந்த சேதநாசேதநாத்மகமான, ப்ரபஞ்சமனைத்தும் ப்ரஹ்மாத்மகமென்றல்லவோ அறிந்து சாந்தியுடையவனாக அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கக்கடவான். என்பதுபோல. அப்படியே ‘அந்த:ப்ரஸிஷ்டஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா’ எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிற ப்ரமபுருஷன் ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதய குறைவியில் ப்ரவேசித்து நியமனம் செய்கிறான். ‘ய:ப்ருதில்யாம் திஷ்டந், ப்ரநிவ்யா அந்தா: யம்ப்ருதிலீ நவேத, யஸ்ய ப்ருதிலீ சரீரம், ய: ப்ருதிலீமந்தரோ யமயதி, ஸத ஆத்மாந்தர்ப்யாம்யயம்ருத:” எவன் ப்ருதிலியிலிருக்கிறானோ, ப்ருதிலிக்குள் ப்ரவேசித்திருக்கிறானோ, எவனை ப்ருதிலி அறிகிறதில்லையோ, எவனுக்குப்ருதிலி சரீரமோ, எவன் ப்ருதிலிக்குள் ப்ரவேசித்து நியமனம் பண்ணுகிறானோ, அவன் உனக்குஆத்மா. உனக்குள் புகுந்து உன் இந்திரியங்களை நியமனம் செய்கிறான் மோக்ஷத்தை அளிப்பவன் அல்லது அழிவற்றவன். ‘ய ஆத்மநி திஷ்டந், ஆத்மநோந்தரோ யமாத்தா ந வேத, யஸ்யாத்மா சரீரம், ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி, ஸத ஆத்மாந்தர்ப்யாம்ருத:’ எவன் ஆத்மாவினிடமிருக்கிறானோ ஆத்மாவின் உள்ளே ப்ரவேசித்திருக்கிறானோ எவனை ஆத்மா அறிகிறதில்லையோ எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ எவன் ஆத்மாவிற்கு உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமனம் செய்கிறானோ; அவன் உனக்கு ஆத்மா. அந்தரிந்திரியத்தையும் பஹிரிந்திரியங்களையும் நியமனம் பண்ணுகிறவன். மோக்ஷத்தை அளிப்பவன் அல்லது அழிவற்றவன். ‘ய: ப்ருதிலீமந்தரோ ஸஞ்சரந்’ என்று தொடங்கி ‘யஸ்யம்ருத்புச்சரீரம் - யம் ம்ருத்புந் ந வேத. ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹுதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:; தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாது ப்ராவிசத், ததநுப்ராவிச்ய, ஸச்சச்யச்சாபவத்’ எவன் ப்ருதிலிக்குள் ஸஞ்சரிபா நின்றவனாக இருந்துகொண்டு. எவனுக்கு தமஸ்சப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதி சரீரமோ, எவனைப்ரக்ருதி அறியாதோ. இவன் ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா, கர்ம ஸம்பந்தமற்றவன் அப்புத ஸ்வபாவமுள்ளவன். ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களால் கீரிடிப்பவன், நிகரற்றவன். ப்ரளயஸமயத்தில் சித்சித்வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றாலும் அடையத்தக்கவன். அதைப்படைத்து அதையே அதுப்ரவேசித்தான். அதற்குள்

ப்ரவேசித்து சித்துக்களாகவும் அசித்துக்களாகவுமானான் என்கிற இது முதலிய வேறு ச்ருதிகளும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதைத்தவிர்த்த சித்தசித் வஸ்துக்களுக்கும் சரீராந்மபாவத்தையே தாதரத்மய மென்று கூறுகின்றன

ச்ருதப்ரகாசிகை—

வேறுச்ருதிகளின் விரோதத்தைக் கூறுகிறார்—தமீச்வராணம் என்று, வாக்கியமானது உத்தேச்யோபாதேய விபாகமுள்ளதாக இருக்குமோயில் உத்தேச்யம் அறியப்பட்டதன்றோ. உபாதேயம் அதாவது விதேயமானது அறியப்படவில்லை. இந்த வாக்கியத்தில் தத் என்கிற பதமானது உத்தேச்யத்தைக் குறிக்கவந்ததல்ல, ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களோடு கூடி இருத்தலென்கிற தன்மையானது ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு கோசரமல்லாததால் த்வம் என்கிற சப்தமானது அந்ந்ரயாமியை உணர்த்துகிறதென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அதற்கு உத்தேச்ய மெர்பாகத்வம் பொருந்தாது. அந்ந்ரயாமியாக இருப்பவன் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியதற்கு, விஷயமல்லாததால், ஆகையால் த்வம் சப்தத்தால் ஜீவஸாமான்யத்தை உத்தேசித்து அதற்கு தத் என்கிற பதத்தால் ப்ரஹ்மபாவம் விதிக்கப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அதில் விரோதத்தால் ஸாமாநாதிகாண்யமானது விசேஷங்களொன்றுமில்லாதவஸ்துக்களின் ஐக்யத்தை உணர்த்துகிறதென்ற அபிப்பிராயத்தால் சோதனம் செய்துகிறார்! தத்ந்வமஸித்யநீர உத்தேச்யோபாதேய விபாக:கதமீதி சேத் ” என்று, பரிஹரிக்கிறார்—நாதீர என்று. வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு கோசரமல்லாத அர்த்தத்திற்கு எவ்வாறு விதானமென்று கேள்வை வரின், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற வாக்கியம் மாத்திரம் அனுவாதகமல்ல, பின்னையோ வேறுவாக்கியங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகவுடைய வாக்கியமும் அதுவாதக மென்கிற அபிப்பிராயத்தால் வாக்கியார்தர ப்ராப்தியைக் காண்பிக்கிறார்—ஐதநாந்மயம் என்று. இதே ப்ரகாரத்தில் முதலிலறியப்பட்டிருக்கிற நரமரூப வ்யாகாண ச்ருதியிலேயே பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாக இருக்கிற சித்தசித் வாசக சப்தங்களுக்கு பரமாத்ம ப்ரயந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை அறியப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து, அதனாலென்ன வென்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—அப்ராப்தேஷி என்று. அறியப்பட்டாராத் அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்ட சாஸ்த்ரமானது தெரியாத விஷயத்தைத் தெரிவித்தலென்கிற ப்ரயோஜனமுள்ளதென்று பொருள். ஆதலால் அதே உத்தேச்யோபாதேய விபாகமுள்ளதே ஒழிய ப்ரக்ருதமான நிகமன வாக்கியமானது உத்தேச்யோபாதேய விபாகமுள்ளதன்று. ஆகையால் இந்த நிகமன வாக்கியமானது நன்கு அறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் இதற்கு உத்தேச்யோபாதேய விபாகத்தோடு சேர்ந்திருத்தல்வேண்டும் என்று கருத்து.

ஐயா! நிகமன வாக்கியத்திற்குங்கூட உத்தேச்யோபாதேயங்களின் பாகுபாட்டுடன் கூடி இருத்தல் அறியப்படுகிறது. எப்படி என்றால், ஆதலால் சப்தம் அநித்யம். ஆதலால் ‘இது நெருப்புள்ளது’ என்று, இந்த இடத்தில் சப்தம் பர்வதம் இவைகளை உத்தேசித்து அநித்யத்வம் அக்னிமத்த்வம் முதலியது விதிக்கப்படுகிறது. இது

யுத்தமல்ல- ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிற நிகமன வாக்கியத்திற்கு அறியப்பட்டிராத அர்த்தத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருத்தல் சொல்லப்பட்டால் வ்யாகாத தோஷம் வருகிறது. ப்ரீதியோ வென்றால், விதாயக வாக்கியத்திலிருக்கிற உத்தேசம் விதேய ஸமர்பக பதங்களின் ப்ரத்யபிஜ்ஞாதத்தினாலும் நிர்தேசவாக்கியத்தில் முன் பின்னாக இருக்கிற பதங்களின் ஸாரூப்யத்தாலும் உத்தேச்யவிதேய ப்ரார்த்தியே. “யத் வருத்தயோக:ப்ராதம்ய மித்யாபுத்தேச்யஸகூணம்” என்று நீதியை அறிந்தவர்கள். அய்யா ! எல்லா இடங்களிலும் உத்தேச்யத்திற்கு அதுகுணமாகவல்லவோ ழுதிங் விபக்தி இருக்கிறது. அதனாலே யன்றே யுத்தம் அஸம் த என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் வேறு பதங்களோடாவது ஒன்றே டொன்றாவது ஸமானாதிகரணங்களாக ப்ரயோகிக்கப்படுந் தருணத்தில் உத்தேச்யத்திற்கு அதுகுணமாக மத்யமபுருஷத்தினுடையவும் உத்தம புருஷத்தினுடையவும் வ்யவஸ்தை காணப்படுகிறது. “த்வம் பூதநாமதிபிரஸமி, அஹம்ஸமி ப்ரதம் ஜாருதஸ்ய”. அவ்வாறே “யத்தநே ஸ்யாமஹம் த்வம், த்வம் வாஸ்ய அஹம், ஸ்யுஷ்டே ஸத்யா ஜிஹாசிஷ:” இது முதலியவைகளில். (இந்த ச்ருதி வாக்கியங்களின் பொருள் ஹே அக்னியே ! நான்நீயாக ஆவேனேயாகில், உன்னைப்போல் தேவதையாக ஆவேனேயாகில், நீ நானாக ஆவாயேயாகில்; என்னைப்போல் ப்ரார்த்தனையுள்ளனாக ஆவாயேயாகில் அப்பொழுது உன்னுடைய ப்ரார்த்தனைகள் யதார்த்தங்களாக ஆகும் என்று. ஆகையால் தத்த்வமஸி என்கிற இடத்திலும் மத்தியம புருஷப்ரயோகமிருப்பதால் த்வம் என்கிற பதத்திற்கு உத்தேச்ய ஸமர்பகத்தவமும் தத் என்கிற பதத்திற்கு விதேய ஸமர்ப்பகத்தவமும் விரும்பமில்லாதவனால் கூட அங்கீகரிக்கத்தக்கது. இவ்வண்ணமல்ல—இரண்டு பதங்களாலறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தம் முன் வாக்கியத்தால் ப்ரார்த்தமாக இருப்பதால். அங்ஙனமாகில் மத்யம புருஷ நிர்தேசமானது எவ்வாறு பொருத்தமுள்ளதாக ஆகுமென்று கேட்கக்கப்படுமோனால் மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. தத் த்வம் என்கிற இரண்டு பதங்களும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் உத்தேச்ய விதேய விபாகமில்லாமையாலும் ப்ரதம புருஷம் மத்யம புருஷம் இரண்டும் விசேஷமின்றி வருவதாக இருக்க நிகமன வாக்கியத்திற்கு ப்ரார்பக வாக்கியத்தை அனுஸரிப்பது ந்யாய்யமாதலாலும் அதிலும் ‘இதம் ஸர்வம்’ என்று நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜகத்திற்குள்ளடங்கின சித் விசேஷங்களோடகூடின பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற த்வம் என்கிறபதத்திற்கு ப்ரார்பக வாக்கியத்திலிருக்கிற உத்தேச்ய வாசிபதத்தால் வாச்யமான அர்த்தத்தின் ஏகதேசம் விஷயமாக இருப்பதால், அதை அனுஸரித்து மத்யமபுருஷ நிர்தேசம். வாதத்தில் வல்லவரே ! ‘ஐததாத்மய மிதம் ஸர்வம்’ என்று அசேதநத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் அநுப்ரவேசத்தைச் சொல்லி, “தத்த்வமஸி” என்று ஜீவன் ப்ரஹ்மம் இரண்டுக்கும் ஸ்வரூபப்ய முரைக்கப்படுகிறதென்கிற சங்கைவரின் கூறுகிறார்— இதம் ஸர்வமிதி ஸ ஜீவம் ஜகந் நீரீதீக்ய என்று. ஸர்வசப்தமானது அசேதநங்களை மாத்திரம் உணர்த்துகிறதல்ல. ஸங்கோசம் செய்வதற்கு ப்ரமாணமில்லாமலிருப்பதுடன் ஸ்வாரச்யத்திற்கு பங்கம் கூடாததலால். “ஹ்முலாஸ்தேஸாம்யே மாஸ் ஸர்வா: ப்ரஜாஸ்ஸதயதகாஸ்ஸத் ப்ரதிஷ்டா:” என்கிற முன் வாக்கியத்தில், ஸர்வசப்தத்தால் ப்ரணைகள் விசேஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ப்ரஜா சப்தமானது அசித்தோடு கலந்திருக்கிற சேதந விசேஷங்களைச் சொல்வதனாலும் “இதம் ஸர்வம்ஸ்ருஜத்”

இதுமுதலிய வேறுவாக்கியங்களில் விஜ்ஞானாவஜ்ஞாந சப்சங்களால் சொல்லத்தக்க சித்தசித்தாத்மகமான ஜகத்தை ஸர்வசப்தத்தால் நிர்ஜேசித்திருப்பதாலுமென்று கருத்து.

‘ஜகதாத்மயம்’ என்கிற பதத்தை வ்யாக்கியானம் பண்ணுகிறார்— தல்ஸ்யஷ்ட ஓத்மா என்று. ‘இதம் ஸர்வம்’ என்கிற இரண்டு பதங்களும் உத்தேசியத்தை உணர்த்துகின்றன— ஜகதாத்மயம்—ஏதாத்ம+த்வம் விதேயம். சித்தசித் விசிஷ்டப்ராஹ்மம் காரணமாதலால் ப்ருதமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஏதத் சப்தமானது சித்ததுக்களையும் அசித்ததுக்களையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருக்கிற விசேஷ்யாபச ததைச் சொல்லுகிறது. அர்த்தவசத்தால் ப்ராஹ்மாத்மகத்வமானது ம்ருதாத்மகோகூட: என்கிற ப்ரயோகம்போல் ஸ்வரூபைக்கத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதாக இருக்கலாமென்று சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—ந்நா ச ஹேதுருக்த: என்று. ‘ஸதாயதநா:’ என்பதனால் ஆதாராதேயபாவம் கூறப்பட்டது. இதனால் சரீரசரீரிபாவம் வீத்தித்தது. சேதஸ்ஸால் தன்ஸ்தையுள்ளவரையில் தரிக்கத்தக்க த்வம்யமன்றே சரீரம். இந்த வாக்கியத்தின் ஹேதுத்வமானது ப்ரகாசமில்லாமலிருப்பதால் அதன் வைசயத்தின்பொருட்டு சொல்லுகிறார்—ஸர்வம் கலு என்று இந்த இடத்திலும் ப்ரமாணத்தினால் ஸதாயதநத்வம் பலித்தது. ஸம்மூலா: என்கிற பதத்தைத்தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற வாக்கியத்தோடு அர்த்தைக்கத்தால் அந்த இடத்தில் ஸம்மூலா: என்பதனால் அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடத்தினின்றும் உத்பத்தி கூறப்பட்டது. ஸத்ப்ராதிஷ்டா: என்பதனால் அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடம் லயம் கூறப்பட்டது. ஸதாயதநா: என்பதனால் அந்த ப்ராஹ்மத்தால் ரக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டது. அதுவும் உள்ளேப்ரவேசித்து ப்ரசாஸநத்தால், தாரகைக இருப்பதால் ஸித்திதேஹுத்வம்— ‘அந்த:ப்ரவிஷ்ட்சர்ஸ்தா ஜநாநம், ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே காரி ஸர்வமிதம் வீத்ருதம் திஷ்டதி” இதுமுதலியச் ச்ருதிகளால் இவ்விதமாக நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ள ப்ராஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உபாதநத்வ லயஸ்தானத்வங்கள் பொருந்தாததலால் எல்லாவற்றிற்கும் அந்த ப்ராஹ்மத்தால் ப்ராணநம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், சித்தசித்ததுக்களை சரீரமாகக்கொண்டிருத்தல் வீத்தித்தது. அதனால் ஸர்வசப்தமானது கார்யாவஸ்தையிலுள்ள சித்தசித் சரீரகமான பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறது, ப்ராஹ்ம சப்தத்திற்கு ஸங்கோசமில்லாமையால் ஸ்வரூபத்தாலும் ரூபத்தாலும் குணங்களாலும் எல்லே இல்லாத பெருக்கத்தைச் சொல்வதாலும் நிஷ்க்ருஷ்டமான ப்ராஹ்மத்திற்கு காரணத்வாதூபத்தி ரூபமான அர்த்த ஸாமர்த்தியத்தாலும் ப்ராஹ்ம சப்தமானது காரணாவஸ்தையிலுள்ள சித்தசித் விசிஷ்டப்ராஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. இவ்வுணனம் இரண்டு அவஸ்தைகளுடன் கூடியதும் சித்தசித்ததுக்களை ப்ரகாரங்களாக உடையதுமான ப்ராஹ்மத்திற்கு ஏகத்வமானது ஸாமாதாதிக்கணயத்தால் ப்ராதிபாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் கார்ய காரண வில்லைகளுள்ள ப்ரகாரியின் ஏகத்வம் இந்த வாக்கியத்திற்கு அர்த்தம். சித்தசித் ப்ரகார விசிஷ்டத்வம் ப்ராதிபதிக்கத்தால் அறியத்தக்கது. இரண்டு அவஸ்தைகளுடன் கூடின வஸ்துவின் ஜகத்யம் ஸாமாதாதிக்கணயத்தால் அறியத்தக்கதென்பதனால் வாக்கியபேதமில்லை. அதனால் எவ்வாறு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ இதே ஸுரியானது. அதற்குமேல் ‘ஸர்வம் கலு’ என்கிற வாக்கியத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற தாதாத்மயத்திற்கு சரீர சரீரிபாவ நிபந்தநத்வத்தை நியந்த்ருத்வம் நியாமயத்வம் முதலியதாலும் சரீர சப்தத்தாலும் விசதமங்குவாதற்காக ச்ருதி வாக்கியங்களைக் காண்பிக்கிறார்— ந்நா என்று. ‘அந்த:ப்ரவிஷ்டஸ்தா’ என்பது ஸர்வாத்ம சப்தத்திற்கு வ்யாக்கியானரூபமாயுள்ளது. இதனால் சரீரதம்பாவம் கூறப்பட்டது. உள்ளேப்ரவேசித்து நியமனஞ்செய்யத்தக்கதாக இருத்தலன்றே சரீரத்வம். அதை நன்கு வெளிப்படுத்துவதற்

காக உதாஹரிக்கிறார்—ய:ப்ருதிவ்யம் என்று. ய:ப்ருதிவ்யம் ய ஆத்மநி என்கிற இரண்டு பர்யாயங்களால் சேதநா சேதநங்கள் இரண்டுக்கும் பகவானே உத்தேசித்து சரீரத்வம் கூறப்பட்டது. ஆத்மநி திஷ்டர் என்று சொல்லப்பட்டால் யஜ்ஞவேதியில் நெருப்பு இருக்கிறது, என்னில் எண்ணெய் இருக்கிறது. என்பதுபோல் ஸ்திதியானது வெளியிலிருத்தல் உள்ளே இருக்கதென்கிற இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருத்தலால் அதை ஸ்வஷ்டமமாக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—ஆத்மநோந்தா: என்று. அந்த ரோயமபதி என்பதனால் சரீரமென்று அர்த்தம். ி சிலாபுத்ராகஸ்ய சரீரம் என்பதுபோல் இந்த கிரீதேசமல்ல. அபவாதகமில்லாமலிருக்கையில் வ்யதிரேக நிர்தேச ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம் கூடாததால். யஸ்யப்ருதிவீகரீரம் என்று. வ்யதிரேக நிர்தேச ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கமில்லாமையானது ப்ரகாரண ஸ்த்தமாக இருப்பதாலும் அதற்கு அபவாதமில்லாமலிருக்கையில் அந்த இடத்திலும் ஒளபசாரி+வத்தை ஆச்யிக்கக்கூடாததாலும் விருத்த தர்மங்களாக இருக்கிற ி அதிகரணதிகர்தவ்யபாவம் வ்யாப்யவ்யாபகபாவம் அஜ்ஞாபாஜ்ஞபாவம் நியாமய நியந்த்ருபாவம் இவைகளால் ஸ்வாஸ்ய பங்கமானது மிக்க மறுக்கப்பட்டிருப்பதாலும். யம்ப்ருதிவீ நவேத? என்பது திருஷ்டாந்தத்திற்காக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி அசேதம் அறியாதோ அப்படி சேதநனுமென்று கருத்த. ய ஆத்மநி என்கிற பர்யாயத்தினால் பரிசுத்தமான ஆத்மா பகவானுக்கு சரீரமென்று சொல்லப்படுகிறது. அசித்துடன் கலந்த சேதநவிசேஷங்களான நஷத்திரங்கள், சந்திரன், சூர்யன் முதலியவைகள் பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களென்று தனித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் 'யஸ்ஸரீவேஷு பூதேஷு திஷ்டந்' என்று சொல்லப்பட்டிராத அசித்துடன் கலந்த ஜீவன்களும் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமென்று வேறாக சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் பூதசுப்தமானது ப்ருதிவீ முதலிய அசித்துக்களை மாத்மிரம் உணர்த்துவதில் நோக்கமுள்ளதல்ல. யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், யஸ்யரீப்யூசரீரம் இது முதலிய வாக்கியங்களால் ப்ருதிவீ முதலிய பூதங்கள் தனித்துச்சொல்லப்பட்டிருப்பதால். 'யமாத்தமா நவேத' என்று. இவ்வளவுள்ளதென்கிற அறிவின் நிகேதம் கூறப்பட்டது. பகவானுடைய ப்ரஸாதமில்லாவிடில் அந்த பகவத் ஸ்வரூப விஷயஜ்ஞாநமானது அடைவதற்கு சக்யமாகாதென்பதாவது சொல்லப்படுகிறது. காரணவஸ்தையிலிருப்பதும் பகவானுடைய சரீரம், சரீரியும் காராயன்னென்கிற பெயருள்ளதேவதா விசேஷதென்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காகச்சொல்லுகிறார்—ய:ப்ருதிவீயந்த் ரேஸீஞ்சாந் என்று. பருத்ய:தமஸ் சபத்தால் சொல்லப்படுகிற ி ப்ராக்ருதி-அந்த வாக்கியத்தாலேயே தமஸ் சப்த ஸ்தானத்தில் மருத்யுசுப்தபாடமிருப்பதால், பரமாத்மாவுக்கு சரீர சரீரிபாவமானது அந்தந்த சேதநா சேதந வஸ்துக்களின் பெயரை அடைகலுக்கு தோதுவாக இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—தத்ஸீந்ஷ்ட்வா என்று.

சுதூஷி—“சுதெந ஜீவேநாஹுநாஹுபுவிஸு நாஸிராதி வெ யூகாரவாணி” இதி ஸ ஹாதகஜீவாநுபுவெஸெநெவ ஸ வெபுஷா வஸூகம் ஸஸ்வாஹுக்ஷஹ ஸூகிவாழித்யு 1 “தஷுநு.

ி சிலாபுத்ரம்—கல்லினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற பாவை.
ி அதிகர்தவ்யம்—ஒன்றை ஆதாரமாக உடையவஸ்து. ி ப்ருக்ருதி—ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குணங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற ஜகத்காரணமான அசித் வஸ்து.

இந்த இடத்திலும் அநேக ஜீவநாதம்நாதுப்ரவிச்சயநாமரூபே வ்யாகர
வாணி, என்கிற ச்ருதியினால் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக்கொண்ட ஜீவன்வா
யிலாக உள்ளாக்குள் ப்ரவேசத்தாலேயே எல்லாவற்றுக்கும் வஸ்துத்வமும் அ
ந்தந்த வசக சப்தங்களால் உணர்த்தப்படத்தக்கதன்மையும் ப்ரதிபாதிக்க
ப்பட்டது. தததுப்ரவிச்சய, ஸச்சயம்ச்சாபவத், என்கிற ச்ருதிவசனத்தினு
ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தோடு துல்யமான அர்த்தமுள்ளதாக
இருப்பதால் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மாத்மகத்வமென்கிற தன்மையானது ப்ரஹ்
மத்தின் அதுப்ரவேசத்தாலேயே என்று அறியப்படுகிறது. அதனால் சித்
சிதாத்தமமான எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு தாதாந்ம்யமான
து சரீராத்ம பாவத்தாலேயே என்று அறியப்படுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்ம
த்தைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரமாக
இருத்தலாலேயே வஸ்துத்வம் ஸித்திப்பதால் அந்த வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்க
ிற சப்தமும் அந்த ப்ரஹ்மபர்யந்தமாகவே தன்னுடைய அர்த்தத்தை உ
ணர்த்துகிறது. ஆகையால் எல்லா சப்தங்களுக்கும் உலகத்தில் அர்த்தவிசே
ஷங்களில் சப்தங்களை வழங்குகின்ற ஸாமான்ய ஜநங்களுடைய வ்யுத்தபத்தி
யினுலறியப்பட்டிருக்கிற அந்த அந்த பதங்களின் அர்த்தங்களோடுகூட
ப்ரஹ்மத்தைச்சொல்லுதல் விரித்தமாக இருப்பதுபற்றி 'ஐததாத்ம்யமிதம்
ஸர்வம்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற (ஸாமான்யமான) அர்

த்தத்திற்கு 'தத்த்வமஸி' என்கிற ஸாமாநாதிகாண்யத்தினால் விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதலால் (அதாவது) ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ச்ருதிகளால் சரீரசரீரிபாவம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அந்த சரீரசரீரிபாவமானது நாமரூபங்களை ப்ரஹ்மமடைவதற்கு நிர்வாஹமாக இருப்பதாலும் நிர்விசேஷவஸ்துவக்கு ஐக்யத்தைச் சொல்பவனுக்கும் ஒளபாதிகமாகவும் ஸ்வாபாவிகமாகவுமிருக்கிற பேதாபேதவாதிகுக்கும் பேதத்தை மரத்திரம் சொல்பவனுக்கும் வையதிகாண்யத்தாலும் ஸாமாநாதிகாண்யத்தாலும் ப்ரஹ்மாத்மபாவோப தேசங்கள் அனைத்தும் இழக்கப்பட்டவைகளாக ஆகும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ச்ருத்யந்தரங்களை அனுஸரிப்பதனால் மரத்திரம் ஐததாத்மய சப்தார்த்தம் நிச்சயிக்கப்படுகிறதில்லை, தன் ப்ரகாணத்திலிங்கிற வாக்யத்தாலுமென்று சொல்லுகிறார்—அத்ராபி என்று. இதனால் ஜீவனைச் சொல்லுகிற சப்தத்திற்கு பரமாத்ம பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமையும் ச்வேதகேதவாலறியப்பட்டிருக்கிற தென்பது வித்தித்தது. ஜீவோராத்மநா-ஜீவராசிகளை சரீரமாகவுடைய என்னால் 'வ்யாக்ரேண பூத்வாபஹ்வோமயாத்ரா' என்கிற ப்ரயோகத்தில்போல நாமரூபே என்கிறபதத்தை வ்யாக்கியாரம் பண்ணுகிறார்— வஸ்துந்வம் சப்தவாசிய்வஞ்சு என்று. அந்தந்த தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்துவாக இருத்தல்- தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களால் உணர்த்தப்படத்தக்க தன்மையுமென்று பொருள். அசித்தப்ஹ்மம் இரண்டுக்கும் தாதாத்மயமானது அனுப்ரவேசத்தாலுண்பெண்ணப்பட்டதாக இருக்கட்டும். ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமோ வென்றால் ஸ்வரூபையத்தாலுண்பெண்ணப்பட்டதாகவே இருக்கலாம். ஜீவோ மயா என்று சப்தங்கள் கேழ்க்கப்படுவதாலென்று விண்வாப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—நந்நுப்ரவிகீய என்று. அறினர்களுக்கும் திறப்புநவரே! ஜீவனுக்குள் ப்ரவேசித்திருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு நாமவாச்யத்வமானது வ்யாகாணத்தால் ஸித்தியாது. நாமரூபவ்யாகாண ச்ருதிக்கு நாமாக்களால் உணர்த்தப்படத்தக்க தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பதில் ச்ருத்திலலாமையால், எப்படி ரூபவ்யாகாணமென்றால் ரூபரிஷ்பாதனமாத்ரமே ஒழிய தனக்கு அந்த ரூபசப்தத்தால் உணர்த்தப்படத்தக்கதன்மையை உண்பெண்ணுதலர்த்தமாகாதோ அப்படியே நாமவ்யாகாணமும் சப்தஸுருஷ்டியே ஒழிய அந்த சப்தத்தால் அறிவிக்கப்படத்தக்க தன்மையை தனக்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ளாதலென்பதைச் சொல்லாது. இப்படியல்ல. 'தத்தேதம் ப்ரஹ்மவ்யாக்ருதமாலித்தந்நாம ரூபாப்யம் வ்யாக்ரியத' என்கிற ஸமாந வாக்ரியத்தில் ப்ரளயதசையில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிற நாமரூபங்களுடன் கூடனாகும் சப்தத்தால் சொல்லப்படத்தக்க ஜகதாத்மகமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸுருஷ்டிதசையில் நாம ரூபங்களால் வ்யவஹரிக்கப்பட்டிருத்தல் கேழ்க்கப்படுவதால், நாமரூபாப்யம் என்பது இத்தம் பாவத்தில் த்ருதீயை-நாமரூபங்களைடுகடியதாக செய்யப்பட்டதென்று அர்த்தம். நாமாவோடுகூடி இருத்தலாவது நாமகர்த்தருத்தவமே ஒழிய பூநாமவாச்யத்வமல்லவென்று சொல்வது யுத்தமல்ல. டி. ஸம்ஜ்ஞாஸம்ஜ்ஞிஸம்பர்த்ததை

வ்யுத்தபாதனம் பண்ணுகிற சப்தத்திலும் சப்தத்தை உச்சரிக்கிற புருஷனிடத்திலும் குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு போதகங்களான கடம் முதலிய சப்தங்களோடுகூடி இருத்தலென்கிற தன்மைக்குப் ப்ரஸித்தி இல்லாமையால், சப்தத்தால் வாச்யமாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கே சப்தத்துடன் சேர்ந்திருந்த லென்கிற ப்ரஸித்தி இருக்கிறது. சப்தத்தை உச்சரிக்கிறவனுக்கு சப்தத்தைக்கூறித்து † உபாதாநத்வமில்லாமையால் நாமவிசிஷ்டத்வம் ப்ரஸித்தி இல்லை. எல்லாவற்றுக்கும் உபாதாநமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்துக்கோ வென்றால் சப்தத்தைக்கூறித்து உபாதாநத்வமிருப்பதால் ஸ்வவிசிஷ்டத்வம்போல் நாமவிசிஷ்டத்வமானது பொருத்தமுள்ளதாகஆகுமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல- ஆகாயத்தில் கடம் முதலிய சப்தங்களோடு சேர்ந்திருத்தலென்பதற்குப் ப்ரஸித்தி இல்லாமையால்- கடம் முதலிய சப்தங்களோடுகூடி இருத்தல் சொல்லப்பட்டால் ஆகாயத்திற்கு நாமித்வம் ஸ்வாஸ்யமாக அறியப்படுகிறதில்லையென்றே. வாச்யமாக இருப்பதால் சப்த ஸ்வயத்தமுள்ள வஸ்துவினிடத்திலேயே யன்றே ¶ நாமித்வம் ப்ரதிதிக்கு ஸ்வாஸ்யமிருக்கிறது, லக்ஷணவ்ருத்தியினாலுங்கூட அந்த அந்த சப்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டதற்கு தன்மை ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸம்பவிக்கிறதென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. லக்ஷணவ்ருத்தி கௌணவ்ருத்திகளுக்கு க்ரமமாக விவ்யங்கனாக இருக்கிற டீ கூலம் † மாணவகன் இவ்விரண்டுக்கும் முறையே க்ரமபாதம் அக்னிபகம் இவைகளை அபேகித்து நாமித்வம் ப்ரஸித்தி இல்லாமையால். அறிஞரே! § ச்யேந சப்தத்திற்கு யாக விசேஷத்தைக்கூறித்து * கௌணநாமத்வம் மிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது, உண்மை. அது கதி இல்லாமல் ஆச்யமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உயிரைநாங்குதலென்கிற குணம் ஸமமாக இருப்பதுபற்றி ப்ரயோகம் வேறுவிதமாக விதித்திருப்பதால், ‘யதாநைச்யேநோ நிபத்தாததே’ என்றல்லவோ ச்ருதி முக்கியமான சப்தத்திற்சேயன்றே நாமத்வப்ரதிதியானது தாளுகவே வந்திருக்கிறது. இந்த இடத்திலோ வென்றால் தாளுகவே ப்ராப்தமாக இருக்கிற முக்கியத்வத்திற்கு அபவாத மில்லாமையால் அதை இழப்பது யுத்தமன்று. ஆதலால் இந்த வாக்கியத்தினால் நாமவாச்யத்வமானது சப்த ஸ்வாஸ்யத்தாலறியப்படுகிறது. இத்தோடு ஒரே அர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதால் “நாமரூபே வ்யாக்ஷரவாணி” என்கிற இடத்திலும் ப்ரஹ்ம பர்யத்தமாக நாமரூபவ்யாக்ஷரணமே சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் அக்ஷரங்களின் ஸ்ருஷ்டியை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்கிற சகலையும் உண்டாவதற்குத் தகுதியுள்ளதல்ல. நாமசப்தமானது அக்ஷரமாத்திரத்திற்கு பர்யாயமல்லாததால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து மற்ற ஸமஸ்தமான அந்த அந்த பதார்த்த ஸ்வரூபவ்யாக்ஷரணைத்தியிலேயே வித்தமாக இருப்பதால் ஆகாயத்திற்கு மாத்திரமுறித்ததானரூப சப்த நிஷ்பாதனமும் ரூபவ்யாக்ஷரணைத்தியிலேயே வித்தமாக இருப்பதுபற்றி அதை

† உபாதானம்—அலாதாரண காரணம்.

(அதாவது காரிய த்ரவ்யமாக பரிணமிக்கிற காரணம்)

¶ நாமித்வம்—வாகச சப்தத்தோடு சேர்ந்திருத்தல்.

§ கூலம்—நதியின்சர.

† மாணவகன்—சிறுவன்.

§ ச்யேநம்—கோழிக்குஞ்சு முதலியதின்மீது வந்து விழுந்து கொத்துகலகாணியு போய் அவைகளிளக்கொன்று தின்னிற பதனை, அதாவது ஓர்வித கழுரு. இதை லகுடு என்பார்கள்.

* கௌணம்—குணத்தை மிமித்திகரித்து ஏற்படும் பெயர்.

ப்ரதிபாதித்தது பயனற்றதாகவுமாகும். ரூபசப்தத்திற்கு † கோபலீவர்தந்யாயத்தால் ஸங்கோசங்கூடாது. ‡ ஸங்கோசத்தை உண்டுபண்ணுகிற நாம வ்யாகரண நிர்தேசமானது வேறு விதமாக விந்தி பெற்றிருப்பதால். ஆகையால் உண்டுபண்ணப்படுகிற அந்த அந்த ரூபங்களுக்கு வாசகங்களான சப்தங்களின் வ்யுத்தபாதநமே நாமவ்யாகரணமாக ஆகலாம். அதில் “பருஸ்யாம்” என்பதனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டப்போகிற வஸ்துக்களின் பருத்வமானது ப்ரஹ்ம விசேஷணமென்று அறியப்படுவதாலும், இந்த வாக்கியத்திலும் அதுப்ரவேசத்தை முன்னிட்டு வ்யாகரணம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் வ்யாகரணம் செய்யப்படுகிற ரூபம் ப்ரஹ்ம விசேஷணமென்று அறியப்படுகிறது. ஆகலால் ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணமான ரூபத்துடன் சேர்க்கையுள்ளதாக இருப்பதால் நாமாவும் ப்ரஹ்மவிசேஷணமென்று அறியப்படுகிறது. நாமாவுக்கு விசேஷணபாவமானது வாசகமாக இருத்தலாலென்றே உட்பாதிக்கப்பட்டது. எல்லா ரூபங்களும் ப்ரஹ்ம விசேஷணங்களென்று அறியப்படுவதாலும் நாமாக்கள் அந்தந்த ரூபங்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களுடன்கூடி இருப்பதாலும் விசேஷணத்தால் அத்தற்கு வாசகமாக இருப்பதாலென்றே அறியப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டப்போகிற வஸ்துக்களின் பருத்தத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற பருசப்தத்திற்குத் தொடக்கத்தில் ப்ரஹ்மபர்யந்தமாக ப்ரயோகம் காணப்படுவதால் தொடக்கத்தில் சொல்லி இருக்கிற பருத்வத்தின் அவர்த்தரூபமான அந்தந்தரூபங்களைச்சொல்லுகிற நாமாக்கள் ப்ரஹ்மவாசகங்களாக இருப்பதால் அந்தப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணங்களென்று அறியப்படுகிறது. “தத்தேஜ்ஜகந்த, தா * ஆபஜகந்த,” என்கிற ப்ரகாணத்தில் தேஜஸ் முதலிய சப்தங்களுக்கு பரமாத்ம விஷயமாக ப்ரயோகம் காணப்பட்டிருப்பதாலும் நாமாக்கள் ப்ரஹ்மவிசேஷணங்களென்பது அந்த ப்ரஹ்மத்துக்கு வாசகங்களாக இருப்பதாலென்று அறியப்படுகிறது. “வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்” ஹிரிசுலாபிருதீர்யதே ததைக, நதாஸம் ஸர்வ வசஸாம் ப்ரதிஷ்டாயத்ர சாச்வதி. [இவைகளுக்குப் பொருள். வாசகங்களுக்குச் ச்வாக்ஷியமான வாச்யம். ஹிரியானவர் எல்லா ச்ருதிகளாலும் அப்படி சிகரற்றவராக சொல்லப்படுகிறார். எல்லாவேத வாக்குக்களுக்கும் எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சாச்வதமான இருப்போ அந்த ப்ரஹ்மத்தை வணங்கினவர்களாக இருக்கிறோம்.] இது முதலிய ஸ்ம்ருதி வசனங்களின் ஸ்வராஸ்யத்தாலும் நாமாக்களால் வாச்யத்வமறியப்படுகிறது. ஆகையால் ‘நாமரூபேவ்யாகரவாணி’ என்கிற ச்ருதியானது சித்துக்களோடும் அசித்துக்களோடும் கூடிய ப்ரஹ்மத்துக்கு அந்த சித்சித்துக்களுடைய நாமாக்களால் வாச்யத்வத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறதென்பது வித்தித்தது. ஐததாத்தம்ய சப்தார்த்த வ்யாக்கியானத்தை சிகமனம் செய்கிறார்— அந்: என்று. சரீரத்தைச்சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு சரீரிபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை போதிக்கும் திறமை ஸ்வபாவிக மென்பதை முடிவுபெறச்செய்கிறார்—நஸம்||” என்று. தஸ்மாத்-உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களால்

† கோபலீவர்தந்யாயம்— ‘காம் ஆநய-பசுவைக்கொண்டுவா, பலீவர்தஞ்ச ஆநய-காரமாமாட்டையும் கொண்டுவா’ என்று சொன்னால் கோபத்தாலேயே காரியமும் உணர்த்தப்பட்டிருக்க மீண்டும் பலீவர்தபதம் எதற்காக? பயனற்றதே என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல, கோபதம் காரியபைத்தவிர்த்த மற்றபசுக்களை உணர்த்துகிறது என்பதில் சருத்தினால் பலீவர்த்தஞ்சாநய என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று அபிப்ராயபேதம் கலிபிக்கத்தக்கது. இந்த ந்யாயம் ஸாமான்யவிசேஷ ந்யாயத்தில் பர்யவுவிக்கிறது.

§ ஸங்கோசம்—சருக்கம்,

* ஆப:—ஜலம்.

சரீரசரீரிபாவத்தைப் ப்ரதிபாதனம் செய்ததாலும் அந்த சரீரசரீரிபாவமானது அந்தந்த காமாக்களை அடைவதற்கு தீர்வாஹமகாக இருப்பதாலும் என்று அர்த்தம்,

ஐயனே ! ப்ரஹ்மபர்யந்தம் சொல்லுகிற தென்பது பொருந்தாது. உலகத்தில் அந்தந்த வஸ்து மாத்திரத்தையே அந்தந்த வாசக சப்தம் உணர்த்துகிறதென்று எல்லோராலுமறியப்பட்டிருக்க அப்படிப்பட்ட வ்யுத்தத்திக்கு பங்கம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றாதலால் தவித்வ பகுத்தவர்கள் பொருந்தாமல் போவதாலுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—அதல்ஸர்வசப்தநாநாம் என்று. உலகவ்யுத்தத்திசப்தத்திற்கு இது கருத்து— இந்த இடத்தில் வ்யுத்தத்தி விரோதமில்லை. வ்யுத்தன்னங்களான அர்த்தங்களை இழக்காமையால், ப்ரஹ்மானது லௌகிக பரமாணத்திற்குவிஷயமல்லாததால் அந்த ப்ரஹ்மபர்யந்தமாக வ்யுத்தத்தி ஏற்படுகிறதில்லையே ஒழிய ப்ரஹ்மத்துக்கு வாசகமாக இல்லாததாலன்று. ஆதலால் அது வேறுவிதமாக வித்திபெற்றிருக்கிறது. எப்படி கார்ய வாக்கியார்த்தவாதிகளால் விஞ்ஞேட்தவ்ய ப்ரத்யயங்களுக்கு அபூர்வ மென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமையை வேதவ்யுத்தத்தியினு லறிந்து உலகத்தில் அப்படி வ்யுத்தத்தி இல்லாததற்குப் பரிஹாரம் கூறப்படுகிறதோ; அப்படிப்போல அந்தந்த பதார்த்தங்களை உணர்த்துகிற விசிஷ்ட சப்தத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்குகூட தவித்வம் பகுத்வம் முதலியது ஸாக்ஷாத் தாக இல்லாமலிருந்தபோதிலும் என்றும் விட்டுப்பிறியாமலிருக்கிற விசேஷணங்களான சித்சித்தவாயிஸாகப் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ‘தத்த்வமஸி’ என்பது உபஸம்ஹார வாக்யமென்று சொல்லுகிறார்—இத்யையந்தநாநாம்யம் என்று ஸாமாநாதிகரணேயேநவ் சேஷே உபஸம்ஹார:’ என்று. வையதிகரணயத்தால் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதற்கு ஸாமாநாதிகரணயத்தால் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸாமான்யமாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருப்பதற்கு விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரமென்று அர்த்தம்.

‘நதைக்சித்’ இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களால் தத் என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘ஐதநாநாம்யம்’ இதுமுதலியதால் ஜீவனுக்குப் ப்ரஹ்மாந்மகத்வம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநேநஜீவேந இதுமுதலியதால் ஜீவனைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மபர்யந்தமாக அர்த்தபோதகத்வமும், அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறதாதலால் இந்த இடத்தில் உத்தேச்ய விதேயங்களில் பாகுபாடில்லை. இது கிடைக்காத அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்கியங்களுக்கேயன்றி நிகமனவாக்கியங்களுக்குக் கிடையாது. அவைகள் ஏற்கனவே ப்ராப்தமாக இருக்கிற அர்த்தங்களை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால், நிகமனத்துக்கு சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை நிலைநிறுத்துவது முக்கியப் பரேயா ஜன மாதலால் நிகமனமபேக்ஷிக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. ஆதலால் இந்த நிகமன வாக்கியத்தில் உத்தேச்ய விதேயங்களின் பிரிவை முன்னிட்டுப் ப்ரச்சந்திற்கு இடமில்லை என்று பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அந்த இடத்தில் அபூர்வமான அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் தாத்பர்யமுள்ளவாக்யத்தில் ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸாமாநாதிகரணயமிருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு காமரூப பாக்த்வம் விதேயமாக அறியத்தக்கது.

இவ்வண்ணமாக பேதச் ச்ருதிகளுக்கும் கடகச் ச்ருதிகளுக்கும் விரோதம் வாராமலிருப்பதற்காக ‘தத்த்வமஸி’ என்கிறவாக்கியத்திலுள்ள ஸாமாநாதிகரணமானது சரீரசரீரிபாவத்தால் உபபாதிக்கப்பட்டது. சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு சரீரிபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துதலானது ஜாதிவாசக பதங்களுக்கும் குணவா

சுபதங்களுக்கும் முறையே வ்யத்தியந்தமாகவும் குணியந்தமாகவும் அர்த்தத்தை உணர்த்துதல் போல் ஸம்பவிக்கிற தென்பதை ஆக்ருத்ய திகரணந்யாயத்தால் உபபாதிக்க எண்ணங்கொண்டவராக சரீரத்தைத் சொல்லுகிற சப்தங்கள் ஆக்ருத்ய திகரண ந்யாயத்திற்கு விஷயங்கள் என்பதை நிரூபிக்கிறதான 'அம்சோந்நாந்யாயபநேசாந்' என்கிற அதிகரணத்திற்கு பூர்வபக்ஷங்களாக இருக்கிற அர்த்தங்களில் தூஷணத்தைக்கூறுகிறா—அத: என்று. அத: ஜகத் ப்ரஹ்மம் இரண்டிக்கும் ச்ருதிகளால் சரீர சரீரிபாவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அத அர்த்தத் திததிவஸ்துக்களின் நாமரூபங்களை ப்ரஹ்மமடைவதற்கு நிர்வாஹகமாக இருப்பதாலுமென்று அர்த்தம். பேதாபேதவாதிசப்தத்தால் ஒளபாதிக்கமாயும் ஸ்வாபாவிகமாயுமிருக்கிற பேதாபேதவாதிகள் இருவர்களும் || தந்த்ரத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். கேவலபேத சப்தத்தால் தன்னிடத்தில் பர்வவஸித்திருக்கிற பேதம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சொல்பவர்கள் தீவைசேஷிகள். உபதேசமானது, 'அஸ்யைஷி ஆத்மா' என்று இருப்பதால் வையதிகரணமும்.

வனகலிந வஸூநி கஸ்ய தாஹாதுஸுவஸிஸ்யுதெ | தஸெஸ்யுவெ திவெஸ; தத்வாகெஸ்யெநவாவமதஸிதி ந தாஹாதுஸாவபெஸாவஸெ யஸிதி கிஸிஸ | கஸ்யதஸெஷநிரஸநஸிதி வெஸ; தத் ந ஸாஜாநா யிகரணா தாஹாதுஸாவபெஸாவஸெயஸித்யுக்ஷ | ஸாஜாநாயிகரணஸூனா ஸூஹணி ஸூகாராயஸூதிவாஷெநெ விரொயபெவாவ ஷெஸ | ஷெஷாஷெஷவாஷெ து ஸூஹணெவொவாயிஸம்ஸமூர ததயுக்ஷ ஜீவமதா ஷெஷா ஸூஹணெவ ஸூஷாஷூஸரிதி நிரஸூநிஸிதெஷாஷெஷாணமூணாதுக் ஸூஹாதுஸாவொவபெஸா ஷி விரொயாஷெவ வரித்யுக்ஷாஸூஸூ: | ஸூஷாவிசெஷாஷெஷ வாஷெஷி ஸூஹணஸூத வனவ ஜீவஸாவாஸூஸவமஜாஸ மூணவஷெஷாஸூ ஸூஷாவிசா ஷவெயுரிதி நிஷெஷாஷெஷாதுஸாவபெஸாவிரூப வனவ | கெவஸெஷெஷவாஷிநா ஷாதுதெஸிஸெயா: கெநாவி ஸூகாரெநெஸ்யாஸூதிவாஷெவ ஸூஹாதுஸாவொவபெஸா ந ஸூஷவஸிதி ஸவஸெஷாஷெவரித்யுமஸூஸூ ||

திவெஸாவமிஷுதஸிஸம் கஸ்யஸூ ஸூஹாஸூரஸாவஜாதிஷூஸூ

|| தந்த்ரம்—பலபொருள்களை உணர்த்தும் திறமையுள்ள ஒரு சப்தம்.

தீ வைசேஷிகள்—கணுதமஹர்ஷியினால் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டுள்ள தர்க்கசாஸ்திரவழியை பின்பற்றியவர்கள்.

மெந் கருதுவது ஸ்ரீஹாத்ஹாவொவொஷாஸுவெந் ஸ்ரீமாவவாஹி
தா ஹவஹி! ஜாதிமண்ணயொரிவ ஸ்ரீவ்ராணாஜிஸரீரஹாவெந் விஸ
ஷணகெந “மெளரஸொ ரீநுஷொ ரெவொ ஜாத் வுருஷ்
கஜெஹி” இதி ஸாரீநாயிகரணம் மெகவெடியொஜெவெவெ
ஹிஷெவாடி । ஜாதிமண்ணயொரிவ ஸ்ரீவ்ராணாஜிஸரீரஹாவெந்
“வெணொ மெள” “ஸுதூஷெ” இதி ஸாரீநாயிகரணம் நிவ
ஸந் । ரீநுஷொஹிவிஸிஷெவிணாநாஜெவாஜெந் ஸ்ரீகாரதெயெ
வ வொடியெஹி “ரீநுஷொ வுருஷெஷெணொ யொஷெஹி. ஜா
த” இதி ஸாரீநாயிகரணம் ஸவதூநாமதஜிதி ஸ்ரீகாரக
வெவ ஸாரீநாயிகரணம் நிவஸந், ந வொஸுரவொவொஜா ஜாத்
ஹி । ஸுஷெஹிநாஜெவ ஹி ஸ்ரீவ்ராணாஜிஸரீரஹாவெந்
ஸெஷணகெ ரீஷயெயெவொஹி ஹி, “ஹி கெண” இதி
ந வொயெ ஸுஷெஹிவிஸிஷெவிணாநாஜெவாஜெந் ஸ்ரீவ்ராணாஜிஸரீரஹாவெந்
விஸெஷணகெ ஸாரீநாயிகரணம் ஸவதூநாமதஜிதி ஸ்ரீகாரக

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

• ஒரு வஸ்தவினிடத்தில் எதற்கு தாதாத்ம்யம் உபதேசிக்கப்படுகிறது? அதற்கே என்று சொல்லப்படுமேயானால் அதுதான் வாக்கியத்தாலேயே அறியப்பட்டிருப்பதால் தாதாத்ம்யோபதேசத்தால் நிச்சயிக்கத்தக்கதொன்றுமில்லை. கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்தை நிரஸம் செய்தல் ப்ரயோஜனமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அது ஸாமாநாதிகரணத்தாலும் தாதாத்ம்யோபதேசத்தாலும் நிச்சயிக்கத்தக்கதல்லவென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸாமாநாதிகரணமோவென்றால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இரண்டு ப்ரகாரங்களான ப்ரதிபாதிப்பதால் விரோதத்தையே உண்டுபண்ணும். பேதாபேதவாதத்திலோவென்றால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே உபாதியின் சேர்க்கை இருப்பதால் அந்த உபாதியின் சேர்க்கையினுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற ஜீவனை அடைந்திருக்கிற தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே ஆவிர்ப்பவிக்குமாதலால் எல்லாதோஷங்களையும் நிராகரிப்பதும் கல்யாணகுணம்மகமாகவு மிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ஆத்மபாவோபதேசங்கள் விரோதத்தால் இழக்கப்பட்டவைகளாக ஆகும். ஸ்வபாவவித்தமான பேதாபேதவாதத்திலும் ப்ரஹ்மத்துக்குதானே ஜீவபாவத்தை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் குணங்கள்போல

தோஷங்களும் ஸ்வாபாவிகங்களாக ஆகவேண்டுமாதலால் தோஷமற்ற ப்ரஹ்ம தாதாத்மயோபதேசம் விருத்தமே கேவலபேதவாதிகளுக்கும் முற்றிலும் வேறுபாடுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களுக்கு ஒரு விதத்தாலும் ஐக்கியம் ஸம்பவியாதலாலேயே ப்ரஹ்மாத்மபாவோபதேசங்கள் ஸம்பவிக்கிறதில்லை, ஆகவே எல்லாவேதாந்தங்களுக்கும் பரித்யாகம் ஸம்பவிற்கும், சித்திதாத்மகமான ப்ரபஞ்சமனைத்துக்கும் எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் ப்ரஸித்தமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மசரீரபாவத்தை ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறவர்களால் எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மாத்மபாவோபதேசங்களெல்லாம் நன்கு உபபாதிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ஜாதிகுணங்கள்போல த்ரவ்யங்களும் ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரபாவத்தால் விசேஷணமாதலால் 'கருமங்களால் ஜீவன் பரவாகவும் சூதிரையாகவும் மனுஷ்யனாகவும் தேவனாகவும் ஆனனென்கிற வாக்கிய ப்ரயோகங்களால் ஸாமாநாதிகரணயமானது உலகத்திலும் வேதத்திலும் முக்கியமாகவே காணப்பட்டிருக்கிறது. ஜாதிகுணம் இரண்டுக்கும் த்ரவ்யத்துக்கு விசேஷணமாக இருத்தலே- 'கண்டோ கௌ:', சக்ல: பட்:', என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்திற்குக் காரணம். மனுஷ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களுடன்கூடிய பிண்டங்களும் ஆன்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலாலேயே பதார்த்தங்களாதலால் ஆன்மாவானது மனுஷ்யனாகவும் புருஷனாகவும் நபும்ஸகனாகவும் ஸ்திரீயாகவும் ஆயிற்று என்று ஸாமாநாதிகரணயமானது எல்லா இடத்திலும் ஒரே விதமாக ஏற்பட்டிருப்பதுபற்றி ப்ரகாரத்வமே ஸாமாநாதிகரணயத்திற்குக் காரணமே ஒழிய ஒன்றோடொன்று ஒற்றிராத ஜாதி முதலியவைகள் ஸாமாநாதிகரணயத்திற்குக்காரணங்களல்ல. விசிஷ்ட சப்தமல்லாததால் தன்னையே உணர்த்தி தன்னிடத்தில் விசர்மிக்கிற சக்தியுடன் கூடிய த்ரவ்யங்கள் வேறு ஒரு த்ரவ்யத்திற்கு ஒரு ஸமயத்தில் அல்லது ஒரிடத்தில் விசேஷணமாவதாக இருந்தால் மத்வர்த்திய ப்ரத்யயம் காணப்பட்டிருக்கிறது. தண்டமுள்ளவன் குண்டலமுள்ளவன் தண்டகுண்டலீ என்று, தனித்து அறிவதற்காலது தனித்து இருத்தலுக்காவது தகுதியற்றவைகளான த்ரவ்யங்களுக்கு மத்வர்த்தியப்ரத்யயாபேசைகிடைப்பாது. அவைகளுக்கு விசேஷணத்வமானது ஸாமாநாதிகரணயத்தில் பர்யவஸிச்சத்தக்கதே.

சுருதப்ரகாசிகை—

ப்ரஹ்மாத்மபாவோபதேசத்தின் பரித்யாகம் எவ்வாறு என்கிற சங்கைவரின் மருஷாவாதி பக்ஷத்தில் அதன் அதுபபத்தியைக்கூறுகிறார்—ஏகஸ்மிந் என்று, சங்கிக்கிறார்—தஸ்யைவ என்று. மறுமொழி சொல்லுகிறார்—நத் என்று, ஸ்வவாத்யேக - ஸத்யம் ஜ்ஞானம் என்கிற பதங்களை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற தன் வாக்கியத்தினால் ஸ்வரூபபரவாக்கியத்தாலறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டிலுமதிகமான அர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநமிருக்கிறதா? இல்லையா? முந்தின பக்ஷத்தில் விசேஷங்களோடு கூடி

இருத்தல். இரண்டாவதுபக்கத்திலோ தாதாத்மயோபதேசம் பயனற்றதென்றுகருத்து. மீண்டும் சங்கிக்கிறார்—கலீபித என்று. தூஷிக்கிறார்—நதீ என்று இரண்டு ப்ரகாரங் களோ உபஸ்தாபிக்குந்திறமையுடன்கூடி இருப்பதாலென்று கருத்து. ஸ்ராமர்நாதீகர னிய நாதாத்மயம் என்று. ஸாமாநாதிகரணயத்தால் ஏற்படுகிற தாதாத்மயத்தால் நிர் ணயிக்கத்தக்கது என்று அர்த்தம். அஸாதகத்தவம் மாதீதிரமன்று விருத்தமுமென்று சொல்லுகிறார்—ஸாமாநாதிகரணயத்து என்று. † ஓளபாதிகமானபேதாபேதவாதத் தில் அதன் அனுபபத்தியைக்கூறுகிறார்—பேதாபேத என்று. ‡ க்லேசம் கர்மம் மு தலியவைகளால் தொடரப்படாதவனும் ஸர்வஜ்ஞத்தவம் முதலிய குணங்களோடுகூடியவ னுமல்லவோ ஸர்வரன் ஆதலால் தோஷமில்லாத ஈச்வரனுக்கு அவனுக்குக்காததான அரீச்வர ி தாதாத்மயத்தைச் சொல்வது வ்யாகாததோஷக்ரஸ்வதமாதலால் ஈச்வரதாதா த்மயோபதேசம் விருத்தமென்று அர்த்தம். பரித்யக்தாஸ்ஸயு: - பரித்யாகம் பலித்த தென்று அர்த்தம். இயற்கையிலுள்ள பேதாபேத பக்ஷத்தில் அதன் அனுபபத்தி யைக் கூறுகிறார்—ஸ்வாபாவிக என்று. குணவத் தோஷாஸ்ச ஸ்வாபாவிகா பவேயு: என்று ப்ரஹ்மத்துக்கு ஈச்வராம்சத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்தவம் முதலியகுணங்கள் போல ஜீவாம்சத்தால் தோஷங்களும் ஸ்வாபாவிகங்களாக ஆகும். “அநாதிர்பகவான் காலோ நாதீதோஸ்ய த்வீஜுவித்யபேத-அவ்யுச்சின்னாஸ்த தஸ்யவேத ஸர்க்கஸ்திபந்த ஸம்யமா:” (இதன் பொருள்- மகிமையுடைய காலமானது இன்று தொடங்குகின்றி யதென்று சொல்லமுடியாதது. ப்ரஹ்மமனா | இதற்கு முடிவுகிடையாது. அதனாலே தான் இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹார ப்ரளயங்கள் விட்டுப்போகாமல் தொடர்ச்சி யாக நடந்துகொண்டிருக்கின்றன) என்கிற வசனத்தின்படி. ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்திற்கு முடிவில்லாமையால் தோஷங்கள் நித்யங்களாக ஏற்படுமென்று பொருள். அல்லது அந்தந்ததோஷங்களின் ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுந்ததாக இருத்தல் ஸ்வாபாவிகமாக ஏற்படுமென்று பொருள். அதனாலென்னவென்று வினவப்படுமேயானால் அது விஷயத் தில் விடையளிக்கிறார்—இதிநிரீதோஷி என்று. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, முதலிய சப் தங்கள் நாராயணசப்தத்தில் பர்யவஸிக்கும் தன்மையுள்ளதாக இருக்கையால் ஈச்வரனை த்தவிர்த்து வேறாக இருக்கிற வஸ்துக்களின் நிகேதம் முதலியவைகளால் ஈச்வரனு க்கே ப்ரஹ்மத்தவத்தை விரித்தமாகச் செய்து “நிர்வத்யம் நிரஞ்ஜனம்” இது முதலிய ச்ருதிகளால் ப்ரஹ்மத்துக்கு சொல்லப்பட்டுள்ள தோஷபாவத்தையும் அபிப்ராயப்ப ட்டு நிரீதோஷ ப்ரஹ்மதாதாத்மயோபதேசவிரோதம் உரைக்கப்பட்டது. நிரீதோஷ ச்ருதி விரோதம் பலித்தது.

அங்ஙனமாகில் நிரீதோஷச்ருதி விரோதமென்று சொல்லத்தக்கதாக இருக்க யாது காரணம் பற்றி நிரீதோஷ ப்ரஹ்மதாதாத்மயோபதேசம் விருத்தமென்று சொல்லப்பட் டது? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. ஹேய குணங்களுக்கு அநர்ஹங்களாக இரு க்கிற வஸ்துக்களின் தாதாத்மயமன்றோ புருஷார்ந்தம். ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லும்பக்ஷ த்தில் ப்ரஹ்மமானது ஹேயார்ஹமானதால் ஹேயார்ஹமான ப்ரஹ்மதாதாத்மய புத் தியானது ஹேயங்களைப் போக்காது, அந்த ஹேயதாதாத்மயானுவமும் அபுருஷார் த்தமாக இருப்பதுபற்றி உபாயத்வ ப்ராப்யத்வ விரோதத்தால் தாதாத்மயோபதேசத்தில் ப்ரதான நோக்கமுள்ள வரக்கூடியத்திற்கு ப்ரயோஜன பர்யவஸானம் உண்டாகாது. &த்

† ஓளபாதிகம்—உபாதியினால் வருகிறது. ‡ க்லேசம்—பிறப்பு இறப்பு பிணிக ளாலுண்டாகித் துன்பம், ி தாதாத்மயம்—ஐக்யம்.

தியினால் வெட்டப்படுகிறவனும் சாலாக்கியினால் எறிக்கப்படுகிறவனுமான புருஷனுடைய உபாஸனமானது உபாஸகனுடைய அநர்த்தத்தை விலக்காதன்றோ. அவனோடு தாதாத்தம்ய புத்தியானது ஒருவனுக்கும் புருஷாந்தமாகாதன்றோ. அப்படிப்போல் என்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக தாதாத்தம்யோபதேசம் வீருத்தமென்று உரைக்கப்பட்டது. ஸ்வரிக்ஷ்டபேத பகஷத்தை தூஷிக்கிறார்—கேவல என்று. அத்தயந்த பின்னையோ:—
* ப்ரகாரநீ ப்ரகாரிபாவத்தால் விடுபட்டிருக்கிற ஆரண்டு வஸ்துக்களுக்கென்று அர்த்தம் கேரபி ப்ரகாரேண-விசேஷ்யாம்சத்தால் கூட ஐயம் ஸித்தி இல்லை என்று அர்த்தம். இவ்வாறாக நான்கு பூர்வபஞ்சங்களிலும் அறுபத்தியைச் சொல்லி தன் பகஷத்தில் வேற்றுமையைக்கூறுகிறார்—நிகில என்று. ஸம்யக் சப்தத்தால் முக்யத்வம் சொல்லவிரும்பப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வாறு முக்யத்வமென்று கேழ்ச்சப்பட்டால் சொல்லுகிறார் ஜாதீதனயோ; என்று. தண்டம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டு சொல்லுகிறார்—சரீரபாவேந விசேஷணத்வேந என்று. எவ்வாறு முக்கியமே முன்பு பார்க்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது? அமுக்கியத்தாலும் ப்ரயோகம் ஸம்பவிக்கிறது. சரீரம் த்வயமாக இருப்பதால் அமுக்கியம். தண்டம் குண்டலம் முதலிய சப்தங்களுக்கு விசேஷ்ய பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துதல் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆதலால் த்வயத்தவமிருக்கையில் விசேஷணத்தவமாவது ஜாதி குணம் இவ்விரண்டுக்குள் ஒன்றாக இருத்தலென்கிற தன்மை இருக்க விசேஷணத்தவமாவது மத்வர்த்திய ப்ரத்யயத்தை அபேக்ஷியாத ஸாமாநாதிகரணயத்தில் ப்ரயோஜகமாக இருப்பதனால் சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தத்திற்கு விசேஷ்ய பாயந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்துதல் அமுக்கியமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அந்த விஷயத்தில் கூறுகிறார்—ஜாதீதனயோமபி என்று. ஏவசாரத்தால் ஜாதி குணம் இவ்விரண்டுக்குள் ஒன்றாக இருத்தல் முதலியதற்குப் ப்ரயோஜகத்வம் சிரஸிக்கப்பட்டது. அதனாலென்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—மனுஷ்யத்வாதி என்று. இந்த இடத்தில் ப்ரகார சப்தம் விசேஷணமாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏவசாரத்தால் தண்டம் குண்டலம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தி அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறது. ஸாமாநாதிகரணய மநுகதமீதி என்று. ஸாமாநாதிகரணயம் எல்லா இடத்திலும் ஒரே விதமாக இருப்பதால் எல்லா இடத்திலும் ஒரே விதமாக இருப்பதே ப்ரயோஜகமென்று சொல்லத்தக்கதென்று அர்த்தம். ஜாதி குணத்வம் முதலியதற்கு ப்ரயோஜகத்வம் ஏன் உணர்த்தக்கூடாது என்று கேழ்ச்சப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நபரஸ்பர என்று. பரஸ்பர வ்யாவ்ருத்தா:—ஒன்றை மற்றொன்று அனுஸரியாமலிருப்பவைகள். ஜாத்யாதய:—ஜாதித்வம் முதலியவைகள். இது அபிப்பிராயம். ‘‘கங்கையில் இடைச்சேரி இருக்கிறது’’. இது முதலிய வாக்கியங்களில் ப்ரவாஹம் கரை இவ்விரண்டுக்கும் கங்காபத ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக இருக்கிற நீ அனுசுதமான ஆகாரம் காணப்படாமையால் அந்த இடத்தில் லாக்ஷணிகத்வம். இந்த இடத்திலோவென்றால் எந்த எந்த இடத்தில் விசேஷ்ய பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறதாக ப்ரயோகம் காணப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தந்த ப்ரயோகங்களில் தொடர்ந்து வருகிற ஆகாரம் காணப்படுவதால் அநுகத்தமான ஆகாரத்துக்கு ப்ரயோஜகத்வத்தை ஆச்ரயிப்பதனால் ஒரிடத்தில் லாக்ஷணிகத்வம் சொல்வது யுக்தமல்ல, அப்படி இல்லாவிட்டால் அத்ரவ்யத்தவமிருக்க விசேஷணத்வம் விசேஷ்ய

* ப்ரகாரம்—விசேஷணம். நீ ப்ரகாரி—விசேஷ்யம்.

நீ அனுசுதம்—எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்துவருகிற ஒரு தர்மம்.

பர்யத் த்மரக அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதில் ப்ரயோஜக மென்பதும் சொல்லத்தக்கதல்ல. ஜாதித்வமாவது குணத்வமாவது ப்ரயோஜகமாக இருக்கட்டும். மற்றது லாக்ஷணிக மாக இருக்கலாம், அப்படி இருப்பது உமக்கு அபிமதமல்ல. ஜாதியையும் குணக்க ளையும் சொல்லுகிற இரண்டுவீதமான சப்தங்களும் விசேஷ்யத்தில் பர்யவாகீக்ஷித் தவைகளாக ப்ரயோகங்கள் காணப்படுவதால். ஆகையால் சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங் களும் விசேஷ்யபர்யத் த்மரக அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற ஸ்வபர்யவமுள்ளவைகளாக ப்ர யோகங்களில் காணப்படுவதாலும் எல்லா ப்ரயோகங்களிலும் தொடர்ந்துவருகிறதொரு ஆகாரம் காணப்படுவதாலும் தொடர்ந்து வராமலிருக்கிற வேறு ஆகாரத்திற்குப் ப்ரயோ ஜகத்வத்தை கல்பிப்பதனால் இரண்டில் ஒன்றுக்கு அமுக்யத்வ கல்பனை அயுக்யத்வ மால் இந்த ஸாமாநாதிகரணமும் ஜாதி குணவாசி சப்தங்களுக்குப்போல முக்கியமே.

அண்டரோ! விசேஷணங்களாக இருக்கிற தர்வய வாசகபதங்களுக்கு மத்வர்த்திய பரத்யயத்தை அபேக்ஷியாமலே விசேஷ்ய பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் ஸாமர்த்தியமானது தண்டம் முகலிய சப்தங்களுக்கு அவ்விதமான ஸ்வபாவமில்லாததால் பெருந்தரனென்கிற சங்கைவரின் ப்ரகாரமாக இருத்தலேயே ஸ்வபாவமாகக்கொண்ட என்று முந்தி அபிப்ராயப்பட்டிருப்பதை விவரிக்கிறார்-ஸ்வந்ஷ்ட்டாநாமேவஹி என்று, தனித்திராமல் என்றமே இணையுற்றிருக்கிற விசேஷணத்தைச் சொல்லுதலே மத்வர்த்தியபரத்யயத்தை அபேக்ஷியாத ஸாமர்த்தாதிகாண்யத்திற்கு ப்ரயோஜகமென்றுபொருள்.

யதி 'மௌரியோ பீநுஷோ ஷெவஃ வுரூஷோ யொஷிசு
ஷ்ணு சூதூ கபிஷிஜூதஃ' உத்யுத 'வண்ணோ பீநண்ணோ மௌ',
'ஸூக்ஷ்மபடஃ' 'கூஷ்மபடஃ' உதி ஜாதி மூணவடாத்தவ்ருகாரகம்
பீநுஷோபிஸரீராரணாபிஷுதெ; தஹிஜ் ஜாதிவ்யக்சூரிவ ப்ரு
காரப்ருகாரிண்ணாஸரீராத்நொநாவி நியபெந ஸஹ ப்ருதிவதி
ஸூசு; ந நெவம் டிஸூதெ । நஹி நியபெந மொக்யாபிவடா
தூமுயதயெவாஜீநா ஸஹ பீநுஷோபிஸரீரம் வஸூணி । சுதொ
'பீநுஷு சூதூ' உதி ஸாபாநாயிகரணம் மாக்ஷணிகபெவ । நெந
தஹிஷு; பீநுஷோபிஸரீராரணாபிஷோநெதீகாமுயக்யு, தஹிஷு
ப்ருயொஜநக்யு, தத்காரகஹ ஜாதூபிதமூஷு । சூநெதீகா
முயக்யுபாதீவிஸூஷெ ஸரீரவிநாஸாஹமூஷெ । சூநெதீகப்ரு
யொஜநக்யுஹ தக்ஷிஷ்மஹொமாயுதயெவ ஸஹாவாசு । தத்கா
ரகபிவிஷெவொ பீநுஷு'உத்யுதீவிஸெஷணதயெவப்ருததெ; ।
ஹதஹிஷு ஹி மவாபிஸஹாநா வ்யுதிவயுதகெவ ஹதஃ । ஹ
ததீஹாவிரஹாஹிஷு டிஷ்ணகூஷ்மாதீநா விஸெஷணகெவ 'டிஷ்ண'

கூணூர்'ஐதி கிஷ்டேயபுதுய: | ஷெவநுஷாஷிவிணாநா
ரோதெஜீகாபுரயகூதகெகவுயொஜநகூதஜீகாரகூவூவாசு : ஷெ
வொ பிநுஷு சூதீ' ஐதி மொகுவெஷயொலூரோநாயிகாநெனூந
வூவஹார: | ஜாதிவூசெதூமிடியநெந ஸஹ வூதிசிராஹயொஸூ
கூநுஷகூசு | சூதீநஸூவாகூநுஷகூஅகூநுஷா ஸரீரமு ஹண
வெலாயாரோதீ ந ஸுஹுதெ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆன்மா வினைகளால் பசுவாகவும் மனிதனாகவும் தேவனாகவும் புருஷனாகவும் ஸ்திரீயாகவும் நபும்ஸகனாகவும் ஆயிற்று என்கிற வாக்கியத்தில் கோவானது கண்டம் (அதாவது ஒரு கொம்புமுறிந்தது) கோவானது முண்டம் (அதாவது இரண்டு கொம்பும் முறிந்தது, என்கிற வாக்கியத்திலும் சுக்ல: பட: (வெளுப்பு வஸ்திரம்) க்ருஷ்ண: பட: (கருப்பு வஸ்திரம்) என்கிற வாக்கியத்திலும் ஸ்ர ஜாதிவாசக சப்தங்களுக்கும் குணவாசக சப்தங்களுக்கும் முறையே † வ்யக்தியைப்பற்றியும் * குணியைப்பற்றியும் ப்ரகாரத்வமிருப்பதுபோல மனுஷ்யன் தேவன் முதலிய சரீரங்களுக்கும் ஆத்மாவைக்குறித்து ப்ரகாரத்வம் விரும்பப்படுகிறதேயாகில் ஜாதியைக்குறிப்போல ப்ரகார ப்ரகாரிகளான சரீரம் ஆத்மா இவ்விரண்டுகளுக்குங்கூட தவறாமல்சேர்ந்தே ‡ ப்ரதிபத்தியானது ஸம்பவிக்ஷேவண்டுமே. இவ்வண்ணம் ப்ரதிபத்தியானது காணப்படுகிறதில்லை, ‡ கோத்வம் முதலியதைப்போல கவராமல் ஆத்மாவை ஆச்ரயித்திருப்பதனாலேயே ஆன்மாவோடுகூட மனுஷ்யன் தேவன் முதலிய சரீரங்களைப் பார்க்கிறார்களில்லையன்றே. ஆகையால் மனுஷியன் ஆத்மா என்கிற ஸமாநாதிகரணப்ரயோகமானது || லாக்ஷணிகமே. இது இவ்வண்ணமல்ல. மனுஷ்யன் தேவன் முதலிய சரீரங்களுக்கும் ஆத்மாவையே ஆச்ரயித்திருந்தாலும், அந்த ஆத்மாவுக்கே ப்ரயோஜனமாக இருந்தாலும், அந்த ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருந்தாலும் ஜாதி முதலியவைகளுக்கு துல்யம். அத்மாவை ஆச்ரயித்திருந்தலானது ஆத்மா சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்தவுடன் சரீரம் அழிவதனால் அறியப்படுகிறது.

ஸ்ர ஜாதி—வஸ்துக்களுடைய அவயவங்களின் அமைப்பு.

† வ்யக்தி—அவயவங்களின் அமைப்போடு கூடின ஒரு வஸ்து.

* குணி—குணங்களுள்ளது. ‡ ப்ரதிபத்தி—ஜ்ஞானம்.

‡ கோத்வம்—பசுவைச்சார்ந்த கொம்புவால் குணப்பு முதலிய அவயவங்களின் அமைப்பு. || லாக்ஷணிகம்—முக்கியமல்லாதது.

கூநு

ஆத்மாவுக்கே ப்ரயோஜகமாக இருத்தலும் அந்த ஆத்மாவின்னுடைய கர்ம பலன்களை அனுபவிப்பதற்காகவே இது இருப்பதால் அறியப்படுகிறது. ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலும் தேவன் மனுஷ்யன் என்று ஆத்மாவுக்கு விசேஷணமாக அறியப்படுவதால் நன்கு வெளிப்படுகிறது. இதே யன்றோ கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யக்தி பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற ஸாமர்த்தியமுண்டென்பதில் ஹேது. இந்த ஸ்வபாவமில்லாததாலேயே தண்டம் குண்டலம் முதலியவைகளுக்கு விசேஷணத்வம் சொல்லக்கருதப்படும் ஸமயத்தில் மத்வர்த்திய ப்ரத்யயம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. தேவன் மனுஷ்யன் என்கிற பிண்டங்களுக்கு ஆத்மாவையே ஆசிரயித்திருத்தல், ஆத்மாவின் கர்மபல போகார்த்தமாகவே இருத்தல், ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தல், இவை அனைத்தும் ஸ்வபாவமாக இருப்பதனாலே ஆத்மா தேவன் மனுஷ்யன் என்று உலகத்திலும் வேதத்திலும் ஸமாநாதிகரணமாக வ்யவஹாரம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஜாதி வ்யக்தி இரண்டும் ॥ சாக்ஷுஷ ப்ரத்யக்ஷவேஷ்யமாக இருப்பதால் இரண்டுக்கும் தவறாமல் சேர்ந்தே ப்ரதிதி வருகிறது. ஆத்மாவோவெனில் சாக்ஷுஷப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமல்லாததால் கண்ணால் சரீரத்தை க்ரஹிக்கும் தருணத்தில் ஆத்மா க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

எந்த எந்த இடத்தில் தவறாமல் ப்ரகாரத்வ மிருக்குமோ அந்தந்த இடத்தில் தவறாமல் ப்ரகார ப்ரகாரிகள் இரண்டுக்கும் சேர்ந்தே உபலப்தி காணப்பட்டிருக்கிறது. சரீரத்திலோவென்றால் சேர்ந்தே உபலப்தி என்கிற நியமமில்லாமையால் ஆத்மாவோடு இணையுறியாத ஸ்வபாவமுள்ள விசேஷணத்வம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. ஆகையால் ஸாமாநாதிகரணம் லாக்ஷணிகமென்கிற அபிப்ராயத்தால் சோதனம் செய்கிறாயதினோரீது: என்று. பக்ஷத்தில் வ்யாபகத்தின் விபர்யயத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நாசைவம் என்று. அதைவிவரிக்கிறார்—நஹி என்று. அதனால் என்னவென்றேகேட்கில் சொல்லுகிறார்--அந: என்று. பரிஹரிக்கிறார்--நைததேவம் என்று. சேர்ந்தே தவறாமல் அறியப்படுவது நியதப்ரகாரதா ப்ரயோஜகம் என்கிற விஷயத்தில் தூஷணத்தை சொல்லப்போகிறவராக முதலில் சரீரத்துக்கு ஆத்மாவோடு இணையுறியாத இருப்புடன் கூடிய விசேஷணமாக இருத்தலென்றும் தன்மை அறியப்பட்டிருக்கிற தென்பதைக் காண்பிக்கிறார்--மனுஷ்யாதி என்று. ஆத்மாவையே ஆசிரயித்திருத்தல் ஆத்மாவின் கர்மபலபோகார்த்தமாக இருத்தல் இவ்விரண்டு தர்மங்களுக்குள் ஒரு தர்மத்தோடு சேர்த்திருக்கிற ப்ரகாரத்வமே அப்ருதக்ஷித்தவிசேஷணத்வமென்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே ப்ரகாரத்வ சப்தத்தால் ப்ரகாரமாகவே உண்டாகிற ப்ரதிதியானது

§ மத்வர்த்தியப்ரத்யயம்—மதுப்ரத்யயத்தின் அர்த்தமுள்ள இன், இகமுதலியது.

॥ சாக்ஷுஷம்—கண்ணாலுண்டாகிறது.

சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. மேலே ப்ரகாரத்வத்தை விவரிக்கும் தருணத்தில் 'ஆத்மவிசேஷணதையைப் ப்ரதிதே:' என்று சொல்லப்பட்டபோல்தால். அதனால் விசேஷயத்தின் ப்ரதிபத்தி ஸம்பவிக்கையில் தண்டருண்டலா திகன்போல தனித்திருப்பதாக அறியப்பட்டாராம பலித்தது. ததேகாச்ரயத்வம், ததேகப்ரயோஜாத்வம், விசேஷயப்ரதிதியானது உண்டாகும்தருணத்தில் தனித்திருப்பதாக அறியப்படாமலிருத்தல் இவை அனைத்தும் அப்ருதக்ஷித்த விசேஷணத்வத்தில் ப்ரயோஜகமென்று அர்த்தம். அந்த மூன்றினுள் ஆத்மைகாச்ரயத்வத்தை * பகஷத்தில் காண்பிக்கிறார்— ஆத்மைகாச்ரயத்வம் என்று. ததேக ப்ரயோஜாத்வத்தைக் காட்டுகிறார்— ஆத்மைக என்று. துக்கத்தையே பலமாசக்கொண்ட நாகவாஸம் செப்கிற மானிட சரீரங்களில் அவ்யாப்தி சொல்லத்தக்கதல்ல. துக்கமானது ப்ரயோஜனமாக இல்லாமலிருத்தபோதிலுங்கூட அவைகள் பாபகஷய ரூபப்ரயோஜனத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதால். ப்ரபுக்கள் முதலியவர்களுடைய ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற சேவகன் முதலியவர்களின் சரீரங்களில் ததேகப்ரயோஜாத்வமிருப்பதால் § அத்வ்யாப்தியானது சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. தத்ப்ரயோஜஸாத்மமாக இருத்தலென்கிற தன்மையி ன்றி ஸ்திதி இல்லாமை சொல்லக்கருதப்பட்டிருப்பதால். வாக்குதல் விப்னைசெய்தல் முதலியதற்குத் தகுதியற்ற தான ஸத்துவக்கு ததேகப்ரயோஜாத்வம் வித்தியாதன்கு. அந்த ஆன்மாவின் வினைகளின் பயன்களான ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்காகவே இருப்பதாலென்றல் லவோ உரைக்கப்பட்டது. ஆகையால் ததேகப்ரயோஜன சப்தத்திற்குமிதே அர்த்தம். அதற்குமேல் அதற்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலைக் காண்பிக்கிறார்— தத்ப்ரகாரத்வமடி என்று. விசேஷயத்தின் ப்ரதிதி வித்தியில் அதைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கிறதாக ப்ரதிதியினுடைய இன்மை தத் ப்ரகாரத்வ சப்தத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிற தென்று பொருள். பஞ்சமீ கீர்தேசமானது ஓபசாரிகம். அன்றிக்கே அதனாலேயே அதற்கு ப்ரகாரமாக சொல்லப்பட்டதென்று அர்த்தம். அல்லது தனியாக இருக்கிறதென்கிற ப்ரதிதியினுடைய இன்மையில் ப்ரதிதி விசேஷமானது ஹேதுவாக உதாஹரிகப்படுகிறது. இந்த ததேகாச்ரயத்வம் முதலிய மூன்று ஸ்வபாவங்களையும் § ஸபகஷத்திலும் காண்பிக்கிறார்—ஏத்தேவஸுவி என்று. † விபகஷத்தினின்று விவகி இருத்தலையும் காண்பிக்கிறார்—ஏத்தீஸ்வபாவ என்று. இப்படிப்பட்ட ப்ரகாரத்வமே மத்வர்த்திய ப்ரத்யயத்தை அபேக்ஷியாத ஸாமாநாதிகரணத்திற்கு ஹேது வென்று கூறுகிறார்—நேவ மனுஷ்யாதி என்று. ‡ ஸஹோபலம்பநியமத்திற்கு அன்யதாஸித்தியைக்கூறுகிறார்—ஜாதீயயகீத்யோ: என்று. ஸஹோபலம்ப நியமமோவென்றால் ஒரு ஸாமக்ரியிலுல் அறியப்படத்தக்கதன்மையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய அப்ருதக்ஷித்த விசேஷணத்வத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல வென்றபொருள். சாக்ஷாத்வமென்பது காண்பிக்கப்பட்டதற்காக, உபாதியானது பகஷத்திலிருப்புள்ளதல்ல வென்பதைக் காண்பிக்கிறார்—ஆத்மநஸ்து என்று.

வ்யாஹ்ணயொஹிஸு வ்யகாரதெகஸுரூபகம் ஓவ்யுபுதினீ ரோவொஹி; ஜாதூரூபிவததெகாபுரயகததெகவ்யொஜகைத

* பகஷம்—ஸந்தித்தமான ஸாத்யத்திற்கு அதிகரணம்.

§ அதிவ்யாப்தி—அலக்ஷ்யத்தில் லகக்ஷணத்தின் இருப்பு.

§ ஸபகஷம்—நிச்சிதஸாத்ய மூன்று. † விபகஷம்—நிச்சிதஸாத்யபாவமூன்று.

‡ உபலம்பம்—ஜ்ஞானம்.

அிசெஷணகெஸுஸ்ரீரஸூரவி ததூகாரதெகஸுஹாவகாவமஸிசு
ஸஹோவஹி நியஸிஸுஹாவஸிசு வெஷுஹிவஸிசு உதஸுஹிசு ।
யயா உஹுஷா வ்யஸிவாஷெமஸுஸாஸிஸிசு ஸாஸாவிகி
வி ந மஹுதெ ; வஸா உஹுஷா மஹுஸிசு ஸாஸாவிகி
காரதெகஸுஹாவஸிசு ந தயா மஹுதெ ; சுதூஹிசு
உஹுஷாஸிசு ஸாஸாவாசு । நெதாவதா ஸாஸாவாசு ததூ
காரதெகஸுஹாவஸிசு । ததூகாரதெகஸுஹாவஸிசு ஸாஸாவாசு
ஸிசு । சுதூகாரதயா வ்யஸிவாஷெமஸுஸாஸிசு ஸாஸாவாசு
ஸிசு । சுதூகாரதயா வ்யஸிவாஷெமஸுஸாஸிசு ॥

நசு வ ஸாஸாவாசு வ்யஸிவாஷெமஸுஸாஸிசு ஸாஸாவாசு
மஹுத உதி நாதவயஸுஸா ஸாஸாவாசு । நெதாவ ; சு
தூகாரதெகஸுஹாவஸிசு ஸாஸாவாசு வ்யஸிவாஷெமஸுஸாஸிசு
ய நிராவணாஸிசு வ்யஸிவாஷெமஸுஸாஸிசு ; யயா “மொஹிசு ஸாஸாவாசு
ஸிசு” உதூஸிசு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

தனித்து க்ரஹிப்பதற்கு யோக்யமான வஸ்துவுக்கு ப்ரகாரதையே
ஸ்வரூபமாகக்கொண்டிருத்தல் எவ்விதத்தாலுமிசையாதென்று நீ சொல்லா
தே. ஜாதி முதலியதுபோல ததேகாச்யத்வம் ததேகப்ரயோஜநத்வம் தத்
விசேஷணத்வம் என்கிற ஸ்வபாவங்களால் சரீரத்திற்கும் ஆத்மாவுக்குப்ர
காரமாகவே இருத்தலென்கிற ஸ்வபாவம் அறியப்படுவதால், ப்ரகாரம் ப்ர
காரி இவ்விருண்டுக்கும் தவஸுமல் சேர்ந்தே ப்ரதிதிவருகிற தென்பதினாவென்
றால், ஒரு ஸாமக்ரியினால் அறியப்படத்தக்க தன்மையைக்காரணமாகக்கொ
ண்டதென்று பகரப்பட்டது. எவ்வாறு பூமி முதலியதிலுள்ள சுந்தமரஸம்
முதலியதோடு ஸம்பந்தமானது ஸ்வபாவிகமாக இருந்தபோதிலும் கண்
ணால் க்ரஹிக்கப்படுகிற தில்லையோ, இவ்வாறாகவே கண்ணால் க்ரஹிக்கப்ப
டுகிற சரீரம் ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்
டிருந்தபோதிலுங்கூட அவ்வாறாக க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. ஆத்மாவைக்ர
ஹிப்பதில் கண்ணுக்கு ஸாமர்த்தியமில்லாமையால், இவ்வளவுமத்திரத்தி
னால் சரீரத்திற்கு ஆத்ம ப்ரகாரத்வ ஸ்வபாவமில்லாமல் போகாது. ஆத்மா
வுக்கு ப்ரகாரமாக இருப்பதையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருத்தலே ஸாமர
தாதிசரண்யத்திற்கு வேறு, ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலை ப்ரதிபாதி

ப்பதில் ஸமர்த்தமான சப்தமோவென்றால் ப்ரகாரதையுடன்கூடவே ப்ரகாரிஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது. வாகத்தில் வன்மையுள்ளவரே! சாப்தமான வ்யவஹாரத்திலும் சரீர சப்தத்தால் தனித்து சரீரமாத்ரம் க்ரஹிக்கப்படுகிறபடியால் ஆத்மபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமை சரீரசப்தத்திற்கு இல்லை. இவ்வண்ணமல்ல. ஆன்மாவுக்கு ப்ரகாரமாகவே இருக்கிற சரீரத்தை பதார்த்தவிவேகத்தைக் காண்பிப்பதற்காக நிரூபணம் செய்திருப்பதால் இது நிஷ்கர்ஷக சப்தம். கோத்வம் சுக்லத்வம் ஆக்ருதி குணம் முதலிய சப்தங்கள் போல.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஒரு ஸாமக்ரியினால் அறியப்படத்தக்கதன்மை ஒன்றே அப்ருதக்ஷித்தவிசேஷணத்வத்தில் ப்ரயோஜகமாக இருப்பதுபற்றி அதில்லாமையால் அப்ருதக்ஷித்த விசேஷணத்வமில்லை என்று ஸந்தேஹித்துச் சொல்லுகிறார்— ப்ருதக் க்ஷண என்று. ஸ்வரூபம் தர்மம். ப்ரகாரத்வமே எதற்கு தர்மமோ அது ப்ரகாரதைக்ஸ்வரூபம். ஏகசப்தத்தால் ஒரு ஸமயத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடிய அப்ரகாரத்வத்திற்கு நிராஸம் வித்தித்தது. அதனால் தன்டம் குண்டலம் முதலியவற்றைக் காட்டிலும் வைஷ்ணவம் வித்தித்தது. அப்ருதக்ஷித்தவிசேஷணத்வத்தில் வேறு ப்ரயோஜகமில்லாமையால் ஒரு ஸாமக்ரியினாலறியப்படத்தக்கதன்மை ப்ரயோஜகமென்று சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது அதை அஹஸரித்திருப்பதால் இதுவும் ப்ரயோஜகமென்று சொல்லப்படுகிறதா? என்கிற விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு முதலாவது பக்ஷத்தை மறுத்தச் சொல்லுகிறார்—ஜாந்யாதி என்று. 'ப்ரகாரதைக்ஸ்வபாவத்வாவகமாத்' என்கிற இடத்தில் ஸ்வபாவசப்தத்தாலேயே ப்ரகாரத்வ ரீதியம் வித்தமாக இருக்கையிலுங்கூட ஏகசப்த ப்ரயோகமானது ஒரு ஸாமக்ரியினாலறியப்படத்தக்க தன்மையை ஸ்வபாவமாக உடைய தென்பதை விலக்குவதற்காக, ததேகாச்ரயத்வம் முதலியதே அப்ருதக்ஷித்த விசேஷணத்வத்தில் ப்ரயோஜகமாக இருக்குமேயாகில் எவ்வாறு ஜாதி முதலியதில் ஹோபலம் ப ரீதியம்? என்று வினவப்பட்டால் கூறுகிறார்—ஸஹோபலம்பஎன்று. இதனால் முன்பு சாக்ஷுஷத்வத்தைச் சொன்னது ஒரு ஸாமக்ரியினால் அறியப்படத்தக்கதன்மையைக் காட்டுவதற்காக வெண்பது ஸ்பஷ்டமாயிற்று.

அதற்குமேல் முற்கூறப்பட்டிருக்கிற விகல்பத்திலடங்கிய இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் அப்ருதக்ஷித்த விசேஷணத்தைக்கு ப்ரயோஜகமாக சொல்லப்படா நின்ற இது, மத்வர்த்திய ப்ரத்யத்தை அபேக்ஷியாத ஸாமாநாதிகரணிய ப்ரயோகங்களுக்கு விஷயங்களாக இருக்கிற எல்லா இடங்களிலும் தொடர்ந்துவருகிறதா? அல்லது உமக்கு அபிமதமாக இருக்கிற ஜாதி குணங்களிலே மாத்திரம் தொடர்ந்துவருகிறதா? என்று விகல்பம் அபிப்ராயப்பட்டுக்கிறது. அதில் முதலாவது ஸரியல்ல. தேஹம் ஆத்மா இரண்டுக்கும் ஒரு ஸாமக்ரியினாலறியப்படத்தக்க தன்மை இல்லாமையால். ஆகவே எல்லா இடங்களிலும் பொதுவாகத் தொடர்ந்து வருகிற ப்ரயோஜகமிறுப்பதனால் அப்ருதக்ஷித்தவிசேஷணத்வமும் எல்லா இடங்களிலும் பொதுவாக இருப்பதால் ஸாமாநாதிகரணியங்கள் அனைத்துக்கும் முக்கியத்வம் ஸம்பவிக்கிறதாக எல்லா இடங்களிலும் பொதுவாகத் தொடர்ந்து வாராத ஒரு ஆகாரத்தை ப்ரயோஜகமாக அங்கீகரித்து இணைபுரி

யாபல் எப்பொழுதுமே விசேஷ்யத்துடன் சேர்க்கை யுற்றிக்கிற விசேஷணத்தன்மையையும் குருக்கி அதன் வாயிலாக ஸாமாநாதிகரணய பாயோகங்களுக்கு அமுக்கியவக்தை ஆசிரயிப்பது பொருத்தமில்லாதென்பது அர்த்தத்தால் விந்தித்தது. “ப்ரகாரதைக் ஸ்வபாத்வாவகமாதி” என்கிற பதத்தில் வகசபத்ததால் ஒரு ஸாமக்ரியினுலறியத்தக்க ஸ்வபாவம் நிரஸம் செய்யப்பட்டிருப்பதால். அதற்குமேல் அன்யனுக்கு இஷ்டமான ஸ்தலத்தை அனுஸரித்துச் செல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ள இரண்டாவது பகஷமாக இருக்கிற கந்தம் முதலியதில் வ்யபிசாரத்தால் துஷணத்தைச்சொல்லாந்ந்து கொண்டு ஒரு ஸாமக்ரியினுலறியத்தக்கதன்மைக்கு அப்ருதக் விசேஷணத்தவா வ்யாபகத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—யநா என்று. கந்தம் சக்ஷாநீர்த்திரியத்திற்கு அகோசமாக இருந்தபோதிலுங்கூட பூமிக்கு தவறாமல் ப்ரகாரமாக இருத்தலென்கிற தன்மைக்கு ஹாசி இல்லை யன்றே. ஏவம் சப்தமானது யநா சப்தத்துக்கு ப்ரதியாசச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்று வினவப்படுமோகில் அந்த விஷயத்தில் சொல்கிறார்—ஜ்நம்காஹண என்று. வ்யாபகத்வாபாவத்திற்கு பதத்தைக்கூறுகிறார்—நைநாவநா என்று. ஏதாவதா-கண்ணால் க்ரஹிக்கப்பட்டாமலிருத்தலென்கிற ஸ்வபாவமாத்திரத்தினால் * ப்ருதிவிக்கு ப்ரகாரமாக இருக்கிற ஸ்வபாவத்திற்குக்குறை இல்லை. ஒரு † ஸாமக்ரியினுலறியத்தக்க தன்மைக்கு அப்ருதக் விசேஷணதா வ்யாபகத்வமில்லாமையாலும் அதையே ஆசிரயித்தல் முகலிய வேறு பாயோஜனமிருப்பதாலு மென்று கருத்தது. அதனாலென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நத்ப்ரகாரநா என்று. வகசப்தமானது ஒரு ஸாமக்ரியினுலறியத்தக்க ஸ்வபாவமுள்ளதென்பதை நிரஸம் செய்வதில் கருத்துள்ளது. ஏவகாரமானது தவறாமல் சேர்ந்தே உபலப்தி உண்டாகிறதென்பதை நிரஸம் செய்வதற்காக. சரீரத்துக்கு அப்ருதக் விசேஷணத்வமிருக்கையில் ஏதாவது ஒரு ப்ரமாணத்தால் அது அவ்வாறாக அறியப்படலாமென்று கேட்டக்கப்படுமோனால் மறுமொழி அளிக்கிறார்—ஜ்ந்மா என்று. சப்தமும் சரீரி பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சக்தியுள்ளதல்லவென்று வினவுகிறார்—நஸுச என்று. பரிஹரிக்கிறார்—நைவம் என்று. இந்த வினவிடை இவ்வீரண்டுகளும் ஆக்ருத்யதிகாரணத்திலும் ஸமானங்கள் என்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—யநா கோத்வம் என்று. நிஷ்கர்ஷக சப்தங்களுக்கு விசேஷ்ட பர்யந்தம் அர்த்தத்தைஉணர்த்தும் தன்மைஇல்லாமலிருக்க சேதநங்கனையும் அசேதநங்கனையும் சொல்லுகிற சப்தங்கள் ப்ரஹ்மபர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்ளவைகளாக “யஸ்யாத்மா சரீரம்-யஸ்யப்ருதிவீ சரீரம்”இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களில் ஆத்மா முதலிய சப்தங்கள் நிஷ்கர்ஷக சப்தங்களென்று அறியப்பட்டிருப்பதாலென்று வினவப்பட்டால் மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது. நிஷ்கர்ஷகசப்தம் இரண்டு விதமாயுள்ளது- வைவகதிக நிஷ்க. *கம். நியத நிஷ்கர்ஷகமென்று. அவற்றுள் சரீரம் முதலிய சப்தங்கள் நியத நிஷ்கர்ஷகங்கள். ஆத்மா முதலிய சப்தங்கள் வைவகதிக நிஷ்கர்ஷகங்கள். கோத்வம் முதலிய சப்தங்கள் போலவும் சக்லம் முதலிய சப்தங்கள் போலவும் பாயோகம் வ்யவக்தையை உண்டுபண்ணுகிறதாக இருப்பதால். இந்த சப்தம் நிஷ்கர்ஷகம், இந்தசப்தம் நிஷ்கர்ஷகமல்லவென்கிற பாகுபாடும் பாயோகத்தைச் சார்ந்திருக்கிற தன்றே. அது போல இந்தப்பாகுபாடும் அதன் மூலமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. வாதத்தில் வல்மை வாய்த்தவரே! சக்லக்ருஷ்ண முதலிய சப்தங்கள் எப்பொழுதும் நிஷ்கர்ஷகங்களே. குணிபர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் ஸாமர்த்தியமோ வென்றால் ‘குணவசனேப்யோ மதுபோலுக்வத்தவ்ய’ என்கிற காத்யாயன மஹரிஷியினுடைய வார்த்திகபலத்தால்

சித் வஸ்துக்களுக்கும் அசித் வஸ்துக்களுக்கும் பதார்த்தத்வமிருப்பது பற்றி பரப்ரஹ்மத்தோடு ஸமாந்திசுரணமாகப் ப்ரபோகம். இந்த அர்த்தம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதே சரீராக்ம் பாவரூபமான தாதாத்மயம் ‘ஆக்மேதிதூபகச்சந்தி க்ரஹயந்திசு’ என்று சொல்லப்போகிறார்—‘ஆக்மேத்யேவதுக்ருஹணீயாத்’ என்றும் வாக்யகாரர்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

சரீரவாசக சப்தங்களுக்கு சரீரி பர்யந்தம் அர்த்தபோதந ஸாமர்த்தியத்தை நிகமன ம்பண்ணுகிறார்—அநோகவாதி என்று. ஆத்மபர்யந்தா: - ஆத்மபர்யந்தமாக அர்த்த ததை அறிவிக்கும் சக்தியுள்ளவைகள். சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்களால் ஆத்ம போதனமானது சக்தியைக்காரணமாகக்கொண்டு எற்படுவதனால் முக்கியமென்று அர்த்தம். ஐயன்மீர்! என்றாலும் சரீரத்தைச்சொல்லுகிற சப்தங்கள் ஆக்ருத்யதி கரணரி யாயத்திற்கு விஷயங்கள். ஆயினும் அந்த சரீரவாசக சப்தங்கள் சரீரியை உணர்த்து வது லக்ஷணவ்ருத்தியின் மகிமையினால். கோ முதலிய சப்தங்களாலுங்கூட வ்யக்தி போதனமானது லக்ஷணவ்ருத்திக்கு அதீனமாக இருக்கிறது. ஸம்பந்தத்தாலும் அனுபபத்தியினாலுமன்றோ லக்ஷணை கல்பிக்கப்படுகிறது. கோத்வம் முதலிய ஜாதி மாத்ரம் கண் முதலிய இந்திரியங்களால் க்ரஹிப்பதற்குத் தகுதியற்றதாக இருப்பதாலும் வ்யக்தி ஸம்பந்தத்தாலும் கோ முதலிய சப்தங்களால் வ்யக்தியானது லக்ஷணையினால் அறிவிக்கப்படுகிறது. ப்ரயோகமானது வேறு விதத்தால் வித்திப்பதாக இருக்க சக்தி யைக்கல்பிப்பது பொருத்தமுள்ளதாகஆகாது. இவ்வண்ணமல்ல-விசேஷ்யத்தை விட்டு என்றும் இணையுரியாமல் சேர்ந்தே இருக்கிற விசேஷணத்தைச் சொல்லுகிற சப்த ஸ்வ பாவமானது விசேஷ்ய விஷயமான லக்ஷணை கல்பனத்தில் ப்ரதிபந்தமாக இருப்பதால். அப்படி இல்லாவிட்டால் ஜாதி முதலிய சப்தங்களுக்குங்கூட விசேஷ்யமின்றி ஸம்பந்த ம் அனுபபத்தி இவ்வீரண்டமிருப்பதால் ஒரிடத்தில் வ்யக்தி பர்யந்தார்த்தபோதகமாகப் ப்ரயோகம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆக்ருதியே சப்த சக்திக்கு விஷயம். வ்யக்திபோதமோ வென்றால் அர்த்த ஸாமர்த்தியத்தினால். ப்ரத்யபிஜ்ஞையில் ஸைஸ்காரத்துடன்கூடின இந்திரியம்போல. அர்த்த ஸாமர்த்தியத்துடன்கூடின சப்த சக்தியானது விசிஷ்டனோ தத்தில் காரண மென்பதும் யுத்தமல்ல. ஜாதிமுதலியசப்தங்களின் ச்ரவணத்தி ல்கூட விசிஷ்டத்திற்கு போதம் ப்ரஸங்கிப்பதாலேயே. ஸாமகீ இருக்கையில் கார்ய முண்டாகாமல் போவது பொருந்தா தன்றோ. பெரியோரே! கோ முதலிய சப்தங்கள் ஜாதிக்கு வ்யக்தி பாரதந்த்யரூபத்தைச் சொல்லுகின்றன. அதனால் அவைகளால் வ்ய க்திபர்யந்தமாக அர்த்தபோதம் உண்டாகிறது. ஜாதி முதலிய சப்தங்களோ வென்றால் ஜாதி ஸ்வரூபமாத்ரத்தை உணர்த்துகின்றன. அதனால் அவைகளால் வ்யக்திபர்யந்த போதம் உண்டாகிதில்லை. இவ்வண்ணமல்ல, ஜாதிமுதலிய சப்தங்களால் த்ரவ்யபார தந்தரிய ப்ரதிபத்தி இல்லாவிடில் த்ரவ்யத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஜாதி ப்ரதிதியானது பொருந்தாமல்போகவேண்டியிருவதால்.

அன்பரே! ஜாதிக்கு த்ரவ்யவிசேஷணமாக இருப்பதே ஸ்வபாவமென்கிற பார தந்தரியத்தின் அபோதனம் சொல்லக்கருதப்பட்டதன்று. பின்னை வேறு விசேஷ ணங்களோடு அவ்வயம் காரகபாவம் இவைகளுக்கு அநர்ஹமாக இருத்தலென்கிற பார தந்தரியத்தின் அபோதனம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது என்று, மறுமொழி சொ

ல்லப்படுகிறது. கோ முதலிய சப்தங்களால் அப்படிப்பட்ட தன்மையுடன்கூடி இருந்தலை அறிவித்தலானது ஒரு பதத்தால் விசேஷ்யத்தைச் சொல்லுதலைக் காரணமாகக் கொண்டது. குண்டலமுன்னவனென்று சொல்லப்பட்டவுடன் குண்டலத்துக்கு நுகிர்தவம் முதலிய விசேஷணங்களின் அன்வயமும் குண்டலத்தாலலங்கரிக்கப்பட்டவன் என்கிற வாக்கியத்தில்போல காரகபாவமும் உண்டாகுமெனில்லையன்றோ. இவ்வண்ணமிருக்க பாரதந்த்ரியத்தின் அபோதனத்தால் வ்யக்தியின் அபோதனமானது அங்குகரிக்கப்படுபகூடத்தில் அன்யோன்யாச்ய தோஷம் உண்டாகும், பாரதந்த்ரியத்தின் அபோதனத்தினால் விசேஷ்யத்தின் அபோதனம், அதன் அபோதனத்தினால் பாரதந்த்ரியத்தின் அபோதனம் என்று. மேலும் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு விசேஷ்யத்தைப்போதிற்கும் சக்தி இல்லாவிடில் ஜாதி முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல பாரதந்த்ரியப்போதனத்தில் அஸாமர்த்தியம் ப்ராஸங்கிக்கும். தர்மிப்போதநா ஸாமர்த்திய வ்யாபகமாகஜாதி முதலிய சப்தங்களில் காணப்பட்டிருக்கிற பாரதந்த்ரியப்போதந ஸாமர்த்தியமானது கோ முதலிய சப்தங்களினின்றும் நிவ்ருத்தியா உன்றதாக தனக்கு வ்யாப்யமான தர்மிப்போதந ஸாமர்த்தியத்தை ஏன் நிவ்ருத்திக்கச்செய்யாது. த்ரவ்யாம்சத்தில் சக்திவேண்டாம், ஜாதிக்கு வ்யக்திபாரதந்த்ரியத்தையும் கோ முதலிய சப்தங்கள் அறிவிப்பிக்குமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. த்ரவ்யாம்சத்தில் சக்தி இல்லாதவைகளான ஜாதிமுதலிய சப்தங்களாலுங்கூட த்ரவ்யபாரதந்த்ரிய போதனம் ப்ராஸங்கிப்பதால். ஆதலால் கோ முதலிய சப்தங்களால் த்ரவ்ய ப்ரதீதியானது சப்த சக்தியைக் காரணமாகக்கொண்டதே. மேலும் ஜாதி மாத்ரமே முக்கியார்த்தமானால் அப்பொழுது அமுக்கியமாக இருக்கிற த்ரவ்யபர்யந்த ப்ரயோகத்தைவிட ஜாதி மாத்ரத்தில் கோமுதலிய சப்தங்களுக்கு ப்ரசார்ப்ரயோகம் ப்ராஸங்கிக்கும். முக்கியார்த்தமன குணத்தோடு ஸம்பந்தமுள்ள வந்து விஷயமான ப்ரயோகத்தைவிட முக்கியார்த்தத்தில் ப்ரசரமான ப்ரயோகம் காணப்பட்டிருப்பதால். கங்கா, அக்னி வியம்ஹம் முதலிய சப்தங்களுக்கு கரை மனவாகன் புருஷன் முதலியவற்றை விஷயமாகவுடைய ப்ரயோகத்தைவிட முக்கியார்த்தத்தில் ப்ரசரமாக ப்ரயோகம் காணப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய கோ என்கிற சப்தமானது வ்யக்தியில்லையென்றிருக்கிறது, மலிவக சப்தமானது வ்யக்தியில் நிலைபெற்றிருக்கிறது என்று ப்ரயோகமில்லையன்றோ ஜாதியே முக்கியார்த்தமாக இருக்குமேயானால் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கும் ஜாதிமாத்ர விஷயமான ப்ரயோகத்தில் த்வ தல் முதலியபர்த்தயத்தினது அபேகை இன்மை உண்டாகலாம். கங்கா முதலிய சப்தங்கள் ப்ரவாஹம் முதலிய அர்த்தங்கள் விஷயத்தில் பாவப்ரத்தியாரந்தங்களாக ப்ரயோகிக்கப்படுகிறவைகளில்லையன்றோ. அதிகமாக ப்ரயோகங்களின் இன்மையும் பாவார்த்தகமான ப்ரத்தியத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதும் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யக்தியில் நிரூடலகூறு ஸம்பந்தத்தாலென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. ப்ரசார ப்ரயோகத்தின் அனுஸரணமன்றோ லக்ஷணைக்கு நிறுடி.

ஆகையால் ப்ரசார ப்ரயோகமில்லாமையால் ப்ரசாரப்ரயோகமில்லை என்கிற பரிஹாசமானது இசையாது. ப்ராஸங்கத்துக்கு ப்ராஸஞ்ஜயீயாவாவத்தால் பரிஹரிக்கத்தக்க தன்மை இல்லாமையால். நெருப்புடன்கூடி இருக்கும் தன்மையின் ப்ராஸங்கமானது நெருப்பினது இன்மையினால் பரிஹரிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. பாவப்ரத்தியத்தை அபேக்ஷியாமலிருத்தலின் ப்ராஸங்கமானது எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாதது. சுல்ல முதலிய சப்தங்களுக்கு குணியை போதிக்கிறவிஷயத்தில் நிரூடலகூறு

னையை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் படஸ்ய 'சக்ல: (வஸ்தி'ரத்தின் வெண்மைநிறம்) என்று குணமாத்திரத்தை உணர்ந்துகிற சப்தப்ரயோகத்தில் பாவப்ரத்யயத்தை அபேக்ஷியாமலிருத்தல் காணப்படுவதால். சக்ல முதலிய சப்தங்களுக்கு லோபித்திருக்கிறமதுப் ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தத்தில் லக்ஷணையானது அன்யர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி ஸமாஸங்களில் ப்ரதிபதிசத்தால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிராத விபக்தியின் அர்த்தத்தில் லக்ஷணையானது விரும்பப்படுகிறதோ. லக்ஷணைக்கு நிரூபயாவது எல்லாப்ரயோகங்களிலும் அனுகூதி என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. கோ சப்தத்தில் அதன் அபாவம் ப்ரஸங்கிப்பதால். கோ என்கிற வ்யவஹாரம் தொடர்ந்து வருகிற தென்பதபற்றி கோத்வ மாத்திரிலும் கோ சப்தமானது ஒரிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதன்றோ. மேலும் எல்லா ப்ரயோகங்களிலும் பொதுவாகத் தொடர்ந்து வருகிற வ்ருத்தியானது லக்ஷணையே ஆகாது. ஆக்குதி விஷய வ்ருத்திபோல். வாதத்தில் வண்மைவாய்ந்தவரே! வேறு விதத்தால் வித்தி பெறாத வ்ருத்தியானது முக்கியம். உண்மை, வேறு விதத்தால் ஸித்தி பெறாமலிருத்தல் காண்பிக்கப்பட்டது. இணைபுறியாமல் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே இருக்கிற விசேஷணங்களைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு விசேஷ்யத்தில் லக்ஷணையை கல்பிப்பதில் ஸாமர்த்தியத்தின் இன்மைசென்ற நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதால். பெறியோரே! உம்முடைய பக்ஷத்தில் தர்மியைச்சொல்லுகிற பதங்களுக்கு பாவப்ரதான நிர்தேச ஸ்தலங்களில் முக்கியார்த்தத்தின் ஓர் அம்சத்தில் லக்ஷணை சொல்வது ஸம்மதம். நமக்கோவென்றால் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யக்தியில் லக்ஷணை. அந்த இடத்தில் சக்திக்கு விசேஷணவிசேஷ்ய கோசரத்வம் கல்பிக்கப்பட்டால் உக்ங்களுக்கு கௌரவமுண்டாகும். கௌரவம் உண்டாகவே உண்டாகும். ஆனால் அது இங்கு தோஷமாகாது. லாகவத்தால் நிரவஹிப்பதற்கு யோக்யமான இடத்தில் கௌரவமானது தோஷமாகாததால். லக்ஷணையை ஆச்யரிப்பதில் அனுபபத்தியானது காண்பிக்கப்பட்டதன்றோ. மேலும் 'பசவைக்கொண்டு வா' இது முதலிய வாக்கியங்களில் வ்யக்தியின் ஜ்ஞாநமானது அர்த்தஸாமர்த்தியத்தி லுண்டாகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிற ஜாதிக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக இருக்கிற த்ரவ்யமானது உபஸர்ஜனமாக அறியப்படும். அப்பொழுது புத்திரன் பிதா என்பதுபோல் கண்டோ கௌரயம்? இந்தக்காணோடு ஒரு கோம்பு முறிந்தது, என்று ஸாமாநாதிகரணயம் உண்டாகாது. 'புத்ரமாநய' (பிள்ளையை அழைத்துவா) என்கிற இடத்தில் (மம என்னுடைய) என்கிற பதத்தைச்சொல்லாமலிருந்தபோதிலும் அர்த்தவசத்தால் சொல்வதற்கு விரும்பப்பட்டிருக்கிற புத்திரனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான பிதாவாக அறியப்படுகிற தேவதத்தன் புத்ரனுக்கு அப்ரதானாக அறியப்படுகிறானே ஒழிய தலைமைபற்றி விசேஷ்யமாக அறியப்படுகிறானில்லையன்றோ. அந்தபித்ருத்தவமானது அந்தபுத்ரத்வத்திற்கு அவச்சேதார்த்தமாக இருப்பதால் கோ மூதலியசப்தங்களிலேவோவென்றால் த்ரவ்யமே ப்ரதானமாக அறியப்படுகிறது. 'கங்காயம் கோஷ: (கங்கையின் எடைச்சேரி) என்கிற இடத்தில் ப்ரவாஹமானது சொல்லக்கருதப்பட்டிராததால் கடலம் (கரை) அதற்கு உபஸர்ஜனமாக அறியப்படுகிறதில்லை. சக்திரிணை கச்சக்தி (கொடைக்காரர்கள் போகின்றார்கள்) என்கிற இடத்தில் அச்சக்திகள் (கொடை இல்லாதவர்கள்) கொடைக்காரர்களுக்கு ப்ரதிஸம்பந்திகளாக அறியப்படாமலிருப்பதால் அச்சக்திகள் (கொடைஇல்லாதவர்கள்) கொடைக்காரர்களுக்கு அப்ரதானர்களாக அறியப்படுகிறார்களில்லை. ஆகையால் சொல்லவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் ப்ரதானமாக அறியப்படுகிற த்ரவ்யமானது சப்த சக்தியினாலேயே அறியப்படுகிறது. 'அயம்புத்ரி'

(இவன் பிள்ளையுள்ளவன்) என்கிற இடத்தில் புத்ரி சப்தத்தால் அறியப்படுகிற புத்ரி னுள்ளவன்போல. மேலும் விசேஷ்யாம்சத்தில் சக்தியுள்ளனர்பி சப்தத்தால் ரூபத்தின் அறிவு காணப்படுவதாலும் அதில்லாத ரூப சப்தத்தால் விசேஷ்யத்தின் ப்ரதிதி காணப்படாமையாலும் சப்தவிசேஷத்தோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற விசேஷ்யத்தின் ப்ரதிதியானது அன்வய வ்யதிரேகக்களால் சப்த சக்தியைக்காரணமாகக்கொண்டதென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு விசேஷ்யத்தை அறிவிக்கும் வாமர்த்த்யமானது சக்தியினாலுண்டாகிறது. ஐயனே! வ்யக்திகள் முடிவற்றவைகளாக இருப்பதால் அந்த வ்யக்திகளோடு ஸம்பந்த க்ரஹணம் பொருந்தாது. ஒரு வ்யக்தியில் கோ சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டத்தக்க தன்மையின் விஷயமாக வ்யுத்திபத்தி ஏற்படுகிறதென்றால் வேறு வ்யக்திக்கு கோ சப்தத்தால் வாச்யத்வம் ஸம்பவியாது. இவ்வண்ணமல்ல. வ்யுத்தியானது எங்கு ஜாதியோ அங்கு இந்த சப்தம் என்று இவ்விதமாக இருப்பதால். அதனால் வாச்யதைக்கு நிமித்தம் ஒன்றாக இருப்பதால் தனித்தனியாக ஒவ்வொன்றிலும் வ்யுத்தியின் அபேகை இல்லாமையும்ஒரே ஸமயத்தில் எல்லா வ்யக்திகளுக்கும் வாச்யகா வ்யுத்தியும் ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் வாச்யதைக்கு நிமித்தமானது சிறந்ததாக இருப்பதால் ஒவ்வொரு வ்யக்திக்கும் வாச்யத்வ வரித்தியும் இசைவுருகிறது. எவ்வாறு எண்ணிற்றந்த வ்யக்திகளுக்கு புத்தியில் ஆரோஹணம் வாத்த்யமாகுமென்று சொல்லப்படுமேயானால் வ்யக்திகளுக்குசப்தவாச்யத்வத்தை மறுக்குகின்ற உன்னால் வ்யக்திகள் அறியப்பட்டவைகளா? இல்லையா? இல்லே என்று சொல்வாயேயாகில் அவைகளில் சப்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டத்தக்க தன்மையை நிஷேதிப்பது பொருந்தாது. ஸ்வரூபலாபம் பெற்ற ஒன்றில் அப்படிப்பட்டதே ஒன்று நிஷேதிக்கப்படுகிறது. அறியப்பட்டவைகளென்று சொல்லப்படுமேயானால் சில வ்யக்திகள் அறியப்பட்டதா அல்லது எல்லா வ்யக்திகளுமா? முதல் பக்ஷத்தில் எல்லாவ்யக்திகளுக்கும் சப்தவாச்யத்வ நிஷேதம் கூடாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் உன்னைப்போல எல்லோரும் எல்லா வ்யக்திகளையும் அறிவார்கள், வ்யுத்தியின் எவர்களுக்கவும் ஆவார்கள். ஆகையால் கோமுதலிய சப்தங்கள் தன்சக்தியினாலேயே வ்யக்திகளை அறிவிக்கின்றன. அப்படிப்போலவே சரீரத்தைச்சொல்லுகிற சப்தங்களும் தன் சக்தியினாலேயே சரீரிபர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன வென்பது ஸித்தித்தது. இவ்வண்ணம் சரீரத்தைச்சொல்லுகிற சப்தங்கள் சரீரிபர்யந்தம் அர்த்தபோதகங்களாக இருக்கலாம். அதனால் பரமாத்மசப்தத்திற்கும் சித்சித்துக்களைச்சொல்லுகிற சப்தங்களுக்குமுள்ள ஸாமாந்திகரணயத்திற்கு என்ன வென்று வினவப்படுமேயானால் மறுமொழி கூறுகிறார்-ஏவம் என்று. ப்ரயோஜகாகாரத்தைச்சொல்லா நின்றுகொண்டு நிகமனம் செய்கிறார்—அத: என்று. இவ்வண்ணம் ‘தத்த்வமஸி என்கிற வாக்கியத்தினால் சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற காரணாவஸ்தையுடன்கூடிய ப்ரஹ்மத்துக்கும் கார்யாவஸ்தையுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஐக்யம் கூறப்பட்டது. ப்ரகாரங்களுடன்கூடிய இரண்டினாலுடன்கூடும் ஐக்யம் கார்ய காரணங்கள் இரண்டுக்கும் ஐக்யமுமென்று அர்த்தபேதமிருப்பதால் வாக்யபேதமென்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. ப்ரகாரித்வமானது பதந்தாலறியத்தக்கதாக இருப்பதால். தத் என்கிற பதமன்றோ ப்ரக்ருத வஸ்துவாசகம். ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களோடுகூடியதும் சித்சித்ரூபமான ஜகத்தை சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிறதமான காரணவஸ்துவன்றோ ப்ரக்ருதம்- ‘ததைக்ஷித, ஏகமேவ, பஹுஸ்யாம் தத்தேஜோஸ்ருஜத, அநுப்ரவீசய நாமரூபே வ்யாகரவாணி, ஸதாயதநாஸஸத்ப்ரதிஷ்டா.” இது முதலிய ச்ருதி வசனங்களால் ஸங்கல்பத்திற்கு ஆச்ரயமாக இருத்தல், நிகரில்லாதவனாக இருத்தல், அசிதந்தர்கதனான ஜீவனுக்குள் ப்ரவேசித்த நாமரூப

வ்யாகரணம் செய்தல், தாரணம் இவைகள் துலக்கமாகக்கூறப்பட்டிருப்பதால். ஆகையால் தத் என்கிற பதமானது ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுடன் கூடினதும் ஜகத்தை சரீரமாகக்கொண்டிருப்பதுமான ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துகிறது. த்வம் பதமானது கார்யமான அசித்தோடு சேர்க்கையுற்ற ஜீவவிசேஷத்துடன் கூடின ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துகிறது. ஆதலால் இரண்டு அவஸ்தைகளுடன்கூடின ப்ரஹ்மமானது சித்துக்களையும். அசித்துக்களையும் ப்ரகாரங்களாக உடையதென்பது பதங்களால்நியமிக்கப்பட்டது. இரண்டுபதங்களிலிருக்கிற ஒரே விபக்தியினால் காரணாவஸ்தையுடன் கூடின ப்ரஹ்மமும் கார்யாவஸ்தையுடன் கூடின ப்ரஹ்மமும் ஒன்றென அறியப்படுகிறது. அதனால் வாக்கியபேதமில்லை. ஆகையால் கார்யாவஸ்தையுடனும் காரணாவஸ்தையுடனும் கூடிய ப்ரகாரியானது ஒன்றென்பது 'தத்வமஸி' என்கிற வாக்கியத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

பரமாத்மாவைக்குறித்து ஜகம் எவ்வண்ணம் சரீரமாகிறது ? ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரபஞ்சம் சரீரமென்று வீதித்தித்துவிட்டால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்ரூபசரீரஸம்பந்தத்தால் தோஷங்கள் ஸம்பவித்துவிடும். கூறப்பட்டுள்ள அனுக்ரஹாகர்யயத்தினால் அனுச்சுஷிக்கப்படத்தக்க ப்ரமாணம் யாது? எவ்வண்ணம் வ்யுத்தத்தி விரோதத்திற்கு பரிஹாரம் இதுமுதலிய சங்கைவரின் கூறுகிரூர்-உபயமீதீத: என்று. அன்யனால் ஸ்வரூபைய பரமாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸூத்ரத்தையும் வாக்கியகாரருடைய வசனத்தையும் வியாக்கியானம் செய்கிரூர்—இதமே வ இதுமுதலியதால். இந்த இடத்தில் இந்த அர்த்தம் சேர்த்த அனுஸந்திக்கத்தக்கது. இருஷாவாதிகளாகிற அத்தைவதிகளால் ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்வாஹங்கள் பலவாறாக செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யமானது ப்ரச்ருத வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்துக்களின் வ்யாவ்ருத்தியின் வாயிலாக நிரிவிசேஷமான வஸ்துமாத்திரத்தை உணர்த்துகிற தென்பது 'ஸத்யம்' இது முதலிய வாக்கியத்தினால் நிரஸனம் செய்யப்பட்டது. வ்யாவ்ருத்திகள் உபலக்ஷணமென்கிற பக்ஷத்தில் மற்றொருபதத்திற்கு ப்ரயோஜனத்தினின்மை ஏற்படுவதாலும் விசேஷணத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால்முக்கியம் ஸம்பவிப்பதாக இருக்கையில் அதைவிட்டு லக்ஷணிகமான அர்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வதென்பது பொருந்தாததாலும். தத்வமஸி என்கிற வாக்கியத்தில் அன்வய முகத்தால் ஸ்வரூபமாத்திர ப்ரத்வம் சொல்லப்பட்டால் தத் என்கிற ஸர்வநாமசப்தத்திற்கு ப்ரச்ருத ப்ராமரிசித்வ பங்கம், இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை, ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தபேதமில்லாமையால் ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்திற்கு ஹாஸி. உபலக்ஷணரூபமான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்தை ஆசர்யக்கும் பக்ஷத்தில் பதாந்தரத்திற்கு ப்ரயோஜனமின்மை, ததைக்ஷத இதுமுதலிய உபக்ரமவிரோதம், உபக்ரமோபக்ரம விரோதம், ச்ருத்யந்த்ர விரோதம், திரோதானம் முதலிய அனுபபத்திரூப தர்க்கவிரோதம், என பல தூஷணங்கள் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாதாந்த ஸாமாநாதிகரண்யமிற்கு ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயாகில் ஸ்வரூபலக்ஷணையும் நஞர்த்தலக்ஷணையும் ஸம்பவிப்பதால் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணமுதலிய தோஷங்கள். ப்ரத்யக்ஷத்தால் பாதம் காணப்படாமையால் வாக்கியத்திற்கு பாதத்தில் கருத்தென்கிற வசனத்திற்கு அனுபபத்தி. பதாந்தரத்தால் விரோதநிரமத்தின் உபஸ்தாபனயில்லாததுபற்றி விரோதமில்லாமையால் பாதகல்பனைக்கு அனுபபத்தி என்று அதிகமான இரண்டு தூஷணங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறே 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' என்கிற இடத்திலுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யமும் ஸர்வபதவாச்யமான ப்ரபஞ்சத்தில் ப்ரஹ்மத்வாகாராரோபணத்தில் கருத்தின்மீதல்ல வெண்தம் பூத்தமல்ல. ஸர்வத்வம் ப்ரஹ்மத்வம் இவ்விரண்டமர்க்களுக்கும் ஒரு ஆதாரத்திலிருப்பு இல்லாமையால் ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணமில்

லாமையாலும் உண்மையாகவே இரண்டு தர்மங்களுக்கும் ஒரு அதிகாரணத்தில் நிலை பெற்றிருத்தல் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க அதை உபேக்ஷித்து அபரமார்த்தமான ஐக்ய விஷயத்தையே ஆசீர்யப்பது பொருந்தாததாலும் ஐக்யம் அபரமார்த்த மென்று சொன்னால் ஸாமாநாதிகரணிய வாக்வித்திற்கு ப்ராமாண்யம் இழக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவேண்டுமென்று விருப்பப்பட்டிருக்கிற வாக்விதம் மித்தையாக இருப்பதால், இவ்வண்ணம் அசித்திக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸாமாநாதிகரணியமானது ஸத்யத்திற்கும் அந்ருதத்திற்கும் ஐக்யமில்லாமையால் யுத்தமன்று. அந்தக்கரணம் சிர்மாத்ரம் இவ்விரண்டுக்கும் ஐக்யமில்லாமையால் 'ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி' என்கிற ஸாமாநாதிகரணியம் இசையாது. அஹம் சப்தமானது அந்தக்கரணரூபமான உபாதி விசிஷ்டமான ஜ்ஞப்தியைச் சொல்வதால் அத்தற்கு உபபத்தி என்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல அஹம் சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணரூப உபாதியுடன்கூடிய ஜ்ஞப்தியைச் சொல்லும் திறமை இல்லாமையால். எப்படி 'அஹம் இச்சாமி, த்வேஷம்' என்கிற இடத்தில் இச்சை முதலியதற்கு அஹமர்த்த விசேஷணமாக வ்யவஹாரம் வருவதால் அஹம் சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணரூப உபாதி விசிஷ்டமான இச்சை முதலியதைச் சொல்லும் திறமை இல்லையோ; இவ்வண்ணமே அஹம்ஜாநாமி என்கிற ப்ரயோகத்தால் அந்த அந்தக்கரணோபஹிதமான ஜ்ஞப்தியைச் சொல்லும் வல்லமை அஹம் சப்தத்திற்குப் பொருந்தாது. ஜ்ஞப்தியே ஜ்ஞப்தியினால் விசேஷிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. அறிகிறவன், அறியத்தக்க வஸ்து, இவைகளோடு இணைபுரியாத ஜ்ஞானம் இவைகளோவிட வேறான ஒருனொரு முயல்கொம்புபோன்ற ஜ்ஞானமானது வெள்கிரகளுடைய புத்திக்கு கோசமல்லாததால் அந்த ஜ்ஞானத்தைச் சொல்வவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் அஹம் சப்த ப்ரயோகமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. ஆகையால் 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்கிற ஸாமாநாதிகரணியம் தகாதது இரண்டு அந்தக்கரணங்களுக்கும் ஐக்யமில்லாமையாலும், அஹம் முதலிய சப்தங்களுக்கு முந்தப்பட்டிருக்கின்ற நியாயத்தால் அந்தக்கரணோபஹிதமான ஜ்ஞப்திவாசித்தவமில்லாமையாலும். அஹம் மனூபவம் இதுமுதலிய ஸாமாநாதிகரணியமும் பொருத்தமில்லாதது. ப்ராணன் முதலிய அசேதன வஸ்துவுக்கும் ஜீவனுக்கும் ஐக்யமில்லாமையால் 'ப்ராணேஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா, அஹமேவேதம் ஸர்வம், மததஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்' இதுமுதலியதும் யுத்தமல்ல. அஹம் ஹரி; ஸர்வமீதம் ஜநாதன: என்று ஜீவனையும் ஈஸ்வரனையும் சொல்லுகிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும், அசித்தையும் ஈஸ்வரனையும் சொல்லுகிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரணியம் யுத்தமல்ல. ஜீவன் ஈஸ்வரன் இவ்விரண்டும் ப்ருதிவி முதலியவைகளும் சிர்மாத்ரத்தில் கல்பிதமாக இருப்பதால் கயிற்றில் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸர்ப்பம், பூமியின் பிளவு. ஜலதாரை, இவைகளைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று ஸாமாநாதிகரணிய மில்லையன்றோ. அத்தயஸ்தவஸ்துகளைச் சொல்லுகின்றவைகளான அஹம் ஹரி: ஸர்வம் இது முதலிய சப்தங்கள் அதிஷ்டானமாக இருக்கிற பாப்ரஹ்ம ப்ரதானங்களாக இருப்பதால் ஒரு அதிகாரணத்தில் அதாவது ஒரு விசேஷ்யத்தில் இருத்தலென்கிற ஸாமாநாதிகரணிய லக்ஷணம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. 'ஆக்ருதியைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் வ்யக்திபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துவதுபோல அத்தயஸ்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் அதிஷ்டானபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன வென்கிற வ்யுத்தபத்தி இல்லாமையால். ரஹத: (வெள்ளி) சப்தத்திற்கு சக்தித்தவத்திற்கு ஆசீர்யமான தாவ்யத்தைச் சொல்லும் சக்தி இருப்பதாக

வ்யுத்பத்தி இல்லையன்றோ. அப்படிப்பட்ட வ்யுத்பத்தியின் இன்மையானது சிப்பித்துண்டு முதலியதில் ரஜதம் முதலிய சப்தங்களுக்குப் பாவருத்தி நிமித்தமாண் ரஜதத்வம் முதலிய தர்மங்களின் இன்மையால் ஏற்படுகிறது. அன்பரே! அத்யஸ்த வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் அதிஷ்டானத்தில் முக்கிய வருத்தியுள்ளவைகள். 'இதம் ரஜதம்' இது வெள்ளி என்கிற வருத்தர்களின் வ்யவஹாரத்தை மூலமாகக்கொண்ட வ்யுத்பத்தி இருப்பதால் என்று கூறப்படுமேயானால் மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. எந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் சப்தப்ரயோகம் இன்றியமையாததாக ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அந்த சப்தப்ரயோகத்திற்கு அந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமை நிச்சயம். அதில் இது சொல்லத்தக்கது. அத்யஸ்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற சப்தத்திற்கு அதிஷ்டான பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமையுண்டு என்பதில் ப்ராந்தியுள்ளவர்களின் ப்ரயோகம் மூலமா? அல்லது அறிஞர்களுடைய ப்ரயோகம் மூலமா? முதலாவது பக்டம் ஸரியல்ல, ரஜசத்திலும் முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவிலும் முறையே இது அப்பாஸத்தால் விஷயிகரிக்கப்பட்டதல்ல. அத்யஸ்த வஸ்துவுக்கு அதிஷ்டானமல்ல என்கிற புத்தியினாலேயே அங்கே ரஜத சப்த ப்ரயோகமியுப்பதாற்றி அந்த ப்ரயோகமானது அத்யஸ்தத்தைச் சொல்லுகிற சப்தத்திற்கு அதிஷ்டான பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமையுண்டென்பதற்கு ஸாதகமாக இல்லாமையால். தேவதத்தவதர்மாபாவாஜ்ஞாநத்தினால் ஸம்பவிக்கிற தேவதத்த சப்த ப்ரயோகமானது தேவதத்த சப்தம் யஜ்ஞதத்தனைச் சொல்வதில் மூலமாகாதன்றோ. இரண்டாவது பக்டத்திலும் ரஜ்ஜுஸ்ஸரிப்ப: (சயிர் பாம்பு) என்கிற ப்ரயோகமானது ஸர்ப்பசப்தமானது முன் அநாரோபித புத்தி மூலப்ரயோகாதுவாத ரூபமாக இருப்பதால் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயத்தில் சக்தியை கலப்பிப்பதில் மூலமாக ஆகாது.

அன்பரே! விசேஷ்யத்தை விட்டு இணைபுறியாத விசேஷணவாசக சப்தங்களுக்கு விசேஷ்ய பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை இஷ்டமானது. அத்யாஸத்தால் கலிக்கப்பட்ட வஸ்துவானது அதிஷ்டானத்திற்கு அதைவிட்டுப்புரிக்க முடியாத விசேஷணமாக இருக்கிறது. அது இருந்தால் அவபாஸிப்பதாலும் அதில் லாமிடில் அவபாஸமில்லாமையாலு மென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. வேறு இடத்திலிருக்கிற விசேஷணத்துக்கு முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவை உத்தேசித்து அப்ருதக் ஸித்தி இல்லாமையாலும், அக்யாதி பக்டத்தில் அத்யஸ்தம் அதிஷ்டாநம் இவ்விதமென்கிற மூலவாயையாலும், ம்ருஷாவாதி பக்டத்தில் மண்ணின் விவரமாக இருக்கிற குடம் முதலியதற்கும் அவ்விதமையானது என்கிற தேவதத்தினது விவரமாக இருக்கிற ரஜதத்திற்கு ஸ்வரணத்தைக் குறித்துப்போல முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவைக் குறித்து அப்ருதக் விசேஷணத்வ மில்லாமையாலும். ஆகையால் ஜீவோபரவா ஸாமாநாதிகாண்யம் யுக்தமன்று. மேலும், தத்த்வமஸி முதலிய வாக்ஸியங்களில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூபாசகமாக இருக்கிற பதத்தோடு சேர்க்கைபெற்றிருக்கிற த்வம் முதலிய ஜீவவாசக பதமானது முக்கியார்த்தத்தை இழக்காமையினால் ஸாமாநாதிகாண்மா? அல்லது அதை இழந்ததல்லா? முதலாவது பக்டத்தில் வஸ்துவுக்கு ஸவிசேஷத்வமும், தோஷத்திற்கு அர்ஹமாகவும் அநர்ஹமாகவுமிருக்கிற இரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் ஐக்யத்தின் அனுபந்தியும். இரண்டாவது பக்டத்தில் ஜீவன் ப்ருஹ்மம் இந்த இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ஸித்தியாகு. ஜீவபாவம் மித்யையானதால் அதிஷ்டானமாத்ரத்திற்கு பாரமார்த்த்யமும் ஸித்தியாகு. ப்ரக்ருத்யம்சத்தைச் சொல்லக் கருதப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்யத்தை உணர்த்துவதில் முக்கியமான கருத்துள்ள ஸாமாஸிப்பதிக்கு

அதனால் சொல்லக்கருதப்பட்டிராத அர்த்தைக்யத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் ஸாமர்த்திய மில்லாமையாலும், அதனால் சொல்லக்கருதப்பட்டிராத விசேஷண மிய்யாத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் ஸாமர்த்திய மில்லாமையாலும். ப்ரஹ்நுஷ்டோ ஜநபத: (தேச மானது அதிக ஸந்தோஷமுள்ளது), அகிந்ரீமாணவக: (சிறுவன் நெருப்பு) என்கிற இந்த இடங்களில் ஜபதத்திற்கும் ப்ரஹ்நுஷ்டமுள்ள வஸ்துவக்கும், அக்னிக்கும் மாணவகனுக்கும் ஐக்யமும், ஜபதத்வம் அக்னித்வம் இவ்விரண்டும் மித்யையானதால் அவைகளின் அதிஷ்டாநமாத்ரத்திற்கு பாசமார்த்த்யமும் ஸித் தியாதன்றே. ஜபதசப்தத்தால் வாச்யமான அர்த்தத்தைவிட வேறான வெளிப்பட் டிருக்கிற அர்த்தம் லக்ஷணவருத்தியினால் உணர்த்தப்படுகிறது. த்வம் சப்தத்தாலோ வென்றால் வாச்யார்த்தத்தினது ஏகதேசமானது லக்ஷணையினால் உணர்த்தப்படுகிறது, ஆதலால் அதற்கு அத்தன்மையை விதிக்கும் பக்ஷத்தில் அதிஷ்டாநையமும் வ்ரோ தத்தால் ஜீவபாவமிய்யாத்வமும் வித்திக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. ஜ்ஞாந்ரு பதத்தோடு ஸமாநாதிகாணங்களுக வழங்கப்படுகிற த்வம் முதலிய சப்தங்களு ள்கு ஜ்ஞுப்தியுடன் வையதிகாணயத்தினால் ஜ்ஞுப்தியை உணர்த்தும் தன்மை ஸித்தி யாததால் வாச்யார்த்தத்தினது ஏகதேசத்தில் லக்ஷணை எவ்விதத்தாலும் சொல்வதற்கு ஸாத்தியப்படாது. அது வித்தித்தாலும் அதிஷ்டாநையமும் இதமான ஆகா ரத்துக்கு மிய்யாத்வமும் ஸித்தியாது. தூரத்திலிருக்கிற பர்வதத்திற்கு முன்னிலையி ல எறிகிற நெருப்பைக்கண்டு மலை நெருப்புப்பத்தி எறிகிறது என்று சொன்னால் மலை க்கும் நெருப்புக்கும் ஐக்யமும் தாழ்வரை முதலிய வேறு ப்ரதேசங்கள் மித்யையான தால் அதிஷ்டான மாத்ரத்திற்கு பாசமார்த்த்யமும் வித்தியாதன்றே. ஆகையால் சொல்ல உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிற ஏகத்வத்திற்கும் ஜீவபாவமிய்யாத்வத்திற்கும் ஸித் திஇல்லை. ஆகையால் எல்லா ஸமாநாதிகாணயமும் ம்ருகாவாதிகாணக்கு விர்த்தம்.

ஒளபாதிகமான பேதாபேத பக்ஷத்திலும் முக்கியவ்ருத்தியினால் ஸாமாநாதிகாண யம்பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதில்லை. அதை நிரூபிக்கிறோம்—அந்த ஒளபாதிக பேதா பேதவாதி மதத்தில் ஸர்வரணையன்றே ப்ரஹ்மம். ஜீவேஸ்வரர்களுக்கும் அசித் திஸ்வரர்களுக்கும் க்லேசம் கர்மம் முதலியவைகளுக்குத் தகுதியுற்றிருத்தல் அவைகளு க்கு தகுதியற்றிருத்தல். பரிணமத்துடன் சேர்ந்திருத்தல், பரிணமமில்லாமலிருத்தல், இப்படிப்பட்ட விருத்த ஸ்வபாவ ஸம்பந்தத்தால் அவைகளைச் சொல்லுகிற சப்தங் களுக்கு கடம் படம் முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல ஸாமாநாதிகாணமில்லை. பேதம் போல அபேதமுமிருப்பதால் அதற்கு உபபத்தி. என்று பகரப்படுமேயானால், அல்ல. ஏதோ ஒரு ஆகாரத்தால் ஐக்யமிருந்தபோதிலும் ப்ரவ்ருத்தி நிஷ்த்தபாவாபாவ லக்ஷ ணமான விசேஷ்யம்சபேதமானது அறியப்படா நின்றிருக்கையில் ஸமாநாதிபதிக்கு ஐக்ய ப்ரதிபாதகத்தில் ஸாமர்த்தியமில்லாமையால். ஏக்காரணத்தால் முதலாவதான பதத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்தைக் காட்டிலும் வேறு பதத்தால் உணர் த்தப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்திற்கு கொஞ்சக்கூட பேதத்தை ஸஹியாமலிருக்கிற அபின்னத்வமே ஸாமாநாதிகாணயத்தால் அறியத்தக்கதாக இருக்கிறதோ அக்காரண த்தாலேயே யன்றே கண்டம் முண்டம் இரண்டுகளுக்கும் வ்யத்தி ஜாதி ஸ்வரூபத்தா லும், கடம் சராவம் இரண்டுகளுக்கும் கார்யகாரண ஸ்வரூபத்தாலும், கோலுக்கும் வாலுக் கும் அவயவாவயவி பாவத்தாலும், அல்லது ஏகதேச ஏகதேசி பாவத்தாலும், பின்னத் வம் போல அபின்னத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டா நின்றிருந்தபோதிலுங்கூட கண்ட: முண்ட:, கட: ி சராவ:, கௌ: ி புச்சம் என்று ஸாமாநாதிகாணயம் கிடையாது.

ி சராவம்—வாணம் அல்லது மடக்கு

ி புச்சம்—வால்.

அன்பே! ஸ்ரீசித் * அசித் இவ்விரண்டும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஏகதேசமாதலால் சுக்ல: க்ருஷ்ண: ரக்தஸ்சாயம்பட: (இந்த வஸ்த்ரமானது வெளுப்பாகவும் சுருப்பாகவும் கிவப்பாகவுமிருக்கிறது) என்கிற ப்ரடோகத்தில் போல்வடக்தம் விஷ்ணுஸ்ததா வ்யக்தம் புருஷ:கால வகசு' இது முதலிய இடங்களில் ஸாமாநாதிகரண்யம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. இவ்வண்ணமல்ல † அவ்வாவயவிபாவமிருந்தபோதிலுங்கூட ‡ அங்குளி: புருஷ: (விரீஸ் மணிதன்) என்று ஸாமாநாதிகரண்யம் காணப்படாமை யால். அறிஞர்களுக்குள் சிறந்தவரே! சுக்லம்முதலிய சப்தங்களோடு ஒற்றுமை ஏன் இருக்கக்கூடாது?மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது-¶ பதத்துக்கு அம்சபேதமும் சுக்லம் முதலிய சப்தங்களுக்கு படசப்த ச்ரவணத்திற்குமுந்தி ஒன்றோடொன்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தினது இன்மையும் இருந்தபோதிலுங்கூட § செளக்ல்யம் முதலியவைகள் அப்ருத் வரித்தவிசேஷணங்களாக இருப்பதால் விசேஷ்ய பர்யநதம் அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சுக்லம் முதலிய சப்தங்களோடு ஒன்று சேர்ந்து சித்ரா சப்தத்தால்போல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்தைக்காட்டிலும் பட சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்திற்கு கொஞ்சமேனும் வேற்றுமை இல்லாமையால் ஸாமாநாதிகரண்யம். வெட்டுதல் முதலிய செய்கைகளுக்கு உறித்ததான கை முதலிய அவயவங்களுக்கு அவயவியைக்குறித்து அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணீத்வம் இல்லை. வெட்டுதல் முதலிய செய்கையிலும் இத்தீரியங்கள் நாசமடையாமலிருப்பதாலும் அந்த அந்த § கோளங்கள் அந்தந்த இடத்தைவிட்டு நடுவாத ஸ்வரூபத்துடன் கூட இருப்பதாலும். இவ்வண்ணமாகில் அருக்கப்பட்ட கை முதலிய அவயவங்களுக்குப்போல உயிர் துறந்த சரீரத்துக்கும் சித்ரமலும் நடுவாமலுமிருக்கிற ஸ்வரூபம் காணப்படுவதால் ஆத்மாவைக்குறித்து அதற்கு அப்ருதக்ஸித்தியானது ஏற்படலாமென்று சொல்லப்படுமேயானால்,அல்ல. சரீரமென்று பெயர் பெற்ற ௫ பூச ஸங்காதத்திற்கு சைநிலயம் ஏற்பட்ட பிறகே ஜீவாத்மா சரீரத்தைவிட்டு உத்க்ரமிப்பதால். ஜீவாத்மா சரீரத்தைவிட்டுப் போன பிறகு ஏறிந்தபோன வஸ்த்ரத்தில் வஸ்த்ரமென்கிற புத்தபோல முன் சரீரத்தில் சரீரபுத்தியானது ப்ராந்திருபமாக ஏற்படுகிறது. வெட்டுகிற ஸமயத்தில் சிதிலமாகாத அம்சங்களுடன்கூடின கை முதலிய அவயவங்களுக்கோ வென்றால். வெட்டின பிறகு சைநிலயம் என்பது விசேஷம். ஆகையால் அதைச்சொல்லுகிற சப்தங்கள் ஹஸ்தம் முதலியதைமாரத்திரம் சொல்லுகிற தன்மைவாய்ந்ததாக இருப்பதால். ஹஸ்தம் முதலிய அவயவங்களின் ஸங்காத ஸ்வரூபியான அவயவிக்கு ஹஸ்தம் முதலிய அவயவங்களைக்காட்டிலும் வேற்றுமை இருப்பதால். வேற்றுமையின் இன்மையைக்காட்டுகிற ஏதவமானது ப்ரமாணவிரூத்தமாதலால் ஸமாந விபக்தியானது அதைப்ரதிபாதிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளதாக ஆகாது பெரியோரே! ஹஸ்தத்வம் முதலியதர்யங்கள் செளக்ல்யம் முதலியவைகளைப்போல புரிக்க முடியாதவைகளாக கட்டத்தினுடையது போல சரீரம் முதலியவற்றின் ஒரு பக்கத்தில் அதாவது ஒரு பாகத்திலிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ சித்—அறிவுள்ள வஸ்து. * அசித்—அறிவில்லாதது. ஏகதேசம்—அவயவம்.

† அவயவ—அவயவமுள்ளது. ‡ அங்குளி—விறல். ¶ படம்—வஸ்திரம்.

§ செளக்ல்யம்—வெண்ணிறம். || கோளம்—அமைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்தானம்,

௫ ஸங்காதம்—சேர்க்கை.

ஆகலால் சக்ல:க்ருஷ்ண:பட: என்பதபேரல ஹஸ்த: பாத: மனுஷ்ய: என்று சொல்வது யுத்தமாகும். யுத்தியை அறியாமையால் உலகம் ப்ரயோகிக்கிறதில்லை மறுமொழி கூறப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் விசேஷித்த அறிவுள்ளவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட யுத்தியை அறியாதவர்களாக இருப்பதால் சக்லம்முதலிய சப்தங்களே விசேஷ்ய பரியந்தம் அர்த்தத்தை உணர்ந்தும் தன்மை பொருந்தியவைகளாக ப்ரயோகிக்கிறார்கள். ஹஸ்தம் முதலிய சப்தங்களே அவயவியர்யந்தங்களாக ப்ரயோகிக்கிறார்களில்லை. ஆகையால் அபிஜ்ஞார்களுடையவும் அரபிஜ்ஞார்களுடையவும் ப்ரயோகங்களுக்கு அனுகுணமாக வ்யவஸ்தாபகமான ப்ரமாணம் யுத்தி சொல்லத்தக்கது. அதைச் சொல்லுகிறார். சில அப்ருதசங்ஸித்தசர்மங்கள் சிலவற்றின் ஏகதேசத்திலேயே தவறாமல் இருக்கின்றன, சிலது ஓரிடத்திலேயோ வேறு இடத்திலேயோ நியமமில்லாமலிருக்கின்றன. அவற்றுள் தவறாமல் ஏகதேசத்திலிருக்கிற தர்மவாசக சப்தங்கள் அந்த அந்த ஏகதேச பூதமாக இருக்கிற த்ரவ்யமாத்மிரத்திலிருக்கின்றன- ஏகதேசமென்கிற ஜ்ஞாநத்தை தவறாமல் உண்டிபண்ணுவதனால் ஹஸ்தம் முதலியவைகள் ஏகதேசங்களென்றே அறியப்படுகிறதுகளன்றோ, ஏகதேச வ்ருத்தி நியமமில்லாத தர்மவாசக சப்தங்கள் ஏகதேசத்வ ப்ரதீதி நியமத்தை இழந்து விசேஷ்யத்தில் வர்த்திக்கின்றன. ஆகையால் சக்லம் முதலிய சப்தங்களால் ஏகதேசத்தைவிட்டு அதற்கு ஆச்ரயமாத்திரத்தை உபஸ்தாபிப்பதால் அதனால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆச்ரயத்தைக்காட்டிலும் படத்வாச்ரயத்திற்கு வேற்றுமை இல்லாமையால் படசப்தத்திற்கு ஸாமாநாதிகரணயம் யுத்தமானது. ஏகதேசமாத்திரத்தை உணர்ந்துகிற ஹஸ்தம் முதலிய சப்தங்களால் ஏகதேசியானது உணர்ந்தப்படாமலிருப்பதுபற்றி ஹஸ்தம் முதலிய ப்ராதிபகிகங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்தைக் காட்டிலும் வேறானதால் ஸாமாநாதிகரணயம் யுத்தமன்று. ஏதாவது ஓரிடத்தில் ஸாமாநாதிகரணயமிருக்குமே யாகில் அந்த இடத்தில் ஹஸ்தம் முதலிய சப்தத்திற்கு அவயவியில் லக்ஷணையினாலாவது மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களுக்கு அவற்றின் ஏகதேசத்தில் லக்ஷணையினாலாவது ப்ராதான்யம் முதலியதில் அபிப்ராயத்தினால் உபசாரத்தாலாவது அது இருக்கலாம். “சித்ரம் ஆகாசம்” என்கிற இடத்திலோ வென்றால், ஆகாசவத்திற்கு ஸமுதாயவ்ருத்தித்வமில்லாமையால் சித்ரத்தில் புஷ்கலமாக இருப்பதால் ஏகதேசத்தில் லக்ஷணை இல்லை. ஜீவத்வம் அசித்தத்வம் முதலிய தர்மங்கள் உன்மதத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு நியதமான ஏகதேசத்திலிருப்புள்ளவைகளாதலால் அவைகளைச் சொல்லுகிற சப்தங்களோடு ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு முக்கிய வ்ருத்தியினால் ஸாமாநாதிகரணயமில்லை

ஐயனே! தலை, கை, வாய், கால், சரீரம் என்று ப்ரயோகம் காணப்படுகிறது. உண்மை, ஏராளமான எல்லா அவயவங்களையும் எடுத்துக்கூறியிடத்தில் அவயவியான சரீரமானது அந்த அவயவங்களை விட வேறிட்டதாக இல்லாமையால் ஸாமாநாதிகரணயம் ஸப்பதிக்கிறது, ஒவ்வொன்றும் ஸாமாநாதிகரணயமோ வென்றால் ஏகதேசத்தில் லக்ஷணைப்ராஸங்கிப்பதால் அமுக்கியமே. இவ்வண்ணமாக சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்குள் ஒவ்வொன்றும் ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிறபதத்தோடு ஸாமாநாதிகரணயமானது அயுத்தமாக ஆகும். ஏகதேசங்களைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு ஏகதேசியினிடம் சக்தி இல்லாமையால். ‘வ்யத்தம் விஷ்ணுஸ்ததா வ்யத்தம், ஜ்யோதிம்விதி விஷ்ணுர் புலநாவிஷ்ணு: பூதாவிஷ்ணுர் புலநாவிஷ்ணு:’ என்றல்லவோ தனித்தனியாக ஸாமாநாதிகரணயம். அவ்வண்ணமாகவே அஹம் ஸர்வம் என்று அசித்தையும் ஜீவனையும் சொல்லுகிற இரண்டு பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரணயம் யுத்தமன்று. எல்லா இடங்களிலும் அமுக்கியமான வ்ருத்தி

யினல் ப்ருஹம் உணர்த்தப்படுவதனால் ஸாமாநாதிகாண்யத்தில் அதே தோகம். முக்கியமான ஸாமாநாதிகாண்யம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க அதை விட்டு அமுக்கிய வருத்தியை ஆச்ரயிப்பது ந்யாயமல்லாததால், ஸ்வபாவலித்தமான பேதாபேதபக்ஷத்திலும் போத்தா-போக்யவஸ்து- சீடந்தா இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய அரே மென்று ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதால். அசித்துக்கும் ஜீவனுக்கும், அசித்துக்கும் ஸர்வானுக்கும், ஜீவனுக்கும் ஸர்வானுக்கும், ஸாமாநாதிகாண்யமானது 'கட:சராவ:' என்பதுபோல் பொருத்தமில்லாதது என்கிற இந்த விஷயமானது நிலைபெற்றது. கொஞ்சமேனும் விசேஷ்ய பேதத்தை ஸஹியாததாகவே இருக்கிற அபேதமானது ஸாமாநாதிகாண்யத்தால் அறியத்தக்கதாக இருப்பதால் அவைகளுக்கு ப்ரஹ்மஸாமாநாதிகாண்யமும் சிந்திக்கத்தக்கது. ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிற பதங்களுக்கு ஸத்த்வம் த்ரவ்யத்வம் முதலிய ஸாதாரணாகாரம் ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தமாக ஆகுமேயானால் தத்வமஸி என்று சொன்னால் நீ ஸத்தாக இருக்கிறாய், நீ த்ரவ்யமாக இருக்கிறாய், என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகலாம். அப்பொழுது உபதேசம் பயனற்றது. ஒருவனுக்கு நான் ஸத்தல்லவென்றாவது நான் த்ரவ்யமல்லவென்றாவது நினைக்கிறானில்லையன்றே. வேறு ஸத்தோடு கெத்வமானது உபதேசிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல, அந்த ஸாமாநாதிகாண்யமானது அறியத்தக்கதாக இல்லாமையால். ஸாமாநாதிகாண்யமானது முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்திற்கு வேறுபத்தால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற விசேஷணவயத்தை அறிவிக்கிறதேஒழிய விசேஷணத்தோடு அன்வயித்திருக்கிற வஸ்த்வந்தரத்தின் ஐயத்தை அறிவிக்கிறதில்லையன்றே. "ப்ராஹ்மணஸ்த்வமஸி" (நிப்ராஹ்மணாக இருக்கிறாய்), என்று சொல்லப்பட்டால், த்வம் சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டிருப்பவனுக்கு வேறு ப்ராஹ்மணனோடு ஐக்யமானது சொல்லப்பட்டதாக ஆகித்திலையன்றே. பின்னையோ அவனுக்கு ப்ராஹ்மணத்வ விசேஷணத்தோடு வைசிட்யமே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகையால் சொல்வதற்கு விரும்பப்பட்டிருக்கிற ஐக்யத்தின் வரித்தி இல்லாமையால் உபதேசம் பயனற்றதே. அம்சவிசேஷண ஸாதாரணாகாரம் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமாகில், அப்பொழுது ப்ரஹ்மம் முதலிய சப்தங்களுக்கு அதைவிட வேறான அம்சவாசியான பதத்துடன் ஸாமாநாதிகாண்யத்தில் விரோதம் உண்டாகும். எப்பொழுது ரிரதிரய ப்ருஹத்வம் ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தமோ அப்பொழுது நந்ந்வமஸி என்று சொன்னால் ரிரதிரய ப்ருஹத்தாக நீ இருக்கிறாய் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அப்பொழுது அணுவாக இருக்கிற ஜீவனுக்கு ரிரதிரய ப்ருஹத்வம் குண விரோதம். நீ ரிரதிரயமான ப்ருஹத் வஸ்துவின் அம்சமென்று அர்த்தக்கொண்டால் கெதேசத்தில் லக்ஷணம். ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு ப்ருஹத்தாக இருக்கிற வஸ்துவின் கெதேசம் முக்கியார்த்தமல்லவன்றே. இவ்வண்ணம் அஸாதாரணமர்க இருக்கிற வேறு ஆகாரத்தை ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தமாகக் கொண்டாலும் அனுபபத்தியானது காணத்தக்கது. ஆகையால் மூன்று குச்சுத்திசுக்கும் விரும்பமாக இருக்கிற ஸாமாநாதிகாண்யமானது பாஷ்ய காரருடைய பக்ஷத்திலேயே முக்கியம். வேறு வ்யாக்கியானங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரிர்வாஹத்தைவிட உம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரிர்வாஹத் திற்கு என்ன வேற்றுமை? மேலும், ஆத்மபேதம் ஸித்தித்தாலன்றே சரீர சரீரிபாவம், அதே இல்லை. காலவிசேஷத்தில், ஐக்யம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால். 'புருஷர்ஸாப்பிரா வேதௌவ்யேதே பரமாத்மநி; ஸகாசாதாத்ம் ஸத்தத்வாத்மாநா: ப்ரபவந்திஹி' இது முதலிய வாக்கியங்களால் சித் அசித் இரண்டுக்கும் உத்பத்தியும் ப்ரண்யமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் கார்யம் காரணம் இரண்டும் ஒரே த்ரவ்யமாக இருப்பதாலும் ஒரே வஸ்துவானது சரீரமாகவும் சரீரியாகவும் ஆகாதன்றே.

சுதேஷம் தக்து—சுவி அஸுநம் வி அஸுநம் வராஸு வ ஸ்ரஹ்
 னொஹொமுகெந ஹொகூபெந வெஸித்புகெந வ ஸ்ரூபுவவெ
 கரோஹம் காஸுந ப்ரூதயம்—“சுஸாநம் ஸ்ரஜதெவிஸுதெதவீம்
 ஸ்ராதெநா ராயயா ஸஹிர்ஸம்” “ரோயாஹு ப்ரகூதிம் விஷ்ராதாயி
 நஹு ரிஹெஸ்பா” “கூரம் ப்ரயாநரீஜிதாஹம் ஹம் கூரா
 த்ரநாவீஸதெ ஷெவ வஹம்”; சுபீதாஹம் ஹம் இதி ஹொகூநா நி
 ஷிஸுதெ, ப்ரயாநரீஜிதெ ஹொமுகெந ஹொகூதி ஹம் ।
 “ஸ காஸாணம் சுஸாநாயிவாயிவொ ந வராஸு கஸிஜிமிதா ந வாயி
 வம்” “ப்ரயாநகெத்புஜிவதிமபுனெஸம்” “வதிம் விஸுஸூரா
 ததெஸ்பூரம் ஸாஸூதம் ஸிவரீஷுதம்” “ஜொஜெஹ் அரவஜாவீஸநீ
 ஸெ” “மிதெநா மித்யாநாம் வெதநஸுதநாநாநெகொ வஹொ
 நாம் யொ விஷயாகி காஸாநம்” “ஹொகூநா ஹொமுகெந ப்ரெரிதாரம்
 வ ரீகா” “தெயொரநம் விஸுதம் ஸ்ரூதநஸுதநெநா சுவிவாக
 ஸீதி” “வ்யுமாத்நாம் ப்ரெரிதாரஹ் ரீகா ஜஹ்ஷதவெநா
 ரீதகூபெதி” “சுஜொகெகாஹொஹிதஸுதகூஷாம் வஹீம் ப்ர ஜாம்
 ஜநயநீம் ஸாஸூவாஸு । சுஜொ ஹெகொ ஜஹ்ஷாஹொநாஸெ
 தெ ஜஹொதெநாம் ஹொகூஹொமாரீஜொநம்” “ஸரீதெ வ்ரெஷ்
 வாரூஹொ மிதெநாநீஸயா ஸொவதி ருஹொநாம் । ஜஹ்ஷம்
 யஹ் வஸுதநுரீஸரீஷு ரீஷிநாநிதி வீதஸொகம்” இத்யாஷாம்॥

ஸூதாவதி—சுஹஜாந இதிம் ரெ விநா ப்ரகூதிரஷ்யா ॥
 சுவரெயிதஸுநாம் ப்ரகூதிம் விவி ரெ வராஸு । ஜீவஹொதாம் ரீஹா
 வொஹொயபெஷம் யாயுதெ ஜமகம்” “ஸவபுஹொதாநி கெளதெய
 ப்ரகூதிம் யானி ரீகாஸு கஹ்ஷயெ வுநஸூமி கஹ்ஷெளவிஸு
 ஜாஷிஷம் ॥ ப்ரகூதிம் ஸ்ரூவெஷு விஸுஜாநி வுநம் வுநம் ।
 ஹொதநாநிஷிம் கூதீவெஸம் ப்ரகூதெவபுஸாம்” “ரீயாநயு
 கெஷெ ப்ரகூதிஸுத்யதெ ஸவராஹஸு । ஹொதநாநெந கெள
 தெய ஜமகி வரிவதெ” “ப்ரகூதிம் வுநாஷம் வெவ
 விஷ்நாநீ ஹாவதி ।” “ரீயெ யொநிஷெஷு ஹதவீநு மஹம் ஷயா

னும்) ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜாவிசரீ ஷௌ. (ஜ்ஞாநாச்யனாகவும் ஜடமாக வமிருக்கிற ஜீவனும் ப்ரக்ருதியும் அஜ சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விரண்டுக்குள் ஜீவன் ப்ரக்ருதிக்கு போக்தாவாக இருப்பதால் ஈசன். அவனுக்கு உடனப்பட்டிருப்பதால் ப்ரக்ருதியானது பரதந்த்ராவஸ்தா). நித் யோ நித்யநாமம் சேதநஸ்சேதநாநாமம் ஏகோபஹூநிராம்யோவித்தாதிகாமான (ஒரு நித்யனுன சேதனன் நித்யர்களான அனேக சேதனர்களுக்கு காமங்க னை (அபிஷ்டங்களை) உண்டு பண்ணுகிறான்). போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதா ரஞ்சமத்வா- (கர்மபலன்களுக்கு போக்தாவாக இருக்கிற ஜீவன் போக்ய மான ப்ரக்ருதியையும் நியந்தாவான ப்ரமாத்மாவையும் நினைத்து) தயோர ந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஸந்நன்னயோபிசாகசீதி- (அந்த இரண்டு சேதனங்களுக்குள் ஒரு சேதனன் அதாவது ஜீவன் கர்மபலனைருகியுடன் அனுபவிக்கிறான், மற்றொருவன் அதாவது பரமாத்மாவானவன் கர்மபலனை அனுபவியாமல் ஸாக்ஷியாக இருந்துகொண்டு அபிமுகமாகப் பரகாசிக்கிறான்). ப்ருதகாத்மநாம் ப்ரேரிதாரஞ்சமத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி- (ஜீவனையும் ப்ரேரகனான பரமாத்மாவையும் வேறுபட்டிருப்பவர்களுண்டு எண்ணி உபாஸித்து அப்படிப்பட்ட உபாஸனத்தினால் ப்ரஸன்னனானபரம புருஷனால் ப்ரீதியுடன் கடாஷ்ணிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜீவன்மோக்ஷத்தை அடை கிறான்). அஜாமேகாம் லோஹித சுக்லக்ருஷ்ணம் பஹ்வீம்ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம் - அஜோஹ்யேகோ ஜுஷ்டமாணோதுசேதேஜஹாத்த்யேநாம் புத்த போகாமஜோன்ய: - (சிவப்பு, வெளுப்பு கருப்பு நிறங்களுள்ளதும் அதாவது ரஜஸ் ஸத்வம் தமஸ் வ. ன்கிற முக்குணங்களுள்ளதும் தனக்கு ஸமானமான அனேக கார்யங்களை உண்டுபண்ணுகிறதும் ஒப்பற்றதும் நித்யமாயுமிருக்கிற ப்ரக்ருதியை பிறப் பில்லாதவனான ஒருவன் ஜீவன் ப்ரீதியுடன் கூடினவனாக அனுபவிக்கிறான், ஜீவவர்க்கங்களாலனுபவிக்கப்படும் போகங்களுக்கு ஆஸ்ப தமாக இருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதியைபிறப் பிறப்பில்லாதவனான மற்றொருவன் அதாவது பரமாத்மா கொஞ்சமேனும் தனக்கு ஸம்பந்தமின்றி இழந்து விடு கிறான்). 'ஸமானே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோ அரீசயா சோசதி முஹ்ய மாந:-ஜுஷ்டம் யதாப்யாய்யந்யம்சிமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதசோக: (ஒரு சரீரத்திற்குள் ஜீவன் ப்ரவேசியாநின்றவனாக ப்ரக்ருதியினால் மயக்கப் படா நின்றனகொண்டு அதில் பரமபோக்ய புத்தியினால் அமிழ்ந்து துக்கத் தை அனுபவிக்கிறான். அவ்வண்ணம் துக்கானுபவமுள்ள ஜீவன் எப் பொழுது தன்னைவிட விலக்ஷணனாகவும் தனக்கு நியந்தாவாகவுமிருக்கிற அந்த பரம புருஷனையும் அவனுடைய மஹிமையையும் நன்கு உணர்கிற னோ அப்பொழுது இவன் ஸம்ஸாரதுக்கத்தை இழந்தவனாக ஆகிறான்.)

ஸ்மருதியிலுங்கூட அதாவது பகவத்கீதையிலுங்கூட 'அஹங்காரஇதி யம்மே பின்ன ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா-அபரோயமிதஸ்த்வ ந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித் தமே பராம் - ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் - ஸர்வ

பூகாரி தெளந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்திமாயிகாம்-கல்பகூடியே புநஸ்தாநி கல்பாதேந விஸ்ருஜாய்யஹம், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாயிபுந:புந:- பூதக்ராம மிமம் க்ருதஸ்நமவசம் ப்ரக்ருதேர்வசாத்-மயாத்யகேஷண ப்ரக்ருதிஸஸ்ரூபதே ஸசராசரம்- ஹேதுநாநேந கௌந்தேய ஜகத்திபரிவர்த்தே- ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்தப்பநாதி உபாவபி' மமயோ நிர்மஹத் ப்ரஹ்ம தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்யஹம்-ஸம்பவஸ்ஸர்வபூதநாம் ததோபவதிபாரத- என்று- (இந்தசுலோகங்களுங்கு ப்பொருள்-கந்தம் முதலிய குணங்களுடன் கூடினப்ருதிவீ ஜலம்முதலிய பஞ்சபூதஸ்வரூபத்தாலும் மனதுமுதலிய பதினேருஇந்திரியஸ்வரூபத்தாலும் மஹதஹங்கார ரூபத்தாலும் எட்டுவிதமாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரக்ருதியை என்னுடையதென்று அறிவாயாக- இது என்னுடைய அப்ராதான ப்ரக்ருதி. ஹேபாகுபல முள்ளவனே! இந்தசேதந போக்யயான அசேதந ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் விஜாதியமான ஆகாரத் துடன்கூடியதும் அந்தஅசேதந ப்ரக்ருதிக்கு போக்த்ரியாக இருப்பதால் ப்ரதானமாக இருப்பதும் சேதநஸ்வரூபினியுமான ப்ரக்ருதியையும் என்னுடையதென்று அறிவாயாக- எதனால் இந்த அசேதநமாக இருக்கிற உலகமனைத் தும் தரிக்கப்படுகிறதோ- ஹே குந்தி புத்ர! ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான எல்லாபூதங்களும் எனக்கு சரீரமாக இருப்பதும் தமஸ் சப்தத்தால் சொல்லத் தக்கதும் நாமரூபவிபாகாந்ஹமாகவுயிருக்கிற என்னுடைய ப்ரக்ருதியை நான்முகனுடைய ஆபுன் முடிவடையும் தருணத்தில் (என் ஸங்கல்பத்தால்) அடைகின்றன அதாவது ஸ்தூலமான ப்ரபஞ்சமனைத்தும் ஸுக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதியில் லயமடைகின்றன. நான் அவைகளை மீண்டும் கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன். என்னுடையதாதாகவும் விசித்திர பரிணாமமுள்ளதுமான, ப்ரக்ருதியை எட்டு விதமாக பரிணமிக்கச்செய்து ஜகன்மோஹினியாகவும் குணமயியாகவுயிருக்கிற ப்ரக்ருதிக்கு வசப்பட்டிருத்தலால் அஸ்வதந்த்ரமாக இருக்கிற தேவதீர்யம் மஹ்ஷய ஸ்தாவராத்மகமாக நான்ரூபிதமாய் பிழிவடைந்திருக்கிற இந்த பூதக்ராம மனைத்தையும் நான் மறுபடியும் மறுபடியும் அந்த அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன். ஆதலால்சேத்ரஜ்ஞர்களுடைய கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி என்னுடைய ப்ரக்ருதியானது ஸக்யஸங்கல்பனும் தலைவனுமான என்னால் கடாசுபிக்கப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு சராசரங்களுடன் கூடின உலகத்தை உண்டிபண்ணுகிறது. ஹேகுந்தி நந்தன! இந்தசேத்ரஜ்ஞ கர்மாநுகுணமான என்னுடைய ஈக்ஷணரூபமான ஹேதுவிலுள்ளேரு உலகமானது அடிக்கடி தோன்றுவதும் மறைவதுமாக இருந்துகொண்டு சுழன்று வருகிறது. ப்ரக்ருதி, புருஷசப்தவாச்யனான ஜீவன், இவ்விரண்டையும் அநாதியாக இருப்பவைகளாக அறிவாயாக. பரதவம்சத்திலுதித்தவனே! ஸ்தூலரூபமாக இருக்கிற எல்லா உலகத்துக்கும் காரணபூதமான என்னுடைய காரணாவஸ்தையிலுள்ள தமஸ் சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க யாதொரு ஸுக்ஷ்ம ப்ரக்ருதியுண்டோ அந்த அசேதந ப்ரக்ருதியினிடம் சேதந புஞ்ஜ ரூபமான கர்ப்பத்தைநான்

உண்டு பண்ணுகிறேன். அதனால் பிரமன் முதலாகவும் புல் ஈராகவுமிருக்கிற எல்லா பூதங்களும் உண்டாகின்றன. ஜகத்துக்குக்காரணமாக இருக்கிறதும் மஹத்தான ப்ரபஞ்சரூபமாக பரிணாமசக்தியுள்ளதுமான என்னுடைய ப்ரக்ருதி என்று பெயருள்ள பூத ஸூக்ஷ்மரூபமான யாதொரு அசித்வஸ்துவண்டோ அதில் சேதநென்று பெயருள்ள கப்ப்பத்தை நான் சேர்ப்பிக்கிறேன், அவ்வண்ணமாக என்னால் செய்யப்பட்டுள்ள சித்சித் ஸம்ஸர்க்கத்தால் தேவன் முதலாக ஸ்தாவரம் ஈராக அசித்துக்களுடன் சேர்க்கை பெற்ற எல்லா பூதங்களுக்கும் ஸம்பவமுண்டாகிற தென்று அர்த்தம்.

சுருதப்ரகாசிகை—

ஹுகையால் ஸ்வரூபபரிணாம பக்ஷத்தாலேயே நிரவாஹம் சிறப்புற்றதென்கிற ஸந்தேஹத்தை பரிஹரிப்பதற்காகவும், எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் முக்கியார்த்தத்துவத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவும் அந்தந்த இடங்களில் சிதருண்டதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களை ஒன்று சேர்த்துக் காட்டுவதனால் அநாயாஸமாக அவைகளை மனதிலால் க்ரஹிப்பதற்காகவும் தொடக்குகிறார்— அத்தோதம் நநீவம் என்று. ‘போக்யத்வோ போக்த்ருத்வோ நச’ என்கிற இடத்திலுள்ள ச சப்தமானது விசேஷயின்று ஈசிடவ்யங்களாக இருப்பதுபற்றி அவ்விரண்டுக்கும் ஒரு கோஷ்டியில் ப்ரவேசத்தைக் காட்டுகிறது. அஸமாந்மாயீ என்கிற இடத்தில் மாயாசப்தத்தின் பொருளை நிரணயம் செய்வதற்காக எடுக்கிறார்—மாயாநீது ப்ரக்ருதீம் என்று. அந்ய சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க வன் ஆத்மா என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காகச் சொல்லுகிறார்— ஐயாம் ப்ரதானம் என்று. ப்ரக்ருதமான அர்த்தத்தைவிட வேறொருவன உணர்த்துவதில் இந்த சப்தத்திற்கு ப்ரவீக்தி அதிகமாகதலால் அந்த அப்ரக்ருதார்த்த விஷயமான ப்ரமத்தைப்போக்குவதற்காக ஹா சப்தத்தை வ்யாக்ஷியானம் பண்ணுகிறார்— ப்ரதானம் என்று. இந்த இடத்தில் ‘வ்யக்தா வ்யக்தம் பாதேவிச்வமீச:’ என்கிற முந்தின வாக்கியத்தில் ச்ரவணயிருப்பதால் தார்யத்வாதாரகத்வ ரூபமான பேதமும் ஸித்தித்தது. ஈச்வர ஈசிடவ்யதா ரூபமான பேதத்தையும் காண்பிக்கிறார்—ஸகாரணம் என்று. காணுதிபாதிபசப்த வ்யாக்ஷியானத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்— ப்ரதானம் என்று. குணேச:— ஸத்வம் ரஜஸ்தமஸ் என்கிற குணங்களுக்கு நியந்தாவாக இருப்பவர். தனக்கு மேலான அதிகாரி இல்லை என்பதைக் காண்பிக்கிறார்—பதீம் என்று. இதனால் சேஷ: சேஷித்வ ரூபமான பேதமும் ஸித்தித்தது. ரக்ஷணமென்கிற க்ரீயையை உணர்த்துகிற ‘பா’ தாதுவின்று நிஷ்பன்னமாக இருப்பதால் பதி சப்தமானது ரக்ஷணைச் சொல்லுகிறது, சேஷியைச் சொல்லுகிற தில்லை என்று சொல்லத்தக்கதல். சேஷியினிடத்தில் சூத்ர பதி சப்தம் ரூடமாக இருப்பதால். அங்கவணியில்லாவிடில் ‘கமேர்டோ:’ என்று டோப்ரத்யயாந்தமானகமிதாதுவின்று நிஷ்பன்னமாக இருப்பதால் கோ சப்தமானது மனுஷ்யன் ரூதலியதற்கு வாசகமாக ஆகவேண்டியதாக ஏற்படும். நடையுள்ள எல்லா வஸ்துக்களிலும் ப்ரயோகமில்லாமையாலும் நின்றகொண்டிருக்கிற கோவினிடத்திலும் கோ சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதாலும் அங்கு ரூப சக்தியானது ஆச்யிக்கப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயானால் இவ்வண்ணமாகவே, வருத்தென

மாதாபிதரோ ஸாத்வீபார்யாஸுத: சிசு: - அப்பகார்ய சதம் ச்ருத்வா பத்வ்யா மனு
ரப்ரவீத், இதன் பொருள்— வயதுசென்றவர்களாக இருக்கிற தாய் தந்தைகளையும்
பதிவ்ரதையாக இருக்கிற மனைவியையும் சிறுவனாக இருக்கிற புத்திரனையும் பற்பல
அகார்யங்களைச் செய்தாவது காப்பாற்றவேண்டுமென்று மனு சொல்லி இருக்கிறார்—
என்கிற நியாயத்தால் மாதாபிதர்களை ரக்ஷிக்கிற புத்திரனிடத்தில் பிதா முதலியோர்
களை அபேகித்து, பதிசப்த ப்ரயோகமில்லாமையாலும், வாஸந்திரும் முதலியவை
களை ரக்ஷிக்காமலிருந்தபோதிலும் ஸ்வாமியினிடம் பதிசப்த ப்ரயோகத்தாலும் சேஷி
யினிடம் பதி சப்தம் ஸுடமாக இருக்கிறது. அப்படியே 'தாஸபூகாஸஸவத ஸ்ஸர்வோ
ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:' இதன் பொருள்— எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு
தானாகவே அடிமை செய்பவர்கள் அப்படியே— நந்தவ்ய: பரமச்சேஷீசேஷாதந்தார
சரித: - நந்த்ரு நந்தவ்யபாவோயம் ந ப்ரயோஜந பூர்வக: (இதன் பொருள்— தனக்கு
மேல்பட்டவனில்லாத சேஷியாக விளங்குகிற ஸ்ரீமந்தாராயணன் நமஸ்கரிக்கத்தக்க
வன். மற்றவர்கள் வணங்குகிறவர்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்) இந்த நமஸ்
சரிக்கிறவனாக இருத்தலும் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறவனாக இருத்தலென்கிற தன்மையும்
ப்ரயோஜனத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டதல்லவென்று தாஸசேஷ சேஷி சப்தங்களின்
ப்ரயோகமானது ஸீ பகவத்சாஸ்த்ரங்களில் காணப்படுகிறது. பதி முதலிய சப்தங்க
ளில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட 'வீர்ஹீந் ப்ரோக்ஷத:' (பொருள்— நெல்லுகளை சுத்த
தீர்த்தத்தால் மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ப்ரோக்ஷணம் செய்கிறான்) இது
முதலிய இடங்களில் த்வீதீயாலிபக்தி கேழ்க்கப்படுவதால் ப்ரோக்ஷணம் முதலிய
வற்றுக்கு வீர்ஹி முதலியவைகளைக்குறித்து சேஷத்தவம் பேரல் 'யஸ்யாத்மாசரீரம்'
இது முதலியதால் ஜகத்துக்கு பரமாத்மானைக்குறித்து சரீரத்வமானது அறியப்பட்டி
ருப்பதாலும், சரீரத்துக்கு பரப்ரயோஜனத்தின் பொருட்டே இருத்தலென்கிற ஸ்வபா
வம் "ஸங்காத: பரார்த்தத்தவாத்" இது முதலியவைகளால் ப்ரஸித்தமாக இருப்பதாலும்
ஜகத் ப்ரஹ்மம் இரண்டுக்கும் சேஷ சேஷிபாவம் வித்தித்தது. ஆகையால் எவ்வாறு
அர்த்தம் இங்கு கூறப்பட்டிருக்கிறதோ இதே ஸரியானது. வேறுவிதத்தாலும் பேத
த்தின் வித்தியைக் காண்பிக்கிறார்—ஜ்ஞாஜ்ஞேள ஒன்று. உத்பத்தி ப்ரளயாவல ப்ரதி
பாதனத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நித்யோ நித்யாநாம் என்று. வேறு ஆகாரத்தாலும்
பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்—போக்தா என்று. பகவானுக்கு தோஷ லேசஸம்பந்த
த்தின் இன்மையைக் காண்பிக்கிறார்—நயோ: என்று. பேதஜ்ஞானமானது மோக்ஷத்தி
ற்கு ஹேதுவென்று கூறுகிறார்—ப்ருதகீ என்று. முக்தியில் பேதத்தைச்சொல்லுகிறார்—
அஜாம் என்று. ஜீவன் ஈச்வரன் இருவர்களுக்கும் தன் படியாகவே இருக்கிற பேதத்
தையும் விசேஷங்களுடன் சேர்ந்திருத்தலையும் ஸ்பஷ்டமாக்குவதற்காகச் சொல்லு
கிறார்—ஸமாதே என்று ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞானமே மோக்ஷோபாய மென்பதில் கருத்து
ள்ள இரண்டு வாக்கியங்களின் மக்தியில் 'அஜாமே காம்' என்கிற பதங்களைத்தொடக்க
த்தில் கொண்டு வாக்கியம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸமாதே வ்ருக்ஷே, அஜாமேகாம்,
என்கிற வாக்கியங்களுக்கு ப்ரதானமாக இருத்தல் ப்ரஸங்கத்தால் வருதலென்கிறருண்
களின் ஸாம்யத்தால். ஜுஷ்டம் - ப்ரீதியுடையவனை.

ஸ்மிருநூபவி என்று. எட்டு விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதியானது
என்னுடையது என்கிற இந்த வசநத்தினால் காரணவஸ்தையிலும் பேதம் வித்தித்தது.

கல்யாணத்தில் என்னுடையதான ப்ரக்ருதியை அடைகின்றன என்கிற இடத்திலும் அப்படியே. ‘ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாம்’ என்கிற இடத்திலும் அதன் வித்தி. ‘மயாத்யகேஷன்’ என்கிற இடத்திலே வென்றால் ஸ்வபாவங்களின் அஸர்க்கர்யமும் காரணாவஸ்தையில் பேதமும் வித்திக்கின்றன. ‘ப்ரக்ருதிம்’ என்கிற இடத்தில் அநாதித்வமானது கண்டோக்தமாக இருக்கிறது. ‘மமேதி’ என்கிற இடத்திலுடைய காரணாவஸ்தையில் பேதஸித்தி ஏற்படுகிறது. உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்ம்ருதிவசங்களில் வ்யாக்கியானம் செய்யத்தக்க அம்சத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—ஜகத்யோநி என்று. ஜகத்யோநி சப்தத்தால் ‘த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத்யோநி’ என்கிற வசனம் நினைக்கும்படி செய்விக்கப்படுகிறது. கார்யாவஸ்தையை வ்யாவருத்திப்பதற்காக சூதஸூக்யம்மென்று உரைக்கப்பட்டது.

வனவம் ஹொக்ஷுஹொமூரூபெணாவஸ்திதயொஸூவடாவஸூரவ
‘ஸூதயொஸூதவிகொஃ வரஹொருஷஸரீரதயா தஹியாபூகெந
ததவ்யயகூஸ்திதி வரஹொருஷஸூ வாத்ஜகோஹுஃ காமூந
பூநதயஃ—‘யஃ பூயிவூரம் திஷ்டந, பூயிவூரம் சனரொ, யம் பூயி
வீநவெஷ, யஸூ பூயிவீஸரீரம், யஃ பூயிவீனரொயயிதி”
உத்யாரஹு “ய சூதீதி திஷ்டநாத்நொனரொயரீதீநவெஷ,
யஸூராத்நாஸரீரம், ய சூதீநநினைரொயயிதி, ஸத சூதீநநயடூ
பூபூதஃ” இதி । தயா—‘யஃ பூயிவீனரொ ஸஹொநூஸூ பூ
யிவீஸரீரம், யம் பூயிவீநவெஷ” உத்யாரஹு “யொநகூரநி
ரொ ஸஹொநூஸூகூரம் ஸரீரம், யகூரம்நவெஷ, —யொபூதூ
நினைரொ ஸஹொநூஸூபூதூஸரீரம், யம் பூதூநயடூவெஷ, வனஷ
ஸவடூபூதூநாநாநாநவஹதவாவூரூபிவொரூபெண வனகொநாரா
யண” ; சூதூபூதூஸஸூத தஸூஸவாவூம் ஸூகூரவஸூதீ
கூஸூநிதீயதெ; சஸூரூபெணாவநிஷி— “சஸூகூரூபெண
தெ, சகூரம் தஸூநிதீயதெ” இதி வனநாசு । “சனூபூவிஷ
ஸூரூபெண ஜநநாநா ஸவடூநா” இதி உ ॥

வனவம் ஸவடூவஸூரவஸ்திதவிகூலிதவூஸரீரதயா ததகாரஃ
வரஹொருஷ வனவ காயடூவஸூகாரணாவஸூஜமகூபெணாவஸூ
த இதிபூதூ ஜோவயிதம் காமூந பூநதயஃ காயடூவஸூ கார
ணாவஸூஹ ஜமசு ஸ வனவெதூரஹு—“ஸவெஷ ஸொபூபூதூ
வீசு, வனகூரூபெண தீயம், ததெஷத, வஹு ஸூரம் பூஜாயெயிதி

ததேஜெஸுஜித "உத்யாரஹு "ஸந்ருவாஸோஜெஜிஸவடாஃவ்
ஜாஸுடாயதநாஸுததிஷ்டாஃ | வெனததாஜ்ஜிஷ்டம் ஸவடம் ததேஜி
ஸசுஜீர ததேவிஸுதகெகெகா " உகி | தயா "ஸெஸாகாரியத
வஹு ஸ்யாம் வ்ஜாயெயெதி | ஸதவொதவத | ஸதவ
ஸவா | உஷம் ஸவடேஸுஜித " உத்யாரஹு "ஸகூஹாநுதஹி
ஸகூலவக" உத்யாரஹு ||

சுதாவி ஸுத்யாரஹிஸுஜிதவிதொ: வரஸிவாஸுஷஸு வ
ஸுந்ருவெவெஸுஸாரித: "ஹஹாஹஜிஸுஸுரெவதா: சுநெ
ந ஜீவெநாநுநாநுஸுவிஸு நாரிஸுநெவ வுரகஸவாணி" உகி—
"ததேவடா | ததேவாநுஸுவிஸு | ததேவாஸுவிஸு | ஸவ
ததேவாஸு...விஜாநம் வாவிஜாநஹி | ஸகூஹாநுதஹி ஸகூ
லவக" உகி வ | "சுநெந.ஜீவெநாநுநாநுஸுவிஸு" உகி
ஜீவஸு ஸுஹாதககூ, "ததேவாஸுவிஸு, ஸவ ததேவாஸு, விஜா
நம் வாவிஜாநஹி" உத்யுநெநெஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
நிதி விஜாநத | வஸவதததெவ நாரிஸுநெவ வுரகஸ
"ததேஷம் ததேவாஸுஸுஸுஸுஸு | ததேவாஸுஸுஸுஸுஸு
த" உத்யுஸுஸுஸு | சுத: காயுஸுஸுஸு காரணாஸுஸுஸு
ஸு
யுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இவ்வண்ணம் பேர்த்தாவாகவும் போக்யருபமாகவு மிருக்கிறதும் எல்லா
நிலமைகளுடனும் கூடி இருப்பவைகளுமான சித் அசித் இரண்டும் பரமபுருஷ
னுக்கு சரீரமாக இருப்பதபற்றி அவனஸ் நியமிக்கப்பட்டதக்கதாத இருப்
பதால், அந்தபரமபுருஷனை விட்டுத்தனித்திராமல் அவனோடேயே எப்பொ
ழுதும்சேர்ந்தே இருக்கலையும், பரமபுருஷனுக்கு ஆத்மத்வத்தையும் சிவச்ரு
திகள் கூறுகின்றன அந்தச்ருதிகளாவன—ய:ப்ருதிவ்யம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா
அந்தரோ யம்ப்ருதிவீநலேத, யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், ய:ப்ருதிவீ மந்தரோ
யமயதி' (இதன் பொருள்— எவன் ப்ருதிவியிலிருக்கிறானோ ப்ருதிவிக்குள்
ளிருக்கிறானோ எவன் ப்ருதிவீ அறியாதோ எவனுக்கு ப்ருதிவீ சரீரமோ

எவன் ப்ருதிவிக்குள் ப்ரவேசித்து நியமனம் செய்கிறானோ என்பதுதொடங்கி 'ய ஆத்மநி திஷ்டர், ஆத்மநோந்தரோ, யமாத்மாநவேத, யஸ்யாத்மா சரீரம். ய ஆத்மாநமந்தரோ யமபதி, ஸத ஆத்மாந்தர்யாம்ய ம்ருத: (பொருள்-எவன் ஆத்மாவின்னிடத்திலிருக்கிறானோ-ஆத்மாவுக்குள் ப்ரவேசித்திருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா அறியாதோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள்ளே இருந்து நியமனம் பண்ணுகிறானோ, அவன் உனக்கு அந்தர்யாமீ, அழிவற்றவன், அல்லது அவன் மோக்ஷமளிப்பவன்) அப்படியே. 'ய: ப்ருதிவிமந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய ப்ருதிவி: சரீரம், யம் ப்ருதிவிநவேத' என்று தொடங்கி யோக்ஷரமந்தரே ஸஞ்சரந், யஸ்யாக்ஷாம் சரீரம், யமக்ஷரம் நவேத, யோ ம்ருத்யுமந்தரே ஸஞ்சரந், யஸ்ய ம்ருத்யுச்சரீரம், யம் ம்ருத்யுந் நவேத, ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹத பாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:.' இந்த இடத்தில் ம்ருத்யு சபத்ததால் தமச் சபத்ததால் சொல்லத்தக்க ஸுசிஷ்மாவஸ்தையுடன்கூடிய அசித்வஸ்து சொல்லப்படுகிறது. இதே உப நிஷத்தில் 'அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே அக்ஷராத்மஸி லீயதே' என்கிற வசனத்தினால் பரமாத்மாவுக்கு சித்துக்களும் அசித்துக்களும் சரீரங்களென்று நன்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "அந்த:ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" என்றும் (பொருள்-எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிற பரம்புருஷன் ஜீவன்களுக்குள் ப்ரவேசித்து நியமனம் பண்ணுகிறான், இவனும் சேதநா சேதநங்களுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் சரீராத்மபாவம் பலித்தது

இவ்வண்ணம் எல்லா நிலைமகளுடன்கூடி இருக்கிற சித்தசித்வஸ்துக்களை சரீரமாகவுடையவனுதால் அந்த சித்தசித்வஸ்துக்களை ப்ரகாசமாகக்கொண்ட பரம்புருஷனே கார்யாவஸ்தையுடனும் காரணாவஸ்தையுடனும் கூடிய ஜகத்ரூபமாக இருக்கிறு னென்கிற இந்த அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகவே சில ச்ருதிகள் கார்யாவஸ்தையுடனும் காரணாவஸ்தையுடனும் கூடிய ஜகத்தானது அவனை என்று சொல்லின. அந்த ச்ருதிகளாவன- "ஸதேவ ஸோமயேதமக்ர ஆலீதீ, ஏகமேவாத்விதீயம் - தகதக்ஷத, பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத் தேஜோ ஸ்ருஜத" என்று தொடங்கி, "ஸந்மூலாஸ்னோம் யேமாஸ்ஸர்வா: ப்ரஜாஸ்ஸதாயதநாஸ்ஸத்ப்ரதிஷ்டா: ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம், தத்ஸத்யம், ஸஆத்மா, தத்த்வமஸி ச்வேதகேதோ" என்று- (இந்த ச்ருதிகளுக்குப் பொருள் - ஹே. ஸோமபாநத்திற்குத் தகுதியுள்ளவனே! நேரில் காணப்படுகிற இந்த சித்திதாத்மகமான ப்ரபஞ்சமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தி அதாவது ப்ரளயகாலத்தில் ஸத் என்கிற சபத்தத்துக்கு வாச்யமான ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது. ப்ரஹ்மத்தோடு அபின்னமாகவே இருந்தது. நாமரூபவிபாகமில்லாததாகவும் வேறு நிமித்த காரணத்தை அபேஷியாமல் தானே உபாதானமாகவும் நிமித்தகாரணமாகவுமிருந்தது. அந்த ப்ரஹ்மமானது சேதநா சேதநாத்மகமான வ்யஷ்டி ப்ரபஞ்சரூபமாக நான்

எனக்காக] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ஷிதம் பூரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

பலவிதமாக ஆகக்கடவேன் அதற்காக நான் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி பூகமான இருபத்திரான்கு தத்தவங்களுக்காக பரிணமிக்கக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது. அது உடனே தேஜஸ்ஸை உண்பெண்ணிற்று. ஹே ஸோமபாநத்தி! ம்ருத்தகுதியுள்ளவனே! இந்த ப்ராஜைகள் ஸத் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்று உண்டாகின்றன. அந்த ப்ரஹ்மத்தால் ரகஸிக்கப்படுகின்றன, அந்த ப்ரஹ்மத்தில் லயிக்கின்றன. இவ்வுலக மனைத்தும் ப்ரஹ்மாத்மகம். அந்த ப்ரஹ்மம் ஸத்பாக இருக்கிறது. அது சேதநா சேதநனங்களினைத்தையும் வ்யாபித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஹே ச்வேதகேதோ! நீ அந்த ப்ரஹ்மாத்மகமாக இருக்கிறாய் என்று. அப்படியே ‘ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயே யேதி, ஸதபோதபயத, ஸதபஸ்தபத்வா, இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத்’ (பொருள். அந்த ப்ரமபுருஷன் நான் தேவ திரியம் மனுஷ்யஸ்தாவராத்மகமாக பலவாறாக ஆகக்கடவேன் என்று. ஸங்கல்பித்தார். அவர் அவ்வாறு ஸங்கல்பித்து இவை அனைத்தையும் படைத்தார்) என்பது தொடங்கி ‘ஸத்யஞ்சார்ருதஞ்ச ஸத்யம்பவத், (சாத்வதமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மமானது சேதநா சேதநரூபமான ப்ரமபுருசமாக ஆயிற்று.) இது முதலியவைகள்.

இந்த இடத்திலும் வேறு சூருதிகளால் ஸித்தித்திருக்கிற சித்தர்க்கும் அசித்தர்க்கும் பரம புருஷனுக்குமுள்ள ஸ்வரூப விவேகமானது ஸ்மரிக்கும்படி செய்கிக்கப்பட்டது, “ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா, அநே ஜீவோநாத்மநாதுப்ரவிச்ய. நாமஸுபே வ்யாகரவாணி” (நான் ப்ருதிவீ அப் தேஜஸ் முதலிய அசேதந. வஸ்துக்களுக்குள் ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்ட, என்ஸ்வரூபத்தால் அனுப்ரவேசித்து அல்லது என்னை ஆத்மாவாகக் கொண்ட ஜீவன். வாயிலாக. அனுப்ரவேசம் செய்து ஒவ்வொரு வஸ்துக்களுக்கும். பெயரையும் உருவத்தையும் ஏற்படுத்துகிறேன்) என்று. “தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாதுப்ரவிசத். “ததுப்ரவிச்ய, ஸச்சத்யச்சாபவத், விஜ்ஞாநஞ்சா விஜ்ஞாநஞ்ச, ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யம்பவத்” என்று அதைப்படைத்து அதிலேயே உள்புகுந்தார். அநினுஸ் ப்ரவேசித்து சேதநங்களாகவும் அசேதநங்களாகவும்ஆனார். ஸத்ய, வஸ்துவான பரப்ரஹ்மானது விஜ்ஞாநஸ்வரூபியான சேதந ரூபமாகவும். ஜடமாகஇருக்கிற அசேதந ஸ்வரூபமாகவும் நித்யமான ஜீவஸ்வரூபமாகவும். அழிவுள்ள ப்ருதிவீ முதலிய வஸ்து ஸ்வரூபமாகவும் (ஆயிற்று) என்று. அநே ஜீவோநாத்மநாதுப்ரவிச்ய” என்று ஜீவனுக்கு, ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பது தததுப்ரவிச்ய, ஸச்சத்யச்சாபவத், விஜ்ஞாநஞ்சா விஜ்ஞாநஞ்ச, என்பதோடு அர்த்தைக்யத்தினால் ஆத்மசரீராவத்தைக்காரணமாகக்கொண்டதென்று அறியப்படுகிறது. நாமரூப வ்யாகரணம் இப்படிப்பட்டதே. “தத்தேதம் தாஹ்யவ்யாக்ருதமாவீத், தந்நாமரூபாப்யாம்வ்யாக்ரியத்” (இந்த ப்ரபஞ்சரூபமாக பரிணமித்திருக்கிற பூதஸூக்ஷ்மமானது

ஸ்ருஷ்டிக்குமுந்தி நாமரூபவ்யாகரணத்தால் விடுபட்டிருந்தது) அது தவ்
ஸ்ருஷ்டிகளுக்குப்பிறகு நாமரூபங்களால் வ்யாகரணம் செய்யப்பட்டது.
என்கிற இடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் கார்யாவஸ்து
தையுடனும் காரணாவஸ்தையுடனும் கூடி இருப்பவன் ஸ்தூல சித்சித்வஸ்து
க்களையும் ஸூக்ச்ம சித்சித்வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடையபரமபுருஷனே.
ஆகையால் காரணத்தைக்காட்டிலும் கர்யமானது வேறான வஸ்துவாக இல்
லாதது பற்றி காரணஜ்ஞாநத்தால் கர்யம் அறியப்பட்டிருப்பதால் தனக்கு
அபிமதமான ஏகவிஜ்ஞாநத்தால் ஸ்வவிஜ்ஞான மென்பது நன்கு பொருந்த
முள்ளதாக ஆகிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் சித் அசித் ஈச்வரன் இம்முன்றுக்கும் பேதமிருக்க எவ்வாறு
ஒன்று என்கிற நிச்சயம் பெருந்தமுள்ளதென்கிற எந்தேஹம் வரின் கடகச்சுருதிகளை
அவதரிப்பிக்கிறார்—ஔவம் என்று- ‘ய: ப்ருதிவீமந்தேர ஸஞ்சரத்’ என்று ஸுபா
லோப நிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது. மரணம் அல்லது யமன் முதலிய அர்த்தங்களை
விலக்குவதன்பொருட்டு ம்ருத்யு சப்தத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—அந்நேன்று.
லீயதே இதி வசநாத்— லயக்ரமங்கள் ஜ்ஞாபப்படுத்தப்படுவதாலென்று அர்த்தம்.
‘யஸ்யவ்யக்தம் சரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் சரீரம், யஸ்ய ம்ருத்யுச்சரீரம் என்றல்லவோ க்ர
மம். இந்த க்ரமமானது “அவ்யக்தமகூரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸிலீயதே” என்கிற க்ர
மத்தோடு பொருந்துகிறது. தமஸ்ஸுக்கு ஏகி பாவம் மாத்ரம் சுருதியினால் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது லயமல்ல. தமஸ்தவத்துக்கு அழியு இல்லாமையால். கர்யத்திற்கு
உபயோகப்படாத தமஸ்ஸைச்சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற பரமபுருஷனிடத்தில்கர்யோ
பயுத்தமான தமஸ்ஸுக்கு ‘ஹி ஏகிபாவம். ம்ருத்யுவென்கிற பெயருள்ள தமஸ்ஸானது
ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரமென்று சொல்லப்படுவதால் விசேஷணபூதமான தமஸ்ஸோடு
தமஸ்ஸுக்கு ஏகிபாவம் யுத்தமானது. எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் பரமபுருஷன் ஆத்மா
வென்பதை விவரிப்பதற்காகக் கூறுகிறார்— அந்ந: ப்ரவீஷ்ட: என்று. இதனாலும்
சரீராத்மபாவம் பவித்தது. உன்னே புருந்த நியமிக்கப்பட்டத்தக்கதன்மையன்றோ
சரீரத்வமென்பது. உன்னே ப்ரவேசம் சாஸனம் இவைகளால் அரசன் ஆகாயம்
இவைகளுக்கு * வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. இந்த சரீரலக்ஷணம் பாவ்யகாரருக்கு
அபிமதமானது, பேதச்சுருதிகளுக்கும். கடக சுருதிகளுக்கும் விரோதமில்லாமல் ஐக்ய
வாக்யங்களுக்குப்பொருள் கூறுகிறார்—ஔவம் என்று. கடகமாக எடுக்கப்பட்டது- ‘ஸந்
முலா:’ என்று. அந்நாடினன்று சாந்தோக்ய ப்ரகாணத்திலும் தைத்தரீய ப்ரகாணத்தி
லுமென்று அர்த்தம். ஹந்தாஹமிமா: என்று சாந்தோக்யத்தில், தத்ஸ்ருஷ்ட்வா இது
முதலியது தைத்தரீயத்தில். ஜீவேநாத்மநா என்பதினுடைய வ்யாக்கியானார்த்தத்தைச்
சொல்லுகிறார்—ஆநேந என்று. அனுப்ரவேசத்தின் சாவணமில்லாவிடனும் பொது
வாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நாமரூப வ்யாக்ஷணமானது ஸாமான்யவிசேஷ ந்யாயத்
தினால் அனுப்ரவேசத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற நாமரூப வ்யாக்ஷணத்தில்

பர்யவ்விக்கிறதென்று கூறுகிறார்— ஏவம்பூதமேவ என்று. அல்லது ஸர்வசாகாப்ரத்யய ந்பயத்தால் ஓரிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கு வேறு இடத்தில் க்ரஹித் துக்கொள்ளத்தக்க தன்மை இருப்பதால் ஓரிடத்தில் அறியப்பட்டிருக்கிற அனுப்ரவேச மானது கார்யத்துக்கு உபயோகியாக இருப்பதுபற்றி வேறிடத்திலும் ஸவீகரிக்கத்தக்கதென்று சொல்லுகிறார்—ஏவம் என்று. எனம் பூதசப்தமானது அனுப்ரவேசத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருத்தலென்பதில் நோக்குள்ளது. இந்த நாமரூப வ்யாகாணச்ச்ருதியின் உபபாதனத்தினால் ஜீவன்சுருக்ரு உத்பத்தி ப்ரஸ்ய நாமரூப வ்யாகாணமும் அதன் அபாவமுமே ஒழிய ஸ்வரூப நிஷ்பத்தி விநாசங்களல்லவென்பது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இதனால் முன் சொல்லப்பட்ட சக்ஷையும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கால விசேஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஐயமும் நாமரூப வ்யாகாணபாவமாத்திரமே ஒழிய ஸ்வரூபைக்ய மல்லவென்று அறியப்படுவதால். அதற்கு மேல் எல்லா ச்ருதிக்குள்ளும் இந்த அர்த்தத்தில் முக்கியத்வத்தைக் காண்பியாநின்ற வராக முதலிய ஏக விஜ்ஞாநத்தினால் ஸர்வவிஜ்ஞான மென்பது அன்யனுடைய மதத்தில் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதில்லை என்றும் முன்சொல்லப்பட்ட தன்னுடைய மதத்தில் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்றும் கூறுகிறார்—அத: என்று. கார்ய காரணங்களுக்கு ஐய ப்ரதிபாதநத்தாலும் ஏகவிஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞாகுயினாலும் ஸாமாநாதிசம்பந்தத்தாலும் என்று மூன்றுவிதமாக வல்லவோ அத்தைப் ப்ரதிதியானது ஏற்படுகிறது. இந்த இடத்தில் முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இரண்டும் நாம் சொன்னரீதியினால் பொருத்த முள்ளதாக இருக்கிறதென்பது அத: என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்ட பாஷ்யத்தால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. விஷ்டம் காரணம், அதே கார்யமாக இருப்பதால் காரணத்தைக்காட்டிலும் கார்யத்திற்கு வேற்றுமை இன்மை ஏற்படுகிறது. ஆகலால் கார்யகாரணம் இரண்டுக்கும் ஐயத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ள ச்ருதிக்குக்கு அர்த்த இரண்டும் ஒரு த்ரவ்யமென்பதே ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயமே ஒழிய விஷ்டத்வ நிஷேதம் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கவிஷயமல்ல. அது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். ஏகவிஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாநமும் இவ்வண்ணமே, எப்படி மண்ணுருண்டையினால் அந்த மண்ணின் கார்யமான குடம் வாணம் முதலிய வஸ்துக்களின் ஜ்ஞாநமிருந்தபோதிலுங்கூட பின்டத்தை அடைந்திருக்கிற ரூபம் முதலியவற்றின் நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாக ஆகாதோ அப்படிப் போல. உபபாவமும் என்கிற பதத்திலுள்ள தரப் ப்ரத்யயத்தினால் முக்கியத்வம் எல்லா இடத்திலும் சொல்ல விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வண்ணம் ஸத் விதையின்னதோடக்கத்திலுள்ள ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞாநத்திற்கு முக்கியத்வமானது கூறப்பட்டது.

‘சுஹரீராவூஸூர ஷெவதா சுநெந ஜீவெநா஽தூநா஽நாஹு
விஸூநாரோஹெ வ்யாகாநவாணி.’ ஐ.தி, ‘அிஸூர ஷெவதா’ ஐ.தி
ஸவபூலிவிஷ்ணு மிஷிஸூ தது ஸூதகஜீவாநாஹுவெஸெந நாரி
ராஹவ்யாகாணவயநாசு ஸவெபூ வாகாஸூஷாடி சுவிசிபிஷிஜீவவி
பிஷிவாரோதூந வஸவ வாகா ஐ.தி காரணாவஸூவாரோதூவாவிநா

ஜோநெககிரூபவணியம் ஸுயம்வாகுஸாதயா ஜோநஸுரூபவெ
 துஷுபவமோஷுவவஹதரஃ । “யஸுவதுஜேஸுவதுவிசு” “வரா
 ஸு சதீவிபுவெயவ ஸூப்யதெ ஸாஹாவிசீ ஜோநவெகிரூபா வ”
 “விஜோதாரபிரெ கெந விஜாநீயாசு” உத்யாடிகா ஜோதூகபிரவெ
 டயணி ; “ஸதூம் ஜோநடி” உத்யாடிகாஸு ஜோநெககிரூபவணீ
 யதயா ஸுபாகுஸாதயா வ ஜோநஸுரூபவதா ॥

“வெஸாசகாரியத வஹுஸ்யாடி” “தநெஷெகூத வஹுஸ்யாடி”
 “தஹாரூபவாஹூம் வ்யாகிரூபத” உதி ஸூநெஷுவ ஸுஸஜ்ஜாநிவி
 துஸுரூபவதயா நாநாபாகாரபவஸுதரிதி ததூதூநீகா
 வ ஜோதூகவஸுநாநாபாகூதகூதிதி ததூதிவிபுதெ-புதெ ஜாஸுபு
 தூபிரெஸாநிய உஹநாநெவ வஸூதி” “நெஹநாநாஸுதி கிஹந”
 “யதூ ஹி நெஷதரிவ ஹதி ததிரஹதரம் வஸூதி । யதூ க்ஸு
 ஸவதுபிரெஷீவாஹூதூதூந கம் வஸூதூதூந கம் விஜாநீயாசு”
 உத்யாடிகா । ந வுநஃ “வஹுஸ்யாடி வ்யாகிரூபய” உத்யாடி
 ஸூபிவிசு ஸுஸஜ்ஜகூதம் ஸூஹுணொ நாநாநாரூபவாஹூ
 நாநாபாகாரகூபிவி நிவிபுதெ । யதூ க்ஸு ஸவதுபிரெஷீவா
 ஹூதி” உத்யாடிநிஷெயவாகூரெள வ ததூவிதூ—“ஸவதுத்
 வராசாஷெயாநூதூநஸுவது வெஷ” “தஸு ஹவா ணதஸு
 பஹதொஹூதஸு நிஸுஸிததெததூபுஷெயா யஜுவெதுடி” உ
 த்யாடிகா ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

நான் இந்த எல்லா அசித் வஸ்துக்களுக்குள் என்னை ஆத்மாவாகக்கொ
 ண்டஜீவன் வாயிலாகப் ப்ரவேசித்து நாமரூப வ்யாகரணம் செய்கிறேன். ‘திஸ்
 ரோ தேவதா:’ என்று எல்லா அசித்வஸ்துக்களையும் சொல்லி, அவைகளில்
 தன்னை ஆத்மாவாகக்கொண்ட ஜீவனுடைய அனுப்ரவேசத்தால் நாமரூப
 வ்யாகரணம் சொல்லி இருப்பதால் வாசக சப்தங்களினைத்தும் அசித்துடன்
 கூடின பரமாத்மாவுக்கே வாசகங்களாதலால் காரணவஸ்தையுடன் கூடின
 பரமாத்மவாசக சப்தத்தோடு கார்யவாசக சப்தத்திற்கு ஸாமானாதிகரணய
 மானது முக்கிய வருத்தம். ஆகையால் ஸ்தூலங்களாகவும் ஸூட்சுமங்க
 ளாகவுமிருக்கிற சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் ப்ரகாரங்களாகவுடைய
 ப்ரஹ்மமே கார்யமும் காரணமுமாக இருப்பதால் ஜகத்தானது ப்ரஹ்மத்தை

உபாதானமாகவுடையது. ஸூக்ஷ்மசித்சித் வஸ்துக்களை சரீரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமே காரணமாதலால் ஜகத்தைக்குறித்து ப்ரஹ்மத்துக்கு உபாதானத்வமிருந்த போதிலும் ஸங்காதம் உபாதானமாகையால் சித்துக்களுக்கும் அசித்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸ்வபாவங்களின் அஸாங்கார்யமும் மிக்கப்பொருத்த முள்ளது. எப்படி வெணுப்பு கருப்பு சிவப்பு நூல்களின் ஸங்காதத்தை உபாதானமாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் சித்ரபடத்துக்கு அந்தந்த நூலுள்ள இடத்திலேயே வெணுப்பு முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தம் இருப்பதனால் கார்யாவஸ்தையிலுங் கூட எல்லா இடத்திலும் ஸாங்கர்யமில்லையோ; அப்படியே ஜகத்தானது சித் அசித் ஈச்வரன் இம்மூன்று பதார்த்தங்களின் ஸங்காதத்தைக் காரணமாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் கார்யாவஸ்தையிலும் போக்த்ருத்வம் போக்யத்வம் நியந்த்ருத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு ஸாங்கர்யமில்லை. தனித்திருத்தலுக்கு யோக்யங்களாகவே இருக்கிற நூல்களுக்கு புருஷனுடைய இச்சையினால் ஒரு ஸமயத்தில் சேர்க்கப்பட்ட அவைகளுக்கு காரணத்வமும் கார்யத்வமும், இவ்விடத்திலோ வென்றால் எல்லா அவஸ்தைகளுடன் கூடின சித் அசித் இவ்விருண்டும் பரமபுருஷனுக்கு சரீரமாதலால் அந்த பரமபுருஷனுக்கு ப்ரகாரங்களாக இருப்பதனாலேயே அவைகளுக்கு பதார்த்தத்வம் வீதிச்சித்திருப்பதால் அப்படிப்பட்ட சித்சித்துக்களை ப்ரகாரங்களாகவுடைய பரமபுருஷன் எப்பொழுதும் எல்லாசப்தங்களாலும் சொல்லத்தக்கவகை ஆகிருனென்பது விசேஷம்- ஸ்வபாவங்களின் பேதமும் அவைகளின் அஸாங்கர்யமும் அங்கும் இங்கும் துலயம்- ஆகவே பரப்ரஹ்மத்துக்கு கார்ப்பூதமான ஜகத்தில் அதுப்ரவேசமிருந்தபோதிலும் ஸ்வரூபத்தின் வேறுபாடில்லாமையால் விகாரமில்லை என்று சொல்வது மிக்கப்பொருத்தமுள்ளது. ஸ்தூலாவஸ்தையை ஆசர்யித்து தனித்தனியாக நாமங்களாலும் ரூபங்களாலும் பகுக்கப்பட்டிருக்கிற சித்சித்வஸ்துக்களுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யத்வமும் மிக்கப்பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. கார்யத்வமென்பது வேறு அவஸ்தையை அடைவதேயன்றே,

நிர்குணவாதங்களும் பரப்ரஹ்மத்துக்கு ஹேய குணங்களின் அஸம்பந்தத்தால் பொருந்துகிற தன்றோ 'அபஹதபாப்மா விஜரோஷிம்ருத்புர் விசோகோ விஜி கத்ஸோபி பாலு:'. என்று ஹேயகுணங்களை விஷேசித்த 'ஸத்ய காம:ஸத்ய ஸங்கல்ப:' என்று கல்யாணகுணங்களை விதிக்கிற இந்தச் சூத்திரமே வேறு இடத்தில் ஸாமான்யமாக அறியப்பட்டிருக்கிற குணவிஷேதத்தை ஹேய குண விஷயமென்று வ்யவஸ்தை செய்கிறது. ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்கிற வாதமும் எல்லாமறிந்ததும் எல்லா சக்திகளாலும் நிறுத்ததும் எல்லா ஹேய குணங்களுக்கும் நிவர்தகமாகவும் கல்யாண குணங்களுக்கு ி ஆகரமாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாந

§ ஆகரம்—இருப்பிடம்; அல்லது நிதி.

கௌ

மொன்றாலேயே நிரூபிக்கத்தக்கதென்றும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருப்பதனால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்றும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் நன்கு பொருத்தமுள்ளது. 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித், பராஸ்ய சக்திர்விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிதீ ஜ்ஞாநபலக்ரியாச, விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜானீயாத்' இதுமுதலிய ச்ருதிகள் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை அறிவிக்கின்றன. 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்' இது முதலிய ச்ருதிவசனங்கள் ஜ்ஞாநத்தாலேயே நிரூபிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் ஸ்வப்ரகாசவஸ்துவாக இருப்பதாலும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கின்றன. 'ஸோ஽காமயத, ததைக்ஷத, பருஸ்யாம், தந்நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியத', என்று ப்ரஹ்மமே தன் ஸங்கல்பத்தால் விகித்திரமான ஸ்தாவர ஜங்கமரூபமாக பற்பலவிதமாக இருப்பது பற்றி 'ம்ருத்யோஸ்ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதிய இஹாநேவே பச்யதி, நேஹநாநாஸ்தி கஞ்சந, யத்ரஹித்வைத மிவபவதி, தத்திர இதரம் பச்யதி, யத்ரத்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத், தத்தேந கம் பச்யேத், கேந கம் விஜானீயாத்' இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களால் அதற்குப் ப்ரத்யநீகமாக அதாவது விருத்தமான ப்ரஹ்மாத்தமகமாக இல்லாத வஸ்துக்களின் நாநாத்வமானது தத்வமல்லாததால் அது நிஷேதிக்கப்படுகிறதே ஒழிய 'பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேய' இது முதலிய ச்ருதி ஸித்தமான தன் ஸங்கல்பத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற பற்பல நாமரூபங்களை அடைந்திருப்பதால் ப்ரஹ்மத்திலுடைய நாநா ப்ரகாரத்வமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லை. 'ஸர்வம் தம் ப்ராதாத்யோந்யத்ராத்தமஸ்ஸர்வம்வேத, தஸ்யஹவா ஏதஸ்ய மஹதேரூ பூதஸ்ய நிச்வஸிதமே தத்யத்ருக்வேத: ' இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களால் 'யத்ரத்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்' இது முதலிய நிஷேத வாக்யங்களின் தொடக்கத்திலும் அது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அதன் உபஸம்ஹாரத்தை அடைந்திருக்கிற தத்த்வமஸி என்கிற ஸாமாநாதிகாண்யத்துக்கு முக்கியத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஹமீமா: என்று. உபாதாத்வம் ஸ்வபாவங்களின் அஸாங்கர்யம் இவைகள் எவ்வண்ணம் பொருத்தமுள்ளவைகளாக ஆகின்றனவென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—அத்ஸ்தூல என்று. வரப்போகிற அவஸ்தாவிசேஷத்துடன் கூடியதாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கு முந்தின அவஸ்தையுடன் சேர்க்கை யன்றோ உபாதாத்வம். ஆதலால் அவஸ்தாவிசேஷங்கள் இரண்டும் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சப்தங்களால் காண்பிக்கப்பட்டன. இதனால் ஒரு காலவிசேஷத்தில் ஒன்றாகவே இருந்ததென்கிற வசனமானது நாமரூப விபாகமில்லாததென்கிற அபிப்ராஸ்த்துடன் கூடியதென்று பலித்தது. உபாதாத்வமிருக்கையிலுங்கூட ஸ்வபாவங்களின் அஸாங்கர்யத்தைக் கூறுகிறார்—ஸூக்ஷ்ம என்று. த்ருஷ்டார்த்ததால் இந்த அர்த்தத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—யதர என்று. அன்பரே! வெளுப்பாகவும் கருப்பாகவும் மற்றும் வேறு நிறமுள்ளவைகளுமான நூல்கள் காரணவஸ்தையிலும் வேறு பட்டிருப்பவைகள். அவைகளில் ஏதாவது ஒரு நூலைக்குறித்து ஏதாவது ஒன்றுக்கு காரணத்வமில்லை. ஆகையால் அங்கு ஸ்வபாவவாஸாங்கர்யம் ந்யாயமானது. இந்த இடத்திலோ வென்றால் சித்சித் ப்ரஹ்மரூப ஸங்காதத்திற்கு ஜகத்தைக்குறித்து உபா

தாந்வ மிருத்தபோதிலும் காரணவஸ்தையில் பரமாத்மா ஒருவனே ஸ்வ சப்தத்தால் ச்ருதியில் சொல்லப்படுகிறான். சேதநா சேதநங்கனாவெனில் சொல்லப்படுகிறதில் ஸ்வ, மேலும் பரமாத்மாவுக்கு முந்தி ஏகத்வமும் அவனைத்தவிர்த்த மற்ற சேதநாசேதநங்கள் இரண்டுக்கும் உத்தத்தி முதலியதும் ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது. ஆதலால் ஸ்வபாவங்களுக்கு அஸங்கம் என்ற சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—தந்தூநாம் என்று. தூலங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று ப்ராதான்யா ப்ராதான்யத்தை வஹிக்காமையினால் அந்த இடத்தில் ஏதாவது ஒரு ஸுலைச்சொல்லுகிற சப்தத்தினால் ஸமுதாயம் சொல்லப்படுகிறதில்லை, “இந்த இடத்திலோ வென்றால் எல்லாவற்றையும் ப்ரகாரங்களாகக்கொண்டிருக்கிற பசுபாணுக்கு ஸ்வசப்தங்களாலும் சொல்லத்தக்கவனாக இருத்தல்” பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி ஏகதேசவாசியான சப்தத்தாலும் கூட விசிஷ்டமே சொல்லப்படுகிறபடியால் விசிஷ்டத்திற்கே காரணத்வ மிருப்பதால் முந்தியுக்கூட பேதமிருக்கிறபடியால் ஸ்வபாவங்களுக்கு அஸங்காயமானது பொருத்த முள்ளதென்று கருத்து. எந்த ஆகாரத்தினாலொற்றமும் என்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—ஸ்வபாவ என்று. உப்பளத்திலிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் உப்புயகரிக்கும் ஸ்வபாவ மேற்படுவதுபோல் ப்ரஹ்மத்துக்கு வேறுபாட்டைஸ்தேஹித்தச் சொல்லுகிறார்—ஏவங்க என்று. அங்ஙனமாகில் உபாதாந்வமே பொருத்தாதென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஸ்தூலாவஸ்தஸ்ய என்று. ஆத்மாவாக இருப்பதால் எவ்வாறு கார்யத்வமென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அவஸ்தா என்று. அவிகார ச்ருதிகளுக்கு ப்ரக்ருதியை அடைந்திருக்கிற ஸ்வரூபாயதா பாவரூபமான விகாரமானது ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலில்லை என்று அர்த்தம். ஸ்தூலரூபமானகார்யாவஸ்தையிலுள்ள சித்சித்வஸ்துக்களை நியமனம் செய்தவென்கிற அவஸ்தாத்ர ப்ராப்திதான் ப்ரஹ்மத்துக்கு கார்யத்வம் என்பது கார்யத்வ வாதிகளான ச்ருதிகளுக்கு அர்த்தம். காரணவஸ்தையிலிருக்கிற சித்சித்வஸ்து நியமனம் கார்யாவஸ்தையிலிருக்கிற சித்சித்வஸ்து நியமனமாகாததன்றோ. அந்த அந்த அவஸ்தையுடன் சேர்ந்திருக்கிற சித்சித்வஸ்துக்களின் நியமனரூபங்களான விசேஷங்களே ப்ரஹ்மத்தினுடைய அந்தவாரகாவஸ்தைகள். ஸ்வரூபத்தின் வேறுபாடு ஜ்ஞாநஸங்கோசம் முதலிய விகாரங்களோ வென்றால் சேதநாசேதநங்கள் வாயிலாக ப்ரஹ்மத்துக்கு வருகிற ஸ்வ்வாரகாவஸ்தைகள் என்று அர்த்தம். எவ்வாறு க்ரஹக க்ரஹணத்தினால் ஸன்னிதிஸமாந்ராதங்களாகவும்க்ரஹம் பரம பூர்வவிசேஷங்களாகவு மறியப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களில் யாகம் வீரீ ஹி முதலியவற்றுக்கு அத்தவாரக சேஷத்வமும் ப்ரோக்ஷணம் முதலியதற்கு ஸ்வ்வாரகசேஷத்வமும் முக்கியமென்றே அறியப்படுகிறதோ; அவ்வாறே பஹுஸ்யம் என்று க்ரஹக க்ரஹணத்தினால் பரமாத்மாவின்னுடையதாக அறியப்பட்டிருக்கிற எல்லா அவஸ்தைகளிலும் ஸ்வரூபத்தின் வேறுபாடு ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் முதலிய ஸ்வ்வாரகாவஸ்தைக்கும் அந்த அந்த வஸ்துக்களை நியமனம் செய்தலாகிற அத்தவாரகாவஸ்தைக்கும் பரமாத்ம ஸம்பந்தம் முக்கியமே என்று கருத்து.

நீர்துண என்று. அபஹதபாப்மா இதுமுதலியதும் இங்கு சொஞ்சம் விவரிக்கப்பட்டது. ச்ருத்திரேஷ என்று. மதாந்தரஸ்தர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நிர்வாஹக்களில் ச்ருதஹானியும் (சப்தத்தால் நேராக உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விடுவதும்) அச்சுதகல்பனமும் (சப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டிராத அர்த்தத்தை கல்யிப்பதும்) இருக்கிறது. இந்த முதத்திலோ வென்றால் நிர்வாஹமானது ச்ருதியினால் சொல்லப்பட்டதாகவே இருப்பதுடன் சுருதியினால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு அனு குணமாகவுமிருக்கிறதென்று வைஷ்ணவ மென்று கருத்து.

எளசு] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

அதற்குமேல் ஆர்த்தகுண நிலேதத்தில் கருத்துள்ள தென்பதாக மதாந்தரஸ்தர்களால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ச்ருதிகளின் பொருளைக் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்று. ஸர்வஜ்ஞஸ்ய இது முதலிய பதங்கள் மங்களகரங்களான குணவிசேஷங்களை விதிக்கிற வாக்கியங்களின் ஸ்மரணத்தை பலமாகக்கொண்டவைகள். “தத் குணஸாரத்வாத்” இது முதலிய ஸூத்ரங்களில் ஸித்தமாகவே இருக்கிற இரண்டு நிர்வாஹங்களும் இங்கு கூறப்பட்டன. ஈச்வரன் ஜ்ஞாதாவாக இருப்பதால் ஜ்ஞாதத்திலேயே நிரூபிக்கப்பட்டதக்கதன்மை உரைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாதாவுக்கு ஜ்ஞாதமல்லவோ நிரூபகம். தாப் என்கிற ப்ரத்யயத்திற்கு முக்கியத்வம் பொருள்-ஈச்வரன் ஜ்ஞாநஸ்வரூபன், ஜ்ஞாதத்தை குணமாகவுமுடையவன் என்பதை உணர்த்துவதில் கருத்துள்ள ச்ருதிகளைக்காண்பிக்கிறார்—யஸ்ஸரிவஜ்ஞஃ என்று. ஜ்ஞாநஸ்வரூபதாம்.. இரண்டிலிதத்தாலும் ஜ்ஞாநஸ்யபதே சத்துக்கு யோக்யனாக இருக்கும் தன்மையை-ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாக இருத்தலும் ஜ்ஞாநகுணமுள்ளவனாக இருத்தலும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இரண்டும் பொருத்தமுள்ளதென்று அர்த்தம்- ஜ்ஞாதத்துக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் பொருத்தாதென்கிற கேழ்வைக்கு பரிஹராம் முந்தியே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பேதத்தை நிலேதிக்கிற ச்ருதிகளின் பொருளைக் கூறுகிறார்—ஸோ஽காமயாத் என்று. விசித்ரஸ்திரதாஸுநபத்யா-யித்திதிரக்ஷணஸ்தாவாக்ஷையும ஜ்ஞாமகக்ஷையும சரீரமாகக்ஷண்டிருப்பதால், அப்ரஹ்மாத்மக என்பதனால் ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொள்ளாமலிருத்தல் உரைக்கப்பட்டது. விதிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களைவிட வேறுனதும் தன்னால் தான் நிலபெற்றிருக்கிறதுமான வஸ்துக்களின் நானாத்வம் என்று பொருள். அன்றிக்கே. ஸ்திரதாஸுநபத்யா - ஸ்தாவர ஜ்ஞக்ராமதமகமாக இருப்பதால், அப்ரஹ்மாத்மக என்று. அப்ரஹ்மபூதமென்று அர்த்தம். அப்படி சொல்லப்பட்டதால் காரயகாரணங்களின்பேத நிலேதம் செய்யப்பட்டதாக ஆகும்.. ஜக்யச்ச்ருதிகள் ப்ரகார விசிஷ்ட வஸ்துவையத்தில் கருத்துள்ளவைகளாதலால் ஜக்யச்ச்ருதிகளுக்கு சேஷமாக இருக்கிற பேதநிலேதமும் அவைகளை அனுஸரித்து ப்ரகாரிபேத நிலேதத்திலேயே நோக்கமுன்னதாக இருப்பதற்குத்தகுதியுள்ளதென்று அர்த்தம்.. ஸாமான்யமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற நிலேதமானது விசேஷவிதி காணப்பட்டால் அந்த விசேஷத்தைத்தவிர்த்த மற்றவைகள் ஸாமான்ய நிலேதத்திற்கு விஷயமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது.. நஹிம்ஸ்யாத் இது முதலியவைகளில்-விசேஷவிதியை ஸாமான்ய நிலேதமானது பாதிக்கிறதேயானால் வைத்யான ஹிம்ஸைக்கு அதர்மம் ப்ரஸங்கிக்குமென்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார்—ந புநஃ என்று. சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை உபக்ரமத்தாலேயே உபபாதனை செய்கிறார்—யநீரந்ஸ்ய என்று யோநியநீரந்ஸ்யஃ என்று. அஸ்யதா என்கிற அவ்யமானது விநாசப்தத்திற்கு ப்ரயமான.. ப்ரஹ்மணஃ ப்ருதக்பூதம் - ப்ரஹ்மத்துடன் அவிநாசகவமில்லாத வஸ்து இல்லை என்று அர்த்தம். பேத விசேஷ நிலேதம் காணப்பட்டிருப்பதால் பொதுவாக இருக்கிற பேத நிலேதமும் அந்த விசேஷ நிலேதத்திலேயே ப்ரயவஸிக்கிறது. “சாகோவா மத்தர்வனா” என்கிற நியாயத்தால் என்று கருத்து.

வனவா விஜிஷீஸுராரணா ஸுலாவவெஷஃ ஸுரூபவெஷஹி வஷகீநா காயடகாரணவாவம் காயடகாரணபொருநதிக்ஷண வஷகீநா ஸவடாஸாஃ ப்ருதகீநாவிநொயு; விஜிஷீதா; வரூபிதாஸுலாவடா ஸரீரூகீவாவம் ஸரீரூபுதயொ; காரணபுராயாஃ

[illegible]

ஸ்ரீபரஞ்சயம்—

இவ்வண்ணம் சித் அசித் ஈச்வரன் மூன்றுக்கும் ஸ்வரூபபேதத்தையும் ஸ்வபாவபேதத்தையும் - சொல்லுகிறவைகளும் காரியகாரண பாவத்தையும்

கார்யகாரணங்கள் இரண்டுக்கும் (அந்யத்வத்தை) அபேதத்தைச்சொல்லுகிறவைகளுமான எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் அவிரோதமானது சித் அசித் இரண்டுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் எப்பொழுதும் சரீராத்மபாவத்தையும் சரீராத்மங்களான சித்அசித் இரண்டுக்கும் காரணவஸ்தையில் நாமரூப விபாகங்களுக்கு அந்ஹமான ஸைக்ஷம் தசாப்ராப்தியையும் கார்யதசையில் நாமரூப விபாகங்களுக்குத்தக்கதான ஸ்தூலதக்ஷாப்ராப்தியையும் சொல்லுகிற ச்ருதிகளாலேயே அறியப்படுகிறதாதலால் ஸர்வ ச்ருதிகளுக்கும் விருத்தமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதத்துக்கும் ஒளபாதிகமான ப்ரஹ்ம பேதவாதத்துக்கும் அபந்யாய மூலகமான இன்னும் மற்றதற்கும் எவ்விதத்தாலும் அவகாசமானது காணப்படவில்லை, வெவ்வேறான ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாக அந்த அந்த ச்ருதிகளால் வித்தமாக இருப்பவைகளும் சரீராத்மபாவத்தால் ப்ரகாரப்ரகாரிகளாக ச்ருதிகளாலேயே அறியப்பட்டிருக்கிற சித் சிதீச்வராத்மங்களுக்கு வேறு ச்ருதிகளால் கார்யகாரண பாவப்ரதிபாதனமும். கார்யகாரணங்கள் இரண்டுகும் ஐக்யப்ரதிபாதனமும் விருத்தமல்லவன்றோ. எப்படி உத்பத்தி வாக்கியங்களால் தனித்தனியாகப் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும் ஸமுதாயத்தை அனுவதிக்கிற இரண்டு வாக்கியங்களால் இரண்டு ஸமுதாயபாவத்தை அடைந்திருக்கிறவைகளுமான ஆக்நேய யாகம் முதலிய ஆறு யாகங்களை தர்சபூர்ணமாஸாப்யாம் என்கிற அகிகார வாக்கியமானது பலகாமனைபுள்ளவனுக்குச் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கிறதோ, அப்படி வெவ்வேறான ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுள்ள சித்சிதீச்வரர்களை 'க்ஷரம் ப்ரதாந. மம்ருதாக்ஷரம் ஹரஃ, க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ, ஏகஃ, பதிம் விச்வல்யாக்மேச்வரம், ஆத்மாநாராயணஃ பரஃ' இது முதலிய வாக்கியங்களால் தனித்தனியாகப் ப்ரதிபாதித்து, யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்யாவ்யக்தம் சரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் சரீரம், ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோதேவ ஏகோ நாராயணஃ, இது முதலிய வாக்கியங்களால் எல்லா அவஸ்தைகளுடனும் சேர்ந்திருக்கிற சித் அசித் இரண்டும் பசமாத்மாவுக்கு சரீரங்களென்பதையும் பரமாத்மா, அந்த சித் சித்துக்களுக்கு ஆத்மா என்பதையும் ப்ரதிபாதித்து சரீரியாக இருக்கிற பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ஸத் ப்ரஹ்ம முதலிய காரணவஸ்தையுடனும் கார்யாவஸ்தையுடனும் கூடிய பசமாத்மா ஒருவனே என்று வெவ்வேறாக அறியப்பட்டிருக்கிற மூன்று வஸ்துக்களையும் 'ஸதேவ ஸோமயேதமகர் ஆஸீத், ஐததாத்மயமிதம் ஸர்வம், ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' இது முதலிய வாக்கியம் ப்ரதிபாதிக்கிறது. சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் சரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவை பசமாத்ம சப்தத்தால் சொன்னால் விரோதமில்லையன்றோ. எப்படி மனுஷ்யபிண்ட சரீரமுள்ள ஆத்ம விசேஷத்தை இந்த ஆத்மா சுகமுள்ளவன் என்று ஆத்ம சப்தத்தால் சொல்வதில் விரோதமில்லையோ, இதுவிஷயமான மிக்க நீண்டவிசாரம் வேண்டாம். இத்துடன் போதுமானது.

சுருதபுரகாசிகை—

மற்ற வ்யாக்யாதாக்களாலும் உம்மாலும் நிர்வாஹ ப்ரகாரங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் என்ன விசேஷமென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்— ஏவமீ என்று. நம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நிர்வாஹமானது சுருதிகளாலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்நுதிக்கும் அனுருணமானது அந்த வ்யாக்யாதாக்களால் செய்யப்பட்டிருக்கிற நிர்வாஹமானது சுருதிவிருத்தமானது, சுருதியினால் சொல்லப்பட்டதாமல்ல, போலியான தர்க்கத்தை மூலமாகவும் கொண்டது. 'அபர்யாயமூலஸ்ய வகலச்ருதி விருத்தஸ்ய' என்கிற இந்த பதங்களும் எல்லா இடங்களிலும் அன்வயிக்கிறன. அர்யஸ்ய என்பது ஸ்வாபரவிகமான பேதாபேதத்தையும் தன்னிடத்திலுள்ள பேதத்தையும் சொல்லுகிறது இந்த அர்த்தத்தை வைதிகத்ருஷ்டார்த்ததால் உபபாதிக்கிறார்— சித்சிதீக்ஷராணாம் என்று. ஆக்ஷேப: - அக்ஷேபமாதைச் சார்ந்த உபாஸ்ய யாஜுங்கள் இரண்டு, ஜந்திரங்கள் இரண்டு, ஜந்த்ரங்களை இரண்டு ஆக ஆறு யாகங்கள், உத்தபத்திவாக்கியம் என்பது முதலாவதான ப்ரதிபத்தியை உண்டுபண்ணுகிற வாக்யம். ப்ருதகுத்பன்ஸூ-தனித்தனியாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற உத்தபத்திவாக்கியங்களால்- யதாக்கே யோஷ்டாஃபாலோமாவாஸ்யாயாஞ்சு பெளர்ணமாய்ரஞ்சாயுதோபவதி இது முதலியவைகளால், ஸமுதாயநுவாதீ வாக்யமீவயேந-ய ஏவம் வித்வாந் பெளர்ணமாவமீ யஜுதே, ய ஏவம் வித்வாநமாவாஸ்யாம் யஜுதே, இந்த இரண்டு வாக்யங்களாலும், தர்சபூர்ணமாஸர்ப்யா மென்று ஸ்வர்கத்துக்குஸாதனமாக இருத்தலென்கிற ஆகாரத்தால் ஒன்றுபடுத்தி அதனால் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கிறது என்றுபொருள். அப்படி இந்த இடத்தில் அர்த்த ப்ரதிபாதனத்தைக் கருணிக்கிறார்—ததா என்று. சரீரபூத என்று, கார்யாவஸ்தையுடனும் காரணாவஸ்தையுடனும் கூடி இருக்கிற பரமாத்மா ஒருவனே என்கிற வசனங்களினால் தனித்தனியாக அறியப்பட்டிருக்கிற மூன்று வஸ்துக்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறதென்று அர்த்தம். ஆக்ஷேபத்தை முதலாகக்கொண்ட ஸமுதாயத்தில் அதில் உள்ளடங்கிய ஒரு வ்யக்தியைச்சொல்லுகிற சப்தத்தால் ஸமுதாயத்திற்கு அபிதானம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை, இந்த இடத்திலோ பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற சப்தத்தால் ஸமுதாயபிதானம் எவ்வண்ணம் ஏற்படுமென்று வினவப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—சித் சித்வஸ்து என்று. திருஷ்டார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—யதீர என்று.

அங்கு ஒன்றுக்கொன்று ப்ரகார ப்ரகாரி பாவமில்லாமையால் ஸமுதாயத்தில் அடங்கி இருக்கிற ஒரு வ்யக்தியைச்சொல்லுகிற சப்தத்தால் ஸமுதாயத்திற்கு அபிதானமில்லை. இந்த இடத்திலோ வென்றால் அப்படி இல்லாமையால் பொருத்தமுள்ளது. எவ்வாறு என்று வினவப்படுமேயாகில் உத்தரம் கூறப்படுகிறது. அர்த்த ஸாமர்த்தியத்தாலும் சுப்தஸாமர்த்தியத்தாலும் சித் அசித் இரண்டும் ப்ரஹ்மத்தை விட்டு என்றும் புறியாமலே இருக்கிற விசேஷணமாதலாலும் ப்ரகாரங்களால் விடுபட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்காரணத்தவம் பொருத்தாததாலும் ப்ரகாரியைச்சொல்லுகிற சப்தத்தால் ப்ரகாரங்களுடன் கூடின வஸ்துவுக்கே உபஸ்தாபனம் வித்திக்கிறது. ஸத் ப்ரஹ்ம என்கிற சப்தங்கள் இரண்டும் விசிஷ்டத்துக்கு ஸத்த்வப்ருஹத்த்வகுண ஸம்பத்தியிருப்பதால் விசிஷ்டத்தை உணர்த்துவதில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவைகள். ஆத்மசப்தமும் வ்யாப்திருப ப்ரஹ்மத்தி நிமித்தமானது வ்யாப்யத்தை உணர்த்துகிறது என்று, அன்றிக்கே

“அகநாதர் ஸம்பவதினா, விச்வம், ஜ்யைஸ்ஸவஜ்ஞஸ்ஸவவித், யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:; தஸ்மாதே தத்ப்ராஹ்ம ஞாமரூப மன்னஞ்ச ஜாயதே ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:” இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களில் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற சப்தங்கனால்காரணம் கூறப்படுகிறது. அவைகளுக்கு விசேஷணங்களாக இருக்கிற சித்சித்தஞ்சைச் சொல்லும் விஷயத்தில் சக்தி இல்லை. ஸக்திணையில் அதே தோஷம் ஆகையால் எல்லா இடத்திலும் ஸ்வரூப பரிணாமே ஸ்வாஸமாக வருகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—சித்தசித் என்று. ஆவேறு ச்ருதிகளின் பலத்தினால் ஸ்வரூபவிராசத்தாக்கு ஸம்பவமில்லாமையால்; சொல்லப்பட்டிருமலிருத்தபோதிலுங் கூட காரியோபயுத்தமான விசேஷணமானது ப்ருஷதான்ய ந்யாயத்தினால் அர்த்தத்வவாபவத்தால் அநுகரணமயில் கொண்வெந்துச் சேர்ப்பிக்கப்பட்டதாக அனுஸந்திக்கத்தக்கதென்று கருத்து. அதையே உலகத்தில் வழங்குகிற ப்ரயோகத்தாலும் கிடப்படுத்துகிறார் யதா என்று. இந்த ஆத்மா சுசமுன்னவன் என்கிற ப்ரயோகத்தால் ஒரு ஆத்மாவுக்கு ஸாக்ஷியாக இருத்தலென்கிற குணத்தை விதித்தால் சரீரமில்லாத ஆத்மாவுக்கு விஷயசுகம் ஸம்பவியாதாதலால் அப்படிப்பட்ட விஷயசகத்துக்கு உபயுத்தமான மதுஷ்யன் முதலிய பின்வந்துள்ள சேர்த்திருத்தல் அர்த்தத்தால் வித்திக்கிறது, அப்படிப்போலென்று கருத்து.

[illegible]

கவிவ லவடிவிகதஸ்யாவி நிவதக்ஷஜாநஸ்ய திபுராரூபகா
தஸ்ய நிவதக்ஷானாம் பிபிழ் । நிவதக்ஷஜாநதிஜம் வ்ஹிரொயி வ
வடம் ஷெஜாதம் நிவதக்ஷ க்ஷணிக்ஷாதுமபேவ நஸ்யுக்திவிஹ ;
கத்ராபுவதஜ்-ததிவிநாஸாநாம் காபுநிக்ஷெந விநாஸததௌநா

கூலுரைவாவிஷாயா நிவத-கூலுரைநெஷணியடி । ததிநர்ஸொ
புஷுஷுராவெநெவி வெசு ; தயா ஸுகி நிவத-கூலுரொநொபதி
ரொவந ஸுராக், ததிநாஸொ அஷுகி தஷு-புதது ஸுவிவாக் ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் ப்ருஹத்த்வதுணமுள்ள ஆக்மீ
ஒன்று என்கிற ஜ்ஞாநத்தாலேயே அவித்யையின் அழிவு பொருத்த முள்ள
தாக ஆகிறதென்று யாதொரு விஷயம் கூறப்பட்டதோ அது பொருத்தமுள்
ளதல்ல. பந்தம் பரமார்த்திகமாக இருப்பதுபற்றி ஜ்ஞாநத்தினால் அது நிவ
ர்த்திக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் புண்யபாபரூபங்களான கர்மங்களால் உண்
டாகிற தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களில் ப்ரவேசம், அந்த தேஹ ப்ரவேசத்
தாலுண்டுண்ணப்பட்டிருக்கிற சுகதுக்காறுபவம், இப்படிப்பட்ட பந்தத்
திற்கு எவ்விதம் மித்த்யாத்வம் சொல்லமுடியும். இப்படிப்பட்ட பந்தநிவ்ரு
த்தியானதுபத்திரூபத்தை அடைந்திருக்கிற உபாஸநத்தினால் ப்ரீதியையடை
ந்த பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸாதத்தாலடையத்தக்கதென்று முந்தியே சொ
ல்லப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளபடி இருக்கிற வஸ்துக்களுக்கு எது விபரீத
மோ அதை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிறதும் உனக்கு அபிமதமாகவுமிரு
க்கிற ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மித்த்யாரூபமாதலால் அதனால் பந்தத்தின் விவ்ருத்தி
யே பலமாக ஆகிறது. மித்த்யைதந்யத்ரவ்யம் ஹிநைதிதத்ரவ்யதாம்யதஃ,
(பொருள்) எக்காரணத்தால் ஒரு வஸ்து அதைவிடவேறாக இருக்கிற மற்
றொரு வஸ்துவாக ஆகாதோ அக்காரணத்தால் ஜீவன் பரமாத்மா இவ்விர
ண்டு வஸ்துக்களுக்கும் ஐக்யம் மித்த்யை என்கிற சாஸ்திரத்தினாலும்
உத்தம:புருஷஸ்தவந்ய: , ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்சமத்வா, என்று
ஜீவாத்மாவைவிட விஜாதீயனாகவும் ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாகவுமிரு
க்கிற ப்ரஹ்மவிஷயக் ஜ்ஞாநமானது மோசஷஸாதநமென்று உபதேசிக்கப்
பட்டிருப்பதாலும், மேலும் உனக்கு அபிமதமாக இருக்கிற நிவர்த்தக
ஜ்ஞாநமும் மித்த்யாரூபமாதலால் அதற்கு நிவர்த்தகமான வேறு ஒருஜ்ஞா
நம் உன்னால் தேடத்தக்கது. இந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது தனக்கு
விரோதியாக இருக்கிற எல்லா பேத ஜாதத்தையும் போக்கி கூணிகமாதலால்
தானே நாசமடைகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அது ஸரியல்ல.
அதன் ஸ்வரூபம் அதன் உத்பத்தி அதன் விநாசம் இவைகள் கல்பிக்கப்
பட்டிருப்பதால் விநாசம் அதன் கல்பனை இவைகளுக்கு கல்பகரூபமான அவித்
யைக்கு நிவர்த்தகமான மற்றொன்று தேடத்தக்கது. அதன் விநாசம் ப்ர
ஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே என்று சொல்லப்படுமேயானால் அங்ஙனமாகில்
நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியே ஏற்படாது. அதன் விநாசமிருக்கும்
பொழுது அதன் உத்பத்தி ஸம்பவியாதாதலால்.

கூஅ

ச்ருதப்ரகாசிகை—

7 நிவ்ருத்த்யனுபபத்தியைச் சொல்வதற்காக அனுவதிக்கிறார்— யத்புந: என்று. தூஷிக்கிறார்—நத்யுக்தம் இதுமுதலியதால். ப்ரபஞ்ச மஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்கது, ஜ்ஞாநமானது ஐக்யத்தை விஷயமாகவுடையது, இது இரண்டும் அன்யனுக்கு அபிமதம், அவற்றுள் முதலாவதான ஜ்ஞாநபாத்யவ்நாநுபபத்தியைக் கூறுகிறார்— பநீநஸ்ய என்று. எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் அனுருணமான பரமார்த்த்யத்தை உபபாதிக்கிறார்—புண்யபுண்ய என்று. ஜ்ஞாநமாத்நிரத்தினால் விர்த்தியுள்ள வஸ்துவுக்கு ஹேது ஹேதுமத்பாவ சியமம் பொருந்தாது. பரமார்த்தமான வஸ்துவுக்கே அர்த்த க்ரியா காரிதவமும் உத்பத்தியுமிருப்பதால். முன் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற அஸம்பத்திற்கு ஹேதுத்வாஸம்பவத்தையும் உத்பத்தியின் அஸம்பவத்தையும் உபஜீவித்து உரைக்கப்பட்டது. ப்ரத்தியினால் மாத்நிரம் விர்த்தி பெற்றதும் வேறு இடத்தில் இருப்புடையதுமான ஒரு வஸ்துவானது இந்த இடத்தில் ஒன்றையுமுண்டு பண்ணுகிறதில்லையன்றோ. தானுமிப்பொழுது தன்னால் உண்டுபண்ணப்படுகிறதில்லை. மேலும் பரமார்த்தமல்லாததற்கு ப்ராந்தஜ்ஞாந ஸாமக்ரியைத்தவிர்த்த வேறுஹேதுவின் அபேகையும்காணப்பட்டிருக்கவில்லை. அந்ஞாநி ஸாமக்ரியே முதன்மையாய்ந்தஸாமக்ரியாக ஆகா, மலையின் உச்சியிலுள்ள மண்ணிலும் வித்து இவைகளின் ஸம்பந்தத்தினால் வீட்டுவராண்டாவிலிருப்பவனுக்கு அந்ஞா ப்ரமம் ப்ரஸுஸிக்க வேண்டியதாக ஏற்படுவதால். பதார்த்தங்களுக்கு அர்த்தக்ரியா காரிதவமும் உத்பத்தியும் மித்த்யை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்க தன்மை இல்லாமையால். எல்லாம் மித்த்யை என்றுசொல்லப்படும்படித்தலில் பாவஞ்செய்தபோதிலுங்கூட ப்ராயஸ்சித்தத்தை அபேகிக்க வேண்டியதில்லை. மித்த்யை என்கிற புத்தியேபோதுமென்று கருத்து. உன்னாலும் அவித்த்யைக்கு ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதன்மை சொல்லத்தக்கது. அது ஸத்யமாக இருந்தால் எப்படி உபபன்னமாகிறதென்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்— ஏவம்நுப என்று. பரமார்த்தத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க தன்மையானது த்ருஷ்டத்வாரா பொருந்துகிறதில்லை, பின்னையோ அத்ருஷ்டத்தின்வாயிலாக. எப்படி உண்மையான பரம்புக் கடி விஷத்துக்கு உபாஸாத்தினால் ப்ரீதியடைந்த கருட ப்ரஸாதத்தால் நிவ்ருத்தியோ அப்படி மித்த்யை என்ற ஜ்ஞாநத்தினால் நிவ்ருத்தி இல்லை என்று அர்த்தம். ப்ரபஞ்சமானது ஜ்ஞாநத்தினால் நிவ்ருத்திக்கத்தக்கதல்ல வென்பது கூறப்பட்டது. ஐக்ய ஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயத்வாநுபபத்தியைச் சொல்லுகிறார்—பவதாமபிமதஸ்ய என்று. தத்த்வஜ்ஞாநமன்றோ மோக்ஷோபாயம். பின்ன விஷயமான அபேத ஜ்ஞாநமானது அதத்த்வ ஜ்ஞாநரூபமாகதலால் விபரீதபலங்கூட வென்று அர்த்தம். அத்வைதம் அதத்ய மென்பதில் ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—மீந்யை நந் என்று. ஐக்யம் அதாத்விகமென்பது கண்டோக்தியினால் காண்பிக்கப்பட்டது. ஐக்யத்திற்கு அஸத்யத்வம் எப்படி ப்லிக்கிறதோ அப்படி பேதஜ்ஞாநத்திற்கே மோக்ஷ ஹேதுத்வத்தைக் கூறுகிறார்— உநீதம என்று. ஸ்மருதிவசங்கனின் * ஸங்கதியின் பொருட்டே சருதி பிந்தி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐக்யஜ்ஞாநம் நிவர்த்தகம் என்கிற விஷயத்தில் ப்ரமாண விரோதம் கூறப்பட்டது. அதற்குமேல் ஸ்ரீ தர்க்க விரோதம் சொல்லுகிறார்—அபிச என்று. காட்டுத்தி விஷத்தைப்போக்குகிற விஷம் இவைகள் த்ருஷ்டாந்தங்களென்கிற அபிபிராயத்தால் சங்கிக்கிறார்—நிவரீந்ததஜ்ஞாநம் என்று.

நிவர்த்தகஜ்ஞாநமும் அதன் விநாசமும் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேருனதா? அவ்வது ஸ்வரூபமா? என்கிற விசல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார்—ந் என்று, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேருச இருப்பதால் கடம்முதலியதுபோல் விநாசம் கால்பகிகம். எப்படி ஸ்வப்ந தகையில் காணப்படுகிற பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபம் அவைகளின் உத்பத்தி ஸ்திதி இவைகள் கால்பகிகங்களோ அப்படியே நாசமும் கால்பகிகமென்று கருத்து. விநாச நர்க்கல்பநா கல்பகநுபாவித்யாயா என்று. விநாசம் கல்பிக்கத்தக்கது, அந்த விநாச விஷய ப்ரமபுத்தியானது கல்பனை. கல்பகம் ப்ரமாச்யம் முதலியது இப்படிப்பட்ட அவித்யைக்கு என்று பொருள். ஸ்வரூப பகஷத்தை தூஷிக்கிறார்—ந்நாஸ்தி என்று. முந்தினடகஷத்தில் தூஷணமானது வேறு விதத்தாலும் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாவ ரூபத்துக்கு நாசமென்பது பிற்காலத்திலுள்ள நிலமையை அடைதலே அதோ இங்கு பொருந்துகிறதில்லை, ப்ரஹ்மத்தை விட வேருக இருக்கிற அவஸ்தையுடன் கூடிய ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்ளும் பகஷத்தில் அக்ஷைத்தத்தின் ஹாஸிக்கு ப்ரஸங்கம் வருவதால், அபாவமென்பது பாவாந்தரமன்றோ, கடத்திற்கு ப்ராகபாவம் என்பது பிண்டத்வம் முதலிய பூர்வாவஸ்தையே ப்ரத்வம்ஸமென்பது கபாலத்வம் முதலிய பிந்தின நிலமையே, இதரேதாபாவமும் அச்வத்தினிடத்திலுள்ள கோத்வா பாவம் அச்வத்வரூபமே. கோவினிடத்திலுள்ள அச்வத்வாபாவம் கோத்வரூபமே. ஸம்ஸர்காபாவத்திற்குபாவரூபத்வம் எவ்வாறு பொருந்தும்? கடஸம்ஸர்காபாவம் பூதலமேயாகுமேயாகில் கடஸம்ஸர்கமிருக்குமபொழுதே ஸம்ஸர்காபாவமிருக்கலாம். பூதலத்தைவிட அது வேருன வஸ்துவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது அபாவமானது அங்கேகரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. உண்பகஷத்தில் அபாவாச்யத்திற்கு எந்த வைலகஷண்யமோ அதே ஸம்ஸர்காபாவம். பூமிமாத்ரமே அபாவாச்யமாக ஆகில் அப்பொழுது பாவாச்யமான பூதலத்தில் கூட அபாவாச்யத்வம் ப்ரஸங்கிட்டு. அவ்விடத்திலும். மஹிமாத்ரமிருப்பதால், ஓரு நொரு விசேஷத்துடன் கூடின பூதலமானது அபாவத்துக்கு ஆச்யமாகில் அதேவிசேஷம் ஸம்ஸர்காபாவம் என்று, காலவிசேஷத்தோடு சேர்ந்திருத்தலிருக்க தேசவிசேஷத்வமே அந்த விசேஷம், அப்பொழுதே கடத்துடன் கூடின வேறு ப்ரதேசத்தை விலக்குவதற்காக தேசவிசேஷத்வமென்று உரைக்கப்பட்டது. வேறு ஸமயத்தில் கடத்துடன் கூடின அதே தேசத்தை விலக்குவதற்காக காலவிசேஷ விசிஷ்டத்வவேஸ்தி என்று உரைக்கப்பட்டது. இதைப்பற்றி அபியுத்தர்கள் கூறுகின்றனர். அது எங்ஙனமென்று வினவப்படுமேயாகில் மேல் வருமாறு கண்டுகொள்ளத்தக்கது. ஸம்ஸர்காபாவமே வம் விதுரிஹ ஸுதியோ பாவமே வத்வபாவம் மந்வாநா: கும்பவத் பூதலத் இதர பூபாக பேதஸ்த்வபாவ:, யஸ்தத் தத்காலபேத வ்யதிகரிதக்ருஹ ப்ராங்ஷணாதி ப்ரதேச:கும் பா பாவாச்யமோந்ஸயாகணி ஸ இஹச: க்வாதி கஸ்யோபலம்ப: என்று, நாசமென்பது அவஸ்தாந்தரமாதலால் கர்மநாசத்தைச் சொல்லுகிற உணக்கும் சோத்யம் துல்யமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. கர்மா வென்பது நம்ம பகஷத்தில் பகவானுடைய ப்ரீதி அப்ரீதி ரூபமா யுள்ளது. அவற்றுள் எது ஸம்ஸாரபலானுருண ஸங்கல்பமோ அது விநாசம் செய்யத்தக்க கர்மம் எது மோக்ஷானுருண ஸங்கல்பமோ அதே முந்தியதின் நாசமென்று பொருத்தமுள்ளதே. தாது:ப்ரஸாதாந்மஹிமாந மீசம், இது முதலியவைகளால்.

கவிவ லிநாதுவ்ருஹவ்யுதிரிண்குபுத்நிஷெயவிஷயஜ்ஞாநஸ்யு
கொழயம் ஜ்ஞாதா? சுயுராஸராடுவ உதி ஹெசு, ந; தஸ்யு நிஷெயு
தயா நிவத்குஜ்ஞாநகரிட்கூசு கத்குட்கூாநாவவதே: | ஸ்ருஹ
ஸராடுவரிதி ஹெசு; ஸ்ருஹனொநிவத்குஜ்ஞாநம் ஸ்ருதி ஜ்ஞாத
கூம் கிம் ஸ்ராடுவபு? உதாயுஸ்யு? சுயுஸுனெஹெசு, சுயுயுரா
ஸஸுந்ருவாவிஷ்ஞாநாநி நிவத்குஜ்ஞாநாவிஷயதயா திஷ்டெவ |
நிவத்குஜ்ஞாநாநாஸுமபமெரி தஸ்யுராவி த்ரிராடுவகூசு ஜ்ஞாந
வெக்யாநநவஸுரா ஸ்யாசு | ஸ்ருஹஸ்ராடுவவெஸ்யுவ ஜ்ஞாத்கு
ஸஸுபீய வநவ வகூ: வரிமபுஹீதஸ்யுராசு | நிவத்குஜ்ஞாநஸ்ராடு
வம் ஸ்ருஜ்ஞாதா வ ஸ்ருஹவ்யுதிரிண்குபுத்நிஷெயவிஷயதயா
தி வநம் ‘ஹெடுகதவ்யுதிரிண்கு கபுத்நிஷெயவிஷயதயா ஹிஷ்டு’ உத
ஸ்யுரிஷெ வெஷ்டக்யுயாயாஸுதெதாஸ்யுரிஷெஷ்டக்யுயாயாஸு வ
ஷ்ஞாநம் ஸ்ருவெஸ்யுவநவஸுபவஹாஸ்யு | சுயுஸுனொ ஜ்ஞாதா ஸ
நாஸுஹெதாஹெடுகநிவத்குஜ்ஞாநம் ஸ்யு கத்குட்கூ வ ந வவதி | ஸ்
நாஸுஸ்யுராபுராஸுயுட்கூசு | தநாஸுஸ்யு ஸ்ருஹஸ்ராடுவகூ
ஸுமபமெரி ஹெஷ்டக்யுயுட்குதந்ருவாவிஷ்ஞாநம் கபுத்நிஷெய
நஸ்யுராசு |
உத்யுலரிநெந ஹிஷ்டஹதேஷ்ஞாநிவாநெத |

தஸ்யுஷ்டக்யுயுட்கூபுவாஹாஸ்யுரிஷெஷ்டக்யுயுட்கூபுவாஸ்யு தநி
வஹுட்கூணொஷ்டகூணொஜ்ஞாநாநெவ | தகூததிஸாஹாஹாநாஸு
யரிநவராபுராஸுயுட்கூபுவாஹாஸ்யுரிஷெஷ்டக்யுயுட்கூபுவாஸ்யு
ஸுதவண்கூபுரிஷெஷ்டக்யுயுட்கூபுவாஸ்யுரிஷெஷ்டக்யுயுட்கூபுவாஸ்யு
ராஸுயுட்கூபு, சுநகிஸுஹிதவாஸ்யுரிஷெஷ்டக்யுயுட்கூபுவாஸ்யு
கூபுணொ உவாஸுநாதுகூணொநொதுதிசாரெண ஸ்ருஹயாயாஸு
நாஸுஸ்யுரிஷெஷ்டக்யுயுட்கூபுவாஹாஸ்யுரிஷெஷ்டக்யுயுட்கூபுவாஸ்யு
ஜ்ஞாயதெ | கெவகூகாரவரித்யுமபுட்கூபுயுட்கூபுயுட்கூபுயுட்கூபு
கெடுவாஸுநெந ந ஸ்யு வதி கெடுவிவாஸுநெந த வந
ஹெதொ: ஸ்ருஹிவாஸு கத்குட்கூ உதி ‘சுயுத:’ உத்யுத்யு ||

புரீயாஷ்யம்—

மேலும் இந்மாத்ர ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த எல்லாவஸ்துக்களின் நிஷேதத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாதா யார்? அத்தபாவரூபமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல, அது நிஷேதிக்கப்பட்ட தத்தக்கதாக இருப்பதுபற்றி நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கு கர்மாவாதலால் அதற்கு கர்த்தந்வம் பொருந்தாததால், ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே ஜ்ஞாதாவென்று சொல்லப்படுமேயானால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தைக்குறித்து ஜ்ஞாந்ருத்வமானது எவ்வித ஸ்வரூபத்துடன் கூடியது? அல்லது அத்யஸ்தமா? அத்யஸ்தமாக இருக்குமேயானால் இந்த அத்யாஸமும் அதற்கு மூலமான வேறு அவித்தையையும் நிவர்த்தகஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமல்லாததாக இருக்கவே இருக்கிறது, நிவர்த்தகமான வேறு ஜ்ஞாநத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்சுத்தில் அதுவும் மூன்று ரூபமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜ்ஞாதாவை அபேக்ஷித்து அநவஸ்தை ஏற்படும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே ஜ்ஞாதாவென்று சொல்லும் பக்சுத்தில் நம்முடைய பக்சுமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகும், நிவர்த்தக ஜ்ஞாநஸ்வரூபமும் தன்னை அறிகிறவனும் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறாக இருப்பதால் தன்னால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதில் உள்ளடங்கியதென்கிற வசனமானது பூதஸ்தைத் தவிர்த்தமற்றது முழுமையும் தேவதத்தனால் சேதிக்கப்பட்டது என்கிற இடத்தில் சேதந க்ரியையிலேயே இந்த * சேத்தாவுக்கும் இந்த சேதநக்ரியைக்கும் சேதிக்கப்பட்டதக்க வஸ்துவினிடம் அது ப்ரவேசத்தைச் செல்லுகிற வசனம்போல் பரிஹஸிக்கத்தக்கது, அத்யஸ்தத்தை இருக்கிற ஜ்ஞாதாவானவன் தன்னுடைய நாசத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற நிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தில் தான் கர்த்தாவாகவுமாகிற தில்லை, தன் நாசமானது புருஷார்த்தமல்லாததால், அந்த நாசம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படும் பக்சுத்தில் பேத தர்சனமென்ன அதற்கு மூலமான அவித்தைய முதலியவைகளென்ன இவைகளின் கல்பனமே உண்டாகாது ஆதலால் தைவத்தாஸித்தப்பட்டவனை மீண்டும் உலககையினாஸிப்பதுபோன்ற இந்த விசாரம் போதும், ஆகையால் பந்தமானது அநாதிகர்ம ப்ரவாஹரூபமான அஜ்ஞாநத்தினடியாக உண்டாயிருப்பதால் அதன் நாசமானது கூறப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாநத்தினாலேயே, அந்த ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியானது நாடோரும் செய்யப்படாநின்ற பரமபுருஷாராதன வேஷம் பூண்ட ஆத்மயாதார்த்தம் ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற வர்ணசீரமங்களுக்குத் தக்கதான கர்மங்களால் அடையத்தக்கது, அதில் பலத்தில் விருப்பத்துடன் செய்யப்படும் கர்மங்களனைத்தும் அல்பாஸ்திரபலன்களுடன்கூடியதென்பதும் பலத்தைக்கருதாமல் செய்யப்படுகிறவைகளும் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனவேஷம்பூண்டவைகளுமான கர்மங்கள் உபாஸநரூப

* சேத்தா—வெட்டுகிறவன்.

எனது] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம் பூநீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

மான ஜ்ஞானோத்தப்பதியின்வாயிலாகப் ப்ரஹ்மபாதாத்மயானுபல ரூபமான முடிவில்லாத சாச்வதபலன்களுடன் கூடியதென்பதும் கர்மஸ்வரூபஜ்ஞாந மில்லாண்டில் அறியப்படுகிறதில்லை. பலாபேனக்ஷபுடன் கூடினதாகச் செய்யப்படுதலென்கிற ஸ்வரூபத்தின் பரித்யாகத்தை முன்னிட்டு எப்படி இங்கு கூறப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்துடன் கூடின கர்மங்களின் உபாதானம் ஸம்பக்ஷிததில்லை என்று கர்மவிசாரத்திற்கு நிறகு கர்மங்கள் அல்லாதிரபலனுள்ளவைகளுண்டு நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்டபடியால் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்ப்பத்தக்கதென்று “அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்கிற ஸூத்ரத்தினால் கூறப்பட்டது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாதாவின் அனுபபத்தியைக்கூறுகிறார்—அபிச என்று. ஸ்வரூபபூதஜ்ஞாநத்திற்கு வேறுஜ்ஞாதாவின் அபேகைஇல்லைமென்றே அதனால் அதை விலக்குவதற்காக ‘க்ருதஸ்நந நிலேத விஷய ஜ்ஞாநஸ்ய’ என்று உரைக்கப்பட்டது. ப்ரமாணத்தால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநமானது ஆசீர்யத்துடன் கூடியதாகவே காணப்பட்டிருக்கிற தன்றே. ஜ்ஞாதா ப்ரஹ்மத்தைவிடவேறானவனா? அல்லது வேறுபடாதவனா? என்கிற விதல்பாபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—சீநீமாநீர என்று. முதலில் கோயம் என்று தர்மி ப்ரச்சம் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறானதென்கிற பக்ஷத்தில் தூஷணம் கூறுகிறார்—ந என்று. கர்ம கர்க்ருத்வ விரோதத்தாலென்று கருத்து. நிவர்த்திக்கப்பட்டதக்க தன்மை இருந்தாலன்றோ கர்மகர்க்ரு விரோதம். ஆகையால் அதன் பரிஹாரத்திற்காக ஸ்வரூப பக்ஷத்தை சங்கிக்கிறார்—ப்ரஹ்ம என்று. இது ஜ்ஞாந்ருத்வ தர்ம விகல்பம். கீம் ஸ்வநுபம் என்று. ஸ்வரூபம் ஸ்வாபாவிகமென்று அர்த்தம். பிந்தி உண்டாவதாக புத்தியில் கிலேபெற்றிருப்பதால். அத்தயஸ்த பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—அந்யஸ்தஜ்ஞேந் என்று. நிவர்த்தகஜ்ஞாநாவிஷய தயா நிஷ்டத்தேயவ என்று. ஜ்ஞாந்ருத்வாத்யாஸமும் அதற்கு மூலமான வேறு அவித்யையும் நிவ்ருத்தி அடைய வேண்டுமெயாகில் அது வேறு நிவர்த்தகத்தை அபேகிப்பதிருப்பதால் வேறான நிவர்த்தகத்தை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாமையால் அது இரண்டும் இருக்கவே இருக்கிறதாதலால் மிகுதி இன்றி அவித்யா நிவ்ருத்தியானது உண்டாகாதென்று அர்த்தம், நிவர்த்தக ஜ்ஞாநாத்ரத்தை ஒப்புக்கொள்ளில் அதுவும் ஒன்றுக்கு ஒன்றைக்குறித்து வித்திரூபமாக இருப்பதால் ஜ்ஞாதாவை அபேகிப்பதால் அவஸ்தை உண்டாகுமென்று சொல்லுகிறார்—நிவர்த்தக என்று. முதலாவது பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—ப்ரஹ்மஸ்வநுபஸ்ய என்று. நீருபாதிகமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கே ஒப்புக்கொள்ளப்படாவின்ற ஜ்ஞாந்ருத்வமானது ஸ்வபாவவித்தமென்பது உங்களுக்கும் வித்தாந்தமாக ஆகலாமென்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞாதாவுக்கும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான இருத்தலென்கிற உபாதியை ஏற்றுக்கொள்ளுதலை பலமாகக்கொண்ட பரபஞ்ச நிவர்த்தகமாகவும் ப்ரபஞ்சமூலமான அவித்யைக்கு நிவர்த்தகமாகவுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தினாலேயே நிவ்ருத்தியானது உண்டாகப்போகிறதென்று ஆசங்கித்து வ்யாகாதத்தால் தூஷிக்கிறார்—நிவர்த்தக ஜ்ஞாந ஸ்வநுபம் என்று. ஜ்ஞாதாவுக்கும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்தியானிவிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்காக சரவணம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தியே உண்டாகாமல்.

போகவேண்டியதாகும் என்று சொல்லுகிறார்—அத்யஸ்தோஜ்ஞர்தா என்று. ஜ்ஞாதா வின் நாசமானது பரமபுருஷார்த்த ரூபமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாதலால் அபுருஷார்த்த த்வமிஸ்லே என்று ஆசுவகித்துச் சொல்லுகிறார்—நநீநாசஸ்ய என்று. பூர்வபக்ஷஸரா கரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார்—இதி என்று. இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மித்யாத்வ நிராகரணத்தினால் பந்தம் ஸத்யமென்று ஸித்தித்துவிட்டபடியால் அந்த பந்த நிவ்ருத்யியானது கர்மங்களை அபேக்ஷித்துக் கொ ண்டிருக்கிற உபாஸநாரூபமான ஜ்ஞாதத்தினாலேயே என்பதனால் கர்மவிசாரம் ப்ரஹ்ம விசாரத்திற்கு முந்திவகாலத்தில் நடத்தப்பட்டிருந்ததல் வேண்டும்என்பது யுத்தமென்று சொல்லுகிறார்—தஸ்மாந் என்றது. தஸ்மாத்தஸாதந சதுஷ்ட்யமானது ப்ரஹ்மவிசாரத்தை க்குறித்து முந்தி இருக்கவேண்டுமென்பதில் வஸ்து ஸாமர்த்தியம் என்கிற ஹேதுவா னது கூறப்பட்டது. அதுவும் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மத்தினிடம் அத்யஸ்தமான ப்ர பஞ்சத்திற்கு கர்மங்களை அபேக்ஷியாத ஜ்ஞாதத்தால் நிவிர்த்திக்கப்பட்டதக்கதன்மைஎன் பது யாதொன்றுண்டோ அதுவும் பொருந்தாதென்று உபபாதானம் செய்திருப்பதால் வஸ்து ஸாமர்த்தியம் ஸித்தியாமல் போவதாலென்று அர்த்தம். ஸ்வரூபநாதித்த்வத் தை விலக்குவதற்காக ப்ரவாஹ சப்தம். அநிர்வசநீய வ்யாவ்ருத்தியை உத்தேசித்து கர்ம சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உத்தலக்ஷணஜ்ஞாதாதேவ-உபாஸநாத்மக ஜ்ஞாதத்தினாலேயே அதன் உத்தத்தியானது வர்ணாசாமங்களுக்குத் தருந்த கர்மங்களால் அடையத்தக்கதாக இருக்கட்டும், அதனால் உபாஸநாதி ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தைக்குறித்து ப்ரஸ்துத கர்மவிசார பூர்வ வ்ருத்தத்தவத்திற்கு என்ன வென்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார். நநீநா என்று. கர்மவிசாரத்தாலேயே அதற்கு அஸ்பாஸ்திரபலத்தவம் பலித்ததென்று கருத்து. அநபிஸம்ஹிதபல என்று. உஜ்ஞேதானே இது முதலிய கர்மவிநியோஜக வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமானது பதார்த்தஜ்ஞாதத்தை முன்னிட்ட உண் டாவதால் பதார்த்த பூதமான கர்ம ஸ்வரூபமென்கிற பெயருள்ள விசேஷ்யஜ்ஞாநமில் லாமல் உபாஸனத்தின் வாயிலாகஅநந்தஸ்திரபலத்வ ரூபமான விசேஷணமும் அறிய ப்படுகிறதில்லே என்று அர்த்தம், அதனால் இவ்விடத்திலென்னவென்று கேழ்க்கப்படு மேயாகில் சொல்லுகிறார்—கேவல என்று. கேவலாகார:- ஆத்மயாதாதம்யபுத்திஸம்ஸ் கார ரூண்யமான உருவம், விடுவதற்காகவும் எடுத்துக்கொள்வதற்காகவு மல்லவோ ஒன்றின் ஜ்ஞானம்-அதில் பலத்தில் வாயிலாக கர்மங்கள் விடத்தக்கவைகள். ஸ்வரூப த்தால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதக்கவைகள். ஹானம் உபாதானம் இரண்டுக்குமாக ஏற்படுகிற ஜ்ஞாநமானது கர்மவிசாரமில்லாவிடில் ஸித்தியாது. ஆதலால் கர்மவிசா ரம் நிவ்ருத்தித்து விடும்பக்ஷத்தில் அந்த ஜ்ஞாதத்திற்கு பலமான ஹானம் உபாதா னம் இரண்டும் ஸம்பவியாதென்று அர்த்தம். அதாத: சப்தத்தை நிகமனம் பண்ணு கிறார்—இதிகரீம விசாராரநந்தாய் என்று. ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத்தக்க தென்பத னால் ப்ரஹ்மஜ்ஞாஸா சப்தார்த்தம் கூறப்பட்டது. விசாரம் செய்யத்தக்கது என் பதில் அதிக விவாதம் கிடையாது. விசாரமானது சப்தத்தால் நேராக உணர்த்தப்ப டுகிறது, சப்தயின்றி அர்த்தத்தால் வித்திக்கிறது, என்று இவ்வளவே யன்றோவை கத்யாயம். அதாத: சப்தார்த்தத்திலேயேயே யன்றோ அதிக விவாதம். அதனாலேயே அநாத: என்று இவ்வளவு சப்தாறு பூர்வீ எடுக்கப்பட்டது. இவ்வண்ணம் ஸஞேர்த்தி லுள்ள அக்ஷரங்களின் யோஜனை செய்யப்பட்டது.

அர்த்தநிச்சயத்தாலாவது பரங்குதியின் அர்த்தநிச்சயத்தாலாவது சப்தத்திற்கு ஸித்தவஸ்துவினிடம் அபிதான சக்தியின் நிச்சயமுண்டாகிறதில்லை. அந்த ஜ்ஞாதமான காரியத்தைச் சொல்லுகிற பதஸமுதாயமானது அந்த காரியம்சவிசேஷ நிச்சயரூபமாக இருப்பதால். ஸர்ப்பத்தினிடமிருந்து பயந்தவனுக்கு இது ஸர்ப்பமல்ல இது கயிறு என்கிற சப்தத்தைக்கேட்ட உடன் பயரிவ்ருத்திபைக்காண்பதனால் ஸர்ப்பத்தின் அபாவபுத்திஹேதுத்வ நிச்சயமில்லை. இந்த இடத்திலும் இந்தவஸ்து அசைவந்நிருக்கிறது வீஷ்ணுமல்லாதது அசேதனம் இதுமுதலிய அர்த்த ஜ்ஞாநங்கள் அனேகங்கள் பயரிவ்ருத்திஹேதுக்களாக இருக்கும்பொழுதுவிசேஷநிச்சயம் ஏற்படாததால்.

ச்ருதபாகாசிகை—

அதற்குமேல் தாற்பார்யார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. நூதர இது முதலியதால். அக்ஷரயோஜனையில் அன்யனனால் வேறு விதமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற அக்ஷரார்த்தமானது நிரஸிக்கப்பட்டது. அதை நிரஸனம் செய்யும் ஸமயத்திலேயே அன்யனனால் வேறு விதமாகக்கூறப்பட்ட தாற்பார்யார்த்தமும் நிரஸிக்கப்பட்டது. அன்யனால் ப்ரபஞ்சம்ஸத்யமாக இருப்பதபற்றி அதற்கு ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கப்பட்டதக்க தன்மை இல்லாமையால் ஜ்ஞாநத்திற்காக ப்ரஹ்மவிசாரமானது ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்லவென்று பூர்வபகஷத்தைச் செய்துகொண்டு ப்ரபஞ்சம் மித்யையாக இருப்பது பற்றி அதற்கு ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கப்பட்டதக்க தன்மையிருப்பதால் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதென்று வித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. அது முந்தியே நிரஸனம் செய்யப்பட்டது. அதற்குமேல் ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராய விஷயமான நிரவிக்கத்தக்க சங்கையை உபந்நவித்து அந்த ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராய னேசரமான பரிஹாரத்தையும்சொல்வதற்குத்தொடங்குகிறார்—நூதர இது முதலியதால். கர்மவிசாரத்திற்குப் பிறகுஅந்த கர்மங்கள் அவ்ஸஸ் திரபலன்சுளுடன் கூடியவைகளென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதாலேயே ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று சொல்லிவிட்டு வித்தவஸ்துவினிடம் சப்தங்களுக்கு வ்யுத்தபத்தி இல்லாமையால் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத்தக்கது என்கிற ஷசனம் வ்யாகாத தோஷமுள்ள தென்கிற அன்யனுடைய சோதனமானது பூர்வமீமாம்ஸையை அறியாமையால் செய்யப்பட்டது. அதாதோ தர்மஜ்ஞாநஸா என்கிற ஸூத்திரத்தில் அத்தியயனம் செய்தபிறகு வேதாத்தியயனம் செய்து முடிந்துவிட்டபடியினாலேயே தர்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது என்று சொல்லிவிட்டு நீ ப்ராபாகரர்களால் அத்தியயனமானது ஆசாரியகத்தை அநிகாரமாகக் கொண்டிருப்பதால் தர்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று பூர்வ பகஷத்தைச் செய்து அர்த்ததோதாதிகாரமாக இருப்பதால் தர்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று வித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. நீ பாட்டர்களாலோ வென்றால் அத்தியயனமானது ஸ்வர்கார்த்தமாக இருப்பதால் தர்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதல்லவென்று பூர்வபகஷத்தைச் செய்துகொண்டு அர்த்த ஜ்ஞாநார்த்தமாக இருப்பதால் அது செய்யத்தக்கதென்று வித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. அதுவும்உன் பகஷத்தில் வ்யாஹதமாயுள்ளது. அந்த இடத்தில் ஸூத்ராக்ஷரங்களை யோஜனம் செய்து தாற்பார்யார்த்தம் கூறப்பட்டது. இந்த இடத்திலும் அக்ஷரார்த்தத்தைக் கூறி

நீ ப்ராபாகரர்கள்—மீமாம்ஸகர்கள், நீ பாட்டர்கள்—மீமாம்ஸகர்கள்,

எளஅஅ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷ்ரதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

நாத்பர்யார்த்தம் சொல்லப்படுகிற தென்பது பொருத்தமுள்ளது. அக்ஷரயோஜனையில் ப்ரஹ்ம விசாராரம்பத்தில் கர்மங்கள் அல்பங்னாயும் அஸ்திரங்கனாகவுமுள்ள பலன் களுடன் கூடியவைகளென்கிற நிச்சயத்துடன் கூடின அநந்த ஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி யானது விசிஷ்ட ஹேதுவாக உரைக்கப்பட்டது. அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி இல்லா விடில் அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவுமிருக்கிற பலத்திலேயே த்ருப்தியுள்ளவனாக இருக்கலாம், அல்பாஸ்திரபலத்வ நிச்சயமில்லாமல் போமேயானால் ஒழிவானது உண்டாகலாம்;என்று விசிஷ்டஹேது இந்தஇடத்தில் ஸம்பாவனையுடையதென்கூடின ஆபாதப்ரதீதியானது சொல்லக்கூறுதப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட அதுபாவ்ருத்திக்குஹேதுவாக இருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞாத் தன் அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதிக்குப்ராமான்ய ஸம்பாவனையானது பொருந்தாதது- வரித்தவஸ்துவில் சப்தத்துக்கு போதகத்வ நிச்சயமில்லாமையால் என்கிற விசிஷ்ட ஹேதுவில் விசேஷமாம்ச வரித்தியை ஆசங்கித்து ஸித்தவஸ்துவில் வ்யுபத்தி ஸம்பலிப்பதால் அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி இருக்கிறதென்று பரிஹரிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் பூர்வபக்யம் சொல்பவன் ப்ரபாகரன். ஸுத்தரகாரர்களுக்கு இனிமேல் உண்டாசப்போகிற தர்சனங்களை அறியும் வல்லமை இருப்பதாலும் சிலர்களால் சொல்லப்பட்டிருமலிருந்தபோதிலும் ஸம்பாவ்யமானவர்களான ப்ரதிகூல பகடங்கள் ஆசங்கித்து நிரஸன் செய்யத்தக்கதாக இருப்பதாலும் இவ்வண்ணம் பூர்வபக்யம் செய்தல்யுத்தம். அன்றிசேகோதகாலக்ஷணமான அர்த்தமே வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க தென்பது ணையினிமம். சோதனையாவது க்ரிண்டயில் ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிற வசனம். அதை ஆசங்கித்து ஸித்தவஸ்துவும் வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதென்று ஸுத்தரகாரர்களால் ஸாதிப்பது யுத்தமானது. அக்ஷரயோஜனையில் ப்ரஹ்ம விசாரம்செய்யத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரஹ்ம விசாராரம்பம் யுத்தமல்லவென்று பூர்வபக்யத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மவிசாராரம்பம் யுத்தமென்பது நிலை பெற்றதென்று ஸித்தாந்தத்தை முடிவுக்குக்கொண்டுவந்திருப்பதாலும் தீபத்திலே கண்டோக்கங்களாக இருக்கிற விஷயம் ஸம்சயம் இரண்டும் அர்த்தஸித்தங்கள். ப்ரஹ்மவிசாரம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை விஷயமென்பது ஸித்தித்தது. ஆரம்பமானது யுத்தமல்லவென்று யுத்தம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸம்சயம் வரித்திபெற்றது. ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையானது ஆரம்பிக்கத்தக்கதா? அல்லது ஆரம்பிக்கத்தக்காததா? என்று. அத்தகாக ஸெதிக்கப்படுகிறது. வேதாந்தங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடம்ப்ராமானா? அல்லது இல்லையா? என்று. அதற்காக பரிக்கிப்படுகிறது சப்தத்துக்கு ஸித்தவஸ்துவை உணர்த்துகிற ஸாமர்த்திய நிச்சயம் ஸம்பலிக்கிறதா இல்லையா என்று. அதற்காக விசாரிக்கப்படுகிறது வருத்த வ்யவஹாரத்தைத் தவிர்த்த மற்ற இடத்தில் சப்தங்களுக்கும் அர்த்தங்களுக்கும் ஸம்பந்தாவதாரணம் ஸம்பலிக்கிறதா இல்லையா என்று. வருத்த வ்யவஹாரத்திலும் சப்தத்திற்கு வரித்தவஸ்து போதகத்வ நிச்சயம் ஸம்பலிக்கிறதா இல்லையா என்றும். ஸம்பலிக்கிற தில்லே என்று பூர்வபக்யம். ஸம்பலிக்கிறதென்று ஸித்தாந்தம், எப்பொழுது வ்யவஹாரத்தைத் தவிர்த்த மற்ற இடத்தில் வ்யுபத்தி இல்லையோ வ்யவஹாரத்திலும் சப்தம் ஸித்தமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறதென்கிற நிச்சயம் ஸம்பலிக்கிற தில்லேயோ அப்பொழுது சப்தத்துக்கு வரித்தவஸ்துபோதக ஸாமர்த்தியமில்லாமையால் வேதாந்தங்களுக்கும் பரிநிஷ்பன்னனுபமான ப்ரஹ்மத்தினிடம்ப்ராமான்யம் கிடையாதென்கிற நிச்சயமுள்ள புருஷனுக்கு அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதிக்குப்ராமான்ய ஸம்பாவலு ஸித்தி இல்லாமையால் விசிஷ்டஹேதுவில்லாமையால் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்லவென்று பூர்வபக்யத்தில் ப்ரபலிப்பாவம். ஸித்தாந்தத்திலே வென்றால்எப்பெ

முது வ்யவஹாரத்தைத் தவிர்த்த மற்ற இடத்தில் வ்யுத்தபத்தியும் வ்யவஹாரத்தில் வரித்தவஸ்துபரத்வாவதாரணமும் ஸம்பவிக்கிறதோ அப்பொழுது சப்தத்துக்கு வரித்தருபர்த்தத்தில் ஸாமத்தியத்தினால் வேதார்த்தங்களுக்கும் பரிசிஷ்டபன்னரூபமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ப்ராமான்யத்தால் ப்ராமான்யாபாவ நிச்சயமில்லாத புருஷனுக்கு அசந்த ஸ்திரபலரூப ப்ரஹ்மவிஷயா பாதப்ரதீதி ப்ராமான்ய ஸம்பாவணஸித்தித்திருப்பதால் விசிஷ்ட ஹேதுவின் வரித்தியினால் ப்ரஹ்மமீடாமனை ஆரம்பிக்க தக்கதென்று விசாரங்களுக்கு பலபலபாவம்.

பூர்வ பக்ஷத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—நந்தா என்று. முந்தி ம்ருஷாவாதியினால் சொல்லப்பட்ட ஸூத்ர தாத்பர்யம் நிரஸனம் செய்யப்பட்டது. அதன் வ்யாவருத்தியை ஸூதிபிக்கிறார் தந்தா சப்தத்தால். நந்தா ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்யத்வம் கிலேத்திருக்கையில் என்று அர்த்தம். பூர்வபக்ஷத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—வீருத்த்வயவஹாராத் என்று. வ்ருத்த: - வ்யுத்தபத்தியுள்ள ப்ரயோஜ்யனும் ப்ரயோஜகனும். அவ்விருவர்களுடைய வ்யவஹாரம் காரியமாயும் வாசிகாயுமுள்ளது. வ்யவஹாரத்தைத் தவிர்த்த மற்ற இடத்தில் சக்தி நிச்சயம் உண்டாகவேண்டாம். அதனால் என்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—வ்யவஹாரஸ்ய ச என்று. கார்யபுத்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டிருப்பதின் பலத்தைக் கூறுகிறார்—கார்யார்த்த ஏவ என்று. அதனால் பலித்ததைச் சொல்லுகிறார்—கார்யரூப என்று. வேதம் சப்தாத்மகமாக இருப்பதாலும் சப்தம் வ்யுத்தபத்தியை அபேக்ஷித்திருப்பதாலுமென்று கருத்து. அதனாலென்னவென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அந்: என்று. அத: - வேதார்த்தம் கார்யரூபமாக இருப்பதாலென்று பொருள்—ந் ப்ரமானபாவமநுபலிதூயிஷ்டீதி. ப்ராமான்ய ஸம்பாவணையுமில்லை. அயோக்யமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். முதலாவதான வ்யுத்தபத்தியானதுவருத்த வ்யவஹாரத்தைத் தவிர்த்த மற்றஒன்றினாலும் உண்டாகிதில்லை. குடம் இருக்கிறது என்று சொன்னவுடன் ப்ரவ்ருத்தி இல்லாமலிருக்கையில் அதற்கு போதகத்வம் அறியப்படுகிறதில்லையன்றோ. பசவைக்கொண்டுவா இதுமுதலியசப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டவுடன் நீ ப்ரயோஜ்யனுடைய ப்ரவ்ருத்தியைக்கண்ணுற்று ப்ரவ்ருத்தியானது கார்யபுத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிறதென்று அறிவுடையவனான பூ வ்யுத்தபிதஸுவானவன் இந்த சப்தமானது கார்யரூபமான அர்த்தத்தை அறிவிப்பதில் சக்தியுள்ளது என்று நிச்சயிக்கிறான் அந்தவ்யவஹாரங்களில் அனேக ப்ரயோகங்களில் தொடர்ந்து வருகிற சப்தத்திற்கு தொடர்ந்துவருகிற அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தத்தையும் விலக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தத்தையும் க்ரஹித்துக்கொண்டு சேர்த்துக் கொள்ளுதல் விலக்குதல் வாயிலாக அர்த்த விசேஷங்களோடு சப்தவிசேஷங்களுக்கு ஸம்பந்தத்தை நிச்சயிக்கிறான் என்பதனால் முதலில் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தபத்தி ஏற்படுகிறது. முதலிலேயே இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தம் என்று சொன்னால் இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தமென்கிற இந்த வாக்கியத்திலுள்ள பதங்களுக்கு அர்த்தப்ரதீதி உண்டாகிதில்லை யன்றோ. இவ்வண்ணம் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தபத்தியை ஏற்படுத்திக்கொண்ட புருஷனுக்கு பிற்காலத்தில் இந்த சப்தத்திற்கு இது அர்த்தமென்று கற்றுக்கொடுத்தபோதிலும்கூட முதலில் கார்யார்த்தபரமாக வ்யுத்தபன்னமாக இருக்கிற சில பதங்களோடு சேர்ந்திருத்தல் காணப்படுவதால் முதலில் வந்த வ்யுத்தபத்திக்கு விரோதமின்றி அந்த அந்த சப்தங்களுக்கு அர்த்த ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்கப்படுவதால்.

§ ப்ரயோஜன்—ஏவத்தக்கவன். ப்ரயோஜகன்—ஏவுகிறவன்.

§ வ்யுத்தபிதஸு—வ்யுத்தபத்தியில் விருப்பமுள்ளவன்.

எல்லா சப்தங்களும் கார்யார்த்த ப்ரதானங்களென்றே க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. அதனால் ஏதே.லௌகிகங்களோ அதே வைதிகங்களென்கிற நியாயத்தினால் வேகாந்தங்கள் வித்தவஸ்துவிலுபயத்தில் போதகங்களாக ஆகிறதில்லை என்று அர்த்தம். வேதாந்தங்கள் ஸம்ஸ்க்ருத சப்தங்களாக இருப்பதால் வேறு பாஷையினால் முதலில் வ்யுத்தி வந்த மனிதனுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத சப்தத்தில் இந்தசப்தத்துக்கு இது அர்த்தம் என்று வ்யுத்தி உண்டுபண்ணப்படுமேயாகில் ஆரம்பத்திலேயே வித்தவஸ்துவில் வ்யுத்திபதியானது உண்டு பண்ணப்பட்டதாக ஆகலாமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. கார்யார்த்தபாங்களாக முதலில் வ்யுத்திபண்ணுகளான பாஷாந்தர சப்தங்கள் ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற ஸ்வபாமுள்ளைகளாக (அதாவது) பர்யாயங்களாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸம்ஸ்க்ருத சப்தங்களும் கார்யபரங்களாகவே வ்யுத்திபண்ணுகளாக ஆகலாம்.

வித்தவஸ்துவில் வ்யுத்திபத்திக்கு || பாட்டர்களால் சொல்லப்பட்ட உதாஹரணத்தை நிரஸனம் செய்கிறார்—நாச என்று. முக்காலங்களிலுமிருக்கிறவைகளுக்குக் கென்று || பஞ்சிகையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது, அது இவ்விடத்தில் அபிபிராயப்படுத்தப்பட்டுக்கிறது. தேசம் காலம் யோக்யதை முதலியவைகளால் புத்திரனுடைய பிறப்பை அறிகிறான் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார் ஸுலக்ஷணம் என்று. நல்ல லக்ஷணம் ஸுகப்ரஸவம் முதலியதால் அன்யதா வித்தியானது * நயவிவேகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகிசப்தத்தால் பிதாமாதா முதலியவர்களுக்கு பீடாரிவருத்தியும். பிதகாலத்தில் உண்டாகக்கூடிய ஸம்பத்துமுதலியதும் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. வ்யுத்திபத்தியாவது சப்தத்திற்கு அர்த்த விசேஷங்களோடுகூட ஸம்பந்தத்தை க்ரஹித்தலே ஒழிய அர்த்தமாந்தரத்தோடல்லவென்கிற இவ்வித தூஷண மூறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. † நையாயிகன் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற உதாஹரணத்தை நிரஸனம் செய்கிறார்—நாபி என்று. இது வ்யுத்திபன்ன பதங்களைக்காட்டிலும் வேறான பதத்திற்கு பதாந்தரார்த்த நிச்சயோதாஹரணம். எது அவ்யக்தமாகக்கூவுகிற தென்கிற வினவுக்கு (பிக: கூஜி) ருயில் கூவுகிறதென்று ஒருவனால் சொல்லப்பட்டவுடன் கூஜி சப்த வ்யுத்திபத்தியுள்ளவான ஒரு வ்யுத்திபிஸ்ஸுவால் பிக சப்தார்த்தம் அறியப்படுகிறது. இது வ்யுத்திபன்னபதங்களை விட வேறான பதத்தினது * விபக்த்யர்த்தத்திற்கு † ப்ரக்ருத்யார்த்த நிச்சயோதாஹரணம். (காஷ்டங்களால்) வீரருகளால் (ஸ்தாலியில்) பாத்திரத்தில் (ஒதனத்தை) அன்னத்தை (பசதி) பக்குவம் செய்கிறான் என்று சொன்னவுடன் வ்யுத்திபன்ன விபக்தியுடன் கூடின பசதி சப்தார்த்தத்துடன் கூடின வ்யுத்திபிஸ்ஸுவினால் காஷ்டம் முதலிய ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம் அறியப்படுகிறது, ஜ்ஞாநா என்று. இப்பொழுது கேழ்க்கப்பட்டிருக்கிற இந்த வாக்கியத்தில் முந்தி கார்யபரமாக வ்யுத்திபன்னமாக இருக்கிற வாக்கியத்திலுள்ள சில பதங்கள்

|| பாட்டர்கள்—குமாரிஸ பட்டருடைய மதத்தைப் பின்பற்றினவர்களான மீமாம்ஸகர்கள். || பஞ்சிகை—ஒரு க்ரந்தம். * நயவிவேகம்—ஒரு வேதாந்த கிரந்தம். † நையாயிகன்—கௌதமரிஷியினால் செய்யப்பட்டுள்ள தர்க்கசாஸ்திர வழியையின்பற்றுகிறவன். * விபக்தி—வேற்றுமை. † ப்ரக்ரு—ப்ரபுஷ்யம் எத்தசப்த. தின்

காணப்படுவதால் இந்த பதஸமுதாயமும் கார்யத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுன்ன தென்று அறியப்படுகிற தென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஜோதகாரியாபிதர்யீபதஸ முதாயஸ்ய என்று கூறப்பட்டது. நதம்ச விசேஷ: கார்யம்ச விசேஷம்-கார்யமானது அனேக ி காரகங்களோடுகூடியதன்றோ. அந்த கார்யம் விசேஷமும்ச ரிச்சயமுபமாதலால், அந்த பதாந்தரார்த்த ரிச்சயத்திற்கும் பார்ருத்யார்த்த ரிச்சயத் திற்கும் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே நதம்ச விசேஷ: கார்யத்தைச் சொல்லுகிற ு பதஸமுதாயம்ச விசேஷம்-ிம்ருஷாவாதிகளால் சொல்லப்பட்ட உதாஹரணத்தை தூஷிக்கிறார் நச என்று. ி வாசஸ்பதியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை ஆசுக்கித்து பரிஹரிக்கிறார்—கார்ய என்று. அவனால் இவ்வண்ணமல்லவோ லித்த வஸ்துவில் ப்ராமாண்யம் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது எல்லா சப்தங்களுக்கும்தொ டர்ந்துவருகிற அர்த்தம் சொல்லத்தக்கது. கார்யமுபமான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் தன்மையுடன் சேர்ந்திருத்தல் தொடர்ந்துவருகிறதா? அல்லது கார்யத்துடன் அன்வ யித்த தன்னுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமையுடன் சேர்ந்திருத்தல் தொடர்ந் துவருகிறதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் காரகபதங்களில் ி வ்யபிசாரம் வருகிறது. அவைகளுக்கு கார்யாபிதாயித்வ மில்லாமையால், இரண்டாவது பக்ஷத்தில் லிங்கம் முதலியவைகளில் வ்யபிசாரம் வருகிறது. அவைகளுக்கு கார்யத்துடன் சேர்ச்சையுற்ற ஸ்வார்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமை இல்லாமையால், மூன்றாவது பக்ஷத்தில் காரக பதங்களில் வ்யபிசாரம் ஸம்பவிக்கிறது. அவைகளுக்கு காரகங்களோடு அன்வயித்த ஸ்வார்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமை இல்லாமையால், ஆதலால் பதங்களுக்கு அன் யான்விதமான ஸ்வார்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமையானது தொடர்ந்து வருகிறதென் று சொல்லத்தக்கது அன்விதாபிதான வாதியால்.

காயபுஷுஜிபுவதுதிவ்யாவதெந ஸஷஸு புவதகூ யபுவவெவாயிகுபுவமததிதி ஸவபுவபாநா காயபுவாகெந ஸ வெபு: வவெபு: காயபுவெஸுவ விஸிஷஸு புவதிவாபுநாநாநா நிதஸூயபுரெதூ வபுஸகிதிஸய: | ஊஷஸூயநதாவூஜிஷு காயபுஷுஜிபுவரெண புவதுதிவெதா:; ந ஸூரபுவெண, சுதீதா நாமதவதபுரெதெவெபாவாயபுவூஜிஷு புவதுதுநாவவெஸு: | “ஊஷாவாயொ வி ிதூயதூபுதெ ந லிபுதி; சுதொ ிதூ கிலாயு:, ஊவிஷுஜிபுவந ஜாயதெ; தாவந்புவதபுதெ | சுத: காயபுஷுஜிபுவ புவதுதிவெதாரிதி புவதபுசுவெஸுவ

ி காரகன்—கரியை உண்டுபண்ணும் திறமையுள்ளது.

ு ஸமுதாயம்—கூட்டம். ி ம்ருஷாவாதி—அத்வைதி. ி வாசஸ்பதி—ஒரு மீமாம்ஸகன். ி வ்யபிசாரம்—தவருதல்.

ஸஷ்வாஸ்யுதயா காயுடுஸ்யுவ வேடிவெடிக்கா பூரிநிஷ்டஹரூபவஸு
ஹ்ரபாஷ்டிகக்ஷணாந்நவீரவமாவபூதிவெது: “சுக்ஷய்யம் ஹ்ரவெ
வாதுபூராஸ்யபாஜிநஸூக்யதம் ஹவதி” உத்யாஷிஷி: சுபிடுணாடுவெஸ்ய
ரவமகவபூதிவாடிநாஸு . சுபிடுவமரூபூரவீரகூபூஷ்டிஜாநவமரூப
ந்நவீரகூபூஜாநமஹதுகொ ஸூஹவீவாராராஜோநயுது: - ஹகி||

ஸ்ரீயாஷ்யம்—

கார்யபுத்தி ப்ரவ்ருத்தி இவ்விரண்டுக்குமுள்ள + வ்யாப்திபலத்தினால்
சப்தத்திற்கு ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தி
றமை அறியப்பட்டிருப்பது பற்றி எல்லாபதங்களும் கார்யார்த்த போதனத்
தில் நோக்கமுள்ளதாதலால் எல்லா பதங்களாலும் விசிஷ்டமான கார்யமே
ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதால் மற்றொன்றோடு அன்வயித்த ஸ்வார்த்த மாத்ரத்தில்
பு பதசத்தி நிச்சயமில்லை. இஷ்டஸாதநதாபுத்தியோ வென்றால் கார்யபுத்
தியின் வாயிலாக ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாக இருக்கிறதே ஒழிய ஸ்வருபத்
தாலல்ல. சென்றதும் இனிவரப்போகிறதும் நிகழ்காலத்திலுள்ளவைகளு
மான இஷ்டோபாய புத்திகளில் ப்ரவ்ருத்திக்கு உபலப்தி இல்லாமையால்,
இஷ்டோபாயமானது என்னுடைய ப்ரபத்தனமில்லாவிடில் வித்திபெறுது
ஆகையால் என் ப்ரயக்னத்தால் ஸாத்தியமென்கிற புத்தியானது எவ்வள
வுக்குள் உண்டாகிறதில்லையோ அவ்வளவுக்குள் ப்ரவ்ருத்திக்கொனில்லை.
ஆதலால் கார்யபுத்தியே ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவாக இருப்பது பற்றி ப்ரவர்த்த
கமே சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதால் கார்யமே வேதத்தால்
அறியத்தக்கதாக இருப்பதாலும் பரிவிஷ்டபன்னரூபமான ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி
ரூபமர்ன அநந்தஸ்திரபல \$ ப்ரதிபத்தி இல்லாமையாலும் “ அக்ஷய்யம்
ஹவை \$ சாதூர்மாஸ்யபாஜிந: ஸூக்ருதம்பவதி” இது முதலியவைகளால்
கர்மங்களுக்கே ஸ்திரமான பலன்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் கர்ம
பலன்கள் அல்பங்கள், அஸ்திரங்கள், ப்ரஹ்மஜ்ஞான பலன்கள் எண்ணிறந்த
வைகள், சாச்வதங்கள், என்கிற ஜ்ஞானத்தைக்காரணமாகக் கொண்டிருக்
கிற ப்ரஹ்ம விசாராரம்பமானது புத்த மல்ல- என்று.

பு சக்தி—இந்த பதத்தால் இந்த அர்த்தம் அறியத்தக்கதென்கிற ஈச்வரனுடைய
இச்சை என்பது தார்க்கிகர்களின் கொள்கை. \$ ப்ரதிபத்தி—ஜ்ஞானம்.

\$ சாதூர்மாஸ்யம்—ஒரு யாகம்.

ச்குத்பர்காசிகை—

மற்றதோடு அன்வயித்திருத்தல் ஸித்த வஸ்துவவுக்கும் இருக்கலாமாதலால் கார்ய ரூபமான அர்த்தத்திலேயே வ்யுத்தபத்தி என்கிற நிர்ப்பந்தம் பொருந்தாது. இந்த ஆச க்கையை அபிப்ராயப்பட்டு பரிஹரிக்கிறார்—கார்யபுத்தி என்று. கார்யபுத்தி வ்யா ப்திபலேன என்கிற பதத்திற்கு மேலே வஸ்தவதாராம் கார்ய பரத்வோ என்பதோடு அன்வயம். சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டவுடன் ூ ப்ரவ்ருத்தி கணப்படுவதால் சப்த த்திற்கு ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமை இருப் பதால் கார்யபுத்திக்கும் ப்ரவ்ருத்திக்கு மிருக்கிற வ்யாப்தி பலத்தால் * ப்ரவர்த்தகமும் கார்யரூபமாக இருப்பதால் எல்லா பதங்களாலும் விசிஷ்டமான கார்யமே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் மத்ரென்றுடன் அன்வயித்த ஸ்வார்த்தமாத்ரத்தில் பதங்களுக்கு சக்தி நிச்சயிக்கப்படுகிறதில்லை. பின்னையோ விசிஷ்ட கார்யம்ச விசேஷத்தில் பதங்களுக்கு சக்தி நிச்சயமென்று அர்த்தம். அறிஞர்களுக்குள் கிறந்தவயே! கார்யமே ப்ரவர்த்தகமாகில் ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிறது சப்தார்த்தமாதலால் எல்லா சப்தங்களுக்கும் இருக்கலாம். அதில்—இஷ்ட ஸாதநாபுத்தியானது ப்ரவர்த்தகமாதலால் என்று பாட்டர்களால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார்—இஷ்டஸாதநா என்று. ஸ்வப்ரயோஜனோபாயமானது அன்வயால் பாதிக்கப்படுகிறதேயாலால் அந்த இடத்திலும் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகிறதில்லையாதலால் இஷ்டோபாயதா புத்தியானது இருந்துகொண்டிருக்கிறபோதிலுங்கூட அதற்கு அப்ரவர்த்தகத்தவமானது காணப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் கார்யபுத்தியானது ப்ரவ்ருத்திக்கு வ்யாப்யை என்று கருத்து. நனைபரே! கார்யபுத்தியும் ப்ரவ்ருத்தியுடன் தன ராமல் சேர்ந்திருக்கிறதில்லை. தனமில்லாத ப்ராஹ்மணனுக்கு யாகம் செய்யவேண்டுமென்கிற . எண்ணமிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரவ்ருத்தி இல்லாமையால் இவ்வண்ணமல்ல. என்னாலேயே இது ஸாதிக்க சக்யமென்கிற புத்தியல்லவோ கார்யபுத்தி. அந்த புத்திக்கு ப்ரவ்ருத்தி வ்யபிசாரம் கிடையாது. தனமில்லாதவனுக்கு இவ்விதமான ப்ரதிபத்திகிடையாது. பின்னையோ யாகம் ஒருக்கால் செய்யத்தக்கது. பொருள் முதலியவற்றின் லாபத்தால் யாகம் அனுஷ்டிக்கப்படுமேயாகில் பலப்ராப்தி இருக்கிறது என்று. ஆகையால் தோஷமில்லை. அதனாலென்னவென்கிற அபேக்ஷ வரின் உபபாதனம் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஹேது சரீரத்தைச் சொல்லாநீன்று கொண்டும் வேறு சங்கையை பரிஹரித்துக்கொண்டும் பூர்வபாகத்தை முடிக்கிறார்—அத: இது முதலியதால். ப்ராஹ்மவிசாராரம்பத்தில் விசிஷ்டஹேதுவானது கூறப்பட்டது. அதில் அரந்தஸ்திரபலபாத ப்ரதீதி ரூபமான விசேஷ்யாம்சத்திற்கு அலித்தி கூறப்பட்டது. இந்த விஷயத்தில் சோத்யமானது ஆபாதனம் செய்யப்பட்டது. உபாஸாவதிக்கு சேஷபூதங்களான மந்திரார்த்த வாதங்களில் அரந்தஸ்திரபலபாத ப்ரதீதியின் வரித்தியினால் விசேஷ்யாம்சத்திற்கு அலித்தி இல்லையாதலால் விசிஷ்டமே ஹேது. இதை ஆசங்கித்துக்கூறுகிறார்—அகாய்யம்ஸுவை என்று. இதுபொருள். மந்திரார்த்தவாதங்களில் அரந்தஸ்திரபலப்ரதீதியினால் ப்ராஹ்மவிசாராரம்பிருக்குமே யானால் அப்பொழுது பூர்வபாகத்திலும் “ அகாய்யம் ஹவை சாதர்மாஸ்ய யாஜிந: ஸங்குதம் பவதி ” இது முதலியவைகளால் அரந்தஸ்திரபலப்ரதீதியினால் அல்பா

பூ ப்ரவ்ருத்தி—சேஷ்டை செய்கை.

* ப்ரவர்த்தகம்—ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிற திறமை யுடையது.

ஸ்திரபலத்வ நிர்ணய ரூபமான விசேஷணமும் வித்தி பெறாததால் ப்ரஹ்மவிசாராரம்பம் யுத்தமன்று. விசிஷ்ட ஹேதுவில் விசேஷணம் விசேஷ்யம் இவ்விரண்டுக்குள் ஒரு அம்சத்திற்கு அணித்தி என்கிற அபிப்ராயத்தால் கர்மபலால்பாஸ்திரத்வ ப்ரஹ்ம ஜ்ஞான பலாநத்தன் திரத்வ ஜ்ஞானஹேதுகமென்று சொல்லப்பட்டது.

[illegible]

ஸ்ரீபரஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. எல்லா உலகங்களிலும் ப்ரஸித்தமாக அறியப்பட்டிருக்கிற சப்தார்த்தங்களுடைய ஸம்பந்த நிச்சய ப்ரகாரத்தை விலக்கித்தள்ளிவிட்டு எல்லா சப்தங்களுக்கும் அலௌகிகார்த்தாநுவதாரணத்தை ப்ராமானிகர்கள் பகுமானிக்கிறார்களில்லை. இவ்வண்ணமன்றோ சிறுவர்கள் சப்தார்த்த ஸம்பந்தத்தை நிச்சயிக்கிறார்கள். மாதா பிதா முதலிய சப்தங்களால் தாய் தகப்பன் மாமன் முதலியவர்களையும் சந்திரன் பசு மிருகம் பக்ஷி ஸர்ப்பம் முதலியவைகளையும் இதை “அறிந்துகொள் இதையும் தெரிந்துகொள்” என்கிற அபிப்ராயத்தால் விரலால் குறிப்பிட்டு குறிப்பிட்டு சுட்டிக்காட்டி அந்தந்த சப்தங்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் பலதடவை சிக்ஷிக்கப்பட்டவர்கள் மெள்ள மெள்ள அந்தந்த சப்தங்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் தங்களுக்கு ஏற்படுகிற புத்தியின் உத்பத்தியைக்கண்டு சப்தம் அர்த்தம் இவ்விரண்டுக்கும் வேறு ஸம்பந்தம் காணப்படாமையாலும் ஸங்கேதம் செய்த புருஷனை அறியாமையாலும்

அந்த அர்த்தங்களில் அந்த சப்தங்களுக்குப் ப்ரயோகமானது போதகத்வ சக்தியைக் காரணமாகக்கொண்டதென்று நிச்சயிக்கிறார்கள்.

சுருதப்பிரகாசிகை—

அத்யாபித்யதே என்று. இந்த பூர்வபகஷத்தில் ஸூத்ரகாரரால் பரிஹாரம் கூறப்படுகிறதென்று அர்த்தம். நிகிலென்று. வேறுவிதமாகச் சொல்லுகிற உம்மாலும் மேல் சொல்லப்பட்டபோகிற ப்ரகாரத்தாலேயே சப்தவ்யுத்தத்தியானது செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று நிகிலலோக சப்தத்தின் கருத்து. ப்ராமாணிகர்கள்—ப்ரமாணத்தால் அர்த்தத்தை எவீகரிக்கிறவர்கள் என்று அர்த்தம். எப்படி ஸம்பந்த நிச்சயம் என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஏவம்கில என்று. மாநாபித்ருப்நநிபி: என்று. இதுகருத்து. எப்பொழுது சிறுவன் தானாகவே சப்தார்த்த ஞானத்திற்கு தகுத்தவனாக ஆகிறானோ அப்பொழுதும் இவனை வருத்தர்களான உபாத்தியாயர் முதலியவர்களால் வ்யுத்தத்தியை உண்டுபண்ணிவைப்பதற்கு ச்ரத்தையுள்ளவர்களான தாய் தம்பன் முதலியவர்கள் தானாக வ்யுத்தத்தி உண்டாவதற்குத் தகுதியற்றவனாக இருக்கும் தகையில் உபேகை பண்ணுகிறார்களில்லை யன்றோ. பின்னையோ அக்ஷரப்பியாஸம் முதலியதற்கு உபயோகமான கிணைகளை முதல்வேயை தங்கள்புத்தியூர்வகமாகச்செய்கிறார்கள் ஸ்ரீ அம்பா தாத (தாய் தகப்பன்) முதலிய சப்தங்களின் ஸௌதாயமானது ப்ரதி ஸம்பந்தி சப்தாபேகையுள்ளது. * சசி பச முதலிய சப்தங்களின் ஸங்காதமானது ப்ரதிஸம்பந்தியின் சப்தங்களில்லாததென்று பாகுபாடு. ஸம்பந்தி சப்தமல்லாத சப்த வ்யுத்தத்திற்கு முந்தியே அம்பா முதலிய சப்த வ்யுத்தத்தியானது காணப்படுகிறது. அந்த வ்யுத்தத்தியானது உமக்கு அபிமதமான சப்தார்த்த ஸம்பந்தக்காறுணத்திலோ பொருந்துகிறதில்லை. ஒருவனைக்குறித்து தகப்பனாக இருப்பவன் (தன் ஓனாரஸபுத்திராகளைத் தவிர்த்து) மற்றவனுக்கும் தகப்பனாக இருக்கமாட்டானென்றோ. ஆகையால் சப்தார்த்த வ்யுத்தத்தியில் விருப்பமுள்ளவனுக்கு மாதாபிதா முதலியவர்களிடங்களில் அன்யர்களால் அந்தந்த சப்த ப்ரயோகத்துக்கு ஸம்பவமில்லாமையால் முதலில் அம்பா முதலிய சப்தார்த்த வ்யுத்தத்தியானது உன் மதத்தில் ஸம்பலிக்கிறதில்லை. ஆகலால் முதலாவதான வ்யுத்தத்தியானது புத்தி பூர்விகையாகவே உண்டாகிற தென்பதைக் காணப்பித்தற்காக இரண்டுகோடிகள் சப்தங்களில் காண்பிக்கப்பட்டது. தற்செயலாக ஏற்படுகிற வருத்தவ்யவஹாரத்தால் அந்தந்த சப்தங்களின் வ்யுத்தத்தியின் அனுபபத்தியும், எல்லா ஜனங்களாலும் அறியப்பட்டிருக்கிற வ்யுத்தத்திப்ரகார நிராஸமும். ஏநமவேஷி. இமஞ்சாவதாரய என்று. ஏநம் போதகசப்தத்தையும். இமம்-போத்யமான அர்த்தத்தையும் அறிவாயாகலென்று அர்த்தம். பஹுச: என்று. எவ்வளவுக்குள் விரலால் சுடடிக்காட்டுதலாலும் சப்த ப்ரயோக † ஸாஹசர்யதர்சனத்தாலும் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற வாஸனைகளின் ஆகியத்தினுடைய உதயத்தினால் தானே அந்தந்த அர்த்தங்களில் அந்தந்த சப்தங்களைப்ரயோகிப்பதற்கும் அர்த்தத்தைத் தனித்துப் பார்ப்பதனால் சப்தத்தை நினைப்பதற்கும் சப்தத்தை மாத்திரம் தனித்துக் கேட்பதனால் அர்த்தத்தை நினைப்பதற்கும் ஸமர்த்தர்களாக ஆகிறார்களோ, அவ்வளவுவரையில் என்று அர்த்தம். சிஹிதர்கள்—அந்த

ஸ்ரீ அம்பா—மாதா. ஸ்ரீ தாத—பிதா. * சசி—சந்திரன்.

† ஸாஹசர்யம்—கூடச்சேர்த்திருத்தல்.

ளாகுக] ச்ருதபர்காசிகா ஸுஷிதம் பூதீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

ந்த சப்தங்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநமுடைய வர்கள். இங்குள்ளமாகில் விநாயக சூறித்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களில் இந்த சப்தங்கள் ஸங்கேதமுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவென்று உண்ணப்படலாமென்று கேட்கப்படுமேயாகில், அன்றிக்கே, லிங்கம்போல் ஜன்மஜன்மகாலம் முதலிய வேறு ஸம்பந்தத்தால் போதகங்களென்று நினைக்கப்படலாகின்றன வினாப்படுமேயாகில், அந்த விஷயத்தில் கூறுகிறார்—ஸம்பந்தநாந்நரநர்சநாத் ஸங்கேதயித்ந்புருஷாஜ்ஞாநநாத் என்று. இது பொருள்—யாத்ருச்சிசுமகா ஏற்படுகிற வ்யுத்தத்தியிலும் சோத்யம் துல்யம். சப்தபாயோகத்திற்குப்பிறகு பாயோஜ்யனுடைய ப்ரவ்ருத்தியைப்பார்ந்தவனான வ்யுத்திதஸூவுக்கு இந்த சங்கையானது உண்டாகிறது. இந்த சப்தபாயோகத்திற்குப் பிறகு இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியானது ஜன்மஜன்மகாலம் முதலிய ஸம்பந்தத்தாலா? அல்லது ஸங்கேதத்தாலா? என்று. அதில் வேறு ஸம்பந்தத்தாலென்கிற சங்கையிலேயே உண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் புத்திபூர்வமான வ்யுத்தத்தியிலும் இந்த பரிஹாரம் ஸமானம். ஸங்கேதத்தியின் உத்தத்தியும் பொருத்தமாகிவிடுகிறது. இந்த நம்ம தாய்ந்ததைமுதலியவர்கள் சப்தங்களுக்கு அர்த்தங்களில் ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்துகிறார்களா? அல்லது முந்தியே ஒருவன் ஸங்கேதத்தைச் செய்திருக்கிறானா என்று. அவற்றுள் முதலாவது பகஷம் எரியல்வு. அநேக புருஷர்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் ஒரேவிதமான சப்தபாயோகம் காணப்படுவதால், இரண்டாவது பகஷம் எரியல்வு. இந்த மனிதனால் முந்திய சப்தங்கள் (அர்த்த விசேஷங்களில்) ஸங்கேதமுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவென்று ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தின புருஷன் அறியப்படாமையாலென்கிற பரிஹாரம் உமக்கும்துல்யம். அது நமக்கும் ஸமானம். எல்லா ப்ரமானங்களுக்கும் அர்த்தத்தை அறிவிப்பிக்கும் தன்மை பேதமின்றி இருந்தபோதிலும் ப்ரத்பகஷத்தக்கத்தன்னுடைய இருப்பிலுள்ள ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுதல் என்கிற ஸ்வபாவமிருப்பதால் மற்ற ப்ரமானங்களைக் காட்டிலும் இந்த்ரு வேற்றுமையும் மேன்மையும். அனுமானம் சப்தம் இவ்விரண்டு ப்ரமானங்களும் அறியப்பட்டவைகளாக இருந்துகொண்டு ஜ்ஞாபகங்களாக இருக்கின்றன. அவற்றுள் அனுமானமானது ஜ்யாயகூதகாலம் முதலிய வேறு ஸம்பந்தங்களின் பரிஜ்ஞாத்நிதனால் அறியப்பட்டதற்கு வலது விஷயமான அறிவை உண்டுபண்ணுகிறது. சப்தமோவென்றால் போத்யபோதகபாவருபமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்திஞாலேயே அறியப்பட்டதற்குத் தை அறிவிக்கிறது. இவ்விதமாக ஸம்பந்தநாந்நர சங்கையும் ஸங்கேதமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்கிற சங்கையும் விவக்கித்தள்ளப்பட்டது. வேறு ஸம்பந்தங்களில் லவையையாலும் ஸங்கேதம் செய்த புருஷன் இவனென்று அறியப்படாமையாலும் போத்யபோதகபாவமே ஸம்பந்தமென்று சிறுவர்களால் அறிவதற்கு ஸாத்தியமாகாதென்று சொல்வாயேமானால் அது உனக்கும் துல்யம். மேலும் சப்தத்தை உச்சரித்தவுடன் பாயோஜ்யவ்ருத்தனுடைய ப்ரவ்ருத்தியைக் கண்ணுற்று ப்ரவ்ருத்தியானது காரியபுத்தியை முன்னிட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று அனுமானித்து ஏதற்குப்பிறகு எது உண்டாகிறதோ அது அதற்குக்காரணம் என்கிற சியாயத்தால் சப்தோச்சாரணத்தால் இவனுக்கு காரியபுத்தி உண்டாயிற்று. ஆதலால் சப்தார்த்தம் காரயரூபமென்று அறிந்த கொள்வதற்குச் சிறுவர்களால் முடியவே முடியாது. ஸாத்தியப்படாமலிருத்தலும் காணப்படுகிறது. சிறுவர்கள் கூறப்பட்டிருக்கிற வண்ணமாக சப்தத்திற்கு காரியார்த்த பரத்வத்தை நிச்சயிக்கிறார்களில்லை யன்றோ. ஆகையால் சிறுவர்களால் எவ்விதத்தாலும் அறியமுடியாதென்கிற கேழ்வையானது உம்ம பகஷத்திலேயே அதிகமாகப் ப்ரஸங்கிக்கிறது. காலபரிபாகத்தால் அறியப்படுகிற தென்று கூறப்படுமேயானால் இந்த பரிஹாரம் நாம் பகஷத்தில் விடப் பொருத்தமுன்னது.

வாழ்வு வுத்தனெதரஸெஷஷ “சலு சலுஷ்யாயியே”
 ஐதி வாடுவதுபெருந்திதாஸுஷயஸஷநாயியேமே வரவ
 திராயநாய ததிகையாவவொயி வாகுஜாதம் பூயான்தெ । பூகா
 ரான்தெணாவி சலாயுஷ ஜாலாயாரணம் ஸுசக்ய—செநலி
 துராநெஷண உறவெஷடாதிமா “விதா தெ ஸுவோஷெ”ஐதி
 நெவதுதாய ஜாவபெ’கி பெஷித: சுஸிச தகஜாவநெ பூவதுத்:
 ‘விதா தெ ஸுவோஷெ’ ஐதி சஷம் பூயாடி’தெ । வாஸ்டுஷெ
 டெநா வுத்தினுமிடுகவெஷடாவிசெஷஜுஷுகஜாவநெ பூவ
 திலிம் இதாசுாநாமதஸுகஜாவநாய பூயான்திலிம் சஷம் புளா
 “சயம் சலுஷயுஷுவிதெதா: ” ஐதி நிஸிடொதி—ஐதி கா
 யுடியு வளவ வுத்திரிதி நிவடுஷா நிதிடுவஸந: । சுதொ
 வெதானா: வரிநிஷுண் வரம் ஸுஷு ததாவாஸநம் வாவரிதி
 தலமம் வெபாயதீகி தனிண்டயமதொ ஸுஷுவிவார: சுத்துவ:॥

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மீண்டும் வ்யுதபன்னசப்தங்களைவிட வேறான சப்தங்களில் இந்தசப்தத்திற்கு இது அர்த்தமென்று முந்தி இருந்த வந்தாத்களால் கற்பிக்கப்பட்டவர்கள் எல்லா சப்தங்களுக்கும் அர்த்தத்தை அறிந்து பிரிவுகளுக்கூ அர்த்த

ளாகுஅ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷ்ரீதம் ஸ்ரீயாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

ங்களை அறிவிப்பதற்காக அந்தந்த அர்த்தங்களை அறிவிக்கத்திறமை வாய்ந்த வாக்ய ஜாலத்தை பிரயோகிக்கிறார்கள். வேறு விதத்தாலும் சப்தார்த்த ஸம்பந்த நிச்சயம் எளிதில் ஸாத்தியமாக இருக்கிறது. ஒரு மனிதனால் கையை அசைத்தல் முதலியதால் உன்தகப்பன்ஸுகமாக இருக்கிறான் என்று தேவதத்தனுக்குத் தெரியப்படுத்து என்று அனுப்பப்பட்ட ஒருவன் அந்த விஷயத்தைத் தெரிவிக்க முயன்றவனாக உன்பிதா சகமாக இருக்கிறார் என்று சப்தத்தைப் பிரயோகிக்கிறான். பக்கத்திலிருக்கிற மற்றொருவயுத்திதஸுவான வன் ஊமைபோல் சேஷ்டைகளை அறிந்தவனாக இருந்துகொண்டு அந்தவிஷயத்தைத் தெரிவிப்பதில் ப்ரவ்ருத்தித்தவன் இவன் என்று அறிந்து அவனை பின்பொடர்ந்தவனாக, அதைத்தெரிவிப்பதற்காகப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சப்தத்தைக்கேட்டு, இந்தசப்தம் அந்த அர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநவேதாவென்று நிச்சயிக்கிறான் என்பதனால் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தபத்தி என்கிற நிர்பந்தமானது காரணமில்லாதது. ஆகையால் வேதாந்தங்கள் பரிநிஷ்பன்னமான பரப்ரஹ்மத்தையும் அதின் உபாஸனத்தையும் அபரிமிதபலமுள்ளதென்று அறிவிக்கின்றனவாதலால் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது. வேதம் கார்யார்த்தபோதனபரமாக இருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதே. எப்படி என்றால்? ஆத்மாவாமே த்ரஷ்டவ்ய: சரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: - ஸோந்வேஷ்டவ்ய: ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:; விஜ்ஞாயப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத், தஹ்ரோஸமிந்நந்தர ஆகாச: தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததந்வேஷ்டவயம்தத் வாவிஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம், தத்ராபி தஹ்ரம் ககநம் விசோகஸ்தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம்” (இந்தச் ச்ருதிவசனங்களுக்குப் பொருள்-தேஹ உபாஸகப்ரமாத்மாவானவன் வேதாந்தவாக்யங்களால் ச்ரவணம் பண்ணத்தக்கவன்; - பிறகு மனனம் செய்யத்தக்கவன்; பிறகு தர்சன ஸமானாகாரமான தியானத்தினால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்கவன் அவன் தேடத்தக்கவன் அவன் நன்கு அறிவதற்கு விரும்பத்தக்கவன். ஸ்வரூபத்தை அறிந்து உபாஸனை செய்யக்கடவான். இந்த ஸாக்ஷம்மான ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் யாதொரு தஹரசப்தவாச்யமா னஸாக்ஷமாக்காசஸ்வரூபனு பரமாத்மாவுண்டோ அவனும் அவனிடத்தில் யாதொரு குணஜாதமுண்டோ அதுவும் தேடத்தக்கது. அதே நன்கு அறியவிரும்பத்தக்கது. அந்த ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் ஸாக்ஷம்மானயாதொரு ஆகாசமுண்டோ அந்த தஹராகாச சப்தவாச்யன் ஸம்ஸாரபந்தமில்லாத பரமாத்மா- அவனிடத்தில் எந்த குணஜாதமிருக்கிறதோ அது உபாஸிக்கத்தக்கது) இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற உபாஸ விஷயகார்யத்தில் அதிகாச முள்ளவனுக்கு “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்

இது முதலிய ச்ருதிகளால் ப்ராஹ்ம ப்ராப்தியானது பலமாகக் கேழ்க்கப்படுகிறதாதலால் ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்துக்கும் அதன் விசேஷங்களுக்கும் துக்கத் துடன் கலர்காத தேச விசேஷரூபமான ஸ்வர்க்கம் முதலியதுபோலவும், ராத்ரிஸாதத்தில் பலமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற ப்ராதிஷ்டைபோலவும், பிராமண யநிந்தைக்கும் அபரிமிதபாதனைகளுக்கும் ஸாதத்திய ஸாதனபாவம் பேரலவும் கார்யத்துக்கு உபயோகியாக இருத்தலாலேயே வீத்தி ஏற்படுவதால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

புந்ரூசு என்று. இந்த சப்தத்திற்கு இதுஅர்த்தமென்று வ்யுத்தப்தி இருக்குமே யானால் அன்விதாபிதானத்துக்கு பந்சம் ப்ராஸங்கிட்டுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல. ஸமுதாயஜ்ஞாநத்திற்காக ப்ராத்யேகபதபத வ்யுத்தப்தி இருப்பதால், காவயம் முதலியவைகளில் வாக்கியார்த்த ஜ்ஞாநத்திற்கு உபயோகியாக ஏற்படுகிற பதார்த்த ஜ்ஞாநமானதுவாக்கியார்த்த ஜ்ஞாநத்திற்கு விரோதியல்லவன்றோ. அக்ஷரகிணையும் பதார்த்தஜ்ஞாநவிரோதினியல்லவன்றோ. இவ்வண்ணம் அந்தந்த பதங்களால் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையுற்ற ஸ்வார்த்தாபிதான வ்யுத்தப்திக்கு ஒவ்வொரு பதந்தோறும் உண்டாகிற அர்த்த வ்யுத்தப்தியானது விரோதினியல்ல. பின்னையோ உபயுக்தையே. எப்படி உம்மபக்ஷத்தில் ஆவாபோத்வாபரூபமான தனித்தனிப்பதத்தினுடைய அர்த்தத்தில் உண்டாகிற வ்யுத்தப்தியானது வாக்கியார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு உபயுக்தமாக இருப்பதால் விரோதினியன்றோ அப்படிப்போல. உம்முடைய பக்ஷத்திலோ வென்றால் ப்ராத்யேகபதவ்யுத்தப்தியானது பிறகு உண்டாகக்கூடியது. இந்த பக்ஷத்திலோ வென்றால் முந்தி உண்டாகிறது என்பது விசேஷம் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு உபயோகியாக இருத்தல் ஸமாகம். சப்தத்தால் அன்வயபர்யந்தம் அபிதானம் என்றே அன்விதாபிதானம். ப்ராத்யேக பதபதார்த்த வ்யுத்தப்தியிலுங்கூட அதிலேயே வ்யுத்தப்தி உண்டுபண்ணப்படுகிறதாதலால் விரோதமில்லை. அபிவிதிதான்வய பக்ஷத்தில்அர்த்தங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று அன்வயபோதநயோக்யமாக இருத்தல் சப்தங்களுக்கு தத்தம் அர்த்தங்களை உணர்த்துகிற சக்தி சப்தங்களாலுங்கூட அன்யோன்யம் அன்வயிக்க யோக்யமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துதல், என்கிற மூன்றும் கல்பிக்கத்தக்கன. அன்விதாபிதான பக்ஷத்திலோ வென்றால் சப்தங்களுக்கு அன்வயபர்யந்தமாக ஸ்வார்த்தபோதன சக்தியை ஒப்புக்கொள்வதால் கல்பனையில் லாகவம் இருக்கிறபடியால் அதே இந்த இடத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அன்விதாபிதானபலப்பிரஸங்கமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தமென்கிற இடத்திலுங்கூட இது அர்த்தமென்று தெரிந்துகொள்ளென்றல்லவோ சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகையால் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தப்தி என்று சொல்லப்படுமேயானால் இங்குணமாகில் யாத்ருச்சிக வ்யுத்தப்தியிலும் வித்தவஸ்துவிலேயே வ்யுத்தப்தி உண்டாகலாம். ப்ரயோஜ்யவ்ருத்தனுக்கு கார்யபுத்தியானது உண்டாயிருக்கிற தென்றல்லவோ வ்யுத்தப்தியைத் தேடுவதில் விருப்பமுள்ளவன் அறிகிறான். சப்தத்தால் அறியத்தக்கதன்மை கார்யத்திற்கே. புத்திக்கு இல்லை, புத்தியானது சப்தத்தாலுண்டாகிறதே ஒழிய சப்தத்தால் வாச்யமாக ஆகிறதில்லை என்று கூறப்படுமேயானால் இந்த இடத்

திலும் சப்தபோத்யதவம் அந்தந்த பதார்த்தத்திற்கே புத்திக்கு அல்ல கடலிவ்வயக
மானபுத்தியானது கட்சபத்தால் வாச்யையாக ஆகாதன்றோ. பின்னையோ அந்த சப
தத்தால் உண்டாகிறது. வாச்யமோவென்றால் கடமே என்று பரிஹாரம் தூஸ்யமென்று
அபிப்ராயப்பட்டு இதை அறிந்துகொள் இதையும் நிச்சயமாகத்தெரிந்துகொள் என்கிற
அபிப்ராயத்தால் அங்குள்ள யிரதிச்ய' என்று சொல்லப்பட்டது. நந்தந்தரிந்தாவபோதி
வாக்யஜாதம் பாயுந்யுதே என்று. யாத்ருச்சிக வ்யுப்பத்தியில் சில சப்தங்களுக்கு
காரியாதபரமாக வ்யுப்பத்தி காணப்படுவதால் வ்யுப்பத்தியை உண்டுபண்ணுகிற புரு
ஷர்களும் காரியார்த்தத்திலேயே வ்யுப்பத்தியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களாக இருந்து
கொளும் (காமாநய) பசவைக்கொண்டுவா இதுமுதலியவாக்கியத்தை ப்ரயோகிக்கிறார்க
ளென்று சொல்லப்படுமேயானால் அனேகசப்தங்களுக்கு வித்தவஸ்துபரமாக வ்யுப்பத்தி
காணப்படுவதால் வ்யுப்பத்தியை உண்டுபண்ணுகிற புருஷர்களும் அப்படியேவ்யுப்
பத்தியை ஏற்படுத்தி அந்தந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால்
சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கிறார்கள். வ்யுப்பத்திதர்சனம் ப்ரயோகதர்சனம் இந்த இரண்டும்
இந்த இடத்தில் ஸமானமென்று கருத்து. இவ்வண்ணம் புத்திபூர்வக வ்யுப்பத்தியினால்
சப்தங்களுக்கு வித்தவஸ்து பரதவம் கூறப்பட்டது யாத்ருச்சிக வ்யுப்பத்தியிலும்
வித்தமாக இருக்கிற அர்த்தத்திலும் வ்யுப்பத்தி இருக்கிறதென்று சொல்லுங்கூர்— பா
காராந்தரோணபி என்று. வாசகசப்தங்களை அபேக்ஷிபாமலே அந்தந்த அர்த்தஜ்ஞா
னம் சேஷ்டை முதலியதால் ஸம்பவிக்கிறதென்று காண்பிக்கிறது— பூகவத் என்று.
அன்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யாத்ருச்சிக வ்யுப்பத்தியில் வ்யுப்பத்தியைப்பெறவே
ண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாத் தவிர இரண்டுபுருஷர்களின் அபேகைபும் பதம்மு
தலியதின் அபேகையுடும். இநிலோவென்றால் வ்யுப்பத்தியைப் பெறுவதில் விருப்ப
முள்ள மனிதனைத்தவிர்த்து மூன்று புருஷர்களின் அபேகை இருக்கிற தென்பத
னால் வைஷம்யம் மேலும் உணக்குப் புத்திரன் பிறந்திருக்கிறான் என்கிற வாக்கியத்
திற்கும் பசவை ஒட்டிக்கொண்டுவா இது முதலிய வாக்கியத்திற்கும் வைஷம்யமா
னது எவ்விதத்தாலும் உபபாதிக்கமுடியாது. முக்காலங்களிலுமுள்ள ஸந்தோஷ
ஹேதுக்களான வஸ்துக்கள் அனேகங்கள் என்கிற எண்ணத்தாலன்றோ புத்திரனு
டைய பிறப்பை உணர்த்துகிற வாக்கியத்தில் வ்யுப்பத்தி அசக்ய மென்று உரைக்கப்
பட்டது. அது இல்லை. பக்கத்தில் நோந்திருக்கிற புத்திரஜன்மாவைக் கண்டு அதைத்
தெரிவிப்பதற்காக முயற்சியுள்ள ஒரு மனிதன் அறியப்பட்டிருக்கவே பிறகு ஜாதகர்
மா முதலிய ஸம்ஸ்காரங்கள் பார்க்கப்படவே அதற்குமுன் முகமலர்ச்சி இல்லாமையால்
அஸம்பாவிதமான புத்திரஜன்மவிஜ்ஞாநமுள்ள புருஷனுக்கு இந்த வாக்கியத்தை
க்கேட்டவுடன் உண்டாகப்போகிற முகமலர்ச்சிக்கு சென்றதும் இனிவரப்போகிற
மான வேறு ஸந்தோஷஹேதுவான வஸ்துவின் ச்ரவணம் ஹேதுவென்கிற சங்கை
உதியாதாதலால். பக்கத்திலிருக்கிற ஹேதுவைவிட்டு காணப்பட்டிருந்த ஹேதுவிவ்ய
மான சங்கையானது புத்தியை நாடாதன்றோ. நல்ல லக்ஷம் ஸுகப்ரஸவம் முதலிய
வேறுஹேதுவென்கிற சங்கை உண்டாகலாமென்றுகேழ்க்கப்படுமேயானால் இவ்வண்ண
மல்ல-நல்ல லக்ஷம் முதலியது மாத்திரம் ஸந்தோஷஹேது வென்பது பொருந்தாத
தால், மற்றொருவனுடைய புத்திரஜனனம் முதலியதைச்சார்ந்திருக்கிற நல்ல லக்ஷம்
முதலியது ஸந்தோஷகாரணமாகிதில்லை யன்றோ. ஆகையால் தன்னுடைய புத்திர
ஜன்மவிஷயக்கு விசேஷணங்களாக இருக்கிற நல்ல லக்ஷம் முதலியவைகளே ஸந்தோஷ
ஹேதுக்கள். ஆகலால் தன் புத்திரனுடைய பிறப்பானது அறியப்படாமலிருக்கையில்

நல்ல லக்ஷணம் முதலியவைகள் ஸந்தி காவசுரணங்களுக்காக ஆகாரமையால் இந்த வாக்கியத்திற்குத்தான் புத்திரஜனுடைய பிறப்பைப் தெரியப்படுத்தும் திறமை அவசியம் அறியப்பட்டதாக ஆகலாம். முந்தியே புத்திரஜனமஜ்ஞாநம் ஸம்பவித்திருப்பதால் இந்த வாக்கியத்திற்கு நல்ல லக்ஷணம் முதலியதை அறிவிப்பதிலேயே கோக்கமென்று சங்கையுண்டாகலாமென்று கேட்கப்படுமெய்யானால் இவ்வண்ணமல்ல. அதற்கு முந்திமுதல் புத்திரஜன்மாவானது ஸம்பித்திலிருப்பதாலும் முந்தி முசுவிகாஸ மில்லாமையாலும் மூதன்மையான முகமலர்ச்சிக்குக் காரணமான இந்த வாக்கியத்திற்கு புத்திரஜன்ம ஜ்ஞாபகத்தினை வ்யுத்தப்பதியைப் பெருவதில் விரும்பமுற்ற சிறுவன் எண்ணுகிறான். அந்த இடத்தில் இவ்விதம் சங்கை உண்டாகிறது. இந்த வாக்கியமானது புத்திரஜன்மம் முதலியதை மாதிரி தெரிவிக்கிறதா? அல்லது நல்ல லக்ஷணம் முதலியவைகளுடன் கூடின புத்திரஜன்மம் முதலியதைத் தெரிவிக்கிறதா? என்று. இப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹத்தால் கவரப்பட்டிருத்தல் (காமாசய) பசுவை ஒட்டிவா இதுமுதலியவாக்கியத்துக்கும் தல்யம் இந்த வாக்கியமானது பசுவை ஒட்டிவருவதை மாதிரி சொல்லுகிறதா? அல்லது முன்னிலையிலிருக்கிற பிண்டத்தில் வெண்மை நிறம் முதலிய விசேஷங்கள் காணப்படுகின்றன, அவைகளோடுகூடின பசுவை ஒட்டிவருவதைப் பார்ப்பாடுகிறதா? என்கிற ஸந்தேஹம் உபபன்னமாக இருப்பதால், ப்ரயோகபேதத்தால் ஆவாபோத்வாபக்சன் வாயிலாக சங்கையை விலக்குதல் இரண்டிடத்திலும் தல்யம். புத்திரஜன்ம வாக்கியத்தைக்காட்டிலும் (காமாசய) பசுவை ஒட்டிக்கொண்டுவா இது முதலிய வாக்கியங்களுக்கு அனேக அர்த்தாந்தர சங்கையினால் கவரப்பட்டிருத்தல் மிகவும் காணப்படுகிறதாதலால், அந்த விசேஷ நிச்சயமானது செய்வதற்கு மிக்க அச்சம்மானது. பசுவை ஒட்டிக்கொண்டுவா என்கிற சப்தப்ரயோகம் செய்து உடன் வேறு வியாபாரமில்லாமல் பசுவானது ஒட்டிக்கொண்டுவரப்பட்டிருந்த போதிலும் ப்ரயோஜ்ய வ்ருத்தனுடைய ப்ரவிரூத்தியானது 'பசுவை எண்ணுக்காட்டு, பசுவை முன்னிலையில் நிற்கச்செய், பசுவைக்கொடு, பசுவை விற்றவடு' இது முதலிய அனேகார்த்த விஷயமான சங்கைக்கு ஹேதுவாக இருப்பதால். மேலும் பசுவை ஒட்டிக்கொண்டுவா இது முதலிய சப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டவுடன் பசுவை ஒட்டிவருவதற்கு முன்னதாகவே எழுந்திருத்தல் மேல்வஸ்திரத்தை இடுப்பில் வரிந்துகட்டிக் கொள்ளுதல் தடியை எடுத்தல் தற்செயலாக நேர்ந்திருக்கிற ஜனங்களுடன் ஸம்பாஷித்தல் செல்லுதல் முதலிய அவாந்தரங்களாக இருக்கிற அனேக வியாபாரங்கள் எந்த புருஷனுக்கு இப்பொழுது வ்யுத்தத்தியில் அறியப்படுகிறதானோ அந்த மனிதனுக்கு அவைகளுக்குள் ஏதாவது ஒரு அர்த்தத்திற்கு வாசகமென்கிற சங்கையானது 'காமாசய' இது முதலிய வாக்கியத்திற்கு உண்டாகிறது. பிறகு பசுவை ஒட்டிக்கொண்டுவருதலும் தற்செயலாக செய்யப்பட்டதாக இருக்கலாமே ஒழிய வாக்கியத்தினாலுண்டபண்ணப்பட்ட * ப்ரோணத்தினால்லவென்றும் † சங்கை உண்டாகிறது. ஆகையால் அர்த்தவிசேஷ ஸம்பந்த நிச்சயம் உண்டாகிறதில்லை. அனேக ப்ரயோகங்களால் ஸ்ரீ அன்வய ஸ்ரீ வ்யதிரேகங்களால் அர்த்த விசேஷ நிச்சயமென்று சொல்லப்படுமெய்யானால்

* ப்ரோணம்—விதித்தல், ஏவுதல். † சங்கை—சந்தேகம், ஸ்ரீ அன்வயம்—தவறாமல் சப்தப்ரயோகத்தால் அர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநம். ஸ்ரீ வ்யதிரேகம்—சப்தப்ரயோகமில்லாவிடில் அர்த்தத்தின் ப்ரதிபத்தி இல்லாமை.

இவ்வண்ணமாகவே ‘உனக்கு புத்திரன் பிறந்திருக்கிறான்.’ இது முதலிய வாக்கியத்தி னால் அர்த்தவிசேஷ ிச்சபமானது நன்கு ஸம்பவில்க்கிறது. இவ்வண்ணம் வித்த வஸ்துவில் சப்தவ்யுத்திக்கு § உபபத்தியை † உபபாதனம் செய்ததால் வேதாந்தக் களுக்கு பரப்ராஹ்மத்தை ப்ராதிபாதிக்கும் ஸாமர்த்த்யம் பொருத்தமுள்ளதென்று கூறு கிறார்—அந்நாஸேநநாதா: என்று.

அதற்குமேல் கார்யார்த்த பாத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு ப்ராஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்க தென்று கூறுகிறார்— கார்யார்த்தத்வேபி என்று வேதாந்தவா க்கியங்களுக்கு கார்யார்த்தபோதகத்வ மொப்புக்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் ¶ ஸ்தா வகத்வவித்திக்கு ஹேதுவாதலாலும் பலத்திற்கு ஸாதணமாதலாலும் இரண்டு ப்ரகாரங்களால் வித்த வஸ்துவில் தாத்பர்யம் மேலே விளம்பிச் சொல்லப்படப்போகிற து. இவ்விடத்திலோ வென்றால் வேறு ப்ரகாரத்தால் உபபாதிக்கப்படுகிறது. அந்த ஸ்திரபலவிஷயமான ௫ ஆபாதப்ரதீதியானது ஸாதிக்கவேண்டுமென்று விருட்பப் பட்டிருப்பதால் பலமாக தாத்பர்யம் கூறுவது இந்த இடத்தில் உசிதமென்று இங்கு பலருபத்தால் வித்தி சொல்லப்படுகிறது. அனேக வாக்கியங்களை எடுத்தது உபாஸந் தில் தாத்பர்யமதிகமென்பதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவும் || உபஸர்க விசேஷம் ‡ ஸப்ர த்யயத்தின் சேர்க்கை.சேர்க்கை இன்மை,இவைகளிருந்தபோதிலும் அர்த்தபேதமில்லே என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவும், உபாஸந விஷயகார்யாதிக்கந் என்று உபாஸ நவிஷயகமானப்ரயதனத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கதான அபூர்வத்தில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கு விசேஷிக்கிறதன்றோ விஷயமென்று சொல்லப்படுகிறது ப்ராஹ்மஸ்வரூப தத்விசே ஷணநாம் என்று விசேஷணங்கள் குணங்களும் § விபூதிகளும். விதிவாக்கியத்தில் சொ ல்லப்பட்டிருக்கிற பலத்திற்கு அர்த்தவாதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷண த்தில் தாத்பர்ய மிருக்கிறதென்று தெரிவிப்பதற்காக “துக்காஸம் பின்னதேச விசேஷ ரூபஸ்வர்க்காவத்” என்று சொல்லப்பட்டது “யஸ்யமிநோஷணம் நசிதம் நாரதி” (பொருள். எந்த இடத்தில் உஷ்ணவஸ்து வில்லையோ சிதமான பதார்த்தமில்லையோ துக்கமில்லையோ) என்றல்லவோ ச்ருதிகூறுகிறது. ஸ்வர்க்கமென்கிறபலம் விதிவாக்க யத்தை நாடி இருக்கிறது. விசேஷணமானது வேறு இடத்தில் பலம் விதிவாக்கிய த்தை அடைந்திராமலிருந்தபோதிலும் விதியினாலபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அன்யபா மான அர்த்தவாதத்தில். சொல்லப்பட்டிருக்கிற பலத்தில் தாத்பர்யமிருக்கிற தென்ப தைக் காணப்பிப்பதற்காக “ராத்ரிஸத்ப்ரதிக்ஷ்டாவத்”என்று உரைக்கப்பட்டது. “ராத்ரீ ருபேயாத்- ப்ரதிதிஷ்டந்திஹவா ஏதேய ஏதா ராத்ரீரூபயந்தி ” என்றல்லவோ ச்ருதி இருக்கிறது. இதன்பொருள். ராத்ரிஸத்ரத்தைச் செய்யக்கடவான், எவர்கள் ராத் ரிஸத்ரத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் ப்ரதிக்ஷ்டனயப் பெறுகிறார்கள். ப்ரதி க்ஷ்டையில் விருப்பமுள்ளவன் ராத்ரிஸத்ரத்தை அனுஷ்டிக்கக்கடவானென்கிற வசன

§ உபபத்தி—யுத்தி. † உபபாதனம்—சிருபணம்.

¶ ஸ்தாவகத்வம்—ஸ்தோத்திரம் செய்கிறதன்மை.

௫ ஆபாதப்ரதீதி—ஸம்சுய விபர்யங்களை ஸஹிக்கிற ஜ்ஞானம்.

|| உபஸர்கம்—தாதுக்களுக்கு முந்தி சேர்க்கப்படும் ‘ப்ர’ முதலிய சப்தங்கள்.

‡ ஸப்ரத்யயம்—தாதுக்களுக்குப்பின் சேர்க்கப்படும் ப்ரத்யயவிசேஷம். இதற்கு இச்சை அர்த்தம். § விபூதிகள்—நியமனம் செய்யப்பட்டத்தக்க வஸ்துக்கள்.

மில்லாமலிருந்தபோதிலும் அர்த்தவாத வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பஸ்தில் தாத்தாயம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று அர்த்தம். விதேயத்திற்கு உபகாரமாக இருக்கிற விரோதபலத்திலும் தாத்தாயமிருக்கிறதென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக “அபகோண சதயாதாஸாத்ய ஸாதனபாவவச்ச” என்று சொல்லப்பட்டது. ‘தஸ் மாத் ப்ராஹ்மணயநாபருதே, யோபருதே சதொ யாதயாத்’ பொருள். ஆகையால் ப்ராஹ்மணனைக்குறித்து ஹூங்காரம் த்வங்காரம் முதலிய செட்ட சொற்களை முன்னிட்டு நினைத செய்யக்கூடாது. எவன் அப்படி நிந்திக்கிறானோ அவனை தண்டதானை வைவஸ்வதன் தூருயாதனைகளை அனுபவிக்கச்செய்வான். என்றல்லவோ ச்ருதி இருக்கிறது. இதனால் மோகேஷாபாய விரோதியான பலத்திலும் தாத்தாயம் ஸித்தமென்று அபிப்பிராயம். தொடர்ந்துவருகிற ஹேதுவானது கார்யத்துக்கு உபயோகியாக இருப்பதாலேயே ஸித்திப்பதாலென்று சொல்லப்பட்டது. உபாஸா விஷயகார்யத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால் பலமாக ஆய் இருக்கிற ப்ராஹ்மணஸ்வரூபத்திலும் அதற்கு விசேஷணமான குணம் முதலியதிலும் விதிவிரோதியான பலத்திலும் ஸம்ஸார ஹேதுத்வம் முதலியதிலும் விவகையானது செய்யத்தக்கதென்று அர்த்தம்.

“ மாரிநய ” ஐத்யாதிஷ்டவி வாக்ஷேஷு ந காயட்யுடே வு
ததி; மவஷ்ணிககாயட்யு ஐநிடிருவக்யாஸு । க்ருதிமாவமாவ
க்ருத்யுஷ்டுஷு ஹி மவத: காயட்யு । க்ருத்யுஷ்டுஷுக்ஷு க்ரு
திக்ஷுஷு । க்ருதிக்ஷுஷு க்ருத்யு ப்ராஷுஸிஷ்டிக்ஷு । ஐஷ
திக்ஷுஷு ஸாவம் வதடிரநஐவஸு த்ணிவ்ருதிவடா । தத்ருஷ
ஸாவாதிநா வுருஷெண ஸுப்யதூஷுதே யதி தக்ஷிவி: ப்ர
தா, தத: ப்ரயதேஷு: ப்ரவதடெ வுருஷ ஐதி ந த்ணி
வீஜாவிஷயஸு க்ருத்யுந்ணிவிஷ்ணுரெண க்ருத்யுஷ்டுஷு
நாநி கிஷ்ணிஷுஷுஷுதே । ஐஜாவிஷயஸு ப்ரெகக்ஷுஷு ப்ர
தூயந்ணிவிஷ்ணுவ, தத ணவ ப்ரவ்ருதே: நவவுருஷாநுகு
க்ஷு க்ருத்யுஷ்டுஷுஷு, யதஸுவெஷிவ வுருஷிநுகுருஷு,
ந வ ஐவநிவ்ருதே: வுருஷாநுகுருஷு; வுருஷாநு
க்ருஷுஸாவம் த்ருதிக்ருஷு ஐவ: ” ஐதி ஹி ஸாவஐவ
யொஸுருவவிவெக: । ஐவஸு ப்ருதிக்ருஷுதயா த்ணிவ்ருதி
ஷா மவதி; நாநுகுருஷுதயா । சுநுகுருஷுதிக்ருஷுருஷு
ஹ ஸுருவெணாவஸிதிஷிடி ஐவநிவ்ருதி: । சுதஸுவ
திரிஷ்ணு க்ருயாஷுருஷுருஷு ந ஸிவதி । ந ஸாவ
யா தஸுஷுருஷுருஷு, ஐவாதுக்ஷுஷு । ஸாவ
ராக

தயாஹி தஹ்வாஹாநெஹாரோஹேவ ஹவதி । ந ஹ க்ருதிம் ப்ருதி
 செஷிக்ஷம் க்ருத்யுஷேஸ்யக்ஷ, ஹவதக்ஷே செஷிக்ஷஸ்யாநிராஹ
 ணாஃ । ந ஹ வரொஷேஸப்ரவ்யதக்ருதிவ்ராத்யுஹமுகம் செஷிக்ஷ
 யிதி த்ருதிஸிஸீஸீ செஷிக்ஷமபிதே, தயா ஹதி க்ருதொஹ
 ஷக்ஷந தாம் ப்ருதி தஹ்வாஹஸ்யசெஷிக்ஷாஹாவாஃ । ந ஹ வரொஷே
 ஸப்ரவ்யத்யுஹமுகதயாஹஸ்யக்ஷந வரஸ்யக்ஷ, உஷேஸ்யக்ஷெஷே
 நிராஹஸ்யோணகாஃ, ப்ருயாநஸ்யாஹி ஹக்ருதொஷேஸப்ரவ்யத்யு
 ஹமுகக்ஷமுகநாஹ । ப்ருயாநஸ்ய ஹக்ருதொஷெஷெஷெஷெஷெ
 ஷேஸெஷெ ப்ருவத்யுத ஹதி ஹெஹ, ஹக்ருதொஹி ஹி ப்ருயாநவொ
 ஷெஷெ ஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெ ப்ருத்யுதே । காயுஷ்வாஹெஷெ
 வாநிராஹணாஃ “ காயுஷ்வாஹிஸிஸீஸீ செஷிக்ஷ த்ருதிஸிஸீஸீ
 செஷிக்ஷ ” க்ருத்யுஷேஸ்ய ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

“ பசவை ஓட்டிக்கொண்டுவா ” இதுமுதலிய வாக்கியங்களிலுக்கூட
 கார்யார்த்தத்தில் வ்யுத்தபத்தி இல்லை. உமக்கு அபிதமமான கார்யமானது
 எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்க முடியாமலிருப்பதால். ஆந்தரமான ப்ரயத்னத்
 தின் ஸத்தையை அடுத்து உத்தரக்ஷணத்தில் உண்டாகக்கூடிய ப்ரயத்ந
 த்திற்கு உத்தேச்யமன்றோ உமக்கு கார்யம். க்ருதிக்கு உத்தேச்யத்வமா
 ளது க்ருதிக்கு கர்மாவாக இருத்தல். க்ருதி கர்மத்வமாவது - க்ருதியினால்
 அடைவதற்கு மிக்க இஷ்டமாக இருத்தல் இஷ்டதமமானது சுகமா? அல்
 லது இருக்கிற துக்கத்தின் நிவ்ருத்தியா? அதில் ஸுகம் முதலியதில்விருப்ப
 முள்ள புருஷனால் தன் ப்ரயத்னமல்லாவிடில் அது வித்தியாதென்று அறி
 யப்பட்டிருக்குமேயாகில் அப்பொழுது ப்ரயத்னத்தில் விருப்பமுள்ள புரு
 ஷன் ப்ரவ்ருத்திக்கொனதால் ஓரிடத்திலாவது இச்சாவிஷயத்திற்கு க்ரு
 திக்கு ஆதினமான வித்தியுடன் கூடி இருத்தலென்பதைத் தவிர்த்துதனித்
 ததான க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருத்தலென்கிற ஒரு தர்மமானது அறி
 யப்படுகிறதில்லை. இச்சைக்கு விஷயமாக இருக்கிற வஸ்துவுக்குப்ரோகத்வ
 மாவது ப்ரயத்நத்திற்கு அதினமான வித்தியுடன் சேர்ந்திருத்தலே, அத
 னாலேயே ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுவதால் புருஷனுக்கு அனுக்ரஹமாக இருத்தல்
 க்ருத்யுத்தேச்யத்வமாக ஏனெனில் ஸுகமே புருஷானுகூலம், துக்கநிவ்ருத்தி
 யானது புருஷானுகூலமல்ல, புருஷனுக்கு அனுக்ரஹம் ஸுகம்- அவனுக்கு
 ப்ரதிகூலம் துக்கமென்றல்லவோ ஸுகதுக்கங்களுடைய ஸ்வரூபவிவேகம்,
 துக்கம் ப்ரதிகூலமாக இருப்பதால் அதன் நிவ்ருத்தியானது இஷ்டமாக இரு
 க்கிறதே ஒழிய அனுக்ரஹதயினாலல்ல- அனுக்ரஹ ப்ரதிகூல ஸம்பந்தமின்றி

ஸ்வரூபத்துடனிருந்தவனோடு துக்க நிலிருத்தி ஆகையால் ஸுபக்தைத்தவிர்த்த க்ரிபை முதலியதற்கு அனுகூலத்துவம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஸுகார்த்தமாக இருப்பதால் அதுவும் அனுகூலமென்று சொல்லக்கூடாது- அது துக்காத்மகமாக இருப்பதால் ஸுகார்த்தமாக இருந்தலாலுங்கூட அதன் உபாதான விஷயமான இச்சாமாதாரமே உண்டாகிறது. க்ருதியைக்குறித்து சேஷித்துவம் க்ருத்யுத்தேச்யத்துவமல்ல- உம்முடைய பக்தத்தில் சேஷித்துவம் நிரூபிக்கப்படாமையால் பிறனை உத்தேசித்து ப்ரவ்ருத்திக்கிற க்ருதியின் வ்யாப்திக்குத்தக்கதாக இருத்தல் சேஷத்துவமாதலால் அதற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியானது சேஷி என்று அறியப்படுகிறதில்லை. அப்படியானால் க்ருதியானது சேஷமல்லாததால் அதைக்குறித்து அதனால் ஸாத்மியத்திற்கு சேஷித்துவமில்லாமையால். அனயனை உத்தேசித்து உண்டாகிற ப்ரவ்ருத்திக்குத்தகுதியுற்றிருத்தல் சேஷசப்தவாச்யமாதலால் அதைவிட வேறாக இருப்பதுசேஷி. உத்தேச்யத்துவமே நிரூபிக்கப்படுவதாலும் ப்ரதானனுக்கும் தன்வேலைக்காரனை உத்தேசித்த ப்ரவ்ருத்திக்குத் தகுதியுற்றிருத்தல் காணப்படுவதாலும்- ப்ரதானபுருஷனோவென்றால் தன்வேலைக்காரனை போஷிப்பதில் தன்னை நன்கு பாதுகாத்துக்கொள்ளுகிற உத்தேசத்தினால் ப்ரவ்ருத்திக்கிறுனென்று கூறப்படுமேயானால் அல்ல வேலைக்காரனும் ப்ரதானனாக இருக்கிற ப்ரபுபோஷணத்தில்தன் னுடைய நன்மையில் உத்தேசத்தினாலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான், காரியத்தின் ஸ்வரூபமே நிரூபிக்கப்படாமையால் காரியத்துக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம், அதற்குப்ரதிஸம்பந்தியாக இருப்பது சேஷி என்பதும் அஸங்கதமானது.

க்ருத்ப்ரகாசிகை—

ப்ரவர்த்தகவாக்கியத்திலும் உன்னுடைய அபிமதஸித்தி இல்லை என்று சொல்லுகிறார்—காமீ என்று. கார்யார்த்தே - ப்ரதானமென்று உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற க்ருத்யுத்தேச்யவ்ருபமான கார்யார்த்தத்தில். எதனாலென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— பவநபிமத என்று. வேர்வைத்தண்ணீர் சீரம் முதலியவைகளிலும் க்ருதிஸாத்மியத்துவமிருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக க்ரியா கார்யத்திலும் உத்தேச்யத்துவம் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. த்வதுக்தோத்தேச்யத்துவஸ்ய தூர்நிரூபத்யா-உன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அந்த உத்தேச்யத்துவ்ருபமான கார்யமானது எவ்வதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாமலிருப்பதா லென்று அர்த்தம். தூர்நிரூபத்துவம் எவ்வாறென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—கிருதி என்று. க்ருதிபாவபாவி-க்ருதி, ஆத்தாமான ப்ரயத்னம். அதன் ஸத்பாவத்தை அடுத்து உண்டாகிற க்ருதி ஸாத்யத்துவமானது பாவார்த்தம். முதலியவைகளிலுங்கூட இருக்கிறபடியால் அதை விலக்குவதற்காக க்ருத்யுத்தேச்யமென்று கூறப்பட்டது. க்ருத்யுத்தேச்யத்துவம்-க்ருதி ப்ரதானத்துவமென்று அர்த்தம். கார்யத்திற்கு க்ருதி ஸாத்யத்துவம், இஷ்டத்துவம், க்ருத்யுத்தேச்யத்துவம், என்கிற இம்மூன்றும் அவன் மதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இஷ்டத்துவம் க்ருதி ஸாத்யத்துவம் இந்தஇரண்டும். பலத்திற்கும் ப்ரவார்த்தத்திற்கும் ஸா

மான்யங்கள். க்ருதி ப்ரதானத்வமானது இரண்டு ஆகாரங்களைக்காட்டிலும் விலகடினமாக பலபாவார்த்தங்களின் வ்யாவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிறதாக வர்ணிக்கப்படுகிறதன்றோ. டிகையில் 'கார்யமர்த்தம் ப்ரதிபாத்யதோ வேதஸ்ய ப்ராமாண்யம்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது, இந்த இடத்தில் அர்த்த சப்தத்தால் ப்ரதானம்வமானது சொல்லக்கூறப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சிகையில் கார்யமர்த்தம் ப்ரதானதயா ப்ரதிபாத்யதோ வேதஸ்ய ப்ராமாண்யம் தத்வைவ ப்ராமாண்ய சப்த வ்யுத்தபத்தே: வ்யுத்தப்யாயத் தத்வாத்ஸ்ய' பொருள்—கார்யரூபமான அர்த்தத்தை ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்திற்கு ப்ராமாண்யம்-அதிலேயே ப்ராமாண்ய சப்தத்திற்கு வ்யுத்தபத்தி ஏற்பட்டிருப்பதால். அது வ்யுத்தத்திக்கு அதீனமாக இருப்பதால், என்று. பாகரணகாலிகையில் -க்ருதிஸாத்யம் ப்ராதானம்யத் தத் கார்யமபிதியதே' க்ருதி ஸாத்யமானப்ரதானம் எதுவோ அந்த கார்யம் சொல்லப்படுகிறதென்று. அவற்றுள் மூன்றாவது ஆகாரமாக ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிற க்ருத்யுத்தேச்யத்வமானது க்ருதிஸாத்யத்வம் இஷ்டத்வம் இந்த இரண்டு ஆகாரங்களுக்குள் ஒரு ஆகாரத்தில் முடிக்கிற தென்கற அபிப்ராயத்தால் தூஷிப்பதற்குச் சொல்லுகிறார்—கிருந்யுந் தேச்யத்வஞ்ச என்று, பாணிரியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரீதியினால் கர்மத்வத்தை விவரிக்கிறார்—கிருநிகர்மத்வஞ்ச என்று இஷ்டதமத்வமானது கார்யத்திலில்லை என்று சொல்லுகிறார்—இஷ்டதமஞ்ச என்று, க்ருதிகர்மத்வமாவது ப்ரவர்த்தகத்வமென்று சொல்லப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—நநீர என்று, அதிலும் இஷ்டத்துக்கு தன்னுடைய ப்ரயத்தனத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருந்தலே என்று அர்த்தம். ஆதிசப்தத்தால் துக்கநிவ்ருத்தி சொல்லப்படுகிறது. 'ஸ்வப்ரயத்தாத்த்ருதேயத்' இது முதலியதற்கு இது ச்ருத்தி. க்ருதிஸாத்யத்வத்தைக் காட்டிலும் வேறான க்ருதி கர்மத்வமென்பது இஷ்ட தமத்வத்தில் பர்யவலிக்கிறது. 'ப்ரயத்நேச்ச: - செய்யவிருப்பமுன்னவன். ப்ரவர்த்தே-ஆந்தரமான ப்ரயத்தனத்தை விரும்புகிற அவன் அதை உண்டுபண்ணுகிறானென்று அர்த்தம். இஷ்டதமத்துக்கே இரண்டு ரூபங்கள் இருக்கின்றன. இச்சா விஷயத்வம் ப்ரேரகத்வம் என்று. அவற்றுள் ப்ரேரகத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம் என்று கூறப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—இச்சாவிஷயல்ய என்று. எதனாலென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நத் ஏவ என்று. 'புருஷானுகூலத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்' என்று கூறப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நச என்று. ஸுகமே புருஷானுகூலமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல, ஸுகத்தைவிட மற்றதுக்கும் அனுகூலத்வம் காணப்படுவதாலென்று சொல்லப்பட்டால் உத்தரமளிக்கிறார்—நச துக்கநிவ்ருத்தே: புருஷானுகூலத்வம் என்று, துக்க நிவ்ருத்தி ஸுகமாக ஆகிறதில்லை யன்றோ என்று அர்த்தம். இதை உபபாதிக்கிறார்—புருஷானுகூலம் என்று.

அவ்மனமாகில் துக்க நிவ்ருத்திக்கு இச்சாவிஷயத்வமானது எவ்வாறு ஸம்பலிக்குமென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—துக்கில்ய என்று. தானாகவே இஷ்டமாக இருந்தல் அனுகூலத்வமே ஒழிய வேறு இஷ்டங்களுக்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலாவது அரிஷ்ட நிவ்ருத்தி ரூபமாக இருப்பதாலாவது இஷ்டத்வமில்லை, இவ்வண்ணமே தானாகவே அரிஷ்டமாக இருந்தல் ப்ரதிகூலத்வமே ஒழிய வேறு அரிஷ்டங்களுக்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலாவது இஷ்ட நிவ்ருத்திரூபமாக இருப்பதாலாவது அரிஷ்டத்வமில்லை. ஆகையால் துக்க நிவ்ருத்தி இஷ்டமானது, துக்கம் ப்ரதிகூலமாக இருப்பதால் அனுகூலதையினால்லவென்று அர்த்தம். துக்க நிவ்ருத்திக்கு ஆனுகூல்யாபாவத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—அனுகூலப்ரதிகூலஎன்று ஸ்வரூபேண அவஸ்திதி: ஸுகநிவ்ருத்தி ரூபயாகவும் துக்கநிவ்ருத்தி ரூபயாகவுமிருப்பது, அனுகூல

ப்ரதிகுலஸம்பந்தமில்லாத தன்ஸ்வரூபத்தோடு இருத்தலில் துக்கசிவருத்தி அம்சத்துக்கு ஸாமாநாதிகரணயத்தால் வ்யபதேசம். ஆதக்கிவருத்தியே ஸுகமானால் துக்கசிவருத்தி இருக்கையில் சுக சிவருத்தி உண்டாகக்கூடாது. அப்பொழுது ஸுகஷுப்தியிலுங்கூட ஸுக ஸம்பந்தம் ப்ரஸங்கிக்கும் இரண்டுக்குள் ஒன்றின் சிவருத்தியானது இரண்டுக்குள் ஒன்றின் ஸம்யோகமாகாமேயாகில் உறக்கத்திலும் ஸுக துக்கங்களின் ஸம்பந்தம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று கருத்து. அபூர்வத்துக்கு ஆனுகூல்யஸம்பவத்தில் ந்ருஷ்டாந்தாபிராயத்தால் க்ரியை முதலியவற்றை எடுத்தது. 'க்ரியாதே?' என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசபத்தத்தால் ப்ரயத்னம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. ஸுகத்துக்கு ஸாதனமாக இருப்பதுபற்றி அனுகூலவ்மென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—ந என்று. எதனாலென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—துக்கார்த்தமகத்வாத் என்று. தன்ய-க்ரியை முதலியதற்கு ப்ரதிகுலமாக பாஸிப்பதாவது ப்ரதிகுல விஷயஜ்ஞானமாவது துக்கமே ஒழிய அவைகளைவிட வேறாக இருக்கிற ஆத்மாவைச்சார்ந்திருக்கிற வேறு குணமல்லவென்று அபிப்ராயப்படுத்துகாத்மகத்வாத் என்கிற இந்த வேறுவானது கூறப்பட்டது. ஸுகார்த்தத்யா என்று. தண்டம் சக்கிரம் முதலியது குடமாக ஆகிறதில்லையென்றேவென்று அர்த்தம். அஸுகார்த்தமான வஸ்துவைக்காட்டிலும் ஸுகார்த்தமாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கு என்னவேற்றுமையென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—ஸுகார்த்தத்யாபி என்று. க்ருதிக்கு எது சேஷ்யோ அதுதான் க்ருதிக்கு உத்தேச்யமென்கிற பஷுத்தை தூஷிக்கிறார்—நசு என்று, அநிருபணத்-எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததாக இருப்பதாலென்று பொருள், பரோத்தேச ப்ரவ்ருத்த க்ருதி வ்யாப்த்யாஹத்வம் சேஷத்வ மென்கிற பஷுத்தை அனுவாதம்செய்து தூஷிக்கிறார்—நசுபரோத்தேசப்ரவ்ருத்திதாமுதலியதால். 'நசுபரோத்தேச ப்ரவ்ருத்த்யாஹத்யா?' என்று. உத்பத்தி என்பது ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனுடைய வ்யாபாரம். ஆகையால் ப்ரவ்ருத்திக்குத்தகுதியுற்றிருத்தல் உத்பத்த்யாஹத்வம்-பரோத்தேச ப்ரவ்ருத்த்யாஹதையானது சேஷரூபமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். 'உத்தேச்யத்வஸ்யைவ நிரூப்யமாணத்தவாத்' என்று. இது அர்த்தம்க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருத்தல் க்ருதிசேஷத்வம். சேஷித்வமென்பது சேஷமாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக இருத்தல். பரோத்தேசப்ரவ்ருத்திக்கு அர்ஹமாக இருத்தல் சேஷத்வம் என்று சொல்லப்பட்டால் உத்தேச்யத்வமென்பது உத்தேச்யத்வம் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்பதனால் ஆத்மாச்சரய தோஷம் ஏற்படுகிறது. உத்தேச்ய நிரூபணத்திற்கு உபயுக்தமான சேஷத்வ நிரூபணமானது உத்தேச்ய நிரூபணத்தை அபேக்ஷிப்பதால் என்று பரோத்தேச ப்ரவ்ருத்தியின் அயோக வ்யவச்சேதம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது அன்யயோகவ்யவச்சேதம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறதா? என்கிற விசல்பத்தில் முதலாவதுகல்பத்தில் ராஜாவினிடத்தில் அதிவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறார்—ப்ரதாநஸ்யாபி என்று. இங்கு உத்தேச்ய சப்தத்தால் ப்ரயோஜன பாவாயிஸ்ந்தியானது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பரிஹாரமுகத்தால் இரண்டாவது கல்பத்தை சங்கிக்கிறார்—ப்ரதாநஸ்து என்று. பரோத்தேசத்தால் ஏற்படுகிற ப்ரவ்ருத்தியின் அன்யயோக வ்யவச்சேதமானது சொல்வதற்கு விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. அதோ ப்ரதானத்துக்கு இல்லை. தன்னுத்தேசத்தாலும் அதற்கு ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுவதால். ஆதலால் அதிவ்யாப்தி இல்லை என்று அர்த்தம். பரிஹாரிக்கிறார்—ந என்று. ப்ருத்த்யர்களில் அவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறார்—

ப்ருத்யோபேஹி என்று. சார்யத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாகஹி இருத்தல் சேஷத்வம் என்கிற படித்தை தூஷிக்கிரு—காரியஸ்வரூபஸ்ய, என்று. கார்யத்தின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படா நின்றிருக்கையில் பலம் பாவார்த்தம் இவைகளைக்காட்டிலும் வேறான ஆகாரத்தால் அதை நிரூபிப்பதற்காக கார்யத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வ மென்று உரைக்கப்பட்டது. உத்தேச்யத்வமாவது சேஷித்வம். சேஷித்வமாவது சேஷப்ரதிஸம்பந்தியாக இருத்தல். சேஷத்வமாவது கார்யப்ரதிஸம்பந்தியாக இருத்தலென்று சொல்லப் படுமேயாகில் ஆத்மாச்யதோஷமுண்டாகும். கார்ய நிரூபணத்துக்கு உபயுத்தமான சேஷத்வ நிரூபணமானது கார்யநிரூபணத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால் என்று அர்த்தம்.

பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதமாக இருக்கிற சேஷத்வ லக்ஷணத்தை அங்கீகரித்து க்ருத்யுத்தேச்யத்வ ஸமர்த்தனமும் சக்யமன்று. அப்படியன்றோ “பரகதாதிசயாதா நேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்யஸ்வரூபம் ஹ சேஷ: பாச்சேஷி” இதன் பொருள் சேஷகமாக இருக்கிற வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறானசேஷியை அடையத்தகுதியுள்ள மேன்மையை உண்டிபண்ணவேண்டுமென்கிற வ்ருப்பதால் உபாதேயத்வமே எந்த வஸ்துவக்கு ஸ்வரூபமோ அது சேஷம். இதனாலுண்டிபண்ணப்படுகிற அதிசயத்தை அடைகிற மற்றவன் சேஷி என்று. பாஷ்யகாரர் வேதார்த்தஸங்கரஹத்தில் சேஷி லக்ஷணத்தைச் சொன்னார். ‘சேஷ:பார்த்தத்தவாத், என்கிற சேஷசேஷிப்பாவ லக்ஷணப்ரதிபாத்தமான ஜ்ஞயிநீய ஸூத்ரத்திற்கு அன்யர்களை வியாக்கியானம் வேறுவிதமாகச்செய்யப்பட்டிருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காக அந்த ஸூத்ரத்திற்கு அர்த்தம் இந்த லக்ஷணார்த்தத்தால் உள்ளது உள்ளபடி காண்பிக்கப்படுகிறது. இதன் அர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது.—அன்யனுடைய ப்ரயோஜனமே எவனுக்கு பரம்ப்ரயோஜனமோ அவன் சேஷன். அன்யன் சேஷி என்று வாக்கியார்த்தம். இந்த இடத்தில் பரசப்தம் அன்யன் என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. பரசப்தம் அதிசய சப்தம் இவ் வீரன்குக்கும் கர்மதாராயஸமாஸகங்கையைப் போக்குவதற்காக மத்தியில் கத சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தன்னை அடைந்திருக்கிற அதிசயத்திற்கு ஆதாயகனாக இருக்கிற சேஷியினிடத்தில் அதிவ்ஹாத்தி விலக்கப்பட்டது. அதிசய சப்தமானது ப்ரதிசூலங்களான ஆகாரங்களுக்கு இடங்களான ஆகாரங்களை உணர்த்துவதில் நோக்கமுள்ளது. அல்லது நிக்ருஷ்டங்களான ஆகாரங்களைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற ஆகாரங்களை உணர்த்துவதில் நோக்கமுள்ளது. அதனால் அன்யனை அணுகுகிறவிராசத்துக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற சஸ்திரம், நொப்புமுன், முதலியவைகளுக்கு விராசம்செய்யப்பட்ட தக்க வஸ்துவைக் குறித்து சேஷத்வம் விலக்கித்தள்ளப்பட்டது. துக்கஹேதுக்களாக இருக்கிற யாதநா சரீரங்களில் அவ்யாப்தி இல்லை. அவைகளும் துக்கத்தை உண்டிபண்ணி அதன் வாயிலாக பாபகூய ரூபமான அதிசயத்துக்குக் காரணமாக இருப்பதால். அபூர்வமானது உண்டாகாமலிருக்கையில்ஹி வீரஹி முதலியவைகளால் அதிசயாதான முண்டிபண்ணப்படாமையால் அவைகளில் அவ்யாப்தி என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஸத்தாலாபம் அதிசயரூபமாதலால். தாழ்மையை உருவமாகக்கொண்ட தர்மத்தைக்கேட்டிலும் வேறாக இருக்கிற ஆகாரமன்றோ அதிசயம். கல்வியில் சிறந்தவரே! எந்தவஸ்துஸ்வரூபமான ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுதியுள்ளதோ, அல்லது வ்யவஹாரத்துக்குத் தக்கதோ, அதே ஸத்தென்பதன்றோ உம்முடைய மதம்- ஸத்தாஜாதி இல்லாமையால்

அவ்வாறு இருக்க எவ்வாறு ஸ்வரூபமே ஆகாரமென்று உரைக்கப்படுகிறது. அல்ல ஸ்வரூபமே ஸத்தாரூபமாக இருந்தபோதிலும் அதன் லாபத்துக்கு ஆகாரத்வம் உபப-
மன்னமாவதால். ஸத்தாலாபமன்றோ அதிசயமென்று கூறப்பட்டது. ஸத்தாரூப-
மான ஸ்வரூபத்தினுடைய லாபமாவது ப்ரதமலக்ஷண ஸம்பந்தம்- ஸ்வரூபமில்லாம-
லிருந்தபோதிலுங்கூட புத்தியில் நிலைபெற்றிருப்பதால் ப்ராதிசயாதானம் பொருத்த
முள்ளதாக ஆகிறது. இச்சயா என்கிற பதத்தினால் அன்யனை அடைந்திருக்கிற அதி-
சயமானது இச்சாலிஷயமாக இருப்பதால் ப்ரயோஜனத்வமறியப்படுகிறது. இச்சா-
பதமும் உபபதத்துடன் சேர்த்திராமையால் நேராகவே இச்சாலிஷயத்வமபிராயப்ப-
டப்பட்டிருக்கிறது. நேராக எது இச்சாலிஷயமோ அது பரம்ப்ரயோஜனம். ஆகா-
ரப்ரயோஜனமானது அந்த பரம ப்ரயோஜனார்த்தமாக இருப்பதனால் இவ்வுடமேஒழிய
அதற்குநேரில் இச்சாலிஷயத்வமில்லை. ஆகையால் பரம ப்ரயோஜன ஜ்ஞாபகே இச்ச-
யா? என்கிற பதத்தால் பார்த்தத்தவர்த் என்கிற பதத்திலுள்ள அர்த்த சப்தமானது
வ்யாக்ஷியானம் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. அர்த்தமே வேண்டப்படுகிறது என்கிற
வ்யுத்தத்தியிலால் அர்த்த சப்தம் ஏற்படுகிறது. இச்சிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். உப-
பதமில்லாத அர்த்தசப்தமானது நானாகவே பரமப்ரயோஜனத்தைச்சொல்லுகிறது. இது
னால் தனக்குமேன்மையை உண்டுபண்ணுகிற ப்ருத்த்யன் முதலிய வஸ்துக்களிடம் லக்ஷ-
ணத்திற்கு அவ்யாப்திசங்கையின் நீராலும். வேலைக்காரன் தன்னுடைய அலக்காரம்முத-
லியபகைக்கூட ஸ்வாமியிசங்கைகள் அதிசயத்தின்பொருட்டு ஆகிறதென்று தன்புத்தியி-
லிப்பகைக்கூட ஸ்வாமியிசங்கைகள் உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகிறாருன்றோ. அதுனால் ப்ருத்த்யனால்
தன்னுடைய அதிசயாதானத்திற்கு ப்ராதிசயமானது பரமப்ரயோஜனமாக இருப்ப-
தால் அவ்யாப்தி இல்லை. உபாதேயத்வம் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதாக இருந்தல். வ்யவஹ-
ரிக்கத்தக்கதாக இருந்தலென்று அர்த்தம். இச்சைஸ்வீகாரம் இரண்டும். வஸ்துக்குத்-
தக்கபடி ஸம்பலிக்கின்றன. சேஷசேஷ இவ்விரண்டுக்கும் ஒன்றிலாவது ஸம்பல-
மிருந்தால் இச்சை ஸ்வீகாரம் இவ்விரண்டும் அவைகளை அடைந்தவைகளாக ஆகின்ற-
ன. எப்படி ராஜப்ருத்த்யன் ராஜா அவனுடைய அரண்மனை முதலியதிலோ, இரண்டும்
அசேதனங்களாக இருக்குமேயாகில் இச்சை ஸ்வீகாரம் இரண்டும் இரண்டைவிட
வேறான சேதநத்தை அடைந்திருக்கின்றனவோ. எப்படி ப்ரபை ப்ரபையுடன் கூடி-
யது, யாகம் அந்தயாகாகவும் முதலியதிலோ, உபாதேயத்வம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு
த்தக்கதாக இருந்தல். அதனால் அகிஞ்சித்த்காரதசையில் அவ்யாப்தி பரிஹாரம் ஏற்ப-
ட்டது. ஏவகாரத்தால் ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்வப்ரயோஜனத்தில் அபேகை இன்றி
ப்ரப்ரயோஜனஸாதகர்களாயும் சிறந்த க்ருபை ஸ்நேஹம் இவைகளுடன் கூடியவர்க-
ளாகவுமிருக்கிற மனிதர்களிடம் ஏற்படுகிற அதிவ்யாப்தி நிர்வாணப்பட்டு.

அன்றிக்கே எரு ஆகாரத்தால் உபஹிதமாக இருப்பதற்கு 'சேஷத்வமிருக்க அத-
னால் உபஹிதமல்லாததற்கு சேஷத்வத்தை விலக்குவதற்காக ஏவகாரம். எது உபா-
தியுடன் செர்ந்ததன்றோ அது வேறு ப்ரயோஜனத்திற்கு ஸாதகமாதலால் அதற்கு
ப்ராதிசயை ப்ரயோஜகத்வமில்லாமையால். ஸ்வரூபம் தன்னுடையரூபம். அஸாதா-
னாதர்மம். நிருபகதர்மமென்று பொருள். நிருபக சப்தத்திற்கு வ்யுத்தபாதனம் ப்ரயோ-
ஜனமாதலால் வ்யவ்ருத்திக்கத்தக்க தர்மங்களின் அபேகை இல்லை. ப்ராதிசயமே
ஏதற்கு பரம ப்ரயோஜனமோ அதுமற்றொன்றைக்குறித்து சேஷமென்று இலக்கம்

சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. எதனால் பரம ப்ரயோஜனமான பராதிசயத்திற்கே ஆகாயத்திலும் லக்ஷணமோ அதனாலேயே பாகதமான அதிசயநானத்தின் அயோகாந்யயோக வ்யவச்சேத விதல்பத்தால் ராஜா ப்ருத்யன் இவ்விருவர்களிடங்களிலும் அதிவ்யாப்தி அவ்யாப்திகளைச் சொல்லுதல் நம்ம பக்ஷத்தில் எரங்குகிறதில்லை. பராதிசய மாத்ராதாயகத்வம் என்பது லக்ஷணமாகாததால். த்வாரசேஷ்வியைநாடி இருக்கிற அதிசயத்திற்கு பரமசேஷ்வியை அடைந்திருக்கிற அதிசயத்தைக் குறித்து ப்ரயோஜகத்வயிருத்தபோதிலும் அது பரம ப்ரயோஜனமல்லாமையால் த்வாரசேஷ்வியைக் குறித்து சேஷபூதமான வஸ்துவில் லக்ஷணத்திற்கு அவ்யாப்தியானது ஸந்தேகிக்கத்தக்கது. சேஷமாக இருக்கிற வஸ்துவை அடைந்திருக்கிற அதிசயத்தை அபேக்ஷித்து சேஷ்வியை அடைந்திருக்கிற அதிசயத்திற்கு மேன்மை மாத்ரீரம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருப்பதால் பரமசேஷ்வியை அடைந்திருக்கிற அதிசயருபமான பரமப்ரயோஜகத்வத்திற்கு நிராகரிக்கத்தக்க தன்மை இல்லாமையால். ஆதலால் த்வாரசேஷ்வியை அனுக்ஷி இருக்கிற அதிசயமானது சேஷமாக இருக்கிற வஸ்துவை அடைந்திருக்கிற வேறான அதிசயத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் ப்ரயோஜனத்வமானது பரம சப்தத்தால் நிரஸனம் செய்யத்தக்கது. அய்யனே ! புருஷர்ஸ கர்மார்த்தத்வாத், என்று புருஷனுக்கு கர்மசேஷத்வமானது கர்ம மீமாம்ஸையில் ஸித்தாந்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. புருஷனும் ஸ்வர்க்கத்தில் விருப்பமுள்ளவனாதலால் அவனுக்கு பராதிசய நிஷ்பாதனமே பரம ப்ரயோஜனமாக ஆகிறதில்லை. ஆதலால் அவ்யாப்தி என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்லை. அவனுக்கு கர்மருத்வத்தாலு பவ்ரிதமான வேஷத்தால் சேஷத்வத்தாலும் உபஹிதனுக்கு கர்மத்தைச் செஷ்வதே முக்கிய ப்ரயோஜனமாக இருப்பதாலும் கர்மசேஷத்வம் பொருந்துவதால். வாத்தத்தில் திறமை வாய்ந்தவரே! இந்த லக்ஷணமானது அஸம்பவதோஷத்தால் கெடுக்கப்பட்டுவிட்டது அறிவுள்ளவன் ஒருவனாவது பிறரை அடைந்திருக்கிற மேன்மையானது தன் பரமப்ரயோஜனமென்று எண்ணி அதற்காக ப்ரவ்ருத்திக்கிறானில்லையன்றோ. பின்னையோ பரப்ரயோஜனத்தையும் தன் ப்ரயோஜனார்த்தமாக எண்ணி யன்றோ ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். சொல்லப்படுகிறது இவ்வண்ணம் அஸம்பவமில்லை, அசேதநங்களில் பராதிசயத்தையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டிருத்தல் என்கிற தன்மை காணப்படுவதால். என்றாலும் சேதநன் தன் இச்சையினால் தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்தையே அன்யனுடைய ப்ரயோஜனமாக எண்ணுகிறான். ஆயினும் லக்ஷணத்திற்குக் குராவொன்றுமில்லை. ஜன்மக்கரியை இவை முதலியவைகளை அறிந்தவர்களான மத்தியஸ்தர்களால் பராதிசய நிஷ்பாதனத்தையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டிருப்பதாக அறிவதற்கு சக்யமாக இருப்பதால். இச்சை ஸ்வீகாரம் இவ்விரண்டும் ஸம்பவத்துக்குத் தக்கபடி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற தன்றோ. அப்படிப்ரதிபத்தியோக்யத்வமரிஷ்டமாக இருத்தபோதிலும் விடத்தகாத தென்பதை ப்ருத்யன் தானும் அறிகிறான். மேலும் பராதிசயம் பரமப்ரயோஜனமென்கிற ஜ்ஞானமானது தன்படியாகவே சேதநனுக்கும் உண்டாகிறது. சிறந்த கருணை நேசம் இவைகளோடு கூடியவர்களிடங்களில் அது காணப்படுவதால். தவய என்பது தன் ப்ரயோஜனத்தை அபேக்ஷியாமல் அன்யதுக்கத்தை ஸுஷ்ரியாமலிருத்தல். இந்த இடத்தில் அனுகூலர்களைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற மனிதன் பர சப்தத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறான். பொருள் முதலியவற்றில் விருப்பத்தால் அன்யனுடைய துக்கத்தைத் தனிக்க

விருப்ப முன்னவனுக்கு அந்த துக்கத்தின் தொடர்ச்சியானது அனிட்யமாக ஆகலா மென்பதனால் அகை விலக்குவதற்காக ஸ்வார்த்தா நபேகாசப்தம். என்றாலும் கிருபையினால் அன்யனைக் காப்பாற்றுகிறவனுக்கு சாஸ்தா வித்தமான அந்ருஷ்ட மிருக்கிறது. ஆயினும் அந்ருஷ்டாபிஸந்தி இல்லாதவனுக்கே அன்யனுடைய துக்கத் தைப்பார்த்த நிமிஷத்திற்கு அடுத்த நிமிஷத்திலேயே அவனறியாமல் கண்ணீர்விடுதல் முதலிய துக்கக்குறிகள் காணப்படுவதாலும் அவனைக்காப்பாற்றுகிற தசையிலும் அந்ரு ஷ்டாபி ஸந்தியின் இன்மை காணப்படுவதாலும் ஸ்வப்ரயோஜனத்தில் அபேகை இன்மை யுத்தமேனது. அன்யனுடைய துக்கத்தைப் பார்த்ததாலுண்டிப்பண்ணப் பட்டிருக்கிறதும் அச்சமயத்திலுண்டாகிறதுமான தன் துக்கத்தின் நிவர்த்தி ரூப மான பலத்தினால் உந்தப்பட்டுத்தி என்பதனால் ஸ்வார்த்தாநபேகை இல்லா யென்று சொல்லப்படுமேயானால் இப்படிப்பட்ட ஸ்வார்த்தகத்வம் சேஷனுக்குமிருக் கிறது. அவன் ஸ்வார்த்தா நபேகையை நாம் செய்கிறதில்லை. பின்னையோ அதற்கு அனுசுலமே. அன்யனுடைய துக்கத்தை உணர்த்தவென்கிற துக்க நிவருத்தியையும் அன்யனுடைய அபிவருத்தியின் உணர்ச்சியாகிற பீர்தியையும் தவிர்த்து ஸ்வார்த்தா நபேகைத்வம் சொல்லக்கருதப் பட்டிருப்பதால். அவ்வண்ணமே மித்திரன் முதலிய வர்களிடங்களில் ஸ்னேஹத்தின் ஆதிசயத்தால் ஸ்வப்ரயோஜனத்தை அபேகையாமலு ண்டாகுகிற பாவருத்தியானது பத்துக்களுக்கும் பொருளுக்கும் கீர்த்திக்கும் தாம்மத்துக் கும் ஹானியச் செய்கிறதாகவும் ப்ராண நசைத்தை உண்டிப்பண்ணுகிறதாகவும் காணப் படுகிறது. ஸம்பந்த விசேஷத்தோடு கூடியவர்களிடங்களில் உண்டாகிற பீர்தியானது ஸ்னேஹமென்று சொல்லப்படுகிறது. அஸ்தானத்தில் பயத்தை ஆசங்கித்தல் தோஷம் தோன்றாமலிருத்தல் தோஷத்தில் குணபுத்தி இவைமுதலியவைகள் எந்தநேசத்தின்பரீ ணு ரங்கனோ, ஸ்னேஹமுள்ள தாய்தசப்பன் முதலியவர்கள் தன்ஸத்தையை அபேகையா மல்புத்திரன் முதலியவர்களின் துக்கத்தை நிவருத்தியெய்வதற்காக ப்ரவருத்திக்கின்ற வர்களாகக்காணப்படுகின்றார்கள். அப்படி ப்ரவருத்தித்தலானது அந்த புத்திரன் முதலி யவர்களை அனுவிருக்கிற துக்கத்தை தாங்காமையினால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எவனு டையதுதக்காதிசயதர்சனமானது தன்ஸத்தையில் அபேகையினது இன்மைமையென்ப ண்ணுமே அவன்சிறந்த பீர்திக்கு விஷயமாக இருப்பவன் அன்யனுடைய அனர்த்தத்தா லுண்டாகிற அபீர்தியின் தாரதம்யமானது அவனிடத்திலுள்ள பீர்திதாரதம்யத்தைக்கா ரணமாகக்கொண்டிருப்பதால். எவன் உயர்ந்தபீர்திக்குவிஷயமாக இருக்கிறதோ அவனு டைய அபிவருத்தியும் அதிசயம்நியமாக ஆகிறது. அவனுடையபீர்தி தாரதம்யத்திற்கு அவன் ஸம்பந்தம்பெற்ற பீர்தியின் தாரதம்யம் ஹேதுவாக இருப்பதால் தன் பீர்திக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற தன்னுடைய ப்ரயோஜனங்களுக்கு ஸாதனமென்று அபேகி யாமல் தன் இச்சைக்கு விஷயமாக இருப்பதால் அவனுடைய அப்யுதயமும் பரமப்ர யோஜனமாக ஆகிறது. ஆகையால் கருணையினாலோ ஸ்னேஹத்தினாலோ அன்ய னுடைய துக்கத்தை ஸஹியாமலிருத்தல் காணப்படுவதால் ப்ரப்ரயோஜனம் பரமப்ர யோஜனமாக வித்தித்து விட்டபடியால் சேஷ லக்ஷணத்திற்கு அஸம்பவமில்லை. பரமப்ரயோஜனரூபமான ப்ராதிசயத்தை உண்டிப்பண்ணுகிற தன்மையானது மித்ரன் முதலியவர்களிடத்திலுங்கூட ஸம்பலிப்பதால் லக்ஷணத்திற்கு அதிவ்யாப்தியானது சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. அவர்களுக்கு ப்ராதிசயத்தையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டிருந்த வென்கிற நியமமில்லாமையால். அது அவர்களுக்கு ஆகார விசேஷத்தால் உபவதி

அாகட] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம் ப்ரீபாஷ்யம் [ஸ்ரீஜனாஸா

ரூபந்தாலே உல்லது உயிருள்ளவரையிலோ ஒரு புருஷனைக்குறித்த கியதமல்லாததாகவும் புருஷபேதத்தாலும் அரியதமாகவுமிருக்கிறது. ப்ருத்யர்சுரிடங்களிலோ அது நியதமாக இருக்கிறது, சேஷ்விசேஷ நியமமில்லாவிடமும் யசிரோஹுருவனைக்குறித்து பாராந்த்யமானது அவனுடைய ஆத்மாவின்வரையிலிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட தன்மை எங்கே காணப்படுகிறதில்லையோ அவர்களுக்குப் ரூபந்தமில்லை, அன்றிகே என்றலும் கப்பபதாஸன் முதலியவர்கள் கங்களுக்கு இருக்கிற பிரச்சுருத்தே பாயோறு னமாக இருத்தலென்கிற ஸ்வபாவத்தைஅநியாதாசகரைக இருந்தகோண்டு சேஷிக்கு அதிசயாதாந்தையுங்கடஸ்வார்த்தமாசனைக்கிருக்கன் அப். டியிருத்தபோதிலும் நான் பெருத்தவன் என்று தன்னுத்தமாவுக்கு தேவரம் முதலியவற்றிடன் அபேசபுத்தி எந் படுவதுபோல அது ப்ராந்தியாக இருப்பதால் லக்ஷணத்திற்கு அடையாப்தி இல்லை, ஸ்வார்த்ததவ புத்தியானது நான் ஸ்தூலென்கிற புத்திபோல் ப்ராமணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஸ்வார்த்தத்தவ ப்ராந்திமாத்திரத்தால் பாராந்த்யத்திற்கு ஹானி இல்லை, ஆத்மாவுக்கு உண்டாகிற 'நான் ஸ்தூலன்' என்கிற ப்ராந்தியினால் தேவரவைலக்ஷணத்திற்கு ஹானி இல்லை யன்றே. இவ்வண்ணம் சித்த அறித்தாராண்டுக்கும் ஸ்வாதந்திரிய புத்தியானது ச்ருதிரினால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் லக்ஷணத்திற்கு அடையாப்தி தோஷமில்லை. ஹிந்தி முதலியவாசகரில் இவைகள் யாகளம்மத்தம் பெற்றவைகளைக்கிற ஜ்ஞானமில்லாமல் போனபோதிலும் அவைகளுக்குள்ள யாசேஷத்தத்திற்கு ஹானி இல்லை யன்றே. ப்ரமப்பயோஜாஸுபநான பரகதாதிசயத்தை தவறாமலுண்டிபண்ணாமலிருக்கிற ஸ்வார்த்தாபிமான முன்னகளுக்கு இத்தசேஷத்தவ லக்ஷணம் எவ்வாறு பெருத்தமென்று வினவப்படுமேயானால் அல்ல இவ் புத்தியினால் அப்படிப்பட்ட எண்ணமில்லாமலிருத்தபோதிலும் உள்ளபடி அவன் ப்ரமாத்மாவின்னுடைய லிலைக்கு உபகாரணமாக இருப்பதால் ப்ரமாத்மாவின் லிலாஸுத்திரண அதிசயமானது தவறாமல் ஸித்தி பெருவதால், தத்தத்தை அறிக்கவர்களால் ஈசுவர பரிதரமாக தவறாமல் அறியப்படா கின்றிருத்தல் இவனுடைய சுஞ்சித்தாரம், அத்தால் இவனால் பரிசுமுன்னவளுக அறியப்படா கின்றிருத்தலென்கிற அதிசயமானது அன் யனுக்கு ஸித்திக்கலாம்- நீதி அறிக்கவர்களால் அத்த விஷயம் செல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'மனாகுபகாரிதா ஸ்வஸ்யாத் யேவ தத் பரிசுத்தேவ ஜ்ஞாயாதாத்வாம்' என்று சேஷபூதமான வஸ்துவினுண்டு பண்ணப்பட்ட லிலா ரஸாதிசயத்தை அடைதல் ப்ரமாத்மாவின்னுடைய அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்தவ குணத்திற்கு விரோதியல்ல, இச்சை இருக்கையில் தனக்கு இஷ்டமான விநியோகத்திற்கு அனுகுணமான பரிசுதவகரின் ஸம்ருத்தியல்லவோ அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்தவம் - பசுவான் பாலியகாரர் போதாந்தவாரத்தில் இவ்வண்ணமல்லவோ கூறுகிறார்—ஆதம்நீருத்தன இவனுக்கு அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்தவாவது எப்பொழுதும் அபிமதமான வைகல போகோபரணங்கரின் இருப்பே என்று, ஆகையால் கூறப்பட்டென்ன சேஷவக்ஷணம் பொருத்தமுன்னது. இவ்வாராக நம்மால் செல்லப்பட்டிருக்கிற சேஷவக்ஷணத்தை அங்கேகரித்த க்ருதியைக்குறித்து சேஷித்தவம் க்ருத்யுத்தேசத்தவம் என்று அன்யர்களால் சொல்வதற்கு சக்யமாதாது, விசல்பத்தை ஸஹிதாமையால், உன்னால் தவார சேஷித்தவம் க்ருத்யுத்தேசத்தவம் என்பது அபி மதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது ப்ராமசேஷித்தவம் க்ருத்யுத்தேசத்தவம் மென்று அபிமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் பாவார்த்தத்துக்குக் கூட க்ருதி சேஷத்தவ முண்டாகலாம். ஆத க்ருதி ஸாத்தியமாக இருப்பதால், இரண்

வேறுபட்டிருக்கிறது. அவ்நவமில்லாவிடில் க்ரியையே கார்யமாக ஆகலாம், ஸ்வர்க்காமபதச்சேர்க்கைக்குத் தக்கவண்ணமாக விட முதலிய ப்ராத்யக் களால் வர்சப்மான கார்யமானது ஸ்வர்க்க ஸாதனமே என்று நொடிபொழுதில் ஆழிந்துபோகிற ஸ்வபாடிமுள்ள கர்மங்களைவிட வேறானதும் சாச்வதமும் ஸ்வர்கஸாதனமாக உயிருக்கிற அபூர்வமே கார்யமென்று ஸ்வர்கஸாதனதோல் லேகனத்தாலேயே யன்றோ அபூர்வ வ்யூக்பத்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் முதலில் அநந்யார்த்தமாக அறியப் பட்டிருக்கிற கார்யத்தின் அநந்யார்த்தத்தவத்தை நிர்வஹிப்பதற்காக அபூர்வமே பிறகு ஸ்வர்கஸாதனமாக ஆகிறது என்பது பரிஹஸிச்சுத்தக்கது. ஸ்வர்க காமபதத்துடன் அன்வயித்திருக்கிற கார்யத்தைச் சொல்லுகிற பதத்தால் முதலிலும் அநந்யார்த்தவம் சொல்லப்படாமையாலும் ஸுகம் துக்க நிவ்ருத்தி அவைகளின் ஸாதனங்கள் இவைகளோடே வேறான அநந்யார்த்தத்திற்கு க்ருதிஸாத்யதா ப்ரீதிதியானது பொருந்தாததாலும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் க்ருதி ப்ரயோஜன்தவம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வமென்கிற பகஷத்தைத் தாஷ்டிக்ரூர்—நாபி என்று சைதன்யமுள்ளதும் ப்ரயோஜனமுள்ளதான க்ருதி என்கிற ஒரு வஸ்து இல்லையன்றோ. ஆதலால் க்ருதிப்ரயோஜனமாவது க்ருதியுள்ள புருஷனுக்கு ப்ரயோஜனமென்று அர்த்தம்— அதனால் என்னவென்று அபேகைகளின் அது இஷ்டத்தின்ப்யவலித்தெதென்று சொல்லுகிறார்—ஸூக என்று ஆக்ருதிஸாத்யதா க்ருதி ப்ரதானத்வரூபம் கார்யம்வருநீநிநாமேவ என்று. க்ருதிப்ரதானத்வ சபத்ததால் லேவஜைஜலம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. க்ருதி ஸாத்யதா சபத்ததால் ஆக்மாவுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அதற்கு க்ருதி சேஷித்வமன்றோ இருக்கிறது விஷ்டம் லக்ஷணமாதலால் அநில் விசேஷ்யாப்சமானது நிரூபிக்கமுடியாமல் போனால் விஷ்டமே வித்தியாதென்று பொருள். இவ்வண்ணம் ஆன்றவது ஆகார ரூபமான ப்ரயோஜனத்வம் தூஷிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் ஸ்வத: இஷ்டத்வரூபமான ப்ரயோஜனத்வத்தையும் அத்ரோணபெண்ணப்பட்டிருக்கிற க்ருதி ஸாத்யத்வத்தையும் தூஷிக்கிறார்—நியோகஸ்யாபி என்று. இஷி: இச்சை-இவ்வே இச்சைக்கி விஷயமாக ஆய்நருக்கிற அர்த்தாத்ர ஸாதனத்வ மில்லாமையால் இஷ்டத்வமென்பது ஸ்வத: இஷ்டத்வமே சொல்ல விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. அது ஸுகத்துக்கும் துக்க நிவ்ருத்திக்கும் ஸமானம். தானாகவே இஷ்டமாக இருத்தலும் ஸ்வத: இஷ்டத்வத்தாலுண்பெண்ணப்பட்டிருக்கிற க்ருதி ஸாத்யத்வமும் அவ்விரண்டுகளுக்கே ஆகையால் தானாக இஷ்டத்வமும் அப்படிப்பட்ட இஷ்டத்வத்தாலுண்பெண்ணப்பட்டிருக்கிற க்ருதி ஸாத்யத்வம் இரண்டும் அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருப்பதால் இஷ்டமான நியோகத்துக்கு வித்திக்கிறதுகளில்லை என்று அர்த்தம். ஸாதனமாக இருப்பதால் இஷ்டத்வத்தை உப்பாதனம் செய்கிறான்—உந்ரவஹி என்று. ஸாதனமாக வித்தியை அங்கீகரிக்காத பகஷத்தில் தூதுவின் அர்த்தமே கார்யமாக ஆகலாம் என்று சொல்லுகிறார்—

அத்யநா என்று. இதை விவரிக்கிறார்—ஸ்வர்க்காரம் என்று. அது: என்று. ஸ்வர்க்காரம் பதனவயத்திற்கு முந்தி. தாதுவின் அர்த்தமாத்நிரத்திற்கே கார்யதா ப்ரதிபத்திய னாலும் அதோடு அன்வயம் வரின் அதற்கு ஸாதனமாகவே ப்ரதிபத்தியினாலுமென்று அர்த்தம். ப்ரதமநன்யார்த்ததயா ப்ரதிபன்ன்ய கார்யஸ்யா நந்யார்த்தத்வ நிர்வஹனா யா பூர்வமேவ பஸ்சாத ஸுகஸாதகம் பவதிஎன்று. இது அர்த்தம். எப்படிதனக்கு ப்ரா தான்யத்தை நிர்வஹிப்பதின்பொருட்கு தன் லேலைக்காரர்களுக்கு அபிமதவஸ்துக்களை ப்ரபுலானவன் கொடுக்கிறானோ அப்படிப்போல அபூர்வமும் தான்ப்ரதானமாக இருந்து கொண்டு தனக்கு ப்ராதான்யத்தை நிர்வஹிப்பதற்காகத்தன்னை கர்மங்களின்வாயிலாக உண்டுபண்ணுகிற புருஷனுக்கு ஸ்வர்கத்தைக்கொடுக்கிறது என்று பஞ்சிகையில் இந்த விஷயம் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஆத்மஸ்த்யனுக்லஸ்ய நியோகஸ்ய ப்ர ஸித்தயே 1 குர்வத் ஸ்வர்காதி கமபி ப்ரதாமம் கார்யமேவ ந:' என்று உபஹாஸ்யம் பக்க த்திலிருப்பவர்களாகூட சிறித்கத்தக்கது. அது: என்று. சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார்— ஸ்வர்க்காரம் என்று. கார்ய ப்ரதிபத்தியானது ப்ரதான மென்பது ஒரு பதத்தைக்கேழ்க்கும் தருணத்திலே ஏற்படுகிறதா? அல்லது ஸ்வர்க்காரம் பதத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற தருணத்திலே ஏற்படுகிறதா? என்கிற விதல்பத்தை அபிபாயப்பட்டு முதலாவது கல்பத்தில் தூஷணமானது 'அந்யதாக்கிரியைவ கார்யம் ஸயாத்' என்பதனால் கூறப்பட்டதாக ஆகிறது அதே பகஷத்தில் அக்கிரேதர்தால்வேறு தூஷணமும் ஒரு பதத்தால் கார்யம் அந்யார்த்தமாக ப்ரதிபன்னமாக இருக்கட்டும், அப்படி இருந்தபோதிலும் அன்விதாபிதான தகையில் அறியப்பட்ட அர்த்தமே நல்ல அர்த்தம். அதனால் அந்யார்த்தத்வமிஸை என்று. இரண்டாவது கல்பத்தில் தூஷணம் கூறப்படுகிறது. ஸ்வர்க்காரம்பதாஸ்வித என்று. ஸ்வர்க்காரம்பதத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற விஷ முதலியதால். அதற்குஸாதனமாகவே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் முதலில் அந்யார்த்தமாக அறியப்பட்டிருக்கிற தென்று சொல்வது யுத்தமல்லவென்று அர்த்தம். வ்யுத்தத்தி தகையில் அபூர்வமானது ஸாதனமாக அறியப்படுகிறது. அபிதா னதகையிலோவென்றால் அந்யார்த்தமாகவும் ஸாதையாகவும் கார்யமென்றே அறியப் படுகிற தென்கிறசங்கைவரின் அபூர்வ வ்யுத்தத்தியுள்வனான புருஷனுக்குக்கூட ஒரு பதத்தைக்கேழ்க்கும் தருணத்தில் அந்யார்த்தத்வ ப்ரதிதியின் அனுபத்தியைக்கூறுகிறார்—ஸுக என்று. விசேஷமின்றி ஸாமான்யம் கிடையாது என்கிறநியாயத்தால்ஸாத்ய மென்று ஸாமான்யமாக சொல்லப்படா நின்றிருந்தபோதிலும் விசேஷத்தில் நிலைபெற்றதாக அறியப்படுகிறது. 'ஸுகமோ துக்கநிவ்ருத்தியோ அவைகளுக்கு ஸாதனமோ ிம்மூன்றே க்ருதி ஸாத்தியங்கள். ஆகையால் இம்மூன்றுக்குள் ஒன்று ஸாத்தியமாக இருந்ததற்க்கது. அதில் ஸுகத்தவ துக்க நிவ்ருத்தித்வங்கள் பொருந்தாததால் ஸாத்யம் ஸாதனமாகவே இருக்கிறதென்று அறியப்படுகிறது க்ருதியோ வென்றால் இம்மூன்றுக்குள் ஒன்றைத்தான் விஷயிகரிக்கிறது. அப்படி காணப்படுவதால் எப்படி தர்சனமோஅதை அனுஸரித்தே ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. க்ருதிக்கு கிரியையைத்தவிர்த்தமற்றதை விஷயிகரிக்கிற தன்மை காணப்படாததாலன்றோ க்ருதி அபூர்வம் இரண்டுக்கும் உட்கமாக பாவார்த்தமானது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் மூன்றுக்குள் ஒன்று இருத்தல் என்கிற தன்மை இல்லாவிடில் ஸாத்யம் என்கிற இரூபமே உண்டாகாது என்று அர்த்தம். மேலும் அன்விதாபிதான வாதியினால் ஸ்வர்க்காரம்பதத்தோடு சேர்ந்தே இருக்கிற விஷ முதலியது கர்யத்தைச் சொல்லுகிற தென்று சொல்லத்தக்

கதி. அப்பொழுது அதன் எண்ணிதான் பலத்தால் அகற்றுக ளாண்மாவே ப்ரதிதி உண்டாகவுமென்பதனால் அகற்பார்த்தமாக ப்ரதிதிதில்லை. ஸுக இது முத்தலியதற்கு இப்படியாவது அர்த்தம். ஸுகம் துக்கக்ஞத்தி னினைவகையிட வேறாக இருப்பதால் ஸ்வத: இஷ்டமாக இருப்பதால் க்ருதி ஸாத்தபதம் யுத்தமன்று அந்நரு ஸாண்மாக இருக்கிற வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறாக திருப்பதால் பரம்பரையினால் திஷ்டமாகயி ருப்பதால் க்ருதி ஸாத்யதகமும் யுத்தமல்லவென்று முடிபு முனாருவதான் ஆகார ருபமான ப்ரியோஜனத்வம் க்ரஸைக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் ஸ்வத: இஷ்டத்வ ருப மான ப்ரியோஜனத்வமும் ஸுகம் துக்கக்ஞத்தி த்ருவ்யரணைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால் க்ருதி க்ரஸைக்கப்பட்டது.

[illegible]

சுகொ வியிவாகெஷுவவி யாக்யபட்டஸு சுதபுவரவாஸஸாயு
தாரோத்ரம் பஸ்யாநுமாரஸநஸிங்ஜெவ விஜாஷெஷபாஸுதித்யுலவஸ்ய

தெ : யாக்யமுஷ்ய வ யாமாபெரநூழி ஷெவதானுயுஷீவரபி
வூருஷஸோராயமருவதா, ஸோராயிதா பூரபிவூருஷாஹி
லிபிபெருதி “ஹேத உவவதே” ஐதுகு பூதிவாஷிஷுதெ
சுதொ வெஹாநாஹிமிஷ்ணவரம் பூஹ வெராயஹி பூஹோ
வாஸநமவாநஹி ஸ்ரீரகஹ ஸ்ரீபு : தாதாபூரஸூரபிகபிஷ்ண
செவவஸ்ய கபிஷ்ண : கபிஷ்ணகொவபெஸாபகபிஷ்ணவண : “வா
யுஸூரஹிஷ்ண வெவதபிஷ்ண” ஐதுஷிஷாபெஷ்ண : பிஷ்ணபு :

சுத : செவவாநா கபிஷ்ணபூரஸூரமவகாச, பூஹ ஜூந
ஸ்ய தாநஹிஸூரமவகாசஹிஷ்ணபுஷ்ணவெர பூஹவிவாஸாபெ
யுஸூர ஐதி ஸ்ரீபு :

ஐதி ஸ்ரீஹாஷெ பிஷ்ணஸாயிகரணபு :

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும் நியோகத்திற்கு ப்ரயோஜனத்வமென்பது என்ன ? ஸூகத்து
க்குப்போல் நியோகத்திற்கும் அநுகூலத்வமே ப்ரயோஜனத்வமென்று சொ
ல்லப்படுமேயானால் நியோகம் ஸூகமா ? ஸூகமே யன்றோ அநுகூலம். ஸூ
கஸிசேஷம்போல நியோக என்கிற சப்தத்தாலும் சொல்லக்கூடியதாகவும்
விலக்ஷணமாகவுமிருக்கிற ஒரு வித ஸூகம் என்று கூறப்படுமேயானால் அ
தில் எது ப்ரமாணமென்று சொல்லத்தக்கது. தன்னுடைய அனுபவமே
என்று சொல்லப்படுமேயானால் அது ஸ்ரீயல்- விஷயவிசேஷாத்ரவசகம்
போல இது நியோகாத்ரவசகமென்று உன்னாலுமனுபவிக்கப் படுகிறதில்லை.
சாஸ்திரத்தினால் நியோகம் புருஷார்த்தமென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்ப
தால் பிற்காலத்திலல்லவோ அனுபவிக்கப்பட்டப் போகிறதென்று சொல்லப்ப
டுமேயாகில் நியோகத்தை புருஷார்த்த மென்று சொல்லுகிற சாஸ்திரம்எது?
லௌகிகவாக்கியமாகாது. அது துக்காத்மக க்ரியைகளை விஷயமாகக் கொ
ண்டிருப்பதால், அந்த சாஸ்திரத்தினால் ஸூகம் முதலியவைகளுக்கு ஸாத
னமாக இருப்பதால் க்ருதி ஸாத்யதரிமாத்ரம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதால்- வை
திகவாக்கியமும்— அதனாலும் ஸ்லோகத்திற்கு ஸாதனமாக காரியம் ப்ர
திபாதிக்கப்படுவதால். நியை கைமித்திக சாஸ்திரமுமல்ல. அதற்கும் நியோ
கத்தை புருஷார்த்தமாகச் சொல்லுதலானது ஸ்வர்க காமவாக்கியத்திலிருக்

அாகஅ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் பூதபாஷ்யம் [திரிஜ்ஞாஸா

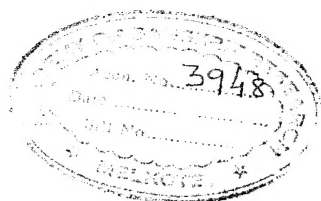
கிற ஆபூர்வ வ்யுத்தத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற தென்று இங்கு நி
யினால் அதனாலும் ஸூகம் முதலியதற்கு ஸாதனமாக இருக்கிற காரியத்தை
உணர்ந்துதல் விலக்கத்தகாதது சுவஸூத ஐஹிகபலத்துடன் சீசர்க்கையுற்ற
தாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற கர்மத்துக்கு பலமாக அப்பொழுது அனுபவிக்க
ப்படா நின்ற அன்னம் முதலிய தென்ன ஆரோக்கிய மென்ன இது முத
லியதைவிட வேறான நியோக நூபமான ஸூகத்தின் உபலட்சி இல்லாமையா
லும் நியோகம் ஸூக மென்பதில் ஒரு ப்ரமாணத்தையும் நாமநியோகம். அர்
த்தவர்தம் முதலியவைகளிலுங்கூட ஸ்வர்கம் முதலிய சுகப்ரகார கிர்த்தனம்
போல நியோகரூப சுக ப்ரகார கிர்த்தனமானது உங்களுடும் முன்புபார்க்க
ப்பட்டதல்ல. ஆகையால் விதிவாக்கியங்களிலும் தாதுவின் அர்த்தத்தினு
டைய சப்தாநுசாஸ்நரித்தமாகவே இருக்கிற கர்த்தூய்யபாஸாந்யதை
ஒன்றே விந்முதலியவைகளுக்கு வாச்யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. தாது
க்களின் அர்த்தங்களான யாகம் முதலிய கிரியைகளுக்கு அக்ஷரி முதலிய
தேவதைகளின் அர்த்தப்ராமியாக இருக்கிற பரம புருஷனுடைய ஸாமாந்ந
ரூபதையும் கர்மங்களால் நன்றாக ஆராதிக்கப்பட்டிருக்கிற பரமபுருஷனிட
த்தினின்று பலஸித்தியும் 'பலமத உபபத்தே' என்கிற ஸூகத்தின் ப்ரதி
பாதிக்கப்பட்டுப்போகிறது. ஆகையால் வேதாந்தங்கள் பரிபிஷ்பன்னமான பர
ப்ரஹ்மத்தை போதிக்கின்றன என்பதனால் ப்ரஹ்மோபாலாஸநபலநர்த்த
மும் ஸ்திராத்வமும் ஸித்தித்தது. சாதூர்மாஸ்யம் முதலிய கர்மங்களில்கூட
பலாபேகையுடன் செய்யப்படுகிற கர்மத்துக்கு நக்வரமான பலம் உபபித
சிக்கப்பட்டிருப்பதால் அசுத்ய பதஸ்ரவணமானது 'வாயுச்சாந்தரிசுதஞ்ச
தம்ருதம்' இதுமுதலியதற்குப்போல் ஆபேகதிகமென்று நினைக்கத்தக்கது.
ஆகையால் பலாபிஸந்தியுடன் செய்யப்படுகிற கர்மங்கள் அல்பமாயும் அ
ஸ்திரமாயுமுள்ள பலத்துடன்கூடி இருப்பதாலும் ப்ரஹ்மத்தோனமானது
அபரிமிதமாகவும் ஸ்திரமாகவுமிருக்கிற பலத்துடன்கூடி இருப்பதாலும் அ
தன்நிச்சயத்தை பலமாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ரஹ்மவிசாரத்தின் தொடக்கமா
னது தக்கதென்று நிலைத்தது.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம் முற்றிற்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இப்பொழுது தன்படியாக இஷ்டத்வம் வித்திப்பதற்காகவும் அந்ந்யார்த்தத்வத்
தை திடப்படுத்துவதற்காகவும் நன்கு சிந்திக்கத்தக்கதாக இருக்கிற ஸூகரூப ப்ரயோஜ
னத்வத்தை தூஷிப்பதற்காகத் தொடங்குகிறார்—அபிசு என்பது. கிரிதம் கியோகஸ்ய
ப்ரயோஜஸ்த்வம் என்று கிம் சப்தமானது கிரிதையில். ஸந்தேதஹிகிறார்— ஸூகவத்
என்று. அனுகூல ஸ்வபாவமானது ஸூகத்தைத்தவிர்த்த ஒரு வஸ்துவுக்கும் பொருள்

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE - 571 431
(KARNATAKA STATE)

$$\begin{array}{r}
 3948 \\
 2, 2, 2, 31 \\
 2, 30 \\
 \hline
 \end{array}$$